Беседи на Учителя Петър Дънов 1923 година

1923 Съдържание:

1923 Март

1923 Април

1923 Декември

1923_01_02 Правилният растеж на Ученика

ПРАВИЛНИЯТ РАСТЕЖ НА УЧЕНИКА

Размишление

(Прочете се резюме от темите върху „Пробуждане на Божественото съзнание в човешката душа“.) Тема за следващия път: „Разлика между човека и животните“. Тази тема не е странна, понеже вие сте я минали, ще си я припомните само.

И за втората неделя тема: „Разликата между ума и сърцето“. И това ви е известно, по какво се различават.

Ще говоря тази вечер върху правилния растеж на ученика.

Вие може да вземете растенето в обикновения смисъл, тъй, както става в Природата. За пример в растенията има стремеж да израснат нагоре, понеже така растенията намират ония условия, при които животът им може да се развива правилно. Значи растенето е една необходимост, минаването от едно състояние на потенциалност към едно кинетическо състояние, или състояние на активност. Или, може да кажем, минаване от тъмнина към светлина.

Сега ученикът трябва да има предвид всякога методите на живата Природа. Вие не трябва да си създавате илюзии в ума, че Природата ще създаде за вас специален метод. Не, всинца ще спадате към онази категория на оня метод, на който са подложени всички същества без разлика. Сега в туй отношение много пъти известни религиозни системи, известни философски системи може да ви спънат във вашия растеж. Как? Ще кажат: „Бог е Любов“, следователно като Любов Той ще улесни вашата работа. Това е вярно 50%. В какво отношение? Че Любовта ще подобри само условията на живота ви, но от вас пак ще зависи да използвате тия вътрешни условия. От вас зависи, тя е специално предоставена ваша работа. И всеки един от вас има да разреши най-малко няколко задачи в едно съществуване. И тия задачи трябва да се разрешат правилно. Добре, сега ако някой ни запита: „Защо ние се храним?“ – За да израснем. – „А защо трябва да израснем?“ – За да могат тия набрани енергии в нас да се превърнат, да минат от едно състояние в друго. – „Защо трябва да се превърнат енергиите?“ – За да се появи съзнателният живот у човека. – „Защо трябва да се появи съзнанието?“ – За да дойде самосъзнанието. Те са два полюса. Съзнанието и самосъзнанието, това включва само рамките

на човешкия живот. То е живот на постоянните, вечни промени, на скръб и радост. Скръб и радост, днес печелиш, утре губиш. Усещаш, че си ял, доволен си, след няколко часа усещаш новия глад.

Следователно растенето подразбира да спуснеш своите корени в подсъзнанието, то е Божественият свят, и след туй да прекараш клонищата на своя живот в свръхсъзнанието – то е пак Божественият свят. Те са два полюса. Трябва да прекараш корените в подсъзнанието и клонищата в свръхсъзнанието, в Божествения свят, и ще започне „новият живот, живот на хармония“, както го наричат, или още „живот на безсмъртие“, или живот, дето няма гниене. Сега, като казвам тия думи – съзнание и самосъзнание, то е, за да ги разберете. В съзнанието при сегашните условия ние съзнаваме, че стават известни промени. В нашето самосъзнание ние констатираме нашите погрешки или правите си дела. В самосъзнанието някой път имаме осъждане или възнаграждение за едно добро. Усещаме, че някои постъпки са прави, а някои не са. Но смисълът на живота не седи в самосъзнанието на човека, той седи в неговото свръхсъзнание. Човек трябва да мине този период, да влезе в подсъзнанието, да забрави погрешките си. Защо? Добро е само това, което се помни. Добър човек или добър ученик е онзи, който помни доброто, а забравя злото. Ученик е онзи, който помни само Любовта, а забравя омразата. Ученик е онзи, който помни само Мъдростта, нея има всякога пред вид, а забравя своите глупости. Сега глупостта и тя е една наука. Аз ще ви докажа туй, защото в дадения случай може да ви радва. Сегашното ви благо след няколко години ще бъде вашето нещастие.

Да, аз ще ви го докажа. Ето моя аргумент: Имате едно дете на 10 години, здраво, стройно, умът му е отлично развит. Туй дете иска да има хубави дрехи, направени от нов плат. И то разбира. Вие му ушивате дрехи от новия плат. То е доволно. И когато дойде някой ваш гост, чичо или леля, някой ваш далечен роднина или приятел, то ще каже: „Мамо, я ми дай хубавите дрехи“. Ще се облече, радостно е. Гостите ще му разгледат плата, как са направени дрехите, ще кажат: „Много хубави са дрехите“. То сияе от радост първия ден, втория ден, третия, след 1 месец, но след 2 години, когато се окъсат тия гащи, изтънеят, то се срамува от тях. То слага тия дрехи в някой гардероб. Какво ще бъде положението му, ако след 2 години, като дойде чичо му, ще трябва да обуе тия гащи? Това ще бъде позор за него. Те ще бъдат парцаливи. То ще каже: „Старите гащи там да седят, аз не ги искам, други ще ми дадете“. И аз ви казвам: Вашите вярвания, които сега имате, след 10 години може да ви е срам от тях. А сега, в дадения момент, може да ви са едно наслаждение. Къде е злото? Не е в старите дрехи. Тия дрехи са износени. Онова същественото в дрехите е изчезнало и те изгубват онази приятна красота в себе си тъй, както

известна храна, ако вие я държите, тя започва да се разлага и ония набрани енергии в нея изчезват – храната става безполезна. Някои казват: „Старите истини“. Те мислят, че истините може да стоят някъде и да бъдат стари. Истина е само това, което в даден момент ти самосъзнаваш, туй, което се проявява в твоето подсъзнание, което се проявява в твоето свръхсъзнание в даден момент. Ако една истина се прояви в твоето съзнание или самосъзнание, това е едно преходно състояние на тази истина. Ако тя се яви в твоето подсъзнание и свръхсъзнание, тя е истина, на която ти можеш да разчиташ. Може да направите опит, той е следният.

Този опит е верен. Ако вие застанете вечерно време и кажете на вашето подсъзнание: „Аз искам да стана утре в 4 часа“, и забравите, подсъзнанието ще ви събуди точно навреме. Но кажете ли два пъти, то няма да изпълни. Значи вие сте се усъмнили в него, а то е Божествено. На Божественото веднъж се казва. Кажеш ли на някое дете веднъж: „Стоянчо, иди купи 1 килограм захар“, то ще купи. Кажеш ли му втори път, то ще забрави. Да допуснем, че имате известна болест. Кажете на вашето подсъзнание: „Аз искам да бъда здрав след една седмица“, и забравете туй. След една седмица вие ще бъдете здрав. Оплели са се вашите работи някъде. Не бързайте. Спрете се и кажете на вашето подсъзнание, на себе си тъй: „След една година искам моите работи да се оправят“. Спрете пак. Нищо повече! Направете туй и не мислете никак. След една година работите ви ще се оправят. Но ще вложите вяра. Като кажете, вие ще вярвате. В Божествения закон няма никакво изключение! Сега за пример аз седя и съдя: Дали ме разбраха тази вечер учениците? То е работа на съзнанието и самосъзнанието на човешкия живот. Когато аз работя в границите на Божествения живот и ви казвам една истина, туй, което ви казвам тази вечер, то ще принесе своята полза. Аз нямам никакво съмнение и в моя ум е определено след колко време тя ще принесе своята полза. Ще принесе. Защо? Защото вие всинца се намирате в известна тревога и не знаете как да оправите работите си, съзнавате, самосъзнавате се, мъчите се и всеки от вас иска да излезе от туй безизходно положение, всеки иска повече щастие. Всеки иска да подобри материалното си положение; всеки иска да подобри здравето си, семейните си отношения, отношенията между приятелите, всеки иска да усили своя ум, да облагороди своето сърце, да уякчи своята воля. Това са все стремежи. Как ще ги постигне? Ето къде е опасността у вас.

Вие ще кажете: „Учителят ни каза едно правило, ние нямаме вече нужда от Учителя“. Ето къде е погрешката. Вие не разбирате целия закон. Защото ако аз ви кажа да поставите гърба си на слънце, непременно туй слънце ще ви излекува, но ако ви покажа един начин да съберете тази слънчева енергия, та когато го няма слънцето, пак да се ползвате от него, какво ще

кажете? Ще кажете: „Няма да може“. Лъжете се, ами че тази енергия е пак слънчева, макар че тя е акумулирана. Слънцето постоянно има връзка с тази енергия, която сте акумулирали. Щом кажете, че нямате нужда от слънцето, вие скъсвате вашите връзки с него. Сега във вашето подсъзнание работи Божественият закон. Всички опитности на миналите векове са вложени вътре в туй подсъзнание, там са събрани всичките Божествени закони. То е склад на тази потенциална енергия. Тази енергия, която е вложена в подсъзнанието, може да се развива в Божествения свят и оттам ще мине през човешкия живот: съзнанието и самосъзнанието. Следователно съзнанието и самосъзнанието са като едно условие да трансформирате енергията си. За да мине Божествената енергия от едно съзнание в друго, потребен е един преходен период, а той е човешкото съзнание и самосъзнание.

Сега аз, като говоря за „Учител“, подразбирам не много учители – един Учител в света! Туй ще го пазите. Един е Учителят в света. Този, Божествения Учител, вие ще го научите. Той постоянно слиза и възлиза в света. Слиза и възлиза! Когато Го обичате, Той слиза при вас, когато Му се наситите, Той възлиза. Христос преди 2,000 години дойде при евреите, нали? Слезе и после, като не го искаха, възлезе нагоре. Сегашните народи се намират в тежко положение, пак Го викат. И казват по кой начин щял да дойде. Ще дойде по особен начин. Е, по какъв начин ще дойде? Казват: „Отгоре, от небето ще дойде“. Какво нещо е идване от небето? Ако той дойде от небето тъй, както дъждът иде или както снегът, или тъй, както слънчевите лъчи, какво ще добиете? Ако дойде като росните капки, той само ще измие праха на растенията, ще уталожи известни нужди на хората, нивите ще дадат повече плод. Може да дойде като слънчевите лъчи, да подигне растенето, но в човешките умове, в човешките сърца Христос нищо няма да внесе. Следователно Христос ще дойде като росните капки, ще дойде като слънчевата светлина, но ще дойде и като онази велика разумна мисъл вътре в човешките умове и онова разумно желание в човешките сърца. Той ще проникне във вас! Тогава се заражда мисълта: „Ще има ли форма, ще Го видим ли?“ Ще Го видите. И туй виждане, този Христос вътре във вас, той ще бъде един идеал, към който вие се стремите. Той е идеал на вашия живот.

Всяко растение си има идеал. То като художник почва да работи и да реализира своя план. Първо почва никнене, растене, цъфтене, след туй връзване семката и най-после дойде зреенето. Значи растението съзнава, че е добило известна енергия, и започва втори опит. И самото растение си има идеал, който трябва да достигне. То се усъвършенства тъй, както и хората. И животните се усъвършенстват както хората. Всяко едно животно, и то си има един идеал, към който се стреми. И то се усъвършенства в ума.

Идеалът на растенията не е идеал и на животните. Но всеки един живот от растителното царство, от животинското царство и човека си има свой идеал. И всеки се стреми да го реализира. Какъв е идеалът на ученика? – Да бъде като Учителя си. Следователно Учителят е идеал на ученика, който той трябва да реализира, т.е. да има туй знание, което Учителят има, да има тия чувства, които Учителят има, да има тая воля, която Учителят има, и да работи в света тъй, както Учителят работи. В туй растене окултният ученик трябва да има едно много правилно схващане за окръжаващата го среда. Той трябва да знае, че Истината не може да дойде отвън. Отвън ще дойдат всичките спомагателни средства, но Истината ще дойде отвътре. А „отвътре“, то е закон на подсъзнанието и свръхсъзнанието. И този, вътрешният свят, обхваща, съставя едно условие за нашето съзнание и за нашето самосъзнание. По някой път ние мислим, че подсъзнанието и свръхсъзнанието са вън. Там е нашата погрешка. Вътрешният свят в този окултен смисъл е широкият свят. Туй Божествено съзнание прониква нашето съзнание и самосъзнание. Вие, като ученици, ще си зададете следния въпрос. Допуснете, че вие растете, имате известен идеал, най-после остарявате, след туй дойде смъртта и вие умирате. Представете си, че туй състояние трябва да преживеете най-малко веднъж, преди да сте умрели.

Представете си, че напускате тялото си. Какво ще стане с вас? Трябва да имате ясна представа за себе си извън тялото. Е, каква ще бъде вашата представа извън тялото? Тази представа ще бъде следната. Да допуснем, че имате пред себе си известен богат човек, нали? Той има ниви, после има крави, има коне, овце, има къщи, борове, и т.н. Вие го считате богат за всичките тия неща, които има, но ако той се запита: „Какво съм аз вън от тия къщи?“. За да се разбере, той трябва да се изолира, да остане сам. И следователно туй тяло, което ние имаме, тия клетки, които сега имаме, това са неща непостоянни. Човек е скрит вътре. Сегашното ни тяло, това е едно богатство, което ни помага да се развиваме. Ето защо ние трябва да се освободим от страничните неща, да разбираме вътрешния живот. Хубаво. Ако аз през целия живот се занимавам със своите волове, коне, овце, градини, какво ще ми допринесе това? Мислите ли, че един вол ще ми даде известна интелигентност? Аз мога да го науча как да оре, мога да го храня, но той за небето нищо няма да ми разправи. Нивите, които обработвам, и те няма да ми дадат смисъла. Всичките неща, които имам, ще ми дадат понятие само за обикновените работи, а дълбокият смисъл къде е? Няма да го търсим в тялото, а извън тялото. Туй тяло е образувано по закона на съзнанието и самосъзнанието, а за в бъдеще ние ще образуваме своето тяло по закона на подсъзнанието и свръхсъзнанието. И следователно във всяка една школа ние ще започнем да градим своето тяло. То е изкуство. И ако питате един франкмасон как да съградим туй

тяло, какво ще ви каже? Там има чукове.

По новия начин, а то по старому всеки може да гради. По новия начин трябва да знаеш да градиш, а този новия начин ще го научиш от кого? Само от своя Учител! Аз казах: Този Учител, като дойде, Той ще ви каже първата дума. И по образа на тази първа дума ще почнете вие да градите новото си тяло и тогава ще имате друго сърце. В туй ново тяло не само сърцето ви ще се промени, но и умът. И апостол Павел казва на едно място, че ние имаме ума Христов, не обикновения ум. Като казвам, че ще имаме едно ново сърце, разбирам, че туй сърце няма да бъде като сегашното, т.е. не с тия преходни чувства. Сегашното сърце е много неустойчиво. Че е неустойчиво, сами може да направите опит. При сегашното състояние човек е непризнателно същество. Даже ако Господ направи един опит с нас, само като докосне човека някъде, веднага неговото състояние се изменя. Вземете обикновеното плачене. Човекът плаче. Защо плаче? Защо плаче онази майка? Умряло детето, плаче за детето си. Казвам: Онази женена жена плаче. Защо? Умрял нейният мъж. Богатият плаче. Защо? Изгубил всичкото си състояние. И той плаче. Всички, които плачем, все плачем за нещо, което сме изгубили. Защо плаче човек? Понеже е изгубил нещо. Казвам: Плачът не спасява. Ако сме изгубили нещо, с плач няма да го намерим. Плачът само показва, че сме изгубили нещо. Е, как ще го придобием туй изгубеното? Плачът е само едно състояние, да смекчи човешкото сърце, за да може Божественият дух да работи вътре. Туй е смекчаване. Защото ако човек не може да плаче, значи условията са тежки. Като си смекчи сърцето, тогава ще дойде Духът Божии. И за онези, които плачат, Духът действа по един начин, а за онези, които не плачат – действа по друг начин.

Сега ученикът трябва да има предвид съграждането на своето ново тяло. Никаква друга задача не трябва да ангажира неговото висше съзнание! В своето съзнание и самосъзнание той може да се ангажира с обикновения живот, но никога да не си позволи тия, обикновените неща на съзнанието и самосъзнанието да ги внесе в подсъзнанието и свръхсъзнанието! Той прави едно прегрешение и е осъден на ред страдания. Ти в съзнанието си като търговец, като учен човек може да живееш както искаш, но опиташ ли се в Божествения свят да внесеш една от тия човешки мисли от своето съзнание, ти ще се спънеш в своето развитие. И когато ние казваме, че по Бога трябва да живеем, ние не разбираме самосъзнанието, не, но ти ще се повдигнеш в своето свръхсъзнание и ще живееш като човек. Но ти може да пуснеш своите клонища в Божествения свят и там да живееш. Как ще живееш? Като ученик. Аз взимам думата „ученик“ във висш смисъл. И затова казва Христос, че когато дойде подсъзнанието и свръхсъзнанието, ще се отречеш и от баща си, и от майка си. За подсъзнанието и

свръхсъзнанието ще се отречеш. Защото в Божествения свят други са предметите, други са нещата, които ще ви занимават. Ти казваш: „Аз имах един приятел, като отида в другия свят, дали ще мисли за мен?“ Мнозина от вас може да мислят така. Вашият приятел може да мисли за вас само ако сте го обичали и той ви е обичал, ако сте хранили едно възвишено чувство към него, не обикновената любов, но Любов, на която нишките не се късат. Той, щом влезе там, постоянно ще мисли за вас, постоянно ще бъде във връзка с вас.

Тъй че връзките на подсъзнанието и свръхсъзнанието са постоянни, а връзките на съзнанието и самосъзнанието постоянно се късат и вследствие на това виждаме всичката дисхармония, която сега съществува. Сега всички хора, даже и тия от окултните школи, страдат от смесването на тия два въпроса: те искат да внесат Божественото в човешкото. То е немислимо. Божественото не може да се вмести в човешкото съзнание и самосъзнание. Когато Соломон искал да съгради храм на Господа, казали му: „Ти ли ще Му съградиш храм? Небето не може да побере Бога, че ти в тоя малък храм!“ Туй наше съзнание и самосъзнание не може да вмести великото Божествено подсъзнание и свръхсъзнание. Следователно едновременно ние ще имаме два живота – и като човек ще живеете, и като Дух в съзнанието и в самосъзнанието. Като спазвате двоякото съзнание, ще знаете как да изправите вашия живот. Казвам: Боли ви главата, имате главоболие. Ако го лекувам по закона на самосъзнанието или съзнанието, след един месец пак ще имаш главоболие. Ще печелиш, ще губиш. Ще се раждаш, ще умираш. При такъв един морал, който се върти, не може да си оправиш работите. Ще го лекуваш по Божественому, в подсъзнанието и свръхсъзнанието. Дойдеш ли до този закон, всичко можеш да оправиш. Та пътят, който ще научите, той е лесен, само ще направите едно разграничение между човешкия живот и Божествения живот. Човешкият живот е живот на постоянно разрушение, а Божественият живот е живот на постоянно съграждане. Човешкият живот е един процес на разрушение, разрушение, разрушение... И като погледнете от единия край до другия, това е все разрушение, нищо повече! А Божественият живот, това е живот на постоянно съграждане, съграждане, съграждане...

И следователно туй, което ние искаме в света, всичките условия се намират само в този живот. Туй трябва да го знаете. И ако вие искате да бъдете щастливи във вашето съзнание и самосъзнание, не можете да бъдете щастливи, защото самият процес е обратен. Тъй е засега. Той е процес на разрушение. И ние виждаме, че туй е така. Четете историята, разгледайте живота, как ще го обясните. Всичко в света, туй, което съдържа живота, всичко се разрушава, едно друго се разрушава, а в Божествения свят едно има, което разрушава, а другото съгражда. Човешкото разрушава, а

Божественото съгражда. Значи тия два живота паралелно вървят, докато един ден Божественото включи човешкото вътре; тогава ще дойде вътрешна хармония и ще минем от едно състояние в друго, ще минем от смърт в живот. Туй може да стане тази вечер, то не е въпрос на времето, то е въпрос на вашата бързина. Вие още тази вечер може да го решите, но може да го отложите за един час, два, три, пет часа и т.н., а може да го решите веднага. Вас, като ученици, няма какво да ви спъва. Светът може да има нещо да го спъва. Вие сте дошли в окултната Школа, какво ще ви спъва? Ще кажете: „Чакай да си помисля“. Какво има да си мислиш? С хиляди години сте мислили, някои от вас сте на 20, 40, 60 години и сериозно сте мислили. С образование сте, мислите.

Тази Истина няма да я намерите никъде, тя не е написана в никоя книга. Всяка една книга е написана по закона на самосъзнанието и съзнанието, а при онази великата Истина, която се крие в подсъзнанието и свръхсъзнанието, там всички учени хора мълчат, всички окултисти мълчат и всички учители мълчат. Когато учениците на Хермес са го попитали за една дума от Великата книга на живота, да им я изясни, той само си стиснал устата и нищо не казал. А ние веднага ще си отворим устата два пъти. И когато Йоан видял тия работи отгоре, казали му: „Туй го запечатай“. Той е писал нещо, но туй, което е писал Йоан, то е за съзнанието и самосъзнанието, а ония неща, които се отнасят до чисто Божественото, за тях му казват: „Туй го запечатай, то е тайна!“

Сега на вас, като ученици, ви трябва едно основно правило. Без туй правило вие не можете да направите никакъв успех. То е следното: вие трябва да се познавате добре, добре да се познавате! Но туй познаване не може да стане чрез научно изучаване. Вие трябва да употребите Любовта като едно средство, вие трябва да залюбите един човек, за да го познаете. Бога ние чрез Любов трябва да Го познаем, за да добием вечния живот. И същият закон трябва да се приложи в Школата. Вие трябва да вложите Любовта един към друг като един велик закон, за да се познавате. Само ако се познаваме, може да работим. Е, как ще работим? „Да се обичаме.“ Ама как? Ти познаваш ли го? – „Аз го познавам.“ Но утре се случат някои особености в неговият характер, казваш: „Аз не мислех тъй, не го обичам“. Защо? Не го познаваш. В Любовта ти познаваш човека в неговата основа, не може да има лъжа. Ти познаваш човека такъв, какъвто си е. И като го опознаваш, ще постъпиш съобразно неговото естество. Защото туй естество, което се съдържа в подсъзнанието и свръхсъзнанието, то е Божествено естество, и с този човек ще постъпиш тъй, както с Бога. Ти ще го обичаш. И ако в една школа, каквато и да е тя, не се сложи Любовта като основен закон за опознаване, никакви резултати не могат да се постигнат. Следователно, когато аз говоря за Любовта, подразбирам този великия

принцип, който сега трябва да вложите, за да познавате окръжаващите ви хора. Чрез закона на Любовта вие трябва да познавате хората.

Така ще се избегнат много от сегашните неприятности и нещастия. Щом познавам един човек и щом той ни познава, ние се намираме вече в закона на Божествената хармония. Защото онзи цигулар, който познава своето изкуство, той свири добре. Двама музиканти, които познават еднакво своето изкуство, свирят правилно. Но ако единият е учил по една система, другият – по друга, единият употребява един ключ, другият – друг ключ, те не могат да свирят. Следователно всички трябва да се нагласят по закона на Любовта, а туй нагласяване става чрез познание. Казвате: „Какво ще видим, ако познаем един човек?“ – Велико нещо е да познаете един човек! Даже най-обикновеният човек, ако вие го познаете с Любовта, вие ще се учудите на голямото невежество, което хората имат. Такова велико богатство се крие във всяка една душа! Затворена е тази душа! Вие мислите, че е нищо. Не, такова едно грамадно богатство се крие в нея, вътре. Един велик свят се крие във всяка една душа! И да я познаеш със закона на Любовта, то значи да познаваш Бога. Да познаем Бога, значи да го познаем в Неговото единство. И да познаваме Бога в Любовта, то е да Го познаваме в Неговото множество. Всеки един човек е проявление на Бога.

А Бог в своята целокупност и в своето проявление трябва да го познаваме еднакво, понеже Той не се изменя. Аз към Бога трябва да бъда еднакво внимателен и към неговия пръст. Да допуснем, че Той има пръсти. Когато пипаме Неговия пръст, трябва да бъдем толкова внимателни, както и към цялата му ръка. Ако допуснем, че Той има косми, към един косъм трябва да бъдем толкова внимателни, както бихме отдали важност на Неговите очи, ръка и пр. За мен всичко има еднаква цена, защото у Бога всичко има една и съща цена. Следователно, от туй гледище на Любовта, душите, като лъчи, които изтичат от туй Божествено свръхсъзнание или подсъзнание, имат еднаква важност. Бог на всички гледа еднакво, без разлика! Той не се заблуждава от външните форми, които сега сте образували. Той не се заблуждава от вашето знание, нито от вашето неразположение, което сега имате, някой взел повече, някой взел по-малко. Той с тия неща не се заблуждава. И казва Писанието там, че трябва да обръщаме внимание на човешките сърца. На вашето сърце най-първо и после на вашия ум, но не как чувствате и как мислите чрез закона на съзнанието и самосъзнанието, но чрез закона на подсъзнанието и свръхсъзнанието.

Сега ние ще имаме един малък опит, едно упражнение го наричам аз, психическо упражнение. Туй упражнение е следното: тази вечер ще отидем от месечината в слънцето. Ще тръгнем от земята към месечината и от месечината към слънцето, и обратно – от месечината към земята. Сега

вие ще си представите, че излизате из вашето тяло, ще отправите вашата мисъл първо към месечината. Всеки от вас ще си определи една скорост, с която ще пътува. С 100 километра, или с 200, 300, 500, 1 милион километра, или с 10 милиона километра, и ще полетите с тази бързина. Но да не се уплашите, вие ще турите тази бързина, която е поносима за вас. Най-първо, ще определите с каква бързина ще се движите към месечината и като достигнете до месечината, в съзнанието си гледайте какви картини ще видите. Дали краката ви ще докоснат някоя твърда почва и каква ще бъде тя, дали някоя равнина или някой висок връх. Ще седите няколко минути и след туй ще се устремите към слънцето. Около слънцето има един огнен пояс, ще се гмурнете, ще минете през него и ще влезете в слънцето. Този пояс е много горещ, но вътре не е тъй горещо. Като влезете вътре, ще видите един много красив свят. Той е толкова красив, но дали ще го видите, или не, важното е само какви представления ще имате.

Някои от вас може само да припарят. Но има и друга опасност тук: между земята и месечината има един студен пояс, може някой там да се спре. Този леден пояс, това са известни сили, електрически сили, които някой път засягат земята и я изстудяват. И вследствие на тия засягания земята е претърпяла катастрофи. Там като минавате, няма да ви е страх. Няма да замръзнете, аз ще ви придружавам. Няма да ви е страх, разбирате ли? Ние ще тръгнем сега. Опитът ще трае 15 минути: 5 минути до месечината. Туй ще сложите във вашето подсъзнание. Разбирате ли? Законът е такъв. Вие ще ме питате: „Може ли да направим туй нещо?“ Можем, разбира се! Казано-свършено, тръгваме! Тази вечер тръгваме! Вие ще кажете: „Как ще бъде това?“ То не е наша работа. Как? – „Искам и тръгвам до месечината.“ Ще идем до месечината – 5 минути, от там до слънцето пак 5 минути и 5 минути ще ни вземе обратният път, да се върнем на земята. Сега ще се успокоите хубаво. Онези, които няма да вземат участие в пътешествието, те само ще ни изпращат, няма да дигат шум. Те ще наблюдават, ние ще се движим и ще чакат, като се връщаме назад. Но няма да кажете: „Дали ще се върнем?“ Ще идем и ще се върнем назад. Сега ще започнем, тръгваме вече. Достатъчно сега. Е, как мислите, пътува ли се лесно до слънцето?

Сега тихо да изпеем една песен.

(Пеем: „Бог е Любов“ с припева

Ний ще ходим в тоя път на светлината,
На светлината, на светлината!
В която царува Божията Любов,
Божията Любов (3 пъти)

В окултното пеене ще пееш за себе си. Умът ти ще бъде концентриран в думите и в гласа. Само за себе си ще пееш. Нищо да не ти отвлича вниманието навън.

Т. м.

14-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 2 януари 1923 г., София.

1923_01_03 Прояви на съзнанието
лекция пред специалния клас

ПРОЯВИ НА СЪЗНАНИЕТО

12-та лекция от Учителя, държана на 3 януари 1923 г., София.

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

Размишление

Чете се резюме от темата "Признаци на проявеното човешко съзнание в най-високата си степен".

Представете си, че имате три съзнания – съзнанията А, В и С. Те са произлезли едно от друго: от съзнанието А е произлязло съзнанието В, а от В е произлязло съзнанието С. Значи съзнанието А е първичното съзнание, което се проявява в областта на времето и пространството. Какви са отношенията на трите съзнания към времето и пространството? Да приемем, че съзнанието А се е проявявало през периода на пролетта, съзнанието В – през периода на лятото, а съзнанието С – през периода на есента. В зависимост от годишните времена се определят отношенията между тези три съзнания. Същевременно всяко съзнание определя какви са били материята и условията през времето, когато то се е проявявало. Например, от съзнанието А може да се определи какви са били условията и материалите, с които даден човек е разполагал в пролетта на своя живот. Като се знае това, всеки човек може да се върне в своето минало, да види какви са били условията, при които се е развивало неговото съзнание. В това отношение окултният ученик трябва да научи закона, с помощта на който може да се връща в своето минало като в архив. Щом разрови този архив, той ще види какви са били условията, през които е минал в предишните си съществувания, докато дойде до сегашното си развитие. В различните животи той е минавал през различни условия, които са внесли в неговото съзнание различни сили, различни качества и способности.

Съвременните хора живеят в света на промените. например, някой ден сте отлично разположени, въодушевени, изпълнени с възвишени мисли и идеи, с благородни желания да помагате на човечеството. На другия ден обаче всичко това изчезва, вие падате духом и казвате: "Не струва да живее човек за другите, всеки трябва да мисли за себе си." Питам на какво се дължи тази рязка промяна в разположението? В първия случай вашето

съзнание е минало през пролетта на живота ви – значи вие сте се намирали в съзнанието А. При втория случай сте влезли в съзнанието С, когато сте преживявали състояние, подобно на есента на вашия живот. Какво е отношението между тези две съзнания А и С? Ако дадете тази задача на един математик или механик, те лесно ще я решат. Например, един трен* се движи с известна бързина. Вие можете да усилите движението му, ако усилите огъня, ако усилите напрежението на водните пари в котела. Как ще усилите бързината на движението на съзнанието? Ако е въпрос до бързина на трена, тази задача лесно се решава – ще увеличите въглищата, ще усилите огъня. Когато става въпрос за съзнанието, отде ще вземете огън, въглища?

Например, пътувате през съзнанието D при голям сняг, виелица и студ. При това съзнание, което представлява зимата на вашия живот, вие имате лошо настроение, лошо разположение на духа – краката и ръцете ви са измръзнали, треперите от студ. Влизате в стаята при майка си, гледате час по-скоро да се стоплите, а тя иска да ѝ разкажете де сте били, какво сте правили. Можете ли в такова състояние да говорите? Вие трябва да вземете сняг, да разтъркате измръзналите си ръце и крака и след това да говорите с майка си. Ще каже някой: "Защо не измиете краката си с гореща вода, а ги търкате със сняг?" Вие знаете пословицата: "Клин клин избива." Или злото със зло се лекува. Ако някой човек е преял, как ще му помогнете? Ще го заставите по някакъв начин да повърне храната или да вземе очистително. И в единия, и в другия случай трябва да се действа бързо, иначе има опасност от отравяне на кръвта. Такива отравяния могат да се предизвикат и в съзнанието на човека от наслояване на горчиви чувства и противоречиви мисли. Тогава казваме, че човек се намира в съзнанието D, т.е. в зимата на своя живот.

Следователно според философията, която е изработил за Живота, човек може да живее в едно от тия четири съзнания – А, В, С и D – и тогава Животът за него ще бъде или ад, или рай. Често в живота на човека тези съзнания си влияят взаимно. В това влияние се забелязват известни пермутации, които могат да се отразят благоприятно или неблагоприятно върху човека. Да допуснем, че съзнанието А представлява възходящо състояние, при което самото съзнание се движи към даден център, като ту се отдалечава, ту се приближава към него. Когато се приближава към своя център, съзнанието на човека придобива повече енергия, вследствие на което и бързината на движението му се увеличава. Ако пък съзнанието В се намира в низходящо състояние, казваме, че то се отдалечава от своя център, вследствие на което приема по-малко енергия. Щом приема по-малко енергия, и движението му е по-бавно, по-слабо. Сега, като знаете в какво състояние се намират съзнанията А и В, определете в какво

състояние ще се намира съзнанието C – във възходящо или низходящо. Разсъждавайте свободно, без да се страхувате, че можете да направите някаква грешка. И да направите някаква грешка, това е естествено, няма защо да се смущавате. Допуснете, че съзнанието B представлява Земята, а съзнанието C – Месечината, която се движи около Земята. При това допуснете, че съзнанието B е във възходящо състояние. Определете тогава в какво състояние ще се намира съзнанието C, което се движи около B, като ту се приближава, ту се отдалечава от него. Това можете математически да изчислите и ще видите дали съзнанието C се намира във възходящо или низходящо състояние.

И тъй, когато се говори за възходящо и низходящо състояние на съзнанието, имаме предвид добрите и лошите разположения на духа. Когато е весел, разположен, радостен, човек се намира във възходящо състояние на съзнанието; когато е мрачен, тъжен, скръбен, той се намира в низходящо състояние на съзнанието си. Какво трябва да направи човек, за да внесе равновесие в съзнанието си? Какъв е лекът в този случай? Какво трябва да направите, за да излекувате някой човек, който страда? С какво се лекува гладът? С хляб. С какво се лекува жаждата? С вода. Значи човек трябва да познава свойствата на елементите, които влизат в съзнанието му за всеки даден момент, за да може да ги превръща от низходящо във възходящо състояние. Представете си, че сте скръбни; как ще превърнете скръбта си в Радост или най-малкото – как ще се освободите от скръбта? (– Ще се молим.) – Представете си, че не знаете да се молите. (– Ще плачем.) – Не можете и да плачете. (– Ще пеем.) – Не сте певец, не знаете да пеете. (– Тогава ще намерим някой по-скръбен от нас и ще започнем да го утешаваме. По този начин ще трансформираме състоянието си.) – Ако при всички тия методи не можете да трансформирате състоянието си, не остава нищо друго, освен да търпите. Това търпение се налага от самия Живот. Чрез търпението човек придобива Свобода. Само търпеливият може да бъде свободен. И обратно – само свободният човек може да търпи. Свобода и търпение вървят паралелно. Търпението е качество на волята, а неволята е отрицателно качество на ума. Когато не мисли, не разсъждава, човек изпада в неволя и тогава минава за глупав. Той носи и страдания, и мъчнотии, но по неволя. Неволята подразбира безволие.

Казваме, че от съзнанието A е произлязло съзнанието B, а от него – съзнанието C. Следователно, като се натъкне на някаква проява на съзнанието си, човек трябва да знае коя е първичната причина за тази проява. Например, някой иска да стане учен; той трябва да знае коя е подбудителната причина, която е събудила в неговото съзнание идеята да стане учен. Тази идея работи в съзнанието на този човек, но той трябва да потърси подбудителната причина, която го заставя да учи. Човек може да

учи по две причини: или с цел да се препитава със знанието си, или да се облагородява, да се повдига. В такъв случай първият подтик към ученето ще бъде низходящ, а вторият – възходящ. Следователно, щом дойдем до съзнанието, ние се натъкваме на закона на поляризирането. Това показва, че всяка проява на съзнанието има две страни, две противоположни посоки – възходяща и низходяща. Този закон се изразява графически с правата CD: C________D.

Значи всеки, който иска да подобри положението си, той непременно трябва да се поляризира, да раздели своите стремежи, т.е. да ги постави в две противоположни посоки. Щом имате две противоположни посоки на движение, вие лесно можете да намерите между тях третата, правата посока. Щом е дадена посоката на движението на две точки, лесно ще намерите движението на третата точка. Как можете да направите това? Геометрията дава следния прост начин: взимате правата CD, която представлява движението на точките C и D в противоположни посоки. След това от точките C и D с пергел описвате дъги. От точката, в която дъгите се пресичат, спущате перпендикуляр откъм правата CD; този перпендикуляр показва посоката на движението на точката O. Щом съзнанието се поляризира, човек намира правата посока на движението си: тази посока е перпендикулярът, спуснат от дадена точка вън от някоя права. Когато се поляризира и намери своята посока на движение, съзнанието започва да изпуща Светлина по всички посоки, във всички направления. При това положение съзнанието на човека е изложено на странични влияния и се движи като махало на една и на друга страна. Така е за всеки, който не разбира закона. Обаче, който разбира закона, той ще намери неподвижната точка на своето съзнание и там ще застане. В съзнанието на човека тази точка е напълно устойчива, тя не се влияе от нищо – тя е точката O на правата CD. Като дойдете до тази точка, вие ще се върнете назад до точка m, по-горе от която не можете да отидете. От точка m енергията върви по две посоки: mC и mD. Така се движи часовниковото махало, като описва около себе си полукръгове. Като дойдете в точка C на съзнанието, вие мислите, че сте разрешили някой въпрос, обаче оттук се качвате в точка m. Щом поседите малко в тази точка, слизате в точка D; и тук мислите, че сте разрешили въпроса, но се заблуждавате, както при точка C. Така се самоизлъгвате всеки ден. Тъкмо разрешите един въпрос, на другия ден виждате, че не сте го разрешили. По този начин се създават ред философски системи, които наричаме философски разсъждения на махалото. Всяка такава система разрешава въпросите едностранчиво, вляво или вдясно; в края на краищата виждате, че нито едното, нито другото разрешение е абсолютно. Тъкмо сте слезли в точка C наляво, и казвате: "Това разрешение не е право." Качите се горе, но скоро слезете в точка C и казвате: "И това разрешение не е право." Така се люлее съзнанието от D до

C и обратно, докато дойдете най-после до точка O – устойчивата точка на съзнанието, отдето пак се изкачвате нагоре, към точка m. Така се движи съзнанието ту наляво, ту надясно, ту в точка O и върви напред, разширява се и пръска Светлина в пътя на човека.

И тъй, махалото mo (Фигура 3) ще се люлее най-много до точките C и D – по правите линии mC и mD и ще образува триъгълник CmD. Правите mC и mD представляват крайния предел на възможностите за реализиране на дадено желание или за разрешаване на известен въпрос. Като дойде до този краен предел, човек излиза от тези възможности и навлиза в нови. От точките C и m на правата Cm с помощта на пергел се описват дъги и от пресечната точка на дъгите се спуща перпендикуляр към правата Cm. Образуваният перпендикуляр nE представлява махало, което има възможност да се движи до своите крайни предели (наляво и надясно) по линиите nC и nm. И при това движение на махалото въпросите остават пак неразрешени. Обаче човешкото съзнание не може да стои на едно място – стъпка по стъпка то се движи и излиза от старото си положение. От точките m и D (Фигура 4) пак ще опишете дъги и ще спуснете перпендикуляр към правата mD, а именно перпендикуляра nq. И в този случай перпендикулярът nq представлява махало, по което съзнанието на човека се движи до своите крайни предели mn1 и n1d. Най-после от точките C и D на правата CD пак описваме дъги, от пресечната точка на които спущаме перпендикуляр Or; по този перпендикуляр, който служи като махало, се движи съзнанието на човека по правите CO и OD, като образува и в този случай триъгълник COD, равен на другите два, както и на триъгълника CmD, с който се намира в обратно положение – с върха надолу. При това движение на съзнанието ние имаме три неподвижни, устойчиви точки, в които въпросите могат да се разрешават. Обаче мъчно се спира съзнанието в тези точки. Фигура 4 представя създаването на макрокосмоса, а същевременно и пътя на слизането и възлизането на човешкия Дух. Тази фигура се нарича Соломонов знак. От центъра A може да се опише окръжност; тя представлява голямата и малката вселена, голямия и малкия космос. По този начин ние си представяме минаването на обикновеното човешко съзнание и самосъзнание в неговото подсъзнание и свръхсъзнание. С други думи казано, човек минава от обикновеното в Божественото съзнание, от обикновения – в Божествения свят, дето започва да се движи в перпендикулярна посока на всяко свое желание.

Как ще разберете мисълта, че трябва да се движите в посока, перпендикулярна на своите желания? Представете си, че някой обича да пие, да пиянства; това желание влече човека надолу, към центъра на земята. Какво трябва да направи този човек? Той трябва да тръгне в

обратна посока на своето желание, а именно – в перпендикулярна посока нагоре, към центъра на Слънцето. Той трябва да върви нагоре без никакъв компромис, без никакво отклонение. Най-малкото отклонение от перпендикуляра ще го завлече надолу. Като каже категорично в себе си, че няма вече да пие, той започва да се качва по перпендикуляра. Ако започне да отстъпва в себе си и каже, че ще пие само две-три глътки или най-много една чаша, този човек е пропаднал вече. Щом се зарече веднъж да не пие, никак не трябва да пие. Една глътка, една чаша или едно кило вино, то е едно и също нещо. Този е начинът, по който човек може да се освободи от някакъв недостатък в себе си. Щом реши да не прави нещо, той трябва да бъде категоричен – никакво отстъпление от взетото решение. Който иска да стане силен, той трябва да се откаже изведнъж от някой свой недостатък и да постоянства в решението си. Щом може да прояви воля, това показва, че човек може да мисли. Който иска да знае дали може правилно да мисли, нека се опита да се откаже от някой голям недостатък в себе си. Ако може да преодолее над този недостатък, това показва, че той мисли. Затова именно недостатъците трябва да се използват по най-разумен и правилен начин. Чрез тях ще калите волята си и ще изпитате силата на своята мисъл. Недостатъците, от какъвто характер да са – физически, сърдечен, умствен или духовен, са създадени от самите вас. Следователно само вие можете най-лесно да се справите с тях.

Сега ще ви дам малки обяснения, от които трябва да се ползвате. Когато изнася истината, човек трябва да гледа обективно на нещата. Например, започваш да броиш от 1 до 10; казваш: 1, 2, 3, 6, 9... – сбъркаш. Щом направиш погрешка, не остава нищо друго, освен да заличиш погрешката и да започнеш отново: 1, 2, 3, 4, 8, 9... – пак направиш погрешка. Ще заличиш погрешката и ще продължиш да пишеш. Който не разбира закона, той ще започне да се извинява, да търси причините – защо, за какво е сгрешил. Който разбира закона, той лесно изправя погрешката си. Когато пише или когато брои, човек лесно може да прави погрешки. Достатъчно е най-малкото отклонение на вниманието му, за да сгреши. Ако иска да не греши, той трябва да бъде съсредоточен в работата си и да изучава силите, които действат при написване на всяка буква или на всяко число.

Представете си, че трябва да напишете числото 1; силите, които вземат участие при написване на единицата, започват отгоре и слизат надолу. Значи единицата определя посоката на силите. Когато искате да напишете числото 2, въпросът е по-сложен: първо се образува един малък кръг O, който представлява пътят на човешкото съзнание, което, наместо да се движи в орбитата си, се развива навън – първо по посока c, а после слиза надолу по посока e. Причината за това е, че друг някакъв център е повлиял

на човешкото съзнание и го е заставил да измени пътя на своето движение. Но и това влияние на центъра е се изменя, защото иде друго, по-силно влияние – от центъра d, което заставя силите на първичното съзнание да се изменят, да образуват по-малък кръг от първия. След това иде влиянието на центъра m, а най-после иде влиянието на центъра к, който повдига човешкото съзнание нагоре. Следователно всяко съзнание, което минава през двойката, преживява сложни процеси. Числата 1 и 2, написани едно до друго, представляват дванадесетте зодиаци. Събрани заедно, те дават числото 3. Когато съзнанието на човека минава през дванадесетте зодиаци, те оказват върху него дванадесет различни влияния – значи те внасят в съзнанието му дванадесет различни елементи. Тъй щото, когато изучавате числата, вие можете да изучавате всяко число поотделно, а можете да ги изучавате и колективно, в техните общи влияния. За вас е важно да знаете, че числата не са прости, мъртви знаци, но живи величини, т.е. сили, енергии, които действат върху съзнанието на човека. В числото 2 имате две единици, две съзнания, които се стремят към една и съща цел. Това движение ние наричаме стремеж към Бога. Следователно стремежът към Бога ражда Любовта. Значи Любовта се ражда само между две души, между две съзнания, които се стремят към Първичното, към Божественото съзнание.

Сега, на вас остава да разсъждавате, да мислите върху недоизказаните въпроси. За вас е важно да мислите, да намерите метод, чрез който да възстановите равновесието на вашето съзнание. За тази цел достатъчно е винаги да помните, че има една връзка у вас, която никога не се къса, никога не се променя. Тя винаги остава еднакво силна, еднакво здрава. Освен вие самите, никой друг не е в състояние да скъса тази връзка. Ние наричаме тази връзка проникване на Божественото съзнание в човешката душа. Тази връзка представлява вечно движение, вечно проникване на Божественото съзнание във всички същества и движение на тези същества към Божественото съзнание. Всеки е опитвал и опитва тази връзка. И при най-лошото състояние да се намирате, вие всякога чувствате, че нещо силно във вас поддържа духа ви. Всички да ви изоставят, вие дълбоко в себе си чувствате, че има нещо здраво, неизменно, което поддържа равновесието на вашето съзнание. Това се дължи на онзи лъч от Божественото съзнание, който прониква в душата на всички хора. Като знаете това, дръжте в себе си положителната мисъл, че има нещо във вас, което и при най-критичните ви състояния няма да ви напусне, няма да ви изостави. Когато изпаднете в безизходно положение и не знаете как да разрешите някоя задача, турете в подсъзнанието си мисълта, че тази задача ще се разреши. Като си кажете така, успокойте се. Няма да мине много време и задачата сама по себе си ще се разреши. Следователно, когато съзнанието ви се раздвои, първата работа е да се успокоите и да

вложите в подсъзнанието си положителна вяра и мисъл, че има във вас една връзка, която никога не може да се разкъса и на която всякога можете да разчитате. Няма сила в света, която може да разкъса тази връзка. Върху тази връзка именно вие можете да градите вашия бъдещ живот. Без вяра в тази връзка, вие не бихте могли да живеете, не бихте могли да издържите на постоянните промени, на каквито сте изложени всеки момент. Животът на Земята е живот на постоянни промени.

Свещено нещо е връзката ви с Великото Божествено начало на Живота. Дойдете ли до тази връзка, не позволявайте на никого да я пипа. Нито вие имате право да я чоплите. Уповавайте на нея! Тя ще ви извади и от най-забърканите положения на Живота. Щом уповавате на тази връзка, вие всякога ще бъдете свободни. Ако временно сте изгубили Свободата си, пак ще я придобиете. Докато се държите за тази връзка, за този конец, вие ще можете да излезете от лабиринта на вашия живот. Скъса ли се връзката, вие оставате в този лабиринт, докато дойде някой и ви помогне отново да я възстановите. Страшно нещо е човек да се оплете в конците на материята! Единствена тази връзка е в сила да ви освободи от забърканите конци на материалния свят. Като знаете това, никога не си позволявайте да развързвате конеца, с който Първичната Причина ви държи. Някои считат за голямо изкуство да развържат този конец, да се освободят от тази връзка. Не, докато живеете в лабиринта на материята, не късайте конеца. Всяко преждевременно късане на този конец води след себе си нещастия, страдания, катастрофи. Докато сте в лабиринта, дръжте се здраво за тази връзка – това значи вяра. Следователно положителната вяра, за която говорим, подразбира съзнателно поддържане на вътрешната, разумна връзка между Първата Причина и нас.

Сега всички заедно ще направим следното упражнение: ще си представите, че имаме хубав, пролетен ден, а часът е около 2 или 3 сутринта и мислено ще направим разходка до Зорницата, а после – до Слънцето. След това ще направим едно пътешествие и до Венера. Като свършим пътешествието, ще се върнем отново на Земята.

Ще ви дам това упражнение за Слънцето като метод за трансформиране на състоянията ви. Правете го редовно, в продължение на десет дена, а след това – когато сте неразположени. Добре е да правите упражнението сутрин, между 2 и 3 ч. Ако не можете да го правите сутрин, правете го вечер, от 10 ч. нататък. Легнете ли си по-рано от 10 ч., не го правете. Това упражнение ще ви отнеме най-много пет минути. Ще концентрирате мисълта си към Слънцето и абсолютно ще забравите околната обстановка. Като свършите упражнението, ще почувствате едно освежаване, бодрост и разположение на духа. Докато правите упражнението, гледайте да не се

раздвоите, да не изпаднете в буквата на нещата, да го правите механически. Всяка механическа работа развива лоши навици в човека. Ето защо всяко упражнение трябва да се извършва с разположение и вътрешен стремеж, за да се отрази благотворно върху човека.

Лабиринтът, за който ви говорих, представлява гъста материя, в която всеки може да попадне. За да преодолеете мъчнотиите, които срещате в гъстата материя, вие трябва да се ползвате от методите, представени чрез триъгълниците на Фигура 4. Там са показани методи, чрез които човек може да отправя ума, сърцето и волята си към Първичния център, от който е излязъл. Значи стремежът на човека, на цялото му същество трябва да бъде насочен към Бога, към Първичното съзнание.

Съвременните хора страдат, мъчат се, не знаят как да се справят с мъчнотиите в Живота. Много просто, трябва да се свържат с Бога. Няма по-реално нещо от тази връзка – тя никога не се променя и нищо в света не е в състояние да я разкъса. Достатъчно е да насочите ума, сърцето и волята си нагоре, към Първичната Причина, за да се свържете с Нея моментално. Достатъчно е човек да отправи погледа си към изгряващото Слънце, за да разсее облаците, събрани в неговото съзнание. Такова нещо представлява Първичното съзнание. Достатъчно е човек да се свърже с това съзнание, за да разсее събралата се в него мъка, скръб. Първичното съзнание е Слънцето на хоризонта на нашия духовен живот. То е в сила да пробуди съзнанието на всеки човек, да внесе в него повече Светлина, повече Живот. Срещате някой човек отчаян, мрачен, недоволен от себе си, от живота, готов да мре. Обаче, ако може да се свърже с Първичното съзнание, всичко това моментално изчезва, той става весел, разположен, съзнанието му се прояснява, той намира смисъл в Живота, вижда, че има за какво да живее. Всяка мъчнотия показва, че човек се натъква на някакъв възел от някое негово минало съществуване и той трябва правилно да го развърже. Тази мъчнотия е кармическа и трябва разумно да се разреши.

Представете си, че в някое от своите минали съществувания вие сте убили някой човек, но сте забравили това престъпление. В сегашното си съществуване вие сте доста изменени външно, никой не може да ви познае. Обаче при движението по орбитата на вашето съзнание вие минавате през своето минало, когато сте извършили престъплението, и срещате онзи, когото сте убили. Тази среща е необходима, за да ликвидирате с кармата си. Човекът, когото в миналото си сте убили, веднага ви познава. Вашият образ, вашите движения са се отпечатали в съзнанието му и той се нахвърля върху вас с мисълта си, започва да търси случай да ви отмъсти. Неговите неприязнени мисли и чувства се отразяват върху вашите и вие преживявате големи сътресения. Какво трябва да правите при това

положение? Ще се обърнете към Бога с молба да ви помогне правилно да ликвидирате с кармата си. Каквито страдания да ви сполетят, ще ги пренесете с търпение, защото знаете, че причината за тези страдания лежи във вас. Както сте създали престъпленията, така ще ги изправите. Има случаи, когато някоя душа, на която сте причинили някаква пакост, с години ви търси, докато ви намери да ви отмъсти. Когато тя е горе, в Невидимия свят, вие сте на Земята – тя ви търси горе, не може да ви намери. Ако тя е на Земята, вие сте в Невидимия свят – пак не може да ви намери. Случва се и двамата да сте на Земята, но вие сте някъде в Америка, а той – на другия край на света, не може да ви намери. Най-после условията се съчетават така, че и двамата се срещате на едно и също място. Тогава вие не можете да бягате, но трябва да се обърнете към Бога с молба да ви помогне. Вашият кредитор пита: "Готов ли си да плащаш?" Ако кажете, че сте готови да плащате, той ще ви пусне на свобода и ще чака да се изплатите. Кажете ли, че не признавате задълженията си и не искате да плащате, той ще ви хване, ще ви тури в затвор и ще ви подложи на големи мъчения и изпитания. Този е моментът, когато човек трябва да признае престъплението си и да започне да плаща. Тогава той ще се обърне към Бога, към Вечния извор на Любовта, да му помогне правилно да ликвидира със своята карма. Кармата се ликвидира със закона на Любовта, а не с бягане. С бягане въпросите не се решават. Всяко страдание има свои далечни причини, страданията не идат напразно. Кармата може да се изрази на физическия свят, но може да се изрази и в Астралния или в Менталния свят, т.е. в света на чувствата и желанията или в света на мислите. Както и да се изрази кармата, вие трябва да научите урока си от нея и геройски да понасяте страданията си. Хиляди години могат да минат, но онзи, с когото сте свързани кармически, непременно ще ви намери и ще ви застави да му платите.

При ликвидиране на кармата има обратни положения. Това са добрите случаи във вашия живот, когато вие сте правили добро на хората, а те не са могли навремето си да ви благодарят. Тъй щото, когато някой ви хване за гушата и настоява да платите каквото му дължите, едновременно с това друг иде да ви благодари за доброто, което някога сте му направили. И двамата са еднакво силни: те се хващат за раменете и започват да се борят, вие оставате между тях. В дадения случай вие не трябва да вземате участие в тяхната борба – ще седите настрана и ще се молите, те сами ще се разправят.

Как се явяват споровете в света? Представете си две братчета А и В, които си играят тихо, мирно, братски се разбират. По едно време някой им подхвърли една ябълка С (Фигура 6). Те се спущат към ябълката и започват да я теглят – едното тегли и другото тегли, започват да се борят кое от тях

да вземе ябълката. В тази борба се образува един четириъгълник – децата се държат за ръцете, борят се, а ябълката остава свободна. Те поглеждат към ябълката, но нито едното пуща, нито другото. В дадения случай ябълката е причина за явилия се спор, който създава кармически отношения. Как ще се разреши този въпрос? Дохожда трето лице, което има известно задължение към едно от братчетата, и казва: "Аз ще платя за него." Плаща и въпросът се разрешава. Същото се случва и във вашия живот: ако дойде някой ваш благодетел да ви помогне, лесно ще ликвидирате с вашата карма; ако никой не ви помогне, ще минете през големи нещастия и страдания, докато най-после изплатите всичките си задължения. Всеки човек има поне по един приятел, който се застъпва за него и го защищава, и по един неприятел, който го преследва и постоянно му пакости. Приятелят и неприятелят са еднакво силни и се борят помежду си за един човек. Приятелят казва: "Аз обичам този човек, той е дал живота си за мене"; неприятелят казва: "Аз го мразя, в миналото той ме уби." Приятелят казва: "Щом е така, от мене искай, аз ще платя заради него." Двамата се спогаждат и с това спорът се разрешава. Това са неща, които стават в Невидимия свят, а също така и на Земята, както и в съзнанието на човека. Виждате един напреднал човек, който тъкмо е стигнал върха на своя живот, радва се на успеха си, радват се и близките му. В този момент неприятелят му го дебне, иска да пресече нишката на неговия живот. Ако успее да направи това, всички ще се чудят какво е станало с този човек. Най-после ще кажат, че умрял от разрив на сърцето. Обаче приятелят на този човек иде точно в момента на тази засада, излиза срещу неговия неприятел и го поразява. След това този човек казва: "Голямо премеждие минах, но благодаря на Бога, спасих се." Хората имат криво разбиране за спасението. Само Бог спасява – Той е създал света, Той спасява.

От всичко, казано досега, задръжте в ума си следната мисъл: в света съществува само една връзка. Тя е връзката с Божественото съзнание, която е в сила да помогне на всички хора, на всички живи същества – от най-малките до най-големите. Следователно, каквото и да се случи в живота ви, дръжте в ума си мисълта, че вие имате връзка с Божественото съзнание, което при никакви условия в Живота няма да ви изостави. Щом имате тази връзка, вие ще бъдете в състояние да мислите, да чувствате, да действате. Щом имате тази връзка, никога няма да бъдете забравени. Същото нещо се забелязва и между светските хора: докато партията им е силна, те имат вяра и могат да направят много неща заради нея; щом партията им отслабне, и те изгубват силата си. Значи, докато е свързан с Божественото съзнание, човек има сили всичко да направи; щом се усъмни в тази връзка, той отслабва, обезсърчава се, изгубва смисъла на Живота.

Размишление

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

12-та лекция от Учителя, държана на 3 януари 1923 г., София.

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

Книгата се подготвя за публикуване в Портал Уики

1923_01_07 И отвори устата си, та ги поучаваше

И ОТВОРИ УСТАТА СИ, ТА ГИ ПОУЧАВАШЕ

„И отвори устата си, та ги поучаваше“ (Матея 5:2)

Ще прочета 66 глава от Исаия.

Така говори Господь: Небето ми е престолъ, И земята подножие на нозѣтѣ ми: Кой е домътъ който искате да съградите за мене? И кое е мѣстото на упокоението ми? (2) Защото рѫката ми е направила всичко това, И е станало всичко това, говори Господь; Но азъ ще погледна на тогозъ, На сиромаха и съкрушения духомъ, И на оногозъ който трепери отъ словото ми. (3) Който коли волъ е както който убива человѣка, – Който жертвува агне, както който прѣсича вратъ на псе, – Който приноси хлѣбно приношение, както който приноси свинска кръвь, – Който кади ливанъ, както който благославя идолъ: Ей, тѣ сѫ избрали пѫтищата си, И душата имъ се наслаждава въ гнусотиитѣ имъ. (4) И азъ ще избера бѣдствията имъ, И ще докарамъ върхъ тѣхъ онѣзи нѣща отъ който се боятъ; Защото зовѣхъ, и никой не отговаряше; Говорѣхъ и не слушаха; Но правѣха зло прѣдъ мене, И избраха неугодното менѣ. (5) Слушайте словото Господне, вие който треперите отъ словото му: Братята ви, който ви мразятъ и ви отхвърлятъ заради моето име, Рекоха: Да се прослави Господь, И да видимъ вашата радость; Но тѣ ще се посрамятъ. (6) Гласъ на метежъ иде отъ града, Гласъ отъ храма, Гласъ на Господа който прави въздаяние на неприятелитѣ си. (7) Прѣди да се замѫчи, роди: Прѣди да дойдатъ болѣзнитѣ ѝ, освободи се и роди мѫжко. (8) Кой е чулъ таквозъ нѣщо? кой е видѣлъ таквозъ? Родила ли би земята въ единъ день? Или родилъ ли би се единъ народъ отведнъжъ? Но дъщерята на Сионъ щомъ се замѫчи роди чадата си. (9) Азъ който довождамъ до раждане, Не бихъ ли направилъ да роди? говори Господь: Азъ който правя да раждатъ, Затворилъ ли бихъ ложесната? говори Богъ твой. (10) Развеселете се съ дъщерята на Ерусалимъ, И радвайте се съ нея, всички който я обичате: Зарадвайте се, и радвайте се съ нея, всички който сѣтувате за нея; (11) За да сучете и да се наситите Отъ съсцитѣ на утѣшенията ѝ; За да се насучете и да се насладите За изобилието на славата ѝ. (12) Защото така говори Господь: Ето, ще разпростра ней миръ като рѣка, И славата на народитѣ като наводняемъ потокъ: Тогазъ ще се насучете, Ще бѫдете носени на обятия, И ще бѫдете поласкани на колѣната ѝ. (13) Както единъ когото утѣшава майка му, Така азъ ще ви утѣша; И ще се утѣшите въ Ерусалимъ. (14) И ще видите, и сърдцето ви ще се развесели, И коститѣ ви ще прозябнатъ като трѣва; И рѫката Господня ще се познае къмъ рабитѣ му, А гнѣвътъ му къмъ неприятелитѣ му. (15) Защото, ето, Господь ще дойде съ огънь, И

колесницитѣ му ще бѫдатъ като вихрушка, За да отдаде гнѣва си съ устремление, И прѣщението си съ огнени пламици. (16) Защото Господь, съ огънь и съ ножа си, Ще се сѫди съ всѣка плъть, И убититѣ отъ Господа ще бѫдатъ много. (17) Които се освещаватъ и очищаватъ въ градинитѣ, Единъ подиръ другъ, въ срѣдата, И ядатъ свинско месо и гнусотии и мишки, Тѣ ще загинатъ купно, говори Господь. (18) Защото азъ зная дѣлата имъ и помишленията имъ, И ида за да събера всичкитѣ народи и езици; И тѣ ще дойдатъ и ще видятъ славата ми. (19) И ще туря знамение между тѣхъ; И онѣзи отъ тѣхъ които се отърватъ, ще ги изпроводя въ народитѣ – въ Тарсисъ, Фулъ, и Лудъ, които теглятъ лѫкъ, – въ Тувалъ и Яванъ, далечнитѣ острови Които не сѫ чули името ми Нито сѫ видѣли славата ми; И ще проповѣдатъ славата ми между народитѣ. (20) И ще доведатъ всичкитѣ ви братя Отъ всичкитѣ народи приносъ Господу, – На коне, и на колесници, и на носилки, и на мъски, и на бързи камили, – Къмъ светата ми гора, Ерусалимъ, говори Господь, Както синоветѣ Израилеви доносятъ приношение въ чистъ съсѫдъ въ дома Господень. (21) А още ще взема отъ тѣхъ За свещеници и за Левити, говори Господь. (22) Защото както новитѣ небеса И новата земя които азъ ще направя Ще прѣбѫдатъ прѣдъ мене, говори Господь, Така ще прѣбѫде сѣмето ви и името ви. (23) И отъ новомѣсечие до новомѣсечие, И отъ сѫбота до сѫбота, Ще дохожда всѣка плъть да се кланя прѣдъ мене, Говори Господь. (24) И ще излѣзатъ и ще видятъ труповетѣ на человѣцитѣ Които бѣха прѣстѫпници противъ мене; Защото тѣхниятъ червей нѣма да умре, Нито огъньтъ имъ ще угасне; И ще бѫдатъ гнусота на всѣка плъть.

Този пророкъ, макаръ че живѣлъ прѣди 3,000 год., билъ по-напрѣдничавъ въ своето схващане, отколкото нѣкои съврѣменни философи.

„Който коли волъ е както, който убива человѣка“ (ст.3)

Сега нѣкои привеждатъ апостолъ Павла, че всичко, каквото било създадено, могло да се яде, но съ благодарение.

„Който кади ливанъ, както който благославя идолъ“.

Сега трѣбва да се кади нѣщо нали?

„И ще докарамъ върхъ тѣхъ онѣзи нѣща, отъ които се боятъ“. (ст.4)

Туй е съврѣменната неврастения, безпокойствието въ хората туй е.

„И да видимъ вашата радость; (ст.5)
Но тѣ ще се посрамятъ“.

Сега лесно може да се изключи човѣкъ отъ черквата. Хората мислятъ, че тѣ на земята сѫ автори: държави се изключватъ, църкви се изключватъ, хора се изключватъ и т.н.

„Родила ли би земята въ единъ день?“ (ст.8)

Съврѣменнитѣ хора сѫ заченали въ широка мисъль, въ умовете на хората се е заченало нѣщо възвишено и благородно. Сега всички хора очакватъ да се роди спасительтъ. Но спасительтъ трѣбва да се роди въ душитѣ на хората. Изведнъжъ всички хора трѣбва да почнатъ да мислятъ еднакво и да постъпватъ еднакво.

„Не бихъ ли направилъ да роди?“ (ст.9) – Говори Господь. Нѣкои очакватъ раждане по плъть, но роденото по плъть, плъть е.

„И убититѣ отъ Господа ще бѫдатъ много“. (ст.16)

Онѣзи, които не разбиратъ този мистиченъ езикъ, трѣбва да знаятъ, че всички ония заблуждения, които сѫществуватъ сега въ свѣта и които носятъ тия нѣщастия, всичко това ще изчезне.

Това подразбира пророкътъ.

Ще взема 2 стихъ отъ 5 глава отъ еванг. на Матея: „И отвори устата си та ги поучаваше.“

Всички разбирате глагола отварямъ. Врата се отваря, каса се отваря и затваря, хората, когато се прозяватъ, си отварятъ устата. Подъ думата отваряне разбирамъ съзнателно отваряне на устата. Азъ пакъ ще се спра да кажа, че съврѣменниятъ езикъ не е точенъ, не опрѣдѣля всички наши подбуждения, не изразява подбужденията ни. За примѣръ – вземете думата вода, на много хора е непонятна. Единъ човѣкъ, който е свикналъ да пие винце, той не разбира значението на водата и казва: водата е за жабитѣ, винцето е за човѣка. На този човѣкъ, за да поправите грѣшката му, достатъчно е да го оставите, десеть дни да не пие вода, той ще оцѣни, какво нѣщо е водата. И навсѣкѫдѣ, дѣто избира вода по балканите, като я види и каже „вода“, цѣлата му душа отвѫтрѣ ще се пробуди. И ако ние, съврѣменнитѣ хора, разбираме идеитѣ и мислитѣ, които сѫ скрити въ тия думи,бихме живѣли малко по-другъ животъ. Казватъ, че имало онзи свѣтъ, че имало Господь, но тия нѣща сѫ съвсемъ непонятни. Послѣ казваме, какъвъ е този Господь – не разбираме вѫтрѣшната идея, залавяме се за формата на нѣщата. Послѣ казваме „любовь“ – дѣ е тя? Търсимъ я. Всички

нѣща ние ги материализираме. Казваме „култура“! Ако искаме да опрѣдѣлимъ съврѣменния културенъ животъ, трѣбва да знаемъ, въ какво седи тази култура. Или казваме, че нѣкой човѣкъ е благороденъ, че е ученъ. Питамъ: въ какво седи благородството на този човѣкъ? За да имате благородство, трѣбва да имаме единъ свѣтъ положителенъ и неизмѣненъ. Азъ наричамъ истина само това, което не се измѣня, абсолютно всѣкога остава въ едно и сѫщо положение. Казвате, какво нѣщо е истината? Истината е нѣщо недостѫпно за човѣшкитѣ умове при сегашните условия, тя може да се опрѣдѣли като нѣщо конкретно, като отношения на нѣщата, едни къмъ други. Но истината е нѣщо духовно отвлечено. Тя си има свой обектъ. Кой е обектътъ на истината? – Свободата, а тя е нѣщо приблизително материално. Онзи човѣкъ, който има истина въ душата си, щомъ те срещне, ще развърже връзкитѣ ти и ще каже: „Стани, освободи се отъ тия връзки, които те стягат“. Защото, който има истината, той иска всякого да види свободенъ. Ако си гладенъ, той ще те нахрани, ако си бѣденъ, той ще ти помогне, ако си неученъ – сѫщо. Той ще те освободи, понеже обича истината и всякога обича свободни хора. По това се отличаватъ хората, които обичатъ истината. Единъ човѣкъ, който не развързва връзкитѣ на хората, единъ човѣкъ, който не е готовъ гладния да нахрани, страждущия да утеши, той може да говори колкото иска за истината, но тази истина нѣма едно конкретно приложение. Слѣдователно, истината ние я познаваме по този вѫтрѣшенъ стремежъ да освобождава окръжающитѣ отъ истинските вѫтрѣшни страдания. Не да отмахне страданията имъ, но да имъ помогне. Не мислете, че страданията сѫ нѣщо външно, ние сами ги създаваме единъ на другъ, не сѫ отъ сѫдбата. И туй, което съврѣменната наука нарича наслѣдствени черти, това не сѫ черти отъ природата, това сѫ нѣща създадени отъ насъ, отъ редъ поколения. Пиянството може да стане наслѣдствена чърта. Кражбата може да стане наслѣдствена чърта. Одумничеството може да стане наслѣдствена чърта. Жестокосърдечието може да стане наслѣдствена чърта. Всички тия недъзи може да станатъ наслѣдствени чърти, да се прѣдадатъ.

Сега, азъ бихъ запиталъ съврѣменнитѣ хора: Нима съврѣменния вълкъ, съврѣменната мечка, съврѣменния тигъръ или съврѣменната змия, те сѫ така създадени отъ Бога? Азъ оспорвамъ това. Това мога да го докажа научно. Първоначално тѣ не сѫ били такива. Ами съврѣменниятъ културенъ човѣкъ така ли е билъ създаденъ отъ Бога? Когато вие добиете едно вѣрую, вземете сегашнитѣ хора, които вѣрватъ въ Бога, нима така сѫ създадени? Туй вѣрую е създадено отвънка, наложено имъ е отвънка. И тогава ще вѣрвашъ въ Бога, и оттатъкъ ще отидешъ. Съврѣменнитѣ лѣкари въ Америка сѫ материалисти, но понеже иматъ клиенти отъ хората на тия богати църкви, тѣ ставатъ външно религиозни и заематъ най-видно, почтено мѣсто въ църквата. Ако нѣматъ туй вѣрую, нѣматъ папа.

Слѣдователно той има вѣрую, което се обуславя отъ извѣстни условия, отъ извѣстни материални побуждения. Казва: „Азъ вѣрвамъ въ Бога“. Ако дойдемъ сега да запитаме, защо вѣрвашъ въ Бога, отъ само себе си ли, или отъ вънка те заставятъ? „Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше“. Въ какво? – Въ истината. Той каза на хората тъй: „Слушайте, не се заблуждавайте! Всички онѣзи учения, които ви ограничаватъ, които ви връзватъ, които ви турятъ хомотъ, всичко това е лъжа. Лъжа е, не слушайте. Слушайте, какво азъ ще ви кажа. Господь ви създаде всички свободни. Вие сте братя“. Какъ? Онзи е слуга, онзи господарь! Такива господари и слуги Господь не е създалъ. Но тогава кой ви създаде господари и слуги? Тия нѣща други ги измислиха. Вие всички сте братя и сестри, свободни отношения трѣбва да имате. По любовь трѣбва да живѣете. Този животъ, този широкъ свѣтъ е за васъ, може да го използувате по другъ начинъ. Слѣдователно, учи ги на свобода.

Какво нѣщо е мѫдростьта? Казватъ: „Той е мѫдъръ човѣкъ“. Мѫдростьта е пакъ нѣщо отвлечено. Обектъ на мѫдростьта е свѣтлината. Слѣдователно, тамъ дѣто има свѣтлина, има и мѫдрость. Тъй е и съ физическата свѣтлина. Дѣто има свѣтлина, има и мѫдрость. А кой отъ васъ не е виждалъ свѣтлината. Слѣдователно, дѣто има свѣтлина, има и знание. Тамъ извори текатъ, местности хубави има, които ще проучавате, и у хората се зарежда желание да пишатъ. Свѣтлината е обектъ на мѫдростьта. Ако вѫтрѣ въ твоя умъ има свѣтлина, можешъ да пишешъ, можешъ да разберешъ мѫдростьта. „Трѣбва да бѫдемъ мѫдри“, казватъ. Е, имаме ли тази свѣтлина? Въ какво седи свѣтлината? Тамъ, дѣто има свѣтлина, свѣтлината цѣри всички недъзи, всички болести. Ако си боленъ, било хремавъ, или те боли гърло, око или друго нѣщо тази свѣтлина лѣкува. И всички съврѣменни болѣсти се дължатъ на това, че въ умовете на хората има една голѣма тъмнина. Туй хората не виждатъ? Защо не виждатъ? Ето азъ ще ви кажа защо не виждатъ. Той седналъ прѣдъ тевтеритѣ си, и макаръ, че е ученъ човѣкъ, свършилъ два университета, казва: „Драганъ Стояновъ има да ми дава 100,000 лв., лихвитѣ не си е платилъ“. И тия хора, които иматъ да му даватъ, се нареждатъ като светии, той не мисли, че има свѣтлина отвънка, той постоянно мисли за тия хора. И като се начучулигатъ онези ми ти адвокати, сѫдии, че послѣ свещеникътъ ще дойде да заклева. Всичката тази периферия наоколо му, наредили се 10–100–200 дела въ ума му вѫтрѣ, дѣ ще види тази свѣтлина. И послѣ, дойде вечерьта въ кѫщи си, казва: „Уморихъ се“. Цѣлъ день стоялъ надъ тевтеритѣ и казва, че се уморилъ. Че какъ си се уморилъ, не си копалъ на лозето. Уморенъ човѣкъ разбирамъ този, който взелъ мотиката да копае. Той само е уморенъ. Азъ говоря за съврѣменнитѣ културни християнски народи, които плачемъ за Христа, за Неговото учение, за вѣрата. Азъ съмъ едно съ тѣхъ. Хайде да учимъ Христовото учение, какво е

училъ Христосъ, макаръ че туй което говорелъ Той на васъ, то не съответствува съ една хилядна частъ отъ това, което Той е говорелъ. Много нѣща отъ тѣхъ не ги туриха, защото не имъ отърваше. Защо не имъ отърваше? И ще дойдатъ най-послѣ да ме убѣждаватъ, че Христосъ тъй училъ. Много нѣщо горчиво е казалъ Христосъ, но го туриха на страна. Каквото Христосъ е училъ, то е писано, и може би, слѣдъ 2,000 години, като дойдетѣ на земята, ще видитѣ какво е училъ Христосъ. Хората ще бѫдатъ културни, ще изнесатъ какво е училъ Христосъ. Слѣдователно, свѣтлината е обектъ на Божествената мѫдрость, която трѣбва да ни даде онова знание, с което можемъ да поправимъ нашия животъ, както е билъ въ миналото, изопаченъ животъ. Защото, нѣкой пѫть ние ядемъ много, и послѣ казваме, че нѣма да ядемъ. Сега, между онзи, който яде и онзи, който не яде, има ли нѣкаква разлика? Нѣкой пѫть хванешъ нѣкоя болѣстъ не ядешъ. Ще постишъ 40 дни, но това не е една привилегия, ти си ялъ, ялъ, сега ще постишъ. Твоятъ стомахъ ще си почине. Небето е обезпокоено отъ тебе, и казва: „Турете го за 2–3 месѣца на лѣглото, дръжте го малко, не трѣбва да яде?“ Като попости малко, неговото сърдце започва да става малко по-меко. Стои и си мисли: Да дамъ ли еди-кого си подъ сѫдъ? Послѣ казва: „Чакай, затворете тевтеритѣ, ще живѣя по Бога“. Но, щомъ оздравѣе хайде пакъ тевтеритѣ. Й питатъ хората, защо сѫ болѣститѣ. Те сѫ едно средство на невидимия свѣтъ да поправя хората. Болѣститѣ сѫ за поправка на хората. За поправка сѫ тия болѣсти. И сега, съврѣменнитѣ лѣкари биха направили едно голѣмо благо на човѣчеството, азъ бихъ имъ прѣпорѫчалъ, като дойдатъ при нѣкой болѣнъ, да му кажатъ какъ трѣбва да започне да живѣе. Не само да му пипне пулса, а да му хване рѫката и да каже: „Азъ ще те лѣкувамъ, но на толкова хора си направилъ толкова пакости, но сега ще те отдалеча да живѣешъ единъ чистъ животъ. Само тъй ще те лѣкувамъ“. И като се обещае онзи болѣнъ, че ще живѣе чистъ животъ, тогава лѣкарьтъ да го лѣкува. Така лѣкарите биха направили едно голѣмо добро, защото тѣ днесъ иматъ по-голѣмо влияние, отколкото свещеницитѣ. „Ако вие не искате да поправите живота си, нѣма да ви лѣкуваме, и слѣдователно, ще понесете вашитѣ болѣсти“. А съврѣменнитѣ лѣкари не правятъ така. Днесъ търсимъ лѣкарства противъ болѣститѣ. Забелѣзано е, че колкото повече търсимъ цѣрь за болѣститѣ, толкова повече тѣ се увеличаватъ. Ще замязаме на онзи американски лѣкарь, който се заелъ да изучава неврастенията. Той намерилъ около 500 различни видове нервни болѣсти, далъ имъ различни имена, обаче и слѣдъ тѣзи 500 вида, пакъ се явили все нови и нови видове и като не знаелъ вече какъ да ги кръщава, всеки новъ явилъ се видъ, го нарѣкълъ „американичи“, болѣсть, която сѫществува само въ Америка. Колкото повече искаме да намѣримъ единъ цѣрь, толкова повече болѣститѣ се увеличаватъ.

Съврѣменнитѣ хора трѣбва да се научатъ какъ да живѣятъ. Този свѣтъ, въ

който ние живѣемъ, не е единъ свѣтъ несъзнателенъ или безсъзнателенъ, той е единъ свѣтъ, въ който прониква Божественото съзнание и подсъзнание и всѣка една постѫпка носи своите послѣдствия. И ако вие наблюдавате, покажете ми единъ човѣкъ, който, като е живѣлъ единъ непорядъченъ животъ, въ какъвто смисълъ и да е, да е прокопсалъ. Не е харосалъ нито той, нито дома му. Онѣзи хора, онѣзи фамилии, който сѫ живѣли чистъ, благочестивъ животъ, тѣ сѫ благословени. Нѣкои питатъ: Защо трѣбва да живѣемъ добрѣ? Защото само чрѣзъ доброто може да се постигне единъ нормаленъ, приятенъ и щастливъ животъ. Доброто, това е основа, условие за културата. Не може да се тури никаква култура безъ доброто. Доброто, това сѫ елементи, въ който можемъ да живѣемъ. Тия елементи могатъ да дадатъ ония основни сили за повдигане на нашия умъ. Ако азъ съмъ живѣлъ 60 години и съмъ ялъ по 3 пѫти на день, и нищо друго не съмъ направилъ, какво съмъ придобилъ? Не мязаме ли на онзи водениченъ камъкъ въ нѣкоя мѣлница, който толкова много, съ години мѣли и нищо не придобива? Тия два воденични камъка какво сѫ спечелили, като сѫ смѣлили толкова много брашно? Дойде воденичарьтъ, тури си крака отгорѣ. Камъкътъ мисли, че е придобилъ нѣщо. Нищо, а само се е изхабилъ, и послѣ го смѣнятъ съ другъ. Ще дойде нѣкой проповѣдникъ. Какво е той? Ако той е единъ камъкъ, и публиката, която го слуша, е другиятъ камъкъ, и мѣлятъ брашно, какво става съ това брашно? Въ всѣка проповѣдъ трѣбва да има нѣщо живо. Когато ви говоря за Бога, това е нѣщо сѫществено, толкова сѫществено и реално, че всѣкога и навсѣкѫдѣ може да го провѣрите: и въ хората, и въ животнитѣ, и въ дърветата, и въ въздуха, навсѣкѫдѣ.

И тъй обектъ на мѫдростьта е свѣтлината. Слѣдователно, въ нашитѣ умове трѣбва да има свѣтлина. Е какъ ще се разберемъ? Дойде нѣкой и ми казва: „Азъ не споделямъ твоето мнение“. Какво можешъ да не споделяшъ въ моето мнение? Ние трѣбва да споделяме мнението на природата. И ти, и азъ еднакво ядемъ. Ще опитаме храната. Една и сѫща храна ще ядемъ, да видимъ какви резултати ще произведе тя въ насъ. Да направимъ опитъ. Да се хранимъ 2 месѣца нарѣдъ съ свинско мѣсо и половинъ кило винце. И тогава, ще туримъ единъ секретаръ, ние ще му плащаме, и той всѣки день ще хроникира нашето повѣдение. Но, богато ядене ще имаме: вечерь, обѣдъ и сутринь, на всѣко ядене ще имаме по половинъ килце вино и хубаво опражени свински пражоли. Очитѣ ни ще изпъкнатъ, лицето ни ще се зачѣрви, и ние малко ще се възбудимъ, ще стане малко промѣна. Слѣдъ това, 2–3 месѣца да ядемъ само раститѣлна храна, само ябълки, круши, орѣхи, лешници, хлѣбецъ, и да пиемъ шесть годишно вино, врѣлата вода тъй я наричамъ, и секретарятъ пакъ ще хроникирва всѣки день нашето повѣдение. И по нашето разположение ще видимъ кой е най-добриятъ начинъ. И ще питаме окръжающитѣ ни, околнитѣ наши

приятели, дали тѣ сѫ доволни отъ насъ. Ще кажете: „Азъ се чувствувамъ много добрѣ“. Да, но твоитѣ ближни не се чувствуватъ добрѣ. Ти се чувствувашъ много добрѣ, но я питай печената кокошка чувствува ли се добрѣ? Въпросътъ седи въ това, какъ се чувствуватъ другитѣ, които сѫ около тебе. Тѣ ще кажатъ: „Не, не, ние не се усѣщаме толкова добрѣ.“ Когато оберешъ нѣкоя вдовица, питай я, усѣща ли се добрѣ. Тя не се усѣща добрѣ. Важно е какъ се чувствуватъ окръжающитѣ около насъ.

Азъ сега говоря за онѣзи, които съзнаватъ, защото онзи великиятъ законъ, който работи около насъ, е безпощаденъ. Защото, всѣко нѣщо, което ние вършимъ на другитѣ, то ще се върне и на насъ. Богъ не може да върши нашитѣ дѣла, защото туй, което ние сме създали, то ще дойде при насъ, и ще ни измъчва. Богъ се отказва отъ всичкитѣ наши дѣла. Той не ги приема, Той приема само Неговото, Той признава само Неговото, и като отидемъ при Бога, ние трѣбва да се освободимъ отъ нашитѣ дѣла. Ще отидемъ при мохамеданитѣ, тѣ вѣрватъ въ Бога; ще отидемъ при будиститѣ, тѣ вѣрватъ въ Буда; ще отидемъ при християнитѣ, тѣ вѣрватъ въ Христа. Но туй вѣрване на какво е обусловено? Е, мислите ли сега, че като кажемъ на Господа, че ние вѣрваме, че Той е въ три лица, и ще го задоволимъ? Ще каже Господь: „Въ три лица ли съмъ азъ“? – Да. Повикайте вашитѣ ближни! „Въ колко лица съмъ азъ?“ – Единъ Богъ знаемъ. „Повикайте вашитѣ приятели, жена си, дѣцата си!“ Тѣ казватъ: „Вѣрваме въ единъ Богъ“. Нали искашъ да покажешъ, че вѣрвашъ въ Бога?

Единство въ свѣта има само въ любовьта. Не тази обикновената любовь, не, но, любовьта, която съдържа въ себе си три основни принципи. И азъ ще дойда до любовьта.

Единъ отъ принципитѣ на любовьта, това е свѣтлината. Когато ти обичашъ нѣкого, трѣбва да внесешъ свѣтлина въ ума му и той, въ твоето присъствие да усеща че му израстватъ криле, и ако е намислилъ да направи нѣкакво прѣстѫпление, да каже: „Азъ се отказвамъ отъ тази си мисъль и давамъ всичко отъ себе си“. Тази любовь е Божествена. И тъй, свѣтлината можемъ да имаме навсѣкѫдѣ, всички можемъ да я носимъ.

Сега, говорятъ, опрѣдѣлятъ влиянието на хората. Да, свѣтлината е, която опрѣдѣля влиянието на хората. Подъ тази свѣтлина всичко отвънъ расте. По сѫщия законъ на аналогията, и свѣтлината отвънъ насъ служи да възраства всички благородни желания и мисли. Ако искате да имате нѣщо благородно въ себе си, трѣбва да имате тази свѣтлина. Направете най-малкия опитъ, да видите, имате ли свѣтлина. Направете опита вечерно врѣме, за да видите, имате ли свѣтлина. Изгасете електричеството, и вижте, имате ли въ мозъка си свѣтлина. Излезте вечерно врѣме, прѣзъ нѣкоя

тъмна, мрачна нощь, когато има гръмотевица, и вижте, излиза ли отъ мозъка ви тази свѣтлина, прави ли тя прѣдъ васъ пѫтьтъ ви малко свѣтълъ. Да, свѣтлина ще имате прѣдъ себе си, прѣдъ краката си. Туй е подразбиралъ Христосъ въ свѣтлината.

Сега, обектъ на любовьта какво е? Обектъ на любовьта е чистотата. Мѫдростьта се изразява въ човѣшкия умъ, въ човѣшкия мозъкъ, а любовьта – въ човѣшкото сърдце. Любовьта е пъкъ нѣщо съвсемъ духовно, не е нѣщо, което можемъ да го пипнемъ, тя е нѣщо, което отдалечъ само можемъ да почувстваме, тя не е нѣкакво малко разположение, но любовьта, при сегашното си състояние, като дойде, тя е толкова силна енергия, тя е нѣщо толкова голѣмо, че съвсемъ може да разтопи нашата нервна система. Казватъ, че любовьта изгаря. Азъ вѣрвамъ, че тамъ, дѣто има съпротивление, става изгаряне. Обектъ на любовьта е чистотата. Тамъ, дѣто има любовь, непрѣменно ще има чистота. Нѣма ли чистотата, нѣма и любовь. Вижте онази младата мома какъ постѫпва. Азъ взимамъ това сравнение въ много хубавъ смисълъ. Онази младата мома, като дѣте е ходила съ кални крака, съ нечисти рѫце, но послѣ, като залюби, като заговори любовьта въ нея, нѣма вече кални крака, измива си всѣки день краката; по нѣколко пѫти на день си мие рѫцѣтѣ; чисти се, дрехитѣ ѝ винаги спрѣтнати. Защо? – Любовьта е дошла, заговорила е вѫтрѣ въ сърдцето ѝ. Нѣкой казва, че има любовь къмъ Бога. Е, хубаво, дѣ е твоята чистота? Ако ти въ твоитѣ мисли, желания и дѣйствия нѣмашъ чистота, не си чистъ, дѣ е твоята любовь? И физическа, и духовна, Божествена чистота трѣбва да имаме, и въ насъ трѣбва сѫщеврѣменно да стане едно вѫтрѣшно прѣраждане.

Вие сте вѫтрѣ въ мене, и може да ме обидите, защото всѣко едно лошо чувство, това е нечистота, която може да хвърли петно. Ако ви кажа една горчива дума, азъ внасямъ едно петно въ съзнанието ви. Вие имате прѣкрасно настроение, но ако азъ внеса една обида въ васъ, това е едно петно. Единъ човѣкъ съ хубаво настроение, азъ считамъ, че е една прѣкрасна градина, и ако влѣза въ вашата градина съ една горчива дума, то значи да опетна тази градина. Не, азъ трѣбва да се радвамъ на неговитѣ цвѣтенца, и да бѫда внимателенъ, да не внеса нито едно петно. Тъй разбирамъ азъ любовьта. Всички трѣбва да бѫдемъ внимателни. Ние съврѣменнитѣ хора ни най-малко не тачиме чувствата на другите хора. И като се уединимъ трѣбва да разглѣдаме погрѣшкитѣ си, а не да се извиняваме отвънка. Азъ никога не се извинявамъ отвънка. Кога се извинявамъ, кога поправямъ погрѣшкитѣ си? Ще стана рано сутринь, ще отида на мѣстото, дѣто съмъ направилъ погрѣшката, и като се върна, азъ съмъ доволенъ. Въ моята душа азъ искамъ тази свобода, тази чистота, тази свѣтлина, която имамъ, да я придобиятъ всички хора.

И Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше. Това е училъ Христосъ. Сега, питамъ: Гдѣ е този Христосъ? Христосъ сега живѣе въ сърдцата на хората. А какво учатъ сега църквитѣ. Всички църкви учатъ, че Христосъ е горѣ на небето. Дѣ е небето? – Небето е горѣ въ главата, защото небето е символъ на единъ разуменъ животъ, дѣто всички нѣща, както въ музиката, сѫ строго математически опрѣдѣлени, и ние съврѣменнитѣ хора, за да разберемъ отношенията на Божествения свѣтъ, трѣбва да разбираме математиката и музиката съ обясненията имъ, защо ставатъ тия нѣща така. Сега, често съврѣменнитѣ хора запитватъ: Защо единъ човѣкъ е ученъ, а другъ – простъ; защо единъ е богатъ, а другъ – сиромахъ? Като че ли Господь е наредилъ богати и сиромаси хора! Това сѫ отношения, споредъ степеньта на тѣхното развитие. Едни сѫ станали учени, други – прости, едни – богати, други – сиромаси; но споредъ Божествения законъ трѣбва да имаме правилни разбирания, както постѫпва Божествения Духъ вѫтрѣ у насъ. Е, прѣдставете си сега, азъ ви прѣдставямъ единъ органъ на бѫдещата култура, който има 35,000 клавиши. Прѣдставете си, че тия клавиши сѫ живи, иматъ съзнание, могатъ да мислятъ. Въ математиката, много пѫти, много нѣща се допущатъ, за да могатъ да се обяснятъ. Е, допуснете сега, че всѣки единъ клавишъ си има извѣстенъ стремежъ; той си има опрѣдѣленъ тонъ, и съзнава, че трѣбва да се прояви. И проявлението на всѣка една душа е на мѣстото си. Азъ нѣмамъ нищо противъ онзи Божественъ стремежъ, и всѣка една душа искамъ да се прояви, т.е. всички онѣзи заложени въ нея способности, сили, дарби да се проявятъ въ своята пълнота, да бѫдемъ доволни отъ нашия животъ. Дойде сега онзи великиятъ артистъ, туй разумното въ свѣта, и веднага сложи рѫцѣтѣ си върху този органъ. Да кажемъ, че големиятъ му палецъ стѫпи на „до“. Слѣдующиятъ до него, на „ре“, казва: „Непременно сега ще стѫпи на мене“. Обаче, този артистъ, като стѫпи на „до“, прѣскача „ре“. „Какъ тъй, защо мене да ме прѣскочи“? Този великиятъ артистъ си кара рѫцѣтѣ нагорѣ по тия 35,000 клавиши, свири си. До тонътъ „ре“, стои „ми“, прѣскача го. „Не зная“, казва „ми“, „трѣбва да има нѣкаква несправѣдливостъ, защо мене да прѣскача“? Дойде този артистъ пакъ къмъ тия ноти съ рѫцѣтѣ си: Трала-ла, дойде до „ми“, казва: На „ми“ е врѣмето сега. А пъкъ „до“ седи, казва си: Понеже на „ми“ стѫпи, близо е до мене, на мене ще стѫпи. Но, прѣскача го. Наскърби се „до“, наскърби се и „ре“, което сѫщо прѣскача. А той прѣскача и „до“ и „ре“, и „ми“. Сега „ре“ казва: Втори пѫть ме прѣнебрегнаха. И „ми“ казва сѫщото. А „до“ казва: Трѣбва да му е говорено нѣщо за моето поведение. Това не е разбиране. Азъ казвамъ: Онзи, който е направилъ тази музика, той е турилъ всичкитѣ тия ноти, той е прѣдвидилъ, всѣки трѣбва да чака врѣмето си, да стѫпне тази рѫка върху него. Щомъ си въ органа, този великиятъ артистъ нѣма да те забрави. Щомъ дойде врѣмето ти, той ще

стѫпи върху тебе. Тогава какво трѣбва да мислятъ тия клавиши! Тѣ трѣбва да глѣдатъ рѫцѣтѣ на този великъ артистъ на кѫдѣ по пианото отиватъ, и да слушатъ ехото на всички клавиши, които свирятъ на тази велика пиеса. Животътъ е една такава пиеса. Тъй както сега сме наредени, всѣки единъ човѣкъ е единъ клавишъ, всѣка една душа си има особенъ тон, и когато Божественото дойде у васъ, ако вие сте вѣрно нагласени, а вѣрно трѣбва да бѫдете нагласени, и като стѫпи на васъ, трѣбва да има единъ отгласъ. Какъвъ трѣбва да бѫде този отгласъ? Въ душата ви трѣбва да има три неумолими качества, за които да копнѣетѣ. Вие трѣбва да копнѣетѣ за свободата, която подразбира абсолютната Истина, за свѣтлината, която подразбира мѫдростьта и за чистотата, която подразбира любовьта.

Слѣдователно, ако вие искате да познавате дали любовьта дѣйствува въ васъ, трѣбва да видите, имате ли чистота, не само физическа, но и духовна и Божествена. Трѣбва да имате чистота! Въ вашата душа не трѣбва да има абсолютно никаква користолюбива мисъль, да обидите нѣкого. Съ други думи казано, въ вашата душа трѣбва да има най-голѣмото пожелание – да поправитѣ живота си, да изгладите петната, които сте направили отъ вѣкове по отношение къмъ всички ваши братя, сестри, приятели. Трѣбва да се роди една свѣтлина въ всички, да поправимъ живота си, а не само да се молимъ. Ние съврѣменнитѣ хора мязаме като онѣзи 12 души евангелисти, които се събрали въ една евангелска църква да се молятъ. Всички дигатъ рѫцѣтѣ си нагорѣ, защото тъй обичатъ да се молятъ, гласно да произнасятъ молитвата си. Молятъ се: Ти, Господи, да слѣзешъ, това да направишъ, онова да направишъ, да ни освободишъ, да просвѣтишъ нашитѣ братя, това да стане, онова да стане. Единъ часъ се молятъ. Идва единъ човѣкъ отвънка, и имъ казва: „Една вдовица съ едно дѣтенце е паднала на улицата, иска помощь“. Не ни безпокой, ние не сме свършили още нашата молитва. Господь казва: „Оставете тази молитва, идете да помогнете на тази бѣдна вдовица“. Не, молитвата не сме свършили. Извънъ църквитѣ трѣбва да сме, азъ съмъ противъ църквитѣ. На стъгдите трѣбва да бѫдемъ, тамъ, при онѣзи вдовици, които страдатъ, при онѣзи бѣдни хора, при всички сираци. При тѣхъ трѣбва да бѫдемъ, при тѣхъ трѣбва да бѫде и свещеника съ епатрахила. Туй иска Христосъ отъ насъ. Туй е новото учение. Тия църкви като се изпразнятъ, ще трѣбва да се напълнятъ отъ друго мѣсто. Боятъ се: Ами ако се изпразнятъ църквитѣ! Нѣма да се изпразнятъ църквитѣ, туй трѣбва да го знаятъ свещеницитѣ! Като дойде Христосъ, пакъ ще напълнимъ църквитѣ. Туй трѣбва да знаятъ съврѣменнитѣ свещеници въ България, туй трѣбва да го научатъ; а сега въ България учатъ друго учение. Едно врѣме гръцките владици се събраха, и съ единъ замахъ направиха българите схизматици, съ единъ замахъ ги изключиха отъ църквата. И сега нашитѣ братя, 16 благовидни старци се събраха да ме изключатъ отъ църквата. Опастностьта е тамъ, че никой не

може да ме изключи. Този, Който ми е далъ животъ, Той ме е пратилъ въ свѣта. Азъ съмъ казвалъ: „Единствениятъ човѣкъ, който може да ме изключи, това съмъ азъ самиятъ“. Ако не живѣя единъ порядъченъ животъ, ако не живѣя единъ животъ съгласенъ съ Божиитѣ закони, азъ ще бѫда изключенъ. Но щомъ живѣя единъ животъ съобразно съ Божиитѣ закони, единъ чистъ животъ, кой ще ме изключи? А сега, тѣ себе си изключватъ отъ църквата. Всѣки, който живѣе въ неправда, той себе си изключва. Ние трѣбва да обичаме свободата, трѣбва да обичаме свѣтлината, трѣбва да обичаме чистотата. И всичко туй не е по заповѣдь. Азъ не искамъ да имъ наложа туй. Не, туй учение, което проповѣдваме ние, то е учение да вършимъ всичко по любовь. Казвамъ: „Ако вие дѣйствително обичате вашия Учитель, ако вие обичате този синъ Божий, ще ме любите казва Христосъ, и ще упазите Словото Божие“. Нали казвате, че Христосъ е основа на вашата църква? Той казва: „Ако ме любите, ще упазите моето слово“. И Той е казалъ тъй: „Идва врѣме и сега е, Той е говорилъ това прѣди 2,000 години, когато истинскитѣ поклонници ще се покланятъ на Бога въ Духъ и Истина, нито въ Ерусалимъ, нито въ тази гора“. Туй сѫ неговитѣ думи. Значи, ще се покланятъ кѫдѣ? – При онѣзи страждущи. Свѣтътъ е пъленъ сега само съ страждущи хора.

Сега, не казвамъ, че всичко това трѣбва да го вземе само единъ свещеникъ върху себе си. Не, ако всѣки свещеникъ би извършилъ една стотна отъ своитѣ задължения, свѣтътъ би се поправилъ. Ако всѣки вѣрующъ би извършилъ само една стотна отъ своитѣ задължения, какво нѣщо би било! И тъй Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше. Сега, не е въпросътъ за осѫждане. Ако е за осѫждане, това е най-лесната работа. Да се осѫждатъ хората! Но, любовьта Божия изисква, по този законъ да извършваме волята Божия само по Любовь. Ако ние така я извършваме, ще бѫдемъ чисти, свѣтли; и домътъ ви ще бѫде благословенъ, и дѣцата ви, и приятѣлитѣ ви и цѣлиятъ народъ ще бѫде благословенъ. Плодородие и изобилие навсѣкѫдѣ ще има. Списателитѣ ще пишатъ по-хубаво, по-добри поети ще имаме. Ако въ душата на единъ поетъ е проникнала свободата, ако въ ума му е проникнала свѣтлината, и ако въ сърдцето му е проникнала чистотата, той ще създаде нѣщо изящно. Ако и да е материалистъ даже нѣкой поетъ, щомъ въ душата му проникне свободата, въ ума – свѣтлината, а въ сърдцето – чистотата, той ще напише нѣщо свѣтло. Ако нѣкой сѫдия, или свещеникъ, проповѣдникъ, законникъ или какъвто и да е, щомъ въ душата му е проникнала свободата, въ ума – свѣтлината, а въ сърдцето – чистотата, той ще прѣдаде на свѣта най-хубавото.

„Христосъ отвори устата си“. Тия уста сѫ Божествени, и тѣ всѣкога говорятъ у насъ. Не сте ли слушали много пѫти, какъ Господь говори у

васъ? Нѣкой пѫть ти казва: „Стани, помогни на този“. Ти казвашъ: „Не, сега нѣмамъ врѣме, нѣмамъ разположение“. Втори пѫть, трѣти пѫть, четвърти, пети пѫть ти казва Господь, докато най-послѣ кажешъ: „Този е великиятъ законъ въ свѣта, тъй трѣбва да живѣемъ“. На всѣки единъ човѣкъ, който не служи на Божествения животъ, нѣщата му се въздаватъ. И вие ще дойдете въ положението на онзи български касапинъ – примѣръ, който съмъ привеждалъ и другъ пѫтъ. Бащата билъ касапинъ, и синътъ става касапинъ. Оженва се, раждатъ му се три дѣца. Агънца, волове, всичко си има той, но казва: „Трѣбва да зобогатея“. И забогатява. Но какво се случва единъ день? По-голѣмото братче казва на по-малкото: „Ела да ти покажа, какъ тати коли агнето“. Взима ножъ, тегли го на врата му, и го заколва. Майката, тъкмо къпи най-малкото си шесть месѣчно дѣтенце въ коритото, и като чува плача вънъ, оставя дѣтето въ коритото, и отива да види какво е станало. По-голѣмото дѣте, като я вижда, оплашва се, пада, натъква се на ножа, и умира. Връща се майката въ кѫщи, и какво да види! Дѣтенцето въ коритото се удавило. Ужасна сѫдба! Туй наместо агънцата. И казватъ послѣ, че било опрѣдѣлено да ги колимъ. Не, тази сѫдба показва, че отъ това, такива ще бѫдатъ резултатитѣ. Туй показва провидѣнието. Така ще бѫде и съ нашитѣ лъжливи учения, съ нашитѣ криви убеждения. Въ края на краищата, всичко, което сме съградили, всичко ще бѫде помѣтено, и ние ще останемъ като една суха пръчка. Питамъ: Нашиятъ животъ безъ любовь какво струва? Нашиятъ животъ безъ мѫдрость какво струва? Ако твоитѣ пръсти, крака, рѫцѣ, езикъ, всичко туй е парализирано, питамъ: Защо ти сѫ краката, рѫцѣтѣ, езика? Ами ако твоятъ умъ нѣма абсолютно никаква свѣтлина, защо ти е той? Ако твоето сърдце нѣма абсолютно никаква чистота, защо ти е то? И слѣдователно, душата ни е душа, опрѣдѣлена за свобода. Значи Богъ създаде нашата душа за свободата, за да може онази велика истина, въ която Богъ живѣе, да живѣе въ душата ни. Богъ създаде онзи умъ, за да може тази мѫдрость да прѣбѫдва въ насъ. Богъ живѣе въ любовьта, изяви се въ любовьта, и създаде сърдцето ни, за да може тази любовь да живѣе тамъ, и чистотата да се изразява като единъ резултатъ на любовьта. И тъй, всѣки единъ може да бѫде свободенъ, може да има знания и чистота. Нѣкои казватъ, че насъ знания не ни трѣбватъ, защото учението, знанието разваляло мозъците. Не, знания трѣбватъ на свѣта, знания! Туй, което сега имаме, то още не е знания. Трѣбватъ ни знания върху онѣзи велики закони, какъ трѣбва да се работи. За всѣко нѣщо трѣбватъ знания. Напримѣръ, лѣкувашъ нѣкого. Има диагноза по новата окултна медицина. Единъ съврѣмененъ лѣкарь ще дойде първо да опита пулса ви колко бие въ минута. Ако бие 72 пѫти, значи нормаленъ е. Ще бутне езика, ще го види побелѣлъ ли е, ще прѣгледа окото бѣло ли е или жълто отвѫтрѣ на клепача, и отъ това лѣкарьтъ ще създаде една диагноза. Обаче, има други съврѣменни лѣкари, които не глѣдатъ пулса на сърдцето, а съ лупа ще видятъ по ноктитѣ, дали

дробоветѣ функциониратъ правилно, дали мозъкътъ функционира правилно или не. Сега по ноктитѣ ти ще кажатъ, че ти, запримѣръ, прѣди 6 месѣца си болѣдувалъ. Нѣкой пѫть ще ти взематъ рѫката, и по нея, ще глѣдатъ. Когато ще се явятъ извѣстни болѣсти, въ нѣкои области на рѫката се явяватъ нѣкои петна. По рѫката се познава какво има да ти стане. Нѣкой казва: „Ама какво може да ти стане?“ Ставатъ много работи. Ученитѣ хора сега изслѣдватъ по ноктитѣ, по рѫцѣтѣ, какви болѣсти ще дойдатъ, и какви лѣкарства ще трѣбватъ. Идва свѣтлина въ свѣта! Нѣма нищо скрито-покрито. И за въ бѫдеще по-голѣма свѣтлина ще дойде.

И сега, Този Христосъ, който е отворилъ устата си, Той е заговорилъ вече въ хората. Всички съврѣменни хора, и най-бѣднитѣ говорятъ разумно. Знаете ли за въ бѫдеще какво ще стане? Овцитѣ ще оправятъ своитѣ пастири, слугитѣ – своитѣ господари, ученицитѣ – своитѣ учители, дѣцата майкитѣ и бащитѣ си. Обратно ще стане въ свѣта. Защо? Знаете ли защо? – Защото тия младитѣ ще има какво да дадатъ, а тия старитѣ – нищо. Старитѣ ще дойдатъ, ще кажатъ: „Елате сега да живѣемъ въ братство и равенство“. Защо искатъ сега да живѣятъ въ братство и равенство? Като изпояли всичко, ще живѣятъ въ братство и равенство. Краката му не държатъ, рѫцѣтѣ – сѫщо, не могатъ да доживѣятъ, казватъ: „Елате, има Господь“, но ако твоитѣ рѫцѣ и крака сѫ здрави, ще кажешъ, че нѣма Господь. А младиятъ, който има здрави рѫцѣ и крака, и каже, че има Господь, това показва, че въ него има убѣждения. Той своятъ умъ, своитѣ рѫцѣ и крака ще употрѣби за Бога. Въ туй отношение азъ взимамъ младитѣ на лице. Такъвъ единъ младъ, въ моитѣ очи, азъ го държа високо. И азъ говоря на младитѣ, за старитѣ не говоря, защото на старитѣ азъ съмъ турилъ кръстъ. Ще кажете: „Ами на старитѣ?“ Васъ старитѣ, Господь да ви прости. Ще съблечете тия старитѣ дрехи, ще облѣчетѣ дрехитѣ на младитѣ. Това лесно става. На младиятъ човѣкъ казвамъ: „Ще турите всички тия велики добродѣтели, и нѣма да се срамувате отъ добродѣтелите!“ И тогава, всѣки единъ отъ васъ ще ходи въ свободата, въ свѣтлината и въ чистотата.

Сега ще кажете: „Туй нѣщо не може да се приложи, туй става съ вѣкове“. Който разбира, бързо става, който не разбира, за него съ вѣкове. Ако се движи съ бързината на слънцето, всичко става и въ минути, ако се движи съ бързината на най-бавниятъ тренъ, това може да стане за 250 години, може да стане и съ хиляди години. Ако ти изведнъжъ можешъ да вложишъ свободата, свѣтлината и чистотата, и да служишъ на Бога въ Истина, въ Мѫдрость и въ Любовь, ти въ 8 минути ще можешъ да бѫдешъ на слънцето, при Бога, твоятъ характеръ ще се поляризира, и умътъ ти и всичко. Направете единъ опитъ, и всички работи ще се подобрятъ. Нѣкои казватъ: „Много нещастия има въ живота“. Азъ съмъ давалъ туй правило,

казвамъ на мнозина: „Азъ имамъ единъ пенкелеръ, отъ който въ 8 минути отгорѣ твоитѣ работи ще се оправятъ“. Казватъ: „Какъ, остави това, нека въ 5 ч. да се оправятъ“. Не, не, въ 8 минути. Истината ще вложишъ въ своята душа, ще бѫдешъ свободенъ човѣкъ, нѣма да продавашъ своята свобода. Ще вложишъ мѫдростьта въ своя умъ, ще обикнешъ свѣтлината, и тя е носителка на онова Божествено знание. Ще възприемешъ любовьта въ сърдцето си, и чистотата, която изтича отъ тази любовь, ще остави Богъ въ тебе да довърши работата ти, и каквото ти каже, ще Го слушашъ, и въ 8 минути ще ти се издължа. Азъ съмъ готовъ да си изплатя всичкитѣ дългове. И ако имашъ да взимашъ отъ нѣкого, по сѫщия начинъ ще постѫпишъ. Единъ български полковникъ ми разправяше единъ истински случай, станалъ съ него. Осѫдиха ме единъ день за фалшификации, като ме лишиха отъ граждански права и ме поставиха въ затворъ за 3 години. Тамъ, въ затвора четохъ Евангелието, и дойдохъ до заключението, че азъ трѣбва да живѣя въ името на Бога, както Христосъ иска. Въ миналото какъ беше, не зная, но сега, като излѣза, ще уредя всичкитѣ си смѣтки. Питамъ те сега: Ти, онзи лихваръ, който имашъ да ми давашъ, можешъ ли да ми дадешъ безъ лихва? Много искашъ. Е, много искашъ. Добрѣ, три четвърти давашъ ли? – Давамъ. Почва той: съ едного половината ликвидира, съ другиго – една трета, ликвидира съ всички длъжници. И дѣйствително, като дѣйствувахъ споредъ Христовия законъ, всичкитѣ работи ми тръгнаха на добрѣ. Имахъ едно мѣсто, подигна му се цената, и ме благослови Господь. Трѣбва да приложимъ този законъ въ себе си. И не трѣбва да чакаме отвънка стражари да дойдатъ. Ние всинца сме твърде благочестиви хора, умно живѣемъ, културни хора сме, но като влѣзе нѣкой, и байонети има, и револвери. Казвамъ: „Културни хора сме“. Да, но иди въ Америка, културни хора сме тамъ, обаче стражари стоятъ, и то не като нашите стражари, а по шесть крачки високи и съ такива особени шапки, стърчатъ надъ всички други хора. Те нѣматъ револвери, но държатъ една тояжка въ рѫката си, и ако не изпълнишъ закона, право въ носа те набиватъ и не можешъ да се оплаквашъ никому. Иди въ Франция, въ Германия – сѫщото. Всички сѫ културни, но стражари иматъ. Културни сѫ, но съ каква сила държатъ тази култура! Нѣма въ насъ тази култура. Туй е хубаво. Иначе анархия ще бѫде. У насъ нѣма туй съзнание, че всѣки да зачита законитѣ, и така ще улеснимъ положението на стражарите. Не външни стражари, но всѣки трѣбва да бѫде стражаръ на себе си, защото всѣки единъ стражаръ може да получи единъ куршумъ.

И Христосъ ни учи, че има единъ по-добъръ начинъ за живѣене, отколкото ние схващаме. Туй Христово учение не е само за едного, всички трѣбва да го приложимъ. Ако то е Божествено, то е приложимо за всинца ни. Всинца трѣбва да бѫдемъ герои. Сега, ние се делимъ на евангелисти, други на католици, но всички трѣбва да бѫдемъ свободни, всички трѣбва да бѫдемъ

въ свѣтлина, да живѣемъ въ чистота. Азъ съмъ готовъ тогава да отида въ всѣка църква: и въ православна, и въ протестантска, и въ католическа и въ мохамеданска, стига тази любовь да царува, поне външно. Мене ни най-малко не ме спира формата.

И сега, Този Христосъ иде въ свѣта, въ свѣта е. Питамъ: Ако днесъ дойдеше Христосъ, какъ щяха да го приематъ? Ако идеше въ светия синодъ и кажеше: азъ съмъ Христосъ, какъ щяха да Го приематъ? За Христа иматъ двѣ понятия. Българскиятъ народъ Го вижда въ бѣла аба, съ бѣлъ калпакъ, съ потури, младъ, на около 30 години. Тъй си Го прѣдставя народа. Въ църквата Го прѣдставятъ съ корона на глава, както Го рисуватъ гръцкитѣ художници. Питамъ: Ако Христосъ дойде облеченъ въ шопска носия, влезе въ свѣтия синодъ, и каже на светитѣ старци: азъ съмъ Христосъ, какъ ще Го приематъ? Ще кажатъ: „Я го изхвърлете този навънка!“ Но ако Христосъ дойде като единъ царь и прати единъ полкъ войници да заобиколятъ светия синодъ и каже: „Всички старци навънъ, да дойдатъ да ми се поклонятъ!“ Ще се поклонятъ, и оттамъ ще идатъ. Но туй вече не е едно покланяне отъ убѣждения, а поклонение съ насилие. Христосъ тъй нѣма да дойде. Казватъ: „Христосъ като дойде, ще дойде съ свѣткавица, значи ще дойде въ свѣтлина и чистота.“ Значи, Той ще внесе въ хората свѣтлина въ умовете и чистота въ сърдцата, та като се зародятъ у хората всички тия качества, тогава ще се яви у тѣхъ силно желание да Го познаятъ вѫтрѣшно, и Той ще ги обикне, и тѣ ще Го обикнатъ, като единъ по-старъ тѣхенъ братъ. Като отидешъ въ Евангелската църква ще ти кажатъ: „Дай си прѣпорѫчитѣлното писмо!“ Ако отидешъ въ православната църква, ще ти кажатъ: „Я си кажи веруюто! Защо не се кръстишъ?“ Не, свобода на душитѣ, свѣтлина въ умоветѣ, чистота въ сърдцата – тѣ сѫ необходимите нѣща.

„И отвори устата си, та ги поучаваше“.

И като четете Евангелието, какво казватъ 9-тѣ блаженства? И тъй, онзи, у когото е пробудено Божественото съзнание, той трѣбва да работи. Туй съзнание е пробудено въ всички посоки. То е пробудено и въ вегетарианцитѣ, то е пробудено и въ анархиститѣ, то е пробудено и въ комуниститтѣ. Въ тия крайните елементи то е пробудено. Азъ срѣщамъ между анархиститѣ хора съ хубави, отлични идеи. На тѣхъ името имъ е лошо. Анархистъ е той, но въ душата си не е анархистъ. Казвамъ: „Анархисти противъ злото, свобода искатъ тѣ!“ И всички тия най-красивитѣ елементи, хората на крайнитѣ идеи, Христосъ ги събира и казва: „Елате вие, чрѣзъ васъ ще дойде Царството Божие“. И чудни сѫ тия хора сега! Онѣзи, които отъ хиляди години сѫ рѫкоположени, тѣ ставатъ безвѣрници, тѣ ставатъ жестоки. Тъй седи въпроса. И съ туй се изпълнява

притчата на Христа. Онѣзи, които били звани на трапезата, всички се отказали, и тогава Христосъ казва: „Викайте отъ улицата всички онѣзи хроми, клосни, сакати, съ тѣхъ да се изпълни трапезата ми, да ядатъ и пиятъ на общо основание“. Тогава трапезата Христова се изпълнила съ тия хроми и клосни. Нѣкои ще кажатъ, че хулимъ църквата. Туй ни най-малко е охулване на църквата. Ние противъ църквата нѣмаме нищо. Църквата тукъ на земята я нѣма. Когато хората ни говорятъ за църквата, казвамъ: „Една църква има въ свѣта, една църква на земята има“. Тази църква, която е на земята, Евангелието я нарича блудница. Мога да ви докажа това. Свещеницитѣ искатъ да кажатъ, че тази църква е свята. Азъ мога да имъ докажа, защо тази църква я наричатъ блудница. Тази църква въ България има много мѫже. Църквата има само единъ мѫжъ. Въ Англия, Франция, навсѣкѫдѣ църквата има много мѫже. Тя не е онази дѣвствена църква. Тукъ подъ „църква“ се разбира онази свещена Ева. И казва се: Не изпълни този законъ. Туй не е единъ упрѣкъ отъ моя страна. Чиста трѣбва да бѫде тази църква! Какви трѣбва да бѫдатъ дѣцата ѝ! Добри дѣца. Питамъ: Възможно ли е, една възвишена майка, единъ възвишенъ баща, да роди единъ прѣстѫпникъ! Немислимо е това въ законитѣ. Възможно ли е една овца да роди единъ вълкъ? Не, по никой начинъ! И слѣдователно, когато въ насъ по нѣкой пѫть се раждатъ нѣкои лоши мисли, ние трѣбва да ги обяснимъ правилно. Тази църква е една, тя е вѣрующа църква, тя е горѣ. Една е тази църква за всички народи. Тя е вѫтрѣшна, духовна. Идеалъ е за хората тя! Божествена църква е тя, и трѣбва да донесе редъ и порядъкъ за всички хора; да носи и за най-богатитѣ и за най-беднитѣ, и за най-силнитѣ и за най-слабитѣ равенство. Еднакви сѫ всички прѣдъ този божественъ законъ. И тогава силниятъ, умниятъ, чистиятъ, святиятъ човѣкъ трѣбва да посвѣти живота си за своитѣ по-слаби братя. Само по този начинъ съврѣменното общество може да се подигне. Това е, което Христосъ донесе. А тъй както съврѣменното общество отива, отива къмъ разлагане. Ако жената гледа да използува мѫжа си, ако мѫжътъ иска да използува жена си, ако синътъ иска да използува баща си, ако дъщерята иска да използува майка си, приятеля – приятеля си, братъ – брата си, ако всинца искаме да използуваме, какъ може да се живѣе? Така не може да се живѣе. Оставатъ 3 нѣща, които могатъ да спасятъ свѣта. Тѣ сѫ: истината въ нашата душа, да донесе свобода, която да ни освободи отъ нашитѣ пороци; мѫдростьта въ нашитѣ умове, да ни донесе свѣтлина, да живѣемъ съобразно законитѣ на природата; любовьта, която иде, да ни даде тази чистота, понеже тя е носителка на всички онѣзи сили, при които нашитѣ желания могатъ да се разбиватъ, и да се освободимъ отъ тия наши страдания. Може да се освободимъ всички! Сега, като се обръщамъ къмъ васъ, азъ вѣрвамъ, че туй е проникнало въ вашитѣ души. Бѫдете смели и не се колебайте за истината! Не само да говоримъ, но ние трѣбва да бѫдемъ като едно динамо, да изпращаме въ мълчание своята енергия. Да сме като

слънцето. Туй слънце мълчи и въ мълчание изпраща своята енергия. Тази енергия иде на земята и твори. Само нашитѣ мълчаливи мисли, идеи, желания, дѣйствия сѫ дълбоки. Само въ мълчание тѣ сѫ Божествени. Тѣ сѫ, които могатъ да подобрятъ, да прѣобразуватъ свѣта. Не мислете, че туй, което ви говоря, то е истината. Азъ вѣрвамъ въ една мълчалива истина, която дѣйствува и работи 6ъ свѣта. Има нѣщо чудно и страшно въ свѣта. Казвамъ: Въ свѣта иде една велика вълна, разумна вълна, тя наближава! И като дойде, всички тия ледове, всички тия снѣгове, този егоизъмъ, всичко туй ще се схуми, ще се скапе, ще падне. И всички хора, цѣлото човѣчество, всички ще се освободятъ отъ този егоизъмъ. Нѣма да се мине много врѣме, нѣма да се минатъ още 20–25–30 години, и всичко туй ще стане. Ще излѣзатъ хората отъ сегашното си положение. Дошло е врѣме вече! Нашето съзнание се е пробудило, и ние ще влѣземъ да живѣемъ въ подсъзнанието и свръхсъзнанието. Ще живѣемъ единъ разуменъ животъ и нѣма да мислимъ какво има въ онзи свѣтъ, понеже едноврѣменно ще живѣемъ и въ този и въ онзи свѣтъ. Ще живѣемъ като растенията: коренитѣ ще бѫдатъ въ този свѣтъ, а клонищата въ онзи свѣтъ. И тогава и съ хората ще говоримъ, и съ Бога ще говоримъ, и съ ангелитѣ ще говоримъ. Съ Бога! А, много е това. Ами, че съ Бога, разбира се. Богъ е Любовь. Нали е хубаво да говоришъ съ Господа въ мълчание? Въ мълчание да глѣдашъ звездитѣ, месѣчината, слънцето, да имъ се радвашъ. Всичко туй да те радва, това е Богъ! На всѣко животно, на всѣко растение да се радвашъ. Това е Богъ! Навсѣкѫдѣ да се радвашъ. Да се радвашъ на онзи тихия, който полъхва, прониква всичко.

„И отвори устата си, та ги поучаваше“.

И тогава съврѣменнитѣ учени хора ще отстѫпятъ. Науката ще придобие другъ смисълъ. Нашитѣ университети ще вэематъ другъ видъ. Геометрията, алгебрата, географията, естественитѣ науки, всичко туй ще оживѣе. Ще имаме една отлична система на знанията ни. Тогава и дѣцата ни какви ще бѫдатъ? Други типове ще бѫдатъ. И като дойде дъщерята, ще целуне майката, и тя ще бѫде радостна и доволна. Целували ли сте единъ чуждъ човѣкъ, да видите какво нѣщо лъха отъ него? Целували ли сте единъ светия, да видите каква чистота, каква святостъ идва отъ него? И тогава дѣтето ти, приятельтъ ти като те целуне, ще усетишъ, че въ туй целуване има нѣщо Божествено. А сега, като се целувате, какво усещате? Отвращение. Мѫжътъ целуне жена си, тя казва: „Студени му сѫ устата“. Нѣщо липсва. Грубъ ли е той? Не грубостьта. Липсва нѣщо сѫществено. Какво липсва? Липсва истината. Че азъ като ти говоря, не съмъ свободенъ. Като ти говоря за свѣтлина, въ мене тъмнина има. Като ти говоря за чистота, въ мене нечистота има. Гледамъ те, ти ме питашъ: Ами защо ме гледашъ? – Защото те обичамъ. Азъ прѣзъ тебе гледамъ свѣта, искамъ да

вида хубавото въ свѣта, че прѣзъ тебе гледамъ като прѣзъ единъ прозорецъ. Азъ виждамъ твоята душа, тя е грамадна, една велика държава е тя. Ти не я познавашъ. Азъ я гледамъ, тя се разпростира чакъ до слънцето. Седя, и гледамъ. Какво ме гледашъ? – Чудя се на твоя умъ. Ти, толкова богатъ, съ такава велика и благородна душа, седишъ като прасе въ кочината още. Казвамъ: „Братко, я напусни тази кочина!" Че коя е тя? Кочина ами! Ами този тевтеръ какво е? Ами съ този тевтеръ – 10–20 бѣдни вдовици измъчвашъ. Затвори тевтеритѣ и кажи: „Хайде сега споредъ новото учение, Господь да ме благослови, никой нищо не ми дължи. Тъй ще започнемъ новата култура."

Сега, като се върнете дома си, затворете вашата книга, и кажете: „Азъ сега зачерквамъ всички погрѣшки на хората, искамъ да живѣя по Бога". Ами ще кажешъ: „Може ли да бѫде така?" – Може. Говоря нѣкой пѫть за диамантена воля. Трѣбва да имаме диамантена воля противъ грѣха, а като идемъ при Бога, никаква воля не ни трѣбва. Нѣма какво да го изнудваме. Той е толкова великъ! Ще му кажемъ истината чисто и просто, и Той ще бѫде всѣкога на наша страна. Колкото по-просто Му говоримъ, толкова по-добрѣ. Нѣма защо да плачемъ. Нѣма какво да разправяме, че имаме дѣца. Не, не, ще му кажа: „Братко, имамъ нужда". Нѣма защо да седна да му разправямъ, че дѣца имамъ, че жена имамъ, а ще кажа: „Нужда имамъ, можешъ ли да ми помогнешъ?" Азъ разбирамъ отъ какво зло да го избавя.

И тъй, това е учението, което всички трѣбва да носите, положително учение, учение на свобода, учение на свѣтлина, учение на чистота.

Затова днесъ се ражда Христосъ. Новиятъ Христосъ, Който се е родилъ въ сърдцата и умоветѣ на хората, днесъ се ражда. Днесъ се ражда този Христосъ и ангелитѣ пѣятъ благословение. И онзи, Който се е родилъ, Той носи на хората свобода, носи свѣтлина, носи чистотата, пълна и беззавѣтна. Отъ сега нататъкъ хората ще живѣятъ въ любовь, ще живѣятъ въ мѫдрость и ще живѣятъ въ истината.

Пѣятъ ангелитѣ: Да бѫде благословенъ Този новия Христосъ, Който освобождава хората отъ всички страдания и привлича хората къмъ Бога, показва имъ пѫтя. Цѣльта е велика! За въ бѫдеще, за още милиони, милиони години има да се стремимъ, но казва Христосъ: „Никой не може да отиде къмъ Отца, Великиятъ центъръ на любовьта, освенъ чрѣзъ мене". Само така чрѣзъ любовьта, можемъ да отидемъ къмъ Бога, Нашия Баща. Това е новото учение. Христосъ днесъ се е родилъ въ свѣта.

Сега, като се върнете, заколете една кокошка, кажете: „Да живѣе този новия Христосъ, Който ни освобождава отъ всичко! Наздравица!"

Бесѣда, държана на 7 януарий 1923 г. Недѣля
– Рождество Христово – 10 ч. с.

1923_01_07 Значение на ръцете и пръстите

ЗНАЧЕНИЕ НА РЪЦЕТЕ И ПРЪСТИТЕ

Т. м.

(Брат Ст. Русев прочете резюмето върху „Ползата от цветята".)

(Прочетоха се няколко теми „Разликата между човека и животното".)

Защо човек има 2 ръце и 5 пръста на всяка една ръка?

Ще разискваме сега в класа защо човек има 2 ръце и по 5 пръста на ръката. Сега нали ръката и двете ръце, това са проекции? Две проекции, които излизат от центъра на човека, т.е. от някой органически живот. Ръцете са съзнателна проекция на душата. Тогава, ако са проекции, кои са причините за тия проекции? Какво представляваха по-напред ръцете у животните? Ръцете в туй състояние са задните крака на животните. Защото ръката на човека се свива по същия начин, както се свиват задните крака у животните. Е, сега да допуснем, че човешкото съзнание представлява един кръг или една топка, една сфера. От тази сфера се проектира една права линия навън, на известна дължина. Нали трябва да определим причините, които заставят тази права линия да се проектира от съзнанието навън? Съвременните астролози свързват това нещо с влиянието на известни сили. Значи, за да се проектира ръката, много влияния са работили, много сили са работили, за да я образуват. За пример ония влияния, ония сили, които са действали, са имали различни направления. Първо, вземете ръката от врата, от рамото, тя има едно направление – хоризонтална посока. Туй направление с направлението на главата образува един прав ъгъл. При същото направление, като се тегли от рамото надолу права линия, тя образува друг прав ъгъл. При разтваряне ръката при лакета се образува един тъп ъгъл. Тия кости не са образувани при едно и също влияние. Сега, астролозите свързват показалеца с Юпитер; тук е действало едно влияние, което го е образувало.

Големия (средния) пръст свързват с влиянието на Сатурн. Безименния пръст свързват с влиянието на Слънцето. Малкия пръст, кутрето, свързват с влиянието на Меркурий. Тогава палеца свързват с Божествения свят, на основата си е свързан с Венера. Значи под Божествения свят е влиянието на Венера. И вътре в ръката има други влияния, влиянието на Марс и на месечината. Всички тия влияния са действали за проекцията на ръката. И сега, ако вие се върнете с милиони години назад, ще разберете, че тия влияния не са механически. Значи колко милиони същества са работил, за

да образуват човешката ръка! Или от еволюционно гледище, казват: Колко от нашите прародители по закона на еволюцията са правили известни подобрения, подобрения, докато тази ръка достигне до сегашното си състояние! За пример, ако ти развиваш личните чувства, ако почнеш да се налагаш, да се развиваш като индивид, първият пръст почва да расте, да се развива. И тогава тия кости горе, съобразно големия пръст, претърпяват едно видоизменение. Ако ти почнеш да развиваш в себе си съвестта, или тъй нареченото Божественото право, почва да расте средният пръст. Ако ти развиваш науката, своите знания, започваш да развиваш своя интелект, разсъждаваш за причините и последствията, тази сила от мозъка се изразява в третия пръст и той добива оная специална форма.

За пример, ако развиваш музиката, този пръст става по-дълъг. Човек, на когото третият пръст не е дълъг, не е поне равен с първия, показалеца, не може да бъде музикант. Даже ако третият пръст е равен с показалеца, такъв човек не може да бъде музикант. Обикновен музикант може да бъде, но гениален музикант или поет не може да бъде. Безименният пръст у поета и музиканта трябва да бъде по-дълъг от показалеца. Фактът е такъв. Сега дали във вашите пръсти е така, то е друг въпрос, но у истинския поет, който е по душа поет, така трябва да бъде. Вие сега няма да се спирате. Аз ще ви моля едно нещо: когато ние разискваме, когато разглеждаме принципно въпроса за пръстите, внимавайте, това няма нищо общо с вашия личен живот. Вие се абстрахирайте от вашите пръсти, от сегашния ви живот, понеже ако вие свързвате вашите пръсти със сегашното състояние, вие ставате смешни. Сегашното състояние, което вие имате, то не съставлява една милиардна част от това, което сте всъщност. Вие много малко сте проявени сега. Че какво сте се проявили вие като човеци? Казвате: „Аз съм“. Да кажеш „Аз съм“, то е смешно. Да кажеш „Аз съм“, то значи да влезеш в съприкосновение с цялата Природа, да се чувстваш едно с нея, да съзнаваш движението на всички и да вземеш участие в туй движение. Казваш: „Ти познаваш ли ме кой съм аз?“ Кой си ти? Съзнаваш, че имаш само една къща и 100–200 милиона, че имаш 4 деца, няколко души приятели, ниви, туй съзнаваш. Колко пари струва туй съзнание? Философски колко струва твоето съзнание на една къща и 4 души приятели? Ама такива хора ги има с милиони. Вие сега се абстрахирайте от сегашното си положение. Сегашното положение, в което вие се намирате, е смешно.

Смешно става, когато ние мерим с него нашия живот. Когато мерите вашия живот със сегашното си положение, туй ваше положение, то е само една роля на сцената. Вие играете една много незавидна роля на един слуга, на който всеки трябва да му заповядва да върши всичко. Ще кажете някой път: „Ама ние разсъждаваме, ние разбираме живота“. Да си не

правим илюзии, че ние разсъждаваме. Колко философски въпроси сме разрешили досега? Ама ще кажете: „Еди-кой си философ написал такова и такова съчинение“. Разрешил ли си е той въпроса? Не. Написа една книга. И аз мога да напиша една книга. Някой написа едно стихотворение. И аз мога да напиша едно стихотворение. Но ние разрешили ли сме по същество ония важни въпроси, които са легнали в основата на Природата? Не сме ги разрешили. Ние трябва да разсъждаваме конкретно и просто, да не си правим илюзии, нито трябва да се надценяваме, нито трябва да се подценяваме, да си туряме една цена по-ниска, да се не обиждаме, а трябва да взимаме туй положение, в което сме сега. Ние сме слуги, имаме един робски образ. Сега ние някой път се хвалим и ще се намерим в положението на онзи български поп, на който аз ще ви уподобя. Няма да се сърдите, понеже не се отнася до вас, а само до ония ваши външни форми на схващанията, защото за в бъдеще ще имате други схващания. Този свещеник минавал за много благочестив пред жена си и тя го много почитала. Той казвал: „Аз като ида в рая, за мен е отделено най-хубавото място“. Като отиде в рая, първото място ще му дадат, тъй си мислел. Жена му се радвала. Заминава той за онзи свят и тя се готви след него да иде. След време и тя заминава. Търси го навсякъде из рая, няма го там. Най-после го намира в чистилището или в ада и му казва: „Как си влязъл тук по погрешка, дали пътя не си намерил?“ – „Не се безпокой, тук ме сложиха, но аз съм на раменете на нашия владика.“ Туй не е едно оправдание, че си на раменете на владиката. В тия му думи пак човешкото изпъква. „Да не мислиш, че аз съм на толкова долно място, от моето има по-долно.“ Сега, къде е нашата погрешка? На нас като ни кажат: „Ама вие трябва да бъдете по-разумни, вие сте създадени по образ и подобие Божие!“

Казвате: „Ама ние сме на раменете на животните“. Значи животното е владиката. Туй не е едно оправдание заради нас. То не е и философия. Защото ако съдим по аналогия, че животното, като има тази козина, седи интелектуално или по душа по-ниско от нас, туй не показва, че това е така с животното. Не. Може потенциално то да е равно на нас, но в своето кинетическо състояние не се е проявило. Да кажем, един цигулар свири много хубаво и едно дете го слуша, но не знае да свири. Туй дете, като се прояви, може да стане един виртуоз, 10 пъти по-знаменит от първия. Та туй проявление, което имате, тия неща трябва да ги изучавате чисто обективно. В окултната наука искат да събудят съзнанието на всеки един ученик, да съзнае същността на своето проявление. Той не трябва да съжалява за положението, което заема. Никога не трябва да съжалява за едно положение. В нас трябва да има един стремеж и работата, която ни е дадена в даден случай, да я изпълним, тя е вътрешна. Външната форма ще ни даде случай да развием ония способности, които са заложени в душата ни. Затова излизаме от небето, да придобием опитности. Там има теория,

а тук опитност; и после пак ще се върнем в небето, гдето не е място за опитности.

Сега за пример ние говорим за вярата, нали? И колцина от нас имат онова истинско схващане какво нещо е вяра? Ние казваме: „Да уповаем на Бога“. Ами схващаш ли какво значи да уповаваш на Бога? – Да оставим на Бога, Той да уреди всичко, туй право ли е? Има хора, които са оставили всичко на Бога, Той да го уреди, и техните работи са се забатачили. Има хора, които всичко са взели в своите ръце и работите им вървят. Това е факт в света. Тогава как ще обясним тази работа философски? То е наше твърдение. Ако аз твърдя нещо, то не значи, че Господ го твърди. То е мое твърдение. Подлага се всичко на опит. Онзи, който уповава всичко на Бога, работите му не вървят. А който уповава на себе си, работите му вървят. Има някой ученик, който като стане сутрин, не се моли на Господа, но той чете 5–6 часа, учи, иде на училище, каже си урока добре. А другият – цяла нощ се моли Богу, ама не е учил. Отиде на училище, учителят го вдигне и го скъса. Казва „Такава била волята Божия“. Това не е философия. Ти си длъжен да се молиш, но си длъжен и да учиш. Молитвата ви към Бога не замества ученето на уроците. Ще се молиш, защото си длъжен. То е дишане на душата, а учението е процес на Мъдростта, на главата. Двата процеса вървят едновременно. Аз ще се моля с душата си. Да се моля, то е потребно за душата ми. А потребно е за моята глава да мисля, понеже това ще внесе повече светлина. Ние като забъркаме тези процеси в Природата някой път, казваме: „Само по вяра трябва да се живее. По Бога да се живее“. Ама Господ е едновременно най-мъдрото същество. Той е предвидил в творението всички детайли и е работил математически и геометрически, с милиони и милиони години е работил и след като е мислил дълго, най-после е турил в действие всичкия тоя план. Ние казваме: „Да бъдем подобни на Бога“. Това значи, че ние трябва да мислим като Него дълго време и тогава по същия закон ще сложим нашата вяра и нашите работи в действие.

Аз съм забелязал между учениците, че всички бързате и дълго време ходите из тоя път. Казвам: Ти може да ходиш дълго време, но не си учил. За един малък опит в цигулката, само да намеря един ритмус, 10 години съм работил. Само за да намеря един ритмус, цели 10 години всяка сутрин съм работил и след 10 години се домогнах до този закон. Разбирате ли? Ама трябва да стане известен проблясък. Ще работиш, ще работиш. Закон има. Да кажем, вие искате с вашите молитви да достигнете добри резултати. Ще се молите ден, два, три. След 10 години ще имате един много малък резултат. Един ритмус само. Разбирате ли? Едно погрешно число, едно живо число, само да го изправиш, 10 години ти трябват. Та първото качество, което трябва да имате, то е: трябва да имате много

голямо търпение, не на бездеятелност, но на работа.

После ние като децата имаме някой път едно качество да преувеличаваме нещата, и то не у всички. Туй преувеличаване произтича от месечината. И когато се разглежда астрологически или хиромантически, когато линията на ума у някой човек отива към възвишението на Луната, тя упражнява туй преувеличаване, т.е. тя туря лупа, та преувеличава нещата и ни ги показва не в естествена величина, не в естествен ред. Някои хора пък имат обратен път. Те са скептици и тогава тяхната линия на ума не отива към месечината, а отива към Меркурий. Той е като базиргянин, казва: „Аз не вярвам, да го пипна, да го имам като вързана пара в джоба“. Но тогава, щом имаш парите в джоба, няма защо да вярваш. То е един факт. Сега тия са състоянията. Някои хора повече вярват – месечината упражнява повече влияние върху тях, а на други Меркурий упражнява повече влияние – вярата у тях е по-слаба. Не че вярата им изобщо е по-слаба, но то е временно влияние, което отклонява ума да разсъждаваш правилно. За пример, ако за една задача не ви дам всичките елементи за разрешението, вие ще имате едно криво разрешение. И ако ви дам всичките елементи и работите според законите, ще имате едно пълно разрешение на задачата. Сега ние сме окултни ученици, да допуснем следното: ако някой би ви задал въпроса, каква е конкретно целта на окултния ученик?

Целта на един ученик по инженерство каква е? Да стане инженер, да прави пътища и съобщения и след туй да придобие своята прехрана. Целта на един ученик по музика каква е? Да изучи музиката, която ще може да употреби за себе си, за своите ближни или за света, да му служи за прехрана. Сега каква е целта на окултния ученик? Аз ще ви дам туй за тема. „Целта и предназначението на окултния ученик.“ Ще разискваме върху туй. Не се смущавайте – както схващате, тъй определете целта и предназначението на окултния ученик. И тъй, помнете, сегашното ви положение да не ви смущава, то не може без това, но вътрешно разсъждавайте разумно. Туй положение ще се измени. Вие сте пратени на земята временно, за 60 години, в известна форма, ограничени сте. Вашият череп е направен по известен модел. Вашият нос, вашите ръце, във всички неща вие сте ограничени в известна степен. Но туй ограничение е временно. В следващия живот ще има условия да се видоизмени вашата съдба. Сега аз в своите изследвания имам факти, които показват, че човек за няколко години може да измени своя живот, може да измени своята съдба. Аз имам факти и данни. На някои хора за 4–5 години носът им се продължава с един сантиметър – при усилена умствена деятелност. Някои хора, на които челото е полегато, с усилена умствена деятелност, челото им се изправя с 2 сантиметра. Стават тия неща. И в техния живот е станал цял един органически преврат. Може да стане. Сега някой път ние седим и

само се тревожим.

„Господ да направи нещата“, за да ги направи, ние трябва да работим съобразно със законите на живота. И в туй отношение светските хора ни дават отличен пример. У светските хора има друга една крайност, че те в тази своя радост, в своя труд отиват до самозабрава. А духовните хора, в своята леност, и те отиват до самозабрава. Две крайности имаме. Като оставят всичко на Бога, има опасност да станат лениви. То е много естествено. Те, като възлагат на Бога, престават да работят. Докато не разчиташ на никого, ти сам си вършиш работите, а щом разчиташ на някого, има опасност да станеш ленив. Но в окултната наука ония братя, които ръководят вашите съдбини, са много строги. Те са минали по вашия път и никога не може да ги заставите да извършат това, което те знаят, че е криво. Вие може пред тях да напълните цял един джобур със сълзи, те ще минат философски покрай вас. Той е тих и спокоен, той мълчи; някой път ще усмихне. Ти ще плачеш, той ще мълчи. Ти ще го заплашиш, че: „Аз ще се самоубия“, той пак се усмихне. Ти таман идеш да се самоубиеш, той като те шибне, ти кажеш: „Няма да се самоубивам“. После пак казваш: „Ще се самоубия“. Той те шибне, измени се настроението ти, казваш: „Аз ще се самоубия, ама днес няма да се самоубия, утре“. Другия ден пак шибаница има. После някой път кажеш: „Няма да плащам дълга си“. Той те шибне. Ще го платиш. „Няма да уча.“ Шибне те. Ще учиш. И следователно те всички изпълняват този велик закон и те подтикват към тоя благороден импулс. И трябва да благодарите, защото без тяхно съдействие бихте отишли много далеч. И като не познавате законите на Природата, ще идете като някое дете да пипате колелата в някоя фабрика, които се въртят. Те не дават да се пипат. Ти бутнеш, те казват: „Недей, не бутай!“ Там, гдето някой се е захласнал, всякога стават пакости. И тъй, във вас ще има едно желание да определите своето положение.

За пример най-първото положение: да определите какво е отношението между вас и Бога. Сега, ако аз бих ви попитал тъй: Каква е вашата дълбока опитност за Бога? Това е един свещен въпрос, който рядко се задава. Но първото нещо, което ученикът трябва всякога да прави, е: Ще седнеш вечер, ще помислиш за Бога и ще видиш появява ли се светлина някъде в твоето съзнание. Не може да се определи тази светлина. Тя е отвън. Някой път тази светлина може да я чувстваш, може да я видиш в сърцето си. Дълго време ще виждаш, че има такава светлина в сърцето си. Някой път гледаш – сърцето не свети; погледнеш в ума си, и там няма светлина. Светлината е извън ума. Вън от себе си ще намериш една много мека бяла светлина и като че долавяш някакво внушение. Ти няма да схванеш отчетливо думите, но като помислиш за тази светлина, като че в тебе иде един подем, нещо дълбоко в душата ти израства и ти почваш да мислиш

правилно. Когато тази светлина изчезне от вашия живот, вие имате най-лошото разположение на духа. Тогава поясът ви е пуснат. Вие имате едно неразположение, недоволство, не знаете причините. Имаш някакво особено разположение, тъй, напрегнат си, ръцете ти са малко изпъкнали като във военно положение и чакаш само да мине някой, само един малък повод чакаш, да му пуснеш една искра. Сега, като ученици, вие трябва да разбирате туй външно състояние. Това е набиране на електрическа и магнетическа енергия и като не знаете как се събира тази енергия, тя механически, безсъзнателно ще почне да минава от едно движение в друго. И днес повечето скарвания в живота произтичат в безсъзнанието, вън от съзнанието.

Желанието на всинца ни е да имате стремеж да се учите. Човек, който иска да се учи, всякога се подмладява. Въпросът за годините, че си на 50–60 години, той не влиза никак в сметката. Че сте женен, че имате деца, то е вашата длъжност. Ако аз съм слуга и трябва да служа на 10–15 души, нима това ме спъва да уча? Ще служа и като съм свободен, ще взема книгата и ще чета. Тия деца, това са абонати. Мъжът ти, това е един абонат, ще му услужиш, ще му нагодиш и след като свършиш работата, след това ще ти остане време. Ще вземеш книгата да четеш, ти за абонатите няма да мислиш. Като дойде време за ядене, ще затвориш книгата; после пак ще четеш. Така трябва да мислим. „Като ученици туй положение е трудно“ – може да ми възразите. Вие възразявате, понеже не сте се научили да бъдете ученици. Някои, като ме слушат, казват: „Много лесно говори Учителя, ама той бил ли е на нашето положение?“ Аз ще ви попитам тъй: Вие на моето място били ли сте? Аз на вашето място съм бил, но вие били ли сте на моето? Всичко туй, което сега изпитвате вие, аз съм го минал, тия задачи съм ги решил, минавал съм през тях; решил съм ги и мога да ви кажа как да ги решите правилно. Но като ученик всяка една задача си има начин за разрешаване. Елате с мен, ще ви покажа един пример. Той е следният. Почнете да четете на някой човек морал: „Направи това!“ Караш му се. Ти с това му придаваш енергия. И колкото повече му се караш, той става повече тапигьоз и нахален и тъй привиква на това, че най-после му стане приятно и всякога, когато дойде, иска по същия начин да му говориш. За него е добре, той е точило, но ти като го точиш, ти се източваш. Ти му разправяш: „Това не прави, онова не прави“. Той се утеши. Но ти, като влезеш в къщи, забелязваш, че си изгубил нещо. Сега аз не искам да ви чета морал, понеже вие се нуждаете от известна опитност. Аз гледам, че някой ще направи погрешка, но аз не мога да го предотвратя от тази погрешка. Казвате някой път: „Учителят не знае ли?“

Тази погрешка е необходима заради него. Ако аз ви спра от тази малка погрешка, ще направите много по-голяма. Виждам, че вие ще се опарите.

Детето отива към свещта, слагам единия си пръст в пламъка, виждам, но го оставям. Защо? Аз го оставям сега на свещта, понеже друг път ще тикне пръста си в огъня, в някоя жарава вътре. Той, като бутне пръста си, ще изгаси свещта, но ще се и опари. Тъй че тия малки неприятности в живота са за предпочитане и никога не се старайте да избегнете опитностите. Някой човек иска да стане търговец, той не знае никаква търговия, не разбира. Нека стане търговец. У него ще се роди едно желание да печели пари и след туй така ще се нареди, че той ще има такива съдружници, които ще му вземат парите. Защо става така? Защото той дотогава никак не е мислил за Бога, но като се намери в туй трудно положение, като изгуби всичкото си имане, ще си зададе въпроса, има ли Господ, или няма Господ, има ли някаква причина вътре, или не. Затова стават в света всички тия нещастия.

Та в живота на ученика е потребна опитност. Ще си кажете: „Туй е потребно за нашето растене“. Сега има неща, които не са потребни. Като казвам така, има и друга крайност. Не трябва да си създаваме изкуствени мъчнотии. За пример искам да видя какво нещо е болка, но няма кой да ме дупчи. Взема ножа, па го забия в гърдите си, в ръката си. Питам: Има ли нужда от туй забиване? То е глупаво от моя страна. Ние сами не трябва да си забиваме ножа в нашето тяло по никой начин. Има хора, които постоянно се осъждат, и на такива хора аз казвам: Изглади погрешката си, но не забивай ножа в себе си. Може да кажете някой път: „От мене нищо няма да стане“. Защо? Ако влезе тази мисъл в ума ви, тя е чужда, не е ваша мисъл. И сега цялата наша литература е пълна с отрицателни мисли. Има опасност вие или децата ви да четете някои отрицателни и песимистични книги. Вземете Библията, там за пример, ако четете за Йов, първата част до средата е написана песимистично, но в края онзи, който е писал, извадил заключение, че от всичките тия нещастия, които са сполетели праведния Йов, той е добил мъдрост, познание, едно философско разрешение за живота и след като е придобил туй, неговите синове и дъщери се повръщат и заживяват един живот, много по-добър, отколкото първия. Следователно, ако ние можем да преживеем един живот по-добър, отколкото сегашния, заслужава да минем един малък период на страдания и да минем в по-добър живот!

Сега тия упътвания са потребни, за да се създаде между вас една хармония. Моето желание е да се създаде в класа една вътрешна хармония. Аз не искам едно общежитие. Тъй, каквито сте, аз ви харесвам, т.е. считам, че всичките ви дарби, които сега са вложени, са на място, но вашите схващания, вашите философски мъдрувания не са прави и се заражда една дисхармония, която вие трябва да отстраните. Аз ги зная, има няколко души приятели, казват за едного: „Малко да го дресираме“. Е, какво се

постига с дресирането? Ако един дойде с ножиците и отреже нещо от едната страна на клона ти и всеки един от приятелите все те режат, какво ще стане с тебе? Те ще те дресират тъй, както искат, но това няма да бъде в полза на твоето растене.

Първият закон на ученика е: той трябва да има един широк простор и неговите приятели не трябва да влизат в неговата аура. Вие трябва да си пазите аурите. Да дойдат в съприкосновение, но да не се вплитат. Защото ако дойде вятър, ще стане движение. Не вплитайте вашите аури една в друга. Опасно е това. Щом се вплетат, тогава ще дойде умствено движение и често става разкъсване. Сега някои от вас може много да се обикнат. При сегашното положение е опасно да се обичат много. И аз ще ви обусловя това. Не си струва да ви обичат, нито да обичате. Защото щом обикнеш някого, ти се свързваш, свързани сте. Ако единият падне, и другият ще падне, ако единият се дави, и другият ще се дави, ако единият умре, и другият ще умре. Двама души, които се обичат много, ако умре единият, и другият ще умре, той не може да остане на земята. Остане ли да живее, той не може да говори за Любов. Щом обичаш някого и той умре, след него и ти ще умреш. Той замине, и ти ще заминеш. Не да заминете. Не трябва да заминавате, не трябва да правите връзки, които ще ви причинят ненужни страдания. Те ви спъват. Има едно несъзнателно спъване. Всеки един от вас трябва да бъде свободен, да може Божественият дух в него да расте и да се развива. Другояче, ако вие се свързвате с някое лице чрезмерно, то може да спъне вашето развитие. Някой може да спъне ума ви, някой – сърцето ви, а друг може да спъне волята ви. Туй може да стане несъзнателно. Следователно окултният ученик трябва да бъде свободен! Нито него да спъват, нито той да спъва. Има известни правилни отношения. Свързвания не трябва да има, докосвания трябва да има, но щом дойде законът на мисълта, всеки един трябва да бъде раздалечен, да има известна дистанция, за да може нашето съзнание свободно да манипулира.

Сега, туй ще влезе във възпитанието, това е за майките. Тази наука трябва да влезе в основата на възпитанието на малките деца. Този период е период, в който туй развитие върви спирално, започва отдолу. Най-първо развитието започва отпред (слепите очи), тръгва назад и прави спирални кръгове; и после към 30-ата година туй спирално движение дойде към центъра на главата и тогава казват, че човек е поумнял. Към 28-ата година човек е поумнял. Туй спирално движение върви нагоре. Ако не знаете туй правило, става обратното. Някои хора до 45-годишната си възраст живеят благочестив живот и после изведнъж започва друго движение. Движението се образува надолу и току виж, ударят го на ядене и пиене. Туй става със старите хора и с хора, които умират. Даже един наш брат, доста напреднал, един ден ми разправя, че му се пие винце, че му се яде

това-онова. Слушай, казвам, макар че си стар, ти си в едно учение, ако е за укрепване, имаш право да пиеш, но да ти опекат пиленце и да ти дават половин килце винце за удоволствие, казвам, че ти ще си въздействаш зле и най-после ще умреш като прост човек. Ама лекарят ще каже: „Ако не пиеш, ще умреш“. Ти и с виното ще умреш. Защо ти трябва на стари години да си пийнеш. По-добре да умреш като един честен човек, отколкото като безчестен. Ще ти дадат винце, кажи: „Не ми трябва винце“. Дадат ти кокошка. „Не ми трябва.“ – Баница. „И без баница може.“ Те няма да те спасят. Всичките тия неща по обратен път ще се явят. И този, старият човек, като му дадат това, най-после казва: „Слава Богу, наядох се, с отворени очи няма да замина в онзи свят“. Ял и пил, това е един крив път. Ние трябва да започнем от ранната възраст и да благодарим на Бога. А това, че ядем много, това е атавизъм. Старият човек може да заприлича на едно малко дете. Как? Ще се въздържаш! Ще упражниш волята си! Казва Христос: „Не само с хляб, но с всяко разумно Слово ще живееш“. Дойде ти една мисъл за вино, ще вземеш Библията – кои стихове съответстват на виното. Дойде ти мисъл за печена кокошка, ще видиш кои стихове съответстват на печена кокошка. Всичко туй ще го намерите в Библията. Пътят на съвършенството трябва да изпъква в душите ни.

Сега вие, окултните ученици, трябва да имате едно много правилно схващане за живота, правилно, конкретно схващане, да се роди тази вътрешна хармония в нас, да дадем един модел на съвременния свят – ний сме окултни ученици, ако не можем да дадем един модел, в какво се състои нашата окултна наука? Ако един художник може да даде по-хубава, по-изящна форма, в какво се състои неговото изкуство? И тъй, вие ще се върнете към сегашното положение, ще бъдете доволни от него. И след туй ще се зароди едно желание взаимно да си помагате. Да кажем, някой от вас се намира в трудно положение, ще изпратиш дълбоко от душата си едно желание и от ума си една мисъл, да се разреши правилно неговият живот. Прати му такива мисли, една, втора, трета, четвърта, и ще му помогнеш. В умствено отношение ние може да му помогнем тъй, както в материално положение. Някой има нужда от 2,000 лева. Един не може да ги даде, но десетина–двадесет души, всеки като даде по 100 лева, ето как може да се помогне. И в умствено отношение е пак същото. При сегашното положение ще се стараем всякога да внесем туй нещо в отношенията си за насърчение. Трябва да се внесат тия добри мисли в света. Трябва да ги внесем в подсъзнанието и в свръхсъзнанието, не в съзнанието. Първото нещо: трябва хармония. Виж, за хармония аз настоявам, за вътрешна хармония; тогава растенето може да върви по-правилно. И ако се образува тази правилна хармония, ето какви ще бъдат резултатите: щом влезеш в такова семейство, всеки един ще усеща в себе си едно разширение на сърцето си, на ума си.

Сега мнозина имате стягане на слепоочните части на главата. Гледаш, някой си стисне челото, разтрива си главата. Хармония трябва! Някой се почесва. Всички тия неща не са движения на хармония. Щом влезеш в тази хармония, ще имаш едно вътрешно разположение, мислите ти ще заработят. Щом влезеш в едно общество, дето има хармония на мислите, в тебе мисълта почва да работи, сърцето ти да тупа. Сега между нас се изисква тази хармония. Като ви казвам тъй, това в един ден няма да се създаде, но трябва да бъде целта ни. Изискват се няколко години, за да може да се създаде хармония. Не мислете, че е лесна работа, но може да се създаде. Създаде ли се веднъж, ние вече стъпваме на една здрава основа, окултна основа. В тази хармония всичко можем да вършим. За пример обкръжаващата среда от черната ложа, която повдига духовенството, то е от черната ложа, иска да внесе един клин, едно отравяне между вас. Не му е времето сега. Вие се занимавате с важни въпроси, оставете духовенството за друг път. От чисто окултно гледище те постъпват неразумно, но ние ще постъпим според закона на Бялото Братство, според Божествения закон. Ще дадем едно мощно движение напред, тъй, както житното зърно израства отдолу нагоре. Ще кажем тъй: „Ние имаме право в този свят да растем, да се развиваме, да цъфтим, да вържем и да узряваме! И на този вътрешен процес, който ни е даден, никой няма право да го спира. Никой няма право да спира Божественото в нас!“ Тъй, като ученици, това ще знаете. „Никоя сила в света не е в състояние да спъне моето растене! Никоя сила в света няма право да спъва моето Божествено растене!“ Туй ще го сложите в себе си. Няма да се колебаете. Кажете ли тъй, Бог ще бъде на ваша страна, защото туй е негов закон. Негов закон е вие да растете, да се развивате, да цъфтите, да вържете, да зреете. И когато вие започнете да растете, Богу е приятно, че вие растете. Когато вържете и когато зреете, приятно Му е. Бог се радва на своите дела!

Следователно от наше гледище ние се радваме, защото всички хора без разлика на вероизповедание минават по същия закон, понеже туй е Божествено. Та като ученици, ще имате туй правило. Като дойдат мъчнотии, някои казват: „Как да разрешим този въпрос?“ Ще кажете тъй: „В Божествения план е аз да раста в Добродетелта; в Божествения план е аз да възраствам в Божията Правда; в Божествения план е аз да живея в Божията Истина; в Божествения план е аз да цъфтя в Божията Мъдрост; в Божествения план е аз да узрея в Божията Любов. Следователно аз съм на пътя на Истината и на Божествения живот. Туй право никой не може да ми го отнеме. То е мое собствено право. Гдето е Господ, там съм и аз“. Кажете ли така, вие вече сте оградени с една мощна аура и всичките Бели Братя са на ваша страна, и те изтеглят ножовете си. Като казвам, че изтеглят нож, то е като онзи слуга, за който се говори в Писанието, че

казва: „Господарю, заграден си с неприятели". – „Онези, които са с нас, са повече." Като му се отворили очите, видял, че цялата гора била пълна с колесници и коне. Това са ножовете. Това са техните мисли. Щом изразим тази формула, заставаме прямо да изразим Божия закон. Всичките тия братя насочват своите мисли към Земята, ние ставаме едно мощно динамо и Божественият закон почва да работи в нас. Казвам: Най-първо ще се поляризирате, ще бъдете верни на призванието си, няма да се страхувате, няма да се колебаете, ще опитате. Господ казва тъй: „Опитайте ме във всички скърби, във всички най-големи противоречия и когато никой не може да ви помогне, аз ще ви помогна. Вие ще ме прославите и ще познаете, че аз направлявам". Но първото нещо е, ще учите, ще мислите, после ще чувствате и след туй ще действате. Когато искаш да възлюбиш нещо, виж го, това нещо заслужава ли твоята Любов.

Да допуснем, направя един красив мехур от сапун. Често децата си правят мехурчета. Този мехур може да се вдигне във въздуха и ти казваш: „Всичкият ми живот зависи от него". Не се влюбвай в този мехур. Кажи: „Това е едно забавление, той ще се пукне скоро". Оставете мехурчетата да се пукат! Когато искаш да обикнеш нещо, нека бъде реално, нещо, което да не се мени. Най-първо, ще обикнеш Бога, който е Любов, т.е. към Него ще бъдеш чист. После, ще обикнеш своята душа, тя е реална, неизменна; ще обикнеш своя Дух и на трето място, ще обикнеш своя ближен. Въпросът е разрешен за тебе, като ученик. Аз взимам Бога в смисъл Божествения Дух, Учителя, който може да те учи, да ти обясни нещата, да ти даде светлина, по който и да е начин да омекчи живота ти на Земята.

Е, добре, сега, след като ме слушахте, колко неща залегнаха у вас? Кажете ми сега най-важните неща, които легнаха във вашия ум. (Един брат задава въпрос: „Наближило ли е да влезем в Царството Божие и как да намерил ключовете".)

С единия крак сте в Царството Божие. Сега, ето как ще ви отговоря на въпроса. Представете си следното: често малките деца лежат в стаята си, майката е затворила кепенците на прозорците, та светлината не може да дойде. Детето пита майка си, която го събужда: „Мамо, изгряло ли е слънцето?" – „Още не е." Някой път каже: „Изгря, мама, отдавна изгря". – „Още да си поспя." Сега слънцето, Царството Божие, още не е изгряло, след половин час ще изгрее слънцето. Значи добре се е зазорило и след половин час ще изгрее. Които искат, може да станат, а които искат, може да поспят още, докато изгрее слънцето. Още половин час остава, докато изгрее слънцето, това подразбирам по отношение на съзнанието. В умовете на хората да стане едно изгряване, да блесне една обща идея, която ще ангажира умовете на всички хора. Като изгрее туй, слънцето,

тогава всички умове на хората ще бъдат съсредоточени към този идеал, хората ще мислят и ще чувстват по един начин, т.е. този начин ще бъде такъв, че всеки ще гледа слънцето, ще каже: „Щом се понагрея малко, ще си обърна гърба“. Но ще кажете: „Мечтателно положение!“ Всички хора ще се понапекат и след като се напекат, ще кажат: „Сега ще вървим на работа“.

И тъй, този ключ е много сложен. Да ви се даде ключът, да си отворите, но трябва да знаете как да го въртите, няма да го въртите само на една страна. Ще идете там, но много важи въртенето на ключа. Ами ако погрешите? Много сложен ключ е той. Ще дойдем до тия ключове. Всички няма да умрем, но всички трябва да се измените.

Да направим едно упражнение, да стигнем до слънцето за 3 минути. Когато казвам 3 минути, аз не разбирам буквално да гледаме часовника. Три минути, то е закон на равновесието. Времето може и да се увеличава, и да се смалява. Една минута ще идем до Слънцето, една минута там ще седим и една минута връщане назад. От вас се иска интензивна мисъл. Ще кажеш: „Със своето съзнание искам да бъда до Слънцето“. Веднага ще помислиш за слънцето и тогава почти влизат вътре в него. Ще си представите, че влизате в неговата светлина и каквато светлина може да види вашето съзнание, достатъчно е, и след туй, обратно, пак ще кажеш: „Искам да се върна на земята при своите си“. И като се върнеш, всичко ще ти бъде тъмно. Туй се изисква. Тия упражнения ние ги правим за концентриране на ума. Слушайте, аз ще ви моля едно нещо: Да не разказвате, че ние пътуваме до Слънцето, такива неща да ги няма. Това са опити за концентриране на ума. За да идем до Слънцето, може да идем със своята мисъл, може да идем със своето съзнание, пък може да идем и със своя двойник. Сега ще разберете: за да идете със своя двойник, вие всинца трябва да заспите, за да извадя двойника ви. Пулсът ви ще се намали, пулс почти няма да имате, ще се втвърдите. Ако идете със своето съзнание, мисълта ви ще се отвлече, ще забележите, че сте вън. Лесно се пътува със съзнанието.

Та ще правите разлика, да не мислите, че ние пътуваме със своята мисъл. Не, със своето съзнание. Затуй за 3 минути се отива до Слънцето: една минута отиване, една престояване там и една за връщане. Но това не е с нашите двойници. Това е сложна работа. Там се искат ред други приготовления, взимане особени мерки. Защото ако ви вземат двойниците, разтривки се иска, мъчно може да влезете в тялото си. После, всинца не може да идете, най-малко половината трябва да останат, да се молят и да пазят другите. Та сега със своето съзнание лесно правим пътешествие до Слънцето. Това ще служи за една сила – концентриране на

мисълта. Концентрирането е потребно като една сила. Като правим този опит, ние ще се домогнем до положителните сили на слънчевите лъчи – да станем по-положителни. Всякога може да правите този опит. И тази вечер, като се върнем, всеки един ще се чувства по-разположен. На Слънцето ще идете, за да се тонирате.

Добре, сега готови ли сте вече? Ще вземете една свободна поза, няма да има стягане на стомаха. Ще усещате, че отивате на една приятна екскурзия, по възможност една от най-приятните екскурзии, която сега съществува – на Слънцето. Сега всички ще си затворите очите, ще утихнете и ще насочите веднага съзнанието си към Слънцето. Сега да започнем упражнението!

Да изпеем „Духът Божий“, но много тихо.

Т. м.

15-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 7 януари 1923 г., София.

1923_01_10 Окултна страна на живота
лекция пред специалния клас
10 януари 1923 г.

ОКУЛТНА СТРАНА НА ЖИВОТА

Fir-für-fen
Tau-bi-aumen
Тайна молитва
Размишление

Всяка мисъл или всяка дума може да се задържи в ума или в съзнанието на човека само тогава, когато е добре разбрана. Например, какво разбирате под думата жажда? Жаждата означава известно вътрешно състояние. Жаждата не е страдание, както някои мислят, защото като се утоли с вода, човек изпитва приятно чувство. Значи жаждата подразбира подготвителен процес за някакво приятно чувство. Какво разбирате под думата глад? Гладът отнася ли се до самия човек, думата глад съдържа ли някаква конкретна идея? И гладът означава известно вътрешно състояние. Когато кажем, че в някоя страна има глад, това значи, че жито няма в тази страна. Гладувам и глад са две различни понятия. Има ли някакво отношение между жаждата и глада?

Тъй щото всяка дума, всяка права мисъл има свои физически отражения. Мисълта върви в линии, които са вълнообразни, както светлинните лъчи. Тия линии изглеждат прави, така се проектират в плоскостта, обаче всяка мисъл претърпява неколкократно пречупване в зависимост от средите, през които минава. Колкото е по-голяма разликата в гъстотата на средите, през които мисълта минава, толкова по-големи са ъглите, които се образуват при пречупването на мисълта. Следователно при пречупване на мислите се образуват различни ъгли – остри, прави и тъпи. При създаването на човешката ръка също така са образувани ъгли. Това показва, че силите, които са образували човешката ръка, са претърпели известни пречупвания. При измерване дължината на ръката е забелязано, че крадците, т.е. ония, които обичат да пипат, имат винаги по-дълги ръце от честните, от добрите хора. Как ще си обясните този факт? Много просто: в желанието си да пипнат нещо, да бръкнат в някой чужд джоб, те постоянно проектират мисълта си в това направление и по този начин хранят клетките на ръката си повече, отколкото другите удове. Те имат желание да удължат ръцете си, да станат по-дълги, лесно да си служат с тях и ръцете им наистина се удължават. Ако в продължение на ред поколения хората проектират мисълта си в известна посока с цел да видоизменят своя организъм в дадено направление, те ще постигнат

желанието си.

Миналата лекция говорих върху съзнанието, но не можахте да го разберете добре. Как мислите, какво ще стане със съзнанието на един Ангел, ако се проектира към Земята? (– Ще се пречупи, понеже минава от по-рядка в по-гъста среда.) Окултистите казват, че растенията са деца на Ангелите. Доколко е вярно това твърдение, не е важно. Питам обаче през каква среда трябва да е минало съзнанието на растенията, за да са се обърнали с главата надолу? Дали това съзнание е минало през центъра на Земята или през друг някакъв център? (– Не е минало през центъра на Земята). Каква форма щяха да имат растенията и в какво положение щяха да се намират, ако бяха минали през центъра на Земята? Ако означим съзнанието на растенията с правата AB, съзнанието на животните ще върви в перпендикулярна посока на AB, а именно в посока mn. Съзнанието на човека пък ще върви в посока nd – нагоре. Оттук се вижда, че между растенията и хората има известно подобие – и едните, и другите се движат по един път, но в две различни посоки. Животните пък представляват преходна фаза, която съдейства за повдигане на човешкото съзнание.

Човек трябва да учи, да дойде до причините на нещата, да разбира защо съзнанието на растенията върви в права посока надолу към Земята и защо съзнанието на хората върви в права посока нагоре към центъра на Слънцето. Според някои окултисти растенията са деца на Ангелите, а животните – деца на Архангелите. Като се проследи развитието на човешкото съзнание, вижда се, че то е минало през центъра на Земята и продължава да се движи нагоре по направление към центъра на Слънцето. Значи растенията се движат от посока A към B, хората се движат от посока C към D. Правата CD показва посоката на движението на човешкото съзнание, когато е слизало в материята.

Сега, когато човек еволюира, неговото съзнание се движи в обратна посока – от D към C, към центъра на Слънцето, към Първичния център, по който някога се е движило. От двете посоки, по които се движи съзнанието на растенията и на хората, се образува кръстът, който е в постоянно движение. Между растенията и хората има известно отношение: главите на растенията са забити в Земята, главите на хората са свободни; растенията се подпират на главите си, а хората – на краката. Понеже съзнанията на растенията и на хората се движат в диаметрално противоположни посоки, те имат съвършено различни разбирания. Разликата в разбиранията им се заключава в следното: растенията не познават какво нещо е грях, престъпление, срам, те вършат всичко открито; хората познават греха, престъпленията, те вършат нещата тайно. Човек е придобил тези неща от времето, когато е минавал през центъра на Земята. Едва сега той се връща

към първоначалното си положение, едва сега съзнанието му се отправя към центъра на Слънцето. В движението си нагоре той се подлага на чистене, за да освободи съзнанието си от всички утайки на своето минало. Едва сега човек започва да изучава великите мистерии на Живота. Съзнанието на растенията пък едва сега минава през центъра на Земята, затова е свободно от онези качества, които човек е придобил в миналото си.

Каквото и да се говори за съзнанието, както и да се обяснява, все ще останат някои неща неразбрани. Докато сте ученици, все ще има някои неясни за вас въпроси. Казвате: "Защо не може и не трябва да разберем всички въпроси?" Ще ви отговоря със следния пример: представете си, че имате един голям хамбар, пълен с жито. Човешкото съзнание иска да изследва какво количество жито има в хамбара – това значи всичкото жито да се изяде. Като се изяде житото, следната година няма да има, какво да се посади на нивата. Какво печели човек при това положение? Нищо не печели. Щом е така, на човека не остава нищо друго, освен да се откаже от желанието си да изследва всичкото жито. Колкото и да е любознателен, нека остави някои въпроси неизследвани. В негов интерес е да остави част от житото неизследвано. Човек все трябва да остави нещо неизследвано в живота си, за да му послужи като основа на бъдещия му живот. Така постъпва и Природата: тя крие много тайни в себе си, които постепенно, по малко открива на онези, които искрено желаят да учат.

Сега ще ви дам един пример – сами да направите сравнение, за да видите как хората ценят нещата. Представете си две общества, които имат различни разбирания и различни изисквания: едното общество се стреми към големи работи и тях цени, другото общество пък цени малките работи. Пред тези общества се явяват двама атлети: първият носи на гърба си тежест от двеста килограма, вторият носи един скъпоценен камък от петстотин грама тежест. Като се явят пред тези общества, първото ще ръкопляска на първия атлет, него ще признае за герой, а на втория ще се смее. Второто общество ще признае за герой втория атлет, на него ще ръкопляска, но и на първия ще отдаде нужното внимание. Защо? Защото, като се стреми към малките работи, второто общество може да цени и разбира и големите работи. Първото общество пренебрегва малките работи. Героят, който носи двеста килограма на гърба си, е физически силен човек, той е развил своята мускулна сила. Вторият герой, който носи тежест от петстотин грама, е умствено силен човек, той е развил своите умствени способности. Скъпоценният камък, който тежи само петстотин грама, представлява знанието, което този човек е складирал в главата си. Тъй щото, първият герой носи тежест на гърба си, а вторият – в главата си. И затова, като казвам, че Природата е скрила своите тайни и по малко ги

разкрива, имам предвид човешката глава, в която се крият големи богатства. Тези богатства се откриват по малко, постепенно и то само за разумните, за добрите и прилежните хора, които обичат да работят.

И тъй, всички учени хора са атлети, които носят в главата си скъпоценен камък от петстотин грама тежест. Те искат да знаят как е създаден светът и работят в това направление. Първоначално светът е бил създаден от едно малко житно зрънце, което и мравка е могла да носи. Днес обаче светът е станал толкова голям, че и Ангелите не могат да го носят. В течение на вековете от това житно зърно са могли да произлязат цели светове. Това показва, че е станало размножаване на живата материя, която се съдържа в житното зърно. Всяко нещо съдържа освен жива материя, способна да се развива, още и груба, инертна материя, която представлява спящи, паднали същества. Те чакат времето си да се събудят, да започнат да се развиват. Следователно една от задачите на всеки човек е да събуди тази инертна материя в себе си, да я обработи, да я организира, да стане годна за съзнателен Живот. Тази инертна материя се среща и в най-малките песъчинки, които хората подритват без да знаят, че в тях се крият същества, които чакат часа на своето пробуждане. Те казват: "Едно време и ние ритахме като вас, но сега се учим да не ритаме."

Това са ред философски разсъждения, които ще ви помогнат дотолкова, доколкото можете да ги приложите в живота си. Знанието на човека, колкото и малко да е, се цени в зависимост от това, доколко може да се приложи в сегашния преходен живот, който той минава. Ако знанието на човека е в състояние да извърши нещо разумно за него, да го повдигне поне един милиметър по-високо от обикновеното му положение, е на мястото си. През всеки период на живота си човек складира в подсъзнанието си по малко знания, които, събрани заедно, представляват онова истинско, положително Знание, към което всеки се стреми. В развитието си човешкото съзнание минава през разни фази, вследствие на което цени нещата различно. В една от своите фази на развитие човек ще цени онзи атлет, който носи на гърба си двеста килограма тежест; в друга фаза на развитие той ще цени онзи атлет, който носи в главата си скъпоценен камък, тежък петстотин грама. В трета фаза на развитие той ще цени житното зърно. Въз основа на това различие ние познаваме няколко вида съзнания в Природата: съзнание на минералите, на растенията, на животните и на хората. На тези четири категории съзнания отговарят други четири вида съзнания от невидимия свят. Казано е, например, че растенията са деца на Ангелите. Сега се явява въпросът защо Ангелите трябва да вземат формата на растенията? Това е един неизвестен въпрос – x. След това се явява въпросът защо Бог е направил човека от пръст, не можа ли да го направи от друго нещо? Това е второ неизвестно –

у. Значи имате едно уравнение с две неизвестни. Трябва да намерите начин как да решите това уравнение.

Ангелите се свързват със съзнанието на растенията, за да им помогнат да развият добродетели. Растенията са лишени от добродетели, затова са обърнати с главата надолу. Слънчевата енергия действа главно върху крайниците им – техните добродетели – и помага за развитието им. Хората пък, понеже имат донякъде развити добродетели, са поставени с главата нагоре, да развият в себе си повече мисъл. Слънчевата енергия доставя на човека онези материали, които са необходими за съграждане на Причинното тяло – основата на неговата мисъл. Човешката мисъл се съгражда от образи, които Причинното тяло създава; мисъл без образ не съществува. Следователно човек не може да мисли, ако няма в съзнанието си никакъв образ. Образите за нещата се крият в Причинния свят. Затова именно човешката глава трябва да бъде изложена на слънчевата енергия. Изложена на слънчевите лъчи, в човешката глава се развиват такива центрове, които са необходими за съграждане на Причинното тяло. Слязъл на физическия свят, човек се явява с добре развито Физическо тяло. Днес то служи като база, върху която се развиват другите тела: Астрално, Ментално и Причинно. И наистина, виждаме, че във физическо отношение човек е пригоден за живота на Земята. Хиляди години е работено в това направление, за да може човек самостоятелно да расте и да се развива, да използва условията на физическия свят.

И тъй, в човека първо се е създало физическото тяло, за да послужи като основа за съграждане на останалите тела. У някои хора физическото тяло е напълно завършено, затова те могат да минат в Астралния свят и да започнат строежа на Астралното си тяло. У други хора физическото тяло не е още напълно развито, вследствие на което те дълго време още трябва да прекарват на физическия свят, докато напълно завършат строежа на физическото си тяло. Тъй щото, физическото тяло представлява основа за Астралното, Астралното представлява основа за Менталното, Менталното – за Причинното и т.н. Едно трябва да знаете: всяко тяло трябва да бъде така усъвършенствано, че да може свободно да расте и да се развива в съответния за него свят. Като знаете това, не трябва да си правите илюзии, че можете да постигнете всичко това в един живот. На детето е позволено да си играе, да живее в илюзии, но на инженера, който строи шосета, не е позволено да си играе, нито да си прави илюзии за нещата. Той трябва да разбира нуждите на хората. Понеже вие строите пътища, по които ще минават Божествени тренове, не ви е позволено нито в морално, нито във физическо отношение да си играете, да постъпвате както намирате за добре. Когато питате защо не можете да живеете както искате, ще си отговорите: "Ние сме инженери на Божиите пътища, затова не можем, пък

и не ни е позволено да живеем както искаме."
Всеки Божествен път извършва определена работа. Веднъж сте инженери – за интересите на хиляди хора вие трябва да строите пътища, по които те ще минават, по всички правила на новата наука. Това значи морал. Като прилагате този морал, вие не можете да живеете както искате, но ще работите както Бог иска. Не работите ли както Бог иска, веднага кармата ще дойде. Строг и неумолим е кармическият закон! Дошъл на Земята, всеки човек е работник, инженер, който строи пътища. Той е държавен работник, на когото се плаща редовно. От него не се иска нищо друго, освен да бъде съвестен, добре да изпълнява службата си. И в Писанието е казано: "Прави правете Божиите пътища!" Не мислете, че като ученици не сте отговорни за работата си. Именно като ученици вие носите по-голяма отговорност, отколкото, ако не бяхте ученици. Вие строите вашия бъдещ живот, вашия бъдещ морал. Вашият морал трябва да се отличава от този на другите хора. Пътищата, по които съвременните хора вървят, са железни. Какъв е резултатът от тия железни пътища? Резултатът е такъв, че от сто души, които вървят по тези пътища, седемдесет и пет на сто умират, а само двадесет и пет на сто оцеляват. Божествените пътища, които днес строите, трябва да се отличават със съвършено друг морал. Новият морал, който можете да прилагате като начинаещи ученици в Школата, трябва да има друг процент, а именно – седемдесет и пет на сто да минават пътищата благополучно, а само двадесет и пет на сто да не издържат. Колкото повече напредвате, процентът на издържалите трябва да се увеличава, да бъде сто на сто, да няма нито едно изключение. Такъв е Божественият морал. В Божиите пътища няма жертви, няма погрешки, там всичко върви гладко, хармонично. Като извървите един Божествен път от тридесет години, нито един пътник не трябва да пострада – това значи Божествен морал.
Дръжте в ума си идеята: пътят, по който вървите, трябва да бъде толкова правилен, толкова хармоничен, че нито един човек да не пострада, нито една жертва да не погълне. С други думи казано, когато говорите, мислите, чувствате или действате, нито в една ваша дума или мисъл, нито в едно ваше чувство или действие да няма най-малък фалш – всичко да е точно на своето място. Думите, мислите, чувствата и действията представляват Божествени пътища, които човек трябва да знае как да проправя. Когато строи една къща, инженерът трябва да бъде честен, добросъвестен и да каже на домакина, на когото строи: "Ще ти направя една къща от толкова и толкова хиляди тухли, керемиди, летви, греди, дъски – преброй ги и ще се увериш в думите ми." Домакинът проверява и вижда, че инженерът говори истината. Ще възразите, че е невъзможно в готова къща да се броят керемидите, тухлите, гредите. Възможно е. Всяко нещо, вързано на Земята, вързано е и на Небето. И в Духовния свят има инженери, предприемачи, които строят, правят изчисления, проверяват нещата. Затова е казано, че

няма нищо скрито-покрито в света. В Духовния свят инженерите разполагат с особени увеличителни лещи, които поставят пред готовата къща и гледат. Всички тухли, керемиди, греди, гвоздеи се представят в увеличен вид и могат свободно, безпрепятствено да се броят както в някоя незавършена къща. Щом направят изчислението, отстраняват лещата и гледат на къщата с обикновено око. В Духовния свят всяка дума, всяка мисъл, всяко чувство може лесно да се провери истинно ли е или не. Там най-малката дисхармония, най-малкият фалш е налице.

Когато се говори за промяна в съзнанието, тази промяна лесно може да стане с децата, а не със самите родители. Например, майка музикантка и баща с наклонност да краде раждат син. Ако синът вземе външната форма на родителите си, а в съзнанието си вложи свое съдържание и свой смисъл, по съзнание той ще седи по-високо от родителите си. Обаче, ако синът вземе своя форма, а съдържанието на съзнанието – от родителите си, от една страна той ще бъде музикант, а от друга – крадец. Като свири и пее, той ще обира хората. Следователно, когато детето запази своята външна форма, а вземе от родителите си съдържанието и смисъла на тяхното съзнание, то носи техни пороци и добродетели. Ако запази свое съдържание и свой смисъл, а вземе външната форма на родителите си, то ще наследи техните външни черти. В първия случай детето е наследило нещо вътрешно от родителите си, във втория случай детето външно, по кръв, по форма само прилича на родителите си, а по съдържание и смисъл е чуждо за тях. И тъй, ако искате да се освободите от някаква фамилна, родова слабост, вие трябва да вземете само формата на тази слабост, но не и нейното съдържание и смисъл. Например, бащата обича да пие; и синът може да пие, но не вино както баща си, а вода. Щом вземете формата на някоя слабост от родителите си, изпразнете тази форма и вложете в нея свое съдържание и свой смисъл.

Ясен ли ви е този въпрос сега? Или ще кажете, че е толкова ясен, колкото и по-рано. Според мене едни работи ви станаха ясни, а други се замъглиха. Такава е човешката философия: две изтъчеш, три разтъчеш. Ако всички въпроси ви станат ясни, няма какво да учите. Дали харесвате тази философия, или не я харесвате, не е важно. И философията има свои методи. Например, съвременните естественици твърдят, че броят на елементите в Природата е строго определен, те нито се намаляват, нито растат. Това е модерно схващане във философията. Всъщност не е така, всяка година се придава по един нов елемент в Природата. Този елемент иде отвън някъде и влиза в Космоса. Външно, във физическия свят, това не е констатирано в промените на човешкото съзнание. Всеки момент в човешкото съзнание се влива нещо ново. Като разрешават известен въпрос, някои философи казват: "Ние бяхме разрешили въпроса добре, но в

съзнанието ни влезе нов елемент x, който развали работата." Те правят изчисление и намират, че x е равен, например, на единица. Тъкмо разрешат въпроса, на другия ден още един нов елемент – y влиза в съзнанието им и разваля работата. Изчисляват на какво е равен y и намират, че е равен, например, на две. После влезе нов елемент в съзнанието, който постоянно го изменя, а от това и материята се диференцира.

В съвременната химия се говори за атомите на елементите – например, за атома на златото, като считат, че във всички случаи този атом запазва едни и същи свойства. В действителност не е така. Атомът на златото в минералното царство се различава от атома на златото в растенията, последният се различава от атома на златото в животните, най-после атомът на златото в животните се различава от този в кръвта на хората. Имаме четири вида атоми на златото – с различни свойства и различни прояви. Колкото по-нагоре се отива, толкова повече се изменят свойствата на един и същ елемент. Съвременните химици казват, че един от най-леките газове е водородът. Те не вземат предвид гъстотата на първичната материя, от която е създаден светът. Тази първична еманация е хиляди пъти по-лека, по-чиста, по-фина от материята на водорода. Затова, когато се говори за състоянието на материята, всякога трябва да се изхожда от нейното първично състояние. От тази материя зависи проявата на нашето съзнание. От материята зависят действащите сили в целия Космос. Тъй щото всеки ден, всяка минута, всеки момент в Живота се внася нещо ново. Ако за момент само приемем, че това втичане на новото престава, с Космоса всичко е свършено. Колкото малко да е, новото внася радост, подтик, тласък у всички живи същества. Какво представлява новото, това е неизвестно. То ще остане неизвестно за всякога, за всички времена. Защо? Защото новото иде всеки момент. Никой учен, никой светия, никой Ангел даже не знае какво носи бъдещето в себе си. Причината за това е, че първоначалната, Божествената сила е безгранична и непостижима. Докато не се е проявила, тя е безгранична и непостижима; щом се прояви, тя става постижима. Стремете се към проявеното съзнание, като пазите правилото да не изяждате всичкото жито в хамбара.

Сега ще ви задам въпроса: трябва ли всичко да опитвате? Ще отговоря със следния пример: представете си, че седите на единия край на една чувствителна плоскост, поставена на една подпорка, а на другия край на плоскостта е закачена една кошница с ябълки, която по тегло е равна на вашето. Значи имате нещо подобно на везни, които се намират в равновесие. По едно време дохожда един философ при вас и казва: "Защо не вземеш една кука и не извадиш няколко ябълки от кошницата да ги опиташ?" Вие виждате една кука близо до вас, вземате я и с нея посягате

към кошницата, изваждате няколко ябълки и ги опитвате. В този момент равновесието се нарушава, плоскостта се наклонява към точка B, дето седите вие, и се образува един полукръг от D до Д. Това нарушаване на равновесието е причина за известно нещастие, на което се натъквате. Който разбира закона за равновесието, той трябва да се мести, постепенно да отива към c; същевременно и кошницата трябва да се мести. Когато тежестта се намалява, раменете на лоста трябва да се скъсяват, за да се запази равновесие. Иначе наруши ли се равновесието, вие ще се намерите на земята. Защо идат нещастията в света? Защото опитвате ябълките, без да познавате закона на равновесието. Този закон е свързан с правилното движение в Живота. Точката A представлява мястото на вашия идеал. Опасен е този идеал, ако искате да го достигнете с кука; идеал с кука не се достига. Ще отидете на мястото, дето е той, и там ще си вземете от него. – "Искам да бутна този кош, да си взема няколко ябълки." – Не, отдалеч ще гледаш коша и няма да буташ, докато не намериш правилен начин как да решиш задачата. И тъй, за да не изгубите равновесието в живота си, не бутайте коша с ябълките, докато не сте намерили правилен начин как да го бутнете и как да си извадите няколко ябълки.

Желая ви да разсъждавате правилно, да придобиете такова Знание, което всякога можете да приложите в живота си и посредством което всякога можете да градите. Без това Знание никакъв морал не можете да създадете в себе си.

Тайна молитва

Fir-für-fen
Tau-bi-aumen
Книги:

* Окултна страна на живота

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1923_01_14 Но да бѫде рѣчьта ви: Ей, ей; Не, не

НО ДА БѪДЕ РѢЧЬТА ВИ: ЕЙ, ЕЙ; НЕ, НЕ

„Но да бѫде рѣчьта ви: Ей, ей; Не, не; а отъ това повечето, отъ лукаваго е" (Матея, 5:37)

Ще ви прочета частъ отъ 5-та глава отъ Евангелието на Матея, до 38 стихъ.

А като видѣ многото народъ, възлѣзе на гората; и щомъ седна пристѫпиха до него ученицитѣ му. (2) И отвори устата си та ги поучаваше, и говорѣше: (3) Блажени нищитѣ духомъ; защото е тѣхно царството небесно. (4) Блажени нажаленитѣ; защото тѣ ще се утѣшатъ. (5) Блажени кроткитѣ; защото тѣ ще наслѣдятъ земята. (6) Блажени който гладуватъ и жадуватъ за правдата; защото тѣ ще се наситятъ. (7) Блажени милостивитѣ; защото тѣ помилвани ще бѫдатъ. (8) Блажени чистосърдечнитѣ; защото тѣ ще видятъ Бога. (9) Блажени миротворцитѣ; защото тѣ синове Божии ще се нарекатъ. (10) Блажени гоненитѣ заради правдата; защото е тѣхно царството небесно. (11) Блажени сте когато ви похулятъ и ви изгонятъ, и върхъ васъ рекатъ на лѫжа всѣка зла рѣчь заради мене. (12) Радвайте се и веселете се, защото е голѣма на небеса вашата заплата; понеже така изгониха пророцитѣ който бѣха прѣди васъ.

(13) Вие сте сольта на земята; а ако сольта избезсолѣе, съ какво ще се осоли? За нищо вече не струва освѣнъ да се изхвърли вънъ и да се тъпче отъ человѣцитѣ. (14) Вие сте видѣлината на свѣта: градъ поставенъ на гора не може да се укрие. (15) Нито запалятъ свѣщь и я турятъ подъ шиникъ, но на свѣтилника, и свѣти на всички който сѫ въ кѫщи. (16) Така да просвѣтне вашата видѣлина прѣдъ человѣцитѣ, за да видятъ добритѣ ваши дѣла, и да прославятъ Отца вашего който е на небеса.

(17) Да не мислите че азъ дойдохъ да разруша закона или пророцитѣ: не дойдохъ да разруша, но да изпълня. (18) Защото истина ви казвамъ: Доклѣ да прѣмине небето и земята, една рѣска или една точка отъ закона нѣма да прѣмине дори се всичко не сбѫде. (19) И тъй, който наруши една отъ най-малкитѣ тѣзи заповѣди, и научи така человѣцитѣ, най-малъкъ ще се нарече въ царството небесно; а който стори и научи, той ще великъ да се нарече въ царството небесно. (20) Защото казвамъ ви че ако вашата правда не надмине правдата на книжницитѣ и фарисеитѣ, нѣма да влѣзете въ царството небесно.

(21) Чули сте че е речено на староврѣменнитѣ: „Не убивай; и който убие ще бѫде повиненъ на сѫдъ." (22) А пъкъ азъ ви казвамъ че всѣки който се

гнѣви на брата си безъ причина ще бѫде повиненъ на сѫдъ; и който рече на брата си: Рака, повиненъ ще е за прѣдъ събора; а който му рече: Безумне, ще бѫде повиненъ за пъкъла огненъ. (23) И тъй, ако принесешъ дара си на олтаря, и тамъ се усѣтишъ че братъ ти има нѣщо на тебе, (24) остави дара си тамъ прѣдъ олтаря, и иди, първомъ се примири съ брата си, и тогазъ ела та принесъ дара си. (25) Спогодявай се съ противника си скоро, додѣ си на пѫтя съ него, да не би противникътъ ти да те прѣдаде сѫднику, а сѫдникътъ те прѣдаде на слугата, и те хвърлятъ въ тъмница. (26) Истина ти казвамъ: Нѣма да излѣзешъ отъ тамъ доклѣ не отдадешъ най-послѣдния кодрантъ.

(27) Чули сте че е речено на старовръменнитѣ: „Не прѣлюбодѣйствувай.“ (28) Но азъ ви казвамъ че всѣки който гледа жена за да я пожелае, той е прѣлюбодѣйствувалъ вече съ нея въ сърдцето си. (29) Ако ли дѣсното твое око те съблазнява, извади го и хвърли го отъ себе си: защото по-добрѣ ти е да погине единъ отъ твоитѣ удове, а не всичкото твое тѣло да бѫде хвърлено въ пъкъла. (30) И ако дѣсната твоя рѫка те съблазнява, отсѣчи я и хвърли я отъ себе си; защото по-добрѣ ти е да погине единъ отъ твоитѣ удове, и да не бѫде всичкото твое тѣло хвърлено въ пъкъла.

(31) Рѣчено е още: „Който си напусне жената, да ѝ даде разводно писмо.“ (32) А пъкъ азъ ви казвамъ че който напусне жена си, освѣнъ по причина на прѣлюбодѣяние, прави я да прѣлюбодѣйствува; и който се ожени за напусната прѣлюбодѣйствува.

(33) Пакъ сте чули че е речено на старовръменнитѣ: „Не си прѣстѫпвай клетвата, но да изпълнишъ клетвитѣ си прѣдъ Господа.“ (34) Но азъ ви казвамъ: Никакъ да се не кълнете; нито съ небето, защото е прѣстолъ Божий; (35) нито съ земята, защото е подножие на нозетѣ му; нито съ Ерусалимъ, защото е градъ на Царя великаго. (36) Нито съ главата си недѣй се кълна; защото не можешъ ни единъ косъмъ да направишъ бѣлъ или черенъ. (37) Но да бѫде речьта ви: Ей, ей; Не, не; а отъ това повечето отъ лукаваго е.

Мислите ли, че когато нѣкой банкеръ поиска отъ васъ да му подпишете една полица, има голѣмо уважение и почитание къмъ васъ? Този банкеръ може да ви говори учтиво, може да е познатъ на баща ви, и да казва, че вие сте единъ благороденъ човѣкъ, отъ благородна фамилия, азъ познавамъ баща ви, дѣдо ви, като васъ другъ нѣма. Слѣдъ като ви говори дълго врѣме, искашъ да взѣмешъ пари на заемъ, прѣдставя ти една полица и казва: „Ще подпишешъ, ще намеришъ и двама души гаранти, макаръ че познавамъ баща ти“. Вие ще му благодарите, ще подпишете и ще излѣзете. Какъ мислете тогава, какво мисли този банкеръ, за васъ? Най-малкото, сънмѣва

се въ вашата честность. Той ви туря на изпитъ, и слѣдъ като го издържите 99 пѫти, на стотния пѫть ще ви даде кредитъ, безъ подписъ. Англичанитѣ иматъ този характеръ. Ти трѣбва най-напрѣдъ да изпратишъ парите. Тѣ нѣматъ вѣра, казватъ: „Днесъ съ пари, утрѣ безъ пари“. Изпратишъ ли парите, порѫчката е точна, не изпратишъ ли парите…

Питамъ: Защо хората се кълнатъ? – Защото не вѣрватъ въ Бога. Клетвата е едно отрицание на Божието име. Нищо повече. И мене ми е чудно, какъ църквата е допуснала такова едно богохулство. Така беше го допуснала еврейската църква, така го допуща и днешната църква; трѣбва да се кълнешъ въ Бога, въ Евангелието, въ светото причастие. Христосъ казва: „Да се не кълнешъ нито съ Бога, нито съ земята, нито съ Ерусалимъ, нито съ главата си, а да бѫде рѣчьта ви ей, ей – не, не“. Ще кажешъ истината, тъй както я знаешъ, ще кажешъ. У българитѣ има единъ навикъ и туй е останало, българинътъ ще се закълне. Той се кълне въ своитѣ очи, да му изтѣкатъ, кълне се въ жена си. „Да умрѣ“, казва, „жена ми“. Е, хубаво, може да има нѣщо противъ жена си, че умрѣла, така да подпише, и гарантъ става. Разбира се, всѣки, който подпише една полица, и не я изплати гарантинъ става.

Защо хората се кълнатъ въ Името Божие? – Да изплаща, Богъ да плаща зарадъ тѣхъ. Дойде нѣкой си и се закълне въ името Божие, то е защото той нѣма да изплати, та казва: „Дръжте Бога заради мене“. И кой иска гаранти? Всички онѣзи хора, които искатъ гаранти, азъ нѣма да се произнеса, тѣхниятъ животъ е поставенъ на тѣсно, тѣ нѣматъ основи. Като казвамъ, че Писанието казва, не влизай въ врѣме на скърбь въ дома на приятеля си, то значи: Когато имашъ голѣми страдания, не влизай въ дома на приятеля си. Тъй. Имашъ проказа, имашъ нѣкоя заразителна болѣстъ, не влизай въ дома на приятеля си. Искашъ да се кълнешъ въ името Божие, не викай приятеля си. Мислимъ ли, че като се кълнемъ въ името на Бога това е Богоугодно? Не е Богоугодно. Ние трѣбва да прѣдпочитаме да страдаме, отколкото да се кълнемъ въ Неговото име. Сега, това сѫ само твърдения, нали? Но, отчасти ще докажа, защо именно не трѣбва да се кълнемъ. Клетвата, това е едно човѣшко изобретение. Въ Божествения свѣтъ нѣма никаква клетва. Тамъ, дѣто царува Божествената любовь, тамъ, дѣто царува Божествената мѫдрость, дѣто царува Божествената истина, каква нужда има отъ клетва? Не се кълнатъ. И колкото повече се увеличава клетвата, това е единъ признакъ, че моралътъ на хората е отпадналъ, нѣма моралъ. Идва тогава увеличение на клетвата. И често, църквата защищава това, че свещеникътъ трѣбвало да закълне, понеже въ българскитѣ сѫдилища въведоха това, свещеникътъ да кълне свидѣтелитѣ. Единъ терминъ иматъ за туй правницитѣ. На свещеницитѣ имъ става даже мѫчно, когато не ги викатъ въ сѫдилищата да кълнатъ другитѣ. Азъ не

зная нѣкой попъ, който е клелъ хората, да е харосалъ. И въ моите изслѣдвания, и въ този и въ онзи свѣтъ, тѣ се намиратъ въ жалко положение. И ако тѣ отидатъ въ онзи свѣтъ да видятъ халътъ на тия свещеници, които сѫ клели хората, никога никой не би заклелъ кого и да е.

„Ей, ей – не, не“.

Думата, „кълнешъ“, това е една отрицателна дума. Положителна дума трѣбва да имашъ. „Азъ ще говоря истината“. Защото, ако вие на мене не вѣрвате, какъ ще вѣрвате на Бога, когото не виждате? Азъ ще се кълна въ името на Бога, но онѣзи сѫдии, прѣдъ които ще се кълна, тѣ не вѣрватъ въ Бога. Казвамъ: „Въ Бога вѣрвате ли?“ – Не. „На небето ходили ли сте?“ – Не. „Какъ тогава ще приемете за гарантъ този, когото не познавате?“ Хората въ свѣта сѫ по-умни, тѣ приематъ за гарантъ тѣзи, които иматъ имущества, които сѫ солидни хора. Бѣдниятъ човѣкъ не го приематъ. Защо не го приематъ? Нѣма имущества. Тѣ сѫ освободени отъ това, да ставатъ гаранти. Свободни сѫ бѣднитѣ хора, много сѫ свободни, никога гаранти нѣма да станатъ. И да искатъ да влѣзатъ въ тази бѣля, нѣма да ги приематъ. Но богатитѣ хора гаранти могатъ да станатъ.

Та, нашата дума трѣбва да бѫде положителна, т.е. ние трѣбва да говоримъ истината. Коя истина? – Божествената истина, отношенията на нѣщата. Обаче, за да дойдемъ до това положение на нѣщата, сьврѣменния строй трѣбва да се опростотвори, т.е. всичкиятъ онзи излишенъ балансъ, който хората наричатъ „култура“, всичко туй трѣбва да се изхвърли навънъ, то е непотрѣбно, и да остане само сѫщественото въ живота. Ние сме достигнали до едно положение на затруднение. Азъ сега разбирамъ защо сме дошли до туй затруднение, до туй прѣтрупване. Отъ какво произлиза туй усложнение? Прѣдставете си, че майката родила едно дѣтенце, зимно врѣме. Тя ще го повие въ една пелѣнка, че двѣ, че три, и може така да тежи много повече, отколкото самото дѣте. Ако питашъ майката, защо постѫпва така, ще каже: „Е, какво, студено е, може да се простуди“. Но, питамъ: „Когато дойде пролѣтьта, и послѣ лѣтото, и вънка се стопли, имате най-малко 20° топлина на сѣнка, има ли нужда отъ тия пелѣни, отъ тия обвивки около вашето дѣте? Нѣма ли да се спари вашето дѣте?“ Казвамъ: „Слушай, ти си майка, една пелѣна трѣбва на туй дѣте?“ Ама защо? – Отвънка има 20° топлина, нѣма нужда да се стопли дѣтето вече. Онзи, който не разбира този законъ, казва: „Вие трѣбва да се калите“. Защо? Ние живѣемъ въ лѣтото, 20° имаме вънка подъ сѣнка, ние не се нуждаемъ отъ тия пелѣни на миналото. Дѣйствително, тогава е било цѣлесъобразно, но, колкото тогава е било умно, толкова сега е глупаво да имашъ тия пелѣни. И при това, другъ единъ законъ има: че да се прѣдизвиква името Божие, то е опасно. Всѣкога, когато човѣкъ произнася

името Божие, то е, като една положителна сила вѫтрѣ въ свѣта. И когато човѣкъ не е готовъ, тази сила дава обратни рѣзултати. Ако ти си готовъ, ако твоето сърдце е чисто, ако твоятъ умъ е готовъ да възприеме знания, ако душата ти се намира въ едно състояние да обработва, произнесешъ името Божие, тогава ще дойдатъ най-великитѣ стремежи, чувства, разбирания, ще дойдатъ тия най-хубави сили да ти помогнатъ. Но ако сърдцето ти не е чисто, и ти произнесешъ името Божие, отгорѣ ще дойдатъ най-голѣмитѣ нещастия. Името Божие е като съврѣменна динамическа сила, като нитроглицеринъ е то. И тия сили работятъ отдолу, и колкото е по-голѣмо съпротивлението, толкова повече сили дѣйствуватъ за разрушение. И сега, въ съврѣменния християнски свѣтъ, азъ мисля, че много отъ грѣховетѣ и страданията на съврѣменното човѣчество, се дължатъ на тия клетви, напраздно извикватъ името Божие. Съ хиляди и милиони пѫти извикватъ името Божие навсѣкѫдѣ тия сили идватъ, и когато тия сили се извикватъ вѫтрѣ въ човѣчеството, положението се усложнява. Туй състояние се дължи на този порочень животъ на човѣчеството. Слѣдователно, у насъ започватъ да растатъ най-отрицателнитѣ семена на нашитѣ минали сѫществувания. Ако на съврѣменния човѣкъ кажешъ, че душата сѫществува, той ще отрече това. Чудни сѫ! Тѣ мислятъ, че дѣтето сега за първъ пѫть се е родило. Раждането подразбира, че азъ не за първъ пѫть се явявамъ въ Ню-Йоркъ, но за първъ пѫть излизамъ на Ню-Йоркското пристанище съ този параходъ, и първъ пѫть отивамъ за Америка, но прѣди да отида въ Америка, азъ съмъ живѣлъ; а насъ искатъ да ни убедятъ, че за първъ пѫть живѣемъ. Не. И сега, въ България за първъ пѫть се е родило туй дѣтенце. Хубаво, но ако туй дѣтенце сега за първъ пѫть идва на земята, отъ дѣ научило тия похвати, да краде, да лъже, или, ако прави нѣкои добри нѣща, отъ дѣ ги е научило? Ако туй е въ реда на нѣщата, добрѣ ще е. Добрѣ е да се родятъ хората само веднъжъ. Но тия съврѣменнитѣ дѣца сѫ живѣли и другъ пѫть. Тѣ за първъ пѫть идватъ съ своя параходъ въ България, но носятъ своя багажъ, носятъ въ себе си своята стара култура. Тия, които идватъ сега за първъ пѫть въ Америка и тукъ лъжатъ, и отъ дѣто идватъ лъжатъ. Знаете ли въ Америка има прокаранъ единъ законъ за тия, които лъжливо подписватъ нѣкаква полица. Споредъ този законъ, отрѣзватъ имъ рѫката. Послѣ, на ония, които вършатъ прѣстѫпления, взиматъ та имъ напръскватъ лицето съ една течность, която не може да се измие, и дѣто ходи, навсѣкѫдѣ го знаятъ, че е прѣстѫпникъ. Така постѫпватъ американцитѣ, така постѫпва и невидимия свѣтъ. И той си има своитѣ закони. Ужасни, жестоки закони сѫ тѣ. Когато ние говоримъ за Божията любовь, когато говоримъ за Божията мѫдрость, казваме: „Господь е много добъръ“. Да, Господь е много добъръ, но той оставя всѣки да си носи своитѣ отличитѣлни чърти. Овцата си носи своитѣ отличитѣлни чърти, вълкътъ си носи своитѣ отличитѣлни чърти, ябълката си носи своитѣ отличитѣлни чърти, крушата си носи своитѣ

отличителни чърти. Всѣко създание си носи своитѣ форми, своитѣ качества, които е спечелило. Ябълката круша не може да стане. Сега, въ умоветѣ си ние можемъ да изменимъ нѣщата, но въ свѣта нѣщата сѫществуватъ тъй, както сѫ първоначално създадени.

Сега въ този хармониченъ свѣтъ ние не трѣбва да се кълнемъ. Ами допуснете, че азъ имамъ да взимамъ отъ васъ 100 лева, и ви дамъ подъ сѫдъ, прѣдлагамъ ви клетва. Вие казвате: „Нѣмамъ да ви дамъ", отричате. Казвамъ: „Закълни се!" Ти си християнинъ, и азъ съмъ християнинъ Струва ли за 100 лева да те заставя да се кълнешъ? Искамъ да те уплаша. Ти казвашъ „Хубаво, ще се закълна". Закълнешъ се и не плащашъ. Обаче, ти си по-хитъръ, казвашъ: „Закълни се ти, че имамъ да ти давамъ." И азъ се закълна. Какво сме спечелили? Най-първо, защото трѣбва да давамъ единъ човѣкъ подъ сѫдъ и да го карамъ да се кълне? Това не сѫ езически народи. Ние не говоримъ на езическитѣ народи, а говоримъ на съврѣменнитѣ християнски народи, които казватъ, че Христосъ дошълъ да спаси свѣта, и които вѣрватъ, че благодатьта само чрѣзъ насъ дѣйствува, и че който влѣзе въ църквата, само той може да бѫде спасенъ. И тия хора за 100 лева ще се кълнатъ! Ако азъ съмъ единъ свещеникъ, и ме викатъ да кълна нѣкого, ще кажа: „Колко има да ти дава? – 100 лева. На ти 100 лева, не се кълнете". Въ другъ случай нѣкой има да дава 1,000 лева, ще се кълнатъ. Колко има да ти дава? – 1,000 лева. На ти 1,000-та лева, не се кълнете. Свещеникътъ да даде паритѣ. Щомъ се изпразни кисията на попа, да даде владиката вместо него. Щомъ се изпразни кисията на владиката, да даде паритѣ нѣкой банкеръ. Дѣ е тогава почитьта на Името Божие? Дѣ е името Божие? Името Божие е станало като дрипа, като парцалъ. Питамъ тия хора: Иматъ ли любовь? Онзи човѣкъ, който се кълне 100 пѫти на день въ името Божие, дѣ е любовьта му? Мислите ли, че азъ имамъ любовь къмъ васъ, ако виеноситѣ едно хубаво булско облѣкло, бѣло като снѣгъ и азъ, 10 пѫти на день си измия рѫцѣтѣ и дойда да си изтрия рѫцѣтѣ на тази ваша рокля? Като правя това 10 пѫти на день, какво ще стане съ нея? Коя булка ще позволи това? Тя ще каже: „Този не го пущайте въ кѫщи". „Защо?" – „Защото омърси дрехитѣ ми". Мислитѣ ли, че тия съврѣменнитѣ християни, които постоянно си триятъ рѫцѣтѣ въ мантията на Бога, та Той ще ги търпи? Всички ще ги изпъди навънъ. И дѣйствително, всички съврѣменни християни, които се кълнатъ лъжливо въ името на Бога, той ще ги изпъди навънъ заедно съ свещеницитѣ имъ, безъ разлика, кои сѫ тѣ. Защо? Той казва: „Омърсиха дрехитѣ ми". Дѣ ще ги тури? – Той е създалъ единъ другъ, особенъ свѣтъ заради тѣхъ, и ще ги изпрати на дълго заточение, да си учатъ уроцитѣ. Не само това, той е приготвилъ цѣла експедиция, какви колѣсници е приготвилъ той за тѣхъ. Какви величия има да се прѣнасятъ и отъ България и отъ Англия, и отъ Франция. За кѫдѣ? – За далечнитѣ страни. Кои ще бѫдатъ? – Онѣзи

почтеннитѣ, които имаха смѣлостьта да се кълнатъ въ името Божие. И тогава кои ще останатъ. Онѣзи, които казватъ ей, ей, – не, не. На думата сѫ тѣ. Азъ искамъ да знаятъ тази дума. Ние трѣбва да намеримъ тази дума, първата дума, съ която Богъ е създалъ свѣта. Тя е ключътъ на живота. Който я намери, той е намерилъ първото, най-голѣмото богатство. Коя е първата дума, съ която Богъ е създалъ свѣта? Никой не я знае още. Като казвамъ никой, азъ подразбирамъ никой отъ тия живущитѣ сега. Христосъ я знаеше тази дума. Той казва: „Както Отецъ ми е далъ тази първата дума, ме научи, така говоря и съобразно тази дума. Да бѫде думата ви: „Ей, ей – не, не“. Това е прѣводъ. Да не се кълнете! Но, спорѣдъ българския законъ, ако не се кълнешъ, сѫдията ще те глоби, ще те осѫдятъ на затворъ отъ 3 месѣца до 3 години, углавно дѣло ще се завѣде противъ тебе. А спорѣдъ Божествения законъ, онзи, който се кълне, има още по-голѣмо наказание. На земята, който се кълне, има 3 годишенъ затворъ, а спорѣдъ закона на небето, който се кълне, затворътъ е още по-голѣмъ.

„Ей, ей – не, не“.

Защо именно ние да не вложимъ това въ живота си, нали поддържаме Христовото учение? Азъ се чудя на несъобразностьта. Ако това сѫ християнски народи, ако това сѫ християнски църкви, вратата на ада нѣма да я прѣодолѣятъ, защо тогава да не приложимъ тази клауза?

„Ей, ей – не, не – повечето отъ това, отъ лукаваго е“. Е, тогава, евангелиститѣ се кълнатъ въ името Божие, православнитѣ сѫщо се кълнатъ. Туй отъ Бога ли е? – Не е. На единъ свещеникъ, който отива да кълне, ще му кажа: „За колко ще кълнешъ, за какво дѣло?“ – Отъ 100 лева. Свещеникътъ като страна, нѣка отиде да се кълне, нѣка иде, но съ каква цель? – Не да напълни своитѣ джобове, а да ги изпразни. 100 лв., 200 лв., 500 лв. Нѣка ги плати отъ себе си. Днесъ го турятъ на изпитъ. Ще кълнатъ нѣкого за 1,000 лева, свещеникътъ да каже: „Господине, азъ плащамъ да се прѣкрати дѣлото. Колко дължи? – 1,000 лева. Азъ плащамъ, примѣретѣ се!“ Веднага ще кажатъ: „Ето единъ благороденъ свещеникъ“. Дойде второто дѣло. Свещеникътъ пита сѫдията: за колко е това дѣло? – За 2,000 лева. „Азъ плащамъ“. Колко е 2,000 лева! Господинъ сѫдия, ето 2,000 лева. Съгласенъ ли си? – Съгласенъ. „Примирявате ли се?“ Примиряваме. Разноскитѣ колко сѫ? – 500 лв. Ето всичко 2,500 лв. Разглѣждатъ се 10 дѣла. Свещеникътъ изважда, плати, изважда, плати. За колко дѣла? И този свещеникъ като отидѣ на небето, ще го посрѣщнатъ, ще кажатъ: „Ето единъ свещеникъ, който освѣщава името Божие“. А сега, и свещеникътъ е ортакъ съ онѣзи крадци, съ онѣзи вагабонти, които се кълнатъ въ името Божие, и той казва: „Колко ще ми платитѣ, Господинъ сѫдия, и азъ като тѣхенъ ортакъ, и на менѣ трѣбва да се плати.“ Ще прѣстѫпятъ Христовия

законъ, и отгорѣ на това и нему ще подложатъ колата. Не зная колко се плаща за кълнене. Едно врѣме се плащаше 2 лева или 3 лева, а сега? – Десеть лева. Добрѣ, като закълне десеть души, какво ще спечели? – 100 лева. Съ 100 лева нѣма да хароса. Да допуснемъ, че 100 дни ще кълне хората. Сто дни по 100 лева, правятъ 10,000 лв. Като взѣме тия 10,000 лв., утрѣ жена му заболѣе отъ нѣкаква болѣсть. Дойдатъ лѣкари, съберат се на консултъ, лѣкарство – това-онова, отишли 10,000 лв. И утрѣ изхарчи още 5,000 лв., станатъ всичко 15,000 лв. Какво е спечелилъ този свещеникъ? – Нищо. Тия владици иматъ умъ за други работи, какъ да спѫнатъ новото учение, но да се съберат тия свети старци, да разсъждаватъ върху този великъ законъ, какъ да го изпълнятъ, нѣма ги. И това сѫ хора, все свърхвиши, които казватъ: „Да спасимъ светата църква.“ Казвамъ: „Дѣ е светата църква?“ Не, ще се съберетѣ всички владици, и ще подпишете тъй: „Ние 16 души владици сега тукъ подписваме, че всѣки свещеникъ, който отиде да кълне нѣкого въ сѫда, да плаща заради него.“ Да. И тогава азъ ще кажа: „Ето едно умно рѣшение на българскитѣ владици, които вървятъ по Христовото учение.“

„Ей, ей – не, не“.

Ще кажатъ: „Ама тъй казала светата църква“. Я ми кажете, кѫдѣ е светата църква? Ако вие си я прѣдставлявате като нѣщо живо, като една жена, виждали ли сте я? Като ми говорите за Христа, познавате ли го? Като говоря азъ за Христа, азъ Го познавамъ, говорилъ съмъ много пѫти съ него, разговарялъ съмъ се за велики работи, запитвалъ съмъ го какъ е направено небето, какъ е направена земята, какви сѫ Божиитѣ закони. Азъ го познавамъ. Е, хубаво, светата църква, тази църква е жена. Съ тази жена разговаряли ли сте се? Ами азъ да имъ кажа що е църквата. Църквата, това е любовьта. Тя е една велика дѣвица въ небето, прѣдъ която всички се кланятъ, всички ангели, всички светии, тя е единствената дѣвица, на която лицето свети. Това е любовьта, това е Църквата въ свѣта, и когато хората се научатъ да се кълнатъ на тази велика църква на свѣта, ние ще имаме една велика култура въ свѣта, дѣто хората ще кажатъ: „Ей, ей – не, не“. Азъ съмъ виждалъ лицето на тази Църква. Тази църква не е като обикновената. Отъ нейната уста излизатъ думи, които възкръсватъ. Когато кажа една дума отъ тази църква, нови думи се раждатъ, мъртви възкръсватъ, грѣшнитѣ се оправдаватъ, глухитѣ прочуватъ, слѣпитѣ проглѣждатъ, безумнитѣ умни ставатъ, слабохарактернитѣ характерни ставатъ и т.н. Тя произвѣжда цялъ единъ прѣвратъ. Това е то светата църква! А тѣ, говорятъ за нѣща неразбрани. Ние я знаемъ тази църква. Ние казваме: „Църквата, това е любовьта.“ Слѣдователно, тази любовь, която е свързала сърдцата на тия хора и живѣе въ тия сърдца, тя е, която е образувала църквата, и като я образувала, свързала е всички сърдца въ редъ и порядъкъ. Мога да имъ

дамъ поне едно конкретно правило, какво трѣбва да прави църквата. То е слѣдующото: Да вложи любовьта въ сърдцето си. Тази любовь ще произвѣде чистота и облагородяване на чувствата. Значи туй, съ което чувствувашъ, съ което ти искашъ твоя животъ да се подобри, тамъ ще вложишъ ти любовьта. Да се вложи великата мѫдрость въ ума. Какво ще произвѣде тя. Тя ще произвѣде свѣтлина въ мисленето. Да се вложи истина въ душата. Тя ще направи всички хора свободни. Да се вложи Божията Правда въ твоя духъ, и тя ще произвѣде всички прави рѣшения, какъ трѣбва да се постѫпва. Да се вложи Добродѣтельта въ човѣшката сила. Тази Добродѣтель ще произвѣде стабилность въ всички наши дѣйствия. Но кога ще стане това? Когато думата ви бѫде: Ей, ей – не, не.

Ами какъ ще се опита нашиятъ характеръ? Всѣки човѣкъ, който дава обѣщание, и не може да го изпълни, се кълне. Всѣки, който се кълне, прѣстѫпва Божия законъ, а за да не го прѣстѫпишъ, трѣбва да изпълнишъ волята Божия. Клетвата е едно отрицание. Но нѣкой ще ми възрази, че Богъ, когато далъ обѣщание на Авраама, заклелъ се. Но тогава вече азъ за характера на Авраама имамъ малко особено мнение. Ако Авраамъ е накаралъ Господа да се кълне, значи той нѣмалъ вѣра. Той не вѣрвалъ въ Бога, и Богъ трѣбвало да се закълне. Какъ се заклелъ Богъ на Авраама? Писанието казва: Понеже Богъ нѣмало въ какво да се закълне, Той казалъ на Авраама: „Азъ ти казвамъ, че туй, което съмъ ти казалъ, ще го направя, ще видишъ, въ враговетѣ ще го направя. Този твой народъ, отъ който си излѣзалъ, азъ ще бѫда съ него, ще му помогна въ всички врѣмена. Твоятъ народъ навсѣкѫдѣ ще го разпръснатъ, отъ единия край на земята до другия, на всѣкакви страдания ще бѫде изложенъ и ще го гонятъ, но дѣто бѫде този народъ, азъ ще бѫда тамъ и ще го защищавамъ. Ти ще ме опиташъ.“ Тъй казалъ Господь: „Ей, ей – не, не“. И сега Господь се застѫпва за евреитѣ. Той държи своята дума, казана на Авраама, само че евреитѣ не изпълняватъ туй, което Господь казва. Сега и на съврѣменнитѣ християни Богъ е обѣщалъ, но тѣ не изпълняватъ. Тѣ се кълнатъ. Какъ се кълнатъ? Изваждатъ полицата и подписватъ. Кълна се. За колко? – За 1,000 лева. Кълна се. За колко? За 2,000 лева. За 10, за 100,000 лв. и т.н. Сега всички се кълнатъ. Да, кълнатъ се, но такава клетва и азъ бихъ желалъ тъй да се кълна. Кълнатъ се, но никой не вади отъ джобоветѣ си, а всѣки, който е дошълъ, иска да вземе нѣщо. И двѣтѣ страни, и която има да дава, и която има да взима, всѣка ще се обърне на страна, всѣка иска да взѣме.

Да бѫде думата ви: „Ей, ей – не, не“.

Сега нѣкои ще ми прѣдставятъ стихове отъ стария завѣтъ, ще се повърнатъ свѣщената книга, че Господь се заклелъ. Господь не се кълне. Нѣма примѣри, дѣто Господь да се е клелъ. Той е казвалъ нѣща, и като каже

думата си, тази Неговата дума става. Казалъ той едно врѣме да направи свѣта и го направилъ. Да направи човѣка, и направилъ го. Казалъ на Авраама: „Въ тебе ще се благословятъ всички народи“, и така станало. И понеже Авраамъ се поколебалъ малко, Господь трѣбва да му даде обѣщание. Въ Писанието се казва, че Господь се закълнялъ. И ще ми кажатъ сега нѣкои: Щомъ Господь се кълне, колко повече ние трѣбва да се кълнемъ. Хубаво, ако Господь се кълне, то Христосъ казва: „Да не се кълнешъ въ името Божие, и думата ти да бѫде: Ей, ей, не, не“. Че Онзи, Който билъ при Авраама, Той билъ Христосъ! Дѣто се казва въ Писанието, че Господь се закле, той беше сѫщия Христосъ. Казва се: „Прѣди да бѫде Авраамъ, азъ бѣхъ.“ И той коригира заблуждѣнието. Той казва: „азъ едно врѣме казахъ на Авраама ей, ей – не, не“. Азъ казахъ на Авраама, че ще дойда за неговия народъ да го извѣда, ще имъ дамъ едно учение, ще имъ покажа пѫтя; пакъ ще влѣза въ друго положение, слѣдъ това пакъ ще бѫде съ тѣхъ. И не се клехъ, но думата ми беше: Ей, ей – не, не, а който говори повече отъ това, отъ лукаваго е.

Сега даже и ученицитѣ отъ новото учение, като ги викатъ въ сѫдилищата, идватъ да ме питатъ, да се кълнатъ ли. Това не е нѣщо механическо. Ако ви кажа, кълнете се или не, това е налагане. А то не трѣбва да става на сила, то е по любовь. Това трѣбва да произтича отъ душата ти вѫтрѣ. Готовъ ли си да не се кълнешъ или не… Като те питатъ, защо не се кълнешъ, ще кажешъ, че мене ми казва нѣщо отвѫтрѣ въ душата, че не трѣбва да се кълна, а не че еди-кой си по-ученъ ми казва, че не трѣбва да се кълна. Този законъ ще излѣзе отъ единъ вечenъ принципъ, който е слѣдующиятъ: за никакви блага въ този свѣтъ да си изтриемъ рѫцѣтѣ въ мантията на Бога. Ще държимъ Неговата дрѣха, Неговата мантия чиста, свята, неопетнена въ душата си. Дойде ли врѣме да се кълнешъ, ще кажешъ: „Азъ съмъ готовъ да кажа истината, но въ името Божие да се кълна, туй никога нѣма да направя, да опетня името на Бога, никога!“ За мене клетвата е само вѫтрѣ. Азъ съмъ се клелъ едно врѣме. Кога? Единъ човѣкъ може да се кълне, но да каже на себе си. Всѣки единъ човѣкъ дава обѣщание, клетва, може би. И въ българския езикъ думата „клетва“, клетъ – това значи да те ограничаватъ нѣкѫдѣ, да те турятъ нѣкѫдѣ да се стеснишъ. И тъй, въ умоветѣ ви ще турите мисъльта: никога нѣма да произнасяте името Божие напраздно. Като ви прѣдизвикатъ, ще кажете: „Защо трѣбва да прѣдизвикаме името Божие напраздно, да се кълнемъ въ Него?“

Сега, като ви говоря това, ще ви привѣда единъ случай тукъ въ София. Отивамъ единъ день въ писалището на единъ мой приятель, адвокатъ: влизамъ вѫтрѣ, при него другъ единъ, и двамата навели се, пишатъ нѣщо, нѣкакво заявление. Казвамъ: „Съ какво се занимавате?“ Единиятъ, който пише заявлението, той е баптически проповѣдникъ. Ще доведатъ нѣкого

подъ сѫдъ. Разказватъ ми. Нѣкой си младъ момъкъ отива при проповѣдника и му казва: „Имамъ хубаво жито първокачествено брашно, но нѣмамъ пари да го докарамъ. Дай ми 25 лв., и като дойде житото, ще ти дамъ единъ чувалъ брашно отъ него.“ Изважда той и му дава. Отива слѣдъ това този момъкъ при адвоката и му казва: „Дай ми 100 лв., и на тебе ще дамъ 2–3 чувала брашно“. Отъ тукъ – отъ тамъ, събралъ той нѣколко хиляди лева, и отива този младежъ, и се оженва. Оженва се човѣкътъ. Какъ! Събиратъ се и двамата, пишатъ заявление, ще го даватъ подъ сѫдъ: „Слушайте“, казвамъ имъ, „вие ще викате този човѣкъ подъ сѫдъ, нали тамъ ще трѣбва да се закълне“. Питамъ проповѣдника: „Колко ти дължи?“ – 25 лева. На ти тия пари. Питамъ адвоката: На тебе колко ти дължи? – 100 лева. На ти 100 лева. „Не, не ги искамъ“. Взеха двамата скъсаха заявлението, и работата се свърши. Казвамъ: „Слушайте, така трѣбва и вие да проповѣдвате словото Божие. Ще плащате, разбирате ли?“ И азъ казвамъ: „Азъ това го правя, искамъ и други да го правятъ“, това е принципъ вѫтрѣ въ насъ. За 25 лева да се охулва името Божие, и ти да се опетнишъ. Толкова години си проповѣдвалъ, и сега за 25 лева! И ти да беше на мѣстото на този момъкъ, и ти щеше да го направишъ. Ама излъгалъ ме! Нищо, кажи, че за свободата на този момъкъ си далъ 25 лева.

Думата ви да бѫде: „Ей, ей – не, не“.

Често ние падаме въ буквата на закона, да се изпълни само закона. Но въ буквата на закона има смърть. Тамъ дѣто има тази педантностъ… Казваме: „Да бѫдемъ справедливи“. Не е въпросътъ въ справедливостьта. Нѣма защо външно да бѫде това. Азъ мога да бѫда много мораленъ, но да нѣмамъ моралъ. Мога да бѫда много учтивъ, много любезенъ съ васъ, но да нѣмамъ вѫтрѣ никакви принципи. Вие не знаетѣ моята задна целъ. Ако азъ ви правя едно благодѣяние, давамъ ви пари на заемъ, за да ви взема утрѣ всичко, което иматѣ, всичкото имущество, това не е благодѣяние. Въ благодѣянието се разбира разширение. И то е въ слѣдующия принципъ. Ако въ свободата, която давашъ нѣкому, той усѣща едно ограничение, това не е свобода. Ако ти, слѣдъ като пуснешъ нѣкого отъ затвора, направишъ го слуга, а той не може да спи, и постоянно мисли за дълговетѣ си, азъ не мисля, че си направилъ нѣщо добро за този бѣднякъ. И слѣдователно, туй, което сега ни причинява страдания, то е неизпълнението на тия принципи. Само като се помисли за Бога, да извикаме името му въ едно дѣло, което не е законно, всѣкога туй име произвѣжда разрушающе влияние. Нѣщо прѣди 10-ина години мисля беше, единъ господинъ въ Варна, отива въ сѫдилището, и се заклева на лъжа, дава лъжлива клетва. Тамъ той казва: „Господинъ сѫдия, ако туй, което говоря, не е така, да умратъ и двѣтѣ ми дѣца.“ Закълнава се лъжливо и до вечерьта и двѣтѣ му дѣца умрѣха. Какво ли не? Нѣкои сѫ се клели въ очитѣ си. На колко хора

сѫ изтичали очитѣ, на колко хора дѣцата сѫ умрѣли! Какви ли не нѣщастия! Старото заблуждѣние, че ние трѣбва да се кълнемъ, стои още като една проказа. Не да отхвърлимъ клетвата, но да я хвърлимъ въ нейните истински рамки. На думата си да сме. Азъ се обѣщавамъ да кажа истината. Имашъ да плащашъ на нѣкого. Изпълни туй, плати! Защо за 2,000 лв. да викаме Господа, Който се занимава съ такива важни работи, да го викаме за свидетель? Само съ моите работи ли ще се занимавате? За 2,000 лв. да викаме небето. Да се кълнешъ, значи да викашъ Бога за свидетель. Не, въ душата ти трѣбва да има благородство, да не нарушаваме мира Божий. Нали знаете какво правимъ, когато обичаме нѣкого. На него му говоримъ меко, нежно. Когато дойде въ кѫщи, ще му дадемъ най-хубавия столъ, най-хубавото легло, най-хубавото ядене, всичко най-хубаво. А като не го обичаме, ще му дадемъ нѣкой сламеникъ, на края ще го туримъ, и ядене ще му дадемъ, каквото остане. А като го обичаме, ще заколимъ за него нѣкое теленце, нѣкоя кокошка. Азъ приемамъ, въ името на любовьта може да заколимъ туй теленце. Колко телета има тукъ, и въ тѣхъ, ако е за любовьта, ще има едно състезание въ двора, всѣко отъ тѣхъ ще каже: „Азъ, искамъ да стана жертва, да услужа на любовьта“. Ако иска да стане жертва ще го заколимъ. Ще кажете: „А, значи…“ Не, това е единъ символъ. Туй е едно заколване, като ябълката. Изямъ плода ѝ, а оставя сѣмката, не я изяждамъ. Взѣма семката ѝ, че я посадя въ земята. Когато туй теле се така заколи, че телето изяждаме, а семката оставяме въ човѣшкия духъ, влагамъ я при по-добри условия. И тогава за въ бѫдеще, туй теле нѣма да дойде като теле, а ще дойде като човѣкъ. Всѣко теле, което се жертва за любовьта, втори пѫть нѣма да дойде като теле на 4 крака, а ще дойде като една прѣкрасна, интелигентна мома, или като единъ интелигентенъ момъкъ, и ще ходи въ университета. Не си ли струва да стане жертва? Струва си. Ами ако отъ васъ, тогава се иска да се пожертвувашъ, за да станешъ единъ ангелъ? Струва си, какъ не, да ти израсне силата на крилата. Може. Всѣки ще се жертвува. Тамъ дѣто има една велика придобивка въ свѣта, тази жертва струва, а тамъ, дѣто нѣма никаква придобивка, тази жертва не струва да се прави. Тази жертва трѣбва да произвѣде онѣзи велики резултати за повдигане на душата ни, и намѣсто да се кълнемъ, както сега, да бѫде думата ни: „Ей, ей – не, не.“ Тогава нѣма да има сѫдилища, т.е. ще има, но ще се опростотвори работата. Ще ме питатъ въ сѫда: Ти имашъ ли да давашъ? – Имамъ. Имашъ ли да взѣмашъ? – Имамъ. Колко хиляди? Толкова и толкова. Сбогомъ! Ще се рѫкуваме съ сѫдията, и той ще тури рѣшение, че тия двамата, честно и почтено сѫ разрѣшили дѣлото. И тази дълга процедура на углавни дѣла ще се опростотвори. Дошълъ нѣкой, обвиняватъ го, че убилъ нѣкого. Уби ли го? – Убихъ го. Ами какви свидѣтели има? Всички свидѣтели ще кажатъ туй, което азъ говоря. Азъ извършихъ туй прѣстѫпление, и ще го опиша тъй подробно, ще го опиша тъй както е

било. Готовъ съмъ да изправя прѣгрѣшенията си, и нѣма да ми текатъ сълзи прѣдъ сѫдията, да ми прости, а ще кажа: „Азъ туй го изпълнихъ съзнателно, и съмъ готовъ да понеса всичко споредъ закона.“ Сѫдията като ме изслуша, ще напише присѫдата. И като си замина, ще благодаря на сѫдията, че тъй правилно е приложилъ закона. А той ще каже: „Ето единъ честенъ разбойникъ.“ Обвиняемиятъ нѣма да се кълне, а ще каже: „Азъ ще говоря правото повече, отколкото вие, ще кажа истината тъй, както си е, въ всичките ѝ подробности, тъй както вие не можете да я кажете.“ Защо трѣбва да се кълна? Не, азъ ще кажа истината и послѣ ще се закълна. А ако вие намеритѣ нѣщо неистинно въ думите ми, тогава азъ съмъ готовъ да се закълна. Но щомъ кажа истината, азъ ще остана на думата си, и ще кажа: Ей, ей – не, не. Ако всички ние бяхме готови така да говоримъ истината, какъвъ щеше да бѫде свѣта, какъвъ щеше да бѫде нашия животъ! А сега, нѣкой човѣкъ, за да го принудятъ да говори истината, ще му пукнатъ главата. Нѣкои хора пъкъ ще ги биятъ, ще имъ счупятъ рѫцѣтѣ и краката, за да кажатъ истината. Нѣкого пъкъ биятъ, за да каже истината, но у него нѣма никаква тайна. Закълни се! Той се заклънява отъ страхъ, за да не го биятъ. Сега, клетвата не се отнася за свѣта. Азъ говоря за онѣзи, които разбиратъ Христовия законъ, които за въ бѫдеще искатъ да бѫдатъ културни хора. За насъ важи клетвата, какъ трѣбва да разбираме този законъ, и ако ние постѫпваме така, нашата душа ще уякне. Съврѣменното възпитание, съврѣменната култура не може да се измѣни, ако не се прѣмахнатъ редъ такива недъзи въ обществото. Напримѣръ, всички хора най-първо да се научатъ, да турятъ за правило да говорятъ честно, да знаятъ какво нѣщо е честностьта. Да знаешъ, да седишъ точно на обещанието си, на думата си. Ако не можешъ да платишъ, ще отидешъ при своя длъжникъ, и ще кажешъ: „Ще ме извините, азъ ви обещахъ да си платя, но по такива и такива причини не съмъ готовъ.“ И онзи, длъжникътъ, ако е честенъ и почтенъ, и той ще постѫпи по сѫщия законъ.

Да бѫде думата ви: Ей, ей – не, не.

Сега, ние ще отнесемъ туй и къмъ насъ. Всички вие, които слушате тукъ, всички съврѣменни християни казватъ ли: Ей, ей – не, не? Не, не казватъ. Сега, ако повикатъ съврѣменнитѣ културни хора, и ги питатъ, права ли е постѫпката, прави ли сѫ рѣшенията на нашия свети синодъ, ще кажатъ: „Право е, църкватa трѣбва да се пази, какъ да се руши църкватa.“ Но най-първо трѣбва да докажатъ, че азъ разрушавамъ църкватa. Обаче, ако азъ докажа, че тѣ именно, тѣ съ своето криво тълкуване на Словото Божие, тѣ отвѫтрѣ разрушаватъ църкватa, тогава? Но, ще кажатъ: „Той говори непочтително за владиците, и съ това уронватъ тѣхниятъ прѣстижъ.“ Азъ уронвамъ тѣхния прѣстижъ! Азъ бихъ запиталъ всѣки единъ владика: Ти откакъ си станалъ владика, говорилъ ли си истината? Ако, ти, отъ какъ си

станалъ владика, имашъ 20 лъжи, ти владика ли си? – Не си владика. Ако ти, отъ 20 години, откакъ си станалъ свещеникъ, имашъ 100 лъжи, и не си ги изправилъ, ти свещеникъ ли си? – Не си свещеникъ. Ако ти, като проповѣдникъ отъ 20 години, имашъ 20 лъжи, ти проповѣдникъ ли си? – Не си проповѣдникъ. И за бащата и за майката – сѫщото. Самите лъжи сѫ, които опорочаватъ, които опетняватъ името Божие. Тѣ сѫ вашитѣ заклевания въ името Божие.

Сега, запримѣръ, тѣ биха ме дали подъ сѫдъ: Обижда владиците. Не ги обиждамъ азъ. Никой нѣма право да ги обижда. Ако азъ съмъ или една свѣщъ въ свѣта, или едно оглѣдало, и ти се оглѣждашъ вѫтрѣ, и виждашъ образа си, азъ виноватъ ли съмъ? Не че мене ме интересуватъ тия работи, но казвамъ: „Тия криви разбирания въ умовете ви не струватъ.“ Не можемъ да се кълнемъ. Казвате: „Какво има отъ това, да се избавимъ отъ едно нещастие?“ Ще се избавишъ отъ едно нещастие, но ще дойдешъ до друго нещастие. Богъ не забравя. Запомнете: Ако има едно сѫщество въ свѣта, което да не забравя, то е Господь. Има едно сѫщество, което има книга, въ която пише всѣко наше прѣстѫпление. Нѣма прѣстѫпление, което да не е отбѣлязано въ тази Божия архива. Никой не може да ги заличи. Само Господь, когато се разкаемъ за грѣховетѣ си, само той може да заличи нашитѣ грѣхове, но ако не се разкаемъ, може да минатъ 100, 200 или 500 години, туй е хроникирано. И този великиятъ, той помни. Нѣма народъ, нѣма човѣкъ, който веднъжъ да е прѣстѫпилъ Божия законъ, който да се е подигралъ съ Божието име, да не понесе своитѣ послѣдствия. И сега, туй, което става въ съврѣменната църква, туй изпразване на църквата, туй невѣрие, тѣ го оправдаватъ съ това, като казватъ, че се е появилъ нѣкакъвъ лъже-учитель. Тѣ сѫ посторонни работи. За да се появи единъ учитель, лъже-учитель, да допуснемъ, споредъ тѣхъ, кои сѫ причинитѣ. Ако на нѣкѫдѣ се явяватъ червеи и заплашватъ, ако на нѣкои мѣста, дѣто има нечистотии, се явяватъ онѣзи мухи, коя е причината? Дѣ се раждатъ тия мухи? – Дѣто има много нечистотии: Въ чистата кѫща нѣма мухи. И ако въ църквата се навъдили много мухи, ако въ църквата се навъдили много червеи, кой е виновенъ за това? Тия свещеници да се опрѣтнатъ, да почнатъ да чистятъ църквата, не да я чистятъ както светия синодъ, да пише, че еди кой си билъ еретикъ. Азъ давамъ едно правило: Джобоветѣ на свещеницитѣ да се изпразнятъ, не външно, но дълбоко въ сърдцето имъ да се зароди едно желание да служатъ на Бога отъ любовь. Не говоря за пари, нека иматъ пари, но дълбоко въ душата си да кажатъ „Господи, всичко, съ което разполагамъ, то е твое.“ Не имъ завиждамъ, нека иматъ. А сега, свещеникътъ привѣжда аргументи. Дохождатъ нѣкои при мене, питатъ ме: Защо нападашъ българскитѣ владици? Всички ги псуватъ, пъкъ и ти отгорѣ. Казвамъ: „Другитѣ ги псуватъ, а азъ имъ намѣствамъ краката, правя имъ масажи.“ Когото ритна, владика и

половина ще го направя. И българскитѣ владици, владици ще ги направя. Ще ви привѣда единъ разказъ, който и другъ пѫть съмъ привѣждалъ. Единъ знамѣнитъ проповѣдникъ въ свѣта, който очудвалъ всички хора съ своето краснорѣчие единъ пѫть падналъ, и си счупилъ крака. Далечъ билъ той, малко пѫтници минавали отъ тамъ. По едно врѣме, минава единъ пѫтникъ, той плаче, моли му се. Помогни ми. Той го отминава. Втори, минаватъ, никой не се спира да му помогне. И всѣки отъ тѣхъ му казва: „Искамъ да ти помогна, но не зная какъ се прави кракъ". Най-послѣ минава единъ простъ човѣкъ, съ бѣла аба, спира се прѣдъ него, пита го: Какво ти е? Азъ съмъ единъ великъ проповѣдникъ, но като минавахъ покрай този пѫть паднахъ, та си счупихъ крака. „А, азъ пъкъ отдавна търся такъвъ проповѣдникъ. Хубаво, азъ имамъ едно изкуство да поправямъ крака, ще поправя крака ти, ако ти ще можешъ да ми проповѣдвашъ добрѣ. Ако не можешъ да ми проповѣдвашъ добрѣ, нѣма да ти намѣстя крака." Добрѣ, започва проповѣдникътъ проповѣдьта си (Нѣкѫдѣ каже нѣкоя лъжа). „Слушай, не може да се намѣсти костьта ти, не говоришъ истината." Той почва да се изповѣдва. Пакъ продължи, каже друга нѣкоя лъжа. „Слушай, пакъ не говоришъ истината, костьта не може да се намѣсти." Отново се изповѣдва. Като свършилъ проповѣдьта си, кракътъ му билъ хубаво направенъ, костите намѣстени. Този човѣкъ му казва: „Азъ съмъ много благодаренъ отъ твоята проповѣдъ. За въ бѫдеще, иди да проповѣдвашъ на хората по този начинъ."

И сега Христосъ намѣства краката. На много владици краката сѫ счупени. Христосъ казва: „Ще проповѣдвате, но много хубаво ще проповѣдвате." И азъ съмъ затова. Азъ бихъ желалъ всѣки свещеникъ да дава най-хубавитѣ проповѣди, най-хубавитѣ чувства, които излизатъ отъ сърдцето му, най-хубавитѣ мисли, които се криятъ въ ума му. Само така ще се намѣстятъ вашитѣ крака. Що сѫ вашитѣ крака? Това сѫ онѣзи велики добродѣтели, които трѣбва да оживѣятъ. Казватъ: „Ама въ Америка, на тамошните владици хубаво имъ плащатъ". Зная, зная, но все едно е, дали ти плащатъ 5 или 10,000 лв. Трѣбва да се живѣе единъ честенъ животъ, по Бога. Казвамъ: „Знаете ли какъ живѣятъ въ Америка американскитѣ владици?" Азъ да ви кажа. Единъ владика въ Бостонъ, той е заминалъ вече въ другия свѣтъ, нѣма да ви казвамъ името му, заемалъ високо духовно положение. Знаменитъ проповѣдникъ билъ, той говорелъ много бързо, толкова бързо, че само трима души стенографи имало, които могли да стенографиратъ неговата рѣчь. Понеже въ тази църква владицитѣ се женятъ, то една богата американска милионерка се влюбва въ него. Тя го ухажвала, и слѣдъ като дълго врѣме му слушала проповѣдитѣ, единъ день му казва: „Не мога да живѣя безъ тебе. Всичкото си богатство давамъ на тебе, парите си, сърдцето си, рѫката си, всичко ти давамъ." Той ѝ пише тъй: „Сърдцето си дай на Бога, парите на сиромаситѣ, а рѫката си дай на този, който тѣ

обича.“ Тъй пише този владика: Сърдцето си дай на Бога! Майки, тъй казвайте на дѣцата си! Азъ проповѣдвамъ на младитѣ: Сърдцето си на Бога давайте! На мѫжъ сърдцето си не давайте, но нито на жена сърдцето си давайте! Вие все съ тази лъжлива клетва си служите. Защото, все се кълнете прѣдъ Бога, че сърдцето си ще дадете, а нищо не давате. Ти ще мязашъ тогава на онази дисциплинирана циганка, която паднала въ рѣката и казвала: „Свѣти Никола, ако излѣза отъ водата, ще ти запаля една голѣма свѣщъ, като боя си, помогни ми.“ Като излѣзла отъ водата, казала: „Нали знаешъ, че съмъ бѣдна, отъ дѣ да взѣма пари да ти запаля свѣщъ?“ Сега, и ние постѫпваме по сѫщия начинъ. И за този английски владика, нарича се Джонъ Хотъ, заради него зная единъ случай. Единъ день, той си взима книгата, и отива въ дома на една бѣдна вдовица, която съ години не била излизала отъ дома си нѣкѫдѣ по разходка. Бѣдна, опърпана била тя. Имала си едно дѣтенце, и денонощно се грижела за него и за себе си. Този английски владика и казвалъ: „Слушай, днесъ азъ ще остана при люлката на твоето дѣте, иди да направишъ една хубава разходка вънъ отъ града, не мисли за дѣтето, не се грижи за него, ти направи една дълга разходка, остави дѣтето на менъ.“ Тази бѣдна вдовица излѣзла, а той останалъ съ биберона въ рѫка, да ухажва около малкото дѣтенце. Този английски владика можеше да вземе 10 слуги, които да отмѣнятъ бѣдната вдовица, но той искаше да види какво върши тази майка около това дѣте. Едно велико дѣло е това! Азъ казвамъ: „Бихъ желалъ да имаме 10 такива владици.“ Че лошо ли мисля? Моята цель не е да излѣза, да опетня българскитѣ владици. Азъ бихъ желалъ българскитѣ владици и свещеници да иматъ всичкото почитание и уважението на българския народъ, да постѫпватъ като този английски владика, и да кажатъ на българския народъ: „Сърдцето си дайте на Бога, парите си на сиромасите, а рѫката – на този, който ви обича.“ И послѣ, като него, да стоятъ при люлката на туй малко дѣте, и да изпратятъ тази бѣдна вдовица на разходка. Туй ще бѫде похвално и почтено.

Азъ зная, че когато говоря една бесѣда, много нѣща ще се изопачатъ, но когато говоря истината, азъ трѣбва да я кажа тъй, както си е. Когато говоря истината, азъ нито себе си жаля, нито васъ жаля. Дойде ли до истината, въ мене има само едно правило, и казвамъ: „Божията истина еднакво важи и за мене, и за васъ.“ Сега, не е въпросътъ за владици и за свещеници. Въпросътъ е за името Божие. Божията любовь въ сърдцето трѣбва ли да царува? Въпросътъ е за Божията мѫдрость въ ума трѣбва ли да се въведе? И въ науката трѣбва да бѫде: Ей, ей – не, не. Всѣки единъ ученъ човѣкъ, който прокарва тази теория трѣбва да провѣри, 10 пѫти най-малко. Всѣки единъ философъ, като внесе една система, трѣбва да я провери, да я опита. И въ всички отрасли трѣбва да бѫде думата ви: Ей, ей – не, не. А сега, на всѣка стѫпка, искаме само да постѫпваме по буквата на закона. Да бѫдемъ

справедливи, казваме. А вѫтрѣ какво е съдържанието, безразлично ще бѫде. Христосъ иска да внесе именно туй съдържание въ насъ: Ей, ей – не, не. И той започва съ 9-тѣ блаженства. Всѣки християнинъ трѣбва да има тия 9 блаженства. Той казва: „Блажени миротворцитѣ." Кои ще наслѣдятъ земята? – Кроткитѣ. Кроткитѣ ще наслѣдятъ земята.

И ние трѣбва да рѣшимъ да внесемъ туй име Божие въ насъ, за да внесе то въ насъ, въ сегашните хора повече стабилность, повече устойчивость и постоянство въ характера ни. Всинца ние сме нервни, неспокойни, нѣмаме издържливость, отъ малко се обиждаме, всеки може да ни смути, да внесе съмнѣние. Дойде нѣкой, пита ме: Пѫтьтъ, въ който вървишъ, правъ ли е? Ти се спрешъ. Хубаво. Ами ако тази любовь, въ която живѣя, ми внесе чистотата, ако мѫдростьта ми е дала свѣтлина и знания за ума, и ако тази истина ми е внесла свобода въ душата и ме е научила какъ да живѣя, то ако въ това се съмнѣвамъ, какво по-дълбоко има въ свѣта отъ това? По-дълбоки нѣща отъ тия три принципа въ свѣта – нѣма. Всички онѣзи организации, всички онѣзи семейства, това сѫ нѣща, на повърхностьта на човѣшката душа. Единственото нѣщо, това е любовьта, туй което ти прѣживѣешъ, което ти дава потикъ, импулсъ, което те кара да живѣешъ. По-велико нѣщо отъ това, нѣма. Само онази мѫдрость, която ти дава условия да се развивашъ, да побѣдишъ земята, да търсишъ знания, и само онази истина, която те кара да се самопожертвувашъ. Дѣ е по-дълбокото нѣщо отъ тия три принципа? Ама, пѫтьтъ, по който вървите, правъ ли е? Правъ е. По-правъ пѫть отъ този нѣма. Единствениятъ пѫть, не само въ България, но и въ целия свѣтъ, е този пѫть. Все по този пѫть сѫ минали всички благородни, възвишени души, по този пѫть сѫ минали всички ангели, по този пѫть ще минатъ и всички подиръ васъ. Единствениятъ пѫть е този. Единъ е този Божественъ пѫть. Знаете ли колко е красивъ този пѫть? Нѣма по-красивъ отъ този пѫть. Той е толкова очарователенъ! Тѣзи мѣстности, прѣзъ който ще минете сѫ толкова хубави! Тамъ има толкова хубави картини. Ще проучавате, ще видите. Има толкова много да проучавате. Този пѫть Христосъ го нарича тѣсния пѫть. Той е най-красивиятъ пѫть. Сега нѣкои казватъ: Тѣсенъ пѫть билъ той. Тѣсенъ, но друго нѣщо означава съ това Христосъ. Тѣсенъ, но благословенъ пѫть е той. И въ този пѫть се казва: „Ей, ей – не, не."

Ти въ пѫтя ли вървишъ? – Въ пѫтя съмъ азъ. Азъ нѣма да се спра даже да отговоря. Ако нѣкой ми каже така: „Ти въ пѫтя ли вървишъ?" Ела да ме питашъ, въ пѫтя ли съмъ. Нѣкой казва: „Ти силенъ ли си?" Нѣма какво да отговарямъ, нѣма какво да аргументирамъ. Турете ми на рѫката единъ чувалъ отъ 100 кгр., моята рѫка не се помръдва. Турете ми още единъ, пакъ не се помръдва. Турете ми 2, 3, 4, 5, 6, 10 чувала, качете се и вие отгорѣ, хайде поиграйте отгорѣ. Е, какъ мислите, силна ли е моята рѫка, какви

аргументи искатѣ още? Ами че когато азъ съмъ подложенъ на изпитания, на мъчения въ свѣта, и моята воля не се поколебае, какво означава това? И сега, тия братя, свети старци, ще ни поднесатъ листове ние да се отрѣчемъ отъ новото учение, за да влеземъ въ църквата, и тамъ да получимъ спасение. Ами че тѣ сами не сѫ спасени, какъ ще спасятъ насъ? Отъ какво да се отрѣчемъ? Отъ любовьта? Отъ какво да се отрѣчемъ? – Отъ мѫдростьта, отъ Истината? – Да, ние отдавна сме се отрѣкли отъ лъжата, но отъ тия принципи не можемъ да се отрѣчемъ. Никой нѣма право да кръщава любовьта съ никакво име, нито съ дѫновизъмъ, нито съ евангелизъмъ, нито съ християнизъмъ, нито на църквата. Любовьта е нѣщо Божествено, тя не е нито на Дѫнова, нито на Христа, разбирате ли? Богъ е любовь, той принадлежи на всички. Той е самъ за себе си. Той е неограниченъ и безличенъ, и никой нѣма право да ограничава Бога. И всички тия организации на дѫновизъмъ, на мохомеданизъмъ, на спиритизъмъ, на наука, и всички други нѣща, това сѫ праздни работи, това е за дѣцата. Да разберемъ! Любовьта е любовь. А нѣкой пѫть, като извѣстно учение, нѣкой ученъ човѣкъ изнамѣрилъ нѣщо, азъ му позволявамъ да си тури името тамъ. Изнамѣрилъ нѣщо, открилъ нѣщо, нека си тури името тамъ. Открилъ нѣщо въ музиката, въ изкуството, въ художеството, нека си тури името тамъ, но само на своята картина, а не всички велики работи. На всички велики работи той не може да си тури името, има право само на картината, която той рисувалъ.

А сега, казватъ: „Новото учение.“ Казвамъ: „Да, той е нарисувалъ само една картина, тамъ нека фигурира името му, но ако намѣря името му на всички велики картини, ще кажа: Приятелю, тамъ е писано Иванъ Драгомановъ; Иванъ Стояновъ, заличи отъ тамъ своето име, това е само твое.“

Слѣдователно, въ православната църква ще остане само туй, което е православно. Въ мохамеданската църква ще остане само това, което е мохамеданско. Въ евангелската църква ще остане само това, което е евангелско. Въ всички тия църкви има нѣщо, което е Божествено, и то ще остане, а то е Божията Любовь, Мѫдростьта и Истината. Тамъ можемъ да подпишемъ само Божието име, но тази дума е изгубѣна, тя не сѫществува сега въ свѣта.

И тъй ние ще намѣримъ тази велика дума, съ която ще започне новата култура: Ей, ей – не, не. И като се срѣщнемъ, ние ще се познаемъ въ тази дума, ще се познаваме като братя.

А, сега, вие като ме гледате, слѣдя мислитѣ ви, по нѣкой пѫть си казвате: „Колко е хитъръ този човѣкъ, колко дълбоко пипа!“ Е, това е едно съмнѣние. Хитъръ въ какво? Да ви измамя? Че ако вие до сега не сте

измамени! Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е измаменъ? Азъ ще ви попитамъ, честно си кажете: Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е измаменъ? Майка ви, баща ви въ рая не бѣха ли измамени? Ами братъ ви като излѣзе отъ рая, не уби ли братъ си? Ще ви привѣда всичко туй. Не, вие отдавна сте измамени. Имате право да го мислитѣ, не ви обвинявамъ, но казвамъ: „Колко е мѫчно човѣкъ да убеди хората въ любовьта, въ мѫдростьта и въ истината." И защо? Зная защо. И азъ съмъ рѣшилъ сега да убедя хората. Нѣма никой сега когото да не мога да убедя. Какъ? Например, вие вървите, мислитѣ заради мене: „Кой, той ли? А, какъвъ е той!" Но, вие се намирате въ тѣсно положение, въ една опасность сте, не ви достигатъ 2,500 лева, въ затворъ ще ви турятъ. Отивате на едно мѣсто, на друго мѣсто, при приятеля си, никой не ви услужва. Срещнете нѣкого, който не ви познава, казвамъ: „Какво има?" Е, такова, затрудненъ съмъ. Колко ви трѣбватъ? – 25,000 лв. Заповѣдайте! Е, жена, той билъ много благороденъ човѣкъ, съ 25,000 лв. му услужи, много честенъ човѣкъ е. Срещна другъ по пѫтя. Питамъ го: Какво има? – 10,000 лв. ми трѣбватъ. Десеть хиляди лева? – Заповѣдай! „Жена, знаешъ ли, той билъ много честенъ човѣкъ". Та, като задоволишъ нуждитѣ на всички хора, казватъ: „А, той е много честенъ, почтенъ човѣкъ е, отличенъ е". Господь, който е толкова мѫдъръ, който е толкова благъ, нито той по този начинъ досега може да угоди на свѣта. На нѣкой, който е бѣденъ, Господь казва: „Дайтѣ му"; Но, като закъснѣе нѣкой пѫть малко, той си казва: Е, и Господь, и Той … прѣглътне си малко. Азъ му се молихъ толкова пѫти, не ме слуша.

Това не е християнство, това не е думата: Ей, ей – не, не. Въ Бога не трѣбва да имаме съмнѣние. Този живиятъ Господь, който живѣе вѫтрѣ въ насъ, който живѣе въ любовьта, мѫдростьта и истината, той сега ни подлага на единъ изпитъ. Въ епохата, въ която живѣемъ сега, трѣбва да издържимъ своя изпитъ, и като го издържимъ, веднага ние ще имаме Неговата усмивка, и той ще се усмихне и ще каже: „Азъ съмъ доволенъ, синко, че издържа изпита си по всички правила: Ей, ей – не, не."

Азъ бихъ желалъ всички да бѫдете смели, рѣшителни и умни. И тамъ, дѣто трѣбва, да защищавате истината по всички правила, не заради мене, а заради любовьта, мѫдростьта и истината. За истината трѣбва да има едно мнение. Дойде ли до тамъ, трѣбва да бѫдете твърди, като диаманта и готови. Не само ние тукъ, но и цѣлия свѣтъ, всички тия души, който сѫ готови, трѣбва да се хванатъ за рѫка, и да кажатъ: „Отсега нататъкъ ще се живѣе само за тия три принципа". Всички умни хора трѣбва да кажатъ така: „Ние ще служимъ на тия три велики принципи: Ей, ей – не,не." Тукъ е спасението на свѣта. И свѣтътъ ще се оправи. И сегашнитѣ недоразумения, който имаме, и всичкитѣ общества, и въ самите насъ, всичко туй ще се изглади, ще дойде една радость, една свѣтлина, единъ

вѫтрѣшенъ миръ, който не е бивалъ до сега. Въ деня, въ който рѣшите това, за всинца ви ще дойде една свѣтлина. Иде тази свѣтлина. Азъ ще ви съветвамъ всички да се държитѣ крепко за тази свѣтлина, която е въ умоветѣ ви, въ сърдцата ви, и въ душитѣ ви. Крепко да се държитѣ. И тогава, казвамъ на всинца ви: Ние ще побѣдимъ, Господь е съ насъ. Нѣма сила въ свѣта, която може да видоизмѣни тия три принципа. Богъ е съ насъ. И всичките добри хора, всичките честни хора, всичките справедливи хора, и мѫже и жени и дѣца, по цѣлия свѣтъ, всички сѫ съ насъ. Отъ всички църкви, отъ всички партии онѣзи, който поддържатъ тия три велики принципи въ себе си, тѣ сѫ съ насъ. И казватъ ни: „Колцина сте вие?“ Ние сме едно велико братство, каквото свѣтътъ никога не е виждалъ, едно Братство, което има клонове и долу на земята и горѣ на небето, има клонове въ цѣлата природа. И онзи, който служи на Бога, той ще бѫде гражданинъ на онова великото царство, което ние наричаме царство на любовьта, царство на Божията Мѫдрость, царство на Божията истина, на което ние искаме да станемъ членове, и на което и азъ искамъ да бѫдете вие ученици.

Бесѣда, държана на 14 януарий, 1923 г. 10 ч. Недѣля

1923_01_17 Установени мерки
лекция пред специалния клас
17 януари 1923 г.

УСТАНОВЕНИ МЕРКИ

14-та Лекция от Учителя, държана на 17 януари, 1923 г. София.

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

Размишление

Чете се резюме от темите "Отличителни черти на физическото тяло".

В геометрията се говори за прави, счупени и криви линии, за остри, прави и тъпи ъгли, за кръгове, за триъгълници, за четириъгълници и т.н. Всички тия линии, ъгли и фигури имат свое значение, но са мъртви, неподвижни и несъзнателни. Обаче в живата геометрия, т.е. в геометрията на Живота те са живи, подвижни, съзнателни. Вследствие на това в обикновената геометрия всички линии и фигури се тълкуват по един начин, а в живата геометрия – по друг начин.

Да допуснем, че линиите СА и СВ (Фигура 1) са живи и се движат съзнателно. Коя е причината, че от точка С те започват да се разделят една от друга и образуват остър ъгъл? Ако правата АС представлява положителна сила, а правата СВ – отрицателна, те по никой начин нямаше да се разделят, те щяха да се слеят в една линия. Значи тези две прави представляват или две положителни, или две отрицателни сили, заради което се отблъскват и образуват помежду си ъгъл. Каквото става между силите в Природата, това става и между хората – някои хора се отблъскват, а други се привличат. Отблъскването между хората се дължи на еднаквите, на еднородните сили, които действат между тях.

Представете си, че имате едно бунище С (Фигура 1), към което се отправят два петела, които се разглеждат като две еднородни, като две положителни сили. Щом се срещнат, те веднага ще се отблъснат. Между тях ще започне упорита борба: единият петел ще отстъпи, другият ще настъпи, после и двата заедно ту ще настъпват, ту ще отстъпват и ще образуват помежду си ъгъл ВСА. След борбата един от петлите ще се качи на бунището и ще изкукурига, после вторият ще се качи и той ще изкукурига. Така ще се образува един триъгълник, който представлява бойно поле. Колкото

повече ъгълът ВСА се стеснява, толкова и борбата става по-усилена, по-ожесточена. Онези, които изучават физиологията, срещат този ъгъл на човешкото лице, главно на човешкия нос. Колкото повече носът при основата се стеснява, толкова човек става по-енергичен, по-сприхав. За такъв човек казваме, че е активен, че силите в него са интензивни. Колкото носът на човека при основата е по-тесен, толкова той е по-капризен, по-нетърпелив. Как трябва да се въздейства на тези сили в човека? Като се разшири носа при основата. Ако ъгълът при върха на носа у някой човек е от пет-десет градуса, а широчината при основата от петнадесет-двадесет милиметра, казваме, че нервната енергия на този човек е почти изтощена. И затова всяка вечер преди лягане и сутрин след ставане този човек нека концентрира мисълта си към носа, да развие по-голяма широчина. Ако не успее да разшири носа си, ще се намери в трудно положение, бързо ще изтощи организма си.

И тъй, дължината на страните АС и СВ (Фигура 2) в триъгълника АСВ, който представлява големината на човешкия нос, определят интелигентността на човека в нейната широчина и дълбочина. Триъгълникът АСВ е в зависимост от триъгълника ADC. Точката D представлява човешкото ухо, а линиите AD и DC са страни в триъгълника ADC. Страните АС и СВ характеризират интензивността на мисленето, а страните AD и DC в триъгълника ADC характеризират общата интелигентност на човека. Оттук можем да извадим следния извод: колкото по-тесен е носът, толкова по-голяма е интензивността, активността на нервната, на умствената енергия, а толкова по-слаба е физическата енергия. Или колкото ъгълът С е по-малък, толкова по-голяма е умствената активност и толкова по-слаба е физическата. А когато няма равновесие между умствената и физическата деятелност у човека, той ще фалира, т.е. деятелността му се прекратява. Колкото по-дълга е линията m, толкова по-голяма е интензивността, активността на човека. Дължината на линията n показва слаба интелигентност. От големината на двата триъгълника вадим два различни резултата: колкото триъгълникът АСВ е по-широк, толкова интелигентността е по-слаба. Значи, колкото ъгълът С е по-голям, толкова интелигентността е по-слаба.

Носът е проекция на сили, които слизат от Божествения на физическия свят. Носът е проекция на тези сили, именно защото горе е тесен, а колкото по-надолу слиза, постепенно се разширява. Същата аналогия виждаме и в реките на Природата: всяка река в началото си, отдето извира, е по-тясна; колкото по-надолу слиза, тя постепенно се разширява. За ъгъла ADC на същия триъгълник можем да кажем следното: рамото CD на ъгъла ADC е проекция на сили от физическия и от умствения свят, а рамото AD е проекция на сили от Божествения и Ангелския свят. Тези две линии

излизат от един център, но вървят в две различни посоки, затова именно и силите вървят в две противоположни посоки. В центъра D се прекръстосват сили; в това отношение той е фокус, в който се събират, а после пречупват ред интелигентни сили. Значи всеки център е фокус, в който се събират една или повече интелигентни сили, които направляват проявите на човека във физическия и Умствения свят. Точката C на триъгълника ACB е също така център, фокус на сили. Той се намира почти на границата между челото и носа на човека. Някои учени казват, че зад този център се намира малка празнина, която наричат мълчаливия пост на Духа. Мнозина френолози се излъгват, като приемат, че зад този център се намира особен мозъчен център. Някога тази кухина, тази празнина е по-малка, а някога – по-голяма. Като говорим за проекции на сили, трябва да имаме предвид, че те не са проекции на съзнанието, но на ума, на човешката мисъл. Широчината на този ъгъл се обуславя от физическите сили, които действат върху ума на човека. Широчината на човешкото лице също така се обуславя от физически сили: колкото повече лицето се стеснява, толкова по-силно действат умствените сили. Физическите сили разширяват, а умствените – стесняват, удължават.

Като знаете това нещо, вие можете да го приложите в живота си, когато трябва съзнателно да си въздействате. Представете си, че сте неразположен, раздразнен, нервен, цяла нощ не можете да спите. Какво трябва да направите? Концентрирайте мисълта, съзнанието си към върха на носа и си представете, че носът ви постепенно се разширява. Щом съсредоточите мисълта си към носа, вие ще се успокоите и ще заспите. Първоначално, когато е бил създаден, човек имал правилно, хармонично лице, духовният му живот също така е бил правилен. За да придобиете това, което сте изгубили, вие трябва по външен начин да си въздействате. За тази цел в продължение на няколко години наред вие трябва да правите опити, докато дойдете до известни резултати. Като постоянствате в опитите, в упражненията, ще видите най-после, че сте разширили носа си, ако е бил много къс. Широчината на носа у някои е около 30, 31, 32, 33 мм, рядко 35 мм, която мярка е нормална.

Носът играе важна роля в човешкия живот. От формата на носа се съди за живите сили, които се проявяват чрез този уд. Чрез носа, чрез живите сили, които се проявяват и действат в него, човек дава на другите сили в себе си направление, каквото сам желае. Някои хора в младините си са имали правилен, красив нос, но впоследствие със своя нередовен живот те са го съвършено изопачили. Носът у някои хора е изкривен повече надясно – това говори за асиметрия на силите в тях; значи силите в тях действат асиметрично, не са в хармония помежду си. Следователно всеки човек трябва да уравновеси силите в себе си. Когато силите в човешкия мозък се

проявяват правилно, и носът му е правилен. Ъгълът, който се образува от линията на челото и началото на носа, не трябва да бъде много остър, много вдлъбнат навътре, напротив – този ъгъл трябва да бъде тъп. Изобщо ъглите, които се образуват в човешкия организъм, оказват голямо влияние върху човека. Те определят силите, които му действат. Природата е предвидила нещата разумно. Например, при свиването си, краката образуват известни ъгли; тези ъгли, тези пречупвания са необходими, за да могат силите в организма да се разпределят правилно. Тежестта на самия организъм се разпределя правилно именно чрез тези ъгли, чрез тези свивания и разпущания на краката. Ако тежестта на тялото би паднала перпендикулярно върху краката, без да става свиване, те непременно щяха да се счупят. При това положение човек прави много скокове, обаче който скача от високо място, той трябва да бъде голям гимнастик, да скача по правила. Такива скокове прави човек и в Умствения свят, затова трябва да бъде много внимателен.

Ще кажете може би, че Природата е създала човека такъв, какъвто го виждаме. Не, сегашният човек сам се е отклонил от правия път, вследствие на което е изгубил нещо от своята първоначална форма и строеж. Следователно според окултната наука вие трябва да се върнете в правия път, да се оставите на Природата тя да действа върху вас, да възстанови първото ви положение. Ако още днес разберете истината по отношение на вашето отклонение, вие ще се обезсърчите и нито един от вас няма да остане в Школата. В този случай вие ще се намерите в положението на онзи руски виден виртуоз, който, като слушал един ден по-виден от себе си виртуоз, обезсърчил се, че не може да свири като него, и се самоубил. Щом е така, по-добре да не знаете причините за отклонението от правия път. Има ред причини за отклонението, но вие не трябва да ги знаете. За вас е важно да се върнете в Божествения път. Изправянето на света зависи изключително от връщането на човека към Първичния живот, за да работи с Божествените закони.

Представете си, че имате три сили: АВ – физическа, АС – умствена и СВ – чувствена, т.е. сила на чувствата (Фигура 3). Отношението между тези три сили можем да изразим по следния начин: АВ:АС:СВ. Ако СВ, линията на чувствата, се увеличава, линията АС ще се намалява; ако линията АС се увеличава, линията СВ ще се намалява. Оттук можем да извадим следния закон: когато светът на чувствата в човека се увеличава или усилва, едновременно с това в него отслабва Умственият свят и обратно – когато Умственият свят в човека се увеличава, светът на чувствата в него намалява. С други думи казано, когато чувствата преодоляват, човек по-малко мисли; когато умът преодолява, човек по-малко чувства. Затова хората казват, че учените ще оправят света. С това те искат да кажат, че като мислят повече,

учените ще бъдат свободни от влиянието на чувствата в себе си. Тогава ще излезе, че като учени, те ще бъдат по-изтънчени в мисълта, а по-груби в чувствата. Въпросът е как могат да се примирят умът и сърцето? Според триъгълника ACB, когато умствените силови линии се увеличават, чувствените се намаляват; когато чувствените силови линии се увеличават, умствените се намаляват. Коя е причината за това съотношение между сърцето и ума? Мислете по този въпрос, за да видите до какво заключение ще дойдете. Трите страни на триъгълника представляват проекции на сили от три различни свята – физически, Умствен и Сърдечен. На какво е равен сборът от вътрешните ъгли на един триъгълник? (– На 180°, или на два прави ъгъла).

Тук, на Фигура 4, имате квадрата BDCA. Какво ще стане с този квадрат, ако две от страните му се скъсят, а другите две – продължат? (– Той ще се превърне в правоъгълник). Диагоналите в този квадрат представляват равнодействащи сили, които уподобяваме на волята в човека. Диагоналът AD разделя квадрата на два триъгълника – BDA и ADC. Ако приемем, че страната DB представлява силовите линии на ума, а BA – силовите линии на сърцето, тези силови линии могат да се уравновесят от волевите сили, от волята AD. Същото може да се каже и за силовите линии в триъгълника ADC. С една дума казано, волята е в състояние да урегулира силите на ума и на сърцето в човека. Като знаем това, по лицето на човека можем да четем какви сили участват в него, кои от тях вземат надмощие, какво направление приемат – възходящо или низходящо. Всичко това е написано и може да се изчисли по математически, по строго научен начин. Като наблюдавате ъглите, линиите на носа, на ухото, на устата в човека, можете да измервате кои линии се удължават, кои се скъсяват и да вадите заключение за силите в човека. Това е живата геометрия, начертана на човешкото лице. Когато умствените сили вземат надмощие в човека, линията BD се удължава, а линията AB се скъсява. Това показва, че в дадения случай волята на човека не е взела участие, значи някакви външни сили са действали върху индивида. Например, мъж и жена се оженят; мъжът има дълъг нос, жената – къс нос. Раждат се дъщеря и син: дъщерята има дълъг нос, а синът – къс. Това показва, че бащата е оказал влияние върху умствените сили на дъщеря си, затова тя мяза на него; майката пък е оказала влияние върху чувствата на сина си, затова той мяза на нея. В тези случаи удължаванията и скъсяванията на линиите не зависят от волята на индивидите, които слизат на Земята; това зависи от външни влияния, от влиянията на майката и бащата върху децата. Когато синът и дъщерята започнат съзнателна работа върху себе си, тогава те могат свободно да проявят волята си, която ще въздейства върху сърцето и ума с цел да уравновеси техните сили. Когато някоя съзнателна, високо издигната душа дойде в света, чрез волята си тя ще си изработи такъв нос, какъвто желае;

тя ще изработи такива черти на лицето си, каквито желае. Тази душа няма да се влияе нито от носа на баща си, нито от носа на майка си. Ако носът на майката е къс и широк, чрез волята си този индивид ще си изработи толкова широк и къс нос, колкото желае.

Що се отнася до вашите носове, това е вече свършен факт. Вие се намирате под влиянието на баща си и на майка си. Зад баща ви се крие влиянието на хиляди поколения с положителни сили, зад майка ви се крие влиянието на хиляди поколения с отрицателни сили. Вие се намирате вече под влиянието на тези сили. За да бъдете свободни от тяхното влияние, трябвало е още преди раждането си да не сте се свързвали с тях, но да сте се свързали с разумните природни сили. Щом веднъж сте се свързали с вашите деди и прадеди, не остава нищо друго, освен да работите съзнателно върху себе си, да впрегнете ума, сърцето и волята си на усилена работа. Като работите по този начин, няма да забележите как чувствата и мислите ви постепенно ще се изменят и вие няма да мислите и да чувствате вече като вашите дядовци и баби – чертите на лицето ви ще се изменят, носът ви ще се удължи. Достатъчно е носът ви да се удължи с един милиметър, за да видите, че волята ви е действала. Ако можете да разширите носа си с един милиметър, това показва, че усилията на волята ви не са останали безрезултатни.

Сега, ако около квадрата ACBD опишем окръжност, диагоналът AB в квадрата ще бъде едновременно диаметър в окръжността. Какво показва това? Това показва, че можем да превръщаме или да трансформираме силите, енергиите в Природата. Значи диагоналът в квадрата можем да превърнем в диаметър на окръжността. Не е достатъчно само да превръщаме енергиите, но ние трябва да ги измерваме, да им дадем математически израз. Диаметърът е равнодействаща сила, която поставя всички точки от окръжността на еднакво разстояние от една вътрешна, централна точка, наречена център на окръжността. Или диаметърът е равнодействаща сила, която поставя в равновесие всички умствени, сърдечни и волеви сили. Диагоналът пък е равнодействаща сила, която показва, че човек може да пази равновесие в себе си само в четири точки. Четирите точки са четирите тела, през които човек минава в сегашната си еволюция. Следователно, когато кажем квадрат, разбираме процес на развитие. Всяка от страните на квадрата представлява едно от четирите му тела – физическо, Астрално, Умствено и Причинно. Всяко тяло представлява отделен свят, отделно поле на действащи сили. Диагоналът в квадрата е равнодействаща сила, която слиза от Божествения свят, за да уравновеси другите сили на квадрата. Значи диагоналът иде от посока B към A, а не обратно.

Сега ви оставям да мислите върху квадрата, без да се обезсърчавате. Ако имате неясни неща, не се смущавайте. Всички неясни, неразбрани неща постепенно ще се разберат. Като се натъкват на някои противоречия, мнозина казват: "Тъй казал Господ, такава е Волята Божия" и т.н. Отде знаете, че Волята Божия е такава? Не, разсъждавайте, мислете дълбоко върху нещата, за да си ги представите в техния първоначален вид, и тогава се произнасяйте каква е Волята Божия, какво е казал Господ и т.н.

Представете си, че изговаряте думата ишвара, която е турска свещена дума. Един произнася правилно думата ишвара; дойде втори, заличава първата буква и остава думата швара; дойде трети, заличава буквата ш, остава думата вара. На турски вара означава лутане – значи този човек ходил, лутал се насам-натам. Какво намерил като се лутал? Намерил изгубеното иш, което означава работа. Думата ишвара означава същество, което дава работа на хората. Когато хората загубят работата, т.е. иш, това същество ги изоставя. Които не искат да работят, които не обичат работата, затриват слога иш и започват да се скитат. Казвате: "Каквото Бог даде, каквото Бог каже, така ще бъде." Щом е тъй, Бог е казал ишвара, т.е. ще работиш. Ишвара е свещено име на Бога на санскритски език. То означава, че за всяко нещо е нужно работа. Под думата работа разбирам всичко онова, което умът, сърцето и волята вършат. Когато само сърцето чувства, когато само умът мисли или когато само волята действа самостоятелно като физическа проява, това не е работа. Обаче, когато действат и трите заедно, в хармония с великия Божествен закон, това е работа. Следователно под работа в пълния смисъл на думата се разбира хармония на проява между ума, сърцето и волята, с цел да осмислят Живота. Работата подразбира още влагане на форма, съдържание и смисъл в Живота.

За следния път искам всички да проучите добре тази лекция. В нея са посочени практически методи, които трябва да разберете, за да се ползвате от тях. Всяка наука се осмисля, само когато има практическо приложение. Ако някоя наука няма практическо приложение, тя се утаява в подсъзнанието, т.е. складира се там и дълго време остава неизползвана.

И тъй, като погледнете носа си, не се обезсърчавайте, нито обвинявайте дедите и прадедите си. Благодарете за всичко, което ви е дадено – то е подарък, за който нищо не можете да кажете. Една българска пословица казва: "На харизан кон зъбите не се гледат." Щом не сте доволни от това, което ви е дадено, трябва да работите върху себе си. Ако работите съзнателно върху себе си, ще ви се дадат упътвания как да работите върху различните области на мозъка си, за да предизвикате дейността на умствените си сили. По този начин ще внесете равновесие в себе си.

Средата, в която живеете, е много груба и лесно може да ви извади от релсите на вашия живот. Не си правете илюзии да мислите, че с гранитна или с желязна воля можете да постигнете нещо. Диамантна воля се изисква от всички! Българинът има такава воля само когато се заинати. Ако в работата си би проявил такава воля, каквато в ината, той би извършил чудеса. У българина е силна волята в отрицателен смисъл; той, като евреина, повече руши, отколкото съгражда. Обаче от две хиляди години насам евреите минават през големи изпитания, вследствие на което се смекчиха малко, станаха по-умни и започнаха да творят. Като знаете това, работете усърдно, за да изправите това, което миналите поколения са изкривили. Лицето, което носите, е плоскост, върху която е проектирана не само дейността на вашите деди и прадеди, но и на цели поколения, цели раси и епохи преди вас.

Като ви давам тези обяснения, трябва да ги използвате правилно. Да приемете новото знание, това не значи да изхвърлите старото. Старото знание ще остане у вас като почва, като основа, върху която ще градите. Така постъпва и Природата. Умният книжник вади богатство от старото знание и върху него, като основа, поставя новото. И така, от старото той създава нещо хубаво.

И тъй, работете съзнателно върху носа си – ако е къс и тесен, да го удължите и разширите поне с един милиметър. Ако успеете за две години да постигнете този резултат, вие имате силна воля. Като норма за широчината на носа вземам 35 мм. През тези две години ще мерите носа си, за да видите дали сте достигнали дадената мярка. Освен това число, има още едно число – 37 см – разстоянието от средата на ушите до темето; това число е норма. Който има тези две числа в себе си, той е устойчив човек, на него може да се разчита. Като изучавате тези силови линии, ще видите какви са резултатите, когато тези две числа едновременно се намаляват или увеличават или ако едното число се увеличава, а другото намалява. Като правите различни изчисления, ще видите колко сложни формули се получават. От това гледище аз определям човека като сложна математическа формула. Щом е формула, всяка формула има три вида разрешаване: умствено, чувствено и физическо или волево. Ще кажете, че човек е най-разумното същество в света. Аз пък ще кажа, че човек е най-сложната математическа формула в света. Ето защо според мене очите, ушите, устата, брадата, веждите на човека представляват математически и геометрически формули. В тези формули има знакове, скоби, отношения.

Който знае тия неща, той може да решава всяка математическа задача. Сложно нещо са тия математически задачи. За да се реши една такава задача, нужен е изтънчен ум. За това се изискват ред измервания, ред

изчисления. Който иска да прави точни изчисления и измервания, той трябва да си служи с пергел, да намери и най-малкото отклонение от нормата. Ако не се правят точни измервания, човек може да се излъже. На пръв поглед някой нос изглежда дълъг; като се измери, вижда се, че не е дълъг. За всяко нещо човек трябва да има определена мярка, да познава същността на нещата. Той трябва да знае ролята на всеки уд в своя организъм. Велика задача е дадена на човека – да определи ролята на всеки свой уд. Носът, например, има едно предназначение, очите – друго, ушите – трето и т.н. При сегашното развитие на човека тази задача е мъчно разрешима, но той трябва да работи, да я разреши.

Мислете върху диагонала в квадрата и диаметъра в окръжността, за да станат тия въпроси по-ясни. За следния път направете резюме на тази лекция, за да придобиете повече Светлина в съзнанието си.

Всички трябва да знаете следното: математиката не търпи много философстване, много глаголстване, в нея всичко е строго определено. Ако започнете да разправяте на геометрика, че между носа и веждите има известно съотношение, трябва да му говорите с часове, за да го убедите. Обаче започнете ли да му доказвате това нещо математически, той веднага ще ви разбере и ще се съгласи с вашето твърдение. Колкото и да му говорите за линиите на лицето, за съотношението между тях, той няма да ви разбере, докато математически не му докажете това нещо. Той ще ви изслуша, но в края на краищата ще каже, че това е някакво съвпадение.

Какво показват извитите нокти на ястреба? Неговата алчност, неговата хищническа природа. Той е извил ноктите си, за да държи здраво жертвата. Когато хване жертвата си, никой не може да я освободи от неговите нокти. Когато човек свие ръката си на юмрук, с това той иска да покаже, че никой не може да вземе от ръката му това, което веднъж е сграбчил. Щом отпусне юмрука си, човек всичко дава – с това той казва, че не иска да държи нищо с ноктите си, т.е. не иска да държи жертвата в юмрука си. Всички движения, които човек прави, не са произволни. Те крият своя произход в далечното минало на човека. На времето си тия движения са били разумни и естествени, но днес, когато причината им е забравена, те нямат онова значение, каквото са имали в миналото. Днес ние виждаме, че някой свива ръката си, но защо я свива не знаем. В движенията, в свиването на ръката липсват някои неща, вследствие на което това свиване е изопачено. Някои движения са много естествени. Например, когато викате някого, вие движите ръцете си навътре, към вас; когато пъдите някого, движите ръцете си напред. Когато крие нещо, детето туря ръцете си отзад, близо до слабините си.

Сега говорим за юмрука, но за следния път пишете върху темата: "Произход на юмрука". Понеже никой автор не е писал по този въпрос, вие кажете своето авторитетно мнение за юмрука. Ако пък знаете какво са казали старите хора за юмрука, пишете тяхното мнение. Като говорите или пишете за юмрука, ще знаете, че той представлява проява на волята във физическия свят. Първите хора, които са свили ръката си на юмрук, това са ковачите, орачите, копачите, земеделците. Мислете по въпроса за юмрука и ще видите де и как се е явила нужда човек да свие ръката си на юмрук. Когато меси хляб или когато пере, жената свива ръката си на юмрук – хваща дрехата, изстисква я, но ръката ѝ се свива на юмрук. Ще мислите и ще изредите всички авторитети, които са били причина да се свие ръката на юмрук. После ще минете към животните, и там ще намерите подобно свиване. От наблюденията ще видите, че алчността е причина за свиване на ръката на юмрук. Когато защищава нещо, човек свива ръката си на юмрук; той го изнася вън и е готов да се бори. Сила е юмрукът за него, той вярва в тази сила. Като изгуби вяра в юмрука, той отпуща ръката си и казва: "Тази работа не може да се нареди по този начин." После пак свие юмрука си, пак го разпуща и т.н.

Добре е понякога човек да свива ръката си на юмрук, да се насърчава. Кога? Когато се е отчаял, обезсърчил. Нека тогава свие ръката си на юмрук, постави палеца отгоре и каже: "Тази работа ще се нареди добре!" Палецът представлява Божествения свят и законите, които действат в този свят. Ръката свита на юмрук, това значи: "Вярвам, че тази работа ще се нареди според законите на Божествения свят. Значи с Любовта всичко мога да направя." След това човек погледне към показалеца си и казва: Вярвам в своето благородство. После погледне към средния пръст и казва: "Вярвам в своята честност и справедливост." Когато погледне към безименния си пръст, който е свързан със Слънцето, човек казва: "Вярвам в Слънцето, което отоплява Земята и праща светлина." Като погледне към малкия пръст, секретарят на боговете, той казва: "С малкия си пръст се присъединявам към останалите пръсти, за да можем заедно да свършим работата си." Това са формули, с които лесно можете да се справяте. Всичките планети се намират на човешката ръка – всеки пръст е свързан с влиянието на една от планетите. Като погледне на дланта на ръката си, човек вижда и други планети – Марс, Луна, Венера. Щом има всички планети на ръката си, човек свива ръката си на юмрук и казва: "Сега вече мога да извърша всякаква работа." По този начин човек може да се поляризира.

Мнозина казват за себе си, че мислят право. Права мисъл е онази, която е свързана с разумните сили на Природата. Само така човек ще повярва, че показалецът му, например, е свързан с Божествения свят. Значи силите на

неговия ум се отправят към Божествения свят.

Сега, като ученици вие ще изучавате тия неща и ще ги прилагате в живота си като методи за работа.

Тайна молитва

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

14-та Лекция от Учителя, държана на 17 януари, 1923 г. София.
Книги:

* Установени мерки

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1923_01_21 Тъмното петно в съзнанието

ТЪМНОТО ПЕТНО В СЪЗНАНИЕТО

Размишление

(Прочете се резюмето върху темата „Разликата между ума и сърцето“.)

(Прочетоха се няколко от темите „Целта и предназначението на окултния ученик“.)

Ще ви попитам сега за какво мислите и какво чувствате.

Аз ще направя едно въведение, няма да го пишете, то е предговор. Сега да допуснем от окултно гледище, че човек иде на земята, преражда се. За пример един стар дядо, който е умрял на 120 години, влязъл е в духовния свят и да кажем, че след 100 години пак се преражда наново. Допуснете, че този старец е бил философ, писал е ред съчинения. Името му е сложено в някоя енциклопедия. Там е написан и целият му живот. Ред автори са записани там. За пример този старец е писал за произхода на светлината, върху създаването или произхода на човека. Този философ, като се роди изново като едно дете, ще почне да плаче, забравя всички философии. Питам ви: Как е възможно един философ да се превърне на едно дете и да плаче пак наново? Докосвам един важен въпрос. Някои твърдят, че сърцето е това, умът е онова... Аз казвам: Някой си е много учен философ, но след като се роди наново, плаче; и туй дете, като порасне, дойде на 21 или 33 години, пак почва да проявява своите таланти. След туй пак се връща в духовния свят, после, пак дойде на земята като малко дете. Питам: Има ли връзка между проявяването на първия детински живот и проявяването на втория живот?

Сега да допуснем, че има един по-висш свят от нашия. Знаете ли, че най-глупавото в нашия свят – плаченето на едно дете, представлява предмет за изучаване в другия свят? Туй, което за нас е много глупаво, за тия висши същества, това е една философия там, а всичките най-умни книги тук, там са най-глупавите неща. Допуснете сега именно такова противоречие. Ние го допускаме, но може да има някои за и против тази мисъл. И действително, в Писанието се казва, че най-голямата човешка мъдрост пред Бога е безумие. Тогава иде следният въпрос: Коя е нормата, върху която окултният ученик трябва да обуславя своя живот? Откъде трябва той да започне, за кое знание той трябва да положи усилие и кое трябва да тури за основа? Той няма право да се отрича от живота. Само умният човек може да се отрича. От какво? Пред мен са представени две паници:

едната паница с отрова, другата – с ошав. Казвам: Отричам се от първата. – „Защо се отричаш?" – Тази паница не е за мен. Взимам другата паница, в която седи сладкият ошав. Глупавият веднага ще вземе двете паници.

Сега, от окултно гледище се казва: „Ученикът трябва да се отрече". От какво трябва да се самоотрече окултният ученик? Какво нещо е да се самоотричаш? Кой от вас е правил опити? Знаете ли произхода на самоотричането? Опитвали ли сте го вие? Има няколко души, които са опитвали стойността на водата. Има и от младите, и от старите, които знаят какво нещо е водата, какъв е нейният произход, каква е нейната сила. Те имат цял ред доказателства и такива преживявания, че никой не може да ги убеди в противното. Сега например все трябва да се правят твърдения. Днес всички говорим отрицателната философия. Казват: „Това да не правим, онова да не правим". И при това, при все че се казва да го не правим, ние го правим. После се казва: „Това да правим, онова да правим", а ние пак го не правим. Туй, за което се казва да не го правим, ние го правим. Например казва се да не крадем, а ние крадем. Да не лъжем, а ние лъжем. Да не сме страхливи, а ние сме страхливи. Туй, което ни се заповядва да не правим, ние го правим. После, казва ни се тъй: „Ще бъдете благородни, ще обичате ближните си", но ние не го правим. Защо? Кажете на когото и да е: „Ти трябва да раздадеш имуществото си". Той ще каже: „Не му е дошло още времето". Но дайте му един метод как да отвори касата на богатия човек, той ще го направи това. Защо? Туй е политически живот. Като кажеш само една дума, той тъй ще нагласи ключовете си, че всичкото злато ще го извади. Американците в тази война по един изкуствен начин, законно, изтеглиха всичкото богатство на Европа. И едва сега, след войната, европейците усетиха, че златото отиде и мислят по кой начин да върнат назад туй злато.

Сега изобщо туй, което става в общия живот, става и в личния живот. И тогава ние ще се спрем на следното твърдение: Вие на гъсеницата не може да дадете морала на пеперудата. На вълка не може да дадете морала на овцата. На паяка не може да дадете морала на мухата. Паякът си има особен морал, вълкът си има особен морал, гъсеницата си има особен морал. И като дойдем до хората, вие трябва да разберете, че не всички хора произтичат от един и същ род. Сега ще се натъкнете на едно противоречие. Казва ви се, че всички произтичате от едни прародители. Нали тъй? Окултната наука оспорва това. Всичките хора не са родени от един баща. Не са! Туй сега между стените да остане. Разбирате ли? То не е за вън. Изнесете ли го, ще се компрометирате всички. Сега ние ще дойдем до разсъжденията в това като ученици. Възможно ли е един предмет, направен от злато, да не е злато? Възможно ли е един предмет от злато да стане желязо? И възможно ли е един предмет от желязо да стане злато?

Алхимиците казват: „Желязото може да стане сребро и злато“, да, но за този, който разбира. То е друг въпрос. Затова като кажем, че всички хора не произтичат от един баща, подразбирам, че има няколко рода материя, от която хората са създадени. Няколко вида материя има и следователно телата на всички хора не са образувани от една и съща материя. Вследствие на това се явява туй съвременно противоречие. И дълго време ще съществува, докато дойдат ония, по-висшите светове, които сега алхимически работят, т.е. превръщат низшите елементи, които сега функционират в човешките тела. Докато те работят, те разрешават една висша задача в своите лаборатории.

И когато разрешат своите задачи, те ще почнат да правят тела, в които хората ще функционират в една нова обстановка. Тогава хората няма да грешат, а ще възкръсват. Но докато човек добие това ново тяло, той трябва да работи дълго време, трябва да си достави материя, а тази материя се добива много мъчно. Тя съществува разхвърлена, т.е. материята, от която трябва да се направят нашите тела, е разхвърлена в пространството и трябва хиляди години, за да се достави. Има твърдения, че за да се достави един грам от такава една организирана материя, от която може да се създаде нашето бъдещо тяло, всички фабрики в света трябва да работят 3,000 години. Е, питам: Колко ще струва този грам? Може ли да направите едно изчисление? И тъй, ние се намираме при създаването на своя организъм, при създаването на своя ум и своето сърце. Ние се намираме пред една от най-мъчните задачи. Като ученици, туй трябва да знаете. Не си правете илюзии. Да се създадат органите на бъдещото сърце и на бъдещия ум, да мислим тъй, както Бог мисли, то е място на сериозна работа. Сега, онези, слабодушните ученици, казват: „Тази работа като е толкова трудна, тя не е за нас“. Така може да мисли само един, който не е ученик, но който е ученик, неговата задача е да трансформира своето сърце. То е приготовление за третата култура, която сега иде. Аз я наричам трета култура, малко в разрез с това деление на теософите. Не е в разрез, защото ние я вземаме от чисто кабалистическо гледище, а не от теософско.

Третата култура, тя е култура на сърцето. Значи човешкото сърце трябва да се трансформира, да се преобрази. И в Писанието се казва: „Каменното сърце ще се превърне в плът“. Не в плът, не е преведено добре. Ще се превърне в една материя възвишена и благородна, в която човешкият дух ще може да работи тъй пластично, в което човешкият ум ще работи тъй възвишено, че да поддържа този благороден стремеж. Казва се: „Ще им дам сърце, направено от плът, в него ще напиша законите си и всички, от малък до голям, ще ме познаят“.

Сега, окултните ученици, вие, за да може да работите, непременно трябва

да имате абсолютна вяра! Знаете ли какво значи абсолютна вяра?

Вие сте влезли в Школата много лесно, всички сте влезли без никакви изпити и мислите, че сте в окултната Школа. Не! Вие сте в преддверието на окултната Школа и сега, който ще влезе в окултната Школа, ще мине през един изпит; през 9 огъня ще ви прекарат. Не мислете, че то е лесно. Аз още не съм ви взел на разходка в другия свят. Тук в Школата много лесно влизате, но един ден ще ви взема в Школата горе, да видите как седи всъщност работата. Сега изведнъж ще кажете: „Ха да видим тази работа!" Няма какво да видите. Най-първо, трябва да имате абсолютна вяра и безстрашие. Знаете ли какво е безстрашие? Някои светски хора имат туй безстрашие. Ще ви приведа един пример, аз съм го привеждал и друг път. Над Ниагарския водопад, широк близо един и половина километра, прекарват едно въже от единия му бряг до другия. При падането на тая вода с милиони кубически тонове се образува страшно бучене. И един господин с върлина в ръка минава от единия край до другия край по това въже. Ще кажете: „Това е смелост". Тъй. Втория път той се връща и взима друг един на гърба си и пак минава по въжето с върлината. Третия път го взима пак на гърба си и минава вече без върлината. И двамата минават по въжето. Представете си какво концентриране трябва да има този човек на ума си, за да мине по туй въже, и колко внимателно трябва да върви, стъпка по стъпка! Никакво подхлъзване не трябва да има. Защото при най-малкото подхлъзване ще платят с живота си.

Та ние в този свят сме на едно такова въже отгоре и трябва да го минем. Отдолу има такъв рев, такова бучене! И всеки един трябва да има такова концентриране на мисълта! И аз бих препоръчал всеки един от вас да има такова концентриране, каквото има у този американец, който е минал по това въже. Питам ви: Ако вие имахте това концентриране, нямаше ли да минете? Щеше ли да ви смущава ревът? Не. Рев има в света. Горе на въжето си. Каква цел имаш? Една велика задача имаш – да минеш водопада от единия край до другия по това въже. Сега, при този закон ние ще дойдем да контролираме своите чувства. Не се стремете да контролирате вашите силни чувства. Стремете се да контролирате най-малкия си недъг. Постарайте се този най-нищожен недъг да го контролирате. Допуснете, че вие имате по закона на наследствеността следния недъг: обичате да се почесвате отзад по главата. Това, да се почешеш, не е грях, то е в реда на нещата. Но постарай се този недъг да го премахнеш. Знаете ли в какво противоречие ще се намерите? Или за пример имате друг недъг: седите на стола си, слагате си единия крак над другия, а после правите обратното. След туй си местите и ръцете. Това не е грях, но като седнете на един стол, тихо и спокойно трябва да седите, да си слагате краката така, че да запазите своето равновесие.

После, за пример, ако аз седна някоя вечер, тъй да се вдам на размишление, вие се нервирате. Вие ще кажете: „Защо Учителят мълчи? Какво нещо ни липсва?“ Аз си мисля, а вие казвате: „Кажи нещо де!“ Да каже нещо Учителя. Ами че аз казвам. Аз мълча и ви казвам в себе си, на ума си: „Вие разрешихте ли великата задача на живота?“ – „Е, кажи де, кажи нещо, Учителю.“ На този, малкия недъг трябва да му намерим произхождението. От какво е произлязъл този малък недъг? После, вземете следното, което се заражда често между хората. Хора, които много се обичат, между тях се роди един недъг, че после най-малкият оттенък на думите се тълкува зле. Единият каже нещо, другият изтълкува думите точно в обратен смисъл. Как ще си обясните това изопачаване? И казваш, че ти го обичаш, а когато той говори, казваш: „Тази дума е заради мене“. Тогава имате два живота. Е, как е възможно един човек да ви обича и да ви каже една обидна дума? Откъде е произлязло това противоречие? Ще кажете: „Някой дух му е казал, той му е внушил тези мисли“. Но туй не става един път. Той ти каже веднъж, и втори път, и трети път, и наруши цялото равновесие. И между тия хора става едно разединение. Да кажем, някой ученик е влязъл в Школата, ревностен е, един от първите, но по едно време почва да се явява у него едно охлаждане, охлаждане и той си излезе из Школата. Другите обясняват: „Той е зелен, той не е готов още“. Не! Въпросът не е там. Той не е излязъл из Школата. Той е чул тука някои работи и отива да ги провери в света. Може след 4–5 години да се върне и да каже: „Аз разреших нещата“. Той е отишъл надалеч и работи. Онези, които не разбират закона, ще кажат: „Той излязъл из Школата“. Не, той решава задачата.

Сега, в тия малки погрешки контрол трябва! Има погрешки, които само ние знаем. Туй, което хората знаят, това не е погрешка; това, което само ние знаем, това е погрешка. Бъдете уверени, че всеки сам знае своите погрешки. Погрешките не са видими. Те имат отвън резултати, но погрешката не седи в тия резултати. Погрешката другаде се крие. Само ние знаем причината на тази погрешка. Тази погрешка, която вие съзнавате, за нея говоря аз, за погрешката, която седи във вашето съзнание. Като влезем в новия салон, трябва да имаме една голяма дъска, да ви обяснявам нещата. Сега някои работи може да разбирате, някои не разбирате. Туй, което в даден момент ти съзнаваш като една нищожна погрешка в съзнанието си, то хвърля едно малко петно в съзнанието ти, една точица. Ти ще го опиташ, една точица е то. Затуй ще употребиш всичките средства и ще се постараеш да премахнеш туй черно петно от съзнанието, ти вече имаш знание.

Туй черно петно, това е една гъста материя, през която Божествената

светлина не може да минава, и следователно в съзнанието ти се показва като една черна точка. И във физическия живот, и в сърдечния има ред проявления, т.е. всички мисли и желания, които са дошли под сянката на тази черна точка, са осакатени. Следователно туй малко черно петно е зачатък на една малка проказа. И тази проказа е вътре в човешкия живот. Тя някой път се увеличава, някой път се намалява. Почнете тогава да се молите и вижте дали вашата молитва има сила да премахне това петно. Туй малко черно петно вътре в съзнанието си вие го съзнавате. Никой го не вижда, само вие го съзнавате, то е толкова малко, че с най-силни микроскопи трябва да го търсим. Само вие го виждате, никой не го вижда. И такива петна ги имаме. Светиите са идвали в Школата, те са виждали тия петна. Някой светия прави чудеса, лекува другите, а при това той има такова едно петно, постоянно се бори с него и търси начин как да се освободи от такова едно малко петно. Един светия седи 20 години в гората, чака и не може да се освободи, търси начини. Седи в гората и чака. Защо? Щом разреши въпроса как да премахне това петно, той не седи вече в гората, а се върне в обществото. Сега ви препоръчвам. Аз виждам – всеки един от вас има такова едно малко петно и аз ви препоръчвам като ученици да насочите вашата деятелност, за да премахнете туй микроскопическо петно от съзнанието ви. Да бъде съзнанието ви чисто или най-малко да може да го местите от едно място на друго. Туй показва, че имате сила, да може да го местите, както в часовник. Това е първият опит, който трябва да правите във вашето съзнание. И всичките изобретатели в съвременната цивилизация, които са се домогнали до някои окултни сили, в каквото и да е направления, тия изобретатели, според резултатите, които са произвели, за в бъдеще ги очаква голямо нещастие, едно такова петно ще се образува у тях. Тия изобретатели са забогатели, милиони са спечелили от изобретенията си. Да допуснем сега, че един алхимик е намерил закона за подмладяване живота на хората. Дойде един, който е живял развратен живот, той му даде 2–3 пъти от това средство и поднови организма му. Знаете ли каква ще бъде неговата отговорност?

Сега първото нещо: в Школата се изисква онези от вас, които искат да добият истинското познание, да се доберат до един положителен морал, не до този, обикновения морал, и тогава това черно петно на съзнанието сами вие ще си го намерите. Направете опит. Аз бих желал за цял един месец всяка вечер между 10 и 4 ч., когато се пробудите, проектирайте ума си към вашето съзнание. Вие ще видите в себе си една бяла, мека, много приятна светлина, то е вашето съзнание, което прави отражение. Насочете погледа си към съзнанието, направете едно изчистване в ума си и вижте тази белина̀ еднаква ли е. Где е по-бяла? Някой път към периферията е много светла, а към центъра потъмнява, както един художник, който

хвърля своите сенки. Центърът е светъл, а периферията потъмняла. Някой път ще забележите туй петно вътре в центъра на тази светлина, някой път няма да го забележите. Щом намерите тази светлина, вие ще се концентрирате 5–10–15 минути. То са наблюдения, ще гледате дали можете да намерите туй малко черно петно. Ще разделите съзнанието, за да видите откъде се пада петното, от лявата страна на вашето лице, или от дясната, отгоре към челото, или надолу към брадата. Тази светлина ще бъде под ъгъл около 45 градуса и някой път, ако я гледате дълго време в съзнанието си, ще вдигнете главата си нагоре, тя ще дойде над главата ви перпендикулярно и ще почне да се движи бързо над главата ви и после се отдалечава, отдалечава нагоре. Като гледате така дълго време в пространството, образува се нещо като дупка, която се намалява, намалява, докато изчезне. И след туй всичко наоколо потъмнее, съзнанието е изчезнало, няма го.

Докато тази светлина съществува, вие усещате едно приятно настроение на духа си, щом се вдигне нагоре и изчезне, почвате да усещате една тъга, една скръб. Въпросът е защо тази светлина се вдига нагоре? Сега, като изучавате псалмите, Давид казва, че той наблюдава своето сърце, своето съзнание. Направете го и вие, но само онези от вас, които искат, не всички обезателно. Онези, които искат да дадат един нормален ход на своето учение, нека направят този опит, той не е задължителен. Но онези от вас, които го направят, да постъпят според закона на Мъдростта. Тук трябва Мъдрост. Разбирате ли? Тук трябва Мъдрост и постоянство. Мъдрост и Истина може да разрешат този въпрос. Любовта после ще дойде. Само онези от вас, които имат тази интелигентност на ума си, те може да направят опита. За един цял месец, от 5 до 30 минути най-много, може да правят своите опити. Да не мислите, че е в многото наблюдение. Някой път човек в 5 минути може да разреши повече, отколкото в 30 минути. Концентрирането не зависи от времето. След един месец аз ще питам някои от вас намерили ли са туй петно вътре в съзнанието си. Само така ще се домогнем до един окултен закон за живота. Ние не искаме сега да реформираме света, както досега са го реформирали. По тия закони, по тия правила, както сега се реформира светът, то е „две затъкава, три разтакава“, „две затъкава, три разтакава“. То е едно забавление. Туй поправяне на света не е поправяне. И човек със сегашния морал никога не може да се поправи. Невъзможно е! Защо? Причините, които произвеждат тия недъзи, са незасегнати, а ние чистим временно само тия резултати. За пример болестите сега в света много се увеличиха. Какви ли хигиенни мерки не са взети? В едно отношение взимат мерки, в друго отношение болестите се увеличават. Забележете, след като влязохме в Школата, започнахме с музиката, но когато започнахме да пеем тези песни, изведнъж у вас дойде тази кашлица, всички почнахте да кашляте.

Ама тази кашлица аз нарочно я допуснах.

Аз ви поставих на един изпит, зная къде седи този ви недъг. Всичкото седи тук в гърлото и работи надолу в корема. Казах ви много пъти да кажете на кашлицата: „Слушай, аз съм мобилизиран“. Сега не е лошо, че кашляте, то е в реда на нещата, но причината е в гърлото. Във вашия живот, между Бога и вас, между ангелите и вас, има известна дисхармония. Дисхармонията между Бога е, че вие Любовта Му не я възприемате както трябва. А че с ангелите сте в контраст, то е, защото не възприемате тяхната Мъдрост както трябва. И вие се намирате в едно несъзнателно противоречие. За пример казвате: „А, нашето сърце е топло“. Любов имате, нали? Но ако Бог е Любов, как е възможно аз, който имам Божествената Любов, да се роди в сърцето ми омраза? Омразата е от друго естество. Невъзможно е! Или е вярно, че аз съм имал Любов, или че Любовта не е у мене, или отношенията между мен и Бога не са правилни.

Туй е по закон, това е принципът. Второто положение е, че не сме уверени в нашето знание, в туй, което знаем, и не можем да го приложим. Вие, съвременните окултни ученици, ако дойде при вас един адепт, как ще го посрещнете? Ако ви дам един изпит, най-малко три четвърти от вас бихте се увлекли. Защо ще се увлечете? Как? Аз зная. Тук преди години в София дойде един млад момък, дойде и една млада мома. Те бяха от Хасково. И двамата отиват въодушевени от новото учение да проповядват в Македония. Момъкът говори с духовете чрез момата и духовете им казват да отидат в Македония. И двамата ме питат: „Ти какво ще кажеш?“ Аз им казвам: „Може да отидете, ако искате, но ако питате мен, не отивайте, не му е времето да отидете сега в Македония, може да останете да работите тук“. И те останаха да работят в София. Почнаха да се стичат около тях нашите приятели, даже някои от най-видните отиваха. И тогава медиумът казва на една сестра, която си замина: „Ти скоро ще умреш, но да осигуриш нашето дружество, да му завещаеш нещо“. Е, хубаво. След това тия двамата отидоха в Пловдив. Там друга една сестра с цялото си семейство отидоха при тях и се опропастиха. Сега този, който беше повел тази мома да иде в Македония, той не е тъй силно духовно развит. Той живее само за себе си, нищо Божествено няма в него. И като погледнеш в духовния свят главата му, тя там е черна, но неговият личен егоизъм свети горе на главата. Ама другите благородни, Божествени качества, всичко туй спи. Казвам му един ден: „Слушай, ти трябва да се върнеш, да подготвиш себе си, да се освободиш от всичките свои недъзи и тогава може да идеш да проповядваш, а тъй ти ще създадеш на себе си едно зло“. Сега този млад момък беше под влиянието на други адепти, защото в света действат и други адепти. Някой път те идват и тук, в България. Не мислете, че не я посещават. Адепти посещават и Школата в София. Някой път с

физическите си тела идват, а някой път идват със своите астрални тела. Мислите ли, че туй, което сега свещениците правят, аз не зная на какво се дължи? Знаем ние произхода. Произходът не е тук от България, той е от друго място. По някой път вие ще кажете: „Господ нали е силен?“ Да, Господ е силен, тъй, но и ние трябва да бъдем силни. Разсъждавайте по същия начин. Окултният ученик не му е позволено да разсъждава детински. Той трябва да разсъждава като мъж. Житното зърно не трябва да пита: „Слънцето нали ме грее?“ То трябва да пита така: „Способно ли съм аз да използвам светлината, която ми се изпраща, мога ли да използвам слънчевата енергия?“ А туй, колко е силен Господ, не е важно. Важно е в състояние ли сме да използваме тази светлина, която иде от Бога, за благото на нашата душа и за нейното растене? Това трябва да ни интересува като ученици. Тази светлина, малката светлина, която имаш за растене, тя е важна. Сега, като ви говоря така, вие пак няма да разсъждавате детински.

Ще кажете, че се обезсърчавате. Не, в окултната наука няма обезсърчение! Там има знания! Това е Мъдрост. Ще разсъждавате. Няма да мислиш, че ти си праведен, но ще знаеш, че пътят ти е отворен. Там е способният ученик, в това се вижда дали той е добър, или лош. Способен ли е той, пътят му е отворен навсякъде. За резултатите на неговата способност той после си дава отговор, но пътят му е всякога отворен. Та сега първото нещо – вие трябва да развивате тази способност в себе си. Способността седи в това безстрашие на вашата мисъл. Тази мисъл да я развиете тъй, както е в първоначалното свое произхождение, т.е. да схванете една Божествена мисъл тъй чиста и ясна, както си е, без да се опасяваме от нейните последствия. Ние някой път говорим за Любовта и после ще кажем: „Е, има философия, за да се разбере тя“. Не, не, Любовта може да се разбере само по един начин. Ако аз бих пуснал тази вечер тока на Любовта, вие щяхте да я почувствате... Може някой път за половин час да пуснем тока на Божествената Любов, тогава вие ще почувствате какво нещо е Любовта. Ако половин час тече този ток във всинца ви, вие ще научите много повече, отколкото всичката философия, която сега съществува в света. Вие ще кажете: „Ха, пусни го!“ Прави сте, и аз да съм на вашето място, и аз ще кажа тъй: „Ха, пусни го!“ Питам, ако аз го пусна, този ток ще произведе ли тия резултати, които невидимият свят очаква? Разберете, че живата Природа държи строга сметка за всичките нейни живи сили. Тя тъй щателно следи за тях. Много щателна е тя. Ако след като тече половин час този ток, един ден ще ни представят сметка. Тя държи сметка и не може току-тъй да пуснеш този ток, ще го пуснеш навреме. Може да се пусне, но навреме, ако вие сте приготвени. Ако намерите тия черни точки и може да ги контролирате, тогава тока може да го пуснем. Не искам да се шегуваме. Сега ще дойдем до сериозна работа. Като пуснем този ток, старите ще ги

подмладим, а младите ще ги остарим. Има млади, които са позлатени отвън, и като пуснем тока, ще изчезне златото и те остават така, като че са стари; има стари, които отвътре са злато, а отвън са обвити с един пласт от обикновен метал, и като пуснем тока, този пласт ще се стопи, а златото ще остане. Тъй че всеки ще се яви в своята вътрешна същина. И цялата обстановка на нещата ще се измени.

Тогава ще видите кой е праведен и кой е грешник. Кой е праведен, то е на обикновен език. Ще се видите, всеки ще разбере учен ли е, или не, а не кой е праведен. Този ток ще покаже кой от вас е работил в миналото, доколко се е занимавал, как се е учил, когато е бил в Школата, каква е била способността му. Само така ще се разкрие доколко той се е учил и как е използвал това знание в ред съществувания на миналото. И следователно във вас ще се представят всичките тия картини на вашия минал живот и вие ще се спрете и ще кажете: „Разбирам, тази погрешка се дължи на тия причини“. И при туй съзнание вие ще поправите тия погрешки много лесно. Та главното нещо, което се изисква, е да съсредоточите ума си във вашите способности, да използвате Божията светлина. Сега туй, което става в окръжаващата среда, искат да отвлекат вашето внимание в друга посока. То е едно налягане и онзи ученик, който разбира закона, ще знае, че туй налягане отвън е тъй необходимо, както в една реторта трябва да има налягане, за да може законът да работи. В Школата трябва да има известно съпротивление. Та няма да се плашите от външната обстановка на нещата. Тия свещеници, които днес пречат, те са били ученици някога в окултната Школа; някои от тях са изпъдени от Школата и като няма какво да правят, станали са свещеници. Но Школата на Бялото Братство, тя е безпощадна. Един ученик, веднъж изпъден от училището за непослушание, неговата съдба е решена: той ще деградира постепенно. Постепенно изгубва ония условия, при които той може да се учи, и следователно при всяко едно прераждане условията почват да остават по-тежки и по-тежки, докато той дойде в положението на един посредствен индивид. И тъй са се родили в Индустан тия парии, най-бедните, идиотите, най-тъпите. И умните, всеки един човек ще дойде до това положение, щом веднъж е постъпил в една школа и се върне назад. В каквато и да е Школа – дали си в Школата на Бялото Братство, или от школата на Черното братство, и в двете школи законът е един и същ, всякога резултатът е смърт, няма друго! Трябва да знаете, излезете ли веднъж из Школата, очаква ви смърт!

Там законът е смърт. Казва се: „Който претърпи докрай, спасен ще бъде“. Не трябва да се страхуваш в нищо! Трябва да бъдете безстрашни! Връщането назад е смърт. Дали си в едната школа, или в другата, същото е. Затуй и в черното братство, и в Бялото Братство всички се отличават с

постоянство. Какво постоянство има във всичките братства! Защото те знаят, че ако не издържат – смърт ги очаква! В черното братство – всеки, който не устои, очаква го смърт; в Бялото Братство – всеки, който не устои, очаква го смърт! Обратно, в черното братство, ако устои, очаква го живот, и в Бялото Братство, ако устои, очаква го живот.

И тъй, ще се стремите да се не обезсърчавате. Ще ви дойдат големи обезсърчения, ще кажете: „То тази работа не е за нас. Ние сме стари, външните условия са такива, при по-благоприятни условия“. Не се лъжете! По-благоприятни условия от тези няма да намерите. По-неблагоприятни ще намерите, по-лоши ще намерите, но по-благоприятни отсега няма да намерите. И после ще кажете: „Има малко време, да отложим, да си помислим“. Никакво отлагане! Никакво мислене! Не да прогласите света, да кажете: „Ние сме окултни ученици“, но в себе си, във вашето съзнание ще кажете: „Сега е време, този въпрос аз трябва да го реша. Сега или никога!“ И когато решиш, хората няма да знаят, няма да казваш никому, на себе си ще кажеш, на ума си ще кажеш. Има един ум, който вие само го знаете. Няма да кажеш „аз“. Не, ти ще се обърнеш към своята душа. Какво трябва да кажеш на тази душа? „С теб е Бог! Ти ще победиш! Твоята победа е моя победа.“ Всякога ученикът трябва да признава, че Бог е в душата му. То е закон. Не признава ли великия закон... Кой е този закон? Аз онзи ден казах правилото. Аз вярвам само в един Бог на Любовта, в един Учител на Мъдростта и в един Дух на Истината. Тъй трябва да бъде! В един Бог на Любовта, и в един учител на Мъдростта, и в един Дух на Истината. Туй трябва да бъде правило на всеки един окултен ученик! Ще се спре и ще го каже. Това правило трябва да го разрешаваме. Сега не мислете, че вас в окултния свят ще ви посрещнат с такива цветя. Не, много нещо ще минете, но мъжество се изисква от вас. Ще минете вътрешни борби; външните борби са нищо, те са цвете! Ще влезете в едно противоречие със себе си, ще дойдат духовни борби. Дойде ли тази борба, няма да си извадите ножа като Дон Кихот, ще се спрете и ще кажете на душата си:

„С теб е Бог!
Ти ще победиш!
Твоята победа е и моя победа!
Аз вярвам в един Бог на Любовта,
В един Учител на Мъдростта и
В един Дух на Истината.“

Сега вие, учениците, които ме слушате, имате този обикновен морал да се критикувате. Ако аз дойда да засегна морала... Този морал е за света, трябва да го напуснете. С този морал никога няма да се оправите. Школата

няма да се оправи. Преди всичко трябва да имате дълбоко в съзнанието си желание, като седнете вечерно време в своята си стая, мислено да обгърнете всички ония ваши приятели, ученици, изпратете им една Божествена мисъл на Великия Учител, изпратете им едно добро пожелание на Великия Господ на Любовта, изпратете им едно благо на Великия Дух на Истината. Дълбоко от душата си пожелайте на всички поименно и те да имат туй благо, което вие имате. Пожелайте във вас да ги повдигнете. Постарайте се някой път да видите, че те светят във вас. Не се спирайте върху техните погрешки, не оставяйте да проникват те във вашето съзнание, а да са пред вас като свещи. По-дълбоко идете. Всяка една душа има наслоения от миналото, такива пластове! Туй наслоение трябва да се пробие. Те са като в някоя рудница затворени и вие трябва да влезете като първия спасител между тях. Може би някой от учениците да е обезсърчен, да каже: „Тази работа няма да я бъде, аз ще напусна Школата“. Ти със своята мисъл ще се притечеш, ще кажеш: „Братко, аз съм с теб, моята душа е с тебе!“, ще го насърчиш. Това е Любов. Ако тъй казвате всяка вечер... А вие сега какво правите? Седнете, започнете вашето медитиране: „Онзи там на първите столове седнал, той да ми говори! Само той знае, 10 години как е в Школата, нищо не знае, пък сега дошъл да ми се показва, че е нещо“. Медитация е това. „Че как досега този Учител не е могъл да го поправи? Ако беше той от Бога пратен, той трябваше да пусне този ток, да стане светия. Тази работа няма да я бъде“. За някоя си сестра, хайде да не казвам името: „Ха, тази младата, сега влязла в Школата, а ние от толкова години сме, стари, а тя едва влязла, знаем я ние“. Това са спънки за един окултен ученик. Млади, стари – няма! Грешките на хората, това са благоприятни условия за вас да се развивате. Това трябва да го знаете.

И в този свят, ако вие искате да знаете, праведните хора са грешни, а грешните са праведни. Защото един грешник, който се е оцапал, той казва: „Господи, в мене вече нищо не остана, аз толкова много съм се оцапал! Аз зная, аз опитах всичките хора и отсега нататък от хората не очаквам нищо. От Тебе очаквам, Ти няма да ми изневериш; всички хора ми изневериха. Аз опитах всички хора и сега, каквото ми кажеш, ще го правя“. И почне да се повдига. А праведният каже: „Аз съм способен, това ще направя, онова ще направя“. Той седи и в края на краищата нищо не излезе. А онзи, падналият, няма да се минат 5–6 години, той ще се повдигне, Бог ще му помогне. И ако някой от вас оспорва това, нека прочете в Стария завет какво каза Господ на Соломон. Яви се Господ на Соломон и му каза, че ще има голяма Мъдрост. И какво стана със Соломона? Всички му се смяха. Колко жени имаше той? Около 900 наложници. Това е едно морално падение. Казва се, че в първо време той се отдал на ядене и пиене. Каквото пожелавал, всичко направял. Разбирате ли? Нали всичко беше той, нали той беше най-умният? Казваха му: „Като теб в Израил друг цар няма да

бъде“. Най-първо Соломон имаше тази претенция – обещаваше храм да направи. Имаше големи окултни познания, но после трябваше да премине през закона на смирението. Като четете 12-та глава от Еклисиаст, казва се: „Помни, че Господ ще докара всичко на съд“.

И като четете притчите на Соломон, много от неговите мисли са нахвърляни в края на живота му, когато той вече признава, че философията не седи в тази световна Мъдрост. И затова казва: „Суета на суетите, всичко е суета“. И който пише много книги, Мъдростта не е там. Има нещо по-дълбоко. Аз го опитах. Ако човек не го научи, всичко е напразно. Не е там спасението. Той е намерил нещо, за което е казал, че не му е време сега да се говори. Друг ще дойде да говори. Сега, ако аз ви кажа, че един от учениците на Христа беше и Соломон, може ли да намерите кой беше Соломон? Кой от 12-те ученици? (Обаждат се: „Йоан“, „Павел“.) Който и да е, намерете го в себе си.

Аз ви казвам само толкова. И тази сутрин ви казах, че няма да ви разправям защо е дошъл Христос. И защо е страдал, пак няма да ви кажа, но ще ви кажа защо трябва да се обичаме и любим. Туй ще ви кажа. Аз ви казвам, че Соломон е бил един от неговите ученици. Той е имал тази опитност и казва: „Всичко в света е само Един. Само Един остава в света“. Значи един от учениците на Христа беше Соломон. И той се сподоби да влезе в Школата на Христа с големи страдания и смирение. И му казва: „Ти ще влезеш в Школата на Христа, за да научиш това, което сега не знаеш“. Вие нали казвате: „Ние сме в Школата на Христа“. А за да влезете в Школата на Христа, вие трябва да претърпите едно такова морално падение, т.е. един такъв тежък изпит, какъвто не сте виждали. И сам Христос, като слезе на земята, Той минаваше един велик изпит. Какъв беше този изпит? Че върху Неговите плещи трябваше да се сложат греховете и пороците на цялото паднало човечество и той почувства, като че сам Той ги е извършил. И трябваше да намери един модус. Като освободи всичките тия души, да им даде един нов подтик, нов тласък да дойдат пак на земята, да се очистят, да се повдигнат. Следователно сам трябваше да дойде на земята, да разреши задачата си и да я опита. И Той я опита и каза, че по този начин трябваше да се реши задачата. По кой начин?

Сега, ако вие сте готови, има и друг начин за изучаване на Евангелието. Казвам: Вие едва влизате в Школата, в преддверието на Школата сте, но вътре ще влезете. И сега, ако вие вървите назад, смърт ви очаква. Напред – живот има. Тъй е разрешен въпросът. Да не мислите, че е лесно да кажете: „Аз ще се откажа“. Ще се откажеш ли? Въпросът е тъй за вас: смърт или живот! Напред е живот, назад е смърт. Нищо повече! Най-малкото

поколебаване – смърт. Назад е смърт. Каквото и да ви кажат: младост, знание, мъдрост, истина, свобода, правда, любов, милосърдие, всичките тия работи са неща на бъдещето. Позор, грехопадение, нещастие, всичките тия озверявания, това е връщане назад. Едно от двете ще решите! Напред! Някои от вас да не бъдете страхливи! Безстрашни ще бъдете и тогава Бялото Братство ще помогне по един особен начин. Не. Няма да ви помогне, както вие искате, както вие очаквате. Великото Бяло Братство има особени начини за помагане на учениците, които са искрени и честни. То е много внимателно. Но и вие ще бъдете искрени. Не искрени, аз ще взема думата „чистосърдечни“. Първото нещо не е искреност, а чистосърдечност. Знаете ли какво нещо е чистосърдечност? Чистосърдечни не за света, но като седнеш, вътре в душата си да отпратиш мислите си към Бога, този Бог на Мъдростта, Любовта и Истината. Ти ще бъдеш тъй чистосърдечен, за да може всичките Божествени лъчи да се приближат, да проникнат в душата ти. За себе си такъв ще бъдеш. Няма да разправяш, че: „Аз съм чистосърдечен“, защото ще се опетниш.

Когато хората разправят греховете ти, в душата си да останеш спокоен, да кажеш: „Аз познавам себе си, чистосърдечен съм в най-малките неща“. При най-големи обиди, бури, нещастия да се не размъти дълбочината на твоето сърце, да бъдеш тих и спокоен в душата си. Може да има голяма тъмнина, противоречие, но като застанеш на този център, да няма никаква външна сила, която да може да те поклати от твоите основи или да те разколебае и да кажеш: „Тук и никъде другаде!“ Сега това са принципи, които трябва да приложите. Някои от вас сте свързани, женени сте. Но що е женитбата? Мъж и жена – един договор имате. Някои от вас сте приятели, и то е договор, някои – слуги и господари, учители и ученици, това са все отношения, вземания-давания. Ние имаме кармически връзки. Как ще се разрешат тия кармически въпроси? Тия въпроси може да се разрешат само чрез Божията Мъдрост. Любовта при сегашното условие не може да разреши въпроса. Чрез Любовта галените деца стават развалени деца. Ако вие при сегашния живот дадете на един човек Любов, няма да го ползвате, вие ще го развалите. Вие ще засегнете неговата душа с Божията Мъдрост, а после чрез Божията Истина. Любовта, тя ще действа, но по пътя на Божията Мъдрост и Божията Истина.

Сега аз говоря за Любовта, нали? Но онази Любов, за която аз говоря, и тази любов, която вие познавате, те са две сили, които се различават. Аз говоря за Любовта, според която всички трябва да вярваме в Бога еднакво. Всички еднакво трябва да вярваме! Всички трябва да излизаме да се печем на слънцето. Един човек ще използва светлината по един начин, кравата – по друг начин, птицата, паякът – по трети начин. Не може всички същества еднакво да използват светлината. Аз при светлината ще взема

една книга, ще чета, а паякът при тази светлина ще направи своята мрежа. Та при сегашните условия как бихте използвали Любовта? Ако Божията Любов би дошла във вашите сърца и ако вие не се пречистите, тя ще произведе обратен резултат, ще увеличи вашите страдания. Вие ще станете извънредно чувствителни, ще се обиждате от най-малките неща, ще кажете: „Защо Господ не ми даде това нещо?“ Не, така ще бъдете към Бога положителни, а спрямо хората ще бъдете негативни и ще привличате недъзите им, техните отрицателни черти. А в окултната Школа всички ученици трябва да бъдете положителни към света, диамантена стена трябва да имате, а спрямо Бога трябва да бъдете в негативно състояние. Отворен да бъде вашият хоризонт и всички сили, които идат, да ги възприемете, да бъдете в едно пасивно състояние, да приемате. А сега вие отгоре сте затворени, а отстрани сте отворени и вследствие на това страдате, вследствие на това идва и вашето нещастие.

Някой има един недъг, изгради стена, затвори се. Този недъг е минавал от един човек във втори, трети, четвърти; грехът като зараза минавала у всичките хора, той има дълбоко произхождение. И греха в своето космическо произхождение няма да го премахнем ние. Грехът в сегашното състояние представлява една велика задача за окултната Школа, за великото Бяло Братство, което работи с хиляди години в своите лаборатории, за да намери един цяр против него. И Христос, като е дошъл на земята, Той е давал на своите ученици този цяр, начини за лекуване. И в Евангелието, ако четете внимателно, ще намерите как да се лекувате. Всички проповядват този цяр. Но преди всичко ни трябва една Божествена Мъдрост – да владеем най-малките недостатъци в себе си. И в какво се състои недостатъкът? Да допуснем сега, двама приятели сте, скарате се, нали? Той ви каже някои горчиви думи и вие му кажете, и се разделите и двамата. И почнете тогава: „Той не е прав“. Другият: „Ти не си прав“. Как ще се примирите? Ти може да отидеш при приятеля си и да кажеш: „Извини, аз те обидих“. Но той не прощава. И в твоята душа ще остане нещо, но и в неговата душа остава нещо. Не може да се примирите по този начин. Истинското примирение е следното: ти ще се спреш в себе си, дълбоко в съзнанието си и ще кажеш: „Господи, аз огорчих Твоя дух, огорчих Теб, този Великия. Аз не можах да устоя на добродетелта Ти, аз Те огорчих, не можах да устоя на висотата. Огорчих Те много“. И ще се обърнеш, ще се молиш, ще чакаш, докато дойде туй обновление. Ти ще го почувстваш. Няма да се мине ден, два, три, един месец и твоят приятел ще дойде. И в неговата душа ще се яви обновление. Нашите грехове са против Бога! Като направите грях в Школата, вие огорчавате Бога. Няма да огорчавате Бога. Тогава ще приемем този вътрешен мир, ще дойде примирението, радостни ще бъдем. Този е пътят за повдигане на ученика. И всеки окултен ученик трябва да бъде свободен от всички недъзи, да може

да учи правилно. То е необходимо да дойде Божествената Мъдрост. За да може да се развие тази диамантена воля при сегашните условия, непременно трябва да имате тия задачи, тия разсъждения. Те са трудни, но може да правите малки опити. По този начин вие ще се подмладите.

Знаете ли какво нещо е човек, като се обърне към Бога? Леко ти е, приятно ти е, усещаш една приятност, нещо нежно, което се усмихва. Хората може да говорят всичко, каквото искат, но ти усещаш в себе си нещо хубаво, възвишено, благородно, един порив имаш и след време ти ще израснеш като едно мощно дърво.

Та казвам сега, вие, учениците, ще се подготвите, за да мога този ток да го пусна за половин час, защото и на мен ми трябва. Защото аз, като го пусна, ще го употребя за друга работа. Та ще помогнете да пуснем този ток, ако спомогнете да пуснем този ток – добре, ако не може – пак добре.

И тъй, ще бъдете безстрашни и ще се научите да контролирате тези малки петна във вашето съзнание. А другите въпроси, те са въпроси само на времето. След тях в Школата ще научите всичките методи, по които може да изправите вашите недъзи. Един малък недъг, извършен вече, той може да се поправи.

Сега аз не говоря да се обичате. Защото когато говоря да се обичаме, всякога се явява противното. Ще бъде смешно, след като съм извел всички на слънцето, да кажа: „Печете се!“ Това е, когато казвате, че трябва да се обичаме. Аз тъй разбирам. Излезли сме на слънцето, аз ще седна, ще говоря за други работи и без да ви казвам да се печете, вие ще се печете и благодатта ще дойде. Някой ще каже: „Ще си загубим времето“. Друг пита: „Дали правилно се пека?“ Печи се както обичаш – на едната страна, на гърба си легни, стани, печи се колкото искаш, имаш всичките условия, няма какво да говориш.

Затуй казвам, няма какво да ви съветвам да се обичате. Аз съм ви извел в живата Природа и ако вие не се печете, аз няма да ви говоря да се печете. Аз съм ви извел и Божието слънце ви грее, няма какво да ви казвам: „Печете се!“ Не, друго нещо има, което можем да научим. След като се понапечем, ще отворим една книжка, ще кажа: Елате сега, седнете тъй, че да не си правите сянка един на друг, и хем ще се печем, хем ще учим. Човек, като се пече, е разположен да учи. Сега е време не за Любов, а за учение, за Божествено учение, понеже имаме условия за туй учение. Няма да ви кажа: „Аз вярвам“, вие ще се учите; ще учим, помнете, че сте отвън на слънцето, и всеки един от вас да се пече, както намери за добре, но всички ще учите по определен начин. Няма да учите, както е било досега.

Система има, начини има за учение. Тия изкуства сега ще учите: как трябва да учите, как трябва да четете книгата, как да държите книгата и каква поза трябва да имате при четенето на книгата. В окултната Школа има особени начини и методи, как трябва да четете, и тия методи трябват. И то е най-трудно. Както един цигулар, млад ученик, трябва да го учите как да държи цигулката си, то е най-трудното, този лък, после има позиции и пр., тъй и в окултната Школа има тия позиции, този лък. После как се нарича движението на лъка, отгоре, има особено движение на лъка, туй го изпълняват най-видните виртуози – игра на лъка върху струните. И всеки един окултен ученик трябва да има един гъвкав ум. Умовете на всинца ви са приготвени от толкова време, вие може да учите.

Сега друг опит ще направим за 3 минути, на слънцето няма да ходим. За 3 минути ще съсредоточите ума си, да видим може ли да намерите вашето съзнание, тази светлина. Да видим без никакво препятствие дали ще го намерите, или не. Положително ще насочите ума си нагоре, в тази посока, в която е слънцето, Божественото слънце, то е винаги над нашата глава, гдето вървят теченията. Ще има малко отклонение в тази посока, но ще гледате да се абстрахирате временно от всички тия влияния, които отстраняват вниманието ви, ще насочите мисълта, дали ще може да видите малка светлинка. Който види – добре, който не види – пак добре.

Сега да започнем своето упражнение!

Т. м.

16-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 21 януари 1923 г., София.

1923_01_21 И каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето

И КАКВОТО РАЗВЪРЖЕТЕ НА ЗЕМЯТА, РАЗВЪРЗАНО ЩЕ БѪДЕ НА НЕБЕТО

Истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“. (Матея 18:18)

Ще ви прочета 12 гл. от Еклисиаста.

И помни Създателя си въ днитѣ на младостьта си, Прѣди да дойдатъ днитѣ на злото, И стигнатъ годинитѣ въ които ще речешъ: Нѣмамъ благодарение въ тѣхъ, – (2) Прѣди да се помрачи слънцето, и видѣлото, и луната, и звѣздитѣ, И се върнатъ облацитѣ слѣдъ дъжда; (3) Когато стражитѣ на кѫщата ще треперятъ, И крѣпкитѣ мѫже ще се прѣгърбятъ, И които мелятъ ще прѣстанатъ защото намалѣхя, И на тѣзи които гледатъ прѣзъ прозорцитѣ ще имъ стане тъмно; (4) И вратата ще се затворятъ при пѫтя, Когато изнемощѣе гласътъ на мелницата, И на гласа на птицата ще стане человѣкъ, И всичкитѣ дъщери на пѣсеньта ще се смирятъ; (5) Когато ще се боятъ отъ височината, И ще треперятъ въ пѫтя; Когато мигдальтъ процъвти, И скакалецътъ натегне, И охотата изчезне; Защото человѣкъ отхожда въ вечния си домъ, И сѣтуващитѣ обикалятъ улицитѣ, – (6) Прѣди да се скѫса сребърната цѣпь, И да се счупи златната чаша, Или да се строши водоносътъ при източника, Или да се развали колелото надъ кладенеца, (7) И да се върне пръстьта въ земята както е била, И духътъ да се върне при Бога който го е далъ. (8) Суета на суети, рече проповѣдникътъ, всичко е суета. (9) И колкото повече проповѣдникътъ стана мѫдъръ Толкозъ повече поучи людетѣ на знание: Най-паче вникна и издири, И нареди много притчи. (10) Проповѣдникътъ поиска да намѣри угодни думи: И писаното бѣ правота и думи на истина. (11) Думитѣ на мѫдритѣ сѫ като остени, И като гвоздеи заковани отъ наставницитѣ на събранията, Дадени отъ единия Пастирь. (12) А повече отъ това, научи се, сине мой, Че да прави нѣкой много книги нѣма край, И многото учение е трудъ на плътьта. (13) Да чуемъ свършъка на всичкото слово: Бой се отъ Бога и пази заповѣдитѣ му, Понеже това е всичкото на человѣка; (14) Защото Богъ ще докара на сѫдъ всѣко дѣло И всѣко скришно, или добро или зло.

Казва се „Бой се отъ Бога“. Азъ казвамъ „Люби Бога!“ Всички хора проповѣдватъ страхъ отъ Бога. Въ старо врѣме сѫ проповѣдвали „бой се

отъ Бога, и пази заповѣдитѣ му!“ Казвамъ: „Люби Бога и слѣдвай неговата мѫдрость“!

Ще говоря върху 18 стихъ, 18 гл. отъ Евангелието на Матея.

Истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето, а каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Много пѫти ученицитѣ сѫ спрѣгали глагола „връзвамъ“. За да бѫде човѣкъ въ състояние да разбере онази велика Божествена истина, която носи миръ и радость за всѣка душа, той трѣбва да бѫде свободенъ отъ всички заблуждения на миналитѣ векове. Заблужденията, това сѫ остатъци. Това сѫ останки отъ разнебитѣни кораби на миналото, хвърлени на брѣга. Заблужденията, това сѫ хиляди системи, философски учения, които сѫ сѫществували, и може да кажемъ, че лицето на земята е покрито всѣ съ такива философски твърдения.

И съврѣменната култура, отъ 8,000 години насамъ започва съ два отрицателни акта. Тѣ сѫ слѣдующитѣ. Единиятъ актъ се извърши въ райската градина вѫтрѣ, т.е. извърши се въ духовния свѣтъ. Богъ, за да изпита хората дава имъ една заповѣдъ, както се дава на малкитѣ дѣца. Казва имъ: „Отъ всичкитѣ дървета, отъ всичкитѣ плодове на рая ще ядете, но само отъ туй дърво нѣма да бутате“. Това е една заповѣдъ, като изпитъ. „Отъ плода на това дърво нѣма да ядете. Ще обработватѣ райската градина, вие и вашитѣ дѣца отъ всичко ще се ползувате, но само отъ това дърво нѣма да се ползувате“. Обаче, единъ день въ тази райска градина идва лъжлива форма, качва се на дървото, и си похапва. Минава жената отъ тамъ и ѝ казва: „Имате тукъ въ райската градина едно отлично дърво, какъ да не го използувате? Азъ намирамъ плодоветѣ му прѣкрасни“. Тя му казва: „Намъ е забранено да го не бутаме“. „Е, кой ви даде такава глупава заповѣдь?“ – „Е, кой! Господь ни даде. Онзи, който ни постави въ рая“. „Господь иска да ви опита. Той знае, че въ тия плодове се крие най-великата сила, която като изпитате, ще станете като Него. Вкусете си, вкусете.“ Това е философия на живота. И се събужда у човѣка чувство на тщестлавие т.е. събужда се неговия личенъ животъ, той се индивидуализира, и казва: „Защо да не стана като Бога?“ И какво бѣше послѣдствието отъ тази имъ постѫпка? Че въ момента, въ който мѫжътъ и жената ядоха, оголѣха, т.е. хвана ги една болесть отъ рода на проказата. За да останатъ голи, какво носиха тѣ? Тѣ оголяха тъй, както има нѣкои животни, като ги хване нѣкоя болесть, всичката имъ козина пада, та оставатъ голи. Оголѣха като нѣкои малки кученца. Послѣдствието е, че тия хора, намѣсто да добиятъ слава, да просвѣтнатъ, усѣтиха, че се смалиха и оголѣха. Азъ уподобявамъ туй състояние на единъ банкеръ или на единъ

търговецъ, който има приходъ отъ 100–200,000 лева, но не е доволенъ отъ това, иска повече и се впуща въ едно прѣдприятие отъ 10 милиона лева, има проекти да поправи свѣта, но докато се впусне, работитѣ така се сложатъ, че той изгубва всичкия си капиталъ, и виси на косъмъ. Той е пропадналъ, но нѣма смелостъ да каже истината, и затова ще употрѣби реклами, това-онова, ще употрѣби лъжата. Обаче съ лъжа работите не се поправятъ. Когато и да е, тази фирма ще фалира. И тъй, има такива фирми съ хиляди, зарегистрирани ужъ. Но всички фирми сѫ фалирали по сѫщия начинъ. Това е единъ актъ отъ умственъ характеръ.

Второто прѣстѫпление, вториятъ актъ е отъ чисто религиозно гледище. Слѣдъ като излѣзли хората отъ рая, двама братя Каинъ и Авелъ, принесли жертва на Бога. Жертвата на единиятъ братъ била приета, на другия – не. Единиятъ взима една цепеница да убива брата си. Какъ тъй твоята жертва да бѫде приета, а моята не? Питамъ сега: Кой е модусътъ, коя е побудителната причина да дигне единия братъ цепеница, та да убива другия? Що е винаватъ този братъ? Азъ бихъ желалъ всѣки братъ да обѣсни дълбоката причина на това. Какъ е възможно двама рожденни братя, родени отъ една майка и отъ единъ баща, единиятъ отъ тѣхъ да извърши туй прѣстѫпление? Днесъ тия актове сѫществуватъ въ свѣта. Свѣтътъ въ туй отношение не се е поправилъ.

Ние съврѣменнитѣ хора имаме два завѣта дадени споредъ Библията. Първиятъ завѣтъ е Стариятъ завѣтъ. Четете го, той е Моисеевиятъ законъ и всичкитѣ нареждания. Вториятъ завѣтъ, това е новиятъ завѣтъ, учението на Христа. Сега, всички твърдятъ, че това, което Богъ е казалъ веднъжъ, то не се мени. Нали? Добрѣ. Ако нѣкой философъ би казалъ, че се мени, ще считатъ, че той не говори истината. Но апостолъ Павелъ казва, че този първиятъ завѣтъ, който Богъ направилъ съ человѣцитѣ, взѣлъ та го отменилъ, направилъ втори завѣтъ. Въ първия завѣтъ хората трѣбвало да правятъ жертвоприношения, да направятъ още нѣкои прѣстѫпления, да заколятъ гълъбче, кокошка, нѣкое агънце, и по този начинъ ще се простятъ грѣховете имъ. По втория начинъ, въ втория завѣтъ туй прѣстѫпление се прощава. Казва се въ Евангелието: „Повѣрвай въ Господа Исуса Христа, и ще бѫдешъ спасенъ ти и дома ти.“ Значи тъй ще бѫдешъ спасенъ. Сега, какво е отношението на тия два завѣта? Единиятъ завѣтъ, завѣтътъ на Моисея, това е завѣтъ за дѣцата. А другиятъ завѣтъ, Новиятъ завѣтъ е за възрастнитѣ. И сега Господь идва въ свѣта да направи трети завѣтъ. Нѣкои ще кажатъ „Чудно, трети завѣтъ!“ Да, трети завѣтъ ще има. И въ Писанието е казано: Завѣтъ за прославянето на Синовете Божии. Той е завѣтътъ, когато Любовьта ще се внесе въ свѣта, и хората ще изучаватъ великата наука, какъ трѣбва да живѣете. Завѣтъ е туй. И ако кажемъ на хората, че трети завѣтъ иде, ще кажатъ: „Това е еретическо учение“. Туй е

въ реда на нѣщата.

Христосъ казва: „Истина ви казвамъ: Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Ние сега толкова много сме въздигнали тия 12 апостола. Защо сме ги толкова въздигнали? Какви бѣха по произхождение? – Евреи. Ако ги подложимъ на критика, каква кръвъ течеше у тѣхъ? – Еврейска кръвъ течеше у тѣхъ. Ние казваме: „Тия сѫ светитѣ апостоли“. Не, азъ разбирамъ основно принципа. Христосъ казва: „Духътъ на Истината, като дойде у васъ и влезе, Той ще ви научи на едно ново учение, и туй, което азъ не съмъ доизказалъ, този Духъ на Истината, Той ще ви каже и ще ви припомни всичко. Между мене и Него нѣма да има разлика“. И Христосъ казва: „Онзи, Който ме е пратилъ“. Казвамъ: „Често хората правятъ погрѣшки“. Когато казваха на Христа: Знаешъ ли, че азъ имамъ властьта да тѣ разпъна? Какъвъ е този, който Му говори така? Човѣкъ, единъ римлянинъ. „Азъ власть имамъ“. Христосъ го корегира, казва му: „Не, властьта не е твоя, властьта ти е дадена отъ Кесаря. Утрѣ и тебе може да тѣ уволнятъ отъ власть. Властьта ти е дадена отгоре. Тази власть на Кесаря е отгорѣ, и ти не би ималъ власть, ако не бе ти дадена.“

Второто нѣщо, което Христосъ каза на ученицитѣ си слѣдъ възкрѣсението бѣше: Азъ имамъ власть на небето и на земята, дадена отгорѣ. Идете сега и проповѣдвайтѣ туй учение.

Сега, ще дойдемъ до думитѣ: „възвамъ и развързвамъ“. „Върването“ това е актъ на ума. Само умниятъ човѣкъ може да направи единъ възелъ; само една умна жена може да плете чорапи; само единъ поетъ може да напише едно стихотворѣние; само единъ цигуларь може да свири на цигулка. Само умниятъ човѣкъ може да направи това, защото тукъ взима участие ума. Само човѣкътъ, който не е заетъ само съ ядене и пиене, а съ туй Божественото въ него, само той може да направи всичко това.

Сега, ние съврѣменнитѣ хора проповѣдваме, че трѣбва да се осигуримъ, да подобримъ живота си. Да, съгласенъ съмъ. Да го осигуримъ. Но гдѣ е онзи истинскиятъ човѣкъ, който ни показва какъ да го осигуримъ? Имаме осигурителни дружества, имаме църкви. Казвате: „Елате въ църквата, ще бѫдете осигурени.“ Много добрѣ, нѣмамъ нищо противъ туй, но онѣзи, който се осигурили въ тия дружества, какво показватъ, дѣ сѫ осигурени? Азъ питамъ васъ осигуренитѣ: баща ви кѫдѣ е? Осигурениятъ ви дѣдо кѫдѣ е? Осигурената ви баба кѫдѣ е? „Е“, казва, „заминаха. Заровиха ги въ земята.“ Е, какво стана съ тѣхъ, кѫдѣ сѫ? И сега ще се явятъ нѣкои, ще

вззематъ да ни доказватъ, че човѣкътъ е пръстъ, че умира и се свършва работата. Други ще ни доказватъ, че човѣкъ ималъ душа, която живѣе слѣдъ смъртьта му. Хубаво, и еднитѣ и другитѣ , който се спорятъ върху този въпросъ, не го разрѣшаватъ на опитна почва. Ако душата живѣе, ние трѣбва да имаме единъ начинъ, да влѣземъ въ съприкосновѣние съ тази душа. Душата не се познава съ пипане. Пипането подразбира, че се сѫбужда въ насъ съзнанието. Пипането, то е най-силното чувство. Отъ него сѫ произлѣзли всички други чувства. То е основата. Въ цѣлото ни тѣло то е единъ чувствителенъ органъ на организма. И като дойдемъ до душата, едни ще я опредѣлятъ по единъ начинъ, други ще я опредѣлятъ по другъ начинъ. Душата е самиятъ човѣкъ, който мисли, чувствува и дѣйствува разумно. Това е значението на „душа“ въ една смисълъ. Можемъ да вземемъ думата „душа“ въ една по-ограничена смисълъ. Какво означава тогава? – Само човѣшката чувствителность или сборъ на нѣкакви си функции, на нѣкакви си прояви. Но, като кажемъ „душа“, подразбираме туй, което диша, което работи, а може да работи само разумното въ свѣта. На санскритски думата „душа“ означава, че може да работи само умниятъ, разумниятъ човѣкъ. Слѣдователно, душата е туй разумното, умното у човѣка. Кѫдѣ се намира то? Ако азъ взема моята цигулка и ви изсвиря нѣкои класически парчета, моята душа не се ли е проектирала въ тази пиеса? Моята душа е влѣзла въ съприкосновение съ вашия умъ. Има нѣщо, което е проникнало въ душата ви и вие се радвате. Има нѣщо, което не виждате, но ти се радвашъ, въодушевилъ си се. Какво си спечелилъ? – Нищо. Не, спечелилъ си. Когато онзи замръзналъ човѣкъ се остави, изложи на слънце, слѣдъ като се мине половинъ часъ, той става веселъ. Питамъ: Какво е спечелилъ? – Влѣзло е нѣщо въ неговия организъмъ. Можете ли да прѣтеглитѣ туй, което е спечелилъ? То не тежи даже една хилядна часть отъ килограма. А при това, туй, което нѣма никаква тяжесть, то е произвело такава радость въ душата ти! А при това, казвате: „върזвамъ“, Сега ще дойдеме до думата „връзвамъ“. Съ какво може да връзваме нѣщата? Земледѣлецътъ най-първо се учи на връзване. Той първо разорява земята, и слѣдъ туй хвърля семето въ нея. Сѣенето, туй е единъ начинъ на връзване. Той е свързалъ семето съ земята. Слѣдъ туй свързване семето излиза на влага и на слънчева свѣтлина, послѣ цъвне, върже и отъ него се ползуватъ. Онзи лозаръ, който посажда пръчкитѣ, и той връзва. Онзи градинаръ, и той връзва. Всички изобщо все се учатъ да връзватъ. Но разумно трѣбва да се връзва. Послѣ, трѣбва да свързваме двѣ мисли на едно мѣсто. Да кажемъ, че азъ дойда между васъ, и внасямъ извѣстни раздори, това връзване ли е? Това е развързване.

„Каквото вържете на земята, такова ще ви бѫде вързано и на небето“. Значи онуй Божественото, което връзвате на земята, онѣзи Божествени семена, които посѣете на земята, това ще ви бѫде вързано и на небето.

Слѣдователно, ще имъ се даватъ условия да поникнатъ.

„И каквото развържете на земята, ще ви бѫде развързано и на небето“.

Има два начина за връзване. Човѣкъ можешъ да го вържешъ съ любовьта. Туй е единъ начинъ. А може да го вържешъ и съ умразата. Туй е другъ начинъ. Човѣкъ можешъ да го вържешъ съ какво? – Можешъ да го вържешъ съ вѫже. А може и да го развържешъ. Слѣдователно, въ едно отношение нѣщата въ умствения свѣтъ трѣбва да се вържатъ, а на физическото поле да се развържатъ. Едноврѣменно вие не можете да правите два акта, да връзвате на двѣ мѣста. Когато единъ човѣкъ е вързанъ въ едно отношение, трѣбва да го оставятъ въ друго отношение свободенъ. Ако вие вържете краката на вашето дѣте, и искате да отиде на училище да се учи, не може.

Сега всѣки народъ иска, има нужда да прогресира. Българитѣ искатъ да прогресиратъ. На какво се дължи прогреса? Най-първо на неговия умъ, той трѣбва да бѫде уменъ. Второ: на неговата воля, и трето – на неговото сърдце. Въ природата, въ туй отношение има една съразмѣрность въ проявата на тия сили. Човѣшката глава расте въ три направления. Тя расте на широчина, и туй растене на широчина дава издържливость на организма. Расте на дължина, дава активность на движенията, и расте на височина, дава морална стабилность на живота. Слѣдователно, когато поглѣдна една глава, или главата на единъ народъ, виждамъ какъ растатъ хората. Погледнете който и да е народъ, и ще видите, че ако това растене става правилно, и развитието на този народъ е правилно. Но ако туй растене става като у единъ часовникъ, само едно разширение, ние знаемъ какви ще сѫ послѣдствията. Може да има само двѣ движения. Правилно е да има растете въ три посоки. Ако единъ народъ се движи само въ една посока, и се върза, този народъ ще мяза на единъ разбойнически народъ, който търси да убива другитѣ, чака нѣкой народъ да разбогатѣе, та той да го плячкосва. Ще се върза съ плячка. Така правиха турцитѣ, бузгунъ правиха. Чакаха 40–50 години докато разбогатѣятъ българитѣ и хайде ще ги ограбятъ. Все въ бузгунъ живѣха българитѣ, въ едно движение. Второто движение е, когато ще се образува една държава за примѣръ или единъ организъмъ, ще се образуватъ едни връзки, но тия хора едни други ще се измѫчватъ, тѣ нѣматъ едно вѫтрѣшно разбиране. Ние наричаме туй състояние въ химията или въ науката неорганизирана материя. Това състояние е необходимо. Всѣки химикъ трѣбва да прекара материята прѣзъ туй неорганизирано състояние, за да образува нѣкакво съединение. И, слѣдователно, ще има едно движение. Всѣки ще иска да забогатѣе. Сегашната раса минава второто движение, втората фаза. Всички сѫ много активни, искатъ да турятъ редъ и порядъкъ, но нѣматъ моралъ още. Какво

е моралъ? Моралътъ е една мярка, която може да се прилага къмъ всички народи, къмъ всички хора, еднаква мярка. Това, което имаме, не е мярка. Не е мярка, ако богатиятъ мери по единъ начинъ, ученията – по другъ начинъ, свещеникътъ – по трети начинъ. Че ние трѣбва да възстановимъ порядъка въ свѣта, това не е норма, това не е една мярка. Трѣбва да имаме една мярка, и всички да съзнаватъ, че е права. Това е разтежъ нагорѣ, това е третото измѣрение – разтежъ къмъ Бога. Слѣдователно, въ моя умъ Богъ е една абсолютна мярка, която показва какъ трѣбва да живѣемъ. Тази мярка не само че е мерене на нѣщата, но въ тази мярка се крие сѫщностьта на живота. И Христосъ дѣто казва въ онзи стихъ, че това е животъ вечень, да познаемъ тебе, Истиннаго Бога – подразбира истинския животъ. Само тази мярка е, която ще ни подигне, и ще ни даде необходимото, което търсимъ. Казвамъ сега: Не е лошото въ нашия стремежъ, каква полза отъ твоя стремежъ въ живота, ако ти имашъ 10 хамбара жито, а стомахътъ ти е развалень, и ти не можешъ да туришъ въ устата си нито едно зрънце? Каква полза, ако ти направятъ 10 баници, и ти не можешъ да си вземешъ отъ тѣхъ? Друго обѣснение: Каква полза, ако ти имашъ най-хубавата написана книга, а не можешъ да четешъ. Каква полза ще имашъ въ религиозно отношение отъ най-хубавитѣ религиозни системи, а не можешъ да разберешъ сѫщностьта имъ, не можешъ да разберешъ какво нѣщо е религията.

Азъ бихъ желалъ на съврѣменнитѣ религиозни хора да имъ покажа въ какво седи Христосъ, какво нѣщо е Той. Ще кажатъ: Въ Любовьта. Ами каква е цѣльта на тази любовь? – Да се обичаме, да бѫдемъ всички добри. Какво е доброто? – Да се не крадемъ, да се не лъжемъ. Много хубаво. Ние казваме да се не крадемъ, да се не лъжемъ, а при това пакъ крадемъ и пакъ лъжемъ. Казваме да не умираме, а при това пакъ умираме. Да сѫдимъ право, а при това сѫдбата ни не е права. Не че нѣмаме хубавото желание; азъ, въ дадения моментъ приемамъ, че и свещеници, и учители иматъ хубаво желание, но има нѣщо въ свѣта, което въ единъ моментъ може да измѣни, да изопачи и ума, и сърдцето, и душата на човѣка. Въ единъ моментъ само! Това е единъ психологически моментъ. Съ нѣкой господинъ азъ живѣя добрѣ, но му кажа една дума, той я счете за обидна, и веднага се измѣни, започва да мисли другояче. Какво е станало, защо той се измѣни? Ами той ме обиди. Съ какво те обиди? – Една обидна дума ми каза. Е, кой ти даде тълкување на тази дума, отъ гдѣ знаешъ, че е обидна тази дума? Ние още не знаемъ дали думата е обидна. Тогава ще разтълкувамъ. Ние съврѣменнитѣ хора искаме да бѫдемъ добри, но при сегашнитѣ условия ние не можемъ да бѫдемъ добри по слѣдующитѣ съображения. Доброто, това е единъ резултатъ. Доброто, това е единъ плодъ въ природата, а плодътъ иде най-послѣ. Най-първо ние ще разоремъ нивитѣ си, ще посѣемъ плодни дръвчета и жито. Туй жито ще израстне, ще цъвне и ще

даде плодъ, но то трѣбва да расте дълго врѣме. Първоначално житото е расло дълго врѣме. Ние искаме всички нѣща извѣднъжъ да дадатъ плодъ. Въ Божествения свѣтъ най-хубавитѣ пѫтища растатъ съ милиони години. Туй, което скоро расте, то е прѣстѫплението. Туй е моето твърдѣние, за него азъ отговарямъ. Тъй поне азъ го намирамъ въ своитѣ изслѣдвания. Доброто, това е единъ резултатъ. Тия плодове нѣма да дойдатъ извѣднъжъ. Като разоремъ нивата, слѣдъ 5–6 години ще дойдатъ тѣ, и най-послѣ, плодътъ ще опрѣдѣли качеството на всѣко едно дърво, и отъ плода му, или ще го обикнемъ, или нѣма да го обикнемъ. Плодътъ ще внесе въ насъ истинската любовь. И ние обичаме всѣко дърво, споредъ неговия плодъ. Да се не лъжемъ да мислимъ, че обичаме. Ние може да обичаме човѣка споредъ плода му. Колкото е по-добъръ плода му, толкова повече ще го обичаме. Колкото е по-хубава една ябълка, толкова нашата обичь ще бѫде по-голѣма. А онази киселица, онази суха трънка, минавамъ и я заминавамъ. И ще каже нѣкой: „Защо не ме обичашъ?“ Защото този плодъ на насъ не ни харесва. И слѣдователно, ние сърѣменнитѣ хора трѣбва да посадимъ въ нашата душа онѣзи Божествени плодове. Тѣ ще израстнатъ, ще даватъ плодъ, може да минатъ и хиляди години. Трѣбватъ ни още хиляди години, за да станемъ добри. Туй което казватъ сегашнитѣ хора, че азъ съмъ добродѣтеленъ, казвамъ: „Да се туримъ въ пѫтя на добродѣтельта, ние още не сме добри, нѣмаме плодове“. Това още не сѫ плодове. Азъ бихъ попиталъ: Кои отъ насъ сѫ добри? Онзи владика, онзи свещеникъ, онзи царь, тѣ не сѫ изпълнили още Божия законъ. Онзи владика служи на английски ли, на американски ли, на български ли, но му плащатъ, плащатъ му около 50–100,000 лева, онѣзи златнитѣ пари. Не е злото тамъ,че му плащатъ, но въ него още не е проникналъ онзи Божественъ принципъ. Споредъ този принципъ, ако една буба се храни съ листа, тя като стане пеперуда, не може да се храни съ листа, ще изхвръкне. Следователно, съ каквото се хранишъ, такъвъ ще станешъ. Плащатъ ли на единъ свещеникъ, той не е свещеникъ. Плащатъ ли на единъ учитель, той не е учитель. Плащатъ ли на единъ философъ, той не е философъ. Плащатъ ли на единъ държавникъ, той не е държавникъ. Разбирайте ме хубаво. Държавникътъ трѣбва да служи на единъ народъ отъ любовь. Щомъ служи отъ любовь, ще му плащатъ повече. Ако свещеникътъ служи отъ една безкористна любовь, ще му плащатъ повече. Нѣма да опрѣдѣлямъ какво е любовь, тѣ го знаятъ повече. Ако философътъ служи безкористно, ще му се плати. Този начинъ, по който ние служимъ, той е най-умниятъ, той е най-добриятъ.

Сега, не мислете, че бѫдещата култура, която иде, или бѫдещата цивилизация, или туй съзнание у хората ще иматъ тия стари методи, Не мислете, че ако тия стари методи се заменятъ съ нови, та свѣта ще се опропасти. Не ни най-малко не мислете тъй. Ще се даде една нова насока

на човѣшката душа. Човѣшката душа трѣбва да бѫде свободна.

И Христосъ е говорилъ. Той е взелъ стиха: Истина ви казвамъ, че каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде и на небето.

Значи, ако ние поставимъ разумното на земята, туй разумното ще го взиматъ въ внимание въ другия свѣтъ. Сега за примѣръ българскитѣ духовници туй съзнаватъ, всички търсятъ единъ изходенъ пѫть отъ лошото положение. Всички народи търсятъ този изходенъ пѫть. Онѣзи духовници, както въ старо врѣме, така и сега, които сѫ познавали окултнитѣ закони вѫтрѣ въ природата, тѣ сѫ постѫпвали съобразно съ тѣхъ, и сѫ изкарвали на благоприятенъ край своя народъ. Ако единъ капитанъ на нѣкой параходъ му прѣдстои да изкара своитѣ пѫтници на пристанището, той не трѣбва само да се моли. Право казва българинътъ: Лозето не иска молитва, а мотика. Молитвата си е молитва, а мотиката си е мотика. Онзи капитанъ, който ще изкарва пѫтницитѣ на пристанището, той трѣбва да знае всички подводни мѣста. Уменъ трѣбва да бѫде той! А молитвата не е нищо друго, освѣнъ една връзка между тази висша интелигентность и неговата интелигентность. Защото, много пѫти, когато нѣкой капитанъ не разбира пѫтищата, има тъй нареченитѣ пилоти, дойде единъ пилотъ съ своитѣ лодки, катерчета, и капитанътъ отстѫпва властьта си на този пилотъ, който ще прекара кораба. Въ живота ние дохождаме до такова едно опасно мѣсто, и ще пратятъ отгорѣ единъ такъвъ пилотъ, ще ни прекара той около 10–15–20 клм., и като мине опасностьта, той ще извика капитана, и ще му каже: „Азъ свършихъ, параходътъ е пакъ твой и ще си излѣзе.“ Сега, може да си единъ философъ, и като дойде единъ такъвъ пилотъ, ще му кажешъ: „Какъ ще ни докажешъ, че можешъ да ни извѣдешъ на брѣга?“ Какъ ще ви докажа? Дайте ми кораба, и ако ви изкарамъ на брѣга, азъ съмъ; ако не ви изкарамъ, и параходътъ се строши, не съмъ азъ. Вие сте сега прѣдъ една дилема, не знаете пѫтя. Ще се доверите на мене. Казвамъ: „Моята честна дума, азъ ще ви извѣда.“ Ами какъ ще повървамe? Е, ще проверите, само 3 ч. се изискватъ, докато проверите дали моитѣ думи сѫ истинни. Само 3 ч. докато изкарамъ кораба на брѣга! Този параходъ трѣбва да стигне на брѣга! И слѣдъ като този пилотъ изведе кораба на брѣга, това случайно ли е? Не е случайно. Ще кажатъ философитѣ, че е случайно. Не е случайно, този пилотъ разбира пѫтищата. Казвамъ: „Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да има по единъ пилотъ“. Вие сега всички, при сегашната култура се намирате при единъ отъ най-опаснитѣ моменти, но и единъ отъ най-благоприятнитѣ моменти, най-близо до брѣга сте, но и при най-опаснитѣ, при най-многото примоли. Ако този пилотъ не дойде, мъчно може да влѣзете въ царството Божие, въ туй пристанище. И „ако“, казва Христосъ, „не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзете въ

царството Божие“. То значи: Ако не повѣрите вашия корабъ на този пилотъ пратенъ отъ Бога да ви ръководи, вие въ царството Божие не може да влезете, а ще останете долу подъ камъка.

Сега, ще ви наведа на другъ единъ аргументъ. Има хора, които постоянно се съмнѣватъ. Казватъ: „Докажи ни“! Ами какъ ще ви докажа? Азъ ще ви приведа единъ малъкъ разказъ. Въ древностьта, единъ великъ адептъ, като изучавалъ произхождѣнието на мравѣшката култура, слѣзълъ между мравкитѣ, искалъ да влѣзе въ съобщение съ тѣхъ, да види какъвъ е тѣхниятъ животъ, какво мислятъ мравкитѣ. Сега, между насъ, ние мислимъ, че мравитѣ сѫ глупави, че по инстинктъ вършатъ всичко. Не, въ мравитѣ има една доста почетна култура, тѣ изучаватъ природата, иматъ своя философия. Има единъ родъ мрави, които сѫ ясновидци – ясновидци особенъ родъ. И какво виждатъ? – Въ кой хамбаръ има жито, въ кой чувалъ има оризъ. Виждатъ това, и послѣ, иматъ много лѣсенъ начинъ за съобщение – бързъ и отличенъ начинъ. Като видятъ, че нѣкой хамбаръ е отворенъ, веднага една друга се бутатъ, и въ скоро врѣме всички сѫ въ хамбара. Та, влѣзълъ този адептъ да изучава живота на мравкитѣ, а то е трудно. Единъ такъвъ адептъ, да влѣзе, да живѣе между мравкитѣ, да се смали до тѣхния уровенъ, да дойде въ съобщение съ тѣхъ, да седи заедно съ тѣхъ. Тѣ виждатъ, че той е като тѣхъ, но нѣкакъвъ особенъ родъ е и му казватъ: „Ти мязашъ малко на мравитѣ, но има нѣщо въ тебе, което не е мравешко, какъ, отгдѣ дойде?“ – Е, дойдохъ отъ странство, отъ другъ свѣтъ дойдохъ. Дойдохъ да изучавамъ между васъ вашия животъ. „Отъ другъ свѣтъ! Отъ мравешкия свѣтъ нѣма по-голѣмъ. Какъ? Това, мравкитѣ, ние сме едни отъ най-културнитѣ на свѣта. По-голѣма култура отъ насъ нѣма. Ние, мравитѣ, имаме умъ!“ Адептътъ казва: „Така е, но азъ идвамъ отъ единъ свѣтъ, той е толкова красивъ!“ Този най-голѣмъ философъ на мравитѣ казва: „Заведи ме да го видя“. Започналъ този философъ на мравитѣ да спори. „Да направимъ опитъ, азъ ще те заведа въ онзи свѣтъ да го видишъ“. Избралъ той единъ отъ най-голѣмитѣ мравѣшки философи и ще го води. Веднага адептътъ влиза въ човѣшка форма, туря мравката на пръста си и я носи. Влиза съ нея въ една аудитория, дѣто единъ знаменитъ професоръ държалъ една отъ своитѣ лѣкции, и пита мравката: виждашъ ли тази аудитория каква е? – Нищо не виждамъ. Туря я на пръста си, дига го нагорѣ и го пита: Виждашъ ли професора? – Не го виждамъ. Дига я на високо съ пръста си. – Пакъ не виждамъ. Какво си дигашъ пръста тамъ? – Запитва го професорътъ. „Отъ мравѣшкия свѣтъ нося една мравка, искамъ да те види, но не може да те види“. Този професоръ философъ казалъ за адепта: „На този малко му се поразмътилъ ума“. И сега, нѣкои хора ни питатъ: Има ли другъ свѣтъ? – Има. Може ли да го видимъ ние? – Можемъ. Взѣма го азъ на пръста си, нося го, и влеземъ заедно съ нѣго въ ангелския свѣтъ. Виждашъ ли този свѣтъ? – Не го виждамъ. Пита ме Господь: Какво

си дигашъ пръста? – Тукъ има единъ философъ отъ земята, иска да тѣ види. Въ насъ желанието е благородно, да знаемъ онзи свѣтъ, но знайте, че въ човѣшката душа има други органи, други способности, други чувства, които трѣбва да се развиятъ. И съврѣменниятъ човѣкъ трѣбва да замине въ една нова фаза, нова форма, и цѣлото устройство на неговата глава, на неговия мозъкъ, всичко туй съвършенно трѣбва да се преобрази. Единадесеть години съмъ изслѣдвалъ тия квадрати по главата, тия глави, измѣрвалъ съмъ мозъцитѣ имъ, и съмъ дошълъ до заключение, че едно ново прѣустройство трѣбва на сивото вѣщество на мозъка въ човѣка. Въ човѣшкия мозъкъ има доста неорганизирана материя, и тази неорганизирана материя произвежда сега този смутъ. Всичката тази материя трѣбва да се организира, и да стане не само жива, но и съзнателна; не само съзнателна, но и самосъзнателна, не само самосъзнателна, но и подсъзнателна; не само подсъзнателна, но и свръхсъзнателна. Да живѣе трѣбва тази материя, че всѣка клѣтка на нашето тѣло да почне да мисли. Сега, тия органи трѣбва да се развиятъ. Очитѣ ни трѣбва да се развиятъ. За примѣръ, у всички ясновидци, въ очитѣ имъ, около зеницата има признаци, по които се познава до каква степень е развито ясновидството. Има учени хора, които оспорватъ това, оспорватъ даже ясновидството, но азъ твърдя, зная го. Ясновидството го има въ нѣкои хора въ Европа, и въ България има хора, у които то е почнало да се развива, а у нѣкои то е въ спяще състояние. Има извѣстни петна, които се проявяватъ въ очитѣ, които показватъ явяването на туй чувство. Слѣдователно, когато тия нови способности почнатъ да се развиватъ, особена свѣтлина има въ тия очи – свѣтлина отъ невидимия миръ. Тия лѫчи ще попаднатъ въ тия органи, въ ѫгъла на нашето зрѣние, и ние ще видимъ нѣща, които сега не виждаме. Свѣтътъ ще се отвори за насъ, и ще видимъ, че не го познаваме.

Сега, ученитѣ хора по извѣстенъ начинъ изучаватъ вече електричеството, магнетизъмътъ, радиоактивностьта, но всички изучаватъ само тази физическата страна на въпроса, и у всички царува само едно съмнѣние. Съмнѣнието не е родено сега, то отъ хиляди милиони години сѫществува въ душата на човѣка. Даже и въ най-малкитѣ животни съмнѣнието сѫществува. Ние съвременнитѣ хора трѣбва да се избавимъ отъ съмнѣнието.

Често, животнитѣ разбиратъ живота много по-добрѣ, отколкото ние го разбираме. Има кучета, които разбиратъ по-добрѣ, ти добъръ ли си или лошъ. Азъ мога да направя опитъ съ двамина. Да взѣмемъ единъ прѣстѫпникъ, който е убилъ много кучета, и да взѣма другъ праведенъ, който всѣкога е обичалъ кучетата, и да ги заведа въ единъ дворъ, дѣто има много кучета. Този първиятъ кучетата ще го лаятъ, ще го хапятъ, а другиятъ ще го лижатъ, ще си махатъ доволно опашката. Но това не е по

инстинктъ у тѣхъ, а тѣ виждатъ, виждатъ, че първиятъ е убилъ толкова кучета, а вториятъ се отнасялъ съ кучетата добре. И слѣдователно, животнитѣ познаватъ много добре. Тамъ, въ Варненско, въ село Николаевка, имаше единъ, наричаха го Деливасилъ, лудиятъ Василъ, но чудното е, че въ това село кучетата хапеха и най-добритѣ хора, но този Деливасилъ, кѫдѣто и да минеше, кучетата не го хапеха. Той ги милваше, и тѣ му се радваха. Казвамъ: „Този Деливасилъ е единъ светия въ формата на Деливасилъ“. Той дълго врѣме бѣше въ това село и най-послѣ си замина, да покаже на хората до каква степень тѣ сѫ напреднали. Ходеше въ църквитѣ той и като го видѣха, казваха: „Изпъдете го този Деливасилъ навънъ изъ църквата, да не смущава“. Това е единъ фактъ – кучетата не го хапеха. Защо? – Защото кучетата познаваха, че той е единъ добъръ човѣкъ, въ него нѣмаше никакво лукавство, искренъ беше той. Той „благодаря“ не казваше, и „сбогомъ“ не казваше, но като работеше, казваше: „Благодаря азъ и другъ пѫть ще дойда да свърша тази работа“.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде и на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бѫде и на небето.“

Сега, у насъ, взѣмете българскитѣ свещеници; насаждатъ туй подозрѣние, едно гонение може да стане. Азъ нѣмамъ нищо противъ, че едно гонение може да стане въ единъ народъ, то е всѣкога за въ полза. Но, когато единъ народъ иска да се избави отъ всичкитѣ свои беди и страдания, въ нѣго трѣбва да има морална стабилность, морална хармония. Всѣки единъ народъ се познава споредъ духа на своята свобода. Азъ въ туй отношение (взѣмамъ) англичанитѣ и американцитѣ. И тѣ си иматъ свои погрѣшки, но ги харесвамъ за това, че американцитѣ ще те оставятъ свободно да си изкажешъ своитѣ религиозни възглѣди и убеждения. Вижъ въ политиката въ политическо отношение сѫ строги, тѣ не позволяватъ другъ да се меси въ тѣхнитѣ работи, но въ религиозно и въ философско отношение – може. Въ двѣ нѣща тѣ не тѣ допускатъ: въ политиката не можешъ да се бъркашъ, и прѣстѫпления нѣма да правишъ, но на Бога можешъ да служишъ както искашъ и да философствувашъ колкото искашъ и както искашъ. Но у насъ източнитѣ народи: българитѣ, сърбитѣ, не е така. Сѫщото е и у италиянцитѣ и французитѣ. И много народи отъ земята сѫ изчезнали по начина на тази вѫтрѣшна нетолерантность. И еврейскиятъ народъ по причина на неговата нетолерантность изчезна отъ лицето на земята. Тѣ не можаха да се търпятъ. Двѣ хиляди години вече, гонени сѫ, за да изучатъ културата на търпѣнието и благоразумието. Сега тѣ станаха най-разумниятъ народъ. Защо? – Възпитани сѫ. Въ Русия ги възпитаха по единъ начинъ, въ Англия, въ Франция, въ Турция, навсѣкѫдѣ по особенъ начинъ. Евреитѣ се научиха да се приспособяватъ къмъ окръжающитѣ ги условия, къмъ окрѫжающата ги среда. Тѣхниятъ организъмъ стана

издържливъ. Учатъ се тѣ. Сега Христосъ се обръща къмъ онѣзи, които приематъ външното християнство.

Питамъ сега: Какво липсва на българитѣ, да станатъ единъ уменъ народъ? Какво липсва на българския държавенъ мѫжъ да стане единъ ученъ държавникъ? Българскиятъ държавенъ мѫжъ трѣбва да стане ученъ. Българитѣ първо трѣбва да вѣрватъ въ онзи Богъ, въ Бога на Любовьта, Мѫдростьта и Истината. Второ: трѣбва да вѣрватъ въ себе си, и послѣ да възприематъ всички добри съвети, които му се даватъ, и да направи новия си животъ сносенъ. Да искаме той да задоволи всички хора, да ги направи щастливи, това той не може. Той не е Господь, не е слънце, което да огрѣе навсѣкѫдѣ. Колкото и да сѫ добри неговитѣ желания, той не може да направи това. Туй може да го направи само слънцето. Сега, за примѣръ, за насъ казватъ, че сме ходили да гледаме слънцето. Е, кажете, всички хора не мислятъ ли все за слънцето? – Мислятъ. Англичанинътъ, като става сутринъ отъ леглото си, не пита ли жена си: Слънцето изгрѣ ли? – Не. Мога да си полежа още. Французинътъ, и той като става сутринь, пита: Слънцето изгрѣ ли? И българинътъ, и той при ставането си пита пакъ за слънцето, изгрѣ ли. Не само хората, но и животнитѣ търсятъ слънцето. Онѣзи крави, онѣзи говеда, свързани съ дома, като изгрѣе слънцето, казватъ: „Пуснете ни, слънцето изгрѣ“. Даже и всеки единъ човѣкъ, по 10 пѫти на день ще се обърне, да види накѫдѣ е слънцето, отъ изтокъ нагоре ли е, все слънцето търсятъ. Защо? Защото всичката енергия на нашия физически, умственъ, даже и мораленъ животъ все отъ слънцето иде. Животъ е то! Всяка култура се дължи на туй слънце, но не на този дискъ на слънцето. Азъ говоря за друго слънце. Задъ това видимо слънце има друго слънце, което произвежда тия невидими резултати. Ако дойде нѣкой философъ сега и му кажа: „Азъ виждамъ на небето и друго слънце“, той ще ме пита: Ами ние защо не можемъ да го видимъ? Ще го видите. И единъ день, когато туй слънце залѣзе, другото слънце ще изгрѣе, и то ще бѫде 100 пѫти по-великолепно отъ това. Въ откровението сѫщиятъ законъ е прокаранъ. И ние казваме: „Има нѣща въ свѣта, които не гаснатъ.“ Кои нѣща не гаснатъ? Вие не може да изгаситѣ слънчевата енергия. Ти можешъ да духнешъ една свещъ, можешъ да изгасишъ огъня, но кой отъ васъ може да изгаси слънцето? Да каже „пф“ и да го изгаси.

Сега, дошли нѣколко, искатъ да духнатъ слънцето, да гасятъ слънцето. Азъ казвамъ: „Учението, което нося на свѣта, то не е мое учение, то е Божие, на Бога е“. Искатъ да го гасятъ! Че не знаете ли, че слънцето и то духа? Като духате вие, и то духа. Ти като не го духашъ, то като духа, ще те освежи, ще произведе единъ приятенъ ветрецъ. Нѣма какво да го духате. Сега, всички ваши свещи, всички ваши огньове, които сѫ запалени, се дължатъ на туй слънце, не го духайте! Споредъ мене, всѣки единъ мозъкъ, който е

запаленъ, той е една малка свещъ. А гори, по причина на туй слънце. И всѣка свѣтлина на огъня се дължи. Като погледна, виждамъ какъ гледатъ на васъ тия сѫщества отъ по-високата култура. Вие за тѣхъ сте като запалени свещи, и тѣ, споредъ интензивностьта на свѣтлината, която излиза отъ вашия умъ, знаятъ, какво е горението, дали правилно горитѣ или не, какво е веществото. Тѣ се ползуватъ отъ тази свещъ. Вие сте тъй необходими за тази култура, както въ цветарницитѣ, дѣто отглеждатъ зимно врѣме цветя, има отдолу прокарано въздушно отопление. Тамъ има една пещъ, нали? Вие сте тъй необходими за тѣхъ, както е необходимъ огъня при движението на единъ параходъ. Като гори огъньтъ, и параходътъ се движи. Тъй и нашата мозъчна енергия като гори, тия по-висшитѣ сѫщества я използуватъ за тѣхната индустрия. Слѣдователно, когато вие се напъвате да обичате жена си, да се обичате единъ другъ, всичката тази енергия влиза въ духовния святъ, и се използува отъ тия по-висши сѫщества въ този святъ, и тѣ работятъ.

И казва Христосъ: „Богатейте, събирайте сѫкровища, мислете повече за онзи святъ, че туй динамо като се движи въ онзи святъ, и ти като влѣзешъ въ този святъ ще ти кажатъ: Преждата, която си изработилъ съ твоето динамо, тя е твоя“. Нѣкой казва: „Азъ нѣма да мисля“. „Ще мислишъ, и отъ тамъ ще минешъ“. „Азъ нѣма да вървя по правия пѫть“. „Ще ходишъ и отъ тамъ ще минешъ“. Нѣма да ходишъ ли? Нѣма да мислишъ ли? Ще мислишъ, понеже тѣ ще те заставятъ, както онова колело въ онази фабрика ще го заставятъ да се върти. Тъй и ти, ще мислишъ, нѣма изходенъ пѫть, защото нисшето всѣкога се подчинява на висшето. Нѣма изходенъ пѫть! Слѣдователно, ако не искашъ да мислишъ, ще те изхвърлятъ навънъ, като онова колело, безъ движение, и тогава ще почнешъ да рѫждясвашъ. Какво е рѫждата? – Това е смърть. Нѣкой казва: „Азъ не искамъ да любя, и безъ любовь може“. Като туй колело ще те изхвърлятъ навънъ. Ще кажешъ тогава: „О, Господи, любовьта да дойде, изпразни се сърдцето ми“. Ще любишъ, и ще любишъ по всички правила на тази Божествена култура, искрено, чистосърдечно, нѣма да бѫдешъ користолюбивъ. Тѣ знаятъ отгоре колко ще любишъ. Истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Сега, азъ да ви кажа: И азъ искамъ да ви вържа, туй е моето намѣрение. Питате, защо съмъ дошълъ на земята? – Да ви вържа. Пратенъ съмъ на земята да ви вържа. Не само да ви вържа, но да ви свържа умоветѣ и сърдцата съ Бога, да ви развържа рѫцѣтѣ и краката, да отворя вратитѣ на всички ваши прашни кѫщи, въ които живѣете, да излѣзете навънъ срѣдъ природата, и да се радвате на Божиитѣ блага. Ще кажете: „Какъ, безъ кѫщи?“ Всичко туй старо ще се помете и нови кѫщи ще се направятъ. Ами

че тъй, нови кѫщи! Какво лошо има въ това, да се направятъ нови кѫщи! Събаряме старитѣ кѫщи и правимъ нови кѫщи. Туй искамъ не само азъ да го направя, но на всѣки отъ васъ искамъ да предамъ туй изкуство, и вие да връзвате и развързвате. Ами съ какво ще връзвате? – Съ Божията Любовь ще връзвате, съ Божията Мѫдрость ще връзвате, и съ Божията Истина ще връзвате. Тия нѣща вървятъ послѣдователно. Вие най-напредъ не търсете любовьта. Сегашнитѣ хора търсятъ Любовьта. Най-първо търсете свѣтлината. Свѣтлина трѣбва на хората. Свѣтлината е произведение на Божията Мѫдрость. Има ли свѣтлина, има и Мѫдрость. Ще ви приведа едно сравнение: Вие сте затворенъ въ единъ затворъ, въ единъ замъкъ, тъмнина навсѣкѫдѣ, не знаете какво е вашето положение, до колко сте чисти; обаче, единъ вашъ приятель ви праща една запалена свещъ, и една забѣлежка съ нея, въ която е написано: въ съседната стая има оставѣни за тебе дрехи за прѣобличане. Послѣ, ще отворишъ тази и тази врата, ще излѣзешъ навънка, и на 10 клм. разстояние отъ тука, има единъ топълъ изворъ, ще се измиешъ, ще се вчешешъ, ще облечешъ чиститѣ дрехи и ще видишъ свѣтлината, ще бѫдешъ свободенъ. Веднага той се ориентирва. Слѣдователно, като дойде свѣтлината, ти ще видишъ обстановката, кѫдѣ се намирашъ. Свѣтлината е необходима за тебе. Ключътъ, това е Истината, свободата, а слѣдъ като се очистишъ, ще придобиешъ любовьта. Любовьта ще дойде най-послѣ. Казвате, да ви обичамъ. За да ви обичамъ, трѣбва да имате нѣщо, за което да ви обичамъ. Чудни сте вие! Майката кога обича дѣтето си? Казватъ, че майката обича всичкитѣ си дѣца еднакво. Не е вѣрно. Не че тѣ искатъ това. Но питамъ: Онова умното, благородното дѣте не го ли обича майката повече? Да, обича го повече.

И тъй, ние всинца трѣбва, каквото вържемъ, да развържемъ. И тогава всички може да носите тази истина, туй учение. Не само вие, но всички свещеници, учители, държавници, трѣбва да връзватъ и развързватъ, туй възвишеното, благородното да се тури въ редъ и порядъкъ. Казваме сега: „Волята Божия да изпълнимъ“. Този разумниятъ свѣтъ е около насъ. Нѣкой пѫть ние казваме: „Азъ искамъ да бѫда такъвъ и такъвъ“. Всички можете да бѫдете. „Покажи ни какъ“? Е, какъ да ви покажа? Най-първо трѣбва да имате свѣтлина, нали? Второ: трѣбва да имате свобода, и трето: трѣбва да имате чистота. Въ съвременната окултна наука казватъ, че човѣкътъ трѣбва да се контролира. Всѣка лоша мисъль, всѣка алчна мисъль трѣбва да излѣзе навънка отъ нашия умъ, и да останатъ само тия благороднитѣ мисли, въ които силитѣ, благородството, което имаме, да излѣзе, да се прояви навънъ. Ако търговецътъ търгува не само за да забогатѣе, а за да помогне на другитѣ, той ще придобие туй, което желае. Ако учительтъ учи не само за да печели, но за подигането на своитѣ ученици, туй е правилно положение. Ако свѣщеникътъ печели не само за прѣхраната си, но и за повдигането на своята душа, той е въ правия пѫть.

Туй положение това е една практическа философия. Животътъ не е тукъ. Туй, което сега вие живѣете, това не е животъ. Ами нима мислитѣ, че това за мене е животъ? Нѣкой пѫть, като седя, азъ трѣбва да правя усилия върху себе си. Усилия върху какво? – За да търпя. Нѣкой пѫть, като говоря съ васъ, вие не знаете какъвъ смрадъ иде отъ всички ви. Е, питамъ сега: За мене не е ли по-добрѣ да се дигна азъ съ своитѣ крилца, че да си влѣза въ онзи свѣтъ между умнитѣ, благороднитѣ, съ които мога да се разбирамъ и живѣя? Не е ли по-хубаво това за мене? Хиляди пѫти е по-хубаво. Тамъ е животътъ. Но, по необходимость, при сегашното развитие, коренитѣ трѣбва да влѣзатъ въ земята, за да приематъ сокове. Това е една тайна философия. Защо трѣбваше Христосъ да слезе на земята, азъ нѣма да го обѣсня. Защо трѣбваше да страда, и него нѣма да обѣсня. А защо трѣбва да приемемъ Любовьта му, ще ви обѣсня. Защо трѣбваше да слезе на земята, защо трѣбваше да страда, нѣма да ви обѣсня, но защо трѣбва да приемемъ учението на Христа? Защото учението на Христа е необходимо за растенето, влага много нѣщо за доброто на всѣка душа, за доброто на всѣки единъ народъ, за доброто на цѣлото човѣчество. То е единственото учение, което може да внесе туй, отъ което сега имаме нужда. А ние отиваме, и ще отидемъ да видимъ лицето на Бога.

Азъ бихъ желалъ вие да видите Бога тъй, както виждате слънцето. Отъ близо нѣма да Го видите, отъ далечъ ще Го видите, но всѣкога може да възприемете Неговата свѣтлина и да се разговаряте.

Сега ще ви научимъ да отваряте прозорцитѣ на вашитѣ кѫщи и всѣки пѫть да виждате свѣтлината, колкото искате. Нѣкой пѫть и да затворите кепенцитѣ на вашитѣ кѫщи, пакъ да ви свѣти. И въ кѫщи да сте, пакъ да работите. Нали искате? Да имате общение съ Бога, това е достояние на всѣка една душа. И всѣко учение, което казва, че само онзи, който е при Бога, само той е достоенъ да се разговаря съ Него, това не е вѣрно. Не е вѣрно. Както свѣтлината е достъпна за всички сѫщества, каквито и да сѫ тѣ, безразлично; така и Божествената Мѫдрость е за всички. Всички вие и азъ да се не лъжемъ! Навънъ излѣзте! Никой не ви запрѣщава. Всички и азъ, навънъ! Излѣзте, на туй велико слънце се нагрѣйте! Единственото нѣщо, което може да ни донесе здраве, То е само Божественото. Може да ви говоря съ хиляди години на този езикъ, и нищо нѣма да стане. То е все едно да се грѣете на вашето огнище, на вашата фурна, на вашата соба. Казвамъ на всинца ви: Навънъ всрѣдъ природата, на туй Велико Божествено слънце, което може да внѣсе тази Божествена енергия и на което всички се грѣемъ. И когато азъ казвамъ, че трѣбва да познаемъ Бога и да Го намѣримъ; разбирамъ тази Негова свѣтлина, която трѣбва да проникне въ душата ни, у всекиго едного споредъ степеньта на неговото развитие, споредъ качествата на неговата душа. И слѣдъ хиляда години ще

имате друго разбиране за живота, друго понятие за себе си.

Сега, нѣкой пѫть вие се оглеждате въ огледалото, казвате: „Остарѣлъ съмъ“. Колко бихъ желалъ да си остарялъ, но не си, ти си изнѣмощялъ, и уподобявашъ своето състояние на остарѣване. Старъ човѣкъ е друго, изнѣмощялъ е друго. Сбръчкало се е твоето лице, липсва ти нѣщо. Онѣзи, които приемаме прѣраждането, сега се утѣшаваме, казваме: „Е, втори пѫть като дойда“. Не се утѣшавайте съ това! Ти втори пѫть може да си по-лошъ, отколкото сега. Като че ли като дойде втори пѫть, синко майчинъ, ще го посрѣщнатъ съ букети. Ще се приготвишъ, ще приготвишъ условията за бѫдещия животъ, ще туришъ волята си, ума си въ дѣйствие, ще правишъ добро на този, на онзи, и ако нѣкой те пита: Защо ми правишъ добро? Ще отговоришъ: Азъ искамъ да правя добро, та втори пѫть като дойда, да ми е по-добре, да ме посрѣщатъ приятелски. Защото иначе като правя зло, като дойда втори пѫть, тия, на които съмъ правилъ зло, ще бѫдатъ единъ отъ тѣхъ министъръ, другъ – началникъ, и ще ми побелѣе отъ тѣхъ главата. Затова не искамъ да правя зло.

Но сега трѣбва да мислимъ, да туримъ онѣзи условия не само за днесъ, но и за бѫдещия животъ. Законътъ е сѫщиятъ.

А сега трѣбва да вързваме и да развързваме: да вързваме туй доброто, да дойде у насъ, а да развързваме злото у всички наши братя, и да имъ покажемъ по кой начинъ може да се живѣе.

И сега става въпросъ, че имало прѣраждане, че се учило прѣраждане. Ако имало прѣраждане, Христосъ защо дойде на земята? Че това не е философско разбиране. Христосъ дойде въ свѣта да направи една връзка, единъ мостъ между небето и земята, да има съобщение. „Ами че ако имаше прѣраждане, нѣмаше нужда да дохожда Христосъ“. Че отъ какъ дойде Христосъ има прѣраждане, по-рано имаше робуване, а сега, като направи този мостъ, Той донесе и прѣраждането. Значи, единъ човѣкъ може да дойде отъ небето, и да живѣе на земята. Че какво има отъ това, ако дойде единъ човѣкъ и живѣе още 50–60 години на земята? Казватъ: „Христосъ единъ пѫть дойде“. Не е вѣрно, въ райската градина преди 8,000 години, когато дойде Онзи и говореше на Адама, Той бѣше Христосъ. Този, Който говореше на Авраама, Той бѣше пакъ Христосъ. Когато се устройваше този космосъ, тази вселенна, тамъ бѣше пакъ Христосъ. Питамъ: Ако е дошълъ Христосъ, колко пѫти е идвалъ? Този законъ за прѣраждането е Неговъ, Той нареди да се прѣраждатъ хората. Че вие съветници ли ще Му ставате, съвети ли ще Му давате? Той нареди тази работа. „Ама ние ще те изключимъ отъ църквата, ако така проповѣдвашъ“ ми казватъ. – Е, вие мене, а Той ще изключи васъ отъ Неговата църква, ако вие

противодѣйствувате на този законъ. Той е направилъ този законъ и казва: „Ако не се родите изново отъ Духъ и вода, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. И Христосъ е училъ за прѣраждането, а тѣ го разбиратъ друго яче. Той казва: „Роденото отъ плъть, плъть е – роденото отъ Духъ, Духъ е“. Слѣдователно, когато ние говоримъ за прѣраждането, разбираме роденъ съзнателно, да помнишъ, че си роденъ. Ние разбираме не само да направишъ една кѫща, но туй Божественото да се въплоти въ тази кѫща, да се всели, тамъ да живѣе. Прѣраждането, то не е единъ принципъ, то е единъ Божественъ законъ, едно съобщение, да имашъ право да влизашъ въ единия и въ другия святъ. Нѣма нищо лошо отъ това. И тази философия така се е изопачила, че ако се върнемъ въ врѣмето на срѣднитѣ векове, човѣкъ живъ ще го изгорятъ, за жива Бога ще го изгорятъ. Че това не е религия, не е религиозенъ въпросъ, това е наука. Въ религията принципъ е само Любовьта. И туй трѣбва да учи всѣка една религия сега. Само Любовьта съставлява религия за душата. А науката трѣбва да се занимава съ Божествената Мѫдрость.

Та, казвамъ тия маловажни въпроси, има ли прѣраждане или не, нѣкои ги поставятъ като въпроси за раздори. Азъ даже мога да говоря за прѣраждането, що отъ това? Но тия прѣраждания не ставатъ ли? Азъ мога да не говоря нищо за това, но хората си се раждатъ и прѣраждатъ. Чудни сѫ сега въ своята философия! Ако твоето дѣте се роди, ти трѣбва да мълчишъ ли, да не му ли туришъ името? Не, най-първо ще му туришъ името Иванъ, Драганъ. фактите сѫ важни. Ние трѣбва при сегашнитѣ условия да живѣемъ по закона на тази Божествена Любовь и Христосъ е дошълъ да внесе тази Любовь. Той самъ се прѣроди на земята. И Христосъ пакъ ще дойде. Туй не е това разбиране на прѣраждането, както индуситѣ го разбиратъ. Не, това е единъ законъ на усъвършенствуване на човѣшкитѣ души. Човѣшкиятъ организъмъ постоянно се измѣня, измѣня и човѣкъ се облича въ разни тела. И Павелъ самъ казва: „Има тяло естествено, има тяло духовно“. Сега, онѣзи, които сѫ напрѣднали, тѣ ще проучватъ тази велика наука, а които не сѫ, ще изучаватъ други въпроси. А ти търпѣливо ще проучвашъ. Казвамъ: „Маловажнитѣ нѣща не трѣбва да ставатъ споръ“. Прѣраждането трѣбва да се изключи, то не е догма, то не е религиозенъ принципъ, то е наука само за ученитѣ, за умнитѣ хора. Любовьта, това е религия. Религията, то е туй, което е необходимо за всички хора. Любовьта е необходима за всички хора. Неизбежното, то е религия. То е връзка съ Бога. Религията е едно отношение, да направишъ всички хора да си живѣятъ сносно, и да се търпятъ. А цѣльта на науката е да даде всички методи за работа, свободата пъкъ – методи и начини за тази деятѣлность. Слѣдователно, методитѣ на една държава се виждатъ чрѣзъ управлѣнието ѝ, чрѣзъ камарата. Тамъ постоянно се турятъ закони да се освободятъ гражданитѣ. Въ училищата всички работятъ за просвѣщението, за

идването на Божествената Мѫдрость, а религията – за идването на Любовьта. Слѣдователно, имаме три института, които работятъ: единиятъ работи за свободата, другиятъ работи за свѣтлината, третиятъ работи за чистотата или за любовьта, и всички се стараятъ да вързватъ и развързватъ. Въ една държава се създаватъ едни закони, които вързватъ въ едно отношение, развързватъ въ друго отношение. Въ училищата – сѫщо: едни закони вързватъ, други – развързватъ. И въ религията – сѫщо. Трѣбва да имъ разумно вързване и развързване.

Та, навсѣкѫдѣ трѣбва да се проповѣдва туй учение, учение на Божетвената Любовь между хората, да се търпятъ всички, да бѫдатъ всички искрени, да има вѣротърпимость. А отъ плода на всѣки човѣкъ, на всѣко общество, на всѣки народъ, отъ плода на всѣка религия ще се познае въ каква насока е работено. Туй е, което се казва fait accompli. Туй е свършенъ фактъ, свършенъ въпросъ. Бѫдещиятъ плодъ, който ние ще принесемъ, ще покаже какви сме ние.

Азъ бихъ желалъ всички, които саждате, саждайтѣ разумно; всички, които мислите, мислете разумно; всички, които дѣйствувате, дѣйствувайте разумно. То е за васъ.

„И каквото вържете на земята, ще бѫде вързано горе на небето.“ Ще бѫде за васъ. „И каквото ръзвържете на земята, ще бѫде развързано на небето“. И то е пакъ за васъ. Всички трѣбва да бѫдете безъ страхъ. У всинца ви трѣбва да има онова силно желание на самопожертвуване за Истината. Важно е за онѣзи хора, които вървятъ въ този пѫть, въ пѫтя на Христовото учение, да иматъ този духъ на самопожертвуване, както у свѣтскитѣ хора. Нѣкой пѫтъ свѣтскитѣ хора иматъ по-голѣмъ духъ на самопожертвуване, отколкото религиознитѣ. Азъ не искамъ да осѫждамъ с това. Нѣкой пѫть религиознитѣ хора сѫ по-добри отъ свѣтскитѣ, но отъ тѣхъ се изисква повече, отколкото отъ хората на свѣта. И у насъ свѣтлината е по-голѣма. Колкото повече е дадено, толкова повече се изисква. Комуто много е дадено, много се изисква. Отъ едно дѣте не може да се изисква повече, отколкото отъ единъ възрастенъ. Отъ хората на вѣрата се изисква повече, нали? Ние хората на религиозното учение, на свѣтата църква не сме извършили туй, което Христосъ изисква. Казваме: „Свѣтата църква“. Не, да се не заблуждаваме. За тази свѣта църква направихте ли всичко? Колко души има вѫтрѣ въ свѣтата църква, които плачатъ. Не, Христосъ седи вѫтрѣ и казва: „Хлѣбъ“! Азъ Го виждамъ на кабинета на нѣкой владика. Кой тамъ? – Нѣкой беденъ човѣкъ хлопа. Единъ беденъ човѣкъ иска да влѣзе – Нѣмамъ врѣме, азъ сега съмъ заетъ съ важни работи. Съ важни работи занятъ, а най-важната работа остава, и когато ние имъ казваме Истината, тѣ казватъ: „Ти ли насъ ще сѫдишъ?“ Не сѫдя, но виждамъ,

Христосъ хлопа, Той има ангели, и праща тия ангели сега. Единъ день, като погледнешъ, гледашъ ангелъ на вратата ти, хлопа, съ изваденъ мечь. Какво искашъ? – Викатъ те. „Ама работа имамъ, важни дѣла“. Не, ще дойдешъ, викатъ те. Задигне Иванъ. Кѫдѣ? – Викатъ го. На нѣгово мѣсто другъ ще дойде. Сега е врѣме на викане. Ще ви повика Христосъ и ще ви пита: Кои бѣха съображенията ви, че не приложихте моето учение? Кои бѣха съображенията ви, че толкова дълго врѣме противодѣйствувахте на този великъ Божественъ законъ и не Го приложихте? Кои бѣха съображенията ви, че не изпѫлнихте онзи великъ законъ та да просвѣтнатъ дѣлата ви прѣдъ човѣцитѣ. Ами че сега ще бѫде сѫдба! Сѫдба на всички хора. Кои бѣха съображенията ви, че не изпѫлнихте този великия законъ?

И сега, не че азъ ще сѫдя свѣта, ами Господь ще Го сѫди. Той е изпратилъ своитѣ ангели навсѣкѫдѣ. И азъ виждамъ тѣ идватъ, навсѣкѫдѣ идватъ, и големи и малки, всички идватъ. Нѣкои носятъ финикови вейки, а нѣкои – друго носятъ, идватъ да хлопатъ. И ще почнатъ да хлопатъ. Какъ? Сега, нѣкои, които ме слушатъ, ще кажатъ: „Ето какъ се плашатъ хората“. Не се плашатъ тѣ. Благородното въ свѣта е, че азъ като човѣкъ ще бѫда честенъ. Въ обществото честенъ трѣбва да бѫда, честенъ предъ себе си и честенъ предъ ближнитѣ си. Всѣкога съмъ ималъ една благородна мисъль, да не изнудя и излъжа нѣкого.

Азъ бихъ желалъ всички умове да бѫдатъ честни, а слѣдъ това, сърдцата ни да бѫдатъ пълни съ тази всеобемляюща любовь, да я пратимъ на всички, и тази мѫдрость, тази свѣтлина, която имаме, да пратимъ навсѣкѫдѣ и да можемъ братски да си подадемъ рѫката. А когато видимъ нѣкой наскѫрбенъ, да му дадемъ нѣщо отъ себе си. Не е ли хубаво, не е ли приятно, кѫдѣто и да минешъ прѣзъ България, прѣзъ село или градъ, всички хора да живѣятъ приятелски? Не могатъ ли? Могатъ. И сега има условия, всички сѫ християни. И азъ бихъ желалъ всички да станатъ християни, но въ тази смисълъ, да проявятъ Божията, Христовата Любовь. И тогава, слѣдъ тази Любовь, хората ще станатъ ясновидци. Тѣ ще видятъ бѫдещето.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето“. Сега, Христосъ ви казва: „Добре да връзвате, и добре да развързвате“. Истина, истина ви казвамъ: „Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Сега бѫдете смели, Него слушате, нали? Съ Него се разговаряте. Когато вие излизахте отъ небето, на Него дадохте обещание, а не на мене. Вие ще се върнете пакъ при Него, ще се върнете всичките при Христа.

Но азъ желая, като се върнете при Него, Той да ви посрѣщне радостно и весело да каже: „Азъ съмъ доволенъ, че вие изпълнихте своята мисия на земята“. Туй е благородното! И азъ ще се радвамъ, като се върна, да мога да кажа: „Господи, каквото ми даде Ти, изпълнихъ всичко на земята, дѣлата ми така просвѣтнаха, че действително хората разбраха, че Ти си Богъ на земята и на небето“.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бѫде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѫде на небето“.

Бесѣда, държана на 21 януарий, 1923 година.
Недѣля, 10 ч. с. XVI Бесѣда.

1923_01_24 Гордост и тщеславие
лекция пред специалния клас
24 януари 1923 г.

ГОРДОСТ И ТЩЕСЛАВИЕ

15-та лекция от Учителя, държана на 24 януари 1923 г., София.

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

Размишление

Четоха се темите върху "Произходът на юмрука".

Сега ще ви задам въпроса каква е разликата между постоянното и променливото в Живота. Постоянно в Живота е онова, което през всички времена и условия остава едно и също; променливо е онова, което през всички времена и условия е изложено на промени. Каква е разликата между Реалността и сенките на Живота? Представете си, че имате едно огледало, пред което сте поставили една запалена свещ. Какво ще видите в огледалото? Запалената свещ. Реална ли е свещта в огледалото? Не, тя е отражение, сянка на истинската свещ. Значи запалената свещ е реална, а отражението на тази свещ в огледалото е сянка на тази реалност. Да допуснем, че някое същество заема известно положение пред огледалото, под някакъв ъгъл и оттам наблюдава отражението на свещта в огледалото и го приема за реално. Това същество наблюдава промените на свещта в огледалото и развива свои теории за тази реалност. Свещта ту загасва, ту се запалва и това същество вади заключение, че в Природата настава ден и нощ. Това вижда в огледалото и започва да издирва причините за образуването на деня и нощта. Това същество вижда в огледалото, че някой чете книга. След известно време този човек затваря книгата и загасва свещта. Значи, каквото става пред огледалото, същото става и в огледалото. По промените в огледалото се съди за промените, които стават пред него. Тази е причината, задето хората често приемат сенките на нещата за реалност.

Въз основа на това ние вадим заключение, че каквото става в Духовния свят, по отражение същото става и на физическия свят. Някое същество в Духовния свят е запалило няколко свещи и на физическия свят някое същество се ползва от светлината на тези свещи. Съществото от Духовния свят започва да загасва една по една свещите – същото става и на

физическия свят. Най-после, когато горе се изгаси и последната свещ, човекът на физическия свят се намира в тъмнина и казва, че е настанала нощ. След дванадесет часа съществото от Духовния свят започва да запалва свещите една след друга, а съществото на физическия свят казва, че е настанал ден. Следователно теориите, които човек на физическия свят създава за явленията в Природата, не са нищо друго, освен теории, които съществото пред огледалото създава за промените и явленията, които наблюдава в огледалото. Това същество запознато ли е добре с Реалността на нещата? Не е добре запознато. Защо? Защото вади своите заключения от сенките, от отраженията на Реалността. Тъй щото, можете ли да кажете за електрическата светлина, че е реална? Електрическата светлина не е реална, тя е отражение на Слънцето – ако Слънцето изгасне, и тя ще изгасне. В този смисъл електрическата светлина не е нищо друго, освен кондензирана слънчева енергия.

Въз основа на тези разсъждения питам човек реално същество ли е? И човек не е реално същество, и той е отражение, сянка на нещо по-високо от него. Не само това, но човек е отражение на две същества още. Значи, той живее едновременно в три свята. Представете си, че човек е светещо тяло (Фигура 1), което се намира пред огледалото С. Като наблюдавате какво се получава в огледалото С, ще видите в него образа на човека. Лъчите, които излизат от образа в огледалото С, падат върху второ огледало D, в което образът повторно се отразява. Този въпрос се разглежда и във физиката. Вие трябва да го изучите добре, за да не попадате на илюзорни знания. Знания, придобити чрез отражение на образите в огледалата, скovават психическото и умственото развитие на човека. При това положение човек минава живот, подобен на този, който се извършва в неорганизираната материя. Ако черпите знанията си от отраженията в първото огледало, и тогава не можете да се развивате. Следователно, за да придобиете истинско Знание, трябва да попаднете в реалните лъчи на Битието. Тогава ще можете правилно да се развивате. Но за да се ползвате от тези лъчи, вие трябва да сте дошли до положение да различавате Реалността от сенките или отраженията на нещата.

За следния път пишете върху темата: "Разлика между гордост и тщеславие". Като размишлявате върху темата, внимавайте да не разбъркате тези две понятия – да вземете тщеславният човек за горделив и горделивият – за тщеславен. Между горделивия и тщеславния човек има рязко различие. Който намери тази разлика, той по никой начин не може да се обърка. Гордостта произтича от ума, а тщеславието – от сърцето. Горделивият човек е подобен на къртица, която тихо, без шум, от никого незабелязана, рови земята – хората виждат тук-там купчинки пръст, но кой ги е изкарал навън не знаят. Тщеславният човек е подобен на кокошка,

която едно яйце да снесе, окряква света – всички да чуят, че е снесла яйце.

Сега ще нахвърлям няколко мисли върху гордостта и тщеславието. Гордостта се дължи на чрезмерно развито самоуважение в човека. Тщеславието пък произтича от желанието на човека да има доброто мнение на хората, да бъде обичан от тях. Тщеславният е човек на съвременната култура. Той се облича хубаво, по последна мода; дрехите, обущата му са всякога чисти; вратовръзката, карфицата – добре поставени, на място; косата му е хубаво, гладко причесана. Тщеславният иска да покаже на хората, че е особен, че какъвто е отвън, такъв е и отвътре. Той обещава много, изпълнява малко; като не може да изпълни обещанията си, веднага се извинява. Горделивият е точно обратното на тщеславния – той не обича външно да се представя. Ако не го познават хората, той минава за скромен, за смирен – не вдига шум около себе си, а всъщност самоуважението е силно развито в него.

Като пишете темата си, пишете и за ползата и вредата от гордостта и тщеславието.

Гордостта и тщеславието играят важна роля в науката. Когато тщеславен човек направи някакво откритие, той ще го разтръби по целия свят. Тази е причината, поради която много теории се явяват в света и живеят най-много по една-две години. Всички теории, които набързо се раждат, са плод на човешкото тщеславие – те бързо се раждат и бързо умират. Тщеславният човек е много самоуверен, но като се убеди, че не е прав, лесно отстъпва. Гордостта е дала обратни резултати в науката, тя е създала консерватизма. Вследствие на гордостта знанието е задържано за достойните хора, за аристократите – простата маса, народът не е достоен за знание. Гордият не търпи хора, които знаят повече от него. Той счита, че простите хора трябва да бъдат невежи. Тщеславният иска всички хора да имат знания, да бъдат учени. Следователно гордостта привлича енергиите към центъра, а тщеславието ги пръска навън, към периферията. Каквото и да стане с тщеславния човек и около него, той непременно ще го отрази най-малко през двете огледала – C и D. Докато свещта гори пред огледалото, тщеславният казва: "Аз мога да направя това, аз мога да направя онова." Щом свещта изгасне, той казва: "Не зная какво стана, и аз сам съм изненадан." Докато свещта гори и огледалата отразяват, тщеславният казва: "Учен човек съм аз, всичко мога да направя." Щом свещта изгасне, той казва: "Стана нещо, но и аз не съм виновен за това, което се случи."

И тъй, изучавайте гордостта и тщеславието в техния естествен вид, за да ги превърнете в нещо полезно. Те са недъзи, от които човек може да се

ползва. Обаче, когато изучавате своите недъзи, както и тия на хората, не ги разглеждайте като нещо индивидуално, но като колективни качества, като остатъци от миналите култури на човечеството.

Когато изучавате чувствата и способностите в човека, трябва да се спрете върху устройството на човешката глава и ще видите, че тя не е еднакво развита навсякъде. Има области, които са по-добре развити. Ако горната част на главата (Фигура 2) е добре развита, това показва, че моралните чувства С в човека са развити повече от личните, от егоистичните, които се намират в задната част на главата В. В долната част на главата, в областта В се намират домашните чувства; в предната част на главата се намират умствените способности на човека А. Колкото по-голям е ъгълът 1, толкова по-силно развити са умствените способности в човека. Щом ъгълът 1 се намалява, едновременно с това се намаляват и умствените способности в човека. Като изучавате френологията, вие ще намерите местата на всички мозъчни центрове по главата и ще познавате кои от тях са по-развити и кои – по-слабо развити. Но и да не знаете нищо от френология, вие можете да намерите местата на някои центрове по следния начин: когато някой ваш близък или познат ви обиди силно, у вас ще се засегнат личните чувства; за да познаете де се намират тези чувства, наблюдавайте се в това време, за да разберете на кое място на главата ще усетите повече топлина, по-голямо налягане. Там, дето усетите топлина и налягане, е мястото на личните чувства, понеже от обидата, която сте изживели, е нахлула на това място повече кръв. Когато личните чувства в човека не са силно развити, както и да го обиждате, този човек не се засяга. Ако е въпрос да изкара нещо, той мисли за парите и повече не се интересува. Когато самоуважението е добре развито, човек е много чувствителен, той гледа да не обиди никого. Самоуважението е благородно чувство, а гордостта – болезнено. Гордостта е опасна и в това отношение, че прави човека злопаметен. Злопаметният човек не прощава лесно – и след хиляда години той още помни обидата и е готов да отмъсти. Затова именно е казано в Писанието: "Бог на горделивия се противи, а на смирения дава благодат." В морално отношение личните чувства спъват човека. Колкото по-силно са развити личните чувства в човека, толкова по-слаби са моралните.

В развитието на човека едно от първите чувства, което се е явило в него, е чувството на охотливост, на апетит, на желание да се храни. Този център се намира пред ушите (Фигура 2). Благодарение на този център в човека се явило желание да опитва, да вкусва нещата, вследствие на което се е създала устата. След време човек е видял, че не може само с устата да работи, затова е почувствал нужда и от друго спомагателно средство. Така той създал ръцете като втора проекция в своя живот.

Личните чувства в човека говорят, че като индивидуално същество той живее само за себе си. Като се е видял сам, като видял, че няма хора около себе си, които да го хвалят, създало се е в него чувство на тщеславие – жената в човека. После се явила гордостта – мъжът в човека. Човек обича да се хвали сам. Ако някой ученик е тщеславен, той мисли, че всичко знае. Ако учителите му не го задоволят както очаква, той казва: "Този учител нищо не знае, онзи нищо не знае" и т.н. Учителите не трябва да се разправят с него, но нека го подложат на изпит, да му докажат какво знае. Учителят по математика влиза в клас, извиква тщеславния ученик и му дава да реши една задача. Ученикът започва да решава, мъчи се, пъшка, поти се – не може да реши задачата; той става засрамен от мястото си, подава листа на учителя и сяда на мястото си. Ето как се възпитава такъв ученик. Няма защо учителят да се разправя с него, да му доказва, че не знае. Като не може да реши задачата, ученикът ще признае, че има неща, които той не разбира и не знае. Така ни учи и Природата. Като види, че протестираме и негодуваме против нея, тя ни дава една мъчна задача и ни оставя да решаваме. Щом не можем да я решим, сами по себе си ние капитулираме, започваме да се молим да ни се помогне и признаваме, че не знаем. По същия начин и учените хора капитулират. Някой учен изследва един научен въпрос, прави опити, изчисления – не може да се домогне до истината. Най-после се отказва от своето изследване. Дойде втори учен, използва опитите на първия, но и той не може да реши въпроса. След него дохожда трети, четвърти учен, но всички се убеждават, че този въпрос е един от трудно решимите. След тях дохождат духовните хора и те подемат този въпрос, свързват се с Разумния свят и оттук търсят някакъв начин за разрешаване на въпроса. Едни от начините се оказват верни, други – неверни, но и духовните хора не могат да решат въпроса. Защо? И у едните, и у другите има нещо лично, известно тщеславие, което пречи на работата им. Докато живее в личните чувства, човек не може да се домогне до положителната наука.

Ето защо, когато се стреми към придобивки, окултният ученик трябва да познава какви сили са вложени в него и какво днес може да направи с тези сили. Той разполага с много повече сили, отколкото има възможност да използва. И действително в мозъка на всеки човек е вложена грамадна енергия, от която при сегашните условия може да се разработи едва една хилядна част. Изобщо човешката енергия може да се разработи в три направления: в широчина, която дава стабилност на характера; в дълбочина, която дава активност и предприемчивост; във височина, която дава стремеж и полет на духа. Тези са трите насоки, които могат да се дадат на енергиите в човешкия мозък. Оттук и всяка идея трябва да има широчина, дълбочина и височина. Широчината се проектира на физическия свят, дълбочината – в Духовния, т.е. в Сърдечния или

Астралния свят, а височината – в Умствения свят. В заключение на това можем да кажем, че недъзите в съвременния свят се дължат на човешката мисъл. Това не значи, че има някакъв недоимък в нея. Напротив, човек страда от излишък на енергия, която не е разработил. При съвременното възпитание трябва да се има предвид следното: да се намери път на излишната енергия и да се впрегне на работа, защото Природата наказва всички ония, които складират нейната енергия и не я използват. Това всеки е забелязал. Когато се отпусне, когато стане мързелив, човек започва да надебелява, придобива много мазнини. Като не разбира законите на Природата, той се радва, че се е оправил. Никакво оправяне не е това. Природата няма да закъснее да даде урок на този човек. Как? Ще му изпрати една болест, която всичко ще стопи. С това тя иска да каже, че трябва да се работи. Природата не търпи никакъв застой – никой няма право да държи енергиите на Природата в застой.

Следователно Природата изисква от човека да бъде изправен едновременно и в трите свята – физически, Духовен и Умствен. Той трябва да работи едновременно и в трите свята. Особено това се изисква от ученика. Като наблюдавам лицата ви, виждам, че вие живеете повече в света на чувствата, отколкото в Умствения свят. Вие още не сте влезли в света на здравата, положителна мисъл. Който живее в чувствения свят, той мяза на мома, която по цели дни се оглежда в огледало – измие се, нареди се, облече се и хайде пред огледалото. След половин или един час – пак същата история. Седите, оглеждате се и намислите някакъв план; неочаквано дойде нещо отвън, развали плана ви. Какво правите тогава? Поскърбите малко, но се облечете в нов костюм и хайде пред огледалото. Мислите, че като излезете така облечен, ще направите нещо особено. Излезете в света, но виждате, че нищо не можете да направите; пак се върнете, обаче с едно малко разочарование. Не си правете илюзии, знайте, че новият костюм нищо няма да ви придаде. При сегашните условия на Живота костюмите не спасяват човека. Защо? Защото съвременните хора още живеят в низшите полета на Астралния и Менталния свят. Докато не излязат от тези полета, те нищо не могат да направят. Това, което сега става на физическия свят – страдания, изпитания, всичко иде в помощ на съвременните хора, за да ги подтикне към Новата култура, към новия Живот. Невидимият свят изпраща свои представители да се въплътят на Земята с цел да дадат нова насока на културата.

Представете си, че някой се облече хубаво, огледа се пред огледалото и излезе вън. Каква дейност ще прояви този човек вън? Ще влезе в някое кафене, ще вземе вестник, ще запали цигара и ще започне да бистри политика. Тези дни срещам един от учениците, доста напреднал, върви бавно, мисли нещо и държи цигара в ръката си. Като ме видя, скри

цигарата, поздрави и продължи пътя си. Навярно този ученик е казал в себе си: "Друг път ще бъда внимателен, за да не ме видят, че пуша." Не, този ученик трябваше да има доблест да каже: "Ще ме извините, аз имам една слабост – пуша от време на време, но ще работя в това направление да се справя с този недъг." Ученикът трябва да бъде свободен от тези недъзи – пушене, пиене на вино, ракия и т. н. Когато стомахът на човека е слаб, позволява му се от време на време да сипва по няколко капки вино във водата за усилване. Това е само за светските хора, но не и за ученика. Ако иска да пие вино, ученикът може мислено да приеме известна доза вино и да се задоволи. Чрез мисълта си ученикът може да се лекува. Как? Направете следния опит: някой ученик заболява от треска; той знае, че лекарите препоръчват против треска хинин; за възрастния човек – една доза от 40 сантиграма. В това време някой ваш познат, който се лекува от лекари, заболява също от треска; той взима 40 сантиграма хинин от аптеката и го поглъща. А вие мислено ще приемете същата доза хинин: ще отидете до някоя аптека, ще си представите, че купувате 40 сантиграма хинин, ще се върнете дома си и мислено ще вземете хинина. По този начин ще проверите силата на мисълта. Трябва да знаете, че елементите на хинина се намират и във въздуха, и в самото растение, от което се получава. Разликата е тази, че растението е преработило тези елементи, синтезирало ги е в едно съединение, докато във въздуха елементите на хинина са свободни, отделени един от друг.

При сегашното състояние, в което се намирате, вие често се натъквате на някои наследствени черти, за които трябва да бъдете морално готови да ги посрещнете. В първичното тяло на човека или в тъй наречения матрикс* са складирани всички добри и лоши семена на човешките мисли и чувства, които от време на време се проявяват. Във всяко прераждане човек дава възможност или подтик на някои от своите мисли и чувства да се проявяват, да се развиват. За тази цел той трябва да има знания – за всеки даден случай да разбира как да постъпва. Например, някъде в градината си имате трън; какво ще направите с този трън? Ще го присадите, нищо повече. – Ама могло да се изкорени. Никакво изкореняване – ще го присадите. Някой е горделив; гордостта в него е трън, който не трябва да се изкорени, но да се присади. Този трън може да се присади, само когато се подчини на моралните чувства в човека. За тази цел човек трябва да развива моралните си чувства. Те се развиват чрез ума. Когато разработва умствените способности в себе си, по този начин човек влияе върху моралните си чувства и ги развива. За развиване на мозъка, на умствените способности пък влияят всички отрасли на изкуствата, на техниката, както и всички научни дисциплини.

Ако се вгледате в Природата, ще видите, че в нея има и музика, и изкуство,

и наука. Де е музиката в Природата? В течението на водите, в клокоченето на изворите, в шумоленето на листата, в духането на ветровете. Де е изкуството в Природата? В различните краски на цветята, на крилцата на насекомите и пеперудите, на птиците. Де е архитектурата в Природата? В строежа на планините и скалите. Де са естествените науки? Естествените науки са изразени във всички минерали, растения и животни. Не само това, но в Природата ще срещнете философията на всички науки. Следователно, който иска да се самовъзпитава, нека влезе в контакт с живата, разумна Природа. Този контакт може да се създаде, когато човек постави в ума си мисълта, че Природата е жива, разумна и интелигентна. Дето влезете в Природата, вие сте обиколени от живи, съзнателни същества и сили. Достатъчно е да се нагласите съобразно нейните трептения, за да можете да влезете в общение с нея. Щом влезете в общение с Природата, тя ще ви упътва, ще ви дава методи за правилна и разумна работа върху себе си. Обаче това не се постига изведнъж, но постепенно, с течение на времето. Затова не напущайте още стария си живот. В този живот вие събирате нови възгледи, складирате ги в подсъзнанието, дето те се проявяват при специфични случаи.

Сега, ако ви запитат в какво седи силата на човешкия ум, какво бихте отговорили? Какви качества трябва да притежава умът на човека? Едно от качествата на човешкия ум е творчеството, въображението. Като погледнете отгоре главата на човека, тя е закръглена, има форма на небесния свод. И наистина, когато изучава звездите, Слънцето, човек развива въображението си. Който иска да развие въображението и разсъдливостта си, той непременно трябва да изучава звездите, да наблюдава небето. Въображението и разсъдителността са два центъра, които се намират отпред, на челото. Когато тези центрове в човека са добре развити, местата им са издути. Хора, у които е развит центърът на причинността, са особено силни в сравненията. Те съпоставят явленията, сравняват ги и вадят общи резултати. За да се сравнят две величини, едната от тях непременно трябва да бъде по-голяма или по-малка от другата. За да се сравнят тези две величини, трябва да си послужите със съответното чувство. Сравняването пък става чрез измерване. За тази цел трябва да се влезе в областта на музиката. Музиката, математиката в човека също така са свързани с известни центрове.

И тъй, способен, умен човек е този, който действа едновременно в три области на своя ум – в широчина, в дълбочина и височина. Той трябва да бъде добър математик, музикант, философ; освен това в него трябва да бъдат добре развити моралните, обществените и домашните чувства. Изобщо, когато всички способности и чувства действат едновременно в човека, той минава за умен, за правилно развит човек. Наблюдавайте,

изучавайте главите на различните хора, за да видите каква е идеалната глава. Вие трябва съзнателно да работите, да въздействате върху различните мозъчни центрове, да ги разработвате. Когато не успеете в нещо, вие се обезсърчавате. Обезсърчаването е недъг, който произтича от силно развити лични чувства в човека или от чрезмерно развит страх. Дето страхът и гордостта са силно развити, там надеждата е слабо развита. Силно развити честолюбие и страх и слаба надежда раждат песимизма. Песимистът казва: "От мене човек не може да стане." Този човек започва да страни от хората и се вглъбява в себе си. Това се дължи на страха. Гордостта пък кара човека да се държи нависоко, а същевременно и да лицемери. Слабо развита надежда кара човека да гледа отрицателно на нещата, заради което той употребява отрицателни думи в речника си. Когато разсъдъкът и сравнението са силно развити, а милосърдието – слабо развито, човек става силно критичен. Ако и милосърдието е добре развито в него, той минава за справедлив. Без милосърдие, при силно развит разсъдък и сравнение човек става безпощаден критик. Това се дължи на две силно развити положителни чувства в него и на едно слабо развито чувство – милосърдие. Това показва, че у критика липсва едно морално чувство. Съвременните критици са хора все от този тип. Юначеството в човека се дължи на силно развити смелост, разрушителност и страх. Юнакът е едновременно и много смел, и много страхлив. Юнаците са много страхливи, защото в тях има силно развит личен елемент.

Окултният ученик трябва да бъде герой, да развива в себе си безстрашие, самообладание. Това е необходимо за ученика, защото и той като военните ще излезе на бойното поле всред много гранати и куршуми – от всички страни ще го обстрелват и той трябва да издържа. Това е геройство! На окултния ученик не е позволено да се страхува. И от вас се изисква геройство. От обикновени герои, на които краката треперят, вие трябва да станете истински герои. Ако се страхувате, ще си признаете тази слабост. Каквито недъзи или добродетели да имате, ще ги изнесете такива, каквито са – нито ще ги преувеличите, нито ще ги намалите. Ще констатирате нещата както са и ще гледате, ако са недъзи, да ги изправите. За да се калите, за да преодолеете страха, излизайте вечер, в тъмна бурна нощ, във време на светкавици и гръмотевици вън от града – първо на половин километър, после на един, два и повече километра, като се стремите да запазите присъствие на духа. Може да ви се случи да минете през някоя гора и да ви нападнат вълци. Вие трябва да бъдете готови да минете покрай тях без да ви засегнат. Вълк никога не напада смел човек. (– Ако някъде ни следят да ни застрелят, трябва ли да минем през това място?) – Ако не сте готови, минете от друго място. (– Изобщо как трябва да се гледа на опасностите?) – Който е придобил безстрашие, той може да излезе срещу опасността и нищо да не го засегне. Който е страхлив, нека седи у

дома си, докато опасността мине. Едно е вярно: окултният ученик не може да бъде преследван с цел да го убият. Ако някой от вас е подложен на такъв изпит, това е негова карма, с която той трябва правилно да ликвидира. Ще бъдеш смел – ще излезеш един, два, три пъти срещу неприятеля си и на четвъртия път той непременно ще избяга. И да стреля, няма да улучи. Защо? Безстрашието е сила, която отбива куршума от неговия път. Ако успеете да се срещнете лице с лице с неприятеля си, ще турите ръката си върху рамото му и ще кажете: "Слушай, приятелю, няма защо да стреляш; ако си обиден нещо от мене, аз съм готов да изправя погрешката си; ако ти дължа нещо, готов съм да се изплатя с лихвите отгоре." Смел трябва да бъде човек – с връзка, с вяра в Учителя си. Пред такъв човек всяко зло отстъпва. Ако неприятелят ви вдигне револвер да ви убива, достатъчно е да погледне лицето ви, да види вашето безстрашие и Любов, за да свали моментално ръката си и да се откаже от намерението си. По този начин вие минавате спокойно, защото сте издържали изпита си. Този човек е изпратен от Невидимия свят само да ви изпита. Не е лесна тази задача, но може да се реши.

Като ученици вие минавате известни мъчнотии, които не са нищо друго, освен последствия на вашия минал живот, т.е. преживяване на вашата карма. Ако не се възползвате от опитностите на вашия живот, вие нищо не сте придобили. Ако не извадите никаква поука от противоречията на своя живот, вие нищо не сте придобили. В разрешаване на противоречията се крият закони, сили, посредством които ученикът може да превръща отрицателните състояния в положителни. Когато ученикът напредне, ще го поставят при условия да срещне мечка в гората. Безстрашният ученик ще погледне спокойно мечката в очите, ще вземе дясната страна на пътя, а мечката – лявата и така ще се разминат. Щом се разминат, опасността е избегната. Мечката никога не се връща от пътя си. В редки случаи тя може да се върне назад. За да се справи с външната мечка, ученикът трябва дълго време да се упражнява в безстрашие. Има нещо по-страшно от външните мечки – това са вътрешните мечки в човека. Какви по-страшни мечки познавате от гнева, от разрушителността в човека? Като се разгневите няколко пъти, като паднете и станете няколко пъти, най-после ще хванете гнева в ръката си и ще го заставите да ви слуша, да работи. Следователно на всяка мечка вън от вас отговаря по една мечка вътре у вас.

И тъй, при сегашното си развитие човек трябва да се стреми към целокупното човечество, към Космическия човек. Космическият човек се проявява в цялото човечество, затова всеки трябва да се стреми да обича всички, да обича цялото човечество. Нови, широки разбирания трябва да има човек, за да привлече към себе си космическите енергии и да се ползва от тях. За това се изисква велик морал, какъвто съвременните хора още не

познават. Веднъж привлечени, тези сили започват да работят в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката воля, в човешката душа и в човешкия Дух.

Сега, като гледам как сте наредени на местата ви, намирам, че е нужно да стане пренареждане с оглед на темпераментите. Например, два сангвинични темперамента не трябва да седят един до друг. Правилно е до човек със сангвиничен темперамент да седне някой флегматик. До човек с умствено-нервен темперамент трябва да седне някой холерик. Между хората може и трябва да става правилна обмяна. Това се постига, когато темпераментите им се прекръстосват. Тогава между тях ще стане правилна обмяна на енергиите им. Когато не са наредени по този начин, хората лесно заспиват. Между тях се образува тежка атмосфера. Ако влезете в клас, дето учениците са безразборно наредени, ще усетите тежест, неразположение на духа. И самите ученици не са разположени, лесно заспиват. Когато между умствените, моралните и обществените силови линии на учениците има хармония, те са будни, живи, лесно възприемат. С такива ученици леко се работи, лесно им се въздейства. Онези от вас, които знаят астрология, нека направят списъци за ново пренареждане на учениците в класа според месеците на раждането им, според темпераментите и т.н.

Сега да направим следното размишление: ще съзерцавате две минути, през което време ще се вдигнете със съзнанието си в пространството и в това време ще проследите на какъв ъгъл се намира Слънцето от вас. Както сте сега, Слънцето е на запад, на 60° под хоризонта. Значи то се намира под ъгъл, равен на две трети от правия.

Тайна молитва

Fir-für-fen

Tau-bi-aumen

15-та лекция от Учителя, държана на 24 януари 1923 г., София.
Книги:

* Гордост и тщеславие

Допирните точки в природата (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том I. София, 1935)
15 беседи от 4 октомври 1922 г. до 24 януари 1923 г.

1923_02_04 Кое е това ново учение?

КОЕ Е ТОВА НОВО УЧЕНИЕ?

И всички се смаяха, щото разискваха помежду си, и думаха: „Що е това? Кое е това ново учение, щото съ власть повѣлява и на нечистите духове, и послушватъ го?“ (Марка 1:27)

Ще ви прочета първа глава отъ Евангелието на Марка, до 29 стихъ.

Начало на благовѣстието на Исуса, Христа Сина Божия; (2) както е писано въ пророцитѣ: „Ето, азъ проваждамъ вѣстителя си прѣдъ лицето ти, който ще приготви твоя пѫть прѣдъ тебе:“ (3) „Гласъ на едного който вика въ пустинята: Пригответе пѫтя Господень, прави правете неговитѣ пѫтеки.“ (4) Дойде Иоанъ та кръщаваше въ пустинята, и проповѣдваше кръщение на покаяние за прощаване на грѣховетѣ. (5) И излѣзваше къмъ него всичката страна Юдейска и Ерусалимлянитѣ, и кръщаваха се всичкитѣ отъ него въ рѣката Иорданъ като изповѣдваха грѣховетѣ си. (6) А Иоанъ носѣше дреха отъ камилски косми и коженъ поясъ около чрѣслата си, и ядѣше акриди и медъ дивъ. (7) И проповѣдваше и казваше: Слѣдъ мене иде по-крѣпкиятъ отъ мене, на когото не съмъ достоенъ да се прѣклоня и да развържа ремика на обущата му. (8) Азъ ви кръстихъ съ вода; а той ще ви кръсти съ Духа Светаго.

(9) И прѣзъ онѣзи дни дойде Исусъ отъ Назаретъ Галилейски и кръсти се отъ Иоана въ Иорданъ. (10) И тутакси като възлѣзваше отъ водата видѣ че се разтваряха небесата, и Духътъ като гълѫбъ слѣзваше на него. (11) И гласъ биде отъ небето: Ти си Сънъ мой възлюбленний въ когото благоволихъ. (12) И тозъ часъ Духътъ го извожда въ пустинята. (13) И тамъ бѣ въ пустинята четиридесеть дни и се изкушаваше отъ Сатана, и бѣше съ звѣроветѣ; и ангелитѣ му служеха.

(14) А слѣдъ като биде прѣдаденъ Иоанъ, дойде Исусъ въ Галилея и проповѣдваше благовѣстието на царството Божие. (15) и казваше: Врѣмето се изпълни, и приближи се царството Божие: покайте се и вѣрвайте въ благовѣстието.

(16) А когато пѫтуваше покрай, Галилейското море, видѣ Симона и Андрея брата му че хвърляха мрѣжа въ морето, понеже бѣха риболовци. (17) И рече имъ Исусъ: Елате слѣдъ мене, и ще ви направя да бѫдете ловци на човѣци. (18) И тутакси оставиха мрѣжитѣ си и послѣдваха го. (19) И като позамина отъ тамъ малко, видѣ Якова Заведеева и Иоана брата му, и тѣхъ въ ладията че си кърпѣха мрѣжитѣ. (20) И тутакси ги повика; и тѣ

оставиха баща си Заведея въ ладията съ наемницитѣ, и отидоха слѣдъ него.

(21) И влѣзоха въ Капернаумъ; и наскоро въ сѫбота влѣзе Исусъ въ съборището и учеше. (22) И удивяваха се на учението му; защото ги учеше както нѣкой който има власть, а не както книжницитѣ (23) И имаше въ съборището имъ человѣкъ съ нечистъ духъ, та извика (24) и казваше: Остави ни! Що имашъ ти съ насъ, Исусе Назарянине? дошелъ си да ни погубишъ ли? Познавамъ те кой си, Светий Божий. (25) И запрѣти му Исусъ и рече: Млъкни, и излѣзъ изъ него. (26) И нечистиятъ духъ, като го покѫса, извика съ голѣмъ гласъ и излѣзе изъ него. (27) И всички се смаяха, щото разискваха помежду си и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото съ власть повелѣва и на нечиститѣ духове, и послушватъ го? (28) И разчу се слухътъ неговъ наскоро по всичката околность на Галилея.

Ще взема 27 стихъ.

„И всички се смаяха, щото разискваха помежду си, и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото съ власть повѣлява и на нечистите духове, и послушватъ го?“

Днесъ всички казватъ: „Дѣ е писано за това ново учение?“ Казвамъ: „Ще го обуславя на Евангелието“. Ето кое е то. За него се говори: Кое е това ново учение, щото съ власть повѣлява и на нечистите духове и послушватъ го. Това е за новото учение, освенъ ако прѣводътъ е кривъ. Тогава, нека се сравни съ гръцкия.

Съврѣменната култура се отличава съ своя широкъ замахъ. Въ всички епохи е имало опити за сближение на човѣцитѣ. Азъ употрѣбявамъ думата сближение въ смисълъ, сближение по особенъ начинъ, разумно сближение, защото има сближение между слуга и господарь, сближение между вола и господаря му. Сближение е това. Да, но разумно сближение трѣбва. Разумното сближение, въ съврѣменна научна форма казано, е актъ на човѣшкото съзнание. Има актъ на разумната човѣшка душа, защото нѣкои хора приематъ, че човѣкъ нѣма разумна душа.Човѣкъ има разумна душа. Щомъ двама души страдатъ еднакво, тѣ се разбиратъ. Слѣдователно, вие може да ме запитате: Защо сѫ страданията? Страданието, това е единъ великъ законъ, който примирява хората. И въ съврѣменния свѣтъ страданието сѫществува като единъ Божественъ актъ да сближава хората. Когато хората се сближатъ, туй великото, Божественото въ свѣта ще вземе друга форма. Това не значи, че ще изчезне отъ свѣта. Не, енергиитѣ само се мѣнятъ въ природата, не се измѣнятъ.

Въ този свѣтъ, въ който сега сме поставѣни, има много противорѣчия, не се

поставяйтѣ и вие въ туй противорѣчие. Много философи създаватъ такива бариери, такива мѫчнотии въ живота. Има дѣйствително такива мѫчнотии въ живота, но тѣ сѫ изкуствено създадени, затова на тия философски въпроси трѣбва да се спремъ, трѣбва да разрѣшимъ тия философски въпроси. Има мѫчнотии, но трѣбва да работи човѣкъ. Не мислете, че мѫчнитѣ въпроси може да се разрѣшатъ съ едно перо и въ единъ моментъ. Не! Въ всички стадии на човѣчеството е имало мѫчни въпроси, и въ нашия вѣкъ има и ще има такива мѫчни въпроси. Радвайте се, че има такива въпроси, който ще трѣбва да разрѣшавате. Единъ въпросъ е: Кое е това ново учение? Едни обяснѣватъ, че това ново учение е туй, което разрушава обществото, а други опрѣдѣлятъ, че новото учение е това, което сѫгражда обществото. Е, питамъ сега: Кое е вѣрното? Едните казватъ прямо: Новото учение е учение, което разрушава обществото. Отъ това ново учение нѣма да очакваме добро. Другитѣ казватъ: „Новото учение е това, което носи нови условия за повдигане на обществото“. Кое е вѣрното? – Второто. Новото учение не разрушава, но законътъ въ природата е такъвъ, че когато дойде новото учение, то ще отдѣли всички ония елементи, който не взѐматъ участие въ работата, който нѣма да допринесатъ нещо. Дѣдо ми прави нова кѫща. Ако азъ събарямъ старата кѫща, за да направя нова, ще избера само ония грѣди, ония елементи, който могатъ да влѣзатъ въ работа, но онѣзи грѣди, който сѫ изпоядѣни отъ червеи, ще ги изоставя. Ще кажете: „Какъ, тия грѣди сѫ свѣти, дѣдо ми ги е поставилъ!“ Може да ги е поставилъ тия грѣди дѣдо ти, но що отъ това? Ще ги замѣнимъ съ железни. Ами дървенитѣ? Защо не поставите дървенитѣ? Грѣхота е! Чудни сѫ съврѣменнитѣ хора, като казватъ: „грѣхъ“, „грѣхота е!“ Азъ бихъ запиталъ съврѣменнитѣ хора какво нѣщо е грѣхъ. Азъ бихъ искалъ съврѣменнитѣ хора да ми опрѣдѣлятъ какво нѣщо е моралъ. Не че отричамъ съврѣменния моралъ, но всѣко нѣщо въ ума ми трѣбва да има една мѣрка. Любовьта и за мене и за васъ трѣбва да е едно и сѫщо нѣщо, трѣбва да я разбираме еднакво. Мѫдростьта и за мене и за васъ трѣбва да я разбираме еднакво, не въ нейната сѫщина, но въ нейната проява. Ако Истината за менъ значи едно нѣщо, а за васъ друго, ако любовьта за менъ е една, а за васъ друго, ако мѫдростьта за мене е едно, а за васъ друго, ако Правдата за мене е едно, а за васъ друго, ако добродѣтельта за мене е едно а за васъ друго, ние ще си говоримъ на единъ непознатъ езикъ. Туй новото и старото, това сѫ човѣшкиятъ езикъ. Всичкиятъ антагонизъмъ, който сѫществува въ човѣшката душа е създаденъ отъ човѣшкиятъ духъ. Всички противорѣчия въ свѣта сѫществуватъ по причина на човѣшкия духъ, а не на Бога, на висшето.

Сега, не е врѣме да се спирамъ, вие сами можете да проучите разнитѣ философски системи. Взѐмете сега, двама души религиозни, християни, който вѣрватъ въ единъ Богъ, вѣрватъ въ Христа, питамъ защо нѣкой пѫть

на чисто психологическо, философско глѣдище изпъкватъ въпроси, който ги разединѣватъ? Започватъ догматически да разискватъ, въпроса, и се раздѣлятъ като врагове. Единия казва, че по единъ начинъ се спасяватъ душитѣ, другиятъ казва, че по другъ начинъ Христосъ спасява душитѣ, и като не могатъ да го докажатъ, спорятъ се и слѣдъ като спорятъ дълго, оставатъ на особено мнѣние. Такъвъ споръ има между католическата и православната църква – въ символа на вѣрата. Православната църква казва, че Духъ Святи произтича само отъ Отца, а католическата църква казва, че Духъ Святи произтича и отъ Отца и отъ Сина. Единъ споръ. До колко сѫ прави еднитѣ, и другитѣ, нека тѣ сами разрѣшатъ въпроса. Азъ казвамъ: „Това е домашенъ споръ“. Когато мѫжътъ и жената спорятъ, нека се набиятъ, и когато мѫжътъ счупи крака на жената, или жената счупи крака на мѫжа нека ме викатъ мене, азъ съмъ хирургъ, ще дойда, ще питамъ: Какъ стана това? – Е, тъй. Нѣма нищо, кракътъ трѣбва да се поправи, азъ нѣма да се ровя въ причините. Сега, има причини. Мѫжъ и жена се биятъ. Защо? Ще кажатъ: „Ама мѫжътъ набилъ жена си“. Но защо? Не е достатъчно само да кажатъ това нещо, но математически трѣбва да го докажатъ, да намѣрятъ основнитѣ причини на тия неща. „Ама“, казватъ, „билъ жена си“. Не е, не е това философия. Основнитѣ причини сѫ важни, отъ дѣ произтича туй биене. Съ единъ замахъ: Билъ жена си! Това не е философия. И онѣзи, които разказватъ за новото учение, казватъ: „Новото учение е анархическо учение“. А що е анархизъмъ? Казватъ, че анархизмътъ билъ беззаконие. А що е беззаконие? Нѣкой пѫть законътъ, това е единъ методъ да впрѣгнешъ една извѣстна сила въ природата, да я туришъ въ полезна работа. Но, когато онзи изобрѣтателъ въ свѣта намѣри тази сила, и я впрѣгне, тури я въ дулото на едно орѫдие, и отъ туй орѫдие изхвръкне единъ шрапнелъ на разстояние 40–50 клм, или пъкъ единъ снарядъ, една бомба, съ 20–30 кгр. пироксилинъ вѫтрѣ, и тя избухне, не е ли това единъ законъ? Законъ е, но неправилно използуванъ. Не е ли това съврѣменната култура. Съврѣменната култура се отличава съ своята грамадна разрушителна сила. Майсторъ е да разрушава. И съврѣменнитѣ хора сѫ майстори, могатъ да хвърлятъ половината земя въ въздуха, могатъ да я пукнатъ, но само че господаритѣ, които иматъ грижа за земята, иматъ едно срѣдство противъ съврѣменнитѣ учени хора, че могатъ да намѣрятъ вода върху технитѣ научни изобрѣтения. А барутътъ, като го овлажнишъ, цъкай колкото искашъ, не хваща. И на всички спорни философски въпроси, тѣ, господаритѣ, иматъ такава вода, че като натопятъ едно тѣхно съчинение въ тази вода, тъй се забъркватъ философитѣ, че и тѣ не знаятъ, какво да правятъ, какво да мислятъ. И дѣйствително, много философи, въ края на краищата, сѫ дошли до едно мнение. Единъ американски философъ като измислилъ своята теория, дошълъ най-после до туй заключение, да пита за себе си: Да ли съмъ азъ или не? Пипа си рѫката, пита се: Какво съмъ? – Нищо не съмъ. Нищо не си. Този философъ е

дошълъ до положението на дѣцата, които, като разчоплятъ листата на лука, казватъ: „Нѣма нищо тука, нѣма го лука“. Какъ казватъ тия листа на лука? – Люспи. Е, ще намерите 15 люспи вѫтрѣ въ лука. Питамъ: Кои сѫ съображенията на лука да направи 15 люспи? Ще кажете: „Е, то е лукъ“. Лукъ, но му е дошло на ума да си направи 15 люспи. Защо 15 люспи? Ще кажете: „Това не е философия да знаете защо лукътъ има 15 люспи“. Не, една велика философия е това, да знаешъ защо лукътъ има 15 люспи. Една отлична философия е да знаешъ защо орѣхътъ има твърда черупка. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „Така иска Господь“. Всички вие съврѣменни хора много лѣсно разрѣшавате въпроса. Нѣкои казватъ: „Тъй рѣкълъ Господь“, и спиратъ тамъ. Ученитѣ хора казватъ: Науката тъй казва. Въ обществото казватъ: Обществото тъй казва. Държавата тъй казва. Църквата тъй казва. И всички се осланятъ, скриватъ задъ своята позиция, и стоятъ тамъ, очистватъ си рѫцѣтѣ като Пилата, и казватъ: „Науката тъй казва“. Чакай да видимъ какво казва науката! И дошло това ново учение, което съ власть заповѣдва. На кои? – На нечиститѣ, на неразумнитѣ духове. Новото учение е дошло да изхвърли всички тия паяжини и да създаде здрави, нови кѫщи, да ни научи на новото учение. Туй новото учение е дошло най-първо да научи хората да ядатъ. Ама какъ разбирате вие ядене? Въ съврѣменния свѣтъ яденето е култъ, но тѣ не сѫ научили този култъ, не сѫ научили какъ да ядатъ. Ако ти си опѣчешъ единъ пуякъ отъ 12 кгр. и го изядешъ цѣлъ, а слѣдъ туй цѣла нощь се обръщашъ, и не можешъ да спишъ, питамъ: Яденето на тази пуйка на мѣсто ли е? И после изядешъ втора, трета пуйка. Азъ нѣмамъ нищо противъ, че си изялъ една пуйка. Не е въпросътъ защо си я изялъ. Казвашъ: „Много хубаво бѣше опѣчена пуйката, зачервѣничка, отлична бѣше.“ А после, цѣла нощь се обръщашъ, не можешъ да спишъ. Защо се обръщашъ, като е била толкова хубава? Едно отъ двѣте: Или пуякътъ е много добъръ, или ти не си добъръ, че не можете да се спогаждате. Този пуякъ е много честенъ, той казва: „Слушай, господарю, азъ отвънка се жертвувамъ заради тебе, но ти си се научилъ да лъжешъ, да крадешъ, ти не си научилъ закона на самопожертвуването, ти не си разбралъ любовьта“. Пуякътъ е разбралъ закона на самопожертвуването; 12 кгр. пуякъ сѫ го пекли на огънь, а сега, господарьтъ се мѫчи съ него. Той иска да служи на господаря си. Азъ турямъ тия думи отъ себе си, искренъ съмъ, не казвамъ, че този пуякъ тъй казва, това е мое тълкувание. Защо този господинъ трѣбваше да пѫшка и да казва: „прѣядохъ“. Защо този господинъ трѣбваше да яде и да прѣяжда. Нѣкой ще каже: „Не трѣбва да се яде, трѣбва да се гладува“. Защо трѣбва да се гладува? И гладуването не е философия, и яденето не е философия. философия е само когато тия енергии могатъ да се трансформиратъ, да минаватъ отъ едно състояние 6ъ друго, да разбираме дълбокия смисълъ на Божествения животъ, който трѣбва да се развива у насъ.

Вие сте дошли да ме слушате – имате нѣкаква цѣль. Ние всички имаме цѣль. Нѣкой пѫть моята бесѣда може да не е интересна за тебе. Защо? Ти си седналъ да ме слушашъ, азъ ти проповѣдвамъ за новото учение, а ти има да плащашъ полица отъ 10,000 лева. Ти казвашъ: „Новото учение ли, ела да ми помогнешъ да си платя полицата! Щомъ това учение не казва какъ да си платя полицата, и то е праздна работа.“ Ако ти вървишъ по туй учение, ще научишъ начина какъ да платишъ полицата си. Силата на новото учение е тамъ, че ти можешъ да си платишъ всѣка полица. Наистина ви казвамъ, че ако приемете това ново учение, нѣма да остане неплатена полица. Тази полица наричаме ние карма. Съврѣменнитѣ европейски народи страдатъ отъ своята карма. Да оставимъ всички тия езически и други народи, които сѫ били.

Сегашнитѣ народи нѣматъ ли единъ модусъ, по който да може да се примиряватъ? Съврѣменнитѣ европейски народи не могатъ ли да направятъ една конфедерация? – Могатъ. Какъ? Умни народи като американцитѣ, умни народи като англичанитѣ, умни народи като французитѣ, умни народи като германцитѣ, умни народи като руситѣ, и като се дойде до насъ, балканскитѣ народи, все сѫ умни, власть иматъ, и държава, народно събрание иматъ, закони прокарватъ, умни сѫ всички, и питамъ: Тия умни хора, защо не могатъ да се спогодятъ? Казватъ: „Не можемъ“ – Могатъ, допустимо е. Ако не могатъ, значи има нѣкаква причина.

Сега, азъ се обръщамъ къмъ единъ великъ законъ вѫтрѣ въ природата. Допуснете, че този пръстъ, показалѣцътъ запримѣръ, има въ мене съзнание, свързанъ е съ моята става, и азъ му казвамъ тъй: „Слушай, за да може да бѫдемъ ние двамата въ общение, да се разбираме, ти никога не трѣбва да ме напущашъ, и на другата рѫка не можешъ да ходишъ“. Не, този ми пръстъ не може да стане пръстъ на другата ми рѫка. Моятъ пръстъ не може да бѫде едноврѣменно на двѣтѣ рѫце. Туй е единъ моралъ. Нѣкой казва: „Една жена не може да бѫде едноврѣменно на два мѫжа.“ Може. Може ли? „Единъ мѫжъ не може да бѫде едноврѣменно на двѣ жени.“ Може. Може ли? Това е въпросъ на разбиране, това е до вашитѣ понятия. Питамъ: моятъ пръстъ не може ли да има двама господари? – Може, но щомъ се опита да напусне моята рѫка, неговата сѫдба е решена отъ великия законъ, и той ще изсъхне. Той е изключенъ отъ цѣлото битие. Той ще седи тукъ на моята рѫка. Такъвъ е законътъ. Тукъ го е турилъ Господь. И когато Христосъ казва тамъ, въ Писанието: „Ако човѣкъ види чужда жена, и я пожелае въ сърдцето си, той е извършилъ едно прѣстѫпление“. Защо? Ти си единъ пръстъ, ти си видялъ Бога, искашъ да напуснешъ Божията рѫка, и да станешъ пръстъ на тази жена. Това е идолопоклонство. Коя жена досега е дала щастие на мѫжа си? Кой мѫжъ

досега е далъ щастие на жена си? Кой синъ досега е далъ щастие на баща си? Коя дъщеря досега е дала щастие на майка си? Кой слуга досега е далъ щастие на господаря си? Кой господарь досега е далъ щастие на слугата си? Азъ задавамъ въпроси, не ги решавамъ. Това е една философия, която трѣбва да се разрѣши, философия, върху която почива бѫдещето общество, философия, върху която почиватъ бѫдещитѣ разбирания. Въ съврѣменния свѣтъ ние нѣмаме една норма, съ която да можемъ да сѫдимъ кой нѣща сѫ морални и кой не. Досега, моралъ бѣше това, дѣто ние считахме че човѣшкото тѣло никой не може да го бутне. Ако нѣкоя жена тъй както е облѣчена, я бутне нѣкой другъ мѫжъ, да я хване за дрѣхитѣ, мѫжътъ ѝ завѣжда дѣло, углавно дѣло, и го осѫжда, може да го затворятъ. Защо? – Че бутналъ жена му. Хубаво, но когато твоята жена, за която ти си затворилъ 4–5 души въ затворъ, утрѣ тази твоя жена заболѣе, и ти я подложишъ на нѣкоя хирургическа маса и дойде лѣкарьтъ, разрѣже корема ѝ, прави опѣрация, питамъ тѣ тогава: Кой му дава това право? Той нѣма право да бърка тамъ! Ако цѣлото е нѣщо свѣто, никой нѣма право да бърка тамъ! Мѫжъ, който разрѣшава на лѣкаря да бърка въ корема на жена, трѣбва да се разведе съ нея. А сега? И въ мозъка, и въ дробоветѣ, и въ червата, навсѣкѫдѣ е бъркано. Ама то е ваше гледище! Нѣма сега свѣто мѣсто въ човѣшкото тѣло, дѣто да не е бъркалъ лѣкарь, или фелдшеръ, или даже най-простата баба. И сега, тия хора говорятъ за моралъ, за чистота! Азъ питамъ: За какъвъ моралъ говорятъ тия хора? Отъ гдѣ сѫ тогава тия болести у васъ? Ако вие сте толкова морални, то отъ гдѣ се взѣха тия нечиститѣ духове, които сѫ влезли вѫтрѣ въ човѣшкитѣ тѣла, и сѫ образували всички болести? И всички лѣкари сега сѫ само баби, които слушатъ, чакатъ да се родятъ, да се образуватъ болеститѣ. Дойде нѣкой, такъвъ, голѣмъ цирей, туй е дѣтето, и хайде опѣрация. Ще започнатъ сега лѣкаритѣ, ще го изрѣжатъ. Утрѣ пакъ ще зачне тази жена. Едната ѝ гърда, едната ѝ ненка, вижъ отишла. Мине врѣме, прѣхвърли се на другата гърда, и то съ усложнение. Хайде тази ненка, изрѣзватъ я. И двѣтѣ ненки изрѣзани. После, явило се на гръбнака ѝ. „Голѣмо усложнение“, казватъ, „се явило“! И човѣкъ си отива на онзи свѣтъ. Ще си върви, не можемъ да го спасимъ. Това моралъ ли е? Ние всички трѣбва да се стремимъ да имаме чисто тѣло, дробоветѣ, мозъцитѣ, сърдцето, нашата нервна система, венозната и артериалната ни кръвъ, всичко трѣбва да бѫде чисто! Чиста кръвъ трѣбва да имаме!

Най-първо, онѣзи, които иматъ, които подържатъ материалистическа философия, чиста кръвъ трѣбва да иматъ! И чудно е, когато онѣзи, които ме слушатъ, изопачаватъ думитѣ ми! Нека дойдатъ онѣзи умнитѣ лѣкари, онѣзи вещитѣ лѣкари, да бѫдатъ асистенти на природата. Азъ познавамъ за сега само единъ лѣкарь специалистъ, това е природата, а всички други сѫ асистенти на природата. Азъ познавамъ само единъ свещеникъ, който

знае да служи на Бога, а всички други, нѣма да имъ помѣнавамъ имената, отъ каквито религии и да сѫ тѣ, тѣ сѫ асистенти на този великъ свещенослужитель. Азъ познавамъ само единъ философъ, който знае да мисли, а всички други философи, нѣма да помѣнавамъ имената имъ, вие ги знаете, отворете рѣчницитѣ на вашитѣ енциклопедии, ще ги намѣрите, тѣ всички сѫ само асистенти на този великъ философъ въ свѣта.

Сега, да дойдемъ до заключението. Всѣко едно учение трѣбва да има свое приложение. Вие се безпокоитѣ нѣкога, че коремътъ ви боли. Нали? Не бързайте да се освободите отъ вашето коремоболие. Вие си задайте въпроса: Защо ви боли коремъ, и защо искате да ви мине? Вие се свивате отъ болка, но, спрете се и кажете: Защо ме боли сега коремъ? Започни да мислишъ: Защо ме боли коремъ? Азъ ще ти кажа защо те боли коремъ. Ти си настойникъ на нѣкоя си Драганица, да не турямъ друго име, на нѣкого отъ васъ, мѫжътъ ѝ умрѣлъ, той оставилъ 5 дѣца, 2 момчета и 3 момичета, и около 50–60,000 лв., и ти си изялъ всичкото имъ имане, а тѣхъ си ги изпратилъ на хаджилъкъ. Изялъ си тѣхното имане, какъ нѣма да те боли коремъ? После, ти си настойникъ на друга една вдовица, и тамъ си изялъ имането ѝ. И ще те боли коремъ. На тази Драганица, тритѣ ѝ дѣца умрѣли отъ гладъ, а другитѣ двѣ сѫ въ болницата. Казвате: „Каква епидемия дошла!“ Дошла разбира се! А този настойникъ го боли коремъ. Това е единъ изпитъ. Като те заболи коремъ, питай се: Защо те боли? Ще повърнешъ тия 50–60,000 лв. на сирачетата на тази вдовица, ще преровишъ всички свои минали грѣшки, всички свои прѣстѫпления, ще ги изправишъ, ще изпълнишъ този Божи законъ, и тогава Господь ще каже: „Отъ онзи свѣтъ те викаха, но ние за сега ще спремъ, ще отложимъ дѣлото“. И коремоболието ти ще мине. Всѣка една болесть е форма на едно прѣстѫпление въ миналото или въ сегашното. Нищо повече. Отъ чисто морално глѣдище, това сѫ болеститѣ. И сегашнитѣ лѣкари тичатъ да лѣкуватъ болеститѣ. И съврѣменната лѣкарска наука не само че не е успѣла да спре болеститѣ, а се увеличаватъ. Защо се увеличаватъ? Защото тия вѫтрѣшнитѣ причини трѣбва да се премахнатъ, и то не само привидно, а сѫществено.

И тъй, новото учение, което Христосъ е проповѣдвалъ, трѣбва да се приложи най-първо въ училищата. Умнитѣ, специалиститѣ учители най-първо трѣбва да го приложатъ. Майкитѣ и бащитѣ сѫщо трѣбва да го приложатъ. Казватъ: „Туй новото учение разрушава обществото“. Не, не, туй новото учение ще ви даде правила и начини какъ да се създаде бѫдещето общество.

Сега, като говоря, нѣкои ще се спратъ, ще мислятъ, какво искамъ да кажа 2 × 2 е 4, но и 2 + 2 = 4. При това 2 × 2 и 2 + 2, законътъ не е единъ и сѫщъ.

Защо? Защото 1 + 1 = 2, но 1 × 1 = 1. Защо като съберешъ 1 + 1, броя се увѣличава, а като умножишъ 1 × 1, остава едно и сѫщо число. Нека отговорятъ математицитѣ професори, защо единицата умножена сама на себе си, (се запазва) а събрана съ друга единица се увѣличава? И защо при умножението на числата се получаватъ едни резултати, а при събирането имъ други? Нѣкои ще кажатъ: „Това е много проста работа“. Не, туй има приложение вѫтрѣ въ живота. 2 + 2 = 4, законъ е това, законъ на противорѣчия. И всички съврѣменни противорѣчия сѫществуватъ отъ неразбиране. Когато азъ говоря за този законъ, разбиратъ, че е Божи законъ. Не, великата основа на свѣта, отъ която ние излизаме, великата сѫщина на живота не може да се измѣни. Сѫщината, отъ която нашиятъ умъ е създаденъ, сѫщината, отъ която той произтича, не може да се измѣни. И законитѣ, които рѫководятъ нашитѣ мисли, и тѣ не могатъ да се измѣнятъ. Азъ и ти можемъ да мислимъ само по опрѣдѣлени методи, по опрѣдѣлени закони. Нѣкой ще каже: „Азъ мога да мисля, както искамъ“. Заблуждавате се. Двама цигулари какъ могатъ да свирятъ? Само по единъ и сѫщъ начинъ. Тѣ иматъ основни правила. И тѣхнитѣ цигулки трѣбва да бѫдатъ нагласени по тия правила, Азъ не мога да държа лѫка по единъ или другъ начинъ. Не, само по единъ начинъ правиленъ ще държа лѫка, цигулката. Двама художници за да рисуватъ еднакво, и тѣ си иматъ правила въ художеството, по които могатъ да рисуватъ. Не е достатъчно само да цапатъ, и тукъ си има правила. Добре, казвамъ тогава: „Животътъ, това е едно велико изкуство“. Какви сѫ законите, по които ние трѣбва да живѣемъ? Какъ трѣбва да живѣемъ? Казвате: „Ние трѣбва да се обичаме“. Много добре казвате, но въ какво седи любовьта? Първиятъ актъ на любовьта, съ който тя се опрѣдѣля, това е законътъ на самопожертвуването. Учили ли сте какъвъ е този законъ? Ама ако взѣмете вие да пожертвувате една ваша кокошка, едно ваше агънце, това жертва ли е? Не, това е чужда жертва още. Самопожертвуването разбира ваша жертва. Защото има жертва безъ любовь, която произтича вънъ отъ закона на любовьта, а има и съзнателна жертва, която произтича отъ закона на любовьта. Сега, да ви привѣда единъ примѣръ. Влюбва се единъ момъкъ въ една мома, но тя не го иска. Той взима револвера и се самоубива, Това е несъзнателна жертва вънъ отъ любовьта. Защо трѣбва да се убива този момъкъ? Нека остане този момъкъ въ свѣта, да работи, та като се ожени, тя за нѣкой, да остане той да живѣе заради нея, негдѣ скрито отъ нея, като нѣкой ангелъ, да ѝ урежда живота. Това не е ли по-велико? А той – взема, че си тегли единъ куршумъ, убилъ се отъ много любовь. Любовь отъ картошки. Трѣбва да разбираме любовьта! Дойде нѣкой, казва: „А, сърдцето ми гори!“ Гори, но твоето сърдце още не е образувало свѣтлина на лицето ти.

Е, прѣдставете си сега, какъ всѣки би могълъ да ме осѫди. Вървя си по

пѫтя, и виждамъ, вашиятъ волъ избѣгалъ отъ нѣкѫдѣ. Хващамъ го за юларя, водя го съ себе си. Виждатъ ме, завеждатъ дѣло противъ мене, че съмъ взелъ вола на Ивана. Казвамъ имъ, че го водя въ дома на господаря му. „Не“, казватъ, „за да се избави отъ прѣстѫплението си, казва, че го води на господаря, а въ сѫщность той въ дома си го води.“ Е, питамъ: Какъ ще се оправдая сега ? Доказателство което да ме обвини има, чуждъ волъ е този. Има, обаче, единъ вѫтрѣшенъ законъ, който опрѣдѣля какво е било моето лично мнѣние вѫтрѣ, да заведа този волъ при господаря му, или у дома си. Ако съмъ мислилъ да го завѣда на господаря му, правъ съмъ, но ако съмъ мислилъ да го заведа у дома си, правъ си. Питамъ: Ако искамъ да го заведа у дома си, има ли нѣкакъвъ моралъ тамъ? Тукъ нѣма никакъвъ моралъ. Великиятъ законъ, великата сѫщина седи въ това, че ние съврѣменнитѣ хора имаме такъвъ юларъ. Сега, всички ние съврѣменни хора бѣгаме, но не ни стига ума, та и юларьтъ си влачимъ. И тогава, нѣкой ни хване за юлара, и ще ни води, казва: „Трѣбва да се води“. Най-първото нещо: човѣкъ трѣбва да се научи самъ да си хвърля юларя отъ главата. Казвате: „Ето една анархия“. За да си хвърлишъ юларя самъ, това показва, че имашъ умъ, и можешъ да се учишъ. Нима като пратишъ твоето дѣте съ юларъ на пазаря, та то ще се върне съ него? То нѣма ли да го хвърли? Това моралъ ли е? Ще кажешъ: „Иванчо, моето пиленце, иди, маминка, да купишъ половинъ кгр. нещо отъ пазаря, ти си умно дѣте“. То ще отиде и ще се върне. „Мамо, ще отида, азъ те много обичамъ“. Туй дѣте има ли нужда отъ юларъ, отъ углавникъ? Не, нѣма нужда.

Е, сега, ние търсимъ великата сѫщина на живота, нали? И великата сѫщина на живота седи въ това, че ние всички трѣбва да се върнемъ въ живата природа, да забогатѣемъ. Ние съврѣменнитѣ хора сме крайно обеднѣли. Ние сме сиромаси, у насъ има едно органическо демагнетизиране на мозъка, едно органическо демагнетизиране на бѣлитѣ дробове, и трето, едно органическо демагнетизиране на стомашната система, навсѣкѫдѣ сме демагнетизирани. Туй демагнетизиране го наричатъ неврастения. Бедни хора сме ние, и най-малкитѣ полици не можемъ да ги изплатимъ, и все ги отлагаме. Ще се върнемъ къмъ този великъ източникъ на природата!

Ти имашъ дъщеря. До извѣстно врѣме твоята дъщеря била откровенна къмъ тебе, дойде, прѣгърне те, цѣлуне те. Гледашъ въ лицето ѝ, очитѣ ѝ сѫ чисти, невинни, но по едно врѣме, цѣлунешъ я, гледашъ, въ очитѣ ѝ нещо блуждае, има една прѣграда. Казвашъ: „Не зная какво е станало съ моята дъщеря.“ Станало ѝ нещо. Туй, което е станало е много малко, едно малко отдалечаване е станало. Туй отдалечаване сега сѫществува навсѣкѫдѣ въ обществото. Да кажемъ, дойде напримѣръ, една партия въ съврѣменното общество, и единъ отъ партизанитѣ ѝ постепенно се отдалечава,

отдалечава, влиза въ друга партия. Казватъ: „Този нашъ партизанинъ измѣнилъ се нещо, не е както по-рано“. Какво е станало съ него? – Друга нѣкаква идея е влѣзла въ ума му. Този пръстъ е почналъ да се отдалечава. Когато азъ имамъ единъ пръстъ, този мой приятель може да хване пръстьта ми, да го милва, да го цѣлува, но рѣче ли да се намести на неговото мѣсто, да го взѣме, той нѣма право. Това не е моралъ. Слѣдователно, ние трѣбва да се върнемъ въ този Божественъ организъмъ, и всеки да си заеме своето мѣсто, което първоначално той е държалъ. Питамъ: Колко пѫти сѫ дохождали добри мисли въ вашия умъ и като дойде една такава мисъль и ви казва – направи това, вие отговаряте: „Не му е врѣмето сега“. Като казваме, че не му е врѣмето сега, това култура ли е? Питамъ: Ние отговаряме на туй Божественото, което говори у насъ? Кое е това, което говори у насъ? „То е илюзия“, казвате. А кое е реалность? Въ свѣта трѣбва да имаме една реалность. Къмъ какво се стремимъ? Младиятъ момъкъ казва: „Азъ искамъ да намѣря една мома, за която да се оженя, съ която да бѫда щастливъ“. Кажете: Такава мома има ли? Младата мома казва: „Азъ искамъ да намѣря честенъ момъкъ, съ който да бѫда щастлива?“ Такива момци има ли? Има ги, но тия моми и момци живѣятъ при особени условия, при особена почва живѣятъ тѣ. Въ нашия съврѣмененъ климатъ не могатъ да живѣятъ тѣ. Всѣкога въ човѣшката душа, азъ ви показвамъ, има единъ законъ, спорѣдъ който всичко можете да разберете, нѣма нищо скрито-покрито. Когато азъ кажа, че обичамъ нѣкого отъ дълбочината на своята душа, какво се подразбира подъ това? То значи, че му желая всичкото добро, да постигне всичко велико, да се реализира всичко благородно и възвишено въ разтежа на неговитѣ мисли и чувства. Всичко това ще ме радва. Азъ се радвамъ на неговата широчина въ мисли, чувства и дѣйствия. Това е приложение на любовьта. У васъ туй чувство го нѣма. Сега, вие се въодушевите, казвате: „Ние ще приложимъ този законъ“. Но азъ съмъ видѣлъ много сестри и братя, които казватъ: Не върви този законъ. Не че не върви закона, но нѣма приложение този законъ у васъ. Вие ще правите добро на хората, безъ да знаятъ тѣ. Вие ще ги обичате, безъ да знаятъ. Нека знаятъ само резултатитѣ. Туй е новото учение вѫтрѣ. Гледамъ сега, нѣкои отъ васъ младитѣ се дѣлятъ отъ старитѣ, казватъ: „Ех, тия стари, млади сме ние!“ Но и ти утрѣ ще остарѣешъ. Въ какво седи твоята младость? Нѣкоя мома седи предъ оглѣдалото, оглѣжда се, казва: „Хубавичка съмъ!“ Да, но до колко врѣме можешъ да запазишъ тази красота? Азъ бихъ желалъ да запазишъ за винаги твоята красота. Изкуство е да запазишъ красотата си! Най-силенъ човѣкъ е онзи, който може да пази своята красота, който може да запази своята мисъль.

Днесъ азъ не искамъ да хвърлямъ упрѣкъ, но казвамъ кѫдѣ сме се отдалечили. Ние вървимъ въ единъ кривъ пѫть на разбиране, и като нѣмаме реалность, ние се лъжемъ. Казвашъ: „Обичамъ те; а, ти си

отличенъ човѣкъ, като тебе вторъ нѣма. Ти си написалъ едно стихотворение, ти си по-горѣ отъ Шекспира!“ Хвалишъ го, а после, като си замине той, казвашъ: „Малко му понамазахъ главата, хайде да се повдъхнови“. Тозъ ти намаже главата, онзи ти намаже главата, и ти оглупѣвашъ. Не, ще му кажешъ: „Слушай, братко, свиришъ донѣкѫдѣ хубавичко“! Ти си цигуларь, нали? Утре ще се даде единъ концертъ, единъ първокласенъ виртуозъ идва сега въ България, ще даде своя концертъ. Азъ ще те пратя да го послушашъ. Но, бедѣнъ съмъ. „Азъ ще платя за тебе, иди да сравнишъ твоето свирене съ неговото“. „Много съмъ занятъ, ето, вземи този билетъ, на десетия рѣдъ е твоя столъ, съжалявамъ, че не мога да послушамъ този концертъ, но затуй ти плащамъ, иди ти вместо мене, и после, ела да ми разправишъ за ефекта, който е произвелъ концерта“. На другата вечерь се връща той, пъшка: ох-ох. Какво има? – Не върви тази работа. Е, азъ вече разбрахъ, не върви моята работа. Азъ му казвамъ: „Хубаво свири този човѣкъ, нали?“ Да!… „Хубаво свири този човѣкъ, майсторъ е, и ти можешъ да свиришъ тъй? Азъ ще ти разкажа историята му. Този човѣкъ е свирилъ по 10 часа на день, при единъ великъ учитель, а ти си единъ самоукъ, уповаващъ на себе си че имашъ талантъ. Обаче, за този талантъ, за да се разработи, трѣбва да имашъ единъ великъ учитель. Пръстьта е хубава, но трѣбва гърнето, което се направи отъ тази пръсть хубаво да се опече.“ Отлично гърне съмъ! Да, но майсторъ трѣбва за това гърне. И сега, Христосъ, който иде въ свѣта, Той е този майсторъ, новото учение, което се е разчуло.

Вие, направихте ли единъ опитъ да имате връзка? Не че нѣмате връзка но, ако отидете на умѣрения поясъ, ще имате една връзка – съ слънцето; ако отидете на северния полюсъ, ще имате друга връзка; ако отидете на екватора – друга връзка. И при това, важно е, какъвъ смисълъ ще има отъ тези връзки. Каква велика наука има въ тия връзки! Въ слънцето има повече отъ 10 магнетични пояси, които опасватъ земята, прѣкръстосватъ се. И презъ разните вѣкове тия пояси сѫ образували една егоистична култура, каквато е сегашната култура на егоизма, на силата, а други едни пояси, които се спущатъ сега, ще образуватъ една култура малко по-мека, култура на любовьта. И ако вие не се поставите въ благотворното влияние на тия слънчеви лѫчи, какво може да излѣзе отъ васъ? Ако вашиятъ умъ е на мѣстото си, тия лѫчи ще можете да ги анализирате. Ще имате една призма вѫтрѣ въ мозъка си, съ която ще можете да разложитѣ тия лѫчи, и да схванете тия нови проявления на свѣтлината. Слънцето днесъ не е такова, каквото е било преди хиляди години. Мистицитѣ сѫ знаяли тия закони: да възлюбишъ Господа, да се стрѣмишъ да бѫдешъ умѣнъ, да обичашъ истината. Това сѫ все форми. Ако обичашъ истината, коя часть отъ вашия мозъкъ ще бѫде по-развитъ? Да любишъ, да бѫдешъ мѫдъръ, и да обичашъ истината, това сѫ 3 различни проявления. Да си мѫдъръ,

значи всички твои постѫпки да сѫ отмѣрени. Предъ умния човѣкъ всички може да благоговѣятъ, но всички нѣма да го обичатъ, А човѣкътъ на любовьта всички го обичашъ. Да любишъ, значи всички да те обичатъ. Не мислете, че онзи човѣкъ, когото обичате, трѣбва непрѣменно да бѫде много умѣнъ. Хората може да те обичатъ, безъ да мислятъ, че си много умѣнъ. Познаятъ ли, че си много учѣнъ, не може да те обичатъ вече. Трѣбва ли да ви доказвамъ това? Дай на майката единъ старъ дѣдо на гърдите ѝ, и вижъ, може ли той да ѝ произведе едно хубаво чувство? Но дай на майката на гърдите ѝ едно малко, глупаво дѣтенце, да поритне малко, то произвѣжда едно толкова хубаво чувство, каквото дѣдото, 100 пѫти да ритне, не може да го произвѣде. Кой е по-умѣнъ? Дѣтето е по-умно. Дѣтето съ своитѣ глупави ритания произвѣжда въ душата на майка си, такива чувства, каквито дѣдото съ своите ритания не може да произвѣде. Новото учение е едно такова дѣте, което като ритне, произвѣжда такива хубави чувства. Казватъ: „Ритна!“ Да, но всѣко махане, всѣко ритане внася единъ новъ животъ въ умоветѣ и сърдцата на хората; единъ новъ подемъ ще дойде.

Слѣдователно, любовьта, тя се развива само при извѣстни условия, вие трѣбва да развивате тия условия. Мѫдростьта се развива при други условия. Френологически, мѣстото на мѫдростьта е отпредъ на челото, любовьта – е отгоре на главата, а истината кѫдѣ? За истината, това сѫ човѣшкитѣ очи. А знаете ли, че човѣкъ може да мисли чрѣзъ своитѣ очи? Само очитѣ сѫ мѣсто за истината и оттамъ човѣкъ може да мисли. Този великъ човѣшки духъ, който иска да разглѣда, да изучи нещата въ своята пълнота той трѣбва да влѣзе вѫтрѣ въ насъ, и когато очитѣ на хората почнатъ да мислятъ, тѣ сѫ на великия пѫть на истината. И когато Христосъ казва: ако твоето око е лукаво, извади го; въ този смисълъ Той прѣдава това – очитѣ, като изразъ на истината. Ако твоятъ духъ влѣзе въ окото ти, и вижда разумно нещата, и има единъ великъ стремежъ къмъ Бога, казвамъ: „Този човѣкъ мисли за истината“. Тогава, ако ти горе на главата си не можешъ да живѣешъ, ако отпрѣдъ на главата си не можешъ да мислишъ, какъ ще мислишъ съ очитѣ си истината? Казваме:

„Ние да мислимъ, че…“

И тъй, новото учение, което иде сега въ свѣта, иде да внесе този новия животъ, защото, тъй демагнетизирани, всички сме недоволни. Туй е моето желание сега, и на млади и на стари, които сте недоволни – да приемете новото учение. Защото старитѣ хора сте съ едни стари създадени навици, казвате: „Отъ насъ нищо нѣма да стане“. Младитѣ казватъ: „Отъ насъ нещо ще стане“, но какво, и тѣ не знаятъ. И отъ стари и отъ млади, може да стане нещо отъ васъ. Старитѣ утрѣ могатъ да се прѣобразятъ.

Въ една отъ строфитѣ въ поезията на единъ индийски философъ, се разправя за една млада мома, която се влюбила въ единъ индийски принцъ. Облича се тя хубаво, показва се на прозореца. Пита я майка ѝ: Какво правишъ? Обличамъ се, принцътъ ще мине. „Но ти си бедна дѫщеря, той нѣма да те поглѣдне“. Облича се тя, не чува. Показва се на прозореца. Взима си тя всичкитѣ гердани, и ги хвърля предъ краката на неговитѣ коне. Радва се тя, че неговитѣ коне минали прѣзъ гердана ѝ, но принцътъ никакъ не я поглѣдналъ.

И ние съврѣменнитѣ хора хвърляме всички наши гердани – своята честь, умъ, сърдце, съвесть, – предъ конетѣ на нашия въображаемъ принцъ. Той си дигне главата, отмине безъ да ни види, а нашитѣ гердани оставатъ въ кальта. Не, не, великиятъ принцъ когато дойде, не трѣбва да му хвърляшъ герданитѣ си. Твоятъ принцъ като мине, ако те познава, ще се обърне, ще изправи поглѣда си къмъ прозореца ти, нѣма да ти кимне съ глава, а само, така, ще те поглѣдне, и пакъ ще си отмине. И следъ туй, младата мома може да каже: Поздрави ме. Съ какво? – Съ истината ме поздрави. Питамъ ви сега: Вие като се срѣщнете, поздравлявате ли се съ истината? Питашъ: Защо ме гледашъ? Азъ още не съмъ те глѣдалъ.

Туй новото учение въ всинца ви трѣбва да пробуди съзнанието ви, и да знаете, че съврѣменното общество може да се прѣобрази вѫтрѣшно, да се реорганизира вѫтрѣшно, и тогава, въ всички слоеве на обществото, тия закони могатъ да се приложатъ. И азъ се чудя, защо трѣбва да се поставятъ тѣ въ антагонизъмъ предъ такова едно учение което е тъй необходимо, както свѣтлината. То е една Божествена свѣтлина. Тази свѣтлина не може да влѣзе само въ една църква. Тя е толкова голѣма, ще мине прѣзъ всички църкви, прѣзъ всички народи, прѣзъ всички свѣтове, ще освѣтли земята; ние не можемъ да вземемъ всичко, ще вземемъ само толкова, колкото ни трѣбва, колкото е необходимо за нашата култура.

Азъ като ви проповѣдвамъ, глѣдамъ на вашитѣ лица, вие се безпокоите. Ами, като умрѣмъ дѣ ще идемъ, въ онзи свѣтъ дали ще ни посрѣщне Христосъ, ще Го видимъ ли, майкитѣ си, бащитѣ си, дѣдитѣ си и бабитѣ си ще видимъ ли, кой ще ни зарови тукъ на земята, съ колко попа ще ни заровятъ и т.н.? … Слушайте, не се занимавайте съ въпроса, кой ще ви зарови. Свѣтътъ, въ който отивате, азъ ви казвамъ, е толкова великъ, и отсега нататъкъ трѣбва да живѣете. За да живѣете въ този свѣтъ, въ който едва сега се пробужда вашето съзнание, вашитѣ чувства трѣбва да се разтоварятъ, да видите онази красота, да видите онѣзи възможности, които ви очакватъ. Отсега нататъкъ васъ ви очаква животъ! Досега е било само едно приготовление за вашитѣ души. И азъ се опасявамъ нѣкой пѫть,

че вие може да се спрете въ своето развитие. Не искамъ да ви накарамъ на сила да приложитѣ туй учение. Това учение за животъ, учение, което ни кара какъ да държимъ тази своя първоначална връзка съ тази сѫщина на живота. Ние не идемъ да примиримъ свѣта, ние не идемъ да отмахнемъ противорѣчията, ние учимъ какъ да може всѣки самъ да се примири, всѣки самъ да прѣмахне противорѣчията. Онзи, който е въ състояние да грѣши, той самъ е въ състояние, да си помогне въ живота. Новото учение иска да създаде условия. Тия условия ще се създадатъ по единъ строгъ Божественъ начинъ, или по единъ наученъ начинъ. Вие сте въ следующето положение: Вие седите и си казвате така: Отъ мене нищо нѣма да излѣзе. Въ коя книга четохте това изрѣчение? Питамъ: Въ коя Божествена книга четохте този надписъ? Минавате покрай нѣкой гробъ, четете: Тукъ почиватъ останкитѣ на Драганъ Стояновъ – умрѣлъ. Въ коя Божествена книга намерихте туй изрѣчение, че тукъ почиватъ останкитѣ на еди-кого си. Останки могатъ ли да почиватъ? Когато единъ корабъ се счупи, може ли едно парче отъ кораба да почива? Може да почива само едно разумно сѫщество, което се е свързало съ Бога, разбрало е Бога и вижда законитѣ. Само това сѫщество почива, а нашитѣ останки, нашитѣ кости не само че не почиватъ, но започва – единъ червей тукъ ги помръдне, другъ червей тамъ ги помръдне, следъ нѣколко години пъкъ, другъ нѣкой отъ вашето семейство умре, хайде разровятъ те, събератъ коститѣ ти въ една торбичка, пакъ те заровятъ. Следъ нѣколко години пакъ те разровятъ, гробаритѣ те побутватъ съ своитѣ лопати – пакъ те заровятъ. И следъ туй четешъ: Тукъ почиватъ останкитѣ на еди-кого си. Това е криво разбиране на нещата. Душата може да почива, само когато тя разбира тази велика жива природа, когато ние живѣемъ съ Бога. Казва Писанието: „Богъ е Богъ на живитѣ, а не на мъртвитѣ“.

Сега, ние сме живи, ние сме въ онзи свѣтъ. Азъ искамъ да вѣрвате, че въ онзи свѣтъ сте вие. Да не мислите, че сте въ този свѣтъ. Кой е този свѣтъ? Вашиятъ свѣтъ е свѣтъ на заблуждения. Онзи свѣтъ, т.е. свѣтътъ, който ще внесе радость и веселие у васъ, трѣбва да ви направи като удове на този великъ Божественъ организъмъ, да чувствувате че сте една жива часть, една съзнателна часть отъ цѣлото Божие тѣло, и Богъ мисли за васъ. Какво по-хубаво учение отъ това? Единъ пръстъ съмъ, и нѣкой пѫть Господь сложи рѫката си отгоре ми и казва: „Много хубаво ми служишъ, азъ те обичамъ, доволенъ съмъ отъ тебе, ти си едно хубаво дѣтенце, и докато седишъ на моята рѫка, докато си пръстъ на моята дланъ, не бой се!“ Туй е то новото учение! То е основата, която трѣбва да се тури, и всички ние трѣбва да бѫдемъ свързани съ това ново учение, съ тази велика мисъль на любовьта.

Нѣкой пѫть нѣкои казватъ: Вие сте много миролюбиви хора, не воювате ли? Да, и ние воюваме, какъ не! Ами не е ли по-голѣма война това

положение, когато бѫдешъ поставенъ при слѣдната обстановка, и ти издържишъ? Напримѣръ, предъ тебе вървятъ двама души, единиятъ отъ тѣхъ изважда револверъ срещу другия, свой противникъ, и иска да го убие. Ти, който вървишъ слѣдъ тѣхъ, достигашъ ги, хващашъ рѫцѣтѣ на този, който иска да убива, взимашъ револвера му и казвашъ: „Не, приятелю, ще скриешъ револвера, отъ тебе така ще стане по-добъръ човѣкъ, отколкото, ако убиешъ". Кой е по-голѣмъ юнакъ отъ двамата? – Вториятъ е по-голѣмъ юнакъ. Не е въпросътъ ние да отстѫпваме, не, ние трѣбва да бѫдемъ герои, да посрѣщаме всички мѫчнотии въ този свѣтъ, защото и геройство е потрѣбно. Съврѣменнитѣ хора се биятъ, защото това е една потрѣба вѫтрѣ въ природата. Хората трѣбва по нѣкой пѫть да се биятъ. Това е една необходимость. Има два начина, по който Богъ се проявява. Единиятъ начинъ е външенъ, и въ този външенъ начинъ Богъ се проявява. Четете въ книгата на царетѣ, дѣто Давидъ се обръща къмъ Бога и казва: „Господи, отъ коя страна да нападна неприятеля си?" И Господь му дава опѫтвания отъ коя страна да напада. Когато Моисей прѣкарваше израилския народъ прѣзъ пустинята, побѣждаваше противника си, докато си дигаше рѫцѣтѣ нагоре, а щомъ отслабваха рѫцѣтѣ му, противникътъ побѣждаваше.

Сегашнитѣ хора не питатъ Господа, да воюватъ или не. Евреитѣ бѣха умни хора, тѣ питаха Господа: Да се биемъ ли? Господь чрѣзъ пророка имъ каза: „Идете да се биете". А сегашнитѣ християнски народи казватъ: „По свои съображения, ние сами рѣшаваме, нѣма защо да питаме Бога." Въ външния свѣтъ, по закона на необходимостьта, войната се допуща; и когато казваме, че войната – за насъ не е потрѣбна, разбирамъ, че не е потрѣбна за вѫтрѣшния животъ, защото той е животъ абсолютно безъ война. Тамъ живѣятъ всички разумни сѫщества, и между тѣхъ нѣма причина за никаква война, за никакъвъ споръ. Ако живѣемъ вѫтрѣ, нѣма нужда отъ война, ако живѣемъ вънъ, ще има война. Слѣдователно, ако хората не се подчиняватъ на Бога, на Божия законъ, войнитѣ ще дойдатъ, ще се биятъ. Ако не вѣрвате, ще отидете на войната. Сега, туй ново учение, тази нова култура иде да ни покаже вѫтрѣшнитѣ връзки, вѫтрѣшната страна на живота, да станемъ силни.

Да кажемъ, че два народа иматъ помежду си споръ. Тѣхнитѣ държавници не могатъ ли да измѣнятъ нѣщата? – Могатъ, и то по два начина: или чрѣзъ война или чрѣзъ миръ. Двама съседи спорите за нещо. Вие можете или да се дадете подъ сѫдъ, или да разрѣшите въпроса по миренъ начинъ. Новото учение трѣбва да влѣзе, да изпѫди всички тия духове на размирието, и да внѣсе правда между хората. Защото, нѣкой казва: „Нѣма да сѫдя този човѣкъ, за да не ми докара нѣкоя бѣля на главата". Да, но това е отъ страхъ, не го правишъ отъ страхъ. Не, ако не сѫдя нѣкого, то ще го направя отъ дълбоки съображения, отъ великия законъ на любовьта. Питай Господа:

Да го сѫдя ли този или не? Ако ти каже: „Не“, нѣма да го сѫдишъ, ако ти каже „да“, сѫди го. Нека го осѫдятъ, да стои 5 години въ затворъ, и ти тогава ще му кажешъ: „Азъ много сѫжалявамъ, че стоишъ затворенъ тукъ, донесохъ ти книги да четешъ. Дѣцата ти, наистина, оставатъ сами, но азъ ще работя зарадъ тебе, ще се грижа за фамилията ти, а ти ще стоишъ тука, и като излѣзешъ отъ затвора, ще живѣемъ по братски. Ако искашъ пъкъ, ти ме осѫди, азъ ще влѣза въ затвора вмѣсто тебе, ще урѣдимъ въпроса“. Умнитѣ хора могатъ да урѣдятъ всички въпроси. Но казвамъ сега, онѣзи между васъ, у който съзнанието се е развило, имайте прѣдвидъ едно нещо въ ума си, а то е слѣдното: Онзи, който може да ви направи щастливи, то е онази сѫщина, която живѣе въ васъ самите, а когато вие имате изобликъ на тази енергия, ще я дадете навънка, за да не би товарътъ да ви тежи, да ви причини зло. Когато азъ любя нѣкои хора, то е, защото имамъ толкова много товаръ, имамъ много богатство, нося голѣмо изобилие на гърба си, че съмъ се изпотилъ. Срещна нѣкой бедѣнъ човѣкъ, дамъ му една крина отъ моето жито, срещна другъ – дамъ му още една крина, срещна трети – сѫщо, докато ми остане само една крина, за мене, олѣкне ми, олѣкне, и казвамъ: „Слава Богу, че имъ дадохъ.“ Казвамъ на всинца ви: „И на мене една крина, и на всинца ви по една, и въпросътъ е разрѣшенъ“. По една крина жито на гърба е достатъчно за всѣкиго! Отсега нататъкъ, този живъ вѫтрѣшенъ принципъ, който работи вѫтрѣ въ насъ, той иде да ни научи. Дръжте си вашитѣ религиозни възгледи! Онзи, който си е православенъ, нека си е православенъ. Тебе сѫ те кръстили Иванъ Драгановъ, влѣзналъ си въ новото учение, какво ти прѣпятствува това име? Ти си Петканъ Стояновъ. Какво ти пречи името? Влѣзъ въ новото учение! Не е името, което прѣпятствува на човѣка. Носете си името, което ви е дадено! Въ нѣкои църкви както и въ монашеството, иматъ обичай да промѣнятъ името. Не е до името ви. Казватъ: „православенъ“. Думата православенъ е много добра. Думата евангелистъ е много добра. Думата българинъ е много добра. Думитѣ англичанинъ, французинъ, турчинъ, е много добра. Това не ви прѣпятствува. Друго нѣщо има, което трѣбва да разбѣремъ всички. Ние всинца се нуждаемъ отъ онази сѫщина на любовьта. Кое сърдце не се нуждае отъ онази топлина на любовьта? Кой отъ васъ не се нуждае отъ онази свѣтлина на мѫдростьта? Всички се нуждаемъ отъ тази топлина, отъ тази свѣтлина. Кой отъ васъ не желае да бѫде любовенъ, кой отъ васъ не желае да бѫде умѣнъ, кой отъ васъ не желае да говори истината и да му говорятъ истината? Това е стрѣмежъ на всѣка душа. Бихтѣ ли желали на всѣка стѫпка да ви лъжатъ? Като те срѣщна, ще кажа: „Братко, искамъ да ти се изявя“, а не да ти казвамъ, че те обичамъ. Вие сте страненъ пѫтникъ, на 100 врати сте хлопали, и на всѣкѫдѣ ви казватъ: Нѣма мѣсто! Братко, много съмъ отмалялъ, ходихъ на толкова мѣста, и навсѣкѫдѣ нѣмаше мѣсто. „Заповѣдайте, въ моя домъ има едно малко мѣстенце.“ Заведа ви дома си, нахраня ви, дамъ ви топла вода да се измиете. Това е,

което дава новото учение. И на млади и на стари, на всѣка една отрудѣна душа да се даде потикъ. Вие сте дошли като пѫтници на тази земя. Прѣдназначението ви е велико, не се обезсърдчавайте! Турете кръстъ на вашитѣ противорѣчия, но не ги забравяйте, помнете ги! Нѣкой се оплаква, казва: „Ти вчера ме обиди“. Какъ? Обидихъ ли те, по какъвъ начинъ? – Ето на, на рѫката ми ми направи една голѣма рана. Ти ме удари по рѫката, и вижъ каква голѣма рана ми направи. Тъй ли? Азъ съмъ готовъ да поправя грѣшката си. Азъ имамъ знания, владея туй изкуство. Чакай! Изваждамъ шишенцето си, туря отъ този еликсиръ върху раната измия добре рѫката, и слѣдъ 20 минути раната заздравява. Сега доволенъ ли си? Дай да ти цѣлуна рѫката. Извини ме, азъ съмъ направилъ една погрѣшка несъзнателно. Друга нѣкоя погрѣшка, друга нѣкоя обида има ли сега? – Нѣма. Срѣщна друга нѣкоя сестра. Обидихъ ли те съ нещо? – Я вижъ каква рана си ми направилъ! А, много сѫжалявамъ, чакай, азъ ще я поправя, ще я излѣкувамъ. Заемамъ се, и я излѣкувамъ. Друга рана има ли? Нѣма. Навсѣкѫдѣ тъй ще постѫпя. Това е новото учение! Всички тия рани отъ сърдцата ви, отъ умоветѣ ви, ние трѣбва да ги извадимъ, да извадимъ шишенцето съ този еликсиръ, и да кажемъ: „Братко, извини, азъ не знаяхъ, че толкова врѣме си страдалъ, че съмъ ти създалъ толкова обиди!“ Извадя отъ този еликсиръ, туря го на раната, и казвамъ: „Втори пѫть ще бѫда много внимателенъ“. По-хубаво учение отъ това има ли? Така да живѣятъ помежду си мѫже и жени, така да живѣятъ дѫщери и синове, слуги и господари. Но тукъ, на думи, много лесно става, лесно го направихъ, обаче, това е едно изкуство, за което, за да се приложи, вѣкове се изискватъ. Ние имаме една окултна школа, имаме начини, методи, и щомъ дойде Учительтъ, ще ги приложимъ, тъй както музикантитѣ прилагатъ правилата въ музиката.

И азъ съмъ увѣренъ въ едно нещо: Този пръстъ (Учительтъ дигна показалеца си нагоре) никога нѣма да напусне своята служба, а щомъ моятъ пръстъ нѣма да напусне своята служба, и вие никога нѣма да напуснете своята служба въ този великъ Божественъ организъмъ, въ който сте поставени.

Това е поздравътъ на новото учение. Извършете волята Божия, освѣтете Неговото Име, приложете Неговата свѣтлина, и нека Доброто даде своите условия за широки схващания, за приложение на Доброто въ живота!

Бесѣда, държана на 4 февруарий, 1923 г.,
Нѣделя, 10 ч. с. XVII Бесѣда.

1923_02_05 Малките случаи

МАЛКИТЕ СЛУЧАИ

Т. м.

(Изпя се песента „Махар Бену Аба“.)

(Прочете се резюмето върху „Целта и предназначението на окултния ученик“.)

Тема за следващия път: „Смисълът на раждането и прераждането“.

Всички съвременни наблюдатели, естественици, които наблюдават Природата, мислят, че няма никаква връзка между предметите. Там се вижда, че всички предмети в Природата са разхвърляни. Философите, като разглеждат причините, които предизвикват проявите в Природата, и те мислят, като че няма връзка между проявите, даже намират едно противоречие. И от това противоречие възникват противоположните философски възгледи. Например между философите песимисти и оптимисти от чисто френологическо гледище съществува следната разлика. Песимистите се определят по следния начин: хора крайно тщеславни и честолюбиви, при това крайно страхливи, със слабо развита надежда и силно изострен ум. У оптимистите е обратно: у тях гордостта е слабо застъпена, а съвестта, милосърдието и разсъдъкът завземат по-широка площ в схващанията им, затова те виждат във всичко добрата страна. Разбира се, като разглеждаме съвременния материален свят, ние не можем да го считаме за идеален свят. Не мога аз да считам положението на един грънчар, който замесва пръст, като нещо идеално. Когато гърнето се изпече и излезе из пещта, тогава туй гърне е идеално. Обаче вие ще забележите, че в Природата има три съзнания. Едно физическо съзнание, което е като резервоар, в което всички съзнания на индивидите в света, на всички малки животинки, се отразяват. И в тази проекция на туй съзнание съществува едно вътрешно брожение. Второто съзнание на Природата – един стремеж да обуслови, да придобие и да застави всички тия съзнания да действуват хармонично. И третото съзнание, то е чисто Божествено, което дава насока на мисловния живот, т.е. на човешкия живот.

Първото съзнание може да го опитате. Идете на кое и да е място в Природата и ще опитате следното положение: като идете в Рилската пустиня и постоите там 2–3 дни, вие ще усетите едно желание да бягате, усещате една скука, като че всички предмети ви душат. Искате да избягате, една борба се явява. Природата казва: „Ще изхвърлиш този багаж, който

носиш, той не ми трябва. Твоите нови философски възгледи ще ги снемеш, аз не се нуждая от твоята философия. Там в София ти може да философстваш колкото искаш, но тук аз нямам нужда от твоята философия". И като оставиш твоята философия, първото нещо – ти ще усетиш едно успокоение, ще усетиш, че слизаш надолу. Природата ще те приравни със себе си и след като се приравниш с нея, ще усетиш, че по един особен начин тя ти дава една по-нова насока на мисълта. Но в първо време ще се зароди една вътрешна борба между нея и теб. Сега тази борба съществува и в самите вас. За пример някой път вие се считате ученици.

Онова дълбокото, Божественото съзнание казва: „Изпълни волята Божия". Ти казваш: „Не, не мога да изпълня волята Му сега поради тия и тия съображения, не е време да изпълня волята Му. Аз не мога да я изпълня". Добре. И всякога след един вътрешен отказ на ученика резултатите, които го последват, са нещастия, страдания. Толкова взискателна е Природата, че на всеки един твой отказ и тя ще ти даде друг отказ. Ти ще откажеш, тя ще замълчи, но и ти ще се обърнеш да искаш помощ от нея, и тя пак ще замълчи. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери." Туй сега източните народи го наричат Закон на кармата. Но в този Закон на кармата те внасят един механически елемент. Има нещо, което не е вярно. Те отиват много далеч и в Закона за кармата внасят някои религиозни догми, т.е. по някой път употребяват Закона за прераждането като един закон, като един модус да сплашат някого. Но Законът за кармата не е да сплаши човека, но да му покаже причините и последствията на нещата, как вървят те по един математически закон, ни повече, ни по-малко. И всяко едно страдание, което ще изпита човек, съответства на престъплението, което е направил, т.е. каквато болка си причинил другиму, същата болка ще се върне и на теб по същия начин, за да знае човек, че каквото прави, за себе си го прави.

Сега първото нещо за ученика е да влезе в съгласие с Божественото. Всички философи учат, че ние не можем да влезем в съгласие с Божественото. Можем. За да влезем в съгласие с Него, ние трябва да се освободим от мнението на хората за нас. Какво ще мисли Господ за нас, то важи. Най-първо, трябва да кажем: „Нека мислят каквото искат за нас, а колкото хората мислят по-зле, толкова по-добре". Лошите мисли по някой път са необходими, те са чернозем, в който някой път растат най-хубавите плодни дървета. И Писанието казва: „Блажени сте, когато върху вас рекат на лъжа лоша реч". А не казва: „Блажени сте, когато ви похвалват". И между вас, по същия закон, щом ви дойде някоя неприятност, вие не може да издържате. За пример още не знаете как да превърнете известна енергия. Да кажем, обидил ви някой. Да може да превърнеш тази обида. Че това е воля! Сега, аз свързвам туй съзнание на Природата с волята.

Всички мислите, че имате воля. Аз не отричам това. Онзи генерал на бойното поле, и той мисли, че има воля. Държавникът, и той има воля. Генералът каква воля има? Той, като изтегли ножа, ще не ще, напред ще върви. Не може да бяга назад, срам го е да се върне, войниците са, които го тласкат. Ако аз се намеря пред една тълпа, няма ли да вървя напред? Ще вървя. Изведете този генерал в обществото, ще видите, че пред много малки спънки капитулира, но на бойното поле той е смел. Той там изразява колективната воля на войниците. Тази воля не е негова. А къде ще се прояви волята на човека? Тя може да се прояви в три положения. Първото положение: да кажем, пътуваш в Рилските места, сам си и насреща ти иде мечка. Няма никой около теб. Ако имаш воля, ще тръгнеш полека, ще мислиш, че тази мечка може да те разбере, ще минеш насреща, ще се разминете, без да има някакви инциденти между тебе и нея. То е воля. Щом се уплашиш, знаеш ли какво ще стане? Мечката има крайно отвращение към страхливите хора. Не се знае случай в живота, мечка да е изяла страхлив човек. Като неприятел, изяжда те, но страхлив ли си, щом се разтрепериш, тя ще мине покрай тебе, ще те оплюе и ще каже: „Крайно съжалявам, че воля нямаш“. И този, когото мечка го е плюла, три месеца боледува. То е голям изпит.

Сега не е въпрос за мечката. Аз взимам мечката като символ. Например имаше във Варна една акушерка, знаменитата баба Хранова, тя е навлизала по 4–5 километра навътре в морето, плувала е като някой тюлен, като сом. Тази баба Хранова е готова да убие всекиго, но покажете една пиявица в едно шише, и тя цяла се разтреперва, изгубва всякакво присъствие на духа си. Пиявицата, то е цяла мечка за нея, обект, който може да я уплаши в даден момент. Не мислете, че за страха се изисква нещо грамадно. Значи психически туй има известна връзка от миналото. В миналото тази пиявица е била много голяма, а сега се е смалила. И човек, който бяга от пиявицата, то е, защото тя седи в ума му като някой грамаден монстър. По същия закон и ние сега съвременните хора страдаме от малките погрешки.

Второто проявление на волята: направиш известна погрешка. За пример имате дете, син или дъщеря, или пък някъде в обществото сте, както и да е, направите погрешка по отношение на когото и да е от тях. Дойдат и те питат: „Туй нещо направи ли го? Каза ли го?“ – „Не, не го направих.“ Този човек е страхлив, няма воля. Кажи: „Направих го“.

Третото проявление на волята: проявление на волята Божия, когато човек се реши да изпълни волята Божия, да пожертва себе си, съзнателно да се пожертва. Този човек има силна воля, който може за известна идея съзнателно да се жертва. Това са три прояви на волята. И всинца вие най-първо трябва да си въобразите, че срещате някоя мечка. Такива маневри

трябва да ги правите, те ще бъдат хубави упражнения. Често англичаните в Индия правят такива опити, за да калят волята си. На места, гдето има тигри или змии, ще седне някой англичанин на някой камък и спокойно ще чака. И тия хора, които имат силна воля, не се знае случай да ги е нападнал някой звяр. Ще седиш тихо и спокойно, умът ти ще присъства, съвсем концентриран, смел ще бъдеш, няма да ходиш тъй, насам-натам. И никога не може да те нападне звяр. Е добре, как ще проявите вашата любов? Любовта всякога изисква жертва. Тя се проявява чрез Закона на жертвата. Първият закон, чрез който Любовта се проявява в съзнанието на душата ти, е чрез жертвата. Защото някой път жертва без Любов може, но Любов без жертва не може. Може да дадеш жертва без Любов: някой път се отчаеш, хвърлиш се, но туй не го правиш от Любов. Но съзнателната Любов всякога изисква жертва! Жертвата е закон, чрез който Любовта може да се самоопредели. Тази жертва ще произтича от вашия дух, тя не трябва да се наложи отвън, защото ако се наложи отвън, тази жертва не е по Закона на Любовта. Тя трябва да произтича от вашия дух и тогава в момента, в който почувствате този закон на самопожертването, вие ще нараснете, духът ви ще стане мощен и силен. След като ученикът е разрешил въпроса на самопожертването, той може да влезе в пътя на Мъдростта и може да преодолее всичките мъчнотии. Но не е ли научил Божествения закон на самопожертването, той в пътя на Мъдростта не може да ходи и Любовта не може да прояви.

Сега вие слушате тия работи, но онези от вас, малцината, които искат да калят волята си, какво трябва да правят? За пример, когато човек иска да покаже, че има воля, той свива ръката си. Свиването на ръката се отнася до проявата на волята на физическо поле. После, когато иска да покаже, че има воля, свива устата си, то е по отношение на сърцето си. А когато иска да покаже, че и умът му взима участие, свива и веждите си. И децата правят така: начумери се. И майката казва: „Маминото, ще имаш, което искаш“. – Майката капитулира. Тъй е. Но туй положение на детето е своеволие. Дете, което по този начин налага своята воля върху баща си и майка си, е дете от една ниска култура. И онова, благородното дете, което дойде вкъщи, трябва да принася, а не да изнася. Този, който така свива ръката, устата и веждите, той ще изнася навън. Сега по някой път аз ви виждам, и вие си свивате юмрука, веждите и устата на мене, начумерите ми се. От ниска култура сте, казвам. Да, щом ми се начумери човек, аз имам едно мнение – от ниска култура е. Защо трябва да ми се чумериш? И без да ми се чумериш, аз ще ти дам двойно колкото искаш, но от туй, което имаш, ти няма да израснеш нито един милиметър. Не е там въпросът. Разбиране трябва между нас, зачитане на онези велики закони, на които ученикът и Учителят се подчиняват едновременно. Ако вие сте един ученик при мене и учите музика, аз не мога да изменя тия правила на

музиката заради вас, да изменя тоновете на позициите и да ви дам други тонове. Ще ги вземете точно тъй, както са и за мен, и за вас, те трябва да са ясни. После вие не може да карате лъка насам-нататък, да го метухарите. Този лък трябва да върви правилно, красиво. Може да хванете този лък и по средата, както искате, но има известни правила, които трябва да спазвате. И ученикът, и учителят трябва да ги спазват.

И в живота е същият закон. Ние не можем да живеем по който и да е начин. Има точно определени правила, по които трябва да живеете. Тази вечер аз мога да говоря и по друг начин, мога да кажа много неща, но аз зная последствията, че може да се обидите, може криво да ме разберете. Че ще се обидите, за мен тия неща не важат. В дадения случай аз това не искам да зная. Ако аз съм дошъл да изправя твоя крак, който е счупен, не ми важи как мислиш ти. Баща ти казва: „Може ли да правиш крака?“ Аз казвам: Да, мога. Ти може да ме хулиш, ругаеш, но като оздравееш, пак ще говорим. Аз ще седна, ще покажа изкуството си, а твоето ругателство е друг въпрос, ще го оставя на твоя сметка. Може да кажеш: „Ти ми причини болка, ти си жесток“. То е друг въпрос. Въпросът е може ли аз да направя крака, или не? Направя ли аз крака, поставя ли всяка частица на мястото, аз не съм чисто човек, аз съм човекът, който ви направи крака, който ви оздрави. Следователно вие не може да очаквате да ви се оправи крака без болка. Вашият Учител трябва да изправи много ваши погрешки. Турете в ума си мисълта, че когато ние говорим за погрешки, тия погрешки са извън нашата душа. Защо? Ако вие мислите, че един Учител нарочно се отнася към някого тъй, да го оцапа или обиди, вие криво разбирате вашия Учител. Ако един Учител би помислил това, той се деградира. Някой път Учителят може да ви създаде някои мъчнотии изкуствено, но неговата цел е съвсем друга. Тя е далечна. Учителят може да ви даде трудна задача, но целта е съвсем друга – да развие ума на ученика.

Сега първото нещо между вас, учениците, по причина нямане воля и отсъствие на хармония, често имам с някои ученици и ученички доста недоразумения, неразбирания. Едно нещо помнете, аз съм заобиколен с една диамантена стена спрямо света, а спрямо горе съм отворен! Отдолу – никаква кал! Който дойде отгоре, добре дошъл. Но да се отваря отдолу, да влезе кал – никога това няма да бъде! Който се опита да дойде отдолу, ще приеме не един ритник, но хиляди ритници. Който дойде отдолу, като го ритнем, ще се намери на един километър далеч. Ритници има! Не мислете, че ние сме много кротки хора. Отдолу който дойде, има ритник; отгоре който дойде – „добре дошъл“. Нищо повече! На съвременен език говоря: ритник! Ще дойдеш отгоре, както светлината. Ще се отвори твоята душа за тази Божествена светлина, която да оплодотвори твоя ум и твоето сърце, и да се явят в нея тия възвишени, благородни пориви. Сега, за пример, от

толкова време аз ви говоря и ви наблюдавам: вие още не може да си услужвате един на друг. Ученикът на окултната Школа трябва да използва онези незабелязани микроскопически случаи, за да услужи. Допуснете, че вие носите лачени обуща и аз виждам, че вашето ремъче се е отвързало и се влече. Казвам, не е моя работа това да услужвам. Не, ако си ученик, ти ще се спреш и ще кажеш: „Извинете моля, почакайте". Ще се наведеш долу и ще оправиш ремъчето. Сега у вас ще се роди някаква мисъл, изведнъж ще заговори благочестието. Аз говоря жена на жена да услужи и мъж на мъж. Изведнъж в ума си вие прекръстосвате работите, явяват се контрастите. Навеждате се долу, ще кажете: „Позволете да ви услужа. Извинете, че ви спрях". Това е една малка услуга, но комуто я направите, той няма да я забрави.

Добре, друг случай. Вървиш с твоя приятел. Ти си внимателен. Качвате се на трен или на трамвай, или на файтон. Той е забравил кесията си, няма пари. Ти не чакай да ти иска, но дай му, без да се досети. Не прави да се уронва неговото честолюбие; предвиди, не го заставяй да ти иска, но преди да иска той, дай му. Всичките тия малки неща помежду си трябва да ги предвиждате, да ги правите. Те са, които внасят ред и порядък – малките работи. Да допуснем, че вие излизате на разходка, двама души сте или трима, носите една хубава пита кашкавал, сирене, но случило се, че един от вас не си е взел хлебец. Ти предвиди! Никога да не кажеш в ума си: „Откъде се взе той!" На този ще трябва да му се даде. Използвай случая да му дадеш ти и да ти стане приятно, че той не си е взел хляб. Кажи: „Друг път пък ти ще ме угостиш, но сега ще ми направиш голямо удоволствие да ти услужа". Този другар никога няма да забрави тази малка услуга. Сега тия са малките случаи, които трябва да използвате. И невидимият свят ги използува. Ако ти от Господа искаш голяма сума, Той няма да ти даде, но често Господ внимава на много малките работи. Малките работи, малките благодеяния са благотворни, а големите благословения са поройни. Малките благословения са като росата, носят благословение, а големите благословения са поройни, те и корените завличат понякога. Аз предпочитам росата. Сега ние казваме: „Господ да ми даде 20 милиона, че това ще направя". След като ти даде Господ 20 хиляди, ще ти се създадат 20 неприятности. Нищо повече! Сега вие често критикувате. Критикувайте, без да хапете. Виждай погрешките на хората, без да ги изнасяш. Да имате тази благородна черта. Там в Библията се говори за Ной, че като излязъл из кораба, като пил винце, се напил. Единият син видял баща си разголен и казва: „Онзи, старият наш". А другият син взима една дреха и покрива голотата на баща си. На окултния ученик не е позволено да изнася погрешките на другите, понеже той изнася своите погрешки. Проказа е това! Това, което ти ще изнесеш за другите, то един ден ще дойде в дома ти. Пък и турците казват: „Не се смей на комшията си, да не ти дойде на

главата“.

Ние не съжаляваме, че сте влезли в Школата с погрешки; че имате погрешки, ни най-малко аз не съжалявам за това, но аз съжалявам, че вие не можете да използвате вашите погрешки. И когато някой направи каквато и да е погрешка, голяма или малка, аз казвам: Ето един отличен случай за този ученик да се повдигне. Аз виждам в това един добър случай, а той казва: „От мене човек няма да стане“. Казвам: Сега е време да се повдигнеш, защото в света има падане, има и слизане. Не смесвайте вашето слизане с падането. В падането има чупене на крака и ръце, а в слизането има само една умора. Следователно, когато слизате, ще се качвате и падате. Някой път ще дойдат мрачни настроения на духа. Имаше една сестра, която искаше да повдигне целия свят, тъй беше вдъхновена, но после, като се върнах от Търново, намерих я клюмнала надолу, казва: „Аз съм голяма грешница“. Как тъй, едно време искаше да спасиш света, а сега си грешница? Казвам: Самозаблуждаваш се, ти не си това, което си мислила едно време, и сега не си туй, което мислиш. Онзи, който спасява света, е Бог! Голям грешник е онзи, който не изпълнява волята Божия. Това е искрено. Не мислете за себе си туй, което не сте. После, често идват някои ученици и ми казват: „Учителю, аз искам да взема от твоя товар“. Чудна работа, от моя товар! Казвам: Носили ли сте товара на Учителя си? Единствената услуга, която може да ми направиш, то е твоето послушание. Да снемеш моя товар от гърба ми, значи да измениш великия Божествен закон в света и да обърнеш великото, благородното в света на кал. Разбирате ли това? Когато аз нося някое страдание, аз разбирам смисъла на това страдание и работя върху него. Казват: „Много страда Учителя“. Страдал Учителя! Че кой не е страдал? Онази майка, която ражда, не страда ли? Онзи войник, на когото е счупен кракът на бойното поле, не страда ли? Онзи министър, на който е хвърлена бомба и откъснала ръката му, не страда ли? Онзи банкер, който е изгубил парите си, не страда ли? Всичкият свят е пълен със страдания. И всяко страдание е на мястото си. Обаче ние можем да улесним този път на страданието. Не се съмнявайте! Та като дойде някой и каже: „Учителю, аз искам да взема твоя товар“, казвам му: Не се съмнявай, върви в пътя си! Товара си аз мога да нося. Ако искаш да направиш услуга, не се съмнявай в мене! Защото с твоето съмнение ти увеличаваш страданието ми 10 пъти повече, а щом увеличаваш моите страдания, ще получиш един ритник и ще се намериш на 10 километра надалеч. Казваш: „Този Учител“. Не, ти не се съмнявай в своя Учител! Аз взимам думата „Учител“ в специална форма, в специална идея. Не се съмнявай във великото, в Божественото, в проявлението на Божията Любов, която носи жертвата в себе си, която носи Мъдростта в себе си, която носи в себе си светлината, която носи Истината, свободата. Това са най-възвишените проявления на

Божественото.

И всеки един ученик, който се съмнява в тия неща, аз не зная какъв ученик може да бъде. Един ден аз вървя по пътя и срещам един ученик, за пример ви го давам, върви си той, запалил цигарата си, не ме вижда. Щом ме видя, веднага си свали ръката и скри цигарата. „Отгде този Учител сега?“ Аз казвам: Не е научил урока си. Казвам: Не, не, Царството Божие с този дим няма да го намериш. На окултния ученик не се позволява да пуши! Може, но в редки случаи, само когато иска да се дегизира. Учителят може да пуши, но ученикът – никога! Тръгвате ли, няма пушене. Кой е този ученик, аз няма да кажа, не искам и той да си каже името, но е факт. Той отива към изток, аз отивам към запад. Към Бога отива той, но наместо свещ, тютюн запалил. Те са малки работи. Да запушиш една цигара, аз не го считам за голям грях, защото в Писанието няма закон за него. За винопийците има – вино не пий, но за тютюнопушачите няма закон, свободни са, за тях няма нищо казано. Тъй че няма закон за тях, с който може да се съдят, но правият закон е следният: коминът е направен за дим, а човешкият нос не е направен за комин. Някой път някой, като пуши, изкарва дима през носа навън и казват, че е майстор пушач той. Пушенето на тютюн, пиенето на вино психологически всякога са свързани с известни недъзи на човешката психология. И тютюнът сега в Европа се употребява като едно наркотично средство против усилената деятелност на нервната система. Тя се намира в едно болезнено състояние, което искат да лекуват чрез тютюна.

Сега ще се върнем към целта – към волята. Вие имате един недостатък – ето един случай да калите вашата воля. У нас имаше двама приятели, като стълбове хора, тъй здрави, и двамата бяха пушачи на тютюн. Хващат се на бас. Единият казва: „Аз ти купувам едни дрехи, ако в продължение на един месец не пушиш“. И другият обещава нещо, но и двамата не можаха да издържат. Единият се крие на едно място – пуши; и другият пуши – крие се на друго място. И двамата минават за хора с много силна воля, а при това не можаха да победят тютюна. Е, питам: Къде е тогава волята? Някой се гневи, иска да въздържа гнева си. Не да спреш гнева, но да превърнеш този гняв в дадем момент на една енергия и да използваш тази енергия. Гневът от окултно гледище е една енергия. Не се стремете да унищожите вашия гняв. „Гневете се, но не съгрешавайте“. Някой път трябва да се гневите, да развивате тия центрове. Трябва да има малко гняв. Някои не се гневят. У гневливия човек се зарежда енергия да работи. Някои от вас смесват честолюбието с гнева. Честолюбието е докачение, което носи отмъщение, а гневът е едно екзекутивно чувство; щом се разгневиш, даваш отпор, работиш, браниш се. Един извади револвер, и ти извадиш револвер – браниш се. Искам всинца да не мислите, че трябва да бъдем миролюбиви хора. Не, окултният ученик трябва да е толкова смел, че да се застъпва

всякога за Истината! Смел трябва да бъде, юнак трябва да бъде! А не – този да не обидим, онзи да не обидим. Не, не, щом дойде за Истината, по всичките правила ще се застъпим заради нея!

Щом дойде за Мъдростта, по всичките правила ще се застъпим заради нея!

Щом дойде за Любовта, по всичките правила ще се застъпим заради нея!

За всяко друго нещо може да отстъпим, но дойдем ли до тия три позиции, ние ще бъдем твърди като диамант, непристъпни. Това е окултен ученик!

Сега волята трябва да се кали в тия малките добродетели. После, старайте се за пример, като дадете едно обещание, да го изпълните. Ученици, туй непременно го искам да бъдете точни, по-точни от англичаните. И аз ще ви задам задачи за точност. Знаете ли как? Дадеш обещание да бъдеш точен като часовник, то е една отлична черта. Речеш ли, че за четири и половина часа ще свършиш някоя работа, да разчитам, че за четири и половина часа работата ще я свършиш без никакво извинение. Ще оставиш всичките други неща, но работата ще я свършиш. Не обещавай, без да обмислиш. Преди да обещаеш – мисли хубаво. Обещаеш ли веднъж, кажи: „Тази дума е казана, Бог е казал, аз ще се застъпя за Бога". Така трябва да бъде при всяко нещо, което е обещано. Нашето съзнание трябва да предшества обещанието. После, второто нещо: искам да се пазите от друго, да не изнудвате другите те да обещават. Не искайте от другите обещание, ще оставите всеки да действа по свободна воля. Като ученици, всеки един ще оставите на неговата Любов, той сам да обещава. И като обещаете, да се чувствате свободни, радостни в своите обещания, а не изнудени. Обещаеш ли, не забравяй своето обещание, то не е окултно, то е маниер на света. Никакво изнудване не трябва да има! Тия са правила, които трябва да се спазват. Само така може да се образува между вас известна хармония. Някой път аз ще ви дам задачи, като ви ги давам, взимам участие и аз. За пример, ако аз ви дам задача да срещнете мечката и как да се разминете, аз ще ви покажа опита, няма да ви пратя вас сами; ще ви кажа: Елате 10–20 души, ще седнете далеч от мен, да наблюдавате как аз ще се срещна с мечката, как ще се разговарям с нея.

По същия начин ще постъпите и вие. Един закон е. Тази мечка, вие още не разбирате нейното естество. Има начини, чрез които вие може да влезете в разговор, в съприкосновение с мечката, да се разговаряте приятелски с нея. Аз, като я срещна на пътя, ще седна и мечката ще седне до мене. Ще я питам: Как ти е халът, как поминаваш в гората, децата ти как са, с хората как поминаваш? Тя ще се приближи при мен, ще постави лапата си върху ми, ще ме поближе с езика си и после ще каже: „Добре съм". Аз ще я

потупам по главата малко. Туй същество има съзнание, то е един дух, който е слязъл при такива неблагоприятни условия и сега усеща, че има едно същество, което го разбира, и ще се разположи. Мечката много обича и много мрази. Горещо сърце има мечката, но намрази ли някого, тя е неукротима, обидиш ли я веднъж, тя не забравя обидата. Та казвам, то е цяло изкуство човек да влезе в положението на известно животно. Вие ще изучавате този закон, да влезете в положението един на друг. Видиш някой ученик разтревожен, нещо го мъчи, не го питай: „Какво имаш?“ Влез в положението му и виж как е създадено туй положение. Той има товар, не му го взимай, ти може да му помогнеш, като не се съмняваш в него.

Сега, разбира се, аз не искам в един ден да изпълните тия правила. Аз ви давам 10 години, да ги усвоите, пък вие може да ги усвоите и за един ден, за седмица, за месец, за една година и за две години. В живота няма нищо по-приятно от това, да чувстваш окръжаващата среда, че хората, между които живееш, нямат съмнение в тебе. Обичат те тъй искрено, всеки един от тях е готов да стори всичко, което душата му позволява. Това е благородно да се усещаш между своите. Няма по-хубаво състояние на земята от това! Да имаш 2–3 приятели, на които ти напълно може да разчиташ. И сега, такова общество ние трябва да направим и ще го направим туй общество, сега ще го направим, модел имаме вече, нали? Сега, разбира се, някои от учениците работите, аз влизам във вашето положение. Някои от вас работите усърдно. Голяма енергия притежавате. Някои сте се домогнали до по-правилни методи, начини на мислене, на действие, някои от вас имате доста хубави, красиви опитности, но има още много да се желае. Как? Къде е един светия, който е завършил своята еволюция, и един ангел, който е достигнал вече до положение на своето развитие. Разбира се, някои от вас, учениците, някои сте млади, някои сте стари. Казвам по отношение на вашата опитност.

Този клас, който съм образувал, той почти е най-добрият. Общият клас е най-добрият. Защото той е естествен клас, ние сме се събрали както една фамилия, както е в Природата, малки и големи, млади и стари, възрастни, да може всеки да използва дадения случай. И деца да има между нас. Като се говори за философски въпроси, те не мислят за това, което говори Учителя, но като дойде да казвам детински истории, всяко дете казва: „Това разбирам“, и те слушат, после дойде пак някой философски въпрос или някоя математическа задача, то казва: „Това не ме интересува“ – другите взимат участие. Тъй че в една беседа всеки един човек може да използва това, за което неговото съзнание е приготвено. Има за всички.

Та малцината от вас, гледайте да образувате една ядка. Една ядка на какво? – Да използвате малките случаи.

Да изпеем една песен!

Бог е Любов

17-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 5 февруари 1923 г., София.

1923_02_07 Добри навици

ДОБРИ НАВИЦИ

Fir — fur — fen.

Tau — bi — aumen.

Четоха се резюмета на темите: „Произход на юмрука"; „Разлика между гордост и тщеславие"; „Регулиране на силите в човека".

Сега ще направите следното упражнение. Всеки от вас мислено ще си представи една позната планинска местност и ще се спре на южната ѝ страна, при някое добре закътано от вятъра място, на една хубава полянка. Като дойдете до това място, ще направите някъде малка дупчица, в която ще посадите някаква семка. Ще заровите добре семката и мислено ще си представите, че тя пониква, израства и стъблото ѝ достига два метра височина. Понеже упражнението ще се извърши мислено, трябва да ви отнеме всичко пет минути: две минути за изкачване на планинската местност и избиране на полянката; една минута за посаждане на семката и две за израстването ѝ. Като правите упражнението, поставете ръцете си върху масата с дланите надолу и с допрени палци. Затворете очите си и пет минути мислете върху упражнението. Дали през това време ще израсте посадената от вас семка или няма да израсте, това да не ви смущава. Направете упражнението спокойно, тихо, с разположение.

Сега ще говоря върху навика. Навикът в човека се създава при прилагане или работа с две величини: положителна, която се изразява с частицата „да" и отрицателна — с частицата „не". Значи навикът в човека се създава с „да" и с „не". Например, вие обещавате на някого, че ще му услужите нещо. Услугата се заключава в това да станете в 4 ч.с. и да отидете в с.Драгалевци да свършите някаква работа. Вие сте дали обещанието си през деня, когато вън е било светло, слънцето е греело. При това положение не сте мислили, че сутринта ще бъде тъмно и ще се страхувате. Обаче ставате сутринта в 4 ч., гледате, че вън е тъмно още. Вие веднага се разколебавате и отказвате да изпълните обещанието си. Казвате: Не, не мога да отида на Драгалевци, страх ме е. Значи вие не сте господар на страха в себе си, не можете да го преодолеете. В случая вие сте обсебени от страха и не можете да се освободите от него. Щом изпаднете няколко пъти под влиянието на страха и не изпълните обещанието, което сте дали на някого, вие ставате страхливи, губите вяра в себе си и по този начин си създавате лош навик. Тъй щото, чрез последователно поддаване на някоя отрицателна сила в себе си човек добива лош навик — да обещава и да не изпълнява.

Същият закон се отнася и до идеите. Днес се въодушевите от някаква идея, готов сте всичко да направите за нея. Обаче утре се яви някаква мъчнотия на пътя ви и вие веднага отлагате да изпълните обещанието си. Казвате, че обещанието, което сте дали за реализиране на идеята ви, мъчно може да се изпълни, не му било времето сега и т.н. Днес отлагате, утре отлагате, докато станете морален инвалид. Характерът на съвременните хора е пълен с отрицателни черти, създадени именно от простата и малка частичка „не". По математически начин чрез известни формули може да се изчисли колко лоши навици, колко отрицателни черти има всеки в характера си. Как? Достатъчно е всеки от вас да каже едно число и да го напише. По начина на изговарянето и написването на това число става решаването на задачата. Някой изговори числото десет бавно, проточено. Друг го изговори бързо. Това са все данни, условия за решаване на задачата. Трети пък взима числото десет във втора степен или в квадрат. Това показва, че някъде е станало известно стълкновение. Дето стават стълкновения, там има разбити носове.

Какво трябва да правите, за да не създавате в себе си лоши навици? За да не си създавате лоши навици, мислете повече и не бързайте, да давате обещания. Когато някой иска да му обещаете нещо, помислете веднъж, дваж, три пъти можете ли да изпълните обещанието си и тогава отговорете. Не е въпрос да обещавате и да не изпълнявате. Щом веднъж обещаете, и сто мечки да срещнете на пътя си, трябва да изпълните обещанието си. Ще обиколите оттук-оттам да избегнете мечките, но даденото обещание ще изпълните. Нищо повече. Думата „мечка" взимам като символ на мъчнотии. Следователно, ако искате да въздействате психологически върху себе си, да не си създавате лоши навици, никога не употребявайте частицата „не" за неща, които могат да ви повдигнат. Не е лесно да се справи човек с отрицателните влияния в себе си. Щом победи тях, ще дойдат отрицателни влияния отвън да му противодействат. Тъкмо намислиш да направиш нещо, да свършиш една добра работа, и то след известно колебание в себе си, веднага окръжаващите ще дойдат при теб и ще почнат да те разубеждават да не правиш това или защото си слаб още, или че тази работа не е за теб и т.н. Щом си победил вътрешните противодействия, ти трябва да победиш и външните. Ще кажеш, че можеш да свършиш тази работа. В себе си ще кажеш: Да, мога да свърша това, което съм намислил. Имам вяра в себе си и ще свърша замислената работа.

Представете си, че някой ви счита за груб човек. Ако се поддадете на неговото внушение, зле ще си въздействате. За тази цел вие веднага трябва да му се противопоставите мислено с друго някои ваше качество, което да

анулира грубостта. Кажете в себе си: Аз мога да бъда милостив и ще бъда милостив. Като работите съзнателно в това направление, вие ще трансформирате грубостта в милост, в милосърдие. Причината за грубостта на човека се дължи на това, че центърът на разрушителността, който се намира зад ушите, е силно развит. Такъв човек трябва да изпраща енергията от този център към центъра на милосърдието. Той трябва да си каже: Аз съм господар на силите в себе си. Както мога да бъда груб, така мога да бъда и милосърден — от мен зависи да дам ход на едни или други сили в себе си. Ученикът трябва да прави много опити, да превръща отрицателните сили в положителни, да въздейства върху инертната материя в себе си, да я събужда и подтиква към работа.

Направете следния опит. Легнете в 10 ч.в. и си кажете, че ще станете в 12 ч. в полунощ да свършите някаква работа. Като турите тази мисъл в подсъзнанието си, ще видите, че ще се събудите точно в 12 часа. Щом се събудите по това време, ще си кажете: Нека поспя още пет минути поне. Какво ще правя толкова рано? — Не, щом се събудите в 12 ч., ще вдигнете главата си, ще спуснете краката си надолу, ще се изправите към изток и ще си кажете: Аз съм господар на времето си и ще го използвам както намирам за добре. Щом кажете така, ще възприемете една хубава, светла мисъл от невидимия свят. След това легнете с мисълта да станете в два часа. Като се събудите в два часа, станете пак по същия начин и се изправете към изток. Ще получите още една светла мисъл. И този път ще дойдат изкушения, но ще гледате и тях да преодолеете. Като приемете хубавата мисъл, запишете си я и пак легнете с желание да станете в четири часа. В четири часа ще се събудите и мак ще дойдат изкушения, но ще гледате да ги преодолеете. Ще станете по същия начин, както първия път, и ще се изправите към изток, докато получите трета светла мисъл.

Този опит ще правите в продължение на цяла седмица. Той не ви се дава за цял живот. Важно е да правите ред усилия, докато придобиете добри навици в себе си. Развитието на добри навици в човека е първото условие за усилване на волята. Не се иска много от вас, обаче съзнателно трябва да работите. При този опит ще ставате по три пъти през нощта в продължение на една седмица. Някои ще се уплашат да не се изтощят от това често ставане и прекъсване на съня. Те мислят така, защото не знаят, че силата на съня не зависи от продължителността на времето. Има друг елемент, който влияе върху човека така, че в малко време да се наспи добре. Съвременните учени казват, че за да се наспи добре, човек се нуждае от седем часа сън. Който разбира закона на съня, в пет минути може да свърши толкова работа, колкото в седем часа. Като дремне пет минути, той ще се обнови толкова добре, колкото ако би спал цели седем часа. Като не разбира закона на съня, човек употребява седем часа за сън, докато

мозъчните клетки свършат своята работа. Ако познава този закон, мозъчните клетки биха свършили същата работа само за пет минути. За да си почине, човек трябва съзнателно да спре деятелността на своите мозъчни клетки. Пет минути са достатъчни за това. В туй време човек излиза от тялото си и оставя съзнателната физическа енергия да обнови организма му.

Тъй щото, седем часа сън са нужни на онзи човек, който не е дисциплинирал мозъчните си клетки, вследствие на което те дълго време разискват помежду си да започнат ли работата си, как и откъде да започнат. Докато започнат работата си, времето изтекло. Затова именно човек се върти ту на една, ту на друга страна и най-после заспива. Той спи седем часа и като стане, пак не се усеща наспал. Вечер, когато лягате, ще се обърнете първо към клетките на мозъка си, после към клетките на дробовете си, след това към клетките на стомаха си и най-после към клетките на останалите органи, на мускулите, на костите и ще им кажете: Слушайте, аз отивам на училище. През това време вие свършете възложената ви работа, че като се върна, да намеря стаите изчистени, проветрени и целия организъм обновен. Клетките приемат заповедта на господаря си и започват да работят трескаво, системно, в най-кратко време да свършат възложената им работа. Щом свършат работата, господарят се връща в тялото си. Тогава вие се събуждате радостни и весели, обновени от съня. Така трябва да говорите на клетките си, ако искате да имате добър, спокоен сън. Всяка клетка е жива, разумна душа, която разбира какво ѝ се говори, какво се изисква от нея. Говорете им разумно, без да ги плашите. Всяка клетка е поставена точно на своето място. Клетките не са своенравни. Те всякога са готови да изпълнят волята на господаря си, но трябва да разберат какво се иска от тях. Щом разберат какво трябва да направят, те са веднага на услугите на господаря си. Като се разговаряте разумно с клетките си, вие си създавате добри навици.

И тъй, за всяко добро дело, което трябва да направите, кажете: Аз мога да направя това добро дело. Турете това правило като задача в живота си и правете опити. Представете си, че някой от вас е скъперник. Нека направи следния опит. Да вземе 30 лева в петолевки, да ги тури в кесията си и да тръгне из града. Като срещне някой просяк или беден човек, веднага да извади от кесията си колкото се падне на ръката му и да ги даде на бедния човек, като държи в ума си мисълта: Аз мога да бъда щедър. Колкото бедни срещне, на всички да даде по нещо. На другия ден да направи същия опит с повече пари. Така да продължава да дава, без да му мине мисълта, че много е дал. Ще дава и ще забравя, че е дал. Тия действия произвеждат съответни резултати и в природата. Действията на човека не трябва да бъдат егоистични. Даваш — ще ти се даде. Този закон е

абсолютно правдив. Той е наречен „Закон на всемирното изобилие", „Opulens".

Всяка благородна мисъл, в която влагате волята си, непременно ще се реализира. Самата природа е заинтересована от това. От вас се изисква търпение, да чакате времето за нейното реализиране. За реализирането на всяка идея има точно определено време. Това става също както в растителното царство. Например, за израстването на една ябълка се изисква известно време. Ябълчната семка не може да израсте изведнъж. Светлите мисли и благородните желания са като семките. Като ги посадите в земята, ще чакате известно време да изникнат, да израстат, да цъфнат, плод да вържат и да узреят. Ако почвата им е била добра, посадената идея може да се развие в един месец, в една или повече години — зависи от условията. Понякога за развитието на една дарба в човека са нужни цели десет години усилена работа. Така са работили и работят всички велики хора. Те имат навик да постоянстват. Ще ги видите с какво постоянство те правят опити един след друг, докато дойдат до някакъв резултат. Лесно е да се каже, че еди-кой си учен направил едно изобретение. Как е дошъл до това изобретение, той знае. Ако има само една отрицателна мисъл в ума си, никакво изобретение не може да направи. Щом преодолее и тази последна мисъл и почне да вярва, че няма мъчнотия, която може да му се противопостави, той се намира пред прага на своето откритие и в ума му блесне нова светлина. Човек трябва да държи в съзнанието си положителната мисъл, че всичко е постижимо, когато работи в съгласие с великите закони на света. Значи, всичко е възможно за човека, когато работи в съгласие с великите, с Божествените закони в живота и в природата.

Мнозина не разбират тия закони и въпреки добрите си желания, казват: Ако иска Бог, ако е рекъл Бог, ще успея. — Това са човешки разбирания. Щом имате едно добро желание в себе си, Бог непременно иска неговото реализиране. Със своите криви разбирания човек сам разваля Божествения план на нещата. Например, Бог казва, че на известна ваша идея са дадени всички условия да расте и да се развива, но за това се изискват десет години работа. — Не може ли да стане по-скоро, поне в една година? — Не може. Обаче вие бързате и с това осакатявате идеята си. Един американски лекар отишъл по работа в Мала Азия. Той бил повикан в дома на един турчин да го лекува. Турчинът бил болен от треска. Лекарят го прегледал внимателно и му препоръчал някакво лекарство, което да употребява в продължение на една седмица, три пъти на ден, по три капки в чаена лъжичка. Турчинът погледнал лекарството и си казал: Кой ще чака цяла седмица? Я да взема шишенцето, че да го изпия изведнъж, та по-скоро да оздравея. Дигнал шишенцето към устата си, изпил лекарството

изведнъж, но вместо да оздравее, той умрял. — Не, с бързане работа не става. Каквито лекари и да срещнете, както и да лекуват, те имат нещо общо в своите методи. Един лекар е толкова по-способен, колкото повече се приближава в методите и лекарствата си до тия на природата — великия лекар в живота.

Съвременните лекари си служат, както и природата, с отровни лекарства. Те прилагат като методи за лекуване хомеопатията и алопатията, с които и природата си служи. Те се основават на известни принципи, за да употребят един или друг метод, едно или друго лекарство. Лекарите знаят, че в човешкия организъм винаги има запас от жизнена сила, която понякога е инертна и не може да се използва. За тази цел те дават на болния известна доза отрова като лекарство. Понеже организмът не търпи чужди вещества в себе си, той започва да се бори, за да изхвърли отровата навън. В тази борба именно, в организма се събужда скритата енергия и той започва усилено да функционира. Така човешкият организъм се справя с различните болести. Понякога отровата е толкова силна, че вместо реакция произвежда спиране на дейността на организма. Алопатите поддържат, че външната подбудителна причина трябва да бъде много силна и дават силни дози лекарства. Хомеопатите поддържат, че външната причина трябва да бъде много слаба и дават за лекарства силно разредени течности. Каквато и да бъде външната причина, всички съзнават, че човек може да се лекува, когато се събуди в него резервната жизнена енергия и се подтикне към деятелност. Същият метод се прилага и при лекуване със студена вода.

Този закон се отнася не само към физическия, но и към психическия живота на човека. За да накарате човека на работа, създайте в него две противоположни мисли. Хората работят, движат се, проявяват активност благодарение на този закон. Какъв щеше да бъде светът, ако всички хора бяха еднакви по характер, все меки, с еднакви разбирания и желания? (— Рай щеше да бъде светът). — Не, лъжете се. Раят не е съставен само от хора с мек характер. Съществата, които живеят в рая, са високо интелигентни, благородни, разумни, с голяма житейска опитност, вследствие на което изпълняват Божествените закони безпогрешно.

Сега ще ви дам още един опит, пак за една седмица. Този опит ще направите след като свършите първия. Опитът е следният. Всяка вечер, преди да си легнете, ще седнете на стол близо до масата, ръцете си ще поставите на масата, ще застанете тихо и спокойно и с отворени очи за десет минути ще концентрирате мисълта си. През това време няма да движите нито очите си, нито ръцете си, нито краката си — ще бъдете съвършено неподвижни. Докато трае упражнението, вие ще бъдете

поставени на големи изпитания: тук-там по тялото, по лицето, по ръцете, по краката, по носа ще усетите, като че нещо ви хапе, щипе, но ще се владеете, няма да се почешете. Най-малкото мръдване показва, че нямате воля. Ще седите тихо и спокойно, като че нищо не ви безпокои. Тези щипания представляват така наречените щипещи мисли, но вие няма да им обръщате внимание. Ще бъдете спокойни, ще изтърпите докрай. Който ви види в това положение, ще помисли, че някаква велика идея ви занимава. Ще гледате по часовник само десет минути да трае упражнението. По този начин вие ще усилите волята си. Ако не можете десет минути да концентрирате мисълта си, как ще издържите на по-големите противодействия в живота си? Щипанията по тялото се дължат на временното спиране на нервната енергия. Те представляват малки електрически експлозии, които стават в нервната система. Понякога тези бодвания са много силни, ще ви предизвикат да подскочите, но и при това положение трябва да се въздържате. Каквото и да става с вас по време на упражнението, вие ще бъдете тихи и спокойни, ще знаете, че всичко ще се нареди както трябва.

Като свършите упражнението, желал бих някои от вас да разкажат какви опитности са придобили в това време. Не само щипания ще имате, но ще ви дойдат най-различни мисли и желания. Ще дойде в ума ви мисълта колко добре ще бъде, ако имате една хубава баница пред себе си или някакво сладко, или изведнъж да ви дойдат отнякъде пари, да забогатееете. После пък ще си въобразите, че можете да напишете някакво произведение, с което да учудите света. Какви ли мисли няма да минат през ума ви в тия десет минути. Тези мисли ще тропат на вратата ви, но вие няма да им обръщате внимание, ще знаете, че сте назначени на голяма служба, не можете да напуснете работата си нито за секунда. Те ще ви задават ту един, ту друг въпрос, но вие няма да им отговаряте. Ще ви кажат: Нямате ли човещина към нас? Каква е тази глупава работа, с която се занимавате? Мислите ли, че светът ще се оправи по този начин? Каквото да ви говорят, ще мълчите. Интересно е да видите можете ли да концентрирате мисълта си поне за десет минути. За да не влезе някой в стаята ви през това време и да ви смути, ще се заключите. Предварително ще кажете на домашните си, че имате много важна работа и молите никой да не ви безпокои. Сами ще знаете, че наистина тази работа е важна и от нея зависи вашето бъдеще. Че някой хлопал на вратата ви — нищо от това. Временно няма да държите на благоприличието. Ще седите спокоен, няма да мърдате. Вижте турците как се молят. Те коленичат и не искат да знаят дали някой ги гледа. Това упражнение трябва да го направите всички, без изключение. Който не го направи, той ще носи последствията на своето непослушание.

Сега да се върнем към въпроса за навика. Всеки навик има три страни: форма, съдържание и смисъл. Навикът е на място, когато стане втора природа на човека. Само при това положение човек е свободен. Добрият навик е помощник на волята. Ученикът трябва да работи върху себе си, да си създаде добри навици, да понася всички изпитания и мъчнотии. Едно време учениците от Питагоровата школа са минавали ред изпитания, за да се калят, да дойдат до положение лесно да трансформират състоянията си. Седи един ученик и размишлява върху някой въпрос. В това време един от учениците се приближава до него, удря му една плесница и си заминава. Първият ученик се стресне, разгневи се, иска да си отмъсти. Колкото по-будно е съзнанието му, толкова по-скоро той ще се овладее. Не само чувствата му се подлагат на изпитания, но и неговите мисли, неговите идеи. За пример, когато някой човек възприеме една велика идея, окръжаващите започват да го подиграват, да го хулят, да го кръщават с различни епитети. Обаче този човек върви тихо и спокойно, от нищо не се смущава. Защо? — Защото той живее в друг свят, далеч от техния. Този човек има убеждение. Той е развил своята мисъл, може да се концентрира, може лесно да разрешава мъчнотиите си. Каквото да му говорят, както да се отнасят с него, той се връща дома си весел, разположен. Така е било и с Апостолите. Те са били мъчени, бити заради Христа, заради Словото Божие, но се връщали дома си радостни и весели, като славели Бога. Който не се е калил в това отношение, още при първия удар ще каже: Как смеят да ме бият за убеждението ми! Как смеят да уронват моето достойнство! Радвайте се, когато страдате за убежденията си. Който не се радва, когато страда за своите идеи, това показва, че те не са легнали още дълбоко в съзнанието му.

Сега аз говоря само за учениците, за ония, които са влезли в Школата и желаят да изучават проявите на разумната природа. За това се изисква специална школа. Не е лесно човек да търпи, да носи страданията разумно. Който има добри навици, само той може да търпи. Мнозина смесват търпението с неволята. Може да търпи само онзи, в когото са развити висшите умствени способности. Докато можеш да стигнеш противника си, не желай да му отмъщаваш. Търпеливият човек е всякога по-силен от противника си и по мисъл, и физически.

В Америка някъде имало един виден професор по боксиране. Един ден той срещнал на улицата един млад студент, но толкова слаб и хилав, че с едно удряне само в носа го повалил на земята. Студентът станал, изтърсил дрехите си от праха и си помислил как да отмъсти на този силен човек. Да се бори с него, не може. Тогава той решил в себе си да започне да се упражнява в боксиране. Цели десет години той работил усилено в това направление, докато развил в себе си такава сила, че с една ръка могъл да

вдига голям кон и малко конче. Един ден той се явил пред професора-боксьор, поклонил му се и го вдигнал с едната си ръка във въздуха. — Познавате ли ме кой съм? — Познавам Ви, извинете ме. Аз съм онзи слаб и хилав студент, когото преди десет години вие търкулихте на земята само с един удар. — Да, това е резултат на упражнения.

Следователно, когато недъгавият в дадено отношение, било физическо, сърдечно или умствено, работи усилено върху себе си, след време той ще надделее на своя недъг и ще стане гигант. Днес може да сте слаб, хилав студент, да казвате, че съдбата ви е тежка, че слаби сте създадени, но след десетгодишно съзнателно упражнение вие можете да станете силен като професора по боксиране. И тогава няма да си отмъщавате жестоко, но ще отидете при професора и ще го дигнете нагоре във въздуха. Той веднага ще признае силата Ви и ще каже: Признавам ви за по-силен от мен. Извинете ме!

Моето желание е всички да работите, да се упражнявате, да не станете инвалиди. Мнозина от вас при запознаване с окултното учение започват да се страхуват и стават отрицателни. Те казват, че това не трябва да правят, онова не трябва да правят, а не знаят какво трябва да правят. Да знаете какво трябва да правите, това е във връзка с отличителните черти на човека. Ако ви запитат кои са отличителните качества на човека, ще кажете, че качествата на човека са мисълта, чувството и действията му. Само човек ли мисли, чувства и действа? Да се изброят отличителните качества на нещо, това подразбира да се намерят такива качества или черти, които никое друго същество не притежава. Например, умен човек е този, който вижда най-малките погрешки в себе си, които никой друг не вижда. Той употребява своята умствена енергия не за някакви велики дела, но за постигане на най-малки неща, каквито никой друг не предприема. Благороден човек е този, който вижда и най-малките недостатъци на своето сърце и употребява енергията си за постигане на своите най-малки желания. Когато умният човек види, че двама души се бият на улицата, той няма да се спре да ги примирява, но ще продължи пътя си. Той знае, че за тази работа ще се намерят много хора. Обаче ако види, че някое малко, безпомощно дете е паднало на улицата и никой не му обръща внимание, той веднага ще се отбие от пътя си, ще го вдигне от земята, ще го изтърси от праха, ще го утеши и ще му каже: Хайде, върви при майка си. Външно той не е щедър човек. Кесията му не е безразборно отворена за всеки, който иска пари. Той различава истински бедния от просека-търговец.

Много от просяците са търговци. Де кого срещнат, те казват: Моля, за Господа дайте нещо! Ако някой просяк получи от сто души по един лев, за

един ден той ще изкара сто лева, за месец — три хиляди лева. Има просяци, които изкарват на месец повече от три хиляди лева. Когато умният човек срещне такъв просяк, той минава покрай него, без да му даде нещо, а левът, който би могъл да му даде, задържа за друг просяк, когото мнозина не виждат. Той казва в себе си: На тебе са достатъчни 99-те лева, които хората ти дават. Числото 99 представя завършен процес. Умният човек прави услуги на слабите, а не на силните хора. Обикновено хората са щедри там, дето не трябва. Като видят, че на някого много се дава, и те дават. Когато видят, че на някого се обръща голямо внимание, и те дават своето внимание. В това отношение ученикът трябва да си създаде добри навици, но в проявата на тия навици той трябва да бъде особен. Той не трябва да мисли за своите добродетели, нито за своите недостатъци. Какво представят добродетелите? Добродетелите са десетте лева, които човек има в кесията си. Отвори кесията си, погледне вътре, вижда, че има десет лева. Усмихне се и пак затвори кесията. Отиде в някоя гостилница, хапне си нещичко, извади десетте лева и плаща. Какво остава в кесията му? Нищо не остава. Нищото, т.е. нулата, това са неговите недостатъци. Тогава, какъв смисъл има човек да говори за своите добродетели, които в един час може да разпилее? Или какъв смисъл има да говори за своите недостатъци, от които в един час може да се освободи? Ще му тури някой десет лева в кесията, и той пак става добродетелен човек.

За да развие в себе си добри навици, ученикът трябва да използва всички условия за развиване на тия навици. Например в някое общество се устройва комуна, всички се хранят заедно, на братски начала. Какво се забелязва в такива комуни? Едни работят, а други се ползват наготово от техния труд. Те се оправдават с това, че плащали. Не, плащат или не, всички трябва еднакво да работят! Момичета и момчета, всички ще работят: ще слагат трапезата, ще я вдигат, ще сипват ядене, ще прислужват, ще мият чинии, тенджери — всичко ще става по дежурство. Всеки ще знае кога е дежурен и ще изпълни задълженията си както трябва. Между комунарите трябва да съществуват добри отношения: да не се обиждат, да не се докачат — всички да се разбират помежду си като братя и сестри. Какво става сега в братските комуни? Едни работят, други чакат наготово. Вследствие на това се явяват недоразумения, недоволства и виждате, че след една година най-много комуната се развалила. Защо? — Всички искат да устроят нещо ново, но на стара основа. Така работите не вървят. Какво трябва да се прави в такива случаи? Всеки трябва да работи съзнателно в комуната, да развива добри навици в себе си.

Окултният ученик никога не трябва да подлага ръка да проси. Щом има нужда от нещо, той ще отиде при някой свой близък или познат и ще му каже: Имаш ли някаква работа за мен? — Какво можеш да работиш? —

Мога да копая, да чистя — с една дума, всичко мога да върша. — Добре, благодаря ти, че ще ми услужиш. Да изкарва човек прехраната си с труд, това е благородство. Трудът заяква, усилва човешкия организъм. Всички други системи, които хората досега са употребявали, са ги направили слаби, хилави. Днес навсякъде се прилага законът: услуга за услуга, добро за добро. В това отношение природата е крайно взискателна. Тя наказва всеки, който не иска да работи. По какъв начин? — Като атрофира постепенно организма му и го довежда до положението на паразит. Ако проследите историята на някои от сегашните паразити още от далечното минало, ще видите, че те са били големи величини. Обаче поради непослушание, неизпълнение законите на природата, те са деградирали и дошли до положението на паразити. Всяко живо същество, от най-малкото до най-голямото, което не работи в духа на великите закони, природата го е осъдила строго, но справедливо на деградиране. Като знаете това, всеки трябва да се стреми да спазва законите на разумната природа не механически, а доброволно, защото всеки резултат, добит от механическо приложение на нещата, лесно се губи.

И тъй, работете всички за създаване на добри навици в себе си. Тази работа не е лесна, но е приятна. Каква по-приятна работа от тази, чрез добри навици в себе си човек да изправя своя характер? Природата възнаграждава всеки, който се труди и работи. На такъв човек и животът се притича на помощ. Ученикът трябва да работи съзнателно, сам да се изправя. И учителят може да изнесе неговите отрицателни качества, но това не е правият път. Правилно е ученикът сам да се изправя. Учителят дава светлина, а ученикът оправя своя път. Учителят по математика познава учениците си. Той знае кой с какви елементи разполага в себе си. Той няма да каже на учениците си, че еди-кой си е неспособен, еди-кой си е ленив, но ще ги извика един по един пред черната дъска и ще ги постави на изпит, ще им даде по една мъчна задача. Който може да реши задачата, той е способен ученик. Който не може да я реши, той не е способен. Неспособният сам ще види силите си и ще си поплаче малко. Тогава учителят ще му каже, че и за него има възможности, чрез които да преодолее мъчнотиите си. Как? — Чрез труд и постоянство. Ако е честолюбив, ученикът ще се засрами от другарите си и ще започне да учи. Има случаи, когато учителят намира за добре да каже на ученика направо, че е неспособен, че е ленив, че от него човек няма да стане. Каже ли учителят така, ученикът трябва да помисли: Да, от мене няма да излезе човек разбойник или лъжец, но ще излезе благороден човек, който може да разсъждава правилно, който обича истината.

Учителят изпитва учениците си, но никога не ги обижда. Ученикът трябва да се научи да превръща отрицателните величини в положителни. Той

трябва да има гъвкав ум, с който да се бори с противоположните сили в природата, които действат в разрез с неговото развитие. Защо и за какво действат тия сили така, това не е важно за вас. Важно е да знаете, че има сили, течения в природата, които противодействат на всяко добро начинание. Като знаете това, вие трябва да бъдете будни, да се справяте с тях. Нямате ли будно съзнание, те ще ви причинят големи мъчнотии и страдания. Имате ли будно съзнание, имате ли добри навици, вие лесно ще се справяте с мъчнотиите си.

Сега часът е девет без десет минути. В тези десет минути можем да направим упражнението. Всички ще останете на местата си тихи и спокойни, ще концентрирате ума си и ще мислите само за себе си. Ще видите дали ще имате щипания. Колкото по-силни са щипанията, толкова по-силна е реакцията. Упражнението, което ще правите в 12 ч., в 2 ч., в 4 ч., има за цел да развие навик във вас да ставате точно в толкова маса, в колкото пожелаете. Понякога ще пропущате часа, в който сте определили да станете, но ще повтаряте опита. Във втория опит, като размишлявате само за себе си, ще мислите за очите, за ушите, за устата, за мозъка, за дробовете, за стомаха си и ще гледате да ги държите под контрола на вашия ум. Ако не постигнете това, упражнението не е използвано както трябва. Като се научите да контролирате удовете си, както и мускулите си, ще можете да стоите на един крак, с другия да клякате до земята и пак да се изправяте и т.н. Направете опит да видите можете ли да доближите показалеца до малкия си пръст, нагоре. Движенията на мускулите трябва да бъдат естествени, да предизвикват в човека приятни чувства.

Когато искате някои от вашите удове да си почине, отнемете енергията от него, да стане като мъртъв. Например, искате ръката ви да почине. Отнемете енергията от нея временно и тя ще бъде в пълен покой. Обаче за това се изисква знание от човека, да разбира законите, да владее и контролира движението на своите мускули. Човек трябва да знае еднакво да разпределя енергията си по всичките части на тялото. Например, случва се, че в мозъка е натрупана повече енергия, отколкото трябва; при това тази енергия не е еднакво разпределена в разните части на мозъка, вследствие на което човек изпитва тягостни състояния. Когато в задната част на мозъка има повече енергия, човек изпитва едно състояние; когато енергията се събира повече в слепоочните места, човек изпитва друго състояние; когато енергията се събира повече зад ушите, човек изпитва трето състояние. Ученикът трябва да учи дълго време, за да може правилно да разпределя енергията по цялото си тяло. В това отношение той трябва да бъде градинар, всеки ден да наглежда цветята си, да ги чисти, полива и прекопава. Ще кажете, че като четете книги по този въпрос, ще се научите. Не е лесна работа това. Мислите ли, че ако

прочетете някоя книга за дишането, ще можете да дишате правилно? — Не, за придобиване на известно знание се изисква работа, упражнения. Знанието не се постига лесно.

Във всички свои движения човек трябва да бъде естествен, да знае какво положение да заеме за всеки даден случай. Представете си, че се намирате някъде и очаквате някой ваш познат. Чакате час, два, три, но той не идва. Вие туряте ръка на ухото си. Какво означава това положение на ръката? Че се вслушвате да чуете стъпките му. После ставате, разхождате се, все още го няма. Това са ред положения, пози, които трябва да изучавате. Когато учителят застане пред учениците си, той взима една поза; свещеникът пред пасомите си — друга поза; офицерът пред войниците си — трета поза; търговецът пред клиентите си — четвърта поза. За да изучавате разните пози, различните положения, които хората взимат, вие трябва да влизате в тяхната психика. Срещате един човек, който държи главата си малко наведена наляво. Защо? — Защото в лявото полушарие на мозъка приижда повече кръв, вследствие на което тази част е повече развита. Човек не трябва да държи главата си нито надясно, нито наляво, но право, т.е. перпендикулярно на земята. Това е естественото положение на главата. Раменете трябва да бъдат в една линия, а не едното нагоре, другото надолу. Изкривяването на тялото се дължи на някакъв недъг. Всеки трябва да работи върху себе си, да контролира своите движения, да възстанови правите, естествени линии на тялото си, които природата първоначално още му е дала. Много ще страда човек, докато възстанови своите първоначални движения и линии на тялото си.

Когато говорите с някого, не трябва да гледате на земята, но ще гледате право в очите на своя събеседник. Погледът ви да бъде тих и спокоен; от очите ви да излиза приятна, мека светлина, както от свещта излиза светлина, която осветява окръжаващите лица и предмети, без да има предвид някого. Всяко движение на човека се обуславя от една вътрешна съзнателна или несъзнателна мисъл. Като знаете това, вие трябва да гледате да има хармония между движенията ви и самите вас. Когато вървите по улиците, ще ходите право, а краката ви да бъдат успоредни един на друг. Ако е кално, ще стъпвате внимателно, да няма капка кал по гърба ви. Някои стъпват така, че пръскат кал отзад, чак на гърба си. Такива хора са честни, добри, но не трябва да се калят. Добре е да бъдат чисти, колкото голяма да е калта. За да не се каля, човек трябва да концентрира мисълта си. Щом се разсее, веднага ще се окаля. Направете опит и ще се убедите в това. Колкото повече умът ви е концентриран към краката, толкова по-малко ще се каляте. Както виждате, много неща има да изправяте. Ще кажете, че това са малки, маловажни неща. Да, маловажни са, но те произвеждат големи последствия. Всяко дисхармонично

движение на физическия свят произвежда дисхармония в астралния. Всяка дисхармония в астралния свят се отразява и в умствения.

Сега, като знаете всичко това, не трябва да се самоосъждате, но радвайте се, че имате недъзи. Щом изправяте недъзите си, значи вие работите. Ще изправяте раменете си, главата, очите, ушите, носа, устата, лицето, линиите на тялото си — много неща имате за изправяне. Ще работите, както светиите са работили — по 10, 20, 30 и повече години, докато изправите недъзите си. Едновременно с това ще изправяте мислите, чувствата и постъпките си. Като изправите тях, тогава ще станете господари на своите удове. Щом вътрешният свят се уравновеси, ще се възстанови хармонията и в движенията на външните удове. Външният свят е отражение на вътрешния. Щом вътрешният живот на човека е уреден, като последствие на това ще бъде уреден и външният.

Fir — fur — fen.

Tau — bi — aumen.

16-та лекция от Учителя,
държана на 7 февруари 1923 г., София.

* Добри навици

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

1923_02_09 Свещеното правило

СВЕЩЕНОТО ПРАВИЛО

Лекция от Учителя, държана на 9 февруари 1923 г.

Сега във вашия клас вие нямате още никакъв обект. И 5-те вървите в мъгла. Аз толкова време ви следя, почти никакъв обект нямате. Към какво се стремите? Общият стремеж нищо не донася. Общата вада, която няма брегове, образува само разливания, мочурляци. Разливането някой път не е поливане. Защото в този път не сте дошли за пръв път на земята. Колко пъти сте започвали, имате толкова съществувания, толкова опитности са ви дадени и ако вашето съзнание не може да се подигне и да използува някои от тези ценни семена то[я] застой се дължи на вас. Има неща непостижими за вас, зная, но има неща, които са постижими.

Защото достойнството на един ученик се дължи на това разумно послушание да изпълни всяка мисъл, която е добра. Да си готов да пожертвуваш живота си и за никакви блага да се не подкупваш. Това значи, като се турите на изпитание, да издържите. Ако нямате тази воля, добре, ако не - само така може да се постигне.

И ако влезете в другия свят, с какво ще се похвалите? За да влезеш в музикалния свят, трябва да знаеш да свириш с тях. Но ако на 20 движения на лъка правиш 10 отклонения на цигулката? Има известни изкуства, като ги знаеш - добре дошъл. А у вас има едно понятие, понеже сте родени царски дъщери с царска кръв, трябва да се извиняват всичките погрешки.

Не е тъй, и царският син и простият син са еднакво отговорни. Има ваши погрешки, които аз извинявам, но има погрешки, които аз не мога да извиня по никой начин. И тях кармически трябва да ги изплатите. Има неща, които аз съм готов да извиня 101 %, но има неща, които 101 % не извинявам. Представете си, че аз ви казвам: Тук има един камък от 1 кг. Казвам някому: „Дигнете този камък и го турете на това кюше." Един път, два, три пъти вие не го тургате. Това не е нехайство, а това се казва своенравие. И ако е един ангел, за такава една постъпка биха го изгонили. Някой път отрицателните черти са поучителни: Пияният човек, с какво усилие, гледа да се домогне до някоя чаша вино. Тъй и добродетелният човек трябва да гледа да се домогне до чашата на добродетелта.

Най-първото нещо, от вас аз искам следното: Няма какво да ми пишете за вашите преживявания. Аз искам от вас послушание и да имате една определена цел, която да постигнете, и да не се извинявате, че слабости

имате, понеже всичко това, което ви се дава, това е в границите на вашата възможност.

Разберете следующата обстановка: Посадили едно кокиче едно време в пролетта, пък то се разсърдило на своето братче, защо не го турило на това място, където то поискало, на най-високо място и не искало да израсне. Към края на есента то казало: „Хайде, сега съм решило да израсна." Израства и опада.

Някой път у вас се заражда благородното желание в зимата, когато можете да бъдете попарени. Сега ще имате пред вид, че не сте само вие фактори в света. Има известни души, които са останали назад в своето развитие и те са образували една зона и искат да спрат душите в тяхната област и каквото вие сте спечелили, те искат да го изядат. Такава една разбойническа черна зона има, в която всички млади там залагат живота си, най-много младите. И ако вие не сте внимателни и вие може да оставите костите си в тази зона. Всичките тия обещания се дължат на тази зона, то са все лъжи, лъжи, реклами, афиши, афиши, лесни начини за обогатяване, за подмладяване, това било, онова било.

Трябва човек да ви прекара през много големи страдания, вие още не сте плакали тъй, че като заплачете, вас да ви заплаче и сърцето ви и душата ви до дъното, тогава може у вас да се пробуди съзнанието. Аз ще ви попитам, вие сте на Добродетелта. Ако дъщерята пожертвува честта си, за да подобри материалното положение на баща си, как мислите, жертвали е? То е едно от най-големите престъпления, бащата да застави дъщеря си да пожертвува честта си, за да подобри материалното му положение. Твърдението, дето някои казват: „Трябва да падне човек, за да стане", в туй няма философия. Падането извиква ставането. Грехът не извиква благодатта, защото благодатта си е благодат. И когато иде грехът, благодатта се извиква двойно, за да може да преодолее и да тури хармония. И някои казват: „Трябва да се увеличи грехът, за да се увеличи благодатта." И без грехът благодатта ще дойде. В съвременните схващания казват, че няма да разбираме живота без ти схващания. Може да се подобри животът и без да съгрешим, както възможност с греха и без греха може. Допуснете, че вие сте една ученичка в Класа на Добродетелите, не само вие, но в Класа на Добродетелите има много ученици в целия свят, с хиляди са от тях. Има две положения: една от тези ученички се влюбва в някой момък от света, богат, заможен, да допуснем, той е княз или цар и той казва така: „Ако ти се отречеш да служиш на своя Господ, аз ще те взема за жена." И тя се отрича, за да го придобие, морално ли е то? Какво е спечелила?

Другото положение: Той е един ерген и ти кажеш: „Аз ще се оженя за тебе, но ако ти повярваш в моя Господ." И той повярва привидно. Какво сте спечелили? Тези принципи в добродетелта вие трябва да ги разрешите, по който и да е начин.

Една ученичка на Добродетелта никога не трябва да има връзки, тя може да другарува, но всякога тя трябва да бъде на особена дистанция, ако не иска да загуби своя Учител.

Божественото у човека трябва да бъде идеал. Божественото, от което произтича животът, върху което е обоснован човешкият разум, върху който почива човешката душа, то трябва да бъде нещо свещено за вас и за нищо в този свят вие не трябва да го жертвувате. И целият свят да се обърне, не жертвувайте, то е измама. За нищо не жертвувайте Божественото в себе си.

Има едно свещено правило, върху което не трябва да се разисква: Божественото у тебе няма да го жертвуваш заради нищо! Ако туй Божественото само може да се жертвува, ако Господ, Той поиска да се жертвува, тогава вземи участие с Него, но ако ...(В този момент почука отвън сестра Магдалина, искаше Учителя да излезе за малко навън да му съобщи нещо важно. Учителят каза, че не може да излезе и каза) : Послушание е нужно. И всеки, който не ме слуша, аз имам лошо мнение за него. Търпение и послушание, тия правила ще ги научите, без тях не можете да вземете нито една крачка. За Царството Божие, ако не се отречете от баща си и майка си, вие не можете да бъдете жители на това Царство. Тое великия закон, който ученикът трябва да научи, за да намери своя Учител.

Съвременния свят, аз го уподобявам на бит-пазар с хиляди дюгени, дрехите са боядисани, но дрехите са все по-вехти и по-вехти. И като ги туриш още на първия ден, ще се нацепят и на втория ден, на третия ден ще бъдат скъсани. В който дюген да влезете, каквото и да вземете, все такъв ще бъде резултатът и затуй е падението. Всички стремежи и идеи на съвременното човечество те са изложени на бит-пазар, няма какво да уповаваш. Аз бих желал някой от вашия клас на когото вие можете да разчитате не само при един случай, но във всички случаи, кажете ми го. Аз имам една книга на великите ученици на добродетелите, там са имената на тия велики ученици. Кажете ми такъв, който и след 20 години като ви срещне, като ви види изоставена на пътя, да бъде същия, да не се измени.

А той, като мине, ще каже: „Едно време ти беше много млада, а сега си остаряла." Да дойдем до вас. На вас може ли да се разчита? Обръщам.сега

закона върху вас. Вие как сте? Може ли да разчитате? Ще дойдете, има една свещено правило, на когото очите му са отворени, Господ всякога отбелязва. Туй е великото у Бога, че Той отбелязва онова, което никой не го е видял. Големите грехове на хората Той не отбелязва, но малките работи, които и ангелите не виждат даже, Той ги отбелязва, а което другите виждат, Той не отбелязва.

Има знания, които се добиват по разни начини, но най-полезни начини [знания] са тези, които се добиват чрез закона на Любовта и на които обект е Истината. Не положим ли в основата Божествената Любов, то не е знание. Знание придобито със закона на Любовта, то остава като един скъпоценен камък, той не се разваля. Те са живи отношения. Сега представете си едно време сте били царици, аз съм ви срещнал, вие казахте, че ще оправите света и виждам такива присъди, интриги и най-после дойдохте до туй обедняване, в което сега се намирате. Питам ви: Придобихте ли опитност? Вие казвате: „Сега пак да станем царици." Сега трябва да научите вътрешната страна на живота. Трябва да бъде човек силен и мощен по дух. Как бихте разбрали един от най-видните пророци - Исайя 25 глава, 6 стих? (Учителят го прочете.) Сега стремежите на съвременните хора, ето как Господ го описа на пророка. През последните времена такова ще бъде положението -15 глава, 5,6,7 стих от Исайя. „Моав" всякога значи хора, които са без морал, нямат никакъв принцип, които живеят днес за днес. Каквото са скътали хората им се взема, такъв е животът на хората. 60-та глава 1 - 6 стих онези, които възприемат истината.

Сега аз искам от вас нещо по-определено, ако може да излезе, да почнете една по-определена деятелност, разумна. Не е в голямата деятелност, но да имате една малка опитност, едно малко семенце, върху което всякога да базирате опитността си.

И тази малка светлинка нищо да не е в състояние да я засени. През тази светлинка да видите присъствието на Господа. И в най-голямата тъмнина да слушате гласът да каже: „Не бой се, тук съм!" Няма по-хубаво от туй състояние. И в гроба да си; и в пространството да си; и в дъното на замята да стоиш - не бой се, ще излезеш!

Господ е толкова взискателен, вие не можете да имате Божието благоволение, ако не сте абсолютно чист, не външна чистота. Да имате беззаветно доверие, ни сянка от съмнение. Да бъдете всякога готови да пожертвувате всичко заради Него. Един в света има, за когото всичко може да се жертвува моментално, да се не спираш нито една стотна от секундата. В такова едно състояние, Бог всичко ще ви направи и преди да пожелаете, Той ще го изпълни. То е Божествено, тъй го аз наричам. Но остане ли в

някое кътче на вашата душа съмнение, тогава ще градите, ще се разваля, днес пак, утре пак и най-после ще кажете: „Не разбрах смисъла на живота." - Защо? Смисълът на живота е Любов. Бог е Любов. Той е Мъдрост, Той е Истина. Моето желание е, аз спрямо вас имам две мнения. И те са следующите: Аз искам Божественото у вас да го подкрепя, да го възрастна. За Божественото аз съм готов всичко на направя. А у вас има друг човек, за който аз не се интересувам, то си е ваше. Туй, човешкото трябва да живее само от изобилието на Божественото. Но когато Божественото ще стане у вас жертва за човешкото, вие сте на един крив път. В окултизма туй го наричат падение, намирате се в Божествените корени и се намирате в едно безизходно положение, а по-тежко няма от това за душата. Сега моята цел днес е, аз не искам да ви дам морал, а само някои правила, които са неизбежни.

Първото правило да го запомните: Божественото във вас за нищо, за никого не трябва да го жертвувате. Божественото само трябва да се жертвува за себе си. Казва Христос: Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема." Божието само може да се положи и да се вземе назад. Когато казва

Христос, то е Божественото - „Имам власт да положа душата си, имам власт пак да си я взема." Бог допуска Христа да го вземат, Той го допуска и пак Го издигна. Ако вие подлагате Бога на изпитания, ще паднете, ако Бог ви постави на изпитание и в дъното на ада да сте, Той ще ви изчисти, ще ви издигне и ще ви възкреси. Затуй във всеки един момент трябва да знаете две неща: Волята Божия ли изпълнявате или вашата воля.

Волята Божия, то е великия принцип, а вашата воля, то е човешкото. И силата, за да бъдете мощни, в туй вътрешно разграничение ще станете силни. Туй е Божественото, от тук никъде не се мърдам. Сега, ако вземете първия принцип, ако сте внимателни на моите думи, те са тъй силни, тъй мощни - Аз ви говоря една велика истина. Първият принцип, ако сте готови да служите на Бога, Бог може да трансформира живота ви, най-нечистия живот ще го трансформира моментално, ни помен да не остане и вие ще мязате на един скъпоценен камък. Но нямате ли този принцип, човек с хиляди години ще пада, ще стане; в другия живот пак ще падне - пада, става. И ще ни убеждават нас, че опитност трябва. И дойде опитността - ще кажат: „Дойдоха водите до устата ни и се обърнаха към Господа." Там е човешкото знание. Има друго знание да познаем Господа. Най-великата наука е Той в света. Аз се чудя на някои, казват: „Да познаем света!" Някой си разрязва умрял вол. Какво ще научи от този вол? Неговите миризми. Добре, след като сме изрязали 100 вола, какво сме научили? Друго - посаждам 100 ябълчни семки и ми дават ябълки, кое

знание е по-реално? Разрязването на вола или посаждането на семките? Един ясновидец няма защо да прави разрез на вола, той ще си проектира очите и ще види как е скачена главата, мускулите, костите без нож. Без нож виждане. Кое знание е по-хубаво? На ножа или на виждането? Пипането не е знание. Вие сте имали пипане, то е достатъчно, имате повече пипане отколкото трябва и няма нужда от пипането. Ще кажете: „Как се разширява човешкият мозък, какви химически процеси стават, пречистването на мозъка? Де се зараждат възвишените благородни мисли, де се намират излишъците?" Онези, които не виждат със своя нож, ще кажат: „Аз не съм намерил душата." Но трябва едно свещено правило. Едно само трябва да имате, но свято да е. Светлината вие може ли да я огорчите или обидите? Някоя пакост може ли да й направите? - Не може. Аз ще ви дам един начин. Вие се огорчавате, обиждате, казвам: Станете светлина, никой не може да ви огорчи. Тя дори има предпочитание, защото всеки има нужда от нея, всеки гледа да отвори прозореца, да влезе един малък лъч. И там злото е изключено.

Някой път седите и казвате: „Мен Учителят не ме прие." Ама не си светлина, как ще те приема? Ако ти си един твърд камък, който причинява вреда, как ще те приема? Ако ти си един умрял вол, ще те туря ли в гостната стая на някой стол? Ако ти си един ангел, ще те туря на първото място и ще дойда да ти прислужа. Това схващане е, което трябва да имате. Много ваши мисли и чувства, които до сега сте употребили, са отрицания, които образуват лоши черти. Тях трябва да ги турите на една страна - от ляво. Всяка отрицателна мисъл на завист, на злоба, такива потънкости - в ляво, а всяко добра мисъл - в дясно. Турете граници от ляво и от дясно и след туй вие ще се поставите в трето положение, на мястото на светлината, и тогава ще разберете резултатите как са произлезли. Само че, у доброто има повече светлина, по-мапко тъмнина. Злото се е помъчило да хване светилната и да я зароби, това е злото. А доброто е добро, понеже се помъчило да хване светлината и да й даде свобода. Туй е разликата в стремежите. Туй разграничение, ако го направите ние ще ви помогнем, няма какво да се плашите.

Когато дойде да констатирате една своя погрешка, бъдете смели и решителни. За пример, пъпли една въшка, но за да не види вашата другарка, тургате палтото отгоре. Хвани я, не я покривай. Хвани я с пръстите си. Въшки по вашите глави не трябва да ходят. Благодеяния на въшките не правете.

Едно правило: Благодеяние не трябва да правите на паразити. Има известни мисли у вас, които са от естеството на паразитизъм. Питам сега, туй, което ви дадох, какво ще го правите? Ако не, аз ще го взема назад, не

ви пущам навънка. То е едно богатство, за що ще го употребите, другояче аз ще ви върна. Днес съм безпощаден. Искам да говоря много искрено. Тъй ми казаха да ви говоря. (Паша: „Ние ще го проучим.) То няма какво да го проучавате. Господ ми казва: „То е едно богатство и ще ги питаш, какво ще правят с него." Вие сте поучавали нещата толкова време, няма какво да проучавате. Аз ви казвам: Идете на чешмата със стомната за вода. Вие казвате: „Ние ще проучим пътя." Не, смелият човек ще иде, ще налее вода, макар да има хиляди препятствия.

В един военен лагер капитанинът заповядва да идат няколко души войници да донесат вода - идат, избият ги. Тъй и с други. Казва тогава капитанинът: „По моя заповед работата не върви, имали някой, който доброволно пожелае, който да иде да се жертвува." И един от войниците, без заповед, задига стомната и се връща без пакост.

Как ще си обясните? Значи той е опитен в името Божие и Бог е спрял неприятеля. Докато ние заповядваме, картечен огън има. Щом Бог заповядва, огънят спира. На вас ви се дава мото, казва Духът: „Дай им мотото - 5 глава Ев. Матея, 5 стих.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята."

Сега, ако ви попитам, мнозина имат понятие за кротките хора, че те са тихи хора, не работят. Не, кротките хора са най-деятелните. Каквото работят вършат го добре, безпогрешно. Щом върши работата, той е там, а после, за да платиш, трябва да го търсиш, не чака заплата. Те се наричат кротки хора, които всичко много добре свършват, а после трябва да го търсиш да му платиш. Те са най-умните, най-точните, най-работливите хора, които изпълняват Волята Божия, имат един велик идеал, който е вложен в собствените им души.

Смятайте, че Господ направи тъй, че всичко, което си направил, най-потай- ните мисли, най-скритите неща и добро и зло ще бъде с тебе. Тъй ще бъдат една изложба, всички да знаят. Трябва голямо геройство, човек да гледа своя живот, не само един живот - един, два, три ...

Сега желая, ако у вас работи Духът, аз не искам у вас да работи един външен акт. Ако Богсъизволява и благоволява във вас, ако имате един вътрешен стремеж, работете, не бойте се, ще ви се съдействува, пък ако този стремеж го нямате» Представете си, че се намирате пред една изпитна комисия и те ви питат: Какво искате? Много пъти сте се молили, ама само едно нещо може да искате, смятайте, дадат ви право само едно нещо да поискате, не само да го поискате, но да го приложите в живота.

Може да поискате здраве, знание, може слава, сила. Кое е най-главното желание? Кое е най-силното ви желание, между вас, между многото ви желания, кое изпъква у вас? Всеки човек има много желания, но едно желание, което се издига като висок планински връх. (Паша: „ Чисто сърце"; Мика: „Да станем проводници на Бога".)

Трябва да ви изведа на екскурзия, дето бях аз вчера. Там ще ви предам един урок. Там до пояс като газите през снега и като излезнете на другия бряг, ще научите какво трябва да се прави. Тогава утре ще се стегнете четирите ученички, трябва да направя един опит с вас. Или утре (събота) или в понеделник. Аз ще ви преведа през едно страшно време, до пояс сняг ще има. Понеделник е по-добре, но ще се спретнете, ще ви задигна на едно място дето до пояс ще газите сняг и то на Витоша отгоре. Ще ви задам една задача на четирите по снега, да видим как ще я разрешите.

Опитната страна ще покаже. Опитът е доста сериозен. Като погазите до пояс сняг, пък поседите из снега, после пак. Ако снегът се втвърди дотогава, ще ви улесни. Тогава опитът остава за следующия петък - 16.02.1923 г. Ще газите сняг най-малко един километър. Опитите са необходими. То е един малък опит. Ще видим какъв ще бъде денят, по него ще съдим.

Първото правило. Истината ви казвам, когато човек има едно свещено правило: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето и каквото отвържете на земята, отвързано ще бъде на небето."

(Учителят донесе своята книга IV и V серия беседите, подаде я на Мария и каза) : „Определете едно число, някоя страница. (Паша: „25страница." Падна се от беседата „Плачът")

Савка - 47 страница: „Тогаз праведните ще просветнат." [От четвърта серия на Сила и живот.]

Мария 200 - Волята на Отца [От пета серия на Сила и живот]

Сотирка 914 - „Ти целуване ми не даде." [Четвърта серия на Сила и живот]

Мика 325 - Много плод [Беседата „Много плод" от пета серия на Сила и живот.]

Сега вие имате желание да повикате други във вашия клас. Аз наричам вашия клас, клас на опитите. Кажете ги кои са и тях ще ги турим в снега.

(- Еленка Андреева, Дафинка Пенчева, Виктория Христова, Олга Славчева и Василка Иванова.)

Сега вие каните пет, пък после, (след 5 месеца), те ще поканят други пет.

Тогава ще ви определим другия петък - до пояс сняг, ще чакате, пък ако се смрази снегът, то е привилегия, времето иска да ви помогне, пък ако не иска да ви помогне, ще кажете: „Ние искаме да газим такъв сняг."

В шест и половина часа сутринта или 7 на кладенеца. Ще си носите едно гюмче за вода. И всяка да си вземе кибрит и малко борина със себе си, ще си направим един голям огън. Може да си вземете една тенджерка и картошки всяка ще носи. Вие сте 9 души, може да го направим 12 души или 10, но 12 [е] свещеното число. Ще си вземете двойни чорапи и по една фанела в запас. Имате една доста сериозна работа, защото няма да вървите по отъпкан път. Гледайте да оправдаете, да използувате условията, които ви се дават. Използувайте добрите условия, понеже те всякога не идват, те идват рядко. Когато Господ зове някого, той трябва да е навреме тук. Горе ще се разведрите, много от вашите идеи ще останат в снега, много от вашите неразположения ще останат там. Щом като прегазите един и половина километър до пояса сняг ще ви хрумне една светла идея, как да работите и тогава аз ще ви попитам знаете ли как се работи?

- Знаем. На другите сестри ще им кажете: Ние ви каним в опитния клас на добродетелите, ще направим един опит да видим колко може да издържите. Ще им кажете, че има да газят сняг до пояса, някъде до колене, 60 см до 1 м височина. Там не е за слаби хора. Ще минем през най-мъчния път, а ще се върнем през най-лесния път, с песни. Колко смешен става човек като затъне в снега и няма почва под краката си!

Добрата молитва

Работа за следующите пет сестри по същия начин

Сотирка - жертва

Паша - равновесие

Савка - свобода и простор

Мария - знание и светлина

Мика - чистота

Vl-ти месец до 22. 02.1923 г.

Добродетел - Василка

Правда-Дафинка

Истина - Олга

Мъдрост - Виктория

Любов - Елена

l-ви месец до 22. 02.1923 г.

1923_02_09 Слънцето и човекът

СЛЪНЦЕТО И ЧОВЕКЪТ

Лекция от Учителя, държана на 9 февруари, 1923 г.

Геройството е в това - когато ви турят на позорния стълб за правото дело, да можете с великодушие да понесете всички страдания, всичкия позор, всички хули и обвинения на окръжаващите, па било то и на целия свят. Не се бойте за тези малки къщи, които имате. Гледайте да запазите душата си чиста и свята. Един ден, когато тръгнете за небето, няма да вземете тялото си, ще тръгнете с душата си. Аз искам вашите души да бъдат свободни от лъжливата идея за смъртта, свободни от понятието, че сте смъртни.

Сега ни обвиняват, че сме поклонници на слънцето. Не, хората гледат това слънце и пак не се оправят. Но който е видял онова, истинското слънце (фиг. 1), веднаж, той никога няма да го забрави. В неговото сърце ще трепти такава светлина и топлина, Която ще го преобрази. И като се върне от този изгрев, вие ще го познаете. Велик изгрев идва.

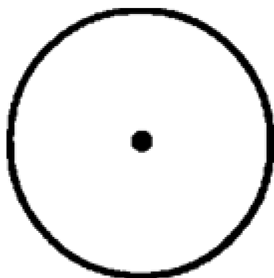

За да запиташ какво нещо е Бог, ти трябва да учиш. И след като завършиш всичките науки на земята и на небето, само тогава ще зададеш въпроса: „Какво нещо е Бог." И знаете ли какво ще ви отговорят: „Бог е Любов, която трябва да опиташ вътре в себе си." Ако си мъртъв, ще оживееш, щом Го намериш. И тогава ще дойде обратен резултат. Като намериш Господа, ще излезеш от православната църква, из евангелската църква, из мохамеданската, из будистката; ще излезеш из българския народ, ще излезеш от английския народ, френския, немския и прочее народи и тогава ще остане само човекът, тъй както го е направил Господ първоначално, тъй както „майка го е родила". Религиите, сектите, държавите - това са все пелени, в които майката повива бебето, но когато то израстне, пелените отпадат.

Запишете си следните няколко изречения и помислете върху тях:

„Що проумява от любов оня, който не смогва да презре любеното?"

Христос казва: „... а който ненавиди живота си, за вечен живот ще го опази.
- Ако люби някой мене, да вземе кръста и да ме последва".

„ С любов и творчество тръгни в самота, а после правдата ще изгрее".

„Вечното не може да се измери с късата мярка на времето."

Човек, който владее своите чувствени влечения, увеличава умствените си способности. Бог му дава светлина пропорционално на неговите достойнства и го поставя в условия да проникне в най-дълбоките мистерии на битието.

Лекция от Учителя, държана на 9 февруари, 1923 г.

1923_02_11 Ако синътъ ви освободи, ще бѫдете свободни

АКО СИНЪТЪ ВИ ОСВОБОДИ, ЩЕ БѪДЕТЕ СВОБОДНИ

„И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бѫдете наистина свободни“. (Иоана 8:36)

Ще ви прочета нѣколко стиха отъ 8-та глава отъ Евангелието на Иоана, отъ 32–52 стихъ.

(31) И казваше Исусъ на повѣрвалитѣ въ него Юдеи: Ако вие устоите въ
моята дума наистина сте мои ученици; (32) и ще познаете истината, и
истината ще ви направи свободни. (33) Отговориха му: Сѣме Авраамово
сме, и никога никому раби не сме ставали: какъ казвашъ ти: Свободни ще
бѫдете? (34) Отговори имъ Исусъ: Истина, истина ви казвамъ: Всѣки който
прави грѣхъ рабъ е на грѣха. (35) И рабътъ не остава вѣчно въ кѫщата; а
синътъ вѣчно прѣбѫдва. (36) И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бѫдете
наистина свободни. (37) Зная че сте сѣме Авраамово; но искате да ме
убиете, защото моята дума въ васъ се не вмѣщава. (38) Азъ говоря това
което съмъ видѣлъ у Отца си; и вие такожде правите това което сте видѣли
отъ отца си. (39) Отговориха и рекоха му: Отецъ нашъ е Авраамъ. Казва
имъ Исусъ: Ако бѣхте чада Авраамови, дѣлата Авраамови бихте правили.
(40) А сега искате да ме убиете, мене, человѣка който ви говорихъ истината
която чухъ отъ Бога: това Авраамъ не е сторилъ. (41) Вие правите дѣлата
бащини си. А тѣ му рекоха: Ние не сме родени отъ блудъ: едного Отца
имаме, Бога. (42) Рече имъ Исусъ: Ако бѣше ви Богъ Отецъ, то вие любили
бихте мене, защото азъ отъ Бога излѣзохъ и дойдохъ; понеже не съмъ
дошелъ отъ самосебе си, но той ме проводи. (43) Защо не разумѣвате
говоренето? Защото не можете да слушате моето слово. (44) Вие сте отъ
баща дявола, и похотитѣ бащини си искате да правите. Той бѣше отъ край
человѣкоубийца, и не устоя въ истината; защото истина въ него нѣма.
Когато говори лъжата, отъ своитѣ си говори, защото е лъжецъ и на лъжата
баща. (45) А пъкъ азъ защото казвамъ истината, не ме вѣрвате. (46) Кой отъ
васъ ме изобличава за грѣхъ? Ако ли говоря истината, защо вие ме не
вѣрвате? (47) Който е отъ Бога Божиитѣ думи слуша: вие за това не
слушате защото отъ Бога не сте. (48) На това отговориха Юдеитѣ и рекоха
му: Не казваме ли ние право че ти си Самарянинъ и имашъ бѣсъ? (49)
Отговори Исусъ: Нѣмамъ азъ бѣсъ; но почитамъ Отца си, а вие ме
безчестите. (50) И азъ не търся моята слава: има кой да я търси и да сѫди.
(51) Истина, истина ви казвамъ: Ако упази нѣкой моето слово нѣма да види
смърть до вѣка.

Ще взѣма 36 стихъ отъ сѫщата глава:

„И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бѫдете наистина свободни“.

Съврѣменната култура минава за една отъ най-възвишенитѣ култури отъ всички прѣдшестващи, т.е. така се счита днесъ. И всѣко слово, или всѣка бесѣда трѣбва да бѫде обоснована спорѣдъ умовете на хората отъ тази култура, т.е. да е обоснована на една здрава основа, на която да се гради. Всички поддържатъ, че трѣбва да се стремимъ къмъ реалното или къмъ сѫщественото въ живота, а що се отнася до новото учение, всѣки казва, че това е праздна работа. Ние сега желаемъ всички съврѣменни учени или всички религиозни хора да ни кажатъ кое е сѫщественото въ живота. Нѣкои ще кажатъ: Науката. Коя наука? Нека тази наука излѣзе и ни даде сѫщественото. Религиознитѣ хора казватъ: Богъ. Нека тия религиозни хора излѣзатъ и дадатъ сѫщественото. До сега много богове сѫ проповѣдвани. Казватъ: Ти вѣрвашъ ли въ Бога? Въ кой Богъ? – Въ този истинския Богъ. Какво е учението на този истинския Богъ, какво е неговото проявление? Не е достатъчно само да кажемъ „истински Богъ“, и „истинска любовь.“ Това сѫ неща още неопрѣдѣлени. Сега, запримѣръ, могатъ да кажатъ най-строго: Защо тия хора трѣбва да се занимаватъ съ тия праздни работи, да си пълнятъ умоветѣ съ тия праздни, глупави работи? Съгласенъ съмъ, защо трѣбва да ви пълня главата. Питамъ: „ако влѣзете въ една бирария, вземете една чаша бира, съ какво се пълни главата ви?“ Ако вземете единъ билетъ и отидете на театъръ, съ какво се пълни главата ви? Ако четете единъ вестникъ, съ какво се пълни главата ви? Ако сте прѣдъ една изборна борба, съ какво се пълни главата ви? Ако отидете у дома си, съ какво се пълни главата ви? Ако отидете въ една гора, дѣто листата сѫ паднали и има снѣгъ 1–2 м., съ какво се пълни главата ви? Кое е реалното, кое е сѫщественото сега, като се напълни тази глава, да е благодарна. Азъ взимамъ едно правило, ще ви го дамъ: човѣкъ, който иска да бѫде здравъ, трѣбва всѣкога да пие вода отъ извора, не отъ рѣка. Пие ли отъ извора, никога нѣма да заболѣе. Отъ извора, отъ сѫщинското мѣсто да пиешъ, само тамъ ще разбѣрешъ истината – отъ извора. Какъ ще разбѣрешъ свѣтлината? – Отъ нейния източникъ, а не при огнището, дѣто се горятъ дървата, не при онази електрическа свѣтлина. Това освѣтление, тази електрическа свѣтлина е толкова хубава, че ви разваля очитѣ. Най-хубавото нещо, което Богъ е създалъ, свѣтлината, ви разваля очитѣ. Питамъ: всѣко нѣщо, което разваля най-възвишеното, най-благородното у насъ, това Божествено ли е? Значи, има неща, за които нашата душа се досеща. Въ всѣка една душа има неща, за които душата се досеща. Тя не може да ги докаже философски, тя не може да ги обуслови, но ги знае. Цѣлиятъ животъ почива върху това, което душата знае. Нима всичкитѣ ви

опитности, които имате, и върху които градите вашия животъ, това е илюзия? Не, това е сѫщественото. Ако вие носите извѣстни истини, които сте прѣживѣли, това илюзии ли сѫ? Това сѫ истини. Нима цѣлиятъ ви животъ, който почива на опитности, и то такива, които сѫ създали цѣли катастрофи, това сѫ илюзии? Не, всѣка малка ваша опитность струва повече, отколкото всички други философски трактати. Взѣмете, запримѣръ, Библията, по какво е цѣнна тя? Цѣнна е тя по това, че прѣдставлѣва единъ народъ. Въ своитѣ проявления – еврейския народъ. Още досега дори съврѣменнитѣ християни не сѫ се повдигали по-високо отъ еврейския народъ. Цѣлото Евангелие е еврейско, и апостолитѣ, всичко това е еврейско. Сега, не е лошо това, но ние не обичаме евреитѣ. Може да не обичашъ дрехитѣ на единъ човѣкъ, но ако този човѣкъ ти е донесълъ хлѣбъ, ще му благодаришъ за хлѣба. Че този човѣкъ не е облеченъ хубаво, то е единъ въпросъ, а че този човѣкъ ти е донесълъ хлѣбъ, това е другъ въпросъ. Туй, което не е хубаво у евреитѣ, не е хубаво, но туй, което е хубаво, хубаво е. Трѣбва да бѫдемъ справедливи.

Сега, кое е сѫщественото у насъ, съврѣменнитѣ християни на 20 вѣкъ?

Христосъ казва: „И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бѫдете наистина свободни“.

Кой синъ? Сега не че не знаете вие истината. Вие знаете истината, но трѣбва едно малко стълкновѣние въ живота ви, за да се доберете до тази истина. Даже, ако забѣлѣзвате, ако наблюдавате, хората нѣкой пѫть се питатъ: Кое е сѫщественото въ живота, има ли бѫдещъ животъ, има ли Господь? Е, нѣма Господь, това-онова, отричатъ Го. „Вѣрвамъ, казва, въ майка си, въ баща си, тѣхъ ги виждамъ“. Но какво правятъ после тия хора? Като се намѣрятъ въ нѣкое тѣсно мѣсто, викатъ: Олеле майчице, олеле татко, викатъ тогова-оногова, викатъ, и като не имъ се отзоватъ, викатъ: Олеле, Божичко! Значи задъ баща ти, задъ майка ти има друга една майка, другъ единъ баща, друга една идея, която се е затъмнила, и като се махне тази утайка, започвашъ да викашъ: Олеле, Божичко! Има ли вѫтрѣ въ този зовъ нѣкаква идея? – Има, разбира се. Всѣко чувство, което се пробужда дълбоко въ душата ти, изразява извѣстенъ принципъ. И забелѣжете, че всѣкога когато вие призовавате Бога, и кажете: „Олеле, Божичко“, непременно ще дойде помощьта. Тази помощьтъ е свѣта, обаче, нѣма да дойде по начинъ, по който ние я искаме. Единъ философъ се питалъ: Защо сѫ тия страдания? Той билъ единъ съврѣмененъ философъ, но не могълъ да си обѣсни защо сѫ страданията. Безъ страдания не можеше ли да се направи свѣта? Той ималъ една, 100-годишна баба, която го научила на едно изкуство да лѣкува циреи, такива голѣми подутини. Единъ день тя му казва: „Синко, азъ ще ти дамъ едно изкуство, та когато се намирашъ въ

голѣмо затруднение въ живота си, и не можешъ да се избавишъ, употрѣбявай туй мое изкуство, и животътъ ти ще бѫде въ безопасность“. „Бабина работа“, казалъ той, да се занимавамъ съ лѣкуване циреитѣ на хората, нѣматъ други философски работи. Обаче, единъ день, при една своя разходка, попадатъ въ една разбойническа шайка, вързватъ го, и го завѣждатъ при своя господарь. Това било въ сьврѣменния вѣкъ. Но случило се, че на рѫката на този главатаръ излѣзалъ единъ голѣмъ цирей, и той пъшкалъ отъ болки, та като довели философа прѣдъ него, той не казалъ „взѣмете главата му“, но казалъ: „Отвържете го, олеле, олеле…“ Ето на, ако този цирей не бѣше тамъ на рѫката му, щеше да каже: отрѣжете главата на този философъ. Философътъ като глѣдалъ тия болки на главатаря, казва му: „Азъ мога да ти помогна“. – Можешъ ли? – „Мога, какъ не!“ Ти ще ми бѫдешъ братъ. Е какъ? Започналъ той както го научила баба му, и го излѣкувалъ. Два дни стоялъ тамъ, и главатарьтъ се излѣкувалъ. За благодарность го нагостилъ, изпратилъ го съ голѣми почести, и заповѣдалъ никой изъ пѫтя да не го закача. Питамъ: Този цирей не беше ли на мѣстото си? Ако едно страдание на този главатаръ дойде да спаси главата на единъ философъ, този цирей безъ смисълъ ли е? Той си има смисълъ. И ако вие прѣкарате тази аналогия въ живота си, то всички прѣпятствия, тамъ вѫтрѣ въ васъ и вънъ отъ насъ, иматъ дълбокъ смисълъ. Има едно сѫщество вѫтрѣ въ насъ, има едно сѫщество и вѫтрѣ въ свѣта, което реално разбира нещата. И ако разберемъ смисъла на тия страдания, които сега реално прѣживѣваме, ще можемъ разумно да ги използуваме. Защо сѫ тия страдания? – Тѣ сѫ едно благо за сближение на народитѣ. Когато на всѣки единъ народъ излѣзнатъ тия голѣми циреи, ще се намѣри нѣкой философъ, който да разбира отъ тия циреи. Този философъ може да е нѣкой държавникъ. Народътъ е главатарьтъ, той заповѣдва. Философътъ ще излѣкува народа, и тогава народътъ ще каже: „Имаме единъ държавникъ, който може да лѣкува този цирей“.

И тъй, ако Синътъ ви освободи…

Синътъ е този, който може да отмахне отъ насъ грѣха. Азъ нѣма да се впущамъ въ думата грѣхъ, но спорѣдъ моето схващане, човѣкъ е едно отъ най-своенравнитѣ сѫщества, които сѫществуватъ на земята. По-своенравно сѫщество отъ човѣка нѣма. По-добро сѫщество отъ човѣка нѣма, но и по-своенравно, по-жестоко отъ него нѣма. Ако разровите историята на човѣчеството въ миналото, пъкъ и сега, вие не можете да си прѣдставите, какви жестокости сѫ се вършили; жестокости, които ако сега ги прѣкараме на нѣкой кинематографъ, бихте се ужасили, космите на главата ви биха настръхнали. Може да се извадятъ пъкъ и такива добродѣтели отъ историята на човѣчеството, че ще се чудите, не бихте могли да си прѣдставите, какъ е възможно едноврѣменно отъ човѣка да се вършатъ и

жестокости, и добрини. Прѣдставете си, че тия благородни сѫщества отварятъ война, ще си надупчатъ краката, рѫцѣтѣ, цѣлото тѣло, и слѣдъ туй ще дойдатъ други, които ще ги прѣвързватъ, ще плачатъ, ще ги милватъ, ще ги утѣшаватъ. Отъ дѣ е дошълъ у човѣка този принципъ? Философски не можемъ да го обѣснимъ. Казваме, че Богъ е направилъ свѣта. Той е всесиленъ, всемѫдъръ, всезнающъ. Отъ дѣ е дошло злото? – Всички мълчатъ. Но единъ фактъ е вѣренъ, че всички фамилии, които нѣматъ дѣца, сѫ жестоки. Дърво, което не ражда изсъхва. Глава, която не мисли, изпразва се. Изворъ, който не тече, изсъхва. Нива, която не се оре, запустѣва. Лозе, което не се копае, нищо не дава. Христосъ въ този си стихъ подразбира онази велика идея, че сѫщественото вѫтрѣ у насъ, това е Синътъ. Той подразбира онова велико Божествено начало, азъ нѣма да му туря името, Христосъ Го нарича Синътъ, т.е. единственото начало вѫтрѣ у човѣка, което може да осмисля неговия животъ въ бѫдеще. Да осмисля твоя животъ не само въ едно отношение, не само въ единъ день, но да осмисля живота ти въ всичкитѣ твои дни, и въ всичкитѣ направлѣния. Този, у когото има Синътъ вѫтрѣ въ него, той ще бѫде въ състояние да стане единъ кроячъ, или министъръ, или свещеникъ, или лѣкарь, каквото положение и да заема, всички тия служби ни най-малко нѣма да озадачатъ неговия животъ, той знае, че у него има нѣщо по-високо, отколкото всички тия длъжности. За такъвъ единъ човѣкъ да има една по-скромна, по-низка служба, за него това е по-добре, по-приятно. Знаете ли колко е добрѣ на такъвъ човѣкъ да бѫде метачъ или лустражия? Дойде единъ министъръ да си чисти обущата, той го поглѣдне, поглѣдне, заглади обущата му, и каже въ себе си: На добъръ пѫть, дано и ти така въ себе си да заглаждашъ хората. Тъй ще си помисли въ себе си този лустражия. Той като те поглѣдне малко, знае вече какъ си, защо си неразположенъ. Той наблюдава хората. После, азъ съмъ забѣлѣзалъ нѣкои просяци има, характеръ има у тѣхъ, седналъ тамъ на нѣкое мѣсто вънъ, 15–20 градуса студъ, седи съ голѣмо смирение и казва: „Едно врѣме и азъ бѣхъ като васъ, но изгубихъ онова великото, Божественото, и сега се уча на едно много добро учение.“ Защо? – Изгубихъ Синътъ, сега се уча на търпѣние. Седи на пѫтя, благославя, благославя, благославя, никой нищо не му дава. Доволенъ е, не можешъ да забѣлѣжишъ нито една черта на лицето му измѣнена. Просията е допусната, когато човѣкъ стане чрѣзмѣрно горделивъ. Провидѣнието е допуснало този човѣкъ до това положение. Който не е горделивъ, той нѣма да стане просякъ. Просѣкътъ трѣбва да изучава двѣ неща: Търпѣние и смирение. Да те изпъдятъ на 10 мѣста, и да излѣзешъ отъ тамъ безъ мъка, съ едно смирение въ душата си, затова се изисква характеръ. Казватъ: Просия е това! Не, затуй се изисква философия. Питамъ: Кое е сѫщественото сега? Сѫщественото е Синътъ, туй Божественото въ самите насъ. Въ съврѣменния нашъ реалистиченъ вѣкъ, въ който живѣемъ, ако речемъ да проповѣдваме комуто и да е да повѣрва въ

Бога, ще ни кажатъ, че за Бога сега не може да се проповѣдва тъй, както се е проповѣдвало въ миналото. Ние трѣбва да дадемъ на хората една идея, която трѣбва да има реалното положение вѫтрѣ въ живота, идея, която може да се опита. Тази идея трѣбва да бѫде тъй сѫществена, както е сѫществена свѣтлината. Тя трѣбва да се приложи още днесъ. Има отвлѣчени истини, както въ математиката. Какво приложение може да има Питагоровата теорема въ живота? Или, какво приложение може да има въ живота радиуса на една окръжность? Какво отъ това, че имало радиусъ, какво отъ това, че имало единъ диаметъръ? Какво отъ това, че има трижгълникъ, че има многожгълникъ, какъвъ смисълъ иматъ тѣ въ живота? Ти днесъ се нуждаешъ отъ храна, отъ малко хлѣбъ. Има отвлѣчени истини. Че слънцето имало толкова милиона градуса температура. Тия велики отвлѣчени истини са само за напрѣдналитѣ сѫщества. Ние можемъ да живѣемъ и безъ литература, както живѣятъ много животни. И безъ книжнина можемъ да живѣемъ. Нима съврѣменнитѣ млѣкопитающи иматъ книжнина? – Нѣматъ, пъкъ и тѣ живѣятъ. Единъ говѣдаръ, и той нѣма книжнина. Ще каже нѣкой, че и безъ книжнина можемъ. Да, но ще бѫдемъ въ положението на говѣдата. Книжнината, това показва влиянието на Божествения Духъ, значи да се даде потикъ на човѣшкия духъ, да се дадатъ знания. Въ свѣта има една Божествена литература, и ние сега търсимъ начини и пѫтища, какъ да се свържемъ съ тази литература. Ние сме близо до царството Божие, сега трѣбва да направимъ единъ пѫть на съобщения. Е, сега какъ ще направимъ този пѫть? Ние седимъ съ съмнѣнието. Съмнѣнието може да ни помогне да намѣримъ истината само тогава, ако знаемъ какъ да употрѣбимъ туй съмнѣние. Съмнѣнието е единъ ножъ. Ако този ножъ, туй съмнѣние попадне въ рѫцѣтѣ на единъ хирургъ, той ще знае какъ да го употрѣби, той ще извърши съ него най-хубавото нещо, но ако попадне въ рѫцѣтѣ на единъ невѣжа, той може да извърши най-голѣмитѣ пакости. Това показва, че ние съврѣменнитѣ хора не прѣцѣняваме тия богатства, не прѣцѣняваме най-малкитѣ работи. Въ далечното минало, котката на единъ царь уловила едно малко мишче, и като си играяла съ него, довела го прѣдъ нозетѣ на своя царь – готвила се да го изяде. Мишчето се обърнало къмъ царя и го помолило: Моля ти се, азъ имамъ братчета и сестричета, кажи на твоята котка да не ме изяжда, азъ съмъ малко, нищо нѣма да разбере отъ мене, а единъ день азъ ще ти се отблагодаря. Царьтъ се поусмихналъ, и казалъ: Е, ти ще ми отблагодаришъ съ нещо, виждашъ ли тия приятели на около ми, които ги угощаватъ, на тѣхъ азъ очаквамъ, но азъ съмъ толкова благодаренъ, че ще те освободя. Той казалъ на котката си: Мацъ, дай ми това мишче, а ти иди да си намѣришъ друго. Котката го турила въ рѫката му и си заминала. Той го погладилъ, погладилъ малко и казалъ: „Хайде да ти направя едно добро", и го пусналъ на свобода. По-нататъкъ прѣданието разказва, че се отворила една война, въ която хващатъ този царь съ приятелитѣ му, и го

направятъ робъ, вързватъ ги съ въжета, и ги оставятъ на една поляна, а отишли да гонятъ други неприятели. Тогава туй малко мишле ги видяло, дошло къмъ тѣхъ, и започнало съ зъбитѣ си да прѣгризва всички въжета, освободило ги. „Хайде, казва то на царя, за доброто, което ми направи ти едно врѣме, и азъ да ти направя една услуга". Това мишле е онази велика идея, която е въ състояние въ всички моменти на живота ти, когато никой не може да ти помогне, тя да ти се притече на помощь, и ти на нея да се спрешъ. Това е тази Божествена идея, която може да те спре отъ отчаянието ти. Ти си въ отчаяние, отивашъ да се самоубиешъ, и тази велика Божествена идея изкача прѣдъ тебе, и ти казва: „Има още единъ, който може да прѣгризе тия малки нишки, и ти ще бѫдешъ свободенъ. Не бой се, азъ ще те освободя". Туй е което казва Христосъ. Азъ наричамъ това законъ на Божията любовь, или Духъ на любовьта. Туй е Божествения Духъ, а не тия обикновени духове, съ които се занимаватъ хората.

Сега, навсѣкѫдѣ въ свѣта работи една жива енергия. Тя е толкова жива, толкова разумна, че всѣкога можемъ да влѣземъ въ контактъ съ нея. Тази сила отговаря само на тия хора, които иматъ крайна нужда. Съ нея можешъ да се разговаряшъ, ако тя е. Ако ти разчиташъ на другъ нѣкой, тази сила седи, не взѣма никакво участие, но когато ти изгубишъ всѣкаква надежда, тази сила, този ще ти каже: „Има една основа, на която ти можешъ да разчиташъ. Този Духъ, той е разумното у тебѣ". Когато ти заговори тази сила, ще дойде въ тебе едно разширение, една вѫтрѣшна радость, умътъ ти ще се просвѣти, ще дойдатъ знания, и ще умѣете да ликвидирате съ мѫчнотиитѣ. Когато дойде този Духъ, ето какво ще произлѣзе между васъ. Ти си се скаралъ съ 100 души, съ майка си, съ баща си, съ брата си, не искашъ да работишъ съ тѣхъ, този Духъ ще ти каже: „Слушай, ти ще се върнешъ, ще започнешъ да работишъ съ тѣхъ, ще изповѣдашъ своитѣ погрѣшки, и съ туй което азъ ти дадохъ, съ тази любовь, ще се урѣдятъ работитѣ ти." Тогава той ще взѣме положението на слуга, който ще бѫде най-умѣнъ между всички, защото не е въпросътъ кой е господарь между тѣхъ. Господарь е най-умниятъ между тѣхъ. Господарьтъ си е господарь. Азъ мога да бѫда много умѣнъ, а съмъ слуга. На господаря му стига ума за нѣкоя работа, намира се въ тѣсно положение, дойде при слугата си, казва му: „Слушай, Стояне, какъ можешъ да направишъ тази работа?" „Какъ ли, господарю? Ей тъй, ела съ мене!" „Браво, много хубаво мислишъ, браво, че имамъ единъ слуга, който мисли тъй хубаво". Утрѣ господарьтъ пакъ се намира на тѣсно. „Стояне, ела, онзи день ти ми даде единъ добъръ съветъ, покажи ми сега пакъ какво да направя". „Е, така ще направишъ." „Че ти си билъ отличенъ слуга, Стояне, отличенъ момъкъ си. Бихъ желалъ да имамъ още единъ такъвъ слуга като тебе". Като се срѣщне господарьтъ съ нѣкои хора, ще имъ каже: „Азъ имамъ у дома си единъ отличенъ слуга, отличенъ умъ има този

човѣкъ“, почва да го хвали. Казвамъ: „Стоянъ е господарьтъ, умниятъ слуга е господарь“. Туй е Синътъ, който те освобождава. Ако имашъ такъвъ единъ слуга, ако имашъ такава една жена, ако имашъ такъвъ единъ мѫжъ, ако имашъ такова едно дѣте, ако имашъ такъвъ единъ братъ, ако имашъ такава една сестра, ако имашъ такъвъ единъ приятель или който и да е, благодари, че ти си въ връзка съ онзи великъ законъ, който работи въ свѣта, и не ходи да търсишъ истината нѣкѫдѣ по звездитѣ. И ние съврѣменнитѣ хора съ всички свои красиви идеи, знаете ли на какво мязаме? Седи нѣкоя проста мома, дъщеря на нѣкой търговецъ, и мечтае. Чела нѣкой романъ, загнездила се въ ума и идеята, че трѣбва да се ожени за нѣкой красивъ князъ. Красива е и тя, всѣки день се оглѣжда прѣдъ огледалото, облича се съ едни, съ други дрехи, казва: „Ще чакамъ моя князъ“. Тя все си мисли за княза. Дойде нейниятъ, който е изпратенъ отъ Бога, но тя казва: „Не, азъ очаквамъ князъ“. Князътъ си минава, заминава, той си има много любовници, колкото искате. Въ Америка, дъщерята на единъ богатъ милионеръ се влюбва въ единъ богаташъ, но понеже американцитѣ вѣрватъ въ френологията, и като практиченъ народъ, тѣ не сѫ философи, то дойде ли до практическото приложение на единъ въпросъ, всѣкога сѫ готови да се възползуватъ отъ него, затова бащата на тази мома използувалъ и френологията при разрѣшението на този въпросъ. Всѣко нещо, което може да упѫти американцитѣ, тѣ сѫ готови да го възприематъ. Този баща поканва единъ френологъ у дома си и го запитва: Вижъ портрета на този мой бѫдещъ зетъ, какви дарби има, ще може ли моята дъщеря да се ожени за него, какъвъ зетъ ще бѫде той? Френологътъ му казва: „Ако твоята дъщеря се ожени за него, слѣдъ двѣ години той ще я убие“. Какъ, ще я убие? Дъщерята повѣрвала на френолога, и не се оженила за този богаташъ. Той се оженилъ за друга, и слѣдъ двѣ години я убива. И на всѣкиго едного отъ васъ този законъ му подшушва. Когато вие завържете приятелство съ нѣкого, този вашъ духъ, или казано на съврѣмененъ езикъ, туй разумното у васъ, вашата душа, вашето подсъзнание ви подшушва и казва: „Този човѣкъ нѣма да излѣзе добъръ приятель за васъ“. Ама какъ, той е добъръ, той е благороденъ. Да, той ще те вика да те угощава, но слѣдъ 1–2 години приятелството ще се свърши. Обаче, имате единъ такъвъ вашъ приятель, единъ вашъ слуга Стоянъ, той не ви кани на обядъ, външно услуга не ви прави, не ви се докарва, нѣмате външни доказателства, но когато имате едно хубаво разположение по сърдце и по умъ, едно дълбоко чувство вѫтрѣ ви казва: Тъй направи, иначе направи – това е вашиятъ Стоянъ. Всички, който сѫ провѣрили този законъ, въ края на краищата виждатъ, че излиза вѣренъ. Туй ние наричаме Божественото чувство или интуиция, която прѣдвижда нещата, който могатъ да станатъ. Тогава, въ всѣки единъ народъ има пророци, който излизатъ да прѣдсказватъ бѫдещето на този народъ, че ще стане война, какви ще бѫдатъ резултатитѣ или изобщо какво прѣдстои на

този народъ. Духовно единъ народъ може да се изрази въ единъ пророкъ. Това е цѣла наука. На сѫщия законъ е обоснована и интуицията, а не на гадание, както онзи циганинъ гадае: въ този долъ я има вода, я нѣма. И слѣдователно, ние съврѣменнитѣ хора трѣбва да развиваме въ себе си туй Божественото, за да ни помогне въ затрудненията въ живота. Напримѣръ, искашъ да въртишъ търговия. Ще се спрешъ да запиташъ душата си, да започна ли търговията или не. Ако се съмнѣвашъ нѣма да започвашъ. Повикайте вашия Стоянъ на помощь, все имате единъ Стоянъ въ себе си, запитайте го: Стояне, ти какво мислишъ? Стоянъ казва: „Господарю тази работа нѣма да излѣзе на добро, не я започвай“. Като си даде той мнѣнието, запитай и себе си. Лѣкаръ си, свещеникъ си, адвокатъ си, министъръ си или нѣкой генералъ си, каквото положение и да заемашъ, съветвай се съ този Стоянъ. Генералъ си, не започвай извѣднъжъ сражения, чакай за бѫдещи дни, победата не е въ бързането. Сега ние всички съврѣменни хора все бързаме. Когато ние имаме туй божественото въ насъ, за насъ най-първо ще важи този именно принципъ. И ако ние съврѣменнитѣ хора слушаме това Божественото у насъ, нашиятъ животъ щеше друго яче да се обуслови, но понеже хората сѫ изгубили въ себе си Божественото, разумното, ставатъ много погрѣшки.

Азъ харесвамъ съврѣменнитѣ учени хора въ едно нещо: тѣ иматъ мѣрки, измѣрватъ нещата. Напримѣръ, нѣкои астрономи дойдатъ съ инструментитѣ си, измѣрватъ какво е отклонението на свѣтлината, и отъ тукъ съдятъ за разстоянието на звездитѣ, дали се отдалечаватъ или приближаватъ къмъ земята, точно измѣрватъ. Пъкъ нѣкой пѫть ни трѣбватъ и на насъ такива инструменти, а ние казваме: Е, 5–10 горѣ, 5–10 долу, все едно. Нѣкой човѣкъ изчислява събитията въ живота. Не, нещата въ живота трѣбва да бѫдатъ точно обосновани. Сега нѣкои казватъ: трѣбва да бѫдемъ религиозни хора. Защо? Защото има едно религиозно чувство у насъ, което трѣбва да развиваме, и ние трѣбва да бѫдемъ свързани съ тази область, съ този свѣтъ на това чувство. Ние трѣбва да бѫдемъ разумни. Защо? Понеже е свързано съ тия разумни способности, има отвънъ единъ разуменъ свѣтъ, и туй чувство ще ни свърже съ този свѣтъ, ще бѫдемъ въ контактъ съ него. Ние трѣбва да бѫдемъ музикални. Защо? Защото чрѣзъ туй музикално чувство, ние ще се свържемъ съ този невидимъ, музикаленъ свѣтъ. Не е ли смешно нѣкой да каже: Слушай, ти тукъ учишъ само теорията на музиката, а на онзи свѣтъ ще слушашъ музиката. Не, не, ние тукъ ще учимъ. Слѣдователно нещата тукъ трѣбва да ги учимъ и опитваме, а на онзи свѣтъ ще слушаме друга музика. Значи и музиката трѣбва тукъ да я учимъ и опитваме. Така и за Божествената любовь. Ние казваме: „Тукъ ще слушаме за Божествената любовь, а на онзи свѣтъ ще я опитваме.“ Е, какъ ще опитваме любовьта тамъ? Какъ, никой не знае, но се прѣдполага. Азъ съмъ съгласенъ и на това, но тази любовь можемъ да я опитаме тукъ,

още днесъ можемъ да я опитваме. И любовьта всѣкога трѣбва да се опита въ своитѣ най-малки дози. Не се старайте да опитвате любовьта въ нейнитѣ силни дози. Тя е опасна. Опасна е по слѣдующите причини. Когато ти си жаденъ, не бързай изведнъжъ да дигнешъ чашата, и да изпиешъ водата. Не, да не изпиваме изведнъжъ, любовьта. Не, по една капка на день трѣбва да пиешъ отъ любовьта. По една капка, разбирате ли? Първиятъ день една капка, вториятъ день друга капка, третиятъ день – трета капка, четвъртиятъ день – четвърта капка, после пета, шеста и т.н. Ама искамъ, искамъ изведнъжъ. Не, нѣма да се оставишъ на слабостьта си. Не, не, ще се въздържишъ отъ желанието си да искашъ, въ туй седи живота. Мога да ви докажа това съ хиляди опити. Ако нѣкой човѣкъ иска да продължи живота си, какъ ще може да успѣе въ това? – Чрѣзъ гладуване т.е. не чрѣзъ абсолютно гладуване, но чрѣзъ малко ядене, да не се дояжда напълно, та да остане единъ запасъ отъ неползотворена енергия, която обновява организъма. Прѣяждашъ ли, трѣбва да знаешъ, че твоятъ животъ скоро ще се свърши. Това за сиромаситѣ е лѣсно. Ако богатиятъ иска да продължи живота си, вземи една малка глътка вода, подръжъ я въ устата си, докато се стопи. После взѣми втора глътка, трета, нека мине половинъ часъ, докато изпиешъ цѣлата чаша. Гледамъ нѣкой, като се приближи при единъ изворъ, че като грабне съ чашата отъ него, надигне я, и гълъ-гълъ-гълъ, тъй студена както си е. Българитѣ сѫ много смешни, тѣ вѣрватъ въ магията и казватъ: „Азъ тамъ на онзи изворъ пихъ вода, но ми направиха нѣкаква магия". Той билъ уморенъ, пилъ 1, 2, 3 чаши студена вода, стомахътъ му изстине, слѣдъ туй го хване нѣкаква болестъ. Казвамъ: „Слушай, полекичка пий, не бързай. Благодари Богу!" У англичанинътъ врѣмето е отмѣрено, и той казва: „Врѣмето е пари". И българинътъ казва, че врѣмето е пари, но той е съ широко сърдце, зимно врѣме седи, но като дойде лятно врѣме, идва многото работа, и тогава той работи по 16–18–20 часа на день, а после казва: „Имамъ огънь на главата си", хайде надигне 1, 2, 3 чаши студена вода, простуди се, а после – магия го хванала, срѣщналъ баба Стояница, тя му направила магия, куцусъ жена била тя. Не, не е виновна тя, причината седи въ това, че си пилъ 4–5 чаши студена вода, заморенъ си билъ, твоятъ стомахъ не е билъ въ състояние да издържи тия резки промѣни, ти си загубилъ голѣма часть отъ топлината си. Баба Стояница си е на мѣстото, но ти не си разбралъ закона, трѣбваше да пиешъ водата полекичка на глътки. Ако пъкъ ти си носеше една тенджерка съ врѣла вода, азъ вѣрвамъ, че никаква магия не би те хванала.

„Синътъ ще ви освободи". Синътъ, т.е. разумното трѣбва да ни научи да не правимъ и най-малкитѣ погрѣшки. Сега цѣлото общество е така, съ такива погрѣшки, и едни казватъ, че страданията въ свѣта се дължатъ на науката, други казватъ, че страданията се дължатъ на други причини и т.н. Не, азъ зная, гдѣ сѫ причинитѣ за страданията. Тѣ сѫ въ тия най-малкитѣ нѣща.

Нѣкои казватъ, че откакъ сѫ дошли адвокатитѣ въ свѣта, тѣ сѫ виновни, че се развалилъ свѣта. Не сѫ виновни адвокатитѣ за развалата на свѣта. Нѣкои казватъ: „Ами министритѣ сѫ виновни". Не сѫ виновни и министритѣ. „Лѣкаритѣ сѫ виновни." Не сѫ виновни и лѣкаритѣ. „Свещеницитѣ сѫ виновни". Не сѫ виновни и свещеницитѣ. „Ами църквата е виновна". Не е виновна и църквата. „Народътъ е виновенъ". Не е виновенъ и народътъ. Ами кѫдѣ е вината за тази развала? Казвамъ: „Огънь има въ главата на хората". Всички хора страдатъ отъ това, че бързатъ. Всички бързатъ и казватъ: „Трѣбва изведнъжъ да пиемъ, трѣбва изведнъжъ да изпиемъ любовьта." Не, да не изпиваме изведнъжъ любовьта. Не, по една капка на день трѣбва да пиешъ отъ любовьта. По една капка, разбирате ли? Първиятъ день една капка, вториятъ день друга капка, третиятъ день – трета капка, четвъртиятъ день – четвърта капка, после пета, шеста и т.н. Ама искамъ, искамъ изведнъжъ. Не, нѣма да се оставишъ на слабостьта си. Не, не, ще се въздържишъ отъ желанието си да искашъ, въ туй седи живота. Мога да ви докажа това съ хиляди опити. Ако нѣкой човѣкъ иска да продължи живота си, какъ ще може да успѣе въ това? – Чрѣзъ гладуване т.е. не чрѣзъ абсолютно гладуване, но чрѣзъ малко ядене, да не се дояжда напълно, та да остане единъ запасъ отъ неползотворена енергия, която обновява организъма. Прѣяждашъ ли, трѣбва да знаешъ, че твоятъ животъ скоро ще се свърши. Това за сиромаситѣ е лѣсно. Ако богатиятъ иска да продължи живота си, трѣбва всѣкога на ядене да туря на масата си единъ ножъ, да взима единъ Стоянъ при себе си и да му каже: „Слушай, Стояне, като ми донесътъ първо, второ, трето блюдо и видишъ, че се забравя, глѣдай да ме посмушкашъ малко съ този ножъ, да се сетя, та да прѣкратя." Друго нѣщо: когато богатиятъ иска да продължи живота си, трѣбва, слѣдъ като се наяде, да е крайно благодаренъ отъ туй, което е ялъ, да благодари на Бога, че е ялъ, да не се сърди на слугинята си за едно за друго, но да каже: „Нашата слугиня сготвила много добре днесъ." Ако пъкъ той иска да съкрати живота си, това е другъ въпросъ. Това сѫ двата метода, които ви давамъ за продължение на живота при сегашнитѣ условия. Какво щеше да бѫде, ако тия хора се съберяха въ народното събрание, да се съберätъ на духовни конгреси, да разискватъ разумни въпроси? И днесъ цѣлиятъ културенъ свѣтъ се събира да разисква важни въпроси, защото цѣла Европа застрашава една катастрофа. И всички тия народи не че не виждатъ голѣмата катастрофа. Виждатъ я, но не знаятъ какъ да я избѣгнатъ. Тукъ има извѣстни естествени, несъзнателни сили, които се набирали, набирали въ тия бентове и прѣдизвикватъ такова голѣмо напрежение, че има опасность, ако се пропукатъ тия бентове. Пропукатъ ли се бентовете, всичко туй ще бѫде пометено, тази енергия, която се е насъбрала у хората, ще прѣдизвиква много нещо. Не мислете, че хората сѫ много благородни. Не, много жестоки сѫ. Знаете ли сега въ Русия колко милиона хора ставатъ жертва? И представете си, ако въ цѣла Европа стане

такава една анархия, знаете ли колко хора ще станатъ жертва? И после пишатъ, че такива и такива били причинитѣ. Затуй сега цѣлиятъ свѣтъ търси начина, модуси какъ да се избѣгне тази война. Това всички го желаятъ. И затова духовенството трѣбваше да дойде въ услуга на държавницитѣ. Тази услуга се състоеше въ слѣдното: духовенството да отправи ума си къмъ тази велика сила, къмъ Бога, и да се молятъ, само да се молятъ. Съ това духовенството щеше да създаде една благоприятна атмосфера, а държавницитѣ щяха да дойдатъ до единъ правиленъ методъ на разрѣшение. Народътъ пъкъ щеше да схване какъ трѣбва да се живѣе. Съврѣменнитѣ народи щяха да схванатъ всичко това. Съврѣменнитѣ културни народи могатъ да живѣятъ разумно. А ние проповѣдваме едно учение на любовь, спорѣдъ което, всѣки единъ народъ, като единъ организъмъ трѣбва да живѣе разумно. Колко хиляди и милиони години е взело на природата това да създаде единъ стомахъ. Нѣкои казватъ: Е, единъ търбухъ! Подъ търбухъ ние разбираме неразумния животъ, а подъ стомахъ, това е разумния животъ, разумното. Тѣ нѣматъ нищо общо помежду си. Онѣзи дробове, онзи мозъкъ, това сѫ символи. Ама за да се създаде единъ другъ общественъ животъ, за да се създаде оня новия моралenъ кодексъ, затова се изискватъ и хиляди милиони години. Не мислете, че въ народа всичко това е заблуждение. Всѣки единъ народъ е единъ кодексъ. Всѣки единъ народъ носи своя моралъ, своята книжнина. И на всѣки народъ може да се дадатъ специални условия. Азъ ще ви дамъ слѣдующето разяснение: ако азъ посадя двѣ хубави, първокачествени ябълки, и при едната ябълка ходя често, цѣлувамъ я, говоря, че е отлична, но не я поливамъ, тя ще роди ябълки, но нѣма да бѫдатъ особени. И при втората ябълка отивамъ, нищо не ѝ казвамъ, но я поливамъ, чистя я отъ гъсеници. Питамъ: коя отъ двѣтѣ ябълки ще роди по-хубави плодове? – Разбира се, че онази, която я чистя, поливамъ. Поливане трѣбва! Когато ти имашъ единъ приятель, който застане прѣдъ твоитѣ корени на живота и ги полива, той е истинския ти приятель. Ти се намирашъ въ отчаяние, но той те подигне, дойде и се свърже съ тебе. Какъ се свързвалъ съ тебе? Ти си се впрегналъ въ една кола, изпотилъ си се, дойде единъ, подигне ти колата, не може да ти помогне, отмине си и каже: „Нѣма нищо, Господь ще ти помогне, на добъръ часъ!“ Мина азъ, не ти казвамъ „на добъръ часъ“, но се впрѣгна, теглимъ заедно каруцата и си приказваме приятелски: По кое врѣме излѣзе отъ града? Като завѣдемъ каруцата на мѣстото си, ще се разберемъ още по-добре. Това вече не е философско разговаряне, това е истинско приятелство. Когато видишъ твоя братъ въ врѣме на мѫчнотия, да можешъ да закарашъ неговата кола до двора му, туй е Божественото, това е интуицията, това трѣбва да бѫде бѫдещата култура! Нѣматъ ли хората този стремежъ, тѣхнитѣ вѣрвания нѣматъ никакви практически резултати. Не е въпросътъ само да се критикуваме. И азъ мога да критикувамъ, и вие можете да критикувате, но има едно учение въ живота,

което не може да търпи никаква критика. Когато азъ виждамъ едно дѣте, което прави една крива постѫпка, а азъ казвамъ: Това не е морално. Когато едно дѣте прави една добра постѫпка, и мене ме радва това. Азъ съмъ срещалъ много умни, отлични дѣца въ всѣко отношение.

И тъй, Христосъ казва: „Ако Синътъ дойде, Той ще ви освободи“. И вие благодарете за това. Нѣкой пѫть казватъ, че българитѣ тѣ сѫ културни. Не се заблуждавайте: Доброто въ свѣта не е култура. Нѣкой пѫть чрѣзъ нѣкой пророкъ Господь изпраща своето благословение. Има условия, които обуславятъ нещата. Тѣ сѫ слѣдующите: ако отидете въ северния полюсъ, ще видите, че народитѣ, които живѣятъ тамъ, се занимаватъ съ риболовство. Ако минете къмъ по-умерения поясъ, ще видите друга култура. Въ по-топлите страни народите се занимаватъ съ земледѣлие, пазарство. Въ тропическитѣ страни пъкъ обработватъ други плодни дървета. Ако питате: Защо едни народи се занимаватъ съ обработване на едни плодове, други – съ други нѣкои? – то е спорѣдъ условията. Слѣдователно външнитѣ условия заставятъ хората да се занимаватъ съ едни или други работи. Тия народи пъкъ, които не могатъ да се занимаватъ съ земледѣлие, овощарство или риболовство, у тѣхъ фабричната индустрия е достигнала върхъ. У англичанитѣ тѣхния климатъ е такъвъ, че земята имъ не е така богата, не може да ражда. Слѣдователно, у тѣхъ механиката се е развила. Тия сѫ причинитѣ за това. Германцитѣ сѫ 80 милиона народъ, но тѣ сѫ стеснени, нѣматъ много земя, и затова фабричностьта у тѣхъ е добре развита. Взѣмете Русия пъкъ, тя има грамадно мѣсто, грамадна земя, фабричностьта у тѣхъ не е развита. Българитѣ понѣкога искатъ да бѫдатъ фабриченъ народъ. Не е добре за тѣхъ, по-добре е българитѣ да бѫдатъ земледѣлски, лозарски народъ, отколкото фабриченъ. Добре е, ако има пазаръ, но ако нѣмаме пазаръ? А ако сме земледѣлци, отъ земята ще имаме онази храна, която можемъ да използуваме. Слѣдователно, ако имаме земя, културата е по-здрава. Ако после можемъ да насадимъ отъ другата култура, и тя може да расте, добре, но на първо мѣсто всѣки единъ народъ трѣбва да бѫде земледѣлчески народъ, да изкарва храната си отъ земята, да се занимава съ овощарство, съ лозарство, а на трето мѣсто да стои фабричното производство.

Слѣдъ туй, трѣбва да се застъпятъ съврѣменнитѣ образователни системи. За примѣръ, взѣмете сега какъ се прѣподава въ I, II, III и IV отдѣление? Азъ отъ 14–15 г. правя своитѣ изслѣдвания не само на програмата тукъ, въ България, но и на западъ какви несъобразности има между програмитѣ онзи строежъ на човѣшкия духъ на западъ и тукъ. Нѣкѫдѣ сѫ доста сполучливи, но нѣкѫдѣ не сѫ успели. Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ свѣтъ, човѣшкиятъ духъ се стреми да намѣри начини и методи, чрѣзъ които да може Божествениятъ животъ да се развие по особененъ начинъ въ

нашитѣ души.

Не трѣбва само да критикуваме, но всѣки единъ отъ васъ трѣбва да вложи нещо отъ себе си. Цѣлиятъ свѣтъ сега работи, и американцитѣ и англичанитѣ, и германцитѣ, и французитѣ, цѣлото човѣчество работи за тази култура, и носи тази култура. Независимо това и Богъ работи надъ насъ: „Не мислете, че това е една отъ лекитѣ работи, това е една отъ най-труднитѣ работи, не се заблуждавайте. Мога да ви кажа, че Господь, който е толкова мѫдъръ, и Той среща едно затруднение, камо ли ние съ нашитѣ посрѣдствени умове.“ Нѣкой пѫть казваме: „Да урѣдимъ тази работа съ единъ законъ“. Не е лесно така. Христосъ казва: „По-лесно е да уредитѣ работитѣ съ мекъ езикъ, отколкото съ остъръ езикъ“. Взѣмете въ съврѣменния държавенъ строй, ако единъ посланикъ не си държи езика, той още на втория день би вмъкналъ своята държава въ война съ други държави. Всѣка дума трѣбва да бѫде прецизна, всѣка дума трѣбва да бѫде на мѣстото си, трѣбва да се внимава да не се подхлъзне езика ви, да не би да създаде нещо много. А ние казваме: „Защо Господь е такъвъ, защо създаде така свѣта, не можеше ли да го направи другояче?“ Свѣтътъ е много хубаво направенъ. Знаете ли вие произхода на съврѣменната наука? Знаете ли отъ кога е започнала геометрията? Нѣкои казватъ, че отъ скоро се е явила. Знаете ли произхождението на астрономията? Нѣкои ще докажатъ, че астрономията се е появила отъ врѣмето на онѣзи вавилонски астрономи овчари, които наблюдавали небето. Считатъ, че отъ тогава е започнала астрономията. Донякѫдѣ е тъй, но астрономията си има по „далеченъ произходъ“. Съврѣменната биология се е явила много по-отдавна, отколкото ние си мислимъ. Наукитѣ за ума, за сърдцето, за душата, за Духа, това сѫ науки, които иматъ смисълъ, но днесъ тѣ сѫ изгубили смисъла си. Защо? Защото всинца не се интересуватъ отъ тия отвлѣчени въпроси, и нѣма защо да се интересуватъ. Не, всинца вие, които ме слушате, ако искате да се развивате правилно, вашиятъ организъмъ непрѣменно трѣбва да се прониква отъ слънчевата енергия, и всичкитѣ ви клетки трѣбва да бѫдатъ пълни съ слънчева енергия, и тогава жаждата, която се поражда въ всѣка клетка, ще даде потикъ на вашата душа, и храната, която приемате, ще се използува добре. После ще дойдатъ условия за вашия умъ, за вашето сърдце, за вашия духъ, за вашата душа, и тия по-високи проявления на вашия животъ ще бѫдатъ нормални. А сега ние съврѣменнитѣ хора най-малко обрѫщаме внимание на свѣтлината. Ние излизаме на пѫтя и си носимъ дъждобрани. Гледамъ нѣкой пѫть, нѣкоя жена отива при лѣкаря и си носи чадъръ, бои се да не слънчаса. Не, именно сега ще хвърлишъ шапката си, за да проникне въ тебе слънчевата енергия. Сутринь, когато ходишъ на изгрѣвъ, ще ходишъ малко гологлавъ, за да проникне въ тебе свѣтлината. Туй е необходимо. Имате дѣца, които сѫ слаби, изложете ги на слънце. Отъ нѣмането на свѣтлина се раждатъ

много пороци въ свѣта. И произхода на съврѣменната безнравственость въ свѣта ние я знаемъ отгдѣ започва. Всички ония животни, които обичатъ да правятъ пакости, живѣятъ все въ тъмнина, въ тъмни мѣста. Гдѣ живѣе лисицата? – Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе вълкътъ? – Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе мишката? – Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе кяртицата? – Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе бухалътъ – Въ дупки. Гдѣ живѣе прилепътъ? – Въ дупки. Изобщо всички тия сѫщества, които сѫ пропаднали въ пороци, не обичатъ свѣтлината. И тогава ние казваме: „Повече свѣтлина дайте, повече свѣтлина на човѣшкия духъ!" Убедѣте хората да почнатъ да обичатъ свѣтлината! Ние не обичаме свѣтлината. Не говоря за тази свѣтлина на нашия огънь и на нашитѣ свѣщи. По нѣкой пѫть свѣтлината е тъмна, тя ражда лоши пороци. Запримѣръ, знаешъ ли какво ще породи у тебе свѣтлината на единъ огънь. Като я глѣдашъ, тя веднага ще породи у тебе едно желание, да има едно агне или единъ пуякъ печенъ. Ако пъкъ имашъ запалена една малка свещица, като глѣдашъ тази нейна свѣтлина, ще си кажешъ: „Съ тази малка свещица азъ мога да обера една каса". Ще я туришъ въ джоба си, за да ти послужи за нѣкое прѣстѫпление. Не, вложете слънчевата свѣтлина навсѣкѫдѣ, и никой не ще може да краде. Какво правятъ сега въ Америка? Слѣдъ като сѫ употребили всички системи, за да попречатъ на апашитѣ да крадатъ, днесъ навсѣкѫдѣ употребяватъ, като най-сигуренъ методъ свѣтлината. Апашитѣ отваряли въ първо врѣме каситѣ съ особени пружини, и затова, тѣхнитѣ брави така ги приспособявали, че при всѣко отваряне на касата, да свѣтне отвѫтрѣ магнезиевата свѣтлина. Това заставило апашитѣ да изхитряватъ, да отиватъ вече да крадатъ съ маски на лицата си, тази свѣтлина да не ги издава. Друго нещо, вѫтрѣ въ каситѣ поставяли звънци, та като вземе апашътъ да краде, звънецътъ да започне да звъни. Преди 10-ина години американцитѣ турятъ въ дюкянитѣ си такива лампи, че навсѣкѫдѣ всички кътове сѫ освѣтлени, оставятъ прозорцитѣ си отворени, не спускатъ кепенцитѣ. И така, все по-малко обири ставатъ. Същиятъ законъ прилагатъ и тѣ. Божествената свѣтлина трѣбва да проникне въ най-затаенитѣ кътчета на нашата мисъль, и тогава да се зароди у насъ онова желание, че има едно сѫщество въ свѣта, въ което ние живѣемъ и се движимъ, то е Синътъ. Туй сѫщество ние Го усещаме. Докато То е вѫтрѣ въ насъ, ние сме здрави, докато то е вѫтрѣ въ насъ, ние мислимъ добре, докато То е вѫтрѣ въ насъ, ние чувствуваме отлично, докато То е вѫтрѣ въ насъ, ние ходимъ и всичко ни върви, но въ деня, въ който това сѫщество почва да се отдалечава отъ насъ, всички нещастия почватъ да вървятъ едно слѣдъ друго подире ни; първиятъ день ще умре вола ни, вториятъ день – овцитѣ, кокошкитѣ, дѣцата, жената ни ще умре, кѫщата ни ще се запали. Туй е единъ лошъ признакъ. Тогава ще се обърнешъ къмъ Господа да изповѣдашъ грѣховетѣ си. И когато работитѣ на единъ народъ тръгнатъ назадъ, да повика Сина. Единъ народъ когато изгуби Бога, ще се обърне

къмъ Бога, ще се моли, ще се разкае. Въ какво седи разкаянието? Бедна онеправдана вдовица срѣщна, ще глѣдамъ да ѝ помогна. Всички хора трѣбва да живѣятъ еднакво по човѣшки. Всѣки човѣкъ работи именно за насъщния хлѣбъ. Всѣка вдовица, всѣко сираче, иматъ право еднакво да живѣятъ. Тази земя е еднакво създадена отъ Бога за всинца ни. И слѣдователно, всички богати и всички учени трѣбва да имаме еднакво съзнанието да не лишаваме хората отъ тѣхния насъщенъ хлѣбъ, и каквато услуга да направимъ, да бѫдемъ доблестни и благородни. Азъ нѣма да направя хората богати, но казвамъ: Човѣкъ днесъ има нужда за единъ хлѣбъ, не го осигурявай за цѣла седмица или за единъ месѣцъ. Помогни му за единъ день. Има една права философия, която работи вѫтрѣ въ свѣта, която казва: Осигури човѣка само за единъ день! За единъ день се осигури, за втория пакъ ще мислишъ. Ще бѫде чудно да се намѣришъ въ единъ народъ между българитѣ, и да се страхувашъ! Ако всички българи умратъ, тогава, да, може да се страхувашъ, но докато единъ народъ живѣе, ти нѣма какво да се осигурѣвашъ, ще работишъ заедно съ всички. Работятъ ли всички, всички сѫ осигурени; работятъ ли всички, и ти ще работишъ; иматъ ли всички, и ти ще имашъ. Тогава въ душата ни да влѣзе този благородинъ потикъ, да работимъ всички честно.

И тъй, у насъ сега има системи, които могатъ да се приложатъ, не е само тази една бесѣда, която посочва методи. Има начини, които могатъ да се приложатъ. Мнозина сѫ идвали при мене, казвали сѫ ми: Кажи методи, начини. Казвамъ: не мога да ви ги кажа. Защо? – Ще бѫде чудно! Ще ви кажа защо не ви давамъ тия начини. Прѣдставете си, че вие имате единъ цирей на рѫката си като онзи главатарь, а азъ ви засвиря, засвиря ви нещо отъ Бетховена съ бемоли. Вие ще кажете: Олеле, поспри, поспри малко, не мога да слушамъ. Пакъ започна: „Олеле, почакай малко, поспри!“ Най-първо азъ трѣбва да излѣкувамъ циреятa на рѫката ти, да бѫдешъ здравъ като мене, и тогава да ти засвиря Бетховена. Така ще ме разберешъ. На мѫжа умрѣла жената, или на жената – мѫжа, или на майката дѣтето ѝ после, да ви свиря, да ви утѣшавамъ. Казвамъ: „Нѣма нищо“. „Какъ тъй, нѣма нищо“. Азъ употрѣбявамъ сега само едно изрѣчение. Нѣкой казва: Какво има отъ това, нищо. Изгорили ми кѫщата. Дойде нѣкой, казва ми: „Нѣма нищо“. Казвамъ: „Много хубаво стана“ Защо? „Ще му направимъ по-хубава кѫща“. Умрѣло му дѣтето. А, дѣтето ли му умрѣло? Е, нищо, то пакъ скоро ще дойде. Дѣйствително, загубата е много голѣма, но туй дѣте като дойде втори пѫть, ще донесе двойна печалба. Слѣдователно, двойната печалба оправдава загубитѣ.

И тъй, азъ ви говоря сега не само за утѣха, не искамъ да ви утѣшавамъ, не искамъ да ви залъгвамъ, но има неща, които вие трѣбва да ги опитате сами. Тамъ седи нашата погрѣшка. Запримѣръ, ако биха ви запитали:

Какво е учението което ви проповѣдва вашиятъ Учитель? – Едни ще кажатъ: Е, любовь проповѣдва. „Не, кажете ни нещо конкретно какво проповѣдва, за да го приложимъ“. И едни ще кажатъ едно, други – друго, и тогава всички ще кажатъ: „Вие сте заблудени хора, халосани хора, вие знаете само да гладувате, да постите, да правите шашарми, да се карате помежду си, не ви ли знаемъ ние?“ Не, въ това Божествено учение има нещо сѫществено. Онзи човѣкъ, който е влѣзълъ въ Божественото учение, трѣбва да има другъ духъ, тѣлото му трѣбва да почне да мирише другояче, нещо ново трѣбва да има у насъ, разбирате ли? И такъвъ човѣкъ, който носи Божественото учение може да го познаете по това, че неговото тѣло е тонизирано вече, той може да не говори нищо за Бога, той може да говори обикновени работи, но щомъ дойде въ дома ви, ще усѣтите приятните течения на неговото тѣло, и такива хора българитѣ ги наричатъ щастливи, късметлии хора. Въ душата си единъ такъвъ човѣкъ носи една възвишена идея, той е единъ отъ тия благородни хора. Той седи и ти пожелава добро. И като си отиде, ще усѣтишъ неговото отсъствие. А може да ти дойде нѣкой богатъ, ти го угощавашъ, а той седи и си казва: „Ехъ, да имамъ такава кѫща, такава жена и т.н.“ Той седи, а ти си казвашъ: „Ехъ, по дяволите той!“ Не се мине 1–2 дни слѣдъ неговото заминаване, и вижъ, че жена ти умрѣла. Трѣбва очи, за да знаемъ кои хора сѫ правѣдни и кои не сѫ. Овцата си е овца, вълкътъ си е вълкъ, и всички хора трѣбва да се познаятъ. Едноврѣменно ние трѣбва да познаваме и доброто и лошото въ себе си. Туй е първото нещо за единъ християнинъ, за единъ ученикъ на Божественото учение. Лошото въ мене отъ доброто трѣбва да го отдѣля: лошото въ лѣво, доброто въ дѣсно.

Съ мене ли е Синътъ, съ мене ли е Любовьта? Коя любовь? – Тази любовь, която дава разширение и чистота. Съ мене ли е мѫдростьта? Коя мѫдрость? – Която дава знания, но знания, не както сегашнитѣ. Азъ съмъ боленъ, охтикясълъ съмъ, въ втория периодъ на охтиката съмъ. Лѣкарьтъ може да каже, че съ мене всичко е свършено. Азъ се взимамъ за тази мѫдрость и казвамъ: „На тебѣ ще се уповая“. Този Духъ ще ми каже: „Ти всѣки день, въ продължение на три месѣца отъ днесъ ще ходишъ на разходка на Витоша, ще се качвашъ тъй, на височина до 1,500 м.“ Слѣдъ 3 месѣца ще имашъ подобрение 75%, слѣдъ 1 год. ще имашъ подобрение 85%, а слѣдъ нѣколко години ти ще бѫдешъ съвършено здравъ. Като се качвашъ, ще благодаришъ на Бога, и всѣки день ще правишъ разходкитѣ си, но не лятно врѣме, а прѣзъ зимата, въ снѣгъ до колене. Ще си взѣмешъ една манерка съ гореща вода, и ще опиташъ Духа, можешъ ли да се лѣкувашъ или не. Можешъ ли да се излѣкувашъ, това е живъ опитъ за тебе, това е знание. Слѣдъ като направишъ този опитъ, ще кажешъ: „Зная, че въ свѣта има една разумна сила, която помага въ всички случаи, дѣто нѣма никаква човѣшка помощь“. Питамъ: Тия резултати, тия знания не

струватъ ли повече отколкото всички други философски трактати? Всички други учения сѫ хубави, хубаво е едно поетическо творение, но тѣ сѫ за здрави хора, но ако моитѣ гърди вѫтрѣ сѫ схумени, болни, какво ще разбера. Ако азъ съмъ боленъ какво ще разбера отъ тия хубави книги? – Ще захвърля книгитѣ. Ако съмъ здравъ, да. Поетътъ пише за здрави хора, не за болни. Философътъ пише за здрави хора, не за болни. Слѣдователно, въ свѣта има двѣ науки: едната наука за болни хора, и едната наука за здрави хора. Така има и вѣрвания за болни хора, и вѣрвания за здрави хора. Ние трѣбва да ги разграничимъ. Ние съврѣменнитѣ хора се нуждаемъ отъ една наука за здрави хора. Какъ да добиемъ туй морално здраве? Да, здраве ни трѣбва! Да кажемъ, вие сте мѫжъ и жена, не можете да живѣете помежду си, не се търпите. Защо? Не че Господь е създалъ това нещо така. Ако вземемъ мѫжътъ и жената да ходятъ по Витоша 3 месѣца наредъ, и то отделно, мѫжътъ или жената ще излѣзе съ 15 минути по-рано и да се върне 15 минути по-късно, слѣдъ 3 месѣца въ живота имъ ще има подобрение 50%. Защо хората не се търпятъ, има причини.

И тъй, когато Синътъ, туй Божественото у насъ, то е богатство, то ще ни даде работа, ще ни даде онѣзи разумни начини, чрѣзъ които можемъ да се обичаме. А голѣмо изкуство е да можешъ да обичашъ всички хора. Не мислете, че това е малко нещо. Това е едно отъ най-трудните изкуства. Азъ често казвамъ: Обичай всички хора! Да обичаме всички хора, всички онѣзи мравки, бубулечки, всички онѣзи извори и дръвчета, и да бѫдешъ внимателенъ къмъ всички, когато придобиемъ всичко туй на опитъ, когато ние хората усвоимъ тази велика наука, тогава ще бѫдемъ най-възвишенитѣ, най-великитѣ хора въ свѣта. Това учение, което азъ сега проповѣдвамъ, то не е учение за обикновения моралъ, то е учение на любовьта. Този моралъ, тази любовь си има закони, чрѣзъ които може да подобри здравето ни, да просвѣтлятъ ума ни, да регулиратъ сърдцето ни, да усилятъ волята ни, да дадатъ потикъ на нашата съврѣменна деятелность. Ние наистина можемъ да подобримъ своя животъ. Всѣки единъ народъ може да използува туй учение. Нека използуваме туй учение! Нека принадлежимъ къмъ която и да е партия, къмъ който и да е народъ, туй учение можемъ да го използуваме. То е чисто вѫтрѣшно учение, учение за душата.

„И тъй, ако Синътъ ви освободи, вие ще бѫдете наистина свободни“.

Който иска да бѫде свободенъ и силенъ, който иска да разбира Божественитѣ работи, той трѣбва непременно да има туй вѫтрѣшно разбиране на Духа.

XVIII Бесѣда, държана на 11 февруари, 1923 г. 10 ч. с. Недѣля

Свѣщенното правило

(Тия белѣжки сѫ отъ частния разговоръ на Учительтъ въ недѣля слѣдъ обѣдъ, слѣдъ беседата, който день Учительтъ нарече Божественъ день.)

Ние всички сме отъ единъ баща, по отношение на това, че дишаме единъ въздухъ, пиемъ една вода, но въ морално отношение не сме отъ единъ баща. Всички тия синове не сѫ родени отъ една зодия и отъ една майка. Тѣ сѫ отъ единъ баща, и отъ 12 майки. Подъ думитѣ 12 майки се разбира, че ще тѣ зачене една майка, друга ще ти даде едни елементи, трета – други и т.н. Природата е сѫщинската ти майка, тя ще внесе новото въ тебѣ, ще ти даде ново направлѣние. Тя ще ти даде това, което е самата тя. Майката, която те ражда, ще каже: Това дѣте не мяза на мене, има нѣщо особено. Азъ съмъ виждалъ, какъ нѣкои дѣца взиматъ яйцата отъ полога на кокошкитѣ, и вмѣсто тѣхъ турятъ други яйца, не кокоши; кокошката ги измъти, и се излюпятъ други малки, които не приличатъ на нейнитѣ. Има особени условия, че човѣкъ слѣдъ като се обърне къмъ Бога, става една корѣнна промяна у него. Разправя единъ английски списатель, събужда се единъ день съ една нова идея, и за пръвъ пѫть съзналъ, че въ него има умъ, че това е азътъ въ него, коренна промяна въ него станала, пробуждане. Такива пробуждания ставатъ често у него. Така и у насъ, отъ 7–14, отъ 21–28 г. възрастъ ставатъ пробуждания. Това сѫ формули, които трѣбва да изучавате.

Въ природата има извѣстни елементи, които дѣйствуватъ наркотически. Отровата убива, но тя може да се отрази на организма едва слѣдъ 6–10 месѣца, и ти започнешъ да се успивашъ, неразположенъ си. Ако нѣкой лѣкарь изслѣдва кръвьта ти, не може да намѣри никаква отрова въ нея, а въ същность има отрова. Та, съ всички тия срѣдства черната ложа си служи. Най-първо, трѣбва да умѣете да разпознавате даденъ човѣкъ дали е ученикъ на бѣлата или черната ложа. У всички ученици на бѣлата ложа поглѣдътъ имъ е установенъ, хоризонталенъ, а въ черната ложа е наклоненъ. Ще глѣдашъ този човѣкъ нагорѣ ли глѣда, или поглѣдътъ му е надолу. Като го глѣдашъ отъ духовно глѣдище, цѣлите му клонятъ надолу, виждашъ, че въ погледа му има нещо затаено. Най-първо поглѣдътъ ти трѣбва да бѫде установенъ. Ще взѣмете огледало и ще глѣдате, поглѣдътъ ви установенъ ли е или не. Ще се отнасяте критически къмъ себе си. Нѣкой казва: Като Бога не мога да бѫда никога! Туй да изфиряса отъ васъ. Като Бога ще бѫдемъ, но като Него никога. Когато Богъ влѣзе въ насъ, Той става равенъ съ насъ, Той никога не спори. Излѣзе ли вънка отъ тебѣ, Той не може да бѫде като тебѣ. Вѫтрѣ е като тебѣ, но отвънка не е като тебѣ. Богъ отвѫтрѣ не дѣйствува, но като излѣзе отвънка, Той ще ти създаде хиляди

нещастия. Ти отвѫтрѣ можешъ да Го нагрубишъ, да Му кажешъ хиляди нецензурни думи, но Той казва: „Азъ като излѣза вънка, ще ти кажа кой съмъ." Той ще те гони, ще те хули, ти ще питашъ: Кой си ти? – Азъ съмъ сѫщиятъ, знаешъ ли какво ми казваше, да се научишъ на езика си да знаешъ да го стягашъ. За това Господь ще ти каже: „Слушай ме, не се отдалечавай!" Само три пѫти Господь ще ти проговори вѫтрѣ: Той говори тихо, ще ти каже: Не прави това, недей. Какъ? Азъ съмъ господарь! „Не го прави!" Той излѣзе отвънка, и ти създаде мѫчнотии, казва: Нали си господарь! Затуй се казва, че Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодатъ. Знаешъ ли азъ кой съмъ? – Противишъ се. Ти си отъ ограниченитѣ сѫщества, които не знаятъ отгдѣ сѫ. Ти не знаешъ произхождението си, майка ти, баща ти, дѣдо ти не знаешъ отгдѣ сѫ. Щомъ знаешъ произхождението си, ще кажешъ: Азъ зная кой съмъ, какво е моето произхождение, дайте ми лопатата, дайте ми мотиката, прѣстилката! Зная си произхождението, то е, че съзнавамъ, че въ свѣта има само единъ Богъ – дайте ми тукъ прѣстилката. Нѣма по-хубаво нещо отъ това, да направи човѣкъ нещо, което той самъ си иска, и като седне, да е доволенъ.

Сега, кой сѫ законородени дѣца? – Роденитѣ отъ Духа. Гответе се да бѫдете родени. Всички имате условия да бѫдете родени. Да кажемъ, че вие сте едно житно зърно, турено въ хамбаря, но утрѣ като ви посѣя въ земята, вие ще се родите. Но сега въ всинца ви трѣбва да израстне друга една идея беззавѣтна готовностъ да служите на Бога, ако ще и всичкия свѣтъ да се обърне противъ васъ. Да нѣма друга сила, която да ви каже: Не служете! Може да ни ограничаватъ, пакъ ще служите на Бога. Волята Божия, и нищо повече! Сила е това!

Сега, да ви обѣсня въ какво седи идеята. Нѣкой пѫть казвате: „Нали вървамъ въ Христа." Вѣрвате, но всѣки день вашите вѣрвания се различаватъ. Допуснете, че азъ съмъ вашъ приятель, дойда единъ день и ви казвамъ: „Дайте ми 1,000 лв. на заемъ." Дадете ми, но ви мине мисъльта: Дали ще ми ги върне той. Съмнение. Слѣдъ една седмица азъ ги връщамъ. Втори пѫть дойда, казвамъ ви: Дайте ми 2,000 лв. на заемъ. Дадете ми, но пакъ ви мине мисъльта: ами ако не ги върне. Тъй се случва, обаче, че не мога на сѫщия день да ги върна, закъснявамъ съ единъ день. Дойда трети пѫть, казвамъ ви: Не може ли да ми услужите сега съ 3,000 лв? Кажешъ си: А…а… сега и азъ се изпитвамъ, и вие се изпитвате. Въ съзнанието изпъква нещо особено. Тъй е, християнитѣ всѣки день се подлагатъ на изпитъ, но дойде такава голѣма мѫчнотия, такъвъ голѣмъ изпитъ, противорѣчия, че вие се обърквате, почвате да се съмнѣвате въ Христа, и си казвате: Я да си тръгна азъ въ широкия пѫть. Вие не си издържате изпита. Не, какво и да се яви прѣдъ васъ, никаква сѣнка отъ съмнѣние. Че това е характеръ! Когато

дойдатъ най-голѣми противорѣчия, тогава истината се изпитва. Отъ туй, което е залегнало въ душата ви, ще се развие единъ принципъ.

Вървя по улицата, занимавамъ се съ нѣкои велики мисли, глѣдамъ нѣкоя сестра, толкова се обезсърдчила казва: Не искамъ да се моля, оглупяла съмъ. „Та ти си сега оглупѣла, по-рано беше умна. Ще се молишъ“. А, ще се моля. Ще му смажа азъ нему главата. Глѣдамъ другъ нѣкой, върви и се заканва: „Чакай, азъ ще ти дамъ тебе, съ тебе другояче не може работата да стане, ами ножъ, револверъ трѣбва! Човѣкъ трѣбва да бѫде смелъ и рѣшителенъ“. Казвамъ: та ти сега си страхливъ, я, едно врѣме безъ револверъ ходеше. Сега вие си прѣдавате мислите единъ на другъ, плашите се. Ще носимъ орѫжия, но такива, които сѫ много по-силни отъ револвера. Има такива. Азъ не казвамъ да хвърлите револверитѣ си. Не, не, ще носимъ големи ками въ джобовете си, само че като забия моята кама, нѣма да убия противника си. Ами че какъ? Нали имаме Словото Божие, ще му отговоримъ разумно. Тамъ е силата, разумно, тамъ е силата.

Вие идвате до една фаза, дѣто съмненията ще дойдатъ, не можете да ги избѣгнете. Азъ зная това. Сега ще ви привѣда единъ примѣръ. Една сестра се намирала въ нужда, и взѣла отъ единъ братъ 2–3,000 лв. на заемъ, но главата ѝ побѣлѣла отъ него. Казвамъ: ще повикамъ този братъ и ще му кажа: Тази сестра е внесла въ моята банка паритѣ си, ти ме безпокоеше толкова, че лихвитѣ имъ струватъ повече отъ 10,000 лв. на ти тия 3,000 лв., които ти дължи тя. Въпросътъ се разрѣшава. Нѣма мѫчнотия, която да не може да се разрѣши. Ще дойдатъ мѫчнотии, които мѫчно ще могатъ да се разрѣшатъ.

Сега казвамъ: И млади, и стари, безъ съмнѣние, безъ съмнения въ Бога! Това е едно отъ най-мѫчнитѣ правила: Безъ съмнения въ Бога! Нѣкой пѫть си се заинатилъ, нѣма да се моля. Ще се молишъ, казвамъ, и оттатъкъ ще минешъ. Врѣме е за молитва. Нѣкой пѫть се събиратъ духоветѣ около менъ, дигатъ шумъ, нѣма да се молимъ. Коя е причината? – Толкова врѣме се молихме, не прокопсахме. Азъ ще ви кажа единъ новъ начинъ, какъ да се молите, и като се молите тъй, ще прокопсате. Ти си се обезсърдчилъ, защото на врѣме не си посѣлъ. Ела, заедно ще посѣемъ, и слѣдъ 10 дни ще поникне. На врѣме само.

Сега, има едно нещо, за което азъ се опасявамъ. То е, че сте много добри. Не се опасявамъ, че сте лоши, но че сте добри. Ако знаяхъ, че всичкитѣ кръчми сѫ праздни, щяхъ да легна, и нѣмаше да мисля за васъ, а като сте богати, ще отидете да пиянствувате. Изкушения много има. Не казвамъ, че сте само добри, но сте много добри, много богати хора сте. Но главното, философията е тамъ, че имате по пѫтя си редъ съблазни, редъ изкушения,

които цѣльтъ да ви турятъ въ застой. Сега има големи борби, не само на физическото поле, но и на менталното, но ще се завърши. Борбата започва отгорѣ надолу. Смели ще бѫдете, ще се държите за Божествения принципъ. Богъ е, който води тази война. Той воюва сега, и всички трѣбва да взѣмете неговата страна. Война е сега, сѫщинска война! Ще ти кажатъ: че ти си старъ. Не, не се остарѣва. Защо да не се боришъ. И на 90 години да си, можешъ да се боришъ. Глѣдамъ, единъ старъ господинъ посѣщава беседите ми, казва: „Азъ сега на стари години съмъ дошълъ да допринеса нещо, но сега е врѣменна война, и азъ искамъ да допринеса своята лепта". Ние нѣма да бѫдемъ ексцентрични, ще постѫпваме умно, да озадачимъ противника си. Едно врѣме Христосъ казалъ: „Синоветѣ на този свѣтъ сѫ по-умни". Срещне те нѣкой, не му казвай твоето верую, той те изпитва, говори умно, да знае, че не говори съ единъ простакъ, а съ човѣкъ, който има убѣждения. И този Господь, Когото азъ ти проповѣдвамъ, не съмъ го наследилъ отъ баба си и отъ дѣдо си, като тебѣ, но азъ имамъ една голѣма опитность, цѣнна е тя заради мене, тя ми е дала една голѣма свѣтлина. Когато дойде туй съзнание то ще донесе на човѣка абсолютно спокойствие, стабилность, и като че нещо ти говори: Не бой се, не бой се – едно вѫтрѣшно спокойствие настава, единъ вѫтрѣшенъ миръ, и неприятельтъ отстѫпва казва: Хайде да го оставимъ! Когато пѫтищата на единъ човѣкъ сѫ благородни на Бога, Той го примирява съ враговетѣ му, или ги обѣзврѣдява. А пъкъ свѣтътъ е пъленъ съ недоволни сѫщества, завистливи, и човѣкъ ще мине прѣзъ тия огньове. Ще минешъ прѣзъ ада, ще чуешъ неприятни работи, такива, за които на умъ не сѫ ти идвали, ужасни работи ще чуешъ. Като се качишъ на небето, тамъ ще видишъ красиви неща, и колкото повече мълчишъ, толкова по-хубаво. Мѫчно е да се живѣе безъ Бога. Да съзнавашъ Бога, значи да съзнавашъ живота на всички сѫщества, да влѣзешъ въ съзнанието, въ положението на една мравка. Горѣ тя ме хваща, разбираме се, но на физическото поле не можемъ да имаме отношения. Затуй Бога не можемъ да го разберемъ.

Тури си за цѣль слѣдното: Каквото и да се случи, азъ ще изпълня волята Божия. Азъ имамъ едно свѣщенно правило, нищо повече, никаква философия. Стоишъ на масата съ приятеля си, нещо ти казва: Напусни масата. Ставашъ. Дѣ отивашъ? – Имамъ едно свѣщенно правило, казва ти: Напусни молитвата. – Ще я напуснешъ. Има нещо по-високо отъ тия наши формули. Професоръ си, прѣподавашъ – ще напуснешъ класа. Това свѣщенно правило дохожда, когато всички други методи сѫ изчезнали, когато ти си се отчаялъ. То ти казва: Стани! Нѣкой ти казва: Друго нещо ти подшушва. Не, то е, азъ съмъ го опитвалъ, то е свѣщенното правило. И тръгвашъ. Да, тази мисъль у Христа постоянно е била прокарвана. Тръгвай! Тръгва. Ходи царскиятъ синъ отъ село на село, босъ, съ кожени подметки, заобиколенъ съ равини, и проповѣдва. Какво търпѣние!

Въздъхва си и казва: До кога, ще имъ търпя? Туй е свѣщенното правило. То е най-хубавото. Туй, което отличава човѣка, то е свѣщенното му правило. Той има убѣждения. Когато у човѣка дойде свѣщенното правило, той забравя какво говорятъ хората за него.

Всички, наредени около Учителя въ долната стаичка, пѣемъ, възхитени, въодушевени. Учительтъ бе заетъ цѣла недѣля, не приемаше никого, и днесъ, даде ни обилно Божието Слово. Радваме се всички Нему, радваме се въ Бога!

1923_02_11 Съмнение и воля

СЪМНЕНИЕ И ВОЛЯ

Размишление

(Прочетоха се няколко теми върху „Смисъла на раждането и прераждането“.)

Колко важни въпроси се развиха в миналата лекция? – Разгледа се главно въпросът за силната воля и използване на малките случаи.

Някой път вие се запитвате защо не можете да успявате в живота. Аз ще ви отговоря. Тук имате един инструмент, една цигулка. Който знае как да свири с тази цигулка, той ще си изкара прехраната и ще спести нещо за джоба си, а който не знае да свири, всяка вечер ще очаква от другите нещо. Защо? В какво се състои туй изкуство? В пръстите, да знае тия математически съотношения, как се съкратяват струните, та да знае как да изменя тоновете. Вие сега се наричате окултни ученици, но ако не знаете как да боравите с вашето тяло, мислите ли, че ще ви върви успешно? Не. Вие по същия закон ще бъдете в положението на този, който знае да свири на цигулка. Някои от вас може само да дрънкате, за туй ви бива, но тук липсва нещо. Ще кажете: „Може, може тъй да се свири, то върви“. Не, не върви. После, цигуларят, като тегли тъй струните, защо скърца така? Не сте ли вие такива цигулари, току хванете цигулката и дрънкате. Ами че всяка една дисхармонична мисъл не произвежда ли такива сътресения? И после казват за някого: „Той е отличен мислител, окултен ученик е той“. Някой път ние трябва да дойдем до положението на децата. У всинца ви трябва да се роди простота в разбирането, да се вдетините, като деца трябва да станете; ако вие не се върнете в положението на деца, да се учите, вие няма да бъдете в състояние да възприемете Великата Божествена наука.

Знаете ли защо? В този път вие трябва да знаете условията, при които материята може да се превръща от едно състояние в друго. Да кажем, дадено ви е сребро, а вам ви трябва злато. Трябва да знаете алхимически как да го превърнете. После, трябва ви някой скъпоценен камък. Важното е да знаете от този въглероден двуокис, който се образува във вашите дробове, да направите един скъпоценен камък. Или пък от излишното желязо, което е в организма ви, да си направите един от най-хубавите ножове, органически, с който да си служите. Сега това са знания в окултната наука. Всеки един ученик иска да има тези познания, за да ги използва, но има Закони на Провидението, Господ ги е сътворил. И тия

Закони не са железни, а са диамантени. Железните нищо не струват, но и гранитни не са. Аз казвам: В Божествения свят съществуват диамантени закони – закони, на които най-възвишените умове, най-възвишените сърца, най-възвишените духове доброволно се подчиняват. И те са живи закони! (Учителят много леко тегли струните „сол“, „ре“, „ла“, „ми“, „ла“, „ре“, „сол“...) Разбирате ли това? То е един музикален език. Ето, чрез него аз ви изказах една велика истина. Ще кажете: „Виж как Учителят си тегли струните“. За пример така може да предам и едно грубо движение. (Учителят тегли струните по известен ред, че се образува нещо като гърмеж.) Това е сърдитият човек – „Бууу“. Ама тъй е! Изучавайте живота в неговите проявления! Това са течения, които ги има във всеки един организъм. Има музикални течения, има мисловни течения. Трябва да знаете техните закони. Като знаете тия закони, ще можете да изкарвате прехраната си.

Сега всинца вие трябва да имате един определен идеал. Ако ви попитам кой е вашият идеал, някои ще кажат: „Да познаем Бога“. Други ще кажат: „Усъвършенстването на нашата душа, на нашия ум и нашето сърце“. Но всъщност при сегашните условия кой трябва да бъде идеалът, към който да се стремим? Това е една задача, за която трябва да помислите. И тази задача не е еднаква за всинца ви. Вие всинца нямате един и същ идеал и не може да го разберете по един и същ начин. Ако дори само на 10 души цигулари дадем по една цигулка, тия цигулари ще използват цигулките по разни начини. Някои хора са внимателни, у тях има ред и порядък. Всяко нещо те ще поставят на мястото си. Те обичат реда, системата. Други пък казват: „Не ми трябва система“ – разхвърляни са всичките им работи. У трети въображението е развито, имат широк полет, не са консервативни, с широки, най-възвишени идеи. Други наопаки казват: „В този свят много идеи не са потребни – една идея“. Англичаните казват: „С една идея и с един другар“. С една идея животът не се съгражда.

Като ви говоря сега, вие искате да разгадаете за пример какво може да бъде заключението ми. Аз няма да ви давам никакво заключение и няма да правя никакво заключение, но ще ви кажа защо посаждам нещата. Туй мога да ви уча, да посаждате нещата и да растат, а заключението е, когато узрее плодът и го хапнете. Какво заключение? Някои искат в някоя моя беседа заключение. За да дам едно заключение на една моя беседа, трябват най-малко 10 години. Опит трябва да имате. Ако тя не даде своя плод, тя е беседа без заключение. Тъй стои въпросът. При сегашното ви ученичество не може да има заключение. Като окултни ученици, ако спазвате законите, най-малко след 10-годишен постоянен труд, не извънреден, вие ще имате едно заключение определено, ще придобиете нещо. Вие ще знаете как да се справяте правилно с живота, да използвате всички условия и да имате

един почтен и приятен живот. Това е най-малкото, което може да имате. Защото сега ние минаваме през такива ужасни фази.

За пример ти си посветил целия си живот да придобиеш малко богатство, да се осигуриш, но случи се, къщата ти изгори, изгубиш всичкото си богатство, останеш беден, няма кой да те гледа, почват да те ядат въшките, а на всичко туй ти не разбираш вътрешния смисъл. Питам: Този живот има ли смисъл? Защо човек да не знае ония условия, при които може да запази своето богатство? Да има книги, с които да се занимава на стари години, да си има хубава библиотека или да вземе малко земя да я обработва, или да се занимава с пчеларство, да придобие един малък капитал, който да тури в действие. Окултният ученик трябва да бъде много умен. Ние не трябва да ходим в крайности, в които са попадали всички ония хора, които са били в разни религиозни течения. Две крайности има: крайната нищета, а другата – стремеж за първенство вътре в църквата. Едните са ставали калугери, постници, а другите са заемали най-големите постове в църквата, най-високото положение в света. Това са двете страни, двете положения. Ние не може да ги осъждаме, така са мислили те. А когато дойде да проучваме Божествената наука, ние трябва да се освободим от всички вътрешни предубеждения. За пример някой път аз си позволявам в беседите да разкритикувам владици и попове в целия свят. Ако аз сравнявам владиците и поповете с тия заведения, които сега съществуват, тяхното положение е идеално. Но ако сравня една църква с една кръчма и казвам, че църквата не стои по-горе от кръчмата, то е безобразие. Ако кажа, че един поп е по-долу от един кръчмар, не е вярно. Когато говоря за духовност, аз подразбирам възвишеното, идеалното, най-благородното, онзи велик идеал, към който се стремим. А сега ние сме като кръчмарите. Те взимат туй хубавото в обратен смисъл. Не, с възвишеното и благородното другояче ще се постъпва. По друг начин ако ви се говори, за самия говорител е зле.

Следователно, ако говорим за Истината, ние не може да правим никакъв компромис с нея. Истината трябва да се каже! Когато ще говориш една истина, кажи я тъй, както си е. Ако не можеш да кажеш истината, никой не те заставя да я говориш. Ако трябва да кажа истината, ще я кажа тъй, както е в сравнение с онзи велик идеал, който Бог е поставил в далечните времена. Ама че тъй е! Ако духовенството, ако вярванията в света седят по-високо, отколкото живота, то е друго. Но тогава, ако сегашното духовенство го считаме за най-доброто, то да се спрем там и да го реализираме. – Нищо повече! И затуй вие, като ученици, имате право. Някой път като казвам, че поповете са такива-онакива, то е само като гледам идеалното, Божественото, от негово гледище разглеждам въпроса. Казвате вие: „Туй не е бяло“. Има една белина̀ по-бяла от тази, която вие

познавате. Има една чистота по-голяма от тази, която вие познавате. Та в своите вътрешни схващания трябва да бъдете съвършено искрени; за себе си трябва да бъдете искрени! За пример, сега като ви гледам, какви са подбужденията ви? Като сте дошли в този клас, на всинца ви подбужденията еднакви ли са? Идеалът, към който се стремите, еднакъв ли е? Не е. Аз както го виждам, от Божествено гледище, идеалът ви не е еднакъв. Някои от вас са влезли в класа от съвсем други съображения. И следователно всеки ще получи според своите съображения. Този закон, Природата, е тъй. Когато някой човек те обича, той ще ти даде най-хубавото. Той ще ти напълни джобовете; пък когато не те обича, пак може да ти напълни джобовете, но той ще избира нещо, което е червиво. И Природата, и тя прави така. Тя е много внимателна. Както мислиш, тъй ще бъде. Ако ние се приближим при Бога като към едно разумно същество, като най-велик и най-разумен и зачитаме Неговите велики закони, зачитаме тази йерархия на тия разумни същества между нас, които са завършили пътя на еволюцията си и са в други планове на битието, ние ще постигнем своя идеал. Ако ние не зачитаме техните велики мисли, техните внушения, които всеки ден ни изпращат, ние не ще постигнем нищо. Някой път някой ангел, като остане една минута свободен от своята велика мисия в света, той се обръща към някой човек, каже му: „Слушай, ти си се отклонил от пътя, попаднал си в една погрешка“. Той му отговори: „Не е твоя работа, аз зная как да разреша този въпрос, аз съм чел еди-кой си автор“. Ангелът замълчава.

Е, хубаво, след години ти намериш автора си и други някои автори, но погрешката пак не си изправил. Някой ангел ти каже: „Слушай, ти си влязъл в еди-коя си църква, но пътят, в който вървиш, не е този“. – „Не е твоя работа да се разправяш с моите религиозни вярвания, аз съм свободен да вярвам в каквото искам.“ Ще се вслушвате в тази велика мисъл! Ако не се вслушвате, вие не може да бъдете ученици, т.е. не сте ученици. Аз подразбирам, че не може да използвате условията. Какво подразбирам, като казвам, че може да използвате условията? – Разбирам следната идея: Представете си, че е сутрин, тихо пролетно време, денят е хубав, слънце, отлично е времето, но вие сте затворени във вашата стая, не сте я отваряли няколко дена, задушливо е, казвате: „Отвън е много хубаво времето“. – „Отвори прозореца!“ Казвате: „Чакай да мине още малко време, ще се простудя“. И целия ден не отваряте прозореца си. Питам: Какво се ползувате от това, че вън времето е хубаво? – Нищо. Вие трябва или да излезете из стаята навън, или да отворите прозорците си, да може тази светлина да проникне направо. Защото когато светлината минава през стъклото, има едно влияние, а тази, която минава направо, има друго влияние. Не мислете, че светлината, която минава през стъклата, е толкова приятна. Не, тя не е най-хубавата светлина. Когато светлината минава през

въздуха, тя е хубава. Освен това ще избирате дни, когато във въздуха има по възможност най-малко влага, не сухота, но малка влага. Следователно такива дни ще търсите през годината; тия дни ще ги броите на пръсти, те не са много дни. И в окултната наука вие ще изучавате големи работи. Разпределено е времето кога да се изучават, във всяко едно време не става. Когато тази светлина минава през атмосферата, през влагата, през тия течения, тя внася вътре в нашия организъм желания и мисли, някой път чужди.

Сега за пример вие седите и казвате: „Какво трябва да направим?“ Онези от класа, които са най-свободни, аз бих им препоръчал една разходка до Витоша, да използват там добрите влияния. Има някои дни, които са много полезни, и ако се качите през тия дни, ще имате добри резултати. Полезни са за вас, понеже сега приижда екваторната прана на Слънцето, която носи живот в себе си, обнова за организма. Някои от вас там ще си обновят нервната система или ума, ще се премахнат някои болезнени състояния, някои лоши настроения. Всичко това трябва да се премахне, за да може човек да мисли правилно. Сега, да кажем, ние ще се събираме тук, но като дишате всички, образува се една атмосфера от въглена киселина, която не е толкова благоприятна за една окултна Школа. При такъв един въздух, при такава атмосфера от въглена киселина не може да се говори за велики работи. Ако излезем на Витоша, тази прана там е толкова силна, че тя ще ви насочи в друга посока. Там, като се качим, няма да бъдем разположени за знания. Защо? Знанието трябва да дойде само тогава, когато човек е здрав. Има два вида знания: знание на болните хора и знание на здравите хора. Лекарите за пример знаят всичките симптоми на болните. По побеляването на езика, по пожълтяването на очите, по почервеняването на носа той вижда все лошо, все симптоми на болни. Някой психолог изучава науката на отрицателните черти у човека. Съвременните хора още не са почнали да проучват хората в добрите им прояви. Всички изучават само отрицателните черти на човешкото развитие. И действително, ние само разрушаваме, разрушаваме – само това учим. А окултният ученик трябва да започне да учи науката за здравите хора. За пример, може ли вие да превърнете едно ваше състояние? Някой казва, че има знания. Щом има знания, може ли да превръща състояния? Един приятел от Америка ми пише така: „Уча се“. Много неща сега е разбрал. Пише какви са условията на американския живот и мъчнотиите, при които се намира, че трябва да се справи с тия мъчнотии, с обстановката, с умовете на хората. Е, как ще се справиш? Сега за пример вие чувате Бяло Братство, говорите, че сте ученици на Бялото Братство. Но кой от вас е срещал някого от Белите Братя? Я ми кажете, има ли някой от вас, който да се е запознал с Белите Братя? Казвате: „Ние сме членове на Бялото Братство“. Срещали ли сте някой член на Бялото

Братство? Ако вие сте Бялото Братство...? Влезли ли сте вие в контакт със съзнанието на тия същества на Бялото Братство, които са завършили своята еволюция и които ръководят съдбините на човечеството? Или вие мислите, че като присъствате в окултния клас, че някой от тия Братя ще обърне внимание на вас. Не, законът е такъв: Учителят обръща внимание само на способния ученик. Тъй е! Нему е приятно да предаде нещо на такъв ученик.

Той казва: Ето един ученик, способен по музика, или по каквото и да е. Учителят като вижда, че ученикът е способен, неговата душа се отваря и може да му предаде повече знания. Питам сега: Имате ли вие тази готовност да се учите? За вас вече имам свое мнение. Аз ви поставих всинца на един изпит и зная на какъв уровен сте и какво мислите за мен. Аз зная, с нищо не може да се излъжете, фактически зная, имам всички доказателства и данни, нищо повече! Повече няма какво да правя опит. И от своето правило аз няма да се отстраня. Защо? Божественото се дава само на ония хора, у които абсолютно няма никакво съмнение! Аз не се съмнявам във вас, но вие се съмнявате. Казвам: Аз няма какво да се боря с вашето съмнение. Вие трябва да се борите и да победите това съмнение. Вие сте гладен, давам ви хляб. Допуснете сега, че вас ви болят зъбите, майка ви тъй ви е родила. Хлябът ти се вижда твърд. Казваш: „Нямаш ли някой хаван да счукаш тази твърда храна, да я направиш малко рядка?“ Казвам: Обстановката е такава, пустиня е, няма вода, само сух хляб има. „Ами ти малко слюнки нямаш ли?“ – Е, добре, за едного може да имам слюнка, ама за другите нямам, за 100 души нямам. Не съм в положение. Казвам: Сам трябва да имаш слюнки за своята храна. Туй се изисква от ученика. Ученик, който няма слюнки за своята храна, да седи вън от Школата, да добие слюнки. Сега не взимайте туй в неговата обратна сила. Законите в света, с които трябва да се борите, са такива. Защото тъй, както сега сте поставени, като ученици, Провидението кармически ви поставя на един изпит. Вън от изпита, на който аз съм ви поставил, има друг един изпит, на който сте поставени, и аз не искам там да пропаднете. Аз искам при вашето сегашно съзнание благополучно да го минете. Вие минавате един велик изпит и втори път туй няма да го минете. Не по отношение на мене, по отношение на вашето съзнание. Туй съчетание втори път няма да го намерите. Туй, което сега изучавате, втори път няма да го минете. В сегашната култура влизат не хиляди или един милион същества, тук влизат милиони същества, които взимат участие да реализират тази Божествена мисъл. И вие взимате едно малко участие тук, в България. Следователно вашето усилие, колкото и да е малко, поставено в туй общо течение, в този общ резултат, има вече смисъл, голям смисъл. Вън от туй общо течение няма никакъв смисъл. Онази малка стрелка, поставена в часовника, колкото и да е малка, тя е важна.

Сега аз ви говоря, за да може да уякчите волята си. Съмнението е потребно в известен случай, но ако аз настоявам да няма съмнение във вас, то е, защото съмнението е една голяма спънка за правилното развиване на вашата воля. Защото волята ви без съмнение ще се развие по един начин, със съмнението – по по-друг начин. Волята ви по закона на Любовта, Мъдростта и Истината ще се развие по един начин, а в обратен смисъл ще се развие по друг начин. Основния закон трябва да разберете в дадения случай. Какъв е вашият стремеж? Стремежът, който имате в душата си, какъв е? Сега трябва да имате импулс. Вие имате този импулс и не се съмнявайте в себе си. Туй, което от младини имате, туй, което от детинство имате, него трябва да прилагате. Върху туй, което имате от вашето детство, ще излезе Божественото. То ще остане като основа за проява на Божественото. Защото само в една добра почва може да се посее една Божествена семка да расте. Един окултен ученик трябва да има разположението на духа, за да бъде тих и спокоен, непоколебим във всичките мъчнотии, които може да срещне. Може да ви дойдат мъчнотии, да ви се вземе главата, но да бъдете тих и спокоен; даже ако и смърт ви сполети, пак да се не уплашите, да минете без страх от един живот в друг. Всеки страх е вреден. Даже умиралка да е, ако се страхувате, това ще ви спъне. Като влезете в другия живот, ще влезете с туй чувство на страх и то ще ви спъне. Влезете ли смело и решително, без страх, вашето съзнание ще се проясни. Сега Христос е единственият фактор, на когото вие може да разчитате. Като говорим за Бялото Братство, за Христа, ние го знаем – Един е Той, който е дошъл на Земята, пострадал и възкръснал. Един от членовете на това Братство е слязъл на Земята. Сега ще оставим кой какъв е. Въпросът е, че туй, Божественото, или този, Божественият свят, се е проявил в лицето на Христа, но не тъй, както църквата Го разбира. И ако във вас се зароди същият стремеж, който Христос е имал, ще вършите това, което и той е вършил. Защото ако нямате Неговия стремеж, не може да извикате Духа на Христа. Той казва така: „Ако думите ми не пребъдат във вас...“, едното условие, моите думи – разумното Слово. Туй учение, което Той е учил, не е само това, което е в Евангелието. Думите: „Ако пребъдвам във вас и ако вие пребъдете в мене, аз и Отец ми ще направим жилище във вас“, подразбират един велик закон. „Тогава аз ще ви се изявя на всеки едного.“ Тази е една опитност, която може да имате.

Сега, гледам по някой път някои от учениците мислят, че с насилие може да заставят нещата да им се изявят. Не, не може с насилие. Пред слънцето може да излезете и да напълните цял един джобур със сълзи и да му кажете: „Ти не знаеш ли, аз цял един джобур със сълзи напълних, прати ми, моля те, от твоите лъчи“. Но ако прозорците ти не са отворени, ако ти не излезеш от тази къща, то няма даже да ти обърне внимание, няма да се

помръдне. Слънцето не обича да ходи на гости. И Христос не обича да ходи на гости и не обича да Го караш да ти прати туй-онуй. Ще ми цитира някой стиха: „Ето хлопам на вратата на сърцето ви“. Но сърцето, това е цял един свят. И той може да влезе в света на сърцата; не в едно сърце, а в света на сърцата той хлопа и там праща своите лъчи. Ако ти излезеш и Го видиш, ще приемеш всичката Му благодат. И той казва: „Там, в света на сърцата, ще направя едно угощение“. Там, както в Природата, ще видиш всичките цветя и дървета цъфнали, вързали и всяко ще ти каже: „Вкуси от моите плодове“, и ще ти благодари за доброто, което си им направил. Сега да допуснем обратното, че вие бихте придобили едно знание, че ръцете ви са с магическа сила. Някой ви оскърби, ти кажеш: „Да ослепееш“ – и той ослепее. Друг те ритне и ти кажеш: „Краката да ти изсъхнат“ – и то стане. Ти ще уплашиш всички хора. Навсякъде хората ще бягат от тебе и в която къща влезеш един път, не ще те приемат вече. И като кажат хората: „Ето, онзи силният, знаменитият иде“, всички ще бягат. Ще бъде като онези българи, които бягаха от кърджалиите. Казваха: „Идат даалиите!“ – и хайде всички по горите. Защо? Като дойде този даалия, всичко само огън стане. Като отиде този даалия в дома на някой българин, той след като му заколи кокошка, баница ще му приготви, жена му, дъщеря му ще играят кючек и после отгоре на всичко ще му плати 30 и толкова гроша за зъбите, за всеки зъб по един грош. И най-после, ще го изнесе 2–3 километра път и така ще го остави. Питам: Втори път като чуеш, че иде този даалия, ще го чакаш ли? Някои казват: „Да научим окултната наука“. Ако съвременните хора биха владели силите на окултната наука, такива даалии щяха да бъдат. А, ужасно нещо щяха да бъдат! Обаче във великия Божествен закон, за да може да се използва една сила правилно, непременно тя трябва да мине през средата на Любовта. Защото Любовта е същевременно и среда, т.е. среда е, когато е в едно по-гъсто състояние, когато се проявява и трябва да мине през една по-рядка среда – Мъдростта. Мъдростта пак е среда. Истината пък, тя е най-рядката среда. Всяка сила трябва да премине през всички тия среди.

Сега не говорим за Любовта и за Мъдростта като принципи, но говорим за тях като среди и условия, при които Божественият живот може да се прояви при даден случай в нашето съзнание. Та, казвам, ако придобием туй знание по този начин, ще може да го използваме за благото на човечеството. Тогава, ако аз вляза в дома ви, няма да си отмъстя, но ще превърна вашия ум, да имате правилно разбиране, да видите погрешките си, да се изправите. Ще се изправите и ще ви благодаря. Така трябва да се постъпва. Правото в света – да наказва и да прави добро – има само Бог. Само един в света има право и да накаже, и да прави добро едновременно. Той е само Бог, никой друг! И всеки друг, който си позволи туй право, той е на крив път. Той е едно изключение. Само Бог има право едновременно

да наказва и да благославя! Той може веднага да те умъртви и след туй да те възкреси. Но когато Бог умъртвява, Той ще те прекара през ужасни страдания и след време, като те изкара из тия страдания, ще ти даде знания и други възвишени блага, тъй щото ще се уравновеси. Всеки друг, който не разбира този закон, ще ти причини само страдания. Сега някой път ние си позволяваме да наказваме. Доколкото аз зная, то е една прерогатива само на Бога. А по отношение на нас ние трябва да се стремим да бъдем благи, не и критици. Да не мислите, че като се стремим, ще бъдем благи. И пак има нещо горчиво в човека. Окултната наука казва, че основата в човешкия живот е горчива. Корените на човешкия живот са горчиви, а плодовете на човешкия живот са сладки. Това са два принципа, които действат. Единият принцип постоянно ражда отрицателни качества, той привлича отрицателните сили и ние не можем да се справим с тях. Казва апостол Павел: „Виждам в себе си един закон, който действа – искам да служа на Бога. Този закон действа в удовете ми, но когато правя това, което е много хубаво, правя и това, което не искам". Оплаква се той. И след като учил дълго време в Школата, онези Братя му показали изходния път. Има един изходен път! И там в 8-ма глава вече пише: „Има един път, през който човек може да излезе". Следователно вие, като ученици, ще се намерите като апостол Павел в едно голямо противоречие. И много по-големи противоречия ще дойдат. То е много естествено. Че ако вие не може да издържате тия противоречия и да придобиете тази светлина, тогава вие няма да може да се ползвате. Та ще имате предвид, някои казват: „И тук хатър, и там се прави хатър, тъй върви работата". А, не, не, в Божествената школа няма никакъв хатър! В Божествената школа да имаш привилегия, значи да станеш най-последен в света и от нищо да не се ползваш. Нищо повече!

Когато дойдем до Божественото, ние не щадим никого! Аз виждам, когато някой път ви направя една забележка, веднага се обиждате. Някои се обиждат много скоро. Аз нямам за цел да ви обидя. Казвам: Пътят, по който вървиш към своя идеал, не е правилен. Някой път някой ми каже: „Не можа ли да ми кажеш това насаме, ами ме компрометираш пред тия братя?" Ами те знаят какъв си! Всички ученици знаят, че той е страхлив, но понеже Учителят казал, той се засрамил. Ами че ти отдавна си засрамен! Нима в класа не знаят, че ти се караш с всички? Някой път хората, като не ни казват погрешката, ние ни най-малко не трябва да си правим илюзия, че те не я знаят. Туй не значи, че те са слепи. Ами те виждат, всичко виждат. За пример аз съм виждал, като влезе някой в стаята ми, ще вдигне единия чаршаф, ще каже: „Горният чаршаф на Учителя е чист, но долният не е чист". Защо се интересува? Този, който дига единия чаршаф, той и в живота си ще бъде същият. Любопитство е това! После, под кревата ще погледне, да види какво има отдолу, обущата на Учителя са там.

И те знаят кое къде е – цигулката къде е, куфарът къде е. То е хубаво, но казвам, туй е любопитство у хората. Сега мислите ли, че при тая черта, която имате, като дойде някой у вас, няма да бръкне да види кое къде е? И вас ще ви изпитат. Ще питат за вас как се обхождате с другите, щедър ли си, като ти поискат пари. И онзи ще каже: „Не е толкова щедър, той е стиснат, малко обича...“ Цигания има, цигания тъй. Имал цигания! Но туй ще ти го каже съвсем тихо. И двамата сега вървят: „Слушай, аз ти казвам като приятел, цигания имаш малко“. А той се препоръчва. После дойде при него друг: „Как си, приятелю, ти си от Школата, нали? Много се радвам“. Къде е тази черта, искреността, у хората? Туй спъва вътрешния прогрес. Невидимият свят е крайно недоволен. Туй ви спъва, отдалечава ума ви от целта. Ами че тази цигания в кого я няма? Кой я няма? За пример някой път ти пазариш един файтонджия, човекът ти иска 30 лева. Казваш: „Деца имам... не може ли 28 лева?“ – „Не може.“ – „Е, хайде де, аз ти давам 29 лева.“ Защо сега искаш да отбиеш един лев? Не че си беден. Макар и беден, някъде може да пожертваш 200–300 лева, а на този, бедния файтонджия, сега ще отбиеш един лев. Някой път искаш да отбиеш един грош! Защо? Цигания е това! Жест трябва! Иди там и виж колко струва. Ако разполагаш, питай колко струва – толкова. Действително толкова ли е? – Толкова. Дай и нищо повече! На Запад няма такива пазарлъци. Там са сложили вече надписа: „С циганията ние приключваме!“ У англичаните няма цигания и пазарлък – прификс. Нищо повече! Влезеш в някой магазин, ще ти кажат: „Това е от вълна, това е от памук“ – точно определят. Или: „Туй не е за теб“, „Ако не излезе така, върнете, ние си взимаме стоката назад“.

Сега, най-първо, всички вие, като ученици, пак ви казвам: Трябва да се научите да бъдете точни. Точно на време за клас! Всички ще идвате точно. Знаете ли колко точно? Аз по някой път правя едно изключение за някои закъснели, влизам 5–10 минути след 7:30 ч. Не, точно! Часовникът ви трябва да е точен. Най-после да си 2 минути по-рано. Първото нещо, което искам от всинца ви в Школата, е точност. То е едно от правилата! После ще ви поставя на изпит, ще държите изпит за точност. Така трябва, точно навреме, другояче не може. Точно трябва да постъпвате!

Сега често като стоя в стаята си, ето какви мисли приемам от вас за наряда, който ви дадох в събора, и съм решил да ви не давам вече такъв дълъг наряд. Един ми казва: „Що ми трябваше всяка сутрин да ставам, бъра-бъра-бъра... то е попщина, то наряд ли е? Веднъж, дваж, не искам вече“. Друг казва: „Много дълъг“. Трети: „Ти остави наряда, то да е само да се чете, ама трябва и да го пееш“. Четвърти: „Освен наряда, пък и тия упражнения, без тях не може ли? Ами че нали трябва да бъда свободен –

аз, какво, ще си слагам юлар, че да ме водят?“ Един ден „Мър-мър-мър“ – разгневи се, погледна някой, каже: „Не искам да правя това, аз мога да мисля сам за себе си“. Казвам: Още какво ще кажеш? – „В една такава глупава работа не влизам. Аз с нея не се занимавам.“ – А-а, тия работи не минават, не минават, не, на крив път сте. Дадете едно обещание доброволно, аз ви казах – изпълните ли вашето обещание, вие се повдигате. Не го правете заради мен. Защото аз си казах на себе си: Нямала баба работа, купила си прасенце. Казвам: Идущата година ще го направя толкова къс, щото в една минута ще го свършиш. Това са изкушения, които идат от тъй наречената зона на изостаналите души, или черната зона, която опасва Земята. Има хиляди и милиони души, които са изостанали, и те са първокласни клюкари. И те не искат никакъв прогрес, никакъв светлина, никакви знания. Техният стремеж е да спънат цялото човечество. И каквото сте спечелили, те да го спрат. Те казват: „Не ви трябва нагоре, защо ще ходите при Господа, дайте тук насам, ние да ядем и пием, ние сме нещо реално. Тук е всичко, на земята“. А „тук“, това значи да може съвсем да те използват.

Та, първото нещо, искам от вас да развиете вашата воля, защото в окултната наука има опасност чрез слабата воля да привличате противоположни влияния и да си объркате сами пътя. Смел трябва да бъде окултният ученик! Защото всеки страх, всяко съмнение, всяка слаба воля ще привлече от тия неканени гости и те, като дойдат вкъщи, ще бъде много зле. Аз съм бил много внимателен към вас. За бъдеще ще взема по-строги мерки, да не пропадат някои от учениците. Някой път човек се ожесточи, потъмнее умът му, няма разположение. Трябва воля, воля! Не се поддавайте! Нямаш настроение да се молиш сутрин. Застани, обърни погледа си нагоре, ще ти дойде някой бял брат на помощ. Понеже си обещал, трябва да изпълниш. Болен си, втресло те е. Стани! Казал си да излезеш на половин километър вън. – Излез! Болен, не болен – излез. Ще упражняваш волята. Ще гледаш да преодолееш, една малка мъчнотия е това. Дал си обещание. Сега вие мислите, че като тръгнете в Божествения път, той ще бъде постлан само с рози, ще ви посрещнат с финикови вейки и ще кажат: „Като вас ученици няма!“ Не е тъй. Тъй е, но като минем от другата страна на тази зона. А докато я минем, трябва да имате тази диамантена воля. Борба трябва с тия неканени гости, да се изявим от една голяма напаст. Вследствие на това се раждат много болести. Та ще развивате волята – диамантена воля трябва! Сега за пример аз ви дадох музика и гледам пак докарахте тия окултни песни до обикновените. Първото правило за окултните песни: ако не си разположен, ако умът ти не е разположен, не пей. Пейте от обикновените песни. За окултните песни трябва да имаш разположение, волево разположение и умът ти трябва да присъства. Разправяше ми един ученик следното. Давам едно

упражнение на учениците и казвам: „Ще извадите ръцете напред и около 10 минути ще мислите все около тялото с отворени очи. Външния свят ще го забравите, само за тялото ще мислите“. Този ученик, като седи, казва: „Чакай да си затворя очите“. Затваря си очите и след 10 минути заспива. Не, с отворени очи става концентрирането. Някой казва: „Чакай да зажумим“. Не, с отворени очи ще се лекуваш, ще мислиш за ръцете си, за краката си, ще прокараш ума си през нервната система, през стомаха, в червата, по цялото тяло, като един господар, който трябва да се разходи навсякъде из своето имение, да види в какво положение се намира всичко. Това значи концентриране.

Когато вие пеете тия окултни песни, умът ви трябва да е концентриран в песента, тогава ще видите резултата.

Вземете за пример упражнението „Изгрява слънцето“. Най-първо, вие, като кажете „Изгрява слънцето“, трябва да видите туй слънце, че изгрява. Трябва да вземете участие с ръцете си. „Изгрява слънцето.“ (Учителят плавно изтегля ръцете напред.) Какво прави слънцето, като изгрява? „Праща светлина.“ (Учителят разтваря ръцете настрана.) Какво донася тя? – Благословение. „Носи радост за...“ (Учителят прибира ръцете към гърдите.)

Втората част: живата сила, какво носи в себе си? Какво е действието на тази жива сила? – Тя всякога извира. Значи ще дадеш на целия си организъм един подтик – на сърцето си, на ума си, на волята си. Туй е едно усилие на волята.

Щом не си разположен, не пей. Дойде ли до упражнение – изпей го по всичките правила!

Нека един от учениците, който е най-способен, един доброволец, да изпее „Изгрява слънцето“. (Мълчание.) Действително, имате право, притеснение е. (Един от братята пее. След него няколко сестри изпяха същото упражнение.) Аз ви казвам: не съм добър певец, но правилно пея. Искам да се научите от мене правилно да взимате тоновете. (Учителят пее и свири на цигулка „Изгрява слънцето“.) Някой път се боите и не изказвате туй, което е в душата ви. Ще се научиш да бъдеш смел. Мисли за сърцето си и не се бой! Може би някой от вас, като пее веднъж, втори път няма да се опита да пее, ще изгуби всякаква охота, защото няма да получи насърчение. Като го слушат, ще кажат: „Ще бъдеш тъй добър, втори път да не ни заставяш да те слушаме“. То е, защото хората обичат хубавото. (Всички пеем „Изгрява слънцето“.) Трябва ви непременно вдъхновение, ще се стараете двойникът ви да влезе в гърлото. Може да имате техника, но

нашата цел не е само до техниката, трябва израз в пеенето. Човек може да направи всичко, но трябва воля и разположение. Имаш ли разположение – можеш; нямаш ли разположение – не можеш. И когато дойде до разположение, трябва да знаете, че в света Господ не обича да си играем. Сега, когато пееш, ще пееш по всичките правила, щом мислиш, ще мислиш по всичките правила, които мисълта изисква. Не можеш ли, ще стоиш настрана. Имайте идеал! Имайте мисълта, че можете да пеете хубаво. Изведнъж може да не достигнете това, но ще знаете, че можете да пеете хубаво. Музиката не е за външната страна на вашия живот, но е едно помагало, да може да уякчите волята.

Имате ли зададено някакво упражнение? (– „Да, упражнението върху съзнанието, да намерим черното петно.“) Тогава ще ви дам друго едно упражнение. Доколкото виждам, никаква точка няма да намерите; то е едно от трудните упражнения, за които може би след една година ще имате резултати, не сега. Но ще го следвате. Туй упражнение, което ще ви дам, е вашето здраве. Упражнението е следното. Вие ще поставите двете си ръце една до друга, палците допрени на една маса, краката ви, и те да бъдат един до друг. Ще седнете и ще почнете да мислите за вашето тяло, както ви казах. Сега всички ще направим туй упражнение за 10 минути, с отворени очи. Ще мислите за ръцете, за краката, за дробовете, само за вас си ще мислите. За нищо друго няма да мислите; ще се концентрирате и с ума си ще извървите по цялото тяло. (Всички направихме упражнението.)

Сега аз ще ви обърна внимание на следното. Туй положение, догдето сте стигнали като ученици, аз не искам да останете на този път, той е един от най-опасните пътища. Не струва да доведеш човека до средата на пустинята и да го оставиш там. Да не мислите, че там може да спрете. Някои казват: „Толкова стига вече“. Не, трябва да стигнете на една определена станция. Там, който иска, може да продължи, който иска, може да остане, но туй положение, в което се намирате, е опасно. Сега не може да ви оставя тъй. През пустинята минаваме. Туй, което имаме, ще използваме; може вода да няма в изобилие, с лишение, с малко ще минем. Тъй трябва да се примирите с условията на живота. Пустиня минаваме, с камили пътуваме, не с някой модерен трен, ще се примирим и няма да философстваме. Там, в пустинята, стават такива бури, всичко може да стане. Трябва да знаем, че и в окултния свят, и там стават бури. Трябва да бъдем умни, защото може животът ни да съвпада с Божествения развой на нещата, да знаем кога може да тръгнем и кога да свършим. Мен ми разправят, че през Балкана минават някои пътници, през планината, сняг, студ, буря, та просто им окапват пръстите на ръцете от студ. Защо ти е да минаваш планината през туй време, та да ти окапят пръстите? Стой си у дома една седмица, почакай! Но веднъж замислиш ли пътя, не закъснявай,

защото буря ще дойде. Ти казваш: „До два дена мога да мина оттатък“, но като дойде бурята, изненада те. Трябва да разбира човек. Затуй ще бъдете всички внимателни, защото окултният свят е един свят на ред и порядък и нещата трябва точно да се изпълняват, тъй, без изключение за всички.

Т. м.

18-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 11 февруари 1923 г., София.

1923_02_14 Предназначение на слънцето, луната и звездите

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ НА СЛЪНЦЕТО, ЛУНАТА И ЗВЕЗДИТЕ

Fir - fur - fen.

Tau - bi - aumen.

Чете се темата „Предназначение на слънцето, луната и звездите".

За следния път пишете върху темата „Първата мисъл, която се е родила в човешкия ум". Мислете върху този въпрос и свободно кажете мнението си. Всеки ще има особено мнение, ще прилича на старите български абаджии, които размерват плата с различни мерки.

Като говорите и пишете за значението на слънцето, на луната и на звездите, виждали ли сте ги? Не сте ги виждали. Под думата „виждане" подразбирам познаване на нещата. Само онзи вижда, който знае, който познава нещата. Какво знаете вие за слънцето? Ако запитате един обикновен човек какво нещо е слънцето, той ще ви каже, че слънцето е светло, кръгло тяло, което изпраща на земята своята топлина и светлина. Знаете ли положително каква минимална част от небесното пространство съставя слънчевият диск? Ако слънцето е милион и петстотин пъти по-голямо от земята, знаете ли колко такива слънца могат да изпълнят цялото небе?

Следователно, когато говорим за слънцето, ние нямаме предвид само външното слънце. То е отражение на голямото, на великото вътрешно слънце. За да си представи какво нещо е вътрешното слънце, човек трябва да мисли, да разглежда нещата по дух, а не по буква, т.е. — по външна форма. Например, ако ви запитат какво нещо е човекът, ще кажете, че човек е същество с глава, с две очи, с две уши, с нос, с уста, с две ръце, с два крака и т.н. — Не, това не е човек. То е все едно детето да нарисува един паун и да каже, че това е паун. Рисунката на пауна не представлява още никакъв паун. Външната форма, тялото не представлява още самото съдържание. Тялото на човека е символ, но идеите не произлизат от тялото. Те само се проявяват чрез тялото. Мислете върху този въпрос, за да се освободите от заблужденията си. Докато имате заблуждения, вие не можете да мислите правилно. Докато живеете в заблуждения, вие се намирате в положение на хипноза, която държи съзнанието ви в сънно състояние. За да бъдете свободни от тия състояния, вие трябва да имате в

себе си велика, свещена идея, която носи живот.

Сега всички хора говорят за слънцето като за картина на някой велик художник. Щом е така, трябва да се замислите върху тази картина, да потърсите нейния автор и като Го намерите, да почувствате в себе си някакъв подем. Какво правят съвременните хора? Те говорят за слънцето, възхищават се от него и нищо повече. Това е неразбиране на идеята, която е вложена в слънцето. Какво разбиране на слънцето е това, ако то не може да ви събуди? Покрай голямото си значение като носител на живот, слънцето е създадено да буди мързеливите хора, да не ги оставя много да спят. Които спят след изгряването на слънцето, те ще се видят в чудо от комарите, които ще ги хапят. И тогава, искат-не искат, ще се събудят. Като се обръщат към слънцето, евангелистите казват: О, слънце на душата ми! След това пък казват, че не знаят защо слънцето е създадено.

Слънцето, луната, звездите са символи на нещо. Слънцето, например, означава държава. Когато един народ, едно племе, една раса или цялото човечество се организира в една външна сила и започне да проявява своето, това се нарича слънце. В Писанието се казва, че слънцето, луната и звездите ще потъмнеят и ще изгубят светлината си. Когато се казва, че слънцето потъмнява, това подразбира държава, която губи своята сила, своята светлина. Луната представя известна религиозна система, независимо от това дали е права или крива. Звездите пък представят великите хора на земята. Значи, ще дойде ден, когато държавите, религиозните системи и великите хора на земята ще изгубят своята сила и светлина и ще паднат от своето величие. Поетите възпяват слънцето, луната и звездите. Вярно ли е всичко, което те пишат?

Представете си, че имате правата линия А _______ В. Тази линия означава движение на човешката ръка, насочена към някой предмет. Съзнателно ли е това движение? То може да бъде съзнателно, може да бъде и несъзнателно. Едновременно с движението на ръката се извършва движение и в някоя част А на   на мозъка. И това движение е несъзнателно. Допуснете, че в точка правата линия е поставен кош с ябълки. Едно дете минава покрай този кош, вижда ябълките и пожелава да си вземе една-две. Детето се спира пред коша и започва да го разглежда от всички страни. По едно време то вижда една дупка на коша, проектира ръката си напред, пъха я вътре, взима една ябълка и се отдалечава. При движението на ръката към коша се образува правата линия АВ. Тази линия се е образувала благодарение на енергията, складирана в един мозъчен център над слепите очи. Този център е наречен център на стяженолюбието. Той кара детето да пожелае една-две ябълки. Друг център, който се намира под слепите очи, центърът на охотливостта,

заставя детето да вкуси ябълката. В движението си тези два центъра вървят пак по права линия. Единият от тях заставя човека да скрие това, което е взел, да го държи надолу. Другият център, на охотливостта, събужда в човека желание да опита, т.е. да вкуси това, което е взел. Като последствие на тия две движения ще имате резултатното движение AD. Това движение се нарича корен на желанията.

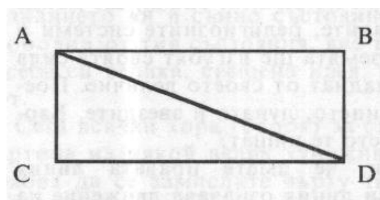

Линията CD означава размера, интензивността на желанията. Някои желания не могат да се реализират. Това зависи от тяхната интензивност. Колкото по- слаба е интензивността на желанията, толкова по-малка е вероятността за тяхното реализиране. Ако линията АВ е по-дълга от ръката на детето, желанието му няма да се изпълни. Какво трябва да направи детето? — Трябва да търси план за реализиране на своето желание. Значи всяко желание или всяка мисъл има няколко елемента, от които зависи реализирането ѝ. Първият елемент е изразен чрез линията АВ, който представя възможност за реализиране на дадено желание в зависимост от условията, вложени в човека за даден случай. Елементът CD означава интензивност на желанието. Елементът BD представя подема на човека към реализиране на желанието. Линията AD представя препятствие, турено на пътя на едно желание. Това препятствие може да е поставено във вид на стена или някаква преграда. Щом се натъкнете на тази преграда, у вас веднага се явява желание да я съборите, да я прескочите или да я пробиете по някакъв начин. Вие ще гледате да направите най-малкото отвърстие, през което да минете на другата страна.

Да се върнем към предназначението на слънцето, луната и звездите. Думата „предназначение" всякога подразбира показалец на известно желание. Във всяко желание е вложена интензивност, сила на неговото постигане. Казваме, че човек е дошъл на земята да се учи, учен да стане. Дали ще стане учен, това е въпрос. В желанието на човека да стане учен трябва да е вложена интензивност. За да се добие тази интензивност, която е в състояние да реализира желанието на човека, три сили трябва едновременно да действат в една и съща посока. Само при участието на тези три сили ученият човек може да реализира своето предназначение. Тези три сили са силите на ума, на сърцето и на волята във физическия свят; силите на мислите, на чувствата и на постъпките в духовния свят и силите на любовта, на мъдростта и на истината в Божествения свят. Какво е казано в Библията за предназначението на слънцето, луната и звездите? — Бог създаде слънцето, луната и звездите, за да отдели деня от нощта, светлината от тъмнината, доброто от злото и да бъдат знамение за дни, за

години и за времена. Те са създадени за знамение на всички събития, които стават в човешкото съзнание. Те определят кръга на живота.

Върху зададената тема „Предназначение на слънцето, луната и звездите" някои се въздържат да пишат, с което искат да кажат, че не знаят какво е предназначението им. — Не, каквато тема и да ви се даде, пишете нещо. От всяка тема гледайте да извадите известна поука. За да Постигнете това, освободете се от личния елемент в себе си и тогава пишете. Каквото и да напишете, не мислете, че ще разрешите важния въпрос, защо светът е създаден. Никой не може да отговори на този въпрос, но въпреки това светът има свое предназначение. Защо е създаден светът? — Светът е създаден за хората, които, в сравнение със съществата от възвишения свят, са деца, изпратени на земята да се учат като в забавачница. В далечното минало и хората като души са прекарвали на небето, но понеже правели големи смущения, Бог се видял в чудо и ги изпратил на земята да се освободи от тях.

Същото става и на земята. Когато някое дете вдига голям шум вкъщи, майка му го праща в градината да се поразходи малко, а тя да е свободна от неговите безпокойствия. Къде е било това дете преди да се роди? То е живяло в ума на майката като жива идея, която е чакала деня на своето реализиране. Щом се е реализирала отвън, тази идея се е облякла в плът, въплътила се е. Тогава тя придобива други отношения към външния свят. Мислили ли сте някога върху себе си какво представлявате като индивиди? Ще кажете, че сте човек. Като човек именно, имате ли ясна идея какво нещо представлявате? Ще кажете, че се познавате. Как се познавате? Днес сте здрави, поправени, румени, но утре заболявате от някаква болест и изгубвате румените и здравето си. Като се погледнете, казвате, че не се познавате и се чудите къде остана вашето здраве, какво стана с вас, че не се познавате. За да не изпада в това положение, човек трябва да намери в себе си онази отличителна черта, която при никакви условия не се мени — всякога остава една и съща. Какво ще бъде положението ви, ако се намерите в един свят, в който всички хора си мязат външно: очи, уши, нос, уста, ръце, крака — всичко е еднакво. Освен това, всички говорят, движат се, работят по един и същ начин. При туй положение вие по никой начин няма да се познаете. В такъв случай ще потърсите някакво вътрешно различие. Първоначално хората външно са си приличали, но вътрешно са се различавали. Вътрешното различие се дължи на това, че те не са излезли едновременно от Божественото съзнание, но последователно. Значи, те се различават вътрешно — по отношение на времето и пространството. Вътрешното различие между хората впоследствие е създало и външно диференциране. Това значи: вътрешното различие на душите постепенно се е отразявало и върху човешките лица.

Допуснете, че ви дадат задача: от сто души, които външно си приличат, да различите всеки един поотделно. Как ще ги различите? Ще отидете при едного, ще поговорите малко с него и ще му турите някакъв белег. Ще отидете при втори, ще му турите друг белег. Така ще обиколите всички и на стоте души ще турите някакъв специфичен белег. Каквото и да правите, вие мъчно ще решите задачата. Като е предвидила всичко това, природата сама е поставила някакъв специфичен външен белег на всеки човек, да се различават хората един от друг: на едного очите и косата са черни; на друг очите и косата са светли; трети пък се отличава от другите по ръст, по форма на тялото, по начин на ходене и т.н. При това положение на нещата, естествено е всеки човек да си състави ясна представа за себе си. Той сам даже трябва съзнателно да търси онази основна черта в себе си, по която се различава от всички хора.

Съвременните хора говорят за невидим свят, за бъдещ живот. Как ще живеят в този свят, когато напуснат тялото си? Как ще се познават едни други? Ще кажете, че ще се познават по двойника си, който прилича на физическото тяло. — Това са думи само. Вие не знаете още какво представлява двойникът. Важно е човек да знае своята основна, отличителна черта. Тази черта се крие във времето на неговото излизане от Великото Божествено съзнание. Раждането на човека от Битието е толкова важен момент, колкото е важен моментът на раждането му на земята. Например, казват за някой човек, че се е родил при изгрев слънце, в шест,часа, 45 минути, десет секунди и пет терци. (— Как можем да различим времето и пространството?) — По интензивността на движението (диаметърът — времето) и големината на кръга (пространството). Значи, има аналогия между раждането на човека на земята и раждането му, т.е. излизането му като душа от Божественото съзнание. Моментът на излизане на душата от Великото съзнание е точно определен. В това отношение всяка душа представлява единица, т.е. някаква строго определена величина. Важна е тази единица в живота. В Божественото съзнание тя играе голяма роля и заема особено място. Щом сте влезли в живота, вие не можете да изчезнете. Нищо не е в състояние да се противопостави на Божествената идея, която ви е подтикнала да слезете на земята. Не само един път, но много пъти човек ще слиза на земята и при това в различни форми: ту като мъж, ту като жена, ту като стар дядо или стара баба, ту като цар и т.н. Ако ви попитат коя е основната черта на този човек, няма да знаете. И той сам не се познава. Ако го поставите пред образите на неговото минало, той ще отрече всички, освен царския образ. Ще каже: Аз се познавам като цар, когато съм воювал със сабя на бойното поле. Защо помни само този образ? — Защото той е един от силните моменти на неговото минало.

И тъй, различните въплъщения в Битието не са нищо друго, освен силните аспекти на живота, които имат положителен и отрицателен характер. Като окултни ученици вие трябва да имате истинска светлина върху въпроса. Що се отнася до практическия живот, и силните, и слабите, и добрите, и лошите аспекти са необходими. Силното добро всякога има за контраст силното зло. Що е злото в случая? — Злото представлява висок планински връх, със своите вечни снегове, които замразяват човека, както омразата заледенява човешкото сърце. Който се качи на този връх, той непременно ще изпита неговата студенина. Долината представя доброто на физическия свят, дето всичко никне, расте и се развива. В духовния свят нещата са обратни: долината символизира злото, а височината — доброто. Значи там, дето на физическия свят има студ, в духовния свят има горещина. И обратно: там, дето в духовния свят има горещина, на физическия свят има студ. Същото може да се каже и по отношение на човешкото съзнание. Когато в една област на човешкото съзнание е светло, в друга някоя област е тъмно.

Човек трябва да знае, че зад топлината някъде седи студът; зад светлината седи тъмнината; зад доброто седи злото; зад учеността седи невежеството. Изобщо, зад всяко изобретение или зад всяка идея седят редица мислители, редица работници, които се проявявали в същото направление. Някой учен открие нещо и казва, че е внесъл нова идея в науката. Да мислите, че този учен, именно, сам е открил нещо, то е все едно конят, който е пренесъл житото в хамбара на господаря си, да казва, че сам го е пренесъл. — Не, зад коня седи колата, а в колата — земеделецът, който върши главната работа. Той е главният фактор в пренасянето на житото. На същото основание казваме, ме ученият, който е измислил нещо ново в науката, не е нищо друго освен впрегнат кон, заставен от господаря си да свърши тази работа. Че е така виждаме от факта, че ученият сам се чуди как е могъл да се домогне до това откритие.

Следователно всеки за себе си ще знае, че той не е главният фактор за новото, което иде в света. Той е носител само на идеи, които идат от по-високи сфери. Както човек се ражда и преражда, така и идеите се раждат и прераждат, пренасят се от един човек на друг. Както една идея е най-добре изнесена в последния момент на развитието си, така и сегашният живот за всеки човек е най-добър, макар условията на живота му да са такива, че го заставят сериозно да мисли. Наистина, човек трябва да бъде заставен да мисли. Мнозина не обичат да работят. За да обикнат работата, Провидението ги поставя при бедни условия и те се принуждават да научат различни изкуства. Дето има камшик, там има работа, труд, усилия. След всичко това някой ще каже, че е учен човек. Да, учен е, но

благодарение на камшика, на условията, които насила го заставят да работи. Тъй щото, като ученици вие трябва да изучавате окултната наука, но без да пренебрегвате официалната. Тя е предговор към окултната наука. Тя е създадена от онези възвишени, разумни същества, които ръководят съдбата на човечеството. И официалната наука е окултна, само че изучава външната страна на живота и природата.

Всички хора се стремят към знания. Знанията, към които се стремят, не са съществени, но са необходими. Те са подготовка, приготвяне за онова, което в бъдеще ще получат. Старите гърци са казвали, че човек трябва да познае себе си. Христос пък е казал: „Възлюби ближния си като себе си!" Думите „себе си" подразбират мярка, с която се определят всички неща. Азът е мярката, с която човек определя любовта към своя ближен. Следователно, когато любиш ближния си, ти трябва да мислиш за себе си. Когато искаш да познаеш себе си, ти трябва да мислиш за Бога. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила". Значи, Бог е мярка. За какво? — За познаване на себе си. При това положение любовта към Бога се осмисля.
И тъй, слънцето е емблема. То символизира Бога на физическия свят. То представя Великият принцип, който дава живот. Слънцето означава любовта на човека към Бога. Луната представя самия човек, а звездите — любовта на човека към ближните. Слънцето е Бог, луната — човекът, звездите — неговите ближни. Следователно, за да познаете звездите, трябва да мислите за луната; за да познаете луната, трябва да мислите за слънцето. Наистина, луната се открива на хората само след като слънцето я освети. Само слънцето е в състояние да ни открие луната. Когато слънцето залезе, то хвърля светлина върху луната и тя става видима за нас. Когато луната се скрие, тя хвърля светлината си върху звездите и те стават видими за нас. Значи, слънцето трябва да се скрие, за да се види луната. И луната трябва да се скрие, за да се видят звездите. Този закон съществува и в обществения живот. И тъй, ако искате да познаете себе си, вашето слънце трябва да бъде на противоположната страна на съзнанието ви, да хвърля светлината си върху него. Ако искате да познаете ближните си, съзнанието ви пък трябва да бъде на противоположната страна. При това положение само животът има смисъл.

Със зададената тема „Предназначение на слънцето, луната и звездите" имах предвид да помислите не само върху физическото слънце, но и върху онова вътрешно, духовно слънце, което е свързано с духовния живот на човека. Това слънце изучаваме ние. Що се отнася до физическото слънце, всеки знае нещо. Когото запитате за слънцето, ще ви се каже, че то действа благотворно върху растенията. Под неговите лъчи те растат, цъфтят,

връзват плодове, зреят, а ние опитваме зрелите, сладки плодове. Ако се зададе въпросът, защо са създадени небесните светила, лесно може да се отговори. Всичко в света е създадено, за да мислят и да учат хората. Какво значи да мислите? Да мислите върху нещо, това значи да имате точно определена, конкретна идея върху този предмет. Казвате, че мислите за приятеля си. Как мислите? Ще кажете, че като си спомните нещо за него, все едно, че сте мислили. Не е така. Да мисля за приятеля си, значи да вляза във връзка с него и той да почувства, че съм помислил за него. Като мисля за приятеля си, ще му напиша писмо, в което ще му съобщя, че се намирам в добро разположение на духа, че съм свършил една сериозна работа и сега имам предвид да заема някаква служба, да приложа това, което съм научил. Като споделя с приятеля си това, което ме радва, аз се свързвам с него.

Изобщо, всяка мисъл, всяка идея трябва да бъде строго определена, ако искате да се реализира. А така, че сте помислили за приятеля си, че в този момент е някъде на театър или на концерт, това не е мисъл. Истинска положителна мисъл е само онази, която носи в себе си известно благо както за самия човек, така и за окръжаващите. Ближните ни трябва да се ползват поне от излишъка на това благо. Този закон съществува и в природата. От изобилието, с което разполага, природата всеки момент отделя по нещо за всички живи същества.

Съвременните хора не се спират върху този закон и казват, че никой не ги обича, никой не се грижи за тях. Щом получат някакво благо, тогава казват, че има кой да ги обича и да се грижи за тях. Кой е първият признак на любовта? Мнозина поддържат, че първият признак на любовта е жертвата. Така ли е всъщност? В това отношение окултната наука е строга. Тя гледа сериозно на въпроса за жертвата. Кога и как трябва да се дава жертва? Има неразумни жертви, които нищо не допринасят. Понякога човек съзнава, че трябва да направи някаква жертва, но ще я направи късно, когато моментът е пропуснат.

Детето на една циганка заболяло тежко. Във време на болестта си то казало на майка си: Мамо, купи ми малко мед. — Ще купим, мама. — Мамо, искам малко масло. — Ще купим, мама. — Мамо, яде ми се сладка баница. — Ще купим, мама. — Мамо, ядът ми се ябълки. — Ще купим, мама, всичко ще купим. Един ден детето умряло, не могло да издържи на болестта. Като видяла това, циганката си казала: Горкото детенце — умря, но поне си хапна от всичко, каквото пожела. Питам: Какъв смисъл има в такова хапване? Циганката имала желание да направи жертва за детето си, да му достави каквото искало, но никаква жертва не направила. Обичта е цвят, който навреме трябва да се опраши. Закъснее ли пчелата или

пеперудката да дойде навреме, цветецът изсъхва, без да завърже. Между цвета и пеперудата трябва да става правилна обмяна, и то на определеното за това време.

Когато съзнанията на две същества са будни, те навреме се жертват, взаимно си услужват и навреме изпълняват Божия закон. Като знаете това, бъдете будни, навреме да използвате и най-малките моменти за жертва, за изпълнение на волята Божия. Ученикът трябва да бъде буден, да бъде изправен в своите прояви, да не изпуща и най-малките моменти за правене на добро. Това значи да се прояви Божественото съзнание в човека. Когато Божественото съзнание работи в човека, той придобива благ израз на очите, лицето му става светло и е готов на всички жертви. Каквото има, той е готов да го сподели с ближните си. Щом Божественото съзнание го напусне, той става обикновен човек. Докато Божественото съзнание присъства в човека, той има стремеж към възвишеното и е готов на всякакъв подвиг. Божественото повдига падналите души, поставя ги на прав път и ги подкрепя. Щом пренебрегне Божественото в себе си, човек пада духом, започва да става груб, недоволен и е готов на всички престъпления. Това се забелязва не само в отделния човек, но и в целия свят. Когато Божественото съзнание отсъства, навсякъде в света се вършат престъпления. Когато Божественото съзнание присъства, доброто се проявява навсякъде. Това са състояния, които хората наричат ден и нощ. Където Божественото съзнание присъства, там е денят на живота. Където Божественото съзнание отсъства, там е нощта на живота. В първия случай слънцето царува, а във втория — луната.

Всяко благородно чувство или желание, което се ражда дълбоко някъде в човека, е Божественото начало в него. То определя човека като човек. Единственото нещо, което индивидуализира човека, това е Божественото начало в него. Докато мисли за Бога, човек познава себе си. Щом престане да мисли за Бога, той престава да се познава. Бог е огледало за човека. В Него само можем да се оглеждаме и познаваме.

Темата, която ви дадох за следния път, беше: „Първата мисъл, която се е родила в човешкия ум". Мислете върху тази тема, без да прибягвате до онова, което са казали някои автори. Важно е да се върнете към вашето минало, там да намерите своята първа мисъл. Само там ще намерите истината. Истината не е в обикновения, във всекидневния живот. Тя е в Първичния живот, дето душата живее. Чистата вода не е в реката, където има много примеси. Чистата вода е в планинския извор. Там ще отидете, ще си начерпите вода и ще се върнете. Който иска да пие чиста вода, той сам ще отиде на извора да се напие. Какво правят съвременните хора? Един отива на извора, а останалите си наливат от неговото шише. — Не,

щом водата излиза вън от извора и се пренася от човек на човек, тя губи вече своята чистота, своята девственост. Така пренесена тази вода, тя не е вече от извора, но от реката, в която има много примеси. Един автор изнесъл една истина. Друг някой възприел тази истина и я предал на трети. Третият я предал на четвърти и т.н. Това е вода от река, но не от самия извор. Ако в продължение на един месец болният излага гърба си на слънце и размишлява върху него, той ще научи от самото слънце повече, отколкото ако чете всичко, каквото учените са казали за него.

Помнете правилото: Вярвайте в Божественото съзнание, което работи в човека, и никога не се колебайте в него. Докато вярвате в Божественото в себе си, вие сте в деня на живота. Щом се усъмните и разколебаете в Него, вие сте в нощта на живота. Страшно нещо е съмнението! В тази област са падали големи адепти и светии. Достатъчно е да проникне най-малкото съмнение в душата им, за да паднат от голямата висина, до която са достигнали. И апостол Павел казва: „Боя се, като проповядвам на хората, сам да не бъда отхвърлен". С тези думи той изказва страха си от съмнението. Дайте място на Божественото съзнание в себе си и не се страхувайте. Затова обаче се изисква будно съзнание. Когато съзнанието на човека е будно, той ще бъде изпълнен от добри и благородни мисли и чувства.

От всичко, което досега ви говорих, 25% ви е ясно, 75% — тъмно. Това е достатъчно. Използвайте онова, което ви е ясно. Приложете го в живота си, ако искате да имате успех.

Упражнение: Размишлявайте две минути върху първата мисъл, която се е родила в ума ви. За да дойдете до тази мисъл, представете си, ме в този момент излизате от Бога и проследете първата мисъл, която мине през ума ви. Ако не можете да намерите тази мисъл, не се смущавайте. При свободно време пак ще повторите опита. Размишлявайте върху първата мисъл, за да се ползвате от нея. Приятно е човек да мисли.

17-та лекция от Учителя,

държана на 14 февруари 1923 г., София

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

1923_02_18 Не дойдохъ да разруша, но да изпълня

НЕ ДОЙДОХЪ ДА РАЗРУША, НО ДА ИЗПЪЛНЯ

„Да не мислите, че азъ дойдохъ да разруша закона или пророците: не дойдохъ да разруша, но да изпълня“. (Матея 5:17)

Ще прочета нѣколко стиха отъ 5 глава отъ Евангелието на Матея, отъ 17 до 27 стихъ.

(17) Да не мислите че азъ дойдохъ да разруша закона или пророцитѣ: не дойдохъ да разруша, но да изпълня. (18) Защото истина ви казвамъ: Доклѣ да прѣмине небето и земята, една рѣска или една точка отъ закона нѣма да прѣмине дори се всичко не сбѫде. (19) И тъй, който наруши една отъ най-малкитѣ тѣзи заповѣди, и научи така человѣцитѣ, най-малъкъ ще се нарече въ царството небесно; а който стори и научи, той ще великъ да се нарече въ царството небесно. (20) Защото казвамъ ви че ако вашата правда не надмине правдата на книжницитѣ и Фарисеитѣ, нѣма да влѣзете въ царството небесно.

(21) Чули сте че е речено на старовրѣменнитѣ: „Не убивай; и който убие ще бѫде повиненъ на сѫдъ.“ (22) А пъкъ азъ ви казвамъ че всѣки който се гнѣви на брата си безъ причина ще бѫде повиненъ на сѫдъ; и който рече на брата си: Рака, повиненъ ще е за прѣдъ събора; а който му рече: Безумне, ще бѫде повиненъ за пъкъла огненъ. (23) И тъй, ако принесешъ дара си на олтаря, и тамъ се усѣтишъ че братъ ти има нѣщо на тебе, (24) остави дара си тамъ прѣдъ олтаря, и иди, първомъ се примири съ брата си, и тогазъ ела та принесъ дара си. (25) Спогодявай се съ противника си скоро, додѣ си на пѫтя съ него, да не би противникътъ ти да те прѣдаде сѫднику, а сѫдникътъ те прѣдаде на слугата, и те хвърлятъ въ тъмница. (26) Истина ти казвамъ: Нѣма да излѣзешъ отъ тамъ доклѣ не отдадешъ най-послѣдния кодрантъ.

Ще говоря върху 17-стихъ. „Да не мислите, че азъ дойдохъ да разруша закона или пророците: Не дойдохъ да разруша, но да изпълня“.

Този стихъ включва три основни идеи. Законътъ всѣкога се отнася къмъ твърдата материя, нали? На философски езикъ казано: законътъ се отнася къмъ туй, което е проявено, къмъ реалностьта, която е вече проявена и оформена.

Пророцитѣ, това е начинающето, разумното, проявяването на Божественото у човѣка, т.е. пророкътъ е човѣкътъ, който се стреми да

схване една Божествена мисъль, да я прѣдаде на свой езикъ, да я направи достѫпна на своитѣ ближни.

И, като казва, че азъ не дойдохъ да разруша, но да изпълня, то значи, че Синътъ Божий, т.е. Онзи, Който е създалъ всичко, Той нѣма да наруши този законъ. Този законъ, той е възвишеното, Божественото. Божественото, това е законътъ въ своето първо произхождѣние. Свѣтътъ започва съ законъ, т.е. той е първиятъ потикъ, който дава направлѣние на човѣшкия духъ. Прѣдставете си, че вие сте изхвърлени въ пространството, и тръгнете въ туй безпрѣдѣлно пространство, говоря съ езика на ученитѣ хора, съ езика на съврѣменната наука, както тя опрѣдѣля безпрѣдѣлностьта на пространството, да направите една разходка съ бързината на свѣтлината, какво ще разберете? Защото, казватъ, че само за да се измине, да се прѣкръстоса нашата слънчева система, която се състои отъ 100 милиона слънца, съ бързината на свѣтлината която е 300 хиляди километра въ секунда, трѣбва да изминете нѣщо около 130 (квадралиона километра), а за това се изискватъ около 36,000 години. Толкова хиляди ви сѫ потрѣбни, за да минете прѣзъ тази вселенна отъ едно слънце къмъ друго, а нѣкои изчислѣватъ, че за да минете отъ една вселенна къмъ друга най-близка вселенна съ бързината на свѣтлината, трѣбватъ ви 90 милиона години. Сега, допуснете, че вие сте едно разумно сѫщество, философъ, държавникъ или какъвто и да е, явили сте се на земята, и прѣтендирате, че имате нѣкакво право, и прѣдставете си сега, че нѣкой ви слуша, и вие разказвате, че нашата вселенна се състои отъ 100 милиона слънца, и друга нѣкоя се състои пакъ отъ 100 милиона слънца, то питамъ ви: знаете ли въ какво се състои тази свѣтлина, какво има въ тия слънца?

И сега, ние седимъ на земята, играемъ си, има Господь, нѣма Господь има Господь, нѣма Господь. Това е задаване на рѣшаване на единъ въпросъ. Или, другояче, философски казано: Ти можешъ ли да докажешъ, че има Господь? – Мога да го докажа. Ти можешъ ли да докажешъ, че нѣма Господь? – Мога да го докажа. И едното мога да докажа, и другото мога да докажа. Какъ? Ето въ какво седи философски доказването. Седимъ на една маса, запалимъ свѣщъ, и споримъ има ли свѣтлина? – Има. Можешъ ли да докажешъ? – Мога. Можешъ ли да докажешъ, че нѣма свѣтлина? – Мога. Пфу – изгася свѣщта. Можешъ ли пакъ да докажешъ, че има свѣтлина? – Мога. Запаля свѣщта. Можешъ ли да докажешъ, че нѣма свѣтлина? Пфу – изгася отново свѣщта. Значи, има Господь – свѣтлината свѣти; нѣма Господь – духна свѣтлината, изгася я. Експедитивно е туй доказване. Тъй постѫпватъ ученитѣ хора. Нѣкой философъ духне въ ума ти, загаси свѣщта, каже ти: „нѣма Господь“. Нѣма Господь разбира се, тѫмнина е вѫтрѣ. Дойде другъ философъ, запали свѣщта, ти, има Господь. Трети я пакъ изгаси, нѣма Господь. Това е то всичката философия на философитѣ.

Има редъ философски трактати, които започватъ, говорятъ тамъ за онова субективното, трансценденталното, но и самите философи не знаятъ, какво е това трансценденталното. Питамъ: когато Господь създаваше вселенната, вие знаяхте ли каква бѣше земята, вие бѣхте ли Негови съветници? Нѣкой геологъ намѣрилъ едно малко камъче, и споредъ него описва каква е била нѣкога земята. Това сѫ само възможности, допущания. Турцитѣ казватъ „олагеле", т.е. всичко е допустимо, възможно е. Това не е упрекъ, но питамъ: на каква база, на какво почива нашата философия? Всички ние трѣбва да се научимъ да мислимъ правилно. Спасението ни е тамъ. Едно врѣме, единъ турски султанъ казалъ: „Онзи, който дойде да ми каже най-голѣмата лъжа, но сѫщинска лъжа, която азъ да призная за такава, ще му дамъ много голѣма награда". Между турцитѣ има такива, особени хора, наречени дервиши. Изпровървѣватъ се тѣ единъ слѣдъ другъ при султана, да му разказватъ лъжи, една отъ друга по-голѣми. Идва първия дервишъ, и казва: „Султанъ ефенди, майка ми насади едно паче яйце, и то като се търкулна, отъ него излѣзе една голѣма камила". Султанътъ казва: „Олагели, може да е така, възможно е". Идва другъ дервишъ и казва: „Султанъ ефенди, едно врѣме, когато баща ми воюваше съ московцитѣ, изтръгна си единъ косъмъ отъ брадата, тури го на Дунава и направи единъ голѣмъ мостъ отъ него". „Олагели, казва султанътъ." Идватъ трети, четвърти дервишъ, и най-после идва единъ дервишъ, носи единъ голѣмъ празенъ кюпъ, и казва: „Султанъ ефенди, едно врѣме баща ти воюваше съ московцитѣ, и баща ми му даде на заемъ този кюпъ пъленъ съ злато". Султанътъ, като го слушалъ, помислилъ си: ако каже пакъ олагели, ще се хване по закона, и ще трѣбва да плати, затова казалъ: „Буаландеръ – не е възможно това." Сега, и ние така, когато не ни засяга една истина, казваме – възможно е, но когато ни засяга, казваме: А, туй не може да бѫде! Защо? Защото ще плащаме. Нѣкой пѫть ние прѣдставляваме закона като единъ начинъ, методъ, чрѣзъ който нашиятъ животъ, разумниятъ животъ се развива, и тия закони ние трѣбва да ги разбираме. По подобие на тия закони, които сѫществуватъ въ природата, сѫ направѣни и нашитѣ закони. Всѣка фамилия си има свои закони. Бащата и майката, тѣ създаватъ законитѣ. Нѣма домъ, дѣто да нѣма свои закони. Нѣма общество, което да нѣма свои закони, но работата е, че тия закони не сѫ тъй постоянни, както законитѣ на природата. Слѣдователно, тѣ иматъ врѣменно уподоблѣние.

Сега, Христосъ нѣкѫдѣ засѣга Моисѣевия законъ, въ който имаше нареждания, какъ трѣбваше да живѣятъ евреитѣ, обаче, Христосъ тукъ въ другъ смисълъ засѣга законитѣ, спорѣдъ които трѣбва да живѣятъ хората – спорѣдъ законитѣ на живата природа. Когато ние прѣстѫпваме тия закони, въ тѣлото ни се зараждатъ всички болести. Всички съврѣменни болести се дължатъ на прѣстѫпването на тия закони. Най-първо, отъ нередовното ядене се разваля стомаха ни. Отъ нередовнитѣ чувства или отъ

неправилното проявлѣние на чувствата, се демагнетизирва слънчевия възелъ, и вслѣдствие на това, въ дихателната система се явява едно стеснение, поражда се бронхитъ, или задушаване, или охтика. Слѣдъ туй, отъ неправилната употрѣба на нервната енергия, нервната система се изтощава, и се добиватъ съврѣменнитѣ нервни болести, главно неврастения. Затуй Христосъ казва: „Не дойдохъ да разруша закона." Важно е приложението на закона въ фамилията, въ домоветѣ, а не въ църквата. Законътъ трѣбва да царува въ домоветѣ вѫтрѣ. Нали когато ще се роди едно дѣте, майката ще трѣбва да разбира онзи великъ законъ, какво направлѣние, какъвъ наклонъ да даде на този животъ. Първиятъ наклонъ, който майката даде на дѣтето си, той опрѣдѣля неговата бѫдеща сѫдба. Сега ще кажете: какъ тъй? Е, прѣдставете си, че азъ държа една площъ, и ѝ дамъ единъ малъкъ наклонъ, и вие слизате по него, ще можете да слизате тъй прѣспокойно. Но ако дамъ единъ такъвъ силенъ, голѣмъ наклонъ, какво ще стане съ васъ? – Цѣла една катастрофа. Слѣдователно, всѣки единъ животъ върви по една площъ, и въ него е важенъ този моментъ, първиятъ потикъ, който майката дава на своето дѣте. Не само това, но важенъ е моментътъ, когато ще се даде една проповѣдъ, когато човѣкъ се обръща къмъ Бога. Важенъ е наклонътъ въ този моментъ. Важно е, когато четете нѣкоя книга по философия или каквото и да е друго, какъвъ е наклонътъ, при който ще възприемате една мисъль. Слѣдователно, важно е какъвъ наклонъ сте взели въ този моментъ, защото всички тия мисли вървятъ по нѣкакви закони.

Сега, ние говоримъ за мисълта. Тя видима ли е? Не, но тя си има свои резултати. Мисълта се изразява въ онова разумното проявлѣние на живота. Онова дѣте, което е интелигентно, може да вземе цигулката да свири; мисълта въ него ще върви правилно, послѣдователно. Човѣкъ може да взѣме да направи една кола, да напише една книга, да изсвири едно парче, ако е художникъ – да нарисува една картина. Туй показва, че разумниятъ законъ дѣйствува въ реалния, въ видимия свѣтъ. Да допуснемъ сега, че въ нѣкой домъ идватъ нещастия едно слѣдъ друго. Едно дѣте се роди – умира; второ дѣте се роди – умира; твоето дѣте се роди – умира. Казватъ: „Такава е сѫдбата му, късметътъ му е такъвъ, или пъкъ урочасало е нещо дѣтето, или пъкъ, майката, като бремѣнна още, като вървѣла нѣкога изъ улицата, уплашила се отъ нещо". Не, не сѫ тамъ причинитѣ. Ако вие взѣмете просено брашно, ще можете ли отъ него да направите баница? Кому отъ васъ, ако дамъ брашно отъ просено семе, ще може да направи баница? За просеното брашно има дори единъ разказъ. Едно врѣме, въ свѣта се отворила една велика война, та житото, ечемикътъ, рѫжта и кукурузътъ отишли да помагатъ на човѣчеството, и рекли на просото: „Тебѣ ще те оставимъ дежурѣнъ тукъ да помагашъ на хората, който не се биятъ". Просото ги запитало: Баница да ставамъ ли? „Ти хлѣбъ стани, че за

баница не мисли!“ Отъ просото едва хлѣбъ можешъ да направишъ, та и баница! Сега, ако майката образува тѣлото на дѣтето си отъ просено брашно, никаква баница не може да стане отъ него, даже и хлѣбъ мѫчно става. Боза отъ него може да става, даже първокачествена боза, която по пѫтя се продава. И тогава, ако единъ човѣкъ е създаденъ отъ такова брашно, той ще бѫде само съ прѣтенции въ свѣта, че това не е право, онова не е право, и тъй ще мине живота си. Добрѣ, но има единъ основенъ законъ, съ който ние не трѣбва да си играемъ. Той е, че свѣта има абсолютенъ редъ и порѣдъкъ. Това е първото нещо. Туй го отричатъ философитѣ. Песимиститѣ казватъ, че този свѣтъ е единъ отъ най-лошитѣ свѣтове. Възможно е. Оптимиститѣ казватъ, че този свѣтъ е единъ отъ най-добритѣ свѣтове, по-добъръ свѣтъ отъ него нѣма. Възможно е. Олагели – и едното и другото е възможно. Но нашиятъ свѣтъ, нашата земя е само едно звено отъ всички свѣтове. Земята е единъ свѣтъ отъ най-низкитѣ свѣтове, тя не е отъ висшитѣ свѣтове. Ние сме още отдолу. Този свѣтъ е само едно приготовлѣние, отлична лаборатория е. И когато нѣкой човѣкъ стане много своенравенъ въ Божествения свѣтъ, и не иска да се подчинява на Божественитѣ закони, изпращатъ го тукъ на земята. Тукъ има даже нѣкои арахангели. Седятъ горѣ тѣ, искатъ да подигнатъ бунтъ, и Господь казва: „Изпратете го долу на земята“. Дойде тукъ, оковатъ го въ материята, започне да ходи той тукъ-таме, маха главата си, туй каже, онуй каже, никой не го слуша. „Не върви живота“, казва той. Вие казвате: „Нали е арахангелъ“! Да, той е като единъ генералъ. Докато има войници, казва: „Напредъ!“ – Изважда ножа си, силенъ е. Но като нѣма войници, остава самъ, и какво може да направи. – Нищо. Да, арахангелъ е, докато има сили задъ себе си, и тогава може да ги управлява, всичко става. Но, като извади ножа си и каже „Напредъ“, а тѣ не го слушатъ, какво може да стане? Слѣдователно, всички наши постѫпки трѣбва да бѫдатъ разумни. Защо? – Защото нашиятъ животъ не зависи отъ насъ. Има една велика сила, която е вложила живота въ насъ, и тя държи сметка за всичко. Отъ нея всичко зависи. Нѣкой казва: „Азъ мога да живѣя, както искамъ“. Не, много се лъжете, не можете да живѣете, както искате. Че не можете да живѣете, както искате, ще видите, че утрѣ тази сила ще ви хване, и ще каже: „Хванете този голѣмъ генералъ, турете го тукъ вѫтрѣ въ гроба!“ И започва тогава живата природа да дѣйствува, дѣре кожата му, отъ тукъ вземе, отъ тамъ вземе, и слѣдъ 5–6 години виждате, останали само голи кости. Кѫдѣ е генералътъ, кѫдѣ е отишълъ той? Не само генералътъ е тамъ, но какви патриарси, какви адепти, какви брамини, какви пророци има! Кѫдѣ сѫ отишли тѣ? И въ туй отношение има единъ великъ законъ, който постѫпва еднакво справедливо къмъ всички пророци, царе, оголва ги всички тия хора. Ама царь е той! Още по-добре, той е мазничъкъ, доведѣте го тукъ, той повече ще плати. По сѫщия начинъ ще смъкнатъ нѣкому кожата, както и на последния беднякъ. Питамъ тогава: Каква разлика има между

бедния и богатия, когато смъртьта ги хване? За смъртьта ние имаме едно особенно, смешно понятие. Споредъ индуската философия, смъртьта е Богъ, една Божествена сила, която разполага съ всички закони. Тя казва: „Доведете тукъ този непокорния!“ Съблечете го. „Хайде сега върви си по пѫтя“!

Христосъ, Който познава закона, казва: „Азъ не дойдохъ да разруша, но да изпълня“.

Сега, ние като влѣземъ въ този пѫть, мислимъ, че можемъ да пристѫпимъ закона. Не. Ако единъ правѣдникъ прѣяде, по сѫщия начинъ ще го боли карема, както единъ грѣшникъ. Ами че правѣдниятъ въ какво трѣбва да се проявява? Правѣдниятъ трѣбва да бѫде уменъ човѣкъ, да знае какъ да яде, да се задоволѣва съ малко, и да знае какъ прѣвръща тази енергия отъ туй малкото. Ние съврѣменнитѣ хора много работимъ, малко печелимъ. И почти цѣлиятъ ни животъ сега е прѣвърнатъ къмъ това стремление да си изкараме прѣхраната, както и птицитѣ. Ние и птицитѣ въ туй отношение си мязаме. Гледашъ нѣкое врабче, ходи цѣлъ день, тукъ кацне, тамъ кацне, на плета кацне и ти казвашъ: „Колко е свободно то!“ Да, но то цѣлъ день ходи, гледа, гдѣ да намѣри храна да се наяде. Вечерьта казва: „Слава Богу мина деня, намерихъ си малко храница“. На другия день, то пакъ си търси храна. Казвашъ: „Колко хубаво гледа!“ Гледа хубаво, търси си храна. Да кажемъ, вие сте агентъ на нѣкое осигурително дружество. Ставате сутринь, казвате си: „Господи помилуй, кого да осигуря днесъ? А, ще отида при този тамъ Петко Драгановъ, той е богатъ, ще го осигуря за 50–60,000 лева.“ И отивашъ да го убѣждавашъ, търсишъ прѣхрана за себе си и за дѣцата си. Не е лошо. На другия день, пакъ ставашъ, казвашъ: „Господи помилуй“. Имашъ нѣкоя възлюблена, вземешъ перото, драсъ-драсъ, написвашъ нещо – поетъ си. Проповѣдникътъ стане сутринь, седне и той да мисли. Чакай, дойде му наумъ нещо, взѣме Библията, прочете нѣкой стихъ, ще проповѣдва върху него. Прочита стиха: ако не се покаете… Ако не се покаете, като че той е най-голѣмиятъ праведникъ, та за другитѣ… ако се не покаете. Ами ти ако се не покаешъ? Въ Америка има много проповѣдници, нѣкои отъ тѣхъ сѫ много ексцентрични, въ всичкитѣ църкви има такива, та единъ отъ тѣхъ проповѣдва прѣдъ голѣма публика, казва имъ: „Или трѣбва да живѣете, както Богъ казва, или всички ще отидете въ пъкъла. Азъ имахъ една баба, тя не слушаше Господа, и като умрѣ, въ пъкала отиде“. Единъ господинъ отъ събранието, като го слушаше, стана и взе да излиза. „Стой, стой, гдѣ отивашъ“ – Въ пъкъла отивамъ, нѣма ли да пратишъ много здраве на баба си? Питамъ този проповѣдникъ, който казва, че баба му е била въ пъкъла, той ходилъ ли е въ пъкъла? Само този човѣкъ, който е ходилъ въ пъкъла, само той може тъй сигурно да казва това. Ти ходилъ ли си тамъ, знаешъ ли какво нещо е

пъкъла, провѣрилъ ли си го? Ама езицитѣ имъ засъхвали! Ти билъ ли си тамъ? Ама тъй казва Христосъ. Добре, ако вѣрвате въ думитѣ на Христа, вие не трѣбва да грѣшите. Вие не вѣрвате въ думитѣ на Христа, затова грѣшите. Ако човѣкъ само единъ пѫть е билъ въ ада, то, като дойде на земята, изведнъжъ ще се освободи отъ всичко, и ще каже: „Туй, което видѣхъ, слѣдъ тия мѫчения, които минахъ, не искамъ нищо, нито паритѣ нито кѫщитѣ, нищо не искамъ“. Ще кажете: „Ама то е празднa работа!“ Сега, има евангелиски проповѣдници, които доказватъ колко милиона години ще стои човѣкъ въ пъкъла, колко врѣме ще страда. И започватъ: Ако човѣкъ влѣзе въ пъкъла, то, нѣма да му се простятъ грѣховетѣ, докато не се изпари всичката вода на океана, като се приеме, че само по една капка вода се изпарява на годината. Той съветникъ ли беше на Господа? Казвамъ: „Ти не разбирашъ Писанието“. Защо твърдятъ тѣ това? Защото въ Писанието тамъ Богъ казалъ на еврейския народъ: За вечни врѣмена ще ви изхвърля отъ лицето си. Какво означава това „Вечно“? Значи веки-вековъ. Минатъ се 200–500–600 години, дойде единъ пророкъ, казва: „Израиле, обърни се къмъ мене“. Дойде другъ пророкъ, казва: „За вечни врѣмена ще ви изхвърля отъ лицето си“. Въ веки вековъ. Какво значи това 10,000 години? Ние не сме съветници на Бога, и нѣмаме право да казваме, кой колко ще бѫде наказанъ. Не е въпросътъ за наказанията. Има законъ, който хваща човѣка. Туй трѣбва да го знаете. Човѣкъ вѫтрѣ въ една минута може да приживѣе хиляди години страдания. Тъй щото страданията, наказанията не се опрѣдѣлятъ отъ врѣмето.

Сега, да се върнемъ къмъ нашата мисъль. Има законъ въ свѣта, който трѣбва да спазваме. Този законъ е необходимъ за сегашното наше развитие, за щастието на дома ни. За да можете да създадете бѫдещето общество, непрѣменно мѫжътъ и жената трѣбва да знаятъ този великъ законъ., защото, казва Христосъ: „Този законъ нѣма да се измѣни дотогава, докато небето и земята прѣминатъ. Нито една рѣзка отъ този законъ нѣма да се измѣни“. Е, хубаво, тогава Христосъ казва: „Какво се изисква за изпълнението на този законъ?“ Има два начина за изпълнението на този законъ. Единиятъ начинъ е чрѣзъ страхъ, както въ животинското царство. Но това изпълнение на закона не е правилно, то е неразумно изпълнение. Вториятъ начинъ е чрѣзъ закона на Любовьта, на Мѫдростьта – не само да обичашъ, но да си мѫдъръ да изпълнявашъ Божия законъ. Е, добре, тъй както сега ние се поляризираме, правилно ли е? Вие сте майка, имате двѣ родни дъщери, като ангелчета, но на едната дъщеря направите по-хубави дрешки, по-добре нашарени. Другата дъщеря веднага ще измѣни мнѣнието си заради васъ, и ще каже: „Азъ мислихъ, че майка ми е по-умна“. Питамъ: Защо дъщеря ви е измѣнила мнѣнието заради васъ? Какво е причината? – Има вѫтрѣшни причини. Сега, като влѣземъ вѫтрѣ въ религиозния животъ, същеврѣменно трѣбва да стане една промѣна и въ

душата и въ ума на човѣка въ неговитѣ разбирания. До тогава, докато ти мислишъ, че нѣкой може да взѐме твоето щастие, ти не си свободенъ. Щастието на човѣка въ свѣта зависи отъ него самия. Никой не може да ти взѐме щастието. Щастието на човѣка, това е Богъ, Който живѣе въ него, А като казвамъ Богъ, Който живѣе въ човѣка, не разбирамъ друго нещо, освѣнъ, че това е едно схващане, една особена свѣтлина, която, като озари човѣка, въ него става една особена промѣна, и той вѣрва, че има една велика интелигентна сила, и каквото намислишъ, тя веднага ще те направлѣва. Намислишъ нещо, веднага ти се казва какво трѣбва да направишъ. Туй Божественото никога нѣма да те излъже. И който слуша туй Божественото, Великото, никога нѣма да има нещастия. Искашъ да пѫтувашъ за Бургасъ. Нещо ти казва: „Не пѫтувай днесъ, ще стане нѣкаква катастрофа“. Мислишъ да пѫтувашъ нейде съ параходъ, нещо ти казва: „Не пѫтувай днесъ, параходътъ ще пострада като Титаникъ, отложи пѫтуването си за слѣдъ два месѣца“. Другъ пѫть нещо ти казва: „Не отивай на театъръ тази вечерь, театърътъ ще изгори.“ И наистина, нѣма да се минатъ нѣколко часа или единъ день, и тъй ще стане, както ти се казва. Божественото ти казва, не го отричай. Провери го, ако искашъ, но знай, че Божественото ще стане. Ти, така ще имашъ за себе си единъ законъ. Туй Божественото държи сърдцата на хората вѫтрѣ въ свѣта, и съ тия сърдца То може да направи отъ насъ, каквото иска.

Сега, нѣкои мислятъ, че сѫ много самостоятелни. Много се лъжете. Азъ бихъ желалъ да видя единъ човѣкъ въ този свѣтъ, който да е самостоятеленъ. Когато държавата издаде единъ законъ, чрѣзъ който обяви война, и каже на всички да отидатъ на война, колцина отъ васъ биха проявили своята воля, своята самостоятелность? Има два закона. Спорѣдъ единиятъ, ти можешъ да воювашъ по убѣждѣние, а спорѣдъ другиятъ – може да воювашъ по необходимость, по налагане. Питамъ: Колцина отъ васъ бихте издържали слѣдното положение: да си гладувалъ 4–5 деня, и гледашъ, нѣкой си оставилъ торбата съ хлѣбъ. Можете ли да се въздържите отъ да не вземѣте хлѣба отъ торбата? Има хора, азъ не казвамъ, че нѣма такива, но малко сѫ. Какви малки случаи има въ свѣта, въ който ние трѣбва да проявимъ своята воля. За примѣръ, ние сврѣменнитѣ културни хора още не сме дошли до състоянието да издържаме когато нѣкой не ни поздрави, или е невнимателенъ къмъ насъ въ поздрава си. Срѣщнешъ нѣкой приятель, и той не те поздрави, тебѣ ти става мѫчно. Азъ срѣщна нѣкой приятель, не ме поздрави. Азъ извинявамъ този човѣкъ, влизамъ въ положението му. И азъ нѣкой пѫть срѣщна нѣкого, поздрави ме, каже ми „добъръ день“, не му отговоря, замислилъ съмъ се нѣкѫдѣ. Всѣки единъ човѣкъ си има нещо, което го мѫчи. Ние имаме криви понятия за тия неща. Срѣщнешъ нѣкой, казвашъ: „Гледа ме много криво“. Не, ни най-малко не те гледа криво, той ни най-малко не мисли за тебѣ въ това врѣме.

Той има да взѣма отъ нѣкѫдѣ 10,000 лв., не сѫ му върнали тия пари, и той се мѫчи. Срѣщнешъ го, не тѣ поздрави. „Този човѣкъ на менъ се гневи нещо“. – Не, този човѣкъ си има нѣкаква бѣля на главата. Нѣкой човѣкъ си върви по пѫтя, изкълчилъ крака си, боли го, ти го срѣщнешъ и казвашъ: „Поздрави ме, но нещо не е разположенъ къмъ мене“. Не търсете разположение отъ съврѣменнитѣ хора. Всѣки единъ човѣкъ, въ всѣки домъ си има по единъ червей вѫтрѣ, по единъ голѣмъ трънъ, Павловъ трънъ. Питамъ сега: Какъ ще изпѫдимъ тия тръне навънка? Ние казваме: „Христосъ ще оправи свѣта“. Христосъ, това е Божествената Любовь, Божествената Мѫдрость, Божествената Истина, който трѣбва да се приложатъ между мѫже и жени, между учители, свещеници, въ цѣлото общество, всички трѣбва да ги знаятъ и прилагатъ разумно, да работятъ по Божествения законъ. Затуй Христосъ казва: „Богъ ще бѫде веренъ на закона си“. А сега? Майката ще бѫде единъ лошъ наклонъ на своето дѣте и слѣдъ туй ще дойдатъ редъ възпитателни заведения да изправятъ това дѣте, да изправятъ този наклонъ у него. Е, какъ ще изправишъ това дѣте? Какъ ще го изправишъ, като не знаешъ причинитѣ? Трѣбва да знаешъ кои сѫ причинитѣ за прѣстъпностьта. Причината за пристъпностьта у всички хора не е една и сѫща. И най-после, трѣбва да знаемъ, кое е прѣстъпно и кое не е. Трѣбва дълбоко да се разбиратъ потънкоститѣ на човѣшката душа и нуждитѣ ѝ.

И сега, ние съврѣменнитѣ хора, сме дошли до една фаза, дѣто за всѣки човѣкъ трѣбва да се дадатъ специални условия, за да се проявятъ неговитѣ способности. Ние живѣемъ въ тъй наречения „вѣкъ на огъня“. И сега се иска много малко, за да се прояви този огънъ у всѣки човѣкъ.

Сега, второто положение: пророцитѣ трѣбва да дойдатъ, да се пробуди у насъ разумното, и тия закони трѣбва да се приложатъ. За да се приложатъ законитѣ, ние трѣбва да почнемъ да разучаваме себе си. Сега, мнозина може да кажете, че сте достигнали до извѣстни познания, но тия познания не сѫ достатъчни, защото за въ бѫдеще животътъ ще се усложни, ще стане по-сложенъ, ще се измѣни. Какво е положението на съврѣменнитѣ млѣкопитаюющи? Едно врѣме тѣ сѫ били господари, сега сѫ слуги. Едно врѣме черната раса сѫ били господари, сега тѣ сѫ слуги, а бялата раса господари. Но сега друга раса ще дойде. Всѣка една раса е дала нещо, тя проявява своя законъ. Слѣдователно бялата раса е направила много повече, отколкото черната и жълтата раси. Но следующата раса, която иде, тя е една отъ най-благороднитѣ раси, азъ я наричамъ раса на Любовьта. Тя ще внесе една нова култура, въ която хората ще се познаватъ по особенъ начинъ. Въ тази нова култура нѣма да има такива хотели, като сегашните. Като влѣзешъ въ единъ градъ, нѣма да се записвашъ отдѣ идешъ и кѫдѣ отивашъ; нѣма да има, както сега, позволителни, право да пѫтувашъ и

други подобни. Въ всички градове, дѣто ще отивате, ще имате толкова приятели, че като отидешъ въ единъ градъ, най-малко 10 души ще те поканятъ у дома си, и между тѣхъ ще има споръ, кой да те приеме; и въ който домъ отидешъ, той ще има привилегия между другитѣ, че него си посетилъ. А сега какво? Отидешъ въ единъ градъ, и всѣки си отива въ хотелъ. Тази нова раса ще бѫде умна, нѣма да бѫде месоядна раса, ще се храни изключително съ растителна храна. А сега ние прѣстѫпваме закона. Нѣкои учени хора казватъ, че месото съдържало по-голѣма хранителностъ. Да, то съдържа по-голѣма хранителностъ, но като съдържа едно благо, дава ни едно друго зло, ставаме по-груби, по-жестоки. Тия млѣкопитающи сѫ достигнали до човѣшкото съзнание, и като ги колимъ, отъ страхъ въ тѣхния организъмъ се образува една отрова. И въ съврѣменнитѣ културни хора тази отрова е причина за разнитѣ нервни болести, тя поражда неврастенията. Всѣко едно животно отдѣля такава отрова. Съврѣменнитѣ лѣкари признаватъ това, но казватъ: „Безъ месо не можемъ“. Да, който иска да бѫде отъ тази раса на Любовьта, трѣбва идейно да се откаже отъ месото. Ние трѣбва да прѣсъздадемъ нашия организъмъ; ако не го прѣсъздадемъ, ще имаме сѫщитѣ побуждения, каквито у животнитѣ. Тогава, каква е разликата между едно тревопасно животно и единъ вълкъ? Да кажемъ, че лисицата е по-умна, по-хитра отъ нѣкое тревопасно. Нима слонътъ е по-долу отъ лисицата, по-малко интелигентенъ отъ нея? Слонътъ съ своя хоботъ може да свърши 10 пѫти по-голѣма, по-хубава работа отъ лисицата. Ще каже нѣкой: „Добре, но и славѣятъ, който пѣе тъй хубаво, храни се съ мушици“. Ами гѫлъбътъ, който се храни само съ зрънца, седи ли по-долу отъ славѣя? Гѫлъбътъ се взима даже за емблема на чистотата. И сега, тия птици, който се научили да се хранятъ съ мушици, и тѣ иматъ философия, като тази на хората. Обаче гѫлъбътъ поддържа друга философия, казва: „И съ зрънца само човѣкъ може да се храни“. Тази философия поддържатъ тѣ. Гѫлъбътъ на опитъ показва, че неговата храна е по-хубава. И виждашъ ли много славеи, който се хранятъ съ мушички, както пѣятъ, пѣятъ си на нѣкое дърво, падатъ и умиратъ. Защо? – Заразили се. Казвамъ: „Ако единъ день славѣятъ се храни само съ зрънца, ще има по-хубавъ гласъ, отколкото сега“. Така и нашитѣ певици, които иматъ хубавъ гласъ, ако пиятъ винце, това-онова, нѣма ли да се развали тѣхния гласъ? Казвамъ: „Ако една певица иска да запази своя гласъ, не трѣбва да яде нищо кисело, лютиво, да не яде месо, да не пие никакво винце или какво и да е друго питие“. Една певица за да пѣе добре, трѣбва да има възвишени, благородни чувства, да ѝ се даде потикъ.

Сега, Христосъ казва: „Не дойдохъ да разруша, но да изпълня закона да науча хората какъ трѣбва да живѣятъ.“ Питамъ сега нашитѣ философи: Отъ 2,000 години заели ли сѫ се тѣ да кажатъ въ какво седи изпълнението на този законъ? Мислите ли, че ако съврѣменниятъ християнски свѣтъ

биха се заели да направятъ единъ опитъ да приложатъ Христовото учение, нѣмаше да иматъ резултатъ? Туй не е упрекъ. Гръцката църква и римската църква се спориха съ хиляди години за единъ символъ: отъ гдѣ произтича Духъ Святи, и още не сѫ го разрѣшили. Католицитѣ сѫ канонизирали едни светии, православнитѣ не приематъ тѣхнитѣ, тѣ сѫ канонизирали други – има споръ между тѣхъ. Въ туй не седи въпроса. Христосъ не е дошълъ да канонизира светиитѣ. Това не е за упрекъ, но казвамъ, че Христовото учение е обществено учение, то е, за да научи всички души какъ да живѣятъ разумно, да създаде добри домове, да научи всички братя и сестри, слуги и господари, майки и бащи, да живѣятъ всички по закона на Любовьта, Мѫдростьта. Слугата да е доволенъ отъ работата си, и същеврѣменно да е независимъ. Да работи съвестно и въ работата си да каже: „Господарю, азъ съмъ готовъ да се жертвувамъ заради тебѣ, но да лъжа, да крада заради тебѣ, това не мога да го направя. Ти можешъ да ме изпъдишъ, но азъ искамъ да бѫда свободенъ. Всѣко нещо което е право, мога да го изпълня“.

Сега, като се явяватъ тия въпроси, ето какво трѣбваше да направи християнския свѣтъ. Ако всички християни, ако всички свещенници, проповѣдници, както отъ православната, така и отъ евангелиската и католическата църква се съберѣха, за да намѣрятъ единъ начинъ, единъ методъ, за единъ месѣцъ да се обърнатъ всички къмъ Господа, и да кажатъ: „Господи, дай Твоята сила, да изявимъ на свѣта какъ трѣбва да се живѣе“. Тъй трѣбваше да направи духовенството, когато прѣдстоеше на християнския свѣтъ да воюва. Щѣха ли да имъ забранятъ, ако тѣ изпратиха едно писмо до духовенството на цѣлия свѣтъ съ съдържание: всички ние еди-кой си день ще се съберемъ, ще се обърнемъ къмъ Господа да се молимъ да отклони тази война. Щѣше ли да има война тогава? – Нѣмаше да има. А какво стана? Евангелскитѣ проповѣдници въ Америка тръгнаха съ своя народъ, английскитѣ проповѣдници – съ Англия, браминитѣ тамъ, германскитѣ съ Германия, ходжитѣ – съ Турция, българитѣ – съ България, всички взѣха участие. Питамъ сега: Гдѣ е тукъ законътъ, гдѣ е пророкътъ, гдѣ е разумното изпълнение на закона, на волята Божия? – Нѣма го. И казватъ духовницитѣ: „Ние не сме въ състояние да спремъ войната“. Да, вѣрно е, тѣ не сѫ въ състояние, но сѫ въ състояние да се молятъ на Бога. Господь щѣше да спре войната. Чрѣзъ това тѣ щѣха да иматъ единъ живъ опитъ. И туй, което разяжда съврѣменното човѣчество, то е, че навсѣкѫдѣ въ християнския свѣтъ съврѣменното духовенство има една слабость, че не иска да признае своитѣ погрѣшки. Азъ казвамъ: „Най-напрѣдъ духовенството трѣбва да признае своитѣ погрѣшки, да ги изповѣда.“ Умниятъ трѣбва да признае погрѣшката си. Той трѣбва да каже: „Азъ направихъ една погрѣшка“. Ами ако азъ съмъ единъ касиеръ, и направя едно погрѣшно начисление, и дамъ на нѣкой човѣкъ 10,000 лв. по-малко,

отколкото има да взима, не трѣбва ли да пратя да повикатъ този господинъ, и да му кажа: „Господине, азъ направихъ една погрѣшка въ своитѣ изчисления, далъ съмъ ви 10,000 лв. по-малко, взѣмете си паритѣ, извинете ме!“ Умниятъ човѣкъ трѣбва да признае своите грѣшки. Е, ние, които искаме да служимъ на Бога, не трѣбва ли да признаемъ своитѣ погрѣшки? Хубаво, единъ народъ се познава по своето духовенство. И тъй, като влѣзешъ между единъ народъ, ще глѣдашъ какви сѫ неговитѣ духовници, неговитѣ учители, неговитѣ управници. Всички тия духовници, всички тия учители, всички тия управляющи, могатъ ли да бѫдатъ по-добри? – Могатъ.

Сега, една лоша чърта, която има у българитѣ, тя е, че българинътъ е фаталистъ. Той казва: „Тази работа нѣма да я бѫде, нѣма да върви“. И не върви тази работа. Той е развилъ въ себе си туй чувство да схваща лошитѣ моменти. Той не разбира още закона, че може да противодѣйствува. Затова казва: „Туй дѣте трѣбва да умре, тъй му е писано“. И умира дѣтето. Че азъ мога да уморя всѣки едного отъ васъ. Какъ? – Като не му дамъ 40–50 дни да яде. И какъ да не умре? – Ще умре, и оттатъкъ ще мине.

И Христосъ сега казва: „Азъ дойдохъ да изпълня закона“. А този законъ на Любовьта сега трѣбва да се проповѣдва, трѣбва да се изпълни между всички духовници. А сега, между всички духовници има споръ, тѣ признаватъ, че има единъ Христосъ, че Той е Синъ Божий, но не изпълняватъ Неговата воля. И при туй положение, хората не могатъ да се обърнатъ къмъ Бога, колективно тѣ не сѫ се молили, и днесъ, тѣ още не могатъ да се рѣшатъ, да кажатъ: „Господи, ела ни на помощь“! Ами че духовницитѣ сѫ канали. Тѣ не виждатъ, че свѣтътъ може да се разруши, и казватъ: че Господь само чрѣзъ тѣхъ трѣбва да проговори. А азъ казвамъ сега, че Господь никога не е говорилъ чрѣзъ духовенството. Тѣ ще ме извинятъ, но така е. Въ старата еврейска църква пророцитѣ всѣкога сѫ излизали отъ простия народъ. Които сѫ ставали пророци, все отъ народа сѫ излизали и къмъ никакво племе не сѫ прѣнадлѣжели. Имало е пророци отъ говедаритѣ. Казва единъ пророкъ „Господь ме взе отъ говедата и пророкъ ме направи.“ Той е билъ говедаръ, но умътъ му не билъ говедарски. Опасностьта на духовницитѣ е тамъ, не че тѣ иматъ зла умисълъ, но като се вдаватъ на общественъ животъ, не могатъ да схванатъ волята Божия, не могатъ да разбер态ъ Божествения законъ. Ами че азъ не съмъ ли правилъ опити съ себе си? Съ себе си правя опити. Кесията ми е пълна. Дойде единъ – дамъ му; дойде другъ – дамъ му; дойде трети – дамъ му, изпразни се кесията ми, и после казвамъ: „Ами за мене нѣма“. Но, законътъ казва: „Дай!“ Ами нали вѣрвашъ? – Да, но и за себе си трѣбва да мислишъ. Щомъ мислишъ за себе си, и ти ставашъ като другитѣ хора. Трѣбва да се изпълни закона! Е, хубаво, азъ съмъ здравъ, взѣма мотиката

си, отида на лозето, копая, и пакъ си изкарвамъ своята прѣхрана. И у насъ трѣбва да има убѣждението, всички да имаме по единъ занаятъ, да бѫдемъ готови на всѣка една работа. А сега ние се събираме и мислимъ, кой е правѣденъ човѣкъ. Писанието казва: Въ свѣта нѣма правѣденъ човѣкъ. Правѣденъ човѣкъ е само онзи, у когото Богъ живѣе, или който е съединенъ съ Бога. И когато азъ употрѣбявамъ думата Богъ, не разбирамъ този Богъ, когото вие търсите на небето, но този Господь, Който ви дава дѣца, дъщери и синове, който урежда работитѣ ти. Когато си боленъ, помолишъ Му се, Той ти помогне, оздравѣешъ. Нѣкой пѫть си уреждашъ работитѣ, не могатъ да се урѣдятъ, Господь ти ги урежда. Дѣтето ти е малко глупаво, помолишъ се, почне да се вразумѣва. Една вѫтрѣшна сила е Той, но хората не я знаятъ. Има една сила въ свѣта, която може да опитате. Всѣки единъ отъ васъ може да опита тази сила.

Сега, нѣкои ще кажатъ: ама въ такива заблуждѣния!… Не, това не е фатализъмъ. Ако ти си единъ уменъ човѣкъ, Господь ще ти говори по единъ начинъ. Има друга една опасность, дѣто нѣкои казватъ: „Духътъ ми проговори“. Духътъ Божий и твоятъ духъ сѫ едно и сѫщо нещо. Ти и Духътъ Божий, едноврѣменно, сте едно и сѫщо нещо, само че ти като мислишъ, че си отдѣлно нещо отъ Бога, тамъ се заблуждавашъ. Понеже, като си малъкъ, искашъ да проявишъ силата на Бога. Въ туй малкото нещо, което си ти, въ този малкия умъ ти не можешъ да си като Бога. Много мѫчно е човѣкъ да бѫде като Бога. А можемъ да бѫдемъ като Бога въ едно нещо. Вие опитвали ли сте да обичате хората? Правили ли сте такива опити? И тъй, първиятъ законъ, който ние хората трѣбва да приложимъ, той е слѣдующиятъ: ние трѣбва най-първо да обичаме Бога съ сърдцата си, съ ума си, съ душата си и съ силата си. Защо трѣбва да обичаме Бога? – За да познаемъ себе си. Това е първиятъ законъ. И азъ обуславямъ този законъ тъй. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да се грѣе дълго врѣме на слънцето. Само така той ще се прояви, ще прояви своята енергия, и ще се съзнае. И онзи, който не се е грялъ на слънцето, той човѣкъ не може да стане. И тия хора, който слънцето не ги грѣе, тѣ ставатъ малки, малки, смаляватъ се, джуджета ставатъ, а тия, който сѫ грети, тѣ се разширяватъ. Сега, тази промяна трѣбва да стане въ насъ. Ние трѣбва да любимъ Бога, за да познаемъ себе си. Познаемъ ли себе си, ще съзнаемъ своите задължения въ свѣта, и ще станемъ носитѣли на тази велика Божествена мисъль. Какъ ще се грѣемъ въ нашия съврѣмененъ животъ? Ако ние сме въ връзка съ този живия, великия Господь, ние нѣма да страдаме отъ неврастения; каквито мѫчнотии и да имаме, всѣкога ще се разрѣшатъ добре, по единъ разуменъ начинъ. Азъ не казвамъ, че този Господь е като обикновенитѣ хора. Онзи, когото тази свѣтлина е озарила, този човѣкъ е много благороденъ, той е толкова скроменъ, толкова уменъ. Не мислете, че този човѣкъ все молитви ще прави, все на Бога ще се моли.

Нѣкой пѫть отиваме на Витоша, който ни срещатъ запитватъ ни: Да се молите ли отивате? – Да дишаме чистъ въздухъ. Чудни сѫ хората! Ами че азъ си дигамъ рѫцѣтѣ не само когато се моля. Може да си правя упражнение, може да си късамъ круши. Не мислете, че когато си дигнемъ рѫцѣтѣ, все Господа търсимъ. Гдѣ е Той? Нагорѣ ли е? Не, не, човѣкъ и безъ да си дига рѫцѣтѣ нагорѣ, той ще намѣри Господа. Той е едно дълбоко съзнание. Когато срѣщна такъвъ единъ човѣкъ, той и безъ да си дигне рѫцѣтѣ нагорѣ, ще позная, че е съ Бога. Срещамъ единъ човѣкъ, който три дни не е ялъ, азъ съмъ ялъ вчера, ще му кажа: „Братко, ела съ мене въ тази гостилница“, и ще седнемъ двамата заедно на една маса, азъ ще го питамъ отъ кѫдѣ е, той ще ме пита отъ кѫдѣ съмъ, приятелски, братски ще се разговаряме, и ще минемъ. Нѣкой казва: „Разговарятъ се“. Азъ ще ви дамъ начинъ какъ да се разговаряте. Срещна нѣкого, кара една каруца, изпотилъ се, нѣма да го попитамъ: гдѣ е ходилъ, откѫдѣ иде, защото и той самъ нѣма да ми каже, но ще хвана каруцата му отъ другата страна, ще теглимъ двамата каруцата, ще се изпотя и азъ хубаво, и тогава ще го питашъ: Братко, кога тръгна отъ града? Той ще има доверие сега въ мене, и като стигнемъ до кѫщата му ще ме покани у дома си, и ще ме нахрани. Така ще постѫпя, а не да му казвамъ: Ти си се изпотилъ, нѣма ли да си купишъ още единъ конъ? Не е въпросътъ въ това, покажи вниманието си къмъ брата си, покажи, че го обичашъ. И тогава ще кажемъ: Какъ да ходимъ въ църква? Ето, азъ бихъ желалъ по този начинъ да влизатъ хората въ църква. Влезѣшъ въ дома си, жена ти не е наготвила, не се сърди, но взѣми, наготви ти, и кажи: „Азъ се радвамъ, че ти не си наготвила, та да мога да ти помогна. Ела, Марийке, да ядемъ.“ Жената дошла въ кѫщи, намѣрила, че мѫжътъ ѝ не сготвилъ, сърди се. Нека сготви тя, и да не се сърди. Тъй е то, туй е новото учение, тъй трѣбва да го покажемъ на опитъ. Ами че, вместо да седи и да се моли: Господи, Господи, излей Духа си върху насъ, благослови ни! А, благослови ни! Я да се опретна азъ, че да кажа: „Господи, азъ ще покажа, че Ти си живъ и здравъ, и заради Тебѣ, заради Твоето име, ще нарежа всичкия лукъ, ще сготвя“. „Ами какъ си се измѣнилъ тъй?“ – Днесъ ме посети единъ мой добъръ приятель. „Приятель ли?“ – Да, поговорихме си съ него, той ми разправи едно ново учение. „Ами че какво е това ново учение?“ – Утре, като говоримъ и двамата заедно, ще ти разправя какво е това ново учение. Това е новото учение. А въ насъ има едно естествено изопачение. Единъ англичанинъ ималъ единъ укротенъ тигъръ, водилъ го винаги съ себе си, като едно кученце. Този тигъръ ималъ обичай да му ближе рѫката. Единъ день, както си седялъ англичанинътъ и си четялъ една философска книга, тигърътъ като лизалъ, лизалъ рѫката му, претрилъ кожата му. Англичанинътъ чува едно ръмжене, и вижда че тигърътъ се готви да му прехапе рѫката. Единъ неговъ негъръ, като вижда това, удря тигъра съ пушката си, и освобождава господаря си. Този тигъръ е прѣдъ васъ. Има

такива случаи въ живота ни, дѣто този тигъръ се проявява. Този тигъръ е туй животинското у насъ, и ние трѣбва да го подчинимъ. И азъ още не мога да ви убедя въ това.

Сега, нѣкои ме питатъ: Каква е цельта ти, защо проповѣдвашъ? Ако азъ съмъ дошълъ въ свѣта да проповѣдвамъ едно учение, каквото всички други проповѣдници проповѣдватъ, тогава нѣма нужда да идвамъ, но азъ проповѣдвамъ едно учение диаметрално противоположно на всички, които до сега сѫ проповѣдвани. Христовото учение е учение, което трѣбва да се приложи въ живота въ най-малкитѣ опити, въ отношенията между синове и дъщери, между майки и бащи, между слуги и господари, между всички хора. Всички християнски свещеници, колкото ги има въ свѣта, може да се съберать единъ день, да се помолятъ на Бога, да имъ помогне, за да приложатъ това учение. Могатъ да го приложатъ, и тогава ще се разберемъ. Иначе, не е въпросътъ, какво е говорилъ Господь въ миналото. Азъ казвамъ: Какво говори Господь днесъ това важи. Този Господь за мене е живъ. И Христосъ днесъ не е туй, което е билъ едно врѣме. И азъ мога да ви докажа това. Едно врѣме Христосъ бѣше разпнатъ на кръста, и Неговитѣ ученици се разбѣгаха. Сега Христосъ е великанъ, има 500 милиона последователи. Той е една мощна сила. Сега съ Него горѣ има 144 хиляди души, които сѫ завършили своята еволюция. Ако Той съ тия 144 хиляди души приложи своята сила въ каква и да е посока, Той ще е въ състояние да стопи всичко. Не мислете, че Христосъ е слабъ. Ако Христосъ днесъ съ своята сила съсредоточи мисълта си къмъ кой и да е народъ, Той всичко ще разтопи. Прѣдъ лицето Божие, прѣдъ Христовата мисъль ще се разтопятъ всички неща.

Сега, нѣкои ще дойдатъ, и кажатъ: „Да приложимъ ние туй социално учение“. Туй социално учение може да се приложи. Всички съврѣменни учения, всички съврѣменни теории може да се приложатъ, но само върху този вѫтрѣшенъ принципъ. Всички растения могатъ да растатъ, само ако има почва. Почва трѣбва нали? Всѣка семка може да расте и да се развива, само ако има почва. Но, казвамъ: Христовото учение е една почва за всички социални учения. Въ тази почва всичко може да се приложи; всички съврѣменни социални, политически партии, защото, да признаемъ, всички партии, изобщо, безъ разлика, иматъ нещо идейно, макаръ че иматъ неща, които не сѫ приложими. Всичкитѣ тѣхни идеи могатъ да се приложатъ само възъ основа на разбирането на Христовото учение. Затуй съмъ казвалъ много пѫти, че майкитѣ и бащитѣ могатъ да приложатъ Христовото учение. Какъ? Вие трѣбва да вѣрвате въ Христовото учение, и когато се ражда синъ или дъщеря, вие трѣбва да знаете какъвъ наклонъ да дадете на вашето дѣте. Майката може да вдъхне на дѣтето си разумность и интелигентность, може да му вдъхне религиозно чувство, да уякчи волята

му, а може да го направи и полуидиотъ. Бремѣнната жена не трѣбва да се бои отъ нищо, трѣбва да ѝ се внушава безстрашие, тя трѣбва да бѫде смела и рѣшителна, безъ страхъ и тъмнина трѣбва да ходи тя. Туй трѣбва да се проповѣдва на бремѣнната жена. Нейниятъ умъ трѣбва да бѫде бодъръ, да е заетъ съ всички възвишени и благородни мисли, и то не само съ мисли отъ отвлѣчения свѣтъ, но и съ всички реални истини, които занимаватъ днесъ съврѣменното общество. Бремѣнната жена не трѣбва да се плаши отъ нищо. Тя трѣбва да бѫде крайно оптимистка, да каже на дѣтето си: „Слушай, мама, азъ искамъ отъ тебѣ да бѫдешъ единъ съвършенъ човѣкъ, да носишъ всичкото благо въ свѣта, и да знаешъ, че човѣкъ всичко може да направи въ името Божие". А сега, какъ ще може онази бремѣнна майка да вдъхне нещо велико, благородно въ дѣтето си, когато тя се страхува, мѫжътъ ѝ по цѣли нощи не се връща въ кѫщи, съседкитѣ ѝ я дразнятъ, и тя постоянно плаче. Какво ще бѫде туй дѣте? Туй казвамъ на младото поколение. Нѣкой казва: „Да не се жени човѣкъ". Не, неженeнето не разрѣшава въпроса. Всѣки човѣкъ иска да обича и да бѫде обичанъ. Нѣкой казва: „Не искамъ да се женя". – Да, но водишъ любовь. Хубаво, ти не искашъ да се женишъ, но ядешъ, нали? Не е въпросътъ тамъ. Въпросътъ седи въ следующето: всички трѣбва да изпълнимъ единъ законъ, абсолютно всички трѣбва да изпълнимъ волята Божия по единъ и сѫщъ начинъ. Волята Божия заради мене и заради васъ трѣбва да бѫде единъ свѣщенъ законъ, върху който не трѣбва да мислимъ, и върху този законъ трѣбва да бѫдатъ включени всички други закони. Трѣбва да имаме едни свѣщени, възвишени, благородни прояви. Туй учение трѣбва да бѫде учение на опитъ. Не само това, но въ природата има сили, има неща, върху които ние не можемъ да мислимъ. Въ природата има извѣстни блага, които тя всѣкога ни праща. Само природата може да ни освободи отъ туй робство, въ което се намираме. Има само единъ елементъ въ природата, който не е заробенъ. Въздухътъ го приемаме, водата – сѫщо, остава само храната, която днесъ не знаемъ какъ да приемаме. Твърдата храна можемъ да я приемаме по лесѣнъ начинъ, има другъ начинъ за обработването ѝ. Но сега нѣма да се спра да разправямъ за това, то е за ученитѣ хора. Азъ зная, мога да обработвамъ земята по особенъ начинъ. Ако азъ взѣма да обработвамъ единъ декаръ земя по свой начинъ, а другъ обработва 100 декара земя, отъ моя декаръ ще изкарамъ толкова храна, колкото вие ще изкарате отъ вашитѣ 100 декара. Въ моето жито, изкарано отъ единъ декаръ земя, ще има повече енергия складирана, повече прана, отколкото въ житото отъ вашите 100 декара. Има начини, какъ да спестяваме врѣмето, и пакъ ще ни остане още доста много врѣме. А сега, при нашето невежѣство, ние казваме: „Тъй е казалъ Господь". Не, ние сме се отбили отъ онзи естественъ, великъ пѫть на нашето развитие, че заради нашитѣ грѣхове животътъ ни е станалъ толкова напрегнатъ, толкова нещастенъ, че не можемъ да си отдъхнемъ, и като си легнемъ, цѣла нощь не можемъ да

си починемъ спокойно.

И Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ да разруша закона и пророцитѣ, но дойдохъ да изпълня закона“. Сега, разбирайте ме какво казвамъ. Азъ казвамъ: „Вие, които сте готови, ще направимъ една крачка напредъ.“ Не трѣбва да се спремъ тукъ долу, защото, ако се спремъ тукъ, нищо не сме спечелили. Слѣдующата стъпка е още по-велика. Ние сега имаме петь чувства, шестото чувство трѣбва да дойде. Всички трѣбва да бѫдемъ пророци, да прѣдвиждаме нещата, от далечъ да ги прѣдвиждаме. И всички трѣбва да слушаме гласа Божии, когато ни говори. Казвате „Може ли Господь да ни говори, може ли да слушаме гласа Божий?“ – Можемъ. Нѣма по-сладъкъ отъ Божия гласъ, отъ Онзи Великия. И тогава навсѣкѫдѣ, кѫдѣто ходишъ, въ душата ти ще има радость и веселие, ще има нещо разумно, и съ който човѣкъ се съберешъ и влѣзешъ въ разговоръ, ще разберешъ дълбочината на неговата душа, на неговитѣ мисли и чувства, ще има разбиране помежду ви. Тогава хората ще почнатъ да си услужватъ единъ другъ. А сега, ние живѣемъ всѣки самъ за себе си. Не, ние хората, които вѣрваме въ Бога, сме въ състояние да направимъ всичко. Туй е новото учение. Ние сме въ състояние да направимъ всичко. Не чакайте вие спасение отъ другаде, спасението е въ Бога, и силата е въ Бога. Тази сила днесъ може да я имате. Азъ съмъ ви казвалъ и другъ пѫть. Не търсете велики неща, започнете съ най-малкитѣ опити. Непрѣмѣнно съ най-малкитѣ опити започнете. Тия опити сѫ слѣдующитѣ: да направитѣ едно подобрение въ домоветѣ си. Щомъ започнете да живѣете по Христовия законъ, ето какво ще стане по домовете: майката е била цѣль день на работа, а дъщеря ѝ въ кѫщи е шетала, и като дойде майка ѝ, тя ще я посрещне, ще я целуне и ще каже: „Майко, азъ днесъ всичко свършихъ въ кѫщи, вода донесохъ, ти седни сега и си почини“. Туй е новото учение, какво искате повече? Бащата като се върне отъ работа, синътъ му ще го посрещне, ще му каже: „Татко, азъ свършихъ работата си, донесохъ кюмюря, а ти си работилъ цѣлъ день, почини си сега“. Жената ще посрещне мѫжа си, сѫщо така всичко приготвила, нарѣдила прѣдлага му да си почине. Това е то Любовь, Божията Любовь. А ние, сега седимъ като стари аристократи, и жената казва: „Той дали ще донесе нещо, зная му азъ работата, захласналъ се е нѣкѫдѣ, азъ нали си го зная. Ахъ той, той… нарежда тя“. Мѫжътъ казва: А, тя, тя, зная я азъ нея. Проповѣдникътъ казва: „Зная го азъ моето събрание, не го бива него“. Азъ казвамъ на всички: „Въ насъ има извѣстни заблуждѣния и вѣрвания, които трѣбва да отхвърлимъ“. Ние сме въ състояние да подобримъ нашия животъ, и Богъ иска да го подобримъ. Писанието казва: Като чуете гласа ми, не ожесточавайте сърдцето си, приемете го. Христосъ казва: „Ако ме любите, ще изпълните моя законъ“. „Както азъ бяхъ послушенъ на учението на моя Учитель, така и вие, ако ме любите, ако ме слушате, приемете моето

учение, изпълнете моя законъ“. Туй е съ което сега може да се направи единъ малъкъ опитъ въ хората на новото учение. И тогава ще имаме новъ типъ хора. Новото учение ще ни даде новъ типъ хора. Лицето ви трѣбва да е малко продълговато, да не е валчесто като месѣчина. Защото, за сега имаме три типа хора: единиятъ типъ е на месѣчината, тѣ сѫ хора сангвиници, иматъ лице валчесто, очи сини, вежди тънки, страни пълнички, рѫце пълни, веселички сѫ, похапватъ си добре. Вториятъ типъ хора сѫ съ продълговати лица, мускулѣсти, енергични, съ дебели сключени вежди, коси черни, остри, рѫцѣ мускулѣсти, тѣ сѫ като военни, като ходятъ навсѣкѫдѣ енергия пръскатъ. Третиятъ типъ сѫ хора съ крушообразни лица, съ хубави чела, съ тънки коси, съ кафѣви очи, нежни, деликатни, поетични, живѣятъ въ единъ особѣнъ свѣтъ, и за тѣхъ казватъ: „Тия хора не сѫ за земята“, Не сѫ за земята, разбира се. Четвъртиятъ типъ, това сѫ флегматичнитѣ, пълни като бурета, съ дебели устни, съ широкъ носъ, рѫцѣтѣ си носятъ отпуснато, и за тѣхъ казватъ: „Свѣтътъ да изгори, тѣ не искатъ да знаятъ“. Това сѫ то до сега четири типа. Има другъ единъ типъ идеаленъ, тѣ сѫ хора съ единъ такъвъ живъ миловидѣнъ погледъ, съ такива подвижни души, и като тѣ срещнатъ, вдъхватъ ти доверие, и щомъ си въ тѣхно присъствие, тѣ ти казватъ: „Не бой се, твоите работи ще се уредятъ, знаемъ отъ какво имате нужда, знаемъ, че въ дома си не сте добре, знаемъ, ще ни извините, знаемъ, че жена ви се е карала, извинете ни, искаме да ви услужимъ, приемете тѣзи пари, когато можете, върнете ни ги, ако пъкъ имате нужда, ние ще ви услужимъ. Когато имате нѣкаква нужда, заповѣдайте. Работитѣ ви ще се урѣдятъ, имайте вѣра, не бойте се. Има много такива приятели като насъ, все ще подпишатъ такава една полица“. Азъ нѣкога съмъ ви обѣщавалъ да ви опиша тия хора. Въ тѣхъ има една особена красота, тѣ ти вдъхватъ особѣни мисли, тѣ сѫ хората на Любовьта, Мѫдростьта, Истината и добротата, всичко това въ тѣхъ диша, и тѣ казватъ: „Може, може, всичко за ближнитѣ“. Слѣдователно, ние всички трѣбва да се стрѣмимъ да образуваме този новъ типъ въ себе си. И Павелъ казва:, че този новиятъ човѣкъ е заченатъ, но ние искаме да го задушимъ. Щомъ дойде у насъ възвишеното, благородното, ние казваме: „Я го отхвърли, ехъ че си станалъ глупавъ“! Не, остави туй възвишеното да се прояви въ тебѣ. Ще дойде единъ новъ животъ въ твоето съзнание, и ти ще познаешъ Бога, нѣма да се съмнѣвашъ и ще оправишъ живота си. Азъ правя опити, и се чудя на това крайно подозрѣние въ съврѣменнитѣ хора. Ще влѣзе нѣкой въ трамвая, другъ го побутне, той се поглежда „Извинете“, казва, „бутнахъ ви“. Като виждамъ, че нѣкой се съмнѣва, казвамъ му: „Братко, ако имашъ нещо изгубѣно, азъ ще го платя“. Той се извинѣва. Ама наистина, какъ ще ми се довѣри той, та ще покажа своята честностъ? Бръкне въ джоба си, кесията му нѣма, а азъ съмъ до него. Какъ ще му докажа, че не съмъ я взѣлъ. Потърси, потърси казвамъ му: „Приятелю, извинете ме, тука е“. Да се не плаши този човѣкъ. Навсѣкѫдѣ страхъ! Азъ

съмъ опитвалъ другъ единъ въпросъ. Ако вашиятъ умъ е буденъ, ако вие мислитѣ, нѣма да има нещо въ това учение, което да може да ви изненада. Нѣкой пѫть казвамъ: „Тия неща сѫ мѫчни въ приложението си, понеже въ природата има извѣстни сили, които противодѣйствуватъ. И тия сили произтичатъ пакъ отъ хората. Има хора въ свѣта, които сѫ колективно съединени, и като не желаятъ да дойде доброто въ свѣта, противодѣйствуватъ“. Запримѣръ, взѣметѣ гърцитѣ, тѣ желаятъ, щото отъ България нищо да не стане. Туй е една колективна мисъль. И българитѣ трѣбва постоянно да се бранятъ отъ тия мисли. Има народи, които несъзнателно си пращатъ лоши мисли, и всѣкога трѣбва да се пазятъ единъ отъ другъ. Затуй всѣки единъ народъ трѣбва да бѫде духовенъ, да има мощна сила, за да отблъсква, да отпраща назадъ. И ако ние живѣемъ въ Името Божие, въ Неговата Правда, нѣма да има сила въ свѣта, която да може да ни победи. И Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ да разруша закона и пророцитѣ, а да изпълна закона“. И всичкитѣ народи трѣбва да съзнаятъ туй, и духовницитѣ трѣбва да го съзнаятъ, и свѣтътъ да го съзнае, понеже пакъ казвамъ: „Рѣшено е, и указъ има издадѣнъ отъ невидимия свѣтъ и Небесниятъ Царь е изпратилъ прокламации до всички, и ангелитѣ сѫ взѣли разпорѣждания, че за въ бѫдеще, всички лоши хора ще се намѣрятъ въ затвора.“ „Нека го знаятъ всички това!“ За въ бѫдеще има шансъ да живѣятъ само добритѣ и благороднитѣ хора. Само тѣ ще останатъ на земята. Нѣма да има изключения. Туй ще го опитатѣ. Не се лъжете! Врѣмето на злото мина, ще прѣстанатъ прѣстѫпленията. Решено е и свършено е. Въ Божиитѣ решѣния нѣма обратни процеси. Слѣдователно, този свѣтъ Господь ще го прѣкара деветь пѫти прѣзъ огъня, но святъ ще стане Този огънь ще бѫде разуменъ огънь. Хората ще поумнѣятъ. Въ тѣхъ ще се роди особѣно съзнание. Тѣ вече съзнаватъ това, въ всички хора има хубави желания. И вие не трѣбва да бѫдете страхливи. На всички духовници, свещеници въ България трѣбва да имъ се говори. Само по този начинъ ще се подигне българскиятъ народъ. Нека се даде на българскиятъ народъ единъ Господь на благородството, че да имъ се отворятъ сърдцата, да покажатъ своя характеръ. Туй е благородство! Туй е българската църква! Нека излѣзатъ всички попове владици, които и да сѫ тѣ, добре дошли ще сѫ, нека пожелаятъ да се подобри църквата, но не само привидно. Азъ съмъ за Царството Божие. Нѣкой казва: „За църквата трѣбва да сме“. Не, азъ съмъ за българския народъ. Народътъ е, който е създалъ църквата. Той е църквата. Всички народи сѫ църквата. Всички тия сѫщества, които сѫ свързани съ насъ и работятъ, тѣ създаватъ църквата, а всички свещеници и владици отъ народа излязоха. Слѣдователно, тамъ е, въ всѣки единъ народъ Богъ живѣе и се проявява. Туй трѣбва да го съзнаемъ, и трѣбва да се молимъ, за да се подигне народа. Това е общата идея, която трѣбва да съзнаемъ. Казватъ нѣкои: „Ти правовѣренъ ли си, ти българинъ ли си?“ Казвамъ: „Азъ съмъ опрѣдѣлилъ какво нещо е българинътъ.“ Четири

качества трѣбва да има той. Може да четете нѣкои отъ беседитѣ ми, ще видитѣ какви сѫ тия качества.

Азъ бихъ желалъ да се създаде у българина този новия типъ, а той може да се създаде, защото българинътъ има добро сърдце. Той има единъ практиченъ умъ, излъжешъ ли го единъ пѫть, и светия да си, въ нищо не ти вѣрва вече. Българинътъ е много практиченъ. Той пита: Туй учение, което проповѣдвашъ, съ пари ли го проповѣдвашъ или безъ пари, за себе си ли го проповѣдвашъ или за другитѣ? Той казва: „Щомъ е безъ пари, щомъ е за благото на другитѣ, тукъ има нещо друго, азъ ще си помисля". Кажешъ ли му, че проповѣдвашъ за пари и за себе си, той казва: „Тогава туй учение и азъ мога да го проповѣдвамъ". Той е много практиченъ и неговата философия не се лъже. Затуй ние трѣбва да бѫдемъ искрени и честни. Първото нещо е да бѫдемъ чистосърдечни. Отъ всички онѣзи, които ме слушате се изисква абсолютна чистота, искреность, свѣтлина, никакво двоумение, никакво двоеличие, никакво користолюбие! Трѣбва да бѫдемъ образци на единъ великъ, възвишенъ моралъ. Нищо да не ни съблазнява. И млади и стари, да бѫдемъ единъ образецъ! И тогава нѣма да има стари. Туй трѣбва да бѫде идеалъ на младото поколение: Вѣра непоколебима, любовь безкористна, воля диамантна, прѣдъ която и смъртьта, и всички неволи въ този свѣтъ отстѫпватъ. Това е живиятъ Христосъ. Хора иска Той! Той ги има, но и васъ кани сега. Васъ кани Той, и ако вие не дойдете, други ще дойдатъ. Но ако всички изведнъжъ дойдатъ? Защо да не подѣмемъ тази работа изведнъжъ? Хиляди и милиони хора има, вдовици и сираци има, какъ ще имъ помогнемъ на тѣхъ? Ако всички ние съединимъ сърдцата си въ едно, ако всички съединимъ умоветѣ си въ едно и кажемъ: Този живиятъ Господь да дойде на помощь! – Въ единъ день ще оправимъ България, и въ всѣки градъ, въ всѣко село ще има миръ и радость, ще има свобода въ душитѣ на всички. Души трѣбватъ сега, сърдца трѣбватъ! Не да се надхитряваме, но да си отдаваме почитание единъ на другъ, ще се надпрѣварваме въ отдаване на почитание единъ къмъ другъ.

Слѣдователно, ние не идемъ да разрушимъ закона, а да изпълнимъ този великъ законъ на Любовьта, на Мѫдростьта, на Истината. Това трѣбва да се всади въ всѣки единъ умъ, и казвамъ: Провѣретѣ тази истина. Ако нѣкой отъ васъ не вѣрва, направете само единъ опитъ съ моитѣ думи, за да се убедите въ тѣхъ. Направете само единъ опитъ, но искрено го направете. Вие, които ме слушате, за да се убедите въ истинностьта на думитѣ ми, направете единъ опитъ, не два опита, само единъ опитъ, давамъ ви позволѣние. Направете опита, и резултатътъ ще зависи отъ вашата вѣрность. Този опитъ е слѣдующиятъ: Разболѣетѣ се, на умиране сте, кажетѣ си така: „Ако думитѣ на онзи човѣкъ, който ни проповѣдва тамъ,

сѫ Божествени, въ името на тия думи, Господи, повърни ми здравето, азъ ще слушамъ, ще ти служа". Или, нѣкой отъ васъ се забатачилъ въ много борчове може да го осѫдятъ на 10 години затворъ, и кѫщи, всичко да изгуби, нека каже: Ако учението на онзи Учитель, който говори въ името на Любовьта е Божествено, истинно, нека Господь ме освободи отъ тази бѣля, азъ ще посвѣтя живота си за служене на Бога. Ще има резултатъ, ако издържите думитѣ си, ако посвѣтите живота си на Бога, но речете ли да върнете назадъ, два пѫти по-зле ще е за васъ, отъ васъ нищо нѣма да остане, ще бѫдете пометени. Направите ли опита искренно, ще имате едно доказателство, че азъ говоря една велика, жива истина, която съмъ провѣрилъ. Живъ е Този Господь, може и други да направятъ този опитъ, но ще бѫдете искрени, искрени, искрени, чистосърдечни въ душата си. Азъ искамъ да познаете този Господь, който ви е пратилъ, да видите, че Той е живъ, и иска да се развивате. Не искамъ да ви проповѣдвамъ, че има Господь или нѣма Господь. Азъ говоря едно велико учение. Туй учение днесъ може да го провѣрите. Азъ съмъ го провѣрявалъ, съ мене заедно сѫ го провѣрявали и други, и вие всѣки день можете да го провѣрите. Въ мене нѣма какво да се съмнявате. Чудни сѫ хората! Азъ не съмъ взѣлъ днесъ никого на сила да му казвамъ: „Ти ще вѣрвашъ." Не, оставилъ съмъ всѣки свободенъ, ако иска да слѣдва. Казалъ ли съмъ нѣкому: Не, тукъ ще подпишешъ. Ако обичате, абсолютно свободни сте и вие, искамъ и азъ да бѫда свободенъ. Нѣма какво да ви критикувамъ, нито вие мене да критикувате. Азъ влизамъ въ вашето положение, имате голѣми мѫчнотии. Ние ще ги повѣримъ на Този великъ Господь на Любовьта, на Мѫдростьта, на Истината. Той е въ състояние да ни освободи отъ всички тия страдания, отъ които главата ни е побелѣла. Иначе, може още дълги години да робуваме, нѣма нищо по-лошо отъ смъртьта. Какво ни очаква още? Нѣма по-велико нещо отъ това, да живѣешъ въ миръ и Любовь съ Бога. То е едно общение. То е нещо толкова велико, за което нѣма думи въ човѣшкия езикъ, съ които да може да се изрази. Половинъ часъ животъ прѣкаранъ съ Бога, струва повече отъ милиони години прѣкарани тукъ на земята. То е нещо много велико. Тамъ ще разберешъ великия смисълъ на живота, въ него ще се отвори Битието, тамъ ще видимъ каква връзка сѫществува между всички сѫщества, отъ най-долнитѣ до най-висшитѣ, каква хармония, какво пение има между тѣхнитѣ души. Ще видимъ колко велико е Божието и ще кажемъ: Струва човѣкъ да пренесе всички страдания, всички мѫчнотии, за да си подигне живота, да слави Господа съ този си животъ, съ сърдцето си, съ ума си, съ душата.

И азъ бихъ желалъ вие така да разберете днесъ. Този великиятъ Христосъ. Христосъ днесъ е великъ, за въ бѫдеще ще бѫде още по-великъ, увѣличава се Неговата сила.

Христосъ казва: „Не се заблуждавайте, никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го привлѣче". Това е великото учение. Богъ на Любовьта е, Който може да го привлѣче.

И Христосъ казва: „Само азъ мога да ви покажа пѫтя за Отца". Това е новото учение. Ако вашиятъ Богъ ви е привлѣкалъ къмъ Отца, и ако Христосъ ви е показалъ пѫтя къмъ Отца, вие сте отъ онѣзи, които ще разберете новото учение, ще наследитѣ Царството Божие. Не бойте се, вървете напредъ!

Бихъ желалъ всички да сте привлѣчени отъ този Божественъ Христосъ. Христосъ да ви покаже туй великото въ свѣта. Тогава вий ще се повдигнете, ще бѫдете хора отъ шестата раса, нѣма да се поколебавате, нѣма да бѫдете като единъ твърдъ камъкъ, но ще бѫдете като една диамантна стена, ще бѫдете тъй чисти, като кристала, тъй нежни като водата, тъй мили, като свѣтлината, и ще носите радость и веселие навсѣкѫдѣ, ще славите Божествената Любовь, въ която само Богъ на Любовьта се проявява. И Христосъ казва: „Идва врѣме и сега е, когато истинскитѣ поклонници ще се покланятъ въ Духъ и Истина". Понеже Богъ е Духъ, Духътъ на великата Любовь, Духътъ на великата Мѫдрость, Духътъ на великата Свобода, ще бѫде не само за единъ човѣкъ, но за всички народи по лицето на земята, които слушатъ Неговия гласъ, които живѣятъ въ Неговата свобода. Аминъ.

19-та Бесѣда, държана на 18 февруарий, 1923 година. 10.30 ч. с. недѣля.

1923_02_19 Двете течения

ДВЕТЕ ТЕЧЕНИЯ

Т. м.

(Прочете се резюмето върху темата „Смисълът на раждането и прераждането".)

Тема за идущия път: „Предназначението на човешкия нос".

Какво е потребно на грънчаря? – Пръст. След туй? – Вода. После? – Огън. Ами колелото? – Да, и колело, и след туй пещ му трябва. Сега, от какво зависи качеството на грънците? От пръстта, нали? И после, не само пръстта трябва да е хубава, но и майсторът да е добър, да може да изкара от нея нещо хубаво. Добре, тогава ако бих ви задал една тема: „Кое е онова, което различава хората?" – как ще ми отговорите? Защо хората се различават?

У човека има способности по отношение на ума, има чувства по отношение на сърцето и после – сили по отношение на неговата воля. У човека има центрове, които развиват само силите. Всяка една способност се определя от своята форма, а формата определя възможността на способностите и на чувствата. Що показва степента на едно чувство? Как може да се определи то? А формата на волята пък определя силите, как може да се проявят те. Вземете простия пример – един вол. Неговият мозък е затворен в главата. Всичката му сила е съсредоточена в главата с тия рога и в краката му, както са устроени. За да израснат тия рога, воловете са мислили с хиляди години, докато ги създадат, докато намерят едно оръжие против своите врагове. Те са намерили рогата си днес за самоотбрана. Конете, те са измислили друго оръжие – със задницата да ритат. После ред други животни с хиляди години са мислили да намерят средство за самоотбрана и са упражнили зъбите си да хапят. Пчелите са мислили хиляди години, докато си направили своята картечница – жилото, което, като забият, пуска отрова. Туй жило вътре в средата е пробито и като го забият, пуска тази отрова.

Казвам: Ако вие въведете един вол при съвременната култура в каквото и да е общество и се стараете да развиете неговия мозък, до каква степен ще го развиете? Все-таки до известна степен ще може да му повлияете, но в тази форма, тъй, както са ограничени неговите способности, той не ще може да прояви интелигентността на човека. Та същият закон е и по отношение на нас. Мозъкът на съвременните хора сега е дошъл до такава

една форма, до такъв предел на развитие, че трябва да знаем, че ни предстои да минем в едно ново състояние. Тъй, както са устроени нашите глави, по-културни днес не могат да бъдат. Вземете един човек с глава, каквато днес има, и му проповядвайте каквото и да е учение – християнство, мохамеданство, будизъм, – той ще го възприеме, но ще си остане пак същия. Защо? – Защото трябва най-първо да се измени формата на неговата глава. Сега за пример всинца вие, като ученици, може да направите опит със себе си. Щом ви се проповядва едно учение, казвате: „Това учение не е за мен“. Какво показва това? – Че формата, в която сте включени сега, вашите способности, вашите чувства, вашите сили не може да се проявят по този начин в този ви живот. Като дойдем на Земята в друг някой живот, тогава ще бъде друго.

Следователно най-първото нещо за окултния ученик е – той трябва да се постарае постепенно да измени според законите на окултната наука формите на своите способности, формите на своите чувства и сили. Първото нещо: трябва да стане такова прераждане вътре в него. Вземете за пример у всеки един човек гнева като сила. При всяко едно спорене във вас всякога несъзнателно се зарежда едно желание да се биете с лакета си или с ръката си. Това желание е същото, каквото е желанието у коня да рита. Тази ръка, тя изразява желанието на коня. Конят рита назад; следователно тази част на ръката съответства на задната част на коня. Значи ние още носим конската цивилизация. И когото да бутнеш, ти най-първо го бутнеш с лакета си и после свиеш ръката си на юмрук. Юмрукът, това е копитото у коня. Значи тази енергия ще се прояви несъзнателно. След туй ти чувстваш, че си извършил нещо нехубаво и казваш: „Извинете, аз не знаех“. Значи у човека има известни движения, които не са под контрол на неговата воля. Следователно тази форма трябва да я измените. Дойде туй желание у вас да ударите някого, трябва да знаете как да превърнете тази енергия, да дадете друго направление. За пример защо аз трябва да извадя револвера си? Първото нещо: вие носите револвер и само чакате някой да ви обиди и да теглите куршум. Че какво е това? – Това е конската цивилизация и цивилизацията на вола – същото нещо. Волът, като дойде някой при него, набучи го на рогата си, убие го, конят – ритне някого, убие го; ти – теглиш куршума, убиеш го. То е все същото.

Добре, сега Новата култура препоръчва следното. Ние имаме по-силно оръжие. Дойде един апаш при тебе, иска да те обере, но ти със своята мисъл може да измениш енергията вътре в неговия ум. Следователно, като измениш посоката на мисълта му, той ще вземе друго направление. Що ти трябва тогава да вадиш револвер? Ти с ума си ще вървиш по пътя. Не е ли износно? Сега ще те срещнат войници, ще кажат: „Имаш ли оръжие?“ Ама ще знаеш, в ума си ти ще носиш едно оръжие много по-силно,

отколкото първото – револвера.

Другата слабост на съвременните окултни ученици, поне аз както наблюдавам, е, че като се съберете, най-първото нещо, почвате да се критикувате. Но критикуването не е наука. Защото когато някой дойде и ми каже: „Ама ти си изкълчил крака си, я да го видим“, и вземе, че го помърда малко. И после, като не може да го направи, каже: „Иди, намери някой майстор, който ще умее добре да ти го направи“. Дойде втори брат и той също го помърда, и каже: „Иди при онзи майстор брат, той ще го поправи“. Този брат, онзи брат, всеки помърда крака и го остави. Е, каква полза? Туй не е ли критиката? Казвам: Ако умееш, мърдай го, но ако не умееш, не го бутай по-добре! Ти знаеш ли изкуството да лекуваш крака, бутай го; ако не знаеш, не го бутай, поне ще ми направиш една услуга. Е, какво изкуство има в това, когато критикувате някого? Аз казвам: Трябва да критикувате някого, не казвам, че не трябва да го критикувате, но как? – Да наместиш крака. Хвани го, кажи: „Ти, братко, имаш един голям недостатък, но аз съм майстор, ще ти наместя крака. И втори път пак ела!“ И тогава каква е целта на учениците? Ако ние в съвременния живот не може да придобием една голяма сила, с която да преодолеем мъчнотиите, в които се намираме, тогава защо ни е окултната наука? Сега да оставим какво Господ може да направи, какво ние можем да направим. Друг въпрос е важен. Ще ми каже някой, еди-кой си автор какво казал. Всичко туй е хубаво, но в дадения момент има друга една по-хубава философия: какво ние можем да направим за Господа. Не че не мога да ви отговоря, но вашият ум трябва да бъде подготвен за по-висшето разбиране. В по-висшето разбиране има по-тънки сили. Казвате: „Учителю, кажи нещо!“ За да ви говоря така, на всинца ви трябва да кажа да постите 15 дена и няма да ви слугуват. „Е, как?“ Няма да лягаш там в леглото и после да ти засъхва гърлото, че да се жабуркаш с вода, та и цялата махала да знае, че си постил. И след туй умът ти да бъде свеж. Тялото ти ще стане по-ефирно, ти ще привлечеш тия по-тънки сили и тогава ще може да се разговаряме. Аз някой път ще говоря върху поста. Сега онези от вас, които са постили по 10 дена, привличате от тия сили и после, като свършите поста, някои започват да ядат кисела зелева чорба. С това вие ще направите едно подпушване на тия сили и ще развалите всичко. Постът се употребява за обновяване на организма. То е един начин за подмладяване.

И следователно след поста, колкото се може по-дълго време, употребявайте храна еднообразна и храна, която изисква малко сила за храносмилането, да не се възбужда във вас апетитът, за да може да се развиват дробовете, та да може да приемате повече прана от въздуха и от водата и да изваждате повече сокове от храната, отколкото сега. Постът е един от начините за постигане на тези неща. Сега у някои от вас се явява

желание от амбиция и тщеславие да съобщите на другите, че сте постили. Ще тръгне той и започва: „Слушай, аз постих 10 дена, не е един ден, не са и два дена, не са три дена... това са цели 10 дена, ехе...е...“ И в туй отношение аз мога да ви похваля, вие надминахте православните. Православните постят три дена. Аз не отивам в друга крайност, не казвам, че не е хубаво, човек все трябва да има малко амбиция, не трябва съвсем да изчезне амбицията му, но важното е в поста човек да придобие известна сила. Като се хваля, моята похвала трябва да съответства на самата реалност. Аз направих една картина, нещо идеално съм нарисувал. Е, хубаво, поставя моята картина на изложението; дойдат и други, и те поставят картините си в това изложение. Погледна моята картина, заема последно място. Казвам: „Те не разбират“. Как не разбират! Като я погледна, трябва да кажа: „Да, на последно място е, но толкова е заслужила“. Следователно ние трябва да схващаме нещата тъй, както са. Ако някой е нарисувал нещо по-хубаво от мен, ще призная факта. Та казвам сега: Постът е едно добро средство. Аз ви похвалвам. Най-първо се кали волята ви с поста. Човек, който е постил 10 дена, той не е овца, той е един герой! Човек, който е постил 10, 12, 15, 20 дена, вече не може да го буташ и не може да налагаш мнението си върху него. Не, не. Един човек, след като е постил 20 дни, ще се освободи от много заблуждения. Много ваши заблуждения ще изчезнат.

Та в сегашния век ние вече настъпваме в една вълна огнена. Разбирате ли, ние влизаме, наближаваме вече, на първите редове сме. И скоро вече всинца ние ще навлезем в една силна магнетична вълна. Това са няколко милиона – 10, 15, 20 милиона волта в тази вълна. Ето къде е опасността: от тази вълна става събиране на енергията, затова отсега вече някои усещате нещо като сърцебиене, нещо ви бутне в нервната система. Тия вълни идват периодически и като попаднеш в тях, в някое отношение те разредяват кръвта, в друго отношение я събират; в някое отношение те събират нервната система, в друго – разредяват тази енергия и вследствие на това едни хора получават нервен удар и умират. Това са все огнени вълни. Тия огнени вълни, през които сега минаваме, ще ни направят много кибритлии. Мъжът от малко настръхва, но не знае откъде иде това. Огнена вълна е туй. Той се е нажежил. Богат е, няма никаква загуба, но нещо е настръхнал. Търси причината, а причината е вътре, попаднал е в тази вълна. Естествено нещо: той трябва да се обърне нагоре, към Бога, да подобри вибрациите на своето тяло. Друго спасение няма! И сега, като проповядваме в окултната Школа, това е един метод да повдигнем телата си, да са в хармония с тази вълна, в противен случай хората ще измират, ще дойдат епидемии и ще ги завлекат. Природата в туй отношение е много строга. Тя търпи, търпи, но когато тия същества погрешат, дойде, помете всичко. Тя е като някой грънчар, който казва: „От тия грънци нищо не става, пометете ги“, отнеме духа си – измират хората. След туй отново

праща духа си, създава нова раса. Бог е постъпвал така много пъти – измете цяла раса и после отново я създаде.

Сега аз загатнах в неделя, трябва да се стремите да преобразувате вашия череп, да дадете нова насока на мисълта си, да има един оттенък, че действително вие сте влезли в шестата раса. Най-първо, лицата ви трябва да издават една светла краска. И тъй, след като постите 10–15 дена, ще забележите, че една светеща краска почва да прониква от душата във вашето лице. Сега по-висшите същества, ангелите, праведниците, адептите, Учителите се интересуват от хората дотолкова, доколкото е степента на техния стремеж към Бога. Когато един адепт или един Учител види една душа, която поставя всички усилия, прави всички разумни жертви, той е готов да му се притече на помощ, да му покаже начин как да превърне всички тия нови форми на неговите способности, мисли, чувства и сили и да му даде един нов подтик в живота. Тъй щото в окултната наука мнозина от вас, които сте на 45–50 години, може да се подмладите и да живеете един съзнателен живот, да бъдете полезни на вашите близки. Може да обновите вашето тяло, душата си, ума си. Умът може да се обнови чрез мислите, а душата може да се облагороди чрез своите чувства. Та ще обърнете внимание върху своето саморазвитие, а не да се критикувате. Да се критикувате, то е естествено, това са стари навици, такива, които ние трябва да ги преобразим. Като виждаш погрешките на един човек, ползвай се от тях, за да избегнеш страданията. Това е един добър начин. Не критикувай погрешките, но да ти бъдат за поука! Каквото той прави, ти не прави неговите грехове, но да ти бъдат една поука, да се избавиш от тия страдания. Или ти имаш някой лош навик, този навик да ти послужи като един учител. Старай се погрешките на хората да ти бъдат от полза. Този трябва да бъде стремежът на всички окултни ученици.

А после аз бих желал всички от вас да си препращате добри мисли. Вие сега седите и се молите Господ да благослови целия свят. Но това е много неопределена молитва – целия свят. Е, хубаво, аз минавам през вашата градина и казвам: „Господ да благослови градината ви“. Добре, но да кажем, че е лятно време, суша е, минавам и не казвам: „Господ да благослови градината ви“, но отивам с кофите за вода и поливам всичките дървета. Поливам ги 5–6 дни наред и казвам: Кое е по-хубаво – да кажа „Господ да благослови градината ви“, или да взема и да полея градината ви? Минавам покрай вашия пиперник, той е сух. Кое е по-хубаво – да взема една тенекия и да го полея, или да кажа „Господ да благослови“? Аз бих желал вие да поливате градините си. Минаваш и видиш, че градината на твоя съкласник не е полята. Вземи вода, полей я! Не е прекопана, вземи мотиката. Утре той ще ти направи същата услуга. Туй е окултната Школа. Ако това не се прави съзнателно, няма полза. Тогава, като дойдат по-

висшите сили, и те си имат свое приложение. Сега аз не казвам, че у вас няма прогрес, има доста прогрес. Някой път аз се произнасям строго, знаете ли по какви съображения? Аз гледам по отношение на онзи велик идеал. От гледището на този велик идеал вие нищо не сте направили, но като взема човешкия живот, хората от света и вас, казвам: „Между света и вас не може и въпрос да става“. Тъй щото, двете крайности трябва да ги вземете предвид. Като говоря по отношение на Божествения живот, тъй е, не се обиждайте. Но като ви похваля някой път, то е по отношение на света. И в единия, и в другия случай пак съм прав, туй са две различни мерки. Сега виждам, има у вас движение, има и стремеж. Аз желая този стремеж да се усили още повече и разумен да стане, да не станете едностранчиви, защото всеки ученик трябва да бъде всестранен. Неговата деятелност трябва да бъде всестранна. Той трябва да бъде в контакт с всичко в Природата, във всичко да взема участие, да се интересува какво прави и ангелът, и червеят.

После някои от вас вземете да проучвате Евангелието – извадете от Него най-силните стихове и направете опит с тях. Например направете опит със стиховете:

* „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“
* „Повярвай в Господа Исуса Христа, ще бъдеш спасен ти и дома ти.“
* „Аз и Отец ми едно сме.“

После направете опит с онзи стих, дето се казва в Писанието:

* „В началото бе словото...“
* „Бог е Дух и които Му служат, трябва да Му служат с Дух и Истина.“
* „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата.“
* „Ако те съблазнява дясното или лявото око, извади го и го хвърли.“

Направете опит да разберете вътрешния смисъл, какво е искал да каже Христос. Има друг един смисъл в стиха, скрит. Може някои от вас да не го приемат, но все-таки тия размишления върху стиховете ще ви доведат до много нови разбирания. Сега за пример аз, като говоря за Любовта, като проповядвам Любов, ето какво разбирам. Любовта минава през три степени. Понеже чрез кръвта се носи животът, в нея е съсредоточена тази жизнена енергия, то, като минава тя към първите центрове, които се намират в преддверието на човешкия мозък, събужда се тъй наречената индивидуална любов – любов, която мисли само за себе си! И следователно ние искаме да прекараме всичко за себе си. Детето иска да събере всичко в хамбара си пак за себе си. Това е първата любов. Втората любов има друга една врата. Кръвта, като възлезе горе, събрана вече, ние

сме готови да намерим друго същество и от излишъка на нашата любов да му дадем. Казваме: „Хайде, вземи от половината на тази любов". Туй го наричам дружба, приятелство. Това не са още морални чувства. След туй кръвта, като мине горе, в предната част на главата, засяга едно морално чувство, което наричам милосърдие. Тогава се проявява онази Любов, която жертва всичко за близкия си. Човек е готов да даде залъка от устата си за благото на другите. Следователно Любовта трябва да мине през тези фази, за да се яви милосърдието. Но за да се прояви милосърдието, трябва и човешкият интелект да дойде, трябва да се прояви и човешкият разум. Тия са трите степени, през които човек ще мине.

Следователно в нас трябва да се проявят едновременно милосърдието и разумът. Тия две сили у ученика, съединени наедно, от тях той ще разбере в каква насока именно трябва да се използува Любовта. Сега в първата и втората любов всякога има едно натегнато състояние – поляризиране и раздвояване. За пример ти имаш един приятел, най-първо ти го обичаш, той седи ден, два, три при тебе, най-после ти дотегне. Вие сте забелязали това. Майка сте, имате дете, обичате го, галите го, но най-после дотегне ви и кажете: „Хайде, иди навън, играй с другите". Това не е една морална любов. Туй дете, като е смукало, черпило, черпило от майка си, взима, а нищо не дава, майката го праща да играе навън. Защо го праща вън?

Обаче като дойдем до моралното чувство на Любовта и милосърдието, там не е така. Ние не можем да проявим тази любов към едно същество, което няма морална любов. Това чувство можем само към един човек, който е морален, да проявим. Разумният живот може да се сподели само с един човек, който е разумен. Само с разумния човек ще говориш разумно. Ами че такъв е законът! Ти не можеш да проявиш морална и Божествена Любов към едно същество, което няма тази любов, няма тия чувства. Ти и да я проявиш, той ще те разбере в първа или във втора степен. Следователно, когато ние говорим за Божествената Любов, двама души трябва еднакво да се разбират и еднакво да се жертват и благата, които имат, са равни. – Обмяната между тях е правилна. Тъй щото някой път вие спорите, разбирате се според степента на вашето развитие. Аз съм направил свои изследвания, свои изчисления, свои ъгли и зная хората, зная степента на тяхното развитие. Аз няма да ви поверя тия свои изследвания. Аз съм решил, няма да поверя тази наука никому. Има ъгли, има известни форми и числа, които показват кой човек към коя степен на развитие спада. Сега за вас има едно: вие може да се трансформирате само по един прост начин. Мога да ви го покажа, той е следният. Вие не философствайте за Бога! За пример вие искате най-първо да схванете какво нещо е Бог в своята необятност. Досега нито един адепт, нито един велик Учител, нито един ангел не е могъл да ви определи какво нещо е Бог. Ангелът може да

ви определи какво е Бог. Той е една необятна светлина. Ти усещаш една необикновена мека светлина, която те изпълня, но каква форма ще Му дадеш? И като влезеш в Него, ти си нещо особено. И в тази светлина по някой път се явяват форми, които представят Бога, но формите, това не са Бог. Бог е скрит вътре в туй безгранично и всякога ще остане скрит, никога няма да Го познаят. През хиляди векове, през цялата вечност никога няма да Го узнаят. Този Великият, Абсолютният, Безграничен Бог, Той ще остане една велика загадка за всякого! Туй ще го сложите в ума си! Да не мислите, че някога ще разгадаете какво нещо е Господ! Во веки веков Той ще си остане така абсолютен! Да се разгадае животът, значи да се заличи живота. Велико е само това, което остава необяснено! Съзнава се, без да се ограничи! Изясненото всякога показва вътрешно ограничение на една велика Истина. По същия закон не мислете, че някой ден ще определите какво нещо е Любовта. Любовта ще остане като една проява. Вие ще опитате Любовта в една или друга степен, но речете ли да я ограничите, тя се загуба. Този, който ви люби, след 4–5 дена, след една година той не може да ви люби. Защо? Много естествено! Развалила се лампата и тази енергия – Любовта – не може да се прояви. Мозъкът на този човек се развинтил. Във френологията често има такива случаи. Има ред причини, те са следните. В Америка един господин се оженва; обича жена си, децата си. Един ден го ритва кон в задната част на главата и тоз намразва жена си и децата си, изпъжда ги от къщи. Този кон, като го ритнал, изменил формите на неговите чувства. Нищо повече! И така минал живота си. Ти му говори, морализирай го, че не е прав, той си остава така. Изменени са тия чувства.

Следователно някога някой ви разлюби. Казвам: ритник е получил в дадения момент. Формите на неговите чувства са изменени. Ти с нищо не можеш да го заставиш да те обича. И тъй, имайте предвид едно нещо, да се пазите от следния закон: силните сътресения в живота са в състояние да изменят способностите ви, чувствата и силите ви или във възходяща степен – да ги подобрят, или в низходяща степен – да изменят целия ви живот. За пример вие можете някого така да го обидите или така да го озлобите, че този човек да ви намрази и да каже: „С този човек от сега нататък никога няма да се примирим“.

Ученикът никога не трябва да си играе със силите в Природата. Един велик Учител може, но ученикът трябва да бъде много внимателен. Той трябва да има цензура на езика си. И в Писанието се казва: „Господи, сложи страж на езика ми!“ Един ангел да има, че като речеш да говориш нещо лошо, да каже: „Чакай!“ Защото често, като се разгневим, казваме: „Аз това ще направя, онова ще направя“. Нищо няма да направиш, ще повредиш на себе си. Онова, което става, то не се казва. Само нещата, които не се казват,

те стават; а нещата, които се казват, никога не стават. Правилото е такова. На 100 казани неща едно става, а на 100 неказани неща – 99 стават. Ами че много естествено! Ако посеете 100 ореха и никой да не ги знае, 99 ще израснат, но ако 100 посеете и кажете, колко ще израснат? Децата ще идат, ще ги човъркат едно по едно и ще ги изядат. Даже хубаво е някой път човек сам спрямо себе си и той нищо да не знае. Трябва да е в известно отношение невежа. Някой казва: „Кажи ми какво ще премина за бъдеще!" Мога да ти кажа, но ти няма да придобиеш опитност. Ти трябва да бъдеш невежа, докато придобиеш опитността. Следователно не се плашете от невежеството. Не искайте да бъдете учени, преди да платите данъка си! Че как ще станете учени хора? – След като сте минали опитността, след като платите данъка си. Онзи ученик трябва да премине 10, 15, 20 години в учение и тогава става учен. Ако вие не преминете през ред сътресения, през ред изпити в живота, какви ученици ще станете? Вие казвате: „Аз вече цяла една година съм тук в Школата". Хм, една година! Не една година, не един живот. Може би ви трябват още един, два, три живота. Може в един живот да направите много, но да не мислите, че е лесно да се добият окултните познания, да се усвоят тия окултни сили и да се научим как да живеем. То е едно от най-великите изкуства. И аз не познавам по-велико изкуство от изкуството да знаеш как да живееш. За пример да минаваш по пътя, този те обижда, онзи те обижда и ти да бъдеш тих и спокоен, да можеш да трансформираш всичките тия енергии и като се върнеш в дома си, да се усещаш богат. Или, след като учителят сложи на ученика си единица в училището, като се върне ученикът вкъщи, да каже: „Моят учител е прав, но тази глава не разбира". Тъй трябва да каже той. Това е ученик! Сега, и ние някой път казваме, че Господ спрямо нас е несправедлив. Не, Той е толкова справедлив, толкова благ, че ако Той и ни въздал за нашите глупости, нищо не би останало от нас. Ами след като направим 999 погрешки на хилядата, Той казва: „Турете му малко на гърба, че да усети". После, като направим други 999 погрешки, пак малко ти тури. Няма какво да се сърдим.

После, друго нещо, от което искам да ви предпазя. Като ви говоря за Любов, за милосърдие, аз не искам у вас да се роди овчедушие, аз искам да мислите, да бъдете самостоятелни, да бъдете справедливи, смирени. Говори ви Учителят. Да знаете в дадения момент дали Той е прав, или не. Ако Учителят е прав, прав е, ако не е прав, да останете на особено мнение, но положително да знаете прав ли е, или не е прав. Да опитате себе си. Някой път Учителят може нарочно да ви изпита дали туй чувство на справедливост е развито във вас. И хубавото е именно в това: да знаете прав ли е, или не. Ама ще кажете някой път: „Учителят не постъпва справедливо". Уверен ли сте?

Сега тия понятия трябва да ги имате предвид. Те са необходими за вашето бъдещо развитие. И сега, като ви гледам, аз желая да стане едно подобрение у вас, защото гледам, на мнозина мозъците са демагнетизирани, трябва ви енергия, мнозина не сте весели. Седите тъй хубаво, но в душата ви аз виждам, че сте страхливи. Някои уж кураж имат, но виждам ви, страхливи сте. Не, не, не се лъжете! Аз наричам смел човек онзи, като дойде да го покачат на кръста пред обществото, да каже: „Няма нищо!" И той да устоява, да не му мърда окото. Този наричам аз ученик. И другите, като погледнат на него, да кажат: „Това е ученик!" А онзи, който каже: „Що ми трябваше туй учение, защо не си стоях вкъщи?" Не започвай тогава тази работа, стой си вкъщи! Сега трябва да бъдете безстрашни, тръгнали сте в пътя, не се лъжете! Пътят, по който вървите, е прав. И в този път всеки, който е скромен, чистосърдечен като човек, той се благославя.

Та казвам: ние правим едно общо усилие. Трябва да образуваме една ядка, да може да приемем тия сили от Природата. За пример тази година иде една много приятна вълна. Тя ще мине тук през Школата. Но аз се опасявам, има един възел: когато аз искам да събера тази вълна, тогава забелязвам учениците се ритат, искат да си уредят сметките. Казвам: Елате, дайте си торбите, оставете старите сметки, дайте чувалите си, напълнете ги с туй богатство. Но и черната ложа тогава ще започне това-онова... Не, не, трябва да бъдем тихи и спокойни. Имаме един момент, едно богатство и трябва всеки да е готов да го приеме. И вие имате право да приемете.

Сега моята задача беше в миналата екскурзия да направим един опит. Аз искам да ви покаже една малка част от тази вълна, която сега минава през България, как ще я опитате. Кое число беше в петък? – Шестнадесети февруари. Нека кажат тези, които бяха на Витоша, как почувстваха тия енергии, които идват отгоре. Беше толкова топло, като пролет, разбирате ли? Като седиш на снега, като че на трева седиш, като лятно време. И туй е само една малка част от тази съзнателна жизнена енергия, която настъпва. А иде една вълна още по-голяма. И бих желал вие всички да сте готови, че като дойде тя, да засегне не само вашето тяло, но да засегне и сърцето ви, и вашия ум, и душата ви. Тя ще внесе една нова струя и ще донесе едно обновление. Тази вълна ни чака. Туй, Божественото, трябва да дойде. Тя е като слънцето. Ако ние не я използваме, какво ще даде? Та затуй ние ще се приготвим добре. Тъй стои въпросът. В Природата трябва да знаем времето на всички неща. У всинца ви аз искам да има една готовност, да знаете, че Бог е готов да благослови когото и да е, стига да спазват Неговите закони.

И бих желал всинца вие да се повдигнете, да бъдете по-умни, не да

мислите само, но да станете по-умни. По-умни и по-мъдри да станете! И сърцата ви да станат по-благородни! Само по този начин старите ви дългове ще се платят. Вие не мислете сега за миналото. Вие мислите: „Аз съм изгубил този случай, това-онова“. Изгубеното е изгубено. Туй, което ще спечелим, то е важно. Туй, което ще спечелим сега, то струва 10 пъти повече, отколкото изгубеното. И виж в другите църкви – те си имат методи, те знаят това. Много пъти баптистите в Америка ще се съберат и ще се молят, без да разбират туй благо. Те се молят, молят и казват: „Ще дойде благословението“. Туй благословение иде периодически. За пример, като следим тия събуждания в Америка, виждаме, че те вървят по течението на тия жизнени вълни. И религиозните хора като обхванат тази вълна, тогава в църквата настава една особена промяна; настава едно съживяване, любов между членовете, самопожертване, закон на самоотричане, във всичко издържат. А окултният ученик трябва да знае законите. И всички трябва да бъдете готови.

Аз ви казвам: Една вълна иде през тази година, няма да ви кажа кога. Ще си приготвите торбите и тенджерите, защото и масълце ще има. Житце ще има, а после и касите ще приготвите, и злато ще има, органическо злато. Богатствата на човека се определят от друг един закон. Всеки един човек става богат според златото, което има в себе си. Онези, богатите милионери, те са богати, защото имат повече злато в себе си. Следователно златото отива при златото. Такъв е законът. По възможност ще се старaете да се образува съзнателно една хармония между вас, като съсредоточите ума си. Иде тази вълна! Да образуваме хармония, че като дойде тя, да остави нещо в умовете ви. То е благословение.

Сега, следващата неделя аз ще ви дам две или три формули, с които да си служите. Ще ми напомните.

Но аз бих желал вие да почнете да мислите върху себе си. Помислете си за пример преди 2 хиляди години къде сте били? Преди хиляда, преди 900, преди 500 години къде сте били? Да видим може ли да отбележите в коя част на Европа сте били или дали сте били в Европа, в Индия, в Америка или в Австралия. Може да не разкриете точно, но все-таки, като съсредоточите мисълта си, все ще ви дойде една малка светлинка. И след туй ще намерите известна разгадка. Вие още не сте правили упражнения, а трябва да се правят много упражнения. Ние ще пристъпим към някои практически опити. От малките опити, от микроскопическите опити ще започнем.

1. Да направим един малък опит сега. Поставете лявата ръка на коляното си, повдигнете дясната ръка напред, свийте другите пръсти, само

показалецът да остане навън. Сега не гледайте кой как си повдига пръста. Мислете за своя пръст. Леко се поставя десният показалец в средата на челото. Мислете сега за това място тук. Движете пръста надолу полекичка между веждите, по носа, по дясната ноздра, по средата на дясната буза, до горната част на ухото. После нагоре по въздуха над главата, напред, надолу и ще поставите пръста си върху палеца на лявата ръка, концентрирайте се, наблюдавайте промените, които стават във вас. Себе си наблюдавайте. Теглете сега пръста си по лявата ръка нагоре, до рамото, след това под брадата, от дясната страна, зад шията и от задната страна на главата нагоре, после по горната част на главата, където са моралните чувства, над веждите, по дясната вежда, по бузата надолу, до брадата, след това ръката се поставя хоризонтално вдясно. Умът ви да е концентриран във вашата ръка, не се поддавайте на никакви чувствания, защото те са лъжливи емоции, но гледайте на онова разумното във вас. Ръката напред, пръстите се изправят, ръката се издига нагоре, след това се снема долу при лявата.

2. Сложете сега ръцете на гърдите с отворени пръсти. След това ръцете се отварят настрани. Пръстите се свиват на юмруци и едновременно ръцете се прибират отпред на гърдите. Пак ръцете се разтварят настрани, пръстите се разтварят; свиват се пръстите, прибират се ръцете на гърдите, това се прави три пъти. След това ръцете се слагат напред, настрани, пак напред, допират се палците, после пред гърдите, но пръстите хоризонтално, след това ръцете се спускат долу.

Изпейте сега „Изгрява слънцето“! (С движения.)

Заб.: В петък на 23 февруари ще има екскурзия до Витоша за тези, които могат, които са свободни, пък които не могат, за тях ще жертваме една неделя.

19-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 19 февруари 1923 г., София.

1923_02_21 Първата родена мисъл

ПЪРВАТА РОДЕНА МИСЪЛ

Fir — fur — fen.

Tau — bi — aumen.

Размишление.

Чете се темата „Първата мисъл, родена в човешкия ум".

Чете се резюме на темата „Предназначение на слънцето, луната и звездите".

Упражнение: Поставете палците на ръцете си един до друг, а останалите пръсти на двете ръце съединете горе. След това представете си, че сте център и мислено опишете около себе си, около този център един светъл кръг. След това мислено опишете още един светъл кръг около себе си, в посока отзад напред. Най-после опишете още един светъл кръг около всички. Упражнението ще трае всичко две минути. По време на упражнението ръцете ви ще бъдат пред лицето.

Някои се страхуват да не се кръстосат кръговете им. Няма защо да се страхувате. Тия кръгове са мислено представени, те са в умствения, а не на физическия свят. Кръговете, които мислено описахте, представят разумни движения. В тези движения се образуват два остри ъгли. Какво представят острите и тъпите ъгли? Ако ги разглеждате от положението на обикновената геометрия, ще дадете едни пояснения. Ако ги разглеждате от положението на живата геометрия — други обяснения. Дето има остър ъгъл, там движението е всякога по-силно. Това може да се провери навсякъде в живота и природата. Например, носът на човека представя ъгъл — някога по-остър, някога — по-тъп. Ако носът на човека стане много остър, в органическо отношение това е лош признак. Това показва, че този човек се намира изключително под влиянието на мозъчната система. Такъв човек е чрезмерно активен. Ако носът на човека е тъп, това показва, че той се намира повече под влиянието на симпатичната нервна система. Такъв човек е повече пасивен, отколкото активен. Острите ъгли показват, че човешкото съзнание е много активно. Кои са подбудителните причини за това? Активността на съзнанието е в зависимост от вътрешния живот на човека. Интензивността на вътрешния живот на човека се обуславя от неговия умствен и сърдечен живот. По черепа на умрял човек можете по-лесно да съдите за негови умствен живот, отколкото по черепа на жив

човек.

Как ще познаете какъв умствен живот е прекарал някой човек? Ще вземете черепа на някой умрял, ще влезете в тъмна стая, ще запалите свещ и ще я турите в черепа. Колкото по-разработен е черепът на човека, толкова по-тънка ще бъде костта му и толкова повече светлината на свещта ще прониква през него. Ако има неразработени места в черепа, светлината не ще може да минава през тях. Обаче това може да познава само онзи, който добре разбира ъглите на живата геометрия. Чрез тези ъгли живата природа строи своите форми. Колкото по-тънка е костта на черепа в човека, толкова по-интензивен е бил неговият умствен живот. Колкото по-дебела е костта на черепа, толкова по-слаб е бил неговият умствен живот. Ако в горната предна част на черепа костта е тънка, този човек е бил милосърден. Ако костта отзад на главата е тънка, този човек е бил крайно горд и честолюбив. Колкото повече е работил човек с някои мозъчни центрове, толкова по-тънка е костта на тия места. Колкото повече мозъчна, т.е. електрическа енергия се отделя от някой център, толкова повече се изтънява костта на това място. Тези сили оформяват човешката глава. Значи, мисълта оформява главата на човека. Както мисли човек, така и черепът се изменя. Човешкият череп е изложен на постоянни промени. Мислите и впечатленията, които човек възприема, се отразяват не само върху мозъка му, но и върху неговия двойник. Който може да чете мислите на човека, той може по двойника му да разбере какъв е духовният му живот. На този двойник отговаря още един, върху който също така се отпечатват мислите на човека, както и целият му духовен живот. Значи, животът на човека се отпечатва в няколко екземпляра, един от които се запазва и след неговата смърт. От този екземпляр, който остава във вечността, можете да четете миналия живот на човека. Докато е жив, човек носи тия екземпляри със себе си. След смъртта му, един след друг те се отделят от него и остават за вечни времена като копия на неговите минали съществувания.

Окултният ученик трябва да познава своите умствени сили. Той трябва да знае как и върху кои центрове най-много да работи. Когато иска да работи специално върху някой мозъчен център, ученикът трябва да се свърже с тези същества, у които този център е най-силно развит. Щом се свърже с тях, те ще му въздействат благотворно в това направление, именно към което се стреми. Например, ако ученикът иска да развие в себе си милосърдие, той трябва да се свърже с ония интелигентни, разумни същества, на които милосърдието е специалност. Други същества пък имат специалност „любов към Бога". Щом се свържете с тях, енергията, която е складирана в чувството „любов към Бога" веднага протича и към вас. Като знаете това, вие трябва да се учите да различавате енергиите, които

минават през вашия мозък и съзнателно да ги обработвате. За да се развие известен мозъчен център, през него непременно трябва да тече съответна мозъчна енергия. Милосърдният човек веднага се отзовава на страданията на хората. Като види някой беден, болен, нуждаещ се, той веднага се отзовава. Ако милосърдието не е развито в някой човек дълго време трябва да му говорите за страданието на хората, докато сърцето му трепне. Всички сили, всички течения в природата понякога се увеличават, а понякога намаляват. Тази е причината, задето понякога условията са благоприятни за развиване на известни способности и чувства в човека, а понякога са неблагоприятни. Например, течението в природата, което помага за развиване на чувството „любов към Бога", не иде всякога, но периодически. Ученикът трябва да знае това нещо, да бъде буден, на време да използва тези сили. Иначе той ще се самоизлъгва, ще мисли, че е развил едно или друго чувство в себе си, без всъщност да е постигнал това. Изобщо, всяка сила, всяко течение в природата иде периодически. Вие трябва да използвате тия сили, за да развивате своите центрове.

Френолозите са изучили около 40 центъра в човешкия мозък. Обаче в последно време те са намерили, че на всеки център отговарят по три други центъра. Тъй щото, днес в човешката глава се наброяват около 120 центъра. В тия центрове се кръстосват различни мозъчни енергии. Казват за някой човек, че е музикален. Какво означава това? Музикалността е способност, чувство, което има свой определен център. Когато човек се свърже с музикалните течения в природата, той започва усилено да се развива в музикално отношение. Ако майката е посветена в тия неща, тя би могла да постави децата си при условия да възприемат тия природни течения и да се развиват музикално.

Като ученици вие трябва да изучавате природните сили, природните закони. Като ги изучавате съзнателно, ще ги използвате и ще разберете откъде идат противодействията. Така само ще разберете, че всички способности и чувства във вас не са нищо друго, освен природни сили и течения, които се отразяват върху вашия мозък. Ето защо, когато искате да развиете милосърдието в себе си, дружете с хора у които това чувство е силно развито. Не дружите ли с такива хора, вашето милосърдие няма да се развие. Ако искате да развиете интелигентността си, дружете с хора високо интелигентни. Те ще ви предадат своята интелигентност. Изобщо, за да развиете известни способности и чувства в себе си вие трябва да дружите с такива хора, у които тъкмо тези способности и чувства са силно развити.

Като наблюдавам хората, а също и вас, учениците, намирам, че най-силно развити са личните ви чувства, вследствие на което сте докачливи,

честолюбиви, горделиви, тщеславни. Външно се криете, не показвате тези качества, но вътрешно не можете да се скриете. Дето гордостта и тщеславието са силно развити, там и умът е слаб. Тези чувства поглъщат силите на ума и тогава човек не мисли за причините и последствията на нещата, но се поддава на личните си чувства. Когато твърдостта в човека е силно развита, той не търпи никакво чуждо мнение или съвет и казва, че неговото мнение е непоколебимо. Преди всичко този човек няма мнение. Защо? — Защото мнението, убеждението е резултат, който произтича от целокупната деятелност на всички чувства, сили и способности на човека. Значи, всички сили в човека трябва да се съберат на едно място както народните представители в камарата и след дълги дебати да дойдат до общо заключение. Това значи мнение, това значи убеждение. За да се оформи мнение, убеждение в човека, не само една от неговите способности или сили трябва да работи, но всички сили в него трябва да се предизвикат на работа и след дълго разискване помежду си да дойдат до общо мнение, до общо заключение. Мнозина не се познават и отричат всичко, каквото другите им казват. Те не признават, че са горди, честолюбиви, упорити. Щом не признават, ще ги поставят на изпит сами да се уверят. Кажете на гордия, на тщеславния, не нищо не разбира, да видите как ще се прояви. Заповядайте на упорития да направи нещо, да видите как ще ви се противопостави, особено ако той е на друго мнение по въпроса. Всички сили и способности в човека се проявяват естествено, затова той трябва да бъде искрен, да се стреми сам да се изучава. От проявите си той може лесно да се учи. Обаче за това се изисква съзнателен стремеж — стремеж, който се намира под контрола на разумната воля. Разумна воля е онази, която върши всяко нещо на своето време. Така постъпва добрият градинар. Щом настъпи суша, той прекарва през градината си вадички, които поливат всички растения и зеленчуци. Навреме използва той водните сили и се радва на добри резултати.

Ученикът трябва да има стремеж да разработва силите си, да се изучава, да знае в кои области е слаб и в кои — силен. За тази цел той трябва да има един верен мащаб, с който да проверява нещата. Първото условие, което се изисква от ученика, е да има готовност да прави опити. Захване една работа, но не успява — той трябва да я започне отново. Докато не получи резултат, ученикът не трябва да се отказва от започнатата работа. Напише една тема — не му харесва. Нека я напише втори, трети път, докато сам я хареса. Като четете темите си, виждам как всеки проявява свои специфични чувства и способности. Същото се забелязва и у различните оратори. Слушате някой оратор и виждате, че той маха с ръце, сочи с юмрук към публиката, удря на масата. Тези движения показват, че чувството на разрушение в този човек е силно развито. Казват за него, че е отличен оратор. — Да, отличен оратор е, но той може да набие този, онзи;

той може моментално да разруши това, което хората с години са градили. След него излиза друг оратор. Той говори тихо, обръща се на една, на друга страна, разтваря ръцете си. Щом разтваря ръцете си, това показва, че той е страхлив, умът му не е силен, не може да го управлява. Всяко движение в човека означава нещо. Който разбира езика на движенията, той може да чете по тях, да изучава хората, да изучава себе си. Движенията не са произволни, те се дължат на известни сили в човека. Срещате един човек и виждате, че ръцете му треперят. Казвате, че този човек е неврастеник. Защо и за какво е станал неврастеник — не знаете. На какво се дължи неврастенията? Всеки мозъчен център е склад на енергия. Ако силите на този център не се впрегнат на работа, от време на време стават слаби пропуквания в нервната система, които предизвикват изтичане на тази нервна енергия. Тези пропуквания, тези изтичания на нервната енергия са причина за треперене на ръцете и краката на неврастеника.

Голяма наука се крие в движенията. Красиви са движенията, когато са естествени. Излиза един проповедник на амвона и говори: Братя християни, от всички се изисква силна, непоколебима вяра в Бога. Всички го слушат, но не харесват движенията му. Какво лошо има в движенията си? Той вдига, слага ръце, но пръстите му се движат така, като че брои пари. Човекът дълго време е бил търговец и не може да се откаже от навика си да брои пари. Движенията на този проповедник не са красиви, защото не са естествени, не са съответни. Търговец да брои пари — това движение е на място. Проповедник да брои пари — това движение не е красиво, не е на място. Когато някой е силно възбуден и усеща, че слънчевият му възел е в неизправност, кое движение ще бъде естествено за него? Най-естественото движение за него ще бъде да тури дясната си ръка на слънчевия възел, под лъжичката, с дланта надолу, а лявата си ръка на кръста, с дланта навън. При това положение на ръцете човек усеща успокояване на нервната система. Естествено и красиво е това движение, защото внася успокояване. Какво правят някои хора в такива случаи? Те ходят, движат се от единия до другия край на стаята, удрят, тропат, сърдят се на този, на онзи. И в резултат на тия движения, вместо успокояване, те повече се разстройват. Като постави ръката си на слънчевия възел, по този начин човек прекарва излишната мозъчна енергия през ръцете си и се успокоява. Дланта на дясната ръка е проводник на отрицателна, примирителна енергия, а горната част на лявата ръка е проводник на положителна, възбудителна енергия. Тези енергии, съединени на едно място, успокояват човека.
Следователно, щом се намирате в някакво умствено, нервно възбуждение, направете този опит, за да се успокоите. Каквато нервна възбуда и да имате, щом поставите ръцете си на слънчевия възел и концентрирате мисълта си, веднага ще настане успокояване. Слънчевият възел е в

състояние да регулира мозъчната енергия. Когато кръвта не е правилно разпределена по всички части на организма, тя произвежда редица нервни възбуждания. Всички дисхармонични състояния в мозъчната система се дължат на неравномерно разпределяне на кръвта в организма. На това неравномерно разпределяне на кръвта се дължат много болести.

И тъй, като ученици, работете съзнателно върху себе си, да контролирате движението на кръвта си, да я разпределяте равномерно по целия организъм. Дойде ли кръвта в главата, вие трябва да бъдете будни, да я отправите главно в предната част на мозъка. Ученикът трябва да се контролира, да знае къде и колко кръв да изпраща по тялото си. Когато е силно възбуден, т.е. разгневен, той трябва да изтегли излишната кръв от онези мозъчни центрове, които са причина за възбудата, и да я изпрати към ония центрове, които имат по-малко кръв. Като дойде до положение правилно да регулира силите в своя организъм, ученикът ще даде правилна насока на мисълта си. Щом мисли право, той ще чувства и ще действа правилно. Щом се разгневите, спрете се малко в размишление, да видите какво се иска от вас. Хванете палеца си и помислете за Божествения свят, с който сте свързани. Само така ще се справите със силите и теченията, които минават през вашия мозък и ще можете да ги регулирате.

Когато се разгневите и не можете по горния начин да се успокоите, направете следния опит. Турете дясната си ръка на слънчевия възел и започнете бавно, съсредоточено да броите от едно до десет. Ако и при това положение не се успокоите, бройте от едно до сто. Всяко число съдържа в себе си известен род сили, които се отразяват благотворно на човека. Като изговорите или напишете числото едно, мислете за Бога и си кажете: Има само един Бог в света, само една Мъдрост. Като изговорите числото две, кажете си: Има само една Божествена майка, само една Любов. При изговаряне на числото три, кажете си: Има само един Син — Истината. Числото четири пък представя тия три сили съединени в едно. Те са родили човечеството. Числото пет е свързано с човешкия ум. Числото шест — със закона на развитието. Седемте е свързано със силите, които работят в човечеството. Осемте представя голямата майка на света. Деветте е резултат, завършен кръг. Щом дойдете до десетте, спрете малко и си задайте въпроса: Разбирам ли нещо от тия числа? Ако състоянието ви не се смени и ако в ума ви не дойде някоя светла мисъл, продължете да броите от десет нататък до сто. При всяка нова десетица ще размишлявате върху значението на числата. Каквото знаете за единицата, същото се отнася до 11, 21, 31 и т.н. Каквото знаете за двойката, същото се отнася до 22, 32 и т.н. Като броите съзнателно до сто, ще дойдете най-после до положение да разберете значението на числата и ще се свържете със силите, които

работят в тях. Само така ще се успокоите. По този начин ще разберете, че не сте сами в света. Всеки от вас е свързан със същества от различни култури, които го придружават на всяка стъпка, като едни от тях му помагат, а други му пречат в развитието. Виждал съм хора, които вървят из улиците и си шепнат нещо. Някой върви и си казва: Тъй ли? Значи, този човек слуша разговора на съществата, които са в него, взима участие в разговора им и се присъединява към една от страните. Който не разбира това, той мисли, че този човек е полудял. — Не, не е луд човекът.

Кога полудяват хората? Хората полудяват, когато в ума им се внесе мисъл противоположна на тази, в която са убедени. Не внасяйте в ума на човека мисълта, че това, в което е убеден, не е вярно. Всяка мисъл, всяко убеждение на човека, каквото и да е то, има своя основа, своя причина. Каквато мисъл да дойде в ума ви, или каквото чувство да дойде в сърцето ви, не ги отхвърляйте. Те имат свой произход, те имат право на съществуване. Анализирайте всяка мисъл, всяко чувство, които минават през вас, и вижте защо са дошли, какво будят в самите вас. Не питайте защо се гневите, но питайте защо гневът ви е посетил. Гневът, страхът са на място, но трябва да се използват. Те са сили, които имат свое предназначение и смисъл. Те са съветници на човека, които го придружават навсякъде. Ще кажете може би, че тези отрицателни чувства са подобни на лошите духове и нямат право да смущават човека. Питам: Защо комарите имат право да хапят хората, а отрицателните чувства, лошите духове нямат право да ги безпокоят? Както комарите, мухите кацат по носа, по ръцете и краката на човека и го безпокоят, така и лошите духове имат право да го изкушават. Бог не се бърка в тяхната работа. Мухите, комарите, бръмбарите, както и животните имат свое велико предназначение.

Човек трябва да мисли право, да съчетава фактите, за да намери смисъла и предназначението на всичко, което природата е създала. Седите и размишлявате върху нещо, но мисълта ви е мъглива, неясна. В това време един комар кацне на носа ви и ви ужили. Вие веднага се стреснете, раздвоите се, но мисълта ви се проясни. Друг път се разгневите, искате да си отмъстите на някого, да му направите някаква пакост. В това време муха кацне на носа ви, ухапе ви и мисълта ви веднага се раздвои. Вие се замисляте сериозно върху това, което сте решили да правите и казвате: Какво ще ходя да се разправям с хората? Няма защо да отмъщавам. Ще се издигна по-високо и оттам ще гледам на живота.С ухапването си мухата иска да ви обърне внимание — да се позанимавате малко с нея. Влизате някога в гората, но сърдит, недоволен, искате да излеете яда си върху някого. Обаче както вървите, спъвате с в едно дърво, падате на земята и

веднага забравяте недоволството си. Значи, всяко растение, всяко животно, всеки неодушевен предмет, които ви безпокоят или в които се спъвате, ви изваждат от лошите, от отрицателните състояния. По този начин те уравновесяват силите във вашия организъм. Камъкът, дървото, в които се спъвате, са предназначени да ви отстранят от злото, което сте намислили да правите. По-добре да се разгневите на камъка, отколкото да напакостите на човека.

Сега аз обяснявам тия неща като на ученици, да размишлявате върху тях, да вървите в пътя неотклонно, без големи спънки. Така именно ще се калите да издържате на изпитанията. Големи изпитания ви чакат. Представете си, че някой от вас свърши университет и се назначи на работа при някой груб господар или началник, който по цели дни ви ругае, нагрубява, а вие трябва да търпите всичко, да не губите равновесие. Не е ли изпитание това? Воля се изисква от човека, за да издържи това изпитание. Представете си, не сте беден студент и сте принуден да си изкарвате прехраната при някоя сърдита, лоша по характер богаташка или сте чиновник при много взискателен и педант началник. И тук ще имате изпитания, но ако владеете закона за трансформиране на енергиите, щом видите господарката или началника си сърдити, отдалеч още ще започнете да отправяте към тях добри мисли. Ще апелирате към тяхната доброта, към благородството на тяхната душа и ще видите, че те ще се изменят, ще бъдат добри и внимателни към вас. В случая те представляват муха, която се готви да кацне на носа да ви ухапе. С добрата си мисъл вие ще отстраните мухата от носа си. Как постъпват чиновниците спрямо своя строг началник? Като видят, че началникът влиза в тяхната стая, те си казват: Ето, сега ще ни се скара. И действително началникът постъпва така, както те мислят. Обаче ако всички служащи и чиновници в едно учреждение посрещнат началника си с добри мисли и добро разположение, колкото и строг и лош да е, той ще се повлияе от тази благоприятна атмосфера и ще се въздържа да се проявява зле към тях. Днес ще отстъпи, утре ще отстъпи, докато подобри отношението си към всички. Значи, с мисълта си те са му въздействали добре.

И тъй, стремете се да владеете своята мозъчна енергия, да не я изразходвате напразно. Всичко живо, всичко съзнателно в природата е в борба кой повече да вземе от тази енергия за себе си. Който има по-голям запас мозъчна енергия в себе си, той повече мисли, чувства и действа. Когато искате да ползвате от енергиите на природата, приемайте ги направо от източника, а не опосредствено. Например, ако искате да се ползвате от слънчевата енергия, излезте вън и я приемете направо от източника ѝ, а не през стъкла, през лещи. Същият закон се отнася и до мисълта. Всяка мисъл трябва да се приеме направо от нейния източник.

Какво представлява мисълта? Мисълта е проява на разумния свят. Докато дойде до човека, мисълта може да премине през няколко пункта и на всеки пункт да претърпи известно пречупване. Ето защо човек трябва да се свърже с умствения свят, за да могат мислите да дохождат направо в неговия ум. Това значи да приеме една мисъл направо от нейния източник. За да запазят чистотата си, Божествените мисли трябва да се приемат непосредствено от техния източник. Минат ли през умовете на десетки и стотици хора, те губят вече нещо от своята чистота и сила. Ако такава мисъл попадне в ума на някой човек, той веднага се поляризира и започва да се колебае да я изпълни или не. След известно колебание той казва: Сега не е време за реализиране на тази мисъл. Ще я отложа за по-благоприятни времена. Значи, когато сте готови да реализирате една мисъл, това показва, че сте я приели направо от нейния източник. Започнете ли да се колебаете да изпълните ли тази мисъл или не, това показва, че тя е минала през много среди, през много мозъци, вследствие на което е изгубила своята чистота и сила.

Същият закон трябва да се спазва и при изучаване на Свещените книги. Те трябва да се изучават така, че да се свързвате с всеки пророк или апостол, за когото четете. Например, ако четете псалмите на Давид, трябва да се свържете с него. Когато се свържете с Давид, вие ще разберете какво е вложил той във всеки псалм и ще можете да се ползвате от него. Всеки псалм представлява известна формула, известен ключ, с който се отварят тайните на природата. Казвате: „Бог е любов". За да може това изречение да произведе нужния ефект в душата на човека, той трябва да знае ключа, с който може да го отвори. Също така и думите „мъдрост", „истина", „правда", „добродетел" имат ключове, с които се отварят. Който разполага с тия ключове, само той ще може да се ползва от енергиите, които думите съдържат в себе си.

Само онзи знае смисъла и силата на въздуха, на водата, на хляба, който се е лишавал от тях. За този човек думите хляб, вода, въздух са живи, пълни с енергии. Дръжте някой човек гладен и жаден десет деня, за да разбере той какво нещо представляват водата и хлябът. Всички извори, всички ручеи, всички реки и поточета оживяват в мисълта му. Като каже „вода", той знае какво носи водата в себе си. Значи, за да разберете смисъла на водата, трябва да постите от вода поне десет деня. Да разберете смисъла на думата „любов", и затова има специални методи. Всяка дума, всяко понятие трябва да оживее в човека. Ако понятието „вода" не оживее в човека той никога няма да разбере смисъла и цената на водата. Ако понятието „любов" не оживее в човека той никога няма да разбере какво представлява любовта.

Следователно, за да дойде до положителната наука, човек не трябва само да философства, но да прави опити, да проверява нещата, докато станат за него живи величини, а не само празни думи. Например, който разбира смисъла и значението на водата, като каже думата „вода", той се свързва със силите, които тя съдържа. Водата е емблема на живота. Дето мине, тя напоява. Ако мине през сухи, безводни, неплодородни места, тя ги напоява и превръща в плодородни. Христос говори за живата вода. Това показва, че водата е жива сила, която трябва да извира от сърцето на човека. В Писанието е казано, че чрез сърцето човек трябва не само да чувства, но и да мисли. Следователно, за да започне човек да мисли, водата трябва да мине и през мозъка му, да го напои. Само така ще се прояви неговата мисъл.

Като ученици, от всички се изисква да правите опити за концентриране на мисълта си, за развиване на самообладание. За тази цел добре е едни-други да си създавате изкуствени изпитания, да видите как ще реагирате на тях. Представете си, че някой от вас е получил от баща си 500 лева. Като види приятелят ви къде туряте парите си, ще дойде някой ден у дома ви, ще ви издебне, ще вземе тези пари, ще ги скрие някъде и ще наблюдава какво ще правите. След това той ще върне парите. Друг приятел пък ще скрие някъде шапката или палтото ви и ще следи какво ще правите. По този начин вие ще се изучавате, ще видите доколко сте развили самообладанието в себе си. Същевременно и приятелят ви ще се поучава. Но и без изкуствени опити животът всеки ден носи изненади на човека. Колко пъти ще се намерят апаши, които в действителност ще задигнат парите, дрехите ви, без да се интересуват за вашето положение.

Тъй щото, ако сами не се поставяте на такива изпити, отвън ще ви ги наложат. Има известни изпитания и страдания, които човек неизбежно трябва да мине. Който мисли, че може да мине без изпитания и страдания, той се самоизлъгва. Невъзможно е човек да мине без страдания. Като ученици вие трябва да благодарите за всяко изпитание и съзнателно да го използвате. Щом го използвате съзнателно, то ще ви повдигне. — Ама сега ли трябваше да дойде? — Знайте, че всяко нещо иде на своето време. Всичко в природата става точно на своето време. Казвате, че известно изпитание е дошло преждевременно. Природата твърди точно обратното: Всяко изпитание иде на определеното за него време. Не съжалявайте за това, което се е случило и не се радвайте за онова, което не е дошло. Ако някое благо ви посети, радвайте се, че е дошло и разумно го използвайте. Ако очаквате едно благо, а не го получите, не съжалявайте за него. Скръбта е посаждане на семена; радостта е цъфтене, завързване и узряване на плода.

Защо идат страданията в живота? — За да развият ума и сърцето на човека. Защо идат радостите? — За да развият ума и сърцето на човека. Радост и скръб са процеси, които вървят паралелно в живота. Който търси само радостите той не разбира живота. Радостта и скръбта се сменят непрекъснато: ако днес сте радостни, гответе се утре да бъдете скръбни. Ако днес сте скръбни, гответе се утре да бъдете радостни. Щом така разбирате живота, вие ще се домогнете до известни правила и закони, които ще донесат велико благословение за вас. Не е лесно, когато човек го боли нещо, да му се каже да търпи. Някой страда от стомах, гърчи се, а вие му казвате да търпи. Голямо усилие се изисква от него да търпи. Вместо да го съветвате да търпи, кажете му да тури ръцете си на слънчевия възел, или на мястото дето е болката и ще видите, че след известно време положението му ще се подобри. Всяка болка се дължи на натрупване на излишна енергия на известно място по тялото. Натрупването на тази енергия предизвиква известно напрежение в нервната система. За да се махне болката, тази енергия трябва да се разреди. Щом енергията се разреди, кръвта почва да циркулира правилно по целия организъм и положението на болния се подобрява. Ако натрупалата се енергия не се разреди, кръвта мъчно циркулира по тялото, вследствие на което се образува триене, търкане на тия места. Болният усеща големи болки, нервно възбуждение, което лекарите наричат възпаление.

И тъй, човек трябва да пречисти кръвта си, ако иска да подобри своя живот. Кръвта може да се пречисти главно с чисти мисли и чисти чувства. Чиста мисъл, чисти чувства уравновесяват силите на човешкия организъм. Съвременните хора са изгубили своето равновесие и трябва да го възстановят. Не е лесно човек да се справи с енергиите на своя организъм. Обаче съществуват ред методи за възстановяване на вътрешното равновесие в организма. Като метод за придобиване на това равновесие индусите препоръчват съзнателна работа за развиване на ума, сърцето и волята на човека. Когато развие тези велики сили в себе си, човек може правилно да използва енергиите в природата. Докато дойде до това положение, той не трябва да се лакоми за много знания. Колкото повече знания придобива, толкова повече ще се обезсърчава. Днес на човека са нужни само толкова знания, колкото може да обработи и приложи. Многото знания, но необработени и неприложени, правят човека нещастен. Някой седи и размишлява върху велики въпроси, мисли, че знае много неща. По едно време той отива да слуша един велик музикант, но се връща дома си отчаян, обезсърчен, че не знае да свири. Какво трябва да правите, за да не се обезсърчавате? — Слушайте само онзи музикант, който дава подтик и насърчение. Четете и изучавайте философията само на онзи учен и философ, който ще ви подтикне към работа, към истински

живот.

Какво представлява обезсърчението? Допуснете, че се намирате в Лондон, съвсем чужд град за вас. Английски не знаете, познати нямате, но в джоба си имате 500-600 английски лири и на тях уповавате. По едно време бръквате в джоба си, но виждате, че парите ви липсват. Веднага изпитвате ужас, отчаяние, обезсърчение, не знаете какво да правите. Не е лесно при това положение да запазите присъствие на духа си. И философ да сте, и религиозен да сте, все ще изгубите сила и кураж в живота си. Малцина могат да издържат това изпитание. Те трябва да бъдат духовни хора, с високо съзнание и да кажат: Бог дал, Бог взел.

Сега вие искате да знаете коя е първата мисъл родена в човешкия ум. Питам: коя е първата мисъл на гладния? Мисълта за хляба. Коя е първата мисъл на жадния? Мисълта за водата. Коя е първата мисъл за онзи, който има очи? Мисълта за светлината. Коя е първата мисъл за човека, който има уши? Да възприеме звука. Коя е първата мисъл за човека, който има развито обоняние? Да възприеме аромата на цветята. Коя е първата мисъл у новороденото дете? Преди всичко, може ли да става въпрос за мисъл у новородено дете? За да отговорите на този въпрос, върнете се към своето детство и спомнете си кога за пръв път се е явила някаква мисъл у вас. От коя възраст се помните? Помните ли нещо от първата година на своето детство? Нищо не помните. Едва ще си спомните нещо от третата или четвъртата година на детството си.

За да се яви мисъл в главата на човека, дълго време е трябвало да живее той като човек. Първата мисъл се роди в ума на Ева, когато видя плода на забраненото дърво. Втората мисъл се роди в ума на Адам, когато опита този плод. Третата мисъл се роди в умовете на Адам и Ева, когато ги изпъдиха от рая. Като излязоха вън от рая, те взеха семенцата от забранения плод със себе си и започнаха да сеят и орат. Първата мисъл е предизвикана от онова чувство, което най-много е занимавало човека. Кое е това чувство? — Мислете по този въпрос. Казано е, че Бог създал човека по образ и подобие свое, т.е. да мисли като Него и да владее чувствата и мислите си. Когато Бог създал Ева, първата мисъл, която Адам изказал, била следната: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми". Каква е била първата мисъл на Адам преди появяването на жената, там Писанието мълчи. Докато Адам е бил сам в рая, Бог вкарал всички животни при него, две по две, мъжко и женско, да ги види и да ги наименува. От този момент в душата на Адам се родило вътрешно недоволство, че е сам, без другарка. Като видял недоволството му, Бог го приспал. Да заспи, да си почине, да разреши задачата си — тази била първата мисъл, първото желание на Адам. Наистина, когато не може да разреши някой въпрос, човек заспива.

Щом заспи, той ще разреши въпроса. Следователно, за да разрешите някой въпрос правилно, вие трябва да престанете да мислите за него. Ако искаш правилно да разрешиш известен въпрос, абсолютно престани да мислиш за него. Това значи: стани пасивен за своята безпокойна, тревожна мисъл, за да можеш да възприемеш една положителна мисъл от висшия свят. Тази мисъл ще ти помогне да разрешиш правилно своя въпрос. Този е естественият начин за разрешаване на въпросите.
Размишление.

Fir — fur — fen.

Tau — bi — aumen.

18-та лекция от Учителя,

държана на 21 февруари 1923 г., София

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

1923_02_25 Качества на ума, сърцето и волята

КАЧЕСТВА НА УМА, СЪРЦЕТО И ВОЛЯТА

Т. м.

(Прочетоха се няколко теми върху „Предназначението на носа“.)

Изпейте „Изгрява слънцето“.

Аз ще направя няколко бележки. Специално няма да обяснявам, но казвам: Природата има два метода, с които си служи. Тя има много други методи, но два основни метода има, чрез които си служи умът, служи си и сърцето, служи си и волята.

Умът може да привлече известна енергия към себе си, а същевременно може да отблъсне същата енергия. Умът има, тъй да кажем, наклон на площта. Движението по тази плоскост, туй е поляризиране на тъй наречената съзнателна енергия или електричество на мозъка. Туй е необходимо, за да може да привлечете каквато и да е енергия от Природата.

Вие трябва да обикнете предмета, който изучавате. Туй е първото правило. Не обикнете ли предмета, вие няма да имате абсолютно никакво познание, не може да го учите. Защо? – Понеже този предмет ще бъде в тъмнина спрямо вашия ум и вие, каквото усилие и да правите, няма да може да го проучите. Най-първо, умът ви трябва да хвърли известна светлина върху предмета; ако чрез вашия ум не може да хвърлите известна светлина върху някой предмет, вие не може да го проучите, същевременно и вашето сърце не може да обикне този предмет. Следователно един предмет се обиква само тогава, когато ние видим неговата външна форма. Туй е обективната, предметната страна. Следователно, ако умът не е хвърлил светлина, сърцето не може да обикне, тогава и вашата воля, и тя не може да завладее този предмет, т.е. не може да го използва, завладее – разбирам в широк смисъл. Тъй щото най-първо във вашето съзнание трябва да хвърлите светлина върху предмета, да обикнете този предмет, и тогава да го схванете чрез вашата воля. Чрез тия три процеса вие може да се домогнете до онова знание, което Природата е вложила.

Сега първото нещо: вие не може да мислите правилно. Ако вашият ум не върви паралелно с Божия ум, ако не е в съгласие с Него, вие не ще може да мислите правилно. Това е един от законите. Следователно, ако вие вървите в разрез с Божествения ум, вашата енергия ще се разпръсне и деятелността

ви постоянно ще се парализира. Туй е първото нещо. Иначе който и да е от вас трябва да бъде в съгласие с Божествения ум. Да е в съгласие с Божествения ум, разбирам да е в съгласие със законите, по които действа Божествената мисъл. Един учен човек може да не е религиозен, може да е безверник, може да има разни философски вярвания за Бога, такива, каквито обикновените религиозни хора нямат, но като изпълнява законите на мисълта или законите, които са в Природата, той постига резултати. Защо? – Защото той съблюдава по какъв начин върви Божествената мисъл, тъй щото не се лъжете от външната страна на нещата. Вие сега ще кажете: „Аз се моля“. Може да се молите и пак да не спазвате Божествените закони. Следователно Божествената мисъл тогава не ще може да проникне в ума ви.

Сега не е достатъчно само да видите известни предмети, защото виждането на известни предмети още не може да породи мисъл у вас. То може да породи само един усет. За пример, ако видите някой човек, вие ще имате за него известна външна представа. Докато дойде онова вътрешно общение между неговия ум и вашия, трябва да минат ред процеси. Сега вие може да кажете тъй: „С хората ние можем да се разговаряме, понеже ги виждаме, знаем как, но с Бога как можем да се разговаряме?“ Добре, ами по телефоните как се разговарят хората? Те виждат ли субекта? Сложиш си слушалката: „Дзънн... Ало!“ – чуваш от другия край, почваш да разговаряш. Значи и в Природата има такива слушалки. Ако ти можеш да се домогнеш до такава една станция и да си платиш, тогава ще можеш да разговаряш. Ще питаш: „Мога ли да разговарям с еди-кой си?“ Ако ти кажат: „Може“ – ще можеш. Някой път ти кажат: „Не може“, и ти ще чакаш след един ден, два, три, след един или два месеца; но дадат ли ти обещание, ти трябва да бъдеш точен, математически точен – дойде ли времето, веднага на телефона, вземи слушалката и слушай! Отличен е този телефон, не както тукашните телефони – да зъзнеш. Стига да ти обещаят, ще го получиш.

Първото нещо: трябва да имате ясна представа за тия велики закони, които господстват сега. Аз съм забелязал, някои ученици на окултната наука, както в Америка, така и в България, са такива изменчиви натури! Те мязат на мъгли и движещи се облаци, на пара. Тук имаме ред статистики. Тия ученици са толкова неустойчиви в характера си! Аз съм намерил светски хора, които не познават Бога, сто пъти по-устойчиви от тях. За пример такъв един ученик може да те нарече, че ти си от черната ложа. Хубаво, опиши кои са качествата на хората от черната ложа. В Природата няма скрито-покрито. Скрито-покрито има само за хората, които не виждат, но в Природата всяко нещо е строго определено. И като кажем, че един човек е от черната ложа, това е наше схващане. В невидимия свят

нямат такива идеи, каквито ние тук. Черната ложа – това е едно философско течение в невидимия свят. Божественият план на нещата може да се разглежда от двояко гледище. Аз задавам въпроса: Ако тия грешници – черни братя наречени – съществуват, то как им е позволило Провидението за толкова хиляди години да бъдат господари на Земята и как им е дадена власт? И Христос казва: „Иде князът на този свят". Иде като княз. Кой му е дал тази власт? Тези от черната ложа си имат свои закони. И вие се намирате под тяхното управление и контрибуция им плащате. Питам тогава: Как ще оправдаете вие това с Божествената Мъдрост? Ако е тъй, както тясно схващаме ние въпроса, как е допуснал Господ тия, лошите хора, да управляват Природата? Не, не са лоши те, не си правете илюзия. Един черен брат, той е философ, може да ви заблуди. Един дявол, като го осъдили, че лъже, казал: „Аз не лъжа, всякога говоря истината". То значи: „Когато говоря на себе си, никога не лъжа".

Е, по какво се отличават сега Бялата и черната ложи? Аз ще ви представя две качества толкова съществени, че да имате една ясна представа. Сега на всичките ония ученици, които ме слушат тук, казвам: да не ходят да бъбрят това, което чуват тук. Аз ви държа отговорни в Школата. Ще си пазите езика, като говорите, да знаете как да говорите. Тъй, да плещите, не се позволява, този език ще се парализира. Ето по какво се отличават двете ложи: и Бялата, и черната ложа употребяват светлината като едно средство. И едните, и другите си служат със светлината, но как? Един маг от черната ложа със светлината си служи само за себе си. Ако един такъв маг иска да погледне колко е часът, той ще обърне светлината към часовника и вижда колко е часът, само той го вижда. Когато иска да изследва нещо, той отвори, светне си и знае кое как е, но бързо след това той скрива тази светлина. Тази светлина той я държи специално само за себе си, а за другите е скрита. Тя е изключително за него. Той за окръжаващите не се грижи. Казва: „На тях не им трябва светлина".

В Бялата ложа е обратното. Един бял маг си запалва лампата и чете, но той навсякъде върти светлината. Като извади своята лампичка, почва да я движи и като я движи в кръг наоколо, осветлява цялото пространство, служи на всички. Следователно по тия две качества се отличават. Ако един човек държи скрита светлината си, той следва пътя на черната ложа; ако светлината му е отворена и за другите, той е от Бялата ложа. Това са качествата. То е философия, разбирайте! Няма какво сега, нека ми дадат нещо от Библията, което да докаже, че не е така. Обаче, за да е така, и едните си имат причини, и другите си имат причини. Няма какво да ги осъждаме. Този човек, който крие светлината си, той има причини. „Ама защо той да не си отвори своята лампа?" Питам: Онзи фотограф, който снема човешките лица, отваря ли камеробскурата си, отваря ли цялата

светлина? – Не, само една малка дупчица ще отвори към човека, когото ще фотографира. Той е умен. Другояче, като остави цялата пластинка отворена, няма да може да фотографира. Следователно условията, при които те живеят, са такива, че трябва да крият светлината си. Толкова са еволюирали те! Следователно, ако се връщаме на този уровен, на който е черната ложа, тя е останала назад в своето развитие, тя е в корените долу, в най-гъстата материя. Там светлината е непотребна. Понеже Бялата ложа е излязла вън от гъстата материя и е влязла в по-рядка материя, тя може да употреби своята светлина. И двете ложи работят за общия ход на Природата. Има закони, които регулират действията на едните и на другите. Когато един маг на черното братство и един маг на Бялото Братство се срещнат, те се здрависват, говорят си приятелски и пак се разделят приятелски.

Един от старовременните светии имал двама души ученици, те били ревностни на своя учител. Те били християни още от първата епоха на християнството. Един ден и двамата излизат, правят си една разходка из езическия свят, но срещат един езически жрец и казват: „Сине дяволски, откъде идеш?“ Този си дига тоягата, счупва главата на единия, после на другия и двамата простира на земята. След туй среща учителя на двамата ученици, който му казва: „Братко, откъде идете?“ – „Как, вие ми казвате: „Братко, откъде идете?“ Сега, преди малко аз срещнах двама от твоите ученици и ги простряx на земята.“ – „Радвам се, че ти си им дал един хубав урок, да знаят как да приказват.“ Когато някой черен маг простре някого на земята, белият маг му казва: „Аз се радвам, че си му дал един добър урок, да знае как да употребяват езика си.“ Следователно нямате право да кажете, че този е на черното братство. Като дойдете до дълбоката наука, трябва да се пазите да не съдите. „Не съдете, да не бъдете съдени.“ Туй е за учениците, не е за света. Научно изучавайте тия велики закони, но не съдете, не е ваша работа. Научно изучавайте тия постъпки, защото като съдите, и вашите постъпки на същото основание ще бъдат съдени. Като спазвате тия правила, умовете ви ще бъдат спокойни. Сега аз зная, мнозина от младите и от старите ще дойдат, ще кажат: „Знаете ли вашият Учител от коя ложа е?“ – От коя е? – „Е, от черното братство.“ Хубаво, аз ви казах кой е от черното братство. Щом някой си гледа часовника и свети само на себе си, от черното братство е. Но щом тази светлина навсякъде свети, не е от Черното Братство. „Ама знаете ли какви са неговите намерения?“ Какви са неговите намерения? – Всичките лоши намерения стават все в тъмнина. „Ама знаете ли какво говори?“ – Всичките лоши говорения стават на тъмно. Ако искам да направя нещо лошо, ще му кажа: Ела! – „Какво?“ – Аз ще ти пошушна на ушите, но слушай, само между тебе и мене. Аз имам доверие само на тебе, ти си мой приятел. Слушай, онзи, той е един първокласен вагабонт, да се пазиш от него, шмекер е. Той

следва школата, ама... туй да го пазиш, да го не казваш. И ти ще идеш при друго лице, ще му пошепнеш: „Слушай, ще ти кажа нещо, то е тайна“. Всичко в тайна!

Питам сега: Кой е от черната ложа? Не, между учениците тия неща не трябва да стават, защото сега живеем в един век, където няма скрито-покрито; едно време имаше, но сега завесата е раздрана. Има толкова пропуквания в тази театрална завеса, че хората вече през завесата виждат какво се върши вътре, карагьозлъци няма вече. Всеки един от вас може да провери това. Опитайте някой път съзнателно да кажете една лъжа и вижте, наблюдавайте се в огледалото, има едно коренно изменение в лицето ви: очите ви са изменени вече. Може да направим опит с вас. Туй ще го направя, да видите, че лицето се изменя. Кажете една велика истина, Божествена, веднага по обратния закон лицето ви се изменя, изменят се и очите ви. Промяна става при всяка една мисъл. Аз говоря за мисли, чувства и волеви действия, съединени в едно, и съществуват като един съзнателен акт на човешкия дух. Всеки един съзнателен акт се отразява върху лицето ви. Туй трябва да го знаете. Следователно ще се огледате, ще се видите и ще кажете: „Аз ще оправя тази погрешка“.

Сега да се върнем към онзи вътрешен принцип на ума. Значи щом вие мислите само за черното братство и виждате хора все от черното братство, вие сте свързани с черното братство и сте техни членове. То е закон. Защото каквото човек мисли, това и става. Ако аз подозирам всеки един човек в престъпление, Иван, Драган, Петко, всички тия 10–20 души аз ги нося в ума си и тия хора ще ме покварят. Затова Христос казва: „Любете враговете си“. Избавлението сега иде чрез Любовта. Любовта е за ученика. Защо? – За да го избави от всичките тия души, от всичките тия форми. Чрез Любовта той ще изхвърли всички тия форми и ще внесе хармония в ума си. Това е едно учение. Аз няма да критикувам, но ще констатирам един факт. Някой път констатирай злото и извади поука за себе си, пък и друг нека извади поука, но никога не се занимавай с него, да го държиш като един светия в ума си, да мислиш за всичките негови прегрешения, защото ти ще се спънеш в своята еволюция. И обратното е вярно. Сега, ако ние мислим за хората добро, с това ние привличаме противоположни сили в Природата към нас. За пример, ти си болен, нали? Мога да ви дам сега един начин за лекуване. Може да се лекувате 25% по този начин. Този начин е следният. Болен си – престани да мислиш за каквито и да е болни хора. Тръгни из града и почни да мислиш за здрави хора, изхвърли из ума си всичките болни хора и почни да търсиш само здрави хора. Срещнеш болен човек, не го поглеждай. Срещнеш ли какъвто и да е здрав човек, дръж го в ума си, няма да се мине ден, два, три, ти ще почувстваш едно облекчение. Това е един начин за освежаване. Хора, които страдат от

болести, имат тази слабост, че те се намират под влиянието на болни. Българите имат една поговорка, аз не искам да ви я приведа, но сега съм заставен да ви я кажа. Може да я вземете в лоша форма, но аз ще ви я кажа в един широк смисъл: „Краставите магарета през девет баира се намират“. Болният търси болни. Той, като срещне някой болен, започне: „Ама знаеш ли как е стомахът ми от 5–6 месеца?“ Еди-кой си лекар какво казал... И другият казва: „А ти знаеш ли моят стомах как е?“ И двамата ще тръгнат, че единият за стомаха, другият за стомаха. Намерят трети, пак започнат – търсят се. Не е този начинът за лекуване.

Това е един начин, чрез който болестите се увеличават и се разплодяват. Не разправяй за своята болест! Срещни здравия човек и мисли за здравия му стомах, кажи: „Я ела у дома, аз искам да те нагостя“. Ами че така може да се лекувате. Направете един опит! Като намериш 10 души здрави, дай им едно угощение, а ти седни с тях и ги гледай. Като ги нахраниш така 4–5 пъти, и ти ще оздравееш. Ами че този здравият човек, като яде, произвежда една музика, създава се едно оживление и ти ще забравиш всичките болести; тези здрави хора внасят една нова енергия. Разбира се, този начин на лекуване е скъп, да храниш 10 души по 20 лева – 200 лева. Като ги нахраниш 4–5 пъти, ще похарчиш 1000 лева. Една докторска визита някой път струва и повече. Следователно аз ви казвам туй правило, за вас е то, няма да го казвате навън, няма да си служите с него, само за вас е. Някой път аз ви давам някое правило за лекуване и вие, без да сте го опитали, отивате да лекувате хората. Най-първо, няма да ви вярват и наместо да внесете една положителна мисъл, вие ще ги направите негативни, ще кажат: „Аз съм толкова учен, нямам други методи, ами тия хора дошли да ми разправят да викам 10 души, да ги гощавам“. Не говори, ти си направи опита за себе си, ще имаш един отличен резултат.

И после, всички тия 10 души ще оставят по нещо – психически. Тия 10 здрави души ще оставят своите добри влияния в дома ви. Ама ти, като ги викаш, не им казвай, че понеже си болен, затова ги гощаваш. Нищо не им казвай! Те като дойдат и се нахранят, ще кажат: „Господ здраве да ти дава, хайде, оставяме нашето благословение“. Следователно умът трябва да се тури в хармония. В живота си всякога трябва да търсим ония хора, които мислят здраво. Никога не разсъждавайте, не мислете заедно с един фанатик, оставете го настрана. С един човек, който се съмнява, не разсъждавай. Всички ония, които имат отрицателни качества на ума си, остави ги настрана. Търсете хора, които имат положителна мисъл и които мислят здраво. Ако вие, учениците на тази Школа, бихте постъпвали по този начин, щяхте да имате по-добри резултати, отколкото сега имате. Аз някой път гледам и тук, и в провинцията почват да образуват малки школи, скрито да се учат. Ама каква школа ще образуваш? – В света има

само една велика Божествена Школа. В Природата скрито-покрито няма. Ще викаш някого да го лекуваш. Е, как ще го лекуваш? Ще го лекуваш, както онзи българин, който лекувал едного от треска. Направил му една муска, завързал я на врата му, залял го с един котел вода и той оздравял, но самият лекар след това лежал 6 месеца от треска.

Треската минала върху него. В Природата има един закон, според който трябва внимателно да се постъпва, когато ще лекуваш някого – трябва да се пазите. Ако един човек е болен и Природата по този начин прати всичките отрицателни сили да излязат през него, той е в дадения случай един канал, а ти, като не знаеш това, правиш подпушвания. Тогава тя казва: „Откъде да изляза?“ – хване тебе и те направи канал. Няма избавление. Тъй щото, когато лекуваш някого и искаш да му помогнеш, ще гледаш да намериш друг да го замести. Как? Да кажем, болен е някой човек, искаш да му помогнеш, ще намериш някоя костена жаба, ще я донесеш вкъщи и ще пренесеш болестта в костената жаба, а след това ще я пуснеш да си върви. Тази болест, всичкото зло, ще иде в костената жаба. За пример българите как лекуват? Те лекуват доста сполучливо. Имаш брадавица или някой лишей: българинът ще отиде у някой бакалин, ще открадне бучка сол, защото като открадне, тя стане положителна, положителен е и той. Той ще я открадне и няма да мисли за морал и когато се разсипва месечината, ще обиколи брадавицата с бучката сол и ще каже: „Както се разсипва месечината и както се стопява тази бучка, тъй и брадавицата да изчезне“, хвърля солта и брадавицата изчезва. Е, как ще обясните това? Може да направите опит. Ще си обясните, че солта като един канал е привлякла ония течения в Природата, които поддържат тия брадавици. Тя е канал, привлякла ги е. Нищо повече! С камъче не става, със сол, с нещо, което се разтопява. И с пипер не става, със сол само може. Туй сега един лекар ще го нарече суеверие. Както и да е, резултат има. Има много баби, които лекуват по този начин. Тя ще каже: „Ще ми донесеш крадена сол една бучка“. С тази сол ще обиколи брадавицата. Стига да се излекува, нищо от това, че е крадена. След като ти се излекува брадавицата, иди, кажи на бакалина: „Извини ме, откраднах малко сол, но ще ти я платя вместо едно кило“.

Ето как трябва да направим. Открадни и после иди плати за цяло едно кило. Кажи: „Ще ме извиниш“. Кажи си истината: „Трябваше да си лекувам една брадавица, та взех една бучка сол“. Понеже сега брадавицата ми оздравя, искам да поправя моралната си погрешка, моля те, кажи колко струва солта, че да ти платя за цяло кило. Бакалинът ще почне да се смее и ще каже: „Няма нищо!“ Няма бакалин, който ще иска да му платиш. Сега вие ще разбирате моята мисъл правилно. То е наука. Ще кажете: „Значи тук ще трябва да лъжем ли или да крадем?“ Не е крадене

това. Ако ти идеш да вземеш една малка бучка сол от един чувал, крадене ли е? Аз питам: Този бакалин от баща си ли я взе тази сол? Природата с милиони години работи за тази сол, а той ще ти каже, че нямаш право да вземеш една бучка. Престъпление било това! Не е престъпление! Той не е работил за нея. Питам: Ами онзи, който е орал земята, сам ли е работил? – И слънцето е работило. Е, ако ти вземеш едно кило жито, за да спасиш дома си от глад, това кражба ли е? – Не е. Има неща в света, които са изключителни. И такъв човек, ако вземе от моя хамбар, аз ще кажа: „Съжалявам, че ти не си имал достатъчно вяра в мен, аз можех да ти дам повече“. Та казвам, моралните неща са от друг характер. А туй взимане на малко сол или минал си някъде, ябълка паднала на пътя, ти я вземеш, то е относителен морал. Аз няма да взема ябълката, понеже като ме видят, ще ме охулят; аз ще се отрека от едно благо.

Второто положение: вашите чувства трябва да бъдат строго отмерени. Никога да се не опитвате да кажете, че обичате някого, а всъщност не го обичате, защото думите ви ще произведат обратен ефект. Може да кажеш някому, че не го обичаш, това ще произведе правилен ефект. Защото ако кажеш, че го обичаш, а ти го обичаш, не са думите, които произвеждат ефекта на действията вътре. Не всякога можеш да кажеш обратните думи. Някой път може да кажем някому истината, да угодим някому. Не, ние имаме всичкото желание, щото тия думи да произведат добър резултат. А някой път може да кажем най-хубавите думи, но да имат лош резултат. Следователно всичките думи, които са продиктувани от здрави мисли, от здрави чувства и здрави действия, привличат. Тогава законът е следният: Умът ни трябва да върви успоредно, паралелно с Божия ум. Нашето сърце трябва да върви успоредно, паралелно с Божието сърце. И волята ни трябва да върви успоредно с Божията воля.

В тия три направления ние трябва да бъдем в съгласие с Природата, в съгласие с Божествените действия. Сега за пример за ученика ние имаме един особен морал, нали? Да допуснем сега, че вие излекувате някого. Поставите си ръцете над главата му и той оздравее. Той дойде и ви благодари: „Аз съм много доволен от вас, че ме излекувахте“. Вие ще кажете: „Аз не те излекувах, Господ те излекува“. Ти замълчи, не казвай, че Господ го излекувал, но в себе си признай факта. Помисли за великия закон, чрез който всички хора се лекуват. В себе си трябва да съзнаеш правото. Някой ще покаже смирение: „Аз не те излекувах, Господ те излекува“. Не, съзнай в себе си, че туй, което си направил, ти си послужил само като един носител на тази Божествена енергия, за да помогнеш на някой твой брат, и се радвай в душата си, че тази Божествена сила проработи в тебе и е дала добър резултат.

Като дойдем до волевите действия, там стават най-големите стълкновения. Представете си, че вие, двама–трима души, сте гладни, минавате покрай едно дърво, на което има само една ябълка, и вие, тримата души, се устремявате да вземете ябълката. Единият взима по-рано ябълката, другите двама ще се разгневят. Не осъждай онзи, който е взел по-рано ябълката. Спри се и благодари, че той е взел ябълката, не считай, че неговите действия са криви. Няма да се минат 10–15 крачки или 100–200 метра, те ще намерят друго дърво, пак с една ябълка – нея ще откъсне вторият. Третият, и за него има едно дърво с една ябълка. Тъй че след половин–един час ще бъдете задоволени и тримата. Но ако се скарате, тогава Провидението ще докара един вятър, ябълките ще паднат и няма да ги намерите.

Сега да ви преведа този закон за трите ябълки. Първият му превод – да видите как действа той в Природата. Да допуснем, вие, трима души, сте бедни. Вървите по пътя и срещате един благодетел. Но той има пари само за едного от вас и нему дава. Не завиждайте, че той ги е взел. Защото този богат човек, който е с пълна кесия и я отворил за едного, едновременно с него и други двама богати, и те са отворили кесиите си, ще дойдат до другите двама и ще дадат и на тях. Благодарете, че един от вашите приятели се облагодетелства. Ще намерят и другите двама. Ако вие се скарате, няма да намерите другите двама богаташи с отворени кесии. Сърцето им ще се затвори. Законът е такъв. Ако ние вярваме в Бога, Бог е, който отваря и затваря човешките сърца. И тъй казва Писанието: „Бог е, който отваря и затваря сърцата на хората в света“. Следователно вие имате недоразумение помежду си. Как ще го поправите? Ще дойдете в съгласие с този велик закон, ще действате паралелно с него, Божествената енергия ще дойде, сърцата на хората ще се отворят и вашето сърце ще се отвори. Всичките противоречия тогава ще изчезнат. Туй е като закон. Ще проверите този закон. Туй може да го направите един, два, три пъти, за да дойдете в съгласие.

Е, мъж си, някой път ще се скарате с жена си. Направи опита и ще видиш, че утре ще се отвори сърцето на жена ти. Но ще се обърнеш към Господа и Той като дойде, ще потече тази сила, ще почне да тече Божествената енергия през жена ти и децата ти. Действаме ли по човешки, тогава всички тия ключове се затварят и ние се намираме в един безизходен път, ще работим много, но няма да има плодородие и трудът ни ще отива напразно. И опасно е там, аз забелязвам, че всичките влияния отвън сега са насочени върху вас и внасят едно раздвояване в ума ви. Те искат да кажат, че вие не сте на правия път, за да прекъснат съобщенията ви с Бога. А щом прекъснат съобщенията ви с Бога, вие сте вече в тъмнина, в пътя на черното братство. Е, хубаво, да допуснем сега, че някои се съмняват в мен.

Аз ще приведа факта: някой се съмнява в мен, казват: „Дали нашият Учител ни говори истина, или не“. Вие казвате, че Христос говори истината. Ами Христа виждали ли сте Го? „Ама нашите свещеници...“ Питам: Туй, което аз зная, което аз говоря, вашите свещеници правят ли го? – Ама те са ръкоположени! Аз днес 100 попа мога да опопя, но те попове стават ли? Тогава тия попове ще мязат като мъжа на онази българка, която сама го опопила. Викнала мъжа си, дала му една китка босилек, дала му и едно котле с вода и той започнал да ръси. Идва владиката: „Кой ти даде тебе правото да ръсиш?“ – „Жена ми ме опопи.“ Вика я той: „Ти какво право имаш?“ – „Как! Мъж ми е, аз мога да го опопя!“ Това е разбиране. Това може да не е право, но разбиране е. Сега обаче, като окултни ученици, вие се намирате в едно противоречие, раздвоявате се. Хубаво, аз нямам нищо против туй. Всичко, което аз ви уча, поставете го на строга критика. Ако намерите, че фактите, които ви давам, не са верни, отхвърлете ги, но не отхвърляйте истината, без да я опитате.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Повярвайте в Господа Исуса Христа. Аз проповядвам едно учение – „Единство в Бога“, и казвам: Във всички времена само Господ е говорил! Каквото хората са говорили, то е изчезнало, а туй, което е останало да живее през вековете, то е само Божествено. Следователно туй, което е преживяло всичките религии, то е Божествено. И от туй, което аз говоря, само което е Божествено, то ще остане. И казвам: в света само Бог говори, само Неговите мисли са положителни и те принадлежат към действителния свят, към Божествения свят. Приемете ли вие, че Бог говори в мене, вие ще Го опитате, но усъмните ли се в мене, и в Бога ще се усъмните, няма да имате никакви резултати. Даже този, който вярва в Бога, усъмни ли се някога, може да помисли, че и лъжата му помага. Затуй първото нещо: Няма да се съмнявате. Защо ще се съмнявате? Вие имате ум, имате сърце, имате и воля. Отворете вашата светлинка – проверете! Вижте колко е часът ви. Ако е 7 часа сутринта, ако е 12 часа обяд, вие сте от Бялата ложа. Ако е 7 часа вечерта и 12 часа вечерта, вие сте от черната ложа. Нищо повече! И едните носят 7 и 12, и другите носят 7 и 12. Ама у едните при 7 слънцето е над зенита; у другите при 7 слънцето е под хоризонта, а при 12 слънцето е под краката. При учениците на Бялото Братство слънцето изгрява, а при учениците на черното братство слънцето залязва. По това се отличават учениците на Бялото Братство от тия на черното братство. И тъй, щом усетите това състояние, вие може да го измените. Ще се обърнете към Бога, ще се поляризирате, ще кажете в себе си: „Истината е една, Бог е един Бог, който се проявява, Той е Любов, Мъдрост, Истина“. Нищо повече! Понеже Бог е Любов, Мъдрост, Истина, ние не можем да бъдем излъгани от никого, защото живеем в тях. Това е една формула, която ще прилагате, когато искате да разрешите някой въпрос.

А важно е за вас да укрепнете по дух! Аз желая всички ученици да имате воля, стремеж, съзнателно да укрепнете. Вие сте били вече в единия път, някои от вас сте служили толкова години на тази ложа, няма какво да се връщате назад. И в какво се състои значението на черното братство? Аз някой път ще се спра да разгледам какво се придобива в черната ложа и какво в Бялата ложа, т.е. какво се придобива от едните и от другите сили. И ще видите, че при сегашните условия, в които се намираме, по-голямо превъзходство имат силите на Бялото Братство. А черното братство си служи за свои цели с излишъка на тази енергия, която Бялото Братство не може да употреби, и я праща към центъра на земята. И тъй, ще знаете: Истината е една в света! И когато някой ви говори нещо за Бялата и черната ложа, тия са отличителните им качества, да ги помните. На ученика от Бялото Братство слънцето му е на изток, 7 часа сутрин изгрява, а също е и над главата му, 12 часа по обяд. Затова духовете от Бялото Братство, които идват в сеансите, носят големи звезди или на челото, или над главата, а онези от черното братство нямат никакви звезди. Всеки един дух от Бялото Братство, който ще се яви, ще има или една петоъгълна звезда на главата си, или на челото си, или един светъл кръг около главата си, или пък светла аура по цялото си тяло; тази аура и денем се вижда, той издава светлина от себе си. А онзи, който е от черната ложа, няма никаква звезда, никаква светлина около себе си. Тъй е сега. Може да ви говоря някой път, да се не смущават умовете ви. Черният маг не може да има звезда, тя изгасва, защото те крият светлината си. Те ходят в тъмнина, иначе в светлина ще се издават. Щом си тури звезда, той става член на Бялото Братство. Ако един черен маг се опита да си тури звезда, въпросът е свършен, изключват го от черното братство. Той или трябва да се покае, да се върне назад, или да мине в Бялото Братство. И ако някой ученик от Бялото Братство иска да си изгаси светлината, същият закон е и за него, той престава да е от Бялото Братство.

Във всичките ваши действия умът ви трябва да бъде буден, сърцето ви трябва да е будно и волята ви трябва да е будна. Като направите някоя погрешка, трябва всякога в себе си да я констатирате, не я разправяйте навън. Ще я забележите, ще кажете: „Това е погрешка“. Така ще знаете буден ли е умът ви. Писанието казва: „Ако сами себе си съдим, няма да бъдем съдени“. Значи ако ние констатираме малките си погрешки, тогава от Бялото Братство казват: „Този е един достоен ученик“. Но ако ги прикриваме, те отбелязват това. Направил си една погрешка – констатирай я, ти ще я поправиш. Смел бъди, да не те е страх да я констатираш. Констатирай я, но правилно, и въпросът ще бъде изгладен. Писанието казва: „Господ ще заличи всичките ви прегрешения, няма да ги помене, ще ги хвърли зад гърба си“.

И тъй, умовете ви да бъдат положителни, сърцата ви да бъдат положителни и волята ви да бъде положителна, т.е. умовете им да действат успоредно с Божия ум, сърцата ви да действат успоредно с Божието сърце и волята ви да действа успоредно с Божията воля. Това е философия. Това е закон за учениците на Бялото Братство.

Да изпеем тихо упражнението „Бог е Любов!"

Тези упражнения вие сте ги направили песни, не са вече упражнения.

Аз искам с тия упражнения да придобиете концентриране на ума, не влагайте мисълта, че те са нещо извънредно, че не можете да ги пеете. Те са само за концентриране на ума.

Сега аз бих ви дал друго едно упражнение. (Учителят свири и пее

Няма сила
Като силата на Духа;
Само силата на Духа
Е сила Божия.

Първото нещо: ще се учите да се концентрирате, да внасяте ума и сърцето си в песента. Когато изучавате музиката, вие трябва да имате Любов към Бога. Всички ония възвишени същества, когато се приближават към Бога, с песни се приближават, а след туй идва мисълта. Там всички пеят. Ако вие бихте слушали един ангелски хор или един хор на светиите, вие ще разберете какво нещо е пеенето. Тук пеенето го считат за срам. Казват: „Само младите трябва да пеят". Но когато старите пеят, или тъй наречените напреднали души у тях, има едно чувство на преживяване и дълбочина на духа. А сега има едно заблуждение, че само младите може да пеят хубаво. Млад човек е онзи, който иска да прояви Божията Любов. Когато човек е в началото на Божията Любов, е млад, а когато човек прояви най-високата струя за Божията Любов, той е стар. Младият е в началото, а старият е в края на една и съща песен. И двамата са едно цяло. Ние ги разделяме, но те са едно.

Размишление

20-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 25 февруари 1923 г., понеделник, София.

1923_02_25 Господи, да се отворятъ очитѣ ни!

ГОСПОДИ, ДА СЕ ОТВОРЯТЪ ОЧИТѢ НИ!

Казватъ му: „Господи, да се отворятъ очитѣ ни“ (Матея 20:33)

Духътъ Божий

Ще взѣма една частъ отъ 33 стихъ отъ 20 глава отъ Евангелието на Матея: „Господи, да се отворятъ очитѣ ни“.

Видимиятъ свѣтъ е за дѣцата. Той е една велика забавачница. Всичкитѣ тия кълба въ пространството, всичкитѣ тия слънчеви системи, които се виждатъ, Господь ги е направилъ за забавлѣние на своитѣ дѣца. Това е то философията. Друга философия нѣма. Слънцето, месѣца звездитѣ, това сѫ забавлѣния за врѣмена и години, значи да има съ какво да се занимаватъ дѣцата прѣзъ разнитѣ врѣмена и години. И сега, когато дойдатъ ученитѣ хора да разискватъ върху въпроса, отъ какво е направено слънцето, азъ сравнявамъ това тѣхно изучаване на разглеждане на играчкитѣ. Всѣка една играчка е направена отъ извѣстенъ брой части. Отъ колко колелета, малки и голѣми, е направѣнъ единъ часовникъ? Тъй щото, всѣка една наука, химията и други, тѣ сѫ друго забавлѣние за тия дѣца, да намѣрятъ частитѣ на тия голѣми кълба. Химията, физиката, зоологията, биологията, геометрията, всички тия науки сѫ забавлѣние за малкитѣ дѣца. А невидимиятъ свѣтъ, този, за който хората казватъ, че не сѫществува, той е само за разумнитѣ, т.е. за ония хора които сѫ завършили своето развитие. Само тѣхниятъ умъ е въ състояние да разбере онази велика сѫществена мѫдрость, която се крие задъ видимото. Ние не отричаме видимото. Видимото начало, приготовлѣние за невидимото. Сега, азъ взимамъ тия двѣ думи, „видимо и невидимо“ въ много широка смисълъ, не въ такава догматическа смисълъ – видимо и невидимо. Видимиятъ свѣтъ е преходенъ, този свѣтъ ще се измѣни слѣдъ врѣме, слѣдъ милиони години, слѣдъ милиарди, милиарди години всичкитѣ тия свѣтове ще се измѣнятъ. И окултната наука казва: Ще настане една нощь. Казватъ индуситѣ: Ще настане нощь на Брама, която ще трае пакъ съ милиарди години. Всичко туй е за сега въ спяще състояние. Какво ще има тогава? Игралки нѣма да има тогава, и всички тия дѣца, които сега сѫществуватъ въ видимитѣ свѣтове, ще бѫдатъ събрани при своя Баща. Тамъ при Него ще настане нощь, и Той ще ги занимава съ великата мѫдрость, защо е създаденъ видимия свѣтъ.

Казватъ Му: „Господи, да се отворятъ очитѣ ни“, Има три вида виждане: физическо, сърдечно и умствено. Физическото виждане – да виждашъ

нѣкого отъ външна страна. Да виждашъ сърдечно, значи да знаешъ да виждашъ, че той те обича. И това е пакъ виждане. И третото виждане: онзи, който те обича, вижда твоята форма, има те вече въ ума си – умствено виждане. Като виждаме единъ човѣкъ тъй обикновено, физически, ние го виждаме като една статуя, като една мумия, но когато го виждаме съ сърдцето си, то онѣзи отъ насъ, у които чувствата сѫ чисти, ние виждаме една малка свѣтлинка, и виждаме, че въ туй тѣло има друго нещо. И ако нѣкой каже, че вижда нещо въ нѣкой човѣкъ, ще кажатъ, че това е халюцинация. А що е халюцинация? Ама то е въображение! А що е въображение? Всѣко нещо си има своята причина. Въображението трѣбва да произлиза отъ нѣкаква сила. Значи, нѣкакво усещане трѣбва да произведе нещо въ ума ти по единъ или другъ начинъ, и той да създаде до извѣстна форма. Казватъ нѣкои, че това е илюзия, че то не сѫществува. Не, тази илюзия сѫществува тъй, както земята сѫществува, но, въ сравнение съ този дългъ животъ, нейниятъ животъ, на илюзията, тукъ на земята е много кратъкъ. Нейниятъ животъ, въ сравнение съ единъ нашъ животъ, е много кратъкъ. Значи третото виждане е, когато ние схващаме съдържанието на извѣстна сѫщина. Това е то виждането на ума, но не умътъ въ обикновенъ смисълъ, както го наричатъ интелектъ; азъ взимамъ ума като принципъ, гениаленъ умъ, или туй, което наричатъ разуменъ човѣкъ. Разумътъ, то е комбинация на извѣстни сили, нещо, което включва всичко въ себе си, да разбирашъ вѫтрѣшния смисълъ, да виждашъ нещата и по форма, и по съдържание и по смисълъ. Слѣдователно, този, който вижда, нещата и по тритѣ начина, той не може да има погрѣшни схващания за прѣдметитѣ, за хората. Той разбира нещата по същина. Когато ние не схващаме нещата както трѣбва, когато за насъ съществуватъ нѣкои криви разбирания, по каквато и (причина) да е, безъ разлика, азъ казвамъ, че тия хора недовиждатъ. И вие знаете, слѣпитѣ хора като не виждатъ, срѣщатъ нѣкое камъче по пѫтя, спънатъ се. И сега, азъ казвамъ, много хора иматъ спъвания. Азъ употрѣбявамъ думата „хора“, вмѣсто човѣци, защо? Запримѣръ, азъ рядко употрѣбявамъ думата човѣкъ. Въ българския езикъ думитѣ „хора“ или „хоро“ сѫ почти едни и сѫщи. Хора, значи хора, които играятъ хоро. Търговията е едно хоро. Политиката е едно хоро. Войната е едно хоро. Всичко въ свѣта е все хоро. Хоро, хоро казватъ, и гайдаржията вѫтрѣ, и слѣдъ като се наиграятъ, всички по домоветѣ, нѣма хоро вече, свърши се. И после, като отидатъ въ кѫщи, започватъ да мислятъ какво трѣбва да се яде. Жената казва на мѫжа си: „Тамъ въ курника има единъ младъ петелъ, я го заколи“. Вече не мислятъ за хорото, а че месце трѣбва да се тури вѫтрѣ. Сега, всички хора, които не мислятъ сѫ все на хорото, човѣци още не сѫ станали. У българитѣ има обичай, бащата казва на майката: „Този нашиятъ синъ за да поумнѣе, трѣбва да го пратимъ на хорото“. Защо? Той тамъ ще намѣри своя професоръ, ще намѣри нѣкоя мома, ще се влюби въ нея, и тя ще почне да

му чете лекции, нѣкои молитви. И този българинъ, този младъ момъкъ, който по-рано не е ходилъ много спретнатъ, сега е съ стегнати гащи, напетъ, калпакътъ му тъй малко накривенъ… обаче, щомъ се ожени, отпусне се пакъ, не е тъй стегнатъ, не е тъй спретнатъ, после, главата му не е тъй дигната нагорѣ, малко наведѣна седи, и като го питашъ какво му е, казва: „Майка ми ме прати на хорото, поумнѣхъ, сега вече мисля, не играя, животътъ е нещо сериозно". Често ние си задаваме въпроса: Какво нещо е животътъ? Всичко това азъ не го взимамъ въ смешна форма. Това сѫ упражнения, това сѫ най-хубавитѣ неща. Хорото е необходимо упражнение. И когато казвамъ, че трѣбва да се играе, подразбирамъ, че едно отъ качествата на дѣтето, е играенето. То трѣбва да играе, и като уякне неговото физическо тѣло, ще спре играта, и ще почне да мисли. Слѣдователно, ние сме въ това състояние, въ тази стадия на живота, дѣца сме. И ние трѣбва по нѣкога да мислимъ – отиваме на хорото, само че въ това хоро има понѣкога сбиване, но то е другъ въпросъ.

Казватъ Му: „Господи, отвори ни очитѣ!" Интересно е развиването на всички усети, които има човѣка, интересно е развиването на всички чувства. Ако се повърнете въ миналото на човѣшката история, ще видите, че човѣкъ на земята не е изникналъ току тъй. Казва се въ Битието, че Господь направилъ човѣка отъ пръстъ и му вдъхналъ животъ. И религиознитѣ хора мислятъ, че тъй изведнъжъ е направѣнъ човѣкътъ. Ученитѣ хора пъкъ прѣдставятъ въпроса малко по-другояче, малко въ научна форма. Тѣ казватъ, че човѣкъ въ първо врѣме е билъ толкова малко, дребно сѫщество, че едва се виждалъ подъ микроскопъ. После, като го надули, той се въртѣлъ тъй като на колела, еволюиралъ постепѣнно, минавалъ въ една, въ друга, въ трета форма, и като минавалъ прѣзъ много форми, прѣзъ около 400 хиляди форми, и всѣка отъ тѣхъ съ свои подформи, най-послѣ дошълъ въ послѣдната форма на човѣкъ, но човѣкъ, комуто се казало да играе само на хорото. До тамъ е достигналъ човѣкътъ сега, до хорото е достигналъ. Съврѣменната наука прави всичкитѣ свои усилия да даде извѣстни познания на човѣка. Защо? Знанието е потрѣбно, за да ни покаже, че тия играчки, съ които се занимаваме, и за тѣхъ се изискватъ извѣстни условия, умъ и тѣ струватъ скъпо. Знаете ли колко струва издръжката на тази забавачница тукъ на земята? Правили ли сте си смѣтка? Всѣко едно дѣте, всѣки единъ човѣкъ тукъ на земята струва 10 милиарда французко злато. Десеть милиарда французко злато, туй е спорѣдъ моята смѣтка, която съмъ правилъ приблизително. Разбирате ли? Умножете сега тия десеть милиарда отъ французка валута на българска, и вижте колко струвате. Е, моля ви се, вижте сега, колко струвате на Онзи, Който ви е пратилъ въ тази забавачница да се учите.

Сега, нѣкой пѫть между хората въ свѣта има нѣколко течения, три течения

главно: еднобожие, многобожие и всебожие. И еднитѣ и другитѣ схващатъ въпроса тъй чисто материалистически. Само напрѣдналитѣ сѫ влѣзли въ втората фаза на виждането, тѣ чувствуватъ Бога. Ние мислимъ Бога за едно велико сѫщество, по форма искаме да Го схващаме. Но щомъ схванешъ Бога по форма, то е криво схващане. Ти трѣбва да схванешъ всички тия системи слънца, които сѫществуватъ. Тѣ вкупомъ прѣдставляватъ Божието тѣло. Каква часть съставлява земята отъ това голѣмо общо тѣло? – Една микроскопическа частица. Туй е материалистическо схващане. Едни казватъ: че Богъ е единъ, схващатъ Го като едно сѫщество – приематъ еднобожието, а други казватъ, че Богъ не е единъ, има много богове – приематъ многобожието. И еднитѣ и другитѣ схващатъ пакъ външната страна. Други дойдатъ, казватъ, че всичкиятъ видимъ свѣтъ, т.е. туй тѣло, което виждаме, то е Богъ, друго нищо не сѫществува. Значи, материалистическото схващане се спира само върху материята, само тя е реална. Материалистътъ вижда съ физическитѣ си очи – физическо виждане. Други казватъ, че Богъ не е само външно, има и друго нещо, тѣ виждатъ съ сърдечнитѣ очи. Значи, и тѣхната идея не е опрѣдѣлена. Бихъ запиталъ единъ религиозенъ човѣкъ, който проповѣдва, че има Богъ, че има едно сѫщество, което управлява, бихъ го запиталъ: Ти, който имашъ сърдце и умъ, каква е твоята опитность, какви сѫ твоитѣ лични прѣживѣвания за Бога? Остави философитѣ, остави тѣхнитѣ мнения, тѣхнитѣ мнения сѫ прави отъ тѣхно гледище, но ти, ти имашъ ли извѣстна опитность? Ще бѫде много смешно да давашъ чуждо мнение. Ние съврѣменнитѣ хора сме много чудни. Ето гдѣ седи нашето смешно положение. Нѣкой си генералъ иска да нападне неприятеля си, но прѣдъ неприятеля му има една голѣма много висока планина. Генералътъ издава заповѣдъ на своя подчиненъ, полковия, въ 24 часа да мине тази планина. Това е военна дисциплина. Казва му: „Ако въ 24 часа не свършишъ тази работа, отговаряшъ съ живота си, ще те застрелямъ“. Издава полковникътъ тази заповѣдъ на подчиненитѣ си войници: Напредъ! – тръгватъ. Може да има на разположение цѣлъ полкъ, една девизия отъ 5–6–10 хиляди души, както и да е, тръгватъ. Обаче за 24 часа не могатъ да минатъ планината, трѣбватъ най-малко 2,3,4 дни. Генералътъ вика полковника: „Нали ти казахъ за 24 часа да минешъ планината!“ Полковникътъ отговаря: „Господинъ генералъ, идете вие сами да видите, и ако за 24 часа можете да прѣминете тази планина, застреляйтѣ ме“. – Какъ? Азъ ще ти докажа. Отива генералътъ, но едва за шесть дни я минава. Този генералъ, който издава такова разпорѣждане, трѣбва първо самъ да мине, да види за колко дни ще може и тогава да издава заповѣди. Самъ трѣбва да има факти! Най-послѣ, високитѣ места не се минаватъ като равнитѣ, както низкитѣ. Слѣдователно и ние въ нашия животъ не пѫтуваме все по равни места. Нѣкой пѫть се качваме по такива високи места, а издаватъ разпорѣждане въ 2–3 часа да ги минемъ. Не можемъ.

Трѣбватъ ни 3–4 дни. После, като се качваме по тази планина, задъхваме се. Казватъ: Не можешъ да се задъхвашъ, не трѣбва да клякашъ. Какъ? И 100 пѫти може да клекна, планина е това! Важно е да се мине тя.

Питамъ сега: каква е задачата на нашия животъ тукъ на земята, общо и частно? Ако животътъ ни тукъ е само една забавачница, и тя пакъ си има закони, не е само забавлѣние. Въ тия забавлѣния ще дадемъ извѣстни познания, които ще бѫдатъ основа на онѣзи познания, които за въ бѫдеще се прѣподаватъ. И въ съврѣменния животъ ние се спираме само върху отрицателната страна на живота. Въ единъ векъ насъ ще ни убѣдятъ, че има Господь, че еди-коя си вѣра е най-права, ще разглѣжда всички религии. Защо сѫ религиитѣ? Религиитѣ, това сѫ форми, забавлѣния на тия забавачници; тѣ сѫ начини, по които тия дѣца се забавлѣватъ. Дошълъ единъ професоръ, наредилъ единъ методъ. Слѣдъ нѣколко години дохожда другъ – нарѣжда другъ методъ. И тъй събиратъ се 3–4 или повече методи. Всѣки единъ методъ на врѣмето си е билъ полезѣнъ. Казвамъ: „Ние нѣмаме още единъ правилѣнъ методъ, който да обуславя човѣшкото развитие“. Сега, като вземемъ християнството, то по принципъ е едно отлично учение, но по форма, много куца. Да си признаемъ погрѣшката, съврѣменното християнство по форма куца. Когато се яви християнството въ своето начало между евреитѣ дотогава Моисей проповѣдваше само единъ Богъ – той проповѣдваше еднобожие. И горко на този, който не вѣрваше на този Богъ, въ това учение! Питамъ тогава: защо евреитѣ не станаха носители на Христовото учение? – Защото тази форма бѣше неприспособима. Значи Христосъ създаде една нова форма по принципъ, и християнството въ своята сегашна форма е дошло до своитѣ крайни прѣдѣли, и еврейството отъ тия свои прѣдѣли не може да отиде далечъ. И сега, когато ние казваме, че трѣбватъ извѣстни прѣобразувания, космитѣ на гривитѣ ви почватъ да настръхватъ, мислите, че ще стане нѣкоя катастрофа. Е, хубаво, ти си направилъ една забавачница за 100 дѣца, утрѣ дойдатъ 500 дѣца, тѣсна е тази забавачница. Ти съборишъ старата, разширишъ я, какво лошо има въ това? Въпросътъ е да се постигне извѣстна цѣль. Тази нова метода, спорѣдъ която се прѣустройва забавачницата, дава ли своитѣ резултати? Това е въпросътъ. Важно е зданието да бѫде хигиенично. Въ всѣко здание трѣбва да има широки прозорци, да има изобилна свѣтлина, а свѣтлината е носителъ на човѣшкото развитие.

Сега, при развитието на човѣка, какъ се развиватъ неговитѣ чувства? Кое чувство се е явило най-първо? Е, питамъ: Когато Богъ създалъ човѣка, отъ какво го е направилъ? Сега тукъ има едно противорѣчие. Казва се: Господь взѣлъ пръстъ, омесилъ я, и отъ тази калъ направилъ човѣка. Но човѣкътъ не е калъ. Много се лъжете, ако мислите, че това е така. Въ оригинала тази

мисъль не е така. Това е единъ кривъ прѣводъ. Всички казватъ, че човѣкъ е отъ калъ. Ако този човѣкъ е отъ калъ, тогава какво искате отъ него вие? Ще бѫдете смѣшни, щомъ изисквате отъ него много нещо. Този човѣкъ ще мяза на автомата, който направилъ единъ англичанинъ. Има единъ анекдотъ такъвъ. Единъ ученъ англичанинъ направилъ единъ човѣкъ – автоматъ, далъ му движение, интелигентность и воля, но не могълъ да му даде душа. Този автоматъ тръгналъ слѣдъ англичанина, викалъ: Дай ми душа! Англичанинътъ бѣгалъ, автоматътъ все подире му. Душа ми дай, душа, душа, душа! Душата е важно, това е сѫщностьта. Слѣдователно, ако този човѣкъ е направѣнъ отъ калъ, той ще е единъ автоматъ безъ душа, той ще е английскиятъ автоматъ. Такива автомати имаме ние навсѣкѫдѣ. Часовникътъ е единъ автоматъ, като го завъртишъ, върви и показва часа. фонографътъ е единъ автоматъ. Той казва: „Всѣка песѣнъ мога да ти изпѣя“. Да, но песѣнъ, която е изпѣта, но отъ самосебе си той не може да пѣе. Казвамъ тогава: „Ние съврѣменнитѣ хора все прѣповтаряме миналото“. Еди-кой си философъ тъй казалъ, Сократъ тъй казалъ, Платонъ тъй казалъ, Хермесъ Трисмагистеръ тъй казалъ, Моисей, Исаия, Иеремия тъй казалъ и т.н. Ами въ този случай не сме ли ние фонографи? Направимъ единъ фонографъ и той прѣповтаря песнитѣ. Добре, но тия хора не бѣха направени отъ калъ. Иезекил имаше общение съ Бога, неговата глава мислеше, душа имаше той, не бѣше отъ калъ.

А ние съврѣменнитѣ хора на 20 векъ сме дошли до слѣдното заключение и казваме: „Господь вече съ насъ не говори“. Защо? „Той се занимава съ такива велики работи, а ние сме толкова огрѣшили, та не може да се занимава съ насъ вече“. Е, тогава, като не се занимава съ насъ, въ какво трѣбва да вѣрваме? Започваме, какво казалъ Иезекилъ, какво казалъ този-онзи, и гледаме тамъ на прозореца туренъ единъ фонографъ или единъ грамофонъ, и той съска, не мяза на човѣшко пение, съска като змия. Казвате: „Фонографътъ пѣе“. Да, но то е пение като на едно магаре, а не пение като на нѣкой музикантъ. Че азъ бихъ слушалъ съ по-голѣмо удоволствие едно магаре като реве, въ него поне има душа, отколкото да слушамъ единъ философъ.

Сега да се върнемъ къмъ нашата мисъль.

„Господи, отвори очитѣ ни“.

Значи ние трѣбва да влѣземъ въ врѫзка съ самата сѫщина, понеже е необходимо.

Ами ще трѣбва ли въ туй училище, въ тази забавачница да има дежурни. Защото, нѣкой пѫть въ тия училища учительтъ, професорътъ, не се явява

за извѣстно врѣме, и тогава има дежурни. Дѣцата, едно днесъ, друго утрѣ, седятъ съ книжка и моливъ въ рѫка, и забѣлѣзватъ кои ученици не седятъ мирно. Какво прѣподаватъ тия дежурни? – Нищо, само забѣлязватъ въ книжката си кои ученици не сѫ стояли мирно. Ако професорътъ имъ не дойде 10 дни, тѣ ще забѣлѣзватъ немирнитѣ си другари въ книжката, и после, като дойде професора, ще му я дадатъ, и той ще ги накаже. Съврѣменното общество отбѣлѣзва сѫщото нещо. Казватъ: „Ти си се провинилъ, 40 дни ще постишъ, поклони ще правишъ“. Е, слушай, като постишъ толкова врѣме, какво си направилъ, какво си придобилъ? Нѣкой открадне нещо, каратъ го въ участъка, удрятъ му 25 на задницата. Придобива ли нещо? Това е забавачница, това не е виждане, това не е същинско възпитание. Ние трѣбва да знаемъ, защо това дѣте се е провинило, причинитѣ на грѣшката. Е, хубаво, ако азъ имамъ едно 16-годишно дѣте, и то се изпуща, бихъ желалъ да зная причината на това изпущане. Майката казва: „Синко, голѣмъ си, срамота е“. Е, нервната система не държи, онзи мехуръ тамъ изпуща. И ти сега ще му кажешъ, че е грѣшенъ. Не, знания трѣбва да имашъ. Ако майката знае причинитѣ, ако бащата знае причинитѣ, ако лѣкарьтъ знае причинитѣ, туй изпущане ще се прѣкрати. И сега въ съврѣменния свѣтъ, въ моралния свѣтъ има изпущане, нищо повече. А ти какво правишъ? – Станешъ сутринь и го биешъ. Е, изпусналъ се, какво? Единъ пѫть, два пѫти, ще го биешъ, не помага. Дѣйствително, и отъ страхъ можешъ да го излѣкувашъ, но това не е истинско лѣкуване, това не е наука. Българитѣ често лѣкуватъ треската чрѣзъ уплаха. Въ какво седи философията на това лѣкуване? Всѣка болесть се дължи на това, че организъмътъ е изгубилъ своята първоначална, естествена сила, нервитѣ се колѣбаятъ, нервната система не издържа, слѣдователно външнитѣ сили на природата стоятъ въ разрезъ съ силитѣ на човѣка въ организъма му, и разни микроби, разни ферменти го нападатъ, и въ човѣка се ражда една мисъль: Азъ съмъ боленъ, нѣма да оздравѣя. Това е демагнетизиране. Българитѣ казватъ: Да уплашимъ този боленъ. Затова, нѣкои пѫть тѣ завѣждатъ трескавия до една дълбока рѣка, и ненадѣйно за него, го бутатъ вѫтрѣ. Умътъ въ болния така силно заработва, че той си казва: Искамъ да живѣя. Така той самъ си помага. Хвърлятъ го въ водата и той самъ си помага, треската си отива вече. Въ него се събуждатъ други центрове. Този методъ е доста сполучливъ. Има и другъ методъ за лѣкуване. Оплаши болния, хубаво го оплаши, но не да му се прѣкъснатъ краката, а като го оплашишъ, неговото бѣгане да се удвои. Нѣкой бѣга, но тъй полѣкичка, а ти го оплаши тъй, че да бѣга здраво, ахилесови пети има той. Тогава и ти ще благодаришъ. Бѣга ли този човѣкъ, той ще се спаси, ти не се бой, законътъ е проработилъ. Слѣдователно, и въ живота има такова бѣгане. Нѣкой пѫть изгубимъ смисъла на живота, нѣма смисъль, казвашъ, живота. Иска ти се да се самоубиешъ, не искашъ да работишъ, но природата ще ти създаде едно голѣмо страдание, една голѣма неволя, и

като те лиши отъ всички блага, у тебѣ ще се роди желание да работишъ. Азъ ще приведа единъ примѣръ, и другъ пѫть съмъ го привеждалъ, да видите какъ работи този методъ. Единъ богатъ американски милионеръ умира, и оставя 100 милиона долара наслѣдство на сина си. Синътъ му като не билъ ученолюбивъ, ялъ-пилъ, изтощилъ се, хванало го ипоходрия, искалъ да се самоубие, но се страхувалъ. Отива при единъ лѣкарь, разправя му какъ се породила болестьта, но лѣкарьтъ дига раменетѣ си, казва: „Нѣмало лѣкъ“. Отива при второ, при трети лѣкарь – сѫщото. Най-после отива въ Ню-Йоркъ при единъ специалистъ лѣкарь и му казва: „Ако ти не ме излѣкувашъ, азъ ще се самоубия“. – „Не, вѣрвай въ мене, слѣдъ 2 месѣца ще бѫдешъ здравъ, но ще подпишешъ единъ договоръ, че нѣма да протестирашъ срещу всички методи, които ще употрѣбя, нѣма да ме давашъ подъ съдъ, Ще подпишешъ този договоръ, и ще ми дадешъ 50 хиляди долара или 250 хиляди лева.“ Болниятъ се съгласява на всичко. Туря го въ клиниката си и казва: „Отрежетѣ на този господинъ дѣсния кракъ до подъ коляното“. Притриватъ костьта му. Събужда се болниятъ – кракътъ му нѣма. До тозъ моментъ той мислелъ все за самоубиване, а отъ тозъ моментъ започва: Защо ми отрѣзахте крака, че това лѣкуване ли е, вие сте говеда. Вика, кряска, все за крака си мисли, нѣма вече ипохондрия, крачето, все за крака си мисли. Идва лѣкарьтъ при него, и той, като го вижда, още отъ вратата го започва: ахъ докторе, да ми е здравъ крака, азъ ще се боксирамъ съ тебѣ. Докторътъ разбиралъ човѣшката психология – мълчи. Слѣдъ двѣ седмици той пакъ идва при него. Болниятъ сега почва да плаче и да му казва: „Или ме извади отъ това безизходно положение или ме убий“. Лесна работа, ще дадешъ още 50 хиляди долара. Направя му единъ хубавъ гуменъ кракъ. Излиза този американецъ отъ клиниката, влиза въ живота и се чувствува щастливъ. Дали този анекдотъ е вѣренъ или не, то е другъ въпросъ. Може да не е вѣренъ, но съврѣменнитѣ наши страдания само така може да се оправдаятъ. Ние само така можемъ да ги прѣкараме спокойно. По нѣкой пѫть очитѣ ни се взиматъ, краката ни се взиматъ, дробоветѣ ни заболѣватъ, ревматизмътъ или каква и да е друга болесть се явява, и всичко туй, само за да ни кара да мислимъ.

Казватъ му: „Господи, отвори очитѣ ни“. Защо? – За да дойде у насъ онова истинско съзнание, онова разбиране на реалностьта. Казва Павелъ на едно мѣсто, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, но това не го съзнаваме. Каква полза отъ това, че ти живѣешъ, и не съзнавашъ тази реалность, не можешъ да я използувашъ? Каква полза отъ това, че имамъ единъ хубавъ лѫкъ, а не мога да свиря? Хубостьта на нещата е въ умението да използуваме тия неща. Каква полза отъ това, ако имамъ единъ хамбаръ пъленъ съ хубави круши и ябълки, а гърлото ми е затворено, не мога да ямъ? Това е измѫчване. Слѣдователно, въ насъ трѣбва да има тази интелигентность, че да можемъ да използуваме благата, които сѫ дадени

въ свѣта. Тъй че не е лошо, че ние ядемъ, не е лошо, че ние играемъ, ние имаме право да използуваме благата въ свѣта, но всичко трѣбва да правимъ разумно.

„Господи, отвори очитѣ ни!“ То значи да се събуди у насъ този истински умъ, да дойде това истинско съзнание. Е, по кои начинъ може да се събуди у насъ съзнанието? Разбира се, не чрѣзъ отричане на тия неща, които съществуватъ; нѣма защо да отричаме, че съществува материаленъ свѣтъ, нѣма защо да отричаме, че еди-коя си философска система или религия съществува – ще ги признаешъ като единъ фактъ. Запримѣръ, сега у насъ съществува човѣшкия егоизъмъ, човѣшката завистъ, човѣшкото користолюбие, които едно врѣме сѫ били системи, методи, и сѫ допринесли едно благо на човѣчеството, но понеже тия системи сега сѫ отживѣли, тѣ не сѫ необходими въ природата. Други сили действуватъ сега въ природата. Користолюбието за насъ сега става една спънка. Егоизъмътъ, който едно врѣме е билъ една система, сега е една спънка, сега почти е изигралъ своята роль. Сега нещо по-високо се събужда у човѣка. Какво? Съзнанието на духа у него, че той е единомислящe сѫщество, и трѣбва да влѣзе въ свръзка съ невидимия миръ и съ силитѣ на природата, и да използува тия сили. Слѣдователно ние не трѣбва да търсимъ щастието си, спасението си другаде, освѣнъ вѫтрѣ въ себе си, да съзнаемъ, че имаме всичко въ себе си.

Ние всички искаме дългъ животъ. Какъ? Като ядемъ? Не, ти можешъ да ядешъ храна, и пакъ да умрешъ. Азъ зная, че хиляди и милиони хора, умиратъ повече отъ прѣяждане, отколкото отъ гладъ. Отъ гладъ умиратъ по-малко. Гладътъ, въ нѣкои отношения, за нѣкои болни, дѣйствува благоприятно, но да не мислитѣ, че гладътъ всѣкога е правило. И за здрави хора гладътъ въ нѣкои отношения действува благоприятно. Но кога? – Когато гладътъ се зароди като единъ вѫтрѣшенъ потикъ, като една вѫтрѣшна сила. Ако при това гладуване ти почнешъ да се страхувашъ, какво ще стане съ тебѣ, и спрешъ гладуването, образува се въ организъма една вѫтрѣшна отрова. Поставишъ ли глада като една вѫтрѣшна сила и съ мисъльта, че и съ по-малко храна можешъ да прѣкарашъ, това дѣйствува като една съзнателна сила. Мислишъ ли, че тази храна нѣма да ти е достатъчна, гладътъ произвѣжда обратна реакция.

Та, най-първо ние трѣбва да прѣустроимъ, да прѣобразимъ своята вѫтрѣшна мисъль, своитѣ вѫтрѣшни чувства. Сега, не е въпросътъ само за забавлѣния, да укротяваме нашитѣ чувства. Богати или бедни, трѣбва разумно да се хранимъ, богати или бедни, трѣбва разумно да мислимъ. Сега, запримѣръ, азъ съмъ богатъ, нѣкой ми казва: Ти не можешъ ли да ми дадешъ половината отъ своето богатство? Може, защо не, но азъ съмъ

уменъ човѣкъ, и искамъ всички да използуватъ туй богатство, а ти ще го използувашъ само за себе си. Богатството е общо благо, то е произлѣзло отъ цѣлокупната дѣятелность на всичкия животъ на човѣшкия духъ. Вземете онова богатство у българитѣ, вземете всички търговци, всички златари, които сѫ разбогатѣли, вземете всички земледѣлци, които сѫ орали земята и сѫ влезли въ природата, всичко това е отъ благото на всички ония сѫщества, които цѣлокупно сѫ работили. Всички тѣ сѫ взели участие въ тѣхното богатство, за да забогатѣятъ. Ония млѣкопитающи, и тѣ сѫ работили. И като взѣмемъ всички тия богатства, които съществуватъ, това се дължи на онзи общъ животъ, който е далъ потикъ за туй забогатѣване. Вземете онзи търговецъ, който се занимава съ обработване на кожи, той трѣбва да знае, че е одралъ кожата на толкова животни. Да, животнитѣ сѫ го подържали. Не само тѣ, но всички негови съдружници си искатъ своя дялъ. Всичкото богатство се дължи на онзи цѣлокупенъ животъ, който е работилъ за това благо. Има ли право единъ богатъ да каже: Това е мое богатство. Не, онзи търговецъ на кожи трѣбва да знае, че той, който е одралъ кожитѣ на толкова животни, единъ день и тѣ ще искатъ своя дялъ. Въ какво отношение ще искатъ своя дялъ? Не е позволено богатството да се употрѣбява за зло на човѣчеството. Богатството, това е единъ кредитъ за онѣзи нуждающитѣ се. То е банковъ кредитъ. И богатитѣ хора сѫ касиери на Бога, точна сметка ще дадатъ, касиери сѫ. Дойде нѣкой, иска да му се помогне. „Дай полица, записъ ще направимъ“. Ще намѣришъ нѣкой, който ще иска да те кредитира. Всичко трѣбва да стане точно на врѣме. Ако си честенъ човѣкъ, ще ти дадемъ. Та съврѣменнитѣ хора, на съврѣменнитѣ християни азъ бихъ прѣпорѫчалъ да бѫдемъ честни, особено въ едно отношение, напримѣръ, азъ ида нѣкѫдѣ, при нѣкой свой другаръ да му поискамъ 200 лева и му казвамъ: Слушай, азъ имамъ толкова да взимамъ, толкова да давамъ, дай ми 200 лева на заемъ, и слѣдъ 3 месѣца ще ти ги върна. Точно на врѣмето трѣбва да изпълня. Или пъкъ искамъ 10 хиляди лева, сѫщо на врѣме ще ги изплатя. Ако не мога да ги върна на врѣме, ще се извиня. По този начинъ ще имаме съкратена процедура. Двама души иматъ нѣкакъвъ споръ. Нека идатъ при съдията и да му разкажатъ, и единиятъ, и другиятъ отъ своя страна какъ седи работата, да изложатъ фактитѣ тъй, както сѫ. Нека си иматъ по единъ повѣреникъ, по единъ или двама свидѣтели, и въ 5–10 минути работата ще се свърши. А сега какво става? Сега пледуария, че доказване, че еди-кой си законъ, че еди-кой си членъ, че въ римското право, че въ еди-кое си право, и съдиитѣ отварятъ законника, настава тишина, и дѣлото се отлага. Слѣдъ малко пакъ започва, викатъ свидетѣлитѣ, питатъ ги: Кажете какво знаете, какъ се псуваха онѣзи. Свидетѣльтъ казва на съдията истината. Азъ не казвамъ, че това е лошо, но до тамъ сѫ дошли съврѣменнитѣ съдии, а туй съдопроизводство може да се подобри. Можемъ да съкратимъ врѣмето. И чакъ тогава съдията се произнася, да се споразумѣятъ двѣтѣ страни, да

останатъ доволни. Думата ми е, обаче, сѫдията да бѫде честенъ. Веднъжъ рѣшили дѣлото, да кажатъ всички: „Право е рѣшението, тъй рѣши сѫдията, да си идемъ вече“. Въпросътъ е свършенъ.

„Господи, отвори очитѣ ни!“

Сега, туй отваряне, е често отваряне на човѣшкитѣ способностьти. Човѣшкото сърдце трѣбва да се отвори! И за да се отвори то, въ тази работа трѣбва да взѣматъ мнозина участие. Всички онѣзи, които сѫ израсли въ тази забавачница, трѣбва да взѣматъ участие въ това отваряне.

Сега, ще ви приведа два примѣра, тѣ сѫ следующите. Единъ благодетѣль отворилъ единъ пансионъ за дѣца, въ който пансионъ се спазвало следующето правило: въ този пансионъ се позволѣвало, въ случай, че дойде нѣкой гостъ отвънъ, да се дава само една паница ядене, толкова било излишно, а въ случай, че дойдатъ повече гости, тогава пансионеритѣ трѣбва да сипватъ отъ своето ядене, отъ своитѣ паници. Въ този пансионъ имало 100 дѣца. Познатъ имъ билъ нѣкой се Мирчо, и често дохождалъ на гости въ пансиона. Всѣкога когато дохождалъ, той изядалъ една паница, която била прѣдвидѣна за гости, и трѣбвало да му се сипятъ още 4–5 паници. Като виждали, че идва Мирчо, казвали си: Пакъ идва Мирчо. Е, ще има нѣкой отъ пансионеритѣ да гладува. Защо сѫ били неразположени спрямо него? Той е билъ единъ човѣкъ, който нищо не донасялъ. Туй е икономическата страна на въпроса. Мирчо билъ много учтивъ човѣкъ, съ най-изящни маниери, прѣкрасѣнъ човѣкъ. Като идвалъ, казвалъ: „Добъръ день, много се радвамъ, че ви виждамъ“, и съ този се рѫкува, съ онзи се рѫкува. Всички казвали: „Изященъ човѣкъ, много добъръ, но много яде“. Въ пансиона идвалъ, обаче, и другъ единъ младъ момъкъ-ученикъ, който се наричалъ Божимиръ. По характеръ той билъ много добъръ, но по маниери билъ малко неодѣланъ. Като идвалъ лятно врѣме въ пансиона, всѣкога носилъ за пансионеритѣ пълна кошница съ плодове, около 15–16 клг. череши, ябълки, една пита съ сирене. Когато го виждали пансионеритѣ, че се зададе отдалечъ, посрѣщали го още отвънъ, радвали му се. Защо? Защото пита съ сирене, череши, ябълки носи. И азъ казвамъ: Ние съврѣменнитѣ хора се нуждаемъ повече отъ Божимировци, отколкото отъ Мирчовци.

Великиятъ законъ на живота е простъ самъ по себе си. Простъ е въ туй отношение: ние не трѣбва да напуснемъ живота си, не трѣбва да се откажемъ отъ своитѣ удоволствия, отъ своитѣ мисли и желания. Но, трѣбва да се откажемъ само отъ излишното въ живота. Тръгнешъ на пѫть, ще вземѣшъ само най-необходимото за живота. Туй е първото правило. Не взѣмай излишно. Напримѣръ, тръгнатъ на екскурзия, че взѣматъ 3–4 кутии

сардели, 1 кутия маслини, и шише млѣко, 1 килограм зехтинъ, оцетъ, после бонбонъ, че български надѣници, сушена риба, мармаладъ, сладко, ще напълнятъ съ всичко това една голѣма раница, ще надигнатъ 2–3 слуги, и тѣ тръгнали на екскурзия. А после, като се върнатъ вечерьта дома си, всички ще се изпоразболѣятъ. Не, тръгнешъ ли на екскурзия, вземи си една топла пита, малко сиренце, малко червенъ лукъ, който не люти, малко празъ, малко оризъ или картошки, тъй, само необходимото, всичко това до кило, кило и половина въ раницата и ще имашъ една отлична разходка. А пъкъ тъй, като подигнатъ нѣкое голѣмо парче агнешко, че като го завъртятъ на онзи ми ти шишъ цѣлъ день, като турятъ туй червено вино въ студена вода, наядатъ се, напиятъ се добре, и като се върнатъ, ще кажатъ: Не знаемъ какво се случи, та ни заболѣ корема. Защо? – Много ядохме, случи се нещо. Турили виното въ студена вода, ядатъ топло мѣсо, ядатъ кебапъ, пиятъ студено вино, и после – боли ги коремъ. Ще ги боли, разбира се. Казватъ: „Водата въ този кладѣнецъ не е хубава, мѣстото не е хубаво, ще отидемъ на друго мѣсто“. На което мѣсто и да отидетѣ, всѣкога коремътъ ще ви боли. Имаше единъ старецъ отъ Нова Загора, на име Георги, който на млади години, като ходилъ на разходка, много ядѣлъ и пилъ. Но като станалъ на 60 години, разболѣлъ се отъ коремъ, и си казва: „Георги, досега толкова много си ялъ и пилъ, а сега 40 дни наредъ ще ядешъ само празъ и зехтинъ.“ Природата е много взискателна. Ние трѣбва да ядемъ разумно, и яденѣто трѣбва да ни причинѣва удоволствие, трѣбва да ни дава смисълъ въ нашия животъ.

„Господи, отвори очитѣ ни!“

Сега въ всинца ви очитѣ ви трѣбва да сѫ отворени, че у всички да има сила да помогнемъ на нашитѣ братя, да направимъ живота на всички наши братя щастливъ, т.е., не да ги направимъ щастливи, но да задоволимъ всички тѣхни нужди. Ако ти си единъ богатъ човѣкъ, ако ти си единъ благочестивъ християнинъ, и въ дома ти живѣе една бедна жена, постарай се да подобришъ живота ѝ, а не само да ѝ дадешъ възможностъ да проси. Ако имашъ едно изкуство, ако знаешъ нѣкакъвъ занаятъ, научи я на това изкуство, или на този занаятъ, дай ѝ потикъ да си изкарва прѣхраната.

Та, като приложимъ туй съврѣменно учение сега въ живота, трѣбва да се отворятъ такива училища, да се прѣдизвикатъ у човѣка онѣзи заспали чувства. Въ какво седятъ тия чувства? Ето въ какво седятъ тия заспали чувства. Слуга стои при своя господарь. Господарьтъ му е много добъръ, плаща му добре, обичатъ се, но по едно врѣме у слугата се събуждатъ други чувства, започва да мисли за Бога, не иска да слугува на господаря си вече, иска на Бога да слугува. Казва: „Господарю, тъй както до сега съмъ билъ при тебѣ, повече не мога да живѣя при тебѣ, не искамъ да стоя при

тебѣ, не мога. Ето защо: Азъ съмъ тръгналъ въ другъ пѫть, не мога да си кривя душата." – Защо? – „Въ дюкяна има платове, тѣ не сѫ чисто вълнени, ти ме карашъ да ги продавамъ за вълнени, не мога да лъжа. После, ти ме карашъ да подписвамъ полици, това не мога да го сторя. Едно врѣме го правихъ, сега не мога да правя това". Значи, той се раздвоилъ въ душата си – любовь къмъ господаря му, любовь къмъ Бога. Господарьтъ му казва: „Азъ ще ти увелича заплатата, не ставай толкова глупавъ да ме напущашъ, най-после и зетъ ще те направя". „Не, ти ще ме освободишъ, искамъ да служа на Бога". Казвамъ: Първитѣ и вторитѣ чувства въ този слуга сѫ въ разрѣзъ. Ние сме дошли до една фаза, гдѣто се събуждатъ у насъ благородни чувства, които носятъ новия животъ. И, слѣдователно, новиятъ господарь казва: Нѣма да ме лъжешъ вече. А като излъжешъ, дойдатъ болести, страдания, нещастия. Не можешъ да излъжешъ. Излъжешъ ли, паднешъ, навѣхнешъ или си счупишъ крака. Питамъ: Като излъжешъ 10 пѫти, и 10 пѫти си счупишъ крака, можешъ ли да издържишъ? „Господарю, не мога повече да стоя". Защо? – Защото ти счупвалъ ли си кракъ? И тъй, ние сме дошли въ тази фаза на любовьта си. Богъ вече заради насъ не е отвлѣчено сѫщество, Богъ е влѣзалъ въ контактъ съ насъ, и казва: „Дѣца, ще изпѫлните ли моя законъ?" Той нѣма да ни каже какво казва Иеремия, а ясно ни казва: „Това, което правите, не е добре, не е право, нѣма да лъжете, нищо повече!" Нѣма да се гнѣвишъ, ще се самовладѣешъ, нѣма да завиждашъ – тъй не казва Господь, а казва: „Ще любишъ ближнитѣ си, ще любишъ по-малкитѣ си братя, ще се жертвувашъ заради тѣхъ". Жертвата нѣма да я дадешъ съ гнѣвъ, защото и братчето ти може да ти даде нещо съ тѣхъ. Не, всичко ще дадешъ съ любовь, и тъй като дадешъ, да ти е радостно на душата. И като дадешъ, никога нѣма да се разкайвашъ. Отъ любовь ще дадешъ! Тия двѣтѣ чувства, ние сме се раздвоили. И сега ни казватъ: На кой Господь ще служите? Ще служишъ на онзи Господь, Който въ насъ въздига сърдцата ни, Който просвѣщава умоветѣ ни, Които възкресява душитѣ ни, Който укрѣпява духоветѣ ни. Ние ще служимъ на Онзи Господь, който ни дава всичко, на този Господь, Който всѣки день може да го опитаме, навсѣкѫдѣ може да го опитаме, може да Го опитаме въ себе си, може да Го опитаме и въ другитѣ, навсѣкѫдѣ може да Го опитаме. Казва: На кой Господь служите вие? У всѣки виждаме този Господь, даже и у най-лошия човѣкъ. Заговори му на неговия езикъ, той е готовъ да ти служи, но трѣбва зрението да се отвори.

Най-първо, ние трѣбва да различаваме човѣшкитѣ чувства отъ Божественитѣ чувства. Божественитѣ чувства се отличаватъ по закона на самопожертвуването. Той не си туря дълго лице и никакво подозрение. Въ Божественитѣ чувства нѣма никакво подозрение. Защо? Едно Божествено чувство мяза на единъ живъ изворъ който извира отъ земята, и всѣкога дава излишека навънъ, той всѣкога е богатъ, а едно човѣшко чувство мяза

на единъ шадраванъ, въ който водата е ограничена, изкуствено е вкарана. Слѣдователно, човѣшкитѣ чувства сѫ ограничени, а Божественитѣ чувства, които се събуждатъ у насъ, тѣ носятъ въ себе си животъ, новия животъ. У всинца има туй чувство, тогава, какъ ще се прояви Божественото чувство? Първото нещо: като кажа азъ вѣрвамъ въ Бога, у насъ трѣбва да се прояви благородството, да направя всичко заради Него. Срещна единъ братъ или една сестра, която страда, и моятъ Господь ми казва: „Спри се тукъ“. Спра се. „Този познавашъ ли го? Ти ще го взѣмешъ дома си“. Азъ не правя думата Му на двѣ. Ама дъщеря ти може да е съ тебѣ, много хубаво облечѣна, жена ти да е съ тебѣ, съ хубава рокля, ти може да си отъ благороднитѣ – нищо, ще го взѣмешъ съ себе си. Ама ще ти дойде мисъльта: жена ми, дѣцата ми, какво ще кажатъ? Нищо, ти ще го вземешъ, може да се подигне и цѣлъ скандалъ, ти ще го взѣмешъ; ще слушашъ Онзи, който ти говори, и ще се постараешъ да убѣдишъ жена си и дѣцата си и всички, че тази душа чувствува и милувкитѣ и радоститѣ и страданията, както ти ги чувствувашъ. Ще го взѣмешъ у дома си, ще го нахранишъ, ще го напоишъ, и той ще ти каже: „Много ти благодаря, Господь да ти даде изобилие въ дома ти“, и пакъ ще го пуснешъ. Нѣма да го осигурявашъ за повече. Той е ученикъ въ живота, учи се. Ще му кажешъ: „когато се намѣришъ въ тѣсно положение, ела при мене, добре дошълъ ще си всѣкога“. И този човѣкъ си казва: „Макаръ че съмъ просѣкъ, но имамъ единъ приятель, на когото мога да разчитамъ“. Този Господь на когото ние трѣбва да служимъ, заради Него, нашата врата трѣбва да бѫде отворена поне за единъ братъ. Ако така ние отворимъ нашитѣ сърдца, какво щѣше да бѫде сегашното, обществено положение въ живота? Може да го направимъ, не е мѫчно, но ще слушате да заговори Онзи у васъ. Щомъ заговори вашия Господь у васъ: Взѣми този и го нахрани – ще го взѣмешъ, ще научишъ единъ великъ законъ въ свѣта, и тогава Господь ще ти каже: Действително твоитѣ очи сѫ отворени.

Една сестра ми разправяше, че единъ ученъ богословъ казвалъ за насъ: Въ какво вѣрвате вие? Ами, че то вашето учение мяза на пантеизъмъ! Този философъ казва, че нашето учение мяза на пантеизъмъ. Е, що е пантеизъмъ? Нашето учение мяза на учение. Нашето учение мяза на единъ живъ опитъ, че като посадимъ едно дърво, дава най-хубавитѣ ябълки, до половин килограмъ едната. Нашето учение е учение, че като посадимъ споредъ него едно лозе, дава най-хубавитѣ гроздове, и най-сладкото грозде, и който яде отъ него оздравява. Нашето учение е учение, че като направимъ споредъ него единъ домъ, той никога не се запалва, никога не гори. Нашето учение е учение, че споредъ него майката като зачене едно дѣте, туй дѣте носи благословѣние за цѣлото човѣчество. Нашето учение е учение, споредъ което всѣки, който е роденъ отъ това учение, отъ учението на този живия Господь, той служи безъ пари, безъ разлика на това, дали е

владика, учитель, сѫдия или какъвъ и да е другъ. Това е нашето учение! А тѣ? Пантеизъмъ било нашето учение! Пантеизъмъ! Оставете вашия пантеизъмъ! Многобожие или единъ Богъ, това е базразлично. Нѣма да критикуваме никого, защото, ако дойде да критикувамъ, много неща мога да кажа. Но истината, прямата истина е тази: азъ или вие, произвеждате ли туй нещо, казвамъ: Братко, ти си на правата страна. Имашъ ли това учение въ себе си, ти си на правата страна. Седѣли двѣ дървета въ гората. Едното било една отлична круша, най-хубавата круша, а другото било такава дребна, грозденка я наричатъ, такава стипчава, че и прасетата не я ядатъ. Едната круша казва на другата: Вижъ, моитѣ круши никой не ги бута, при мене никой не идва, азъ съмъ самостоятелна, каквото имамъ, седи на мене, държа го за себе си; а ти, каквото имашъ, взиматъ ти го, все на тебѣ се качватъ и ти страдашъ. Но, единъ день, дошли хора, взели дѣцата на тази хубава круша, и ги турили въ най-хубавитѣ градини, а нея внимателно я поставили на едно хубаво мѣсто. А тази стипчавата круша, като я оставили тамъ, говѣдата взѣли да идватъ при нея, и като нѣмало какво да ядатъ, взѣли да си търкатъ гърбоветѣ по нея, да се чешатъ. Единъ волъ дойде, нѣма какво да яде, почеши си гърба, и си отмине. Тъй крушата изсъхнала. А сега, дойде нѣкой, казва ни: Какво сте повяхнали, изсъхнали, не сте тъй пълнички. „Ами че пълнотата не е признакъ на здраве“. Отъ чисто физиологическо гледище, кой е здравъ човѣкъ, кажете ми? Има норма въ природата, споредъ която единъ човѣкъ може да се счита здравъ. Има съразмѣрни отношения, колко трѣбва да бѫде човѣкъ дебелъ: краката му, рѫката при рамото, при лакета, колко трѣбва да бѫдатъ дебели. Е хубаво, ако твоята норма е такава, че въ раменетѣ си, си два пѫти по-дебелъ отколкото въ гърдитѣ, какво показва това? Ами ако кръкътъ ти е три пѫти по-голѣмъ отъ раменетѣ, какво показва това? Туй норма ли е? „А, мене ми е отлично положението!“ Но утрѣ го хване апоплексия, по пѫтя умира. Питамъ: Това здраве ли е? Ние трѣбва да знаемъ отъ чисто научно гледище въ какво седи здравословното състояние сега, мнозина отъ васъ го иматъ и ще го развиятъ повече. Не е само между васъ въ България, но и въ Англия, и другаде, и хора, у който има туй чувство, тѣ сѫ извънъ църквата. Тѣ може да сѫ и въ църквата, но сѫ хора съ други стремежи. Това сѫ дѣцата, който излизатъ вече отъ тази забавачница.

Сега ще привѣда единъ примѣръ, да видимъ гдѣ сме ние. Всички хора питатъ гдѣ сме ние. Всички религии, който сѫществуватъ въ свѣта, все спорятъ коя е правата религия. Едно врѣме, когато евреитѣ пѫтуваха прѣзъ пустинята, всичкитѣ 12 племена носѣха по нещо отъ скинията. И което племе срещнѣхте, всички казваха: Носимъ часть отъ скинията. Не цѣлата скиния, а само части отъ нея, всѣко племе по нещо, и всички спориха. Щомъ спираха нѣкѫдѣ, тѣ веднага събираха отдѣлнитѣ части, построяваха скинията и се молѣха.

Сега, ще срещнешъ нѣкои, тѣ казватъ: Ние сме католици, ние сме евангелисти, ние сме православни, ние сме мохамедани. Но като дойде Господь, великиятъ Учитель на свѣта, Той ще каже: „Спрете тукъ, дайте насамъ скинията, елате тука католици, евангелисти, православни, мохамедани и други, ето, моятъ домъ ще бѫде домъ на всички религии, той ще бѫде мѣсто, дето всички ще се молите.“ Той ще образува великия храмъ. Ще има единъ Господь на Любовьта, ще има единъ Господь на Мѫдростьта, ще има единъ Господь на Истината, който еднакво обича хората, еднакво ги просвещава, еднакво дава свобода на всички.

Елате сега да се помолимъ!

Това е новото учение, което сега трѣбва да насаждаме въ сърдцата на младото, новото поколение.

Тамъ е бѫдещето!

И въ тия три думи, който ги произнесе, има велики сили, който носятъ новото благословение въ себе си.

Господи, отвори очитѣ ни!

Богъ е Любовь

(Забѣлѣжки лични. Прѣди започване на бесѣдата Учительтъ, каза да се пѣе окултното упражнение: Духътъ Божий, а слѣдъ свършване на бесѣдата, другото окултно упражнение – Богъ е Любовь.

Тази бесѣда бе първа, на която публично се пѣха тези упражнения. Пѣха ги всички, а не само хора. Въодушевлението у всички ни бѣше голѣмо. Всѣка дума, всѣки звукъ слагаше съ необикновенъ авторитетъ и сила.)

20-та Бесѣда, държана на 25 февруарий, 1923 г. 10.30 ч. с. Недѣля

1923_02_28 Развитие на мозъчните центрове

РАЗВИТИЕ НА МОЗЪЧНИТЕ ЦЕНТРОВЕ

Fir - fur - fen.

Tau - bi - aumen.

Размишление.

Чете се резюме на темата „Първата мисъл, родена в човешкия ум".

За следния път пишете върху темата „Ползата от реките, моретата и океаните".

Често се говори за еволюция на човека, за еволюция на всичко в света. Думата еволюция подразбира движение, развитие, което има посока отдолу нагоре и отзад напред. Това движение се забелязва при развитието на всички живи същества. Например, като изучавате змията, ще видите, че главата ѝ е сраснала с гръбначния стълб и образува права линия без никакво отклонение.

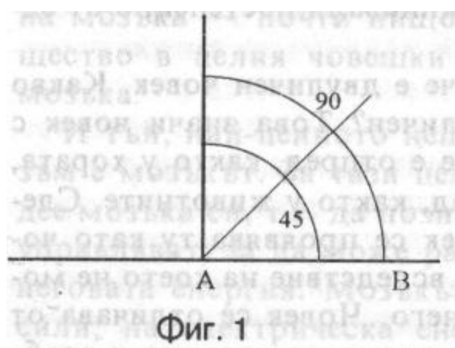

Фиг. 1

Точка А (фиг.1) представя главата на змията, която с гръбнака заедно образува правата линия АВ. Колкото по-нагоре се качвате по стълбата на животинското царство и дойдете до кучето например, толкова по-ясно ще видите отклонение от правата линия, което се равнява на ъгъл от 45°. Лицето започва да се увеличава и да се движи отзад-напред. При това отклоняване на главата от правата линия, кучето проявява вече по-висок живот от този на змията. Тежестта на мозъка при животните е повече в задната част, вследствие на което те се движат в посока успоредна на земята. Когато центърът на тежестта на мозъка започне да се мести напред, с това заедно и животните започват да се изправят. Този процес се е извършвал постепенно, докато се е достигнало най-после до човека. Днес виждаме, че човек е изправен, ходи на два крака, в посока перпендикулярна на земята, с лице успоредно на гръбначния стълб. Значи, ъгълът на отклонението постепенно се е увеличавал: от 45° станал на 90° и от 90° е стигнал до 180°, както е при човека. Тъй щото лицето на човека се е обърнало отзад напред под ъгъл от 180°. Това голямо отклоняване се дължи на теченията, на силите в

природата, които са минавали постепенно от едно поле в друго.

Казват за някого, че е двуличен човек. Какво означава думата двуличен? Това значи човек с две лица: едното лице е отпред, както у хората, а другото лице е отзад, както у животните. Следователно, такъв човек се проявява ту като човек, ту като животно, вследствие на което не може да се разчита на него. Човек се отличава от животните освен по теглото на главния и гръбначния си мозък, още и по формата и големината на лицето. Човек има такова чело, каквото никое животно няма. По големината, по формата и по развитието на мозъчните центрове отпред на челото се съди за човешката интелигентност. Човек се различава от животните не само по количеството на мозъка си, но и по качеството. Той е създаден при съвършено особени астрологически съчетания от тия, при които животните са създадени. С други думи казано, при създаването си човек е минал през специална врата, за да слезе на земята. При процеса на развитието си ембриото на човека е минало в утробата на майката през около 400-500 хиляди форми по-ниски от него, докато дойде до човешката форма. Днес формата на човека е най-съвършената, в която се е проявил животът на земята. Над човешката форма има още много форми, през които човек в бъдеще ще минава. Засега обаче той трябва да развива своя мозък, да го приготвя за бъдещите условия. При днешното устройство на човешкия организъм тялото е подложено на големи промени. Една тежка болест е в състояние да отнеме от теглото на човека повече от 20-30 килограма, но от теглото на мозъка — почти нищо. Най-устойчивото вещество в целия човешки организъм е това на мозъка.

И тъй, най-ценното нещо в човешкия организъм е мозъкът. За тази цел човек трябва да владее мозъка си, т.е. да познава законите, които го управляват, за да може разумно да се ползва от неговата енергия. Мозъкът е голямо динамо на сили, на електрическа енергия, която изпраща по целия организъм. Ако знае правилно да се ползва от тази енергия, човек би могъл сам да се лекува. Вярата, надеждата, милосърдието, благоговението, както и моралните чувства в човека са положителни величини, които имат мястото си в известни центрове, в известни области на мозъка. Който знае как да се ползва от тях, той сам ще се увери в тяхното добро въздействие върху човека. Други някои чувства пък, като предпазливост и страх, са отрицателни величини. Освен положителни и отрицателни чувства, в мозъка има още много центрове, някои от които са едновременно и положителни, и отрицателни. Такива са, например, съвест, самоуважение, общителност и други.

Освен споменатите чувства и способности в човешката глава има още много такива: разрушителност, сравнение, съвест и др. Когато човек има

силно критичен ум и силно развито разрушително чувство, той се проявява в живота като голям разрушител. Каквото препятствие срещне на пътя си, той иска да го разруши, да го премахне. Човек, у когото е развит центърът на сравнението, каквито препятствия срещне в живота си, той ще ги премахне с разума си. Дълго време ще мисли и след това ще действа. Когато центърът на сравнението е добре развит в човека, той съпоставя нещата, изучава ги внимателно и тогава се произнася. Щом се натъкне на две различни идеи, той започва да ги сравнява, да ги съпоставя и тогава само или и двете отхвърля или приема, или само едната от тях приема, а другата отхвърля. Когато разсъдителните способности в човека са развити, той обича да търси причините на нещата, а оттам се ориентира и върху последствията им. Силно развитото чувство на предпазливост ражда в човека страх. В животинското царство страхът е закон, който регулира отношенията. Там слабият се спасява с бягане. Колкото краката му са по-дълги и може да бяга, толкова по-добре за него. За да се развие това чувство у животните, това показва, че условията на живота им не са били благоприятни. Страхът у животните е страж, който ги пази от опасности, на които могат да се натъкнат. Не е добре, когато това чувство у човека се развие чрезмерно. Когато съвестта е силно развита, а разумът — слабо развит, човек става голям фанатик. Когато моралните чувства са добре развити, а разсъдителните способности слабо развити — човек пак става фанатик.

И тъй, понеже у съвременните хора мозъчните центрове не са развити хармонично, те не могат правилно да възприемат енергиите, които слизат от висшите светове, вследствие на което мислите, чувствата и действията им са неправилни. Когато моралните чувства се развиват добре, главата на човека расте нагоре и приема красива форма във вид на кубе. Когато физическите чувства — например чувството на самозапазване, се развиват много, главата на човека расте на широчина. Когато обществените чувства в човека са развити чрезмерно, главата расте отзад. Ако чувството на самозапазване и обществените или тъй наречените домашни чувства са силно развити, движението е наляво, т.е. главата на човека се развива повече в лявата си страна, вследствие на което моралните чувства са слабо развити. За да се даде ход на моралните чувства, трябва да се даде насока на движението на кръвта първо нагоре, а после надясно. Който иска да развие разсъдителните способности в себе си, той трябва да мисли върху причините на нещата. Изобщо, съвременната наука се сили по различни начини да развие в човека всички мозъчни центрове хармонично, за да прояви той своите дарби и способности.

Сега, като ученици работете съзнателно да регулирате чувствата си. Чувствата ви трябва да се уравновесят, да бъдат хармонични помежду си.

Ако личните ви чувства са силно развити, регулирайте ги. Ако моралните чувства и разсъдителните ви способности са слабо развити, работете върху тях, за да ги засилите. Някой казва: Срам ме е да лъжа. Това не ми подхожда. Лъжата уронва моето достойнство, моята чест. В случая този човек изхожда от своите полуморални чувства. Той живее в свят, дето сам е център. Обаче, когато някой каже, че не е право да постъпва по еди-какъв си начин, безразлично дали е в негова полза или вреда, той изхожда от своите морални чувства, от един възвишен свят.

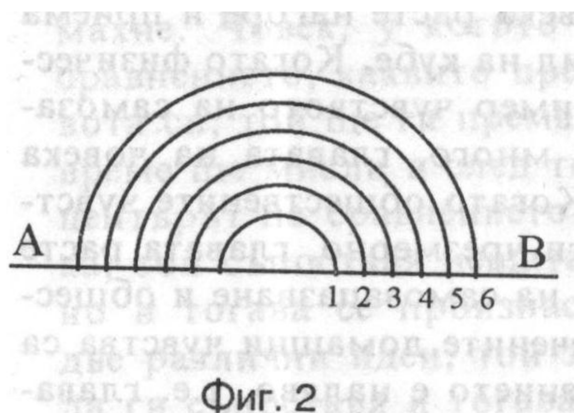

Фиг. 2

На фиг.2 имате няколко полукръга, които представят проекции на сили. Коя от тия проекции е най-голяма? — Последната, т.е. шестата. Следователно, колкото по-интензивна е една сила, толкова по-голяма ще бъде нейната проекция. Затова, стремете се да имате широки възгледи, с голям простор. За да излезе извън физическия свят, на простор, на свобода, човек трябва да държи в ума си велики, възвишени идеи. Каква по-велика идея от идеята за Бога, за Първата Причина на нещата? Който може да се свърже с Божествения свят, той ще се ползва от здравословните енергии в природата, които повдигат и подмладяват човека. За да възприема тия енергии, човек трябва да е развил моралните си чувства. Те се намират в горната част на главата. В съвременните хора най-силно развити са личните чувства, които се намират в задната част на главата дето всякаква култура отсъства. Ако има някаква култура, тя е от съвършено низък уровен. Че това е така виждаме от последната европейска война. В тази война се биха християнски народи с вяра в един и същи Бог. Войната се свърши, но и до днес още те не се примириха. На какво се дължи разногласието между християнските народи? — Те имат едно религиозно верую, а различни политически вярвания и убеждения, различни интереси. Техните интереси и убеждения доминират над религиозното им верую, вследствие на което остават непримирими. Личните чувства у тях господстват над моралните. Един ден, когато силите на човека се отправят нагоре към моралния, към възвишения свят, тогава всички лични, семейни, обществени, народни и общочовешки въпроси ще се разрешат моментално.

Същият закон се отнася и към всеки човек индивидуално. Прилагайте този закон във вашия личен живот да видите колко лесно ще разрешавате въпросите си. Представете си, че някой ви обиди. Ако обидата засегне

вашите лични чувства, вие веднага ще се настроите срещу този човек и ще кажете: Всичко мога да направя, но никога няма да му простя за обидата, която ми нанесе. Ако не простите, какво ще спечелите? Друг някой пък ще се обиди на вас и няма да ви прости. Трети някой ще се обиди на втория, няма да му прости и т.н. Какво ще спечелите? — Нищо няма да спечелите, но ще се образува редица от обидени хора, на които личните чувства са засегнати. При това положение на нещата ще дойде някой да се хвали, че е благороден човек, че лесно прощава. — Как прощава? — Като плати този човек дълга си с лихвите отгоре. Това не е прощаване. Така всеки прощава! Прошката не е произволен процес. Тя излиза от един възвишен свят, мястото на който е в горната част на човешката глава.

Защо човек трябва да прощава? — Защото всяка обида, която някой ви е нанесъл, съзнателно или несъзнателно, има за цел да ви предпази от някакво зло, което предстои да минете. Представете си, че някой върже ръцете и краката ви, а на гърба ви тури един чувал, който съдържа 500 кг. злато. В това положение ви поставя в лодка и пуща лодката във водата. Какво ще стане с вас? Едва ще изминете 10-20 м над водата и лодката ще потъне на известна дълбочина. Обаче в този момент един крадец се спуща подир лодката, бързо разрязва въжето на ръцете и краката ви, взима чувала със златото и ви тласка към повърхността на водата. Вие излизате благополучно на брега и се радвате на новия живот. Ще се сърдите ли на крадеца, задето е взел торбата със златото? Няма защо да му се сърдите. Торбата със златото ще бъде неговата заплата, понеже ви е спасил от удавяне. Това са морални разсъждения, с които трябва да си служите, когато искате да трансформирате състоянията си, да превърнете например, обидата в благо за вашата душа. Тази е новата култура, която човечеството трябва да възприеме. Новите идеи, новите схващания дават възможност на ученика да различава своето състояние или своето разбиране от чуждото.

Каква е разликата, например, между гъсеницата и пеперудата? Гъсеницата и пеперудата се различават в начина на яденето. Гъсеницата яде много и лакомо, а пеперудата — малко и скромно. Тази е причината, поради която всеки може да стъпче гъсеницата. Кой може да стъпче пеперудата? — Никой. Тя има крилца, хвърка от цвят на цвят и сладък сок смуче с хоботчето си. След нея дохожда втора, трета, десета пеперуда и всички смучат от същия цвят. Значи 20 пеперудки най-малко могат да се нахранят от сока на един цвят, когато една гъсеница не би се нахранила и от 20 цвята даже. Страшна, разрушителна сила е лакомството. Такова нещо представляват някои човешки желания. Те са ненаситни като гъсеницата. Когато съзнае това, човек трябва да трансформира ония сили в своя организъм, които събуждат ненаситни желания в него. От сили, от енергии

на гъсеница той трябва да ги превърне в енергии на пеперуда, която се задоволява със сладкия сок на цветовете. Животът на гъсеницата може да се уподоби на материалистичния живот на човека, а животът на пеперудата — на духовния му живот. В пеперудата е развит интелектът. Това се вижда по нейната дрешка. Приятно е да гледа човек крилцата на пеперудата. На такава малка площ, толкова цветове, толкова шарки, правилно, хармонично съчетани и поставени на своето място.

И тъй, трябва да знаете, че в морално отношение всяка мисъл упражнява влияние върху бъдещите форми, които ще се създадат. Ето защо, каквито мисли и да дойдат в ума ви, стремете се да бъдете вътрешно спокойни. Колкото отрицателни мисли да ви посетят, не се смущавайте. Човек трябва да придобие такова самообладание, че и с игла да се боде, да не трепва, да седи тих и спокоен, като че нищо не става с него. В това отношение животът благоприятства на съвременните хора. Условията им са толкова променчиви, че без да иска човек ще развие самообладание. Днес срещате един богат човек, доволен от положението си — утре го виждате беден, нещастен. Днес е разположен, с голям импулс за работа — утре го срещате неразположен, обезсърчен, не намира смисъл в живота. Тези смени в условията стават с цел да се изпита човек, да се познае, да види до каква степен на развитие е достигнал. Ако донякъде е придобил самообладание, той ще погледне на живота трезво, със спокойствие. Ако не е придобил самообладание, ще се уплаши, ще се отчае от живота. Изкуство е, след като изгуби човек всичко, което е придобил в живота си, да се опре на своите способности и чувства и да каже: Щом имам ум, сърце и воля, от нищо не се боя. Това значи силен човек. Това значи човек с убеждение.

Трима души пътуват заедно и замръкват в едно непознато село. Решават да похлопат на първата къща в селото, да пренощуват там. Първият пътник хлопа. — Кой там? — Моля, закъснял пътник съм, отворете ми да пренощувам във вашия дом. — Не може, късно е вече. По това време не отваряме на никого. Вторият пътник хлопа: Моля, отворете ми да си почина и да пренощувам при вас. — Не може, не приемаме непознати пътници. Третият пътник хлопа: Моля, отворете да се подслоним във вашия дом. Те веднага излизат и приемат гостите. Защо не отвориха на първите двама, а на последния отвориха? За да си обясните причините на това явление, ще ви приведа следния пример. Трима души пътуват и настигат една празна кола. Първият пътник се обръща към коларя с думите: Слушай, аз съм беден човек, мога ли да се кача в колата ти да си почина малко? — Не може. Вторият моли коларя за същото нещо, но и той получава отказ. Третият пътник изважда от джоба си един наполеон, показва го на коларя и го пита: Можеш ли да ни качиш на колата си? —

Мога, качете се. Кое е накарало коларя да вземе пътниците на колата си? — Златната монета. Такова нещо се е съдържало в гласа и хлопането на третия пътник, за да се съгласят селяните да му отворят и да го приемат в дома си. Следователно има разлика в хлопането, има разлика в говора и думите на хората. Затова е казано в пословицата: „Блага дума желязна врата отваря".

Ще ви приведа още един пример, за да разберете какво представлява благата дума, да видите нейната сила. Трима души взимат инструментите си и тръгват на път. Единият носи гайда, вторият — тъпан, а третият — цигулка. Късно вечерта стигат в едно село и спират пред къщата на един богаташ. Първият пътник изважда гайдата си и започва да свири. Господарят се събужда от сън, чува пищенето на гайдата и веднага изпраща слугите си да изпъдят този гайдарджия. След малко тъпанджията започва да удря своя тъпан, мисли, че ще му отворят. Слугите излизат вън, започват да го пъдят, като му казват, че господарят иска спокойствие, не му се слуша нито гайда, нито тъпан. Най-после третият пътник изважда цигулката си и започва да свири тихо, нежно. Богатият господар става от леглото, вслушва се и започва да се облича. Свиренето продължава. Той отива към прозореца, отваря го и вижда, че един цигулар, млад момък свири. Той веднага заповядва на слугите си да поканят цигуларя горе да им посвири. В това време жената и децата стават, обличат се и влизат в стаята да слушат младия цигулар. Значи, в дадения случай цигулката е благата дума, която отваря сърцето на хората и влиза в дома им на гости. Докато човек прилага в живота си своите груби чувства и наклонности, той всякога ще бъде пъден — никоя врата няма да му се отвори. Приложи ли нежните звуци на своята цигулка, т.е. приложи ли моралните си чувства в своя живот, всяка врата ще му се отвори, всеки дом ще го приеме с думите: Добре дошъл!

Следователно, докато човек не знае кога с какви чувства и способности да си служи, той всякога ще страда. Страданията на съвременните хора се дължат на излишна енергия в техния организъм, с която не могат да се справят. Енергията им не е еднакво разпределена по всички техни удове, вследствие на което някои органи, някои центрове страдат от излишък, а други от недоимък. Същото се забелязва и в мозъчните центрове. Някои мозъчни центрове са силно активни, вследствие на събралата се в тях излишна енергия. Достатъчно е най-слабото докосване до един от тези центрове, за да се про-изведе взрив. У някои хора се събира излишна енергия в центровете при ушите. Щом се предизвика нахлуване на кръв в тия центрове, те веднага избухват. За такива хора се препоръчва мотика — да копаят, да изпратят част от тази енергия в земята. Като срещнете такъв човек или трябва да го отбегнете, или да бъдете много внимателни с него.

Много методи има за трансформиране на енергиите в човешкия организъм. Като ученици вие ще изучавате тези методи и ще ги прилагате. Представете си, че сте прекарали голямо нещастие и се отчаяте от живота, искате да се самоубиете, да се хвърлите от някоя висока канара — това е състояние, което се дължи на някаква кармическа причина. Не бързайте, не се отчайвайте, но мислете защо идват в ума ви такива мрачни мисли и потърсете начин да смените състоянието си.

Един млад момък се отчаял от живота и решил да се самоубие. Качил се на една висока канара и решил да се хвърли от тази височина да се убие. Докато решавал този въпрос, дожаляло му за живота, за младостта му и започнал да плаче. Защо плаче? — Много просто. Това състояние не е негово. Той преживява състоянието на някой умрял, когото в миналото някога е бутнал от такава канара и го убил. Духът на умрелия иска да му отмъсти, да го застави той сам да се хвърли от канарата, да умре по същия начин като него. Като знае това, младият момък трябва да се обърне мислено към духа на заминалия и да му каже: Слушай, братко, не ме заставяй да извърша голяма грешка, от която ни ти, нито аз ще се ползваме. Ето, аз имам тяло, което давам и на твое разположение. Влез в мене да живеем и работим заедно. В моето тяло могат да влязат много души, да образуваме едно голямо съдружие и всички да работим в името на една обща, велика идея, която ще ни повдигне, ще осмисли живота ни.

И тъй, не избягвайте страданията, не избягвайте мрачните мисли, но се учете от тях. Няма по-приятно нещо от това, човек да се справи със своите мрачни и отрицателни състояния. Няма по-велико нещо от това, човек да се справи със своите мъчнотии и страдания и да гледа на живота с радост. Така са прекарвали живота си старите християни. Те са страдали и славели Бога. Каквито страдания да минете, вие трябва да запазите своето достойнство като човек, като ученик. Отвън можете да бъдете слуга, да изпълнявате най-долната служба, но отвътре да бъдете господар. Мнозина външно заемат положението на господари, а вътрешно са слуги. За предпочитане е човек външно да бъде слуга, а вътрешно — господар.

Сега всички хора трябва да работят върху себе си, да се справят със своя песимизъм. Техният песимизъм е подобен на детските състояния. Някое момиченце играе с куклата си. По едно време куклата пада на земята и крачето ѝ се счупва. Момиченцето започва да плаче неутешимо. Щом поправят крачето на куклата, тъгата на момиченцето изчезва. Някое момченце играе с кончето си, но кончето пада на земята и се счупва. Момченцето започва да плаче, изпада в песимизъм. Щом му купят ново конче, песимизмът изчезва. Такъв е песимизмът и на съвременните хора. Не, човек трябва да се анализира, да изследва дълбочината на своите

чувства. Каквито и да са чувствата му, той трябва да ги трансформира, да не се поддава на тяхното течение. Какво страшно има в това, че някой изгубил сто хиляди лева? Както ги е изгубил, така ще ги намери. Ще кажат, че се отчаял и щял да се самоубие. Ако за сто хиляди лева човек е готов да се самоубие, той не разбира живота. Животът с нищо не се откупва. Който си позволява да се противи на живота, той ще бъде изхвърлен навън, в бездната, да прецени какво представлява самият живот.

Един млад момък отишъл в чужбина да си търси прехраната. Тук потърсил работа, там потърсил, но никъде не могъл да намери — два-три деня гладувал, нямал пари за хляб. В това време минал покрай една турска гостилница, от която се разнасяли миризми на вкусни ястия. Това силно подразнило апетита му, той дълбоко въздъхнал и си казал: Защо Господ ме остави в това положение? Той не мисли за мене. Силно обезсърчен той отминал гостилницата и продължил пътя си. В това време нещо отвътре му пошепнало: Погледни надолу! Той погледнал надолу и видял на земята половин лев. Бързо взел парите и отишъл в гостилницата да се нахрани. Като се успокоил, благодарил на Господа, че не го оставил да умре от глад. От този момент обаче работите му тръгнали напред.

Човек трябва да се кали в живота. Изпитанията имат предвид да калят човека, да го заставят да учи, да работи, да разбере дълбокия смисъл на живота. Като работи върху себе си, той ще развие моралните си чувства, в които няма никаква апатия, никакво обезсърчение. Докато се обезсърчавате, вие сте на физическия свят, вие живеете в своите лични чувства. Щом се обезсърчите, четете живота на великите хора, да видите през какви големи изпитания са минали. Ако не ви се работи, изучавайте Толстой. Той дава подтик към труд. Каквото и да правите, от всички се изисква усилия, труд и работа. Когато се обезсърчите и не ви се живее, ето какво трябва да направите: излезте вън и наблюдавайте небето. Свържете се с онзи свят над вас и помислете за разумните същества, които работят неуморно върху вас, без никакво възнаграждение и благодарност от ваша страна. Излизайте вечер вън да наблюдавате звездите, луната, да видите колко е велик светът и какво ви предстои да изучавате. Ако нощта е мрачна, бурна, идете на близката до вас планина, там да изпитате величието на природата. Правете различни опити, различни упражнения да трансформирате състоянията си. Целта на опитите, на упражненията е да ви поставят в положение да изживеете нещо по-силно от вашето обезсърчение. Какво по-силно, по-велико от това да се свържете с живата природа, с разумния свят, с Бога! Вие трябва да бъдете смели, решителни, да понасяте трудностите в живота. Като лекува хората от техните обезсърчения, природата ги поставя пред големи изненади. На сън или в будно състояние, тя често им устройва такива засади, че те забравят и

отчаяние, и обезсърчение и са готови да живеят при най-мъчни условия. Някой намислил да напакости на своя ближен. Обаче вечерта сънува, че неприятели го гонят и измъчват. Той се бори, бяга, едва се спасява. Като стане сутринта окончателно изменя решението си да отмъщава, да пакости на ближния си. Той е станал мек, внимателен, пази се да не увреди някого. Като разбере цената на живота, той влиза в правия път, в пътя на доброто.

Упражнение. Представете си мислено следната картина. В лунна, светла нощ се качвате на висок планински връх. Като стигнете върха, ще намерите една висока канара, ще седнете върху нея и ще почнете да размишлявате, да наблюдавате небето. Както седите, по небето се явяват малки облачета, които постепенно растат, стават големи, черни облаци и покриват целия хоризонт пред вас — не се вижда вече луната, не се виждат никакви звезди. Седите неподвижно на канарата, силно концентрирани в мисълта си и в това време, далеч някъде, виждате на хоризонта малка светлинка. Небето се отваря, облаците се разсейват, зората се пуква, и след малко слънцето подава своята пурпурна златна главица.

Упражнението трябва да трае всичко пет минути.

Fir - fur - fen.

Tau - bi - aumen.

19-та лекция от Учителя,

държана на 28 февруари 1923 г., София

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

1923_03_07 Педагогическа лекция
лекция пред специалния клас
7 март 1923 г.

ПЕДАГОГИЧЕСКА ЛЕКЦИЯ

Fir-für-fen
Tau-bi-aumen

Размишление

Чете се темата "Ползата от реките, моретата и океаните".

За следния път пишете върху темата: Произход на огъня.

Като ученици вие не спазвате най-елементарното правило, а именно: каквото чуете в класа, да не го изнасяте навън, докато не го обработите, докато не стане ваше. В това отношение вие издишате, както издиша пукната стомна или пукнатата реторта на химика. Какво ще стане с водата, която наливате в пукната стомна? Ще изтече навън. Какво ще стане с опита на химика, който е турил известни елементи в пукната реторта? Ако никаква експлозия не стане, най-малко опитът ще излезе несполучлив. Когато градинарят сее семена в градината си, той ги заравя отгоре с пръст и не ги пипа, докато не израснат. Никой не знае какви семена е посял и къде ги е посял. Достатъчно е едно дете да знае това, за да изрови семената от земята и да ги унищожи. Следователно, когато Учителят посажда семена в ума и сърцето на ученика си, последният трябва грижливо да ги пази, да не би деца да дойдат отвън и да ги изровят. Изровят ли семената му, ученикът ще се усъмни в Учителя си, ще изгуби доверието си в него.

И тъй, пазете следното правило: не се съмнявайте в Бога, не се съмнявайте в Учителя си! Който се съмнява в Учителя си, той не е ученик. Най-страшното нещо за ученика е да се усъмни в Учителя си. Щом се усъмни в Бога, в Учителя си, всичко с него е свършено. Ако не познавате Учителя си, защо отивате при Него да се учите? Щом отидете да се учите при някой Учител, вие непременно трябва да му вярвате. Досега в аналите на окултната история няма нито едно изключение, когато ученик да се е усъмнил в Учителя си, и да не е пострадал. Ако законът е строг към ученика, още по-строг ще бъде към Учителя: ако Учителят престъпи най-малкия Божествен закон, и с Него всичко е свършено. Строг е Божественият закон. Невъзможно е ученик да бъде поставен на място, което не заслужава – мястото на всеки ученик е строго определено. В Божествения свят мястото на ученика е строго определена величина, която

не се мени. Ако учениците се съмняват в Учителя си, този учител живее в света на сенките, а не в Реалността. Много такива учители има в света, но тези учители ограбват учениците си и нищо не им дават.

Един такъв учител отишъл във Франция между аристократите и започнал да им говори за окултната наука, за силите, които се крият в нея. Един ден той решил да покаже на учениците си на практика силата на окултния ученик. Той им казал, че за опита, който ще направи, е нужно злато и скъпоценни камъни. Аристократите веднага се отзовали в услуга на своя учител: донесли му скъпоценни огърлици, пръстени с хубави диаманти. Опитът се заключавал в следното: учителят ще вземе със себе си скъпоценните камъни и златото и със силата на мисълта си ще използва силата на скъпоценните камъни и златото и когато експресът минава, ще го спре. Всички аристократи излезли в определения ден на гарата, когато експресът минавал, за да видят как учителят им ще прояви силата си. Като минал експресът, учителят успял да се хвърли в него и изчезнал заедно с него. Учениците му обаче никога повече не го видели – заедно със скъпоценните камъни и огърлици и учителят изчезнал. Това не е учител, нито учителстване.

Не е учител този, който дава само физически знания на учениците си. Ученикът сам може да добие физически знания. Как? Чрез опити. Ако иска да рисува, ученикът ще вземе платно, четки, бои и ще започне да се упражнява. Като се упражнява известно време, той ще придобие изкуството да рисува. Истински Учител е онзи, който дава знания на учениците си и за трите свята – физически, Духовен и Божествен. Художеството спада към физическия свят, защото четките, боите, платното, картината могат да се видят, да се пипат. Когато ученикът е работил дълго време в областта на художеството, най-после той се отегчава от него, иска да мине в друга област, в друг свят. Понеже знае да свири на цигулка, той взема цигулката и почва да свири, да се упражнява. В случая цигулката може да се пипа, звукът ѝ обаче се чува, но не може да се пипа. Значи в музиката вече се явява един духовен елемент, вследствие на което тя има отношение към Духовния свят, към областта на чувствата. След като свири известно време, ученикът има желание да промени работата си, да влезе в друг свят – в света на съзерцанието, на уединението, на молитвата. Чрез молитвата той навлиза в Божествения свят. Молитвата нито се пипа, нито се чува, за молитвата може само да се мисли. Като прекара известно време в молитвено състояние, ученикът отново се заема с някаква работа на физическия свят. После минава пак в Духовния и в Божествения свят. За да не се отегчи в работата си, ученикът трябва често да я сменя, да минава от физическа в духовна, от духовна – в Божествена. Той не трябва дълго време да се задържа на една и съща работа. Кое пречи на ученика, като

работи физически, едновременно с това да чувства и да мисли?

И тъй, за да не се съмнявате в Учителя си, първо трябва да го опитате на физическия свят, после – в Духовния и най-после – в Божествения. Щом го изпитате в трите свята, тогава идете при него да се учите. Учителят трябва да има три дипломи, от които да се вижда, че е свършил университет или поне гимназия на физическия свят, той трябва да е свършил прогимназия в Духовния свят и основно училище или забавачница в Божествения свят – истинският Учител непременно трябва да има тези три дипломи. Ако и при това положение ученикът се съмнява в Учителя си, грешката е в самия него. Този ученик е взел крива насока на мисълта си и каквото и да чуе от Учителя си, няма да се ползва. За да се освободи от съмнението, ученикът трябва да се научи да тълкува, да превежда нещата. Преводът трябва да бъде трояк – от физическо гледище, от духовно гледище и от Божествено гледище. Когато прави сполучливи преводи, ученикът никога не може да се съмнява в Учителя си. Щом не се съмнява, той ще се развива правилно.

Сега аз искам да ви освободя от заблужденията, в които често изпадате. Разсъждавайте добре, за да се освободите от заблужденията си и да не страдате. Срещате един ваш познат, който минава покрай вас и не ви поглежда; казвате: "Защо този човек е свил толкова веждите и очите си, какво иска да каже с това, защо се сърди?" За да разберете причината за поведението на вашия познат, преди всичко вие трябва да помислите малко върху произхода на веждите. Оттам пък ще си обясните кога човек свива очите и веждите си. Когато гледа право в Слънцето, човек инстинктивно затваря малко очите си, свива веждите си, за да може по този начин да регулира светлината. Значи със свиването на очите и веждите си човек приема по-малко светлина. Слънчевата светлина е силна и когато човек гледа право в Слънцето, окото така се приспособява, че приема по-малко светлина. Оттук можем да извадим заключение, че веждите са създадени за предпазване на очите от голяма светлина, от силни външни впечатления. Човек свива веждите и очите си, когато преживява нещо силно, някакво голямо нещастие или голяма изненада. Значи човек свива веждите и очите си при големи мъчнотии в Живота. Той върви, свил вежди и очи, никого не вижда, а вие казвате, че специално вас не иска да види. Не, това е криво заключение. Този човек ни най-малко не е недоволен от вас, друга е причината, задето той свива веждите и очите си.

Следователно като ученици вие трябва да изучавате движенията, да знаете техния първичен произход. Като наблюдавате хората, ще видите, че едни от тях свиват едната или другата вежда, едното или другото око. Други пък правят различни движения на устата, като изкривяват някога дясната страна, друг път лявата. После ще забележите, че някога долната устна на

човека увисва, а някога става повдигане на горната устна. Като изучавате тия движения, ще видите, че всяко движение отговаря на мислите и чувствата, които занимават човека в даден случай. С движенията на устните си човек изразява презрение, радост, скръб, доволство, недоволство, обезсърчение и т.н. Когато кажат на някого, че няма да успее в работите си, веднага долната му устна увисва. Щом се насърчи, усмихва се и долната му устна се повдига малко. Изобщо всички движения в човека са свързани с неговия вътрешен живот. Както явленията в Природата имат свое обяснение, така и движенията на човека имат своя причина, свой далечен произход. Ако малките задачи не можете да решавате, как ще решавате големите? Изпитите, които учениците минават, не са нищо друго освен проверка на знанията им. Учителят може да даде на учениците си задачи от събиране, изваждане, умножение и деление, той може да им даде задача от просто тройно правило и сложно тройно правило или да решават уравнения с едно и няколко неизвестни; най-после той може да им даде задачи от висша математика. Каквито и задачи да решават учениците, това са задачи, които имат отношение към Реалния живот, към живота на Истината. Когато говорите Истината, вие трябва да я изнасяте така, както математикът решава задачите – точно, последователно, без никакво изопачаване на данните, на дадените величини. Затова от ученика се изисква чист, неизопачен ум. Ученикът може да изнесе Истината каквато е в действителност, само ако я обича. Няма по-велико нещо за човека от това да обича Истината.

Защо трябва да обичате Истината? Казано е в Писанието: "Истината ще ви направи свободни." Щом имате нужната Свобода, вие ще можете да учите, да придобивате знания. Истинското Знание почива на точно определени данни. Там няма никакъв фалш, в Знанието няма никакво подозрение. Подозрението показва невежеството на човека, подозрението показва още, че в ума, сърцето и волята на човека има нещо болезнено. И наистина, докато стомахът на човека е здрав, човек е господар на стомаха си; щом стомахът се разстрои, той става господар на човека, той му заповядва да яде или да не яде. Той казва на човека: "Днес няма да ядеш нищо!" Домашните му започват да го увещават: "Хапни си поне малко варено житце." – "Не, стомахът ми заповядва нищо да не ям." Ако кракът ви е здрав, вие ще му заповядвате; ако е болен, той ще ви заповядва. От крака ви зависи можете ли да отидете на разходка или не можете. Ако мислите добре, вие ще заповядвате на ума си; ако не мислите добре, умът ще ви заповядва. Ако сте добри, вие ще заповядвате на сърцето си; ако не сте добри, сърцето ще ви заповядва.
Следователно, когато някой каже, че не признава никакъв учител, това показва, че той е болен човек. Докато умът слуша Духа, човек е здрав и може да учи. В който момент умът се откаже да слуша Духа, казваме, че

човек е заболял. Духът в човека е Учителят, а умът – ученикът. Тъй щото, когато ученикът се откаже да слуша учителя си, той е заболял и трябва да се лекува. Щом умът на ученика заболее, едновременно с това заболяват сърцето и волята му и той започва да изопачава Истината, започва да си служи с неверни факти.

Обичайте Истината и не се съблазнявайте в малките работи. Чистото при всички условия е чисто, нечистото при всички условия е нечисто; Доброто при всички условия е Добро, злото при всички условия е зло; Истината при всички условия е Истина, лъжата при всички условия е лъжа. Това са неща, абсолютно определени. За да се докаже дали даден факт е абсолютно верен, той трябва да се изпита в трите свята – физическия, Духовния и Божествения. На същото основание, за да се каже, че едно качество или една характерна черта в човека е действителна, тя трябва да има признаци на три места – на главата, на лицето и на ръката. Ако този признак е на трите места, отношението е 3:3, значи това качество е абсолютно вярно. Ако признакът съществува на две места, а на третото отсъства, имате отношението 2:3; ако признакът е само на едно място, отношението е 1:3. В последните два случая нямате Абсолютна Истина, но относителна. Следователно, когато вадите заключение за известни факти, вие трябва да знаете какво е отношението между величините, които ги определят – дали е 3:3, 2:3, или 1:3. Ако от отношението 1:3 извадите същото заключение, каквото от 3:3, вие ще имате криво заключение. За да не вадите криви заключения, всяко явление трябва да се разглежда едновременно в трите свята. Ако това явление е станало и в трите свята така, както сте мислили, заключението ви за него ще бъде абсолютно вярно.

Често вие се произнасяте за хората, казвате, че някой човек е добър, а друг – лош. Някога сравнявате добри хора и казвате, че единият е по-добър от другия. Ако разбирате смисъла, който е вложен във всяка буква или във всяка дума, вие ще можете да четете по тях. Като напишете или изговорите думата добър, трябва да се спрете върху буквата д, с която започва думата добър. Тази буква означава узрял плод. Значи добрият човек съдържа в себе си един узрял плод. Кажете ли обаче по-добър, тук вече имате процес, работа – за да стане по-добър, човек трябва да работи. Казвате, че един човек е богат, а друг – по-богат. По-богатият е в процес на работа, а в богатия има нещо завършено, някакъв резултат. Това, което казах за добрия човек, е само теоретично знание. За вас е важно да познаете добрия човек на практика, да видите какво произвежда той върху вас. Истински добрият човек оказва влияние в три направления – върху тялото, върху сърцето и върху ума на човека. Ако добрият човек се приближава при някой болен, последният оздравява. Ако се приближи

при човек, на когото сърцето е смутено, той веднага го успокоява, внася в сърцето му Мир; ако се приближи при човек, на когото умът е помрачен и не може право да мисли, той внася в ума му Светлина. Обаче, ако добрият човек действа само върху тялото на болния, той е една трета добър; ако действа върху тялото и сърцето на човека, той е две трети добър и най-после ако действа върху тялото, върху сърцето и върху ума на човека, той е три трети добър. Това е закон.
Приложете този закон и върху учителя си, за да познаете дали е добър или не. Ако с приближаването си към учителя си здравето ви се възстанови, сърцето ви се успокои и умът ви се просвети, той е истински добър, той е Учителят. Това е диагноза, това е окултна дефиниция за определяне качествата на добрия човек. В тази дефиниция няма никакво изключение.
Всякога ли трябва да изпитвате въздействието на добрия човек? Изпитвайте го, за да видите, че той е като Слънцето. Както Слънцето дава своята светлина и топлина на всички и всякога, така и добрият човек всякога и към всички проявява своите качества. Колкото по-отворен е човек към него, толкова повече може да получи.

Какво знаят съвременните хора за Слънцето? Те казват, че Слънцето е светещо тяло, с висока температура, със сложен състав и се намира на голямо разстояние от Земята. Много неща знаят те за Слънцето, но едно не знаят: те не подозират даже, че това Слънце е отражение на Божественото слънце, т.е. на Божието око, което вижда всичко, подканя всички на работа – едни събужда, на други дава импулс за работа, трети призовава към Живот. На дървото казва: "Ти ще растеш нагоре, ще работиш усърдно." Щом получи тази заповед, този импулс, дървото започва да работи. Като срещне паяка, казва му: "Ти ще предеш своята паяжина." Като даде своите разпореждания, Слънцето започва да се изкачва нависоко, отдето следи кой как върши работата си. Когато се отегчат от работа, всички живи същества започват да търсят начини как да се скрият от Божието око – щом искат да се скрият от Бога, от Слънцето, веднага спущат облаците. Следователно облаците са пердета на мързеливите, на непослушните хора, които искат да скрият делата си от зоркото око на Великия. Той погледне оттук, погледне оттам – нищо не се вижда. Тогава изпраща вятъра да разкъса тия пердета. Като дойде вятърът, като задуха, зафучи, веднага вдига завесите и пита съществата, които са се скрили под тях: "Какво правите тука, защо се криете?"

Често и учениците правят същото: като се намерят пред някаква мъчнотия, която не искат да разрешат, спуснат едно перде пред себе си – никой да не вижда какво правят. Докато мислят, че никой не ги вижда, вятърът духне, разсее облака в съзнанието им, надникне вътре и каже: "Защо седите без работа, излезте всички вън! Каквото ви е заповядано,

изпълнете го. Ако не свършите зададената работа, ще изсъхнете." Закон е: когато Божественото съзнание дойде в света, то не оставя живо същество без работа – дето намери същества, които живеят със заблуждението, че не могат да работят, че са в тъмнина, в безсилие и невежество, веднага изпраща вятъра на Живота, който в миг разпръсва облаците на заблужденията и казва: "Всички на работа!"

И тъй, ако искате да бъдете ученици, първото нещо, което се изисква от вас, е да имате Абсолютна вяра в Учителя си. Каквото и да прави Учителят, ученикът не трябва да се съмнява. Ако ученикът се усъмни в Учителя си, той ще се усъмни и в себе си. Учителят не е нищо друго, освен висшето, т.е. Божественото начало в ученика. Вие можете да заместите това начало и с друга величина, можете да го наречете Бог, Природа, свръхсъзнание и т.н. Каквото име дадете на това начало, вие не трябва да се съмнявате в него. Щом се усъмните, всичко изгубвате – и Бог, и Учител, и съзнание. Тогава Учителят става за вас някакъв външен субект, без смисъл, без значение. Това не е ученик, това не е ученичество. То е все едно да нарисувате като малкото дете една карикатура на дъската и да мислите, че сте нарисували някакъв паун. Никакъв паун не е това – драскулките на детето не са рисунки на художника. Съмненията и заблужденията на ученика не са идеи на ученичеството.

Следователно като ученици вие трябва да прилагате Истината в живота си. Кажете ли нещо невярно, то ще спре прогреса, развитието ви. Ученикът трябва да си служи с точно определени величини. Окултната наука не търпи двусмислени, неопределени величини. Там всичко е строго определено и на място. В който и свят да погледнете, навсякъде е така. Че съществуват илюзии, заблуждения, лъжи, двусмислености, това са човешки изобретения, резултат на отклонения от великия закон на Живота. Резултат на тия отклонения са болестите и противоречията: хората боледуват, защото са нарушили закона на Истината. Който иска да изправи живота си, да възстанови здравето си, той трябва да възлюби Истината. Той трябва да се стреми към нея, да я познае, да я обикне. Ако не прилага Истината, човек неизбежно ще прилага лъжата. Днес лъжата господства в света. Защо? Защото тя е полюс на Истината. Дето Истината отсъства, там лъжата присъства. Когато Адам сгреши, той се скри от лицето на Бога, тури си перде да не го види Бог. Господ го запита: "Адаме, къде си?" – "Тук съм, Господи, но съм гол, не мога да се покажа." Адам излъга Господа. Първоначално той не беше гол, но оголя след като сгреши, след като пристъпи Божията заповед. Той не призна грешката си, но си послужи с лъжата. Следователно, когато лъже, човек оголява. Такова е положението и на ученика, когато си служи с лъжата.

Това, което сега говоря, се отнася до учениците. Който е ученик, той трябва да говори Истината. На ученика не се позволява да лъже. Ако си послужи с най-малката лъжа, въпросът с него е свършен. Който не е ученик, той не е отговорен дали е казал една лъжа или не. Ученикът обаче по никой начин не трябва да си служи с лъжата. Няма по-велико нещо от това да бъдеш ученик! Красиво е името ученик! Сега и вие сте ученици, но само на физическия свят. Значи вие сте само една трета ученици. За да станете истински ученици, трябва да минете през ученичеството на Духовния свят, а оттам – през ученичеството на Божествения свят. Щом минете през ученичеството на трите свята, вие ставате ученици в абсолютния смисъл на думата. Значи вие трябва да минете от видимото, т.е. от физическия свят, към невидимото – към безграничния свят, към Бога. Вие не можете да разберете Божествения свят, докато не разберете физическия и Духовния.

И тъй, стремете се към Истината. Проверявайте фактите – щом се усъмните в нещо, проверете вярно ли е това нещо или не. Докато не дойдете до Истината, нищо не приемайте в себе си. Само Истината е в състояние да ви повдигне, да ви направи свободни. Каквото се случи в живота ви, използвайте го за каляване, спокойно приемайте нещата. Представете си, че сте ученик в някое училище и ви поставят на изпит всички ученици да се изредят пред вас и да ви заплюят. Какво ще бъде вашето положение? Ще се върнете дома си огорчен, обиден и втори път няма да се явите между съучениците си. Защо няма да отидете на училище? Защото ви оплюли. Вярно ли е, че са ви оплюли? Представете си, че имам един голям, добре излъскан диамант; нося диаманта на себе си и се радвам, разговарям се с него; той има съзнание за своя блясък, разбира, че е ценен. На пътя ме срещат диваци, които са готови веднага да вземат диаманта ми. Като зная това, отдалеч още вземам малко кал и намазвам диаманта отгоре, за да не лъщи, да не го видят диваците, защото ще го откраднат. Като не разбира защо съм го нацапал, диамантът започва да протестира, да се оплаква от положението си, че е нацапан. Аз мълча и нищо не му казвам. Щом мине опасността, вземам чиста вода, измивам го и той пак светне. Като дойде друга опасност, пак го нацапвам; щом мине опасността, пак го измивам.

Следователно, който гледа съзнателно на нещата, той знае, че Бог е мъдър, отдалеч предвижда опасностите за душите и ги предпазва. Той е силен, знае как да чисти душите от калта, която се намира на повърхността им. Като знаете това, не се съмнявайте в Бога. Той е допуснал злото, но в Него няма абсолютно никакво зло. Злото е човешко изобретение, а не на Бога. Не приписвайте злото и погрешките си на Бога, но молете се Той да трансформира злото в Добро, да изправите погрешките си. – Ама нямало правда в света. Защо няма правда? Защото еди-кой си имал къща, бил

богат, а вие нямате къща, нямате пари. Питам как използва къщата си този богат човек? Влязъл ли е един беден вътре, дал ли е подслон на някой странник? Ако всичко това не е сторил, може ли този човек да се нарече богат? Той е богат външно, обаче вътрешно е беден. Какво по-голямо богатство искате от мозъка и от сърцето, които Бог ви е дал? Мозъкът ви е среда, през която минават светли и възвишени мисли, а сърцето – олтар, огнище, на което се изработват благородни чувства. Задавали ли сте си въпроса свети ли свещта на вашия ум и гори ли свещеният огън на вашето сърце? Всеки трябва да си отговори на тия въпроси.

Ако искате да си отговорите на тия въпроси, нужна ви е една положителна наука, която да познава законите на Великата Природа. Затова трябва да имате здраво тяло, клетките на което да бъдат в Абсолютна хармония – всички да работят едновременно и да спират едновременно. Също така трябва да има Абсолютна хармония между чувствата и мислите ви. Тръгнете ли на разходка, клетките на краката, на мозъка, на мускулите ви трябва да се радват, да вземат участие в разходката. Само при това положение вие ще можете да се радвате и в трите свята – физически, Духовен и Божествен. Ще ходите и ще се радвате. Ще седнете на свежата трева да си хапнете, да пийнете малко гореща водица – това е физическата страна на разходката; после ще си попеете – това е духовната страна на разходката и най-после ще се вглъбите в себе си, ще благодарите на Бога за благата, които сте получили – това е Божествената страна на разходката.

Следователно всяко нещо, което вършите, трябва да минава през трите свята. На човешки език казано, всяко нещо се реализира, когато вземат участие мисълта, чувствата и постъпките ви. – "Ама няма ли по-лесен път?" В окултната наука няма лесни пътища. Там има само един път – той е свещеният път на Абсолютната Истина. Този път се изразява с правата А__________В, в която точките А и В представляват два велики принципа, две велики начала – принцип на мекото А и принцип на твърдото В, принцип на сърцето и принцип на ума, принцип на жената и принцип на мъжа – женски и мъжки принципи, принцип на душата и принцип на Духа. Значи пътят на Истината е правият път. Движението на правата АВ се извършва само в Божествения свят. На физическия свят обаче това е невъзможно – тук полюсите А и В вземат направление нагоре (Фигура 1), докато се пресекат. Пресечната точка С представлява техния стремеж към Истината. Истината е посоката, към която се отправят всички енергии на човека, вследствие на което тя осмисля Живота. Значи Любовта А и Мъдростта В в човека образуват правата АВ на неговия Живот, които едновременно се отправят към С – към Истината. Този е пътят, по който трябва да вървите. Не е въпрос само да изправяте погрешките си. Като мислите, чувствате и действате правилно, само по себе си ще изправите

погрешките си.

Тази вечер ви държах една педагогическа лекция, дадох ви няколко правила, необходими при постъпването във всяко училище: и в забавачница, и в отделения, и в прогимназия, и в гимназия, даже и в университет. С тези правила ще свършите живота си на Земята. Като влезете в онзи свят, там ще ви дадат други правила. Обаче без първите правила крачка не можете да направите напред. Ако влезете в света, там има други правила, но те ще обезсмислят живота ви. Вън от Истината Животът няма смисъл. Тя дава подтик, импулс на човека за работа. Тя внася в сърцето и душата на човека Радост и Веселие, а в ума – Светлина и Знания. Като има тия неща, той се чувства свободен. Затова е казано в Писанието: "Истината ще ви направи свободни."

В стремежа на човека към Истината участват два главни фактора – Любовта и Мъдростта. Няма по-велико нещо от това да обичате Истината и да знаете как да се стремите към нея. Любовта ще ви смекчи, а Мъдростта ще ви засили, ще уякнете. Ако ви се даде много Любов, ще се разкашкате; ако ви се даде много Мъдрост, ще се втвърдите. За да не става това, вие трябва да отправите тези енергии към Истината, която ще ви покаже вътрешния смисъл на Живота. При това положение на нещата енергиите ви правилно ще се трансформират, в резултат на което силите на вашия организъм ще функционират правилно. Тази деятелност ще внесе у вас Радост и Веселие. Така само ще се радвате на работата, която сте извършили през деня, и с трепет ще очаквате работата на утрешния ден.

Сега аз имах желание да внеса във вас свещен трепет към Любовта, Мъдростта и Истината, за да работите съзнателно с тях. Този подтик ще ви помогне да се справите с обезсърчението, което е един от вашите спътници. Отсега нататък ви предстои сериозна работа. Вие още не сте работили както трябва. А за работата, която ви предстои, се изисква непреодолим стремеж към Истината. Който от вас използва тази лекция, той ще бъде радостен и весел, ще има Божието благословение.

Божието благословение да бъде с вас!

Размишление

Книги:

* Педагогическа лекция

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II.

София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_03_08 Произход на правите мисли

ПРОИЗХОД НА ПРАВИТЕ МИСЛИ

Т. м.

(Прочете се резюмето върху „Предназначението на човешкия нос".)

Тема за идущия път е „Влиянието на планетите върху човека". Втора тема: „Произход на музиката".

Вие считате първата тема за мъчна, но и втората е мъчна. Не че вие ще разрешите въпроса за влиянието на планетите, но като мислите върху този предмет, ще ви дойдат нови мисли. За да може да напишете една мисъл, през колко процеса трябва да мине тя! Първо, трябва да създадете нейната форма, дълго време ще мислите; след като създадете тази форма, трябва да я обикнете. След като я обикнете, ще се роди у вас желание да я изразите, т.е. волята ще дойде: ще седнете и ще почнете да пишете. През три процеса трябва да мине една мисъл, за да се изрази: мислене, чувстване и писане.

Тази вечер ще ви говоря върху „Произход на правите мисли".

В Природата съществуват първични типове, или първични форми, по които съвременната мисъл се гради, т.е. тази мисъл, която е нова за нас, тя иде от едно по високо поле, тя е предшествана от друга. Първият в света, който е почнал да мисли, е Бог. Или, тъй да кажем, в началото на Битието Той е проектирал една своя мисъл и тази мисъл е възприета от всички окръжаващи Го същества, които влизат вътре в Божествения свят. Те възприемат тази мисъл и почват да я пращат в по-долните светове. Следователно мислите, които имаме, от какъвто и характер да са, тия мисли са дошли от другаде. Сега ако у вас дойде мисълта за Любовта, как ще се изяви тази любовна мисъл? Сега, ако ние употребяваме думата „любов" тъй, както е в български или английски език, първото нещо, което ще влезе в ума ви, то е ще имате едно изопачаване на Любовта, няма да помислите за онази същинска любов, но ще помислите за известна нейна форма. Като кажете „любов", вие ще си представите две величини или две числа – 1+2, и ще кажете 1+2=3, тъй е аритметически. Или ще кажете a+b=c, тъй в алгебрата се слагат тия форми. Старите хора пък, които чуят думата „любов", ще кажат: „Дъщеря ми и онзи, младият момък от другата фамилия, тя и той, и двамата са равни на някаква величина, сватовщина ще стане". Но това не е любов. Събирането на двама млади на едно място, това любов ли е? – Не е любов. Ако събирането на двама млади означава

любов, тогава ако съберете два камъка на едно място, може ли да се залюбят? Или ако съберете два цвята или две зелки, или два картофа един до друг, може ли да се залюбят? Това любов ли е? Сега хората мислят, че като се докоснат един до друг, любов имало помежду им. Не, не, това не е любов. Ние схващаме нещо като любов, но то не може да се изрази.

Сега интересно е коя е първата мисъл, която се появила в човешкия живот? Аз ще ви задам и трета тема: „Първата съзнателна мисъл, която се явила в човешкия живот“.

Първите мисли са Божии мисли. Следователно всички мисли, които произтичат от Бога, от първия извор, са прави мисли, в които абсолютно няма никакъв дефект. Ако ние схващаме тия мисли прямо, наричаме ги прави мисли. Те не са опетнени. В тях се съдържа първият превод на Битието, на същността на нещата. Значи тия мисли, които произтичат от Духа Божий, от първия източник, те се наричат прави мисли. За да може да разберете една права мисъл, непременно Бог трябва да ви е очукал – трябва да имате тази Божествена светлина. Мисълта, това е велик принцип, който се съдържа у Бога. Той мисли, а всички ние мислим по отражение на тази Божествена мисъл. Бог съпоставя две живи същества в съотношение да възприемат тия Божествени мисли. По същия закон и ние съпоставяме нещата в нашия живот. Само че Бог ги съпоставя тъй, че в тях има хармония, пък ние ги съпоставяме тъй, че в тях няма хармония. За пример вземете сега образуването на сегашните семейства. Вие не вниквате в един млад момък, да видите каква е неговата мисъл, какво е неговото сърце и неговата воля, но вие се влияете от неговата външност, колко е висок, снажен ли е, здрав ли е, богат ли е, има ли доход, може ли да говори, много да се хвали и тем подобни. Туй ще вземете под внимание и въпросът ще се уреди. Казвате: „Отгде да знаем дали е умен, или не?“ Че първото нещо, ако той е умен, мисълта е взела участие в строежа на човешкото тяло. Височината е създадена от мисълта, широчината е създадена от сърцето, а дебелината е създадена от волята. Нищо повече! Следователно у един човек математически ще изчислиш височината, широчината, дебелината. Да кажем, че той е висок 175 сантиметра, значи умът му е равен на 175 сантиметра. Сърцето му е равно на широчината – вие може да вземете широчина на гърдите. А дебелината иде от волята. Тъй, между височината, широчината и дебелината и между ума, сърцето и волята има известно съотношение. Математически вие може да извадите една формула какъв е умът, какво е сърцето и каква е волята на един човек. И турците имат една специална поговорка, но ако вие не може да дадете правилен превод, ще извадите едно криво заключение. Те казват тъй: „Туй, което у хората е късо, у Бога е беля“. Късите хора са беля на Бога. Туй, беля на Бога, това е един превод, то е една форма, взета отнякъде, но изопачена,

изкривена. Разбира се, сега може да се зададе въпросът коя е причината, че някои хора са високи, а други – къси? Късото, то е закон на израждане, но само тогава, когато всичките части на човешкото тяло са несъразмерни. Това показва, че в мислите, желанията и волята е настъпила една дисхармония и оттогава човек е почнал да се деформира. В израждането си човек е почнал да става дребен, а пък когато идеите царуват, човек почва да расте. Статистически данни показват, че в Англия откак жените почнали да работят за добиване граждански права както мъжете, те са израснали на височина, с 5 сантиметра са станали по-високи. Следователно правите мисли, Божествените мисли дават растеж на човека. Височината, това е първият подтик на растеж. Правите мисли на духовете дават широчина на човешкия организъм, те засягат сърцето. А правите мисли на човешките духове, те създават неговата дебелина, неговата плътност. По туй ще познаете една Божествена мисъл, тя трябва да има дължина, т.е. Божествените мисли са безконечни в своето движение. Мислите на духовете се познават по широчината си, а човешките мисли – по своята плътност, т.е. солидни мисли са те. Казваме: „Здрава мисъл има този човек“, т.е. той е идеен човек, здраво, плътно мисли. Правите мисли са необходими. И всички трябва да се занимавате с онзи закон за правилното съпоставяне на нещата, да знаете как да ги съпоставяте в даден случай. Представете си за пример, срещнете някой ваш приятел, този, с когото си симпатизирате, ще го погледнеш, ще му се усмихнеш. А като срещнеш друг, с когото, вашето познанство не сте така интимни, ще се поклониш малко сериозно. Тогава питам: защо на едного ще си отворите очите, ще си вдигнете устните нагоре, ще се поусмихнете, а с другиго ще сте сериозен? Какви са подбудителните причини? Може ли да заключите, че всеки, който ви срещне и ви се ухили насреща, ви обича, а който не ви се ухили, не ви обича? Има нещо вярно, но има и нещо невярно. Турците са толкова лековерни, че ако един турчин го срещне някоя жена и му се усмихне, ще каже: „Любов има тя към мене, в очите ми се засмя“. И тази турска глава не можеш да я убедиш в противното. Следователно, за да не се съблазняват от това, Мохамед е издал закон – жените да се покриват с покривала, да се не лъжат мъжете от усмивката им. От тия криви съпоставяния на нещата в съвременното общество, па и във всички религиозни общества, произлизат всичките спорове. Някой път, от кривото съпоставяне на две думи тук на земята, излиза цял спор. В Божествения свят, в окултния свят, думите там са точни величини. Всяка една дума си има определени вибрации. Тя се определя според своя размер, според своята интензивност, според своето въздействие. Те се определят тъй, както се определя до какъв размер може да достигне едно дърво. За пример, ако вие произнесете известна дума, в даден случай с нея може да запалите целия свят. Вземете, ако един цар каже думата „война“, подпише указ за война, ето, цялата държава се разтичва, хиляди, милиони

хора, войници, кола задрънкват, свещениците излизат с кръстовете – война! Всички подемат тази дума – война! Приготовляват топове, пушки, коне, всичко това само от една дума. Ама туй е едно съчетание на нещата. Значи ако известни хора са известно уравнение, един сбор, имат известни интереси, разбират се, ако те са скачени, думата „война“ ще произведе един нов ефект. Ще ви приведа една аналогия за ефекта, който произвежда произнасянето на една дума между хора, които имат нещо общо помежду си. В нюйоркските пристанища има една канара, от която стотина кораби са загинали, и американското правителство, за да се избави от тия нещастия, трябвало да направи около 3 хиляди дупки, напълнили ги с динамит и ги свързали с жици. Когато всичко било готово, поставили едно 6-годишно дете да натисне бутончето. Като натиснало детето бутончето, цялата тази адска канара изчезнала. Значи думите са такива едни бутончета, свързани с такава една сила. Туй става, когато хората имат един общ интерес. Бутването на такова едно бутонче има такова влияние. Някой път може да бутнеш някой бутон, но не става нищо.

Често у българите има много лош навик. Българските майки, особено в селата, вие може да ги забележите, кажат нещо много лошо на сина, на дъщерята, че не изпълнили нещо. „Това или онова да стане.“ Някой път каже майката нещо подобно и няма да мине много време и това, което е казала, стане. Този навик съществува даже и у хора, които влизат в духовни или религиозни общества. Кажат нещо, което като че неволно е излязло от устата им, а то веднъж, дваж и на третия път се сбъдва.

Следователно правата Божествена мисъл изисква човешкият ум да бъде буден. Не бързай да произнесеш неразумна дума. Не бързай да възприемеш една мисъл, която не си обсъдил, която не знаеш откъде иде. Всяка една мисъл, каквато и да е, търси нейния произход и ако е Божествена мисъл, тя винаги носи светлина. По това се отличават Божествените мисли. Ако произтича от ангелите, тази мисъл всякога носи със себе си топлина; пък ако произтича от хората, от човека като колективно същество – носи добрина. Всяка мисъл, която е добра, е човешка мисъл; всяка мисъл, която е топла, е ангелска мисъл, и всяка мисъл, която е светла, е Божествена. Добрите мисли са човешки; топлите мисли са ангелски, а светлите мисли са Божествени. Произходът им е такъв. Обаче произходът им е един и същ, защото топлината произтича от светлината, а плодът произтича от топлината. Плодовете при какво зреят? Всичките плодове са образувани само от действието и въздействието на светлината и топлината. Разгледан човекът тъй, както е построен в своя сегашен организъм, той е създаден от светлина и топлина. Премахнете топлината и светлината, от него няма да остане нищо.

И тъй, всяка мисъл, за да бъде права, трябва да има три качества. По своя първичен произход тя, първо, трябва да произтича от Бога – да бъде светла. Второ, да има Любов, да бъде топла и, най-после, да е минала през хората – да има добрина. Има ли тия три качества, тя е права мисъл. Тя е минала един цял кръг в своето развитие и може да се приложи в практическия живот. Една светла мисъл, която няма топлина, тя не може да се прояви. Три качества има мисълта, която може да се приложи: топлина, светлина и добрина. Има ли ги, навсякъде може да се приложи. И ако има известни идеи, които не може да се прилагат, причината е тази – липсва един от тези три елемента. Мисъл, която има само светлина, тя още не се е изявила. И вие, когато създадете една нова мисъл, не мислете, че вие сте я създали. Вие само сте я възприели. Някой казва: „Хрумна ми една нова мисъл". В едно американско дружество дадоха 25,000 долара на онзи, който каже една нова мисъл. И още не се е явил човекът, който е казал една нова мисъл, която да не е казана от никого досега. Американците дават големи премии за една нова мисъл. И право е казал Соломон: „Няма нищо ново под небето". Всичко това са само съчетания, само пермутации, което правят някои музиканти – имат си тефтерчета, правила, според които се съчиняват песните. Най-важните мотиви те си ги имат в тефтерчето. Този виден музикант казва: „Аз съчиних това". Но как? Извади тефтерчето си, оттук-оттам, направи една комбинация. А-а, гениален е той! Взел от Бетховен малко, от Моцарт, оттук-оттам, написал нещо, подобно на хъмбък. И като гледам съвременната музика, от която се възхищават, тоновете са тъй неестествено съпоставени, че не прилича на музика. Ако дойде един ангел, който разбира окултната музика, и слуша някой ваш концерт, той ще се чуди как е могло хората да бъдат тъй гениални, да изопачат туй хубаво изкуство! Най-първо, музикантът, за да създаде каква да е песен, трябва да има една светла, топла и добра мисъл и тогава да почне да мисли право. Той трябва да има тия три качества на мисълта си и тогава може да бъде музикант, иначе не може да бъде музикант. Та и в музиката има известно съпоставяне на тоновете.

Сега и вие, които живеете на земята, искате да подобрите живота си. Може да го подобрите, но трябва да знаете как да съпоставите вашите мисли. Вие се съмнявате за пример. Аз ще ви представя тази вечер една картина на съмнението, картина, която не сте виждали, нито слушали. Явява се съмнението в камарата на човешките мисли и способности и казва: „Господа, в тази държава право няма". „Как – казва съвестта, – от толкова години аз само с право се занимавам!" Съвестта доказва, че тя само правото носи. „Хубаво, ама милосърдие няма.", казва съмнението. Явява се милосърдието и казва: „Как тъй? От памтивека аз само с милосърдие се занимавам". – „Ама Любов към Бога няма." Току-виж, благоговението дойде. „Ама вяра няма", говори ораторът – съмнението. Вярата изскочи:

„Как? От памтивека все с вяра се занимавам, има вяра!“ – „Ама хората не са умни, глупав е човекът.“ Дойде разсъдъкът: „Как? Не, господа, тази работа аз я нареждам, с тази работа аз се занимавам“. И след като се изредят всички членове в камарата, съмнението каже: „Признавам ви, господа, правата, но аз оставам при особено мнение“. Тогава питам туй съмнение, което оспорва дали има право, или не. Право има в света, милосърдие има, любов към Бога има, вяра има, всичко има в света. Откъде произтича съмнението? Когато вие съпоставите две несъвместими идеи, при туй съотношение може да се зароди съмнението. Когато две идеи не са поставени на тяхното място, ражда се съмнението. За пример, може ли вие да създадете условия за приятелство между един охлюв и една птица? Можете ли да ги съпоставите? После, може ли да съпоставите една риба вътре в океана и една пчела? Да кажем за пример, че съчинявате следното: залюбили се рибата и пчелата, но така се залюбили, че сърцето на рибата почнало тъй да трепти, че рибата подскачала във водата. Но скачането на рибата не произлязло от любов за пчелата, други са причините. И всичките сегашни наши размишления, спорове, дали в света съществува право или криво, мязат все на този род философски размишления – пчелата и рибата се залюбили и любовта на рибата към пчелата била толкова голяма, че от любов тя скачала във водата. Не, съвсем друга е причината за скачането на рибата.

Съмнението ще се яви, но ще донесе нови мисли, нови аргументи. Съмнението ще се яви в този смисъл, че работите не са добре съпоставени. „Съмнявам се дали тази работа е направена добре.“ Ще погледна и ако намеря, че всичките части са така на място и работата е добре направена, съмнението изчезва. Психологически съмнението произлиза от факта, че виждаме какво работата ни не е завършена. Някой път се съмнявате в чувствата си. Казваш: „Обичам този човек“, но като се върнеш вечерта, вземеш да се съмняваш. Кажеш си: „Дали го обичам?“ Ама защо се съмняваш? Пипнал си се на слабото място, казваш си: „Ако този, когото обичам, ми поиска 10,000 лева, мога ли да му дам?“ Отговаряш си: „Не съм готов“. Значи любовта ти не е още силна. Тогава този, когото обичаш, той ще те постави на изпит. Казва: „Нали ме обичаш, продай ми този кон, или дай ми това цвете от градинката си!“ Някой път онези, които обичат, искат всичко и ако не им дадете веднага, сърдят се. От сръднята на влюбен човек да те е страх. В това отношение особено се сърдят влюбените. Да те е страх от сръднята на невежия човек и от сръднята на добрия човек. Те са най-опасните сръдни в света.

Сега тия мисли са необходими за самите вас, защото вие не може да измените външната форма на Божествения свят. Ние можем да изменим само своя живот. Какво ще стане, щом се разгневиш? Имаш едно весело

разположение, свеж си, дойде някой, разгневи те, веднага лицето ти се измени, потъмнее. И ти дълго време мислиш какво да му направиш. Представете си, този човек, който ви е разгневил, утре вземе експреса и излезе от България, отиде в Америка. Е, какво ще му направиш сега? И най-после, заблуждението се крие в туй: ние мислим, че някой човек може да ни обиди. Всъщност, философски казано, никой не може да ни обиди. Ако ние сме умни, никой не може да ни обиди. Аз мога да бъда толкова внимателен, че никой да не може да ме обиди. Пък ако не съм внимателен, мнозина от вас може да ме обидят. За пример, онзи лекар хирург, който прави операция на някой болен, когото не е наркотирал хубаво, та болният не е добре заспал и усеща болка, какво ще получи от този болен? Има много болни, които дават такъв ритник на хирурга, че той пада на гърба си и казва: „Тази упойка не беше хубаво сложена“. Болният трябва хубаво да заспи и тогава да направиш операцията. Така трябва да се постъпва и по отношение на вътрешното човешко естество. В нас има низши чувства и мисли, които трябва да приспивате, за да може да разсъждавате и чувствате правилно. Всяко едно чувство, всяка една мисъл във вас трябва да бъдат чисти. Когато разрешавате някой велик въпрос, всички странични мисли трябва да ги пратите като децата в леглото. Майките, които искат да точат нещо или да свършат някоя важна работа, казват на децата: „Ха, мама, всички в леглото“. Ако тези деца останат около майка си, ще пречат. Тя крие тази своя мисъл, иска те да не знаят. Иска да ги изненада. „Ха, мама, в леглото, утре ще ви кажа“. Сутринта, като станат, ще намерят готова баница. Туй правило, като го приложите в себе си, ще видите, че работи отлично. И тъй, първо ще приспиш всички ония мисли, които са от детински произход, и тогава ще станеш да точиш баницата. Приготовлението на баницата, това са великите мисли, идеи, които човек има. Но остане ли една твоя детинска мисъл незаспала, тя ще бута тук, там и ще развали всичката твоя работа. Сега всички вие може да проверите това.

И тъй, всички ония прави мисли са мисли, които творят. Сега вие нали се готвите да бъдете ученици на окултната Школа? Вие мислите, че сте ученици на окултната Школа, но не сте още. Не се обезсърчавайте. Какви са качествата на един окултен ученик? Окултният ученик се отличава по това, че в ума му съмнението всякога стои отвън. Той няма абсолютно никакво съмнение. Всеки един от вас трябва да е преживял съмнението. Който се съмнява, той е в противителния стадий на своето ученичество, защото вещият човек не се съмнява. Който знае, той не се съмнява, а който не знае, той всякога се съмнява. Съмнението е един признак на невежество. Тъй го определям. Страхът е едно качество на слабите хора. Страхува се само слабият човек, а силният не се страхува. Туй, което е страх за слабия, туй е съмнението за умния човек. Онзи човек, на когото умът е малко слаб,

той се съмнява. Не, че страхът не е полезен, той е полезен в Природата. Страхът произтича от едно чувство на осторожност. Такъв човек, у когото е развито туй чувство, погледне положението, каже: „Господа, еди-коя си греда на моста, 15-а или 16-а, не е добре скачена“. Това е предпазливост. Отидеш там и видиш, че действително тази греда не е добре скачена. Но когато туй чувство се изопачи, то не е добре. Има деца, които отидат на някоя чужда врата, натиснат звънеца и после бягат. Ти отидеш, няма никой. А то, тия деца са натиснали бутона и бягат. Ти пък толкова си се изплашил, че от страх все звънеца чуваш. Излезеш, няма никой. Влезеш, пак чуваш звънеца! Еди-коя си врата ще я поправиш и няма да чуваш звънеца. Вратата ви не е затворена, а трябва да се тури на мястото. Предпазливост е туй. А тази предпазливост може да се превърне на съмнение. След като направиш нещо, може да се съмняваш дали си го направил. И тъй, като живеете тук на земята, едновременно вие се приготвяте за ученици на Божествената Школа. Това е най-красивият живот. След като напуснете земята, като отидете за другия свят, най-красивото, което ще носите, то е името – ученик на Божествената Школа! В този свят няма да отидеш като някой си господин, граф, няма да минеш за госпожа или госпожица. Там не искат за госпожи и госпожици и да знаят, нито мислят. В онзи свят ще носиш само торбичката си с книжчиците си. „Какъв си?“ – „Ученик!“ Който тук на земята е свършил всички науки и е станал професор, в духовния свят между ангелите го приемат за кандидат на прогимназията. Най-ученият професор тук на земята в Божествения свят е ученик в прогимназията, значи или в първи, или във втори, или в трети клас. След като свърши прогимназия в духовния свят, ученикът влиза в Божествения свят и там става кандидат за забавачницата. Представете си сега какви трябва да бъдат учените хора на Божествения свят! Ако тук, в човешкия свят, най-гениалният ум няма вече какво да учи, изучил е всички науки, ангелите го приемат, дават му почетно място като ученик на прогимназията. А в Божествения свят го приемат като кандидат за забавачницата. И това е доста голяма привилегия. Туй е съпоставяне на идеите. Ще кажете: „Аз да бъда в Божествения свят в забавачницата!“ Представете си какви са мерките за знание! Не че туй знание, което имате, е нищо, но даваме ви само съотношение. Всичко това не значи, че в Божествения свят има такива забавачници, но като влезнеш в Божествения свят, ще кажеш: „Аз не зная нищо“, т.е. казано в положителен смисъл – от сега нататък има какво да се учи! Значи, всичкото знание, което имаме сега, може да го приложим, да го разучим Аз привеждам тия мисли за едно вътрешно смирение, да знаете, че животът е един вечен процес на самоусъвършенстване – процес вечен, безконечен. Там именно е и благото на човека, че вечно ще се развивате, няма да има време, когато да кажете, че няма какво да учите. Все ще има нещо хубаво да научите. Всякога ще има да учите. Туй е без край. То е хубавото, че има какво да учите. Все ще

има нещо ново да научите. Онези от вас, които са готови, трябва да почнете да работите.

И аз бих желал сега всички онези от вас, които се готвите за ученици, може да бъдете вече ученици. Говорил съм и друг път, и сега пак ще кажа. Ученичество по благодат не се дава. По благодат може да те приемат в училището, но ученичеството е по достойнство. Достойният може да бъде ученик. Ученикът се отличава с едно качество: у него, в характера му трябва да има благородство. Той трябва да има съзнанието, че е ученик, и като влезе в училището, да знае, че си е научил хубаво уроците по всичките предмети, които има. Всичките предмети, които му се дават, трябва да се учат, и никога ученикът не трябва да каже: „Този предмет е мъчен за мен“. Всичко може да учите. Няма нищо мъчно. Мъчни са само тия неща, които не искате да учите.

И тъй, първото нещо сега за вас, учениците, е да имате благородство. Туй няма какво да ви препятства във вашия живот. Животът на Земята е една временна служба. Вие сте наемници на една стая, взели сте я за 10, 20, 50, 60 години и казвате: „Какво ще стане с нас след 10 или 20 години?“ Като изтече срокът ви, ще си излезете. И аз ви казвам: След 120 години вие ще напуснете тази стая. За всяко едно тяло, на когото и да е, от невидимия свят дават материал за 120 години, то е крайният период за сега. Някои ще бъдат в тази стая до 60, 70, 80 години. В тази къща може да бъдете най-много 120 години и след това ще я напуснете и ще си излезете. Като живеете в тази къща, какви реформи ще правите? Едно нещо трябва да научите. Всеки един от вас трябва да знае следното: Мисълта му трябва да бъде светла, трябва да бъде топла, трябва да бъде добра. Има ли той една светла мисъл, топла мисъл, добра мисъл, той е ученик. По това се отличава мисълта на един ученик. Има ли той една такава мисъл, всичките му мисли ще бъдат такива.

Сега вие може да ми зададете този въпрос: „Еди-кого си може ли да обичаме?“ Оставете този въпрос настрана! Доброто в света може ли да не се обича? Любовта може ли да не се люби? Истината може ли да не се възприема? Истината всички я възприемат – и от едната ложа, и от другата ложа. Само че едните си служат с Истината по един начин, а другите – по по-друг начин. Истината е стремеж на човешкия дух. Защото какъв е стремежът на един човек? Ние всинца се стремим към Истината. Истината е смисълът на живота. Всеки човек се стреми към Истината. Но в този стремеж целите на реализиране са различни. Един може да иска да стане силен, друг може да иска да стане учен, трети може да иска да стане богат, и т.н. Но това не са съществени стремежи. Богатството не е едно качество, знанието не е едно качество. Апостол Павел казва: „Отчасти

знаем, отчасти мъдруваме“. Значи има нещо по-съществено в света от знанието.

У всинца ви трябва да има една благородна мисъл. Имате ли тази благородна мисъл, ще имате разположение да мислите правилно. Ето какво се крие в човешката мисъл. Аз намирам в проявлението на човешката мисъл три фази и ги определям по следния начин. Да кажем, вие сте художник, знаете изкуството за рисуване. Аз го слагам към материалните науки. Четката, платното, боите, всичко туй го виждаш и пипаш. Работиш ден, два, три, десет и най-после тези бои, като ти въздействат, гледаш, станал си, разбъркаш ги, хвърляш четките, излезеш вън, не ти се работи, не искаш да рисуваш. Всеки рисувач е имал тази опитност. След като е работил дълго време на физическото поле със своята четка, не иска да работи повече. Какво прави после? Ако обича музиката, ще го видиш този художник, отворил си цигулката и почва да свири – ден, два, три, седмица, две и после гледаш затворил цигулката – не иска да рисува, не иска и да свири. Казва: „Усещам едно желание за уединение“. Иска да се моли, иска да мисли. След като се помоли един ден, два, седмица, две, у него се зароди желание пак да рисува. Пак вземе четката, музиката, молитвата. После пак четката, музиката, молитвата. Това е един кръг, който постоянно се върти. Сега, към коя категория спада яденето? Яденето е рисуване, аз го считам размиване, разпределяне на боите. Онзи художник взема своята четка, размие, разтвори боите. Вземаш яденето, разтвориш го и го пратиш навътре в организма си. Материално изкуство е то. След като се наядеш вече, казваш: „Не ми се яде“. Тогава искаш да вземеш някое цвете, да го помиришеш оттук-оттам, то е музиката, слушането. Като се умориш, казваш: „И туй го не искам, чакай да се помоля“. Но молитвата нито я похващаш, нито може да я помиришеш, нея може само да я мислиш. Божествените неща ги мислим, ангелските – миришем, а човешките – пипаме. Всяко нещо, което попипате, е човешко; всяко нещо, което миришете, е ангелско, а всяко нещо, за което си мислите, то е Божествено. Това са три процеса. Всеки процес е на мястото си. Ще рисуваш хубаво, ще свириш хубаво и ще се молиш хубаво. Защото онзи, който не рисува добре, той не свири добре и не може да се моли добре. Някой ще каже: „Може и без рисуване, може и без мирисане“. Е, какво? – Да мисли право. Но има съотношение. Мисълта трябва да бъде светла, топла и добра. Нищо повече! Добрата мисъл е изкуство, топлата мисъл, това е музика, а светлата мисъл, това е молитвата. Такава трябва да бъде мисълта към Бога, към възвишеното. Тия са трите процеса, които ученикът трябва да има. И тогава ще дойдете до онова дълбоко разбиране на окултната наука. За тия сили се иска музикалност. За да дойде една мисъл и да я приложиш в живота, трябва да имаш светлина, трябва да бъдеш умен; при това трябва да имаш едно топло чувство, огън, да

разтапяш всичко. И при това твоята добродетел трябва да бъде силна като диамант. Никакъв гранит да не може да разпръсне тази сила. Добри, топли и светли трябва да бъдете. Такива трябва да бъдат окултните ученици. Тогава аз лесно мога да ви позная добри ли сте, или не. Когото и да е от вас, в един месец мога да го позная дали е добър, или не. Има опити, чрез които може да се познае. Имате едно детенце. Дайте на вашето детенце една саксия с едно много хубаво, много деликатно цвете. Дайте му наставления как да го полива и ще гледате какво ще стане със саксията за един месец. От това ще знаете какво е вашето детенце – дъщеря или син. В един месец отгоре наблюдавайте го, това ще определи неговия характер. Гледайте как ще постъпи с цветето. Най-първо, ще следите дали туй дете ще изчисти саксията, дали ще я полива навреме, дали ще ходи да къса листата му или ще бъде внимателно. Наблюдавайте всичките негови прояви и по това ще знаете какво се крие в душата му. Ще кажете: „Моето ангелче“. Ангелче е, понеже вие сте го родили. Ангелче! Може да е ангелче, може и да не е ангелче. Възможно е едното, но възможно е и другото. Не мислете, че всяко нещо, което ние сме създали, е хубаво. Някой път е недоносче. Има много наши творения, които трябва да ги преобразим. Не трябва да мислим, че като е излязло от нас, е добро. Ще го коригираме веднъж, два пъти, три пъти. Има писатели, които по 3–4 пъти са преписвали своите съчинения. Вие си казвате: „Понеже аз мисля, аз съм ученик“, вие мислите, че всяко нещо, което мине през вашия ум, трябва да е вярно. Не е тъй. Всяка една мисъл, за да бъде вярна, трябва да има, както ви казах, три необходими качества. Три качества трябва да има мисълта ви, ако искате да бъдете ученици и невидимият свят да ви съдейства. Трябва да имате уважение пред тия три качества. Когато един човек действа справедливо, то, като се обърне към Бога, Той знае, че тази саксия се е променила и отвън. Като я погледне Господ, повдигне си очите и казва: „Дайте му и друга“. Но като види, че саксията е оцапана, листата – окъсани, казва: „Нищо не давайте на това дете“. Мислите ли, че Господ, като дойде и погледне в твоето сърце, няма да види всичко? Какво ще каже тогава? – Аз ще се спретна да чистя сърцето ти. Ти трябва да кажеш: „Дай ми, Господи, чисто сърце!“ Ами че като развалим сърцето си, тогава ли трябва да го дадем на Господа? Не, сърцето, което ни е дадено, трябва да го пазим. Нашият ум, нашата воля, това са сили, дадени ни, и ние трябва да ги пазим. Умът, сърцето, волята, това не е самият човек. Волята не е негова. Силният човек може да стане слаб. И човекът, който има сърце, може да му се вземе сърцето. Умът ти може да се вземе и ще станеш безумен. И сърцето, и умът, и волята се взимат. Следователно волята ти е дадена, няма да злоупотребиш с нея; сърцето ти е дадено, няма да злоупотребиш с него; умът ти е даден, няма да злоупотребиш с него.

И тогава, когато Бог види, че вие действате правилно, Той ще каже: „Давам

ти сега да владееш над 10 града, този ум е твой, туй сърце е твое и тази воля е твоя, и ти ще станеш господар на положението“. И вие, като ученици, главната цел, която сега имате в живота, е да станете господари на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля, но знаете ли в какъв смисъл господари?

Втори път ще продължим темата. Засега ще мислите. Аз ви дадох няколко съществени мисли, върху които ще се спирате. Когато няма какво да мислите или какво да правите, спирайте се върху общите работи. Спирайте се върху тия характеристики, които хвърлих: каква трябва да бъде мисълта.

Имате ли някое упражнение? – Не. За един месец имахте едно упражнение, да намерите тази черна точка. Намерихте ли я?

Две минути в размишление. Аз ще определя кои от вас ще може да изпълнят туй упражнение. Аз ще направя сега един много сложен опит, без да знаете упражнението. Колцина от вас сте готови абсолютно да кажете в себе си, че сте готови до го изпълните, ако ще земята да се обърне с главата надолу. Сега не знаете това упражнение, нали? Едно упражнение ще ви дам и ще го правите без никакво съмнение. Няма да философствате да кажете: „По друг начин не може ли?“ Не, туй упражнение може само по един начин, защото аз съм го правил само по един начин и само така има резултати. Които са правили тия упражнения по друг начин, никакъв резултат не са имали.

Сега една минута тишина. Отправете мисълта си нагоре за една минута.

Понеже вие повечето сте хора горещи, с горещи темпераменти, затова на вас ви трябва успокояване, тишина.

Упражнението е следното:

Лявата ръка ще поставите отзад, в средата на гърба, с вътрешната страна навън, а дясната ръка отпред, на слънчевия възел, с вътрешната страна на възела. Тъй, да се чувствате в спокойно състояние и мислено ще кажете: „Бог е светлина“. Ако го изговорите с думи, всичко ще развалите. Ще дойдем и до говорене, но туй упражнение ще бъде мислено. Две минути ще мислите върху „Бог е светлина“.

След туй пак мислено ще кажете: „Ангелите са топлина“. И най-после, кажете мислено: „Всичките човеци са добрина“.

Няма да говорите, никаква дума няма да произнасяте, а само ще си мислите: светлина, топлина и добрина.

След туй ще кажете единично:

Бог в мен е светлина.
Духът ми е топлина.
Аз съм добрина.

Като кажете „аз“, няма да се спирате да кажете: „А-а“, да се погордееш. В този случай – „Аз съм добрина“, то значи – „Моята душа е добрина“. Ако искате да избегнете думата „аз“, кажете „Моята душа е добрина“ – има същия резултат. Но в думата „аз“ има една опасност – може да роди гордост. В думата „аз“ буквата „З“ е опасна, а в „моята“ – „М“-то е опасно. Но кажете: „Моята душа е добрина“ или „Аз съм добрина“. Мисълта ви ще бъде свързана, че моята добрина е произлязла от светлината на Бога, от топлината на Духа. Вие ще почувствате едно укрепително състояние на вашия ум.

Туй упражнение ще правите вечерно време, когато си лягате. Ще ви отнеме 5 минути, ще имате един приятен сън и сутринта, като станете, ще имате резултат от вашата мисъл. През нощта може да дойдат сънища да ви плашат, не се смущавайте.

Сега разбрахте ли упражнението? (– „Да.“)

Изпейте „Бог е Любов“.

Т. м.

21-ва школна лекция на Общия окултен клас (II година), 8 март 1923 г., София.

1923_03_11 Видѣхме Господа

ВИДѢХМЕ ГОСПОДА

„И казватъ му другитѣ ученици: "Видѣхме Господа„. А Той рече: ако не видя на ръцѣтѣ язвитѣ отъ гвоздеитѣ, и не вложа ръката си въ ребрата му, нѣма да повѣрвамъ." (Иоана 20:25)

Ще прочета нѣколко стиха отъ 20 глава отъ Евангелието на Иоана, отъ 24 стихъ.

(24) А Тома, единъ отъ дванадесетьтѣ, нарицаемий Близнецъ, не бѣше съ тѣхъ когато дойде Исусъ. (25) И казваха му другитѣ ученици: Видѣхме Господа. А той имъ рече: Ако не видя на ръцетѣ му язвитѣ отъ гвоздеитѣ, и не туря пръста си въ язвитѣ на гвоздеитѣ, и не вложа ръката си въ ребрата му, нѣма да повѣрвамъ.

(26) И подиръ осемь дни пакъ бѣха вътрѣ ученицитѣ му, и Тома съ тѣхъ: идва Исусъ, като бѣха вратата заключени, и застана насрѣдъ и рече: Миръ вамъ! (27) Послѣ казва на Тома: Дай си тука пръста и вижъ ръцѣтѣ ми; и дай ръката си и тури въ ребрата ми; и не бъди невѣренъ, но вѣренъ. (28) И отговори Тома и рече му: Господь мой и Богъ мой! (29) Казва му Исусъ: Понеже ме видѣ, Томо, повѣрва. Блажени които безъ да видятъ повѣрваха.

(30) И още много други чудеса стори Исусъ прѣдъ ученицитѣ си, които не сѫ писани въ тази книга. (31) А тѣзи сѫ написани за да повѣрвате че Исусъ е Христосъ Синъ Божий, и като вѣрвате да имате животъ въ неговото име. Ще взема само думите отъ 25 стихъ: „Видѣхме Господа".

Виждането, това е качество на ума. Азъ взимамъ думата виждане не въ обикновена смисъль. Съврѣменния човѣшки езикъ се е изродилъ въ много отношения и трѣбва да се зароди пакъ наново въ нови отношения. Думитѣ и тѣ прѣтърпѣватъ едно видоизмѣнѣние. Такова израждане на думитѣ има въ български езикъ. Но азъ ще ви приведа една дума на английски езикъ. Казвамъ израждане на думитѣ, а не прѣраждане на думитѣ, въ възходяща степень. Вземете думитѣ на английски езикъ, запримѣръ думата (prohibit me), тя е въ низходяща степень, сега на английски езикъ (prohibit me) значи, „забрани ми", т.е. да туришъ прѣпятствие нѣкому. Преди 200 години тази дума е означавала: „Застави ме" – заставя ме да направя нещо. Преди 200 години тази дума означавала „да направишъ" нещо, а слѣдъ 200 години ти забранява – означава обратното. Сега въпросътъ е на филолозитѣ да обѣснятъ какви сѫ били причинитѣ, за да прѣтърпи тази дума туй видоизмѣнѣние. Въ български езикъ има вече доста думи, нѣкои

отъ които сѫ въ възходяща степень, а други въ низходяща. Запримѣръ въ насъ, ако се произнесе думата „любовь“, никой нѣма да я разбере въ възходяща степень. Щомъ кажешъ „любовь“, вече се разбира на физическото поле. Любовь като кажешъ, никой нѣма да я разбере. И тази дума трѣбва да се говори дълго, за да се дойде до нейния вѫтрѣшенъ смисълъ. Има си причини за всѣко едно нещо. Ако отъняква човѣшкото зрѣние, има си причини, ако отънява човѣшкия слухъ, има си причини, ако отънява човѣшкото обоняние, има си причини, и ако човѣкъ става гъгнивъ, има си причини; навсѣкѫдѣ, всѣко нѣщо си има причина. И причинитѣ трѣбва да се обясняватъ научно, да се разбератъ, защото ние се нуждаемъ отъ една права философия въ живота, а не отъ религия. Философията може да се прѣвърне въ религия, религията въ философия не може да се прѣвърне. Религия, то значи една философска система, приложена въ живота, т.е. отъ ума да слеземъ да работимъ въ сърдцето. Всички религиозни системи се занимаватъ само съ сърдцето, слѣдователно, ако станемъ религиозни, тогава ще развиемъ своитѣ чувства, и ще замязаме на вода. Сега нѣкои хора мислятъ като станатъ религиозни, ще бѫдатъ и морални. Ни най-малко. Религиозенъ човѣкъ, не значи и моралень човѣкъ, не значи и уменъ човѣкъ. То значи само единъ вѫтрѣшенъ стремежъ у човѣка. А когато нѣкои пѫть нѣкои християни говорятъ за Христовото учение, питамъ азъ онѣзи християни разбрали ли сѫ Христовото учение, иматъ ли философията на Христа. Христосъ е билъ единъ великъ философъ и мѫдрецъ. Ще кажете: „Но Той е билъ Синъ Божи“. Но какво разбирате вие подъ думата „Синъ Божий?“ Ако подъ Синъ Божий вие разбирате Неговото произхождение, кръвьта на Царския синъ, вие го туряте на низка степень. Запримѣръ вземете царь, поетъ и философъ. Азъ разбирамъ едно, вие разбирате друго. Хората отъ кого се въодушевяватъ – отъ царя или отъ поета, или отъ философа? Когато спомена думата царь, на всѣки му настръхва косата, и ти прѣстѫпвашъ съ едно благоговение. Туй благоговение произтича не отъ нѣкакво убѣждение, но отъ единъ вѫтрѣшенъ страхъ, вѫтрѣшно треперѣне, че може да се случи нещо опасно. Въ притчитѣ се казва. Когато царя те кани на гости и има много ядене на трапезата, тури ножа на гърлото си, да не ядешъ, защото царя като види, че си много лакомъ, може да пострада главата ти. Когато нѣкой поетъ напише нѣкое свое произвѣдѣние, всичкитѣ млади се интересуватъ отъ него. Треперятъ ли тѣ отъ поета? Тѣхнитѣ сърдца треперятъ, въодушевяватъ се отъ поезията на поета. При царя тѣлото трепери, при поета сърдцата на младитѣ треперятъ, възхищаватъ се отъ поезията. А когато говоримъ за нѣкой философъ, умоветѣ треперятъ, философствуватъ. Да философътъ мѫдрува. Нѣкои казватъ: мѫдрува. Азъ бихъ желалъ всичкитѣ хора да мѫдруватъ, азъ бихъ желалъ всичкитѣ хора да сѫ поети, да иматъ стремежъ къмъ поезията. Слѣдователно, имаме три думи: царь, поетъ и философъ. У насъ, кой е

царь? – Това е нашата воля. Поетътъ кой е? – Сърдцето. Кой е философътъ? – Това е нашия умъ. Тъй седи сега въпроса. До тука ние разбираме нещата. Всѣки разбира волята, сърдцето и ума, всѣки ги разбира. Имаме, обаче, други двѣ положения: ние говоримъ за душа и духъ. Щомъ като дойдемъ до „душа“ и „духъ“, тамъ има такава каша въ философията, че не знаешъ кой е духътъ, кое е душата. Вземете всички философски системи, всички философи отъ историческо врѣме до сега, у тѣхъ е една такава философска каша, че човѣкъ не знае какво може да направи отъ тази каша. Каша е заради насъ, заради философитѣ не е каша. Всѣки единъ философъ е разбралъ, но той не е могълъ да прѣдаде своята идея. Опитайте се. Нима онзи, младия момъкъ, у когото сърдцето се възбужда съ най-благородни чувства, не знае що е любовь, но щомъ се опита да прѣдаде своята любовь, става карикатура. Онзи критикъ ще почне да му възразява. Какъ ще ми докажешъ, че имашъ къмъ мене любовь? Нѣкой философъ доказва своята философска система. Какъ ще обяснишъ, че твоята философия е права, какви сѫ фактитѣ. Трѣбва дълго врѣме да аргументира, день, два, три и т.н. И всички съврѣменни хора, всички съврѣменни християни не съзнаватъ единъ фактъ, единъ фактъ тѣ не съзнаватъ. Сега тѣ казватъ: Преди 2,000 години Христосъ тъй е казалъ. Ако Христосъ дойдеше днесъ, какво щеше да каже? Ще каже ли туй, което е казалъ преди 2,000 години; двѣ хиляди години преди Христа, Моисей, какво е казалъ? Христосъ каза ли туй, което Моисей каза. Моисей казваше: „Око за око, зъбъ за зъбъ“. Когато Моисей изрѣкълъ туй изрѣчение, то си имало своитѣ причини. Трѣбва да се обѣснятъ думитѣ „Око за око, зъбъ за зъбъ“. Азъ нѣма да се спирамъ да обѣснявамъ, Христосъ дава друго тълкувание. „Ако те плеснатъ отъ едната страна, обърни и другата“. Обратно на това, което искатъ дай и т.н. Моисей е поддържалъ, че човѣкъ трѣбва да люби само своя народъ, всичкитѣ други народи трѣбва да ги счита като езичници. Христосъ дава едно по-широко разбиране, казва, че всички човѣци сѫ братя, братя не тукъ. Има една сѫществена духовна основа на братството, не братство на кръвьта, по кръвь хората не сѫ братя. Не сѫ, ами ще бѫде смешно нѣкой да ми доказва, че волътъ е мой братъ, ще бѫде смешно нѣкой да ми доказва, че коньтъ е мой братъ. Той, за да ми докаже, че ми е братъ, въ пряма смисълъ или фактически смисълъ, трѣбва да произтичаме отъ единъ Баща, а коньтъ произтича отъ единъ баща, а азъ отъ другъ баща. Ако ми докаже, че коньтъ и волътъ сѫ мой братя, трѣбва да ми обоснове това, не съ думи, принципъ трѣбва да има вѫтрѣ. Сега вземете въ разнитѣ системи, вземете въ съврѣменната църква, вземете католическата църква, православната църква, евангелската църква, тѣ нѣматъ единъ общъ баща. Азъ ще имъ докажа, че баща па православната църква е единъ, на евангелската църква е другъ, и на католическата е другъ, трима бащи иматъ. И всѣки единъ баща е далъ физиономията на своя синъ. Тия синове не може да се спогодятъ. Казвате: Евангелиститѣ,

Православнитѣ, Католицитѣ се събиратъ и живѣятъ по братски, но основа нѣматъ тѣ. Защото въ Евангелската църква – Лютеръ изпъква, а въ Православната църква изпъкватъ всичкитѣ свети отци, въ Католическата църква изпъкватъ всичкитѣ папи. Дѣ е Христосъ? Христосъ е на трети планъ. Говорятъ тѣ за Христа, а Христосъ седи, като едно знаме турено тамъ само въ стаята. И когато дойде бойното поле, изваждатъ и туй знаме, турятъ го да плаши хората. Послѣ като се свърши войната, пакъ го турятъ въ стаята. Това е вѣрване, това не е убѣждение. И азъ казвамъ: Трѣбва да имаме философия и трѣбва да бѫдемъ толкозъ доблестни, да си признаемъ погрѣшкитѣ. Въ какво седи достойнството на единъ философъ? – Въ неговитѣ прави мисли. Единъ философъ трѣбва да има здрави мисли, да е съпоставилъ всичкитѣ факти въ природата, тъй, че да може да направи единъ малъкъ опитъ. Въ какво седи благородството на една религия? – Онези принципи, които тя проповѣдва, да иматъ извѣстни методи, да може да се приложатъ. Сега ни най-малко не засягамъ да кажа, че Православната църква е лоша или, че Евангелската църква е лоша или, че Католическата църква е лоша. Не е въпросътъ тамъ. Казвамъ, че тѣ, нѣматъ общъ баща, не може да живѣятъ. Другъ принципъ трѣбва да иматъ. Ако, тѣ, действително, обичаха Христа, защо да се не съгласятъ тия попове, всичкитѣ епископи и проповѣдници на евангелската църква? После тука православнитѣ защо не можаха да се споразумеятъ досега, какво ги е спирало, я да ми кажатъ, какво ги е спирало? Ама не само, когато говорятъ да казватъ: „Слава Богу.“ А, днесъ овцитѣ започнаха да мислятъ повече отъ овчаритѣ. Единъ православенъ архимандритъ е казалъ, че овцитѣ съ двадесеть години сѫ надпрѣварили свещеницитѣ. Овцитѣ на Православната църква сѫ надпрѣварили съ двадесеть години свещеницитѣ съ знание и мѫдрость. И казвамъ, туй е вѣрно не само за Православната църква, туй е вѣрно и за Евангелиститѣ и за католици. Овцитѣ прѣдвариха, отидоха напрѣдъ. Единъ евангелски проповѣдникъ се качи да проповѣдва, ама му треперятъ гащитѣ, че не може да каже истината. Той ще рѣче да каже нѣкоя истина, но като я каже, нѣкои отъ тия величини на църквата ще го погледне, ще се втрещи, и той ще си измени мнението. И знаешъ ли на какво ще замязатъ тѣ? Азъ ще ви привѣда единъ фактъ. Тукъ въ България имаме единъ виденъ евангелски проповѣдникъ, нѣма да кажа името му – то е фактъ. Азъ цитирамъ нещата както сѫ – човѣкъ уменъ, докторъ е, знае много езици, красноречивъ, ораторъ е. Той разправя за една своя опитность, когато билъ въ Америка, повикватъ го да говори въ едно многолюдно събрание. Излѣзохъ, казва, на амвона въодушевенъ, но отъ гдѣ се намѣри една жена съ черни очила, като ме погледна, азъ забравихъ всичко, и най-послѣ съ всичкото си величие слѣзохъ отъ амвона. Въ всѣка една църква си има една жена съ черни очила, и като погледне свещеника, проповѣдника, тѣ се смразяватъ, каквото има да кажатъ, не го казватъ. И казватъ: врѣмето не позволява, човѣкъ трѣбва да бѫде уменъ, да

пази своитѣ интереси, защото има жена, дѣца и т.н. Противъ туй нѣмамъ нищо, но въпросътъ е, че трѣбва да се каже истината, но да се каже истината! Коя истина? Онази жива истина, която може да създаде една философска мисъль вѫтрѣ въ насъ, едно благородно желание и едно благородно дѣйствие, вѫтрѣ въ нашата воля.

Ако вие днесъ извикате тия тритѣ клона на християнската църква и да кажете: „Вие, Господа, видѣли ли сте го?" Всички тия правовѣрни ще кажатъ: „Господа, никой не може да го види". Ще ви цитиратъ стихове, стихове. „Господа досега никой не го е видѣлъ". Слѣдователно, и тѣ не сѫ го видѣли. Обаче, то е едната страна. Тукъ ученицитѣ на Христа казватъ: „Видѣхме Господа". Тома казва: такива работи не вѣрвамъ, азъ съмъ отъ онѣзи философи, разбирамъ реално нещата, което може да попипамъ съ чувствата си, моитѣ чувства, моятъ умъ да го провѣри. Тия факти може да иматъ една илюзия въ васъ, както зная, вие не сте тъй здрави, имамъ причина да се съмнѣвамъ въ Петра, какво ще му вѣрвамъ, той три пѫти се отрѣче. Умътъ не му е на мѣсто, какъ Петъръ ще ме убѣждава, че видѣлъ Господа, той три пѫти се отрѣче. Ако е Иоанъ на любовьта, и той като го хванаха за дрехата, остави дрехата, па офейка. Той ще ме извини Иоанъ, но той е оставилъ дрехата си, той говори послѣ за любовь, но той остави дрехата си и казва се въ Писанието, че единъ отъ ученицитѣ, като го хванаха, остави дрехата си и избѣга. И сега Петъръ и Иоанъ и други, когото и да хванешъ, все се оправдаватъ. Питамъ тогава: Какъвъ е смисъла на проповѣдването на една религия? Казвате: вие проповѣдвате една религия. Такава както сегашната? Не. Ние не проповѣдваме никаква религия. Ние ви проповѣдваме една философия, една мѫдрость, едно Божествено учение, обосновано на опитъ въ три свѣта. Физически опити, психологически опити, защото опити има не само съ пипане, има разни начини на изслѣдване на нещата. По три начина трѣбва да се разбира свѣта. Азъ ще ви привѣда единъ примѣръ, азъ съмъ го привѣждалъ, той е слѣдующиятъ: Какъ е основанъ физическия свѣтъ? Вземете изкуството, художеството, рисуване съ мазни бои, художникъ, артистъ. Четкитѣ сѫ нещо, което вие може да попипате, боитѣ той ги размазва, платното може да пипате. Седи и мисли, взима си четката, разредява боитѣ и почва да цапа, день-два. Туй го наричатъ изкуство, гениалность на художника, но той художника разбира каква е гениалностьта на това художество, и той знае, че никаква гениалность нѣма, въ туй мацане. Слѣдъ като работи, три, четири седмици, той се уморява и най-послѣ тия бои вѫтрѣ въ неговото обоняние произвѣждатъ такава реакция, че нему се отщява да работи, казва: Не искамъ да се занимавамъ. Започва да ходи. Може да е твоя портретъ, казвашъ: „Искамъ да нарисувашъ портрета ми, менъ ми трѣбва". „Ще чакашъ, сега нѣмамъ разположение." Туй е физическата страна на живота. Тази поезия физически е равносилна съ яденето. Ако

той е поетическа натура, и знае да свири, взима цигулката, почва да свири – день, два, три, седмица. Въ какво се отличава музиката? Значи, той чува нещата, има извѣстни звукове. Може да направитѣ друго сравнение, ако му дадете едно цвете, той ще го помирише; самото мирисане не е нѣщо, което можешъ да го хванешъ като четката, слѣдователно, то спада къмъ духовния свѣтъ. Тия сѫ неща отвлѣчени. Но умори се съ свиренето, не му се свири, той иска да се уедини въ нѣкоя гора, въ нѣкоя стая да поживѣе и да се моли. Казватъ: Такива хора ставатъ мистици. Хората, когато оздравѣятъ ставатъ мистици, искатъ да бѣгатъ отъ свѣта. Слѣдъ като се обновятъ, подмладятъ, пакъ се повърнатъ къмъ своята четка, послѣ пакъ пѣятъ, пакъ се молятъ, пакъ се повръщатъ къмъ четката и т.н. Тъй върви нашиятъ животъ: ядемъ, пѣемъ и се молимъ, ядемъ, пѣемъ и се молимъ и т.н. А въ какво седи молитвата? Молитвата е изразъ на всичкитѣ философски системи. Тя е дишане. За да може единъ философъ да създаде една философска система, той трѣбва да се моли. То е дишане на ума. Що е свирене? – То е дишане на сърдцето. Слѣдователно, човѣкъ диша трояко. Сега нѣкои казватъ: Молитвата е свързване съ Бога. Питамъ, прѣди да се моли човѣкъ, не е ли свързанъ съ Бога? – Смешно е, когато човѣкъ каже, че сега трѣбва да се свърже съ Бога, съ молитвата. Не, то е процесъ на човѣшкия умъ. Когато работи човѣкъ, той се моли, Човѣкъ, който отпада, иска да разрѣши нѣкои въпросъ, той се моли. И вземете тогава, кои хора сѫ добри? – Онѣзи, които постоянно работятъ. Работа не само на физическото поле, не само въ духовния свѣтъ, но и въ Божествения свѣтъ.

„Видѣхме Господа“. Туй е най-възвишеното, което може да даде потикъ на човѣка. Ние сме дошли на земята и всѣки единъ, разрѣшава въпроса. Този въпросъ, той е вѫтрѣшенъ. Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да знае по сѫщество какво прѣдставлява той. Азъ поддържамъ идеята, че народътъ е създаденъ за човѣка, а не човѣка за народа. Народъ или човѣчество, то е едно условие, при което човѣшката душа може да се развива. Човѣшката душа, човѣшкиятъ умъ, човѣшкиятъ духъ, човѣшката воля, това сѫ най-големитѣ елементи, съ които човѣкъ може да борави. Народъ, човѣчество, това сѫ условия, при които ние трѣбва да се развиваме. Казва: „Азъ ще живѣя за своя народъ“. Ами какво разбирашъ подъ своя Народъ? – Условия, при които азъ живѣя, ще подобря тия условия, за да се подобри моя животъ. Азъ нѣма да пожертвувамъ себе си за условията. Що с народъ? Това сѫ отдѣлни души, които се стремятъ къмъ извѣстно благо. Тия души може да се сливатъ въ една душа. Въ туй сливане сега всички взимате пакъ кривото разбиране. Въ източната философия, всичкитѣ философи на изтока, и сега нѣкои казватъ, че Нирвана е самоунищожение, изчезване на всичкитѣ души. Душата като влѣзе въ Нирвана, тя се слива съ корена на Бога, изгубва своята индивидуалность, не сѫществува вече. И това нѣкои го базиратъ на думитѣ на Гаутама Буда. А какво е казалъ той

самъ? – Ето какво е казалъ Гаутама Буда, когато той е умиралъ: „Стани“, казва и „Влѣзъ въ Нирвана“ и „напусни тази форма изопачена, въ която толкозъ години си живѣлъ. Влѣзъ въ своето величие, което прѣди врѣме си ималъ“. Значи Нирвана не е унищожение на човѣка, ами човѣкъ взима своето първоначално произхождение, което е ималъ. Слѣдователно, сегашнитѣ хора трѣбва да ги учимъ, че тѣ иматъ по-високо произхождѣние. И колко години, тѣ не сѫ се убедили, че тѣ иматъ по-високо произхождѣние. И ние сега ще имъ докажемъ, че човѣкъ има произхождѣние. Сега, ако кажемъ, че единъ човѣкъ произхожда отъ Господа, ние ще разберемъ физически. Не е това произхождѣние, затуй трѣбва едно вѫтрѣшно прѣживяване, една вѫтрѣшна философия, едно вѫтрѣшно разбиране на този великъ законъ.

Казватъ на Тома: „Видѣхме Господа“. Младиятъ момъкъ казва: „Видѣхъ моята възлюблена“. Но тази възлюблена само въ неговитѣ очи има смисълъ и други може да я виждатъ, никой не обръща внимание, но той като я види, неговото сърдце затреперва и казва: „Тя е смисълътъ на моя животъ“. Питамъ тогава, отъ кѫдѣ се е родило това чувство, защо въ този младъ момъкъ тъй трепва сърдцето, кои сѫ побудителнитѣ причини? – Никой още не е разрѣшилъ въпроса. Защо нѣкой като помене името Христосъ, неговото сърдце потреперва? – Защо другъ като произнесе Неговото име Христосъ, не потреперва сърдцето му? – За него Христосъ е обикновенъ човѣкъ. Кои сѫ причинитѣ? – Има извѣстни философски побуждѣния въ името. Сега насъ ни трѣбва една зряла, положителна мисъль. Въ какво седи тази положителна мисъль? – Въ такава една бесѣда, като се говори, всѣки защищава своето положение. Ще кажатъ Евангелиститѣ – насъ ни нападнаха. Ами тогава вие се поставяте на едно класово положение. „Насъ, православнитѣ ни нападнаха“. Вие защищаватѣ интереситѣ, вие не сте се поставили въ единъ великъ принципъ. Вие не заставате на положението, въ васъ религията да бѫде Любовьта. Защото, ако въ основата на всѣка религия не седи Любовьта, не тази ограничена любовь на младия момъкъ, не тази ограничена любовь на майката, защото и любовьта на майката е ограничена, не любовьта на брата, не на свещеника, не любовьта на светията, не любовьта и на ангела, но Любовьта на Бога, която обвзѣма и обхваща всичко, и да чувствувашъ, че ти живѣешъ въ всичко, и всичко живѣе въ тебѣ, да чувствувашъ, че всичко е частъ отъ тебѣ и ти частъ отъ всичко. Въ такова едно състояние, кѫдѣто и да си, може да го провѣритѣ. Ако нѣкой отъ васъ иска да направи опитъ, вие може да се намиратѣ въ Индия, между най-свирепитѣ животни, ако вие може да придобиетѣ туй състояние въ васъ, змията като дойде при тебѣ, ще се покачи по тебъ, ще те поглади съ езика си, нѣма да го забие, ще се покачи по врата ти, ако не си страхливъ, ще слезе и ще каже: Разбираме се сега, защото и ти и азъ живѣемъ въ тази любовь, която ни дава животъ.

Ако онзи, който има тази Любовь, срещне единъ тигъръ, нѣма да го закачи, да го разкъса; този тигъръ ще се приближи, ще клекне, ще се сниши, ще започне да го ближе, той ще го поглади. Дали е тигъръ, лъвъ или мечка, всички, ако иматѣ любовь – тия свирепи животни може да ги укротите. Може да направитѣ опитъ. Азъ бихъ желалъ нѣкои религиозни хора да направятъ този опитъ, и тогава да ми кажатъ, че имаме религия. Докато нѣматъ този опитъ, да не казватъ „ние сме религиозни“. Религията на хората е подъ ногата на единъ тигъръ, на една змия. Този принципъ ние сме го забравили. Не казвамъ, че сѫ лоши хората, тѣ знание нѣматъ. Азъ като говоря това, казватъ: Възможно ли е това, че ние глупави ли сме? – А има хора въ Индия, които не сѫ Християни и го правятъ това. Ама ще кажатъ Православнитѣ: „Вѣрно, но тѣ не сѫ правовѣрни, нѣма да се спасятъ“. Ами вие съ Господа били ли сте, да знаете кой ще се спаси. Чудни сѫ, като казватъ, еди кой си ще бѫде спасенъ, при Господа. Вие съветници на Бога били ли сте? – Ама той не е въ рая. Хубаво, вие видѣхтѣ ли това нещо. Тъй е писано въ Писанието. А какво се казва въ Писанието: че много малко е писано. Тогава, какво знаете вие отъ Писанието? – Вие нѣкой пѫть срещали ли сте Христа да искате да ви разясни, да кажете: „Учителю, прѣди 2,000 години ти си говорилъ, ще бѫдешъ тъй добъръ, тамъ има нѣкои изречения, които си казалъ, да ни ги кажешъ, да ни ги разяснишъ“. Ще кажатъ: „Христосъ е отъ дѣсната страна на Отца, не Го закачайте“. А, тукъ, въ Негово име, като лъжемъ и вършимъ всичкитѣ прѣстѫпления, не го закачаме? – Азъ питамъ, искамъ да задамъ единъ въпросъ да ми обѣсните: Туй е прѣстѫпление, а въ Негово име да вършимъ прѣстѫпления не е. Азъ бихъ прѣдпочелъ да задамъ на Христа сто въпроса, отколкото да извърша едно такова прѣстѫпление. Разбирате ли?

„Да видимъ Господа“, значи да го любимъ. Ние може да видимъ нѣкого само, когато го любимъ. То е първиятъ принципъ на Любовьта. Колкото твоята любовь е по-безкористна, по-възвишена, толкова твоето знание ще бѫде по-силно, не само знанието, ами умътъ ти ще бѫде по-свѣтълъ. Нѣма да изопачавашъ фактитѣ. Нѣкой пѫть азъ се очудвамъ, когато моитѣ думи ги изопачаватъ нѣкои въ такава материална форма! – Нѣкой дойде и казва: „Еди-кой си мисли, че е Христосъ“. Радвамъ се, че е Христосъ. „Ама и другъ се е явилъ и мисли, че е Христосъ“. И за него се радвамъ, че е Христосъ. „Ами и еди-кой си мисли, че е Св. Богородица“. Радвамъ се и за нея, че е Св. Богородица. „Ами и на друго мѣсто се е родила Св. Богородица, и на трето мѣсто се е родила Св. Богородица“. Радвамъ се, че и на второ, и на трето мѣсто се е родила Св. Богородица. Какъ може? – Радвамъ се, че и на трето мѣсто Св. Богородица е дошла. Да, казвамъ, азъ се радвамъ. Това сѫ противорѣчия по видимому. Ако ние съпоставимъ живота отъ северния полюсъ, имаме истината, свѣтлината, която иде, отъ севѣрния полюсъ започва проявлѣнието на Бога. А южния полюсъ – Това

сме ние. Въ свѣтлината има единство, тя е една, а живота, той се проявява въ разни форми. Св. Богородица като дойде, на всички ще се прояви, въ много форми ще имаме много такива Богове. И въ България ще има десетина, двайсеть, и въ Америка, и въ Англия и ще се чудятъ коя е СВ. Богородица. И Христосовци ще има много. „А, ще кажатъ, онѣзи сѫ антихристи – само единъ е Христосъ." Кой е единия Христосъ? – Той означава единъ великъ принципъ на единство, той е вѫтрѣ, той не е нещо материално, то не е нещо, което произтича отъ духовния свѣтъ, то е чисто Божествено, което обновява хората, което дава смисълъ, потикъ, възкрѣсява, той е Христосъ. Той прониква най-първо въ твоята мисъль, въ твоето сърдце, въ твоята воля. Казвамъ: Този Христосъ започна ли да се проявява. Какво казва той? – Само казва, че е Христосъ. „Азъ съмъ Христосъ" – Радвамъ се, че си Христосъ. Сега да видимъ твоя животъ е ли, както действува Христосъ? – Тия Христосци какви сѫ? – Чудни сѫ тия Христосци въ България, особена психология иматъ. Има засега единъ Христосъ, който се нарича за сега Мохамедъ, но той казва, че Христосъ е прѣродениятъ Мохамедъ, хемъ въ България, прѣроденъ, хемъ окултистъ е. Въ него има философия. За да примири туй противорѣчие, Христосъ и Мохамедъ, тѣ щѣли да дойдатъ на едно мѣсто, за да примирятъ българи и турци. Слѣдъ нѣколко години той ще дойде, той щѣлъ да бѫде и Христосъ и Мохамедъ заедно. Е-е, хубаво, но интересно е, че този Мохамедъ и Христосъ, който прѣдсказва толкова работи, каквото е казалъ до сега, нищо не се е сбѫднало. Азъ искамъ отъ васъ да изчезнатъ заблуждѣнията, не искамъ да се заблуждавате, разбирате ли? – И азъ бихъ желалъ всинца, вие, ученицитѣ, да сте Христосовци, но какъ? – Като дойда въ кѫщата ви да похлопамъ. „Кой тамъ"? – Не съмъ разположенъ, азъ съмъ Христосъ, но сега съмъ заетъ съ много важни работи, искамъ да оправя България, другъ пѫть ще дойдешъ. Този Христосъ има нѣколко души стражари от вънка. Идешъ въ църква, Христосъ е пакъ тамъ – Владиката, той мисли, че е Христосъ, но казва: „Вие още не съобщавайте, че азъ съмъ Христосъ". Пакъ хлопнешъ, и този Христосъ не е започналъ да живѣе както Христа.

Любовь, самоотвѣрженость се изискватъ. Колко пѫти мои ученици казватъ: „Учителю, ти много долу слизашъ, че не можемъ да те намѣримъ". Единъ отъ моитѣ ученици иде и разправя своята философия, но въ мене има една добра чърта: тя е слѣдующата: Азъ никого не съдя. Той ми разправя, и азъ се интересувамъ. Какъ седишъ при тоя глупакъ да ти разправя тия работи? Тия работи не ги ли знаешъ? – Но, Богъ има философия по особенъ начинъ. Той е едно дѣте, неговитѣ схващания иматъ друга философия; този човѣкъ нещо го интересува, иска да ми разправи. Азъ слѣда съ всичкото внимание, слушамъ и гледамъ, да не мине нито едно скверно чувство. Слушамъ го азъ и казвамъ: „Умно разсѫждава, буквитѣ прѣвръща въ числа, смята ги. Много хубаво, казвамъ". Казва:

„Какъ го търпишъ?“ – Ами Господь какъ търпи всичкитѣ наши глупости? – Мислите ли вие, че ние при онова сѫщество, което е създало свѣта – ние всѣки день се молимъ, философствуваме, мислите ли, че при тази интелигентность, която е създала космоса, ние седимъ по-горѣ отъ този човѣкъ? – Ние трѣбва да бѫдемъ подобни Нему. Най-малкитѣ неща въ свѣта иматъ смисълъ. Едно дѣте си играе, обърнете му внимание, и дѣтето е доволно. Не считайте занятията на това дѣте за играчка. Вие на това дѣте казвате тъй: „Дѣтето се занимава съ кукли“. Не сѫ кукли това, не. Нима, ти, като родишъ едно дѣте, че не си една кукла? – Каква е разликата? – Една кукла, колко години живѣе? – Петь, десеть години може да живѣе. Нѣкои кукли на вашитѣ дъщери и двайсеть години живѣятъ. Като се роди едно дѣте, колко години живѣе? – Двѣ, три, четири години и умре. Остава пеленитѣ. Майката казва: „Едно ангелче имахъ“. Кѫдѣ е твоятъ ангелъ? – Изчезна. Ее, кѫдѣ е твоята кукла? – Едно ангелче бѣше. Не, кажи, че умно бѣше. Ти трѣбва да разбирашъ ума на своето дѣте. Като умре това дѣте, да имашъ съобщение съ него. То е знание! – Ти казвашъ, че имашъ душа, вие познавате ли тази душа? – Нѣкои казватъ, че нѣматъ душа. Много добре, съгласенъ съмъ съ тѣхъ. Онзи, който вѣрва, че има душа, питамъ го: съ душитѣ на хората вие влѣзли ли сте въ връзка? – Казвате, че хората иматъ умъ. Вие съ ума на хората, влѣзли ли сте въ връзка? – Ама хората иматъ воля. Вие съ волята на хората влѣзли ли сте въ връзка? – Ама сърдце иматъ. Вие съ това сърдце, влѣзли ли сте въ връзка? – Можемъ да влѣземъ. И когато между два ума се образува тази връзка, ставатъ приятели – единиятъ разправя, другиятъ казва: „Вѣрно“. Колко приятно минава врѣмето. Когато между двѣ сърдца има връзка и между тѣхъ може да има разговоръ, и между двѣ воли сѫщо.

„Видѣхме Господа“ – какво означава, „Видѣхме Господа“? То означава туй възвишеното, благородното, и ние сме влѣзли въ съприкосновѣние съ него. Сега, въ съврѣменното наше развитие има една анормалность – Вѫтрѣ въ нашитѣ мозъци. Азъ ще ви покажа, че тази анормалность има свой произходъ. На хората мозъцитѣ не сѫ еднакво развити, въ свѣта има прѣливане на енергията – отъ положителния полюсъ на живота къмъ отрицателния полюсъ. Прѣливане има. Въ туй прѣливане нѣкой пѫть мислитѣ, желанията на хората се изопачаватъ. Напримѣръ, кой ще обясни факта: мѫжъ, който обича жена си, който билъ готовъ да се жертва за нея, щомъ се ожени, въ неговото сърдце се роди ревность. Като излѣзе тя нѣкѫдѣ, слѣди я, приписва ѝ най-лошитѣ нѣща. Едно е вѣрно, че той нѣма довѣрие въ нейната морална стабилность. Но казвамъ: Причината, произходътъ на тази ревность, отъ кѫдѣ е? – Ние казваме – ревность. Тази ревность, произтича отъ факта, тукъ е събрана енергия, която не може да оползотвори, и слѣдователно, тази енергия произвѣжда ревность. Азъ бихъ разяснилъ сега отъ какво зависятъ тия неща. Всичкитѣ центрове, или

умоветѣ на всичкитѣ хора не сѫ еднакво развити, при разнитѣ култури при който сме живѣли. Сега нѣкои вѣрватъ, че човѣкъ за първъ пѫть се е явилъ. Не, съ милиони години той е живѣлъ, и въ своитѣ различни сѫществувания е идвалъ въ разни влияния, и всичкитѣ тия влияния сѫ оставили свои отенъци и когато дойде на земята, всичкитѣ тия отенъци се проявяватъ въ неговия характеръ, т.е. отпечатватъ се вѫтрѣ въ неговия мозъкъ. Нѣкои отъ тия отенъци иматъ болезнено състояние. Ревностьта, напримѣръ е болезнено състояние. Маловѣрието е болезнено състояние. Обезнадеждването е болезнено състояние. Тѣ сѫ сили, набрани, който не може да се използуватъ. Кой се обезнадеждва? – Човѣкъ, който нѣма пари. Онзи старъ човѣкъ, който има ниви и нѣма кому да ги остави, и той се обезнадеждва, нѣма никой при него, баба му стара, той старъ, нѣма кой да го гледа, той се обезсърдчава, значи нѣма кому да завѣри своето богатство, значи нѣма кой да го замѣсти и продължи работата. Нѣкой казва: може да нѣма пари, затуй се обезнадеждва. Но, може да има пари, и пакъ да се обезнадежди.

„Видѣхме Господа“. Туй показва онзи великъ, веченъ принципъ, който постоянно подмладява човѣка. Туй подразбира: „Видѣхме Господа“. Принципъ, който подмладява, принципъ, който възкрѣсява, принципъ, който внася свѣтлина, принципъ, който внася топлина, всичко възвишено вѫтрѣ въ сърдцето. „Видѣхме Господа.“ Кой отъ насъ не иска да го види? – Единъ философъ дойде, ходятъ при него да го видятъ, търсятъ го. Единъ българинъ ми разправяше, че въ Америка е говорилъ съ нѣкой американски авторъ, и който дойде при него, счита го за голѣмо достойнство. Великъ списатель, философъ билъ той, говорилъ съ него. Това той счита за една привилегия да има единъ разговоръ съ тия американски философи и поети. И всички ние въ свѣта искаме да имаме достъпъ до великитѣ хора. А щомъ дойдемъ да кажемъ, че искаме да имаме достъпъ до Господа, вече ще кажемъ: Остави се отъ тия заблуждѣния. Въ какво седи туй заблуждѣние? – Вие имате ли понятие какво нещо е Господь? – Той е цѣль, смисълъ въ живота. Да дойдешъ въ съприкосновѣние съ тази велика мѫдрость въ свѣта, отъ която всичката интелигенция произтича. Когато дойдемъ въ съприкосновение, нѣма да го видимъ въ неговото величие. Нѣкои въ църкваta си прѣдставлѣватъ, че когато видатъ Господа, цѣлата земя ще блѣсне. То е физическата страна на Бога. Но вие, за да намѣритѣ Бога, трѣбва да го търсите въ най-малкитѣ неща. Бога може да го намѣритѣ само въ цвѣтята, въ изворитѣ, въ кристалитѣ и въ онази най-чиста материя, дѣто може да се прояви. Даже въ нашитѣ съврѣменни мозъци не може да се прояви Господь. Нѣкой казва: „Азъ видѣхъ Господа, въ мене Господь говори.“ Нѣма да се мине единъ, два деня, и виждашъ какъ Господь се е проявилъ, Азъ разбирамъ единъ човѣкъ, когато е видѣлъ Господа, Любовьта е почнала да се проявява

въ неговия животъ, ще се преобрази, той е разбралъ законитѣ на природата и е разрѣшилъ всичкитѣ мъчнотии, нѣма да има мъчнотии за него. И знаете ли какъвъ преломъ ще стане въ живота му. Ако една жена е добила тази философия, да е видѣла Господа, ако имаше най-лошия мѫжъ, като види Господа, нейниятъ мѫжъ ще бѫде най-добриятъ. Защо мѫжътъ е лошъ? – Мѫжътъ е лошъ, понеже, жената не може да му даде това, което той иска. Ще кажете вие: „Защо, какво сме длъжни ние на мѫжетѣ?“ – Какъ не сте длъжни? – Вие сте излѣзли отъ мѫжа, вие сте половината отъ мѫжа. Слѣдователно, Богъ извади жената отъ мѫжа, за да се развива, и тази жена трѣбва да дава своя десятъкъ на мѫжа а десятъкътъ, това е Любовьта. Жената може да се развива до толкова, доколкото се развива мѫжа, като единъ идеалъ. Тъй седи законътъ. Почне ли да се мисли зле за мѫжа, тя унижава себе си, а за мѫжа казва: „Петь пари не давамъ“. Ама то е кукла. Ако за мѫжа мислишъ просто като една форма, то е другъ въпросъ. Но ако мислишъ за него, като за сѫщество съ умъ, сърдце и воля, отъ който ти си произлѣзла отъ миналото, ти му дължишъ. То е кармически законъ. Ти трѣбва да се повърнешъ да кажешъ: „На този мой мѫжъ азъ му дължа, и по правилата на Божественитѣ закони, ще му се издължа“. Какъ? – Ще проявишъ любовь, ще го задоволишъ. Една жена казва: „Понаготви му, тури малко масълце и ще го задоволишъ.“ Хубаво, то е половината отъ истината. Не само готвене. Ще му наготвишъ хубаво, ще му посвиришъ, ще му попѣешъ, сърдцето ще смирявашъ, послѣ ще философствувашъ, и най-послѣ като се качишъ въ причинния свѣтъ, на този мѫжъ съ любовь ще му дадешъ всичко, и той ще каже: „Азъ съмъ готовъ всичко да пожертвувамъ заради тебѣ“. А сега, когато се женятъ, мѫжътъ падне прѣдъ жената и казва: „Ангелъ мой“. Тъй коленичи. „Безъ тебѣ не мога да живѣя“ и пакъ коленичи прѣдъ нея. Азъ бихъ желалъ всички вие, който сте коленичили, да удържите вашитѣ чувства. Не се смѣя на това. Ние най-свещенитѣ актове на нашия животъ сме ги изопачили. Навсѣкѫдѣ ние коленичимъ – въ църквата: „Господи, грѣшни сме“. Лицемѣрие е това! Това не е молитва, не мислете, че Господь може да се лъже съ такова лицемѣрие! – Когато азъ дигамъ рѫцѣтѣ си къмъ Бога, моята каса трѣбва да бѫде изпразнена, моята глава да бѫде чиста, най-възвишени и свѣтли мисли да има въ ума ми, въ сърдцето ми. Сърдцето ми трѣбва да бѫде чисто отъ всички лоши желания, и волята ми да бѫде диамантена, да съмъ готовъ да служа на онзи възвишенъ, великъ идеалъ. Само тогава може да дигна рѫцѣтѣ си, а другото е лицемѣрие. Ще коленичимъ, и ще се молимъ. Не сте коленичили, защото азъ виждамъ, че вашитѣ каси не сѫ отворени. Разумно да се отворятъ. И на богати и на сиромаси. Когато ние така разберемъ този законъ, ще има правиленъ начинъ за разрѣшение. Не, че законътъ е законъ на насилие. Ние ще оставимъ сегашния свѣтъ, нека си вардятъ своето, което иматъ, но ние ще направимъ единъ опитъ: има другъ начинъ за разрѣшение на въпроса.

„Видѣхме Господа“. Ако вие бѣхте повтаряли това често, ще видите резултата. Искашъ да нагрубишъ жена си, спри се и кажи: „Видѣлъ ли съмъ азъ Господа“? Нагрубишъ я, тя заплаче, потекатъ и сълзи, а ти казвашъ: „Жена е, една сълза петь пари не струва“. Аа, петь пари не струва! – Мѫжътъ плаче, жената казва: „Той е баба, петь пари не давамъ“. И тогава ще идемъ въ църква да запалимъ една свѣщъ. Ако съмъ евангелистъ, ще цитирамъ Евангелието: „Богъ, толкозъ възлюби свѣта, че даде сина своего, единороднаго, за да не погинатъ“. Ако си мѫжъ, ти на жена си очисти ли сълзитѣ? – Ти, който произнасяшъ тия стихове, ти очисти ли сълзитѣ ѝ? – Ама другитѣ. Не е въпросътъ за другитѣ. Азъ съмъ душа, азъ ви говоря на васъ истината. Нѣкои казватъ: Какво съмъ училъ? – Аа, туй, което азъ уча го зная много добре, и го прилагамъ, правя опитъ, въ мене нѣма никакво съмнение върху този валенъ въпросъ. Досега всички съмнения ми сѫ пратени. Ти си такъвъ, но не се съмнявамъ. Азъ не мога да се съмнявамъ въ великото, въ възвишеното, въ туй, което живѣе вѫтрѣ въ мене, което живѣе въ всичкитѣ хора. Не може да се съмнявамъ, нито въ моя Господь се съмнявамъ, нито въ вашия Господь. Азъ вѣрвамъ на себе си тъй, както вѣрвамъ и на васъ. Може да имате ваши погрѣшки, то е другъ въпросъ.

Сега казахъ, че тази енергия по нѣкой пѫть има прѣливане. Прѣдставете си сега, че имате два крѫга, отъ единия крѫгъ периферията минава прѣзъ центъра на другия крѫгъ. Тия два крѫга сѫ скачени, прѣсичане иматъ на двѣ мѣста. Да допуснемъ сега положителната страна, че въ единия центъръ на единия има приливъ отъ центъра къмъ периферията, но щомъ дойде до крайния предѣлъ, тя влиза въ центъра на втория крѫгъ, въ който приливътъ е отъ периферията къмъ центъра. Слѣдователно, туй, което прѣди врѣме е било положително, слѣдъ врѣме става негативно, и прѣзъ този центъръ енергията става негативна. Имате приливъ и отливъ. Въ мѫжа тази енергия отива по единъ начинъ къмъ сушата, а въ жената тази енергия отива отъ сушата къмъ морето, но същеврѣменно тази енергия отива по другата страна на земята. Сега този приливъ, който става, не се използува за добро. Енергията се напластява, напластява и тогава започватъ да ставатъ извѣстни взривове. Какво е взривъ? – Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ има чувство за самоуважение, но той става толкова честолюбивъ, че иска всички само за него да говорятъ. Като напише книга, иска за него да говорятъ. То е невъзможно. Ние може да имаме единъ приятель, който да оцени, нашата философска мисъль – това е достатъчно. Въ свѣта всичко и единъ, е едно и сѫщо нещо. Казано въ религиозна смисълъ: „Ако Богъ е съ насъ, ако тази възвишена интелигентность въ свѣта е съ насъ, ако азъ, който съмъ свързанъ съ Бога изкажа една мисъль, и ако тази възвишена интелигентность удобрява моята мисъль, азъ ще имамъ туй удоволствие.“ Така младиятъ момъкъ, като направи нѣкоя героична постѫпка, той има удобрѣнието на своята възлюблена.

Сега – второ нещо. Не само любовь се изисква, но изисква се мѫдрость, а мѫдростьта изисква редъ и порядъкъ. Мѫдростьта се отнася къмъ човѣшкия умъ. Не само мѫдрость се изисква, но и истина се изисква. Истината се отнася къмъ човѣшката воля, къмъ чисто физическитѣ неща. Отъ видимото върви къмъ невидимото. Ние може да знаемъ какво е невидимото. Ние разправяме за единъ свѣтъ, който може сега да опитаме. Има философи, които казватъ, че ние сѫществуваме вънъ отъ битието. Какъ ще кажемъ какво е сѫществуването на единъ човѣкъ безъ да има нѣкаква форма. Ние не знаемъ това, този човѣкъ, ние ще взѣмемъ тъй, както сега се проявява, нѣговиятъ умъ какъвъ е. Единъ ясновидецъ ще види у този умъ, една грамадна свѣтлина. Отъ тази свѣтлина излиза нѣщо приятно. Нѣкой пѫть въ тази свѣтлина ще забелѣжитѣ една жълта краска. Нѣкой пѫть краската е съвършено бяла, не бяла, но ясна свѣтлина. Туй показва, че интелигентностьта е възвишена, отъ високо произхождѣние. Ако тази интелигентность произтича отъ една иерархия по-низка, една малка синина се забѣлѣзва въ тази аура, ако е още по-низка, ще забѣлѣжитѣ една жълтина, която е емблема на човѣшкия умъ. Краскитѣ показватъ степеньта отъ дѣто започва проявяването на тази интелигентность. Слѣдъ туй ще дойде любовьта. Ще видимъ въ човѣшкото сърдце една розова краска, много приятна, толкозъ нежна, толкозъ приятна, и отъ тази топлина излиза тази розова краска – отъ нея излизатъ извѣстни вълни, които ни засѣгатъ, даватъ ни вдъхновѣние. И най-послѣ слизаме до човѣшката воля, ще забелѣжитѣ бѣлъ цвѣтъ, то сѫ човѣшкитѣ добродѣтѣли. Така ще видимъ човѣка. Да кажемъ единъ ясновидецъ гледа нѣкой човѣкъ, той ще види свѣтлина. Този розовъ цвѣтъ и този бѣлъ цвѣтъ, а между тѣхъ сѫ наредѣни всичкитѣ други цвѣтове. Но това не е още човѣкътъ. Това е само едно проявлѣние. Ние какъ съдимъ сега за човѣка? – Този човѣкъ като го глѣдашъ, ще кажешъ, той е уменъ. Нѣма скрито, покрито. Тукъ, когато нѣкой иска да лъже, или нѣма да изпълни своето обѣщание, или нещо друго, но не може да се скрие. Учительтъ казва на нѣкой ученикъ „Драганчо“. Той глѣда на земята „азъ ти давамъ една задача“ – упражнение, той все на земята глѣда. Турцитѣ иматъ една пословица: Който на земята глѣда, душа изгаря. Ти говоришъ на единъ човѣкъ, а той на земята глѣда. Имашъ дѣте, майката казва: „Мойто ангелче“. Като му говори и то не те гледа, то не е ангелче, въ него енергията е набрала, толкозъ гъста е, че има опасность. Тя прѣгръща дѣтето и казва: „Моето ангелче“. То, като излѣзе, казва на другитѣ дѣца: Сметнахъ, изльгахъ майка си, тя е отъ проститѣ, може да се лъже.

И ние мислимъ като лъжемъ, и ние сме културни, до тамъ сме дошли. Не, не, ние икономисваме истината. Сега нѣкой дойде, разисква съ менъ „Какво искашъ да кажешъ?“ – Какво искамъ да кажа? – Двѣ величини

равни на една трета. Какво казва математиката – равни сѫ помежду си. Хубаво, ами двѣ величини равни на една трета, равни сѫ и помежду си. Ами ако двѣ величини сѫ равни на трета, а третата е равна на четвъртата, какво има между тѣхъ? – Въ всичкитѣ тия енергии, които се складиратъ въ насъ, въ нашитѣ мозъци, има излишекъ, и тѣ, не сѫ потрѣбни. И Христосъ казва: „Трѣбва да се отрѣчешъ отъ себе си“. Дошло е врѣме съврѣменнитѣ хора да се отрѣкатъ. Има законъ въ еволюцията, има и подробности. Азъ казвамъ за нѣкои хора, че трѣбва да се откажатъ. Тази философия седи въ слѣдующето. По какво се отличава гъсеницата отъ живота на пеперудата? – Тя се отличава съ своята лакомия. Обаче, тази гъсеница, за да мине въ пеперуда, трѣбва да се откаже отъ своята лакомия, прѣстава да яде листа. Ама какъ ще се откаже? – Видишъ гъсеницата, вдигне си главата и казва: ядохъ и пихъ, това не е смисъла на живота. Тукъ сѫ моитѣ тъжкала, азъ ще измисля нещо. Покачи се тукъ, покачи се тамъ. Казватъ: „Каква мисъль има гъсеницата?“ – Тя е инженеръ, архитектъ, насамъ глава, натамъ, като пъпли, тури нишка на едно мѣсто, на второ, на трето и най-послѣ започне да снове, докато направи своя пашкулъ. Направи своята лаборатория и като влѣзе, започне да разсъждава. Казва тази гъсеница: животътъ не е въ лакомията. Човѣкъ трѣбва да се избави, малко му трѣбва. Трѣбва да се откажемъ отъ листата. На гъсеницата казваме: „Даваме ви всичкитѣ листа“, и започваме работа. Господь казва: „Понеже, ти правилно разрѣши въпросътъ, ще те облека въ много хубави краски, съ много хубави дрехи, понеже, съмъ много доволенъ, че се отказа отъ своята лакомия“. И слѣзе единъ ангелъ съ своята четка, напъстри пеперудата. Ангелътъ казва: „Ще пуснешъ малко киселина, пакъ ще излѣзешъ навънъ“. Този ангелъ тръгне съ нея. Пеперудата ще има най-хубавитѣ краски. Тогава тя съ своя хоботъ иде на единъ цвятъ. Отъ едно цвете може двадесеть, тридесеть пеперуди да се нахранятъ. Една гъсеница би изяла всичкитѣ цветя и не би се нахранила. Нѣкои казватъ: Какъ ще се поправи свѣта? – Ако сме ние като гъсеницата, никога нѣма да се поправи свѣтътъ. Ние като гъсеницата трѣбва да правимъ. Нѣкой казва: Какво глѣда този нагорѣ? – Нагорѣ не глѣдамъ, искамъ да си направя пашкулъ. „Видѣхме Господа“. И той казва: Добре мислишъ, Драгане, азъ съмъ доволенъ, ти си решилъ да напуснешъ своята лакомия, да отворишъ касата, да се самопожертвувашъ. Послѣ се радвамъ, че и жена ти Мария, радвамъ се, че и дъщеря ти Люба, та и синъ ти, всички ще тръгнете. Ако всинца рѣшите да си направите по единъ пашкулъ, азъ ще ви дамъ много хубави дрешки. Погледнешъ туй семейство, всички се благославятъ, всички сѫ здрави, тръгне напрѣдъ. Тѣ никога не се връщатъ.

„Видѣхме Господа“ – Сега Господь е въ България и пита българитѣ. Той е рѣшилъ едно. Той най-първо слиза въ България и пита българитѣ. Ще кажете: „Ето една мистификация“. Не е мистификация. Въпросътъ е, че българитѣ като народъ, толкозъ години викатъ: Господи, Господи,

Господи. Господь слиза и казва: „Готови ли сте да се откажете отъ вашата лакомия?“ – Ако сте намислили сега да се самопожертвувате и слушате закона ми, азъ ще ви дамъ най-хубавото облекло, ще оправя работитѣ ви, и всичко ще се урѣди. И сега, разбира се, най-първо излизатъ българитѣ владици, съ едно афоресване и казватъ: Господи, има единъ човѣкъ много опасенъ, отъ двадесеть години насамъ той разрушава твоята църква, въ твое име говори много нелепости, държавата разсипва, ако се махне оттукъ, ще ни тръгне – много опасенъ е. Казва Господь: Не, не. Не е въпросътъ тамъ. Вие Св. Отци ще се откажете ли отъ миналите си заблуждения на вашата лакомия, ще се откажете ли вие? – Защото много, много владици има, които отъ вънъ сѫ много благочестиви. Азъ мога да изнеса единъ примѣръ: прѣди година имахъ единъ близъкъ свещеникъ, много благочестивъ. Ако има единъ свещеникъ благочестивъ, той бѣше единственъ, който познавахъ, добъръ, благороденъ свещеникъ, другъ подобенъ не съмъ виждалъ. Отивамъ въ дома му и то прѣзъ велики пости, жена му заклала една кокошка. Казвамъ: „Отче, какво правишъ“ – „Коремътъ ми разстроенъ, малко да се оправи“. Ами законътъ на църквата за постенето? – „Ами Св.Отци не сѫ знаели какво сѫ правили. Не сѫ питали моя коремъ. Прѣстѫпвамъ закона, ама да не знаятъ“. „Ами, ако знаятъ?“ – „То, казва всичко не се казва сега“. Хубаво, тѣ турили единъ законъ – „пость да има, а за владиката, пость нѣма за него“. И нѣкой пѫть на мене хвърлятъ упрѣкъ, казватъ: „Да не мислитѣ, че той е много благочестивъ“. Азъ ни най-малко не казвамъ, че съмъ благочестивъ, азъ не говоря за благочестие. За благочестие въпросъ не става. Този същия свещеникъ, посещавамъ го една година въ единъ български градецъ, прие ме у дома си. Иде другъ единъ калугеръ, ходилъ той, по свѣта обикалялъ, ама джобътъ му празенъ, толкозъ издърпанъ, нѣма петь пари. Дошълъ, иска пари за пѫть. Той казва: „Нѣмамъ толкова пари, колкото искашъ.“ Слушамъ двамата разговарятъ се: „Може да тѣ нахраня, може да ти дамъ 5–10 лева, ама много искашъ“. И нагости го той. Седятъ двамата и благославятъ. Той си замина къмъ трена. Казвамъ на свещеника: ти, този знаешъ ли го кой е? – Не. Той е Христосъ. „Викай го“, казва „ако е той, викай го, за да му дамъ всичкитѣ пари, които имамъ“. Самопожертвуване трѣбва! – Най-първо, когато азъ говоря, именно тия религиозни хора, тѣ сѫ най-готови, нека тѣ покажатъ примѣръ.

„Видѣхме Господа“. Ако дойде днесъ Христосъ, ние ще излѣземъ, както въ Америка, въ 45-тата година, спорѣдъ тълкованието на Евангелието, Христосъ трѣбваше да дойде. Излѣзоха всичкитѣ американци, членове на едно религиозно течение, облечени въ бяло, излѣзоха, чакаха го цѣлъ день, не дойде Христосъ, не дойде Христосъ. Голѣмо крушение настана въ религиозния свѣтъ, че се излъгали. Христосъ не дойде, но дойде тогава спиритизма. Тогава се яви спиритизма въ свѣта, започнаха да чукатъ маси.

Казватъ: „Не дойде Христосъ, а дяволътъ дойде". Христосъ казва: „Видишъ, маситѣ сте видѣли, значи материалисти сте, вашитѣ каси не сѫ отворени". И съ тия маси хиляди хора повѣрваха, че има задгробенъ животъ. Религиозния човѣкъ, когато го запитваха има ли задгробенъ животъ, казва: „Не вѣрвамъ, че има задгробенъ животъ, че има души". Но съ спиритизма показаха на опитъ, че има душа.

„Видѣхме Господа". И азъ вѣрвамъ, че всеки единъ отъ васъ може да го види. И първото нещо. Той ще внесе Любовь, Мѫдрость, Той ще внесе Истина, ще внесе този розовиятъ цвятъ, и тогава сърдцето затуптява, животътъ ви ще се осмисли, ще внесе свѣтлина, много въпроси ще се разрѣшатъ. Ще внесе бѣлия цвятъ и вашата воля ще се кали. Да се не опасяваме отъ мѫчнотиитѣ въ живота. Мѫчнотиитѣ, това сѫ една привилегия, заради насъ. И всички трѣбва да си подадетѣ рѫка и да мислитѣ добро единъ за другъ.

И тъй, азъ какво мисля? – Азъ мисля едно нещо: прѣдставетѣ си на единъ топъ, проектирана една игла, но тя е толкозъ твърда, че азъ увѣличавамъ чрѣзъ нагряване топлината на тази игла на десеть хиляди, двадесеть, петдесеть хиляди, на тридесеть и петь милиона градуса топлина на тази губерка. Тогава питамъ: Ако цѣла артилерия биха започнали да хвърлятъ върху тази губерка, мислите ли, че нѣкое ядро би достигнало до върха ѝ, до върха на тази игла? – Нито едно ядро нѣма да достигне до моята игла. И на тази губерка азъ така съмъ увѣличилъ топлината, че всичкитѣ мисли на владици, попове, тамъ ще се разтопятъ, всичкитѣ лоши мисли ще се стопятъ, а всичкитѣ добри мисли ще дойдатъ до иглата, и трѣбва, ще образуватъ едно ново ядро на онова новото поколение, на възвишенитѣ хора. И кой какъ те срещне, казва: „Азъ съмъ твой братъ, който може да се жертвува заради тебѣ". Единъ момъкъ на новата култура, като срещне една млада сестра въ гората, която се е изгубила, ще я вземе и тя ще му благодари. Какъ би постѫпилъ единъ момъкъ сега? – Въ новата култура другояче ще постѫпватъ. Той ще я вземе, ще ѝ услужи въ всичкитѣ мѫчнотии. Тя ще види въ неговото лице единъ братъ по умъ, по сърдце и по воля. Бихъ желалъ, вие всичкитѣ такива братя да бѫдете. Не да се обезчестявате, да се открадвате единъ другъ, но да живѣете единъ за друг, не по насилия, но по любовь. Туй е учението, което трѣбва да се приложи. То може да се приложи, но воля се изисква отъ васъ. Може да се приложи тази любовь!

Сега нѣкои, които ме слушатъ, ще кажатъ: „Той се завзелъ само съ владици и попове". Но съ тѣхъ азъ имамъ работа, азъ имъ желая едно добро, защото минатъ ли още десеть години, късно ще бѫде за тѣхъ, за владицитѣ ще бѫде късно. За всички свещеници, проповѣдници, които лъжатъ въ

името Божие, за тѣхъ слѣдъ 10 години ще бѫде късно. За всичкитѣ има извинение. Господь ще извини всички други, но владици, попове, проповѣдници, и всички, които сѫ лъгали въ името Божие, нѣма да има прошка. Туй да го знаятъ! – Тъй седи законътъ. Не трѣбва да се лъже. Дали сѫ мохамедани, будисти, юдеи, християни, навсѣкѫдѣ отъ всички се изисква една чиста и възвишена мисъль. Сега тѣ ще кажатъ: „Хайде, този да го махнемъ". Не може да го махнете. Тази губерка Господь е нагорещилъ съ 35 милиона градуса и Христосъ иде съ нея. Кѫдѣто я насочи, въ който и народъ да я насочи, тя е опасна губерка, разбиратѣ ли? – И отъ дѣто мине, всичко ще стопи. И сега казватъ: Какво трѣбва да правимъ съ младото поколение? – На туй младо поколение трѣбва да се даде любовь, трѣбва да му дадемъ любовь заедно съ мѫдрость; на туй младото поколение трѣбва да се дадатъ всичкитѣ условия да се развива. У тѣхъ има енергия, тѣ сѫ нови пъпки, които трѣбва да се разцъвнатъ. Ще прѣмахнемъ всичкитѣ покривала. Ще кажемъ на младитѣ: „Вървете" – „Ще ви дадемъ потикъ!" – Тия млади да ги вмъкнемъ въ църквата – да ги научимъ на всичкитѣ заблуждѣния, да ги внесемъ въ политическия животъ – да ги развратимъ. Не, ние искаме младитѣ момци да останатъ девствѣни, и да се развиватъ подъ тази Божествена свѣтлина, да дадатъ най-хубавитѣ цвѣтя и плодове. На такива е Царството Божие, за дѣцата – ние за тѣхъ мислимъ. Който е цъвналъ, радвамъ се, но онѣзи, които сѫ напъпили, туй е, което ги очаква. Единъ великъ моментъ има сега въ живота, не само да плачете, да мислите такива глупави работи. Да цъвнете вѫтрѣ въ душата си, не търсете вашето спасение, въ това, въ онова – вѫтрѣ, вѫтрѣ го търсете, а не въ туй ваше тѣло. Да вземете сега и да изопачавате моитѣ мисли, и азъ да изопачавамъ вашитѣ, не. Среща ме нѣкой: Какво искашъ да кажешъ като ме гледашъ въ очитѣ? – Азъ зная, нѣма никой отъ васъ да му не зная болкитѣ. Срещна нѣкого, виждамъ, въ очитѣ му чета, че този човѣкъ е нещастенъ въ дома си, съ жена си не може да живѣе. Казвамъ: Братко, имамъ една рецепта, съ жена си утрѣ ще живѣешъ добре. Срещна жената, казвамъ: Рецепта имамъ. Срещна дъщерята. – Рецепта имамъ, вземи си, отлична е. Срещна съдията, свещеника, учителя – рецепта имамъ. Всички сте недоволни, всички трѣбва да приложимъ Любовьта. Учительтъ трѣбва да люби ученицитѣ си съ всичкото си сърдце, като себе си. Свещеникътъ трѣбва да люби своитѣ пасоми, но не както онзи свещеникъ, който яде кокошка въ дома, а вънъ да минава за благочестивъ, но той трѣбва да люби тия пасоми, не привидна любовь. Трѣбва да имаме искреность, абсолютно никаква лъжа! – Туй е, което проповѣдвамъ: абсолютно никаква лъжа! – Азъ не говоря за бѣлитѣ лъжи, въ нашата душа никаква лъжа не трѣбва да има.

„Видѣхме Господа". Тава значи да видишъ Господа. И тогава казвате: „Какъвъ е смисъла на живота?" – Да видишъ Господа. Като го видимъ – то

е основата, ние ще се видимъ единъ другъ, ще се познаемъ, ще си дадемъ ржка единъ на другъ. Земята е широка, всичкитѣ може да живѣятъ, и ще живѣятъ разумно. Най-първо азъ говоря за духовенството, понеже, тѣ сж най-готови. Духовенство, учители, съдии, професори, философи, всички тѣ сж най-готови. Тѣ сж, които може да възприематъ туй новото учение, да дадатъ едно ново бждеще. Проповѣдници на които умоветѣ не сж изкълчени, нека да мислятъ за църквата. Ние не искаме да разрушимъ нито една църква, нѣма да считаме нито една еретична. Ние ще спазимъ онова правило. Да не мислите, че ние ще разрушимъ православната църква. Не, ние нито едно клонче нѣма да пипаме отъ нея. Но ние искаме да съградимъ нещо ново, ново, разбирате ли – какво значи нѣщо ново? – Ще съградимъ, и нека дойдатъ послѣ да сравнимъ това старото, което е у тѣхъ и новото, което е въ насъ. И въ музика и въ поезия, и въ обикновения животъ, въ кжщи, въ ядене, въ пиене, въ всичко – градежъ носимъ въ всичко. Ще видимъ разликата между гъсеницата и пеперудата. И тогава, като ни питатъ. Какъ може? – Ще кажемъ: Ако вие решитѣ като онази гъсеница да напуснете вашата лакомия, да напуснете вашитѣ заблуждѣния, да станете като насъ, и да приемете този вжтрѣшенъ пашкулъ, ние ще ви приемемъ като братя.

„Видѣхме Господа“. Сега онова, което е възвишено и благородно въ васъ, бждете смели и рѣшителни да го развиете. Туй, което е вложено въ васъ, да се не боите, вложете го, приложете го въ най-широка смисълъ. Нека да дадемъ единъ потикъ на любовь, на мждрость, и на истина въ този свѣтъ. Може да ни костува живота. Да, единъ животъ трѣбва да даде потикъ на този животъ. И за онзи, който върви въ Бога, нѣма да изгуби живота си. „Който изгуби живота си, за менъ, той ще го спечели“. Казвате: „Много хубаво е това учение“, но ще се спрете: „Възможно ли е това нещо да бжде“? – Възможно е: „Възможно ли е за менъ, азъ, който съмъ чиновникъ? – Възможно ли е, азъ, който съмъ лѣкарь? – Възможно ли е, азъ, който съмъ адвокатъ? – Възможно ли е, азъ, който съмъ жененъ съ толкозъ много дѣца? – Възможно ли е, да слѣдваме това ново учение?“

За всички е възможно. Това сж най-малкитѣ опити, Нѣкои мислятъ да напуснатъ свѣта. Не напущане на свѣта, но трѣбва да се оправи този свѣтъ, и за оправянето на този свѣтъ трѣбватъ хора. Ако тия български духовници – виждамъ колко способни има между тѣхъ, между владицитѣ – колко способни хора има съ васъ – войнствени сж, генерали има между тѣхъ. Послѣ учители има, каква енергия се крие, но тия хора седятъ съ своите заблуждѣния и се парализиратъ едни други. И ако биха възприели новото учение, щѣха да се възобновятъ – животътъ имъ щѣше да има смисълъ. Сега виждамъ опасность. Казватъ: „Църквата се руши, нашиятъ народъ отпада“. Но българитѣ отъ сега нататъкъ ще живѣятъ. Господь ги

пита: „Вие мене ще слушате ли?“ – Единъ день азъ ще кажа туй на българитѣ – ето какво казва Господь заради васъ. Вие Господа ли ще слушате или вашитѣ владици и попове? – Не отвлѣчено, ще ви кажа: Ако послушате Господа – единъ опитъ ще направимъ. Ето какъвъ ще бѫде опита: ако вие послушате Господа, нивитѣ ви ще родятъ десеть пѫти повече, отколкото по-рано, лозята толкозъ плодъ ще иматъ, че нѣма да можете да го наберете, ще имате такова изобилие, че нѣма да можете да го приберете. Вие ще бѫдете единъ щастливъ народъ, и лѣкари, и учители, и всинца ще бѫдете щастливи, а пъкъ, ако слушате вашитѣ владици и попове, каквото сѣете, едва семето ще излезе, па и грозде нѣма да се роди. Питамъ тогава – кого ще слушате? – Ние сме дошли до онова положение – ще се кланяме само на Бога на Любовьта. И всички ще сте братя помежду си, ще работите по братски. И онзи, който е най-достоенъ да работи най-много – нѣма да го заставимъ на сила, а по любовь. Този братъ, който дойде на лозето, ще му дадемъ най-голѣмата мотика, ралото или плуга, съ четири чифта волове. Всичко тъй да върви. Такива хора ние изискваме за въ бѫдеще. Тъй седи законътъ – великиятъ законъ въ свѣта. За да имате благословѣние вѫтрѣ, въ себе си, вашиятъ умъ трѣбва да има свѣтлина, сърдцето ви трѣбва да има топлина, волята ви трѣбва да има сила. Трѣбва да вѣрваме въ душата си, трѣбва да вѣрваме въ духа си. Трѣбва да се приложи туй учение. Туй учение може да го приложите. Приложете го, и кажете: „Видѣхме Господа“. Ще чуете Неговия гласъ. Ще бѫде като онзи гласъ, който чу Моисей. „Чухъ“, казва, чухъ въздишкитѣ на моя народъ и слезнахъ, чухъ Господния гласъ и казва: „Тебѣ ще пратя“. Господь казва: „Другиго нѣмамъ, ти ще идешъ“. Сега вие, който ме слушате, Господь ще ви повика, и като Го видите, ще ви каже: „Готови ли сте?“ – Нѣкои ще кажатъ – „Готови сме“. Други – Азъ съмъ гъгнивъ. – „Ти ще идешъ, съ тебѣ ще дойде брата ти Ааронъ.“ Бихъ желалъ всички да видите Господа. И ще Го видите, ще Го видите, азъ съмъ напълно увѣренъ, вие ще Го видите. За всичко може да се съмнѣвамъ, но вие ще видите Господа. Ще Го видите, ще Го видите и ще Го разберете, ще възприемете Любовьта Му, свѣтлината Му, ще заживѣете и ще кажете: „Разбрахме, защото царството на лъжите се свърши, сега царува само истината на земята. Всинца ще говоримъ на разбранъ езикъ. То е Езикътъ на Братството и на Сестринството въ свѣта.“

21 бесѣда, държана на 11.03.1923 год. – София.

1923_03_12 Влияние на планетите

ВЛИЯНИЕ НА ПЛАНЕТИТЕ

Т. м.

(Прочете се резюмето от миналата лекция.)

(Прочетоха се няколко теми върху „Влиянието на планетите върху човека“.)

Астрологията, това е една стара наука. Тя води своя произход още от първата култура, заченената е с първата раса, която е съществувала на земята в предисторически времена. Астрологията, това е физиология на човешката душа. Може да направим следното сравнение: както анатомията е необходима за един лекар, за един хирург, така съвременната астрономия представлява анатомия, а пък астрологията – физиология на небесните тела. Астрологията, това е една отвлечена наука. Мъчно е да се докаже каква връзка има между планетата Марс и човека. Или мъчно е да се докаже прямо, фактически какво влияние има Сатурн за човека. Когато кажем, че някой индивид е слънчев тип, това е символ. Когато кажем, че някой е марсианец или че някой принадлежи към типовете на Луната, Сатурн или Венера, това са пак символи.

При хората от слънчевия тип Слънцето има връзка с човешкия ум. Ще ви дам общи, бегли мисли върху тия типове. Слънчевите типове се отличават по следните белези: те са любители на Природата, затова са хора поети, оптимисти, гледат светло на бъдещето, весели са и по натура са добри. Можем да кажем, че те са почти най-добрите хора. При добрия аспект на Слънцето те са философи на творчеството, разсъждават философски, имат една здрава философия, подложена на един здрав опит. Следователно слънчевите типове се занимават повече с музика. Туй е влиянието на Слънцето – върху целокупния мозък на човека.

Дойдем ли до влиянието на Венера, тя се занимава с една по-гъста материя, със сърцето, занимава се с кръвообращението – сгъстяването и разредяването на кръвта. По някой път тя се занимава с миризмите на цветята и знае как да ги комбинира. Понеже е богиня на Любовта, то, за да увлече хората, тя е майстор на формите. Сега астролозите разправят, че тия хора, които са под влиянието на Венера, всякога се отличават, че са горещи, у тях има отлично кръвообращение. Те на всяка стъпка все за Любов говорят. Ще ги видиш в разни афери, инциденти, навсякъде. Те и през прозореца излизат, и през вратата излизат, и през най-малката дупка

може да влязат и да излязат. Когато Венера заговори, за нея няма препятствие. Разбира се, Венера си има и своите добри влияния. Когато тя се влюбила в Слънцето, придобила от него добри качества. Венера има за баща Юпитер и го почита. Тогава тя упражнява отлично влияние върху човека. Но по някой път куртизанка е тя; когато е свързана със Сатурн, пък има приятелство с Марс, че и с Меркурий, тогава се дигат много скандали и все от любов. Разбира се, за в бъдеще науката трябва да анализира кръвта на влюбените хора. Кръвта във венерините типове се различава от кръвта на хората от слънчевия тип. Устройството на организма във венерините типове е различно от формите на слънчевите типове. Изобщо всичките типове се различават по своите геометрически форми. Венерините типове обръщат внимание на външната култура: красивите шапки, напъстрени с пера на птици и др. Като обича външното и като се стреми към красивото в Природата, тя създава модата, все тя се разпорежда. Венера като види някое голо дете, казва: „Ще облечете туй дете“.

Сатурновите типове са под влиянието на Сатурн. Вие сте учили за него, в старата митология се говори. Сатурн едно време е бил баща на боговете. Той изгубил своя престол и станал недоволен. Хората, върху които тази планета има влияние, са големи скептици. Едно окултно предание казва, че за да изгуби Сатурн туй си положение, причината била, че се влюбил в една от дъщерите на човечеството. Тя го излъгала и затова го свалили от престола му. Ето защо Сатурн спрямо хората е крайно подозрителен. Тъй е паднал този бог от своето величие. Туй, което ние наричаме „съдба в света“, това са всякога сатурновите типове. Те се отличават с крайно подозрителен характер. Всичките най-ужасни престъпления, които стават в света, всички мъчения, убийства се дължат все на Сатурн. Разбира се, някой път тия влияния идат във свръзка с Марс.

Марсовият тип е героичен, войнствен, доблестен. Песимизмът, недоволството у хората се дължи все на тоя марсианец. Преобладаващо влияние в организма има венозната кръв. У всички тия сатурнови типове преобладава въгленът. Аз ги наричам хора на въглерода, направени са все от въглен. Те в нищо не виждат доброто. Каквото хубаво нещо и да му кажеш, той ще ти покаже обратната страна. У Сатурн повечето черти са лоши, но някой път се случва, че има и добри страни. Една част от планетите действат зле върху човека, но благодарение, че другата част действа благотворно, те се взаимно компенсират. Сатурновите типове хора изобщо, храносмилателната им система е слабо развита, всякога имат развален стомах. Много недъзи има у тях. Те имат силен дух, критически ум. Ако искаш някой да ти намери погрешките и да ти покаже правия път, намери един Сатурнов тип. Това е френологическото им отличие. Центърът на разсъдъка у тях е силно развит. Личните чувства са чрезмерно

развити. Страхът у тях е тъй също силно развит, защото те гледат на лошата страна на живота. Всеки човек, който е песимист, от чисто френологическо гледище у него са силно развити страхът, предпазливостта, честолюбието, тщеславието. Съвестта е слабо развита; вярата и надеждата – също. Такъв човек като види, че не може нещо да реализира, той обръща другия лист и почва да проповядва своите възгледи. Те гледат през особено стъкло на живота.

Луната и тя упражнява известно влияние върху хората. Как се казват тия типове, върху които Луната указва влияние? – Лунни типове или лунатици. Те са хора на въображението. Един човек, върху когото Луната оказва влияние, ако започне някъде търговия, на 100-тях, 150 вярва. И затуй такива хора никога не прокопсват. Те все се чудят защо нещата стават тъй или иначе, все са изненадани. Те са поети, не се обезсърчават, имат много голяма вяра. Те вярват на късмет. Колкото гадателки има в София или другаде, те ще ги намерят, ще искат да им кажат нещо от късмета, като им гадаят било на кафе, било на боб, било на карти. Тия хора са още и иманяри, вярват, че има скрити съкровища в земята. Те не обичат да работят, надяват се на късмета си. Турците казват: „Ако ми е късмет, на крака ще ми дойде“. У тези хора челото им горе е широко. Лицата им са валчести, доста правилни. Те вярват в добрата страна на съдбата.

Марсовите типове са отлични. Те са смели, решителни, мускулести, по темперамент – холерици, войнствени хора. Щом го закачиш, тегли ножа си, особено като пие половин килограм вино, готов е да се бие. Извади ножа си и казва: „Ти онзи ден ме срещна на пътя, това ми каза, онова ми каза“. Марсови типове са англичаните, германците, те спадат под влиянието на Марс, а българите изобщо са сатурнови типове. Тук на Балканския полуостров владее този бог Сатурн, затова и ние не можем да се освободим от него. Където види култура, той казва: „Какво, култура ли!“ – и бърза да разваля. Американците са още и под влиянието на Меркурий, търговци, сметкаджии хора са те, затуй англичаните ги е страх само от американците.

Разбира се, това са само наброски от астрологията. Тя е една наука, която трябва да се проучи добре, защото има приложение навсякъде в живота. В човешкия организъм, във всяко едно положение на тялото, в устройството и формата на челото, на лицето може да познаете един човек към кои типове спада. Всички планети оказват влияние върху човека. За пример марсовите типове имат широки глави при ушите; зад челото главата им е широка. Те са смели и решителни. После у венерините типове и у всички други типове главата се отличава. Всяка една планета си указва своето влияние, тя си създава особен тип. Сега, разбира се, ученият човек трябва

да мине през влиянието на тия планети, да ги проучи, да ги съчетае и оттам насетне той ще почне да борави с друга материя, да създаде новото си тяло. Планетите, това са един ключ. Писанието казва, че Бог взел и направил човека от пръст. Тази пръст, този прах бе разпръснат из пространството, във всички планети, и Бог взе тази пръст, направи от нея каша и от тази каша създаде човека. Затуй всяка една планета указва известно влияние върху човека. Например Марс гледа колко желязо има в човешкото тяло. Той държи сметка за желязото, как се употребява. Слънцето държи сметка за златото; Луната държи сметка за среброто, Меркурий се занимава с живака и т.н. Тия елементи, които са вътре в човешкия организъм, те упражняват влияние. Ако у някой човек желязото има преобладаващо влияние, той е марсианец. Ако преобладава златото, голямо влияние има Слънцето. Обаче благородното, възвишеното у човека не зависи от количеството на златото, но от неговата активност. Ако златото у човека е чрезмерно активно, то е, защото има такива сили, които са свързани със златото. Когато известни магнетически и електрически течения минат през атомите на златото, те са, които правят човека един или друг тип. Те са, които превръщат неорганическото желязо в органическо, което упражнява влияние върху човека. Има още много други съставни елементи в организма на човека, които упражняват влияние върху него. Тъй щото за вас, като ученици именно, за да бъде тая наука достъпна, трябва ви воля. Разбирате ли? Волеви типове трябва да бъдете, но не в обикновен смисъл. Прост волев тип. Аз наричам волев човек този, който като си постави един идеал, да няма мъчнотия в света, която може да му попречи. Трябва да има воля, като тази на онези мъченици – макар 100 гвоздеи да му забият, да каже: „Христос пострада така, и аз мога да постъпя по Неговия пример“. Това е идеал! Един ученик, който е минал през всички тия изпитания, само той може да устои. Имайте предвид едно правило: докато един ученик не мине през всичките изпитания, той не може да влезе в царството Божие лесно. Това не е играчка. Да влезеш в България, в Англия е лесно, но да станеш гражданин на Англия, да заемеш видно място в някое заведение, за това се изисква време. Ако отидете в Англия, можете ли за една година да постъпите в Кембриджския университет? Не, трябва да минат 10–15 години. Казват някои: „Като влезете в царството Божие“. Как се влиза там, къде е това царство? Че царството Божие си има свои научни заведения, свои институти, професори, философи, има си свое художество, своя музика, свое музикално училище. Ще каже някой: „Къде е онзи свят?“ – В Млечния път е царството Божие. Значи трябва да минете през всичките изпити. И когато изпитите дойдат, най-първо ще бъдат на физическото поле, после ще дойдат изпити на вашето сърце и на вашия ум. Аз следя сега учениците, като се поставят на тия изпити, не могат да издържат един елементарен изпит – учат, учат, не могат да го издържат. И аз гледам, от

няколко години насам тия, които са чели окултни книги, говорят за онзи свят, но когато им се даде един малък изпит, колата им се върти навсякъде. Не може така! Колата трябва да се върти само в една посока!

Сега астрономите мислят, че навсякъде през пространството могат да идат, към Слънцето, към Месечината и пр. Може, но ако тръгнете към Слънцето, щом излезете от Земята, ще се натъкнете на един тъмен пояс, на една такава твърда, непроходима стена. Какво ще кажете тогава? Сега някои казват, че американците щели да хвърлят една граната към Луната. Но те трябва да знаят откъде я хвърлят. Има известни места горе в пространството, през които като мине, гранатата горе ще се разтопи. Пространството е пълно с такава електрическа енергия, каквато никой човешки ум не може да си представи. Сега съвременните хора мислят, че пространството е празно и можем навсякъде да пътуваме. Не, не е така. Някои казват: „Да иска Учителят да ни заведе някъде“. Как, вие сте толкова страхливи, треперят ви гащите от един най-малък изпит, как ще минете през едно такова силно течение! Туй пространство е населено със същества, някои от които са неприязнено разположени към хората. Те, като ви срещнат из пространството, питат: „Този невежа къде го водите? Назад към Земята!“ Те ще се изпречат пред теб да те изпитат, смел ли си, или не. Небето презира страхливите хора. Туй да го знаете! И в Писанието се казва: „Страхливите няма да наследят царството Божие“. Смели хора се изискват! Грешните хора на 10 километра се качват, но повече не смеят, смелост се иска. Ами как ще ви извади човек из вашето тяло? Щом река да ви извадя из тялото, ще кажете: „Ами после как ще се върна?“ И наистина, не можем да ви извадим из телата, понеже има известно съотношение; кармически всинца сте затворници, тъй щото и да искате, аз няма да ви извадя от телата ви. Вие сте обковани с букаи за 10–15 години. Ами ако аз ви пусна из затвора и вие не се върнете в тялото си? Ще питат: „Кой им отвори вратата да излязат?“ Нима мислите, че вие сте от много благочестивите?

Първото нещо: когато на един окултен ученик покажат книгата на миналите животи, когато му покажат една тъмна страница от неговия живот, той трябва да знае Истината, трябва да е решителен, смел и безстрашен. Ще ти покажат една тъмна страница и ще ти кажат: „Туй си направил“. – „Да, направих, ще го изправя.“ Ще ти покажат друга страница: „Ти това направи“. – „Да, и него ще изправя.“ Ще бъдеш смел и решителен, окото ти да не трепне. Всичките престъпления от памтивека ще ти покажат и ти да кажеш: „Ще ги изправя“. Потрепериш ли, или се помолиш на когото и да е – свършено е. Не, смело, решително ще признаеш: „Да, аз го направих, но сега аз ще изправя всичко“. Туй е задачата на окултния ученик! Затуй се казва, че който победи страха, той

ще влезе в царството Божие. Значи смелост и воля се изисква от вас като ученици. Тогава ще бъдете души. Сега, ако посещавате една школа, каквато и да е, където и да е, била тя в Индия, в Китай, в Тибет, в Америка или в Германия, във всички тия братства има едно и също правило: всички ще ви подложат на изпит. Във всяка една окултна Школа правилото навсякъде е едно и също. И в двете школи, тази на Бялото Братство и тази на черното братство, правилото е едно и също. Най-първо, ученикът ще се изпита верен ли е, или не. Вярност, смелост се изисква. Без страх и без съмнение в този път! Придобиете ли туй качество, тогава ще пристъпим към първите уроци на онова истинско знание, за да се освободи духът ви от връзките на материята, ограниченията и престъпленията. Тогава ще се познаете и ще почнете с Любовта. Аз зная тука един младеж, който принадлежеше към една баптистка секта. Като се обърна към Христа, почувства се тъй бодър, тъй смел, че си казваше: „Който пехливан да ми излезе насреща, ще мога да се боря с него“. Не се мина една година, яви се този пехливан и го бутна на земята. Погледна той към него и почна да му се моли. Заряза тогава и баптизъм, и християнство и се върна пак в света. Няма да го викаш онзи, той е пехливан. И в съвременните църкви има тази слабост, гдето казват, че Христос всичко ще направи за нас. Аз ще им възразя: Ако Христос прави всичко, защо в църквата има толкова страдания? Защо не е направил Христос всичко? Защото не вярват всички в Христа. Христос е направил всичко, но и от нас се изисква да направим нещо. И всичката заблуда е там, че ние оставяме Христос всичко да върши, но затуй и работите не вървят добре. Ученикът трябва да бъде смел и решителен – нищо повече! Христос казва: „Аз извърших моя дял, ти можеш ли да вървиш по моя път?“ Ти искаш да Го следваш, но знаеш ли колко камшика Му удариха? – „Не зная.“ Те Му удариха 1, 2, 3, ... аз няма да ви кажа числото. Христос запитва: „Толкова камшика можеш ли да издържиш? После, знаеш ли тежестта на този дървен кръст, който аз носех? Ти такъв кръст можеш ли да носиш?“ Апостол Павел казва: „Това не е шега работа!“ Да, но трябва да се мине. Казва някой: „Учителю, заради мене не може ли някой да носи този кръст, пък аз да мина през царските врати?“ Не, не може, всеки сам трябва да си носи кръста. Не само сега става това, но всякога е било и ще бъде. В Египет, в Индия всеки един ученик, когото прекарват през първото, второто, третото посвещение, го слагат да носи един голям кръст. Четири–пет дни ще пости и ако издържи, ще получи посвещение. Някой път има случаи, когато учениците умират на кръста и се свършва с тях. Тъй щото има разни начини за посвещение на ученика. Не мислете, че е лесна работа истинското ученичество. Казвате: „А, лесна работа е“. Кръст има, туй не е лесна работа! За ученика е лесна тази работа, когато той е смел. Първото нещо, което трябва да знаете, е, че трябва да бъдете смели. Положението, което заемате в обществото, не трябва да ви препятства да бъдете смели в живота. Ако при сегашните

условия си търговец, а трябва да проповядваш Христовото учение, това именно ще ти бъде слабата страна, но туй ти е изпитът. Поставен си там като търговец, да те изпита Господ дали ще лъжеш хората. Търговията, това е място на лъжата. Ти ще кажеш: „Няма да лъжа!“ – Ама против твоя интерес е. Нищо, честно ще продаваш стоките си. Ти си ученик, но си поставен търговец, за да придобиеш честността, тя не ти достигала. Страхлив си, като ученик, ще те направят хирург-лекар. Хубаво ще правиш операциите, не само отгоре-отгоре, за пари, но внимателно ще ги правиш. Изпитват те. Та всички професори, свещеници, съдии, и това са изпитни места, през които ще минете. Свещеник си, някои мислят, че тази служба е една привилегия. Не, изпит е това. Ти ще заемеш това място и щом ти изпитат ума, ще те уволнят и ще кажат: „Сега ще ти дадем истинското място“. Та всеки на своето място трябва да се изпита докрай.

Гледам сега някои студенти, ученици ми казват: „Учителю, да напуснем университета“. Не! Ти ще свършиш университета, че после, ако искаш, закачи дипломата на гвоздея. „Ама губене на време е то, ще бъда по-полезен в Новото учение“. Не, щом ти не свършиш тук университета, ти и там не ще може да бъдеш полезен. Нищо повече! Ще положиш всичкия си труд, ще свършиш и диплом ще вземеш. Който се учи, ще свърши. Във всяко едно отношение, където те поставят, трябва да гледаш тъй реално! Ще бъдеш смел и решителен! Някой казва: „Мен не ми трябва много знание, нямам пари“. Не, ще работиш и пак ще свършиш училището. Аз се чудя на американците, те дават отличен пример в това отношение. Аз съм видял американци – лук кълца и пак гледа латинската граматика. После пак реже лук, бърка в тенджерата и чете: „Homo hominis lupus est“. После се обърне към картошките, поглежда ги и от време на време прочита нещо от гръцката граматика и т.н. Тъй работи 4–5 години, докато свърши университет. И аз бих желал някои от вас да ги пратим в Америка. Колко от вас са смели? Там има образувани големи братства, в които влизат много студенти. Върнат се от университета, поставят си престилките, работят, изкарват си прехраната. Едни на други си помагат. Похвална черта е тази. В туй отношение те са незаменими. Там няма да срещнете човек, комуто да дават пари в помощ, това е срамота. Там всеки си изкарва прехраната с труд. Ако някой е богат ще каже: „Имам малко работа, искаш ли да ми помогнеш, ще ти платя“. Ще ти плати достатъчно, но ще работиш. По три пъти на ден ще ходиш в дома му да чистиш печката, да пренасяш въглища, но трябва да работиш. Всеки трябва да работи, а не както тук – даром. В туй отношение американците са незаменими. Те са меркурианци, сметка има у тях.

И тъй, най-първо ще развивате тази черта: смелост на сърцето, смелост на ума и смелост на волята. Тия три черти ще развият у вас необходимите ви

способности. Въображение трябва да имате. То е майка на идеите. И после, разсъдъкът ви трябва да е развит. Чувство за музиката трябва да имате, за да бъдете весели. После, трябва да е силно развита способността за сравнението, да съпоставяте нещата. Съвестни трябва да бъдете; хора на Природата трябва да бъдете; Любов към Бога трябва да имате; милосърдие трябва да имате; самоуважение трябва да имате; смелост трябва да имате; дружелюбие трябва да имате. Много неща се изискват от вас! За пример, понеже българите са сатурнови типове, те не са толкова учтиви. Българинът казва: „Не давам стола си". Да, защото си Сатурн, само за себе си гледаш. Етикеция в такъв човек няма, само за себе си гледа. Той счита, че всеки човек е по-долен от него. „Няма по-достоен човек от мене", казва. Тъй мисли Сатурн. За да даде стола си, той трябва да е някой алтруист, да спада към друг тип. Много е естествено такъв тип да не отстъпва.

Когато се проповядва едно учение, лесно се говори, мъчно се прилага. Сега забелязвам, ред ученици, наместо аз да ги изпитвам, те ме изпитват. И да видите какви задачи ми задават! Казват: „Хайде, Учителю, как ще решиш тази задача?"

Ще ви направя една бележка тази вечер. Онзи, който ще дохожда на нашите екскурзии, не трябва да пости. Разбирате ли! Онзи, който пости, на разходка да не излиза. Туй е едно от правилата. Ученик, който дойде на екскурзия, трябва да си носи хлебец, да пие вода и да благодари на Бога. А пък онзи, който иска без хляб да мине, нека остане в София. На екскурзия всички ще бъдете сити. Гладни хора ние не искаме, нито такива, които постят, защото ще се компрометират разходките ни.

Ще ви направя друга една бележка.

Постенето, това е начин за обновление на човешкия организъм. Във вас не трябва да влиза туй тщеславие, да се надминавате кой повече дни да пости. Не е това идеята. Главната идея в поста е да събужда скритата сила в клетките и да обнови организма. Но трябва да работим по-разумно. В поста се върви последователно. Има известни закони, които трябва да се спазват. Ако ти си определиш пост, без да знаеш защо ти е, той не е полезен. И после, трябва да се спазва времето, трябва да се спазват и дните, когато ще се пости, а вие нищо не спазвате. Ако започнете вашия пост в понеделник, ще имате един резултат, ако го започнете във вторник, ще имате друг резултат, ако е в сряда, четвъртък, петък, събота, неделя – различни резултати. Тънкости има в поста. Ученикът, който учи една наука, трябва да бъде внимателен. Има закони, които по възможност трябва абсолютно да се спазват, за да дадат добри резултати. Нали по тия резултати трябва да дадем на външния свят образ, да видят в какво се

състои нашето учение? Ако ние не спазим правилата, ще имаме криви опити и външните хора ще кажат: „Ето докъде стигнаха!“ Пък ако искате да покажете геройство, най-силните които са, може да ви подложим на 15–20–30–35–40-дневен пост. Тогава ще изберем помежду вас някой ученик и ще му кажем: „Ти еди-къде си, еди-как си ще издържиш поста си, 40 дни няма да те има между другите“. Изпит е това! Тия между вас, които ще могат да издържат такъв изпит, са само двама, трима, четирима, пет, шест до седем. Ако има такива седем души герои в България, много работа може да свършат. В Библията се говори за пророк Илия, който постил 40 дена, за да се магнетизира. В поста не трябва да се плашиш. Постът, това е едно средство да се махне страхът, да се контролира стомашната система, да се контролира кръвообращението и мозъкът. После, при поста трябва всякога да сте много буден, да сте нащрек, защото тогава човек става много чувствителен, привлича известни динамически сили от Природата и трябва да знае как да се справя с тях. В противен случай ще си създадете неприятност. С тази забележка аз предупреждавам учениците. Желанието ви да постите е добро, аз го уважавам, но ще бъдете много умни.

После, аз искам да се урегулирате помежду си. Гледам, някои от вас почват да заспиват. Това не е упрек, но туй показва, че тук в събранието не сте хармонирани. Тук има някои сили, които трябва да изпъдим. Едни черпят повече, а други дават повече. Правилна обмяна няма. Ако обмяната между вас е правилна, всички ще бъдете бодри. Сега забелязано е в Америка, гдето се събират в някои събрания около 2–3 хиляди души и най-малко 100 души от тях спят, хъркат, чисто по американски, не могат да слушат. Това може да се случи не само със слаби натури, но и с най-силните – заспиват. Един от видните, активни проповедници – Муди, разправя за едно подобно свое заспиване в църквата. То е станало при следния случай. Често в Чикаго дохождат видни проповедници, които държат проповеди върху важни въпроси от Евангелието. Извикват един проповедник, голяма знаменитост. Дохожда той и говори нещо за дявола. Обаче Муди закъснял и не могъл да чуе какво се говорило за дявола. Той извиква втори път същия проповедник, който на другия ден щял да говори. Обаче дяволът пак устроил мрежа на Муди. Събранието било определено към 7:30 часа вечерта, а в 6 часа Муди ял хубав американски салам. Американските проповедници не са вегетарианци. Отива Муди на събранието да слуша проповедта за дявола, но от тежест в стомаха заспал и пак не могъл да чуе. Питат го: „Муди, как е работата?“ – „Остави се, дяволът и саламът разбъркаха работата.“ Сега, ако някой от вас е предразположен за спане, той трябва да знае, че връзките в дадения случай помежду ви не са хармонични. И този, комуто се приспи, трябва да промени мястото си. Ти променяй мястото си в салона, седни напред, вляво, вдясно, сядай навсякъде, докато дойде онова състояние, при което да няма черпене. Сега

ние желаем да се обменят енергиите правилно. Онзи, който заспива, то е, защото от него черпят повече, той дава повече. За това много естествено е туй заспиване! Ако аз изтегля от някого 4–5 килограма кръв, той ще заспи. Ако е постил 10 дена, пак ще заспи, слаб е той в тялото си.

Та казвам ви като на ученици, най-първо ще се учите да контролирате мозъка си. Събирайте енергията в Природата и я пращайте в слънчевия възел, в сърцето, в гортана, в челото, в задната част на главата, в горната част на главата и след туй прекарайте тази енергия около тялото си. Почнете да правите тия магнетически душове, докато се образува една светла магнетическа аура около тялото ви и тогава ще се усетите свободни.

Сега мнозина се оплакват, че са станали толкова чувствителни, че като отиват на някое светско събрание, почват да заспиват. Значи светът е по-активен от вас, черпи от вас. Ето защо вие не трябва само да развивате чувствата си, да ставате чувствителни, но трябва да имате знания, да развивате волята и ума си. Не трябва да бъдете слабохарактерни. У някои от вас дължината на палеца, тази фаланга, която изразява волята, не е достатъчно дълга, но можете да развивате волята си постепенно. Разумно можете да развивате волята си! И тогава може някой път да ви дам едно упражнение за привличане добрите влияния на планетите. Някога не смея да ви давам такива упражнения, понеже ще изпаднете в суеверие, а то е много опасно. Да станеш суеверен, то е друго зло. Животът трябва да се гради разумно.

Сега у всинца ви има добри желания, но ще бъдете смели и решителни! После, ще имате непреодолима любов, непреодолима вяра, непреодолима надежда, милосърдие, разсъдителност. Туй са чувства и способности, които ще предизвикате в себе си. Сега аз виждам, че по някой път че вие можете един друг да си напакостите. Ако вие имате един приятел, този ваш приятел в даден момент може да ви причини най-голяма полза и най-голяма вреда. Как? Щом двама приятели се сближат, техните астрални тела се свързват и енергиите от единия почват да преминават в другия, и обратно. Ако единият заболее, заболява и другият. Ако единият умре, и другият умира. Туй е факт. Ако някоя жена обича мъжа си и той умре, то и жената отива след него. Или пък, ако мъжът обича много жена си, щом тя умре, и той умира. Това става ако са много привързани. Но ако жената повдига мисълта си, тя повдига и мъжа си, защото никой сам нито пада, нито става. Някой път ние искаме да се свържем с Христа. Как ще се свържем? Ако се свържем със своя порочен живот, ние ще Му причиним страдания. Христос не иска тъй да се свържем с Него.

В окултната Школа ще развивате туй мъжество, тази сила, да работите за

своето повдигане. Някои от вас имат по-добри условия, някои имат по-слаби условия. По-силните, у които умът е развит, ще помагат на по-слабите, на които умът не е тъй развит, не могат да разсъждават дълбоко. У едни практическият ум не е развит, други не могат да мислят философски, и трети имат воля, но сърцето им е сухо. Сега, тъй ще събирате, че ще гледате да дружите с онзи, който има добър ум, добро сърце. Като дойде до волята, пак тъй ще постъпвате. В туй отношение хората могат да си помагат взаимно. И да не мислите, че всичко може да направим. Всичко може да направи човек, но кога? – Когато е свързан с Христа, т.е. в дадения момент той е свързан с всички добри, с всички съзнателни хора, които имат един и същ стремеж. И като станете ученици, вие ще се свържете с всички ученици по земята.

Някой път аз казвам, че не сте ученици. На физическото поле сте ученици, но в астралния свят не сте, в Божествения не сте. Туй подразбирам. У всинца ви трябва да има един съзнателен подтик. Не искам само съзнанието ви да работи, да се самоосъждате, но моето желание е да живеете във вашето подсъзнание и свръхсъзнание. По някой път трябва съзнанието и самосъзнанието да ги отдалечавате, те ви спъват. Почне ли човек да се занимава със своите или с погрешките на другите, той се спъва. Не се стремете да си криете погрешките. Може ли един художник да скрие погрешката си в картината? Един музикант може ли да скрие погрешката си в пеенето или в свиренето си? Един оратор може ли да скрие своя дефект в речта си? Има известни изкуства, дето може да се скрие една погрешка, но дойдем ли до художника, и децата ще забележат погрешките му. Музикант си, няма скрито-покрито; писател си, оратор си – също. Като чете човек книгата, той ще види погрешката. Ще кажеш: „Моя е погрешката, ще я поправя“ – нищо повече! Не се извинявай! Погрешката се дължи на това, че не си взел вярно тона. Не казвай „Малко винце пих“, или пък „Въздухът беше студен“. Не, не, причината не е нито във винцето, нито във въздуха. Причината е у мене, аз трябва да пея правилно! Нищо повече! Или не може да пишеш. Аз имам едно правило: „Не можеш“ – ще съзнаеш. И колкото по-добре съзнаеш, толкова по-добре ще пишеш. Трябва да се съзнаят фактите. Има неща, които не можем да крием. Ще бъдете смели и решителни! Няма да кажете: „От мене нищо няма да стане, аз съм неспособен“. Не, във вас има повече способности, отколкото предполагате, но не знаете как трябва да разработите тези способности.

Сега, аз ви говоря от толкова години в България, минал съм през най-лошите условия, опитал съм ги, но човек трябва да бодърства много и ако не бодърства, може да бъде пометен. Бодърства ли, няма мъчнотия, която човек да не може да победи. Някой път нещата сами по себе си се разрешават. Ще бъдете смели и решителни! Ще вярвате, няма да се

съмнявате! Някой ме пита: „Къде е това Бяло Братство?“ Най-после, може да се зададат и други въпроси: „Къде е Господ?“; „Къде е Христос?“ Ако питате един ясновидец, той ще ви каже дали тази вечер е тук Христос, или не. Той ще Го види. Няма събрание, което ако духовете на хората са въодушевени, обладани с възвишени мисли, и да не ги посети Христос най-малко за 5–10 минути или да няма друг някой представител от Бялото Братство. Достатъчно е двама души да си повдигнат мисълта нагоре, и ще ги посети Христос. Ще кажете: Ама може ли Христос да бъде едновременно на толкова места? То е смешно схващане! Христос едновременно може да присъства на всички събрания в света. Време и пространство в духовния свят няма. Не че не съществува, но времето и пространството не е едно препятствие. Ако влезете в духовния свят, времето и пространството улеснява хората, сближава ги. Тук ги раздалечава, а в духовния свят ги сближава. Следователно аз мога да ви приведа следното сравнение: всички окултни събрания, които стават по лицето на земята, може да ги съберете в една орехова черупка. Е, питам тогава: Христос не може ли да ги слуша изведнъж? Това не зависи от формата на нещата, то зависи от интензивността вътре.

Сега аз ще ви обясня какво означава тази черупка. Съзнанието на Христа, Неговото присъствие е толкова силно, че Той схваща умовете на тия хора идейно. Този орех е толкова голям, че всичките събрания може да се съберат. Но ако вие го възприемете буквално, ще кажете: „Ако това е истина, голяма лъжа е“. Не, има такава възможност.

Сега понеже Сатурн господства над българите, вие ще бъдете внимателни спрямо него. В какво отношение? – Няма да му разправяте вашите идеи. Мълчете си, гледайте да го изненадате. Когато реализирате нещо, тогава да разбере той. Щом кажеш какво си намислил, той ще развали работата. И затова на българите работата върви дотогава, докато никой не я узнае. Узнае ли я някой, всичко се разваля. Вземете примера с Балканския съюз. Създаде се, но Сатурн дойде, намеси се и развали работата. Той направи такава каша, че българите и сърбите и до днес не могат да се помирят. И в религиозно отношение пак Сатурн е, който пречи. И в Школата – също, навсякъде е той. Аз гледам, дойдат съмнения, пак той – същата чорба.

Сега трябва да имате критически ум. За каквото и да е, разсъждавайте здраво! Ние от ученици, които разсъждават здраво, не се плашим. Онези от вас, които имат най-противоположен възглед, даже и тези, които мислят, че всичко може да развалят, и те са „добре дошли“. Нека опитат. В Школата има губерки, които са толкова нажежени, че които много знаят, ще ги сложим на губерките.

Ще бъдете умни! Тази Школа е от памтивека. През нея са минали хиляди, хиляди същества. Които са минали и спазили правилата, те са приели диплом и благословение. Те са излезли от тази Школа и сега се радват. И вие гледайте да минете същия път, да приемете диплом и благословение. Не мислете, че тази програма ще се измени. Тя е една Божествена Школа, ще минете по всичките правила, не я критикувайте. Имайте вяра, опитайте, може да поставите всичко на най-голям опит. Но веднъж като опитате, не се съмнявайте. Може да ви дам микроскопически опити да направите – опитайте, но не се съмнявайте, за да не се спъвате в пътя си като ученици.

Аз бих желал всички да минете през тази Школа и всеки да счита за привилегия, че е ученик, и да каже: „Аз ще бъда един от примерните окултни ученици“. В себе си да каже това: „Ще бъда един от примерните ученици!“ Съмненията ще дойдат, може да ви приказват, но вие ще вярвате. Настоявайте: „Ще бъде, ще бъде, ще бъде. Вярвам, че ще бъде!“

Изпейте упражнението „Сила жива, изворна, течуща“.

Размишление

22-ра школна лекция на Общия окултен клас (II година), 12 март 1923 г., София.

1923_03_14 Силата на тъмнината и светлината
лекция пред специалния клас
14 март 1923 г.

СИЛАТА НА СВЕТЛИНАТА И ТЪМНИНАТА

Поздрав: Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Чете се резюме на темата "Ползата от реките, моретата и океаните".

За бъдеще ще ви дам следната задача: ще вземате по две лекции от миналогодишните, ще вадите писмено резюмета и ще ги четете в клас. Двама ученика по желание ще се ангажират с тези две лекции. Същевременно ще повтаряте и упражненията, дадени в лекциите. Ако срещнете нещо, което не разбирате, тук ще го допълним. Лекциите трябва да се заучават добре, да се прилагат, за да дадат нужния резултат. Ако ученикът не е готов, той не може да се ползва от Природата. Това е особено необходимо за окултния ученик. Мозъкът на ученика трябва да бъде разработен, добре сформиран, за да влезе във връзка със силите на Природата, да се ползва от тях. Ако не работи върху себе си, той няма да се ползва от знанията, които му се дават в Школата.

Допуснете, че пътувате вечер с един ваш приятел; той ви дава една ябълка, но в тъмнината не виждате каква е тя – здрава или гнила. Захапвате ябълката, но веднага усещате, че е гнила и бързо я изплювате навън. Следователно, каквото гнилата ябълка представлява за вас, такова нещо са вашите нечисти мисли и желания за Невидимия свят. Достатъчно е да проектирате една такава мисъл или едно такова чувство в Невидимия свят, за да го изплюят веднага навън. Ето защо, за да се ползвате от силите на Природата, от Знанието, което ви се дава, от вас се иска Абсолютна чистота на сърцето. Който разбира какво значи Чистота на сърцето, той ще се ползва; който не разбира, той ще бъде поставен на изпит сам да преживее нечистотата на своето сърце и да се изчисти. Всичко, което се дава и изисква от окултния ученик, е на място, тук нищо не е произволно. Мнозина считат окултизма, окултната наука за нещо опасно. Не, окултната наука осмисля Живота, дава подтик, импулс към Знания, тя показва на ученика пътя към Истината, тя го учи как да се ползва от енергиите на Природата и как да трансформира своите енергии.

На Фигура 1 са представени три схеми, които показват различните прояви или движения на енергиите в Природата. Първата схема представлява

уравновесени енергии на ума, на сърцето и на волята. Човек, у когото тези енергии са уравновесени, се отличава с голяма разсъдителност – преди да пристъпи към някаква работа или преди да каже нещо, той всичко обмисля добре и тогава пристъпва към работа. Втората схема представлява енергиите на млад човек или на дете, за които всичко, що лъщи, е злато – те гледат на нещата оптимистически, мислят, че всичко цъфти. Третата схема представлява енергиите на възрастния, на стария човек. Ако наблюдавате едно старо дърво и един стар човек, ще видите, че те си приличат: клоните на старото дърво са увиснали надолу, както енергиите в стария човек. Старото дърво и старият човек се намират повече под влиянието на земните сили, отколкото под влиянието на слънчевите. Казват за старото дърво и за стария човек, че са изгубили своята пластичност и пъргавина, вследствие на което се навеждат надолу. От разбиранията, от идеите на човека зависи дали ще бъде млад, или стар, т.е. дали енергиите в неговия организъм ще бъдат възходящи или низходящи. Че е така, виждате от случаите в живота: срещате млад, 20-годишен човек, на когото физическите енергии са възходящи, но духовните му енергии са низходящи – той мисли, чувства и действа като 80-годишен човек. Този човек ще ви говори само за смърт, за отрицателни неща в живота. Енергиите на този човек вземат посока към Земята; казват за него, че преждевременно е остарял. И обратно: срещате стар човек, но с възвишени идеи, с висок идеал; той не се прегърбва като стария, но върви изправен и бодър. Защо? Идеите му го привличат към Слънцето.

Следователно в Природата съществуват главно два вида енергии: низходящи, наречени енергии на тъмнината в Живота (Схема III), и възходящи, т.е. енергии на Светлината (Схема II). Схема I представлява кръстосани енергии на Светлината и на тъмнината. Дето тези енергии се уравновесяват, там започва разумният Живот. В този Живот има светли и тъмни места, върхове и долини, вследствие на което се явяват сенки. Сенките са предметите, които човек трябва да изучава.
Как се познава кога човек живее в Светлината и кога – в тъмнината? За да отговоря на този въпрос, ще си послужа със следното обяснение. Във втората схема са представени възходящите енергии на Природата, т.е. – животът на Светлината. Най-високата точка на Слънцето е зенитът – тогава слънчевите лъчи са най-силни и падат точно перпендикулярно към Земята. Ако в този момент човек погледне към Слънцето, очите му не биха могли да издържат тази светлина – те веднага ще се свият, ще вземат елипсовидна форма. Едновременно с очите той ще свие и веждите си. Който го погледне, ще каже, че този човек е много сериозен. Значи сериозният човек живее в Светлината, в деня на Живота. Наистина, който е роден през деня, когато Слънцето силно грее, той има продълговати очи, не много отворени. Ако този човек влезе в тъмна стая, той ще напрегне

очите си, ще ги отвори, за да различи предметите. Оттук казваме, че всеки който е роден вечер, той е с големи отворени очи. Всички хора, които живеят в тъмнина, имат широко отворени очи и вдигнати нагоре вежди. Когато искат да кажат на човека да бъде внимателен, съветват го да отваря очите си на четири. Това е пословица, на която липсва нещо, не е съвсем пълна. Човек трябва да отваря очите си на четири, но вечер, когато е тъмно; през деня няма защо да отваря очите си на четири. Следователно тази пословица се отнася до хора, които живеят в нощта. Ако човек живее дълго време в тъмнина, очите му постепенно започват да изпъкват навън. Хора, на които очите са силно отворени и изпъкнали, са много груби. Студът, градът, снегът, сланата се дължат на тъмните сили в Природата. Омразата, завистта, злобата – изобщо всички отрицателни чувства се дължат пак на тъмните сили в Природата. Ако очите на някой човек са изпъкнали, но елипсовидни, не много отворени, това показва, че той е роден в тъмнина, но има желание да влезе в Светлината. Той разбира грубостта си, но се въздържа, стреми се да прояви своята мекота. Някои хора са родени в тъмнина, но живеят в Светлина, работят за своето смекчаване; други пък са родени в Светлина, но живеят в тъмнина, работят с грубите сили на Природата.

Като знаете това, пазете се да не смените състоянието си – да изпаднете от силите на Светлината в силите на тъмнината. Щом се натъкнете на тъмните сили, започнете да работите да ги превърнете в положителни, в сили на Светлината. Това значи да уравновесите силите на своя организъм. Пазете се от тъмнината, без да се страхувате от нея. Силите на тъмнината са необходими за растенето – всички живи същества растат, събират енергия и почиват все в тъмнина. За да се развива вашата мисъл, вие непременно трябва да се движите между силите на тъмнината и Светлината – първите ще оформят мисълта, а вторите ще дават сила и движение на тази мисъл да се реализира. Тъмните сили са свързани с черните лъчи на Светлината, а светлите сили са свързани с белите лъчи на Светлината.
Сега, дръжте в ума си идеята, че Природните закони не са произволни. Те са разумни и строго определени. Има закони на необходимостта, но има закони и на Свободата. И едните, и другите са разумни, вследствие на което вие трябва да се съобразявате с тях. Задачата на окултната наука е да посочи на ученика методи как да се справя с природните сили и закони. Щом сте дошли на Земята, ще имате страдания, изпитания, нещастия, с които трябва да се справяте разумно. Не е въпрос да се обезсърчавате или отчайвате, обезсърчението нищо не допринася. Радвайте се, че ви се дава Светлина да разбирате нещата и да знаете как да разрешавате мъчнотиите си. Ако нямахте тази Светлина, мъчнотиите щяха да ви завлекат. Като ученици вие ще можете разумно да ликвидирате с кармата си. Кармата на

човека представлява сбор от сили на тъмнината, които вие трябва да разсеете. Когато се справи с кармата си, човек ще живее в закона на дихармата.

Що е дихарма? Дихармата е Благодатта Божия, за която Христос казва: "Всички ще бъдете спасени по благодат." Дихармата е сбор от светли сили, тя представлява Светлината в Живота. Вие сте ковачи, творци на съдбата си – желязото е в ръцете ви, огънят е пред вас. Какво ви остава тогава? Нищо друго, освен да вземете желязото, да го турите в огъня и внимателно да го обръщате от една страна на друга, да изкарате нещо от него. Какво ще изкарате от нагорещеното желязо? Каквото пожелаете – и гвоздеи, и ключове, и брави на врати, и рала, и мотики. Като работите с нагорещеното желязо, трябва да внимавате. Внимание се иска от вас! Ако сте внимателни и разумни, добре ще ликвидирате с кармата си и ще влезете в дихармата. Ако не сте внимателни и разумни, кармата ще ви завлече.

Сега вие сте дошли до една област, наречена област на забавите. Ако останете повече време в тази област, съществата, които живеят там, ще спрат развитието ви. Те са същества, изостанали в еволюцията си, те са същества без никакъв морал, без никаква култура. Когото видят, те започват да го хвалят, да казват, че е герой, талантлив човек – ще му разправят различни легенди, предания, докато го оплетат. Щом го оплетат, ще го оставят сам да се разправя. Като се намери между тях, той ще изпадне в положението на петела, за който се говори в баснята "Петел и лисица". Един петел намерил парче сирене на земята и се качил на едно дърво – там да го яде. В това време една лисица зърнала петела и започнала да мисли как да вземе сиренето от устата му. Да се качи на дървото при него – не може. Тогава тя отишла под дървото и започнала да се разговаря с петела: "Петльо, чудно красива птица си! Като гледам перата ти, тъй хубаво нашарени, като гледам гребена ти, червен, месест, като корона на главата ти, чудя се кой те създаде толкова красив, толкова гиздав и напет. Не съм срещала друга птица тъй красива като теб. Пък и пойна птица си, гласът ти – цяла музика. Щастлива съм, ако би ми запял, да чуя гласа ти." Поласкан от думите на лисицата петелът отворил уста и закукуригал. Сиренето паднало на земята. Това лисицата и чакала – тя се спуснала към сиренето, сграбчила го и избягала.
Сега и на вас казвам: не се поддавайте на ласки и похвали, защото като петела ще изкукуригате и ще изпуснете сиренето от устата си. В случая сиренето представлява условията, необходими за вашето развитие. Може да не изгубите всички условия, но колкото и да изгубите, след това трябва да чакате известно време отново да дойдат същите благоприятни условия. Благоприятните условия идат периодически. Окултната наука дава ред

математически формули, чрез които могат да се правят изчисления, да се определи в коя година, кой месец, кой ден и кой час през деня ще дойдат благоприятни условия за всеки човек отделно. Тези условия ще се изразят във вид на възходяща енергия с определена интензивност и бързина на движение. Тази енергия ще повдигне човека и ще му даде тласък нагоре. Това се определя и от благоприятните съчетания на планетите. Като ученици вие трябва да изучавате тия неща, вътрешно да познавате кога какво ще дойде и да сте готови добрите условия да използвате за добро, а с лошите – да се справяте разумно. Дойде някой отвън или вътре във вас и казва: "Не стой на това място!" – "Защо?" – "Не стой на това място, нищо повече! Това място е опасно." – "Докажи, че е опасно." Как ще се докаже? Ако не слушаш, ще го опиташ. Ти си седнал на един камък в средата на една суха река, свириш си спокойно и за нищо не искаш да знаеш. Обаче на планината вали силен дъжд, който постепенно слиза надолу. От полите на планината започват да слизат големи порои и в скоро време реката прииждa, залива околността. Докато успееш да избягаш, водата ще те отнесе и завлече по течението си. – "Сега вярваш ли на думите ми?"

Следователно ще знаете, че такива опасни места съществуват и в областта на окултизма. И там има сухи реки, които могат да придойдат от големите порои. Като знаете това, ще бъдете послушни. Щом ви се каже да напуснете мястото, на което седите, да престанете да свирите и да отидете на някое безопасно място, не питайте защо и за какво, нито чакайте да ви се доказва. Веднъж влезли в Школата, вие трябва да изучавате окултните сили, да се борите, да вземете надмощие над тях. Някои от тия сили са като лисицата: когато някой започне да ви хвали, ще знаете, че сиренето ви ще отиде. Изслушайте го внимателно, но не бързайте да си показвате гласа като петела. Кажете: "Сега съм зает, имам малко работа. Като свърша работата си, тогава ще ви попея." Спокойно изяжте сиренето си и тогава кукуригайте. Не бързайте да кукуригате, не бързайте да покажете гласа си. Ако първо изядете сиренето, а после кукуригате, работите ви ще вървят добре.

Сега, от всички се изисква послушание. Послушанието е първото качество на окултния ученик. Той трябва да проявява послушание към разумните закони и сили в Природата. Послушанието е условие за ученика да уякне. То усилва вярата му във великите закони на Природата, чрез които Бог работи. Като знаете това, всичко правете в името Божие, за да се ползвате и вие, и ближните ви от Неговото благословение. Ученикът трябва да работи съзнателно, да придобие съвършенство, към което се стреми. Всеки може да бъде съвършен. Казано е в Писанието: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш, който е на небеса." Когато придобиете съвършенство, тогава само ще разберете какво нещо е Любовта, Мъдростта и Истината.

Който не е съвършен, той не може да разбере какво представляват Любовта, Мъдростта и Истината. Ако искате да станете съвършени, вие трябва да се подчините на великия Божи закон. Щом придобиете съвършенство, ще разберете думите, вложени в поздрава, който тази вечер дадох: "Само светлият път на Мъдростта води към Истината".

Работа, учене се изисква от всички. Съзнателно изучавайте своите прояви и действия. Изучавайте почерка си, за да видите в какви форми изявявате своите енергии. Като пишат, някои започват добре, свършват зле: в началото буквите им са едри, а колкото отиват накрая, стават все по-дребни. Такива хора в началото са силни, а накрая отслабват; на тях не може да се разчита. Буквите трябва да бъдат по възможност по-елипсовидни, но не еднообразни. Всяка форма на буквите трябва да отговаря на енергиите в човека. Щом има съответствие между формата на буквите и енергиите на човека, той сам е доволен от себе си и от своя почерк. Почеркът трябва да е четлив, да не става нужда други да го разчитат. Като ученици на окултна Школа вие трябва да имате красив почерк. Ако почеркът ви не е обработен, ще се упражнявате в писане всеки ден от десет до тридесет минути. Ако на младини почеркът ви не е красив, и на старини ще остане такъв. Трябва да знаете, че почеркът се отразява върху характера на човека. Работете съзнателно върху себе си, за да бъдете добри ученици.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Книги:

* Силата на тъмнината и светлината

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_03_19 Смисълът на противоречието

СМИСЪЛЪТ НА ПРОТИВОРЕЧИЕТО

(Прочетоха се няколко теми върху „Произходът на музиката“.)

Какво разбирате под „концентриране на мисълта“? Тази дума може да се разгледа като съставена от думите: „кон“ и „центрум“. „Кон“ значи „със“, и „центрум“ значи „център“, т.е. мисъл с центъра си, следователно има мисли с център, има и мисли без център. Концентриране, това е волев, съзнателен акт на душата – да събереш мисълта към нейния център, т.е. там, гдето може да се използва. Значи мисълта иде отвън и се отправя към един център, както малките изворчета се съсредоточават към една голяма вода, която е впрегната на работа.

За следния път ще ви задам темата „Произходът на мисълта“.

Щом знаете това нещо за мисълта, по същия начин ще разсъждавате и вие, естествено да върви мисълта. Казвате, че всичките неща си имат свои причини, битието и то си има своя причина. Казваме, че светът е създаден от нищо. Може, но думата „нищо“ има съдържание в себе си. Щом кажете: „Нищо“, какво подразбирате под тази дума „нищо“? Разбирате една необятна идея, която е без граници. „От нищо Бог създал света“ – това е форма само на езика. Или ще кажат някои, че битието е създадено от небитието. Но що е небитие? Туй, което не е било, нали? Питам тогава философски: Може ли човек да мисли туй, което не е било? – Може, разбира се, защо не. Но мисълта за битието и за небитието, това са две различни мисли. Ако мисълта за битието представлява една сянка, а мисълта за небитието представлява светлина, тогава каква форма бихте дали на светлината? Как ще я определите? Как ще опишете светлината? За пример често говорите такива отрицателни думи: „Еди-кое си нещо не съществува“. Всяко отричане е доказателство по обратния път на математиката, а всяко твърдение е реализиране на мисълта. Да отречеш истината, то е да докажеш, че тя съществува, а да я докажеш, значи да я реализираш. Вие като ученици на окултната наука трябва да се научите да не се стряскате. Като кажат: „Няма Господ“, кажете – „Да, няма Господ“. „Няма живот.“ – „Да, няма живот.“ „Светът е лош.“ – „Да, лош е.“ „Е, животът е безсмислен.“ – „Да, безсмислен е.“ „По-калпаво същество от човека няма.“ – „Да, прав си, по-калпаво същество от човека няма.“ Сега аз говоря за реалности, които съществуват, но как ще се съгласим, то е друг въпрос. Аз не измислям тия неща, но говоря туй, което съществува. После казват: „Като умре човек, с него се свършва всичко.“ Да, така е, като умре човек, с него се свършва всичко. Сега започвам обратното: като умре човек,

ще се свърши всичко, но като се роди, ще започне всичко. Значи, ако след смъртта се свършва всичко, с живота започва всичко. Без Бога светът изгубва своята форма; с Бога – придобива своята форма. Без Любовта животът няма смисъл; с Любовта животът има смисъл. Без Истината лъжата господства; с Истината какво започва? – Музиката започва. Музиката въобще има произхода си от духовния свят, от ангелския свят. Нейният произход не е от Божествения свят. Тя е връзка, съединителна нишка между човешкия и Божествения свят. Това място, където са веждите, долната част на челото, има способности, които се занимават само с обективния, реалния, материалния свят. После, има друго едно поле на способности, през средата на челото, англичаните го наричат място на ритентивни (събирателни) способности или селшинтелектуални (полуинтелектуални). В тия места се съдържат набралите се енергии. Тук спадат няколко способности: музиката, времето, пространството, паметта. Всичките тези способности спадат към духовния свят. Математиката например спада към материалните науки; геометрията – също. Математиката няма духовен произход, но музикантът трябва да владее математиката и геометрията. После, тоновете изискват време и пространство. До центъра на тона е центърът на времето. И много музиканти, у които времето е слабо развито, не спазват такта. Някой такт направят по-голям, някой – по-малък и създават дисхармония. Трябва да се спазва времето в музиката. Ако времето и тактът следват ритмично едно след друго, в музиката има хармония. Музиката оказва влияние върху настроението на човека. Всякога, когато засвирите на някой човек, в него се заражда желание да се повдигне нагоре, иска да поиграе. Направете опит. Засвирете на един човек, който е на умиране, и ще видите, че той ще си повдигне главата. Следователно всичките хора, за които се говори, че ще излязат от гробовете си, с музика ще излязат. Казва се в Писанието: „Ангелите, като затръбят със своите тръби, мъртвите ще станат от гробовете си“. Тия тръби приличат малко на военному. Като засвирят те, всеки ще излезе от гроба си навън. – Какво ще видите? Надигнали се всички от гробовете си, подават си главата навън, да видят какво е това ново чудо, което иде в света. Тия гробове, това са човешките тела, в които сега хората живеят. Варосани гробища са телата. Те представляват гъста материя, в която се развиват човешките души, сърца и умове. В тази гъста материя силите не могат да се проявят.

И тъй, музиката е едно средство в живота, да даде импулс първо на човешката мисъл, после на човешките чувства. Животът всякога започва с музика. Всяка работа също започва с музика. Така е между ангелите, така е и между хората. Отнемете музикалното чувство на когото и да е, той не може да работи; внесете в него музиката, той ще заработи. Засвирете на онези войници, които във време на поход са отпаднали, ще видите, че не

само те ще се съживят, но и конете им ще заиграят. Това са факти. Някои казват: „Не ни трябва музика“. Не, в музиката трябва да има едно качество – тя трябва да оживява. Може ли музиката да оживява, може ли да дава импулс към работа, събужда ли мисли, чувства, тя е правилна музика. Сега, разбира се, съвременната музика еволюира тъй, както еволюират сегашните музиканти. Ако биха поканили един наш музикант да даде концерт в духовния свят и запалят много лампи наоколо, то всичките тия лампи ще загаснат. Такъв гръм ще бъде тоя концерт! Знаете ли на какво ще прилича той? Ако се съберат 100-на души и започнат да удрят на тенекии, каква музика ще чуете? На това ще прилича пеенето или свиренето на този човек в духовния свят. Туй ни задоволява сега. Такава е съвременната музика.

Първото нещо за музиканта: той трябва да се научи да контролира своя глас, да контролира ларинкса си до съвършенство. И онези, които искат да бъдат певци, трябва непременно да бъдат хора със съзнателна воля и да имат обич към музиката. Едно правило бих ви дал, то е за ангелите: певецът трябва да бъде девствен! Аз мога да ви дам ред факти, от които се вижда, че онези, които изгубват гласа си, изгубват го по причина на грубите страсти. Вижте какъв е благороден гласът на онези, малките деца! Като растат, напредват във възрастта си, гласът им огрубява. Значи важно правило за музиканта: онзи, който иска да пее, непременно трябва да бъде девствен, чист. Дали ще бъде такъв, или не, то е друг въпрос; но който иска да пее, той трябва да бъде чист. То е правило на ангелите. И като постъпите в тяхното училище, ако нямате нежното целомъдрие, не можете да станете музикант. За в бъдеще при възпитанието на децата имайте предвид, че не можете да всадите никаква идея в тях, ако не е развито музикалното им чувство. Ако вие мислите да дадете култура на човечеството без музика, не се лъжете – не е възможно. Не е съществувала досега култура без музика и за в бъдеще няма да съществува. Някой човек си легне разгневен, неразположен, каква идея може да има? Най-първо, той ще трябва да се разположи добре, да се махнат всички ония утайки, неразположения, да се хармонира добре, че като дойде музиката, тогава ще бъде готов да слуша, да мисли.

И тъй, кой е първият тон на музиката? – Първият тон на музиката, това е Любовта в своето първо проявление, не в своето висше проявление. А какво е първото проявление на Любовта? – Подтик към живот, самоопределение, да се живее в една посока. Окултните ученици всякога се натъквали на ред мъчнотии по причина на неразбирането на този основен факт. Не само западните окултисти, но и източните окултисти се натъквали на ред мъчнотии. И много култури са пропадали по нямане на музика. Някои препоръчват източната музика. Тя си има добрите страни,

но някой път тяхната музика е много банална. И между класическите парчета има някои, които са хубави. За пример има едно хубаво класическо парче от един автор, наречено „Сънят на живота“. Един американец разправя за впечатлението си от музиката, като слушал Камила Русо. Когато Камила Русо, ученичка на Паганини, изсвирила туй парче, този богаташ американец почувствал, че е в състояние в този момент да се откаже от всичко, да раздаде имането си. Туй музикално парче го вдъхновило и той бил готов да направи това. Тя не му проповядвала, но като му засвирила, той почувствал това. Туй е един вътрешен подтик на музиката.

Сега често питат: „Коя е причината за отпадането на църквата?“ – Липсата на музика. За пример в гръцката музика, като се проточи онова безконечно „ие..ие...“ Това е всичкото. Да, но то е изопачаване на музиката. И българските свещеници са взели да подражават в гръцкото пеене. Пее някой псалт туй „ие..ие“, но не върви. И всеки българин, който е музикант, не ходи в църква. Той казва: „Не искам да слушам това „ие“. В него има идея. Той казва: „Туй е гръцко“. У гърците няма музика. Художество и изкуство има, красивите форми те са създали. Сега туй отношение аз не искам да бъдете гърци.

Окултният ученик не трябва да се бои или да отрича противоречията, които ще срещне в света. Срещнете някой и ви каже, че няма Господ, че еди-кой си философ давал силно доказателство, че нямало Господ. Питам аз този философ: На какви основания той гради това, от какви данни вади своето заключение? – Еди-кой си автор, еди-кой си философ твърди това. Добре. Той казва, че в Природата има ред несъобразности, противоречия, дисхармонии и други данни, и от това заключава, че няма Господ. Това обаче само привидно е тъй. Казвам: Вие пребродихте ли всички системи на живота, които съществуват? Навсякъде из Вселената били ли сте, за да направите един извод, че няма Господ? Трябва да сте пребродили целия свят и след като се върнете от вашето дълго научно изследване, да кажете: „Като обиколих няколко милиона светове, видях, че няма Господ. Аз никъде не го намерих“. А тъй, ти от Земята не си излязъл, а доказваш, че няма Господ. Аз те наричам един дървен философ. А знаете ли какво значи „дървен философ“? Дървен философ е този, на когото мозъкът е толкова неподвижен, че не може да създаде нищо по-хубаво от това да отрича. Защото, като каже човек: „Няма Господ“, то си остава за него. Поезията е за музикалния човек, за камъка няма поезия. Когато ние говорим за Бога, че Той съществува, то е само по отношение на разумните същества, че съществува известно съотношение. Само за най-висшите същества, за най-разумните същества има Господ – за тези, които ще Го разберат. За кого е Любовта? – За любящите. Казват мъжете, че женското сърце не могло да се

разбере. Да, не може да се разбере. Защо? – Изисква се друго, подобно сърце, като на жената, да люби, да разбира туй сърце. Щом не любиш, не може да разбираш туй сърце. Ако моята ръка е парализирана, съединението с главния мозък е прекъснато, то като туря ръката си на печката, тя изгаря, понеже не чувства. Какво показва това? Липсва ми нещо. Казвате: „Женското сърце било неразбрано“. Откъде тази философия? На какво отгоре се базира тя? Неразбраните неща са неопитаните неща.

Сега аз разглеждам научно въпроса. Да не мислите сега, че взимам това физическо сърце на жената. Не, сърцето на жената взимам като идея. Какво нещо е жената? Вие тук ще кажете: „Ние сме жени“. Аз не отричам това, че сте жени. Кой не е жена тогава? Има ли някой, който да не е жена? – И мъжът е жена, и жената е жена, и детето е жена, и момичето е жена, и всички животни са жени. Жена в простата форма значи туй, което живее, което постоянно се видоизменя. И тъй бързо се видоизменя, има такива тънки движения, че ти не можеш да разбереш, не можеш да уловиш тия промени и казваш: „Не мога да разбера това сърце, много се изменя“. Ами хубаво, какво лошо има в това, че едно сърце се изменя? Ако днес наблюдаваш едно дърво, което е четири пръста голямо, утре го видиш 20 сантиметра, на другия ден – 50 сантиметра, после 1 метър и най-после го видиш голямо дърво и кажеш: „Не мога да разбера това дърво“. Защо? – Защото то израсна. Там е причината, че ние сме дребнави хора и всяко нещо, което не можем да обгърнем, казваме, че не е за нас. Закон в света е: щастието на човека седи в постоянното и вечно разширение на ума и сърцето. По нямане на подходящи думи аз употребявам в случая думата „разширение“. Ще се задоволя с тази дума само затова, защото искам да ви дам една определена идея. Като казвам „разширение“, разбирам границите на сърцето и ума постоянно да се разширяват по форма, по съдържание и по смисъл. Щом престане разширението, смъртта ще дойде.

Сега ще се върна към главната мисъл. Противоречията във вас да не ви смущават. Всички вие имате противоречия. В какво седят тия противоречия, аз зная. Вземете който и да е философ, вие може да го изненадате; който и да е поет, вие може да го изненадате; който и да е проповедник, вие може да го изненадате; който и да е свещеник, което и да е духовно лице, вие може да го изненадате. И в какво може да го изненадате? – В неговите очаквания. Вземете онзи човек, който поддържа, че животът има смисъл, че по-благородно, по-добро същество от човека няма и т.н. Представете си, че той отива да се венчава и изведнъж неговата възлюбена изчезне, откраднат я някои. Какво ще бъде неговото състояние? – Веднага той ще се разочарова. Животът не седи вътре в самата форма. Ако аз се върна 1,000–10,000–50,000 години или 10–15–20 милиона години

назад във вашите минали съществувания и виждам, че сте били тогава дребни същества като инфузориите, трябва ли днес да се спра на тогавашното ви развитие? Казвам: Не, това малко същество, което преди 20 милиона години беше една инфузория, сега е една окултна ученичка.

Някой казва: „Е, аз първоначално излязох от Господа“. От Господа дошъл най-първо! „Ами нали в Битието беше, че имаме Дух от Бога.“ Да, но ти имаш ли тази опитност? – Не. Ти със заблуден ум разсъждаваш тогава. За пример аз декламирам: „О, парице, парице, всесилна царице, с теб в рая, без теб на края“. Туй стихотворение мое ли е? Аз може да съм едно малко дете, не съм опитал това, което декламирам. Туй го казва П. Славейков, той го опитал, има право да го каже. Казваш: „Аз съм излязъл от Бога“. Кога излезе, я ми кажи! – „Не зная.“ Е, като не знаеш, защо говориш? Като дойдем до окултната наука, ние трябва добре да разбираме фактите. Излязъл съм от Бога, но кога? – „Някога, забравил съм.“ Като се връщам 20 милиона години назад, аз виждам някои от вас във вид на малки инфузории. Ще кажете: „Е, тия инфузории!“ Като не разбирате този окултен език, ще кажете: „Ето на, направи ни на такива малки същества“. Но това не е разсъждение. Инфузория, това е един зародиш, който изисква условия да се развие. То е едно малко семенце като ябълченото семе, което иска само почва да расте. И следователно преди 20 милиона години вие сте изисквали условия, за да се развият сегашните ви форми. И питам ви: След 20 милиона години какви ще бъдете? Ако пак се намерим в една окултна Школа като тази, върху какво ще разговаряме тогава? Това са само ред разсъждения. Тия разсъждения може да бъдат верни, може и да не бъдат верни. Но математически отношенията, които имат те, принципите, на които се основават, са верни. Вие може да се съмнявате, ще кажете: „Преди 20 милиона години по-важен е този въпрос – дали Земята е съществувала, или не, а не това, че аз съм бил една инфузория“. Може да не е съществувала Земята, но казвам: Ако преди 20 милиона години вие сте били като инфузория, и сега, след 20 милиона години, ви срещам тук; какви ще бъдат отношенията във вашето развитие? Разбира се, същите, т.е. ако преди 20 милиона години сте били една инфузория, то и днес по отношение следващите 20 милиона години ще бъдете пак като една инфузория в развитието си. Днешното ви положение по отношение бъдещето ще бъде такова, каквото сте днес по отношение миналото – като една инфузория.

Та в самия живот се крият ония вечни възможности, в които човешкият дух, човешката душа растат и се развиват. И помнете онова правило, което казах в една моя беседа:

Ученикът трябва да има едно сърце – чисто като кристал; един ум – светъл

като слънцето; една възвишена, благородна и широка душа – като цялата вселена и един крепък дух – като Бога! Само така може да бъдете ученици. Това са окултни принципи, които трябва да приложите. Ще кажете: „Без чистота не може ли?“ – Не може. Ще помните това изречение! Във вас трябва да се създаде стремеж. Вашият стремеж всеки ден трябва да се увеличава. Вие седите в Школата и си казвате: „Толкова време откак сме тук, остаряхме вече, на младини можехме да работим, но сега вече нищо няма да излезе“. За старост не мислете! За старини също не мислете! „Ама как да не мисля, когато главата ми е побеляла?“ Да не мислите, че в съвременната окултна наука няма начини за подмладяване! Там когото и да е от вас в 20 минути отгоре може да го обновим, да стане млад. Човек може да се постави в хипнотически сън и в 20 минути отгоре под тази интензивност на законите в Природата може да се измени съвършено формата му. И костите му, и черепът му, и ушите му, всичко може да се измени и като стане, той сам ще се уплаши. Може да се измени и неговото сърце. Ако го измениш тъй, той, като стане, ще полудее от страх. Като се види в огледалото тъй изменен, ще се уплаши, ще каже: „Какво стана с мен?“ Там е опасността! Представете си следния факт: вие с понятието си за една 45-годишна жена ви поставя тази Школа и в 20 минути отгоре се видите едно малко момиченце на 10 години. В себе си вие се знаете голяма, запазено е съзнанието ви, но погледнете в огледалото, казвате си: „Сън ли е това?“ Веднага вътре във вас ще стане едно сътресение, едно стълкновение. Много пъти при такива сътресения хората полудяват, затуй Природата не обича бързите промени. Всичко трябва да върви бавно. Някои казват: „Как ще стане възкресението?“ Господ не иска хората да полудяват, като възкръснат, затова възкресението е един бавен, вътрешен процес в човешката душа. Господ не иска, като ти даде едно велико благо, ти да считаш, че то е едно голямо нещастие. Мислиш ли така, ти не разбираш нещата.

Следователно първото нещо: ще примирите всичките противоречия в себе си! Аз ви казвам великата истина: Не мислете зло в себе си! Всичко в света е добро. Като казвам „всичко“, разбирам вътре всичко е добро. Не мислете за външните проявления на живота. Учете се от Природата и вижте как някой път тя изказва най-хубавите неща с най-нечистата материя. Представете си някой човек, на когото дъхът мирише. Той държи някаква проповед за Любов, братство, равенство. Които го слушат, казват: „Днес проповедникът говори много чиста, отлична проповед“. Но казвам, ако тази проповед я слушаше един ангел, той трябваше да си запуши носа от миризмата, която излиза от устата при изговарянето на тия думи. И затуй дълго време, след като някой ти каже някоя любовна дума, ти усещаш една неприятност. И всеки, който ти каже „Аз те обичам“, ти възразяваш: „Той ме лъже“. Лъже, разбира се, тази дума е облечена с нечиста дреха. Това е

факт! Ти ще се заемеш да очистиш тази дреха. Най-първо, тия думи трябва да се прецедят. И затуй някои велики автори, след като са писали своите произведения, остават неразбрани. Те трябва да умрат, да минат ред поколения, докато ги разберат. Хората трябва да се молят дълго време, да плачат дълго време в душата си и тогава тези книги на великите автори ще имат за тях смисъл. Всяка мисъл е силна дотолкова, докато не я изкажеш. За Любовта не говори. Мисли я, чувствай я, но не говори за нея. Когато сърцето ти стане чисто като кристал, умът ти стане светъл като слънцето, душата ти – възвишена, благородна и широка като цялата вселена и духът ти стане крепък като Бога, само тогава кажи нещо за Любовта! Това не е за обикновените хора, то е за учениците. Учениците трябва да бъдат такива. Нищо повече! „Може ли?“ – Може, може. „В колко време?“ – В половин час. Някои могат в половин час отгоре да бъдат такива, а някои могат да бъдат такива и след 20 милиона години.

В окултната наука ние с време и пространство не се занимаваме. Времето и пространството е в рамките на нашия дух. Време и пространство, това е само едно условие, с което ние си служим. Времето и пространството нас не ни ограничава. Време и пространство, това е една възможност, в която душата и духът могат да се проявят. А при сегашните условия на живота времето и пространството са ограничения. Някой приятел ти обещае да дойде след 5 минути или след 1 час. Ти седиш, чакаш, чакаш, той не дойде, закъснее нещо. Ти се нервираш, ограничаваш се. После, като дошъл, забравил нещо. В духовния свят няма такива работи. В духовния свят две същества помислят ли нещо, стане; пожелаят ли нещо, стане. Там всичко веднага става. А тук ще си определят рандеву, но единият от тях ще заболее, ще се яви главоболие или ред други препятствия, които ще спънат реда на нещата. Аз забелязвам, вие често казвате: „Ама ние, учениците в класа, ще може ли да изпълним условията?“ Някой ученик си мисли: „Аз имам мъж, какво ще правя, мъжът ми не ми позволява да следвам Школата“. Друг някой си мисли: „Аз пък жена имам, тя не ми позволява“. Ами когато Господ ви прати на Земята, вие какви бяхте? Господ създаде ли мъж и жена в света? – Не. Той създаде две същества, две форми: едните същества, мъжете, да носят мисълта в себе си, да бъдат слуги на Неговата мисъл, а другите същества, жените, да носят съдържанието на живота в себе си. Слуги са и едните, и другите. Мъжете взеха шишето от Господа, казаха: „Туй шише е наше“. А жените взеха живота и казаха: „Това е наше“. Мъже и жени днес почнаха да си разменят шишетата. Мъжът казва: „Я ми дай чашата, налей ми от твоята бутилка!“ И двамата се лъжат. На единия капне повечко, на другия – по-малко, и постоянно има спор. Нямате право да изпразвате тия шишета! Туй трябва да го разберете! Във външния свят може да правите опити, но в Школата – не! Окултният ученик трябва да има една здрава философия, с която да се

съгради бъдещото общество. Туй не е в стълкновение със сегашното ви състояние. Ние трябва да имаме правилно схващане, да знаем какви сме в света. Вие трябва да знаете какво е вашето отношение към тази първична форма, която ви е пратила на земята. И всеки един от вас, като стъпи на този свят, трябва да знае какво трябва да прави, какви са неговите отношения към Бога, към своята душа и към ближните си. Това трябва да знаете правилно, положително. Съзнаете ли го, влезете ли във връзка с тази първична причина, вашият живот ще се измени и вие ще нареждате живота си по друг начин.

Аз ще оставя сега тази философия, да изпеем няколко упражнения!

(Изпяхме: „Сила жива“, „Изгрява слънцето“, „Венир Бенир“, „Сладко-медено“, „Блага дума“, „Духът Божий“.)

Да направим едно упражнение за 3 минути! Представете си, че тръгваме към Слънцето по един гладък път и се движим с една бързина 5 пъти по-голяма, отколкото бързината на слънчевата светлина. Значи с бързина около един и половина километра в секунда. Вие ще си представите, че се качвате в една светла каруца. Тогава колко секунди ще ви са нужни, за да идете до Слънцето? – Всичко една минута и 6 секунди. В 3 минути отгоре ще направим един кръг – от Земята ще минем през центъра на Слънцето и ще се върнем тук. Сега представете си, че се намирате в една каруца, която се движи с един и половина милиона километра в секунда. Тъй щото за 1 минута и 6 секунди вие ще влезете в диска на Слънцето и ще излезете. Каквото видите за това време, добре. След 3 минути ще бъдем пак тук. Знаете ли защо ние ще се движим с бързина, 5 пъти по-голяма от тази на светлината? Ако се движите със същата бързина на светлината, вие сте във физическия свят, но понеже се движите 5 пъти по-бързо, вие сте в духовния свят, дето се движат мислите и чувствата на хората.

Сега ще бъдете внимателни, никакъв багаж няма да имате. Най-малкият багаж е опасен. Никакъв багаж, нищо! До Слънцето за 3 минути не ви трябва багаж, ще бъдете свободни. Една приятна разходка е това!

Ще започнем вече упражнението. Ще сложите волята си на работа! Кашлиците, всичко ще оставите настрана. Защото тия пространства, през които ще минете, ако речете да кашляте, кондукторът ще ви спре насред пътя и ще ви свали.

Мнозина от вас кашляха, затова кондукторът ги върна назад.

Тези от вас, които кашлят, един цяр ще им дам. Ще настържете черна ряпа

и от сока всяка вечер ще изпиете по една кафейна чашка. Отлично действа и за стомаха. Ще взимате и по една скилидка чесън с малко солчица. Това ще правите всяка вечер, докато кашлицата престане.

Когато имате болки в сливиците, взимайте лют чесън! Това е един добър начин за лекуване на сливиците и хубава дезинфекция на гърлото. Те са отлични хапчета, пилюлчета. Една глава чесън ви стига. А иначе трябва да дадете 60–70 лева в аптеката за лекарства. Чесънът действа отлично и за тези, които страдат от безсъница.

В Школата ще бъдете сериозни, ще се учите да ме слушате и ще се съмнявате в мене само тогава, когато от 100 направени опита 99 излязат несполучливи. Тогава ви давам пълно право да се съмнявате в мене. Окултната наука е наука на опита. Учителят в окултната наука не върви отзад, а отпред. Когато се правят опити, той е в лабораторията си. Тогава и ученици, и Учител са заедно. Той няма да каже: „Направете вие опита“. Не, Той ще направи сам опита и ще присъства през всичкото време, докато трае задачата.

Няма по-грубо нещо от съмнението! Най-голямата грубост в света, това е съмнението. Най-голямата подлост в света, това е лицемерието! Няма по-голяма подлост от лицемерието и по-голяма грубост от съмнението! Тия два гряха аз ви забранявам абсолютно да ги имате. Не позволявам да си служите с тях! Разсъждавайте, но да се съмнявате, да лицемерите, ни помен да няма! Тъй е писано! Няма нищо по-жестоко от това да се съмнявате! Нали ние ще се приближаваме към една наука на опитите, а не тъй, както вие си мислите. Ученикът трябва да бъде буден. Казано – свършено! Щом се каже на ученика нещо и той си туря уговорки, той не е ученик.

Щом ми напомните, следващия път ще ви дам кои са положителните черти, които трябва да имате. Сега ви казвам кои са отрицателните черти, за да ги избягвате. Защо не трябва да ги имате? С вашето съмнение и с вашето лицемерие вие отблъсквате всички ония творчески сили на Природата, които ще ви помогнат. Вие сами себе се опропастявате. Нищо повече!

Може да излезем на разходка някой път, както вчера например. В това време някому започват да изстиват краката. Ние знаем причината. Студът е качество на електричеството. То е, което изстудява. Обаче това не е студ, който умъртвява, а студ, който изцелява. Например, когато човек има огън, висока температура, какво трябва да се прави? – Да се намали топлината, защото има топлина, която не е свойствена на организма. Аз

виждам, има една топлина, която е много приятна. Някоя ръка е гореща, като я пипнеш, причинява нещо неприятно; пък има ръка, като я пипнеш, толкова приятна е, усещаш, че излиза живот от нея. Това става и в Природата. По някой път, като отиваме всред Природата, най-първо минаваме през процеса на изстудяването. Който не разбира, ще каже: „Почват да ми изстиват ръцете". У вас ще се зароди едно желание на лицемерие. Недоволен сте, казвате: „Какъв е днешният ден!" – По-добър ден от днешния няма! „Ама сняг вали!" Кажи: „А, отличен е денят, по-добър сняг от този няма". В себе си трябва да го кажеш, но трябва и да го преживееш. Пък ако в душата ти влезе страх, ще се уплашиш и ще си кажеш: „Може тук да ме хване главоболие, може да изгубя здравето си, да стана някой инвалид. Такъв един глупав опит не правя". „Още веднъж баба на такова хоро не се хваща." Природата не търпи никакво лицемерие. Всяко лицемерие тя го наказва най-строго. За съмнението и за лицемерието в Природата има най-тежко наказание. Тия, които са се съмнявали в мене, тя ги прави невалидни. Не ги уморява изведнъж, но в продължение на 20, 30, 40, 50 години ще те направи инвалид, ще те прекара през всички страдания, които знае. Тя си има колела и като минеш през тия колела и тия зъбци, пак ще те пита: „Обичаш ли още да се съмняваш?" Окултните ученици трябва да знаят това. Хората на земята, това са галени деца. Ами че тъй е! Туй, което вие си позволявате да правите, то е доказателство, че сте галени деца. Това ако го направи един ангел, биха го изпъдили от небето. Вие хванете някоя кокошка, сложете я в тенджерата. Хванете някоя лястовичка, отрежете крилото. Видите някое цвете, откъснете го. На вас нищо не казват, но ако един ангел откъсне едно цвете, ще го изпъдят, не признават туй. Към вас имат голямо снизхождение. Затуй аз наричам хората „галени деца". Досега е било така, но вече сте влезли в един период, когато започва приложението на първите педагогически правила. Майката е излязла с една тънка, тънка пръчица, че като ви шибне някъде... Най-първо, майката казва: „О, моето пиленце, моето ангелче", а после тази пръчица играе безпощадно по него. Целта на Природата не е наказанието, но изправленията, да ни застави да зачитаме нейните свещени закони. В това се крие нашето благородство! Защото в Природата няма нищо, което да е извън нея. Всяко нещо е на мястото си. И ние абсолютно нямаме право да се съмняваме! Туй, което съвременните хора наричат Природа, това не е Природа, това са изопачени неща, които се дължат на хората. Когато влезем в някоя къща, която първоначално е добре инсталирана, но отпосле се развалят водопроводите и всичко друго, кой е виновен? А истинската Природа е всякога девствена, тия нейни непослушни деца не могат да си играят с нея.

Та искам, млади и стари, да знаете едно свещено правило: абсолютно никакво лицемерие като ученици! Какви са вашите отношения към света,

то е друг въпрос. Като ви говоря за живата Природа, разбирам какви трябва да бъдат отношенията ви спрямо нея. Ще бъдете според правилото абсолютно искрени, чистосърдечни и никакво съмнение! Трябва да разбираме вътрешния принцип. Този е живият принцип. Докато не разберете този принцип, другите отношения не може да се оправят. Ние започваме с основния закон. Приложим ли него, всичко друго ще сполучим да разрешим. Но не сполучим ли там, нашите отношения към света ще бъдат такива, каквито са.

Истинският път е: Вътрешна връзка с живата Природа. Тъй го наричам аз, защото, ако кажа „връзка с Бога“, опетнено е Божието име. И затова аз казвам: Истинският път е връзка с живата Природа, име, което хората не са произнасяли, то е още девствено. Нека оставим другото име да се очисти, защото като сме произнасяли туй име, ний сме го опетнили. И сега, като кажем Господ, като Го призоваваме, Той не ни чува вече. А живата Природа, тя е най-близо до нас.

И тъй, да няма никакво лицемерие! Всякога можем да бъдем в контакт с туй, от което имаме нужда. Сега ние ще имаме нужда за съграждането на нашия ум, за съграждането на нашето сърце и за съграждането и развитието на нашата воля. Тия неща са необходими в градежа на нашия живот още сега, още днес.

Аз вярвам, че вие ще приложите това нещо. Не само че вярвам, но зная, че ще го приложите. Два начина има за приложение. Вие знаете и двата начина. Няма човек, който да не приложи. В края на краищата всички ще приложат туй, което Природата изисква. Единият начин е по закона на свободата, а другият начин е по закона на необходимостта. Но колкото по-скоро, толкова по-добре.

Т. м.

23-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 19 март 1923 г., София.

1923_03_21 Бяла и черна светлина
лекция пред специалния клас
21 март 1923 г.

БЯЛА И ЧЕРНА СВЕТЛИНА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Четоха се резюмета на първа и втора лекция от първата година.

В резюмираните лекции се говори за страха. Коя е причината за страха? Тъмнината. Когато някое дете остане само в тъмна стая, то започва да се страхува. На какво се дължи тъмнината? Или какъв е произходът на тъмнината? Дето светлината отсъства, там тъмнината присъства. Когато имате едно кръгло, непрозрачно тяло и го осветявате, едната страна на това тяло ще бъде светла, а другата – тъмна. Който отдалеч погледне това тяло, той ще види само светлата му част, а тъмната няма да види. Това показва ли, че тъмната част не съществува? Ако тъмнината, т.е. тъмната, неогрята част на едно тяло не се вижда, това се дължи на факта, че светлината не е проникнала през него. Оттук излиза, че тъмнината не съществува. Така ли е всъщност? В Природата тъмнината съществува като сила. Тази сила се проявява във вид на лъчи, които, за отличие от светлинните лъчи, ние наричаме лъчи на тъмнината. Когато лъчите на Светлината не се проявяват, тогава настъпват лъчите на тъмнината. Тия лъчи произвеждат в човека свиване, сгъстяване на материята, вследствие на което в него се пораждат ред отрицателни чувства, като омраза, завист, злоба, лукавство, лицемерие и т.н.

Следователно всички грехове на хората се дължат на лъчите на тъмнината или на тъй наречените черни лъчи в Природата. Човек греши, когато попадне под влиянието на черните лъчи. Който попадне под влиянието на тези лъчи, той носи вече техните признаци. Както лъчите на Светлината или белите лъчи имат свои специфични белези, така и черните лъчи имат свои специфични белези. Едните и другите лъчи взаимно се преплитат, като образуват два триъгълника: единият – с върха нагоре, а другият – с върха надолу. Белите лъчи имат възходящо направление, а черните – низходящо (Фигура 1). Белите лъчи образуват триъгълника ABC, а черните – триъгълника A1B1C1. Тези триъгълници представляват същевременно спектри на бялата и на черната Светлина. Спектърът на белите лъчи съгражда, твори, той носи Живот в себе си; спектърът на черните лъчи разрушава, унищожава, той носи смърт в себе си. По това именно

окултистите различават белите от черните лъчи.

Много може да се говори за черните лъчи, но те не трябва да се пипат, защото са опасни. С тях могат да се занимават само силните, мъдрите и добрите хора. Колкото по-малко се говори за злото, толкова по-добре. Като окултни ученици вие трябва да говорите за положителните неща в Живота, а не за отрицателните. Когато умът, сърцето и волята ви укрепнат, тогава можете да изучавате спектъра на черните лъчи. Грешникът познава тъмнината, няма защо специално да я изучава. Той гледа на нещата особено: каквото види, иска да го обсеби, да го задържи за себе си. Ето защо, ако по някакъв начин попаднете в областта на черните лъчи, вие веднага трябва да реагирате срещу тях, да не се оставяте да ви погълнат.

Как може човек да реагира на черните лъчи? За да реагира на тия лъчи, той трябва да измени посоката на своето движение. Допуснете, че две живи същества А и В се движат по един и същ път, като образуват правата линия АВ. Тази линия представлява посоката или пътят, по който черните лъчи се движат. Щом попаднете на този път, веднага трябва да вземете направление нагоре по перпендикуляра С, за да се освободите от тяхното влияние. Това значи човек да реагира на влиянието на черните лъчи. Човек трябва да се движи по перпендикуляра С, но когато има смисъл. Тогава има защо да изменя посоката на своето движение. Например, четете философските идеи на някой философ, който е образувал пътя АВ; дойде някой при вас и започва да оспорва тия идеи. Вие веднага излизате срещу него и започвате да защитавате възгледите на този философ – вие излизате от правата АВ и вземате положението С. Ваши ли са идеите, които защитавате? Това са чужди идеи, които сте отхранили в себе си като кукувичи яйца и се борите за тях. Обаче вие не знаете дали тези идеи са прави. Ако не са прави, скоро ще напуснете положението С на перпендикуляра и ще слезете пак по правата линия АВ. За всеки даден случай човек трябва да знае коя идея е негова и коя – чужда.

Съвременните хора защитават идеята, че Бог съществува в света, без да се запитват тяхна ли е тази идея или им е наложена отвън. Те са слушали за Бога от майка си, от баща си, от проповедници, но тази идея не е тяхна, тя не е изникнала от дълбочината на тяхната душа. И затова, както днес поддържат идеята за съществуването на Бога, така утре могат да я отрекат. Докато тази идея им е наложена отвън те се намират в положението С на перпендикуляра. Имат ли те Любов към Бога, познават ли Го, реално същество ли е Той за тях? Ако Бог е някаква Реалност за тях, какво е отношението им към Него? Ако хората имаха отношение към Бога, първата им проява щеше да бъде Любовта. Значи Любовта е първото отношение, първата допирна точка с Абсолютната реалност, т.е. с

Безграничното, Вечното начало на Живота. Втората допирна точка е Мъдростта, а третата – Истината. Когато човек намери тези три допирни точки в себе си, той се самоопределя по отношение на Абсолютната реалност като мислеща душа.

И тъй, щом намерите първата допирна точка до Великото начало, вие придобивате Живот, движение; щом намерите втората допирна точка, вие придобивате Светлина и Знание – условия за развиване на вашия ум; щом намерите третата допирна точка, вие придобивате Свободата си – първото условие за развиване на волята. Който няма Истината в себе си, той е човек без воля; който няма Мъдростта в себе си, той е човек без ум; който няма Любовта в себе си, той е човек без сърце, без Живот. Значи изгуби ли Любовта си, човек е изложен на смърт; изгуби ли Мъдростта си, човек е изложен на оглупяване – той постепенно слиза в ада, в живота на сенките; който изгуби Истината, той става играчка и посмешище на хората. Тъй щото, само онзи може да каже, че познава Бога, който при първото си докосване до Него е придобил Живота, при второто си докосване е придобил Знание и Светлина, а при третото си докосване е придобил Свобода, която дава направление и импулс на волята.

Животът почива върху тия три положения. Който не вярва, той трябва да излезе да се състезава с оня, който е опитал и преживял тия неща. Мъртвият отрича Живота; турям ръката си върху главата му и той оживява. Питам го: "Вярваш ли сега в Живота?" – "Вярвам." Глупавият отрича Знанието и Мъдростта; турям ръката си върху главата му и той поумнява. – "Вярваш ли сега в Мъдростта? – "Вярвам." Срещам най-после онзи, който е станал посмешище на хората; турям ръката си върху главата му и волята в него се проявява, започва да го стимулира към дейност. – "Вярваш ли сега в Истината?" – "Вярвам." Какви по-силни доказателства от тия могат да се дадат? Едно време гарги грачеха около вас, като около мъртви трупове, но откак Любовта положи ръката си върху вашите глави, всички гарги се разбягаха. Сега вие имате в себе си Живот, Светлина и Свобода – това са силите, с които окултната наука работи и разрешава въпросите. Тя не води от причини към следствия и от следствия към причини, но води от причини към причини и от следствия към следствия. Запита ли ме някой дали съществува Бог, или не, няма защо да му доказвам това на теория, но турям ръката си на главата му – ако придобие Живот в себе си, въпросът е разрешен.

Сега, да дойдем до съзнанието, до Първичния живот. Щом дойдем до този Живот, ние ще защитаваме всичко онова, което е първично. Някои философи вземат копирани идеи, вследствие на което техните теории водят към заблуждения. Ние защитаваме само такива идеи, които имат

Божествен произход, защото носят нещо ценно за нашето съзнание. Такова нещо представлява триъгълникът ABC, с който изразяваме белите лъчи на Светлината. Този триъгълник трябва да оживее у вас, да се свържете с него. Ако това не стане, вие ще имате само картина на този триъгълник, която ще бъде изключително теория, но не нещо изпитано и преживяно.

Какво ще кажете, например, за успоредните линии? Какво означават успоредните линии? Те означават посока на движение между две разумни същества. Значи, когато две разумни същества се движат, те всякога образуват помежду си две успоредни линии – това показва, че те се разбират. Най-малкото отклонение от този път показва, че в отношенията им е настанала някаква дисхармония. Казвате: "Не трябва ли хората да се приближават помежду си?" Да се приближиш към някого, подразбира приближаване към целта, която той преследва, а не приближаване по разстояние. Да се приближават хората към целта, която преследват, подразбира примиряване на противоречията в техния живот. Да се приближават по разстояние, това значи да се натъкват на нови противоречия. Вижте на какви грамадни разстояния се намират слънчевите системи една от друга. За да не стане сблъскване между една и друга слънчева система, Природата ги е поставила на такива разстояния, че всяка система да се движи свободно в своя път. На същото основание и човешкият Дух е свободен, смел и решителен, докато има на разположение голямо пространство, в което може да се развива. Почне ли това пространство да се стеснява, духът започва да губи своята смелост и решителност.

Мнозина говорят за близост между хората; те трябва да разберат какво значи близост в прав смисъл на думата. Между хората може да съществува само идейна близост по закона на Любовта, Мъдростта и Истината. Всяка близост, вън от тези три закона, създава най-големите противоречия и нещастия за хората. Нещастията на съвременните хора се дължат на грешката, която Космическият човек е направил в миналото: той е изкривил своя път, нарушил е правите отношения между Бога и себе си. Днес трябва да дойдат нови учени, нови философи и поети, за да научат хората да живеят право, да ги върнат в правия път. Правият път е пътят към Бога. Ще кажете, че вие обичате само едного. Ако под думата едного разбирате Единния, Безграничния, идеята ви е права, понеже Той включва в себе си всички същества. – "Обичаш ли и мене?" Щом някой ви зададе този въпрос, той вече внася злото в себе си. Защото веднъж обикнали Единния, вие не можете да не обичате всички, понеже Той съдържа в себе си всички части. Той е Цялото, а всички останали същества са Неговите части. Пазете се да не изпаднете в положението на ония, които за обект на любовта си вземат само една част и забравят Цялото. Майката казва:

"Обичам само детето си", дъщерята казва: "Обичам само баща си и майка си", друг някой казва: "Обичам само приятеля си." Какво прави Природата в такива случаи? Тя взема детето на майката, взема бащата и майката на дъщерята, взема приятеля на някого и по този начин ги заставя да мислят, да разберат, че са на крив път. Те могат да обичат частите, но първо трябва да обичат Цялото, което включва в себе си всички части.

Питам какво придава човек с Любовта си? Какво придавате вие на онзи, когото обичате? Когато Слънцето обича дърветата, то им дава импулс да растат, да цъфтят и плод да връзват. Какво дава човек на човека, като го обича? Кара го да се движи, да пада, да става. Каква любов е тази, която кара човек да пада и става? Това не е Любов. Любов, която разваля човека, не е истинска, не е Божествена Любов. Ще каже някой, че ви обича, и ще гледа как да вземе нещо от вас – днес ще вземе хиляда лева, утре ще вземе хиляда лева, докато цял ви заложи. Това не е Любов. Ако обичаш приятеля си, кажи: "В името на своя приятел аз обичам всички живи същества без разлика." Това е свещено правило. Кажеш ли, че не обичаш всички, ти отваряш в себе си врата за злото, врата за твоето падане.

Като ви давам това свещено правило, аз ви предупреждавам да не се подхлъзвате, да не изпадате в погрешки. Ако сте попаднали вече в някаква погрешка, гледайте да я изправите. Всякога помнете: човек може да обича само Едного, само Бога; дойдете ли до хората, вие трябва да обичате всички. Нека това правило стане за вас закон, а не само идея. Правете ред опити и упражнения в лицето на Бога да обичате всички и в лицето на едного да обичате пак всички. Наблюдавайте се и вижте каква е разликата, когато обичате Бога и когато обичате само един човек. В първия случай ще усетите необикновена пълнота и разширение по ум, по сърце и ще почувствате Бога в себе си тъй близък и познат, като че сте Го виждали. Във втория случай, макар вашият любим човек да е пред лицето ви, вие ще се почувствате празни, като че никога не сте го виждали. В Божествената книга, в широката Природа той едва ли би представлявал малка запетая в някое предложение*.

Правете дълбоки психологически наблюдения върху себе си, за да придобиете нужното смирение, да се съзнаете като малки запетаи във великата книга на Живота. – "Как, запетая да съм? Аз съм Син Божий." – Имаш ли синовни отношения към Бога? Всеки сам трябва да си зададе този въпрос. При това той трябва да знае кой син е по брой – първи, втори, трети, четвърти, десети и т.н. Има първороден Син на Бога, има и последнороден. Българите наричат последното дете в семейството изтърсак. Следователно човек трябва да знае какво място заема във великата книга на Живота, да има ясна представа за своето положение.

Сега, тия идеи са необходими за обновяването на вашето сърце и на вашия ум, за опресняване на вашите схващания. Без тези идеи вие съвсем ще издребнеете. Кога издребнява човек? Когато няма храна, с която да се храни. Идете в село и вижте какво значи издребняване. Виждате една квачка с петнадесет-двадесет малки пиленца – всички пиленца обикалят около майка си, намират си храна. Най-малкото от тях, което последно се е излюпило, все не може да се добере до храната – тъкмо види едно зрънце и се запъти към него, другите пиленца го изпреварват и то остава на последен план. Като не може да се храни достатъчно, това пиленце остава най-слабо, най-немощно, едва крета. Другите стават едри, силни, а то се движи между тях като чуждо пиленце. Всяко пиленце гледа добре да се нахрани, без да мисли за своето братче, че е гладно, слабичко. Кой как погледне на него, смее се, че е много дребничко, много издребняло. Същото нещо става и в класовете между учениците. Всеки ученик иска да се развие, да стане голям, велик и не мисли за брата си, че едва крета, че не може да си намери храна. За всяко живо същество Природата е предвидила специфичен дял. Следователно всеки има право само на своя дял, но не и на дела на брата си. Никой няма право да спъва себе си, никой няма право да спъва и другите. Който се опита да спъне брат си, и него ще спънат – все ще се намери някой по-силен от него, който да го спъне.

Едно се иска от вас: никакво лицемерие, абсолютно никаква лъжа! При всяка своя мисъл, при всяко чувство и действие давайте си отчет какви са отношенията ви към Бога, към ближния ви и към себе си. Правете вътрешен анализ на всичко, което минава през вас. Този анализ е нужен за самите вас, а не за другите. Що се отнася до Съществата, които следят кармата на човека, те не се интересуват от вашия анализ. Те само следят всички ваши външни и вътрешни прояви и отбелязват, пишат сегашния и бъдещия ви живот. Сегашният и миналият ви живот определят вашия бъдещ живот. Тия същества са много строги, те не пропущат нищо от вашия живот. Те изваждат лентата на миналите ви животи, развиват я и в най-малки подробности преглеждат формите, през които сте минали. Те следят вашите прояви и определят условията на бъдещия ви живот. Сега е време на ликвидация с кармата. Казвате: "Как, аз да призная греховете и престъпленията си! Не съм съгласен с това." Не, ще признаеш всички свои погрешки и грехове, ще се изповядаш и така ще ликвидираш с кармата си. Ако днес не искаш да ликвидираш, утре, в бъдещия живот, ще сториш това. За предпочитане е обаче още днес да ликвидираш – по-добре днес, отколкото утре. По-добре сами да се съдите, сами да изправите погрешката си, отколкото други да ви съдят и да изправят погрешката ви. Щом съзнаете погрешката си, веднага я изправете. Само при тези условия благородното и възвишеното у вас ще може да се прояви.

Сега, вие искате да поставите здрава основа на вашия Живот и върху нея да градите. Какъв градеж е този, в който камъните са песъчливи, гредите – изгнили, гвоздеите – ръждясали? Никакъв градеж не е това. Няма да мине много време и вие ще бъдете затиснати под вашата къща. Значи основата на вашата къща трябва да бъде от здрав и солиден материал. Не се самозалъгвайте да мислите, че не е важно какъв материал ще имате, но важно е материал да имате. Не е така, при съграждането на вашия живот не е толкова важно количеството на необходимия материал, колкото неговото качество. Като направи някаква погрешка, някой казва: "Няма нищо, ще мине." Да, лесно е да се каже така, но понякога погрешката не минава, лесно не се изправя.

Често децата си правят различни смешки, забавляват се. Те вземат един конец и на него нанизват няколко царевични зърна; като видят някоя кокошка, те подхвърлят конеца към нея, дават ѝ да си хапне царевица. Кокошката се хвърля към царевицата, клъвне я, но не може да я глътне. Децата държат конеца в ръката си и играят с кокошката. Тя пак подскочи да клъвне зрънцето, но не може да го глътне – чуди се кокошката защо не може да глътне царевицата. И на вас казвам: преди да клъвнете зрънцето, погледнете първо не е ли нанизано на конец. Ако е нанизано на конец, не трябва да го гълтате. Глътнете ли го, ще се намерите в положението на кокошката – ще скачате, ще гълтате, но нищо няма да придобиете.

Сега, като ученици трябва да бъдете внимателни, да използвате знанието, което ви се дава. Това знание е необходимо, за да решавате правилно задачите и мъчнотиите на своя живот. Мъчнотии, изпитания ще ви се дадат, но правилно трябва да ги решавате. Така трябва да ги решавате, че да бъдете за пример на обкръжаващите. Хората от света трябва да видят в лицето на всеки едного от вас образец на човек без лицемерие и лъжа, човек на дела, а не на думи. Веднъж влезли в Школата, вашата задача е да се справите с кармата си, да се освободите от всички свои кармични връзки, правилно да се развържете.

Ако погледнете на човека с окото на ясновидеца, той представлява следната картина: в средата е човекът, а от него излизат множество нишки, които го държат вързан. Тези нишки са като лъчи на Слънцето. Задачата му като ученик в Школата се заключава в това, постепенно да къса тия нишки една след друга. Като скъса и последната нишка, той е съвършено свободен, може да разполага с живота си както намира за добре. Докато е свързан с тия нишки, човек постоянно се усеща спънат: иска да мисли – не може, иска да чувства – не може, иска свободно да прояви волята си – пак не може. Иска да къса тия връзки – не може. Защо? Той не знае законите

как да ги къса. Той не може сам да ги реже; вземе ножиците, рече да ги отреже, но страхът му казва: "Не късай конците, опасна работа е тази!" Като знаете това, ще се молите, ще правите усилия – ще късате внимателно нишка след нишка, докато един ден отрежете последната нишка и се почувствате човек със свободна мисъл, със свободни чувства и свободни действия. Това значи да изработи човек в себе си диамантена воля.

Сегашният ви живот, както и условията, при които живеете, не трябва да ви смущават. Те не могат да ви спънат в развитието ви. Решите ли веднъж да късате връзките си, ще видите, че веднага ще ви отворят нов път. Така ще разберете, че всичко в света е разумно. Като се освободите от всички връзки на миналото, ще бъдете свободни, ще станете истински ученици. Ученикът не трябва да бъде посредствен, но свободен, независим от условията. Окултната Школа има предвид да приготви ученици, хора за бъдещата раса. Ученикът може да криволичи в пътя си, да върви надясно и наляво, но винаги право към целта.

Сега на всички предстои да решите един от важните въпроси: To be, or not to be, да съм или да не съм, т.е. да съм роб или да съм свободен. Това значи: да служим на необходимостта или на Свободата. Думата свобода значи пробуждане, служене на Духа. Законът на необходимостта означава закон на първичната проява на Битието. В Школата ще ви дадат следните задачи: в продължение на цяла година да не помислите нищо лошо, да не отправите към никого едно лошо чувство и да не извършите нито едно лошо действие; отношенията ви през цялата година да бъдат най-благородни, да почиват на взаимно уважение и почитание. Апостол Павел е казал: "Надпреварвайте се в отдаване почит един на друг." По този начин вие ще поставите здрава основа в живота си за разрешаване на задачите си правилно, чрез висшата математика. Няма мъчнотия в Живота, която ученикът да не може да реши. Достатъчно е да насочи срещу нея своята губерка, нагрята до тридесет и пет милиона градуса, за да я стопи. Няма препятствие, няма мъчнотия, която може да издържи срещу тази губерка. Пред тази губерка всички спънки, били те от физически, сърдечен или умствен характер, отстъпват. Щом се справи с всички препятствия, в душата на ученика настъпва Абсолютен мир. Той влиза вече в Причинния свят, в света на Абсолютната свобода, дето Истината царува. Гответе се сега да придобиете в себе си силата на тази губерка, че накъдето я насочите, да произведе нужния ефект. От върха на тази игла всичко може да излезе.

Като слушате да се говори за тази губерка, вижда ви се малко противоречиво. За онзи, който не знае нещата, действително съществува някакво противоречие, но за онзи, който знае и разбира нещата, никакво

противоречие не съществува. Например, за невежия е голямо противоречие фактът, че ако през тялото на човека прекарат ток от две хиляди волта, той умира. Обаче, ако през тялото му прекарат ток от двадесет хиляди-петдесет хиляди волта, не само че не умира, но той се пречиства и обновява. За учения обаче това не е противоречие, той знае причината за това неблагоприятно въздействие на слабия волтаж върху човека и за благоприятното въздействие на силния волтаж. Такова нещо представлява Божествената топлина, която излиза от губерката на Любовта – когото бодне тази губерка, ще го обнови и пречисти. Всички ще минете през тази губерка, през тази тясна врата – няма да остане човек в света, когото тя да не засегне. Въпросът е само на време. Казано е в Писанието, че всичко ще мине през огън. Това подразбира Божествения огън, от който всичко се запалва и топи без да изгаря.

И тъй, за да минете благополучно през Божествения огън, вие трябва да имате чисти мисли, чувства и действия. Какво по-голямо блаженство за човека от това? Христос е казал: "Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога", "Блажени кротките, защото те ще наследят земята". Да наследите Земята, това значи да влезете в Царството Божие, в царството на Любовта. Любовта не седи в противоречията на Живота. Любовта е идеал, към който всеки се стреми. Тя има грижа за всички, на всички изобилно дава. Любовта е грънчарят, който прави своите форми, като ги излива в стройни и красиви фигури. Грънчар приготвя пръст за грънците, но дойде дъжд и я измие; това е нещастие за него. Той може да е омесил пръстта, но дъждът я отнася – това е по-голямо нещастие. Той може да е изработил формите си, но дъждът пак ги отнася – нещастието е още по-голямо. Обаче, ако грънчарят е успял да опече грънците си и след това дойде бурята и дъждът и ги изпотроши, нещастието му е много голямо. Какво трябва да направи грънчарят, за да не го сполетява такова голямо нещастие? Той трябва да раздава готовите грънци. Щом грънците се опекат, трябва да се разпределят правилно между хората, да се ползват от тях. Реално е само това, което може да се приложи и да задоволи всички хора. Нашите мисли, чувства и желания трябва да се приложат, че и ние да бъдем доволни, и обкръжаващите да бъдат доволни. Този е идеалът, към който всички трябва да се стремите. В Школата се дават методи за реализиране на този идеал.

Главната задача на учениците е да реализират Любовта към Единния, т.е. Любовта към всички. Сега, за една седмица ще ви дам следното упражнение: всяка вечер, като си лягате, мислете по две минути върху Любовта към Единния, когото не познавате. Като размишлявате за Бога, представете си Го като център, от който Животът излиза. После мислено си представете една малка буболечица и отправете към нея Любовта си,

като към същество, излязло от Единния. Това е контрастно положение, но вие ще разберете идеята за Бога, за Неговото величие, за всичко, каквото Той е създал в Битието, само при Любовта, която можете да отправите към Великото и към малкото. Колкото малки и да са някои форми, в които Животът тече, те са пълни със съдържание. Великият, Единният е вложил своята мисъл и в тях.

Сега да направим упражнението всички заедно. Първата минута ще мислите за Бога, а втората – за някоя малка, микроскопическа мушица, като проява на Божията мисъл.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Книги:

* Бяла и черна светлина

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_03_22 Тритѣ допирни точки

ТРИТѢ ДОПИРНИ ТОЧКИ

Бесѣда, държана на 22 Мартъ,
деньтъ на Пролѣтьта,
7.30 в. четвъртакъ. 1923 г.

Три нѣща сѫ необходими въ живота. Тѣзи необходимитѣ нѣща изтичатъ вънка отъ нашата воля. Тѣ не представляватъ още сѫщинския животъ. Животътъ не започва съ необходимостьта, животътъ започва съ свободата на духа. Необходимостьта е едно условие за проявление на живота, тя е само условие, почва, а духътъ е, който развива живота.

Слѣдователно, ние трѣбва да имаме три допирни точки съ Бога. Сега, вие, които ме слушате тази вечерь, можете да кажете, че вѣрвате въ Бога, но това вѣрване не е ваше. Баща ви е говорилъ, майка ви е говорила, много философи сѫ ви говорили, но всичко това е чуждо. Туй може да сте го опитали, а може и да не сте го опитали.

Слѣдователно, първата допирна точка трѣбва да бѫде изпитана въ вашето съзнание, въ вашия духъ. И тъй, първата допирна точка, това е Любовьта. Тогава какъ ще признаете, че имате първата допирна точка? Слѣдъ като имате първата допирна точка, у васъ ще дойде съзнателната Любовь. Любовьта, това е качество, това е доказателство, и вие не само ще я почувствувате, но ще я имате въ съзнанието си.

Втората допирна точка, това е Мѫдростьта. По какво ще познаете, че имате тази допирна точка? Тя ще ви даде ума, ще роди знание, ще роди свѣтлина. Слѣдователно, това сѫ качествата на Мѫдростьта. И тъй, азъ казвамъ: Само свѣтлия пѫть на Мѫдростьта води къмъ Истината.

Третата допирна точка, това е Истината. Какво ще ви даде Истината? Тя ще ви даде воля. И всѣки отъ васъ, който иска да има воля, трѣбва да знае, че волята е качество на Истината. Хора, които сѫ се допирали до Истината, само тя имъ е дала воля.

Сега, ще помните: Любовьта ще създаде живота, Мѫдростьта ще създаде вашия умъ, а Истината ще даде воля, която ви е необходима. А веднъжъ имате тия три качества – умъ, знание, воля, вече ще можете да работите. Своеволието не е воля, чувствуването не е любовь, и повърхностното знание, това не е качество на ума. Ние трѣбва да знаемъ нѣщата положително. Запримѣръ, ако вие дойдете при мене, и ви кажа едно

прѣдложение, говоря ви, а вие ми кажете: Не ви разбирамъ, опредѣлете се по добре, значи нѣма разбиране въ нѣщата, а трѣбва да има разбиране. Какво има? Любовьта има две положения въ свѣта: да любимъ Единния Богъ, и да любимъ другитѣ. Щомъ имаме истинската Любовь, трѣбва да любимъ само Единния, Бога – значи Единния. Щомъ кажешъ: не може ли да любимъ другитѣ, така ти нарушавашъ закона. Щомъ любите Бога, кажете: Азъ не мога да любя другиго. Бога ще любишъ, и като любишъ Бога, ти включвашъ всичко въ себе си. Ти ще любишъ Бога.

Това е първия законъ, въ който съврѣменитѣ християни сѫ изопачили учението на Господа. Тъй сѫ изопачили тѣ Божието учение. Нѣкой те пита: обичашъ ли ме, любишъ ли ме? Нѣма да кажешъ: азъ те обичамъ, само тебе обичамъ. Не, ще кажешъ: обичамъ всички! И като кажемъ, че ние обичаме само нѣкого, ще знаемъ че този, когото обичаме, това е Богъ. Този е великиятъ принципъ. Кажешъ ли, че обичашъ само нѣкой твой приятель, само него, ти си въ кривия пѫтъ. Не, ти ще кажешъ: обичамъ всинца. И тъй, ако ние обичаме всички, ние започваме съ най-малката любовь, която трѣбва да проявимъ.

Тогава трѣбва да проявимъ нашето знание. Въ какво ще се прояви туй знание? Въ туй знание не трѣбва да сѫществува никакво, абсолютно никакво лицемерие, никакво извъртане на истината. Всѣки отъ насъ трѣбва да бѫде толкова досѣтливъ, че да тачи Божественитѣ чувства, не моите чувства, а Божественитѣ чувства, които се проявявятъ въ насъ, не сѣнката на нѣщата.

И тъй азъ ви поздравлявамъ съ този праздникъ. Слънцето за насъ е емблема, емблема на живия Годподь, на живата природа. Въ всички вѣкове, въ всичкитѣ дни на живота ни, Богъ все се проявява. Богъ има и друго име, което азъ не смѣя да произнеса. Защо не смѣя да Го произнеса? Понеже устата на хората не сѫ чисти, а туй име е свято, то не се произнася. Туй свещеното име е толкова велико, че върху Него се крѣпи цѣлата вселенна, и всички духове, отъ най-висшитѣ до най-нисшитѣ върху това име се крѣпятъ. И когато се произнесе това име, То твори и всинца ние трѣбва да се стремимъ да освещаваме името Божие, да освещаваме Божиятъ Духъ. Отъ туй име произтичатъ тия качества: Любовь, Мѫдрость и Истина. Самото име не може да се произнесе, и никой другъ до сега не го е произнесълъ. На земята това име не може да се произнесе, а ние говоримъ за Любовь, Мѫдрость и Истина. А за туй тайнствено име казваме, че то е Духътъ. Но Духътъ не е сѫщинското име, затова трѣбва да се стремимъ да разбираме Бога най-първо въ любовьта. Въ какво седи тази любовь? Ние нѣма да смѣсваме човѣшката съ Божествената Любовь. Азъ забелѣзвамъ сега, че нѣкои отъ васъ често ги смѣсвате. И тѣ иматъ любовь,

но тѣ смѣсватъ човѣшката съ Божествената. И едната и другата иматъ едно и сѫщо произхождение, но човѣшката любовь трѣбва да се филтрира, тя трѣбва да мине презъ много филтрирания, трѣбва да знаете кое е човѣшкото. А Божественото, това е сѫщинската Любовь, тя носи истинския животъ.

Слѣдователно, въ Писанието се казва: Бога не Го познаваме. Въ Писанието още се казва, че трѣбва да започнемъ съ човѣшката любовь, но сѫ нѣкой трѣбва да започнемъ съ Божествената Любовь. И когато Христосъ е дошълъ на земята, Той не казва, че трѣбва да започнемъ съ човѣшката любовь. Какво трѣбва да правимъ? Той казва: „Да възлюбишъ Господа Бога Твоего сѫ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила“. Веднага Той туря основния законъ – Любовьта.

И сега казвамъ: „Ние Бога не Го знаемъ.“ Слѣдователно, ако не любишъ брата си, Бога не можешъ позна. И веднага и апостолитѣ даже се разколебаха и казваха: „Ние не познаваме брата си, че Бога…“ Не, не, азъ казвамъ: Единствениятъ, Когото азъ познавамъ, това е Богъ. Какво нѣщо е брата?

Христосъ казва въ своето учение: „Никой не може да дойде до мене, освѣнъ чрезъ Отца ми“. Кой ти е братъ? – Когото Богъ е привлѣкалъ къмъ тебе. Ти ще признаешъ въ себе си Божественото проявление и никаква друга любовь. Признаете ли го веднъжъ, вие ще се освободите отъ редъ нещастия, които имате сега: нещастия, съмнения. Ако имашъ Божествената Любовь, ти нѣма какво да се нуждаешъ, ще бѫдешъ богатъ, а щомъ сѫ всички богати, ще има какво да раздаваме; щомъ има пари, и беднитѣ ще бѫдатъ нахранени.

Сега искамъ да изпитате тритѣ допирни точки: първата, втората и третата допирна точка. Въ тия точки сега се съгражда новото човѣчество и новата култура, не сегашното християнство. Съгражда се основата на шестата раса. Или въдворяването на Царството Божие на земята, вѫтрѣ въ човѣшкитѣ души, се съгражда върху тия три основи. Трѣбва да знаемъ, туй е принципъ. И тогава нищо не е въ състояние да ви разклати. Ще знаете, че това сѫ тритѣ символи, никакви други символи. Ние имаме три допирни точки: първата – Любовьта, която дава животъ, втората – Мѫдростьта, която ще донесе въ ума знание, свѣтлина и третата допирна точка ще даде Истината, тя ще създаде у васъ волята. Онзи човѣкъ, който веднъжъ възлюби Истината, той е твърдъ като диамантъ, той казва: Азъ зная Истината, и съ нищо не можешъ да го разколебаешъ.

Този е Пѫтьтъ, този е свѣтлиятъ Пѫть, може да го опитате. Туй е едно

Божествено учение. Вие сте призовани да бѫдете свободни, а сега сте свободни, но по необходимость. Ние сме свободни и трѣбва да скъсаме всичкитѣ връзки, които ни държатъ до сега. Всички тия стари връзки, ние ликвидираме съ тѣхъ. Нѣкои мислятъ, че като се скъсатъ тия връзки, ще умратъ, ще заминатъ за другия свѣтъ. Чудни сѫ хората! Когато пуснатъ нѣкого отъ затвора той умира ли? Ще кажете: да не го пущаме, защото отвънъ има снѣгъ. Не, това е лъжа. Онѣзи, които проповѣдватъ, говорятъ лъжа, майки и бащи, всички лъжатъ не говорятъ истината. Истината трѣбва да се говори. Казватъ: не може да се говори истината. Може да се говори! Че това иска Богъ отъ насъ, да говоримъ истината! Ама, казвате, ако говоримъ истината, ние ще пропаднемъ. Ти не си правилъ още опити, да говоришъ истината, та да видишъ ще пропаднешъ ли. Защото говоримъ лъжата, затова пропадаме. Защо умирате вие? Раждашъ дѣца, умиратъ; раждашъ дѣца, оглушаватъ, ослепяватъ, майки, бащи – умиратъ. Защо? Защото ние не сме се още съгласили да говоримъ истината. Ще спрешъ, ще кажешъ: първата допирна точка е Любовьта, втората допирна точка е Мѫдростьта, третата – Истината.

Ще се спрешъ и ще мислишъ за Бога. Нѣкой ти казва: Какво ще мислишъ? Ще мислишъ за Бога, и нищо повече. Ще бѫдемъ свободни. Вие още не сте правили опити. Вие мислите, че като кажете истината ще си попречите. Ако кажемъ истината на своя неприятель, преди още да сме готови, ще мязашъ на онзи, който излиза насрѣща ти съ онази чекмаклия пушка, съ патрони, пълни само съ малко барутъ – фалшиви патрони, но като си готовъ да говоришъ истината, то, като засѣгнешъ нѣкого съ тази истина, трѣбва да подскача; като целунешъ нѣкого единъ пѫть съ истината, той ще каже: „Стига вече, азъ разбрахъ.“

ИСТИНАТА НЕ УМЪРТВЯВА ХОРАТА, ТЯ ЩЕ ИМЪ ПОКАЖЕ ИСТИНСКИЯ ПѪТЬ.

Сега, друго нѣщо. Не мислете, че туй учение, този пѫть, по който вървите е най-мѫчния пѫть. Той е най-лесниятъ пѫть, най-благословениятъ пѫть. Не, не, въ всички свои провѣрки, който съмъ правилъ, азъ казвамъ, че той е най-лесниятъ пѫтъ – пѫтьтъ, въ който има Любовь, Мѫдрость и Истина. А въ другитѣ пѫтища какви мѫчнотии има! Хората избиратъ най-лошитѣ, най-мѫчнитѣ пѫтища. Казватъ: Този животъ нѣма да ни даде никакво щастие, нѣма да вкусимъ нищо отъ него, не разбираме смисъла. Не, ти ще ядешъ нѣкой плодъ, портокалъ, и той като влезе въ стомаха ти, ще каже: „Братко, азъ ти много благодаря, че ме прие въ себе си“. И ти ще му благодаришъ. И той и ти, и двамата ще се радвате. А сега, ядешъ и не мислишъ за нищо. Че какъ, като вземешъ отъ този хлѣбъ една хапка вѫтрѣ въ себе си, той е нѣщо живо! Слѣдователно, когато Богъ проговори у насъ

съ цѣлото си тѣло, умъ, сърдце и воля, всички ние ще бѫдемъ хора възкръснали, и нѣма да задаваме въпроса какъ трѣбва да живѣемъ.

Сега, азъ желая вие да си напишете това мото:

САМО СВЕТЛИЯТЪ ПѪТЬ НА МѪДРОСТЬТА ВОДИ КЪМЪ ИСТИНАТА!

И въ този пѫть ще се реализиратъ думитѣ, дето казва единъ отъ пророцитѣ, че онѣзи който чакатъ Господа, тѣхната сила ще се възобнови тѣ ще се подмладятъ. Такъвъ е законътъ. Любовьта, Мѫдростьта и Истината подмладяватъ, обновяватъ, новоражда се човѣкъ. Човѣкъ постепенно трѣбва да се възражда. Този е вѣчниятъ законъ на възраждането, защото, само въ вѣчния животъ, като се съединимъ съ Бога, само Божествениятъ животъ може да внесе онѣзи елементи, който донасятъ подмладяване, който обновяватъ човѣкъ, иначе изгубвате смисъла на живота. Всѣки който е изгубилъ вѣрата въ Бога, той е остарѣлъ. Дойде ли вѣрата, ти се подмладишъ, ти си готовъ на всичко. Каквото пипнешъ, Богъ те благославя. Ако посѣешъ една нива, Богъ ще те възнагради; ако съградишъ една кѫща, Богъ ще те благослови, въ всѣко направление ще имашъ благословението Му.

Сега ние мислимъ, че духовниятъ животъ изключва всичко въ свѣта. Не, всичко въ свѣта е духовно. Всичко е въ Бога, но ние чрезъ своя животъ опорочаваме духовнитѣ работи. Ние трѣбва да престанемъ да опорочаваме благата, който Богъ ни дава. Да не опорочаваме великата Истина. Щомъ опорочимъ Истината, изгубваме волята си, а щомъ изгубимъ волята си, ние сме роби на свѣта. Така идва робството.

И тъй, ние сега сме свободни, понеже имаме първата допирна точка съ Бога. Това е Любовьта. Значи, Богъ е Любовь.

Втората допирна точка, това е Мѫдростьта. Значи, каквото гради Той, това е Мѫдрость. И отъ това гледище, нѣма зло. Той постепенно всичко може да превърне, и злото може да превърне въ добро. Ще знаемъ всички Истината, че въ Бога всичко е добро, ама въ Бога; и вънъ отъ Бога всичко е зло. И ние се връщаме да живѣемъ въ този великия законъ. Този е Пѫтьтъ. Почнете ли вие да не вървите по този пѫть, животътъ ви почва да става по-тежъкъ, да отслабва.

Сега, тази вечерь азъ вѣрвамъ въ едно нѣщо. Отъ вашето гледище вие всички имате доброто желание, но се колебаете, страхувате се. Мислите нѣкой пѫть, че сте много умни, тъй ви схващамъ. Като се мислите за умни,

страхувате се да не би да ви измамятъ нѣщо. Нѣма какво да ви мамимъ, лъжете се. Допуснете сега, че азъ искамъ да ви измамя. Какво ще спечеля отъ васъ, ако ви излъжа? Трѣбва да имамъ обектъ. Е, хубаво, тази лъжа вие ще я схванете, какво ще спечеля? Нищо, абсолютно нищо. Тази мисъль не е ваша, освободете се отъ нея. Това именно е най-важното доказателство, че ви говоря истината. Казвамъ: съмнѣвате се, опитайте! Азъ ви оставямъ да видите най-страшнитѣ нѣща, най-голѣмитѣ противоречия. Опитай, и следъ 5 минути ще познаешъ вѣрни ли сѫ моитѣ думи или не.

Ще идешъ при нѣкой химикъ да му кажешъ: Я анализирай този хлѣбъ, вижъ какви елементи има въ него! Слушай, докато този химикъ отиде въ лабораторията си, и анализира хлѣба, ще мине цѣла седмица. Ти го опитай, вкуси, и следъ 5–10 минути ще бѫдешъ готовъ за работа, и всичката ти меланхолия ще изчезне. Ама вѣрно ли е това? Опитай, и въ 5–10 минути истината ще излѣзе на лице. Щомъ провѣришъ и излѣзе истината, ще видишъ че говоря истината, а ако не излѣзе вѣрно, не говоря истината. Опитай! Тъй казва Христосъ въ Писанието: „Опитайте ме, и ще видите, че азъ съмъ благъ.“ Слѣдователно, ние ще Го опитаме въ всичкитѣ нѣща, и ще знаемъ, че Той е благъ. Каквото и да направимъ, ние ще се обърнемъ къмъ НЕГО.

Сега, ще искамъ да идете, да турите контакта си на Любовьта, да дойде живота; да турите вашия контактъ на Мѫдростьта, да дойде знанието и ума; да турите контакта на Истината съ Бога, да дойде силната воля. И тогава, ние ще бѫдемъ въ състояние да разрешимъ всичко въ свѣта.

Туй е учението на този день. Този день е подигнатъ, хубавъ е, сухота има. Днешниятъ день показва, че Господь говори така: Азъ днесъ мисля да говоря и да имъ кажа, че ако тѣ иматъ съ мене първата, втората и третата допирна точка, животътъ имъ ще бѫде тъй улесненъ и приятенъ, както никога други пѫть. Туй е емблема, но ако се малко усъмняватъ (на изтокъ има малки облачета), нещастията ще почнатъ да извиратъ, само малко ако се усъмнятъ.

И утрѣ времето ще бѫде хубаво.

Ние имаме нужда отъ абсолютна воля, мѫдрость и любовь, да осмислимъ, нашия животъ. Този животъ ще го осмислимъ, тъй, както никога до сега. И ние трѣбва да бѫдемъ единъ образецъ, единъ примѣръ, да покажемъ на този свѣтъ какъ трѣбва да се живѣе. Е, какъ трѣбва да бѫде обоснованъ бѫдащия свѣтъ? Ще имъ покажемъ какъ трѣбва да се лѣкуватъ, затвори нѣма да има, абсолютно никакви закони нѣма да има, ще имъ покажемъ какъ трѣбва да бѫдатъ наредени програмитѣ имъ. Всичко имаме ние.

За въ бѫдаще, когато нѣкой направи една погрѣшка въ нашата култура, ние ще му дадемъ единъ банкетъ. И тъй, като му дадемъ единъ банкетъ, втори пѫть той нѣма да съгрѣшава. Тъй щото тия банкети ще се даватъ само на онѣзи хора, които правятъ погрѣшки.

ТОВА ЗНАЧИ, ЧЕ НАШАТА ЛЮБОВЬ ТРѢБВА ДА БѪДЕ ТОЛКОВА ВЕЛИКА, ЧЕ ДА НАДРАСНЕМЪ ВСИЧКО

Трѣбва да бѫдемъ герои, да надвиемъ нашата карма, и да кажемъ: МОГА азъ имамъ единъ контактъ съ Бога, имамъ Божията Любовь, имамъ живота. Имамъ другъ контактъ съ Богъ – Божията Мѫдрость – имамъ ума, знанията, и свѣтлината. Имамъ трети контактъ съ Бога съ Божията Истина – имамъ силна воля.

Всички въпроси които ме спѫватъ, мога да ги разреша. Съ Бога, „всичко мога“ да направя. Слѣдователно, всичко мога да направя съ Бога.

И тъй ние любимъ само Едного. Ние Го познаваме и въ тритѣ точки. Сега, азъ желая туй благословение да мине на васъ. (Аминъ.)

Желая благословението на Любовьта да се излѣе въ живота ви. (Аминъ)

Желая благословението на Мѫдростьта да се излѣе въ умоветѣ ви. (Аминъ.)

Желая благословението на Истината да се излѣе въ вашата воля и вашитѣ дѣйствия, и Богъ да бѫде съ насъ и да работимъ всички за Неговата слава, и за въдворяването на Неговото царство, царството Божие на земята. (Аминъ.)

8 часа вечерьта.

Въ 8.15 ч. Вечеря. (Жито, оризъ, плодове.)

Въ 9.15 ч. Пѣсни. Учительтъ предложи да се пѣятъ следнитѣ окултни упражнения:
Сладко медено,
Блага дума на устата,
Единъ си ти мой Мусалла,
Махаръ Бену Аба.

Следъ тѣзи упражнения Учительтъ самъ запѣ едно окултно упражнение:

Свѣтла е Зората на новия день
Свѣтла е Зората на новия день,
День на Любовьта День на Мѫдростьта,
День на Истина и Свобода,
День на Истина и Свобода.

Слѣдъ това хорътъ пѣ вече по свое желание слѣднитѣ пѣсни:
Напредъ да ходимъ смѣло,
Изгрѣва вече день тържественъ,
Изгрѣва слънцето, и сила жива…
Учителю благословенъ…

Слѣдъ пѣснитѣ изговорихме тритѣ формули:
Нѣма Любовь като Божията Любовь,
Само Божията Любовь е Любовь,
Нѣма Мѫдрость като Божията Мѫдрость,
Само Божията Мѫдрость е Мѫдрость,
Нѣма Истина като Божията Истина,
Само Божията Истина е Истина.

Въ 10 ч. и 10 минути тръгнахме по домоветѣ си.

1923_03_25 Пробуждане на човѣшката душа

ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВѢШКАТА ДУША

14 гл. отъ Евангелието на Иоана.

Да се не смущава сърдцето ви: вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте. (2) Въ дома на Отца моего много жилища има; ако да не бѣ така азъ бихъ ви казалъ. Отхождамъ да ви приготвя мѣсто. (3) И когато отида и ви приготвя мѣсто, ще дойда пакъ и ще ви взема при себе си, щото дѣто съмъ азъ да бѫдете и вие. (4) И кѫдѣ отивамъ азъ вие знаете, и пѫтя знаете. (5) Казва му Тома: Господи, не знаемъ кѫдѣ отхождашъ; и какъ можемъ да знаемъ пѫтя? (6) Казва му Исусъ: Азъ съмъ пѫтьтъ, и истината, и животътъ: никой не отива при Отца тъкмо чрѣзъ мене. (7) Ако бихте познавали мене познавали бихте и Отца ми; отъ нинѣ познавате го и видѣхте го. (8) Казва му Филипъ: Господи, покажи ни Отца, и доста ни е. (9) Казва му Исусъ: Толкози врѣме съмъ съ вазъ, и не си ли ме позналъ, филипе? Който е видѣлъ мене видѣлъ е Отца: и какъ казвашъ ти: Покажи ни Отца? (10) Не вѣрвашъ ли че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене? Думитѣ които азъ ви говоря, отъ себе си ги не говоря: но Отецъ който прѣбѫдва въ мене, дѣлата той прави. (11) Вѣрвайте ми че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене: ако ли не, вѣрвайте ми за тия дѣла. (12) Истина, истина ви казвамъ: Който вѣрва въ мене, дѣлата които правя азъ и той ще ги прави; и по-голѣми отъ тѣхъ ще прави, защото азъ отхождамъ при Отца си. (13) И каквото попроситѣ въ мое име ще го направя, за да се прослави Отецъ въ Сина. (14) Ако попросите нѣщо въ мое име, азъ ще го направя.

(15) Ако имате любовь къмъ мене, упазете моитѣ заповѣди. (16) И азъ ще умоля Отца, и ще ви даде другъ Утѣшитель да прѣбѫде съ васъ въ вѣки, (17) Духа на истината, когото свѣтътъ не може да приеме, защото го не види нито го познава; а вие го познавате, защото прѣбѫдва въ васъ, и въ васъ ще бѫде. (18) Нѣма да ви оставя сираци: ще дойда при васъ. (19) Още малко, и свѣтътъ вече нѣма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете. (20) Въ онзи день вие ще познаете че азъ съмъ въ Отца си, и вие въ мене, и азъ въ васъ. (21) Който има моитѣ заповѣди и ги държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбенъ ще бѫде отъ Отца ми; и азъ ще го възлюбя, и ще явя себе си нему.

(22) Казва му Юда (не Искариотски): Господи, що е това дѣто ще явишъ себе си намъ а не на свѣта? (23) Отговори Исусъ и рече му: Който люби мене ще упази моето слово; и Отецъ ми ще го възлюби, и ще дойдемъ при него, и ще направимъ жилище у него. (24) Който не люби мене моитѣ думи не държи; и словото което слушате не е мое, но на Отца който ме е

проводилъ.

(25) Това ви изказахъ доклѣ съмъ още съ васъ. (26) А Утѣшительтъ, Духъ Светий, когото Отецъ ще ви проводи въ мое име, той ще ви научи всичко, и ще напомни всичко що ви съмъ рекълъ. (27) Миръ ви оставямъ: моя миръ ви давамъ: азъ не ви давамъ както свѣтътъ дава. Да се не смущава сърдцето ви нито да се устрашава. (28) Чухте че азъ ви рекохъ: Отивамъ си, и ще дойда при васъ. Ако ме любѣхте, възрадвали се бихте за това що ви рекохъ: Отхождамъ при Отца; защото Отецъ мой е по-голѣмъ отъ мене. (29) И сега ви рекохъ прѣди да бѫде, че когато се сбѫде да повѣрвате. (30) Отъ сега съ васъ нѣма много да говоря; защото иде князътъ на този свѣтъ, и той нѣма нищо въ мене. (31) Но за да познае свѣтътъ че азъ любя Отца, и както ми е Отецъ заповѣдалъ, така и правя. Станете, да отидемъ отъ тука.

Пробудя значи „будя", т.е. човѣшката душа трѣбва да съзнае ония блага, които и сѫ дадени, да ги обхване.

Сега въ свѣта, въ който живѣетѣ, има извѣстни илюзии, ние ги наричаме несѫществени неща. Най-първо значи започватъ съ несѫщественото. Вечерно врѣме можете да уплашите когото и да е. Защо? – Защото тогава нещата сѫ преувѣличени, въ тѣхъ нѣма свѣтлина. Вземете една проста илюзия: срещне ви нѣкой и ви се опули на среща, така, особено ви изгледа. И ти почвашъ да мислишъ, защо така ми се опули, какво искаше да каже. Е, прѣдставете си, че азъ направя една опулена маска, като за артистъ, и ви я показвамъ. Вие казвате: „Защо тази маска се е тъй опулила?" Мислите, че е реална. Не то е една илюзия, художникъ я е направилъ. Въ дадения моментъ, когато художникътъ дойде и донесе тази маска, важно е, у тебе да е пробудено съзнанието, да схванешъ, вѣрно ли е това или не.

Въ пробуждането на душата, тя трѣбва да схване нѣщата не отъ становището, въ което тя се намира, но тя трѣбва да схване нѣщата отъ становището на своя духъ или на Бога, който е основа на нейното битие. Понеже и този случай ние употрѣбѣваме душата като едно облѣкло, тя вѫтрѣ представлява като една вселенна, и всички богатства, които сѫ милиони години въ нея, трѣбва да се развиятъ. Толкова богатства има тя! Не е въпросътъ, малкото, което сме приготвили, да го изядемъ и изпиемъ. Нѣкои отъ васъ искатъ да бѫдатъ щастливи, но мога да ви опрѣдѣля математически, за колко врѣме може да трае вашето щастие. У нѣкои може да трае една минута, у други – единъ часъ, една недѣля, единъ месѣцъ, а за една цѣла година не може. Нѣма хора щастливи за една година. За една цѣла година нѣма човѣкъ, който да е щастливъ. Ти си посялъ една череша, която слѣдъ нѣколко години вързала, и ти се радвашъ, хапвашъ си отъ черешитѣ ѝ. Е, за колко врѣме е вашето щастие,

ако се хранитѣ само съ череши? Черешитѣ ще презрѣятъ, и вашето щастие ще изчезне. Напримѣръ, такъвъ нѣкой артистъ, или нѣкоя певица, която пѣе хубаво, мисли, че като излѣзе на сцената, ще я посрещнатъ съ цветя, всички ще заговорятъ за нея, какъвъ великъ талантъ има тя. Тя сега живѣе съ въображението, но, между въображаемиятъ и действителниятъ свѣтъ има голѣма разлика. Тя е следующата: въ въображаемия свѣтъ мѫчнотии нѣма, тамъ всичко върви безъ мѫчнотии, тамъ всичко върви отлично. Вие си проектиратѣ въ ума една градина отъ 100 декара, насаждате въ нея цветя, плодни дървета, всички заговарятъ за вашата градина. Вие продавате плодове и всички се радватъ. Знаете ли на какво ще замязате? Ще замязате на онзи богатъ циганинъ, който дава на своя синъ да продава млѣкото, да го разнася по кѫщитѣ. Носи го той въ една кѫща, въ друга, и си размишлява. Казва си: Като продамъ това млѣко, ще си купя една кокошка, която ще ми снася яйца. Ще продамъ яйцата по толкова и толкова едното. Съ спечелените пари ще си купя една овца и една коза. Слѣдъ това, и тѣхъ ще продамъ, и отъ получените пари ще си купя една крава. Тъй като си вървѣлъ и разсъждавалъ, слѣдъ 4–5 часа сталалъ милионеръ. И тогава продължавалъ да си разсъждава, като стана милионеръ, ще предложа на царската дъщеря да се оженя за нея, и ще си имаме дѣтенце. Като си помислилъ туй, подскочилъ отъ радость, гърнето паднало на земята, и млѣкото се разлѣло. Сега, това вамъ се вижда смешно, но всички цигани, това сме ние. Нѣкой день подскочишъ, идеята се родила, но млѣкото го нѣма. А въ дадения случай важното е млѣкото, а не дѣтето. Обаче, като вземете да реализирате, да насаждате тази идея на физическото поле, мѫчнотии ще се явятъ, пришки ще излѣзатъ по главата ви, ще видите, че тази работа не е тъй лесна. Послѣ, плесници ще дойдатъ, че това, онова, и най-послѣ вие ще сполучите. И като сполучите, вашата идея ще бѫде може би, 100 пѫти повече реализирана, отколкото първоначално. Тъй ще имате нѣщо реално. Та, сега ние живѣемъ съ своитѣ първоначални илюзии, съ които сме излезли отъ Бога. Ние искаме, обаче, не само да спремъ върху това, какъ сѫ били тия неща въ ума и сърдцето ви, искаме тия нѣща да се реализиратъ въ физическия свѣтъ, защото физическия свѣтъ е въ миниатюръ реализиране на Божествения свѣтъ. Макрокозмоса, това е Богъ, Божествения свѣтъ, който трѣбва въ миниатюръ да се реализира на земята. А какво е реализиране? Когато искате да изкарате, да фотографирате единъ прѣдметъ или една местность въ една камера обскура, нали тази местность се смалѣва на една малка плочка, като се запазватъ сѫщите отношения. Та и ние трѣбва да реализираме Божествения свѣтъ въ една идея, която може да се схване. Сега, въ този свѣтъ тази илюзия е потрѣбна, защото иначе, ако вие знаете всичко, ще имате толкова нещастия, че нѣма да знаете какво да правите. Сега, напримѣръ, има толкова религиозни вѣрвания, и нѣкой пѫть вие сте увѣрени, че има Господь, но дойде день и вие се усъмните въ Бога. Имате

нѣкой вашъ приятель, когото обичате, идеализирате го, но дойде день, че изгубите това упование въ него, и казвате: „Излъгалъ съмъ се“. Имате синъ или дъщеря, на които възлагате голѣма надежда, но се усъмните. Слѣдъ туй идватъ тия крушения. Всѣкога съмнѣнието въ Бога е съмнѣние въ самите насъ. Животътъ у насъ не е положенъ на една сѫщинска основа. Причината на крушението не е външна, не е вънка отъ насъ. Защо за примѣръ ще искамъ да живѣетѣ вие по-добрѣ отъ мене, защо ще искамъ да живѣетѣ вие единъ животъ по чисто, по-святъ, отколкото азъ самия? Защо ще бѫда къмъ васъ по-взискателенъ, отколкото къмъ себе си? Запримѣръ, къмъ себе си ние сме по-малко взискателни, а къмъ външнитѣ сме по-строги. Когато направимъ нѣкоя погрѣшка ние я извиняваме, а погрѣшката на другитѣ не я извиняваме. Не, ние най-напрѣдъ нѣмаме една мѣрка, съ която да можемъ да отмѣрваме, да знаемъ туй, което виждаме, погрѣшка ли е или добродѣтель. Защото нашитѣ грѣхове, които виждаме, прѣдъ Бога не сѫ грѣхове, и добродѣтелитѣ, които мислимъ, че сѫ такива, прѣдъ Бога не сѫ добродѣтели. Туй не иска голѣма философия, за да се докаже. Когато у нѣкой човѣкъ се оправятъ материалнитѣ работи, забатачватъ се духовнитѣ работи. Вижте всички търговци, на които сѫ оправени материалнитѣ работи, идете да ги видите какъ сѫ въ духовно отношение. Щомъ се забатачатъ материалнитѣ работи, духовнитѣ се оправятъ. Кѫща нѣма, пари нѣма, това-онова, но съ Бога говори, съ ангелитѣ се разправя, красиви чувства има, светли идеи има. Казватъ: „Съ треска се чеши, на съ Бога се разговаря.“ А пъкъ онзи съ гребѣнъ се чеши, но вратата за небето му е затворена. Значи, ние трѣбва да схванемъ онѣзи правилни отношения. Сега, това още е едно заблуждѣние. Това сѫ заблуждѣния, въ които живѣемъ. Не е тъй лесно да се освободимъ отъ едно заблуждѣние. Не мислете, че е тъй лесно да се освободите. Не, не, трѣбва да знаете всички изходни пѫтища. Когато изпаднете въ едно заблуждѣние, то е, както когато сте въ единъ градъ, въ единъ лабиринтъ, и не можете да минете отгдѣто искате, трѣбва да знаете ония улици, които ще тѣ изведатъ. Трѣбва да знаешъ изходния пѫть на живота. Ами че такива заплитания нали имате? На, двѣ сестри имате, скаратъ се, не могатъ да се споразумеятъ, не могатъ да се спогодятъ, прощаватъ се, но не знаятъ какъ да възстановятъ, да възвърнатъ работата, която сѫ загубили. Защо? Знаете ли коя е причината? Причината е, че вие още не сте изучили себе си, че човѣкъ едноврѣменно функционира въ три свѣта, има три вида способности, три вида чувства, три вида воля има въ себе си. Има една воля, която функционира въ физическия свѣтъ, една воля, която функционира въ астралния свѣтъ, и една воля, която функционира въ умствения, въ духовния свѣтъ. Човѣкъ има единъ умъ, който функционира въ физическия свѣтъ, втори, който функционира въ умствения свѣтъ и трети, който функционира въ Божествения свѣтъ. Съ вашия физически умъ вие никога не можете да разберетѣ Божественитѣ работи. Тогава идва

нашата теория: че, ако съ нашия умъ не можемъ да схванемъ Божиитѣ работи, тогава защо ни е този умъ? Ако моятъ умъ може да разбере Божественитѣ работи, защо ми е тогава Христовия умъ? Другъ умъ има, той ни трѣбва. Значи, трѣбва да имамъ отъ Христовия умъ, да Го присъединя къмъ моя отгоре, и да взема отъ тия събраните факти, да ги разбера и да ги обсъдя. Сега, като слушате за тия три ума, ще си кажете: „Сложна работа е това тогава! Три ума! Ние съ единъ умъ едва се справяме, а съ тритѣ какъ?“ Единиятъ умъ той е въ насъ, а Божествениятъ умъ Той е отгоре, ние за Него трѣбва да се държимъ. Съ Божественото трѣбва да започнемъ. А другитѣ два ума, това сѫ спомагателни, тѣ сѫ спомагателни средства за човѣшкия животъ. И за сърдцето е сѫщото. И въ Писанието се говори за сърдцето. Сегашното сърдце е направено отъ камъкъ. Казва се въ Писанието: „Ще имъ отнема каменнитѣ сърдца“. Нѣма какво да осѫждате нѣкого – каменно му е сърдцето. Какъ ще разберешъ свѣта съ туй сърдце? Съ туй сърдце не можемъ да бѫдемъ щастливи. То е студено, хладно, пълно е само съ снѣгъ, съ лѣдъ, доста гробища, кости има вѫтрѣ въ него. Е, питамъ: При такова едно състояние какъ можете да бѫдете щастливи? И казвамъ: „Това сърдце ще имъ се отнеме, ще имъ се даде друго едно сърдце по-пластично.“ Но, да се повърнемъ къмъ чисто практическата страна, къмъ страната, която вие можете да разберете при сегашните условия. Да допуснемъ сега, че вие се намирате въ едно затруднение въ живота. Отъ какво произтича затруднението? Всѣко затруднение произтича отъ неразбиране на ония съотношения, които сѫществуватъ между нещата въ природата, и вие, живите сѫщества, които стоите тамъ. Запримѣръ, ако седите на брега на една рѣка, и мислите, че ще можете да я прѣбродите, нѣма опасность, но, щомъ влезете въ нея, тя ви задига, и почва да ви носи. Вие се уплашвате, и почвате да викате, ще дойде нѣкой да ви извади. Ако сте умни, когато дойде да прѣброждате тази рѣка, вие ще забиете на брѣга единъ голѣмъ колецъ, ще завържете едно голѣмо дебѣло въже за него, и вие ще се завържете съ въжето, и полека-лека ще правите сондажъ да минете рѣката. Ако рѣката е дълбока, ще се върнете назадъ. Сега, при всички неблагоприятни условия, въ които се намираме въ живота, трѣбва да имаме едно въже, а то е умътъ, то е човѣшкиятъ умъ, за него трѣбва да се държимъ.

Сега, нѣкои отъ васъ не сѫ въ състояние да разбератъ отношенията въ духовния свѣтъ. Защо? Защото въ духовния свѣтъ между ангелитѣ всичко става много бързо. Вашиятъ умъ, вашето око не е въ състояние да схване това, което става тамъ. Тамъ всичко става съ магическа сила, съ магическа бързина. Ангелътъ като дигне пръчицата си, махне съ нея, и веднага дойде масата, наредена сложена, и се слага, каквото искашъ ядене. Тракне съ пръчицата си, ще дойдатъ гости, разговарятъ се. Като тракне отново съ пръчицата си, гоститѣ се разотиватъ, и масата всичко изчезва, всичко

изведнъжъ се изгубва. И ако вие се намирате въ единъ такъвъ свѣтъ, дѣто гоститѣ съ едно тракане на пръчицата идватъ и изчезватъ, въ какво положение ще сте, какъ ще се почувствувате? Е, какъ мислите, ако гоститѣ ви могатъ да идватъ и да изчезватъ, моментално, този свѣтъ реаленъ ли е? Ангелътъ може да ви говори, да ви забавлява съ години, но всичко това сѫ кукли, умни кукли, така сѫ нарѣдени, доста разнообразно е това, но това, тия гости не сѫ истински ангели, които могатъ да ви говорятъ, това не сѫ реални сѫщества. Този ангелъ може съ години да ви говори, и вие да казвате, че той е отличенъ, че тия ангели сѫ отлични. Ще кажете: „Еди, кой си бѣше отдѣсно, еди-кой си отлѣво". Не, това сѫ само (полици). Единственото реално нещо, това сѫ само ангелитѣ, които дигатъ пръчицата. Сега, въ този свѣтъ, единственото реално нещо, което виждаме, това е Господь, Който подигне пръчицата, всичко става, махне пръчицата, всичко изчезва. Господь казва: „На еди-коя си жена, дайте и дѣтенце". Даватъ и дѣтенце, жива кукла, и тя казва: „Пиленцето, моето дѣтенце", гали го, увива го въ дрешки, радва се. Казва: „Гений ще стане". Това не е никакъвъ гений, въ вашия умъ сѫществува тази идея. Това е една кукла, това е едно заблуждѣние. Вие виждате, туй дѣте съ години го гледате, храните, радвате му се, учите го, свърши университетъ и послѣ ви ритне, казва ви: „Да не си ме раждалъ?" Казвате: „Защо Господь ми даде такъвъ синъ?" Това не е вашиятъ синъ. Този вашиятъ синъ е тъй нагласена кукла. Трѣбва да се освободите отъ вашитѣ заблуждѣния. Най-първо Господь ще дава кукли на хората. И ако можете да се справите съ живите кукли, слѣдъ това Господь ще ви даде едно живо сѫщество. Когато дойде това живо сѫщество, то нѣма да те върза по два пѫти на день да го туряшъ въ коритото, както сегашнитѣ ви кукли. Като дойде това живо сѫщество, въ единъ день то ще израстне въ пълната си красота. Това дѣте нѣма да бѫде дѣте, то ще бѫде 33-годишно, и нѣма да има нужда да го учишъ на своя езикъ. Като дойде туй дѣте, то ще бѫде вашъ приятель, то не се ражда отъ майка и баща, то си е родено. И Писанието казва: „Роденото отъ Бога е Духъ, а роденото отъ хората плъть е". А кога сѫ родени хората отъ Бога? Никой не знае кога сѫ родени. Нѣкой казва: „Ще се роди отъ Бога". Не, не, ще се прояви роденото отъ Бога. Да се роди отъ Бога, значи първоначално, а не сега, да се роди туй Божественото. Вие ще си зададете въпроса малко по-друго яче. Вие сами себе си ще запитате: реално сѫщество ли сте или сте една жива кукла? Ще се запитате: Азъ кукла ли съмъ? Че това е една философия!

И тъй, ще се запитате: кукла ли съмъ, или съмъ едно сѫщество родено отъ Бога, отъ хората ли съмъ роденъ или отъ Бога съмъ роденъ? Щомъ се съмнѣвашъ, че си отъ Бога, кукла си, и нищо повече. Усъмнишъ ли се, ще приемешъ, че си кукла; приемешъ ли факта, че си роденъ отъ Бога, товарътъ ще ти олекне, и въ ума ти ще се роди свѣтлина. Сега ние

съврѣменнитѣ хора, когато сме отеготени, когато паднемъ въ нѣкое противорѣчие, търсимъ нѣкой братъ или сестра, да ни утеши, да ни каже истината. Може да ни кажатъ истината, но ние трѣбва да бѫдемъ готови, да разберемъ тази велика истина. Кое се мени? – Мени се врѣменното. За Бога казватъ, че прѣзъ всичкитѣ врѣмена остава неизмѣняемъ, а всѣко друго нещо се мени. Отъ една страна ние ще схванемъ, че туй, което се мени, то е проявената реалность, а това, което не се мени, то е сѫщественото. И тогава можемъ да съзнаемъ, че има у насъ неща, които не се менятъ, но казватъ, състоянието ни, че ние сме излѣзли отъ Бога. Онова, което се мени и онова, което не се мени, това сѫ двета фази на живота и трѣбва да се разбере тази реалность. А туй сѫщественото у насъ, това е Богъ, Който не се измѣня. Сега, тази философия е необходима за васъ, а тя седи въ това, да познаете сѫщественото, което не се измѣня. Тогава вие ще се намѣритѣ въ едно противорѣчие, и вие казвате: „Азъ човѣкъ ли съмъ, или съмъ една кукла?“ Че ако всѣки день ти вгълпяватъ различни идеи, и ако всѣки съ тебе може да си играе, това показва, че си кукла. Днесъ едни идеи, утрѣ други, днесъ си социалистъ, утрѣ си комунистъ, днесъ си майка, утрѣ си баща, слѣдъ туй си сестра, актьоръ, но това показва, че си кукла, залъгвашъ се. Написалъ съмъ една книга, има ли Господь или не. Че какъ мислите, мога ли съ моитѣ аргументи да докажа има ли Господь или не? Мислите ли, че съ моитѣ аргументи мога да оправя свѣта? Не, това е едно забавлѣние. Азъ мога да ви докажа дали има Господь или не и по другъ начинъ. Ти си единъ безвѣрникъ, отричашъ Бога, философствувашъ, а азъ безъ да напиша нѣкоя книга, има ли Господь или не, мога да ти кажа това. Какъ? Ти си пѫтувалъ прѣзъ нѣкоя мрачна нощь, изстиналъ си, и дойдешъ въ моята колиба, казваш: „Има ли Господь или не?“ Не се занимавамъ съ този въпросъ. Ти нали си гладенъ, краката ти изстинали ли сѫ? Наклаждамъ огънь, слагамъ ти трапеза, угощавамъ те, направя ти леглото, и те питамъ: Въ моята колиба има ли Господь или не? Не, този въпросъ е изключенъ. Ние се разговаряме за хлѣбъ, за огънь, а за Бога въпросъ не става, за Бога се разговаряме послѣ. Ти нахрани ли се? Ти вѣрвашъ ли, че тази вечерь те нахранихъ? Той ще ми каже: „Не вѣрвамъ, докажи ми, че ме нахрани“. философствува. Добре, азъ съмъ снаженъ, взема едно дърво, наложа го 1, 2, 3, 4 пѫти, казвамъ му: „Ти вѣрвашъ ли сега, че те убихъ?“ Ако той каже, че не вѣрва, ще го понатисна още единъ пѫть. Питамъ сега: Като го наложа още десетина пѫти нѣма ли да вѣрва? Ще повѣрва. Слѣдователно, ние съврѣменнитѣ хора понеже не вѣрваме въ тия блага, които Господь ни ги дава, Той казва: „Я наложете този!“ Като ви наложатъ, казвате: „А, каквото изживѣхъ, разбрахъ реалностьта“. Повѣрваме – по обратенъ пѫть, но това е сега кривия пѫть. Вие сте дошли вече въ друга фаза, трѣбва да повѣрвате въ Божествената Любовь. Приложението на Божествената Любовь седи въ слѣдующето: не изисквай отъ хората да те любятъ! Искай отъ себе си ти да любишъ. Ти на Бога нѣма да му

заповѣдвашъ. Ти изисквай отъ Бога Той да се прояви въ тебе, да присъствува въ тебе, и да прояви Любовьта Си. Въ туй седи закона. Значи всѣки човѣкъ самъ трѣбва да си попроси. Ако азъ самъ не си попрося, никой никого не може да обърне въ свѣта. Да не мислите, че можете да обърнете нѣкого. Единственият, Който може да обърне хората въ свѣта, това е Богъ, който работи отвѫтрѣ въ хората. И азъ нѣма да казвамъ, че Господь ме обърна. Не мога да доказвамъ, че Богъ ме обърна, и нѣма да доказвамъ това. Азъ трѣбва да зная нещо въ себе си. За мене то не съставлява никакво съмнѣние. Когато азъ живѣя въ любовь съ Бога, за тази любовь азъ нѣма да говоря на другитѣ хора. За тази любовь ще познаятъ по излишъка, който е у тѣхъ, които имъ давамъ. Казвамъ: „Ти отъ моята вода, ако ти се хареса, въ моята градина, въ моя разсадникъ може да идвашъ всѣки день, въ него има много плодове, и можешъ да си взимашъ, колкото ти трѣбватъ. Каквото ти е потрѣбно за живота, можешъ да си взѣмешъ, нѣма да се осигурявашъ“.

Когато Христосъ въ тази глава се обръща къмъ ученицитѣ си, Той казва: „Вѣрвайте въ Бога и въ мене вѣрвайте“. Вѣрвайте въ абсолютното, което не се измѣня вѣрвайте и въ мене, който обяснѣва променитѣ.

И въ съврѣменната философия, и въ съврѣменната наука се обяснѣватъ всички противорѣчия. Науката, това е едната страна на реалностьта, а другата – философитѣ обяснѣватъ туй абсолютното, метафизическото, неизмѣняемото. Сега, ние разглеждаме тия двѣ реалности, и трѣбва да ги приложимъ въ живота си. Често съмъ ви казвалъ, че можете да опитате Бога. Какъвто опитъ и да направите, вие ще се усъмните. Казвамъ ви тъй: Вие днесъ ще застанете на еди-коя си улица, и ще чакате, въ 10 часа тамъ ще мине еди-кой се господинъ. Вие не го познавате, но той ще ви чака и ще ви помогне. Знаете ли какво ще се случи? Вие сте извадили часовника си и чакате, точно въ 10 часа ще дойде този господинъ, обаче между вашиятъ часовникъ и този на господина ще има една разлика най-много отъ половинъ часъ. Вие седите, чакате, става 10 часа. А той ще дойде спорѣдъ своя часовникъ. Вие се тревожите, казвате: „Ето, не се сбѫдна. Друго яче, какъ може да бѫде? Може ли той да закъснѣва?“ Не, не, той ще дойде спорѣдъ часовника си. По което врѣме дойде, то е неговото врѣме, точно ще дойде той, нито една минута нѣма да закъснѣе, може да опитате. Когато той наближи, какво ще стане у васъ? Докато се тревожите за нещо въ душата си, въ сърдцето си, той е далечъ. Докато вие вѫтрѣшно се тревожите, докато се смущавате, той е далечъ, нѣма да дойде скоро. И колкото повече се тревожите, колкото повече се съмнѣвате, много надалечъ е, нѣколко дни надалечъ, не бързайте! Почва ли сърдцето ви да утихва, умътъ да се стабилизира, вие сте се примирили, утихвате, и почвате да усещате една дълбока, тиха радость, едно зазоряване – той е вече наблизо.

Има единъ моментъ, въ който ще проблѣсне тази радость, вие сте се примирили въ свѣта, и казвате: „От сега нататъкъ съмъ готовъ на всичко, нищо не очаквамъ, и на работа съмъ готовъ.“ Кажешъ *ли* така, че си готовъ, да сторишъ всичко, каквото Богъ иска, тогава ти си на благата страна. Кажешъ *ли* въ този моментъ, така: „Азъ съмъ готовъ да направя всичко, каквото Богъ иска, примирихъ се, взимамъ мотиката“, веднага Той ще дойде. Той ще ти каже „добъръ день“, ще ти донесе тази мотика, това ще ти бѫде първиятъ урокъ. Той ще бѫде твоятъ Учитель, него день ще имашъ радость въ твоята душа, той ще ти разправи правия смисълъ на новия животъ, на вѫтрѣшния животъ. И дойде *ли* Той, цѣлиятъ свѣтъ за тебе ще проблѣсне и който човѣкъ те срещне от тогазъ насетне, нѣма да те гледа съ криво око. Когато Богъ дойде да живѣе у насъ, невъзможно е хората да ни мразятъ. Едно отъ двѣтѣ ще стане: или хората ще бѣгатъ отъ насъ, или ще приематъ отъ нашето, ще го признаятъ, нищо повече. Законъ е туй. Нѣкой казва: „Защо ще бѣгатъ отъ насъ?“ Друго яче не може. Защото Господь казва: „На пѫтя ми никой да се не поставя“. Който е вънъ отъ пѫтя ми, той си минава. И тъй, трѣбва да имате тази абсолютна вѣра. Първото нещо отъ толкова врѣме е, искамъ да всадя въ васъ живата вѣра. Има начини, чрѣзъ който може да провѣрите, да направите опита си, има *ли* Господь или не. Ние не доказваме нещата. Туй нещо може да стане въ нашето съзнание. При тази фаза, при която сега се намираме, необходимо е при тия двѣтѣ положения, да вѣрваме въ Бога, Който е неизмѣняемъ, да вѣрваме въ туй, което не се измѣня, т.е. промѣня се и не се измѣня въ себе си. И въ мене – казва, „вѣрвайте“, и слѣдъ туй ще дойде онази вѣра въ самите васъ. Защото, важно е, преди да минете границата на Царството Божие, да изживѣете тия двѣ състояния, тѣ сѫ потрѣбни за васъ, та като ще минете за въ Царството Божие, не може да се спрете на границата, и да кажете: „Да влѣза или не“. Кажете *ли* да влѣза или не, работата съ васъ е свършена. Въ Божествения свѣтъ не искатъ, не обичатъ никакви колебания. Ти трѣбва да рѣшишъ туй абсолютно въ себе си. Ти ще скъсашъ всички връзки съ свѣта, всички тия кукли ще ги взѣмешъ, ще ги туришъ въ единъ сандъкъ, ще ги оставишъ наслѣдство на другитѣ, и нѣма да помисляшъ за куклитѣ. Прѣдъ тебе има нещо много по-хубаво, което Богъ е приготвилъ. Туй е положението.

Ние влизаме въ положение на шестата раса, да имаме вече съзнателно общение съ ангелитѣ, съ светиитѣ, а тѣ не обичатъ двоеумнитѣ хора. „Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ всичкитѣ си пѫтища“. Нѣкой ще дойде, запримѣръ, при мене, не харесва моята бесѣда, ще иде при теософитѣ. Какво е теософията? Какво ще ви даде тя? Тя е бръщолевене, прѣмелване на булгуръ. Че астралното тѣло било такова, че менталното било такова. Казвамъ: „Ти това астрално видѣ *ли* го, менталното тѣло видѣ *ли* го?“ – Така пишатъ. Много работи могатъ да се пишатъ. Нещата трѣбва

да бѫдатъ вѣрни въ себе си, вѣрни. Ти опиталъ ли си това, което говоришъ? Питамъ сега: Ако туй, което учите е вѣрно, защо това учение не ви повдига, не ви донесе спасение? Питамъ: Защо индуситѣ, които знаеха туй учение не се повдигнаха? Защото чакатъ новъ Учитель да ги повдигне? Ако туй учение можеше да ги спаси, защо чакатъ другъ Учитель? А, има нещо, което тѣ чакатъ. Е всичко друго, това сѫ външни забавлѣния. Забавлѣния сѫ това!

А Мара, а Марийка, а Драганка! Момата не е доволна. Казватъ ѝ: Ние ще тѣ оженимъ, ще ти намѣримъ единъ момъкъ, онзи тамъ, той е много добъръ, той е много ученъ, свършилъ е два факултета. Той казва на момата: „Ние сме богати, двѣ големи градини имаме; ще си направимъ нова кѫща, ще си купимъ едно лозе, хубаво винце ще имаме, ще ти направя хубава рокля, модерни чепичета, нова шапка съ хубавъ воалъ“. Тя слуша, започва малко да се развеселява, става доволна. Майката казва: „А, на добро положение е нашата дъщеря“. Венчаватъ я но работата не върви. Съ тия лъжи въ свѣта не се върви. Ще те викатъ въ еди-коя си църква, ще те кръщаватъ, радвашъ се за 1–2 дни, но положението не върви. Православенъ станешъ, радвашъ се, 1–2 дни цѣлувашъ иконитѣ, вѣрвашъ въ кръста, по, друго нещо ти трѣбва. Нещо съществено ти трѣбва. А кое е съществено? То е общението на душата съ любовьта. Като дойде любовьта, и като ме срешнешъ, не да ме питашъ какво мисля, а да знаешъ какво мисля. Да нѣма двѣ мисли. Кажа ли дума думата ми да си е дума. И мислите ми да сѫ една мисъль. Какъ? Да гледамъ на тебе тъй, както на себе си; да чувствувамъ твоето добро тъй, както чувствувамъ своето добро. Щомъ влѣза въ кѫщата ти, да има вече туй общение помежду ни. Сега, не че нѣма връзка, не че нѣма общение, не че между насъ нѣма стрѣмежъ, но червеи има. Тия червеи сѫ външни, и тѣ, постепенно прогризватъ вашите нишки. Тия червеи сѫ вашитѣ заблуждѣния. Ние трѣбва да се освободимъ отъ своитѣ заблуждѣния. И ние правимъ първия опитъ. Този опитъ ще го направимъ, но съ правила. Ще туримъ закона. Азъ ще ви дамъ нѣкой правила, тѣ сѫ свободни правила. У насъ всичко става по закона на любовьта. Само тия правила, които се прилагатъ по закона на любовьта, само тѣ сѫ вѣрни, само тѣ сѫ устойчиви. Всички други правила – тѣ сѫ палеативни. И ученицитѣ, които вѣрваха въ Христа, докато приемаха Неговото учение, тѣ вървѣха много добре, но щомъ се усъмниха, почнаха да вѣрватъ въ своитѣ събори. Сега и насъ ни питатъ: Въ свѣтитѣ събори вѣрвате ли, въ иконитѣ, въ кръста вѣрвате ли? – Не, ние учимъ сега да вѣрваме само въ едно нещо: искамъ да вѣрваме въ Божията Любовь, Която е неизмѣнна, да вѣрваме въ Божията Мѫдрость, да вѣрваме и въ Божията Истина. Искамъ да вѣрваме въ тия три допирни точки. Но, трѣбва да се прилага. Запримѣръ, какво сме приложили ние за тази Любовь къмъ Бога? Ами азъ ви казвамъ: Този день, който имаме днесъ, тази гледка, която е

насреща ни, какво можемъ да дадемъ на Бога за всичко туй? Ами че това е Неговата Любовь! Той седи, гледа ни, угощава ни, дава ни чай, хлѣбецъ, това-онова, дава ни и мотички за работа. Имаме и хубави борчета, всички хора около насъ и спрѣмо насъ сѫ добре разположени, макаръ че дигатъ шумъ, и не ни искатъ, но Господь чрѣзъ тия братчета казва: „Тия хора нѣма да ги закачате, нѣма да ги бутате; ако ги закачите, виждате ли тази тояга, отъ васъ нищо нѣма да остане“. На владицитѣ, на свѣщеницитѣ казва: „Тояги, всичко това е за васъ, тия хора нѣма да ги бутате“. Ама тѣ сѫ еретици! „Тѣ сѫ мойте дѣца, азъ ги познавамъ, нѣма да ги бутате, тѣ сѫ единственитѣ дѣца, които ме слушатъ сега“. Ама че питамъ ви: Кои дѣца сѫ възлюбленитѣ на Бога, здравитѣ или болнитѣ? – Здравитѣ. Защото, щомъ не слушаме Бога, ние сме болни, щомъ не вѣрваме въ Бога, ние сме болни. Свѣтътъ е една болница, а Богъ иска здрави дѣца. Навънка отъ болницата! Ама докторътъ не разрѣшава. Тия дѣца сѫ здрави, и нѣма какво да седятъ въ църквата. Ама какъ? Тѣ ще простинатъ! Че нѣма какво да вѣрваме на църквата. Църквата, това сѫ болнитѣ хора. Ами за спасението? Ами че туй се хипнотизиралъ въ единъ кръстъ, въ иконитѣ. Нѣма какво да се занимавате съ иконитѣ. Вземе онази мома портрета на любимия си, стиска го, стиска го. Ами тогава, като дойде той самиятъ, тя какво трѣбва да направи? Той идва при нея, портретътъ тя трѣбва да го остави на почетно мѣсто, и да отиде при него, да се разговаря съ него. Ще кажете: „Ами съ иконитѣ, какво?“ Ще кажете: „Господь, е дошълъ, ще прощавате, ние не се нуждаемъ отъ иконитѣ, ще идемъ при Бога на работа. На работа ни вика Той, на една свѣщенна работа!“

Сега вие, които ме слушате, нѣма да се спрете, да казвате: „Ами тукъ е България, въ свѣта има толкова учени хора!“ Питамъ: Кои сѫ ученитѣ хора въ България? – Въ България има натоварени камили. Нѣкой казва: „Ами владиката?“ Не е ученъ човѣкъ той, той е натоварена камила. Натоварили го и пѫшка. Ние не се нуждаемъ отъ много владици. Насъ ни трѣбва само единъ владика. А тѣ, като ни укоряватъ, влизатъ въ едно противорѣчие, то е слѣдующето: тѣ казватъ нѣкой пѫтъ за мене, че съмъ се провъзгласилъ за Христосъ. Че азъ не съмъ се провъзгласилъ, тѣ, владицитѣ сѫ се провъзгласили, тѣ казватъ, че сѫ архиереи. Архиерей е само Христосъ. Единъ е архиерей, Той е Христосъ. Единъ е архиерей, отъ памти вѣка, ще си признаете и нищо повече. Само Той е архиерей, ще си смените одеждитѣ, ще си турите одеждитѣ на ученици. Владиката ще знае, че не е свършилъ нищо. Ами че тѣ още не могатъ да свалятъ ремъцитѣ отъ обущата на единъ окултенъ ученикъ, а ще оправятъ България! Какъ ще я оправятъ? Казвате: „Ще излѣзатъ между народа да му говорятъ, да проповѣдватъ“. Единъ владика ще излѣзе. Е, какво ще каже на този народъ? Нѣкой отъ народа ще му каже: „Дѣдо владика, имамъ болно дѣте“. Е, викайте лѣкаря! Другъ ще дойде: „Дѣдо владика, имамъ нужда

отъ пари“. – Е, има банкери! Не не ставай такъвъ владика! Онзи, който излѣзе между народа, трѣбва да има сила, Божествена сила. Ще иде да положи ржката си върху главата на нѣкоя бедна болна вдовица, и ще я подкрепи. Ще иде въ нѣкое село, ще каже на селянитѣ: „Тази година ще имате хубаво жито, любеницитѣ, ябълкитѣ, крушитѣ, гроздето, всички плодове ще станатъ, дѣцата ви ще бждатъ здрави“, и като си излѣзе, ще дойде благословението. Да, ако така дойде владиката, разбирамъ. И тогава ще кажатъ, че хората не се нуждаятъ отъ говорене, а отъ братство, и равенство и отъ любовь, но не тази обикновената любовь.

Христосъ казва: „Ако вѣрвате въ Бога, и въ мене, ако вѣрвате“.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ да видите гдѣ е вашето недоразумение.

Единъ Учитель адептъ въ древностьта, ималъ ученици, които ги изпитвалъ по два начина. Извиква единъ отъ най-способнитѣ си ученици и му казва: „Слушай, ти ще излезешъ сега съ съученицитѣ си, и ще отидешъ на еди-кое си мѣсто въ еди-кое си село. Като влѣзете въ селото, тамъ ще ви посрещнатъ много добре, ще ви нагостятъ, ще ви дадатъ легла и дрехи, ще ви дадатъ пжтни и дневни, и на изпращане ще ви дадатъ и коне“. Нареждатъ се и тръгватъ ученицитѣ отъ този випускъ, обаче, какво се случава? Тръгватъ за селото, посрещатъ ги съ тояги, гонятъ ги, биятъ ги, и слѣдъ като минали всички страдания, връщатъ се при Учителя си, и разказватъ, какъ ги приели. Учительтъ мълчи: „Учителю, защо не ни каза истината? Поне да знаяхме, че да бѣхме си турили малко памучецъ на гърба, да бѣхме взѣли нѣкои предохранителни мѣрки, а то, бой до второ разпорѣждане!“ – „Оставете сега, азъ послѣ ще ви разрѣша въпроса“, казва Учителя имъ. Отива Той при втория випускъ ученици и имъ казва: „Слушайте, ще отидете на еди-кое си мѣсто, но ще знаете, че още като тръгнете, по пжтя ще има бой, и като стигнете на мѣстото, ще ви изпъдятъ“. Тръгватъ тѣ, но взѣли предохранителни мѣрки. Обаче, съ тѣхъ се случило точно обратното на това, което имъ казалъ Учителя. Пристигатъ на мѣстото, посрещатъ ги съ радость. Отиватъ при Учителя си, Той ги пита: „Какъ ви посрещнаха?“ „Учителю, защо не ни каза истината? Колко страхъ претърпѣхме, че ще бждемъ бити, колко треперения и очаквания, но не се случи нищо отъ това, което ти ни каза“. Извиква тогава и двата випуска ученици и имъ казва: „Васъ, които ви биха, и васъ, които ви приеха добре, и едните и другитѣ сами сте причина за това. Васъ, които ви биха, тия хора едно врѣме имаха нужда отъ васъ, но вие спрямо тѣхъ не показахте никаква човѣщина, и сега тѣ ви отплащатъ – биха ви. А васъ другите които ви посрещнаха добре, едно врѣме на тия хора имъ направихте зло, но сега го изправихте, и затова ви посрещнаха добре“.

Сега, нѣкои отъ васъ ще дойдатъ въ свѣта, ще иматъ опитностьта на първите. Това е вашата минала карма, и вие трѣбва да ликвидирате съ нея по закона на любовьта. Всички вие единъ за другъ, по закона на любовьта, ще се старaете да говорите добро единъ за другъ. Нѣкой пѫть, гледамъ, между васъ, казвате си: „Този братъ, не е такъвъ, какъвто очаквахме да бѫде“. Не, не казвайте тъй. Азъ ще ви моля едно нещо: не говорете лошо единъ за другъ. Ще ви моля едно отъ двѣтѣ: ако нѣкои говорятъ лошо за други – да не говорятъ; ако тѣ не могатъ да се въздържатъ – то вашъ рѣдъ идва, поне вие, другитѣ, за които се говори лошо, не се обиждайте. На първите казвамъ: Не говорете лошо; а на вторите казвамъ: Не обръщайте внимание за всичко лошо казано по вашъ адресъ, а си кажете въ себе си: Колко хубаво ме посрещнаха, по-хубаво отъ това, за сега – здраве! Само така ще разрѣшимъ въпроса. Сега, нѣкой отъ васъ е обиденъ, нали? Хубаво, онзи, който е обиденъ, не е трѣбвало да се обижда, той не с могълъ да разрѣши въпроса, но и този, който обижда, и той не е разрѣшилъ въпроса. Остава вие да го разрѣшите; не можете ли, остава кармата. Тогава, какъ ще съградимъ бѫдещата култура?

Сега, свещеницитѣ ни предизвикватъ, искатъ да имъ отплатимъ съ същата мѣрка. Но не, нѣма да имъ отплатимъ съ същата мѣрка. Ние имъ казваме: „Нѣмаме нищо общо съ васъ, вашитѣ икони не ги искаме, въ вашитѣ църкви не искаме да влѣземъ“. Защо? – Не искаме да дигаме скандали. Защото, ако влѣземъ, ще ви кажемъ нещо, което не е съгласно съ вашитѣ форми. Вашето кръщение не искаме, вашето венчаване не искаме. Ние ще вземемъ отъ васъ това хилавото, което не искате, и отъ това хилавото ще направимъ нещо. Ние не искаме тѣхнитѣ набожни, ние ще привлѣчемъ анархиститѣ, сакатитѣ, хромитѣ, това искаме ние. Тѣхенъ рѣдъ е сега, и трѣбва, трѣбва да дойдатъ въ новото учение. Туй младото поколение, все хилави сѫ тѣ. Сега, въ съврѣменната църква, казватъ: „А, младъ, човѣкъ е той; то съ новото учение, все млади сѫ тамъ, млади-зелени“. Тѣ, тѣ, тѣ сѫ млади-зелени, тѣ. Туй, което расте правилно, се развива правилно, то не е зелено. Това е законъ на развитие. Подъ, думата „зеленъ“ се разбира нещо, което се развива. Зеленото е единъ добъръ признакъ.

Сега, Христосъ, Който е вѫтрѣ въ свѣта, вие искате да Го видите въ една форма, но, ако Той изпълни сърдцата ви съ едни хубави, възвишени чувства, какво искате повече, не е ли Той? Искате едно дѣте да го носите на рѫцѣтѣ си, да го галите, да го цѣлувате, но това не е идея. Или у васъ може да се зароди друга една идея, казвате: „Христосъ ще се роди въ свѣта“. Не, Христосъ трѣбва да се роди въ една душа. Вие не можете да го очаквате сега, да се роди Той отъ една жена. Има мнозина отъ ученицитѣ заблудени, които чакатъ Спасителя да се роди отъ тѣхъ. Не, Христосъ ако се роди, трѣбва въ душата ни да се роди; Той може едноврѣменно да се роди въ

много души. И като се роди въ твоята душа, тогава ти ще бѫдешъ въ полза на себе си, и на всички окръжающи. Туй е възкресение, туй е пробуждане на човѣшкитѣ души, да знаятъ, че Богъ може да живѣе и въ тѣхъ, и когато дойде Той да живѣе въ хората, всички ще бѫдемъ живи.

Първото нещо: Сега вие съзнавате ли това? Трѣбва да го съзнаете. Ще кажете: „Е, въ това учение!" – Вѣрвайте въ това учение! Въ какво седи вѣрата? Онова съмнѣние, което е проникнало въ васъ, взѣмете че го изхвърлете; премахнете и съмнѣнието отъ дълбочината на душата си, и веднага ще дойде свѣтлина въ ума ви, ще дойде вѣрата. Вие можете да направите и туй усилие въ себе си. Въ какво може да се съмнѣвате? Сегашниятъ общественъ строй е като една дреха и сега той си отива, но не се съмнявайте. Отъ това отиване не се плашете, друга дреха има приготвена. Стариятъ строй е една дреха, която може да се смени. Това не е сѫщественото. Сѫщественото, това сѫ човѣшкитѣ души и духове, а слѣдъ това идватъ човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката воля, съ които ние трѣбва да работимъ. И бѫдещата култура ще бѫде култура на човѣшкото сърдце. Подъ „сърдце" не разбирамъ афекция на вашитѣ чувства. Не мислете, че чувствата, че афекцията, това е любовь. Че имашъ едно малко въодушевление, това не е любовь. Любовьта е нещо неизмѣнно, постоянно, едно силно чувство, което може да издигне човѣка, да го държи въ равновѣсие. Сега, всички напримѣръ, имате условия да провѣрите Божественото. Имате простуда, имате кашлица, ревматизъмъ, защо да не проявите вашата воля, защо да не я упражните? И азъ ще пристѫпя къмъ практическото приложение.

„Вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте!" Ако азъ уподобя това на двѣ, течения, едното течение ще бѫде на сърдцето, което идва отъ клонищата, отъ цвѣтоветѣ, а другото течение излиза отъ центъра на земята, отъ коренитѣ.

Да допуснемъ тогава, че вие имате една болка въ гърдитѣ си, ако взѣмете туй течение, което идва въ мозъка, то, ако умътъ ви присъствува, чрѣзъ концентриране на вашия умъ, ще можете да го прекарате къмъ центъръ на земята, и послѣ пакъ къмъ сърдцето, да стане едно движение, и така ще можете да си помогнете. Но, не се плашете. Нѣкои се плашатъ, че щѣли да се свържатъ съ земята. Не се плашете, нито отъ земята, нито отъ слънцето. Не се плашете! Туй течение отъ слънцето трѣбва да мине прѣзъ центъра на земята отдолу, да виждашъ, че отъ центъра на слънцето образува единъ цѣль свѣтълъ крѫгъ. Този свѣтълъ крѫгъ ще върви правилно. Започнете така, и ще се образува единъ свѣтълъ крѫгъ, а умътъ ви постепенно ще почне у васъ да се разведрява. Щомъ се излѣкувате, тогава може да обърнете течението надолу. Защото, забелѣжете, вашата духовна природа

е уякнала, но вашата воля е отслабнала. За да запазите вашата воля, друго едно течение има, обърнете течението отъ центъра на земята къмъ слънцето. Тамъ, гдѣто се прѣкръстосватъ тия два кржга, започва истинската култура на вашето тѣло, у васъ се създава истинския животъ. Не мислете, че тия течения, които идватъ отъ центъра на земята сж вредни. Не, тѣ сж вредни, само ако постоянно текатъ. Забелѣжете, навсѣкждѣ имате единъ приливъ и единъ отливъ. Това става и у вашето сърдце. Имате едно приятно настроение, то трае 1 минута, 2 минути, половинъ часъ, 1 часъ, единъ день и се сменя, изгубите го, у васъ настава една реакция, тъмнина – имате обратно течение. Ако вие разбирате закона, вие тогава ще си приготвите, ще си създадете една нощь и единъ огънь, та като дойде туй течение отдолу, непрѣменно трѣбва да имате една запалена свѣщь и огънь на огнището си. И този материалъ веднага ще го използувате като едно гориво. Та, като ставатъ тия смѣни на течения, вие казвате: „Не мога, азъ изгубихъ вѣрата си“. Не си изгубилъ вѣрата си. „Азъ станахъ по-лошъ“. – Не си станалъ по-лошъ. Това е едно врѣменно състояние. Тия състояния, у младитѣ ги има повече. Тия течения, тия настроения, у момата и момъка се смѣнятъ по нѣколко пжти на день. Когато дойде врѣме момата да се жени, тия течения се смѣнятъ по 100 пжти на день. Нѣкой пжть тя казва: „Азъ ще го взъма“. Това е учението на сърдцето. Дойде друго течение, тя казва: „Не го искамъ, черенъ ми е той, черенъ ми е, не го искамъ“. Това е другото течение. Майката казва: „Ще го взѣмешъ, дъще“. – Ще го взѣмешъ – първото течение на сърдцето. Ще го взѣма, нѣма да го взѣма. Майката казва: „Въ чудо съмъ сега, ту го иска, ту не го иска“. Ще го взѣма, нѣма да го взѣма. Това сж течения отъ цѣнтъра къмъ слънцето. Тя е на кръстопжть, трѣбва да излѣзе отъ това състояние. Тя не може да направи единъ изборъ. И въ съврѣменната женидба най-голѣмата погрѣшка е тамъ. Щомъ почне да прави тъй, ту се жени, ту нѣма да се жени, оставете я, оставете го. Защото, който е измислилъ думата женидба, тя има другъ смисълъ отъ тозъ, който сега и даватъ. Подъ думата „женидба“ се разбира осигуряване. Значи женидбата е едно осигурително дружество нѣкои се осигуряватъ за 10,000 лв., други за 20,000, за 100,000, за 200,000 лв. Не, човѣкъ трѣбва да бжде осигуренъ, да вѣрва първо на своя духъ, на своята душа, на своя умъ, на своето сърдце, на своята воля. Тъй трѣбва да учатъ всички майки своитѣ дъщери и синове. Въ новата култура може да се жените, но да не казвате: Ти го взѣми, вѣрвай въ него, не бой се! Не, тя трѣбва да вѣрва на своя духъ, на своята душа, на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля, та, като дойдатъ да се прѣплетатъ два разбрани ума, двѣ разбрани души, и сърдца, така ще дойде разумниятъ животъ. Така трѣбва да се проповѣдва и да се не лъже!

Сега, всички отъ васъ не можете да гледате еднакво, понеже плоскостьта на вашия мозъкъ не е еднакво създадена у всички ви, мозъцитѣ ви не сж

еднакво доброкачествени. И нѣкои отъ васъ дълго врѣме трѣбва да мислите, да мислите за Бога, докато се прѣустроятъ мозъцитѣ. Мозъцитѣ ви съвършенно трѣбва да се прѣустроятъ. Въ тѣхъ има извѣстни гниющи вещества, който прѣпятствуватъ за въдворяването на истината. Гниющи вещества има въ мозъка! И всичко туй по закона на поляризирането трѣбва да се прѣчисти. И когато се пречисти, тогава вашиятъ носъ, вашитѣ очи, сърдца, всичко почва да взима правилна форма. А сега, какво мислите? Нѣкой дошълъ, казва за нѣкого: „Отличенъ братъ е", очакватъ много. Гледамъ го азъ, казвамъ: „Той е разногледъ, очитѣ, главата му сѫ деформирани, лицето му сѫщо не е правилно." За да очаквашъ нещо отъ него, той трѣбва да е работилъ, той трѣбва да има воля, да изправи лицето си. Ами че ако той каже, че вѣрва въ Христа, че се е обърналъ къмъ Бога, а не е изплатилъ дълга си, толкова полици има, не му вѣрвай тогава. Щомъ се обърне къмъ Христа и каже: „Ето, азъ изплатихъ дълга си", въ такова обръщение азъ вѣрвамъ. Да, азъ вѣрвамъ въ такова обръщение, което обръща кесията на хората. Не вѣрвамъ, въ обръщането на хора, който не обръщатъ кесията си. Като дойде Христосъ, Той трѣбва да обърне кесиитѣ на всичкитѣ хора. Една обща кесия, трѣбва да има у хората, но не всички да бъркатъ въ кесията. Азъ вѣрвамъ, че тази кесия е като единъ изворъ, който, като потече, разлива се на хиляди места, и всѣки ще може да се ползува свободно отъ туй Божествено благо. Ние не трѣбва да изпадаме въ сѫщите заблуждѣния, въ който сѫ изпадали много социални реформатори. Ние не можемъ да комунизираме труда на миналите поколения и да го използуваме. Ние трѣбва да комунизираме само нашия настоящемъ трудъ, само туй, което сега изкарваме. Чудни сѫ хората, до сега тѣ сѫ печелили, и сега искатъ пакъ тъй да печелятъ, като използуватъ труда на миналитѣ поколения. Не, не, трѣбва да викаме и тѣхъ, и тѣ иматъ дѣлъ, да ги питаме, съгласни ли сѫ тѣ въ тази печалба. Сегашното благо, което сѫществува сега въ свѣта, ние не можемъ да разполагаме съ него. Всички, който сѫ се опитали по този начинъ да комунизиратъ благата на другитѣ, нищо не сѫ изкарали. Не, всички ще работимъ, и туй, което изкараме, него ще използуваме. Туй е учението, което Христосъ е проповѣдвалъ едно врѣме, и това е носилъ Той въ свѣта. Като е говорилъ за Царството Божие, Той е подразбиралъ Божествената Мѫдрость, да се разбира онзи законъ на съотношение, по който да се разбиратъ майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици. И ако между учители и ученици нѣма спогодба, нѣма вѣра между тѣхъ, и ако между майки и бащи, между братя и сестри нѣма спогодба, тогава какъ ще съградимъ туй съврѣменно общество? Запримѣръ, насъ ни казватъ: „Това е лъжливо учение". Е, хубаво, тогава гдѣ е истинското учение? Нѣкои ни казватъ: „Вие сте на кривия пѫть". Казвамъ: Вашето учение право ли е? Ами че съ всички ваши учения поправихте ли свѣта? Всички ваши учения разлагатъ свѣта, а не поправятъ. Ако вашитѣ учения бѣха прави, защо сѫ

тия разрушени градове, тия войни и кръстове? Ако вашитѣ учения бѣха прави, защо не дадоха примѣръ? Ами че свѣтътъ е пъленъ само съ болници! Вие ни казвате: „Вие сте на кривия пѫть“. Ако ние сме на кривия пѫть, готови сме да дойдемъ въ вашия, но покажете ни вашия пѫть. Не, пѫтьтъ на съврѣменниятъ свѣтъ е най-красивиятъ пѫть. Нищо повече. Най-красивиятъ пѫть е той, и този пѫть трѣбва да се оправи, ние трѣбва да се върнемъ къмъ онази възвишена Божествена Любовь, Любовь на абсолютното безкористие. Днесъ нѣма нито една религия права, т.е. всички религии иматъ нещо Божествено, но сѫ пълни съ заблуждѣния, филтриране трѣбва. Това сѫ външни форми, учения на тѣхнитѣ интереси. Всички съзнаваме това. Между богомолцитѣ и владицитѣ има ли любовь? Ако единъ владика влѣзе въ нѣкое село, и се срещне съ хората тамъ, той ще заповѣда, ще разпорѣжда, стражари ще има, ще иска да се изпѫлни заповѣдьта му. Това любовь ли е? Ще опитаме любовьта му. Ако има любовь, той трѣбва да отиде между тѣхъ като единъ простъ гражданинъ, безъ патерици, безъ епатрахилъ, нѣма да има нужда и отъ трѣбникъ. А той, най-първо ще отиде въ църквата. Е, хубаво, отъ толкова хиляди години хората всѣкога, въ църква ходятъ, ходятъ. Кога се образува тази църква? Когато хората изгубиха рая, когато изгубиха църквата въ душата си, тѣ почнаха да си правятъ каменна църква. Насъ ни трѣбва една църква, съградена вѫтрѣ въ душитѣ ни, дѣто да туримъ Бога като Любовь, като първосвещеникъ. Тогава ще направимъ само една църква, ще имаме една сграда, ще туримъ единъ кръстъ и тази църква ще бѫде толкова голѣма, прочетете Откровението, че ще могатъ всички хора да се молятъ въ нея. Сметнете колко голѣма ще бѫде тя, колко кубически метра обемъ ще има, какво грамадно здание ще трѣбва да е, та да могатъ всички да се молятъ въ нея. Едно вѣрую имаме всички ние, но за туй всички ще трѣбва да имаме широки възгледи. Всички вие трѣбва да се освободите отъ тия сегашни форми, отъ тия вѣрвания. Азъ нѣмамъ нищо противъ тѣхъ, но тѣ сѫ изпѫлнили своето предназначение. Новото, което иде, Царството Божие, бѫдещата нова култура изисква нещо съвършено, нещо абсолютно ново отъ тия стари възгледи, вѣрвания. И въ Писанието се казва: „Ето, азъ ще туря всичко ново, старото като една дреха ще замине“. Този старъ дѣдо, който е умрѣлъ, заровенъ въ гроба, и послѣ възкръсва, той старъ дѣдо ли ще си остане? Не, млади ще бѫдатъ всички Туй се изисква сега.

Новото учение е учение на любовь. Туй учение ще го приложимъ, ще го носимъ въ себе си. Това, което бѫдещата култура налага, то е, че тя ще бѫде култура на любовь, тя ще бѫде култура на мѫдрость и култура на истина. И тогава нѣма да има нужда отъ полици. Въ бѫдещата култура полици нѣма да имаме, нѣма да казваме – подпиши. Сега нѣмамъ врѣме да ви описвамъ какви ще бѫдатъ съобщенията въ бѫдещата култура. Тъй че къмъ срѣдата на тази култура ние нѣма да имаме нужда отъ съобщения

съ железници и аероплани. Железницитѣ, аеропланитѣ да не мислите, че тѣ сѫ една култура. Нѣкой приятель иска да ми изпрати едно писмо. Ще постѫпи така: писмото ще бѫде направено отъ най-ефирна материя, и този мой приятель, по силата на своя умъ, по силата на своята воля ще го изпрати презъ пространството, ще го материализира въ моя домъ. Азъ съмъ, да кажемъ, на 1,000 клм, разстояние отъ него, въ една минута писмото ще бѫде на масата ми. Искамъ да напиша нѣкому писмо, марки нѣмамъ, ще напиша, ще го адресирамъ: До любезния ми приятель, ще го изпратя съ силата на волята си до него. И тъй, дойде си той, на масата му писмо. Послѣ, нѣма да пращате слугиня та да купи едно кило картошки. Тебе ти трѣбва едно кило картошки, и нѣкой твой приятель приелъ мисълта ти, знае, че имашъ нужда отъ картошки, и ти изпратилъ. И ти, хопъ, виждашъ на масата си едно кило картошки, Послѣ, пожелавашъ ябълки, нѣкой братъ ти приелъ мисълта, и току вижъ, презъ въздуха пристигатъ малко ябълки – нѣма да има излишъкъ. Навсѣкѫдѣ по свѣта ще намѣришъ туй, отъ което ти се нуждаешъ. И послѣ, когато ще искамъ да пѫтувамъ, ще седна на стола, ще проектирамъ мисълта си къмъ моя приятель, и тъй, както си седя на стола, ще изчезна – хопъ при приятеля си. Поразговарямъ се съ него, и отъ тамъ изчезвамъ. Тъй ще започнатъ въ свѣта съобщенията, нѣма да има трѣнове, параходи и тия газове около тѣхъ, нѣма да има трамваи, дрехитѣ ще бѫдатъ чисти. Тогава ще бѫде една възвишена култура. Ще се минава направо прѣзъ вратата ти, била тя отворена или затворена. И да е затворена вратата ти, азъ ще те намеря, ще влѣза, ще приказвамъ и ще си замина. Турцитѣ казватъ: „Аджеибшей“ – т.е. странни работи! Но, тъй ще бѫде. Тогава ще има култура между хората. И тогава хората нѣма да се питатъ, какви ще бѫдатъ отношенията между мѫжете и жените. Пакъ ще има мѫже и жени, но тѣ ще иматъ отдѣлни апартаменти, нѣма да има плачене. Шестата раса ще бѫде тогава. Кѫщи ще иматъ пакъ голѣми, градини, всички ще ходятъ, ще се разхождатъ, ще работятъ заедно. Въ малко врѣме много ще иматъ, много работа ще свършатъ. Ще има много врѣме за учение. Ще се разхождатъ не само по земята, но и по слънцето и по луната, и ще правятъ такива опити, каквито и не сѫ помисляли.

Та, сега едва започваме. Казвате: „Какъвъ ще бѫде свѣтътъ?“ – Това, което имаме сега, то не е свѣтъ. Отъ тази шеста раса има за сега сѫщества, които живѣятъ тукъ на земята. И сегашнитѣ хора ще влѣземъ въ тази нова култура. Тя е създадена.

Та, християнството въ сегашната си форма е приготовление на хората къмъ този възвишенъ и благороденъ животъ. Този възвишенъ животъ ще настане между хората, но трѣбва да направимъ извѣстно усилие. Ще има неща, които ще се подложатъ на опитъ, за да нѣма съмнения. Защото,

всѣко нещо, което не е опитано, то подлежи на опитъ. Затуй всички трѣбва да се повърнемъ, всички да станемъ млади, млади по умъ, съ свѣтли идеи, млади по сърдце, и млади по воля. Взимамъ това въ най-широка смисълъ – всичко е на младитѣ. Затуй казва Христосъ: „На такива е Царството Божие – на младитѣ, на дѣцата“. Всички трѣбва да бѫдемъ Божествени дѣца. Всѣко съмнѣние, всички тия раздори ще ги оставимъ настрана, и ще работимъ, защото има сили у насъ, които не сѫ засегнати. Единъ день, въ новата култура, ще дойде друго гориво, освѣтлението ще става по другъ начинъ, храната ще се добива по другъ начинъ. Това сѫ все задачи за шестата раса. И тя си има своя програма, ще внесе нещо ново за човѣчеството. Нейната култура въ сравнение съ настоящата, ще бѫде култура на истинско братство.

И тъй Христосъ казва: „Вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте!“

Сега отъ всинца ви ще се изискватъ свѣтли умове, чисти сърдца и силна воля! Казвамъ: Три допирни точки ви сѫ нуждни – допирна точка на Любовьта, допирна точка на Мѫдростьта и допирна точка на Истината. Любовьта ще внесе животъ, Мѫдростьта ще внесе човѣшката интелигентность, а Истината ще внесе силната воля и свобода на човѣчеството. Какво учимъ ние? Съзнателниятъ животъ да дойде чрѣзъ Любовьта, свѣтлата интелигентность – чрѣзъ закона на Мѫдростьта и силната воля и свободата на човѣчеството чрѣзъ закона на Истината. Тези сѫ задачите, които ще реализираме въ нашата програма. Тя си има методи, чрѣзъ които ще могатъ да се реализиратъ. Не че сега ще се реализиратъ тия задачи тукъ, тя ги е реализирала, но ние ще възприемемъ нещата, и ще ги осѫществимъ.

И тукъ, напримѣръ, въ Балканския полуостровъ, се забѣлѣзва една промѣна на небето, то става много ясно, лазурно. Това сѫ вече психически състояния, резултатъ на разумни влияния, които дѣйствуватъ, и сѫ видоизмѣнили атмосферата. Има извѣстни признаци, които показватъ, че разумниятъ свѣтъ, разумни сѫщества сѫ почнали да дѣйствуватъ, почватъ да филтриратъ физическия свѣтъ и създаватъ по-добри условия, при които ние можемъ да растемъ, да се развиваме и да работимъ. Както на лозето се премахватъ ония развалени листа, ония паразити, така и невидимиятъ свѣтъ е почналъ да култивира всички ония сѫщества, които искатъ да живѣятъ по Бога, и да ги поставя при по-добри условия, и да казва: „Не бой се, още малко, и всичко ще се свърши“. И азъ казвамъ: „Още малко ни трѣбва на насъ“.

Та, сега ние имаме една задача. Ние ще проучимъ, има ли отношение новото гледище къмъ насъ. Ще проучимъ човѣшкото сърдце, ще

проучимъ човѣшкия умъ, ще проучимъ човѣшката воля, нова наука имаме. Тази стара наука, тази стара философия ще мине. Ново схващане на материалния свѣтъ, имаме, нова свѣтлина имаме ние. Туй, което виждаме при тази нова свѣтлина, ще ни покаже, че има други начини за изследване на природата, не са само тези, които знаемъ. Затуй, онѣзи, които идватъ въ новата култура, трѣбва да се подготовлѣватъ.

Сега, ние можемъ да кажемъ, че това не е вѣрно, онова не е вѣрно. Не, има много неща невѣрни, но има и много неща вѣрни.

Казвамъ: „Думитѣ Христови ще ги вземете. Ако моитѣ разумни думи на Духа прѣбѫдватъ въ вашето сърдце, и ако вие, чрѣзъ вашата любовь, чрѣзъ вашата разумность и воля прѣбѫдете въ мене, Отецъ ми, Който е неизмѣняемъ въ себе си, и азъ, който съмъ проявенъ въ Него, ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ, и ще ви научимъ на сѫщите пѫтища“.

Туй Божественото ще дойде. То е навсѣкѫдѣ.

23 Бесѣда, държана на 25 мартъ, 1923 г.
недѣля 10 ч. с. на мѣстото „Изгрѣвъ“
– Борисовата градина

1923_04_02 Живият кръг
лекция пред специалния клас
2 май 1923 г.

ЖИВИЯТ КРЪГ

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

– Тя постоянно ни весели.

Четоха се резюмета на тринадесета и четиринадесета лекции от първа година.

Четоха се резюмета на темите "Разлика между съзнание и самосъзнание" и "Разлика между подсъзнание и свръхсъзнание".

За следния път пишете върху темата: Полза и вреда от киселините.

На Фигура 1 имате един кръг. Как се образува кръгът? Кръгът се образува от въртенето на радиуса ОА около центъра. Как наричате правата Т, която се допира до окръжността? Тангента. Значи тангента е всяка права, която има една допирна точка с окръжността. Тя представлява частен случай от поляра. Когато полюсът дойде на окръжността, тогава полярата става тангента. Може ли тангентата да въздейства върху кръга?

Да допуснем, че кръгът, представен на Фигура 1, е едно движещо се колело, на което радиусът ОА и тангентата Т са в постоянно движение. Тангентата чрез точката на допирането си с окръжността упражнява непрекъснато влияние върху нея. Следователно тя може да усили движението на кръга, ако последният се движи в същата посока. Но ако кръгът се движи в посока обратна на тази на тангентата, неговото движение ще се забави.

В окултната геометрия кръгът представлява един самосъзнателен индивид. Центърът на кръга, това е центърът на съзнанието у индивида – субектът. Кръгът – това е неговият вътрешен, субективен свят; периферията или окръжността – това е мястото, където съзнанието идва в досег с външния обективен свят. Ясно е тогава, че тангентите представляват отделни съзнания или групи съзнания, които упражняват влияние върху индивида отвън и го ограничават. Следователно всяка промяна в съзнанието на човека показва, че някаква тангента е упражнила влияние върху него – чрез допирната точка тя внася известен импулс в човешкото съзнание и е в състояние да измени неговото движение, т.е. да предизвика известна промяна в неговите мисли, чувства или постъпки. Ако съзнанието се

подчини на този импулс отвън и следва посоката, по която тангентата се движи, то ще има успех във външните работи. Но ако се възпротиви на този импулс и се движи в посока обратна на тангентата, то ще влезе в стълкновение с онази група съзнания, които тази тангента представлява.

Освен тези външни влияния върху съзнанието на човека, които тангентите предизвикват, има и други – вътрешни, субективни влияния. На нашата фигура кръгът S, който минава през центъра O, представлява едно висше съзнание, което докосва самия център на съзнанието у индивида и упражнява влияние върху субективния му живот. Тогава у човека настъпват дълбоки вътрешни промени, които изхождат от самия му център и за резултат имат онова, което наричаме разширение, повдигане, просветление на съзнанието и прочее. Само в такъв случай човек може да се освободи от ограничителното въздействие на външните тангенти.

На Фигура 1 са дадени кръгът K с трите тангенти – T, T1, T2, а също и кръгът S, който минава през центъра O на кръга K. Трите тангенти могат да се уподобят на три общества: T – търговско общество, T1 – земеделско общество и T2 – учителско общество. Всяко едно от тия общества ще се занимава и ще разговаря за неща, които влизат в неговия интерес. Търговците ще говорят за търговия, за стоки, за купуване и продаване; земеделците ще говорят за ниви, за лозя, за къщи; учителите ще говорят за училища, за ученици, за книги. Кръгът S пък и Животът, който се проявява около неговия център, ще имат за предмет отвлечени въпроси – въпросите за Любовта, Мъдростта и Истината. Който не разбира тия въпроси, той се натъква на ред противоречия. Обаче тези противоречия са привидни, а не действителни. Всяко противоречие се предизвиква от същества с ниска култура – било от физическия, Астралния или Умствения свят. Тия светове имат своя физическа страна, която се отразява върху живота на човека.

Освен тия светове съществуват и други – с висша култура, които ние приемаме като течения в Природата. Защото всеки свят влияе и върху по-нискостоящите и върху по-високостоящите от него. Когато човек иска да стане с него някакъв обрат в добър смисъл, той трябва да се скачи с теченията на Природата, които идат от по-високите светове. Задачата на окултната наука е да покаже на ученика законите, чрез които да се свързва с висшите течения на Природата. По този начин неговият ум ще се развива правилно. Когато живият кръг S влезе в живота на човека, той трябва да бъде готов да се справя със силите, със законите, които го управляват. Да бъде човек готов, това значи да разбира новите условия на средата, в която влиза. Например, ако извадите рибата от морето, преди да е превърнала хрилете си в бели дробове, тя непременно ще умре. Водата е среда за рибата, а не въздухът. Ако рибата успее, както земноводните, които са в

една преходна фаза на живот, да се приспособи към земния живот, тя би могла безопасно да напуща водата, да излиза на сушата и пак да влиза във водата. Ще кажете тогава, че като не сте готови за нов живот, по-добре да си останете в стария, т.е. като не можете да живеете на сушата, да си останете във водата. Обаче вие не знаете, че утре тази вода ще се изпари и тогава, искате или не, ще се намерите на сушата, но неприготвени за този живот. Природата насила ще ви застави да напуснете водата. Днес всички хора чувстват, че става нещо особено във водата. Мнозина вече доброволно искат да напуснат тези условия, да излязат вън от водата, на сушата. Например, срещате един материалист, говорите с него и забелязвате, че той се стреми към духовен живот, иска да напусне водата. Като напусне водата, той ще се освободи от жабите в себе си, които представляват материализма. Жабата е символ на краен материализъм.

И тъй, щом попаднете под влиянието на живия кръг, т.е. щом този кръг засегне вашия център, вие не можете вече да се противите – или ще влезете в течението на този кръг и ще се издигнете, или смърт ви очаква. С други думи казано, всеки, който е тръгнал в пътя на Истината, той трябва да го следва. Няма връщане от пътя на Истината – който се опитва да се върне от този път, той сам се осъжда на смърт. Човек не може да се противопоставя на движенията, които стават в живия кръг. Що се отнася до тангентите, техният брой е неопределен – може да се прекара и четвърта, и пета, и шеста, и повече тангенти. Всяка тангента предизвиква известна промяна в съзнанието на човека. Промените в съзнанието могат да се представят геометрически; също така може да се определи центърът на всяка тангента, която засяга човешкото съзнание, както и посоката на нейното движение.

Колко тангенти трябва да има човек? Нито една. Но ако има тангенти, какво трябва да прави, за да се избави от тяхното влияние? Съзнанието трябва да се прибере в своя център и тангентата да отиде в безкрайност. Какво трябва да се направи с кръга – да се стесни или да се разшири? Когато кръгът се разширява, тангентите постепенно се явяват. Когато кръгът се стеснява, т.е. когато енергиите в кръга се събират към центъра, тангентите постепенно се отблъскват. Оттук вадим следния закон: когато човек иска да се избави от влиянието на света, той се съсредоточава към центъра, към Бога, към себе си – той съсредоточава своята умствена дейност към Бога. Това значи пробуждане на Божественото съзнание в човека.

Мислете върху живия кръг, върху тангентите на кръга.

Упражнение: изнасяне лявата ръка напред, бавно движение на дясната

ръка върху лявата, като започва от рамото и стига до пръстите на ръката и обратно – от пръстите – нагоре до рамото. Изнасяне дясната ръка напред, лявата ръка прави същото движение върху дясната: бавно движение на лявата ръка върху дясната, като започва от рамото до пръстите и назад. Ще направите това упражнение няколко пъти с лявата и няколко пъти с дясната ръка.
Тайна молитва

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

– Тя постоянно ни весели.

Книги:

* Живият кръг

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_04_04 Най-добрият метод
лекция пред специалния клас
4 април 1923 г.

НАЙ-ДОБРИЯТ МЕТОД

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Четоха се резюмета на пета и шеста лекция от първата година.

Пишете върху темите: Ползата от съня, Разлика между съзнание и самосъзнание, Разлика между подсъзнание и свръхсъзнание.

Съвременните учени разглеждат въпросите за времето и пространството и дават различни обяснения за тях. Какво е значението на времето в Живота? Времето хроникира, определя всички прояви, всички явления, които стават в Живота и Природата. Времето определя продължителността или траенето на известно явление или известна работа, която се е вършила в съзнанието. Следователно времето представлява часовник, с който Животът и Природата си служат. Пространството пък представлява книга на Живота, на Природата, в която се хроникират всички резултати, които стават в човешкото съзнание. Значи времето се отнася до действията, а пространството – до резултатите. Времето и пространството са в самия Живот, а не извън него.

Понякога човек се превръща във време; как става това? Представете си, че вие очаквате приятеля си да дойде в определен ден при вас, чакате го ден, два, три, безпокоите се да не му се случи нещо, за да не дойде, вие се страхувате да не закъснее, да не забрави да дойде и т.н. През това време вие се превръщате на трепет, на очакване, на време – само за приятеля си мислите. Излизате, връщате се, гледате часовника, виждате, че определеното време още не е дошло, но въпреки това се безпокоите. Защо се безпокоите? Безпокойството показва отсъствие на равновесие в ума, сърцето и волята на човека. Когато научите великия закон, че всички неща в Природата стават в точно определено за тях време, вие ще престанете да се безпокоите. Всичко в Природата е отмерено и строго определено. Представете си, че след като приятелят ви е обещал да дойде, не дойде в определения ден и час, това не е случайно. Причината за това може да е кармическа, възможно е някога, в далечното минало вие да сте обещали на приятеля си да го посетите и не сте изпълнили обещанието си; днес по силата на закона на възмездието и на вас се случва същото. Ако приятелят

ви не изпълни обещанието си, не търсете погрешката в него, не казвайте, че той е непостоянен, но потърсете погрешката в себе си и ще я намерите. Щом намерите погрешката си, изправете я. Каквото и да кажете за приятеля си, знайте, че и той е казал същото за вас – вие сте отглас на неговите мисли и чувства. Какво ще придобиете от това ехо? Нищо няма да придобиете.

Върви някой през гората и произнася звучно, ясно една дума или един стих; след малко тази дума или този стих се връща отново към своя източник. Какво печелите от преповтарянето на този стих? Произнесли сте, например, стиха: "Горо ле, горо зелена, водо ле, водо студена." След малко чувате ехото на тези думи, като че долитат специално към вас. Какво ще придобиете от това? Нищо няма да придобиете. Що е отзвук или ехо в Природата? Преповторение. Казвате на някого, без да го видите, че е добър човек; и той отговаря, че си добър човек. Значи, ако вие го хвалите, и той ще ви хвали; ако вие го корите, и той ще ви кори. В какво положение се намира този, който изговаря нещо, и в какво този, който възпроизвежда? В обратно положение един на друг. Ако първият е обърнат на изток и от там говори, ехото ще дойде от запад. Мислили ли сте по въпроса какво е значението на ехото в Живота? Можете ли да кажете от кога датира едно ехо – от този живот или от миналия ви живот? Вие трябва да изучавате тия прояви на Живота и да си дадете отчет колко далеко е ехото, което достига до вашите уши, какво съдържа в себе си и т.н. Вие трябва да знаете как се е създало ехото във вашия живот и ако е за добро, да се ползвате от него.

И тъй, под ехо в широк смисъл на думата разбирам отражение. Такова ехо, т.е. такова отражение имаме, когато се гледаме в огледало. Там ние виждаме образа си. Казваме отражение на даден образ, отражение на звука, отражение на светлината – това е все ехо. Кое заставя човека да се оглежда в огледало? Желанието на човека да има представа, понятие за своя образ го заставя да се оглежда в огледало. Ако с едно или с неколкократно оглеждане в огледалото човек има представа за себе си, тогава въпросът познай себе си е разрешен. Казват някои, че за да се види, за да се познае, Природата е създала външния свят, т.е. света, който виждаме около себе си. Този свят е отражение на реалния, на Божествения свят. Къде е реалният свят? Ако приемете, че точка А е външният свят, тогава отражението на този свят ще бъде в точка В – значи реалният свят се намира в точката В. Съзнанието на човека пък се намира в точка С, вън от правата АВ. Човешкото съзнание не се явява кога и да е, но в точно определена година, в точно определен месец, ден, час, в точно определена минута и секунда; това съзнание се явява на определено място в пространството. Често нещастията в Живота се дължат на факта, че

човешкото съзнание е направило известно отклонение от времето и мястото на своята проява.

Следователно, колкото по-съвършен е човек, толкова повече съзнанието му спазва времето и мястото на своята проява, определена от законите на Природата. Оттам и животът на човека е толкова по-съзнателен, по-хармоничен. Щом животът на човека е хармоничен, и работите му ще вървят добре. Всеки може да провери доколко съзнанието му се появява точно на определеното за него време. За да проверите будността и точността на своето съзнание, направете следния опит: сверете всички часовниците си и определете на другия ден да бъдете на Витоша точно в 4 ч. 32 мин. и 5 сек. Който закъснее или изпревари определеното време, той ще знае, че в съзнанието му някъде е станало известно отклонение. От отклонението на съзнанието си всеки може предварително да знае какви и колко погрешки ще направи през деня. Колкото отклонението в съзнанието ви е по-голямо, толкова по-малко хората могат да разчитат на вас, а също така и вие на себе си. Ако закъснеете цял час, вие ще мязате на човек, който троши камъни само, без да постигне нещо особено. Ако закъснеете само тридесет и две минути, вие ще мязате на човек, който е ял и пил само, без да е работил нещо. Ако закъснеете само пет секунди, вие ще мязате на човек, който е разорал почвата си, но не я посадил. Само онзи ще посее и пожъне, който спазва точно времето до секунди и терци.

И тъй, чрез проявите на съзнанието си човек може да изправи всички свои грешки. Защо? Защото съзнанието се преражда на всеки седем години. Следователно, ако в първата проява на съзнанието си вие сте пропуснали момента, т.е. направили сте някакво опущение по отношение на времето, при следващото пробуждане или прераждане на съзнанието, след седем години, вие имате възможност да изправите погрешката си. Значи на седмата, на четиринадесетата, на двадесет и първата, на двадесет и осмата, на тридесет и петата, на четиридесет и втората, на четиридесет и деветата и т.н. годишна възраст човек има възможност да изправи всички свои погрешки. За да изправи погрешките си, ученикът трябва да бъде точен по отношение на обещанията, които дава било на себе си, било на другите. Ако обещаете на някого да се срещнете в 4 ч. сутринта, трябва да бъдете точни: ще отидете на определеното място в 4 ч. – нито една минута по-рано или по-късно. Закъснеете ли или отидете по-рано, никакво извинение не може да ви помогне. Каквото и да стане, трябва да изпълните обещанието си. Силата на волята се заключава в изпълнение на обещанията. Ще каже някой: "Няма нищо, закъснял съм само с една минута или изпреварил съм с една минута." Не, никаква минута не ви оправдава, с една минута по-рано или по-късно може да стане цяла катастрофа. Природата обича точността, в нея нещата стават точно на

определено време – нито по-рано, нито по-късно. Всички неща, които стават по-рано от определеното време, са недоносчета; всички неща, които стават по-късно от определеното време, са гнилота в Живота.

Като ученици, от вас се иска точност – бъдете точни в изпълнението на обещанията си, в реализирането на вашите идеи. Между учениците често се срещат такива със своенравни, упорити характери. Помнете: Природата троши главите, краката, ръцете на упоритите, на своенравните хора. Ако не внимавате, и вашите глави ще строши. Тя не отстъпва пред никого. Щом сте дошли на Земята, вие трябва абсолютно да спазвате реда и порядъка в Природата. Тя е безпощадна по отношение на ония, които не изпълняват нейните закони. Същевременно Природата е абсолютно справедлива: преди да приложи законите си по отношение на даден човек, тя ще го предупреди три пъти и след като направи това, тогава само ще приложи законите си. Тя ще побутне човека, ще му каже: "Хайде, стани и тръгни!" – "Ама рано е още, не ми се става." Втори път ще го бутне: "Стани и тръгни!" – "Слънцето още не е изгряло, пък и аз не съм си доспал." Трети път: "Стани и тръгни!" – "Дрехи нямам, шапка нямам, палтото и обущата ми са скъсани." Ще тръгнеш без шапка, със скъсано палто и обуща. Ако не искаш да бъдеш със скъсано палто и със скъсани обуща, можеш да излезеш бос и без палто. – "Ама шапка нямам." С шапка ли се роди? За предпочитане е човек да бъде честен и изпълнителен в обещанията си, отколкото да бъде добре облечен, но да не изпълни даденото обещание. Едно неизпълнено обещание може да реши съдбата на човека за цял живот. Когато някой от Великите духове дохожда при вас и ви казва: "Стани и тръгни!", това показва, че работата е много важна, не търпи никакво отлагане.
Следователно от всички се иска внимание и послушание – да се вслушвате в най-малките вътрешни подбуждения. Каквото сте обещали да направите или каквото ви се казва да направите, изпълнете го точно навреме. Всички препятствия в живота ви се дължат на неточността. Правете опити в това отношение, за да развиете в себе си точност. Например, решавате да посетите някой ваш приятел и да останете при него до 4 ч. след обяд; стигате при него в 2 ч. и в 4 ч. трябва да сте на път. В това време приятелят ви ще ви убеждава да останете още малко при него, ще ви предлага това-онова, само за да ви задържи при себе си. Обаче веднъж щом сте си обещали да тръгнете в 4 ч., вие трябва да устоите на обещанието си, да тръгнете точно в 4 ч. Ще кажете на приятеля си, че имате важна работа и ще си тръгнете.

Първото нещо, което се изисква от ученика, е Абсолютна точност при изпълнение на обещанията. Неточността е причина за всички грехове и престъпления, за всички недовършени работи. Наистина всички кражби,

убийства, престъпления се вършат вечер, в тъмнина. Защо? Защото вечер в тъмнината не може да съществува точност. Как може човек в тъмнината да определи какъв трябва да бъде неговият път? Обаче денем, на светло човек точно може да определи какви са постъпките му, какъв трябва да бъде неговият път. Може ли човек в тъмнината да нарисува една картина или да напише едно писмо? Всички благородни и възвишени работи могат да се вършат само в Светлина. Точността пък е една от проявите на Светлината – да бъдете точни, това значи да използвате Светлината в една от нейните прояви.

Сега ще ви дам следната нова мисъл: всеки лъч на Светлината представлява проекция на едно от желанията на някое Възвишено същество. Лъчът, който иде от съзнанието на Възвишеното същество, е подобен на слънчевия лъч, който минава през вас и произвежда чувство на приятност, на Радост и Веселие. Това Същество, което изпраща лъча си във вашите очи, във вашия мозък, иска да има правилно отражение на своя лъч. Какво правят някои хора? Те възприемат този лъч, отправят погледа си към земята и се запътват към някоя кръчма да пият вино. Какво разбираме под думата вино? Виното означава неправилни, порочни мисли и желания. Следователно, когато Възвишените същества проектират своите мисли, те се разпространяват като слънчеви лъчи и огряват душите. Накратко казано, Светлината е проекция на мислите, чувствата и желанията на Възвишените същества. Чрез своите мисли, чувства и желания тия Същества се стремят да повдигнат всички хора, всички живи същества на Земята, които от тяхно гледище минават за мъртви.

И тъй, за да се обновите, ставайте всяка сутрин рано да възприемете първия слънчев лъч. Той носи в себе си светли, възвишени мисли. Ще кажете, че лъчите на Светлината не са нищо друго, освен трептения, колебания на етера. Вярно е, че Светлината представлява трептения, вибрации, но тези трептения носят Живот. Само онзи може да схване Живота, който Светлината носи, у когото съзнанието е пробудено. Както в пепелта семената не могат да се развиват, така и човек със заспало съзнание не може да възприеме живота на Светлината. Следователно, както семената на растенията не могат да се развиват в почва, съставена изключително от пепел или от вар, така и Доброто не може да вирее при неблагоприятни условия.

За следния път пишете върху темата "На какво са емблема пепелта и варта". Като мислите върху тази тема, ще видите, че за да може Доброто в човека да расте и да се развива, за това се изисква специална среда, т.е. благоприятна почва. В дадения случай благоприятната почва не е нищо друго, освен будно съзнание. И тъй, като ученици от вас се изисква будно

съзнание. То е първото условие за съграждане на вашия живот. С будност на своето съзнание ученикът ще може да изправи погрешките си. Той ще знае на какво се дължи всяко малко или голямо отклонение в неговия живот и лесно ще се коригира. Когато съзнанието на човека е будно, той ще бъде точен във всички свои действия – той никога не отлага нещата, той никога не се лени. Коя е причината за леността, за мързела в човека? Когато в човека се събуди желание да се удоволства, да прекарва лек, охолен живот, той вече се поддава на мързела и на леността. Мързелът пък носи след себе си ред престъпления и грехове. Мързелът живее и в ума, и в сърцето на човека. Учителят задава задача на ученика, която трябва да реши за другия ден; ученикът погледне задачата, види му се мъчна и понеже не иска да мисли, отлага я за другия ден. На другия ден я погледне, пак не иска да мисли и отива на училище с нерешена задача. Не, каквото и да става, ученикът трябва да реши задачата си, да не я отлага за другия ден. Само мързеливият отлага нещата. Който отлага да изпълни зададените от учителя му задачи, той се оправдава с това, че нямал разположение, нямал вдъхновение и т.н. Не, каквото и да е състоянието ви, всякога трябва да изпълнявате задачите си.

Учителят дава на ученика задача да направи едно добро; ученикът започва да се оправдава, че не може да направи това добро, защото нямал пари или не бил разположен, не могъл да се сети на кого да направи добро и т.н. Досетливост се изисква от ученика. Той може да прави добро всеки момент. Имаш един беден другар; вземи един килограм хляб и го занеси в дома му точно когато се нуждае от него. Ама далеч живеел другарят ти, краката те болели – нищо не те извинява. За Доброто няма никакво извинение. Щом занесеш хляба навреме, задачата е свършена отлично.

Следователно ученикът трябва да бъде буден – всеки момент да следи своите прояви, да не се отпуща, да не се поддава на мързел. Постиженията зависят от будността на съзнанието. Срещате, например, ученик, който е свършил четирите отделения, но пропуснал една година, не могъл да постъпи в първи клас на прогимназията. Вие му давате подтик да се запише в прогимназията, макар че е пропуснал една година. Той започва да се колебае, да мисли, докато пак отлага записването си. Защо? Защото след като е пропуснал една година, трудно му било да следва по-нататък. Ако този ученик реши да се запише, той ще преодолява мъчнотиите и ще върви напред. Има случаи, когато някои ученици влизат в училище без мъчнотии, а свършват с мъчнотии. Мъчнотиите са неизбежни, въпрос е само дали те ще бъдат в началото, или накрая. Никой не е избегнал и няма да избегне мъчнотиите. Щом започнете една работа, каквито мъчнотии и да срещнете, не отлагайте – всяко отлагане носи след себе си лоши последствия. Всяка Божествена идея трябва да се посее точно на

определеното за нея време, никакво отлагане! След като посеете идеята, ще я оградите, ще я поливате, ще се грижите за нея, докато израсте, цъфне и завърже плод. Затова обаче се изисква точност. Земеделецът сее всяко семе в своята градина в точно определено за него време – ни по-рано, ни по-късно. Така трябва да постъпвате и вие с Божествените идеи.

Представете си, че ви се даде задача да дойдете в класа точно в 7:30 ч. вечерта; с тази задача ще изпитате точността си, ще видите какво отклонение правите в съзнанието си. Успехът на ученика се дължи на неговата точност. Ако англичаните успяват в живота си, това се дължи на тяхната точност. Англичанинът е точен на думата си: каже ли ви, че ще се срещнете в 4 ч., точно в това време той ще бъде на определеното място – нито минута по-рано или по-късно. Първото нещо, което се иска от ученика, е да бъде точен. Точността е условие за съграждане на неговия бъдещ живот. Точността е хармония, такт, музика в Живота на човека.

В Природата всичко е строго определено. Тя точно е определила времето за всяко свое действие. Тя точно е определила и времето за нашите постъпки. За лошите постъпки на хората няма определено време, те не са предвидени в нейния план. Затова именно те се извършват между времето, определено за добрите човешки постъпки. Следователно всяко действие, което не е извършено навреме, е престъпление; всяко престъпление пък е отклонение от точността в Природата. И тъй, всяко действие, което не е извършено на своето време, е престъпление. За да не изпадате в престъпления, турете в живота си правилото: всяко действие трябва да се извършва на определено време. За тази цел каквато мъчнотия и да срещнете в живота си, вие трябва да я преодолеете. Щом решите да я преодолеете, да бъдете точни към нея, веднага леността ще дойде като съветник да ви убеждава да не бързате. Тя ще ви каже: "Не бързайте толкова, има време, може да отложите малко решаването на тази задача." Леността, мързелът е дете, родено от много грехове. Щом мързелът дойде да ви съветва нещо, вие веднага трябва да затворите вратата си пред него и да не слушате какво ще ви говори. Ние разглеждаме мързела в широк смисъл: има физически, сърдечен, умствен и причинен мързел; най-опасен от всички е причинният мързел. Каквото и да срещнете в живота си, спазвайте закона за точността. Ако го спазвате, той ще направи големи реформи в живота ви, ще създаде условия за съграждане на бъдещия ви живот.

Упражнение: протегнете дясната си ръка напред с дланта надолу и мислено прекарайте принципа на точността във всеки пръст поотделно – в палеца, в показалеца, в средния пръст и т.н. Съсредоточете мисълта си към всеки пръст по десет секунди. След това приберете дясната ръка на място.

Направете същото упражнение и с лявата ръка.

Това упражнение е приятно, защото внася в съзнанието на човека идеята за точност. Никой не може да спъне човека в желанието и в решението му да бъде точен. Единственият, който може да го спъне, това е той сам. Затова всеки от вас нека си каже: "Аз не искам да се спъвам в приложението на точността." Който не е точен, той не може да спазва условията за изучаване на великите природни сили. Когато работите с природните сили, от вас се иска точност и внимание, за да не изпуснете нито една секунда от времето. Ако не спазвате тези условия, много неща ще пропуснете.

Първото нещо, което се иска от ученика, е да бъде точен и внимателен, за да не пропусне разпорежданията, които Природата е предвидила в своите действия. Бъдещето на ученика се гради върху точността. Щастието и нещастието на ученика се градят върху точността.

Размишление

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Книги:

* Най-добрият метод

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_04_08 Точността

ТОЧНОСТТА

Т. м.

(Прочете се резюмето върху темата „Влиянието на планетите върху човека“.)

(Прочетоха се няколко теми върху „Първата съзнателна мисъл“.)

Упражнение: Прострете дясната си ръка напред. Опнете я хубаво, без да се свива. Ще се стараете да проектирате вашата воля в ръката и ще мислите само за нея, за нищо друго. Ще направите едно малко движение към ляво, после към дясно, пак вляво и пак вдясно.

Сега, като движите ръката си полека, ще проектирате мисълта си във всичките пръсти и като връщате ръката си към дясно, ще направите пак същото. Движението ще бъде в две посоки: към ляво ръката, а умът се движи от палеца към малкия пръст; после ръката вдясно, а мисълта си ще прекарате от малкия пръст към другите пръсти. Е, какво забелязвате? (– „Особени струи се усещат в пръстите, сила, успокоение.“) След това ръката се поставя отпред при другата ръка.

Смисълът на живота седи в малките работи. Природата, за да ни застави да се концентрираме, за да ни накара да се повърнем към себе си, да мислим, тя е създала болестите. За пример ти си търговец, имаш да мислиш за 100 души: този има да ти дава, онзи има да ти дава, умът ти е разсеян. Върнеш се вечер, не можеш да се помолиш, не можеш да си помислиш за децата си, за приятеля си – също. Дойде една силна болест или в окото ти, или в стомаха, веднага ти се концентрираш, забравиш всичките си длъжници и почнеш да мислиш само за себе си. Нашата цел не е да ви освободим от страданията, ни най-малко – но искам да видите ползата от тия страдания. Днес всички вие искате да бягате от страданията. Не, първото нещо: човек трябва да бъде концентриран, да може своевременно да насочва ума си правилно, накъдето иска. За да разберете закона, умът ви трябва да дойде в стълкновение с друг ум. Защото два ума могат да дойдат в стълкновение един с друг. Две сърца също могат да дойдат в стълкновение едно с друго. И две воли също могат да дойдат в стълкновение една с друга. Всичко може да дойде в стълкновение. Ако туй стълкновение е неправилно, често произлизат катастрофи, неприятности.

Сега за пример вас може да ви се вижда чудно защо трябва да правим

упражнения. Природата изисква от нас упражнения във физическия свят. Тя ни заставя да правим движения. И ще забележите, когато някои хора имат нужда от упражнения, какво правят вечер, когато спят? Наблюдавайте ги! Току свиват десния си крак, левия пръст; след туй прострат десния си крак, свиват лявата си ръка. После простират лявата си ръка, свиват левия си крак и т.н. Всичко в тях се движи. Вие може да мислите, че тия неща са произволни. Не, не са произволни. Всяко едно движение, всеки ъгъл, който прави тялото, е във връзка с известна електрическа енергия, която действа под разни ъгли. И вечерно време, когато човек е в сънно състояние, Природата го свива по един или друг начин. За да познаеш дали един човек е нормален, т.е. уравновесен, виж го вечерно време как спи. Който е уравновесен, той спи спокойно, а онзи, който не е уравновесен, ще го забележите какви свивания прави. Той ляга ту на корема си, ту на гърба си, ту на едната или на другата си страна – до сутринта все се премята. Туй движение е потребно за него.

И тъй, концентрирането е потребно за вас. За пример аз ви казах и по-рано, че всички, които сте в Школата, трябва да бъдете точни. Първото нещо: ние изискваме абсолютна точност от вас, каквато Природата ни представя. Природата е точна, определена, абсолютна. Тя е израз на Божествената абсолютност. В нея има една абсолютна мярка, която е потребна за нас. Когато нашите мисли и действия съвпаднат в тази абсолютна мярка, ние веднага ще усетим в себе си един мир, едно успокояване. За пример решавате да станете точно в 4 часа. Ще си внушите тази мисъл, да станете точно в 4 часа. Събудите ли се, няма да се въртите насам-натам, но веднага ще станете. Не станете ли, почнете ли да философствате, че има още една минута време, законът ще се измени. В Природата има друга една противодействаща сила, която веднага ще се прояви. Тя е леността, мързелът, от който вие трябва да се избавите. Щом решиш да направиш нещо, мързелът ще дойде, той е един съветник. Казва ти: „Има още време, почакай още малко“. Не, не се поддавай! После, идеш някъде на гости, решиш да си вървиш вече. Станеш изведнъж, но те поканят да постоиш още малко. Не изменяй първото си решение! Станеш ли веднъж, върви си. Станеш ли и после пак те върнат, непременно работата се разваля. Щом си решил в 6 часа да си отидеш, върви си, не отлагай! Всички трябва да разбирате, да се учите на точност. Точността, туй е първото нещо, което се изисква от ученика. Само така ще бъдете точни в мислите си, точни в чувствата и желанията си и точни в своите действия.

Живата Природа обича акуратността. Тя е много взискателна в това отношение. Обещаеш ли нещо, ти не можеш да го отлагаш. Като четете притчите, там се обръща внимание на това, като обещаеш нещо на

Господа, да не го отлагаш. Господ не благоволи към онези, които не изпълняват. Онзи, който обещае и не изпълни, за него имаме много лошо мнение. Човек, който обещава и не държи на думата си, в небето той е последен, не минава за човек там. За всички ви в небето държат сметка. Там в тефтера се пише за всички. И ако ти си един от тези, които обещават и не изпълняват, за теб е писано такова нещо: „Той е един от непостоянните. От него нищо не може да излезе". За някои от вас е писано: „Той обеща и свърши". Всяко дадено обещание е дадено в живата Природа. Животът, който имате, желанията, действията, на всичко това ние не сме напълно господари. Защото ако кажа, че аз мога да направя каквото искам, то значи, че се считам за Бог. Не, има и друг Бог с нас и ако ние влезем в стълкновение с Неговата воля, ще понесем последствията от това нещо. Няма човек досега, който да е влязъл в стълкновение с Божията воля и да е спечелил. Яков се бори с ангела Господен до зазоряване. Като не му надви, докосна се до става на бедрото му и Яков окуця. Ангелът му рече: „Остави ме да си отида". – „Не, няма да те пусна да си отидеш, ако не ме благословиш."

Знаете ли какво значи „бутна го"? Някои хора хванат Господа и искат от Него пари, пари, пари. И Той ги бутне в хълбока, даде им пари, но те окуцеят. Не мислете, че благата, които съществуват вътре в Природата, се дават безразборно. Не, те са определени. Всяко благо има своето предназначение. И тъй, в Школата ние ще се учим да бъдем точни. За пример ние ще имаме един опит, ще направим една екскурзия, в която ще измерим нашата точност. Да кажем, ще определим точно в 4, в 5:30 или в 6 часа всички да се намерим на сборното място. Трябва да изпълним тази задача съзнателно. Ако не можете да изпълните тази задача, тогава как ще изпълните другите задачи, които са по-важни? Как ще ги изпълните, ако нямате тази точност?

Второто нещо, което искам от вас, е всички ученици да издържат на обещанията си. Дума дадена, обещана – да се изпълни! Малко ще говорите, а повече ще изпълнявате. Дадена дума на известно място – да се изпълни. За пример на вас като ученици може да ви дадат такава една задача. Ти искаш да станеш окултен ученик. Ще ти дадем една задача, да спечелиш за един месец хиляда лева, а нямаш нито 5 пари. Ще кажеш: „Трябва да ги открадна". Не, няма да ги откраднеш, ще ги спечелиш. Ще каже някой: „Ама как ще ги спечелим?" Е, това е една от задачите. Може да дадем някому задача да нарисува една картина или в една година да се научи да свири на цигулка. Вие сте чудни! Ще ви се дадат невъзможни неща и ако ги превъзмогнете, това показва, че имате воля и можете да събудите ония скрити окултни сили във вас да работят.

Сега ние ще пристъпим към някои от тия задачи. Ще ги даваме не безразборно, на когото и да е, но когато някой дойде при мене и го видя, че искрено желае това, тогава ще му разкрия нещо. Аз съм готов, гледам какво му не достига. Виждам го, не може да рисува, ще му кажа: В една година отгоре ще нарисуваш една хубава картина. Ако не можеш да нарисуваш тази картина, и аз няма да ти разкрия нищо. Ако ти можеш да нарисуваш тази картина, и аз мога да ти доверя, да ти разкрия нещо. Сега не мислете, че това е излишно. Туй са ред малки задачи, от които зависи цялото ваше бъдещо развитие. За пример някой път се дава известен наряд за молене. Вие го взимате буквално. Що е молитвата? – Молитвата е едно упражнение, да знаеш кога да ставаш. Като станеш, да знаеш какво да мислиш; после, да знаеш какво да чувстваш и най-после, какво да действаш и най-после, какво да действаш в даден случай. Трябва да знаеш как да се поляризираш. Станеш сутрин, неразположен си, казваш: „Когато ми дойде разположение, тогава ще се моля“. Не, не, ще се молиш без разположение, ще превърнеш тия сили. Един прост пример. Вземете у нас ритмическото дишане. Как става то? – Равномерно и непрекъснато. Може ли да спреш дишането, че си разгневен? Не можеш да спреш дишането, ще дишаш. Не си радостен, ще дишаш. У някого дишането се ускорява, но не може да го спре. По този начин ние може да развием силата на нашата воля и много от невъзможните задачи, които сега имате, ще станат възможни.

Сега аз забелязвам някои от учениците са почнали добре, но някои не вървят правилно. Някои от учениците, които са придобили малко знание, употребяват това знание да противодействат. Имайте едно нещо предвид, че тия противодействия ще бъдат спрени. В Школата вие ще забележите един закон. Ние, т.е. Бялото Братство, сме поставили в действие този закон. Целият съвременен културен свят ще се намери пред този закон като пред една диамантена стена. И за да не се сблъскат в тая стена, всичките им действия, всичките им намерения ще трябва да се превърнат, да се спрат. Не че Природата иска да ги спре, но една диамантена стена се изправя отпреде ни и тя дава насока, в друго направление да се движим.

Аз желая всичките ученици да се самонаблюдавате, вашият живот да стане разумен. Не трябва да се спъвате на думата. Аз от няколко време наблюдавам, за пример проявяват се известни психически сили в някой брат или в някоя сестра, става повишение на чувствата и те се проявяват особено ексцентрично. Няма спокойствие, страхува се. Защо? – Не разбира закона. Какво има да се страхувате? Ама тези духове тук в света, те ли са, които управляват живота? – Не. Вие можете да изпратите на този брат или на тази сестра една добра мисъл. Помолете се за тях, пожелайте изпита, който имат, да го минат добре. Някой е обезсърчен, не разбира закона.

Обсебили са го духове и не може да издържи изпита си. Но знайте, че ще стане повишение на чувствата ви. Не мислете, че вие ще бъдете толкова солидни. Не, ще се понагорещите, тъй, с 400 градуса, 500 градуса, 1000 градуса, 2000 градуса температура и ще се намерите в едно напрегнато състояние. Туй не трябва да ви плаши. И първото нещо – всички трябва да си благопожелавате, да мислите добро един за друг.

Сега тази вечер аз забелязвах този брат, като чете резюмето, а то беше малко дългичко, понеже планетата му е такава, в такава зодия се е родил, вие, като седите, не можете да слушате спокойни, казвате: „Кога ще свърши, стига, стига вече“. Тревожите се. Той може да чете един час и вие да не се безпокоите. Но вие казвате: „Той взима времето на Учителя“. Разсъждавайте философски! Ако ние искаме да спрем тази енергия, ще завъртим ключа и ще се спре всичко. Но не, той е взел работа и вие трябва да се научите на търпение, ще се учите да издържате. То е най-малкото зло. Сега в класа ще се учите на търпите. Днес ще дойде едно, утре ще дойде друго, после трето и т.н. Някой може да говори глупаво според вас, ще търпите. Учете се на търпение! Защото знанията на всинца ви какви са? Онези, които знаят повече, и онези, които знаят по-малко, все такива ще бъдат отношенията помежду ви. Но в света, когато Любовта царува, макар че нещата са казани по един нехармоничен начин, те са търпими. Детето, когато говори на майка си, все умни работи ли говори? Може много глупави работи да говори, но майката казва: „Много хубаво говори моето дете“. Защо? – Защото го обича, у нея има желание то да се оправи и то се оправя. И аз вярвам – вие всинца имате много благородни желания, но щом се дойде до изпълнение вашите благородни желания, вие се обезсърчавате. Не сте точни, няма постоянство у вас. Вие правили ли сте някакви научни наблюдения, с които да развивате търпението си? Аз съм изучавал характера на българите цели 11 години. Правил съм най-щателни измервания на главите им с пергел. Всеки ден съм измервал по 10 души. Това се продължаваше цели 11 години. А за това нещо търпение се изисква! Цифри, цифри, изчисления, цели таблици. Мерили ли сте 11 години наред глави? Търпение трябва! Природата обича постоянството. Вие искате много лесно да разрешавате въпросите, но някои задачи са мъчни за разрешаване. За да разрешите някои задачи, трябват ви може би 1–2 живота. Те не са за сегашния ви живот и не можем да ви говорим за тях. Обаче има задачи, които още сега може да се разрешат. За пример има задачи, които може да се разрешат в един ден, в два, в седмица, в година, в две, в 10 години, а има задачи, които ще останат за разрешение, като минете в другия свят. Вие сега мислите, че като заминете за другия свят, ще заспите. Не, знанието, което сега учите, когато идете в другия свят, ще го продължите, още по-добре ще го учите. Ние искаме тази Школа, която сега имате, да се продължи и по-нататък. Засега тя е в елементарно

състояние. Днес ние не можем да употребим всичките окултни методи, защото има такива методи, които ако ги приложите, знаете ли какво би станало? – Вашият организъм – мозъкът ви, мускулната ви система, артериалната ви система, нервната ви система няма да издържат, не са пригодни. Индусите имат специални методи, които прилагат, но те с хиляди години са се упражнявали върху тях. Например един от тия методи е методът за дълбокото дишане, който западните народи не може да употребят. Обаче тия методи са изкуствени, но ние имаме други, естествени методи. Бялото Братство си служи с тия естествени методи, които са отлични. Аз искам да приложа тези естествени методи. Те са нови методи и не са прилагани досега. Ние ще ги приложим само на онези от вас, които като ги поставим на изпит, издържат. Ще опитате вие тия методи. С всеки един метод вие ще разрешите една ваша задача в живота си.

Та сега първото нещо: ще изучавате точността, тя е необходима. Точно навреме ще ядете, точно навреме ще лягате, точно навреме ще ставате – ще се научите на точност. А сега казвате: „Както духът каже“. Какъв е този дух? – Той е мързелът. И всичките ученици, доколкото съм ви наблюдавал, казват: „Ние слушаме нашия Учител“. Не, аз зная доколко слушате. Досега вие сте изпълнявали моята воля дотолкова, доколкото тя е била в съгласие с вашата воля. Аз съм проверявал. Щом влезе моята воля малко в стълкновение с вашата, казвате: „Ние сме на особено мнение“. Тогава казвам: И аз ще остана на особено мнение. Ако вие като ученици може да останете на особено мнение, и аз мога да остана на особено мнение.

Сега вие мислите, че като седя така естествено между вас, на същия уровен с вас, че и аз съм като вас. Казвате: „И Учителят е като нас“. Тъй като ходя с вас, казвате: „Учителят, и Той е забатачил като нас“. Много се лъжете. Аз обичам естествения живот; но не забатачвам. Защо обичам естествения живот? – Той е живот на Природата. Естествен трябва да бъде човек! Аз зная всички възли в Природата, та като вляза в течението на тази, живата енергия, веднага моето състояние се трансформира. И вие всички трябва да се познавате. Не мислете, че при туй състояние, при което сега се намирате, сте много добри. Аз не си правя илюзии. У вас има добри състояния, но има и лоши. Например някой път някой от вас не може да мисли. Това е едно особено състояние. Той е попаднал в едно неблагоприятно течение. Но ако поставете този човек в благоприятно течение, неговата мисъл ще светне. Туй е доказано в окултизма. Който и да е от вас, ако се постави в магнетичен сън, веднага умът му ще се проясни и той ще предвижда бъдещето, ще разсъждава много правилно. Отвлечени, философски въпроси ще решава правилно. Ще може да стане медик, ще вижда причините на някоя болест, ще може да предпише цяр, но като се

събуди, пак нищо няма да знае. Значи у човека има нещо непроявено. И ние в този живот искаме да ви съединим с туй, непроявеното. Искам да ви свържа по един естествен начин, както се казва в Писанието: „Да станете сънаследници с Христа“. Да станете сънаследници по естествен път, та туй наследство, което ще приемете, да може добре да го използвате, да ликвидирате правилно с вашата карма. Ако не го използвате правилно, може да си натрупате още една излишна част към вашата карма.

Та сега, първото нещо: трябва да се създаде хармония между вас. Всички трябва да направите едно усилие, да се създаде една хармонична атмосфера вътре в Школата. Като дойдете в Школата, всеки един от вас, за един час поне, да се почувства свободен, спокоен, като на почивка. Такова състояние трябва да се образува вътре в Школата! И при това всички ученици трябва да се стремят към тази хармония. Имайте предвид, че външният свят върху вас сипе много лоши мисли, желания и всички тия неща ние трябва по един разумен начин да ги изолираме, а можем да ги изолираме. Ще бъдем точни, ще имаме силна вяра! Това, което обещаем в Природата, ще го изпълним.

После ще дойдем към онзи стих от Писанието, който казва: „Надпреварвайте се да си давате почит един на друг“. Ако почиташ другите, ще почитат и тебе. Като почиташ другите, ти развиваш едно благородно чувство.

Сега в Школата имаме за цел между другите задачи да пристъпим към тия малки практически задачи, които трябва да се реализират. Ако ги приложите, вие няма да съжалявате, ще благодарите после.

Сега аз бих ви попитал: Утре да ви дадем ли една малка задача или да ви оставим съвършено свободни? (– „Както вие кажете.“) Аз имам думата наполовина, 50% аз желая, 50% трябва и вие да желаете и като ги съберем, ще имаме 100%. Е, тогава ще имаме една малка задача: ще излезем на изгрев точно в 6 часа сутринта. Там няма да седим дълго, най-много два часа, след два часа всички ще се върнем назад. Ще гледате на мястото да пристигнете точно в 6 часа. Не е в тръгването, а в пристигането. От разни места може да заобиколите, да минете покрай семинарията или откъдето и да е. Хубаво е да бъдем всички точни. Това ще бъде едно упражнение върху точността.

Вие ще си кажете: „Искам да бъда в 6 часа там“. Има едно съзнание у човека, което ще измери времето. Ще направим сега един опит. Първият опит може да не е толкова сполучлив, но ще видим каква разлика ще има. Ще видим по колко минути ще има закъснели – може 1, 2, 3, 4, па може и

10 минути. Всеки да си отбележи в колко е пристигнал там.

Може да има някои, които не ще могат да дойдат, нека се обадят. Тях ще извиним, но които кажат, че ще дойдат, непременно ще дойдат. Те са длъжни да изпълнят задачата.

Размишление

24-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 8 април 1923 г., София.

1923_04_08 Защо сте тѫжни?

ЗАЩО СТЕ ТѪЖНИ?

И рече имъ: „Какви са тези думи, които си приказвате помежду си, като пѫтувате, и защо сте тѫжни?“ (Лука 24:17)

Ще прочета частъ от 24 гл. отъ Евангелието на Лука, отъ 13-ти стихъ надолу.

(13) И ето двама отъ тѣхъ въ сѫщия день отиваха въ село което се каза Емусъ, шестдесеть стадии далечъ отъ Ерусалимъ. (14) И тѣ се разговаряха помежду си за всичко това що се бѣ случило. (15) И като си приказваха и се разпитваха, приближи и самъ си Исусъ и вървѣше съ тѣхъ; (16) а очитѣ имъ се удължаваха да го не познаятъ. (17) И рече имъ: Какви сѫ тѣзи думи които си приказвате помежду си като пѫтувате и сте тѫжни? (18) И отговори единиятъ на име Клеопа и рече му: Току ти ли си страненъ въ Ерусалимъ и не знаешъ това което стана въ него тѣзи дни? (19) И рече имъ: Кое? А тѣ му рекоха: За Исуса Назарянина, който бѣ мѫжъ пророкъ, силенъ дѣломъ и словомъ прѣдъ Бога и прѣдъ всичкия народъ; (20) и какъ го прѣдадоха нашитѣ първосвещеници и началници на осѫждение смъртно и разпеха го; (21) а ние се надѣехме че той е който ще избави Израиля. Но при все това, този е днесъ третий день откакто стана това. (22) Но и нѣкои жени отъ насъ смаяха ни, които отишли от зарана на гроба; (23) и, като не намѣрили тѣлото му, дойдоха и казваха че видѣли и явление на ангели които казвали че той е живъ. (24) И нѣкои от нашитѣ отидоха на гроба и намѣриха тъй както женитѣ рекоха; а него не видѣха. (25) И той имъ рече: О безумни и късни на сърдце да вѣрвате все що е речено отъ пророцитѣ! (26) не трѣбваше ли това да пострада Христосъ и да влѣзе въ славата си? (27) И като начна отъ Моисея и отъ всичкитѣ пророци, тълкуваше имъ писаното за него въ всичкитѣ писания. (28) И наближиха до селото дѣто отхождаха; и той се преструваше че отива по-далечъ. (29) И понудиха го и казваха: Остани съ насъ, защото е привечеръ, и деньтъ прѣвали. И той влѣзе да остане съ тѣхъ. (30) И като седна съ тѣхъ на трапезата, взе хлѣба и благослови, и прѣломи и даваше имъ. (31) И тѣмъ се отвориха очитѣ, и познаха го; а той стана невидимъ за тѣхъ. (32) И рекоха помежду си: Не говорѣше ли въ насъ сърдцето ни когато въ пѫтя ни приказваше и тълкуваше ни писанията? (33) И станаха въ истия този часъ та се върнаха въ Ерусалимъ, и намѣриха събрани единадесетьтѣ и тѣзи които бѣха съ тѣхъ, (34) които и казваха че: Наистина възкръсналъ Господь, и явилъ се Симону. (35) Тѣ пакъ приказваха това което стана въ пѫтя, и какъ го познаха! когато разчупваше хлѣба.

(36) И когато говорѣха това самъ си Исусъ прѣдстана посрѣдъ тѣхъ и казва имъ: Миръ вамъ. (37)А тѣ се стреснаха и уплашиха се, понеже мислѣха че духъ виждатъ. (38) И рече имъ: Защо сте смутени? и защо влѣзватъ въ сърдцата ви таквизи мисли? (39) Вижте ми ржцѣтѣ и нозѣтѣ че съмъ истий азъ: попипайте ме и вижте, защото духъ нѣма плъть и кости както гледате мене че имамъ. (40) И това като рече, показа имъ ржцѣтѣ и нозѣтѣ си. (41) Но тѣ отъ радость като се не довѣряваха още и се чудѣха, рече имъ: Имате ли нѣщо за ядене тука? (42) И тѣ му дадоха часть отъ печена риба и меденъ сокъ. (43) И взе та яде прѣдъ тѣхъ. (44) И рече имъ: Тѣзи сж думитѣ които ви приказвахъ когато бѣхъ още съ васъ, че трѣбва да се изпжлни все що е писано за мене въ закона Моисеевъ и въ пророцитѣ и въ Псалмитѣ. (45) Тогава имъ отвори ума да разумѣятъ писанията. (46) И рече имъ че: Така е писано, и така трѣбваше да пострада Христосъ и да възкръсне отъ мъртвитѣ въ третия день, (47) и да се проповѣда въ негово име покаяние и прощение на грѣхове въ всичкитѣ народи, като се започне отъ Ерусалимъ; (48) а вие сте свидѣтели на това. (49) И, ето, азъ проваждамъ върхъ васъ обѣщанието на Отца си; а вие седете въ града Ерусалимъ доклѣ се облѣчете съ сила отъ горѣ.

(50) И ги изведе вънъ до Витания; и дигна ржцѣтѣ си та ги благослови. (51) И когато ги благославяше, отстжпи се отъ тѣхъ и възносяше се на небето. (52) И тѣ му се поклониха, и върнаха се въ Ерусалимъ съ голѣма радость; (53) и бѣха винаги въ храма хвалеще и благославеще Бога. Аминъ.

Ще взѣма 17-ти стихъ. И рече имъ: „Какви сж тези думи, които си приказвате помежду си, като пжтувате, и защо сте тжжни?“

На всѣки въпросъ може да се отговори по три начина. Може да се отговори на единъ въпросъ чрѣзъ едно материалистическо обѣснение. Подъ думата „материя“ разбирамъ това, което е най-близо до насъ, което ние пипаме и усещаме ежедневно. Можемъ да дадемъ на единъ въпросъ идеалистически отговоръ, по отношение на нашитѣ чувства, но не и по отношение на нашия умъ. Идеалиститѣ сж хора на чувствата. Можемъ да дадемъ и единъ чисто философски отговоръ на чистия разумъ. Слѣдователно, първиятъ отговоръ всички може да го разберете, вториятъ – половината, а третиятъ – само малцина го разбиратъ, той е толкова далечъ, че само онѣзи, които иматъ далекогледи, само тѣ може да разберагъ.

Сега, повдига се въпроса: Христосъ живъ ли е или не? На земята ли е Христосъ или на небето? Кждѣ е Христосъ? Ако питате всичкитѣ религиозни хора, тѣ ще кажатъ съ единъ гласъ: живъ е. Но кждѣ е, не го знаятъ. Ако попитате свѣтскитѣ хора, то тѣ ще кажатъ: „Той е умрѣлъ,

както другитѣ хора, нѣма Го никѫдѣ“. Рѣзко ще отговорятъ. Тогава, когато половината човѣчество твърди единъ фактъ, а другата половина Го отрича, кой е на правата страна? Ще кажете, че онѣзи религиознитѣ хора сѫ на правата страна. Хубаво, но кѫдѣ имъ сѫ плодоветѣ, ако сѫ на правата страна? Ако Христосъ е живъ, гдѣ сѫ плодоветѣ на Неговата любовь? Не е само да отговоримъ, че Той е живъ, или както другитѣ, да кажемъ, че Той е умрѣлъ. Отгдѣ знаете, докажете това, вие бѣхте ли тамъ прѣди 2,000 години? Какъ смѣете да твърдитѣ единъ фактъ или да отричате този фактъ. Той не се е случилъ въ вашето врѣме, този фактъ се е случилъ прѣди 2,000 години, а вие го отричате. Можете ли да отречете това, което не сте го видѣли? Слѣдователно, спорѣдъ тази философия най-силното доказателство за една истина е това, че тя може да се отрича. Само Истината може да се отрича, само любовьта може да се отрича, само мѫдростьта може да се отрича. Слѣдователно, отричането това е едно отъ най-силните доказателства, нѣма по-силно доказателство. А твърдението, то е най-слабото доказателство. Да твърдишъ единъ фактъ, че е, то е най-слабото доказателство; а да го отричашъ, това е най-силното доказателство; затова, вижте, онѣзи, които отричатъ една истина, сѫ по-силни, отколкото тѣзи, които твърдятъ. Забѣлѣжете, онѣзи хора които твърдятъ, че Христосъ е живъ, тѣ не сѫ готови да ги турятъ на (кръста) днесъ, а тези, които отричатъ, тѣ сѫ смели, готови сѫ на всичко. Питамъ тогава: отъ какво произтича този психологически актъ или този психологически феноменъ, защото религиознитѣ хора днесъ сѫ толкова малодушни? Всички казватъ: „Да запазимъ вѣрата, да запазимъ религията“. Ами, коя е основата на религията, азъ искамъ да зная. Когато мене ме попитатъ, ще кажа: Ето, това е основата на тази религия. Хубаво, всѣка кѫща има основа, има стени, грѣди, покриви, но тази основа кой я турилъ, и кой трѣбва да живѣе въ вашата кѫща. На човѣка, напримѣръ, неговата основа сѫ коститѣ. Основата на човѣка, това сѫ коститѣ, но що сѫ коститѣ, безъ човѣшкия умъ, безъ да ги ремонтира той правилно, безъ да ги направлѣва правилно. Слѣдователно, що е религия? – Тя е изразъ на човѣшкия духъ. Кой създаде религията? – Тя е създадена отъ човѣка. Религията не е създадена отъ Бога. Религията е създадена отъ хората. Религията, това сѫ редъ правила, норми, които хората съ вѣкове сѫ създали. Ако дойдемъ до религията, въ нея има друго нещо, което е Божествено, това е Любовьта, Мѫдростьта, и Истината. Слѣдователно, религия безъ Любовь, религия безъ Мѫдрость, религия безъ Истина, това е една мъртва черупка. Това сѫ само останки, които трѣбва да ги изучаватъ ученитѣ хора, да изучаватъ какъ сѫ образувани тия черупки. И слѣдователно, когато дойдемъ до религията, ние казваме: Ние разбираме религията въ тази широка смисълъ, както Христосъ я проповѣдвалъ – прави отношения между хората, прави отношения между хората и Бога. Всички до сега проповѣдватъ едно учение, взѣмете тамъ Писанието, че Богъ никой никога не е видѣлъ, и слѣдователно, казватъ, че

съ Бога ние не трѣбва да се занимаваме. Не, изопачено е, обратното е вѣрно, най-реалното, най-сѫщественото, най-видимото, което може да усѣщаме, да виждаме, това е Богъ. Не сѫ реални хората, реаленъ е само Богъ. А ние сме проявлѣние само на Бога, на неговата Любовь. Азъ питамъ: кое е реалното въ едно дърво, самото дърво или листата? Листата стоятъ день, два, седмица, месѣцъ, петь месѣца и най-послѣ, на есенъ, окапватъ тия листа. Нѣкой пѫть даже и клонищата взиматъ да съхнатъ. Сѫщественото кое е ? – Самото дърво. Слѣдователно, у човѣка е важенъ само онзи вѫтрѣшенъ принципъ, който е Божественъ. Туй всѣки трѣбва да го съзнава. Има у човѣка едно Божествено съзнание, което мисли, чувствува и познава нещата, тъй, както сѫ. Ще ми възразятъ, че ние въ природата, въ живота, не можемъ да познаваме хората. Защо не можемъ да ги познаваме? Има си причини. Хората, при сегашнитѣ условия, може да се познаватъ само по единъ начинъ. Само въ Любовьта хората се познаватъ.

Въ съврѣменната еволюция има двѣ течения, двѣ еволюции, които вървятъ паралелно. Въ сегашната вселенна, както е създадена тя, има двѣ еволюции на човѣчеството: едната е еволюция не само на човѣчеството тукъ на земята, но и на човѣчеството на другитѣ планети, вънъ отъ земята. И на другитѣ планети има хора. И другата еволюция е напредналата еволюция на ангелитѣ. Азъ твърдя това, а сегашнитѣ хора може да го отричатъ. Нека го опровергаятъ това, че само на земята има хора. И въ слънчевата система има хора. Да, има ги. Религиознитѣ хора казватъ, че нѣкои щѣли да се спасятъ, нѣкои – не. Питамъ: Кой се спасява? Тѣ казватъ, че имало рай, имало адъ. Питамъ: вие въ рая и въ ада ходили ли сте? Хубаво, нѣмамъ нищо противъ. Когато ние твърдимъ нѣщо, този фактъ трѣбва да е доказанъ; всички факти изобщо трѣбва да сѫ доказани; всички истини, съ които боравимъ, трѣбва да сѫ доказани. Има, действително, отвлѣчени истини, които за въ бѫдеще ще изучимъ, но какво нещо е рая или ада, трѣбва да се обясни разумно на съврѣменнитѣ хора. Тамъ дѣто нѣма Любовь, тамъ е адътъ. Адътъ е мѣсто безъ Любовь, адътъ е мѣсто безъ Мѫдрость, адътъ е мѣсто безъ Истина. Тамъ е най-ужасното, ада. И прѣдставете, си какви ще бѫдатъ тия хора тамъ, адъ е това! А що е рай? Раятъ е мѣсто, дѣто се проявяватъ Любовь, Мѫдрость и Истина. Питамъ тогава: Имаме ли възможность да бѫдемъ въ свръзка съ тази велика Истина въ свѣта? Имаме ли възможность ние, които чувствуваме този животъ, да бѫдемъ въ свръзка съ него, който тече не само въ жилитѣ ни. Защото въ свѣта има единъ променчивъ животъ. Както и да гледатъ хората – материалистически, идеалистически или философски, въпросътъ има само едно разрѣшение, а сега сме въ единъ преходенъ периодъ. Че има единъ такъвъ животъ, лесно мога да ви го докажа. Вие сте изправенъ, снаженъ, младъ, казвате: „Азъ съмъ младъ, като мене човѣкъ нѣма, отъ нищо не ме е страхъ“. Казвамъ: „Има нещо страшно, отъ което можешъ да

се плашишъ. Какъ, ами на бойното поле. Казвамъ: Има нещо, отъ което може да се плашишъ. Отъ какво? – Отъ хлѣба. Като ти взѣматъ хлѣба, почватъ и гащитѣ ти да треперятъ. И всички казватъ: А, гладъ!" И действително, най-страшното нещо въ свѣта сега, това е гладътъ.

Въ индуската история има единъ разказъ, той е следующиятъ: единъ отъ главнитѣ богове се разбунтувалъ и не искалъ да признае Брама за абсолютенъ Богъ и казва: „Колкото си силенъ ти, толкова съмъ силенъ и азъ, равенъ съмъ на тебе, не тѣ признавамъ." Брама за да го застави да го признае, турилъ го въ огъня, хиляда години го държалъ тамъ, и като излѣзълъ, казалъ: „Равенъ съмъ на тебе". Брама си казалъ: „Има друго средство, съ което ще те заставя да ме признаешъ". Държалъ го гладенъ 1,000 години, и като излѣзалъ, казалъ: „Господарь си ми". Затуй казва Христосъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ". Въ тази смисълъ, защо Богъ е най-силенъ? Понеже Той е живиятъ хлѣбъ въ свѣта, и чрѣзъ Него, чрѣзъ Неговата сила, чрѣзъ Неговата енергия, която идва отъ слънцето, отъ небето, се образуватъ тези плодове. Това сѫ сокове на този Божественъ животъ, който ние възприемаме и живѣемъ. И ние съврѣменнитѣ хора, ние сме герои, отлични герои, но какъ? Азъ бихъ желалъ туй геройство да мине въ друго направлѣние.

Приближава се Христосъ и казва: „Какви сѫ тези пуми, които си приказвате помежду си, като пѫтувате, и защо сте тѫжни?"

Ако днесъ Христосъ дойде, ще попита свещеницитѣ въ църквите: Какво си приказвате помежду си и защо сте тѫжни? Тамъ нѣкой свещеникъ се уплашилъ отъ владиката, сбъркалъ е нѣкой канонъ, нѣкое предложение на службата – не може прегрѣшилъ е. Пита го Христосъ: Какво се уплаши? – Тамъ, нещо на службата. Нѣкой проповѣдникъ се смутилъ. „Какво има"? – пита Христосъ. Еди-кой си пасажъ, отъ моята проповѣдъ изгубихъ, смутихъ се, не можахъ да произведа нуждния ефектъ, не можаха да познаятъ хората, че съмъ добъръ проповѣдникъ. Минава Христосъ покрай нѣкоя кѫща, нѣкоя жена казва: „Козунацитѣ ми днесъ не можаха да станатъ, яйцата не можаха да се вапцатъ добре". Минава покрай нѣкой богаташъ: Какво има? – Агънцата днесъ се сбъркаха. Разговарятъ се. Христосъ ги запитва всички. Минава покрай нѣкой беденъ, казва му: „Какво има?" – Нѣмамъ си парици. Всевъзможни въпроси се разговарятъ. И запитва ги: Защо сте тѫжни? Всички казватъ: „Тѫжни сме, липсва ни нещо". На всички липсва нещо и го търсятъ. Нѣкои го търсятъ въ козунацитѣ, другъ – въ паритѣ, трети – въ кѫщата, четвърти – въ политиката, че тъй било, че онъй било, всички разрѣшаватъ въпроса, казватъ: „Друго яче не може да бѫде". Не, казвамъ, едно нещо липсва на съврѣменнитѣ хора – любовь съзнателна, не сегашната обикновена любовь,

не любовьта на мѫже и жени, не любовьта между приятели, не любовьта на свещеницитѣ, не любовьта на държавницитѣ, но Любовьта Божествена, която изисква пожертвуване на човѣшкия животъ, ще се жертвува човѣкъ тъй, както Богъ. Може да попитате: Възможно ли е? Който може да приеме това учение, да, защото, безъ жертва въ свѣта – не може. Самата еволюция иска жертви. Казвамъ: „Има двѣ еволюции, които се развиватъ едноврѣменно. Едната еволюция е еволюцията на всички въплотени души на земята въ най-гъстата материя при най-голѣмо съпротивление, развива най-голѣма енергия. Този е трудниятъ пѫть – на Мѫдростьта. И цѣлото човѣчество върви сега по най-труднитѣ пѫтища. Най-трудната енергия е избрала най-мѫчниятъ пѫть, той е пѫтьтъ на Мѫдростьта. Цѣлото човѣчество, макаръ, че му се проповѣдва любовь, върви по най-мѫчния пѫть. Другиятъ пѫть, другата еволюция, индуситѣ я наричатъ еволюция на девитѣ или на ангелитѣ. Тя е еволюция съ любовь, най-лесния, съ най-малки съпротивлѣния. Всички тия духове развиватъ любовь, а хората на земята – мѫдрость. Тия двѣ еволюции ще се срещнатъ сега наскоро. Тамъ има единъ възелъ ще настане едно прекръстосване на човѣшката раса и културата на ангелитѣ. Хората и ангелитѣ ще се срещнатъ въ единъ общъ центъръ ще се поздравятъ. Туй църквата го нарича възкресение: Мѫдрость и Любовь въ една посока. Любовьта не е качество на човѣка, тя е качество на ангелитѣ. Ще се прекръстосатъ ангелитѣ и хората. И всички хора, които отъ 8,000 години насамъ носятъ тия факти на мѫдростьта, на тия изпитания, ще се срещнатъ, и ще се поздравятъ".

Пита ги Христосъ: Какво се разговаряте? И започва да имъ разправя за бѫдещето. Защо се занимавате съ тия въпроси? Тия въпроси не сѫ важни, не се занимавайте сѫ тѣхъ. Ако Христосъ дойде сега въ България между софиянци, или въ Англия – въ Лондонъ, въ Америка – въ Ню-Йоркъ, или въ Франция, ще каже: „Съ толкова хиляди години се занимавате съ такива въпроси, какво сте решили?" Не е това важното въ живота. На единъ умирающъ човѣкъ не сѫ важни паритѣ. На единъ умирающъ човѣкъ, може би, въ дадения моментъ неговата кръвь е покварена, и ако може отъ единъ здравъ човѣкъ да се прекара малко кръвчица въ неговитѣ артерии, той ще получи новъ потикъ за животъ. Кръвчица се изисква! Кръвьта въ този случай е символъ на живота, и когато Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта ми, и не пиете кръвьта ми", Той подразбира – кръвьта е животътъ.

Сега, казва Той: „Защо сте тѫжни?" Има причини да сме тѫжни. Домъ, въ който нѣма любовь, може ли човѣкъ да не бѫде тѫженъ? Църква, въ която нѣма любовь, могатъ ли хората да не сѫ тѫжни? Сега, на съврѣменния християнски свѣтъ, които проповѣдватъ, че Христосъ е дошълъ, възкръсналъ е, живъ е, Христосъ имъ казва тъй: „Който иска да ме послѣдва, да раздаде всичкото си имане, и да дойде да ме послѣдва". Сега,

да оставимъ ние този въпросъ. Но, да рѣшимъ: Онѣзи, които казвашъ, че има Господь, този Господь е Богъ на любовьта. Ето, има решение отгоре: Христосъ казва на всички съврѣменни християни: „Раздайте богатствата си на всички ваши бедни братя, и елате да ме послѣдвате“.

Казвате: „Да запазимъ църквата“. Христосъ казва: Тъй се запазва. Идете, раздайте и живейте съ почтенъ трудъ, живѣйте съ туй, което изработите. Казваме: „Култура и наука!“ Ако нашата съврѣменна наука е изопачила умоветѣ ни, наука ли е? Азъ разбирамъ подъ „наука“ тази, която е облагородила умоветѣ ни. Азъ разбирамъ подъ „култура“ тази, която може да ни повдигне. Ако тази съврѣменна култура не може да ни повдигне, трѣбва да потърсимъ друга, която може да ни повдигне. Тъй е и въ самата природа, въ самия животъ. Давашъ на дѣтето си една храна – боледува, давашъ му друга – боледува. Ще дадешъ най-послѣ такава храна, която ще даде потрѣбнитѣ елементи за дѣтето. Дишашъ единъ въздухъ, вреденъ е за тебе, поврежда те, дишашъ втори въздухъ – сѫщо. Ще намѣришъ най-потребнитѣ елементи, ще намѣришъ живата енергия, която трѣбва да възприемешъ.

По сѫщия законъ ние трѣбва да изнамѣримъ всички онѣзи мисли и желания, които ще внесатъ въ насъ живота. И сега, ако младото поколение, ако всички тия болни хора изискватъ чистъ въздухъ, чиста храна, какво лошо има въ това? Трѣбва ли да имъ се даде? Какво да имъ се даде? Най-умнитѣ, най-ученитѣ хора въ Европа и отвсѣкѫдѣ, каквито и да сѫ тѣ, подъ каквото вѣрую и да сѫ, отъ каквато религия да сѫ, дали вѣрватъ или не – има една точка въ свѣта: Можемъ ли като мислящи сѫщества, да си подадемъ рѫка и да работимъ заедно? – Можемъ, нѣма никакво съпротивлѣние въ това. Имамъ ли нѣкакви интереси? Не значи, че трѣбва всички да станемъ еднородни въ нашитѣ стремежи. Не, въ природата има едно разнообразие. Въ туй разнообразие на природата седи живота.

Сега, има едно неразбиране. Когато казвамъ да дадемъ, какъ да дадемъ? Отвѫтрѣ, отъ любовь трѣбва да дадемъ, отъ любовь, отъ съзнание. Единъ човѣкъ, който има 100 милиона лева, не е достатъчно само да ги раздаде, но да ги употрѣби разумно. Той най-малко три пѫти ще се изпоти на леглото. То много лесно се казва – не е лесна работа. И ако той разрѣши своя въпросъ вѫтрѣшно, въ него ще дойде единъ вѫтрѣшенъ подйомъ, друго едно просвѣтление ще дойде вѫтрѣ въ живота му.

Сега Христосъ пита тия двамата: Какво се разговарятъ? – Тѣ сѫ очаквали въ това врѣме да се освободятъ евреитѣ отъ римското иго, да имъ се даде едно царство, да имъ се даде това-онова. Всичко това не стана. Най-послѣ го разпнаха. Казватъ „Не се сбѫднаха нашитѣ надежди“. И той имъ разправя,

тълкува имъ, колко църкви, колко велики народи има, които не сѫ успѣли, но има нещо по-велико отъ това – да познаваме Бога, да познаваме Любовьта, да вървишъ въ този пѫть на еволюция. Всичко това е по-славно – казва Христосъ.

Сега, всички съврѣменни течения сѫ единъ копнежъ на човѣшката душа. Онзи, който е свързанъ съ вѫжета, иска да се освободи отъ тия вѫжета, но има единъ правиленъ начинъ за освобождѣние. Азъ опрѣдѣлямъ тия неща по слѣдующия начинъ: На земята се иска здраве, на духовния свѣтъ се иска чистота. Ако вие сте паднали въ единъ кладенецъ, и ви пущатъ 10 вѫжета: 5 нови, но слаби, 5 нечисти, оцапани, но здрави. Питамъ тогава: за кои вѫжета ще се хванешъ ти? – За здравитѣ, макаръ и нечисти. Да, прѣдпочтително е да се хванешъ за здравитѣ и нечиститѣ, отколкото за чиститѣ. Ако влѣземъ въ духовния свѣтъ, законътъ е обратенъ. Тамъ, понеже материята е въ друго състояние, тамъ се изисква чистота, а не здравина. Слѣдователно, отъ водата ние не искаме тя да бѫде здрава, а да бѫде чиста, Слѣдователно, тѣлата ни трѣбва да бѫдатъ здрави, а сърдцата ни трѣбва да бѫдатъ чисти. И тогава ние ще живѣемъ, нѣма да изискваме чистота на земята. При сегашнитѣ условия, при които живѣемъ, да искаме да бѫдемъ чисти отвънка, това е абсолютно невъзможно. И по 10 пѫти на день да се миете, ще излѣзете вънка, и пакъ ще бѫдете нечисти. И по 10 пѫти на день да метете стаитѣ си, пакъ да бѫдатъ нечисти, но вашитѣ стаи могатъ да бѫдатъ хигиенични, да има въ тѣхъ порядъченъ, чистъ животъ.

Сега, да дойдемъ до сѫщественото въ живота. Христосъ, това е идеалътъ на човѣчеството. Той е една колективна единица. Той е онзи Божествен елементъ, онова проявлѣние за всички онѣзи съзнателни сѫщества въ развитието си, които сѫ минали своето дѣтинство, и търсятъ нещо по-високо. Христосъ е едно проявлѣние на Бога, да покаже, че въ свѣта има и другъ единъ животъ. Той е показалъ начина, пѫтя, по който можемъ да намѣримъ този животъ и да го живѣемъ. Ако питаме сегашнитѣ християни, въ сегашната църква, знаятъ ли този животъ? Тѣ сѫ го търсили, но не го знаятъ, не сѫ го живѣли. Напримѣръ, много постници сѫ живѣли въ горитѣ по 50–60 години, но послѣ, на старини се върнали между хората. Кога? Когато любовьта заговори у тѣхъ, Господь имъ казва: „Ще се върнете при вашитѣ братя и ще имъ кажете, че спасението на свѣта може да се даде само чрѣзъ Любовьта“. Какъ може да спаси, да отгледа Майката дѣтето си? – Като го отгледва съ млѣкото си. Какъ възпитава Учителя ученика си? – Съ търпѣние и съ любовь. Обича туй дѣте, и ще го възпита. Навсѣкѫдѣ се изисква любовь, но разумна любовь. Ние говоримъ за разумната любовь. Азъ намирамъ, че въ сегашния животъ най-мѫчното е да възприематъ нѣкои хора тази любовь. Всѣки иска да го обичатъ, но това не подразбира любовь. Любовьта всѣкога подразбира да дадемъ. И то е

Божественото. Любовьта, за която говоримъ е като единъ изворъ, който постоянно тече. Прѣди 2–3 седмици идва при мене нѣкой и ми казва: „Азъ тѣ много обичамъ". Радвамъ се, че тъй много обичашъ. Тогава трѣбва да бѫдешъ най-щастливъ човѣкъ. „А, не съмъ щастливъ". Щомъ ме обичашъ, Богъ е Любовь, Той с вѫтрѣ въ тебе, и ти трѣбва да бѫдешъ щастливъ. Не, не съмъ щастлив!). Ти трѣбва да имашъ всичко. Нѣмамъ всичко. Тогава ти си прегрѣшилъ въ своитѣ схващания. Значи, има друго нещо. Нѣкой казва: „Азъ те обичамъ". Ти си щастливъ, Богъ е въ тебе, и азъ ще те последвамъ. Ти, който можешъ да обичашъ, Богъ е въ тебе, и азъ ще дойда въ дома ти да се уча. Ти, жена ти, дѣцата ти, живѣете ли по тази любовь? – Не, караме се по нѣкой пѫть. Тамъ гдѣто Богъ живѣе, отъ изобилието на тази любовь идватъ всичкитѣ благословѣния на земята. Това е, когато тия разумни сѫщества живѣятъ горе на небето. Отъ тѣхната любовь се ползватъ всички, и тѣ не гледатъ, че този е лошъ, онзи е лошъ, а тѣ казватъ: „Много добри сѫ нашитѣ братя". Дойде нѣкой човѣкъ отъ земята и имъ казва: „Много войни има долу, много лоши сѫ хората". Тѣ казватъ: „Нѣма нищо, тази работа ще се оправи, тѣ не сѫ тъй лоши, вие привидно гледате на тази работа." Тогава, тѣ извадятъ своитѣ телескопи, лупи, иматъ си такива, и прѣзъ тѣхъ погледнатъ, какви ще бѫдатъ хората за въ бѫдеще. И казватъ: „А, какви сѫ тѣ!" Има начини, по които ние можемъ да поправимъ живота си. Но, когато Христосъ се приближи при тѣхъ, тѣ, не Го познаха. Е, питамъ: Ако сега ви срещне Христосъ по пѫтя, сега, когато излизате от тукъ, ви срещне и ви попита: За какво ви говори вашиятъ проповѣдникъ? – За Христа. „Е, разбрахте ли нещо?" – Тѣ сѫ отвлѣчени неща тия, нещо по материално трѣбва. Сега, съ 1,500 лв. месѣчно живѣе ли се? Шапка струва 300 лв., обуща скъпи, палто, рокля скъпи, единъ козунакъ да направишъ сега, това е най-малко 50 лева, тъй че това не е за сега, а за послѣ, когато хората станатъ добри. Тъй ли било? – Тъй. Ти не мислишъ като него. Почвашъ да споришъ съ своя събеседникъ, той ще почне да ти обѣснява. Той ще ти каже: „Ти разбирашъ ли какво е окултизъмъ?" Е, какво е? – Една дълбока Божествена наука, която обѣснява какви сѫ причинитѣ и послѣдствията отъ нещата, и че нещата, които ставатъ сега, не ставатъ тъй извѣднъжъ, сега, а сѫ отъ преди милиони години опредѣлени. Че какъ може това? И почва да ти цитира той теории отъ миналото, всичко туй, и най-послѣ казвашъ: „Много ученъ човѣкъ е той, много начетенъ, не може ли да ми прѣпоръча нѣкой авторъ"? Е, прѣпоръчва ти еди-кой си немски, английски, френски, или американски авторъ. Сбогомъ. Нѣкои познаватъ Христа, а други не Го познаватъ. Които Го познаватъ, ще кажатъ: „Господи, остани Ти съ насъ". А които не Го познаватъ, ще Му поискатъ да имъ прѣпоръча нѣкои книги за четене.

„Защо сте тѫжни?"

Сега ще се срещнете, и ще си кажете: „Христосъ възкръсна!" Радостни ли сте, че Христосъ възкръсна? Азъ бихъ желалъ да тръгнете сега по София и да попитате, колко християни има, които сѫ видѣли Христа. Ще бѫде чудно, че тия християни отъ толкова години, отъ 2,000 години, които спорѣдъ окултизъма сѫ все живѣли и сѫ си заминавали, до сега, въ тѣхното сѫществувание да не сѫ видѣли Христа! „Е, туй е спънка", казвате, „туй прѣраждане да го нѣма, всичко друго да говори". Тамъ е злото, прѣраждането. Ами що е прѣраждане? Ние живѣемъ и се движимъ вѫтрѣ въ Бога, това значи прѣраждане, живѣемъ и се движимъ въ Бога. Когато сме на физическото поле, и съзнаваме физическия животъ, тукъ се раждаме. Щомъ се оттеглимъ, и навлизаме въ Божествения животъ, при Бога, напущаме земята, значи човѣкъ умира. Всѣкога когато човѣкъ напусне своето тѣло, той умира. Links, пакъ излезѣмъ отъ Бога, дойдемъ на земята, постоянно промѣнение на живота става. Промени ставатъ, само промени ставатъ! Онѣзи, които не разбиратъ закона, казватъ: „Ама духъ може ли да се прѣражда?" Духътъ не може да се прѣражда. Духътъ може да влиза въ разни положения, разни обстановки. Духътъ всѣки Божественъ день се явява, въ разни епохи, за да използува великия законъ въ свѣта, и да съзнаемъ, че цѣлата вселенна, въ която сега живѣемъ, това е едно обективно училище, прѣзъ което всички човѣшки души ще минатъ. Тъй учи тази велика наука, че слѣдъ като минете тукъ учението на земята, ще отидете въ друга нѣкоя планета отъ слънчевата система, послѣ ще напуснете това мѣсто и ще отидете въ други планети.

Сега, затова можемъ да говоримъ, можемъ и да не говоримъ, но има хора, които вече сѫ напрѣднали, на които трѣбва да се говори, и трѣбва да знаятъ смисъла на живота. Туй е още външната страна на въпроса, но има друга една духовна, вѫтрѣшна страна на въпроса. Човѣкъ може да развие своитѣ духовни очи, та да види, че има една отлична култура, съ всичко красиво въ себе си, толкова висока, сѫществата и сѫ съ такава висока култура, тѣ стоятъ на единъ уровенъ много по-високъ отъ нашия, и ако влѣземъ между тѣхъ и видимъ, какъ живѣятъ тѣ, какъ се учатъ, какъ построяватъ своитѣ градове, какъ възпитаватъ своитѣ дѣца, ние ще въздъхнемъ, и ще кажемъ: „Да, това е култура, това е животътъ."

И Христосъ е казалъ: „Въ дома на Отца моего много жилища има, и тѣ сѫ жилища на тая култура". И сега Христосъ казва: „Азъ ще ви завѣда въ тия жилища, тамъ да се поучите, и пакъ ще ви върна на земята, като дойдете на земята, да я разберете, да имъ я предадете".

Сега казвате: „Христосъ възкръсна". Е, какъ възкръсна Христосъ? Азъ казвамъ: „Христосъ възкръсна чрѣзъ Божествената Любовь, чрѣзъ Божествената Мѫдрость, чрѣзъ Божествената Истина".

И ако ние искаме да видимъ Христа, всѣки може да Го види, но *Любовь* се изисква! И казвамъ: „Ако ние всадимъ тази *любовь* въ нашитѣ работи, ще имаме резултатъ“. Ние днесъ работимъ повече, отколкото едно врѣме. Едно врѣме, когато човѣкъ беше въ рая, тъй както е дадено въ стария завѣтъ, той работеше много малко, а имаше повече врѣме да се занимава съ учение, но единъ день жената отиде на забавлѣние, видя тамъ единъ високоученъ философъ, тамъ го уподобяватъ на змия, но азъ го помня, азъ оспорвамъ това, не беше змия, а съ крака. Едно врѣме змиитѣ бѣха съ крака, а послѣ, като сгрѣши, Господь я прокле, и тя стана безъ крака. Седи този господинъ, дошълъ на дървото, и си похапва отъ неговите плодове. Пита жената защо не яде отъ това дърво? Какво трѣбваше да каже тази жена тамъ, тази другарка на Адама? Тя трѣбваше да му каже: „Господине, какъ си позволявашъ безъ наше позволѣние? Че тукъ има закони!“ А тя започва разговоръ съ него. Той казва: „Отъ това дърво ако ядете…“. Ето глупавата жена. Слѣдъ туй, ето и глупавия мѫжъ. Дойде един философъ… „Новъ философъ“, казва, „дойде въ нашата градина и той казва, какъ така ние да не знаемъ, че въ това дърво има такива сили, и казва, че като ядемъ отъ него, ще добиемъ толкова знания – сила и знания, и ще ни се отворятъ очитѣ“. Като си похапнаха и двамата, не само че не придобиха, но изгубиха и оголѣха. Той казваше: „Жено, сега я втасахме, досега бѣхме радостни, весели“. Отъ тогава тѣ потъмнѣха, изгубиха всичкото си величие, тѣ се усъмниха въ Бога, изгубиха своята *любовь*, и въ всички съврѣменни християнски църкви трѣбва да си зададемъ въпроса: *Любимъ ли* ние Христа? Тѣ трѣбва да си зададатъ този въпросъ, а не азъ. За мене въпроса другояче седи. Тѣ трѣбва да се запитатъ: Ние *любимъ ли* Христа? Казватъ, че азъ съмъ говорилъ противъ тѣхъ. Та, Христосъ ви пита: Вие моето учение отъ 2,000 години приложихте ли го въ свѣта? Дадохте ли образецъ на *Любовьта*? Признаватъ ли вашитѣ страждущи братя, че моето учение е на *Любовьта*. Днесъ църквата може да направи повече. Служителитѣ Божии могатъ да направятъ повече, тѣ не сѫ си дали усилия. Сега, да оставимъ тѣхъ, но казвамъ, онова младо поколение, вие, които слушате, какъ мислите да живѣете? Е, да допуснемъ сега, казвате, че искате единъ новъ строй. Е, хубаво, този строй. е лошъ. Добре, да го разрушимъ. Хубаво, ами ако ние не измѣнимъ нашия характеръ, и дойде бѫдещиятъ строй, а ние туримъ пакъ своитѣ недъзи, тогава какво направихме? Азъ като разваля една кѫща, и не мога да съградя друга, какво ще спечеля? Трѣбва ли да я разрушавамъ? Природата не търпи разрушения, тя едновръменно руши и гради. И Христосъ обѣснява на своитѣ ученици и казва: „Азъ оставямъ благословѣнието на моето учение въ васъ, идете да проповѣдвате това учение, учение на *Любовьта*“. И сега човѣкъ не може да проповѣдва *Любовьта*, докато не е свързанъ съ Христа. Той е свързанъ съ *Любовьта*. Азъ казвамъ: „*Любовьта* трѣбва да бѫде съ насъ“. Не, *Любовьта* въ туй тѣло

не може да се събере. Въ туй сърдце, съ което човѣкъ живѣе, Любовьта не може да бѫде. Човѣкъ живѣе на друго мѣсто. Слѣдъ като умре човѣкъ и излѣзе отъ тѣлото си, той живѣе вече съ неговото духовно тѣло. Тѣлото му, това е една колибка, въ която той врѣменно живѣе, и ние се заблуждаваме, че живѣемъ въ нея. Слѣдователно, ние трѣбва да дойдемъ сега до това опитно учение на екзалтиране, не, има основни начини въ природата, които ние можемъ да посочимъ на хората, да знаятъ какъ трѣбва да живѣятъ. Взѣмете едно ябълчно сѣме, взѣмете едно житно зърно, щомъ го посѣете въ земята, туй зърно мисли и то казва: „Най-първо мене ми трѣбва почва, да пусна корени, за да мога да се храня“. И тогава то почва да гради, да се развива. Туй ябълчно сѣме или туй житно зърно съ хиляди години сѣди въ това си положение, защото въ природата има епохи или промеждутъци, когато едно растение може да се превърне въ животно, т.е. тази душа, поставена въ туй дърво или въ туй растение, заключена при тия условия, трѣбва да чака, да работи, да набере опитность, и дойде единъ промеждутъкъ, когато се отвори тази Божествена врата, и казватъ: „Понеже ти си билъ вѣренъ на своята служба, сега ще станешъ едно животно“. То се прѣвръща въ една клѣтка, която постепенно се разраства, става едно малко животно, което може свободно да се движи въ водата. Послѣ туй сѫщото животно постепенно се прѣвръща въ човѣкъ, и казва: „Разбрахъ смисъла на живота, едно врѣме главата ми беше заровена въ земята, а сега е нагоре къмъ слънцето“. Когато казватъ на такъвъ човѣкъ да сгрѣши, той казва: „Твоята глава бѣше ли заровена въ земята? Моята бѣше, азъ помня, и не искамъ втори пѫть главата ми да бѫде заровена“. Слѣдователно, тази религия, туй учение, което проповѣдваме, трѣбва да ни даде единъ животъ. Вѫтрѣ въ насъ, трѣбва да премахне всички болести. Трѣбва да се премахнатъ поне 75% отъ всички тия болести, които застрашаватъ цѣлото човѣчество, трѣбва да се уравновесятъ нашите умове.

Ние сме толкова взривни, че единъ човѣкъ мѫчно може да тѣ разбере, обикновено криво се разбираме. Всѣки човѣкъ е тъй натегнатъ, че пай малкото побутване, може да създаде единъ инцидентъ. Защо? – На всинца ни липсва нещо, най-сѫщественото. Когато дойде Любовьта вѫтрѣ, усещашъ се благороденъ, на всички прощавашъ, а когато я нѣма, когато тя тѣ напусне, търсишъ най-малкия случай, туряшъ пояса си, и казвашъ: „Трѣбва да знаешъ“. Щомъ имашъ Любовь, казвашъ: „Нѣма нищо“ – готовъ си да плащашъ, да помогнешъ. Нѣмашъ Любовь – ставашъ киселъ.

Приближи се Христосъ къмъ двамата ученици, и тѣ Го поканиха на трапезата.

Азъ казвамъ сега: Съврѣменниятъ християнски свѣтъ готови ли сте да поканите Христа? Поне българскитѣ свещенници и владици готови ли сѫ?

Ако сѫ готови, азъ ще Му пратя една покана. Ами знаете ли какво ще кажатъ? – Нека си сѣди Той тамъ, нѣка почака. Ако ида въ Англия, азъ ще кажа: Вие англичанитѣ, които сте толкова умни, готови ли сте да поканитѣ Христа на трапезата? Не, чакай, още не е врѣме, като урѣдимъ работитѣ, тогава ще Го повикаме, ще Му дадемъ единъ царски приемъ и ще му кажемъ: „Да живѣе Христосъ!" Навсѣкѫдѣ тъй ще бѫде. А сега всички сѣдятъ, и споръ има. За какво? – Кѫдѣ е Христосъ, на земята или на небето? Нѣкои казва: „Въ мене е Христосъ". Какъ, у тебе ли е Христосъ? Ти, най-голѣмиятъ грѣшникъ, у тебе да е Христосъ! Сега, всички мълчатъ, и не искатъ да кажатъ, че Христосъ е живъ. Сега е врѣме, когато хората трѣбва да кажатъ, че ние сме хора грѣшници, ние сме съ слабости, а то слѣдъ врѣме, когато дойдатъ други условия, когато се подобрятъ материалнитѣ условия, когато дойде новата култура, хората ще станатъ по-умни, по-добри. И ние отлагаме, казваме: „Когато дойде това врѣме". Нима когато хората ядатъ по-хубава храна, ще бѫдатъ по-добри, по-културни? Когато единъ вълкъ се храни много добре, по-добъръ ли ще стане? Въ яденето човѣкъ трѣбва да има една наука, да знае какъ да трансформира онази Божествена енергия, защото въ хлѣба, който вие разумно ядете, има една Божествена енергия. И ако вие разбирате тази енергия, трѣбва да я трансформирате, вѫтрѣшниятъ животъ ще влѣзе, и веднага ще се разтвори нещо ново. Вие ядете и казвате: „Сега въ яденето нѣма смисълъ, наядохме се, по не сме доволни". Ние сме хора неблагодарни. Ние трѣбва да разрѣшимъ този въпросъ за яденето, главния въпросъ. Влѣзете въ една кѫща, жената недоволна, мѫжътъ недоволенъ. Защо? – Яденето не било добре сготвено. А съществениятъ законъ е: когато взѣмемъ хлѣбъ, онзи живиятъ хлѣбъ, трѣбва да се спремъ съ едно особено съзнание, съ едно велико благоговѣние, че въ този хлѣбъ има едно велико самопожертвуване, и като се вглъбимъ дълбоко въ себе си, да кажемъ: „Ние ще живѣемъ тъй, както този хлѣбъ". И ако азъ кажа на хората: „Отрѣчете се отъ себе си", ще ми кажете: чакайте, още не сме възпитали дѣцата си, съ женитѣ си не сме се разбрали, какво ще правимъ? Ами какво значи самоотричане? Самоотричане значи, всички онѣзи отрицателни чърти, които сѫ внесли отрова въ човѣшкия организъмъ, всичко онова да го напуснемъ, да възприемемъ Божественото въ себе си, и да живѣемъ по новъ начинъ.

Азъ по нѣкой пѫть влѣза въ нѣкой домъ и съмъ много спокоенъ, но по едно врѣме почна да усѣщамъ едно безпокойство, и се заинтересувамъ откѫдѣ иде това безпокойство. Виждамъ тогава азъ, че у домакинята, въ ума ѝ има едно безпокойствие. Чакай да видя какво ще стане. Тя се безпокои за мѫжа си, безпокои се, мисли, трѣвожи се и казва: „Моятъ мѫжъ е непорядъченъ, не живѣе чистъ животъ". Като дойде той, тя мълчи, но въ душата си казва: „Той не живѣе чистъ животъ". И слѣди го, постоянно го слѣди, стражаръ му е тя. Казвамъ: Жено, слушай, ти

страдашъ, понеже любовьта нѣмашъ още. Ти мѫжа си още не си го опознала, не го познавашъ, ти го държишъ като едно бебенце отвънка, носишъ го, радвашъ му се, цѣлувашъ го, милвашъ го, но то не те познава и те одраща като нѣкоя котка, и като порасне и стане единъ младъ момъкъ, търси друга мома, и казва: „Майка ми, другъ ще се грижи за нея“. Ние трѣбва да се свържемъ съ Божественото. Азъ не казвамъ за всички, нѣкои отъ васъ вече сѫ свързани, иматъ връзки, а вие които сте свързани, казвамъ ви: Едно нещо е потрѣбно за васъ, на всички българи е потрѣбно точность. Знаешъ ли какво значи точность? Обѣщаешъ нещо, и точно на врѣме да го изпълнишъ. Точни на врѣмето! Ни секунда, ни минута да не мине. Точни трѣбва да бѫдемъ въ своите вѣрвания, точни въ своето изпълнение, въ всичко трѣбва да бѫдемъ точни. И цѣлата природа се отличава съ математическа точность. Нѣкой пѫть нашитѣ астрономи казватъ, че слънцето закъснѣва. Не, не, слънцето не закъснѣва, но по нѣкой пѫть нашата земя въ своето движение тя закъснѣва, а изгрѣва на слънцето, всичко въ природата върви съ една математическа точность. Ние трѣбва да бѫдемъ точни. Ако нашитѣ сърдца сѫ огорчени, то всичко ще дойде на мѣсто. Ако има нещо, съ което се отличаватъ англичанитѣ то е тѣхната точность. Българинътъ като обещае, ще дойде половинъ часъ по-късно, защото неговиятъ часовникъ е друго-ячи нагласенъ. Даже и за тѣзи, които сега вървятъ по новото учение, изисква се абсолютна точность, точни на врѣме. Второто положение: Веднъжъ дадена дума, изисква се на тази дадена дума да се устоява. Англичанитѣ сѫ точни въ това. Ще мислишъ прѣди да дадешъ дума, но дадешъ ли веднъжъ едно обѣщание, ти ще стоишъ отгоре на тази дума, като разуменъ човѣкъ. Нѣма нужда отъ полици. Ще казвашъ: „Господине, слѣдъ три месѣца ще ви върна паритѣ, на 20-ти мартъ, точно въ 5 ч. вечерьта ще донеса паритѣ“. И тъй, на 20-ти мартъ, въ 5 ч. вечерьта дойда и донеса паритѣ. А сега, каква е точностьта на хората? Сега трѣбва да го сѫди сѫдебенъ приставъ. И казваме: „Свѣтътъ е такъвъ“. Но, ако Любовьта е влѣзла вѫтрѣ въ свѣта, трѣбва да урегулирашъ всички тѣзи отношения въ живота. Ако ние придобиемъ Божествената любовь, ние ще бѫдемъ точни. Когато обичашъ нѣкаго, какъ си точенъ! Точенъ си на врѣмето, и колко пѫти изваждашъ часовника си! Щомъ не го обичашъ, казвашъ: „Е, може…“ Любовьта е точна, Божествената Мѫдрость е точна, и Истината е точна. Точность се изисква!

Сега, Христосъ проповѣдва на своитѣ ученици. Вашитѣ вѣрвания точни ли сѫ? Ще кажете: „Този въпросъ другъ пѫть ще го разрѣшимъ“. Не, днесъ. Живъ ли е Христосъ или не? Ако е живъ Христосъ, вие се намирате въ едно много критическо положение. И слѣдователно, Единствениятъ, Който може да ви опѫти, да ви помогне, Той е. Той е казалъ: „Повикайте ме за тази работа, азъ ще ви улесня“. Сега, вие седите и казвате: „Има нещо да ни смущава“. Всичко онова, което ви смущава, всички тия неща, оставете

ги на страна. Важенъ е новиятъ животъ. Въ природата прониква онзи Божественъ животъ, ние сме сега въ единъ новъ цикълъ. Азъ да ви кажа, ние сме сега въ единъ новъ цикълъ, нови врата се отварятъ, нови условия, и който отъ васъ излѣзе, за него се отваря една велика перспектива. Всѣки отъ васъ трѣбва да бѫде готовъ. Който не е готовъ, той ще закъснѣе. Знаете ли тогава на какво ще мязате, знаете ли какво ще се случи съ васъ? Съ васъ ще се случи туй, което се е случило въ Англия. Единъ богатъ английски лордъ ималъ 500–600 длъжници, и искалъ да види, защо хората не вѣрватъ въ Христа. Дава едно обявлѣние въ вестницитѣ: На 5-ти априлъ, въ 5 ч. вечерьта, всички ония мои длъжници, който вѣрватъ въ Бога, ако дойдатъ по това врѣме въ дома ми, ще имъ простя дълга. Всички длъжници почнаха да размишляватъ, не е ли това единъ изпитъ, той иска да си играе съ насъ, това е шашарма. По едно врѣме, идва до дома му единъ беденъ англичанинъ и казва: Тази ли е кѫщата на лорда? Четохъ въ вестницитѣ, почитаеми, Господине! Тъй ли? – Заповѣдайте вѫтрѣ. Лордътъ изважда часовника си, поглежда, 10 минути по-рано дошълъ. Ще почака. Въ 5 ч. вратата се затваря, и отъ 600 длъжници само единъ влѣзълъ вѫтрѣ.

Сега ви казвамъ: Въ свѣта се отваря нова една врата, за нова култура. Туй ви го казвамъ. Значи Божественото идва. Ще кажете: „Дѣ е туй Божественото?“ Туй Божественото ще ви го докажа на опитъ, не на теория. Туй се проповѣдвало толкова хиляди години. Сега сѫ врѣмената, всички трѣбва сега да се приготвите, за да го приемете, да живѣете съ това Божественото. То е еднакво за всички. И бедни и богати, всички иматъ еднакво право да използуватъ новия животъ. Нѣма никаква привилегия. И най-беднитѣ и най-сиромаситѣ иматъ еднакви права да влѣзатъ въ този новия животъ.

И въ Писанието се казва: „Въ последнитѣ дни изля Духа си“. Подъ „Духа“ се разбира Любовьта, а Тя носи живота. И слѣдователно, туй, което се казва за възкресението, то е единъ шансъ, то е една привилегия. За всички онѣзи събудени души се отваря една врата за новия животъ. Той е толкова реаленъ! Всички ще опитатъ неговитѣ хубости, красоти, добрини, ще го възприематъ, ще го живѣятъ. Тѣ ще минатъ въ новия животъ тъй, както сѫ минали рибитѣ въ птици, тъй както сѫ минали гъсеницитѣ въ пеперуди. Тѣ ще минатъ по сѫщия законъ. Тѣхното съзнание ще се разшири. Ще обхванемъ тия новитѣ условия, и тогава нашитѣ корени нѣма да бѫдатъ насадени нито долу въ земята, нито въ насъ, а ще бѫдатъ нагорѣ, и ние ще бѫдемъ претеглѣни къмъ новия животъ, къмъ тази Божествена Любовь. И въ нашитѣ души ще дойде едно ново просвѣтление, и ще кажемъ: „Разбираме живота, всичко можемъ да пожертвуваме за Христа.“ И този Господь, Когото ние проповѣдваме, Той не е Господь на единъ народъ. Не, Той е великъ, постепенно се разкрива. Този Господь е Господь на

Любовьта. Цѣлиятъ свѣтъ Той го е събудилъ, цѣлата култура Той е събудилъ, всичкитѣ европейски народи е събудилъ, на всички учители, свещеници, майки, бащи, на всички философи, на младитѣ, на всички говори и казва: „Слушайте ме, вие искате да бѫдете щастливи, слушайте това, което искате, ще ви го дамъ“. Ще кажете: „Гдѣ е?“ – Ще ви кажа гдѣ е. Този Господь, Когото азъ проповѣдвамъ, знамъ гдѣ е. И онѣзи, който ме слушате, азъ ще ви кажа кѫдѣ е. Слушайте, но едно условие, ще раздадете всичкото си имане, бързо. Ще хвърлите обущата отъ краката си, ще извадите шапкитѣ отъ главитѣ си, ще бѫдете хубаво облѣчени, но боси, гологлави, и всѣки отъ васъ ще има по една нова, малка мотичка, по единъ сърпъ, всѣки отъ васъ ще има въ торбата си походна нова книга, и тогава, елате, азъ ще ви кажа кѫдѣ е Господь. И за мѫже, и за жени – сѫщия законъ. Тогава синътъ ще дойде при майка си и ще каже: „Майко, азъ ти благодаря, много ти благодаря, но отивамъ сега при моя Господь, и ако ти не искашъ да дойдешъ съ мене, всичко ще оставя на тебе“. Жената има голѣмо наследство, единъ милионъ, да каже на сина си: „Азъ отивамъ при моя Господь, ела и ти, ако искашъ“. Слѣдъ туй, бащата ще каже на дѣцата си: „Дѣца, ето толкова милиона на васъ ги оставямъ, азъ отивамъ при моя Господь“. Голѣмиятъ синъ казва: „Азъ отивамъ при баща си, безъ него не мога“. Голѣмата дъщеря казва: „Азъ безъ майка си не мога да остана“. Тръгватъ всички. Кѫдѣ? Всѣки на работа. Да не мислимъ за банкитѣ, какъ сме осигурени тамъ. Нали ние сме осигурени? Не, този нашиятъ Баща, Който ни е пратилъ отгорѣ отъ толкова хиляди години, Който е създалъ този свѣтъ все заради насъ; на Когото тази Любовь се излива; ние, синоветѣ на този вѣкъ нѣма ли да бѫдемъ признателни, благодарни на Него? И още ли ще се обръщаме да казваме: Нѣма Господь. Сега, трѣбва да затрептятъ нашитѣ сърдца. Азъ отправямъ погледа си нагоре, но Той не е нагоре. Това е едно заблуждѣние. Вие се заблуждавате, Той не е нагоре. Азъ нѣма да ви кажа, защо всички гледатъ нагоре. Нагоре не е, това е таванъ. Велико чувство е да съзнае човѣкъ своя Баща! Каква близостъ ще има между нашитѣ души! Каква близостъ трѣбва да има!

И казва Христосъ: „Какво се разговаряте?“ О, трѣбваше ли Христосъ да пострада, да дойде въ своята си слава? Въ коя слава? – Славата, която имахъ прѣдъ тебе, прѣдъ тази велика Любовь – славата на любовьта, славата на мѫдростьта, славата на истината. Това е нещо велико, и когато човѣкъ влезе въ този свѣтъ, неговото лице ще свѣтне. Казватъ: „Ние проповѣдваме – Христа разпнатъ“.

Азъ казвамъ: „Не ви проповѣдвамъ Христа разпнатъ;“ не, азъ ви проповѣдвамъ единъ Христосъ на Любовьта, на великата Любовь, която обзема всички сърдца. Азъ ви проповѣдвамъ единъ Христосъ на Мѫдростьта, Който обхваща всички умове. Азъ ви проповѣдвамъ единъ

Христосъ на Истината, Който движи свѣта, и работи тукъ и казва: вие слушайте най-голѣмия си братъ, който ви казва, че никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го привлѣче. И Той всички привлича, и казва: „Тукъ е“. И знаете ли какво ще видите? – Една прѣкрасна свѣтлина, единъ прѣкрасенъ свѣтъ, рекички, дървета съ всички плодове. Всички крави, свини въ другия свѣта ще ви говорятъ. Като отидете при кравитѣ въ другия свѣтъ, знаете ли какво казватъ тѣ? Тѣ казватъ: „Ти си уморенъ отъ дългия пѫть, идвашъ съ твоята мотика, ще ми направишъ голѣмо удоволствие, смукни си отъ моето млѣко“. Пчелицитѣ като тѣ срещнатъ, ще кажатъ: „Братко, ела, вземи си малко медецъ“. Ще ви поканятъ на гости. А сега, безъ да ги канятъ, взѣматъ меда имъ. Ще кажете: „Това е отъ приказкитѣ на 1001 нощь“. Не, всичко туй сега е разумно въ свѣта. И ние сме призовани въ тази нова култура. Този живиятъ Христосъ трѣбва да се приеме навсѣкѫдѣ. Той ще се наложи най-послѣ. Божиитѣ обѣщания не търпятъ обратни рѣшения. Богъ, Който е направилъ свѣта, Който е наредилъ своя планъ вѫтрѣ, така ще измени хората, че планътъ ще се изпѫлни. Най-послѣ, ако вие не го слушате, Той ще мръдне своята пръчица, и единъ день всички ще се намеритѣ събудени, и ще кажете: „Колко сме били глупави!“ Нѣма нищо невъзможно заради Него. По-добре да съзнаемъ това, и да възприемемъ тази велика истина. Сега се изисква всѣки отъ . насъ да помогне на нашитѣ страждущи братя. Разрѣшение на единъ важенъ въпросъ е това – да помогнемъ на нашитѣ братя. Главниятъ въпросъ е: сестри и братя, който сѫ паднали, трѣбва да имъ помагаме. Какъ ще помагаме? Знаете ли колко милиона сѫщества се мѫчатъ? Да изпратитѣ душитѣ си да видите, какви страдания, какви въздишки има! Нѣкой пѫть седѣли ли сте въ кѫщи, и да чувате тия вопли? Знаете ли какво става въ София? Били ли сте въ единъ градъ като въ Лондонъ, да чуете тия страдания и вопли? Не трѣбва само да състрадаваме и окайваме, но и да помагаме. Има начини на помагане. Ние можемъ въ единъ день да спасимъ това човѣчество. Сега всички трѣбва да се свържемъ, а не да отричаме. Сега е вѣкътъ на безвѣрие, на отричане, а идва вѣкътъ на една жива реална вѣра на този живъ Господь. Всички трѣбва да бѫдемъ служители на туй ново учение, и всички да кажемъ: Господи, ние ще изпѫлнимъ твоятъ планъ, както си го нарѣдилъ, ще приложимъ всички Божествени закони. Всички европейски народи на земята, като приложатъ тия Божествени закони между тѣхъ, вече ще има разбирателство, взаимно почитание, взаимно уважение, и въ религията, Любовьта ще примири нещата. По-напредналитѣ ще вървятъ напредъ, ще помагатъ на по-изостаналитѣ, а и тия изостаналитѣ трѣбва да ги подигнемъ.

Казва Христосъ: „Защо сте тѫжни?“

И азъ казвамъ: „Тѫжни сме Господи, защото ти не си между насъ. Тѫжни сме, защото тѣ разпнаха, и не те видѣхме“. И послѣ Той казва: „Живъ съмъ азъ“. И тогава всички, като го видѣха, изпитаха голѣма радость, и още до вечерьта се върнаха въ Ерусалимъ. Що е Иерусалимъ? – Този материалниятъ свѣтъ. Трѣбва да отидемъ при страждущитѣ и да кажемъ: „Братко, въ този свѣтъ има надежда за тебе, този свѣтъ има смисъль“. Ето Христосъ отвънка хлопа. – Влѣзъ!

Ще каже: Стани! Тамъ, другъ нѣкой се готви да се самоубие. Нѣкой младъ се влюбилъ въ нѣкоя мома, иска да се самоубие, но дойде Христосъ, казва: „Чакай, простри рѫката си. Всичко въ свѣта ще се нарѣди“. Любовь се изисква, велика Божествена Любовь, която всички ние трѣбва да дадемъ. Всичко трѣбва да дадемъ. Защо да не го дадемъ? Слѣдъ 20–30 години всичко ще дадете. Сега е врѣме, доброволно ние трѣбва да дадемъ всичко за Христа. Нѣкой казва: „Защо да не дадемъ?“ Азъ ви казвамъ: Тогава на сила ще ви взѣматъ всичко, а сега – доброволно, по закона на любовьта ще дадете. Ние ще срещнемъ Христа, ще приказваме съ Него, и ще кажемъ: „Господи, остани съ насъ!“ И слѣдъ като ни разясни истината, нашето сърдце се зарадва, и Той изчезне, влѣзе въ насъ. Ние ще идемъ въ Иерусалимъ, и Той пакъ ще дойде съ насъ. По пѫтя Го нѣмаше, послѣ пакъ дойде Христосъ и казва: „Миръ вамъ, азъ съмъ живъ, ето рѫцѣтѣ ми тукъ, не бойте се сега, елате!“ И тѣ, като Го видѣха, зарадваха се.

Не бойте се, за въ бѫдеще ще се образува една велика култура, и всичко ще се прѣобърне на добро. Всички тия мъртви, гробища, всички тия кости, всички тия нещастия, всичко слиза, ще се измѣни, всичко ще се прѣвърне въ любовьта, и хората ще се радватъ, че има единъ въ свѣта, въ Когото нѣма измѣна и промѣна, Той е Богъ на Любовьта, Богъ на Мѫдростьта, Богъ на Истината. И Той призовава всички българи на тази велика култура, Той призовава всички свещеници и владици да слушатъ гласа Му.

И азъ ви поздравлявамъ съ Христа по пѫтя на Иерусалимъ!

За какво говорятъ тѣ?

„Защо сте тѫжни?“

Бесѣда, държана на 8 априлъ, 1923 г.
Великъ - день, недѣля, 10.30 ч. с.

1923_04_09 Движение на разумните сили
лекция пред специалния клас
9 май 1923 г.

ДВИЖЕНИЕ НА РАЗУМНИТЕ СИЛИ

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

– Тя постоянно ни весели.

Чете се резюме на петнадесета лекция от първа година.

Четоха се резюмета на темите "На какво са символ варницата и пепелището" и "Отличителните черти на силната воля".

За следния път пишете върху темата: Разлика между мъдрост и знание.

Какво определение дава относителната геометрия за кръга? Кръгът е геометрическо място на точки, които са еднакво отдалечени от една вътрешна постоянна точка, наречена център. Кръгът е крайният предел, до който съзнанието на човека може да се разшири за всеки даден момент.

Представете си, че имате два малки кръга. Единият представлява семе на дъб – желъд, другият – семе на царевица. Изчислявали ли сте колко пъти по-голям и по-тежък е желъдът от царевичното зърно? В какво седи разликата между желъда и царевичното зърно? Разликата седи в тяхната деятелност – кръгът на деятелността на желъда е по-широк, по-голям от този на царевичното зърно. Що се отнася до хранителността им, въпросът е поставен другояче. Често свинете се хранят с желъди, но това не показва, че те са по-хранителни от царевицата. По произход кой е по-стар – дъбът или царевицата? Царевицата е по-стара от дъба. Според съвременните научни схващания можете ли да кажете дали желъдът съдържа същите възможности, каквито и дъбът? Две теории съществуват по този въпрос: едната теория твърди, че всяко семе, в случая и желъдът, съдържат в себе си всички възможности, каквито и цялото дърво; другата теория твърди, че семето съдържа в себе си условията, а не и възможностите, каквито дървото съдържа. Какво е вашето мнение по този въпрос? За изяснение на този въпрос ще вземем следния пример: представете си, че имате една мисъл; когато се изкаже тази мисъл, вие преценявате вече нейните качества. Качествата ѝ съдържат ли се в самата мисъл? Всяка мисъл, изразена навън, определя своето вътрешно съдържание. Като знаете това, вие трябва да наблюдавате, да изучавате мислите си, техните качества и прояви.

Като ученици вие трябва да учите, да придобивате знания. Съвременните учени хора са деца на науката. По отношение на миналото те са учени, минават за капацитети, но по отношение на бъдещата наука те са още деца. По отношение на проявеното те са гении; по отношение на онова, което предстои да се прояви, те са деца. Като знаете това, вие трябва да имате готовност да признавате своето невежество в дадена област, да признавате своите погрешки. Мнозина мислят, че ако признаят погрешките си, ще минат за грешни хора. Не, човек трябва да бъде искрен в себе си, да познава погрешките си и да ги признава. Художник нарисувал образа на един човек; дохождат някои, гледат портрета, вижда им се, че носът е малко крив, обръщат внимание на художника да изправи тази погрешка, но той я отрича – поддържа, че носът на човека бил крив. Като се изредят няколко души да гледат портрета, който художникът е рисувал, всички се произнасят, че носът не е добре предаден. Най-после художникът се заема да го изправи. След като го коригира, той остава доволен от портрета. Както художникът работи върху една картина, докато я нарисува точно според оригинала, така и ученикът трябва да работи върху всяка своя мисъл, докато я изправи. Много от вашите мисли са криви, изопачени. Вие трябва да работите върху тях, за да ги изправите. Някои считат, че всяка тяхна мисъл е Божествена и щом е Божествена, тя е безпогрешна. Не е така. Не всяка мисъл, която минава през главата на човека, е Божествена. Вие трябва да изучавате мислите си, да дойдете до положение да различавате кои са Божествени и кои човешки. В човешките мисли има грешки, в Божествените – няма. Като анализирате мислите си, ще се стремите да ги прилагате. Ако не прилагате мислите, идеите си, ще мязате на човек, който иска да рисува: за тази цел той си купил четки, бои, платно и се готви да започне работата си. На всички разправя, че има идея, че е готов да рисува, но още не започва да работи. Следователно идеите имат смисъл само когато се прилагат в Живота. Казва някой, че иска да бъде добър; това е неприложена идея. Какво значи да бъде човек добър? Друг пък казва, че иска да бъде кротък – това е друга неприложена идея. Какво значи да бъде човек кротък? Кои са отличителните черти на добротата и на кротостта? Когато рисувате кокошка, ще турите на краката ѝ точно определено три пръста отпред и един отзад. Ако рисувате човек, ще турите пет пръста на ръката му – ни повече, ни по-малко. Всяко нещо, което Природата е създала, е точно определено. Така са точно определени отличителните качества на кроткия, на милостивия човек и т.н. Който иска да познае дали е милосърден, той може да се подложи на следния опит: тръгвате на дълъг път и вземате в торбата си един килограм хляб; целия ден не ядете, но задържате хляба за вечерта, когато стигнете на определеното място. Ако през време на пътуването ви настигнат трима души и пожелаят да им дадете хляб, защото били гладни, уморени, а

нямат хляб, какво ще направите? Речете ли да им дадете по едно малко парченце, а останалото задържите за себе си, вие не сте милосърден човек. Ако разделите хляба си така, че на всеки едного дадете по една четвъртинка, вие сте милосърден. Някой иска да провери доколко мисълта ви е философска и ви задава въпроса кокошката ли се е явила по-рано или яйцето. Това са две относителни, а не абсолютни величини. Това са символи, които не разрешават въпроса. Някои философи представят Космоса във вид на яйце, готово да се излюпи, обаче това е символ само.

Да се върнем към въпроса качествата на проявената мисъл съдържат ли се в самата мисъл. Да се задава такъв въпрос, това е равносилно да се запитвате дали тоновете, които излизат от цигулката, се съдържат в самата цигулка, в струните или в лъка. От стягането на струните, от скъсяването и удължаването им се произвеждат различни тонове. Обаче цигуларят, който познава законите на музиката, като поставя пръстите си върху цигулката, произвежда тоновете. Вещият цигулар може да произведе тонове и без струни. Достатъчно е той да съсредоточи мисълта си към вашия слух, за да чуете хубави, приятни тонове на някоя песен, която излиза от цигулка. Обаче това не става по физически начин, чрез трептенията на въздуха, както обикновено се предава звука, но по друг начин – чрез мисълта. Оттук можем да извадим следното заключение: както цигулката е условие за предаване на тоновете, които цигуларят произвежда, така и мисълта е условие за предаване на качествата на онзи, който я произвежда. Тъй щото, нито цигулката произвежда тонове, нито мисълта съдържа в себе си качествата на онзи, който я произвежда.

Това са ред разсъждения, необходими за развиване на мисълта ви, за събуждане деятелността на различните мозъчни центрове. Без тези разсъждения, мислите, които минават през ума ви, ще останат само теория, без никакво практическо приложение. И тогава, като минават различни мисли през ума ви без да се спирате върху тях, без да разсъждавате, в края на краищата ще заспите. Забелязано е, че когато окултните ученици изучават закона за концентриране или съсредоточаване на мисълта си, те често заспиват. Защо? Защото не са привикнали още да събуждат деятелността на своите мозъчни центрове. Вследствие на това, като размишляват върху някой въпрос и не могат да следят мисълта си, те изпадат под влияние на закона на внушението, на хипнотизма и заспиват. Следователно, когато ученикът мисли върху някой въпрос, той трябва да напряга мозъка си, за да събуди деятелността на всички мозъчни центрове или поне на по-голямата им част. Ако при процеса на мислене се събуди само един мозъчен център, човек непременно ще заспи, ще се самохипнотизира. С това се обяснява защо богатият човек изгубва ума си, защо се отчайва, когато му съобщят, че

банката, в която са вложени парите му, е фалирала. През целия си живот този човек е насочвал мисълта си към парите, вследствие на което се е самохипнотизирал. В който ден чуе за загубата на тия пари, той изгубва и ума си, и желанието за живеене, за работа. Сънят на човека е особено хипнотично състояние, което Природата често му налага. Щом го постави в това хипнотично състояние, той заспива. В това време тя го прекарва от физическия в Астралния свят, където му създава различни образи, сменя едни сцени с други. По този начин тя му създава най-разнообразен живот, от който да запази спомен в будното си състояние и да започне да мисли. Чрез сънищата Природата иска да създаде в човека мисъл. Мисълта се развива при голямо разнообразие.

И тъй, от всички се иска съзнателна работа – постепенно да развивате в себе си добри качества и способности. Например, ако искате да развивате търпение, направете следния опит: помолете десет души ваши приятели да ви убодат с игла на десет различни места на един милиметър дълбочина и следете през това време ще изгубите ли равновесието си или ще го запазите. По този начин вие ще се калите. Освен този опит можете да направите още един: събуйте се боси и минете през някоя нива, по която има цигански тръни. Като минете от единия до другия край на нивата, ще видите доколко сте запазили разположението на духа си.

Човек се натъква на същите положения и в Живота. Лошите мисли и чувства на хората не са нищо друго, освен такива тръни, забодени на един милиметър дълбочина в кожата на човека. Лошите мисли и чувства са подобни на ухапването от комар или от бълха – тук ви щипне една лоша мисъл, там ви щипне едно лошо чувство, докато излезете от релсите на своето търпение. Ако равновесието ви не се наруши, това показва, че имате търпение. Ако равновесието ви се наруши, ще вземете четка и бои, ще рисувате картината на търпението. Ще повторите, ще потретите опита, докато най-после запазите равновесието си и винаги ще бъдете весел. Щом запазите равновесието си, ще знаете, че сте завършили картината на търпението.

Тия опити се отнасят само до учениците и то за ония от тях, които са силни. Слабите не трябва да правят опитите, за да не губят изкуствено разположението на духа си. За тях са достатъчни опитите, които Животът им налага. Животът на хората е нареден така, че без да искат ще претърпят големи изпитания – такива изпитания ще имат, че ще подскачат от болка. При това няма приятели да ги щипят, но такива, които са неприязнено разположени към тях. Всички съвременни хора са поставени на такива опити. В Живота тези опити не са нищо друго, освен изпитанията, страданията и мъчнотиите, които хората преживяват. Невидимият свят

постоянно подлага хората на такива опити, за да види доколко могат да издържат. Никой не може да се домогне до каквато и да е сила на Природата, докато не развие в себе си съответни качества. Например, някой мисли, че е честен, благороден човек, че нищо не може да го съблазни; дават на този човек десет хиляди златни стерлинги и го пращат някъде да свърши с тях една работа, после му дават още десет хиляди златни стерлинги да свърши друга работа. Той взема парите, но колкото парите се увеличават, с тях заедно се явява изкушението. Този човек започва да мисли: "Не мога ли да взема тия пари и да си свърша с тях някаква работа?" Значи човек може да бъде честен до известна степен, доколкото съдържа в себе си елемента на честността. Представете си, че един честен човек е затворен и осъден на смърт; той е дал обещание, че няма да излезе от затвора, докато присъдата не се изпълни. Обаче един добър негов приятел влиза в затвора и му предлага да излезе – отваря вратата и му казва, че свободно може да излезе от затвора. Този човек започва да се бори, да се колебае да излезе или не, но не се решава, иска да издържи на обещанието си. Ако този честен човек е същевременно адепт, който разполага със знания, може да се дематериализира, но веднъж дал обещание да не излиза от затвора, докато не дойде деня на присъдата, той няма да се възползва от знанието си. Обаче в деня на изпълнение на присъдата му той се дематериализира и моментално изчезва пред очите на всички. По този начин съдиите, управниците ще видят, че са сгрешили, като са осъдили съвършено праведен човек. Праведния никой не може да осъди на смърт, за него закон не съществува.

Следователно, както законът има две различни отношения – към обикновения и към праведния човек, така и моралът има двояко проявление: абсолютен морал – към Бога и относителен морал – към хората. Това значи: абсолютният морал познава само отношения на човека към Бога. Дойде ли въпрос до отношения на човека към хората, там се прилага относителен морал. Отношенията на човека към Бога всякога имат една и съща цена, т.е. никога не се изменят; отношенията на човека към хората и към всички живи същества са изменчиви. Ако отношението на човека към Бога е право, то е в сила да анулира всички останали отношения, към когото и да е. Обаче всички тия отношения не са в състояние да анулират отношението на човека към Бога. Например, някой иска да помогне на майка си, на баща си или на цялото човечество, заради което е готов да се откаже от Истината, т.е. да измени на отношенията си към Бога. Това е погрешна мисъл, това е неправилно заключение. Невъзможно е с една добра постъпка само човек да помогне на майка си, на баща си или на цялото човечество. Когато отношенията на човека към Бога са прави и на първо място поставени, само тогава той ще бъде в състояние да помага на хората, както и на всички живи същества. Дръжте в

ума си мисълта, че само отношенията на човека към Бога имат еднаква стойност за всички времена и епохи, а останалите отношения са относителни и променливи.

Като ученици бъдете внимателни към себе си, да не натрупвате в никоя част на организма си повече енергия, отколкото трябва. Пазете се от натрупване на енергия, Природата не търпи никакви излишъци. Кога човек натрупва повече енергия в себе си? Когато започне да мисли, че е осигурен. Срещате един човек слаб, кокалест; по едно време работите му тръгват добре и той започва да забогатява. Като забогатее, започва да мисли, че се е осигурил, че нищо вече не му трябва. Със забогатяването си той престава да мисли. Гледате – този човек постепенно надебелява, пълнее, става като чорбаджия, натрупва излишна енергия в себе си. Защо човек иска някога да надебелее, да стане пълен? За да заеме по-голямо пространство, да стане по-внушителен, да обърне внимание на хората.

Всъщност кое определя пространството? Мисълта. Крайният предел, до който една мисъл може да простре своята деятелност в пространството, определя нейната сила. Времето пък определя вътрешното съдържание на мисълта, т.е. – нейната трайност. Чувствата на човека определят смисъла – духа на мисълта. Значи всяка мисъл се разглежда първо по обем – какъв обем заема в пространството, т.е. каква е външната ѝ форма; после се разглежда вътрешното съдържание на мисълта и най-после – нейния смисъл. Мисълта се движи по права линия. Вътрешното ѝ съдържание, т.е. чувствата, които изпълват мисълта, ѝ придават кръгообразна форма. Значи правата линия определя формата на мисълта, кръгът определя съдържанието на мисълта. В такъв случай вие имате идеята за време и пространство. За обяснение на тази идея ще си послужа със стиха, който апостол Павел е казал: "Любовта е плод на Духа." Любовта е формата, Животът е обяснение, т.е. съдържание на тази форма, Духът е смисълът – Той осмисля нещата. Когато казваме: "Бог е Любов", разбираме изявения, проявения свят. Да се прояви Любовта Божия, това значи да се прояви Божественият свят. Когато се говори за Живота, подразбираме специална проява на Божията Любов от всички живи същества. Всяко живо същество проявява Любовта по свой специфичен начин – това представлява неговият живот. Бог е Любов – това подразбира целокупния Живот, пълнотата на Любовта. Животът, изразен чрез всички живи същества, представлява частично, индивидуално проявяване на Любовта.

Сега да изразим идеята за време и пространство в следната форма: целият човек представлява съвкупност от време и пространство. Главата представлява пространството, необятността, затова е ненаситна. Чрез главата човек мисли какво и кое място да заеме. Ненаситността на главата

се вижда от ламтежа на човека към знания: колкото знания и да има, той все повече иска да придобие. Той иска много къщи, много хамбари, но умният вижда, че и с една стая може да преживее. Тялото на човека пък представлява времето. Значи тялото представлява вътрешното съдържание на главата. Действително развитието на главата се проектира чрез тялото; проявената деятелност на цялото тяло представлява смисъла на главата. Стомахът, сравнен с главата, приема много по-малко. Колкото и много храна да приема човек, стомахът му лесно се напълва. Главата обаче много приема и всякога ненаситена остава – колкото и да ѝ се дава, тя още иска. И тъй, когато живее в мисълта си, човек се движи в пространството; когато живее в сърцето си, той се движи във времето, в съдържанието на нещата.

Как разглеждат съвременните философи понятията за време и пространство – като реалност или като относителност? Някои казват, че нещата съществуват извън времето и пространството. Това значи, че нещата съществуват извън света на трите измерения. Например, нарисувате една картина на платно; тази картина е поставена на плоскост, значи тя се простира в света на второто измерение. Обаче същата картина може да се извае, да се изработи като статуя, да се представи в света на третото измерение. Най-после същата картина може да се представи извън трите измерения – да се нарисува в мисълта. Това наричат философите състояние извън времето и пространството. Какво представлява тогава кръгът? Кръгът не представя цяла идея, но малка, микроскопическа част от цялата идея, от реалността. Кръгът е част от сферата, а сферата е тяло от триизмерния свят.

Това са отвлечени идеи, които водят в неразбрана за вас област, без никакво практическо приложение. Тези идеи имат приложение само в съзнанието на човека. Например, с помощта на съзнанието си човек може да познае дали един индивид се приближава или отдалечава от него. Защо? Защото приближаването на един човек към друг не е външен процес, но вътрешен. Един човек може физически да се приближава към вас, а вътрешно, духовно да се отдалечава и обратно – той може физически, външно да се отдалечава, а вътрешно да се приближава. Това показва, че физическата близост всякога не отговаря на близостта между душите, умовете и сърцата. На тези външни и вътрешни отдалечавания и приближавания на хората един към друг се дължат състоянията на радост и скръб, които всеки ден изпитват. Ако към вас се приближи човек, който не ви е симпатичен, вие изпитвате неприятност, а понякога и скръб, особено ако този човек успее насила да вземе нещо от вас. Щом този човек се отдалечи от вас, вие изпитвате приятност, радвате се, че не е близо до вас нито физически, нито по ум или сърце. И обратно – когато се

приближи при вас човек, който ви е приятен, вие се радвате; отдалечи ли се от вас, вие започвате да скърбите. Значи и двамата произвеждат във вас радост и скръб, само че при съвършено различни случаи. Когато несимпатичният се приближава към вас с цел да вземе нещо, вие усещате скръб; когато се отдалечава, усещате радост. Когато симпатичният се приближава към вас, усещате радост; когато се отдалечава, усещате скръб. На какво се дължат тия състояния? – На съзнанието ви. В съзнанието си човек носи някакъв смътен, далечен спомен, че онзи, който му е несимпатичен, някога му е причинил пакост, някакво зло и днес иде със същата мисъл. Това може да е някаква илюзия, някакво заблуждение. Отде знаете, че несимпатичният човек иде да ви причини някакво зло? Може би той днес иде при вас с най-добро намерение да ви направи едно голямо добро, с което приятно да ви изненада. Вие не знаете скритите намерения на хората. Често човекът, който ви е причинил най-голямото зло, е в състояние да ви причини най-голямо добро.

Приятелството бива устойчиво и неустойчиво. Представете си, че вие завързвате приятелство с някой човек. Знаете ли колко време ще продължи вашето приятелство? То може да продължи година, две, три, пет, десет и след това да се развали. Защо? Защото приятелството изобщо се основава на чувства. А всякога, дето чувствата управляват, там се образуват астрални съединения, които се отличават с голяма неустойчивост. За да бъде устойчиво, приятелството трябва да отговаря на следната формула: Р.М.С.Т.СУ.Д. Буквите СУ представляват един елемент, значи във формулата на приятелството влизат шест елемента. Всеки елемент е взет в строго определено процентно отношение. За да бъде приятелството устойчиво, разумността Р трябва да съставя три процента от цялото, милосърдието М – пет процента, съвестта С – девет процента, твърдостта Т – шест процента, самоуважението СУ – седем процента, дружелюбието Д – седем процента. Същите числа могат да се вземат като числители на дроби, чиито знаменатели са: 6, 8, 10, 12, 15 и 16. Общият сбор на числителите 3, 5, 9, 6, 7, 7 е 37; общият сбор на знаменателите е 67. Тогава ще имате дробите: 3/6, 5/8, 9/10, 6/12, 7/15 и 7/16. Ще приведете тия дроби към общ знаменател, който ще ви послужи като метод за работа. Общият сбор на числителите – 37 и общият сбор на знаменателите – 67 дават нова дроб – 37/67. Събираме сбора от цифрите им и получаваме:

Събираме числителя и знаменателя: 1 + 4 = 5. Това е философско съкращаване на дробите. Тъй щото, за да намерите съкратената формула на приятелството, трябва да съберете числата 1 + 4. Като ги съберете, ще получите числото 5 – човекът. Единицата представлява Божествения принцип, четворката – животинския принцип, т.е. човек, в когото самосъзнанието не е още пробудено. За да проработи тази формула в

човека, той трябва да намери Божественото в себе си – в това седи смисълът на Живота.

Като знаете това, започнете да работите. Вие имате вече основата – числото 5, върху което като върху почва можете да садите, т.е. да градите вашия живот. В дробта 1/4 и двете числа са киселини: 1 е киселина от първа степен, а 4 – киселина от втора степен. Степента подразбира силата на киселините и на основите. Числото 5 представлява основа от втора степен. Киселината-единица разтваря всичко в себе си. И тъй, истинското приятелство е създадено от дроб, която за числител има единица, а за знаменател – четири.

За дробите 3/6, 5/8, 9/10, 6/12, 7/15 и 7/16 можем да кажем следното: дробта 3/5 представлява част от Божествената разумност, 5/8 – част от Божественото милосърдие, 9/10 – част от Божествената справедливост. Аз взимам думата справедливост вместо съвест, защото за Бога не може да се каже, че има съвест – Бог е справедлив, а не съвестен. Дробта 6/12 представлява част от Божественото търпение, което на човешки език наричаме твърдост. Само твърдият човек, а не упоритият може да бъде търпелив. Дробта 7/15 представлява част от самоуважението на човека – такъв човек никога не изменя на думата си. Дробта 7/16 представлява част от дружелюбието на човека, т.е. от закона на Любовта. Сега, като съберем числителя и знаменателя на всяка дроб поотделно, ще получим следните числа: 3/6 – 3 + 6 = 9; 5/8 – 5 + 8 = 13, а 1 + 3 = 4; 9/10 – 9 + 10 = 19, а 1 + 9 = 10; 6/12 – 6 + 12 = 18, а 1 + 8 = 9; 7/15 – 7 + 15 = 22, а 2 + 2 = 4; 7/16 – 7 + 16 = 23, а 2 + 3 = 5. Числата работят при създаване на приятелство между двама души. За да видите дали приятелството между двама души ще бъде устойчиво, вие трябва да разгледате какво е било съчетанието на планетите в момента на създаване на това приятелство. Приятелството може да бъде устойчиво, когато в момента на създаването му са взели участие Венера, Юпитер, Меркурий и Слънцето. Когато Марс, Сатурн и Луната се вмъкнат в приятелството, те непременно ще подкопаят основите му – няма да мине много време, ще видите, че основите на приятелството започват да се клатят. Когато Марс дойде в приятеля ви, всяка ваша дума може да го предизвика; когато Сатурн влезе в приятеля ви, той ще започне да се съмнява във всяка ваша дума и най-после, когато Луната влезе в него, той ще започне да забърква каши. Луната ще види как се е проявил Марс, как се е проявил Сатурн, ще прибави някакви опашки към всичко това и повече ще забърка работите, след нея приятелството изчезва. Изобщо Луната не помага пряко за растенето на растенията, но косвено само им помага. Когато Луната грее, растенията спират своя процес на растене; щом тя се скрие, те започват да растат. Най-бързо растенията се развиват на слънчева светлина. Понеже Луната събужда завистта у човека,

растенията се крият от нея, в смисъл – престават да се развиват. Следователно, когато човек завижда, казваме, че Луната е взела надмощие в него.

Ученикът трябва да изучава астрологията, да познава влиянието на планетите върху себе си и съзнателно да им се противопоставя или поддава – според лошото и доброто им въздействие. Понякога човек се разполага войнствено, готов е да воюва, да вади нож – той се намира под влиянието на Марс. Ако в това време дойде и Луната със своето отрицателно влияние върху човека, тя веднага туря опашки, заблуждения и лъжи към неговото състояние и той, както е войнствено разположен, започва да си въобразява, че като вади нож, всичко може да направи. Това са заблуждения, преувеличени състояния, които идат от Луната – тя обича да заблуждава, да лъже хората. Защо? Защото в отрицателното си влияние нейният кредит е в лъжите и заблужденията. Сатурн внася съмнението, подозрението в човека. Но трябва да знаете, че всяка планета оказва и добро, положително въздействие върху човека, а не само отрицателно. Венера като планета от женски род има слабост към любовта: ако се влюби в Марс или в Сатурн, тя взема техните качества, смесва ги със своите и тогава проявява низходящото си влияние върху човека. Когато Сатурн е в съчетание с Венера, той има влияние върху нея и тогава в любовта влиза отрицателният елемент на Сатурн – съмнение, подозрителност в любовта. Когато Венера е в своето възходящо състояние, тя влияе на Сатурн – той ѝ се подчинява, слуша я и върви в нейните стъпки.

Размишление

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

– Тя постоянно ни весели.
Книги:

* Движение на разумните сили

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_04_11 Житно зърно
лекция пред специалния клас
11 април 1923 г.

ЖИТНО ЗЪРНО

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Четоха се резюмета от седма и осма лекция на първата година.

Чете се тема „Полза от съня".

Представете си, че точка С (фиг.1) е семка, резултат на нещо. Тази семка може да бъде от какъв и да е плод, от житно зърно и др. Какво трябва да правите с тази семка? — Да ѝ дадете условия да се развие. Колко елемента са необходими за проява на скритите сили в семката? Първият елемент е почвата, изразена с правата линия АВ. Почвата, от своя страна, представя резултат. Тя е материя, изостанала в развитието си. Тя не е завършила своята еволюция. Според някои окултисти материята представя спящи духове в природата. Работата на семката в дадения случай се заключава в това, да събуди тия духове. На научен език казано: Работата на семката седи в това, да преведе потенциалните сили на почвата в кинетически.

Вторият елемент, необходим за развиване на семката, е светлината. При падането си върху семката светлината образува ъгъла nmp. За да се развие семката, трябва непременно да възприеме слънчевите лъчи, които падат върху нея.

Третият елемент, необходим за развитието на семката, е влагата, която пада върху нея във вид на пара или във вид на дъжд. Щом има тия три условия, семката може вече да се развива. Първото движение, което семката ще направи, е разклоняването ѝ надолу към центъра на земята. После тя се отправя нагоре към центъра на слънцето. При това раздвояване на семката в две посоки, надолу и нагоре, се забелязва известно съответствие между корените и клоните. На всеки корен отговаря по един клон и то така: на всеки голям корен отговаря голям клон; на малкия корен отговаря малък клон. Оттам, когато един корен или коренче изсъхне, с него заедно изсъхва и съответният на него клон или клонче.

Ако проследим развитието на човека от първичната клетка, ще видим, че и той е създаден от делението на тази клетка на две части във вид на две семки. Човешкият мозък се е образувал от семка, в него се намират корените на нервната система. Втората семка е образувала стомашния

мозък, от който произлиза симпатичната нервна система. Корените на тази система са в стомашния мозък. Симпатичната нервна система обхваща повече чувствата на човека. Вие трябва добре да изучите тия две системи, да се запознаете с техните функции, да знаете как да се справяте с тях. Например, някога вие усещате тежест в стомаха, но не знаете причината за това. Ако сте запознати с функциите на симпатичната нервна система, ще разберете, че тази тежест, това неразположение в стомашната област е във връзка с чувствата, със симпатичната нервна система. Вие сте яли някаква храна, вибрациите на която не отговарят на тия на вашата симпатична нервна система, вследствие на което се явява известна дисхармония. Като премине това болезнено състояние по някакъв начин, вие започвате да усещате умствено неразположение. Значи болката се е прехвърлила в главата, в слепите очи, където изпитвате голямо напрежение. Това неразположение може да продължи ден, два или повече, докато изчистите мозъка си по някакъв начин. Ето защо човек трябва да бъде внимателен в храненето си, да знае каква храна е нужна на неговия организъм.

Като ученици вие трябва да работите усърдно върху себе си, без да търсите лесния път. Вие трябва да знаете, че лесният път е най-мъчният път в живота. Лесният път носи големи опасности за човека. Мъчният път е безопасен. Следователно, ако искате да успявате в живота си, търсете мъчния път. Търсите ли лесния път, ще имате големи изненади и изпитания.

Представете си, че житното зърно има съзнанието на човека и казва: Аз искам да намеря лесния път и там да се отправя. Не искам да ме заравят надълбоко. Достатъчно е да ме поставят на един сантиметър дълбочина в земята и да ме посипят отгоре с малко пръст. Какво ще стане с житното зърно при тези условия? — При най-малката суша то ще изсъхне. Такова е положението на всеки човек, който търси лесния път. Той може да казва, че страданията в живота не са нужни, че мъчнотиите трябва да се избягват и т.н. Каквото и да говори, както и да убеждава другите, човек е на крив път. Срещате ученици от гимназията, които казват, че математиката не е нужна в живота. Защо не е нужна математиката? — Защото търсят лесния път. — Какво им е нужно тогава? — Според тях, нужна им била история, география, музика. Те мислят, че е лесно човек да се занимава с музика. Изобщо всеки предмет е важен за ученика. Той трябва да го изучава така, че предметът да проникне дълбоко в съзнанието му. За да се занимава с музика, преди всичко ученикът трябва да бъде музикален. За да познаете доколко сте музикален, влезте при един болен и му запейте. Ако положението на болния се подобри, вие действително сте музикален. Музиката лекува, хармонизира силите в човешкия организъм.

Следователно всеки човек трябва да бъде музикален, независимо от това дали свири или пее. Човек трябва да бъде вътрешно музикален. Това е особено необходимо за ученика. Без музика никакво хармониране не може да става между учениците в Школата. Да си хармонирате, това значи да пуснете корените си дълбоко в земята, за да придобиете от една страна по-голяма стабилност, а от друга — да извадите колкото е възможно повече сокове от земята и да ги изпратите към клоните.

И тъй, ще знаете, че устойчивостта, силата на идеите ви зависи от дълбочината, до която корените на тия идеи са стигнали в земята. Колкото по-дълбоко се спущат корените на вашите идеи в земята, толкова по-високо в съзнанието ви проникват клоните им, т.е. толкова по-високо сте отишли към Бога. За тази цел вие трябва да знаете как да трансформирате силите на своя организъм. Да трансформирате силите си, това значи да знаете какъв елемент да внесете в своя ум и в своето сърце. Щом намерите този елемент и го внесете в себе си, в ума ви ще се родят красиви мисли, а в сърцето — възвишени и благородни чувства. Тези елементи са подобни на инжекциите, които съвременните лекари правят на болните. Обаче преди да възприемете тези мисли и чувства, вие изпитвате такива състояния, каквито болният изпитва, когато му правят инжекции. Какво изпитва болният? В първо време се подува мястото, дето е направена инжекцията, после се явява температура, треска. Почти цяла седмица болният е неразположен и се зарича втори път да не се подлага на инжекции. Обаче след един месец болезненото състояние минава и човек започва да изпитва добрите резултати от инжекцията. Има два вида инжекции: физически и психически. След всяко голямо страдание, при което човек дохожда до помрачаване на съзнанието, до обезсмисляне на живота, в ума му се раждат светли и възвишени идеи. В случая страданието представлява инжекцията. Така е било с всички велики хора; така е било с всички изобретатели; така е било с всички поети, писатели, учени и проповедници; така е било с всички музиканти и художници. Законът е верен за всички времена и епохи, за всички хора без разлика. Най-мъчният път е правият.

Следователно, когато се натъкнете на някаква мъчнотия в живота си, ще знаете, че това е в реда на великите закони на природата. Правият път подразбира добрия, съзнателния живот, който трябва да се разбира правилно. Например, не всичко положително се отразява върху човека добре и не всичко отрицателно се отразява зле. Разбиране се иска от учениците. Думата „лош" не е положителна. Някой ви казва: Не си толкова лош. Значи, ти не си толкова лош, колкото мислиш, не си толкова лош, колкото другите хора. Щом се каже така, ти се ободряваш, обновяваш. Това показва, че има отрицателни думи с възходящо действие

върху човека; има положителни думи с низходящо действие. Например някой ви казва: Ти не си по-добър от другите. Значи, другите хора са добри, но ти не си по-добър от тях. Думата „добър" е положителна, но в случая ти се обиждаш, обезсърчаваш се. Тази дума не те повдига. Защо тази дума, употребена в изречението „Ти не си по-добър от другите" те обижда? Защото вие сте имали високо мнение за себе си, считали сте се нещо особено и изведнъж ви сравняват с всички хора. Какво трябва да разбирате под думата „добър"? Добър човек е онзи, който има права мисъл, прави чувства, прави действия. Значи три елемента определят добротата. Не може да бъде добър човек онзи, който няма права мисъл, прави чувства и прави действия. Доброто е резултат. Добрият човек лесно решава задачите си, лесно излиза от мъчнотиите на своя живот. Той знае причините на нещата, той разполага със знания.

Дойде някой при вас и ви нарече невежа. Вие веднага се обиждате и казвате: Как, аз да съм невежа! Ти знаеш ли, че съм чел на френски Декарт, на немски Кант, на английски Бейкън? Ако по това знание се съди за учеността на човека, тогава наистина този човек не е невежа. Обаче същият човек заболее от нещо и не знае причината на болестта си, не може да си помогне. Боли го главата. Питат го: Коя е причината за главоболието ти? — Не зная. — Можеш ли да си помогнеш? — Не мога. Боли го стомах, не знае причината за болестта си, не може сам да си помогне и търси лекар. Питам: Учен човек ли е този, който не знае причината на заболяването си, нито сам може да си помогне? Този човек е първокласен невежа. Лекарят ще дойде, ще погледне дали езикът е бял, окото — жълто, пулсът на сърцето ускорен и ще се произнесе, че е болен, има стомашно разстройство, придружено от главоболие. След това ще му предпише някаква рецепта и ще си замине. Това е констатация само, но не и определяне причините на заболяването.

Всеки, който страда от главоболие, той не обича да говори истината. Който страда от болки в зъбите, той е нарушил някакъв природен закон и трябва да понесе последствията на това нарушаване. Като знаете това, не избягвайте болестите, не се страхувайте от тях. Те идват да възстановят нарушението, което някога сте причинили в природата. Те идват да възстановят у вас нарушеното равновесие на организма ви. Какво правят хората днес? Като ги заболи зъбът, бързат да го извадят. Обаче болката продължава и след изваждане на зъба.Окултният ученик трябва да издържи болките до край. Щом го заболи зъб, той трябва да приложи волята си и да не охка. Ако в това време дойдат другари при него, той трябва да разговаря с тях свободно, спокойно, като че ли нищо не го боли. Че страната му била подута — нищо от това. Абсолютно ще се абстрахирате от болката си. Природата изпитва човека доколко е смел,

издръжлив на страдания.

Като ученици вие трябва да знаете, че страданията са неизбежни в пътя ви. Няма същество в света, което да не страда. Мислите ли, че житното зърно не страда? Големи са страданията на житното зърно! Посадено в земята, затрупано отгоре с пръст, то изпитва страшни страдания, като че се пръска, като че умира. Докато външната му ципица се пукне, то е в големи мъчения. Щом тази обвивка се разпука, то покълва, израства нагоре и започва нов живот — живот на освобождение. Следователно ще знаете, че няма да избегнете от страданията, но търсете причината на страданията. Не е въпрос да извадите болния зъб, но да намерите причината на болката. Щом ви заболи стомах, бързате да вземете очистително. Днес ще мине болката, но утре пак ще се яви. Важно е да намерите причината на всички болести, на всички мъчнотии, на които се натъквате. Че ви боляло глава, че ви било тежко на душата, че сте изпитвали някаква душевна празнота — нищо лошо няма в това. Важно е да се знаят причините на нещата. Какво лошо има в това, че изпитвате известна празнота в себе си? Какво лошо има в това, че едно шише е празно? Днес е празно, утре ще се напълни. За да се напълни с ново съдържание, то непременно трябва да се изпразни. Когато главата, умът ви се изпразни, знайте, ме на мястото на тази празнина ще дойде някаква нова идея.

И тъй, като ученици на окултизма вие трябва да познавате законите, за да разполагате с окултните науки, да се ползвате от тях. Сега сте млади още, но ако не изучавате законите на природата и не живеете съобразно с тях, ще дойдат противоречията на живота, с които не ще можете да се справите. Всеки ден ще се намирате под тежестта на тези противоречия, докато, незабелязано и от самите вас, гръбнакът ви постепенно ще се огъва — един ден ще се видите прегърбени във вид на въпросителен знак. Като се видите в това положение, ще кажете: Остарях вече! Всичко е свършено с мене. — Защо си дошъл до това положение? Какво прави, когато беше млад? Знаеш ли защо беше млад? Не знаеш. Знаеш ли защо остаря? И това не знаеш. Какво знаеш тогава? Знаеш, че като млад ходеше прав, а като стар се прегърби. Окултният ученик трябва да бъде прав! На каквато възраст и да е, той трябва да бъде изправен. Прегърбването е символ на остаряване. Изправете гърбиците си! Никакви гърбици, никакво прегърбване да не става с вас. Като станете сутрин, не бързайте да започнете работа! Измийте се, изправете се добре, съсредоточете мисълта си към центъра на земята, да възприемете нейната енергия. После отправете тази енергия към центъра на слънцето. След това пак отправете мисълта си към центъра на земята и т.н. Като направите това упражнение няколко пъти, подвижете се нагоре-надолу. Най-после застанете тихи и спокойни и отправете своята благодарствена молитва към Онзи, Който ви

е пратил на земята и ви е дал всички условия за растене и развиване. Свържете се с Неговото съзнание и благодарете Му — не на думи само, но от дълбочината на душата си. Свържете се после със съзнанието на добрите и разумните същества в света, които работят за вашето повдигане. Благодарете на тия същества, благодарете на великите сили в света, които покрай своята велика задача да ръководят съдбините на цялото човечество са отделили част от времето си и за вас, за създаване на добри и благоприятни условия за развитието ви.

Така постъпват и цветята. Цъфтенето на цветята не е нищо друго освен благодарност, признателност, която те отправят към слънцето за оказаните от него услуги. Не е лесно положението на семената на цветята, докато са заровени в пръстта. Обаче след като поникнат, след като се покажат на повърхността на земята и започнат да растат нагоре, да цъфтят и плод да връзват, те изказват благодарността си към слънцето, към влагата, към въздуха, че са им съдействали в тяхното развитие. Като гледа към цветята, слънцето се усмихва и непрекъснато обещава да им праща от своята енергия. Следователно всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие в човека трябва да бъдат като цветовете на растенията. Те трябва да изразяват благодарността на човека към Бога, към всички светли и възвишени същества за благата, които им са дали. Докато цветето благодари, има възможност да цъфти; престане ли да благодари, неговата работа е свършена. Докато цъфти, то има възможност да се ползва от енергията на природата.

Същото може да се каже и за човека. Докато благодари, човек мисли. Щом престане да благодари, той престава да мисли. Щом не мисли, човек е осъден на изсъхване. Без мисъл, без чувства и без действия човек е осъден на смърт. Той е безплодно растение. Ученикът трябва да има светла, възвишена мисъл, благородни чувства и действия. В мислите си той трябва да бъде оптимист, да гледа светло на нещата, да не се обезсърчава. Ученикът не трябва да мисли за себе си, че е неспособен. Ако малкото цвете е способно да цъфне и плод да върже, колко повече човек може да направи нещо. Всеки може да направи нещо, поне колкото цветето. Мислите, чувствата и действията на ученика трябва да бъдат необикновени.

Сега не мислете, че ще минете без мъчнотии и страдания. Да мислите, че ще минете без страдания, това е заблуждение. Не е все едно да имате живо, цъфнало цвете или нарисувано цвете. Така също не е все едно мислите ви да бъдат преживени, излезли от дълбочината на вашата душа, минали през огъване на сърцето и разтърсване на ума или — само прочетени и изговорени. В първия случай вие сте минали през процеса на цъфтенето,

вследствие на което изпитвате вътрешно обновяване и бодрост. За предпочитане е човек да мине през страдания, отколкото да прекара лек, охолен живот. За предпочитане е човек цял ден да прекара на лозето, да придобие пришки на ръцете си, а лицето му да почернее, отколкото да няма никакви пришки и лицето му да остане бяло, незасегнато от слънцето.

Който работи на Божественото лозе, той винаги ще има дял в него. Природата обича работните, трудолюбивите хора, а на мързеливите дава гръб. Човек трябва да бъде вътрешно бял, а не външно. Външно може да бъде бял или черен — това не е важно. От всички се иска работа — нищо повече. Ако работите, природата ще ви помага и Бог ще ви съдейства. Казано е в Писанието: „Молете се един за друг!" Това значи: Помагайте си взаимно! Като видите, че някой е скръбен, трябва да му се притечете на помощ. Вгледайте се в положението му, вижте от какво има нужда и с общи усилия му помогнете. Ако се нуждае от пари, и с пари можете да му помогнете. С мисълта си човек може да помага на ближните си и в трите свята: физически, сърдечен и умствен. Велика сила е колективната мисъл. За да вземе участие в тази мисъл, човек трябва да владее своите мисли и чувства. Щом постигне това, той може да допринесе нещо и в колективната, обща мисъл на цялото човечество. За да развие своето сърце и придобие права мисъл, човек минава през ред страдания и изпитания.

Следователно трябва да знаете, че страданията, през които минавате, почиват върху известни закони. Те са строго определени и предвидени. Чрез страдания човек учи, придобива знания. Без страдания, и четири факултета да е свършил, нищо няма да се ползва. Това знание остава само на книга написано, без приложение. Истинско знание е онова, посредством което човек предвижда всичко, каквото може да му се случи. И ако му се случи нещо, някаква болест например, той лесно може да се справи с нея. Затова от него се иска силна воля да преодолява препятствията, които среща на пътя си.

За следния път пишете върху темата „Отличителните черти на силната воля". Волята представя проявения човек. Човек се проявява в своите действия, а не в своите мисли и чувства. Значи волята представя човека. По какво ще познаете писателя или поета? — По неговите произведения. — По какво ще познаете художника? — По неговите картини. — По какво ще познаете музиканта? — По това, което свири и пише. Без воля човек не е изявен. Волята е реализиран израз на човешкия ум и на човешкото сърце. Тя е изразител на два свята — света на ума и света на сърцето. На съвременните хора, както и на окултните ученици липсва силна воля. Всички хора трябва да работят за усилване, за каляване на своята воля. В

човека има вложени енергии от години, които могат да се използват за работа, за усилване на волята. Например, някой е обиден от някого и държи тази обида в себе си с десетки години. Обидата не е нищо друго, освен енергия, която седи в застой. Волята трябва да се впрегне на работа, да преработи тази енергия, да я използва разумно. Човек, у когото честолюбието е силно развито, лесно се обижда. Мястото на честолюбието е в задната част на главата. Когато някой ви обиди, в задната част на главата, където е мястото на този център, става сгорещяване. По това ще познаете мястото на честолюбието в себе си. Когато се уплашите, ще изпитате известно напрежение горе, от двете страни на главата. По това ще познаете къде се намира центърът на страха в човека. Когато някаква външна причина събуди милосърдието ви, в горната част на главата ви, дето се намира центърът на милосърдието, ще изпитате известно напрежение.

Изобщо, всички природни енергии минават и през човека, при което всяка от тях има строго определено място. Като ученици вие трябва да изучавате тия енергии, да знаете местата им. Един от начините за изучаване на тия енергии е изучаване себе си чрез самонаблюдение. В това направление в Школата се дават различни методи за работа. Ще работите с киселини, с основи и със соли. Киселините представят отрицателните сили на природата. В лабораторията на природата те са толкова необходими, колкото основите и солите. В съвременните химически лаборатории си служат с киселини за разтваряне, за очистване на различни метални окиси. Ако искате да изчистите нещо от някой човек, кажете му една обидна дума. Обидните думи са известен род киселини. Обидните думи са богатство. За онзи, който разбира смисъла им, всяка обидна дума има определена стойност. Има адепти, които биха дали милиони за една обидна дума, но няма кой да им я каже. Ако на вас, които не разбирате значението на обидните думи, ви кажат една такава дума, вие ще се обидите. Когато ви кажат една обидна дума, турете я в шише, затворете после шишето, поставете надпис кога ви е казана тази дума и я дръжте, докато намерите човек да я купи. А тъй, да носите обидата от човек на човек, да се оплаквате от нея, това значи неразбиране на живота. Всяка обида струва десет милиона лева. Тъй щото, кажат ли ви една обидна дума, благодарете за богатството, което сте придобили. Следователно отрицателните мисли и чувства са киселини, които чистят човешкия характер и дават подтик, импулс в живота на човека.

И тъй, каквото и да правите, лесно няма да се освободите от мъчнотиите и страданията. Те са необходими. Страданията изглаждат човешкия характер. Обидните думи пък повдигат човека. Ние можем да направим следния опит. Ще поставим един от учениците при условия, щото през

ден да му се казва по една обидна дума. Друг ученик пък ще поставим при условия, през ден да му се казва по една приятна дума. Опитът ще трае три месеца. След това ще проследим кой от двамата се е повдигнал. Онзи, към когото се насочват обидните думи, в първо време ще се огорчи, после ще се ядоса, ще започне да търси начин как да отговори на тия, които са го обидили. След това ще започне да мисли какво съдържа всяка обидна дума, докато най-после се домогне до гениална мисъл и се издигне над обикновените условия на живота. Вторият ученик, на когото казват само приятни, сладки думи, ще започне да се вглежда в положението си, докато реши, че не трябва да работи. Той вижда, че баща му е богат и решава да живее на негови средства. И вместо да се повдига, този ученик все повече регресира. Като знаете това, използвайте обидните думи, отдето и да идат — отвън или отвътре. Техните сокове се крият дълбоко в земята. Пуснете корените си в земята да смучете соковете ѝ и да ги пратите горе, в клоните на вашия живот. Благодарете, че езикът на вашия приятел се е подхлъзнал и ви е казал една обидна дума. Религиозните хора, като не разбират този закон, създават цели скандали помежду си, че им казали една обидна дума. Те казват: Как така ние, религиозните хора, вместо да живеем добре помежду си, казваме си обидни думи. Казвам: Нищо лошо няма в обидните думи. Те са големи богатства, тор за човешката душа. Щом ви се каже някоя обидна дума, веднага я турете в шише, да чака, докато дойде някой да я купи. Това значи религиозен човек. Като му кажат една обидна дума, да чувства, че е придобил някакво богатство. Това значи да разбира човек основните закони на природата. Като говорим за отрицателните сили в природата ние нямаме предвид разрушаващите, мъртвите сили, но имаме предвид силите, които съграждат, които творят. Първите сили природата отстранява, хвърля настрана като непотребни, а вторите впряга на работа.

И тъй, всякога дръжте в ума си идеята за житното зърно. Щом се натъкнете на някаква мъчнотия, представете си положението на житното зърно. Тръгнете по неговите стъпки. Мислено слезте с корените му в земята. После излезте на повърхността на земята, дето ще развиете стъбло и листа; след време пък ще цъфнете, плод ще завържете и ще узреете. Само по този начин ще разрешите мъчнотията, която се е изпречила на пътя ви. Като хапнете узрялото житно зрънце, мъчнотията ви ще изчезне. Обидят ли ви, скръбни ли сте, правете този опит мислено и не се страхувайте.

Представете си, че някой ваш приятел ви обиди. Как? Казал ви, че сте първокласен невежа. Сега ще ви задам задача, в продължение на една седмица да трансформирате енергията, която съдържа в тази обида и да се справите с нея. За тази цел направете следния мислен опит. Вземете семка

от портокал и я посадете мислено в един голям съд с пръст. Започнете след това да следите с мисълта си целия път на развитие на тази семка. Слезте с нея заедно в пръстта, докато пусне коренчета. След това излезте над земята и вървете по пътя на развитието ѝ: по нейното стъбло, по нейните листа; след това представете си, че се развива цвят, който узрява и дава хубав портокал. Като видите този красив плод, изяжте го. С това опитът е свършен. Правете този опит всяка вечер по няколко минути, додето стигнете с мисълта си. Следната вечер продължете оттам, докъдето сте стигнали. Първата вечер семката може само да поникне; втората вечер — да даде стъбло и листа, третата вечер — да цъфне и т.н. Така ще продължите цяла седмица. Ако семката на някого не успее да завърже и да даде зрял плод, това да не го смущава. По този начин всеки ще провери доколко може да концентрира мисълта си, доколко волята му е силна и т.н.

Този опит е в умствения свят. След време, когато напреднете повече, ще можете да го направите и на физическия свят. Засега обаче, докато не сте дошли до това високо развитие, при всяка мъчнотия, при всяка обида, нанесена от близки или далечни на вас лица, нравете опита мислено. По този начин вие ще калите ума, сърцето и волята си.

Когато се натъквате на отрицателни мисли или преживявате отрицателни състояния, бъдете внимателни да не ги задържате дълго време в организма си, защото те внасят отрови в кръвта, от които трябва да се освобождавате. Тези отрови са подобни на отровите, които бацилите образуват при размножаването си. За да дойде организмът в своето нормално състояние, лекарите препоръчват различни лекарства, които имат за цел да свържат тия отрови в безвредни за организма съединения и впоследствие да ги изхвърлят навън. В такива случаи ние препоръчваме пиене на гореща вода. Болният трябва да изпие няколко чаши гореща вода, която да разреди серума, в който бацилите се размножават. По този начин тяхната размножителна сила се намалява и организмът дохожда до своето нормално състояние.

Упражнение: Изнесете ръцете си пред гърдите и допрете върховете на палеца и на малкия пръст от едната ръка с палеца и малкия пръст на другата така, че ръцете с дланите надолу да образуват права линия, успоредна на раменете. При това положение палците и малките пръсти остават неподвижно, допрени с върховете си, а трите средни пръсти са подвижни, при което тия на дясната ръка поставяте върху трите свободни пръста на лявата и ги плъзгате по тях, докато се допрат с върховете си. После плъзгате същите пръсти, но от долната страна, като си представяте мислено, че с видимо усилие преодолявате известно препятствие. Бавно

спущате ръцете надолу, докъдето е възможно, но тъй, че малките пръсти и палците да останат неподвижно прикрепени, а дланите на ръцете да бъдат успоредно с плоскостта на тялото, т.е. палците да сочат нагоре, а малките пръсти — надолу. При това положение трите свободни пръста на лявата ръка се плъзгат върху трите свободни пръста на дясната ръка — първо отгоре, а после отдолу, без да се упражнява мислено някакво усилие, както при първото упражнение. Издигане на ръцете в първото положение, успоредно на раменете, с десните пръсти върху левите. Упражнението се продължава по същия начин. През времето, докато трае упражнението, умът ви трябва да бъде съсредоточен към ръцете и пръстите.

Правете това упражнение десет деня наред, всяка вечер по пет минути, преди да си легнете. Веднага след него направете упражнението с портокаловата семка, което ще трае 15 минути. Значи всяка вечер преди лягане ще употребявате по 20 минути за двете упражнения. Когато работите на човека се объркват, той държи палците си надолу; щом работите му почнат да се уреждат, той държи палците на ръцете си нагоре.

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

24-та лекция от Учителя,
държана на 11 април 1923 г., София
Книги:

* Житно зърно

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_04_15 Чий е този образъ?

ЧИЙ Е ТОЗИ ОБРАЗЪ?

И казва имъ: „Чий е този образъ и надписътъ?“ (Матея 22:20)

Ще прочета частъ отъ 22 гл. отъ Евангелието на Матея.

И отвѣща Исусъ и говорѣше имъ пакъ съ притчи и казваше: (2) Уподоби се царството небесно на человѣкъ царь който направи сватба на сина си; (3) и разпроводи слугитѣ си да призоватъ званитѣ на сватбата; и не рачеха да дойдатъ. (4) Пакъ проводи други слуги и казваше: Речете на званитѣ: Ето, обѣда си приготвихъ: юнцитѣ ми и огоенитѣ сѫ заклани, и всичко е готово: дойдете на сватба. (5) Но тѣ не рачиха, и разидоха се, единъ на нивата си, а другъ на търговията си; (6) а другитѣ уловиха слугитѣ му та ги обезчестиха и убиха ги. (7) Като чу това царьтъ разгнѣви се, и проводи войскитѣ си та погуби онѣзи убийци, и града имъ изгори. (8) Тогазъ казва на слугитѣ си: Сватбата е вече готова, а призванитѣ не бѣха достойни. (9) И тъй, идете на кръстопѫтищата, и колкото намѣрите призовете ги на сватба. (10) И излѣзоха онѣзи слуги по пѫтищата та събраха всички колкото намѣриха, зли и добри; и напълни се сватбата съ гости. (11) И като влѣзе царьтъ да прѣгледа гоститѣ, видѣ тамъ человѣкъ не облѣченъ съ сватбарска дреха; (12) и казва му: Приятелю, ти какъ си влѣзълъ тука като нѣмашъ сватбарска дреха? А той замълча. (13) Тогазъ рече царьтъ на слугитѣ: Вържете му нозѣтѣ и рѫцѣтѣ, дигнете го, и хвърлете го въ външната тъмнина: тамъ ще бѫде плачъ и скърцане съ зѫби. (14) Защото мнозина сѫ звани, а малцина избрани.

(15) Тогазъ отидоха Фарисеитѣ и съвѣтваха се какъ да го впримчатъ въ дума. (16) И проваждатъ до него ученицитѣ си наедно съ Иродианитѣ, и казваха: Учителю, знаемъ че ти си правъ, и Божия пѫть въ истина поучавашъ, и отъ никого не те е грижа, защото не гледашъ на лице на человѣцитѣ. (17) Кажи ни прочее: ти какъ мислишъ? Право ли е да даваме данъ на Кесаря, или не? (18) А Исусъ позна лукавството имъ, и рече: Защо ме изкушавате, лицемѣри? (19) Покажете ми монетата на даньта. И тѣ му донесоха единъ пѣнязъ. (20) И казва имъ: Чий е този образъ и надписътъ? (21) Казватъ му: Кесаревъ. Тогазъ имъ казва: Като е тъй, отдавайте Кесаревитѣ Кесарю, а Божиите Богу. (22) И като чуха зачудиха се, и оставиха го и отидоха си.

Ще взѣма 20 стихъ.

И казва имъ: „Чий е този образъ?“

За да познаемъ какъвъ и да е прѣдметъ или какво и да е живо сѫщество, то трѣбва да имаме нѣкакъвъ образъ. Образътъ трѣбва да има извѣстни качества, чрѣзъ които да се познава. Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ свѣтъ, не само сегашниятъ но и отъ хиляди години насамъ, всички се стрѣмятъ къмъ една неопрѣдѣлена цѣль. Всички хора нѣматъ една опрѣдѣлена цель. Ако попитаме хората на реалния животъ, иматъ една цѣль; ако попитаме духовнитѣ хора, тѣ иматъ друга цѣль; млади, стари, учители, хора съ разни знания, иматъ разни цѣли, но нѣматъ една обща, опрѣдѣлена цѣль. Да, не само тѣ. Ако попитате съврѣменнитѣ философи, които минаватъ за най-виднитѣ хора, които сѫ извадили всички факти отъ положителната наука, и сѫ старали да ги приложатъ въ живота, за да създадатъ нѣщо хубаво, стройно, и тѣ нѣматъ опрѣдѣлена цѣль. Ако ги попитате какъвъ трѣбва да бѫде идеалния животъ, каква форма трѣбва да има, и тѣ ще дадатъ едно смътно описание. И всички си даватъ видъ, че знаятъ. Всѣки единъ философъ като напише едно съчинение, като започва съ своя прѣдговоръ, започва тъй величествено, първото прѣдложение е громко, и послѣ, постепенно къмъ края, туй громкото изречение се преобърне на единъ пукнатъ мехуръ. Тамъ е нашата погрѣшка, че всички започваме съ славни прѣдложения. Които и да е християнинъ, казва: „Азъ съмъ християнинъ послѣдователь на Христа, азъ съмъ проповѣдникъ, азъ съмъ свещеникъ, владика, рѫкоположенъ съмъ, азъ съмъ солиденъ;“ но къмъ края на живота, като разглеждашъ тия, които слѣдватъ Христа, свършватъ съ единъ пукнатъ мехуръ. Сега, за да бѫде нѣкой послѣдователь на Христа, той трѣбва да има Неговитѣ качества, той трѣбва да има Неговия образъ. Ами че така е, разбира се!

„Чий е този образъ?“…

И дѣйствително, има много образи въ свѣта, но има два отличителни образа между тѣхъ. Единиятъ образъ е на хора духовни. Подъ думата „духовни“, азъ разбирамъ хора на висшата интелигентность, на висшата културность и добродетель, въ които всичкитѣ имъ мисли, всичкитѣ имъ желания, всичкитѣ имъ дѣйствия, подтици, сѫ напълно опрѣдѣлени, иматъ си и мѣрка. А другиятъ, свѣтскиятъ образъ, мѣркитѣ на тия хора сѫ различни, тѣ иматъ 100-ина мѣрки въ джоба си. Турцитѣ казватъ въ една своя поговорка, че такъвъ човѣкъ знае всѣкога какъ да мѣри, той казва: „Е, както дойде“. Интересно е, че тия религиознитѣ хора, тѣ иматъ скрити мѣрки отъ стария животъ, скрили сѫ ги, и нѣкой пѫть, когато не ги види никой, тѣ ги изваждатъ, а щомъ ги види нѣкой, който ги познава, тѣ ги скриватъ, и вадятъ правата мѣрка. Сега, Христосъ казва: „Чий е този образъ?“ Какво се подразбира подъ образъ? Образътъ, това е човѣкътъ, това е изразътъ на неговия животъ. Какъ се е създалъ този образъ?

Физиогномиститѣ се помъчили да опредѣлятъ какво нещо е човѣкътъ, но тѣ сѫ още далечъ отъ да създаватъ една стройна наука, съ която да опредѣлятъ какъ се е създало човѣшкото лице. Защо напримѣръ, човѣкъ да нѣма двѣ лица, защо да нѣма три лица, или четири лица? На главата си има едно лице, на рѫцѣтѣ си двѣ лица, на краката си двѣ лица – всичко петь лица има човѣкъ. Двѣтѣ сѫ скрити въ обущата, двѣтѣ на рѫцѣтѣ – на тѣхъ сѫ много нѣща написани, а другото е на главата – лицето, което държатъ отворено, а по нѣкой пѫть и на него турятъ вуалъ, було, по нѣкой пѫть се дегизиратъ. Всичката интелигентность, всичката деятелность, всичката воля на човѣка се отразява въ неговия образъ. Напримѣръ, енергиитѣ на стомаха сѫ свързани съ извѣстни части на лицето; волевитѣ движения сѫ свързани съ други части на лицето – волевитѣ движения сѫ свѫрзани съ долната челюсть. И когато взѣмемъ да разглеждаме долната челюстъ у нѣкой живъ или умрѣлъ човѣкъ, може да опредѣлишъ каква е била неговата воля. Има извѣстни геометрични ѫгли, и по тия ѫгли можешъ да опредѣлишъ какво е било отношението, какво е било хармоничното движение. Това е, разбира се, тази трансцедентална геометрия, която азъ наричамъ Божествена геометрия. Въ Божествената геометрия нещата сѫ живи, тия ѫгли сѫ постоянно въ движение. За примѣръ, азъ образувамъ една фигура, заемамъ едно положение (Учительтъ простря рѫцѣтѣ си настрани, хоризонтално), то значи: нѣкой дига шумъ, казвамъ: „Ш… ш… дѣца, не се карайте“. Снимамъ рѫцѣтѣ си, казвамъ: „Ще свършимъ тази работа“. Рѫцѣтѣ напредъ простряни, значи: Е, какво искате повече? Това сѫ все движения и всѣки единъ човѣкъ, споредъ своята интелигентность, заема извѣстно положение, извѣстни ѫгли. Когато енергиитѣ на стомаха се отразяватъ на лицето и странично на челото, тѣ сѫ подъ прямото влияние на ума. Човѣшката интелигентность е свързана съ челото. Като раздѣлимъ лицето на три равни части, челото, носа и брадата, то когато дойдемъ до човѣшката речь, тя е свързана съ човѣшкитѣ очи. Строежътъ на очитѣ показва какъвъ е строежътъ на мозъка, какви сили се криятъ, дали ще може този човѣкъ да говори или не. Като казвамъ очитѣ, не разбирамъ само какъ гледа човѣкъ, но какъвъ е общия строежъ на очитѣ, съ всичкитѣ свои външни сенки. Това показва дали човѣкъ е идѣенъ, или е богатъ само на думи. Думи, думи, думи, но ако взѣмешъ да ги прѣведешъ, слѣдъ като е говорилъ 2–3 часа, едва ли ще е казалъ двѣ важни идеи вѫтрѣ. Тогава всички казватъ, че той е ученъ човѣкъ. Челото на всѣки има извѣстенъ строежъ, и показва дали той е философъ, дали той е практиченъ човѣкъ, дали е религиозенъ, дали е духовенъ, дали е музикантъ, дали е художникъ и т.н – неговата интелигентность се изразява по челото му, по строежа на челото му. Въ умнитѣ хора челото се строи по-особенъ начинъ, а който не е уменъ, челото му има другъ строежъ. Слѣдъ туй, като слизате надолу по лицето, до човѣшкия носъ, той е частъ отъ лицето. Сега, насъ въ сврѣменния свѣтъ

ни е страхъ да се докосваме до тази книга, не я отваряме, тя с свещенна, и азъ нѣма да я зачекна, има нѣща, за които да ми давате и милиони, не бихъ ви ги казалъ. Но, трѣбва да знаемъ, че най-свещеното нещо, което човѣкъ има въ себе си, слѣдъ главата си, това е неговото лице. Това е външната страна на човѣка, това е образътъ му. И дѣйствително, нѣкой пѫть енергиитѣ у човѣка сѫ така накоплени, тѣ се събиратъ по лицето му. По всичкитѣ части на лицето има особени центрове, и когато тази енергия е накоплена, събрана по тия центрове на лицето, вие може да усѣщате едно вдъхновение, а когато изчезне тази енергия, вие се усѣщате демагнетизирани, изпразнени, изгубвате си куража. И тогава, когато всички хора изгубятъ куража си, наблюдавайте какъвъ става цвѣта на лицето имъ. Нѣкой пѫть човѣкъ е веселъ, пѣе си, уплашите го, и той пожълтѣва. Защо пожълтѣва? Това показва, че слѣдъ като се е уплашилъ, почналъ е да мисли, прѣди това не е мислилъ той.

И казва сега Христосъ: „Чий е този образъ?“ Тази наука е необходима за всички онѣзи, които сѫ тръгнали по духовния пѫть, тѣ трѣбва да иматъ едни истински познания за себе си. Често, гледамъ, вие искате нѣкой човѣкъ да го взѣмете и да го направите духовенъ. Вие не можете да създадете човѣка духовенъ. За да бѫде човѣкъ духовенъ, той трѣбва да е роденъ духовенъ. Духовниятъ човѣкъ е едно създание на хиляди и милиони години, а не на единъ вѣкъ, на два вѣка. Хиляди, хиляди и милиони години сѫ изминали и сѫ създали единъ човѣкъ. Слѣдователно, той е нещо извънредно. И човѣшкото сърдце е създадено по същия законъ. Сега, за да познаете себе си, имайте си по едно огледало, та нѣкой пѫть, като се разгневите, изследвайте се, и то по слѣдующия начинъ. Вземете си туй огледало, и когато имате най-хубавото, благородното разположение на лицето си, огледайте се, и забѣлѣжете туй изражение на лицето си. Слѣдъ туй, когато стане една рѣзка промяна у васъ, на гнѣвъ напримѣръ, пакъ се огледайте, и забѣлѣжете ѫглитѣ на лицето, които се образуватъ. Слѣдъ туй, вие сте единъ търговецъ, християнинъ сте, за Бога говорите, за право говорите, но искате да изиграете съдружника си, отвънка му говорите мазничко, обаче, искате да скриете единъ планъ. Огледайте се, и ще видите, че ѫглитѣ на лицето се измѣнятъ. И ако тия чърти постоянно се прѣповтарятъ, на цѣлъ животъ, то се ражда едно поколение хора съ тия качества, природата ги отбѣлѣзва. И ако наблюдавате така по лицето, ще забѣлѣжите и най-скрититѣ промѣни, които ставатъ въ живота ви, ще ги видите да се отразяватъ въ разнитѣ части на лицето ви. Сега напримѣръ, когато констатирамъ тия истини, нѣкои може да се обезсърдчатъ. Не се обезсърдчавайте. Най-великото нѣщо въ живота е, човѣкъ да съзнава своитѣ грѣшки. Вие може да си мислите, че сте благородни хора. Да, вие сте благородни хора, но въ сравнение съ животнитѣ, а въ сравнение съ светиитѣ и ангелитѣ, вие сте животни. Кой отъ съврѣменнитѣ християни,

който носи Христовото име, е готовъ да раздаде своето имане? Ще кажете: „Чакай да видимъ!“ Когато Христосъ дойде на земята, Той каза: „Давамъ всичко за човѣчеството“, и не мисли, остана бедѣнъ. И като нѣмаше работа на небето, Той слѣзе на земята, раздаде богатството си, и взе да работи между онѣзи, на които раздаде имането си. Тѣ не Го оцениха и казваха: „Като си такъвъ единъ глупакъ, да видимъ какво ще правишъ, ще ти покажемъ“ – туриха Го на кръста. Ами че тъй, най-виднитѣ, най-ученитѣ равини тамъ Го туриха на кръста. Тѣ му казваха: „Ти, Учителю, ние те знаемъ, ти не познавашъ живота, ти не си практиченъ човѣкъ, ти искашъ да разрушишъ това, което сме съградили. Не, ние за такива като тебе, имаме кръстъ!“

Казва сега Христосъ: „Чий е този образъ?“ Този стремежъ, тия мисли на кого сѫ? Въ дадения моментъ двѣ направлѣния има. Нѣкой казва: „Кажи ми правото!“ Кое е правото? Азъ да ви кажа. Запримѣръ, съврѣменната църква, съврѣменното духовенство, изобщо всички християнски църкви сѫ войнствени, тамъ си иматъ особени школи. Войнствени, но какъ? – На думи. Тѣ си иматъ умствена картечница. Тамъ се учи изкуството какъ да уплашишъ своя противникъ, да изкарашъ, че той нищо не знае, и ако си кривъ, да убѣдишъ нѣкого, че ти си на правата страна.Чудно е! Тѣзи мои аргументи, които азъ имамъ, сѫ толкова силни, че всичката имъ тактика – фиу – отива. Дойде единъ свещеникъ или единъ евангелски проповѣдникъ, които казва: „Ти не си на правия пѫть“. Казвамъ: „Радвамъ се, че срещамъ единъ човѣкъ, който е на правия пѫть“. Кажи ми ти: жена ти здрава ли е? Колко дѣца имашъ? – Четири. Слушатъ ли те, обичатъ ли те, почитатъ ли те? – Е, нали знаешъ, векътъ е такъвъ! Не, не. Най-послѣ, ти си проповѣдникъ, проповѣдвашъ, половината отъ слушателитѣ ти вѣрватъ ли въ твоитѣ идеи? Питамъ те: Ти съ пари ли проповѣдвашъ, или безъ пари? – Разбира се, съ пари, толкова глупавъ нѣма да бѫда! Е, хубаво, ти си православенъ свещеникъ, какъ проповѣдвашъ, съ кръста въ рѫка ли? – Да. Е, колко взимашъ за този кръстъ като го цѣлуватъ? Азъ ви казвамъ: Хора, които се държатъ за умрѣли кръстове, хора, които се държатъ за църквата, хора, които учатъ другитѣ хора какъ да живѣятъ, а тѣ сами не знаятъ какъ да живѣятъ, тѣ дошли да ми казватъ, че азъ не съмъ на правия пѫть. Казвамъ: Хубаво, най-силното доказателство, което имамъ, то е, че като ми каже нѣкой, „че ти не си на правия пѫть“, тогава зная положително, че съмъ на правия пѫть. Когато нѣкой глупавъ човѣкъ ми каже, че съмъ глупавъ човѣкъ, азъ зная, че съмъ умѣнъ. Тъй, глупавиятъ човѣкъ винаги ще те сравни съ себе си. Той ще каже: „И ти си като мене“. Да, само че има разлика: азъ и той ще минемъ живота си по два различни начина. Сега, тия хора казватъ тъй: „Ние трѣбва да бѫдемъ умни, нали? Умни трѣбва да бѫдемъ, и както Господь е наредилъ нещата“. Добре, виждамъ нѣкой евангелски проповѣдникъ, или нѣкой православенъ свещеникъ, обикалятъ

нѣкоя рѣка, минаватъ, разхождатъ се, и казватъ: „Нѣма ли нѣкой човѣкъ да е направилъ тукъ нѣкой мостъ. Какъ, правителството какво прави? Нѣма ли мостъ, какъ да мина, да не измокря, да си изквася расото?“ Търси какъ да мине. – Да си изуе обущата! Но, казвамъ: Ако този проповѣдникъ го гонятъ отподирѣ, нѣма да разсъждава, че расото, ами тъй – хайде прѣзъ водата. Гдѣ е вашето разсѫждение тогава? Сега, вие, които имате тия разсѫждения, васъ ви питатъ: Защо бѣгате прѣзъ рѣката? Ами неприятель билъ! Вие, на които пѫтищата Божии сѫ отворени, защо бѣгате? Нали имате Истината вие?

„Чий образъ е този?“

Този въпросъ засѣга всинца ни еднакво. Азъ говоря принципално, този въпросъ не засѣга само тѣхъ, но който и да е. Въ свѣта има единъ великъ законъ, единъ образъ има, който Богъ е турилъ, и по който Той прави всички хора, не еднообразни, а за всѣки единъ човѣкъ, Той има по единъ образъ. Милиони, милиони образи има, и тѣзи образи се различаватъ по тънкости. Единъ принципъ има, който прониква или минава прѣзъ цѣлия човѣшки животъ. Този принципъ постоянно описва прѣстѫпленията на всички хора безпощадно. И когато отиваме въ другия свѣтъ, ще кажатъ: Духътъ нѣма образъ. Не, и Духътъ има образъ, и душата има образъ. Азъ се чудя на окултиститѣ, които казватъ, че Духътъ нѣма образъ. Да, нѣма образъ плътски, но духовенъ има. Който има вѫтрѣшнитѣ си очи развити, ще види, но който нѣма тия си очи развити, нѣма да види. Една мравя човѣка не може да го види; мравя, мравка може да види, но човѣкътъ не може да види. Слѣдователно и Духътъ има свой образъ, и душата има свой образъ, и умътъ има свой образъ, и сърдцето има свой образъ, и волята има свой образъ. Образътъ измѣня мѣстото и пространството, въ които човѣшката воля се проявява по единъ или другъ начинъ. Сега, спорътъ, който съврѣменнитѣ религиозни хора водятъ, понеже азъ се застѫпвамъ за тѣхъ, виждамъ, че всичката спънка, която днесъ сѫществува, не е въ свѣтскитѣ хора. Пѫтьтъ, който се спъва къмъ Царството Божие, това сѫ религиознитѣ хора. Тѣ сѫ застанали напрѣдъ въ този пѫть, и по-нататъкъ не отиватъ. Свѣтскитѣ хора имъ казватъ: „Вървете напрѣдъ, искаме да видимъ, да разберемъ какво нещо е Богъ“. Тѣ сѫ застанали, искатъ да наложатъ своитѣ възглѣди на свѣта. Че най-първо вие нѣмате образъ за Бога! Единъ великъ художникъ прѣдставлява въ картини идеала на човѣка, като единъ високъ планински върхъ. Около този върхъ всичкитѣ хора сѫ събрани, и всички иматъ желание, всѣки да се качи къмъ този идеалъ, но тѣзи хора сѫ толкова егоистични, че единъ отъ тѣхъ като тръгне, всички други го хванатъ – върха иска той да заеме. И всички съврѣменни хора се дърпатъ, дърпатъ. И ние съврѣменнитѣ хора, ученитѣ хора, владици, свещеници, християни, евангелисти, католици, православни, брамини,

всички се теглятъ, отъ толкова милиона години сѫ все около тази планина, и казватъ: „Такъвъ билъ Господь, онакъвъ билъ Господь, но нито единъ не е отишълъ при Господа.“ Като казвамъ, че не е отишълъ, подразбирамъ за тѣзи, които сѫ наоколо. За да излѣзешъ отъ туй тържество и да го напуснешъ, трѣбва да минешъ прѣзъ съвсемъ другъ пѫть, а този пѫть Христосъ го нарича „тѣсния пѫть“. Въ проповѣдитѣ, ето гдѣ е опасностьта. Сега даже мнозина отъ моитѣ слушатели казватъ: „Слушайте, това тъй се говори, но не му е дошло врѣмето да се приложи“. Вие сте отлични, по нѣкой пѫть може да проповѣдватѣ по-хубаво отъ мене, но, като дойде до приложението, тъй: а… а… спремъ се.

Сега, не мислете, че нѣкой пѫть, като говоря за вашето богатство, че мене ме интересува туй ваше богатство. Ако е за богатство, азъ имамъ знания, зная всичкитѣ богатства, които сѫ скрити въ земята; и ако искахъ да парадирамъ като хората, бихъ употрѣбилъ туй богатство, и скъпоценнитѣ му камъни, и златото, и среброто, и електричеството, което се образува отъ земята, и туй, което иде отъ слънцето, и магнетизъма. Ако искаме да влияемъ по този начинъ на хората, ние бихме употрѣбили туй богатство, но тия неща сѫ отживѣли въ нашия умъ. Разбирате ли? Има нѣща много по-велики, отколкото златото, има нѣща много по-велики отъ всички скъпоцѣнни камъни; има нѣща много по-велики, отколкото електричеството и магнетизма. Да, за съврѣменния свѣтъ златото е единъ импулсъ, стимулъ за живота, но въ душата на единъ духовно събуденъ човѣкъ ние отхвърляме златото. Когато искаме да използуваме златото, трѣбва да го прѣвърнемъ въ органическо въ нашитѣ мисли, и когато внѣсемъ това злато въ свѣта, ти ще принесешъ полза на човѣчеството. И цѣлото съврѣменно човѣчество, идете днесъ въ Америка, навсѣкѫдѣ казватъ: „Всесиленъ е доларътъ“. Въ България, Славейковъ е казалъ: „Парице, парице, всесилна царице“. Тамъ на изтокъ казватъ: „Пари, пари“. Идете въ Македония, ще чуете: „Е, пари, пари“. Знаете ли, тамъ въ Македония, хванали единъ евангелски проповѣдникъ Кириасъ, той вече е заминалъ за другия свѣтъ, държали го близо цѣлъ месѣцъ при себе си, и единъ день го потопили до гуша въ водата, и слѣдъ като го извадили, искали отъ мисионерътъ пари, за да го освободятъ. Та, единъ день, като се събрали тамъ албанци въ гората на ядене, на печено агънце, и тъй както били разположени, проповѣдникътъ рекълъ: „Таманъ добъръ случай да проповѣдвамъ за да се освободя“. Дигналъ си рѫката и проповѣдвалъ почти цѣлъ часъ. Главатарьтъ турилъ по едно врѣме главата си на гърдитѣ и го слушалъ. По едно врѣме той казалъ: „Море пари, пари море. Най-важното е пари. Ние това го знаемъ, но пари, пари ще дадешъ. Като дадешъ, ще те пуснемъ. Затова те хванахме, пари ще дадешъ“,

„Чий образъ е този?“

И сега, ние всички трѣбва да бѫдемъ послѣдователни. Азъ казвамъ: Отъ моето гледище, свѣтътъ ще се оправи, когато хората почнатъ безкористно да работятъ, безъ пари. Най-първото нѣщо, което искаме, не отъ другитѣ хора, но отъ свещеницитѣ, отъ проповѣдницитѣ, отъ турскитѣ ходжи, отъ браминитѣ навсѣкѫдѣ въ небето за тѣхъ тъй сѫ рѣшили: даромъ, даромъ ще работятъ, и тѣ, ще станатъ слуги на човѣчеството. Единъ владика не го е турилъ Господь да развежда мѫже и жени. Туй не е Христовото учение, туй не е проповѣдвалъ Христосъ. Сега православната църква трѣбва да различи кое е Христовото учение, кое е съборното учение. Евангелската църква трѣбва да разрѣши, че Христосъ е глава на тази църква, и въ името на тази глава азъ проповѣдвамъ. Надъ тази глава има друга глава, Тя е Богъ. Свѣтътъ с сега на сѫдба, и сѫдбата най-първо ще започне отъ свещеницитѣ, отъ проповѣдницитѣ, тѣ ще го изпитътъ туй.

„Чий образъ е“, казва Христосъ „този“?

Сега, нѣкои ще кажатъ: „Ама тъй като говорите, нашиятъ народъ не може да се подигне“. Какъ ще се подигне вашиятъ народъ? Ако вие ме слушате, азъ ще ви дамъ единъ моралъ, съ който този народъ може да се подигне. Азъ мога да ви дамъ единъ начинъ за копане и оране, и да благословя тази земя да се получи жито много повече, отколкото сега, но се изисква едно сърдце благородно, единъ умъ просветенъ, а не единъ опороченъ умъ, какъвто е сега, дидактически, да се надхитряваме. Не, не, ние имаме и други едни доказателства. Ако азъ съмъ сега като всички други проповѣдници, които казватъ, че съмъ на кривия пѫть, ще седна да имъ доказвамъ противното, но азъ ще имъ кажа: Братя, елате, най-първо ще запостимъ, да видимъ кой колко може да издържи. Ще започнемъ всички проповѣдници и свещенослужители въ цѣлия свѣтъ. Ще започнемъ единъ день, два, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, послѣ 20, 25, 30, 35, 40 дни. Мислите ли, като дойдеме до 40 дни, колко владици и колко попове ще останатъ? И тъй, всички онѣзи християни, които вѣрватъ, ще имъ кажемъ: На пость! Понеже сега се спориха главатаритѣ, ще ги видимъ колко дни може да издържатъ. И не само да постьтъ, но слѣдъ като постьтъ, да бѫдатъ весели и бодри. Не да се показватъ привидно такива, но прѣзъ цѣлото врѣме 40 дни като постятъ, да бѫдатъ радостни и весели. Тъй трѣбва да бѫде! На лицето да се не прояви никаква неблагодарность.

И тъй, ще дойдемъ до всички православни, католици, протестанти, да докажемъ коя вѣра е най-права – съ поста. Да кажемъ, че този изпитъ издържаха. Ще кажемъ: не ни костува много да постимъ. Добре, послѣ ще дойдемъ да раздадемъ имането си. Ще започнемъ да даваме: единъ 1,000 лв., другъ – 2,000, трети 5,000 лв., четвърти 10,000 лв., 20,000 лв. слѣдъ като

стане всичко туй, слѣдъ като раздадемъ имането си, тогава ще кажемъ: „Господи, свършихме работата си“. Не, ще взѣмемъ по една мотика, ще идемъ на нивата си, и ще кажемъ: „Елате, братко тукъ, ще разоремъ и ще направимъ ниви, ще посадимъ бахчи и дървета, ще започнемъ съ трудъ, и съ потъ на лицето си ще изкарваме прѣхраната си“. Не само така, не само ще оремъ и копаемъ, но всички трѣби, които се правятъ въ псалмитѣ на Давида, ще ги пѣемъ. Послѣ, онѣзи евангелски пѣсни нѣма въ църква да се пѣятъ, и ние, като излѣземъ, и нашитѣ пѣсни и тѣхнитѣ пѣсни, та онова лозе, онази нива, онази бахча, на които по този начинъ оремъ и копаемъ, знаете ли какви сладки плодове ще дадатъ. Които яде отъ тѣхъ, боленъ нѣма да бѫде. Сега, всички ще кажатъ: „Тия нѣща, това сѫ утопии“. Вчера, казваше единъ приятель, че като спорилъ съ едного, послѣдниятъ казвалъ: „Е, споредъ вашитѣ умове, още два милиона години ви трѣбватъ, докато се разбере този човѣкъ“. Не, туй учение е дошло, можемъ да го приложимъ още сега.

„Чий образъ е този?“

Ние трѣбва да създадемъ единъ новъ образъ. По нѣкой пѫть азъ се спирамъ. Нѣкой човѣкъ дойде, казва: „Кажи ми Истината!“ Азъ се спра, въ себе си се спра. Дойде нѣкой човѣкъ, казва: „Кажи ми лошитѣ чърти“. Казвамъ: „Ти искашъ да ти кажа, дали си добъръ или лошъ човѣкъ.“ Казвамъ: ако слѣдъ като ти кажа погрѣшкитѣ, и ти се приближишъ до Бога, добре, но слѣдъ като ти кажа погрѣшкитѣ и ти се обезсърдчишъ и оттеглишъ отъ Бога, нѣма да ти ги казвамъ. Ти още не си се събудилъ да познавашъ твоето лице. Но, знайте, че у васъ всѣка душа има заложби, дарби, да прѣсъздаде своя образъ. Сега, у всѣка църква се развиватъ извѣстни центрове. Запримѣръ, у православната църква се развива само сърдцето. Отъ това има опасность, отъ тамъ се раждатъ тия анормалности, човѣкъ може да стане фанатикъ. Въ евангелската църква се развива ума, а въ католическата развиватъ сърдцето и волята. Тамъ човѣкъ трѣбва да се подчинява. Военна дисциплина има тамъ. Тѣ сѫ военни, тамъ сѫ хора на волята. Дисциплината на свѣта прѣдъ тѣхната нищо не е. Питамъ: ако се развиятъ нашитѣ сърдце, умъ и воля, ние приближаваме ли се къмъ Бога? – Приближаваме се. Но, ако този умъ е насоченъ въ крива посока, какво постигаме ние? Питамъ: защо сѫ тогава тия борби? Отъ какво произтича тази борба?

Сега, да допуснемъ, за мене нѣкой пѫть може да се произнасятъ много зле. Това с много правдоподобно. Хубаво, азъ съмъ противникъ, но вие помежду си защо не можете да живѣете? Вие владици съ владици защо не можете да живѣете по любовь? Вие свещеници съ свещеници, защо не можете да живѣете по любовь? Коя е причината? Сега, разбира се, азъ не

трѣбва да се занимавамъ съ владици и попове, българитѣ казватъ, че който се занимава съ чужди работи, оголѣва. Но сега, принципално засѣгамъ тази логика, да се види, че въ тази лъжа тѣ искатъ да покажатъ, че Христосъ е съ тѣхъ. Покажете ми лицето на Христа! Азъ го зная това лице, азъ всѣки день съмъ Го виждалъ, изявявало ми се е. Въ това лице има благородство! Влиза въ едно село дѣто живѣятъ три попа и 10-ина души учители. Идва единъ пѫтникъ, похлопва на кѫщата на единия свещеникъ, казва му: „Нѣмамъ мѣсто“. Отива похлопва на кѫщата на втория: „Нѣмамъ мѣсто“. На третия: „Нѣмамъ мѣсто“. Отива прѣдъ домоветѣ на учителитѣ – сѫщо: Нѣмаме мѣсто. Отива най-послѣ при единъ бедѣнъ селянинъ, разказва му всичко. „Заповѣдай у дома на гости, такива сѫ учителитѣ и свещеницитѣ“. Питамъ: Гдѣ е Христовиятъ образъ? – У този бедния българинъ, тамъ е Христовиятъ образъ. Разбирате ли? Той казва: „Ела, приятелю, ти си мой братъ, азъ не зная това учение, но зная какъ да посрещамъ странници, и да ги угощавамъ“. Питамъ сега: Каква е задачата на всинца ни? Ние нали трѣбва да внасяме миръ въ свѣта? Нали трѣбва да бѫдемъ изразители на Божията Любовь? Но нѣкой ще възрази, ще каже: „Природата не била мирна“. Не, има извѣстна дисхармония. Тази дисхармония, каквато заварвате, това сѫ останки отъ минали култури. Ако има наследствени чърти, такива извратени чърти, това сѫ останки на човѣшкия животъ. Какъ сѫ се образували въ природата тия планини? Подъ тия планини сѫ заровѣни много човѣшки култури. Едно врѣме земята е била рай, но сега хората, съ своя лошъ животъ сѫ я направили една развалина. Земята не е земя. Господь трѣбва да прѣустрои тази земя. Едно врѣме, седи единъ поетъ и ми казва: „Ахъ, колко е красива тази земя!“ Казвамъ: „Тя е една развалина, но благодарение, че дървета има тукъ-таме, та не се вижда тази развалина, не се вижда всичката грозотия.“ И насъ ще ни казватъ, че земята била красива. Гдѣ е красотата на земята? Азъ бихъ желалъ да ви събуя обущата и тъй боси да походите, да се качите на едно високо планинско мѣсто, да видите каква е тази красота. Казвате за нѣкой изворъ: „Красивъ е този изворъ. Птички весело чуруликатъ, красивъ е той!“ Казвамъ: „Бихъ желалъ да ви съблѣка, че да постоите вие тамъ 2–3 часа“. „Чудни цвѣтя“, казвате. Постоите тамъ между тѣхъ 2–3 часа, да видите нѣма ли да се упоите. Въ природата, въ този образъ има друго нѣщо красиво, което ние не виждаме. Има една невидима рѫка, която прави това съчетание, което ние правилно схващаме. Ние виждаме неща невидими, това е образътъ Божий, Който се изразява въ природата. Нѣкой пѫть природата ни се вижда по-хубава. Нѣкой пѫть слънцето, небето ни се виждатъ по-хубави, по-свѣтли, нѣкой пѫть ни се виждатъ мрачни. Питамъ: Ставатъ ли тия промѣни въ природата? – Не. Това е образътъ Божий. Другъ единъ образъ има, който постоянно дѣйствува. Това е Божествениятъ образъ. И когато ние не живѣемъ добре, хвърляме една сѣнка, и този образъ го виждаме мраченъ и сериозенъ. Спрешъ се при

едно дърво, то ти казва: „Слушай, ти защо взе кравата на онази вдовица, тя плаче, знаешъ ли това?“ Спрешъ се при нѣкой изворъ, той ти говори: „Слушай, ти пиешъ отъ мене, но онзи день ти обра брата си и го уби, азъ съжалявамъ, че влизамъ въ тебе“, Но, азъ съмъ жаденъ. Ти като пиешъ отъ този изворъ, върнешъ се дома, казвашъ: „Съвестьта ме бори“. И сега, като се върнемъ, казваме: „Съвестьта го бори – това-онова.“

„Чий образъ е този?“

И послѣ, философствуватъ, какво нещо е съвесть, това-онова. Тия мисли, който сега ни занимаватъ, тия желания, който сега ни занимаватъ, тия дѣйствия, който сега ни занимаватъ, на кого сѫ тѣ? На Бога ли сѫ? За примѣръ, азъ не съмъ срещналъ още едно общество, дѣто хората, като нѣкои стоици да стоятъ, да гледатъ съ снисхождѣние на другитѣ. Даже у най-религиознитѣ хора виждамъ едно користолюбие. Казвате: „Той не знае да говори“. Ами кой знае да говори? „Той не е идеаленъ“. Ами кой отъ насъ е идеаленъ? Знаете ли какво азъ разбирамъ, когато имамъ онзи Божественъ миръ, онова Божествено благоволение, онази висша Любовь, онази висша интелигентность, и когато азъ чувствувамъ, че съмъ въ връзка съ васъ, и вие сте въ връзка съ мене?

Сега, като ме слушате, вие казвате: „Покажи ни единъ начинъ, какъ да подобримъ живота си, какъ да добиемъ хлѣбъ?“ Нѣма защо, не е въпросътъ за хлѣба! Хлѣбътъ е осигуренъ, въздухътъ е осигуренъ, водата е осигурена, кѫщитѣ ви сѫ осигурени, всичко ви е осигурено.

Христосъ казва: „Чий е този образъ?“ – На Кесаря. Дайте го на Кесаря! Ако моятъ образъ е свещенъ, божественъ, азъ всѣкога ще го покажа, ще го дамъ въ изобилие, да видите какъвъ е Божествениятъ образъ. Този образъ се напечатва навсѣкѫдѣ, нищо нѣма да се изгуби отъ него. Той нѣма да се изгуби никога. Азъ ви казвахъ въ единъ мой преводъ, че законътъ въ другия свѣтъ е такъвъ; въ другия свѣтъ нѣма кражби. Каситѣ на хората тамъ сѫ отворени, и хората, отъ тукъ, които отиватъ за онзи свѣтъ, като надникнатъ тамъ, видятъ една торба, скриватъ я. А онѣзи тамъ, видятъ ги, и се подсмиватъ. Тѣ отидатъ на нѣкое скрито мѣсто, оставятъ я тамъ. Послѣ, тя се дигне прѣзъ въздуха, и отиде на мѣстото си. Десеть пѫти се дига и слага. Вашиятъ образъ, накѫдѣто и да отивате, той е Божественъ. Вие ще го видите въ всѣки вашъ животъ. Казвате: „Какъ ще може толкова много души да живѣятъ заедно?“ Да, всички човѣшки души, 60 милиарда сѫ тѣ, всички могатъ да се съператъ, да живѣятъ въ една черупка, и да бѫдатъ всички щастливи. Всички тия души могатъ да се разпръснатъ въ цѣлия космосъ, и слѣдователно, тѣ знаятъ законитѣ да се разширяватъ и смаляватъ. Човѣкъ, който има туй знание, това е вѫтрѣшна хармония. Ти

можешъ да се смалишъ и да бѫдешъ щастливъ, а можешъ да се разширишъ и да бѫдешъ нещастенъ. Не, ще бѫдешъ щастливъ и въ едното, и въ другото състояние.

И тогава, казва Христосъ: „Чий е този образъ?“ Вижте какъвъ е образътъ на единъ вълкъ! Ние ясновидцитѣ виждаме, човѣкъ отвънка има човѣшки образъ, а отвѫтрѣ – нѣма, не е съ човѣшки образъ. Ние мълчимъ. Сега, това състояние, за въ бѫдеще, ще дадемъ, за примѣръ, фотография на единъ владика, или на който и да е, отвънка ще фотографираме лицето му, туй благородното, а отвѫтрѣ астралното му лице ще е като на вълкъ. Отвънка благовиденъ, а астралното му лице, като на вълкъ, като на една котка. Вие ще кажете: „А“! Е, отивате въ този свѣтъ, ще си видите фотографията. Не само тѣ, но и вие, и който и да е.

„Чий е този образъ?“

И разбира се, нѣкои седятъ, казватъ: служатъ на Господа. Но, да се служи на Господа, знаете ли какво е това? Когато дойде до васъ, да нѣмамъ абсолютно никаква задна мисъль да ви използувамъ; да имамъ всичката тази любовь; като ви видя, да ви пожелая всичкото добро, и ако у васъ не се е събудило съзнанието да се помоля за васъ, да кажа: „Братко, слушай, отвънка си много красивъ човѣкъ, но отвѫтрѣ не си“. Най-първо, ти не можешъ да превърнешъ вълка. Вълкътъ, ако знае законитѣ, не може да се превърне въ човѣкъ, но той трѣбва да се превърне въ овца. И Христосъ казва: „Вълкътъ трѣбва да се превърне въ овца, а послѣ, овцата постепенно ще се превърне, ще добие човѣшки образъ.“ И дѣйствително, като разгледаме главата на вълка, вълкътъ си има отбѣлѣзани мѣста, че е вълкъ. Благодарение на това френолозитѣ иматъ голѣма заслуга. Тѣ като взѣматъ единъ черепъ, напълно могатъ да опишатъ чъртитѣ и способноститѣ. Въ Англия, въ Америка има много такива френолози. Които искатъ, нека отидатъ въ Америка, азъ ще имъ дамъ адреситѣ. Ще имъ дамъ моитѣ показания, затворени въ единъ пликъ, понеже прѣдварително нѣма да ми вѣрватъ, и ще имъ кажа: „Идете въ Америка, въ Германия, въ Англия, въ Италия, въ Индия, навсѣкѫдѣ кѫдѣто искате и като се върнете, ще сравните тѣхните показания съ моитѣ, и ще видите съгласни ли сѫ“. Науката навсѣкѫдѣ говори едно и сѫщо. И затуй ние се стремимъ къмъ Любовьта. Любовьта къмъ Бога е една велика наука. Най-първо трѣбва да познаемъ Бога въ свѣта, а то значи, че ние трѣбва да развиемъ своето лице, а послѣ ще развиемъ всичкитѣ свои дарби. Художници ни трѣбватъ насъ сега! Гдѣ сѫ онѣзи велики художници? За сега имаме много художници, но знаете ли въ какво седи великото художество? Нѣма човѣкъ, който да е нарисувалъ едно ангелско лице. Христосъ отъ 2,000 години Го рисуватъ, и не сѫ го нарисували още право. Не, образътъ на Христа до сега никой не Го

е нарисувалъ – нерде Шамъ, нерде Багдатъ. Азъ гледамъ образа на Христа и тѣхниятъ образъ, който сѫ нарисували тѣ, но това не е Христосъ, туй е измислилъ художника. Послѣ, въ музиката. Гдѣ е онази музика? Сега е дошълъ въ София единъ великъ музикантъ – американецъ, за великъ минава, той свири много хубаво, много хубава техника има, но при едно развито музикално ухо ще се забѣлѣжатъ, че тамъ има извѣстни дисонанси. Навсѣкѫдѣ това нѣма да го забѣлѣжатъ, но ухото на единъ светия, на единъ ангелъ ще забѣлѣжи тия дисонанси. Значи, има нещо още по-велико. Онази Божествена музика като я чуешъ, ще забравишъ всичко, и като се върнешъ дома си, при жена си, ще кажешъ: „Въпросътъ е свършенъ съ мене, отсега нататъкъ ще служа на Господа, ще се простя съ хората". Апостолъ Павелъ се моли, плака, казваше: „Господи, доста сѫ моитѣ тръне". Най-послѣ, за да му покаже Господь, че му е необходимъ този трънъ, прати го въ третото небе, въ това училище, тамъ да чуе музика, и като се върна, каза: „Око не е видѣло, и ухо не е чуло онова, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ. И отъ сега вече не живѣя въ седмата глава, а въ осмата". И друга песѣнъ пѣе Павелъ.

И слѣдователно, азъ бихъ желалъ, всички вие, като Павла да отидете на небето. Ще кажете: „Може ли?" – Може, всѣки единъ отъ васъ може. Христосъ е готовъ да ви взѣме на небето, да присъствувате тамъ, и като се върнете, като Павла ще говорите. Вие казвате: „Какъ, ти сериозно ли говоришъ, ами че не знаешъ ли, че ние не можемъ да отидемъ? Че послѣ, ние не сме готови!" Какъ, отъ 2,000 години не сте готови за единъ концертъ! „Ние", казвате, „сме много голѣми грѣшници". Това е една измама на черната ложа. Грѣшници, грѣшници! Не, ние сме хора, които любимъ Бога. Нищо повече. Насъ да не ни забавляватъ съ това, че сме грѣшници.

„Чий е този образъ?"

Ние трѣбва да имаме едно правилно схващане за нещата. Ние съврѣменнитѣ хора учимъ една философия, която нѣма нищо общо съ онзи възвишенъ и идеаленъ животъ. Ако азъ взѣма едно житно зърно въ рѫцѣтѣ си, и го милвамъ отъ една страна отъ друга страна, и го цѣлувамъ, мислите ли, че то ще познае моята любовь? Не, това сѫ залъгалки. Мога да го цѣлувамъ, и да го разваля, нищо да не излѣзе отъ него. Любовь от вѫтрѣ! Ето въ какво седи. Ще го взѣма, ще го туря въ хубава почва, ще го залѣя, ще го заградя, ще го поливамъ, и тогава житното зърно ще разбере моята любовь. Щомъ поникне, то ще се зарадва, и ще каже: „Азъ съмъ ти много благодаренъ, виждамъ сега слънцето много добре, колко ти се радвамъ". Сега, нѣкои отъ васъ идватъ при мене, казватъ: „Учителю, искамъ да бѫдемъ щастливи". Казвамъ: „Всѣки отъ васъ може да бѫде щастливъ". Два привъста ще му туря отгоре пръсть. Най-първо, като пилето въ

яйцето, ще прѣтърпите вѫтрѣшни страдания, ще се разпукате, ще си покажете главичката отвънка, нагоре къмъ слънцето. Като у Павла, пропукване ще има, и ще отидете въ небето. Този е истинския образъ, който можемъ да създадемъ. Вие можете да запалите милионъ свѣщи въ църквата, нищо нѣмамъ противъ. Това е само едно приготовлѣние. Може да направите хиляди поклони прѣзъ цѣлия си животъ, това е само едно приготовлѣние. Може да раздадете вашето имане, и това е едно приготовлѣние. Ако въ вашата душа не дойде Този великиятъ образъ на Любовьта, туй велико съзнание, че си въ свръзка съ най-великото, най-разумното, най-интелигентното сѫщество, съ Бога – да съзнаешъ, че въ ума ти, въ душата ти сѫществува само една мисъль, че си въ свръзка съ Бога, тогава, който и да би ти казалъ: Ти ли си този, който можешъ да се мѣришъ съ Бога, ти ще кажешъ въ себе си: „Азъ зная, азъ зная, съ Бога всѣки може да се свърже." Ние живѣемъ въ Бога и се движимъ въ Бога, само че се изисква отъ насъ ние да се пробудимъ, да Го възприемемъ въ себе си, и да имаме туй съзнание.

Ето какъвъ е законътъ. Спрете се, направете единъ малъкъ опитъ, и знаете ли какво ще почувствувате? Сега, азъ казвамъ на онѣзи отъ васъ, които ме слушате: Не се страхувайте, оставете вашата философия, не казвайте че не сте готови, че не сте приготвени. Този методъ е единъ естественъ методъ, това е единъ малъкъ, микроскопически опитъ, но като е вѣренъ той, всичкитѣ други неща вие сами ще си ги намѣрите, нищо нѣма да изгубите.

Вие ще се спрете за една минута въ себе си, и ще кажете тъй: Господи, азъ съмъ готовъ сега да изпѫлня Твоята воля, но ще подразбирашъ тази велика воля, която движи всичко живо въ свѣта. Подъ „Всичко живо въ свѣта", ще подразбирашъ не само хората, но всичко въ свѣта. „Господи, ако съмъ намѣрилъ благодатъ прѣдъ Тебе, въ името на Твоята Любовь, въ името на Твоята Мѫдрость, и въ името на Твоята Истина, нѣка почувствувамъ Твоята радость."

И знаете ли какво ще стане съ васъ? Вие ще почувствувате въ себе си единъ свещенъ трепетъ, такъвъ, какъвто никога не сте почувствували, и ще олекнете. Като излѣзете навънка, всички онѣзи утайки на умраза, на съмнения, на раздори, всичко туй ще слети отъ васъ, и вие ще се усѣтите възродени, ще бѫдете готови за всѣка една работа. Ако ти си богатъ, ще кажешъ: „Сега зная какъ да живѣя".

Сега, не искамъ да си играя съ чувствата на никого. Тия чувства сѫ свещени, и когато човѣкъ има тия чувствувания, тѣ сѫ най-свещенитѣ чувства, които човѣкъ може да опита. Това е идеалътъ, къмъ който можемъ да се стрѣмимъ; той е, който може да обнови всичкитѣ млади. Ами че тъй!

Вашитѣ лица трѣбва да бѫдатъ девствени. Вие, като се върнете дома, обърнете се, огледайте се, дали имате тия девствени лица, тази девственость, тази чистота – не какво сте били, а какво ще станете. Вие можете да станете девствени въ единъ моментъ. Кажете: „Господи, тури ме въ твоята топлина отъ 35 милиона градуса на Твоята Любовь“. И Господь, като те потопи въ този огъни, ти ще бѫдешъ чистъ, като кристалъ, и нѣма да има помѣнъ отъ твоитѣ грѣхове, и всичкитѣ твои дѣйствия на миналото ще изчезнатъ. Ще бѫдешъ тогава една мома или единъ момъкъ на 33 години, който ще знае да разрѣшава всички велики въпроси. И тогава нѣма да плачете. Нѣкому се счупила колата, плаче. Минаватъ покрай него: Е, хайде тогава да му съберемъ малко пари. Минаватъ други – утѣшаватъ го. Минавамъ азъ: Какво има, братко? – Не плачи, дай триона, изваждамъ теслата си, започвамъ. Казвамъ му: Не бой се, нѣма какво да се плаче, въ половинъ часъ ще се поправи твоята кола, ще тръгне. Нѣма защо да се плачи. Който не знае да поправя, той ще плаче. Не, ще взѣмешъ триона, и ти, и онзи, ще я поправите. Вие, като се обръщате къмъ Бога, плачете ли? Ще се плачи. Има нѣкои, които не сѫ разбрали туй изкуство да плачатъ. Не, има единъ свещенъ плачъ. Това не е подигравка. Той е плачъ – какъ да не сме знаяли тази велика Истина! Гдѣ е тази велика Истина?

И азъ се обръщамъ сега къмъ васъ: слушайте, младо поколение, герои се изискватъ сега отъ васъ! Азъ бихъ желалъ сега отъ васъ да се създадатъ моми и момци съ диамантена воля и кристални добродѣтели. Сега съ всинца ви искамъ да направя единъ опитъ, да ви потопя въ 35 милиона градуса на Божествената Любовь, и като се върнете, да покажете на всички тия религиозни хора, на този народъ, какво нещо е религия, и какво нещо е животътъ въ Бога. И единъ день, като извадя тия младитѣ, ако сѫ живи тия старци, ще ги посетя, да ги видятъ. И тия 16 души владици и тѣхъ ще ги туря на този 35 милиона градуса огънь, и като ги извадя, ще ги питамъ: Кой владика си ти? Нѣма да има нито софийски, нито видински, нито варненски, България ще остане безъ владици. Ние страдаме отъ много владици. Намъ ни трѣбва само единъ владика – владика на Любовьта. Единъ свещеникъ ни трѣбва, а всички други ще бѫдатъ братя. Нищо повече!

Това е учението, което Христосъ проповѣдвалъ. Христосъ, Който е живъ, това е проповѣдвалъ, не иска да лъжа.

Сега, моятъ тронъ с малко… това показва, че трѣбва да се въодушевимъ да дадемъ на свѣта единъ тронъ, всички може да се претопимъ. Сега туй нѣма да стане на сила. Нѣкой отъ васъ, понеже ви обичамъ, нѣма да се поцѣремоня, ще ви взѣма, и хайде вѫтрѣ въ ретортата. Въ туй отношение вие може да плачете, но нали искате? Азъ зная, ще го направя, и ще ми

благодарите. Туй учение, което ние проповѣдваме, поставяме го на единъ реаленъ опитъ. То е вече за онѣзи напрѣднали души въ които съзнанието се развило. Не искамъ нѣкои отъ васъ да се оплакватъ. Азъ искамъ, мѫже и жени да се обичатъ. Запримѣръ, азъ взѣма мѫжа и го туря въ 35 милиона градусенъ огънь на Божията Любовь. Ние проповѣдваме една Любовь, която може да преобрази всичко, да разрѣши всички мѫчнотии на сегашния животъ. Съ този огънь ще направимъ нещо отъ него. Нѣма ли тази топлина… Ние проповѣдваме една Любовь, която може да разрѣши всички мѫчнотии, които сега сѫществуватъ. Чудно е! Нѣкои идватъ тукъ и казватъ: „Заблудиха ни насъ!“ Не, вие доброволно се заблудихте. Ако нѣкой се е заблудилъ, ако нѣкой се е ощетилъ, нѣка дойде, и ако има щета, ще му платимъ. Ако колата му се е счупила, ще я направимъ. Ние проповѣдваме едно Божествено учение. Не само азъ го проповѣдвамъ това, то се проповѣдва отъ хиляди, хиляди сѫщества, невидими за васъ. Какъ да ви го докажа това? Ще кажете: „До тукъ хубаво проповѣдваше, но отъ тукъ нататъкъ: “Нѣкой пѫть, като проповѣдвамъ, не засягамъ тозъ въпросъ. Лѣкаритѣ ще кажатъ: „Ето, мръдна му се дъската“. Знаете ли, като казвамъ, „мръдна“, на какво мяза? То ще мяза, имаше единъ разказъ за единъ проповѣдникъ, който като проповѣдвалъ, обичалъ да прѣувеличава нещата. Единъ день разказвалъ за Самсона, който хваналъ 300 лисици, и ги върzалъ двѣ по двѣ за опашкитѣ, като имъ турилъ по една свѣщъ. Казвалъ: „Опашкитѣ на тия лисици били дълги, имали по три метра дължина.“ Турилъ той единъ свой приятель близо до себе си, та като говори, да го корегира. Казвалъ: „Три метра дължина“. Приятельтъ му само си помръдвалъ пръста, и той скъсявалъ. Скъсявалъ, скъсявалъ, дошълъ да половинъ метъръ дължина, на опашкитѣ. Казва: „Повече нѣма да скъсявамъ“. Не, ние не казваме, че 3 метра сѫ дълги опашкитѣ имъ. Питамъ ви: Вие забѣлѣзали ли сте психологически слѣдния фактъ? Тръгнете отъ дома си, връщате се. Защо? Нали сте рѣшили? – Върналъ ви е нѣкой отъ пѫтя. Легнете да спите, нѣкой сънь ви дошълъ, стрѣскате се, не можете да спите. Казвате: „Сънувахъ единъ лошъ сънь“. „Ами че какъ тъй?“ Ти такъвъ човѣкъ, такъвъ юнакъ, отъ сънь плашишъ ли се? Значи има нещо, което те плаши? Има нещо, въ свѣта по-силно, отколкото съврѣменния човѣкъ.

Казва Христосъ: „Чий е този образъ“?

Сега Христосъ се обръща и пита: Чий е този образъ, на Бога ли е?

И азъ бихъ желалъ, между насъ, всички ние да имаме този образъ.

Азъ бихъ желалъ всички онѣзи хора да се познаемъ само по дадената дума. Кажешъ нещо – да бѫде точно тъй, както Богъ е точенъ. Да бѫдешъ

справедливъ, тъй както Богъ е справедливъ. Да бѫдешъ чистъ, тъй, както ангелитѣ сѫ чисти. И да бѫдемъ тъй готови за работа, както светиитѣ сѫ всѣкога готови.

Сега, всичкото заблуждѣние е тамъ, че ние седимъ и чакаме любовь единъ отъ другъ. Не очаквайте любовь единъ отъ другъ. Отворете сърдцето си къмъ Бога, понеже Богъ живѣе и тогава Той ще се прояви въ хората. Защото хората, това сѫ множеството на Бога, а вие, за да разбѣрете хората, трѣбва да търсите Единния. Богъ живѣе въ хората; Богъ се изявява на хората като множество, а ние, за да разбѣремъ множеството, Бога, трѣбва да търсимъ Единството. И като Го намѣримъ, само тогава, като хора, ще можемъ да се разбѣремъ.

Сега, азъ се приближавамъ къмъ васъ чрѣзъ Бога. Азъ, като ви гледамъ нѣкой пѫть, много добре разбирамъ вашето положение. Запримѣръ, нѣкой пѫть ви казвамъ да си раздадете имането. Азъ зная на какво ще се изложите вие. Че нѣкой отъ васъ, като раздаде имането си, ще му мръдне дъската. Че за това се изисква мислене, мислене, мислене и чувства цѣла нощь. Не е само да го направишъ. Въ замѣна на това се изисква и друго нѣщо да се даде. Защото, Павелъ казва: „Ако раздамъ имането си, а Любовь нѣмамъ, нищо не струвамъ“. Като придобиешъ Любовьта, само тогава раздай имането си. Щомъ дойде Любовьта, ти ще раздадешъ имането си, защото Любовьта струва повече, отколкото всичкото имане. И тогава ти може да си най-богатия човѣкъ въ свѣта. Знаете ли какво ще е, ако придобиете Божията Любовь? Знаете ли, че ако азъ дойда при васъ съ Божията Любовь, и вие имате автомобилъ отъ желѣзо, като го пипна, ще стане само злато. Пипна една вилушка, само злато става. Но ние имаме и друга сила, че като пипна златото ви, ще стане на желѣзо. Да, можемъ да прѣвръщаме нещата. Та, сега, онѣзи мислятъ, че ние, които проповѣдваме това учение, нѣмаме сили. Не, ние всичко можемъ да направимъ, но не искаме да си служимъ съ орѫжия. Това с най-глупавото нещо. Има неща по-силни отъ орѫжията, това сѫ мислитѣ, чувствата, волята. Съ тѣхъ можемъ да воюваме, но така нѣма да се биемъ. Свѣтътъ нѣка воюва по този начинъ, не ги обвинявамъ тѣхъ. Но, казвамъ: Онѣзи, които поддържатъ Христовото учение, тѣ да поддържатъ войната, този глупавъ начинъ за воюване – това е непростима грѣшка.

„Не убивай“ – казва Моисей. А Христосъ казва: „Всѣки , който и да е, не само не убивай, а въ мисъльта си да се не гнѣви на брата си“. Ние казваме: „Въ сегашното врѣме ние ще хранимъ къмъ брата си най-възвишенитѣ и най-благороднитѣ мисли и чувства.“ Това не е упрѣкъ. Ще кажете: „Тъй като казвашъ, осѫждашъ ни“. Не, това е едно правило, което важи и за мене, и заради васъ. Богъ, който е създалъ свѣта, иска да живѣемъ по този

начинъ – въ миръ и съгласие. Не живѣемъ ли тъй, Той е тъй строгъ, Той ни подвѣжда подъ единъ кармически законъ, и който не спазва закона, който е прѣстѫпилъ, съ милиони години може да изкупва тия грѣшки на своето минало.

„Чий е този образъ?“

Сега, ние трѣбва да се обърнемъ и да потърсимъ образа на Любовьта. Този образъ като влѣзе въ насъ, ние ще имаме миръ.

Сега, колко отъ васъ сте готови да влѣзете въ тази топлина? Ще кажете: „Готови сме вече“. Да, азъ вѣрвамъ, че сте готови, но не сте точни. Ако закъснѣете половинъ минута, ще изгубите условията. Въ този огънь ще влѣзете точно на врѣме, и точно на врѣме ще излѣзете. Има светии, които сѫ живѣли по 20 години въ пустинитѣ, и сѫ молили да намѣрятъ този промѣждутъкъ, да намѣрятъ тѣхното врѣме, да влѣзатъ въ този огънь. Небето се отваря и затваря, и като се отвори, нѣма много да мислишъ, ще влѣзешъ, ще влѣзешъ и паша ще намѣришъ.

„Чий е този образъ?“

И пакъ ще остане мисъльта у васъ: дали туй нещо, което се разправя е вѣрно или не? Направете опита, който ви казвамъ. Нѣма нищо по възвишено, по-идеално отъ това, човѣкъ да се свърже само съ една майка, да преживѣе това, и всичкиятъ му животъ ще бѫде осмислѣнъ. Като се върне на земята, земниятъ му животъ ще бѫде осмислѣнъ, и прѣзъ цѣлиятъ му животъ неговото лице ще свѣти, и ще каже: „Да, азъ зная, азъ бѣхъ на едно мѣсто, и никога нѣма да изгладя тази картина.“ Който има тази картина, ще приеме този образъ. Има ли този образъ вѫтрѣшно, той ще приеме тази картина. Имаме ли този образъ, ние сме идеални. Азъ питамъ: Същото нѣщо не е ли, я вижте онзи момъкъ, който носи образа на своята възлюблена, колко е кротъкъ, милъ навсѣкѫдѣ. Рано става, пише поезия, музика учи. Ами че той носи образа на една мома! Мислите ли, че когато Богъ влѣзе, че Неговия образъ нѣма да произвѣде по-велики неща въ душата. Има друга сила по-велика отъ това! И когато момата търси Любовьта, тя търси този свещенъ образъ. И когато момъкътъ търси Любовьта, той търси този свещенъ образъ. Всинца ние търсимъ този свещенъ образъ. Ще кажете: „Да, този образъ е на моя възлюбленъ, възлюблениятъ на моята душа. И като го имашъ, животътъ е свещенъ; и като го имашъ, животътъ е радость, животътъ е песѣнъ, музика, богатство. Нѣма ли този образъ…“

Придобиете ли този образъ, стомахъ нѣма да ви боли, глава нѣма да те

боли, ишиасъ нѣма да имашъ, сърдцебиене нѣма да имашъ, изкривяване на гръбнака нѣма да имашъ, подлудяване нѣма да имашъ. Хората подлудяватъ. Защо? – Защото нѣматъ този образъ, свѣщениятъ образъ трѣбва да се придобие отъ всички! Трѣбва да се проповѣдва сега тази положителна, Божествена наука.

Ето, азъ зная, че въ скоро врѣме въ България, четири хиляди и четиристотинъ и четирдесеть и четири души още прѣзъ тази година ще влѣзатъ въ този свещенъ огънь, и когато тѣ влѣзатъ и излѣзатъ, България ще мяза, знаете ли на какво ще мяза? Ще мяза, азъ ще спра тукъ, ще замяза на нѣщо. И тѣ като влѣзатъ, слѣдъ тѣхъ ще се отвори друга една врата и други ще влѣзатъ. Слѣдъ тѣхъ – други. Ще почнатъ. Тия българи, които влѣзатъ и излѣзатъ, като се връщатъ назадъ; да ги видите! Ще кажатъ: „Това сѫ то българи!“ Кои българи? – Които сѫ минали прѣзъ 35 милиона градуса на Божествената топлина.

И сега, азъ ви поздравлявамъ, между васъ има нѣкои, които скоро ще минатъ прѣзъ този свещенъ огънь, и като го опитатъ и се върнатъ, азъ ще ви кажа, както Христосъ каза на Петра: „И ти като се обърнешъ, утвърди твоитѣ братя, обърни ги“. „Чий е този образъ“? Този образъ е свещения образъ на Нашия Баща, Който ни е далъ вечния животъ. Той е свещения образъ на онази велика и безгранична Любовь и Той е свещениятъ образъ на онази велика и безгранична Мѫдрость, Той е свещениятъ образъ на онази велика неизказана Истина, Която озарява всичкия животъ въ себе си, и радва не само насъ, но и цѣлото небе, радва и сърдцата на всички ангели. Това е онзи образъ на туй новото възкресение. Всички ще се стремите, и у васъ ще има всичкото желание. Смелость и рѣшителность!

И запита Христосъ: Чий е този образъ?

Образътъ на този свѣтъ прехожда, а образътъ Божий влиза въ свѣта!

Сега, азъ поздравлявамъ тия 4,000 и 400 и 40 и 4 души!

Бесѣда, държана на 15 априлъ, 1923 г. недѣля, 10.30 ч. с.

1923_04_15 Окултна медицина

ОКУЛТНА МЕДИЦИНА

(Прочете се резюмето върху „Произхода на музиката“.)

(Прочетоха се няколко теми върху „Произход на мисълта“.)

За следващия път ще пишете върху темата „Произхода на религиите“.

Упражнения:

1.

Прострете дясната ръка напред. Дръжте я в това положение 5 минути, без да се движите. Ще концентрирате ума си към ръката.
2.

Поставете двете си ръце пред гърдите, като допирате големите си пръсти. Постепенно ще отдалечавате ръцете си настрана, като че ли срещате голямо съпротивление. По същия начин бавно ще поставите ръцете си пак отпред гърдите. Не бързайте, имате голямо съпротивление насреща си. Когато разтваряте ръцете си, поемайте дълбоко дъха си. Това упражнение ще направите няколко пъти.

След това, както са били ръцете отпред на гърдите, простирате ги напред, като се допират с показалците си.

Отпред гърдите, ръцете се изправят нагоре, пак с допрени пръсти. (Няколко пъти, ритмично, но по-бързо.) Най-после, ръцете настрани, отпред на гърдите. (Няколко пъти.)
3.

Едно – дясната ръка нагоре;
Две – дясната ръка надолу;
Три – лявата ръка нагоре;
Четири – лявата ръка надолу.

(Това упражнение се направи няколко пъти.) Тия упражнения можем да ги правим на открито.
4.

Прострете лявата ръка напред, а дясната сложете на лявото рамо.

Прекарайте леко дясната ръка по продължение на лявата и после я поставете успоредно на лявата. След туй лявата ръка се слага на дясното рамо и се прави същото, каквото дясната ръка. (Това упражнение се направи няколко пъти.)
5.

Двете ръце настрани, после нагоре над главата, надолу покрай главата – обливане. (То се направи няколко пъти.) След туй ръцете се поставят на гърдите, като се изговаря три пъти сричката „ху“.

(Всички упражнения извършихме седнали.)

Има ли някакво упражнение за вечерно време? – Последното упражнение беше „Бог е светлина, ангелите са топлина, а всички хора са доброта“.

Упражнение:

Това упражнение ще бъде за една седмица. Всички ще го изпълняват само вечерно време, точно в 10 часа преди лягане. То ще се прави по следния начин: ще седнете комфортно на стола си, а който иска, може и на земята – ще прекръстоса краката си. Ще се обърне на изток, ще застанете спокойно. И в туй спокойно състояние веднага ще отправите ума си към далечния запад. Ще наблюдавате дали като препращате ума си, ще видите някоя светла точка или някое светло огнище, което да привлече вашия ум. Тъй ще проектирате ума си, ще почнете по права линия. Гледайте какво ще забележите. След туй ще обърнете ума си на юг. Пак ще го проектирате по права линия. Пак ще забележете дали има някаква светлина, която да привлича ума ви. После, ще обърнете ума си на север и ще забележите има ли някоя точка там. Накрая ще спрете на изток и ще свършите упражнението.

Ще видите към коя от четирите страни на Земята светлината е по-голяма: към запад, юг, север или изток. По 10 минути ще правите упражнението, един опит ще направите на вашия ум. Сложете по 2 или 3 минути за всяка страна. Всичко 12 минути: три на запад, три на юг, три на север и три на изток. Ще се стараете да бъдете точни. Ние ще започнем с точността. И излетите ще правим точно. Това упражнение ще правите точно в 10 часа. Вкъщи ще го правите. От тази вечер може да започнете.

Сега аз ще ви кажа: Онези, които остават на особено мнение, които няма да правят упражнението, нека седят вън, защото всяка мисъл, че не мога, противодейства. Онзи, който не може да прави упражнението, да не влиза, да си каже още сега, защото става разкъсване. А онези, които обещаят – да

бъдат точни. Защо? – Когато правите онези окултни упражнения в Школата, и от невидимия свят взимат участие. Тия същества ви дават благоприятни условия. Невсякога може да ви се дадат тези упражнения, защото със силите на Природата не може да разполагаме всякога. За всяка сила, която се употребява, се води сметка. Нещата не са в излишък, но не са и в недоимък. Всяко нещо трябва да се използва разумно.

Сега за пример вие имате толкова кашлица. Аз бих желал да зная колко души от вас имат кашлица. Защо страдате от кашлица? – Гледам, постоянно пиете студена вода, и то тъй, както не е позволено да се пие. Всички ученици ще пиете водата на глътки. Никой от учениците няма право да вдигне чашата със студена вода и да я изпие изведнъж. Туй ще имате за правило! Ще се учите на търпение. В туй отношение кокошките са по-умни. И кокошката дава пример. Кокошката пие много добре. Млекопитаещите защо страдат? Те смучат, смучат водата изведнъж и умират. А кокошката – глътне, спре, глътне, спре. Ако те страдат, то е благодарение на това, че някой път им дават нечиста вода, от която умират. Иначе тъй, както пият водата, те не биха страдали. Тук като сте, можете да пиете по една студена вода, но всеки трябва да си носи по една чашка. Пък като влезем в нашия салон, самоварите ще се сложат и ще избегнем кашлицата. Първото нещо: ще има топла вода в изобилие.

Природата е жива, тя не е механична. В Природата механическо дишане няма. Тя е органическа и съзнателна. Изисква се и у нас съзнанието ни да е будно, сърцето ни да е будно и волята ни да е будна. Природата долавя всичко и щом не се подчинявате на нейните закони, тя ще ви научи как да пиете вода. Ние имаме пример, гдето от малки работи стават големи пакости. Отива един приятел, който се помина сега, при един зъболекар да му вади зъба. Заболи го, иска да се отърве от тази мъчнотия. А този зъб трябва да го боли. Той трябва да изтърпи това наказание, но не можа и плати с живота си. Лекарят потегля зъба, счупва го. Изважда го най-после, но инструментът бил нечист, инфектира се мястото, подува се. Вика други лекари, нарязват го и го изпращат на онзи свят – заради един зъб. Този човек не трябваше да си вади зъба. Сега и вие понякога искате да избягате от страданията. Аз ви казвам: Малките страдания приемайте на драго сърце! Бягате ли от тях, ще дойдат по-големи страдания. Понякога се яви у вас кашлица. Сложете волята си в действие. Борете се с кашлицата. Ето как се лекува кашлицата: веднага пратете в дробовете си светлина. В гърлото пратете портокалените лъчи, после сините, зелените. Прекарайте ги, какво ще ви коства? Кашлицата всякога детонирва организма на човека. По този начин ще се ускори лекуването. Гледайте да я стимулирате. Кашлицата е жива, кажете ѝ да излезе, да ви напусне. По този начин ще упражнявате волята си. Трябва да покажем, че ума има сили да лекува. Ако с ума си ние

не можем да лекуваме, къде е силата ни? Ще гледате да упражнявате ума си. Сега аз забелязвам, някой ваш приятел, заболи го крак, веднага при лекаря и той бърза да направи инжекция. При лекар в краен случай се отива, а първа помощ ще си дадете вие. Няма защо да бягате при лекаря. Вие сте ученици, заболеете ли, дава ви се задача, лекарят няма да реши задачата за вас. Ако той трябва да я реши, той ще ви прати на онзи свят. За пример заболя този наш приятел, като го заболя зъбът – можеше да си сложи компрес и щеше да се спаси. Инфекция станало! Можеше да му поставят млечен компрес и инфекцията щеше да спре. Или той можеше мислено да огради зъба си – инфекцията щеше да спре. Може да направите опит: имате един цирей, появил се на бута ви, на дебелото месо. По-нагоре се образува друг. Вие ще кажете на втория: „Ти ще излезеш преди първия" – и той ще излезе. Ние имаме опит. Тук една сестра синът ѝ имаше цирей. Първият път му направиха операция и цели два месеца се лекува. После вторият път като се явиха циреи, направиха тъй, както казах – през първия излязоха. По този начин минаха много лесно. Тия два цирея са като скачени съдове. На втория ще кажеш: „Моля те, през тази отворена врата ще излезеш". Ако не му кажеш това, той ще направи втора врата. После ще дойде трета, четвърта, ще надупчат тялото ти. Колкото циреи се зародят, кажи им да излязат през първата врата.

После друг опит може да направите. Имате треска. Вие може да покажете на тази треска едно място откъде да излезе. Можеш да ѝ кажете да излезе някъде зад ухото в едно малко цирейче или на устата отстрани. Той стават тези работи. При болестите се задържат известни нечистотии, които може да излязат по един правилен начин. У вас някой път се зарежда страх и вследствие на това се явяват много неприятности за малки работи.

Всичко туй е първата помощ, която трябва да дадете на себе си. Заболи ви гърлото, простинали сте, веднага си сложете един млечен компрес или от маслини. Аз ще ви препоръчам един друг лек. Ще вземете квас, ще направите тархана, ще турите изобилно черен пипер, тъй, да ви текат сълзи. Щом ви заболи гърлото, вземете туй, хем тарханата хубава, хем лековита. Като ядете тарханата, този чер пипер ще образува едно голямо сгорещяване. Той е едно хубаво лекарство, антисептично. Едновременно ще имате едно приятно ядене, а при това и лечебно. Ако някой страда от нещо, простудил се, вземете тархана един, два, три пъти наред и ще избегнете много усложнения. И тъй, ще знаете: или млечен компрес, или компрес от маслини, или тархана най-после; тарханата ще я ядете топла. Вие сами ще си счукате черния пипер. Не ви препоръчвам да вземете от бакалина счукан пипер; вие сами ще го счукате. Тази рецепта няма да я давате навън. Тя е един специалитет. Ако вия е изнесете навънка, лекарите ще се хванат за корема от смях, ще кажат: „Бива, бива, ама такова голямо

невежество!“ Вие ще направите опит един, два, три пъти, на децата си ще направите опит, на някой ваш приятел, ще им кажете: „Имате ли квас?“ Да направите тархана, опитайте и вижте как действа тя. Ще има изключения, гдето навсякъде тя не ще може да лекува. Не казвам, че във всички случаи лекува. Някъде 50%, някъде 75% може да лекува. В употребата на всички лекарства умът трябва да играе важна роля. Едно правило спазвайте: щом направите тарханата, ще мислите за нея, че действа добре. Ако вашият ум е разтревожен и си кажете: „То няма да ми помогне“, и в ума си имате друго лекарство, вие ще си противодействате Киселото изобщо отнема възпалението, действа успокоително малко. А пък черният пипер действа сгряващо. Българите изобщо турят черен пипер, масло и спирт, някой път турят камфор и с това лекарство разтриват.

Колко души страдат от кашлица сега, я пребройте! – 19. Тази кашлица може да я премахнем вътре в 24 часа, но трябва да се образува една абсолютна хармония. Тази кашлица показва, че между вас няма хармония. Но ако ми обещаете, че в един месец отгоре ще въдворите хармония, ще пратим тока. Законът е такъв: не мислете за болните хора – нищо повече! Изхвърлете всички болни хора от ума си. За болните хора не мислете. Мислете за здрави хора, за здравата Природа.

Е, добре, сега вие, болните, слушайте ме! Аз ще оставя здравите, с вас, болните, ще се занимая. С вас ще се позанимая ден, два, да видя дали сте послушни. След като си направите упражнението през тази седмица, тогава 10 минути ще дойдете вие, всички кашличави, за лекуване. Ще видим следващата седмица колко ще оздравеят. Най-първо ще отправите ума си, ще се съсредоточите, да видя дали ще се излекува вашата кашлица. Ще употребите по 10 минути в продължение на 7 дни. Ще видим може ли да проработи този ток за лекуване на кашлицата ви или не. Онези, които кашлят, ще се молят. Ще кажете: „В името на Любовта, Мъдростта и Истината заповядвам на кашлицата да си иде“. Да иде на работа, понеже тя е влязла като един банкер вътре във вас, на лихви живее. Ще я помолим да си излезе. Всякога кашлицата иде от демагнетизиране на организъма. Демагнетизирането може да бъде частично и общо. Ако един орган заболее, той се демагнетизира; може да се демагнетизира гърлото, дробовете или цялото тяло. Тогава усещаме една голяма слабост и трябва да се възстанови, и трябва да се възстанови магнетизмът на организма. Разбира се, при сегашните условия на живота, както живеем тъй интензивно, има условия да заболеете

После за тия, кашличавите, ще направим една специална екскурзия. Ама слушайте, на всички кашличави казвам: по две ризи ще носите. После,

като идем на Витоша, ще сложите по 20 килограма на гърба си, че като излезете горе, всички ще се изпотите, но трябва един слънчев ден, когато няма вятър. Ще си носим двата чайника, че като идем, всеки ще изпие 2–3–4 чаши топла вода. Всеки ще носи чайниците, ще се редувате.

Ще направим няколко опита, ще видим как ще се излекува кашлицата, но се изисква топло време.

Т. м.

25-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 15 април 1923 г., София.

1923_04_18 Разпределяне на енергиите
лекция пред специалния клас
18 април 1923 г.

РАЗПРЕДЕЛЯНЕ НА ЕНЕРГИИТЕ

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Чете се резюме на темата „Ползата от съня".

Четоха се резюметата на девета и десета лекция от първа година.

Чете се темата „Разлика между съзнание и самосъзнание".

Упражнение: Изнасяне на ръцете встрани. В това положение ще държите ръцете си неподвижно пет минути, като концентрирате мисълта си към тях. След това изнасяте лявата ръка настрана, а дясната движите по лявата, като започвате от пръстите на лявата ръка, дохождате до рамото й, минавате под брадата, изнасяте я настрана, напред и надолу. Същото кръгообразно движение правите и около дясната ръка. Дясната ръка изнасяте настрана, а лявата се движи по нея. Това упражнение се прави няколко пъти ту с дясната, ту с лявата ръка и то първоначално бързо, а после все по-бавно.

Упражненията, които правите, са необходими, за да могат енергиите на вашето тяло правилно да се поляризират. Когато човек не живее добре, енергиите в неговия организъм не могат правилно да се разпределят, вследствие на което в едни части на тялото се натрупва повече енергия, а в други — по-малко.

Енергията в природата иде главно от два източника: от центъра на слънцето и от центъра на земята. Преобладаваща енергия в природата е тази, която иде от центъра на слънцето. Тя е положителна енергия. Когато слънчевата енергия се възприема повече от главата, мозъкът на човека става много активен. Ако тази енергия се поглъща повече от стомаха, тогава стомахът става силно активен. В този случай мозъкът се демагнетизира, отслабва и се явява главоболие. За тази цел излишната енергия от стомаха трябва по някакъв начин да се препрати отново в мозъка. Понякога слънчевата енергия може да бъде съсредоточена повече в

лакътя, в цялата ръка, в лицето и т.н. За да се разпредели тази енергия равномерно по всички части на тялото, необходими са окултни гимнастически упражнения. Когато не можете лесно да заспивате, причината за това е излишната енергия в мозъка. За да се освободите от нея, трябва да правите такива упражнения, чрез които да я отправите по другите части на тялото. Това става по няколко начина: или чрез концентриране на мисълта към върха на носа в продължение на пет минути, или чрез измиване на краката в топла вода, да привлечете част от кръвта в главата да слезе надолу. Натрупването на слънчевата енергия в някои части на тялото в по-голямо количество създава за останалите удове ред болезнени състояния. Изобщо, боледуват тези удове, които са демагнетизирани, т.е. които са лишени от нужното количество енергия. За да се излекуват, мислено трябва да им се предаде необходимата енергия. Когато на някой заболял уд се предаде нужната за него енергия, той оздравява.

И тъй, когато искате да регулирате силите на своите удове, направете следното упражнение: Спуснете ръцете си надолу и концентрирайте мисълта си към центъра на земята. След това вземете тази енергия от центъра на земята и съзнателно я отправете нагоре в мозъка си. Ако не можете да направите това, тази енергия ще ви обсеби и ще се отрази разрушително върху някои от вашите удове. За да не става това вие трябва да отправяте тази енергия не само към главата си, но и към центъра на слънцето. После прекарайте същата енергия към центъра на земята.Тези два вида енергии, тези две течения ще се срещнат някъде. Точката, в която ще се срещнат в човека е под лъжичката. В тази точка вие ще усетите малко топлинка, признак на живот. Ако кръстосването на тия енергии става в мозъка, там ще усетите подем в мисълта; ако кръстосването на тия енергии става в белите дробове, чувствата ви ще се разширяват; ако това кръстосване става в стомаха, ще усещате голям апетит; ако това кръстосване става в мускулите на краката и ръцете, ще изпитате желание за движение. Изобщо, в който уд и да става кръстосването на тия енергии, човек ще почувства в себе си особена приятност и разположение към нещо хубаво. Ето защо човек трябва да изучава мислите и желанията си, да види каква роля играят те в неговия живот, да различава откъде идат — от центъра на земята или от центъра на слънцето.

Като знаете това, от вас като ученици се изисква да контролирате мислите и желанията си. Какво значи да контролирате една мисъл? Да контролирате една мисъл, това значи да проследите направлението, посоката ѝ — отде иде и къде отива, и според разбирането ви или да ѝ дадете път, или да я трансформирате, или да спрете движението ѝ. Затова трябва да правите опити да различавате коя мисъл откъде иде и накъде

отива. Без опити, без приложение вие ще натрупате много необработено знание, което ще ви създаде големи неприятности. Ако се събере много необработено, неприложено знание, енергията на това знание ще се натрупа в задната част на главата, дето са личните чувства на човека. Това излишно количество енергия пък ще наруши равновесието в мозъчните центрове на главата. За да се възстанови това равновесие, част от тази енергия трябва да се отправи в предната част на мозъка. В това отношение мозъкът представлява чувствителни везни, дето се отбелязва най-малкото отклоняване, най-малкото нарушаване на равновесието. Забелязано е, че горделивите хора държат главата си вирната. Защо? — Защото центърът на тежестта на мозъка им е повече в задната част на главата. У философите пък, които работят повече с предната част на мозъка си, центърът на тежестта на главата е повече в предната част на мозъка. Затова именно философите ходят повече с малко наведена глава напред. Те са всякога замислени. У религиозните хора енергията е натрупана повече в центъра, в горната част на главата, дето е религиозното им чувство, вследствие на което те държат главата си изправена. Погледът им е отправен нагоре. За такива хора казват, че са мистични, обичат да съзерцават.

Понеже мозъкът е свързан с всички части на тялото, каквото поляризиране да става в някои негови центрове, то веднага се отразява в съответните органи на тялото, които по такъв начин взимат участие в натрупване на енергии. Като знаете това, вие трябва да търсите начин да пренасяте излишната енергия в организма си от един център в друг или от един уд в друг. Щом постигнете това изкуство, вие ще можете да мислите правилно. С пренасяне на излишната енергия от едно място на друго вие ще развивате волята си. Силната воля прави главата на човека при ушите широка. Човек трябва да работи за усилване на волята си. В това направление той трябва да прави много опити, за да развие в себе си смелост, решителност, самоувереност. Всяко положително чувство придава нещо хубаво на човека. Например, ако религиозното чувство в човека не достига до фанатизъм, то развива благородство в характера. Нормално развито религиозно чувство придава отзивчивост, деликатност на човешкия характер. То кара човека да влиза в положението на своите ближни, да ги разбира и обича. Който не е развил религиозно чувство в себе си, той няма почитание към хората, той се отнася с презрение към бедните, към простите хора.

Следователно работете върху себе си да развивате своите умствени сили, своите чувства. Например, съвестта в човека е във връзка със справедливостта. Колкото по-силно развита е съвестта на човека, толкова по-справедлив е той. Религиозното чувство развива в човека чувство на почитание и уважение на хората. Любовта развива милосърдие, а

милосърдието прави човека отзивчив, състрадателен към хората, снизходителен към слабостите им. Когато разумът е добре развит в човека, той може да разсъждава върху причините и последствията на нещата. Като имате предвид това, всички трябва да работите, да развивате онези чувства и способности в себе си, които са слабо развити. У едни хора разсъдъкът е слабо развит; у други — времето, тактът; у трети — милосърдието; у четвърти — вярата; у пети — надеждата и т.н. Това са все дефекти, които развалят живота ви; те внасят у вас съмнения, колебания, недоразумения, обезсърчаване и т.н. Вие трябва да развивате в себе си положителни качества, за да подобрите характера си. Добрият характер изисква добре развита разсъдливост, въображение, чувство на сравнение, музика. Човек с добър характер подразбира отворен човек, в когото излишната влага се изпарява — да не бъде много влажен, нито много сух. Той трябва да бъде твърд в идеите си, дружелюбен и общителен. Тези качества усилват ума на човека. Човек се ражда със способности и дарби, които са в зародиш, но трябва да работи върху тях да се развиват. Колкото повече човек съсредоточава мисълта си към тия центрове, толкова повече кръв приижда там и те повече се развиват. Кръвта носи със себе си електричество и магнетизъм, които се предават на тия центрове и помагат за тяхното развитие. Когато някои хора остават назад в развитието си, за да се събудят у тях висши морални чувства, те трябва да се заставят да влязат в някакво религиозно или духовно общество. По този начин те ще мислят, ще развиват своите умствени способности. Забелязано е, че когато някои народи останат назад в умственото си развитие, невидимият свят изпраща между тях учени, духовно просветени хора, които да внасят в умовете им тласък към наука, просвета и култура — духовна и умствена. Така е било в 19 в., във времето на Възраждането. Всеки век създава свои хора, творци на нова мисъл, нов живот, които тласкат културата напред и нагоре.

В развитието си съвременната култура върви спираловидно, по един възходящ път. След тази култура, която е култура на петата раса, ще дойде културата на шестата раса, културата на чувствата, на сърцето, която е една от възвишените култури. В тази култура и сърцето, и умът ще могат правилно да се развиват. Ако религиозното чувство у някой човек е слабо развито, той ще потърси няколко души, у които това чувство е силно развито, и ще ги помоли да му помогнат и той да развие това чувство в себе си. Веднага около него ще се наредят четирима души със силно развито религиозно чувство: един отляво, друг — отдясно, трети — отпред и четвърти — отзад. Всеки от тия четирима души ще тури ръката си върху мястото, където е религиозното чувство на онзи със слабо развито чувство и така ще подържат ръцете си около един час. Като продължават този опит една седмица, те ще повлияят благотворно върху онзи, у когото това чувство е слабо развито. Същият опит може да се направи с човек, у когото

разсъдъкът е слабо развит. Този опит се основава на скачените съдове. Хората представляват скачени съдове помежду си, вследствие на което може да стане преливане на енергията от един човек на друг, както се преливат течности от един скачен съд в друг.

В развитието на сегашния живот ние виждаме, че едни хора са учени, други — прости; едни са умни, други — глупави; едни са бедни, други — богати. Коя е причината за това? За изяснение на този въпрос ще приведа следния пример. Виждате един планински връх, от който постоянно се спущат изобилни води, които образуват голяма, пълноводна река, от водите на която се напояват градини, бостани, карат се воденици и т.н. Докато реката тече буйно, около нея кипи живот, развива се и растителна, и духовна култура. Щом реката се отбие, щом ѝ се даде друго направление, животът на това място заглъхва. Значи, дето има изобилно енергия, там животът на човека се развива добре — той има условия да расте и да се развива физически и умствено. Щом тази енергия се отбие, животът намалява. Там се явява недоимък на сили, на условия за развитие.

Определено е строго математически какво количество енергия може да се изразходва за всеки век. Определено е също така какво количество ученици могат да се поддържат от тази енергия. Грамадна енергия се изисква за издръжка на мозъка на тия ученици. Развитието на всеки мозъчен център е свързано с известно количество енергия. В това отношение природата държи точна сметка за енергията, която изразходва. Тази е причината, задето някои ученици не могат да свършат училище. Като дойдат до първи или втори клас, те напускат училище, нямат условия да следват по-нататък. Защо? — Защото другарите им поглъщат всичката енергия и за тях нищо не остава. Те излизат от училището и търсят друг начин за развитие. И наистина, виждате, че някой воденичар работи на воденицата си няколко години, работата му върви добре и той е доволен от положението си. Обаче дойде някой, отбие водата към себе си и воденицата престава да работи. На друго място виждате, че някой си направил бостан покрай една река. Той си направил вадички, през които прекарва вода от реката да напоява зеленчуците си. Утре реката се отбива и бостанът изсъхва.

И тъй, докато имате условия, докато природата е оставила на ваше разположение известно количество енергия, вие трябва разумно да я използвате. Не я ли използвате, друг ще се настани на вашето място. След вас има други, които чакат своя ред. Нищо в природата и в живота не е произволно. Щом можете да използвате разумно това, което природата е определила за вас, вие се намирате в благоприятни условия на живота. Не можете ли да ги използвате, вие се намирате в неблагоприятни условия за

развиване на ума, на сърцето и на волята. Докато имате желание, вътрешен подтик в себе си за работа, вие ще имате възможност да използвате енергията, условията, които природата е предвидила за вас. Бюджетът за всеки човек, за всяко общество, за всеки народ и за цялото човечество се определя от слънцето. Сега слънцето изпраща на земята повече физическа енергия, т.е. днес хората са в състояние да възприемат повече физическата енергия на слънцето, отколкото духовната. В бъдеще, когато шестата раса дойде на земята, хората ще имат възможност да възприемат от слънцето и духовна енергия. Значи, енергиите се различават. Затова казваме, че има физическа, сърдечна, умствена и волева енергия. Като изучавате хората, ще видите каква енергия излъчва от себе си всеки човек.

Сега, като знаете това, не мислете, че каквото пожелаете, можете да постигнете. За всяко нещо се изискват съответни условия. За да се ползват от умствената енергия на природата, хората трябва да знаят как да я привлекат към себе си. За тази цел се изискват огнища, общества от хора с умствени, интелектуални стремежи. Те са в състояние да привлекат тази енергия. В това отношение университетите са такива фокуси, огнища, които привличат умствената енергия на природата. Ето защо, когато студентът влиза в някой университет, той изпитва свещен трепет, подем в своите умствени сили. Той може да се занимава и в дома си, но университетът е мястото, дето умствените сили и способности на студента се запалват и разгорят. В училищата, в университетите умствената светлина е по-голяма, отколкото тази в семейството. Тази е причината, дето децата от най-ранната си възраст се пращат на училище. Ако погледнете на някое училище или на някой университет с окото на ясновидеца, ще видите, че оттам излиза светлина. Колкото по-първоначално и долно е училището, толкова светлината му е по-малка. Най-малка е светлината на първоначалното училище, а най-голяма — на университета.

Когато казваме, ме човек трябва да живее чист, свят, разумен живот, имаме предвид той да използва съответните енергии на слънцето. Колкото по-възвишени стремежи има човек, толкова по-голяма възможност има да се свързва с висшите слънчеви енергии. Иначе той ще се свързва с низшите земни енергии, които ще го завладеят в гъстата материя, откъдето мъчно може да излезе. Колкото повече човек потъва в гъстата материя, толкова повече става материалист и се свързва с черната ложа. Материалистът отрича духовния свят. Защо? — Защото без да съзнава, той се намира изключително под влиянието на низши духове-материалисти, които го заблуждават, че той е господар на положението и от никого не зависи. Дълго време трябва този материалист да учи, да просвещава ума си,

докато осъзнае, че е обиколен от духове с различно развитие, от които се влияе в положителен или отрицателен смисъл. Слънчевите енергии са положителни и се отразяват благотворно върху човека. Земните енергии са отрицателни и се отразяват неблагоприятно върху човека. Първите енергии помагат за повдигането на човека, а вторите — за неговото падане. Свързвайте се с енергиите, които идват отгоре, а не с низшите енергии на земята. Ония сили, които противодействат на човешкото развитие, имат за цел да прекъснат съобщението между висшите енергии на слънцето и човека, за да го поставят изключително под влиянието на низшите земни енергии. Докато слънчевите енергии взимат надмощие над земните течения в човека, той има възможност да се освободи от заблужденията на света, от кривите положения на неговия живот. Слънцето носи нови идеи, нови открития, нова философия, нова религия и нова наука. Слънцето ще помете старото, ще го изгори, на пепел ще го превърне. Слънцето ще донесе на земята чистия, възвишения живот. За кого? — За готовите души. Готовият човек е пъпка, която чака да изгрее слънцето, за да се разцъфти.

Човек трябва да бъде цвят, отворен за слънцето, да възприема енергията му, която единствена е в състояние да го оплоди. Умът на човека трябва да бъде насочен към слънчевата светлина, която единствена може да разсейва тъмнината в живота му и да помага за неговото развитие. Щом човек възприема слънчевата енергия, животът сам по себе си се развива правилно.

Размишление.

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

25-та лекция от Учителя,

държана на 18 април 1923 г., София
Книги:

* Разпределяне на енергиите

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_04_21 Приложение

ПРИЛОЖЕНИЕ

Добрата молитва

Ще прочета няколко стиха от 4-а глава от Евангелие от Йоана, от 1-и до 29-и стих.

„Бог е Любов"

Това, което досега съм говорил на всинца ви, е, че ви трябва приложение. Предизвиквам сега друга дума вместо думата мога. Приложението изключва отрицателния смисъл на думата мога, а вие я вземате в отрицателен смисъл. Думата мога е положителна, инак вие я омаломощавате наполовина. Казвам, че ще трябва да учим, а вие питате: „Мога ли?" – по този начин думата мога се омаломощава. Аз виждам, че тази дума е започнала да се обезсилва. Ако имате някаква спънка, няма да можете, разбира се. Винаги това, което спира думата мога, е наличието на някаква вътрешна спънка. Спънката в Живота може да бъде или в ума – в идеите, или в сърцето – в чувствата, или във волята – в действията. В идеите може да бъде спънка мисълта, че туй, което някой ще направи, ще бъде най-доброто и като неговата работа втора няма да има. Това е едно вродено чувство в художника, в поета, в писателя, в свещеника или в проповедника. И всеки, който е сам, мисли, че такива мисли и идеи, които са минали през неговия ум, през друг ум не са минавали. Но когато неговата мисъл се реализира, тогава започва да вижда нейните дефекти.

Един знаменит английски проповедник, докато бил в университета, чел Библията и казал: „Колко неизчерпаема книга е Библията, по нея може да се проповядва хиляди години и не може да се изчерпи!" А по-късно сам се изповядвал, че след като говорил четири пъти по нея нещо, намерил се в чудо какво може още да каже. Това е една погрешка. Човек, който така лесно се изчерпва, показва, че има някакви дефекти вътре в живота му. На каузата, която вие застъпвате, или на идеите, които искате да прокарате, трябва да знаете какъв е произхода им – Божествен ли е, или не. Положително трябва да ги знаете, без никакво съмнение. Вие не трябва да имате слабостта на онзи вълк, който повикал сина си и му казал: „Синко, слушай, аз не искам ти да се отдалечаваш от традициите на твоите деди и прадеди. Вярването и отношенията, които те са имали, трябва да ги спазваш и никакво друго ново учение не трябва да приемаш. Свещената религия, която сме имали, е единствената религия, която съществува в света." Тъй казал вълкът на сина си. Е, каква е религията на вълка? Той

казва, че за всеки грях трябва умилостивяване и жертвоприношение, нищо повече. Когато един вълк съгреши, той дави овците и му се прощават греховете – така мисли вълкът.

Сега в обществото ще ви питат българи ли сте, православни ли сте, еретици ли сте и т.н. Такъв един въпрос ми се вижда малко неестествен, т.е. вие, като ученици на Всемирната школа на Бялото Братство, трябва да схванете въпроса малко другояче. Даже в един съвременен германски университет няма да ви питат българин ли сте, или не, а свободно ще се запишете в него. За науката не важи дали сте българин или не. Дори може да сте православен, но и православието не важи за науката. Може да сте православен, може да сте българин и да сте един от най-последните ученици в Школата. Когато дойдете в Школата, не важат нито вашите вярвания, нито вашият произход. От вас се изисква най-първо да учите, то е свещеното! Човек, който иска да учи – това е Божествен импулс. И в дадения момент желанието на човека да учи, да върши Волята Божия, това е свещеното – това е живият човек, който се проявява. Това, за което мислите, са традициите, а това, което проявявате, е свещеното.

Вие искате да служите, да сте полезни на човечеството. Как ще бъдете полезни? С това, за което искате да служите на другите, били ли сте полезни на себе си? Аз ви питам кой от вас е бил полезен на себе си в истинския смисъл? Ако някоя вечер, след като преядете, ви е тежко на корема, били ли сте полезни на вашия стомах? Ако някой ден се смутите и главата ви се развълнува, били ли сте справедливи спрямо вашия ум? Ако се отчаете, били ли сте справедливи спрямо вашето сърце? Ако обещаете и не изпълните, били ли сте справедливи спрямо вашата воля? Човек, който не е полезен на своето сърце, на своя ум и на своята воля, не може да служи на Бога – законът е такъв. Ако ти не зачиташ своя ум, ако не зачиташ своето сърце, ако не зачиташ своята воля, която служи за твоето повдигане, с какво ще служиш на Бога?

Сега вие гледате еди-кой си какво е направил. Трябва да гледаме какво Бог е направил в света или какво са направили хората? Първото свещено нещо, което аз искам от вас, е да уредите вашите отношения с Бога. Ами църквата, ами всичко друго? Първото отношение във Всемирното Бяло Братство е отношението между Бога и вас. Ще ви докажа защо всички други отношения, които имате в света, са неестествени отношения. Вземете едно от най-благородните неща: имаш дете, кърмиш го, но то постоянно плаче и все иска да суче; а майката живее с идеята, че това дете един ден ще я храни и ще я обича, обаче дали ще бъде така е въпрос. И аз бих попитал колко щастливи майки има в света, на които децата да са оправдали тази любов? Значи това, което майката върши, не е право, не е

благородно, т.е. отношенията между майката и детето са неестествени. Защо? Тази майка е заченала детето, без да познава Бога, и според същия закон детето се ражда, без да познава Бога. Всички нещастия в съвременния свят произтичат от факта, че всяка работа, която започваме, без да познаваме Бога, ще има същите отношения към нас. Затова всяко нещо в света се руши. Каквото и да започнем много добре, накрая ще бъде разрушено – защо? Защото хората нямат прави отношения към Бога.

Отношенията на Бога са прави, защото Любовта, която ти ще проявиш към Него, има един отговор, защото Бог е едно от най-възвишените, най-благородните Същества. Значи отношенията ни към Бога, Който ни познава много добре, ще бъдат прави и за това, което дадем, в замяна ще ни се даде. И ако ние образуваме тази правилна връзка между Бога и нас, тогава третото отношение ще бъде с нашите ближни. Когато слезем, ние ще знаем как да работим, ще се отправим от света на човеците към Бога. А сега на Земята ние не знаем как да се обърнем към Бога, не спазваме условията. Вследствие на това у всички вас се заражда желание да работите, но искате да намерите един като себе си. Не, човек трябва да се свърже с такъв, който като него познава Бога. Вие познавате Бога по философски и теоретически традиции, но по същност, по естество, по опитност, така както е говорил на Мойсей на планината или на Христа, още не Го познавате. Някои от вас правят опити, но ако ви зададат въпрос, вие лесно можете да се усъмните. За онзи, който е говорил веднъж с Бога, този момент остава неизгладим в съзнанието му. Всичко може да се изглади, да изчезне, но този момент на разговор с Бога остава абсолютно неизгладим. Целият свят може да се обърне, но никоя сила не е в състояние да изглади този Божествен образ. Следователно, когато Писанието казва, че Бог е направил човека по образ и подобие, то подразбира, че при сътворението Бог така се е врязал в съзнанието на първия човек, че не е могъл да бъде забравен. Първите хора, които са видели Бога, идват сега. Това са Белите братя, това е Културата, която върви по съвсем друг път на развитие. А сегашните хора на Земята са направени от пръст, в която е вдъхнато малко жива душа. Те са смесица от кал и Божествено дихание, от което е станало една каша. Тази каша тепърва трябва да стане образ и подобие на Бога.

Вие ще трябва да премахнете вашите предубеждения. Най-първо ще трябва да вложите смирение в душата си. То е едно от качествата на всеки един ученик, който ще постъпи в тази Школа. Знаете ли какво значи смирение? Абсолютно смирение! Каквото и положение да заема – цар, философ – всеки, който влезе в Школата, ще забрави първото място, което е имал, и ще влезете в Школата без никакви претенции. Най-първо ще изучавате своите задължения, всичко ще изучавате, а за вашите права зъб

няма да обелвате, няма да претендирате. За вашите права други ще се грижат– всички Бели братя ще се грижат за вашите права. Вие се грижете за вашите задължения, а те ще се грижат за вашите права. Когато влизате в Школата, ще се учите на вашите задължения. Не спазите ли това правило, ще седите вън от Школата. И тогава знаете ли на какво ще приличате – ще ходите, ще обикаляте около университетите на Бялото Братство, ще гледате какво има отвън, но вътре какво има няма да знаете. Когато се върнете, ще разправяте за външното величие, но вътре какво има няма да знаете. Сега някои от вас ще кажат, че са слушали за тия неща. Добре, слушали сте ги, но сега трябва да ги разберете, а за да ги разберете, трябва да влезете вътре.

И тъй, за да учите, първото нещо е смирението, но смирение, каквото се предполага. Когато човек почувства, че е смирен, той ще почне да расте. Вземете за пример онези синове в света, които чакат баща им да остави наследство и мислят само за онези права, които имат, и си казват: „Какво ще се падне от баща ни – ние сме шест сина, баща ни има дванадесет милиона, значи на всеки се пада по два милиона лева." Всеки син, ходи където ходи, все това говори: „Право имам, два милиона лева имам, не ми трябва наука, не ми трябва работа, аз съм осигурен!" И сегашните християни така проповядват: „Вие сте спасени, Христос е умрял заради вас, два милиона лева имате." Е, добре като сте спасени! Седите, пеете си и казвате: „Като умрем, ще идем в Рая" – това е едно погрешно схващане. Какво ще правите, когато отидете в Духовния свят, а не сте ученици на тази Велика Школа?

Значи у вас трябва да се зароди едно такова дълбоко и велико желание, каквото досега не сте имали. Понякога аз ви гледам, че плачете и си казвам: ако тия сълзи, които досега сте проливали, бихте ги пролели само за да станете ученици, какви велики промени биха произвели те. А вие за какво плачете? Плачете, че някой ви е обидил, плачете, че нямате средства, плачете, че не сте млади, че сте остарели, че нямате знания, че нямате това-онова, че нямате обществено положение, че нямате сили. И мъже, и жени все плачат, плачат. Плачът е даден за другите. За вас обаче той трябва да бъде плач за училище – да проливате сълзи, за да станете ученици, е най-великото, най-хубавото нещо.

Сега, като ви говоря това, вие ще кажете: „Толкова време ние търсим Христа, ние Го слушаме, ние Го обичаме, жертваме се заради Него, проповядваме заради Него!" Имате едно лъжливо схващане. Представете си, че искате да учите музика при един съвременен професор – срещ¬нете го на пътя, говорите му, хвалите го, казвате му, че като него няма друг, давате му по една китка всяка сутрин в продължение на десет-двадесет

години, но не отивате да учите музика. Питам какво ще спечелите. Нищо няма да спечелите – ще си останете профани по музика и професорът ще каже: „Много добър е този ученик, цветя носи, но много съжалявам, че не учи." А представете си обратното – вие сте вътре в училището, не носите букети с цветя, не хвалите учителя си, но учите. Той е доволен, радва се, че има един способен ученик и казва: „Добър ученик е този!" Каква полза, ако срещате Бога, давате му букет и казвате: „Господи, ти си добър, такъв-онакъв, като Теб друг няма, Ти си Любов, Ти си много добър!" Направите Му една молитва, след което казвате: „Срещнах днес професора си, дадох му един букет и той се радва!" Това е хубаво, не казвам, че не трябва да го правите, но след като занесете букета на вашия Учител, вземете инструмента на рамо, кажете Му вашите сърдечни думи и започнете да учите. Букетът е допълнение към учението, а само това, което научите, ще можете да го предадете.

Сега вие искате да въздействате на някои хора и казвате: „Този да го обърнем към нас!" Как ще го обърнете? Той не е някой камък, който да го хванеш от едната страна и да го обърнеш на другата. Той не е някоя кесия, която да обърнеш и да извадиш съдържанието ѝ. Човек може да вземе една и после друга посока в своето обръщане. Та искам и ние да имаме правилни схващания.

Сега във всинца ви има едно предубеждение и вие мислите, че знаете. Вие се представяте за смирени, но няма смирение във вас. Аз ви говоря искрено: така, както ви схващам, вие привидно сте смирени, а в сърцето сте горделиви. Можем да направим опит: допуснете, че сте една високопоставена светска дама и сте поканена на банкет в някое висше общество. Да кажем, че сте религиозна, вярваща и, отивайки на банкета, по пътя ви среща една просто облечена баба с една кошница цветя и ви казва: „Сестро, можеш ли да вземеш тази кошница и да занесеш някъде този букет?" Ако това е едно изпитание и ви накарат да занесете тази кошница някъде, ще я вземете ли? Ще кажете: „Чудя се на ума ти, аз съм поканена на банкет, там отивам!" Че вие именно две покани имате – от една страна, сте поканени на банкет, хубаво облечени сте, гледате се на огледалото, а от друга страна, Христос ви поканва на друг банкет и ви казва: „Ще занесеш кошницата!" Откажете ли се, свършена е работата. И тогава вие ще сте от онези, които обикалят около университета, гледат как е направен, какви прозорци има, как са подредени, но какво има вътре в университета не знаят.

Вие сте християни, нали? Толкова години след¬вате при мен. За Небето съм ви говорил и искам сега да ми опишете какво нещо е Рая. Опишете ми какво има в Рая – нека ми каже някой от вас, че е ходил в Рая, че това-онова

има там. Има ли кандидати да ми кажат какво има там? Вие сте ходили в Рая, но Белите братя ви знаят какви сте – те имат едно широко езеро и след като вие излезете оттам, потопяват ви в това езеро и ви измиват. И тогава вие казвате: „Бях някъде снощи, но забравих всичко." Всичко това да не ви се вижда чудно. Понякога вечер сънувате някой много ясен сън и си казвате още тогава: „Ще си го запиша!" Станете сутрин, но сънят е изчезнал и вие си казвате: „Сънувах снощи нещо – няма го!" Така е със съня – сънувате, но не го записвате и го забравяте. Когато сънувате нещо, ще си вземете една тетрадка и ще си записвате всичко, а за тези, които не си записват, казвам, че са от тия ученици, които само обикалят университета.

Като ученици най-първо ви трябва смирение и пълен Мир на душата – спокойствие и Мир. В Писанието се казва: „Мирът Господен" – този Мир трябва да се добие. Мирът може да се добие само когато се образува пряма връзка между Бога и вас. Тази пряма връзка ще ви даде такъв импулс, какъвто никоя друга сила в света не е в състояние да ви даде. Тя няма да ви лиши от нищо. С такава една връзка може да заемете в света най-долното положение, може да се намерите при най-лошите условия, но освен че няма да ви спъва, това, Божественото, ще превърне всички тези елементи, ще извлече соковете от тях и ще се окажете при по-благоприятни условия в Живота и ще бъдете по-силни. Това е Божественото!

Сега виждам, че във вашите умове отново се ражда същият въпрос: „Как може?" Христос казва: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие." Никодим го запитва: „Как е възможно старият човек, проявеният човек, да се роди изново?" Христос не нарича стар човек този, който има много години, но онзи, който има знания, който има мъдрост. Ще ви изтълкувам този разговор по друг начин. Казва Никодим: „Онзи, който е придобил знания, който е завършил своите науки, подобава ли да се върне, да започне пак от а и б. Христос казва: „Той трябва да се повърне, да започне от а и б, да започне от вода и Дух." Водата, това е Новият живот, истинският Живот, Божественият живот. Духът, това е Разумният, Божественият живот, в който трябва отново да се облече човешката душа. Това е една фаза на преминаване от един живот в друг, което според Писанието означава минаване от живота, който носи смърт, към живота, който носи Вечен живот; означава минаване от безумното, което носи безумие, към разумното, което внася разумното. Защото там, дето има разумност, няма грях – само безумният човек може да греши. Умният човек не може да греши и всеки от вас, който понякога греши, е бил в състояние на умопомрачение. Всеки от вас, който направи най-малкия грях, е все едно в умопомрачение. Например разгневиш се и казваш: „Чакай, аз ще му отмъстя!" – веднага идва умопомрачението и почваш да мислиш как да се отплатиш.

В главата, която прочетох, Христос показва на тази самарянка истинския Път, който е учението за служене на Бога, понеже трябва да бъдем работници. Работници трябва да бъдете!

Вие искате да бъдете ученици и да приложите Новото учение. Как ще го определите? Може да ви попитат къде е това Бяло Братство, на което сте ученици. Е, как ще защитите вашата кауза? Ние ще запитаме съвременните учени: „Вие в какво вярвате?" – „Ние вярваме в Христа." – „Къде е този Христос?" – „Преди две хиляди години е живял Христос, апостолите са писали за това." – „Но вие с Христа били ли сте?" И на вас ще зададат същия въпрос. Но вие може да имате тази опитност – всеки от вас, когато стане ученик, когато придобие тези качества на смирение и Мир, ние ще го въведем вътре в Бялото Братство и всеки от вас ще види какво е то.

Сега у вас се заражда желанието преди да се очистите да влезете в Царството Божие. Всичко може в света, но нечист човек да влезе в Царството Божие е невъзможно. Чист, абсолютно чист трябва да бъдеш! Знаете ли какво значи чист? Сега някой ще ме попита защо не се интересувам понякога от този свят. Като ми задават този въпрос, хората мислят, че са умни. Не, те са глупави и аз ще им докажа, че това нещо от наше гледище е разумно, логично и правдоподобно. Вие искате да се интересувам от този свят повече, отколкото от онзи. Ако мислите, че трябва да е така, вие сте глупави. Вие, които ни препоръчвате тази философия, постъпвате ли съобразно с нея? Вие поставяте на масата един диамант, голям колкото паче яйце, и друг по-малък. Е, питам, къде ще гледат очите ти? Погледнеш малкия диамант, но след като погледнеш после големия, няма повече да отстраниш очите си от него. Кой диамант искаш? Ще кажеш: „Диамантът, който е голям колкото паче яйце!" Ако вие сте толкова умни, че вземате диаманта, който е голям като паче яйце, ние толкова глупави ли сме да вземем малкото яйце? Не сме толкова глупави. Ние виждаме и този, и онзи свят. Онзи свят е този голям диамант и ние постъпваме правилно, когато се интересуваме от него. Значи ние съпоставяме две истини, от които на първо място седи хубостта на вашия Живот. Ще ви кажат: „Ами ние имаме култура!" Тази култура, която имате, е взета отгоре, от нас, от Бялото Братство. Цялата наука – геометрията, математиката, естествената история, астрономията, музиката, поезията, изкуството – всичко, всичко е взето отгоре. Това не е ваше. Те казват: „Измислихме нещо!" Вие нищо не сте измислили. Тези хора тук, на Земята, които казват, че са измислили нещо, нищо не са измислили – всичко е взето от Невидимия свят и е пренесено във формите. Следователно тази култура на видимия свят е взета от Невидимия свят и

затова е неразбрана култура, затова и принципите, които те употребяват, са неразбрани.

Не само това, но по някой път вие не разбирате и себе си и си задавате въпроса: „Какво съм аз вън от тялото?" Представете си, че един ден се съблечете, че излезете вън от тялото си и влезете в друг свят – как ще се познавате? Пипате си главата, косата и казвате: „Аз съм, аз съм Елена." Един английски философ всяка вечер се питал дали е самият той, да не би да е някаква илюзия и като се уверял, че е той, се успокоявал. Е, питам, вън от своята мисъл човек има ли ясна представа какво е той, или вън от своя мозък има ли ясна представа за своята мисъл? И ако при сегашното си състояние някой път вземете да мислите за себе си като за нещо отделно, може да ви мръдне дъската и да се уплашите. Така може да направим с вас някой опит в Школата: ще ви изведем от тялото ви вън, ще ви вдигнем нагоре до бялата лампа на салона и оттам ще се гледате. Две неща трябва да има в ума ви, за да разсъждавате – ще се виждате вън от тялото си и ще се чудите как става това. Само че материята на онова същество, което е горе при лампата, ще се движи по силата на волята, а за долното същество други условия ще му трябват.

Така и някои от вашите идеи се спъват по тази проста причина. Например вие искате да направите нещо, искате да говорите на някой човек за Бога, но веднага във вас влиза мисъл, която ви парализира: „Мога ли да говоря, това, което ще кажа аз, ще го приеме ли, ами ако ми се присмее?" Така вие попадате в едно противоречие със себе си и мислите, че не знаете. Мислите ли, че аз, който съм виртуоз и сядам да свиря, ще се боя от хората? Най-първо ще свирите за себе си и няма да мислите за никого. Аз, когато говоря истината, най-първо я говоря за себе си и щом я говоря тъй, както аз я разбирам, ще я разберете и вие. Представете си, че свиря нещо хубаво и вие слушате – аз се радвам и вие се радвате. Аз свиря на себе си, вие ме слушате и казвате: „Много хубаво, благодаря!" Казвам: „Няма какво да благодарите, аз свиря за себе си, а вие, които сте възприели музиката, благодарете за това."

Нашите отношения трябва да бъдат отношения с Бога. Когато се домогнем до тази велика Истина да служим на Бога, то думите ми към вас ще бъдат всъщност разговор с Бога, към който единствено имам отношение, а вие само ще слушате този разговор. Прями отношения трябва да имате към Бога и когато имате такива прями отношения, душата ви ще се изпълни с един вътрешен Мир и всичките ви страдания, всичките ви сегашни мъки ще бъдат толкова приятни, че като се върнете вкъщи, ще помилвате вашите страдания. Те ще ви бъдат толкова приятни и вие ще бъдете толкова искрени спрямо тях, че ще им кажете: „Аз досега исках да ви

изпъдя и да оставя само няколко деца, и мислех да ви дам за слуги, за обущари, за шивачи и шивачки, за готвачи, за кошничари, но сега, откакто ходих при Бога, толкова забогатях, че хайде сега, мамините, елате всички при мен по закона на Любовта!" И тази скръб, която ви е причинявала досега неволя, ще почне да скача, да играе и ще каже: „Мама забогатя!" Но знаете ли защо скръбта скърби? Представете си, че вие имате едно дете, което е деликатно и се нуждае от хубава храна, но вие нямате пригодна храна за него и му давате твърда храна – това дете ще бъде ли весело? Знаете ли какво нещо е скръбта? Аз определям скръбта като възвишени духове, които са свързани с вас. И когато ние скърбим, и те скърбят и плачат с нас. А когато се върнем към Бога, тогава ще се зарадваме, скръбта ще се измени и този Ангел на скръбта няма да плаче. Този Ангел ходи, обикаля около вас и постоянно ви казва:

– Много, много си говорил – това, което направи днес, не е хубаво!

Тогава ти се обръщаш и казваш на скръбта:

– Слушай, аз от децата си не искам съвет, ще се подчинявате, няма да се месите в моите работи, аз заповядвам!

– Ти можеш да ни заповядваш, но не прави зло!

Вземаш тоягата си и казваш:

– Всички вън!

– Ти можеш да ни биеш, но не си прав, нищо повече!

Тези ваши деца, които сега ги наричате скръб, един ден ще видите, че са ваши учители. Цялото човечество аз го наричам непослушни ученици, нищо повече. Не че имате зла воля, но всички вие считате, че тези страдания, всичко това трябва да изчезне, а вие като богове, като някои царски синове и дъщери трябва само да удряте звънеца и всичко по волята ви да става. Даже и най-бедните и окъсани дечица казват: „Ех, да съм един княз или една княгиня, какво ще направя!" Значи и те имат понятие за княгиня. Казвате, че бедното детенце няма претенции. Сложете му ново облекло и ще видите как ще ви посрещне – ще каже: „Не съм разположен." А тази фраза „не съм разположен" е едно театрално представление...
Сега искам да видя колко души от вас, ако им кажа, ще си вдигнат пръста и ще кажат: „Решаваме!" Всички ще го вдигнете, но аз искам да вдигнете ума си, да вдигнете сърцето си, да вдигнете волята си.

Ще направите един опит: вечерно време, когато си лягате, ще кажете: „Тази вечер аз искам да отида при Бялото Братство, ще отида при Господа!" Някои преди това ще се запитат: „Аз чист ли съм?" Подобни разсъждения прави ли са? Когато някой болен страда от някоя болест десетки години и опърпан, окъсан отива при някой добър, благороден и чист лекар, казва ли му, че е болен, пита ли го дали трябва да дойде при него? Не, той отива при този лекар и казва: „Заради него ще отида, той ще ме приеме!" Вие трябва да имате вярата, която болният има към лекаря. И ученикът трябва да има абсолютна Вяра към Учителя си, когато отива при Него. Учителят му ще го приеме такъв, какъвто си е. Вложите ли в себе си мисълта, че няма да ви приеме, въпросът с вас е ликвидиран. Никакво съмнение, нито помен от съмнение за вашите глупости, за вашите грехове, за вашите слабости, за това-онова! В дадения момент всичко ще оставите и ще отидете с пълна Вяра при този Учител на Живота, когото търсите, и при тези ваши Бели братя и те ще ви приемат. Това е правило без никакво изключение, на сто случая едно изключение няма.

Вложите ли това правило в душата си, може да направите първия опит. Първия опит ще го направите в мълчание: искате да знаете дали Господ е с вас и дали слуша душата ви. Вървите по улицата и чувате как някое, останало без майка, младо момиче плаче или някой болен охка. Вие ще минете без да казвате нищо, само ще се доближите, ще го докоснете без да ви забележат и ще си заминете. После ще гледате резултата на вашето докосване. Резултатът от вашето пипане е този, че от вас ще премине един ток и човекът ще се затече подире ви, ще ви познае, вашата ръка веднага ще му подейства. Няма да му казвате, че ще го излекувате. Ще направите опит с един, с втори, с трети – навсякъде ще внасяте Мир и Радост и ще видите, че носите в себе си едно велико изкуство, каквото никога не сте имали. Сега някои от вас ще кажат: „Щом като зная това изкуство, ще мина покрай някой милионер, ще го пипна и той ще раздаде богатството си." И това ще бъде, но сега правете опита с болните. По-късно ще го правите и с богатите: някоя бедна вдовица ще се моли на някой милионер, а сърцето му ще бъде като камък свито; вие ще минете полекичка край него, ще го докоснете с пръста си и той веднага ще извади кесията си и ще даде. Силата е в нашите ръце, разбирате ли. На света ние заповядваме, а не друг някой! Аз, който съм ученик на Бялото Братство, на което Христос е глава, аз заповядвам! Аз съм казвал това толкова пъти. Вие говорите, че това ще стане, онова ще стане – нищо няма да стане. Ние знаем, че нещата стават така, както са определени отгоре.

Сега гледам, че някои от вас имат една слабост и казват: „Да влезем в църквата, че да бъдем полезни на тоя народ!" В коя църква? Тази църква

познава ли Христа? Църква, която да познава Христовата Любов, аз не познавам. Аз не познавам още нито една църква, която познава Христа. Всички тези, които Го познават, трябва да служат без пари, даром. Ще бъде безобразно от моя страна, ако отида при един мой приятел да му работя и вечерта му кажа: „Плати ми сега!” Не, даром ще работя! Ще бъде смешно, когато обичам Христа, да му кажа: „Сега плати!” Не, това за нас трябва да бъде едно очакване, една Радост! Ние считаме това за дълг и като знае това, и Той ще работи заради нас. Ние заради Него и Той заради нас, Бог заради нас и ние заради Него, Учителя за учениците и учениците за Учителя – вие трябва да се проникнете от тези принципи. Казвате, че това е подобно на старото. Не, това са две абсолютно верни положения. Вие можете да отидете в онзи свят, но ако не работите, както ви казвам, никакви съществени резултати няма да постигнете. Но ако работите по този начин и сте една учителка например, ето какво ще постигнете: учениците, над които сте работили четири години, няма никога да ви забравят и помежду ви ще се образува една пълна братска връзка. Докато при това положение, при което са сега, те ще срещнат учителя си, с когото нямат никаква връзка, и ще кажат: „Едно време беше наш учител, а сега е обеднял.” Не, в Бялото Братство такива отношения няма. Там никаква сила не може да смъкне Учителя. Той може да се смъкне сам, но обществото никога не може да го смъкне. Обществото може да смъкне един учител, учениците му може да го смъкнат, но в Бялото Братство това е невъзможно – там няма сила по-голяма от неговата.

Тези твърдения, които правя, са положителни и не трябва да ви обезпокояват, но трябва да бъдат един импулс във вашите стремежи. Вие още не сте преживели големи изпитания. Например вие не сте имали изпитанията на Христа. Някои от вас имали ли са изпитанията на апостол Павел? Удариха му пет пъти по тридесет и девет, след което той каза: „Братя, с голяма скръб ще влезем в Царството Божие. Тези страдания трябва да ги минем до седмата глава.” Той беше във вашето положение, като вас разсъждаваше, като вас мислеше, но след като му удариха пет пъти по тридесет и девет, той влезе в осмата глава и тогава разбра какви отношения имат страданията, измени тона си и каза: „Има един изходен път в живота и днешните страдания не са в състояние да ни изменят в Любовта Христова.” И разказа тогава Павел: „Не зная в тялото си ли бях, извън тялото си ли бях, но заведоха ме на едно място, няма да ви кажа къде, но видях и чух неща, които не мога да ви изкажа.” Къде е ходил? – В Бялото Братство. Той го нарича Третото небе, бъдещата култура и казва: „Това, което видях и чух там, не мога да го изкажа!” За днешните страдания той казва: „Образът на външния свят минава и вие се обновявате, но докато дойде тази бъдеща култура, докато дойде Йоан, ще бъдат тези страдания.” Йоан описва настоящето в Откровението, пише за

новия град Йерусалим. Това не е нещо фантастично, а нещо реално, което не се изменя. И при тези условия вие, като ученици, ще продължавате да се учите. Не мислите, че в Бялото Братство ще се учите за пет-десет-петнадесет години, но се изисква един, два, три, пет и повече живота. Това е хубаво, защото има какво да се учи и колкото повече време има да се учите, толкова по-добре. Ако влезете в Бялото Братство с вашите схващания, така, както сега се учите, така, както сега бързате, вие ще имате един нещастен живот. А когато видите този материал, който има тепърва да изучавате, ще се зарадвате, че за всичко това ще имате условия и ще бъдете полезни.

Каквото и да ви говоря отсега нататък, няма повече да се спирам върху това, което толкова пъти съм казвал – да се обичате, да имате обич един към друг. Но ще ви говоря, че трябва да имате отношения към Бога, че трябва да обичате Господа, нищо повече. За нищо друго няма да ви говоря – Любов към Бога! Решим ли този въпрос, всички други въпроси се разрешават толкова естествено, по един мистически начин, всички други социални въпроси се решават по един много естествен начин. Не можем ли да решим този въпрос, никой друг въпрос не можем да разрешим. От осем хиляди години всички философи се занимават с разрешението на този проблем. Няма друг изходен път, освен този: Господ ме обича и аз Го обичам! Може да запитате: „Ама дали ме обича?" Обича ви, нищо повече – каквото друго да ти дойде на ума, то не е вярно. Онова у вас, което може да ви каже, че Господ не ви обича, е сатанинско, дяволско – това са ония духове, описани в индийската философия. Прочетете някой път и ще видите как ги наричат, една индуска дума има за тях, намерете я – с тази дума се означават лошите, паднали духове. Намерете името, с което индусите наричат тези паднали духове; ако до следващия път не можете да намерите името им, аз ще ви го кажа, сега не искам да ви казвам тяхното име.

И така, щом кажете, че обичате Бога, ще чуете нещо, което ще ви убеждава: „Не, ти не Го обичаш!" – долу, под пъпа, нещо ти говори: „Не, ти не Го обичаш!" И започва спор: обичам Го – не Го обичам, обичам Го – не Го обичам... Тогава ти трябва да кажеш: „Бог ме обича! И понеже Той е безграничен, понеже Той нито се изменя, нито се променя, в Неговата обич аз нямам никакво съмнение – и светът да се обърне, на прах да стане, Бог ме обича, свършена работа!" В първата формула няма никакво съмнение. Във втората може да отстъпите, може да се усъмните, но дойдете ли до първата формула, там всички замлъкват.

Това са формули, с които ще се учите. По някой път аз съм правил опити, за да видя дали ще се обезсърчите. На¬при¬мер мога да ви кажа, че от вас

нищо няма да ста¬не – какво значи това? Вие ми казвате намерението си да отидете до Варна, отговарям ви, че до Варна не можете да отидете и вие се обезсърчавате. Аз съм искал да кажа, че за един ден не можете да отидете пеша до Варна, а ви трябват седем дни. Казвате: „Във Варна не мога да отида.” Можете. Това е игра на думи: мога – не мога, това са относителни неща. Когато кажете на един окултен ученик, че от него нищо не може да стане, вие му говорите на един положителен език и с това му правите най-голямата услуга. Той знае, че по закона на отричането от него всичко става: „от теб нищо няма да стане” значи, че от теб всичко може да стане, а изразът „от теб нещо може да стане” значи, че от теб нищо не може да стане. Например някое дете се ражда и умира – такъв е законът на Земята. Казвам: това дете ще умре непременно. Кога? Това е въпрос – може след един месец, след два, след година, след две, след петдесет, сто, двеста години, но това е събитие, кое¬то непре¬менно ще стане. Следователно може и не мо¬же, раж¬да¬нето и смъртта, това са обратни процеси – раждането предизвиква смърт и смъртта предизвиква раждане. Един ученик от Бялата школа никога няма да се обиди. Казвам, че вашето дете ще умре, понеже е една недоразвита душа, контрабанда е дошла във вашия дом и ще я повикат от онзи свят, ще ви пратят друго, много по-добро дете – какво има да съжалявате тогава? Дали сте дреха на един разбойник, на един престъпник – нека си върви с дрехата, даденото – дадено. Това означава употребата на езика, нищо повече.

Сега аз искам да схващате нещата в положителен смисъл, за да не се роди в душата ви една извратена мисъл. Всички извратени мисли се раждат вън от Любовта. Щом дойдем до онази велика Любов да познаваме Бога, никакви извратени мисли не могат да заемат място нито в човешкия ум, нито в човешкото сърце, нито в човешката воля. За всички страдания, за всички ваши грехове, каквито и да са те, Писанието казва: „Аз ще залича всичките ви грехове.” Когато се върнете тази вечер, прочетете от Исаия 6-а глава, 6-и стих. Трябва да имате положителната страна на това Учение, която да бъде положителна Вяра във вашия ум. Ще се старяете да бъдете свободни. Имаме ли отношения към Бога, ние ще определим правилно и отношенията си на Земята, ще изпълним и отношенията си към хората. С други въпроси няма да се занимаваме – всички ще знаете, че има да разрешавате един важен въпрос, който е толкова назрял и за който вече имате пълна възможност. Няма да го нарека новораждане, но аз наричам тази първа стъпка съзнателна връзка между вас и живия Господ, който сега действа в света. Образувате ли тази връзка, тогава всичките ви отношения, каквито и да са те, ще бъдат уредени по най-добър и идеален начин – това ще го изпитате. Не направите ли тази връзка, у вас ще останат пак същите връзки, които имате сега. И тогава ако се зародят страданията у вас, никой няма да ви е виновен, защото всеки е виновен за себе си.

Сега вие живеете в София и понякога се питате какво ще каже църквата, какво ще кажат свещениците. Църквата, това е Бялото Братство, нищо повече – това са живи Същества от най-висша култура, това са църквите, това е Царството Божие. Тази църква и ние я познаваме. И ако някой казва, че ние не зачитаме църквата, това означава, че ние не искаме да се лъжем с това, което не е църква. Нас никой не може да ни лъже с това, което не е църква.
Ще мислите! Това са мисли, които ще ви отнемат доста време, за да разсъждавате сериозно върху тях. Трябва да бъдете като малките деца, за да възприемате тези мисли всяка вечер, без да допускате, че Господ няма да ви прости греховете. Не, няма по-благо Същество от Бога, няма Същество по-внимателно от Него – Той е толкова внимателен! Той е зает с толкова работи, но на всички същества, в каквато и йерархия да се намират, най-малката въздишка чува, веднага я взема под внимание, за да поправи погрешката – няма нещо, което може да избегне от Неговото око и ухо. Но щом влезете в Училището, където израстването е съзнателно, отношенията стават други. Понеже в Школата сте свободни, там трябва да проявите воля. Господ няма да ви застави насила да се учите, а ще ви остави свободно да изберете. Ние насила не можем да направим някого праведен. Ние можем да му проповядваме, ние можем да му помогнем, но не можем да му въздействаме. Един проповедник, който иска да обърне някого, трябва да заеме неговото място. Казва Господ: „Измени ролята си сега!” Не, ние не искаме да заменяме ролята си с никого.

Тези неща, като ученици, трябва да ги спазвате. Ще искам в бъдеще да се образува помежду ви една благоприятна атмосфера. Когато се събирате тук, в зданието, да се образуват благоприятни влияния помежду ви, а когато излизате, да се чувствате свободни. Тишина и Радост трябва да се прояви. Искам да бъдете свободни. Ако искате свободно да действа волята ви, трябва да дойде във вас Любовта, която ще ви донесе широчина и свобода. Също трябва да се задоволят вътрешните нужди на всички ви. Трябва да бъдете внимателни. Когато седите вечерно време, няма да мислите само за себе си, но ще размислите за кого мисли Господ, та и вие да мислите за него. Ще ви задам следния въпрос: ако вие следвате в един клас и сте около тридесет ученика, възможно ли е, след като сте били няколко години заедно, да бъдете груби един към друг?

Следователно, като ученици на Всемирното Бяло Братство, вие трябва да се отличавате най-първо с честност. Знаете ли какво нещо е честността? Тя се отнася до личното достойнство на човека. Тя не е спомагателно средство, а е нещо морално, когато мислите разумно. Не ви подобава да бъдете безчестни. Обещаеш ли, трябва да бъдеш верен на думата си. Кажеш ли

дума, на думата си трябва да стоиш. При това, ученикът на Бялото Братство трябва да бъде добър, което е вече едно морално качество. Ученикът на Бялото Братство трябва да бъде толкова досетлив, че да може да даде на всекиго отговор за това, в което вярва. Също трябва да бъдем доблестни, благородни и да имаме една възвишена, неумолима и постоянна воля, тъй както е постоянна Волята на Бога. Това е желанието ми. По това трябва да се различавате от другите и когато минавате, да казват: „Учениците на Бялото Братство са честни хора, те са хора, които, каквото започнат, свършват." Каква друга препоръка ви трябва? Ами че на тази препоръка се крепи всяко едно царство, всяко едно общество, всяка една държава. Цял един обществен строй на това се крепи, църквата на това се крепи. Може ли да се крепи една църква, ако няма честност, може ли да се крепи една църква, ако няма интелигентност, може ли да се крепи, ако няма добра воля? И в дома си трябва да поставим тези черти като отличителни от външния свят. Казват, че и те са като нас. Щом казват, че и те са като нас, ние няма да бъдем като тях, нищо повече! Следователно за външния свят тези трябва да бъдат отличителните черти на учениците.

Сега на учениците, които са пред мен, ще задам като първи урок един изпит по честност. Всеки от вас, който влиза в класа, млад или стар, до края на годината ще изработи една сума от триста лева и ще я внесе в касата. Ще съберем една сума и ще видим после за какво може да се употреби. Цялата тази сума ще може да се внесе, но с труд, по един честен начин. Да кажем, че имате мъж – ще му ваксате обущата и по един честен начин ще му кажете: „Дай ми пет лева." Или отивате в града и може да се качвате на трамвай по три-четири пъти на ден – ще се откажеш от трамвая, ще ходиш пеш и ще спестиш желаната сума. Изобщо всяка работа по честен начин трябва да се извърши. Ще напишете нещо или ще учите нещо, но всичко по честен начин. Тази сума за някой може да е малка, но за някой от вас е голяма. Искам да разрешите задачата по честен начин, честно да спечелите парите. И тогава ще видим за какво може да употребим тази сума. Другояче тази задача можем да я разрешим много лесно: някой от вас може да бръкне в кесията на баща си – не по този начин! Ако пък не можете да разрешите задачата, аз ще ви кажа как да направите това. Това е едно хубаво упражнение.

Сега искам никому да не говорите навън за тази задача. Ще я изпълните по план, като всеки може да отделя по пет-десет минути от свободното си време, но без да влизате в някакво стълкновение. Ако работите по този път, по който ви говоря, значи сте ме разбрали; ако срещнете много големи мъчнотии в пътя, не сте ме разбрали. Щом условията ви улесняват, разбрали сте ме; ако кажете: „Много мъчнотии срещнах", не сте ме разбрали. Щом сте ме разбрали, каквато мъчнотия да срещнете, лесно ще

я премахнете; ако не се премахне, има нещо, което куца и трябва да се отстрани, две мнения няма. Това е една от най-лесните задачи. Ние започваме от материалните задачи – триста лева. Аз ви казвам, че тази е една от най-лесните задачи за ученика – една от най-лесните, която може да се намери в учебника със задачи. Ако мислите, че тази задача е мъчна, по проста от нея няма.

Това, разбира се, трябва да бъде на втори план, защото не е толкова съществено. Да не би да се разтревожите как да намерите тези триста лева – това е маловажен въпрос. Съществен въпрос е връзката, която трябва да се осъществи между Бога и вас. В това отношение аз ще ви съдействам. Ще ви покажа какви са отношенията между връзките, които досега сте имали, и тази нова връзка, която сега се образува, за да видите каква е разликата. Мъчно може да си представите каква е същинската разлика на нещата. При сегашното ви състояние, до което сте достигнали, може да се образува тази връзка, понеже имате опитности. Тази връзка е нов елемент, който ще разреши вашата задача, ще осмисли Живота ви и бъдещето ви състояние ще се урегулира. Така че, няма да бъдете като петте глупави девици, а ще бъдете онези пет девици, които ще влязат с младоженеца.

Искам да бъдете тихи. Така ще се върнете вкъщи свободни, вдъхновени, с надежда, че има да разрешите една велика задача, на която цялото ваше бъдеще ще се държи. Няма да се спъвате. Ние познаваме професора, живота му, дошли сме в училището. Аз не говоря за външните отношения в света, а говоря за вътрешните отношения, които са Божественото.

Сега постарому трябва да ви запитвам дали ме разбирате. Няма да ви запитвам. Аз изнесох едно ново положение, което хората наричат учудване. Когато човек седи горе и гледа отгоре надолу, учудва се. Когато не се е качвал горе, а само се е възхищавал, човек вижда мъчнотиите и се учудва. А вие изведнъж се виждате пред планината, на която трябва да се качите. Затова думите мога и не мога са изключени. Ще кажете: „Ще бъда герой!", понеже това е процес на движение. Изразът ще бъда герой, нищо повече! Някой казва: „Ще бъда герой, ако е рекъл Господ." Ще бъда подразбира, че Господ е рекъл, а пък аз Неговата воля на две не правя. Понеже Господ е казал, ще влезем в Училището; понеже Господ е казал, ще учим; ще бъде така, както е казал!
Сега някои ще кажат: „Защо не сме по-млади, ами сега на стари години?" Тези от вас, които мислят, че са много стари, да ми кажат на колко са години. Защото ние наричаме човек на средна възраст този, който има двадесет милиона години. Ние на колко сме? Ние сме от Слънчевата система, а Слънцето, за да направи едно обръщение, употребява двадесет милиона години. Тогава вие сте едно малко бебе. На колко слънчеви дни

сте сега? Например вие сте четиридесет годишен – изчислете каква част съставляват вашите четиридесет години от годината на Слънчевата система. Хората не могат да разберат какъв ще бъде този човек, който ще има десет слънчеви години. Един човек от Слънцето, който там е на десет години, тук ще бъде на двеста милиона наши години. Там той ще е едно младо момиче, ще припка и като го попитат на колко години е, ще каже: „На десет години." Думите млади и стари са само отношения, различни мерки. Следователно ученикът не може да бъде стар – който се учи, той всякога е млад. В Бялото Братство вие трябва да знаете онова изкуство на подмладяване. Чрез него човек може така лесно да се подмлади, както подмладява къщата си или градината със своите дръвчета. Това, което за нас съставлява мъчнотия, за Белите Братя е толкова естествено – те постоянно се подмладяват, постоянно са млади. Там няма да срещнете такива стари хора. Те могат да приемат всички форми, които хората имат – това е наука, това е изкуство, което ние не можем да направим.

Сега вие трябва да решите същественото. Това е въпросът на бъдещето, това е една дълбока наука. Важна е връзката, която трябва да направите. За тази връзка много пъти са ви говорили, решавали сте и сте дошли до това положение, че може вече да я направите. Значи напълно сте подготвени и може да я направите!

21 юни 1923 г., петък, София

Кротките (София, 1996)
34 беседи от 1 януари 1921 г. до 11 септември 1923 г.

Начало: 16:00

1923_04_22 Правилни отношения

ПРАВИЛНИ ОТНОШЕНИЯ

Размишление

(Прочете се резюме от темите „Първата съзнателна мисъл, която се появила в човешкия живот“.)

(Прочетоха се няколко теми върху „Произходът на религиите“.)

Сега ще направим едно упражнение: *Лявата ръка нагоре, а дясната надолу.* Ще се постараете умствено да възприемете двете течения. С дясната ръка ще възприемете течението от Земята, а с лявата – течението от Слънцето. В това положение ще седите 3 минути, гледайте да усетите влиянието на теченията по ръцете си.

Вие ще видите, че същият закон се спазва и по отношение на мисълта. Безжичният телеграф приема звуковете чрез въздуха, има си един път, чрез който превежда своите вълни. И ние имаме един безжичен телеграф, по който предаваме мислите си. С ръката, дигната нагоре, аз мога да изпратя своята мисъл оттук чак в Америка, в Япония. И онова същество, което е нагласено като мене, ще възприеме моята мисъл и с време ще отговори. По същия закон може да изпратите мисълта си, където пожелаете. Следователно у нас всяко действие при упражненията има смисъл, затова не трябва безсмислено да дигате ръката си. Гледам ви, сега вие правите безсъзнателни движения на ръцете си. Вие сте под влияние. Не, никакви такива движения. Вие се контролирайте с очите си. Най-после, нека да заспиш, но със съзнание. Туй значи един час съзнателен живот. Всяко движение, което правите, трябва да знаете защо го правите. Защо трябва да се почешете или защо трябва да си кръстосате ръцете. Нали всяко движение трябва да има смисъл? Всяко нещо у нас трябва да има смисъл. Някой седи и подпира брадата с ръцете си. Защо? Ние трябва напълно да осмислим нещата.

Сега, кое е най-естественото положение? – То е това, което продължава най-дълго време. За пример кое е естественото положение на един ученик в клас, как трябва той да седи най-естествено? Следили ли сте вие, учениците, кое е най-естественото ви положение? Как трябва да седи ученикът? Ние ще направим един опит, да може да се владеете в клас за един час. За пример аз ви следя очите. Тук вие се наблюдавате, не внимавате, някои постоянно се наблюдават, като че детективи има. Един гледа в една посока, друг го наблюдава. Тъй не се учи. Седите, аз ви гледам,

че се наблюдавате един друг. Няма какво да се наблюдавате. В какво ще се наблюдавате вие? Сега за пример, ако искате да знаете истината, да знаете кой какво върши, ще ви науча на един начин. Ще си сложите едно огледало вътре и ако искате да знаете кой какво върши, ще гледате в огледалото, в себе си, а не навън, защото ако гледате вън, ще се разсипете. Например там някой се почесал, вие го следите и вследствие на това в класа се зарежда една дисхармония. Вие не седите като някой благочестив, тъй захласнат в своята мисъл, че като ви попитат: „Ти видя ли еди-кого си?“, да кажеш: „Не го видях, имах една велика мисъл“. Трябва да имате дълбоката мисъл на Едисон. Знаете ли онзи анекдот за него? Той не мислил да се жени, но най-после го убедили неговите приятели да се ожени. Обаче той бил зает с велики открития, тъй че като дошъл деня на женитбата, той забравил, че ще се жени. Те завеждат булката, чакат, чакат – няма го. Отиват да му кажат: „Нали днес ще се жениш?“ – „Как ще се женя? Чакайте, тук има нещо важно да разреша.“ Забравил, че ще се жени. Значи неговото откритие е по-важно от женитбата. Мнозина от вас не са тъй предадени на мисълта си. Всички, които се заемат да изучават окултната наука, трябва да умеят да се концентрират в даден момент. Без туй концентриране вие не може да минете нито една крачка напред. – За пример как да премахнете любопитството? За един час се направете, като че сте слепи, като че нищо не виждате в света. Представете си, че седите тук и затваряме всичките лампи. Вие пак ще изпаднете в изкушение, ще си кажете: „Дали няма някой да се пошегува, да се закачи?“ У вас няма чистота. За ученика не е тъй. Чистотата трябва, но у вас я няма! Това нещо ви спъва при общата работа, разберете. Че си могъл да закачиш някого, да го бутнеш за ръката, какво си добил? Какво печелите? Какво от това, ако хванеш една ръка? Ръката, това е материя. Реалното не можеш да го хванеш, не можеш да го ограничиш, то никога не се лови. Вие хванете някого, мислите, че го държите. Нищо не сте хванали! Този живот си минава, заминава, а душата е по-тънка, ти с нищо не можеш да я уловиш. Тия неща само отвличат ума. Говоря ви като на ученици, любопитството не е за вас. Вие може да го казвате „любознателност“, приемам, но такъв род любознателност не може да ви ползва. Един ден аз ще ви пратя някъде като детективи, да идете да наблюдавате нещо, знаеш да наблюдаваш и наблюденията ти да бъдат верни, и това е наука. „Блажени чистите по сърце!“ Вие ще се стараете, като ученици, да бъдете чисти, защото във вас има стари навици. Аз зная, че ги имате. Вашите стари, нечисти навици не са изчезнали, те са затаени вътре във вас, но при даден момент може да се появят. Тъй стои Истината. Ако някой закачи, ощипе някоя своя сестра, какво иска да каже с това? Едно ощипване за ръката в старо време е било наука. Когато атмосферата е била такава, че хората не са могли да си говорят, те чрез разни щипания са предавали своята реч. Това са били ред култури, които се разбирали по този начин. Туй щипане е остатък от една

стара култура, съществувала още преди милиони години. Някой ще те щипне по гърба, за врата, те са все остатъци от тия стари култури. Тогава са имали смисъл, но днес? Днес те са архаистични неща, изостанали. Вие трябва да знаете техния смисъл.

Тук има една сестра, която като седи, прави разни движения, маха с ръцете си, хваща лицето си, челюстта си и разни други, духовете я карат. Някои неща, някои движения имат смисъл, а някои, понеже не знаете значението им, остават безсмислени за вас. Всяко движение представлява геометрически ъгли, които са математически изчислени. Следователно речта днес е минала в нова форма, от движения в говор. Казва някой: „Защо ме щипеш?“ Той ти говори на стария език, на който някога си е говорил. Тогава да ощипеш някого се считало за привилегия, а сега да ощипеш някого е престъпление. Било е време, когато човек с очите си е давал сигнали, а сега това е престъпление. Тогава, ако някой ти мигне 3–4 пъти, това изразява нещо, а сега, ако ти намигне някой, ти оставаш недоволен. Ученикът не трябва да намига, не трябва да щипе, ще говори по новия начин.

В окултната наука се стремят да докарат всичките мозъчни центрове в хармония. Когато някой път кръвта нахлуе в мозъка, у вас се събуждат тия стари навици. Вземе някой да се моли, но веднага му дойде на ум, че трябва да яде кисело зеле. Ще напусне молитвата, ще отиде да вади кисело зеле. Пак започне да се моли, ще му дойде на ум да пийне малко винце. Ако не се моли, няма да му дойде тази мисъл. Решите ли се да живеете благочестив живот, веднага всичките дяволи ще дойдат отгоре ви. То е закон. Това ще се предизвика, няма какво да се сърдите. Щом решите да живеете добродетелен живот, ще предизвикате противното – омразата. Искаш да живееш с Истината, ще дойде лъжата. Ще знаете, щом дойде противоположното, значи у вас мисълта се е събудила.

И тъй, ще гледате първо да надделявате любопитството си. Ще работите още върху концентрирането. За пример някой път може да направим следния опит. Ще изкарам тук един от учениците и ще ви кажа: „Познайте какво мисли в дадения момент този брат!“ Той ще сложи в ума си известна скрита мисъл, без да я знаете вие, и ще видим вие ще може ли да я откриете, или не. И тогава, като правим тия опити, ще знаем научно доколко вие може да схващате мислите. За пример, да кажем, че вашата дъщеря или вашият син, като ви видят, веднага си прехапват устните. Как ще изтълкувате туй? Защо дъщеря ви си прехапва устните? Защо децата ви си прехапват устните? Вие поне сте имали деца. (– „Искат да скрият нещо.“) Защо трябва дъщеря ви да вкара именно долната устна под горната, а не горната? Защо? (– „Казала е нещо, което не е трябвало да

каже.“) Психологически има много причини. Тази гримаса е много естествена. Всяко прехапване на устната се предизвиква от някаква изненада, учудване. Когато разправяш някому нещо чудно, той си прехапва устните и широко си отваря очите. В такъв човек има две идеи: прехапването на устата – едната идея, и разтварянето на очите – другата идея. Значи тия две противоположни идеи в неговия ум се изразяват с две противоположни движения. За пример друг някой седи, слага си пръстите на челото при слепите очи. Какво показва това? – Той иска да свърши някоя работа, но този център на ред и порядък е слабо развит в него. После, той свива веждите си тъй надолу, зажумява с очите си, за да възприеме по-малко светлина, та външният свят да не отвлича вниманието му. И тъй, помисли, помисли си малко и най-после каже: „Разреших този въпрос!“ С туй поставяне на пръстите върху този център се събужда и после усилва деятелността му. Някой път някой иска да си спомни нещо. Поставя си 5-те пръста на средата на челото и се концентрира.

Първо ще се учите да владеете своите мозъчни центрове. Считайте, че всичко, което се върши около вас, не ви засяга. Много пъти в ума ви има подсъзнателни действия, които изразяват, че чрез вас духовете си говорят. И ти току си пипнеш главата, почешеш се. Ако те питат защо правиш това, ще кажеш, че не знаеш. Всички хора си чешат главата, но попитайте ги защо – те не знаят. Не, чрез туй чесане или пипане по главата други същества са, които се разправят със стария език.

В една Школа трябва да се освободим от тия неправилни движения. Ние ще изолираме тия влияния и всички приятели трябва да ги държим вън от Школата. Тъй трябва да бъде, ако искате да получите посвещение в Божията Истина. Всички трябва да знаете в даден момент известна мисъл дали е ваша, или не. Ако е ваша, трябва да знаете как се е появила, а ако е чужда, ще знаете каква е, откъде е, какво е нейното произхождение. Ученикът трябва да знае всичко това точно. За пример, ако вие седите и някой съсредоточи ума си отзад на тила ви, вие несъзнателно ще се обърнете. Като влезете в театъра и поискате някой да се обърне, насочете погледа си към него и той ще се обърне, без да знае защо. Вие го карате да се обърне, но не владеете закона, не знаете кога трябва да го правите. Да кажем, че ти си заставил някой да се обърне към тебе, какво печелиш от това? – Нищо. Той се спира временно, обърне се и после си каже: „Що си губя времето?“ Ако ти си силен, ето как трябва да постъпиш: Виждаш, че един човек отива да напакости някому. Ти няма да го спреш, но ще насочиш своята мисъл към него и ще му кажеш: „Слушай, приятелю, ти отиваш на едно място, но ти нищо няма да спечелиш“. Предадеш тази мисъл и се върнеш. Този човек поседи, помисли, помисли малко и се върне у дома. Да го спреш и да му говориш – това не е наука. Ти си

направил едно добро. Аз считам юнак този, който може да упъти някого в правия път, да употреби тази сила за добро. Трябва да дадем нова насока на мисълта на хората. Ако може да сполучим в туй, това е наука, ако не можем, всички тия мисли, които предаваме и приемаме, са несъзнателни мисли. Сега тия неща ни са потребни в дадения момент, когато сме в Школата.

Пазете се да не раздвоявате ума си. Всяко раздвояване на ума, на сърцето или на волята ви действа вредно. Ще се стремите да обединявате ума, сърцето и волята си. Как? – Мислете за Бога, мислете, че в Неговите чувства няма раздвояване. Мислете, че в Неговата воля няма раздвояване. Най-благородното нещо е в даден случай мисълта да бъде обединена. Първото нещо, щом се раздвои мисълта ви, стане дисхармонична, вие ще усетите едно налягане при слепите си очи. След туй ще ви обхване една дрямка, едно хипнотично състояние и почвате да се унасяте. Туй вече действа зле върху вашата нервна система. Така за пример котките разбират този закон. Една котка като гледа в очите друга някоя, предизвиква сътресение в слепите очи. Тя започва да трепти, опашката се подвижва, почва да мяука и полека-лека нервната система отмалява. Тази, която предизвиква туй състояние, мине покрай нея самодоволно. За котките това нещо има смисъл, но ако ти омаломощиш един човек в разумния живот, ти сам вредиш на себе си. Ако аз имам 10 души работници и ги пратя на лозето си да копаят и накрай погледна на лозето, а то седи небутнато, това нещо има ли смисъл? – Няма никакъв смисъл. Котките, като нямат работа, да се занимават с тия работи, да се плашат, това нещо може, но ние, като разумни същества, имаме една по-висока задача. Следователно никога не прекарвайте енергията си в слепите очи. Тази енергия е свързана със стомаха ви. Щом прекарате енергията си в слепоочните места, вие въздействате на стомаха си, а той е съставен от хиляди такива нервни ганглии. По този начин вие се обезсилвате, изтощавате енергията си, демагнетизирате се. След това вие ще почувствате едно изпразване във вашия мозък. Винаги пращайте енергията си към горната част на челото, не я оставяйте в задната част на главата си.

Някои хора за пример имат навик да си въртят очите ту към едната страна, ту към другата; други хора много си разтварят очите. И то не е хубав признак. Когато човек почне много да си разтваря очите, той не е на правия път; и когато почне много да ги свива, пак не е на правия път. Има едно естествено състояние – очите трябва да бъдат елипсовидни и гледецът да е в нормалното си състояние. Половината от гледеца на сегашния човек трябва да е затулен, като че мисълта му е насочена нагоре. Това показва, че той е съсредоточен към една дълбока мисъл. Каквото възложиш на такъв човек, той всичко може да изпълни. Онези, на които очите са много

валчести, много отворени, у тях чувствителността е много развита. Когато вие изразявате любопитство, отваряте очите си, пулите се. Не, ако искаш да наблюдаваш добре, трябва да се съсредоточаваш, да възприемаш правилни мисли, а не да си разтваряш очите. В света има два вида вибрации от светлината, които математически се различават. Едните са вълните на черната светлина, другите – на бялата. Вълните на черната светлина се различават от вълните на бялата светлина. Някой път те се прекръстосват. Когато черните лъчи засягат окото, деформират лицето. Пък тия вълни на бялата светлина, дето казват, че Бог е светлина, като достигнат до нас, те образуват други движения, лицето образува друга форма. Движенията на черната светлина правят хората нервни. Наблюдавали ли сте какви движения правят тия хора? Те, като седнат, слагат си краката един върху друг, после ще ги пуснат долу, свиват си ту едната, ту другата ръка и т.н. Разправяше ми една учителка: едно дете излиза да разправя урока си и постоянно си дига и пуща рокличката. То, като разправи три урока, ще скъса рокличката си. Учителката го гледа, не идва на ум да каже на детето да не прави така. Та трябва да има тук такива, които да отбелязват някои движения. Има някои движения, които трябва да се отбележат, искам да ви се кажат те. Когато седите в клас, има известни движения, които не са правилни, и тях всички трябва да ги премахнете. Аз ще ви науча кои движения са правилни и как трябва да седите. Трябва да имате известна поза, да знаете как трябва да седите. За пример някои от вас седят тъй, клюмнали. В клас, ако искате да се ползвате, има само една правилна поза по отношение центъра на Земята и центъра на Слънцето. Нямате ли добро разположение, тогава тия два центъра ще произведат у вас известна дисхармония.

Питам ви сега: „Как се молите?“ Молитвата е насочване на сърцето към Бога и концентриране на ума, за да можеш да възприемеш известни Божествени течения. След като възприемете тия течения от небето, вашето сърце ще стане център на Земята. Други течения ще минат през сърцето ти нагоре. Има ангели, които отбелязват и знаят от какво се нуждаете. Тия течения трябва да минат през сърцето ти, да ги почувстваш и тогава ще можеш да се молиш. Ако ти не допуснеш тия течения да минат през сърцето ти, ти можеш пак да се молиш, но няма да имаш полза. В Божествения свят знаят кога тия течения са минали през тебе. Те знаят от какво имате нужда и веднага задоволяват тази ви нужда. Затуй сърцето трябва да бъде горещо и отворено, за да минават тия Божествени течения и да се хроникират твоите нужди и горе, и долу. Ангелите, които живеят в тебе, те ще покажат от какво имаш съществена нужда. Вие може да се молите за това, за онова, но туй не се взема предвид. Тия течения, които минават през вас, те могат напълно да определят и задоволят нуждите ви.

Сега вие считате някои неща маловажни, нали? По-нататък обаче ще нагазим в по-дълбока вода. То е както цигуларят си има правила как да движи своя лък, художникът – как да движи своята четка и т.н. Както всяко художество и изкуство имат своите правила, по-леки и по-мъчни, така и окултната наука. Аз искам всички вие да бъдете художници – да работите върху вашия характер. Всеки от вас, като дойде в клас, трябва да има своя четка и свои бои. Най-първо, ще поправяте очите си, т.е. върху Истината ще работите. Ще коригирате очите си, после ушите, устата, носа, всичко, докато най-после си създадете един характер. Тогава ще имате условия за онази положителна наука. Е, добре, допуснете сега, че вие искате знания. По някой път аз нямам време, тогава ще поканя един жител от невидимия свят да дойде, той да ви държи една лекция вместо мен. Ще кажете: „Една привилегия е това!“ Да, но времето на този, който ще дойде, е скъпо и знанието, което ще ви предаде, трябва да го възприемете. Ако не сте готови, какво ще се ползвате? Ще дойдат от невидимия мир много такива същества. Това е, дето се казва там, „Духът ще те научи“. Ще бъдат изпратени много такива висши същества, както тук изпращат някои професори по естествените науки, по музика, по математика. Те, като дойдат, ще държат своите лекции и ще си заминат. Онези, които са способни, възприемат лекциите. Така и в окултната наука: ще дойдат някои професори да държат лекциите си и който разбере – добре. Окултната наука поставя за цел учениците да бъдат крайно изправни. Това е за самите вас. Сега, разбира се, аз не искам да отидете в другата крайност на самоосъждане. Да се самоосъжда човек, то е остаряване, а да се поправя човек, то е подмладяване. Онзи човек, който постоянно се изправя, той е постоянно млад. Който спре да изправя своите погрешки, той остарява. Внасяш ли нови мисли, нови желания, разширяваш ли този кръг, ти всякога ще бъдеш млад. Поставиш ли в ума си мисълта: „Е, тази работа е за младото поколение“, ти си остарял, ти сам си се отписал от тефтера.

Упражнения:

1.

Двете ръце малко напред, пръстите свити, само палците и показалците отворени.

Какво усещате – хармония или усещате, че ви липсва нещо? Това е едновременно знак и на възприятие, и на противоречие.
2.

Показалците се затварят, само палците остават отворени нагоре.

Каква разлика чувствате? (– „По-голямо спокойствие.“)
3.

Сега само показалците нагоре, а другите пръсти са затворени.

Онези от вас, които са по-чувствителни, какво чувстват? (– „Като че нещо влиза в пръстите.“)

Добре, съединете двата показалеца, палците не съединявайте. Какво чувствате сега? Преминава ли нещо във вас, в етерния ви двойник става ли някаква промяна?
4.

Лявата ръка напред, дясната отгоре, после обратното, раздалечават се и пак се прибират – едната отгоре, другата отдолу, и все по-бързо. Какво чувствате сега? (– „Една хладина.“)

Сега ръцете една над друга, без да се допират, и се обикаля в кръг отвътре навън – по-бързо и после по-бавно. Усещате ли едно съпротивление? – Като че една гъста маса има. Сега правете туй полека. Същото, само че ръцете по-настрани. От нас излиза известна енергия, нали?

Ръцете се раздалечават настрани, нагоре над главата, надолу около главата и по тялото.

Сега произнесете формулата: „В името на Любовта, в името на Мъдростта, в името на Истината, всичкото Божие благо да се всели в нас!“

Задача: в сряда, точно в 6 часа сутринта целият клас ще се намери на „Изгрева“. Точно в 6 часа! Вие може да идете и по-рано да посрещате слънцето, може да бъдете нейде из гората, но точно в 6 часа ще бъдете на мястото. Там ще си направим упражненията.

Т. м.

26-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 22 април 1923 г., София.

1923_04_22 Петимата братя

ПЕТИМАТА БРАТЯ

„Защото имам петима братя, да им засвидетелства, щото да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ (Лука 16:28)

„Защото имам петима братя.“ В този стих са важни петимата братя. Каква роля играе числото пет? За онези, които не са запознати с висшата математика, числото пет няма никакъв смисъл. Казваме: пет крини жито, пет ябълки, пет круши, пет златни монети и прочие. В числото пет има идея, то е идейно число. Ако наредим числата от естествения ред по три в една група, ще имаме: 1, 2, 3 – първа група; 4, 5, 6 – втора група; 7, 8, 9 – трета група. Каква роля играе числото пет? Единицата е творчески принцип – това, което твори. Това число означава още киселина, която руши; тя приготвя материята. Числото две е основа, числото три е резултат, т. е. завършен плод. Като дойдем до числото четири и продължаваме да броим нататък, имаме същия закон: четворката е киселина, петорката е основа – майката, а шесторката е резултат. Числото пет се среща често в Библията.

„Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ Всяка истина трябва да се разбере в своите прояви. Следователно и числото пет трябва да се посее, за да се прояви. Като го посеем, ще разберем качествата на почвата. Посейте в земята една ябълкова семка или едно житно зърно, за да разберете богата ли е почвата или бедна. Опитът показва качествата на нещата. Киселината например се познава по разрушителната ѝ сила. Някои хора искат целият им живот да мине в музика и песен, да бъдат щастливи. Те трябва да знаят, че щастието се изкупва с жертви. Ако щастието е на единия полюс на живота, на другия полюс стои жертвата.

„Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ Значи единият брат – богатият, който е вече в това мъчително място, мисли за петимата си братя. Те са почвата, основата на живота. Единият брат работи за петимата, за да не се развали почвата. Братът, който е на мъчение, има една добра черта – желае доброто на петимата си братя. Той иска да ги избави от това място, да предотврати техните мъки. Обаче Аврам му казва, че неговите братя трябва да слушат Моисея и пророците. – Кой е Моисей? – Световната власт и политиката, която тя прокарва. Моисей е законът, който оформя нещата. – А пророците? – Те представят религията, науката, културата, които дават подтик на човека да се развива. Пророците работят за правилното провеждане на Моисея. Те го оформят.

Затова Аврам казва: „Те да слушат Моисея и пророците“.

„Имам петима братя.“ Едно съвпадение: и човек има пет сетива – осезание или пипане, обоняние, вкус, слух и зрение. Петте сетива са свързани с петте свята или петте вида материя, които се различават по степента на своите вибрации или трептения. Материята, която работи с чувствата, е доста груба. Това всеки е опитвал. Колкото по-възвишени са чувствата на даден човек, толкова повече тяхната материя се облагородява. Ако двама приятели се хванат за ръце, чувствата им преливат от един на друг. Като отпуснат ръцете си, връзката между чувствата им не се прекъсва. Ако в момента, когато двамата приятели държат ръцете си, мине край тях човек с груби чувства, и двамата ще изпитат известно страдание, като че някой иска да прекъсне тяхната връзка. Това показва, че чувствата наистина са нещо материално, което се отразява и върху физическото тяло на човека. И при вкуса се образува връзка, но по-фина от тази при хващане на ръцете. И при целувката се образува връзка. Като знаете това, образувайте хармонични връзки. Когато се целуват, хората не обичат да ги виждат други, да не внесат нещо нехармонично в тях. Връзка се образува още и чрез обонянието. С миризмата си цветята привличат хората и насекомите и така създават връзки. Казва се за някой търговец, че има нюх, т.е. отдалеч помирисва нещата и ги нагажда според интересите си. Има ловджийски кучета, които отдалеч подушват заека. Тук го търсят, там го търсят, докато го хванат и го занесат на господаря си. Това е „нюх“ – помирисване. Когато двама търговци се срещнат с цел да се сдружат, и двамата правят усилия, настройват носа си да помиришат дали ще има печалба от дружбата им. Като правят някакви сделки, те искат да мине незабелязано, никой да не ги знае. Ако ги знаят, ще им развалят работата.

И тъй, съществат пет вида връзки: първата връзка произтича от пипането или осезанието; втората произлиза от обонянието; третата – от вкуса; четвъртата – от слуха, т. е. от разумната човешка реч, а петата произтича от зрението. Последствията на първите три връзки са 75% лоши, а само 25% – добри. Последните две връзки са по-идеални. Ето защо връзка, създадена въз основа на слуха и зрението, е по-устойчива от първите три. Дето има пипане, вкусване, връзките са слаби, не издържат дълго време. Там има ядене и пиене, наздравица. Тези връзки се развалят лесно. Връзки, които имат за основа удоволствието, не са разумни. Последствията им не са добри. Там започват добре, но свършват зле.

„Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ Добро е желанието на богатия да помогне на петимата си братя, но Аврам казва, че ще ги свърже с Моисея и пророците. Питам: Как можете вие, културните хора на двадесети век, да осмислите своя живот? Политиците

искат да осмислят живота си по особен начин, но още не са успели. От осем хиляди години хората воюват, разрушили са много градове. Те убиват, затварят, но живота си още не могат да осмислят. И в миналото, и сега хората се мъчат и не могат да се освободят от мъчението си. Само богатият ли се мъчи днес? – Всички се мъчат – и богати, и бедни. Кой не се мъчи днес? – „Кога ще отидем на мястото на мъчението?“ – И сега ние сме там, няма какво повече да ходим. – „Като умрем, ще отидем ли и ние на мястото на богатия?“ – Чудни сте, вие и сега сте там. Мислите ли, че ако ви хване член 4, не сте на мястото на богатия? – Кой е отец Аврам? Той представя разумните хора. Те се отличават от неразумните по своите принципи. Разумните са хора на мира и на любовта, а неразумните – на размирието и убийствата. Разумните казват на неразумните: „Ние можем да ви помагаме и съчувстваме, можем да бъдем между вас, но не можем да служим на вашите методи и разбирания“. Казвате: „Да се примирят всички хора, да подобрят живота си“. Как ще се примирят? Как ще се примириш с онези, които живеят в омраза, насилие, убийства? Ние живеем в братство и равенство, в мир и любов. Как ще се примирим тогава? Лазар показа, че ако човек от низшата култура, с низши разбирания, влезе между хора с висша култура, той не може да живее с тях в братство и равенство. Лазар е човек от висша култура и попадна между хора от низша култура. Цял живот той прекара пред вратата на богатия, който не му даваше нито трошица от своята трапеза. Умря Лазар и се върна в културата на мира и любовта. В която държава влезете днес, навсякъде ще видите две различни разбирания: едни поддържат насилие, камшик, затвори, бесилки. Други поддържат Христовия закон. От осем хиляди години хората все бесят, колят, но какви са резултатите им? Цялата земя е покрита с гробища. Няма място, което да не е опръскано с човешка кръв или кръв на животно. Земята е толкова нечиста и опетнена! Небето е решило да потопи всички континенти на Земята. Новата култура не може да расте и да се развива на тази нечиста Земя. Нужна е една почивка, едно пречистване на Земята. Сегашните хора не подозират при какви опасности живеят. Въпреки това те търсят само удоволствия. Никой не иска да прави зло. Всеки има красиви желания, благородни подбуди, но няма разбирания, не знае как да живее.

За обяснение на горната мисъл ще ви приведа следния случай. Влизаш в черква, слушаш какво се проповядва там. На излизане от черквата започват да разискват върху думите: „Син Божи ли е Христос, или не?“ Ако си позволиш да кажеш, че Христос не е син Божи, ще те нарекат еретик. Питам онези, които признават Христа за Син Божи, прилагат ли Неговото учение? Не е въпрос кой е Христос и какъв е Той. Важно е, че никой не може да познае Бога и Христа вън от Любовта. Дето отсъства Любовта, там е насилието. Колкото и да разчита една държава на своите

мощни оръжия, щом насилието се шири в нея, тя е място на мъчение, тя е адът в света. Имаш хубав, здрав кон, всеки ден го товариш с хиляда килограма тежест и се радваш, че може да ти служи. Конят пъхти, поти се, но ти не искаш да знаеш и казваш: „Отличен е моят кон, много работа ми върши“. Конят тегли ли, тегли, но ти не влизаш в положението му.

Сега ще дойда до положението на жената от старата култура. Млада мома се влюбва в един момък и започва да му говори: „Ти си ангел, мой спасител. Аз ще живея само за тебе. Моето сърце е твое. Ще те обичам с всичката си душа“. Той слуша и си мечтае как ще живеят в бъдеще. Среща приятеля си и му казва: „Знаеш ли каква мома срещнах? Обича ме, готова е да се жертва за мене“. Приятелят му го слуша и мълчи, нищо не казва. Момъкът хвали момата на майка си, изнася нейните качества, любовта ѝ към него. Майката казва: „Синко, тази мома не е за тебе“. – „Как си позволяваш да говориш така? Тя е ангел, няма подобна на нея.“ – „Ще видиш, ще се убедиш в думите ми.“ Те се оженват и не се минава една година от женитбата, тя започва да се проявява, да изисква от него нов костюм, модерни обувки, златни украшения. Дали той има средства или не, тя не иска да знае. Тя му казва: „Моите съседки имат хубави дрехи, обувки, украшения, и аз искам същото. Имаш или нямаш пари, не е важно, ще ми доставиш всичко, каквото ти искам“. И сега тя е ангел, но на старата култура – на безлюбието. За да има мир вкъщи, той задоволява желанията ѝ, докато един ден го турят в затвор за дългове. Съседите казват: „Добра, благородна жена е тя, но той излезе лош човек“. Аз пък казвам: Добър човек е той, но жена му го прати в затвора. Оттам той вика: „Жено, ела да ми наквасиш гърлото!“ – „Не влизам в затвора“ – отговаря жената. Така постъпват и мъжете. Така постъпват и църковниците. Така се постъпва навсякъде в живота.

Днес повечето хора говорят за Бога, за морал, за честност, а какво ли не се крие зад тези думи. Религиозният казва: „Вярвай в Бога!“ – В Бога вярвам, но в тебе не вярвам. Отиваш в един магазин да си купиш плат. Питаш търговеца: „Вълнен ли е този плат?“ – „Да, вълнен е.“ Купиш плата и като се върнеш в къщи изследваш го, да видиш наистина ли е вълнен. Оказва се, че само една трета е вълна, а останалото – памук. Занасяш плата на търговеца и го питаш: – „Защо ми каза, че платът е вълнен?“ – „Отде да зная, че имало и памук?“ – Щом не знаеш, кажи си истината.

Преди години бях в един провинциален град. Срещнах се с един обущар-евангелист, който знаеше добре цялата Библия. Понеже имах нужда от обувки, запитах го: „Приятелю, можеш ли да ми ушиеш едни обувки?“ – „Мога. Ще ти ушия такива обувки, каквито никога не си носил. Ще бъдеш доволен от тях и ще ме помниш завинаги.“ Той ми взе мярка и определи

кога ще бъдат готови. На уречения ден отивам да взема обувките си и обущарят ми предлага ново положение: дава ми готови обувки, които направил за един офицер. Понеже не му били по мярка, оставил ги на обущаря, да ги продаде на някого. Опитах ги, дойдоха ми на мярка. Попитах го: „Здрави ли са?“ – „Много здрави, ще ги носиш с години.“ Взех обувките си, платих му колкото искаше и си отидох. Обаче останах изненадан. След един месец обувките се скъсаха, кожата се напука. Занесох обувките на обущаря и го запитах: „Защо се пукна кожата толкова скоро? Нали каза, че е здрава?“ – „Отде да зная?“

Случват се такива работи. Сега, в което общество и да влезете, която църква и да посетите, навсякъде ще видите все напукани кожи.

Един ден отидох при един светски обущар. Занесох му една кожа за обувки с молба да я прегледа и да се произнесе за здравината ѝ. Той прегъна кожата на няколко места; обърна я на другата страна, пак я прегъна; пречупи я няколко пъти и веднага кожата се напука. Той каза: „Тази кожа не е здрава. Ето, аз ще ви покажа коя кожа е здрава“. Взе една от своите кожи и я подложи на същите опити. Огъва я, мачка я, обръща я на една и на друга страна и най-после каза: „Ето една здрава кожа“. От примера с двамата обущари аз вадя следното заключение: Във всеки човек има две култури – стара и нова, две естества – низше и висше. Към низшето естество се отнасят низшият ум и низшето сърце, със свой определен стремеж. Към висшето естество се отнасят висшият ум и висшето сърце – също със свой определен стремеж. Няма човек в света, в когото тези две естества да не са се изявили.

Един интересен случай от човешкия живот показва какви са резултатите от проявата на низшето естество в човека. Млад момък, Моис Бекето, бил назначен на пост да охранява един голям мост, през който минавали влаковете, да отваря и затваря ключа на моста според нуждата. Когато влакът минавал, Моис затварял моста и след заминаването му пак го отварял. Щом свършвал работата си, той бил свободен да се прибере у дома си. Млада, красива мома, някоя си Хенриета, се влюбила в този момък и започнала често да го посещава. Няма нищо лошо в това, но тази любов му причинила голяма пакост. Един ден, когато бил на поста, Хенриета дошла при него и започнали да се разговарят. Увлечен в чувствата си, той забравил да затвори моста. В този момент експресът пристигнал. Момъкът не успял да затвори моста навреме и експресът паднал в реката. – Кой е причина за това нещастие? – Сляпото човешко естество, т. е. низшето начало в него. В заключение на това казвам: Много проповедници и владици, религиозни и светски хора, учени и прости, така се увличат в своите интереси, в парите, в удоволствията, че като минава

Христос през моста, те стоят захласнати и забравят да го затворят. Христос минава, но те не Го виждат. Казвам: Не е време сега да се любите. Тренът минава. Затворете моста! Като мине тренът и отворите моста, можете да се любите колкото искате. – Какво станало после с младия момък, Моис? – Осъдили го на десетгодишен строг тъмничен затвор. Какво представя Моисеевото учение? – Законът. Той не търси причините на нещата, но изследва фактите обективно, както са в действителност. Какво си мислил, какво е било състоянието ти, законът не иска да знае това. Всяко нещо трябва да става точно навреме! В старата култура, в която и досега още хората живеят, се проповядва само насилие. Нужна е старата култура, нужно е насилието. – Кога? – Когато копаеш лозето, когато ореш нивата. Ще насилиш ръката си, ще насилиш плуга и ралото. Ако чрезмерно насилваш ръката си, ще те заболи. Ако копаеш на нивата цели 10–15 часа, не правиш ли насилие? Не насилваш ли мускулите си? Ако ядете чрезмерно, не насилвате ли стомаха си? Въпреки това всички хора се стремят да доведат Царството Божие на земята. Помнете: Царството Божие няма да дойде на земята. – Защо? Земята е условие за идване на Царството Божие, но тя няма да влезе в това царство. – „Искаме да знаем истината.“ – Има истини, които не мога да изнеса, нито мога да ги доказвам. Те са опасни. – Защо? Защото не можете да ги разберете.

Ще ви разкажа една легенда. В далечното минало, когато светът се създавал, явил се и снегът в чиста, бяла премяна. Той запазил чистотата си с хиляди и милиони години. Един ден се явил при него приятелят му и казал: „Знаеш ли, че в света се явило едно красиво, светло слънце, с приятна светлина и топлина, които възраствват всичко живо и носят навсякъде радост и веселие?“ Снегът казал: „И аз искам да преживея тази радост, да почувствам това веселие“. – „Не може, то не е за тебе“ – отговорил приятелят му. Най-после снегът се наложил. Завели го при слънцето, което му се усмихнало кротко и благо. Какво станало със снега? Чудо! Той започнал постепенно да се смалява, да се губи, докато се стопил и нищо не останало от него. Като видял това, снегът започнал да плаче.

Следователно, ако и вашите разбирания са като на снега, слънцето ще ви стопи и от вашата бяла премяна няма да остане нищо. Кои семена възраства слънцето? Слънцето възраства само онези семена, които са минали вече през старата култура. Ледът, снегът, студът са символи на старата култура. Те представят Моисеевия закон. Иде слънцето на живота, при което снегът ще се превърне във вода, както е станало навремето. В новата култура снегът няма да бъде толкова студен, колкото е сега. Той ще стане по-топъл, ще се топи, ще се превръща във вода, която ще полива градината. Моисеевият закон трябва да се видоизмени, да приеме друга форма. Насилието трябва да изчезне.

В древността един от египетските фараони на име Кухи Бентам бил един от посветените членове на Бялото Братство. Той имал дъщеря – Изис Бухи, която посвещавал в знанието на Бялото Братство. Тя изучавала закона на четирите щастливи дни на годината. Първият ден бил в началото на пролетта, вторият ден – в началото на лятото, третият ден – в началото на есента, а четвъртият – в началото на зимата. За да изучи законите на щастието, Изис Бухи взимала уроци от Мелсадек – Учител на Бялото Братство. Тя отивала на урок през четирите щастливи дни на годината. На всеки урок той ѝ давал по няколко скъпоценни камъка, между които имало три особени камъка. Тя трябвало да изучава всички скъпоценни камъни, но с трите от тях се занимавала специално. Тя туряла камъните в специално сандъче, дадено от Учителя ѝ. Задачата на Изис Бухи била следната: взимала сандъчето със скъпоценните камъни и обикаляла града с цел да посети всички къщи, в които имало бедни, болни, сакати; да види какво влияние ще окажат скъпоценните камъни върху страдалците. Като влизала в къщата на един от страдалците, тя изваждала сандъчето със скъпоценните камъни и му казвала: „Хвани един от тези камъни и виж какво влияние ще окаже той върху тебе. Който камък пипнеш, той е за тебе". Всеки камък носел специално благо за човека. Един от камъните бил камъкът на Любовта. Години наред тя посещавала бедни и болни, но никой не се докосвал до камъка на Любовта. На вид той бил прост, обикновен, с нищо не издавал своята стойност. И до днес още се разнася това сандъче по света, но никой още не е турил ръката си върху камъка на Любовта. Преди пет–шест хиляди години се разнасяло това благо в Египет, във времето на посветените. И тази година Христос отваря сандъчето и предлага на хората да се докоснат до тези скъпоценни камъни. И в църквата се отваря сандъчето. Страданията, през които минава сегашното човечество, не са нищо друго, освен отваряне на сандъчето с благата на живота, които Бог е определил за човешката душа. Учените от миналото и сега спорят върху въпроса има ли човек душа и дух. Едни приемат, че има, а други отричат. Някои учени отиват още по-далеч. Те отричат даже съществуването на ума и сърцето. Обаче повечето учени поддържат съществуването на ума и на сърцето не в смисъл на физически органи мозък и сърце, но като органи на умствения и духовен живот на човека. Според религиозните има душа, но тя е лишена от форма. Не, душата има форма. Тя е много красива. Тялото е създадено по образ и подобие на душата, но е изопачено. За да се оформи като душа, човек трябва да мине през всички форми на живота, от най-ниската до най-високата. Ясновидецът вижда това през утробата на майката. Той може да проследи всички форми в развитието на ембриона, докато стигне до формата на човека. Като говорим за човека, разбираме същество, което още не е завършило своето развитие. Като човек той е завършил развитието си, но

не и като душа. След всичко това се казва, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. За да стане това, нужни са още хиляди години. Питам: Колко пъти ще се завърти слънцето около своя център в милионите години на човешкото развитие, ако само за едно обръщане са нужни 20 милиона години? Оттук можете да си представите колко време е нужно на човека, за да придобие истинския образ и подобие на Бога. Слънцето ще се обърне най-малко 50 пъти, Земята – хиляди и милиони пъти, а Луната – още повече – може би милиарди пъти. Какъв ще бъде животът ви, ако сте при условията на Луната или на Слънцето? Доказано е, че животът на Слънцето не е толкова сложен, както на Земята. Животът на Луната е още по-сложен от този на Земята. Можеш ли при трудните условия на живота да мислиш за Бога, за някаква благородна идея, за идване Царството Божие на Земята? И за това можеш да мислиш, но временно. Тъкмо се предадеш на тези идеи и децата започват да викат: „Татко, мамо, хляб искаме! Дрехи, обувки искаме!“ Ще се занимаваш ли дълго време с тези идеи?

Често религиозните хора казват, че Бог ще оправи работите им. – Така е, от Божествено гледище животът на Земята е уреден вече, но какво ще кажете за вашия живот? И вашият живот може да се нареди. – „Как?“ Нека всички българи кажат: „Да заработим с общи усилия, да побратимим труда си“. Нека всеки има своя къща, свой дюкян, своя нива, но да сподели печалбата си по братски с всички, които са работили заедно. При това положение щеше ли да има бедни? Идеята за братство и равенство ще се приложи, когато хората дойдат до вътрешно съзнание, че са братя. Това не се постига с външни закони, но чрез законите на една висша култура. Това е културата на Аврама, в лоното на когото влезе бедният Лазар. Докато живее в ограничителните условия на богатия, човек не може да изпълнява Божиите закони.

Христос, като говори на учениците си с притчи, казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата“. Преди няколко дни ми зададоха следния философски въпрос: „Какво ще стане с даден предмет, ако отнемат някои от неговите качества?“ Питам: Какво става с почвата, върху която се посаждат различни дървета и растения? Макар че те отнемат известни елементи от нея, в края на краищата почвата пак си остава почва. И като не дава, и като дава нещо от себе си, почвата не престава да съществува. И без растенията тя пак си съществува. Качествата са проява на субстанцията, която съществува сама по себе си, т.е. и без своите прояви. Ще кажете, че Любовта е проява на Бога. Не, Бог е Любов. Следователно вън от Любовта Бог не съществува. – Какво е Бог вън от Любовта? – Мъчение. – А вън от мъчението? – Небитие. – Що е небитието? – Самота. Когато е сам, човек не спори – всякакъв спор се преустановява.

Ще ви дам следните мисли: Да любиш Едного, това е свобода; да любиш мнозина, това е робство. Да слугуваш на Едного, това е свобода; да слугуваш на мнозина е робство. Казват: „Да служим на Англия, на Франция, на Германия, на България“. – Кой народ, като слугува на тази или онази държава, е свободен? За да бъдем свободни, ние трябва да служим на онази велика идея, която обхваща всичко в света.

„Имам петима братя, да не би и те да дойдат на това мъчително място.“ Казват, че богатият ще бъде на вечно мъчение. – Не, аз виждам, че неговото съзнание се пробужда. Аврам отговори на богатия: „Има начин, чрез който и ти можеш да излезеш от мястото на мъчението“. – „Кой е този начин?“ – „Мъчението и страданието. Ще се мъчиш и страдаш, докато научиш уроците на съвременната култура. След това ще дойдеш при мене.“ Това, което казват евангелските проповедници и православните свещеници за мъчението, не е вярно. Според тях човек ще се мъчи в ада толкова години, колкото време е нужно за изпаряване на водата от океана, като се изпарява всяка година по една капка. Кой проповедник или свещеник е чул това от Господа? Чии думи са тези? Знае ли някой какво наказание е определил Бог за грешниците? На Земята има закони, по които съдят хората. Тогава по кой Божествен закон осъдихте грешниците на толкова милиона години? Божият закон гласи: „Докато се противиш на Божията воля, докато не приемеш Любовта в себе си, ще страдаш. В който момент приемеш Любовта в себе си, Бог ще те прости, и страданието ще те напусне“. Опитай този закон. Признай в себе си, че Бог е Любов, и ти ще излезеш от мястото на мъчението; ще почувстваш, че всички хора са твои братя. Следователно, ако искаш да се разшириш, приеми Бога в себе си като Любов.

Богатият казва на Аврама: „Отче Авраме, прати Лазара при петимата ми братя да им засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място“. Ако богатият прояви грижа към своите пет братя, не трябва ли и вие да помислите за своите пет братя? Вие сте тези петима братя и аз ви проповядвам: Слушайте, братя, приемете Любовта, за да не бъдете и вие на онова мъчително място. Много от вас сте на мъчение, като богатия. И когато той се обърна към Аврама с молба да изпрати Лазара да накваси гърлото му. Аврам каза: „Не мога да направя това“. Аз отивам по-далеч и казвам: Аз съм готов не само да наквася гърлото ти, но и да ти подам ръката си и да ти кажа: Вярваш ли в Бога? – „Вярвам.“ – Готов ли си да се жертваш за брата си? – „Готов съм.“ – Дай си ръката тогава. Това може да стане в един ден, в една минута, но такава, в която енергията е толкова интензивна, че да се равнява на интензивността на 35 милионите градуси топлина на Любовта.

В природата съществуват два процеса на пречистване: бавен и бърз. Моисеевият закон е бавен процес. Там има клане, бесене, убиване. Законът на Христа, т.е. законът на Любовта, е бърз процес. Който служи на този закон, той влиза заедно с Христа в рая. Така стана и с разбойника, който беше заедно с Христа на кръста. Той каза: „Аз вярвам, че ти си Бог на Любовта. Приеми ме в Царството си“. Христос слезе от кръста и отиде до дъното на страданията, дето придоби такова разширение, че колкото дълбоко слезе, толкова високо се издигна. Много хора, като слязат долу, до 35 милиона градуса огън, придобиват голям стремеж да се повдигнат нагоре. Това не трябва да ви плаши. Бъдете смели и решителни да се повдигнете нагоре.

Всички вие трябва да проповядвате онази велика, съзнателна Любов, която е в сила да преобрази живота ви. Как ще приложите тази Любов? Направете следния опит. Някой ви дължи 10,000 лева. Опитайте се да видите можете ли да му простите дълга. Кажете си: „Мога ли, в името на Любовта, да простя на този човек десетте хиляди лева и да ги забравя?“ Ако можете да му простите, вземете полицата, подписана от поръчителите, и я турете в огъня, да изгори. Направете опита без да се колебаете. Някои искат да влязат без опити в Царството Божие. Не, без опити не е възможно. Ще влезете в огъня и ще изгорите всичките си полици, т.е. всички недоразумения, всички огорчения и обиди. Всичко това ще изчезне. И като излезете оттам, ще имате чиста, кристална Любов. Който има тази Любов, той е готов на всякакви жертви.

Днес проповядвам на жените: Вие трябва да обърнете мъжете си към Господа. Спасението на света е във вашите ръце – в ръцете на жените. Вие сте емблема на Любовта. Вие трябва да изправите изопачените умове на мъжете си. – „Как ще стане това?“ – Като внесете Божията Любов в сърцата си. Ще обичате мъжете си. Ще обичаш мъжа си – едного, без да му ставаш роб; ще обичаш Едного, т.е. Бога ще обичаш в него. За някои жени казвам: Откак жените влязоха в новото учение, те забравиха мъжете си. Аз искам жените на новото учение да бъдат идеални; искам всяка жена да бъде спретната, смела и решителна в проявата на своите добродетели. Искам жената да бъде умна, съобразителна, да схваща добре нещата и пред никаква мъчнотия да не се колебае. Желая всяка жена на новата култура да се отличава по нещо: по вървежа си, да има нещо пластично в нея, да бъде подвижна; дето минава, всички да казват за нея: „Ето една благородна жена, сърце има тя“. Ако я срещне мъж, който отива да пие или да върши престъпление, да каже: „Отказвам се от лошото си намерение. Не искам да върша повече престъпления“. Искам жената да бъде изповедник на мъжа, да го погледне строго и да каже: „Пътят, по който си тръгнал, не е прав. Не

ми харесва този път! Ела с нас в пътя на Любовта“. Какво прави сегашната жена? – Като види мъжа си, тя казва: „Хайде да му намажа колата“. – Няма какво да му мажеш колата. Това е Моисеевият закон. Колкото и да му мажеш колата, тя все ще скърца. Мъжът не се нуждае от мазане. Друго нещо иска той, а именно: да бъде почитан и уважаван. Жена, която уважава и почита, има Любов в себе си. Тя дава и на другите от изобилието си. Ще кажете, че тя се жертва. Не, тя дава от изобилието си. Жертвата подразбира друго нещо. Божественото не трябва да се жертва. Не мислете, че мъжът иска много. Неговата торба е малка, той не иска много. Щом започне жената да дава, мъжът казва: „Стига толкова!“ Изобщо Божественото дава от изобилието си, за да задоволи нуждите на всички страдащи.

Жената на новата култура трябва да възпитава децата си преди да се родят, още като са в утробата. Тя трябва да каже на сина си: „Синко, като излезеш на бял свят, в лицето на майка си, на сестра си и на жена си ще виждаш Божието лице. Ще гледаш на тях с благоговение, няма да допущаш никакви лоши мисли и чувства“. Какво казва съвременната майка на сина си и на дъщеря си? Тя казва на сина си: „Синко, не вярвай на своята възлюбена. Тя има интерес от тебе, не те обича“. На дъщеря си казва: „Дъще, не вярвай на своя възлюбен. Той ще те излъже“. Каква култура е тази, която се основава на безверието? Какво може да се очаква от нея? Въпреки съвета на майката те се оженват и после не живеят добре. Как ще живеят добре? Жената не вярва на мъжа, а мъжът не вярва на жената. И аз, като проповядвам на синовете и дъщерите ви, възпитани в дух на безверие, те казват: „Не му вярвай!“ – Какво ще стане, ако и аз, като проповядвам, кажа: Не вярвайте на тези! Аз съм искрен и като казвам „не им вярвайте“, имам предвид да вярвате в онова висше, Божествено съзнание, което се преплита с вашето. Това е съзнанието на Бога, Който живее по особен начин във вас. Има светли моменти в човешкия живот, както и в целокупния живот, когато Бог се проявява в своята пълнота. Тогава и мъжът, и жената, и децата са радостни и весели, като че са на небето. Прояви се Бог за момент и после се оттегля. След това идат споровете, недоразуменията. Бог ту се проявява, ту се оттегля, за да ни възпитава.

Той иде. „Търсете ме – казва Бог – докато съм близо до вас.“ Бог изгрява между хората и залязва както слънцето. Понеже сега изгрява, иде нова култура на земята. Вие, жените, които ще оправите света, кажете на синовете си: „Синко, вярвай в момата, която си избрал за своя другарка. Тя е отлична мома. Живейте добре, за да ви благослови Бог“. Кажете и на дъщерите си: „Дъще, вярвай на своя възлюбен. Той е отличен момък“. – „Ами ако не излезе така?“ – Как да не излезе? Щом в сърцето на момата и на момъка е проговорил Бог, ще им вярвате. Не разваляйте Божията

работа. Ако Бог е проговорил на момата, ти кажи на сина си: „Синко, вярвай на Бога! Вярвай на тази душа, която те обича. Вярвай на Любовта!“ Ако ние вярваме на Бога, Който ни говори, това се отнася до нас, ние печелим от това.

Като ви проповядвам, аз възприемам мисълта на новите посетители. Те си казват: „Дали този човек говори истината? Дали не иска да ни оплете като другите?“ – Много просто, ако аз не говоря истината и искам да ви оплета, ще имам същия резултат като тях. Например ще ви построя една къща, която след десетина години ще се събори. Истината всякога може да се опита. Няма нищо скрито-покрито в света. Това, което мислим, чувстваме и вършим, непременно ще се опита. Всички неща ще се опитат, без изключение. Всички трябва да бъдем благородни, искрено да пожелаем нашите братя да не минат през това мъчително място. Понеже сандъчето със скъпоценните камъни е отворено и Христос предлага на всички да пипнат по един камък, гледайте да пипнете камъка на Любовта. Аз ще ви съдействам за това. Бъдете смели в Любовта! Не се страхувайте! Иде новата Любов в света. Тя ще изтрие всички грехове на хората. Тя ще разреши всички противоречия и недоразумения. Тя ще донесе нещо ново, за което никога не сте мислили. Тя ще внесе такъв мир в душите ви, за който нямате понятие. Това не е илюзия, а действителност. Да опитаме Бога, Който е създал света. Да опитаме Бога, Който работи в света, и който всеки момент ни говори! Този е един от щастливите дни на годината. Няма да се мине много време и дъщерята на Бога ще дойде. Тя ще мине покрай вас със скъпоценните камъни и ще ви пита: „Кой камък ще пипнете?“ Няма съмнение, че ще пипнете един от лъскавите камъни. Аз ще издам тайната, ще ви кажа кой е камъкът на Любовта, него да пипнете. Ето тайната: Турете ръката си върху най-простия камък – той е камъкът на Любовта. Понеже изнасям тайната, ще ме глобят. Не съжалявам, че ще платя глоба, но съжалявам, че сте хора на съмнението и ще кажете: „Той изпитва ума ни. Не може простият камък да бъде камъкът на Любовта“. Който вярва, нека пипне най-простия камък; който не вярва, да пипне най-блестящия камък. Който върви по своя ум, ще пипне простия камък; който върви по чужд ум, ще пипне един от лъскавите камъни.

Днес казвам на жените: Внесете в умовете на мъжете си повече светлина. Само жената може да направи това. Мъжът не може да спаси друг мъж – жената ще го спаси. Жената развали мъжа, жената ще го спаси. Жената развали света, жената ще го оправи. Първо жената вкуси от забранения плод и заради нея Бог изпъди и Адама от рая. Ето защо жените ще спасят света. Мъжете не са виновни за развалата на света. Жените са по-умни от мъжете, затова ще си признаят погрешката и ще кажат на мъжете: „Понеже ние станахме причина да ни изпъдят от рая, ние ще ви върнем

наново там. Ние ви въведохме в света, дадохме ви възможност да придобиете знания и опитности. Минахте през страдания и сега ще ви върнем пак в рая. Втори път не правете същата грешка“. Сега пак казвам на жените: Вие сте спасението на света. Както едно време проявихте голяма любознателност, пожелахте да ядете от плода на скъпоценните камъни, сега слушайте Христа. Той стои под дървото на живота и като минавате покрай Него, пита ви: „Защо не ядете от плода на това дърво?“ – „Забранено ни е.“ – „От кого?“ – „От нашия Баща.“ – „Не, Той казва: „Яжте от плода на това дърво! Ако ядете от неговия плод, ще светнете и ще се върнете в първичната слава на живота“.“ – „Дай ни тогава от този плод.“ – „Яжте – казва Христос – и на мъжа си дайте от този плод, и той да светне и да се върне в своята първоначална слава.“ Наближава това време. Христос иде с отворено сандъче. Жените ще спасят света! Никакви проповедници и владици, никакви свещеници и попове – жените ще спасят света! Разбирате ли това? Така е казано в Писанието. Така е поставен този въпрос.

Казано е: „Ще изпратя Духа си“. Щом дойде Духът, няма да има никакви спорове. Духът работи сега в жените, затова те са повече религиозни и духовни от мъжете. Наблюдавайте, дето стъпи женски крак, всичко тръгва напред: и наука, и религия, и музика – всичко върви добре. Жената е почва, на която всичко вирее. Ако изчезне жената, всичко спира – и наука, и религия, и музика, и поезия, и изкуство – почва няма. Поетът пише, докато носи жената в ума си. Отнемете ли жената, перото му престава да пише. И завоевателят вади смело оръжието си, докато носи жената в ума си. Щом отнемете жената, той изгубва смисъла на живота си и слага оръжието. В умовете на всички хора стои жената. Тя е любовта, тя е тяхната идея. Аз не разглеждам жената като външна, физическа форма, но като жива идея. Наближава великият момент, когато жената ще мине край дървото на живота. Там стои Христос и, като мине първата жена край това дърво, Той ще я попита: „Защо не ядете от този плод?“ Обръщам се и аз към жените и казвам: Не бивайте мекушави! Смелост се иска от вас. Сега Бог ви говори, а не хората или духовете. Разперете крилата си, вдигнете главите си нагоре! Когато Бог ви говори, вие сте смели и решителни. Когато хората ви говорят, вие се гушите. Вие, жените, не се свивайте. Докато се криете, няма да ядете от плода на дървото. Сега Бог праща жените в света, да го спасят. Разбирате ли това? От 8,000 години Бог е изпратил жените на Земята да спасят света. Тогава излязохте от рая и сега трябва да се върнете там. Време е вече да спасите мъжете си. Стига сте ги водили подире си! Мъжете представят Моисея, а жените – пророците. Слушайте Моисея и пророците, но по обратен път!

Старият човек все гледа назад, към младините си, а младият гледа напред – да стане като дядо си. Кой е на правата страна – младият или старият?

Казвам: На правата страна са всички ония, които гледат към Любовта. Бог е Любов. И когато той влезе между нас като Любов, ние не трябва да говорим за Любовта. Христос казва: „Хлябът, който ядете, е Любовта". Наистина, хлябът спасява. Първо жените трябва да работят. България се нуждае от жени на новата култура. България се нуждае от силни и решителни жени. Жената не воюва, но тя е смела. Ако воюва, тя е фурия: дето мине, нищо не оставя – всичко помита на пътя си. Когато жените наточат ножовете си и излязат напред, тогава светът ще се оправи. Казвам на жените: Извадете ножовете си, наточете ги! Те са калени. Минали са през 35 милиона градуса огън. Защо не ги употребите? Време е да ги приложите. Христос казва: „Жените ще спасят света". И Наполеон казва: „Франция се нуждае от майка". Аз разбирам „майка" в широк смисъл.

Новата култура изисква жени, не в обикновения смисъл на думата, но жени на новото – решителни, светещи жени: жени със светли умове, с широки сърца, с диамантена воля. Тия жени ще казват на синовете си: „Синко, вярвай на своята възлюбена. Няма в света подобна на нея, вярвай ѝ!" На дъщеря си ще каже: „Дъще, вярвай на своя възлюбен; няма подобен на него. Помни, че от него си излязла, вярвай му!" Това е учението, което трябва да проникне в душата ви. То е сила! Бъдете смели! Освободете се от своите заблуждения. Ние сме сити на заблуждения. Приемете учението, приложете го, и въпросът е разрешен. – Как ще се разреши? – И политически, и научно, и религиозно, и обществено. Светът ще се преобрази по естествен начин.

Беседа от Учителя, държана на 22 април, 1923 г. в София

1923_04_25 Четирите съзнания
лекция пред специалния клас
25 април 1923 г.

ЧЕТИРИТЕ СЪЗНАНИЯ

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Четоха се резюмета на 11-та и 12-та лекции от първа година.

Чете се темата „Разлика между подсъзнание и свръхсъзнание".

Какво ще получите като съберете следните числа:

- 1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7 - 8 - 9

+

+ 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9

____

0 0 0 0 0 0 0 0 0

Като се съберат тия числа, взаимно ще се унищожат или ще се получат нули. Нулата представя реалния свят, от който е произлязъл феноменалният. Ако съберете две положителни величини, ще получите ли реалния свят? Или ако извадите две величини, ще получите ли реалния свят? Какво нещо е изваждането? Човек вади корен от земята, когато изсъхне. В този смисъл изваждането показва, че когато нещо престава да съществува, то неизбежно трябва да се извади. Човек изважда една идея от ума си, когато тя престава да го ползва.

Като разглеждам тия въпроси, аз имам желание да ви заставя право да мислите и разсъждавате. Например, вие мислите, че можете изведнъж да разрешите всички въпроси. Това е невъзможно. Такъв процес не съществува в природата. Като се нахраните веднъж добре, разрешавате ли с това въпроса за яденето? Цял живот да ядете, и няколко живота наред да ядете, пак няма да разрешите въпроса за яденето. Този въпрос е

неразрешим. Нито като яде, нито като не яде човек може да разреши въпроса за яденето. Като се нахрани добре, човек не мисли за ядене; като е гладен, човек мисли само за ядене, той усеща, че му липсва нещо.

Човек не може да разреши въпроса за яденето, но същевременно той не може да си отговори още на много въпроси. Например, той няма ясна представа какво нещо е съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Думата „съзнание" се е образувала от предлога „с" и съществителното „знание". Тази дума означава още „живот". Тя е произлязла от гръцката дума „зои". Тогава „подсъзнание" означава нещо скрито под живота. В този смисъл подсъзнанието представлява склад, в който се събират всички неща. Движението в подсъзнанието е кръгообразно, което показва, че нещата не излизат вън от него. Но когато пожелае, човек може да извади нещо от този склад, от подсъзнанието си, както вади вода от кладенец: спуща кофата в кладенеца, нагребва вода и я изважда навън. В подсъзнанието се крият известни добродетели, но в подсъзнанието се крият и много погрешки от миналото. Когато човек не очаква, тогава ще излезе някоя добродетел или някоя погрешка от подсъзнанието и той се чуди къде са се крили тези неща в него. Някой път влизате в килера на къщата си, дето държите стари, от години изостанали дрехи, вече старомодни, и се чудите къде сте ги крили до това време. Къде сте ги крили? — В подсъзнанието си. Тъй щото, ако сравните подсъзнанието и свръхсъзнанието, ще видите, че те представляват две противоположни неща. Подсъзнанието складира в себе си старото, а свръхсъзнанието — новото. В живота на свръхсъзнанието човек ще вземе вълната от гърба на овцата, ще я изпреде, ще я изтъче и ще си ушие от нея нова, чиста дреха. В подсъзнанието се складират стари идеи, а свръхсъзнанието възприема и прилага новите идеи. Обаче и подсъзнанието, и свръхсъзнанието са елементи, полюси на живота.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". Това са три елемента на едно и също начало. Кой от трите елемента е най-важен? Някой ще каже, че животът е най-важен. Обаче, как ще отидете до живота, ако нямате път? Друг ще каже, че пътят е най-важен. Как ще отидете до пътя, ако не носите истината, светлината в себе си? Следователно, нито живот без път и истина, нито път без истина и живот, нито истина без път и живот. Пътят, истината и животът представляват три еднакво важни и необходими величини за целокупния живот. Такова нещо представляват и четирите вида съзнания. Те са величини, неразривно свързани. Подсъзнанието представя миналия живот, в който влиза животът на минералите, растенията, животните, хората и ангелите. Съзнанието представя живота на минералите, растенията, животните. Самосъзнанието представя живота на човека. Свръхсъзнанието представя живота на

ангелите. Следователно съзнанието и подсъзнанието представляват основа на човешкия живот, а свръхсъзнанието е извън този живот. То няма нищо общо с човешкия живот. Подсъзнанието и свръхсъзнанието са два живота, съвършено независими един от друг. Те са два полюса, които се движат в противоположни посоки. Подсъзнанието ражда съзнанието; самосъзнанието пък е по-близо до свръхсъзнанието. Наистина човешкият живот е по-близо до ангелския, отколкото живота на минералите, растенията и животните. Съзнанието представлява платното, върху което природата като вещ художник рисува, нахвърля предметите, които с течение на времето обработва.

Сега ще приведа един стар окултен разказ, който никога досега не е изяснен. Хиляда години преди християнството в Египет живял един беден художник — Бар-Един-Бу. Един ден той намислил да нарисува картината на изгряващото слънце, но нямал пари да купи платно за картината си. Дошло му на ума да отиде при един виден тъкач на платна в Египет и да го помоли да му даде платно за голямата картина, с условие като я продаде, да му плати платното. Тъкачът се съгласил, отрязал колкото платно било нужно, но си помислил: Когато художникът свърши картината, аз ще я взема от него.
Художникът взел платното, благодарил и започнал да мисли откъде да вземе четки и бои за рисуване, понеже нямал пари да купи тия работи. Отишъл в един магазин, в който продавали тия неща, и се помолил да му дадат необходимите четки и бои за нарисуване на картината на изгряващото слънце, с условие след продаването й да плати дълга си. Господарят на магазина му дал нужните неща, но си помислил: Като нарисува картината, аз ще я взема. Художникът се нуждаел още и от рамка за картината си, затова отишъл в един магазин за рамки и казал на господаря: Моля, услужете ми с една рамка. Беден съм, нямам пари да я купя; искам да нарисувам една картина. Като я продам, ще платя рамката. Търговецът му дал една рамка, но си помислил: Като нарисува картината, аз ще я взема за себе си.

Художникът започнал да рисува картината и след време тя била готова. Той съобщил, че е нарисувал картина на изгряващото слънце и я обявява за продан. Картината била изложена в дома на художника. Започнали да се стичат маса хора в дома на художника да видят картината и всички останали възхитени. Картината била много хубава. Първи се явили при художника тъкачът, търговецът на четки и бои и търговецът на рамки. Тъкачът казал: Картината е моя, защото аз дадох платното. На какво щеше да рисуваш, ако нямаше платно? Търговецът на четки и бои казал: Картината е моя, защото с какво щеше да рисуваш, ако нямаше четки и бои? Търговецът на рамки казал: Картината е моя, защото ти не би могъл

да рисуваш на платно, ако то не беше опънато на рамка. На кого принадлежи картината? Ще кажете, че картината принадлежи на художника. Какви доказателства има за това? Че платното е на тъкача, боите и четките — на първия търговец, а рамката — на втория търговец, доказателствата са налице. Къде са доказателствата, че картината е на художника? Ще кажете, че доказателствата, които са в полза на художника, са в изработката, в идеята, която той е вложил.

Най-после, завежда се дело на кого принадлежи картината. Ищците имат на лице нещо: един — платното, вторият — четките и боите, третият — рамката. Какво има налице художникът? — Нищо. Значи самата реалност не е налице, тя отсъства. Платното доказва ли, че картината е на художника? — Не доказва. Рамката доказва ли, че картината е на художника? — И тя не доказва. Само боите доказват донякъде, че художникът ги е турил на платното в този ред, в какъвто ги виждаме. Обаче това доказателство е косвено само. Питам: Може ли картината да принадлежи само на един човек? Не може. Следователно тъкачът има право да вземе платното. Първият търговец има право да вземе четките и боите, а вторият търговец — само рамката. Представете си, че тъкачът иска платното си чисто. Може ли да му се върне такова? Или ако първият търговец иска боите да му се върнат назад, може ли да стане това? Може ли да се върне рамката на втория търговец?

Сега да преведем какво означават платното, боите и рамката в живота. Рамката представя физическото тяло на човека; платното представя сърцето на човека, а четките и боите — неговия ум. Тъй щото, като гледате една картина, вие виждате и платното, и боите, и рамката ѝ, но реалното не виждате. Следователно реално е това, което не се вижда. Реалността всякога остава невидима. Това, което художникът е вложил, е невидимо. Това е идеята. Само онзи може да види и разбере идеята на художника, който може да се свърже с неговия ум. Иначе, който друг погледне картината, той нищо няма да разбере от нея. Какво ще разбере мухата, птицата или кучето от една гениална картина? — Нищо няма да разбере.

Сега как ще решите вие въпроса: на кого се пада картината? Кой има най-голямо право върху картината: художникът, тъкачът, първият или вторият търговец? Кое дава право на художника сам да продава картината си? Платното, боите, четките, рамката не са негови. Като са услужили на художника с нещо, тъкачът, както и двамата търговци са казали в себе си, че щом художникът нарисува картината, всеки от тях ще я вземе за себе си. След всичко това художникът, който нарисувал картината, казва, че тя е негова.

Сега оставям този разказ да мислите върху него, вие да го разрешите. Тази присъда може да се разреши по четири различни начина. Разрешението на този въпрос може да стане от гледището на съзнанието, на самосъзнанието, на подсъзнанието и на свръхсъзнанието. Бар-Един-Бу е художникът, който разполага с четирите реални неща: платното, боите, четките, рамката и картината. Всеки, който е услужил с нещо на художника, заявява своето право върху картината. Обаче вие казвате, че картината е на художника. Това е пристрастие. Нима тъкачът няма никакъв дял в картината? И той се е трудил, работил докато изтъче платното. Бояджията, който е правил боите, също е употребил труд, работа. Онзи, който е правил рамките, и той се е трудил. Той е ходил по горите да търси подходящи дървета за рамки. Ако сравните труда на художника с този на тъкача и на търговците, които са му услужили, ще видите, че художникът е употребил най-малко физически труд. Неговият труд е повече идеен, отколкото физически. Художникът взима четката, нахвърля боите и рисува. Рисуването не представлява голям физически труд.

Следователно, когато решавате въпроса на кого принадлежи картината и кой има право върху нея, трябва да вземете предвид всички ония, които са взели каквото и да е участие в нарисуването ѝ. Иначе всеки учител, който рисува върху черната дъска ще каже, че има право и върху дъската. Не, учителят няма право върху дъската. Щом нарисува нещо върху нея, след време той заличава рисунката си. Тъй щото, мислете върху въпроса чия е картината и кой има най-голямо право върху нея. Тъкачът има материално доказателство, че е вложил нещо материално в картината; търговците — също. Обаче, какви са доказателствата на художника, че е вложил нещо материално в картината си? Като разсъждавате философски по този въпрос, вие можете да опровергаете много философски твърдения в областта на съвременните философски теории. Съвременните учени и философи казват, че всичко, което се пипа, вижда, чува и вкусва е реално. Щом нещо не може да се пипа, вижда, чува и вкусва не е реално. Тогава кое е реалното, което художникът е вложил в картината си? Ако е въпрос за неговата идея, тя нито се пипа, нито се вижда, нито се вкусва.

Сега ще изясня тази идея със следния пример. Ако с пръст докосна струната сол на цигулката и чуя този тон, аз ли съм го вложил в струната? Или ако вземете кой и да е тон, вие ли сте го вложили в цигулката? Тоновете съществуват ли в природата? Срещате един човек и казвате, че името му е Стоян. Стоян ли е той всъщност? Какво нещо е Стоян? — Име. Защо е дадено това име на човека? — За да се различава от другите. Имената на хората са произволно създадени. Не само имената, но и много неща са произволно създадени. Следователно вие трябва да различавате

произволните, нереалните неща от тия, които природата е създала и вложила в нейния списък. В природата съществуват трептения, но не тонове. Тя не знае какво нещо са тоновете до, ре, ми, фа, сол, ла, си. Ние взимаме тоновете само като помагало в музиката, като основни белези, чрез които можем да изразяваме това, което чувстваме и преживяваме.

Сега, като разсъждавате върху различни въпроси, като търсите начин за правилно разрешаване на задачите си, имайте предвид следното правило: всяка задача, правилно разрешена, предизвиква в ума ви появяване на малка светлинка, която пък внася у вас радост. Щом решаването на една задача не е съпроводено с поява на светлина, задачата не е правилно решена. Това правило се прилага навсякъде в живота, в науката. Например съвременната механика разполага с много принципи, според които могат да се построят цели машини или части от тях. В една машина искат да турят едно колело в движение. За тази цел правят ред изчисления, основани на известен принцип. Прилагат тия изчисления при движението на колелото, но колелото не се движи. Правят втори, трети, пети, десети опит, докато най-после колелото започва да се движи. Щом в ума ви проблесне малка светлинка и вие се зарадвате, това показва, че сте дошли до правилно разрешение на въпроса. Тъй щото, когато искате да знаете дали сте разрешили задачата си правилно, вижте върти ли се вашето колело. Някой казва, че даден въпрос не му е ясен в съзнанието.

Какво разбирате под думата „съзнание"? За природата съзнанието представлява само една дума. Като изговорите думата „съзнание", виждате ли някаква светлинка в ума си? Като кажете „гладен" или „ жаден съм", вие се свързвате с усещането, което тия думи произвеждат върху вас. Обаче какво чувство или какво усещане произвежда думата „съзнание" върху вас? Засега думата „съзнание" е само философски термин. Тя не е погълнала още човешкото съзнание. Вие не разбирате още какво нещо е съзнанието. Съзнанието е нещо Божествено. В който момент разберете какво представлява съзнанието, вашият живот ще се измени коренно. Как ще се измени животът ви? Представете си, че се намирате в голяма тъмна стая, но не знаете къде сте, отде се влиза и излиза, не можете да се ориентирате. Чудите се какво да правите. В джоба си носите свещ и кутия кибрит, но сте забравили това. По едно време ви дохожда на ума, че имате една свещ и кибрит в джоба си. Веднага драсвате кибрита, запалвате свещта, осветявате стаята и се ориентирате. Виждате къде какво има в стаята; виждате къде е вратата за излизане, накъде води тя и т.н. Цялата обстановка на стаята приема вече съвсем друг изглед. Вие свободно отваряте вратата и излизате вън на простор, на слънчева светлина.

И тъй, човек не трябва да живее само с понятието „съзнание", но със

съзнанието като реалност. Докато живее с понятието „съзнание", човек е в тъмна стая, с незапалена свещ и кибрит в ръка и се блъска от стена в стена. Щом се проникне от съзнанието като реалност, в която живее, той се намира в нова обстановка на живота, пред нов живот. В този живот човек навсякъде ходи със запалена свещ. Следователно съзнанието на човека представлява запалена свещ, която вечно гори, без да изгаря. Тя показва правия път в живота. На светлината на тази свещ всичко можете да четете. С тази свещ и в най-голямата тъмнина ще си проправите пътя. Имате ли тази свещ, останалите въпроси — какъв е фитилът на свещта, колко трептения прави в секунда светлината на тази свещ, как става горенето ѝ, колко въздух е нужен за пълното ѝ горене, са от второстепенно значение.

Сега се стремете към простота, към яснота в своите разбирания. Всички неща в живата природа са ясни, прости и разбрани. Тя не търпи никаква двусмисленост, никаква двойственост. Тя казва: Ако простите работи не разберете, и сложните няма да разберете; ако простите разберете, и сложните ще разберете. Това е изказал Христос със стиха: „Ако земните работи не разберете, как ще разберете небесните?". Турете в ума си мисълта да разберете елементарните работи в живота, да разберете простите прояви на съзнанието. Щом разберете простите прояви на съзнанието ще разберете и неговите сложни прояви, т.е. ще разберете и останалите форми на съзнанието.

Като пишете темите си, написвайте ги по няколко пъти, докато ви харесат. Ако темата, която сте написали, е обикновена, колкото повече време минава, толкова по-малко ще ви харесва. Ако е нещо хубаво, идейно, с времето тя все повече ще ви харесва. В първо време няма да ви харесва много, но колкото повече време минава, толкова повече ще ви се харесва. Какво показва това? Това показва, че обикновените работи в началото си са хубави, а на края стават все по-лоши, по-глупави. Необикновените, ценните работи обратно: в началото изглеждат глупави, а с течение на времето стават все по-хубави.

Като ученици от вас се иска точност в думите: по форма, по съдържание и по смисъл. По отношение на форма на думите, ние казваме например: „добър", „по-добър" и „най-добър". Това е изказване на една дума в различни форми или степени. По съдържание изказани, тия думи подразбират, че някой човек е добър по отношение на хората изобщо; по-добър — по отношение на някого специално и най-добър — също така в сравнение с някого. Тук се прави сравнение на един човек с друг. Обаче това разбиране на нещата не е правилно. Няма защо да сравнявате човек с човека. Никой човек не може да бъде меродавен за другите. Най-после думите могат да се изговарят и по смисъл. Казваме: „добър", „по-добър" и

„най-добър" или „много добър човек". По отношение на кого този човек е добър? — По отношение законите на живата природа. Човек се мени по отношение на тия закони, като постоянно расте и се развива и става добър, по-добър и много добър. При това положение природата е меродавна към доброто в човека. Тя го измерва и определя. Меродавни са само правилата, мерките и законите на разумния живот, както и на живата природа. Като дойдете до живата природа, кажете в себе си: Добър съм в стремежите си. Приемам всички мерки, всички методи, с които природата работи върху мен. Ще се стремя да бъда безкористен като нея. Ще любя, както Бог люби.

Окултният ученик трябва да се съобразява със законите на живата природа. За него те трябва да бъдат меродавни. В сравнение с природата никой философ не може да бъде меродавен. Философите могат да бъдат авторитети за хората, но само дотолкова, доколкото могат да засилят, да подкрепят техните възгледи и разбирания. Ако човек не разсъждава правилно, философът нищо не може да му докаже. Ако ученикът не е музикален, никой учител не може да го научи да свири. Ако ученикът е музикален, учителят ще може да го научи да свири, ще му предаде от своя талант, за да развие в него онова, което природата е вложила. За човека е меродавно онова, което природата е вложила в него. Ето защо човек трябва да работи върху онова в себе си, което природата е вложила като дарби или способности. Щом работите съзнателно върху себе си, правилно ще разрешите задачите си. Това е въпрос на време само: някой може да разреши задачите си в един ден; друг — в един или няколко месеца; трети — в година; четвърти — в десет години; пети — в цял живот; шести — в няколко живота. Това зависи от човека. За обикновения човек се изисква много време; за талантливия — по-малко; за гениалния — най-малко. Гениалният разрешава задачите си моментално. Но от всички се иска търпение.

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

26-та лекция от Учителя,

държана на 25 април 1923 г., София
Книги:

* Четирите съзнания

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)

16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_04_25 Методи и насърчения за хармонизиране

МЕТОДИ И НАСЪРЧЕНИЯ ЗА ХАРМОНИЗИРАНЕ

Лекция от Учителя, държана на 25 април, 1923 г

Какво бихте искали?

(Паша: Бихме искали да ни поговорите върху следното: Какви да бъдат нашите взаимни отношения, за да бъдат връзките ни по-силни? Как да създаваме отношения на искреност? Как да постигнем свързване с Бога, за да имаме успех в работата си?)

Е, вие трябва да хармонизирате вашите общи действия в една посока. Човек преди всичко е едно индивидуално същество, което живее само за себе си. Това е в едно отношение. После той живее за дома и обществото, живее за своя народ и за човечеството и най-после живее за Бога. Това са две стъпала. И постепенно, даже френологически наблюдавано, постепенно върви, като се започва отдолу. Той живее първо за себе си, в своите лични чувства и в стомаха си. (Учителят показва слепите очи, между веждите, отзад на главата.) По отношение на човека, тук (на означените места) е мястото на егоизма и личните чувства. Дойде ли се до обществото, тогава идват моралните чувства. Но за да се разбирате, вие трябва да разбирате душите си, да разбирате нуждите си и да имате не обич, а взаимоуважение и почитание един към друг - без друго! Например някой път може да виждате недостатъците си една на друга, някой път може да се уважавате една друга, но в душата си вие не трябва да се унижавате никога! Всеки трябва да почиташ като себе си и на всеки ще дадеш своето място и гама да се месиш в аурата на когото и да е. Няма да се месиш, ще го поливаш като едно цвете. Като го поливаш, който човек и да е, тогава той ще почне да те обича. Едно цвете, което поливаш всеки ден, ще почне да те обича. Щом минаваш всяка сутрин покрай него и не го поливаш, то си казва: „Ти си гледаш своя интерес" - не го обичаш. Но поливаш ли го, то си казва: „Обича ме!" То те разбира.

После вие трябва да се стремите не да се изолирате, но кръгът на вашата дейност трябва да стане широк, значи да живеете за всичко, да имате един широк полет, стремеж да се подмладявате. Защото иначе вие вземате такива идеи, които ви състаряват и тогава казвате, че нищо не ви интересува в света. С такива идеи нито на небето имате приятели, нито на земята имате приятели и тогава за кого живеете? Ще увиснете във въздуха. И тогава на какво ще мяза вашето положение? Трябва да имате нещо реално, на което да се базирате. Сега вие казвате: „Да живеем за Бога". И

какво е вашето понятие за Бога? Казвате: „Бог е Любов." Каква е тази Любов? Давали ли сте си отчет каква е тази Любов? Ето как може да я намерите. Да кажем, вие сте пътували в пустинята или в някое гористо място, объркали сте пътя, ожаднели сте, отчаяли сте се и се молите. Току виж нещо ви подтиква насам-нататък, нещо ви бутне при някой извор. Но сте гладни, а няма хора. Същото това нещо пак ви подтиква, пак ви завежда до някоя круша или ябълка. И тъй, като дойдеш до крушата, Господ казва: „Ето ти ядене". Седнеш, слънцето тъй те напекло, хапнеш си една, две, три. След това те хване дрямка, изкараш един сън. И най-после случи се, че в туй състояние покрай тебе мине един овчар с овцете си, издои ти малко млекце. Ето Господ! Най-напред Господ заговори в извора, в крушата и най-после в овчаря. В това съчетание е Господ, Това е Божественото.

Аз имам един пример. Един ден ще ви го дам, не сега и вие ще си го обясните. Божественото всякога си остава зад сцената, в нещата е, но никога не се вижда. В общото съчетание го виждаш, но не можеш да го намериш отделно, не го виждаш. Щом махнеш това съчетание, то се изгубва. За пример написвате: „Аз ви любя". Любовта в написаното „Аз ви любя" ли е? - Не е. В какво е? В тази връзка („Аз ви любя") по течението вие ще намерите този, който е написал това изречение. Да кажем, че някой преди две хиляди години го е написал, то може да не е за тебе. Туй изречение - „Аз ви любя", е написано преди две хиляди години и днес ти можеш да го намериш. Ами отде знаеш, може ти да си бил този, за когото е било написано това изречение. То е написано за тебе, а сега го срещаш и казваш: „Гори ми сърцето". Това е било преди две хиляди години, а сега казваш „Колко силно ми тупти сърцето" - познаваш го. Този, който ви е писал, той ще се яви. Бог изобщо се крие, много мъчно е да Го видите. Той се крие така, че се изисква едно око тъй зорко, една душа тъй открита, че да го види. Всякога, когато наблюдаваш, да го видиш. Той се крие. Виждаш Го и после пак Го загубиш. Намериш се в трудно положение и казваш: „Сега ще го намеря". Той ти помогне и то тъй го направи, че ти не го забелязваш дори. Казваш: „Толкова глупав съм бил!" В друго трудно положение се намираш. Казваш: „Сега, като ми помогне, ще го видя." Той Ти помогне и пак се скрие, ти пак не можеш да Го видиш. Този момент, когато ти помогне, Той си вдигне ръката и се скрие. В момента, когато ти помага, не го виждаш. Тъй е, вие имате малки опитности в това отношение. За пример ето къде е слабата ви страна. Когато се запознаете с някой човек, най-напред вие искате да намерите неговите грешки. Това е крива философия. Грешното у човека всякога се вижда, личи, но вие ще търсите да намерите нещо добро у него, една правилна черта. Ще намерите една Божествена черта, за която да можете да го обичате и то не

само за един-два дни, но тази връзка да е толкова силна, че да трае по 10 - 15 години, един живот и повече животи. Ще намерите такава връзка. Ако вие десетте не намерите една такава връзка, не можете да образувате едно звено. Допуснете, че искате с някоя ваша сестра да създадете тази връзка и казвате: „Искам да обичам тази сестра." Искате Господ да ви покаже такава сестра. Ето какво става. Един ден тя си върви по брега на една река, някой я бутне и тя почва да се дави. Ако вие се хвърлите и я извадите, между вас се образува връзка. Та мъчнотиите, които може да срещнете, ще ги използувате, за да се образува тази връзка. Защото ако във време на мъчнотии не си помогнете, къде е любовта? Ако всинца сте богати, не ще можете да си помогнете и тогава връзка не може да се образува. Но ще използувате малки случаи, които образуват вътрешните връзки. Ако сте бедни и се нуждаете един от друг, тъй ще се образуват връзките на тази вътрешна връзка. После някои хора не можете направо да ги обичате. Защо? Още не сте проучили законите. Има хора, с които вие пряко нямате връзка, не може да ги обичате. Ще ги обичате по един околен път. Те са тъй свързани, че трябва да обичате 4-5 души техни близки, та тогава да обичате и тях. Ето как ще го обясня (фиг. 1). Допуснете, че вие обичате лицето П. Вие сте лицето А и съставлявате най-вътрешния кръг. Следователно най-напред трябва да имате връзките на другите кръгове.

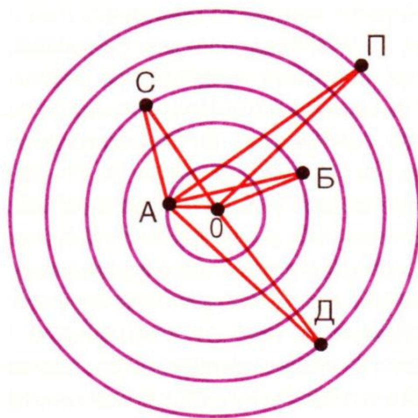

Фиг. 1

Тук на следващите кръгове има няколко лица - лицата Б, С, Д... Трябва да минете през тях и тогава да дойдете до П. (Защо В кръг, а не В права линия?) - Това са все радиуси - АБ, АС, АД, АП. (В различни системи ли са те?) - Да, влиянията са различни; в една система са, но отношенията са различни. Този кръг, на й-външният - /7, е отдалечен най-рано, следователно е най-далечен, най-стар е, а кръгът А е най-младият, най-после е отделен от общия център. Следователно вие трябва постепенно да минете през тия стадии, за да дойдете до положение да разбирате разните състояния, да разбирате най-външния кръг. Да кажем вие имате професор по философия, как ще го обикнете? Трябва първо вашият ум да се развие, за да схванете философията, трябва да минете през ред негови ученици, за да видите те как са учили. Направо не можете да отидете. Той е пуснал десет випуска, вие ще намерите някои от тях, ще изучите какъв е неговият характер, какво е неговото учение, закон е това. Значи най- голямо развитие имат тези, които са най-далечни, а най- близките имат най-

голямата интензивност, те имат най- голямата възвишеност. Вие ще се стремите да развиете това, което е във вашите души. Нищо няма да създавате, а само ще развиете тези дарби, които имате. Хората, които се обичат, всякога имат взаимни стремежи. Те са едно съдружие, взаимни стремежи имат. За пример има обич между корените и клонаците. Защо? - Едните - корените, имат интерес от клонаците и те едни без други не могат. Следователно между един корен долу в почвата и един клон горе във въздуха има съответствие, подобие има и те може да се обичат. И обратното: от клоните можеш да изкараш корен и от корените можеш да изкараш клон. Ако се отреже един клон и се постави в почвата, като се полива, започва да пуща корени. Значи, ако отрежеш един клон от зокум и го поставиш във вода, след време ще пусне корени. Клонищата съдържат и корените в себе си. Следователно плътският човек съдържа духовния човек в себе си в зародиш и духовният човек съдържа плътския в себе си в зародиш. Законът е такъв. Да не мислите, че духовният човек се е освободил от плътския. Не мислете, че съвършено може да се освободите от плътта. Само при известни условия плътта пак ще се прояви, ще изникне като корен, ще се спусне надолу в материята. Не мислете, че може да се освободите от нея. Плътта ще я подчините на духа, да работи и ще я възпитавате, ще й кажете: „Ти трябва да ми служиш, каквото ти кажа аз, ще го направиш, ще работиш. Без моето позволение нищо няма да правиш." Тя, като те слуша, ще каже: „Мога ли туй и туй да направя? Искам малко винце да си пийна." - „Не може." - „А какво да пия?" Даваш й вода. - „Е, тя била хубава, водата." После дойде, каже ти: „Месце искам". Казваш й: „Не може." - „А какво?" - „Е, хубав хлебец и крушици ще ти дам." - „Че какво е туй хлебец и круши?" - „Вкуси." - „А, хубаво, може. Много било хубаво." Иска ти друго, ще й донесеш по-хубави неща. Значи тя видя, че и по друг начин може да се живее хубаво. Тя познава хубавото. Ще я възпитаваш и като се убеди, че ти познаваш нещата, тя все ще те пита. Почне ли тя да те пита, да те разбъбря, работата тръгва на добре, но почне ли да върши своето, на зле отива. Сегашното състояние на хората какво е? После плътта ти не обича да учи, мързелива е. Ти ще я научиш и ще й кажеш: „Хубаво нещо е знанието, хубаво нещо е музиката." Че някой път тя през ушите слуша и одобрява. После, като направиш една изкуствена картина, тя през очите вижда и казва: „Духът я е направил". Но тя мисли, че и тя може да я направи. - „Хубави работи!" - И почне да се радва. Това е Божествен живот. Това са изостанали духове на милиарди същества, това са заспали духове, които сега трябва да заживеят. Те са души от вечността, заспали са и много бавно се пробуждат, а пък духът, онзи дух, който е буден, той никога не е заспал. Има духове, които спят, но като се пробудят, те вечно живеят. Едни духове се събуждат и заспиват, а пък други никога не заспиват. (Има ли духове, които никога не са спали и някога ще заспят ли? Тогава тези, които не са спали, ще заспят, а тези,

които са спали, ще се събудят. Ще минат в една по-висока еволюция. (Това не е ли връщане назад?) - Не. Това е почивка. Засега само Господ е, който никога не спи. Той е буден, другите могат да спят. Той, ако дремне само една минута, казва: „Отиде светът". Даже, като се задълбочи в някоя мисъл, като тури мисълта си в друга насока, тогава стават много войни на земята, хората се бият, но щом си обърне погледа, всички се събуждат. Щом Той се отдалечи малко в работа, хората веднага почват да се държат за косите или както казвате вие, изгубват идеала си. Като имаш идеал, не грешиш. Идеалът, това е Бог в тебе, Който постоянно работи. Докато Той те гледа, работиш. Тури ли ума си в друга насока, казваш: „Може и по друг начин".

(Какво трябва да направим, за да се сплотим?) - Аз ще ви приведа сега един пример. Може да се направи така, че двама души, които най-много се мразят, да се обичат(фиг. 2).

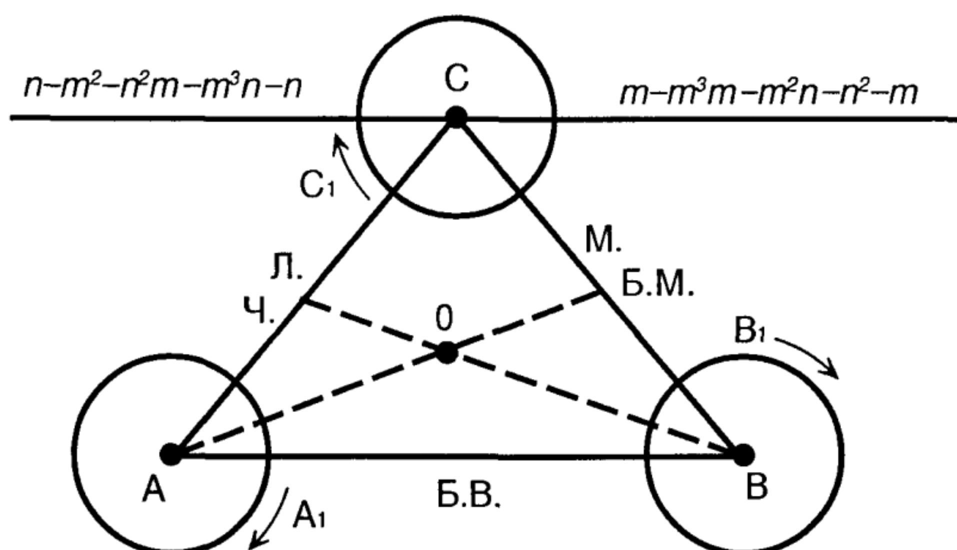

Фиг. 2

Представете си, че тук точка С е върхът на голяма височина, на която е поставена една дъска. Представи си, че те поставят на единия край на тази дъска, а на другия край поставят някого, когото не обичаш. На една хеска-ница сте. И двамата не се обичате. Погледнете надолу - пропаст, погледнете се един друг - ще се обичате ли? Ще се обичате. Тогава и писма ще си пишете. - „Сестро, какво поведение имаш?" И тогава знаете ли как ще започне вашата еволюция? - По следующия начин:

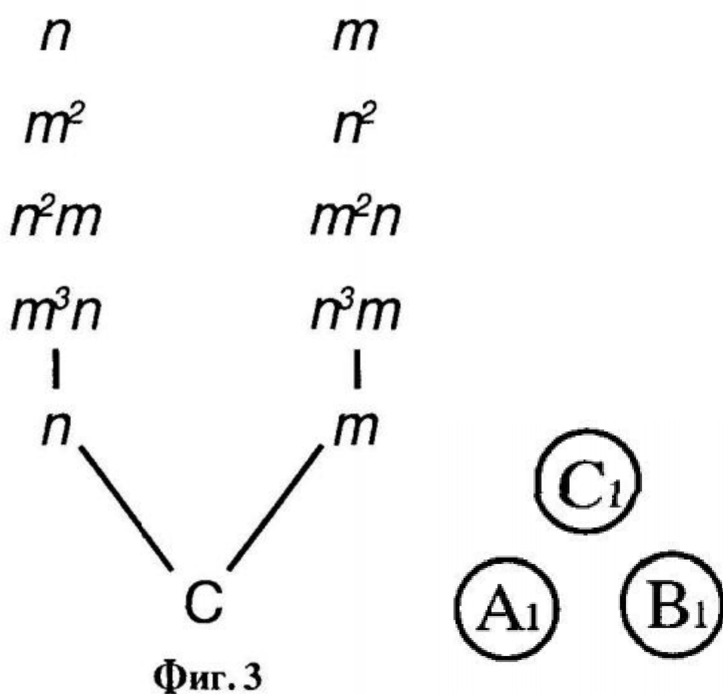

Фиг. 3

Плоскостта се върти и вие сте си разменили местата. Единият от вас е точка n, другият е точка m (фиг. 3); после m отива на мястото на n и обратно. След това n се връща на първото си място, като взема нещо от m и става mn. Същото става и с m. Отново n се връща при т m, nm. Същото е и с другата страна. Най-после ще се съберете при точка С и ще се обичате. Сега математически разрешавате въпроса. Вие сами ще намерите какво представлява триъгълникът АВС. АС представлява чувствата Ч. ВС представлява мисълта М. АВ представлява волята В. АС е любовта Л. ВС - Божествената мъдрост Б.М. АВ - Божествената воля Б.В.

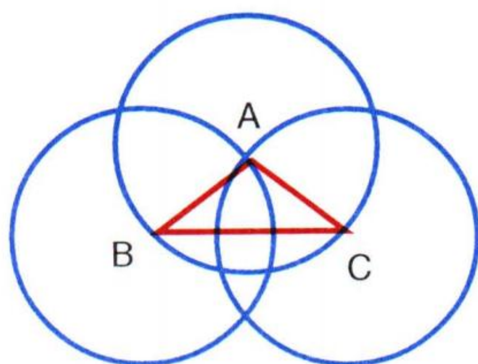

Фиг. 4 А

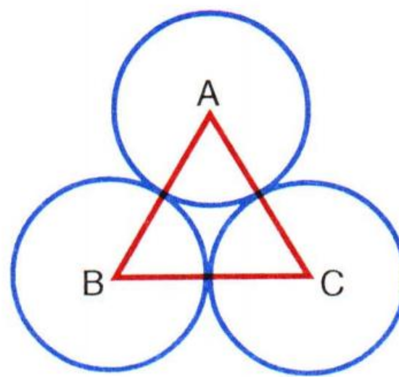

Фиг. 4 Б

Тези окръжности всякога , показват движението. В страните АС, СВ и АВ v У те се движат и представляват радиуси. И трите линии са в движение

едновременно. Ето посоката на тяхното движение (по часовата стрелка). Окръжностите се допират една до друга със своите периферии (фиг. 4А и фиг. 4Б).

Триъгълникът и пирамидата представляват една малка отсечка от тесаракта, а кубът представлява една страна от тесаракта. Как се проектирате във вашия свят? Ето една малка отсечка. Значи горе, на туй поле П—Ш седи един цял невидим свят за вашето зрение.

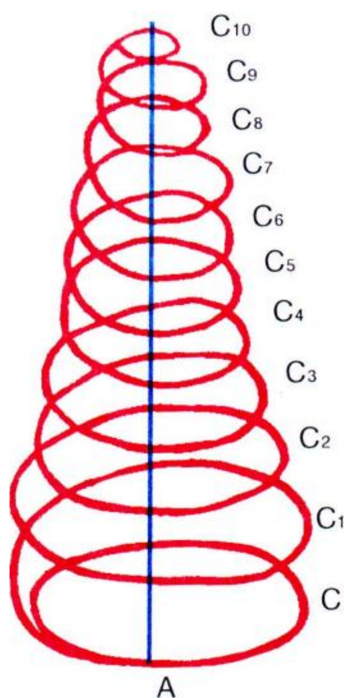

Фиг. 5

(Каква е тази пропаст?) - Ето каква е пропастта. Допуснете, че С е едно твърдо вещество, което постепенно потъва надолу. Следователно това С се е видоизменило и в точка m е станало въздухообразно. В това движение нагоре то издига n, което е водно; m е въздухообразно, n е парообразно. Тази линия АВ в тесаракта е дори перпендикулярна, но този перпендикуляр пак е плоскост (фиг. 5), плоскост на движение. По този перпендикуляр ние не може да се качим, когато в тесаракта той е една плоскост, по която можем да ходим. Онова същество, което живее в тесаракта, може да върви по перпендикуляра тъй, както ние вървим по една плоскост. Да ви представя тази идея. Тези кръгове С1, С2, С3, С4 и т.н. са еднакви по големина, но понеже се отдалечават от нас, изглеждат по-малки и за нас те имат конусообразна форма. А всъщност не е така. Този перпендикуляр се е образувал от безброй кръгове, по които може да се ходи свободно. Следователно едно същество, което се движи по Фиг. 5 перпендикуляр, ходи по кръгове.То се движи толкова бързо, че като минава в тези точки, те светят и нам се вижда, като че се образува права линия. Понеже тесарактът обема едно по-голямо пространство, гдето пресича физическия свят, в тия точки на пресичането се образува една права линия. А за другия свят те са една спирала. Движението е много бързо. Вследствие на бързината вие го схващате като права линия, само че пресича вашия свят, затуй се показва един перпендикуляр. А вие, като влезете в този свят, веднага се движите в кръгове, но с такава светкавична бързина се движите, че се образуват кръгове, за изминаването на които се изискват милиони години. А вие може да извървите този кръг в една минута, в една секунда. Казвате: „Не можем да се движим по този

перпендикуляр." Но ако направите един хубав конус, тия кръгове ще се пресичат конусообразно нагоре, те ще образуват перпендикуляр. (Ние не се ли движим по такъв кръг?)

Сега ще наблюдавате следующия психологически факт. Имате една приятелка, обикнете я, усетите, че всеки ден тя се приближава до вас. Някой ден може да е далече от вас, но дали е близо или далече от вас по разстояние, тя се приближава към вас толкова, че един ден вие се усещате много близо. Това е едно вътрешно чувствуване. А някой път тя е близо до вас, но вие я усещате все по-далече. Значи едно вътрешно отдалечаване и едно вътрешно приближаване, т. е. тя се движи или в същата посока, в която вие се движите, и вие чувствувате, че се приближавате, или някой път се движи в противоположна посока на вашето движение и вие се отдалечавате. В първия случай имате общ център.

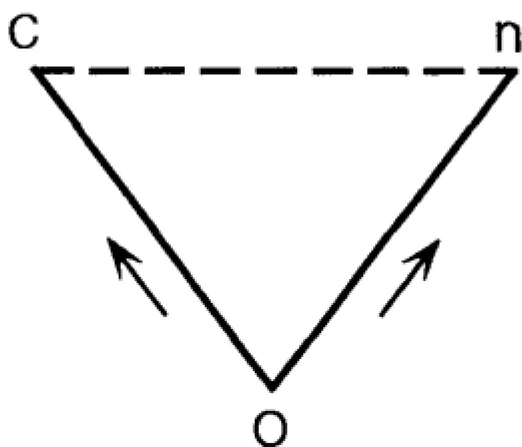

Фиг. 5 А

Във втория случай, да кажем, едната има целта С, другата целта П. Този триъгълник (фиг. 5А) показва посоката на движението. Щом е турен така, обърнат, показва, че движението е обратно, отдалечаване става.

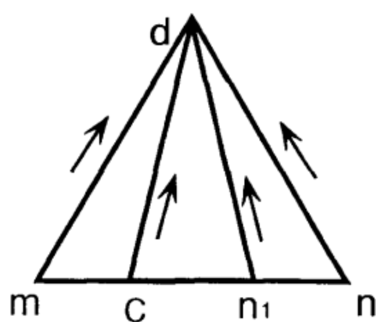

Фиг. 5 Б

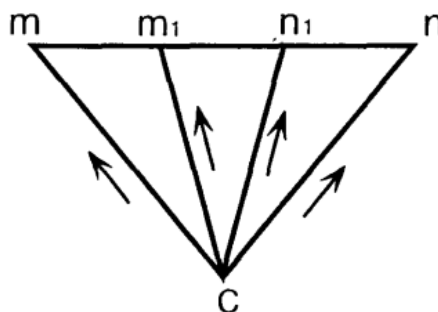

Фиг. 5 В

Ако триъгълникът се обърне с върха нагоре, (фиг. 5Б) става сближаване. Когато две същества излизат от един център и отиват към разни посоки на периферията, те се отдалечават (фиг. 5В). Когато две същества идват от две различни места на периферията към един общ център, те се приближават. Значи, ако искате да обикнете, трябва да се движите към Бога. Но ще пазите вашите периферии, този кръг пак ще бъде с вас, няма да го отпущате. Вашата периферия си е периферия. Вие се приближавате от разни посоки. И втори път пак можете да излезете навън, но най-после ще се съберете в един център. Тогава ще учите законите, съзнанието си ще пазите, то да бъде будно. Стремите ли се към Бога, вие се сближавате, отдалечавате ли се от Бога, отдалечавате се помежду си. (Нали се стремим към Бога, защо тогава в тези наши идеи се състаряваме, както казвате вие?)

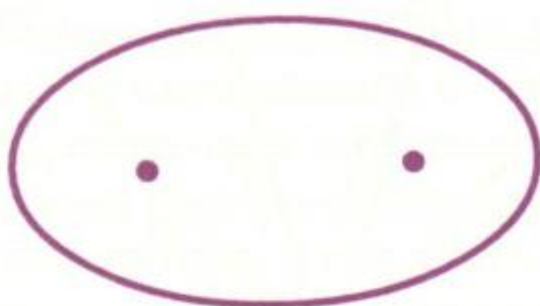
Фиг. 6

То е, защото в стремлението си към Бога имате предвид своя личен егоизъм. В един кръг са те, но имат два центъра (фиг. 6). Аз ги наричам двуцентрови стремежи, трицентрови и т. н.

(Олга: Всичко разбрахме, но пак остана нещо недоразбрано, недоразрешено) . - Ако всичко се разреши, вие вече няма да сте на земята. Хубостта на нещата е там, че всякога остава нещо неразрешено.

(Как да разбираме пропастта под нас?)

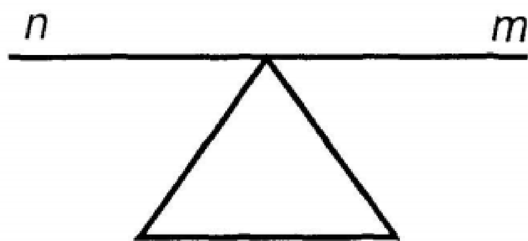

Фиг. 7

Представете си, че се давите във вода в някоя река, море, океан, в който един плувец, когото вие не обичате, когото мразите, а и той ви мрази, ви улавя и ви спасява. Вие ще кажете: „Остави ме!" - ще потънете долу. Това е пропастта. Ти си на единия край на дъската, той е на другия край на дъската (фиг. 7). Каква е тази пропаст? - Той е на ТП, ти си на П. Така пазите равновесие. Ти си на противоположната страна и ако кажеш „Не искам", веднага дъската ще се повдигне и ти ще паднеш. Щом той ти помогне, ти ще кажеш: „Виж, досега мислех, че той ме мрази, а той има сърце." Друг случай. Да кажем, че ти го мразиш, а той - не. Той казва: „Аз ще те избавя, а ти пак ме мрази". Ти ще го мразиш ли? - Не. Той се учудва и ти се учудваш как става това, че той да ти помогне. Омразата всякога се дължи на някаква материална обида, сторена в миналото.

Ще намериш това състояние, този материален предмет, който е станал причина за омразата и ще върнеш предмета на този човек. Някой човек те мрази сега на земята, ти не знаеш причината за тази омраза, а тя може да е следующата. Той имал дете, ти си го удавил във водата и си избягал. Той те намира в този живот и те пита: „Кажи ми, аз те зная, преди толкова и толкова години имах дете, ти го удави, къде е сега моето дете?" Ти ще отидеш, ще намериш детето и ще му кажеш: „Ето твоето дете." Той ще ти благодари и омразата ще изчезне. Като те мрази някой, каквито и страдания да ти създаде, все не може да се задоволи, докато не поправиш погрешката си. Как ще я поправиш? - „Не зная как да му помогна." Като зная законите, аз ще се моля за него. Да кажем, че той е мъж. Тогава един дух, който иска да ти помогне, привидно ще дойде във формата на жена, която той много ще обикне. Той ще се увлече и ще даде за нея всичко. В друг случай ще дойде друг дух във формата на дете, което той много обича. Туй дете ще се разболее и той ще трепери за него, но никой не може да го излекува. Има само един, който може да го излекува. Казвам: „Аз мога да го излекувам."

Отивам, той гледа детето, гледа и мене, мрази ме, но казва: „Понеже ти си единственият човек, който може да избави детето, то, ако го излекуваш, аз ще те обичам, ще ти простя всичко". Ето где е лекуването. Това е начин за лекуване на омразата. От невидимия свят ще се намесят да оправят тази

работа. Те ще съчетаят всичко така, че туй, което е сторено и е създало омраза, така да се разреши, че този, който е изгубил нещо, да придобие повече от всички. Значи този човек, когото считам за един голям враг, той ми даде живот. Тогава тези духове си отиват нагоре, оставят работата, освобождават ни. Кар- мата е разрешена вече. Омразата и любовта вървят заедно, както денят и ноща, както тъмнината и светлината.

(Олга: Ние се презираме даже.)

Не, вие не сте, които мразите, други мразят чрез вас, други любят чрез вас. Ами, ако сега взема твоята глава (към Олга) и с нея мушна Марийната глава, и тя, като не вижда моите ръце, ще те мрази тогава и ако не знае причината, ще каже: „Олге, ти ме удари, че ми пукна главата!" Ти ще й кажеш: „Аз не зная." - „Що ме лъжеш!" А пък аз съм, който те бутна. Но как ще докажеш това, че аз съм причината, а ти си само едно средство. Затуй трябва да бъдем будни. Няма да си даваш главата на другите. Такива уроци ще ви се дадат вътре в школата. Най-първо ще ви дам една задача да примирите двама, които се мразят. От тях ще почнете да учите примиряването. Тъй ще намерите лек и за вашата омраза. Само така ще изучавате и себе си. Да видите тогава колко лесно човек изправя своите погрешки. Трябва да имате едно огледало да видите себе си. Ако не видите своите погрешки, не можете да се изправите. За пример някой казва: „Имаш черно петно на лицето си". Ти не го виждаш. Вземеш огледалото, виждаш го. И другият, като се огледа, казва: „Я дай и аз да се очистя." И двамата, които се мразят, са едно огледало. Затуй най-първо да се постараете да примирите двама души. Не се старайте да обичате хората, не си правете усилия. Със старание, с усилие любовта не идва. Който се стреми с усилие да люби, той губи любовта. Като забравиш любовта, тя сама идва. Щом се силиш да любиш, ти губиш любовта, защото Бог е Любов. А като се силим да любим, ние искаме да заставим Бога да ни люби. Ще си кажеш: „Любовта ще дойде сама по себе си." Любовта е закон. Тя действува без закон.

Вие сега искате да знаете колко обичате. Ето къде е вашата погрешка. Имате едно малко прозорче на стаята си, един малък мазгал. Значи малко светлина влиза в него. Где е погрешката? - В това, че вашето прозорче е малко. Погрешката не е външна, но е вътрешна. Направете по-голям прозореца си, увеличете светлината. И тъй само давайте възможност и любовта постоянно ще влиза. Не се мъчете. Ако се мъчите насила да влиза светлината през вашия малък прозорец, не ще може. Трябва да се разширите. Този прозорец, това са вашите чувства и ако те са малки канали, а искате всичката вода да влезе и да изтече през тях, не ще може. Колкото е по-малък крана, толкова по-малко вода ще влезе. И сега

слушайте, вие искате за пример някой да ви обича, а същевременно пред него се показвате тъй горди. Аз ще ви обясня това философски, че и най-невежият да го разбере.

Допуснете, че искате във вашата градина да никнат и сливи, и круши, и всички плодове, всичко да имате, но при вас има един планински връх А (фиг. 8). Добре, да кажем, че вие сте една долина О. Каквото се събира на този връх, сняг и друго, всичката тази енергия той я праща надолу в долината. Тя се надуе. Този връх ви обича и казва: „Тук имате условия". И ви ги праща отгоре. Вие се надуете и казвате: „Не, аз сама ще си доставя условията и всички блага. Сама ще се кача горе." Е хубаво, вие се надуете и станете по-висок връх от този (Ау). Тогава ще кажете: „А, изстина сърцето ми, заледи се. Заледено е сърцето ми." Тогава ще слезете в долината да се смирите. И тогава ще започнат да извират извори, да текат рекички, да виреят градини, гори, да се развиват села и градове, училища. И благодарение на тези отгоре, които пращат от върха благата, идва и любовта. „На горделивите Бог се противи, а на смирените дава благодат." Не овчедушно смирение, а смирение с едно дълбоко съзнание, че на Божественото у вас ще се даде място. Дойде някой, който те обича. Ще кажеш: „От Бога иде това нещо. Бог е, който се проявява." Когато от някой извор идва вода, на какво се радвате? Когато аз отида при някой извор, на какво ще се радвам? На водата му, на камъчетата около него. И след туй ще спра там, умът ми ще потъне надолу. Най-първо гледам водата му, камъчетата и размишлявам откъде е дошъл, искам да намеря откъде е излязъл. От снеговете, след това го търся в океаните, после в слънцето, в пространството. Оттам си прекарвам мисълта и виждам отгде е дошъл този извор. Намеря го и казвам: Ах, какъв великолепен извор е бил този, от който е дошъл малкият извор. Спра се при него и казвам: Славна работа е той. През колко слизания, през колко мъчнотии ще се дойде до нещата, до техния извор.Тъй трябва вътрешно да се разбират нещата, иначе ще се дойде само до буквата им. Ще намериш произхождението на този извор и най-после ще намериш един ангел, застанал там, който ще ти се усмихне и ще ти каже: „Намери ли ме тук?" Едно същество, което се движи с неимоверна бързина от далечните пространства на невидимия свят, само за няколко минути може да бъде до този извор и пак да се върне на своето място. За него това е една приятна разходка. Даже има

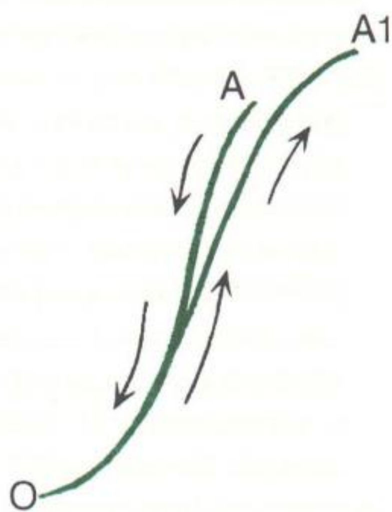

Фиг. 8

пространства толкова далечни, че ангелите, за да дойдат на земята от тия пространства, употребяват 10 - 15 дни. От много далечни системи идват. Докато дойдат на земята, доста време им трябва.

(Какви са признаците, по които можем да познаем, че един такъв ангел е дошъл?) - Когато дойде един такъв ангел, има разширение, светлина. Човек е доволен вътре в себе си, радостен е. Леко му е на душата. Където и да ходи, който и да го срещне, всеки иска да му направи услуга. (Значи този ангел озарява?) - Да, Той озарява и ти си като една хубава местност, всички искат да разработват тази местност, явяват се много кандидати за нея. Ако е някоя камениста почва, всички я избягват. А за добрата почва дохождат мнозина, искат да вземат тази земя под наем, защото тя представлява много добри условия.

(Може ли по някакъв начин да постигнем това разширение?) - Може, има окултни начини, но трябва да бъдете постоянни, със силна воля. Често може да се хванете за ръцете си, да образувате кръг и така по някой път да прекарате в мълчание около 5,10,15,20 минути. Но така ако постъпвате, трябва да имате силна воля. Иначе ако някой от вас изневери, може да си причините голяма пакост и вреда. Това е опит. Тогава где са тези връзки, че нищо в света да не е в състояние да ги раздели или разкъса?

Може да имате много други връзки, но тия вътрешни връзки да останат незасегнати. Имате двама души приятели, съученици. Единият е бил беден, баща му не е могъл да го поддържа и той е останал прост и бедняк. Другият е бил богат, свършил е училище и после станал пръв министър в България. Един ден, когато той срещне своя приятел, да му предложи да го заведе у дома си, да не се спира върху положението си, а да му услужи и да храни към него същите чувства, каквито е имал в началото. Туй е благородство. А не да мине покрай него и да се престори, че не го вижда; и като дойде в къщата му, да каже, че не приема. Не, да го приеме и да му се зарадва. Това са неизменните чувства! Той може да заема и най-високото положение, но като дойде в дома му този беден човек, да каже: „Приятел ми беше някога и сега ми е приятел". Това е характер, това е идейното! Може всички да направите това. Но като станете министри, тогава ще ви опитат. Ако той минава с автомобил покрай бедния си приятел, да спре автомобила и да каже, че му е приятно, че го вижда, да го вземе в автомобила, да постави приятелството с този човек по- горе, отколкото сегашната си служба. Защото Любовта седи по-горе от всички материални неща.

Нека се увеличават у вас добрите ви желания. Тогава всичко ще се урежда по-добре. Но най-първо гледайте вие лично да сте богати. Всяка една от вас

да се стреми да бъде богата, поне зародиши да има, възможности за работа. Между вас да има разнообразие, да се допълвате една друга.

Новото не се е оформило още у вас. И най-после, като мислите, мислите, казвате: „По световному не ни се живее, по Божественому не знаем как да живеем". Тогава как ще живеете, оставате във въздуха да висите. Корените си дръжте, не ги изтегляйте, дръжте ги дълбоко в земята. Божественото подразбира човек да бъде вечно млад. Постоянно да се подмладявате, това е Божественото, а постоянно да остарявате, това е да бъдете в светското. Да нямате нито пет пари, но да считате, че имате всичкото богатство. Обезсърчили сте се, веднага да отмахнете туй състояние. Да нямате пет пари в джоба си и да сте радостни и весели.

(Олга: Ами които са родени в събота?) - Вашата събота може да се измени. Има човешка събота, има и Божествена събота. Ще се подмладявате. Представете си как живеят децата, момиченцата и момченцата, как си играят те, как се забавляват. Това ще внесе обнова у вас. После, ако искате да добиете мъжество, посещавайте възвишени характери, например някой мъж, който действително се бори в живота, онази жена, която устоява на всички трудности в живота. Представете си и старостта, и старите хора, но тези, които гледат с отворени очи старостта, които виждат навсякъде младостта. А вие се спирате на грохналите стари, на изпадналите. Гледайте човека във всичките негови хубави проявления. Представяйте си ангелите - същества стройни, хубави, интелигентни, готови всякога да помагат. Някой път виждате, че сте слаби. Ще повикате някой ангел да поправи съботата. Във вас има опасност да остареете преждевременно. Трябва да избегнете тази опасност, но ще я избегнете, като любите Бога. Бог е всичко. У Бога няма смърт. Той е вечно млад, вечно жив, у него е вечният живот. Смъртта е остаряване, а животът е подмладяване. Та под „вечен живот" подразбирам пълното, жизнерадостното. Старайте се да бъдете жизнерадостни. А пък вие, като поседите, почнете да мислите за небето. Небето е хубаво нещо, но човек трябва да бъде готов за него. Ще учите този закон. Алхимиците са учили закона на подмладяването. За да се подмладиш, няма да се грижиш много, ще повярваш в онзи, великия закон. Отлично нещо е човек да повярва в Бога. Смешен е човекът в своето състояние на безверие, толкова е смешен по някой път! Има известни съчетания, известни съвпадения, наклонности, които човек трябва да вземе предвид, защото те ще го подтикнат в противоречие, в заблуждение. Дружете с хора оптимисти. Защо ще дружите с хора на отрицанието? В това няма никаква философия; вечни отрицания, ще излезете от воденицата на тия хора. Някой път казвате: „Не може ли в тяхната воденица да стоим?" - Не, ще отидете в някоя градина. Няма защо да стоите да слушате цял ден тракането на воденичните колела.

После, хубаво е за вас например да разберете как живеят пчелите. Ще отидете при кошер на пчели, да видите чистотата, какъв ред и порядък има в тях. Те ще ви научат на деятелност. Ще отидете при някое цветенце, то ще ви каже: „Какво си се обезсърчила, за какво ти е увиснала главата надолу. Моята глава е заровена в земята и пак имам надежда, а пък твоята глава е излязла навън и си се обезсърчила." Силните контрасти трябва да изпъкнат в ума. Без контрасти животът ви не може да се поправи. Сега вие си създавате понятие. Казвате: „Това не мога да го направя." Не можете да го направите по отношение на времето и пространството, но се искат знания, искат се условия, за да можете всичко да направите. Изкуство е това! Можете да направите и следующия опит: Да кажем, че вие сте двадесет сестри. Една от вас иска да се назначи учителка или чиновничка, но сама не може. Ако вие двадесетте съсредоточите ума си интензивно върху онзи, който ѝ противодействува, с вашата мисъл други същества ще го заставят да я назначи. Ще му наложите, нищо повече.

На физическото поле всеки един недъг се дължи на духовни причини. За пример мразите някого - това е възможност да пострадате от гръдоболие. Завиждате, стяга ви се сърцето от завист, тогава има възможност да заболее черният ви дроб. Обичате да угаждате много на себе си - има опасност да заболее стомахът ви. Гневите ли се, ще дойде запичането. Често обещавате нещо, не го направите, друго, трето обещавате, много работи, но не ги правите - ще дойде главоболието. И тъй всички физически болести, които се явяват днес, имат духовно произхождение. Щом намерите причината, ще се възстанови равновесието, ще се възстанови хармонията. Взели сте нивата и къщата на някоя вдовица и след това ви заболи коремът. Аз не мога да лекувам корема ви, освен ако върнете нивата и къщата на тази вдовица. Върнете ли ги, веднага болестта ще изчезне. Написали сте една книга, която заблуждава хората, веднага у вас се явява главоболие. Изповядайте се, напишете друга книга с вярно съдържание и главоболието ви ще изчезне. Това са разни методи в школата, но за да се приложат, се изисква много нещо. Сега няма да остарявате преждевременно. Щом човек изгуби своята цел, своите идеи, той остарява. Никога няма да мислите, че сте стари. Ще казвате: „Ние ще работим за Бога." Ще имате една велика, славна работа. Ще имате една жива цел пред очите си, няма да остарявате. Ще имате пред очите си само хубави работи. Как ще се подобри бъдещото поколение, каква ще е бъдещата култура, какви ще бъдат градовете, селата? Всичко това ще си го представяте в хубави краски. Светли идеи трябва да вълнуват ума ви и непрестанно да творите. А сега, като изкоренявате насаденото, а не посаждате ново, ще останете една пустиня. Не, ще насадите новото и, от една страна, ще имате ново, което ще расте, а от другата страна, ще

изкорените старото. А сега изкоренявате и не посаждате. Всичките недостатъци, които имате, ще ги изкорените. Не изкоренявайте всичките недостатъци изведнъж. Това е много голяма опасност. Като изкорените един, сто недостатъци, останалото лесно ще се уреди. Ще кажете: „Слава Богу, реформирахме живота си." Като влезе в търговеца Божественият Дух, той пак ще си остане търговец, но в него ще се зароди едно силно желание да работи, да прави усилия. Та у всеки човек влиза желанието да прави усилия, но Духът сам по себе си не променя естеството на човека, но само му дава подтик. Той казва: „Сега можеш да работиш."На нервния казва: „Ти можеш да работиш, ще впрегнеш своята нервозност на работа." На флегматика казва: „Ти със своето постоянство ще можеш да работиш и нещо полезно да направиш." Духът ще подтиква всички ви към работа. Като дойде този тон на Любовта, всеки ще вземе толкова, колкото е голям неговият съд. Някой път малкият съд може да ви свърши повече работа, зависи как ще се използува. Сега това, което считате невъзможно, то е как така мъже и жени ще примирят интересите си. Е хубаво, ако жената престане да бъде жена и ако мъжът престане да бъде мъж и станат нещо ново, тогава няма ли да се оправи светът. (Олга: Но те нямат представа за това нещо.) - Но то ще стане. Има възможности в природата, има всичките възможности и онзи, който ги разбира, като преведе сегашните символи, ще разбере, че сегашният мъж ще се измени и сегашната жена ще се измени. Сегашният мъж и сегашната жена ще останат само за архаизъм в музеите и който ги види, има да се чуди какво нещо са били хората. Ще се учудват, ще ги гледат, както сега гледаме големите риби. Ами представете си, че един ден вие стигнете до такова едно състояние: тъй както сега сте остарели, изведнъж да се превърнете на едно малко детенце. Може вие сами да правите мислено това. После може да станете възрастни. Каквото поискате, ще можете да станете. Питам ви тогава каква мъчнотия ще можете да имате в живота? Някой път ви стане скучно в живота, между хората. Имате силата да станете невидими. Скривате се, събирате енергия и после отново ще се проявите в света.

(Как може да се изменим?) - Има много начини, но трябва да минете през известна школа. За изменение на носа, на ушите, за всичко има методи, но трябва да минете школата, да изучавате методите. Може, има известни условия, но тъй както сте сега, имате мъчнотии.

В любовта трябва да подобрите гърдите си и черния дроб. В мъдростта трябва да подобрите мозъка си. В правдата трябва да подобрите ръцете и пръстите си. Като работите за интелекта си, трябва да подобрите носа си. Като работите за добродетелта, трябва да измените краката си. После, вървите тромаво. Ще се научите да вървите леко, да имате пластични движения. А сега ви гледам, всички сте в походката си като гемии. Тази

тромавост се заражда от застояване, не се движите. Всички мускули трябва да са в движение. Трябва да са пъргави, всичко у вас да е пластично, живо. Страдате от ревматизъм - ние имаме наука за лекуване. Изтегляйте тия ставички на пръстите, разтривайте ги, за да придойде към тях кръв. Всички кокали ще изтеглите и болестта ще се премахне. После може да си правите и следните упражнения с пръстите на ръцете: ще ги приближавате два по два (с изключение на палеца), после три заедно и три отделно и т. н. После ще гледате да съедините върховете на показалеца и малкия пръст. Така ще концентрирате мисълта, ще усилите волята си. Ако пръстите ви са по- къси от общите нормални мерки за вас, ще упражнявате волята си да си продължите показалеца, малкия пръст и четвъртия пръст, да станат още по-дълги. Тъй се работи. Винаги ще имате по един проект, върху който ще работите. Ще мислите, за да създавате нова форма. (Към Олга) - Щом пръстите ви са по-къси, ще ги продължавате мислено с още 1-2 см, ще се упражнявате. Така ще имате обект, върху който ще мислите. Мислено ще изправите етерическата си ръка, на нея ще обръщате внимание. Тя ще влияе на физическата ви ръка. И палецът ще проточите нагоре, и по-широк ще го направите. Всичко можете да измените, но ще им дадете един образ, един идеал. Всяка една клетка може да вижда, но ще турите в ума си този идеал и клетката, като го види, ще каже: „Ето какво иска моят господар." И ден след ден пръстите ви ще се изменят.

Ако е къс носът, проточи го. Тесен ли е, разшири го. Тесният нос се отразява зле върху гърдите ти. Ако носът ти е широк, с големи ноздри, ти ще почнеш да привличаш много въздух, енергиите от природата ще почнат да се прилепват към твоята мисъл. Ако твоята тръбица е много тясна, малка, и малко водица ще събира. Представете си един нос тъй хубав, правилен, дълъг около 6 см, с широки ноздри - то е хубаво и за дишането, и за мисълта.

В пръстите също има голяма интелигентност. Пианистът, като свири, не му мисли за пръстите, те имат механическа интелигентност, но после тя става съзнателна. Пръстите за дълго време могат да задържат заученото. Ти можеш да забравиш нещо, което си знаел да свириш, но пръстите не го забравят. Това сега са практически методи, които навънка не трябва да ги изнасяте. В света не разбират тази философия и ще кажат: „Как ще си проточи човек носа?" Те не разбират, че сегашните форми се дължат на минали мисловни форми, а сегашните мисловни форми ще бъдат мисловни форми на бъдещето. Създайте си сега чела хубави - високи и широки. Отначало трябва да се създадат известни форми. И не бързайте, върху тях човек трябва дълго време да работи.

Сега може да направите опити. Ще посадите ябълка, слива или круша, ще концентрирате мисълта си върху тях, ще ги заставите да дават хубави ябълки, сливи и круши. Две от вас вземете един и същ сорт ябълки или круши и упражнявайте върху тях ума си, да видите на коя от вас ябълката или крушата ще роди повече и подобри плодове. Значи и крушата може да се насърчи. Мислите упражняват известно влияние. Човешкият дух може да работи и върху растенията.

Сега имате достатъчно материал. Какво е това?

С. Слънцето произвежда цветовете.
Л. Любовта произвежда плодовете.

Фиг. 9

(Нарисувано лале) (фиг. 9). Аз създадох половината цвят от лалето, а другата половина вие ще трябва да я завършите. Какво означават С и Л при лалето?

Слънцето и Любовта всичко постигат.

Слънцето произвежда цветовете, а Любовта произвежда плодовете.

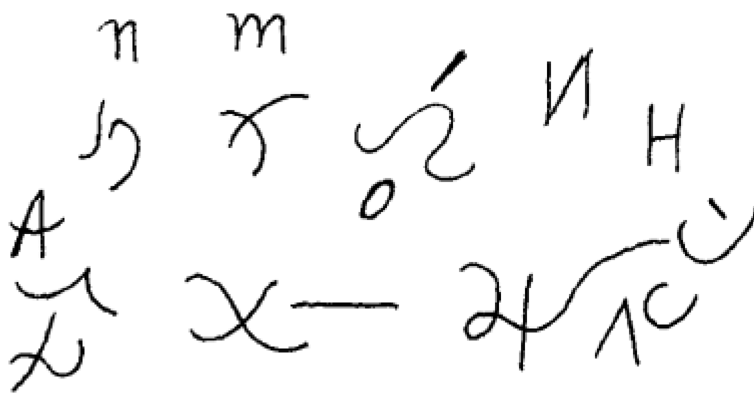

(От тези букви, които Учителят написа, се опитвахме да образуваме думи) - Образувахме думата „паун". Значи не трябва да бъдете горделиви. После образувахме думата: „опита" - „Той ни опита".

То е достатъчно. След като ви опита, то е хубаво. Значи толкова нещо ви даде, отлични неща ви начерта, има много неща да учите. „ Тайна молитва." „Молитвата на Духа."

Лекция от Учителя, държана на 25 април, 1923 г.

1923_04_29 Живот вечен

ЖИВОТ ВЕЧЕН

И някой си големец Го попита и рече: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ (Лука 18:18)

Животът е скрита, неизяснена сила. Единственото реално нещо, което засега знаем, то е животът. Ние знаем, усещаме, мислим за живота, без да можем да си го обясним. Обикновените хора, даже и философите, имат специални теории, с които, като си служат за изясняване на някакви истини, повече ги замъгляват. Така и вие, вместо да изяснявате нещата, повече ги замъглявате. Ето защо, за да се прояви животът, нужни са известни условия.

Какво представлява културата? Тя е известна необходимост за проявяване на самия живот. Ако попитате земеделеца защо оре земята, фабриканта – защо седи във фабриката си, държавника – защо създава държавата, философа – защо философства, защо са създадени толкова религиозни системи, какъв отговор ще получите? Всички зададени въпроси имат отношение към хората на земята. И религията има отношение към живите хора, тя не е за мъртвите; и фабриките не са за мъртвите хора, но за живите. Всичко е за живите хора.

„Живот вечен.“ Въпросът за живота е ясен, лесно може да се разреши, но човешкият ум е зает със странични работи, които пречат за разрешаването му. Ако българин разрешава този въпрос, той ще се спъне от думата „българин“; ако свещеник го разрешава, ще се спъне от думата „свещеник“; ако философ го разрешава, ще се спъне в своята философия. Това показва, че светът е пълен с противоречия и хората живеят повече в противоречия. Човешкият живот е пълен със задачи, и то повечето неразрешени. Питам: Тъй, както наблюдаваме човешкия живот, правилно ли се проявява той или неправилно? – Не се проявява правилно. – Защо? – Защото е обикновен живот. Обаче има и вечен живот, за който не се говори. – Кой живот е обикновен? – Кратковременният. Живееш 20–30 години и чуваш, че някъде влак дерайлирал и пострадали десетки хора; някъде станало наводнение и завлякло хора, къщи, добитък. Внезапно сърцето ти спре и животът ти се свършва. Де отиде твоят живот? Ще кажете, че животът на отделния човек се слива с целокупния живот. Какво представлява целокупният живот? Ето още един неразрешен въпрос. Не само да се каже нещо, но то трябва да бъде ясно, да почива на законите на логиката. Аз имам особена логика, особени доказателства. С тях мога за пет минути да ви докажа истината. Построявам мост над една голяма,

дълбока река. Един философ иска да мине през моста, но не се решава, не знае дали е здрав. Той се спира пред мене и ми казва: „Докажи ми математически, че мостът е здрав“. Ако започна да му доказвам здравината на моста с изчисления, ще изгубя много време. Казвам: Ето, аз имам един слон. Ще го доведа и ще го накарам той пръв да мине през моста. Ако слонът не се колебае и свободно мине, мостът е здрав. Ако има най-малката несигурност в здравината на моста, слонът не би направил ни една стъпка. Щом той мине през моста, след него могат да минат хиляди философи, с багажа и колата си заедно. Здрав е мостът. Слонът е най-доброто доказателство. Щом мине от единия до другия край на реката, мостът е здрав. Това е вътрешно решение на въпроса.

„Що е животът?“ – Слонът ще ви отговори на този въпрос. – „Може ли да се разчита на живота?“ – Ако слонът мине свободно през моста, можете да разчитате на живота. Аз говоря специално за индивидуалния живот, защото има живот на клетките, на органите, на системите, на индивидите. Значи за доказването на живота в неговите разнообразни прояви са нужни специални условия. Ние сме в четвъртата категория – в живота на индивидите. Казва се, че този живот произтича от Любовта. – Какво представя Любовта? – Целокупният живот. Проявеният живот, т.е. животът на индивида, е семка на Любовта. Посей тази семка в земята, за да разбереш живота. Тя ще израсте, ще цъфне и плод ще даде. От плода на семката ще познаеш живота в неговите разклонения. За да растем, да се развиваме и да разберем живота, нужни са условия. Според някои едно от условията е да вярваме в Бога. – От осем хиляди години без вяра ли живеят хората? – „Е, да си създадем държава.“ – Досега без държава ли живяхте? – „Да си създадем общества.“ – Досега не са ли съществували общества? – „Дом, семейства са нужни.“ – Досега без семейства ли сте живели? – „Трябва да се възпитаваме.“ – Досега без възпитание ли сте били? От осем хиляди години се явиха множество философски и педагогически системи на възпитание, но нито една от тях не е дала това, което животът изисква. – Защо? – Защото във всички досегашни системи все има нещо ограничено, неразбрано. недоказано. Всяка философска система разглежда въпросите от свое становище. Всеки въпрос трябва да се изяснява от гледището на цялото човечество като общ, велик организъм. Значи, човечеството е велик организъм, държавите – негови системи, обществата – органи на тези системи, а индивидите – клетки на системите. Човекът се е отделил от общия организъм и мисли, че може да разреши въпросите на живота самостоятелно. Не, той трябва да разбере своето предназначение като част от целия организъм, там да намери своето място. Какво ще стане с организма, ако всяка клетка иска да живее самостоятелно? – Ще се разпадне. Ето защо и човек, като клетка от великия организъм, трябва да знае мястото и службата си в него и да не се отделя.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Този големец иска да влезе в онези специфични условия на живота, да разбере неговата същност, за да придобие безсмъртието. Приятно ли е на младия, който се е радвал на живота, играл, веселил се, да забележи един ден, че краката му треперят и силите го напущат? Няма ли да мисли той за младините си? Защо не може вече той да гледа на живота с очите на детето или на младия? – Има причини за това. – Де се крият те? – Във възпитанието и разбирането на хората. Щом детето започва да учи, майката му говори: „Учи, синко, учи, старини ще дойдат. После иде и смъртта, тежък е животът“. Значи още в ранна възраст детето започва да мисли за старини, колко повече пари да спечели като порасне, за да се осигури. Според вас старостта е живот на бездейност, на особен род леност. Старият пък все за младините си говори: как бил млад, как играл на хорото, как любил момите. Когото види, все за младините си говори. Питам: Какво е разбрал той от младините си и какво разбира сега от старините си? – Какво намери на хорото? – Своята възлюбена. Любиха се, ожениха се, но не намериха Любовта. Ако бяха намерили Любовта, щяха да намерят и живота. Щом всички хора остаряват и не са доволни, това показва, че не са намерили живота. И на Христа се зададе този важен въпрос: „Що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Сега ще ви занимая с един важен въпрос, за разбирането на който ще си послужа с няколко примера. В градината на един богат чифликчия расли и се развивали красиви, редки видове цветя. Целият дом – чифликчията, жена му, децата, слугите, се грижели за тези цветя: поливали ги, разкопавали ги, чистели ги от бурените. Всичко правели с радост и веселие. И цветята се радвали и казвали, че никой няма такива добри условия като техните. Някъде в полето расла самотна слива. Никой не се грижел за нея. Тя често си въздъхвала и казвала: „Никой човек не се грижи за мене, никой не ми се радва, но пак не съм сама. Небето ме мило поглежда, слънцето ми се усмихва и дъждецът ме оросява“. Господарските цветя се радвали и веселили, докато един ден ги сполетяло голямо нещастие: господарите им заминали някъде, напуснали чифлика, напуснали и цветята. Главичките им тъжно увиснали надолу и започнали да вехнат. – „Защо сте тъжни?“ – запитала ги самотната слива. – „Господарите ни заминаха, няма кой да ни полива, няма кой да се грижи за нас.“ – „Вижте, моето положение не се изменя. Небето всякога ми се радва, слънцето всякога ми се усмихва и дъждецът навреме ме полива.“ Градинските цветя изсъхнали, не оставили никакъв спомен от себе си, а самотната слива продължавала още да живее. И хората, като градинските цветя, един след друг изсъхват и изчезват. Страхливите се събират в общества, заедно да живеят, заедно да се окуражават. Човек е сам в живота. Той трябва да разрешава въпросите си като самотната слива, а не като градинските цветя, оставени на грижата на своите господари. Страхът е

чувство, което само предпазва човека от опасности, но не разрешава въпросите. Доказано е, че хора, които живеят при богати, благоприятни условия, умират по-рано от онези при неблагоприятните условия. Например английските лордове, живеещи при добри, богати условия, постепенно се израждат и става нужда да се заместват с нови лордове в камарата. А обикновените хора от народа не се израждат – естествено се размножават. Те са при условията на полската слива, те носят живота в себе си. И религията като форма постепенно се изражда, но не и като принцип.

Мнозина не разбират що е религия. Знаете от физиката какво са скрипците, макарите. Знаете също, че с помощта на скрипците се изкачват големи тежести. Скрипецът като индивид слиза долу, вдига тежестта и пак се изкачва горе. Това прави по няколко пъти на ден. Принципът е горе, а формите – долу. Той ще слиза и ще се качва и ще повдига формите. Казваш: „Моят принцип не ми позволява да се движа". Принципът не се движи, но ти, като кука на този принцип, ще помагаш – ще слизаш и ще се качваш. Такова нещо е и религията – кука, която повдига индивидите. И християнството изисква да си помагаме. Значи ще се движиш; ще слизаш долу, ще вземеш някой паднал човек и ще го повдигнеш нагоре като товар, ще го занесеш при по-благоприятни условия. Можеш ли да направиш това? – „Мога." – И аз само с една дума мога да направя човека щастлив. Ще му кажа: Имай вяра! Важно е как ще кажеш тази дума. Имай такава вяра, както жадният при вида на пълното шише с вода. Давам шишето на жадния и казвам: Пий от моята вода! Всяка дума трябва да се каже с вяра, с пълно съзнание. Това, което говориш, трябва да съответства на истината. Животът се предава с живот. Ние, които живеем на Земята, сме оградени с Божествения, с вечния живот. Ако не спазваме законите и правилата на този живот, той ще ни изхвърли вън от себе си. След всичко това питате: „Има ли живот след смъртта?" – В правия смисъл на думата след смъртта няма живот. Смъртта е извън живота, тя е нещо случайно. Да умре човек, подразбирам да се спрат условията на живота. Всъщност възможно ли е това? Ако можете да се свържете с общото течение на великия живот, и на смъртно легло да сте, животът отново ще потече у вас. Затова е нужна вяра, по-силна от най-големите смущения, които нарушават равновесието в човешкия организъм. – Кое нарушава равновесието в човека? – Безверието. Имаш десет хиляди лева в банката. Ако банката пропадне, ти губиш равновесието си. Значи вярвал си в банката, в парите, а не вярваш в Бога. Ти си разчитал на парите повече от всичко друго. Някога изучавам хората като ясновидец и разбирам на какво разчитат те. Някой върви по улиците смело, с вдигната глава, от нищо не се смущава. – Защо? – Има пари в джоба си. От време на време напипва чека си и казва: „Докато нося чека в себе си, добре ми е. Мога да си хапна и пийна колкото искам". Щом

изхарчи парите, главата му увисва надолу и той започва да философства; мисли отде ще дойдат други пари. Като получи нов чек, пак вдигне главата си. После пак клюмва. Аз мога лесно да изправя тази глава. – Как? – Ще му дам стотина златни монети. Обаче това не е съществено, а механическо решение на въпроса. Преди хиляди години в Египет живял един знаменит художник, крайно беден човек, на име Бар-Един-Бу. Един ден, като се разхождал в гората, срещнал царската дъщеря Изис-Шемриха, една от най-благородните моми в Египет. Той се влюбил в нея и решил да нарисува картината на изгряващото слънце, която да подари на царската дъщеря. По това време египтяните се кланяли на слънцето. За да нарисува картината, първо, той се нуждаел от платно, но нямал пари да си купи. За тази цел той отишъл при един виден тъкач на платна и му казал: „Моля ти се, можеш ли да ми услужиш с едно голямо платно, да нарисувам изгряващото слънце? Като забогатея, ще ти го платя". Тъкачът се казвал Зеен-Бу. Той си помислил малко и дал платно на художника, като решил в себе си, щом картината бъде готова, пръв той ще я пожелае. Художникът благодарил, взел платното и си отишъл. Нови мъчнотии се изпречили пред него – нямал четки и бои. Отишъл при един голям производител на бои, по-хубави от сегашните, и му казал: „Имам желание да нарисувам картината на изгряващото слънце, но нямам четки и бои. Услужете ми да нарисувам картината си и като забогатея ще ви се отблагодаря". Търговецът Меел-Ру си казал: „Ще му услужа, но картината ще бъде моя". Художникът, доволен, че си набавил всичко, започнал да се приготвя за работа, но почувствал нужда още от едно нещо – рамка за платното. Отишъл при търговеца Будра-Ху, на когото казал: „Моля те да ми услужиш с една хубава рамка за картината на изгряващото слънце. Като я нарисувам, ще ти благодаря за услугата". Търговецът му услужил, но и той, като другите търговци, си казал: „Картината ще бъде моя". Като се снабдил с необходимите неща, художникът се предал с любов и увлечение на работата си и след известно време картината била готова. Из целия Египет се разчуло, че знаменитият художник Бар-Един-Бу нарисувал така хубаво картината на изгряващото слънце, както никой друг художник до това време. Пръв тъкачът се явил пред художника и му казал: „Картината е моя, защото аз дадох платното". Факт, платното е на тъкача – веществено доказателство. След него дошъл търговецът на бои и четки, да иска картината. – „Моя е картината – казал той – Боите и четките, с които си рисувал, са мои." Най-после дошъл търговецът на рамки и казал: „Картината е моя. Аз сам направих рамката с това именно условие". Художникът се намерил в чудо как да разреши въпроса. Всеки има право на картината; всеки има веществени доказателства. Кое е веществено доказателство на художника? Четирима души искат картината. На кого всъщност принадлежи тя?

Питам: Де е животът? В платното ли? – Не е в платното. То е условие. – В четките и боите ли е животът? – И в тях не е. Те са само условие. – В рамката ли е животът? – И там не е. Тя е само условие. Как ще докажете, че художникът е взел участие в картината? Платното е ням, пасивен свидетел за работата на художника. Четките, боите и рамката също са пасивни свидетели, единственото доказателство за участието на художника в картината е фактът, че боите са върху платното, а не в кутия, както търговецът ги е дал. Те са поставени в известно съчетание – това е работата на художника. Картината „Изгряващото слънце" била поставена в един от големите салони на Египет, осветявана по особен начин с електрическа светлина, да я гледат всички и да се учудват на ефекта, който давала светлината. Ето защо явил се и пети претендент на картината, на име Озирис. Той казал: „Ако не бях аз да осветя картината, тя щеше да остане невидяна от никого в един от тъмните ъгли на бедната стая на художника". Всеки казва, че ако той не е бил, картината нямало да съществува. Питам: На кого се пада картината? На художника ли? – Не. – На търговеца на бои и четки ли? – Не. – На онзи, който прави рамки ли? – Не. – На този ли, който осветява салона ли? – Не. – На кого се пада тогава? – На царската дъщеря. Тъкачът, бояджията, рамкаджията и този, който осветява салона, са поданици на фараона. Всичко, което се произвежда в царството му, е негово. То принадлежи на него и на царската дъщеря – Изис-Шемриха. Сега и вие седите и казвате: „Животът е наш". – Не е ваш животът. Вие сте художникът, който рисува живота на платно. – Що е платното? – Човешкото сърце. – Що са боите? – Човешкият ум. – Що е рамката? – Човешкото тяло. – А художникът? – Това е човешката душа, която работи. – Кой е Озирис? – Човешкият дух, който осветява пътя на самия човек. Всичко това се съчетава в целокупния живот. Всичко това принадлежи на Любовта. – На коя любов? – Не на ограничената човешка любов, но на безграничната Божия Любов, която включва всичко в себе си и осмисля живота. Когато Божията Любов дойде в света, хората ще се почувстват свободни, радостни и весели. За тази Любов се казва, че тя ражда живота. Тогава страхът ще бъде вън от вас. Защо трябва да се страхувате? От какво се страхувате? От живота ли? Вие сте майки и бащи и казвате: „Страх ни е децата ни да не умрат от глад". Щом сте обиколени от братя и сестри, трябва ли да се страхувате от глад? Как може да се страхувате от глад, щом вярвате в Бога? Вярата ви в Бога показва, че сте свързани с целокупния живот. Щом е така, кой няма да ви се притече на помощ? Това всеки може да опита.

Един ден седя в стаята си и чета една философска книга. По едно време, гледам, иде една котка с мишка в устата си. Оставих книгата настрана и започнах да наблюдавам какво ще стане с мишката. Котката започна да си играе с мишката. Мисля си: „В един момент мишката може да попадне в

устата на котката. Как мога да я спася аз? Ако имам малко дроб, ще дам на котката, и тя ще пусне мишката“. Обаче, интересно е, може ли някой, вън от мене, да спаси мишката? Както си играеше, котката задряма и изпусна мишката. Без да чака много, мишката избяга и се скри в един сандък, близо до котката. Като се събуди, котката потърси мишката и пак я улови. Питам мишката: „Защо не избяга далеч от котката, а се скри в този сандък?“ Котката пак заспа и изпусна мишката. Тя избяга и се скри в друг сандък, пак близо до котката. Събуди се котката и отново хвана мишката. Трети път заспа котката. Обаче мишката разбра, че трябва да бяга далеч от котката. Този път тя не се скри в сандък, но избяга далеч от котката и се спаси. И на вас казвам: Не се крийте в сандъците. Те са опасни места. Котката се събуди, потърси мишката, но не я намери. Тя си сви опашката и си продължи пътя.

Съществува Промисъл в света, който се грижи и за най-малките същества. Ако на съвременния човек се каже, че и малките същества проявяват известна разумност, той ще каже, че това е някакво съвпадение. – Как се обяснява съвпадението на нещата? – Чрез закона на разумността. Че съвпаденията и случайностите не могат да се обяснят, това не значи, че те са произволни. Те са прояви на един по-висок свят, но се отразяват и в нашия. Понеже не стават често, наричаме ги случайности. Те не вървят по общите закони, познати на всички, но това не показва, че те не се подчиняват на някакви закони. Други закони управляват случайностите. Учените доказват, че и най-малките частици на материята – електроните, се подчиняват на един велик, разумен закон. Въпреки това днес мъчно можеш да убедиш човека, че има Божи Промисъл в света. Той казва: „Ако аз сам не наредя живота си, горко ми, да очаквам на някакъв Промисъл“. – Отчасти е така. Сам човек урежда живота си 25%, окръжаващите – дом, приятели, общество, го уреждат още 25% и разумната природа – 50%. Обаче има и други външни сили, които помагат на човека. Главният фактор в света са силите на вечния живот, чрез който се проявява Великата Разумност.

Да вземем една съвършено гладка топка и да прекараме пръстите си върху нея. Ние няма да усетим нищо. – Защо? – Защото навсякъде е еднаква. Казвате, че тази топка няма нищо индивидуално в себе си. Обаче да вземем друга топка с няколко остри, издадени части по нея. Като прекараме ръката си върху нея, ние ще усетим издадените ѝ части и ще кажем, че тя има нещо индивидуално в себе си. Питате: „Кога човек проявява своята индивидуалност?“ – Когато излезе от общите условия на живота. Тогава той се натъква на известна мъчнотия. – Защо иде мъчнотията? – Защото той се е индивидуализирал, т.е. излязъл е от общото течение на живота. Сега не остава нищо друго, освен да влезе в общите условия на живота. –

Какво придобива човек при общите условия? То е все едно пъпката да остане завинаги в самото дърво, да не се прояви. Ако пъпката остане завинаги пъпка, не се прояви, не цъфне и не върже, наистина животът ѝ няма смисъл. Следователно има смисъл да се индивидуализираш, но ако можеш да цъфнеш, вържеш и да дадеш плод. Опасно е, когато човек си остане пъпка и се отдели от условията на вечния живот. Можеш ли, така отделен, да цъфнеш и да дадеш плод? Вяра е нужна на човека. Без вяра той е осъден на смърт. Ще кажете, че имате вяра. Аз мога да опитам вярата на всеки човек. Казваш, че вярваш в мене като на абсолютно честен човек. Как ще постъпиш с мене, ако при всяко дохождане в дома ти вадя от касата ти по няколко златни монети? Докога ще ме търпиш и докога ще ми вярваш? Ако взема всичкото ти злато и ти не загубиш доверието си в мене, наистина имаш вяра. Вярващият не се колебае, пред нищо не се спира, но той следи какво ще стане с него, като му се отнеме богатството. Ако животът му се подобри, той казва: „Добре стана, че ми отнеха богатството“. Ако се влоши, казва, че отнемането на богатството му не е правилно. И Бог постъпва по същия начин. Имаш няколко деца. Бог дойде, вземе най-доброто от тях. Ти плачеш, страдаш и най-после се утешиш. Не се минава много време, и второто дете умира. Пак плачеш, роптаеш против съдбата, но нищо не помага. Изгубваш всичките си деца. Утешаваш се с жена си, но един ден и нея задигат за другия свят. Остават ти няколко приятели, на които разчиташ, но и те си отиват един след друг. Обезсърчен, отчаян, ти се питаш какъв е смисълът на живота. Да уповаваш само на Бога – ето смисълът на живота. Да любим само Бога – ето смисълът на живота. В Любовта си към Бога, към Едното, ти се освобождаваш. В любовта си към многото ти се заробваш. Да служиш на Бога, това е свобода. Да служиш на мнозина, това е робство. Каква свобода очакваш, ако служиш на много господари? Свободата е вътрешен процес. Следователно ще служиш на Бога, Върховния Закон, съзнателно и с Любов. Който не разбира този Закон, мисли, че като се отдели от дома си – от майка, баща, жена, деца, служи на Бога. Той иска да бъде господар на себе си, никой да не му заповядва. Няма защо да бягаш от условията. Ако спазваш законите на вечния живот, ти си господар на себе си, ти сам можеш да наредиш живота си. За да оздравее, болният трябва да пречисти кръвта си. Сам той трябва да се заеме за тази работа. – Как? – Като диша чист въздух, като излага гърба си на слънце и яде чиста, здравословна храна. Има и други методи за пречистване на кръвта. От човека зависи какви методи ще приложи, за да пречисти кръвта си не в продължение на месеци и години, но в един ден. Обикновено човек си служи с един или друг метод, според съзнанието си. Казано е: „Ако имате вяра, ще правите по-големи чудеса от мене“.

И тъй, когато придобие живата вяра, човек коренно се изменя: очите му

стават ясни, мускулите на лицето подвижни – нещо особено лъха от него. Той става отзивчив към страданията на хората, нежен и внимателен към всички. Щом има тази вяра, Любовта го посещава. Не плачете за страданията на хората, но помагайте им. Детето на една майка се разболяло, има висока температура, около 40 градуса, и тя плаче, чупи ръцете си, не знае какво да прави. Казвам на майката: Не плачи, но помогни на детето си. Дай му очистително, след това да изпие една–две чаши гореща вода. Като се пречисти стомахът му, свари му лека картофена чорба или компот от ябълки или сливи. Разтрий го малко, да се стопли добре. Като направиш това, детето ще оздравее. Изобщо болестите се дължат на отклоненията, които хората са правили и правят. Щом влязат в правия път, болестите постепенно ще ги напуснат. Днес повечето хора са безверници, поради което са усложнили живота си. Аз говоря за безверието в широк смисъл на думата. Има официални безверници; има и безверници, които минават за хора на вярата.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Животът се проявява отвътре навън, т.е. от центъра към периферията. – По какво се познават проявите на живота? – По разширяването. Който носи живота в себе си, той постоянно се разширява. Ето защо, за да се прояви животът, нужни му са широки области на проява. Цялата Вселена е създадена само за един човек. И ако ме пита някой защо са създадени небето и земята, казвам: Те са създадени за мене, при условие че разбирам законите, които управляват света. – За кого е направена най-хубавата цигулка? – За добрия и вещ цигулар. Той свири хубаво и радва хората със своето свирене. Кажеш ли, че не можеш да работиш, не можеш да свириш, не можеш да разрешиш въпросите, ти си на крив път. „Е – казваш спокойно – ако не ги разреша аз, децата ми ще ги разрешат.“ – Колкото си ги разрешил ти, толкова и те ще ги разрешат. Каквото могат да направят майката и бащата, това ще направят и децата. Аз казвам същото и за себе си: Щом признавам, че имам Божествен произход, трябва сам да разреша въпросите, не трябва да ги оставям на други. В Бога всички въпроси са ясни и разрешени. Сега и вие искате да разрешите въпроса за живота, но търсите разрешението му в книгите. Не, търсете го в Божествения принцип, търсете го в себе си, но не и вън от себе си. Ще кажете, че човек трябва да расте. – Вярно е, човек трябва да расте. И от книгите може да расте, но накъде ще се обръща? Като расте, човек трябва да се обръща към Слънцето – първоизточник на живот и енергия. После ще търси почвата, за да използва от нея влага и хранителни елементи.

Как може човек да устрои своя живот? Аз не говоря за мъже и жени, но изобщо за човека. Всеки човек иска да живее, и добре да живее. Всички искат да намерят смисъла на живота. На този въпрос може да се отговори

с две думи: Смисълът на живота се заключава в общение с Бога. Под Бог разбирам живота. Не говоря за онзи Бог, в когото хората вярват. Аз говоря за онзи Бог, при Когото трябва да отиваш с чисти ръце, без никакви престъпления; с ум светъл, свободен от всякакво заблуждение; със сърце девствено, свободно от най-малкото лошо чувство. Ще отидеш при този Бог чист като девица, без никакъв порок. Тази чистота може да се постигне в един момент. Кое повече желаеш: да имаш един добър приятел или каса, пълна със злато? Една добродетел струва повече от всичкото злато в света.

Следователно, ако имаш един добър приятел, пази го като зеницата на окото си. Който няма поне един приятел в живота си, той е най-нещастният човек в света.

Христос говорил на хората преди две хиляди години. Де е Христос сега? Той се обръща към Господа с думите: „Отче, тези овце са Твои. Ти ми ги даде и аз гледам нито една от тях да не погине“. Това значи: „Животът, който ми даде, е Твой. Аз гледам да не го изгубя“. Някои казват, че Христос оставил овцете, дадени му от Бога, други да ги пасат, а Той отишъл на небето. Вярно ли е това? Христос има особено мнение за пастири, които оставят овцете си на други. Той казва на учениците си: „Идете и проповядвайте Словото и аз ще бъда с вас до скончанието на века“. На друго място е казано: „В последните дни всички ще оживеете и ще чуете гласа Му“. Ако Христос ви проговори и вие се усъмните в думите Му, моят слон ще ви докаже истината. – Как ще я докаже? – Накарайте го да мине през моста. Ако той мине и не падне във водата, мостът е здрав. Следователно, ако учението, което ви се проповядва, осмисля вашия живот, дава ви здраве, разумност и светлина и ви прави свободни, следвайте го. То е учението, което всяка душа търси. То посочва истинския живот на човека. – Кой е истинският живот? – Той е онзи живот, който събужда хората и ако са натоварени, отнема товара им. Срещам хора много натоварени. От големия товар те заспиват. Истинският живот отнема товара на хората.

Новата култура изисква хора с нов идеал, с нови стремежи, с правилни отношения. Подайте ръката си на страдащите, на непробудените души. Не мислете само за ядене и пиене. Това не разрешава въпросите. Бъдете в хармония помежду си! Това всеки човек, всеки народ може да направи. Това се иска от българите, това се иска от всички народи. Хармония е нужна както на семействата, на обществата, така и на всички народи. Щом имате хармония, нищо друго не ви остава, освен да сеете. Ще имате голямо плодородие, изобилна жътва. Без хармония нищо не се постига. – Защо иде глад между народите? Поради отсъствие на хармония. Омразата, антагонизмът, завистта между хората, кой да управлява, кой да вземе

надмощие между държавите, са причина за глад, лишения и мор. Държавите се борят помежду си коя от тях да вземе първенство. Ако е въпрос за предимство на държава, има една държава над всички – тя е Божествената. Има едно царство на земята – царството Божие и Неговата правда. Христос казва: „Търсете първо царството Божие и Неговата правда“. В това царство няма убийства и затвори. Който приеме Неговите принципи, ще придобие свобода. На свободните хора ще се даде земята. Те ще я наследят. Нека партиите си съществуват, нека религиите се развиват, но един дух трябва да владее между тях. Един принцип ще ръководи цялото човечество. На един принцип ще служи бъдещата култура. Кой е този принцип? – Да вярваме в Бога. – Не, вярата е още неразбрана. Аз имам предвид принципа на Любовта. По-силна дума от нея няма. Нека всички станем последователи на новата религия – на Любовта. Ако срещнеш гладен човек и носиш в торбата си един хляб, спри го и кажи: „Братко, седни при мене, да си разделим хляба. Така и двамата ще бъдем с празни торби“. След това ще срещна друг, който ще раздели хляба си с мене. Сега неговата торба ще се изпразни. После ще срещна трети и той ще раздели хляба си с мене. Светът ще се оправи, когато хората отворят пълните си торби да споделят взаимно благата си. Светът още не се е оправил, защото хората продължават да се придържат в учението „Човек за човека е вълк“. Новата култура заличава това учение и пише: „Човек за човека е брат“. Така трябва да се мисли и живее.

Миналата неделя говорих за жените. Ще кажете, че повдигнах жената. Аз говоря за жената – носителка на Любовта. Тя не е дошла още на земята. Сега се готви да дойде в света. Тя цяла сияе от радост. Тя е жената на бъдещето, а не на настоящето. Като дойде, тя ще хване първо жената и ще я пита: „Дъще, какво правиш? Защо забрави майка си?“ Сегашните дъщери ще се изменят и ще станат дъщери на тази Дева-майка. – „Може ли, като живеем на земята, да бъдем девствени?“ – Може, и трябва да бъдете чисти, абсолютно чисти. Като вляза в дома на своя ближен, отношенията ми към него, към жена му и децата му трябва да бъдат абсолютно чисти. Неговите интереси да бъдат и мои. Ако изменя на този принцип, аз изменям на Бога, изменям на своя живот. Има една мярка в света. Тя е великият морал. С нея ще мерим своите отношения, както и тези на своите ближни. Какъв морал е този, ти да се криеш на топло, а да изпращаш другите да се бият за България? Лесно се насърчава човек да се жертва за отечеството. Ти защо не се жертваш? Значи другите да се жертват, а ти да живееш, да се разполагаш нашироко. Не е така. Ако трябва да умираме, всички да мрем! Ако трябва да живеем и да бъдем свободни, всички да бъдем свободни!

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Христос му

посочи първо Моисеевия закон. После му каза: „Иди и продай имането си и го раздай на бедните“. Този въпрос е костелив орех. Бедните, като слушат този стих, обръщат се към богатите и си мислят: „Чувате ли какво се говори?“ Богатите гледат настрана, втренчили се в една посока, и си мислят: „Ние сме готови да раздадем богатството си, но можете ли вие да го използвате разумно?“ Важно е, може ли богатият с Любов да разреши този въпрос? Може ли да раздаде имането си без да му трепне сърцето? Ето как разбирам аз този въпрос. Когато богатият дава имането си на бедния, последният трябва да се откаже от него. Богатият ще настоява, а бедният ще отказва. Това е правилно разрешение на въпроса. А така богатият не дава, бедният иска, това е криво разрешение. Богатството на сегашните хора не е тяхно. То е събрано от труда на хиляди и милиони хора. Те са се трудили, вложили своята енергия, следователно и те имат дял в него. Как смеят богатите да ядат труда и енергията на милионите поколения без тяхното позволение? Животните, на които кожите са одрани, ще кажат на Господа: „Господи, този търговец забогатя от нашите кожи“. Проповедниците ще възразят, че животните са създадени за човека. Те казват, че и в църквите трябва да има богати хора, да дават повече. – Колкото е вярно едното, толкова и другото. Нима бедният не прави жертви? Някога той дава повече от богатия. Сега вие седите и мислите кой ще ви гледа на стари години. Това не е важно. Според мене важен въпрос е как може да използваме вечния живот. Ако си беден, бъди смел да умреш в леглото си от глад. Или бъди смел да изпаднеш в положението на последен бедняк и да не кажеш дума против Господа. Колкото и да е студено вън, ако можеш да понесеш беднотията с любов и търпение, да приемеш съдбата си безропотно, няма да усетиш никакъв студ. При силната вяра и студът не е студ. Може да направите опит. Ако имаш вяра, и при най-голямия студ, когато дърво и камък се пука, в стаята ти ще бъде топло. И без огън ще ти бъде добре. Който влезе в контакт с тебе, и той ще се стопли. Който има вяра, и последен просяк да е, ще дойдат отнякъде неговите приятели и ще го вземат у дома си. За всичко благодари и вярвай, че при най-големите мъчнотии ще излезеш на добър край. Знай, че Бог няма да те остави. Всеки човек е предметно учение за другите. Днес Бог ти казва: „Ще излезеш гол и бос на улицата, ще скръстиш ръцете си и ще стоиш“. Покрай тебе ще минават хора, ще те гледат като предмет за изучаване. На другия ден друг ще бъде предметно учение. И владиката, който благославя хората и минава за заместник на Христа, като дойде смъртта, турят го в гроба и го опяват. И Христа унижиха, разпнаха Го. И Той прекара три дена в гроба, след което възкръсна. Владиката, като влезе в гроба, ще опита своето учение, ще опита вярата си. Ако възкръсне, втори път няма да го използват за предметно учение.

Днес всички хора се нуждаят от ново разбиране за живота. Не говоря за

онова обикновено, детинско разбиране. Казвате, че този е праведен, онзи е грешник. Праведен е онзи, на когото сърцето е отправено към всички хора. За мене се казва, че едно говоря, а друго върша, имал съм свои планове. Да, моите планове не са като техните. Моят план е да се въдвори Царството Божие на земята. Плановете биват или човешки, или Божествени. Човешките планове са временни, а Божествените – вечни. Питам: Защо вие не опитате Бога и Неговите планове? Чудни са някога религиозните и духовните хора. Като станат такива, те напущат службата си. – Не, сега именно ще работиш, и то без пари. – „Може ли да бъда учител без пари?" – Може, разбира се. Като уволнен тръгни по улицата и събирай децата да ги занимаваш. С една група ще работиш половин час, с друга – половин час. Значи ще бъдете учители-амбуланти. Сега вие чакате да ви назначат официално и тогава да влезете в клас да преподавате. Това са идеалните условия. Какво ще правят онези деца, на които никой не може да им помогне? И религиозните очакват да дойде Христос, да прояви своето благоволение към тях.

Новата култура изисква от хората няколко неща: да се справят с неврастенията си; в скърбите си да бъдат радостни; в сиромашията си да бъдат благородни. Когато нямаш нищо в джоба си, да считаш, че си богат. Ще кажете, че това е изкушение. – Не е изкушение. Какво по-голямо богатство от това да знаеш, че никой не те преследва, никой не ти завижда. Павел казва: „Нашето богатство не е на земята. То е във вечния живот". Под вечен живот разбирам Божествения, дето се крие богатството на целокупния живот. За този живот се казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят".

Желая всички да сте опитали живия Господ на Любовта. Не Го търсете в църквата. Ако искате да го намерите, търсете го вън от църквата, както търсите чистия въздух вън от градовете. Мястото на чистия въздух е в планината. Христос казва: „Истинските поклонници не ще се кланят нито в Йерусалим, нито на тази гора, но ще се кланят в дух и истина". Това иска новият, разумен живот. Новите открития в света говорят именно за една закономерност. Нищо не е случайно. Никой не се е раждал без време и никой не е умирал без време. Човек се ражда навреме и умира навреме. За всяко нещо, което става, има причини. Дали имаш деца, или нямаш, и за това има причини. Определено е на човека да стане учител, свещеник, музикант и прочие. Не говоря за фаталност, но за съзнателно определяне на нещата.

И тъй, новият живот носи нови условия. – „Тогава да влезем в новите условия." – Вие сте влезли вече, имате новите условия. Започнете да работите върху себе си. Имаш един вътрешен страх: съмняваш се,

подозираш. Тури страха и съмнението настрана. Завистлив си, тури завистта настрана; злобен си, тури злобата настрана. Не говориш истината, икономисваш я. Тури тази икономия настрана. Искаш да станеш богат, тури това желание настрана. Освободи се от всичко отрицателно и бъди готов да изникнеш, както посятата семка изниква от земята. Какво ще стане с тази семка, ако преди посяването ѝ я завия в златен, сребърен или калаен лист? Ще израсне ли тя? Ако я туря в циментов прах, ще израсне ли? И ако вие сте обвити като семката в много обвивки, ще се докоснете ли до новия, т.е. до Божествения живот? Всички обвивки – златни, сребърни, калаени, циментови, трябва да паднат и да остане само семката на живота, да се посее в Божествената почва. Когато Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина започнат да действат, семката ще изникне в почвата, в тебе ще се яви ново прозрение и ще кажеш: „Сега мога да направя всичко заради Бога“. Едно нещо искам от вас: да задържите в себе си семката на новия живот, която тази сутрин се посява във вас. – Посята ли е наистина тази семка? – Посята е, разбира се. Тази сутрин аз посях семката във вас и ако вие още философствате, моят слон ще дойде да разреши въпроса. Щом мине слонът, мостът е здрав. Щом изникне семката, не я човъркайте, не казвайте, че и тя е като обикновените семки. Чакайте да израсне тя, да цъфне, да върже плод. И като вкусите от плода ѝ, да приемете онези елементи, необходими за изцеляване на вашите болки. Колко въпроси днес смущават умовете ви! Млади и стари, всички са длъжни да разрешат задачите си чрез великата Божия Любов. Пред вас се открива велико бъдеще! Земята влиза в нови условия, които вие не можете да си представите. И Луната, която виждате, и тя започва да се изменя. След време ще се яви нова Луна. Сегашните астрономи не забелязват тази промяна в Луната. Ще дойдат нови астрономи, които ще живеят и на Луната, и на Земята. Казано е в Писанието: „Ще създам ново небе и нова земя; ново слънце и нова луна“. Иде новото в света – нови условия, нов живот. Бъдете готови за новите условия.

Сега ви остават още три години до големите изпитания. Ще преживеете тия три години. – „Какви са тези три години?“ – Сами ще видите. След това положението постепенно ще се подобрява. Съзнанието ви ще се пробуди и ще се въведе нов ред и порядък в света. Иде новото, иде великото в света! Какво е това велико, ще го видите. След три години слънцето влиза в нов знак, в нова епоха, която ще трае 25 хиляди години. Слънцето влиза във Водолей. Това е предсказано астрологически още във времето на Христа. Предсказано е, че когато слънцето влезе във Водолей, в душите на всички хора ще се вложи нещо ново – нов подтик, нов стремеж. Народите ще се обединят, ще дойде шестата раса на земята – синовете на царството Божие. Тогава оръжията ще се обърнат в плугове. Земята ще се

превърне в райска градина. Пред вас се открива живот на 25 хиляди години.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“

Отговарям: Не скърбете! Изтърпете изпитанията на трите години, та като дойде новият живот, да влезете в тия 25 хиляди години. Тогава ще се греете на новото слънце; ще се радвате на новата луна; ще живеете на новата земя и ще познаете Бога така, както никога не сте Го познавали.

Беседа от Учителя, държана на 29 април 1923 г. в София

1923_04_29 Работа на окултните сили

РАБОТА НА ОКУЛТНИТЕ СИЛИ

Размишление

Изпейте няколко от окултните упражнения!

(Всички пеем! „Сила жива изворна течуща“, „Изгрява слънцето“, „Венир Бенир“, „Сладко медено“, „Блага дума на устата“.) Още един път изпейте, но много тихо, „Блага дума на устата“.

(Прочете се резюме върху темата „Произходът на мисълта“.)

За следния път ще имате темата „Отношенията на светлината и тъмнината“ и втората тема „Старост и младост“, т.е. отличителните черти на старостта и на младостта.

Аз ще ви попитам: Желаете ли идната седмица да направим една екскурзия, или да останем в София? Знаете ли какво ще бъде правилото за тази екскурзия? Ще бъдете наредени на триъгълници, и то така: двама ще вървят отзад, един – отпред. Значи трима по трима, триъгълници ще образувате. Ще вървите в права линия, но във вид на такива скачени триъгълници. Двамата ще вървят на една права линия, те ще образуват основата на триъгълника, а единият ще върви напред, той ще образува върха на триъгълника. От един триъгълник до друг ще има едно малко разстояние, около 3–4 метра. Понеже ще искате да се разговаряте, то двамата, които са на една линия, на основата, само те ще се разговарят, а този на върха няма да говори. Този, който е на върха, после ще отстъпи своето място на един от другите двама. Тъй последователно ще се сменяват, ще се въртят тия триъгълници и в същото време ще се движат напред.

За един окултен ученик думата „не може“, „не е възможно“ не съществува. Ще преодолеете всички спънки, мъчнотии, нищо повече. (– „Откъде ще тръгнем тъй на триъгълници, по трима?“)

Ще тръгнете така на триъгълници от кладенчето още от сутринта. Ако някои са с автомобил, то е друг въпрос, но ние говорим за тези, за които не е необходим автомобил. Тъй, естествено ще се наредите двама отзад, един напред. Ще тръгнете от къщи в 4:30 часа сутрин, та около 5:30 часа да бъдете всички събрани. Тия, които носят самоварите, ще вървят напред.

Сега ще спазвате един закон: в екскурзиите важи концентрирането на мисълта. Ние отиваме в Природата, на Витоша. Като влезем в Природата, нашата мисъл е концентрирана, ние можем да използваме енергиите на Природата, те всякога може да се привличат. Тия енергии са във възходяща степен. Разбира се, може да има известни дисонанси, но с тях ще се борите, те са потребни, обаче вие сами не си създавайте изкуствени мъчнотии. Ако Природата създаде дисонанси, то е друг въпрос. От тия мъчнотии не се плашете, но вие сами не създавайте дисонанси. Христос казва на едно място: „Достатъчно е на деня неговото зло". Всеки ден си има своите злини, своите дисонанси, но ние да не ги притуряме, достатъчно е да се справим с тях.

После, всички онези от вас, които са слаби, нервни, могат да си носят по една риза за преобличане, та ако е хубаво времето, да се преоблекат. Защото ако се остави там тази пот да изсъхне на тялото ви, тя се връща назад през порите и не само че не ще имате полза, но дори вреда ще имате. Които са изпотени, здравословно е да се преоблекат. Това се отнася до ходенето. На тази разходка ще има някои задачи, които ще трябва да решим. И висшите духове правят по някой път екскурзии. Когато ги пращат на Земята да минават през гъстите пластове, те трябва да преодоляват известни мъчнотии. Какви мъчнотии? – Когато минават през Земята, тази гъста материя е образувана от низшите човешки мисли и тия духове трябва да ги преодоляват. Тия спънки служат за развитието на ума. Сега някои казват: „Защо да не премахнем тази мъчнотия?" Има мъчнотии, които колективно трябва да се премахнат; има мъчнотии, които индивидуално трябва да се премахнат. Има племенни мъчнотии, които вие сами не можете да премахнете, племето може да ги премахне; има мъчнотии, които целият народ трябва да ги премахне, но затова той трябва да дойде в съзнание. И тъй, мъчнотиите, това са една спирачка. Знаете ли какво е да се премахнат мъчнотиите на един народ? Вие още не сте влезли в дълбочината на тази Божествена Мъдрост. Аз искам с тия въпроси да се занимавате; изучавайте ги, проучвайте ги, не бързайте да се произнасяте, защото грешно е за всяка една дума, която е напразно казана. За пример често казвате: „Защо Господ е създал така света?" Проучвайте го, не е ваша работа, не казвайте защо Господ е създал така света. Вие станете един критик. Ето, аз сега ви давам правото, като казвам: Нека един от вас, който е недоволен от живота си, да ми даде един проект, как иска да бъде нареден животът му, и аз ще го изпълня точ в точ. Но после няма да искате да се отмени. Каквото ви се даде, ще го понесете, да видите какъв е вашият проект. Да не мислите, че този проект, който дадете вие, ще бъде по-хубав? Не, той ще бъде хиляди пъти по-калпав, отколкото този, сегашния проект. Той е избрал най-хубавия, най-добрия от всички други възможни, които могат да бъдат. Всички други проекти в света, за които

можете да мислите, това са проекти с много по-големи мъчнотии, отколкото сегашните.

Сега у вас е създадена мисълта защо не може без мъчнотии. Мъчнотиите са толкова, колкото можете да издържите. Изпитите ще бъдат толкова, колкото могат да издържат вашият ум, сърце и воля. Така е. И като ученици тази мисъл трябва да залегне коренно у вас, да не мислите, че може без мъчнотии, та тази мисъл да ви спъне като у някой противоположен лагер. Не, светът е умно направен. Има причини защо някои неща спъват живота ви, защо страдате. За пример вие сте възрастен, окултен ученик сте и дойде един ваш приятел, изважда един хубав пръстен с диамант и го дава пред вас на един ваш познат, а после на вас дава друг. Ако онзи пръстен е по-хубав, ще ви се скоси сърцето, защо на вас да не даде по-хубавия. Ако пък вашият е по-хубав, на другия ще се скоси сърцето. Човешкото естество е такова. Добре, този въпрос може да се разреши по следния начин. Да допуснем, че единият пръстен е направен от злато и на този златен пръстен е сложен един малък диамант, а другият пръстен е сребърен и на него е сложен един диамант, по-голям и 10 пъти по-хубав от този на златния. Сега, ако ви дадат да избирате, кой пръстен ще си изберете? Ето вашето съждение сега. В дадения случай има съвсем други причини, които ви карат да вземете сребърния пръстен. Ами ако този, по-малкият диамант е по-хубав? Възможно е, някой път този процес е обратен. Ами ако онзи, по-малкият диамант има някаква по-голяма целебна сила, макар че е по-малък? Качествата на този диамант може да са по-ценни, може да се съсредоточават в него известни целебни сили и да е по-ценен. Интелигентността на слона зависи ли от големината му? Колко пъти тялото на слона е по-голямо от нашето тяло? От материята на един слон колко хора могат да се направят? Но големината на слона ни най-малко не показва, че той стои по-горе от човека. Трябва да се научите да разсъждавате. От всинца ви се иска една строга, една чиста мисъл. Ние ще ви дадем задачи и тия задачи трябва да ги разрешите. Вие трябва да разрешите закона на поляризирането. При известни изпити може да се раздвои умът ви – раздвояваш се и изгубваш мярката на живота. Следователно тези задачи ви се дават от невидимия свят. От невидимия свят всякога ще ви създават задачи и то тъй правилно, тъй последователно, неочаквано ще дойдат. И да не мислите някой път, че са ви забравили? Ни най-малко, ще дойдете на ред. За всинца ви има задачи, които ще трябва да разрешите. Ако ги разрешите правилно, в аналите на тяхната книга ще запишат това и ще ви дадат други, по-големи задачи.

За пример сега у вас минава мисълта: „Защо Учителят е допуснал толкова ученици, защо не тури един ценз?“ Аз нарочно ги допуснах, за да ви опитам. Ако всинца сте светии, няма какво да се опитвате, да се учите, да се

урегулирате. Мъчнотията е там. Но всъщност няма никаква мъчнотия, няма никакво противоречие. Аз за пример ще взема някои от вас тук, които не могат да се спогаждат, и един ден, когато съм по-свободен, ще ви създам една задача, ще ви поставя в известно положение на неразбиране и веднага всички дисонанси, които съществуват помежду ви, ще изчезнат. Тия дисонанси, това е преплитане на енергиите. Тъй щото от вас се иска да разрешите една задача. Вие сте се изместили и всеки трябва да си знае номера и да си отиде на своето място. Нали като отивате на някой концерт, всеки си има номер, всеки трябва да е на мястото си? „Моля, кой номер е вашият?“ Ако не си седнал на своя номер, ще те изместят. Ще седнеш на друг стол, където не ти е мястото, ще те преместят, ще трябва да станеш. В Природата всеки един човек е сложен на своето място. Сега за пример вие, като дохождате тук, всеки гледа да седне на първите редове. Ами кое ви дава право да седнете на първите редове, имате ли билети? Една от главните мъчнотии е, че вие се старяете да поправяте неща, които не се нуждаят от поправяне. Вие искате да сложите ред и порядък на туй общество, когато не се нуждае от ред и порядък. Това общество си има свой ред и порядък, то си има ръководство от друго място. Сега вземете за пример защо вие не харесвате туй общество? Вие казвате: „Какво ще кажат хората, какъв е уставът на това общество?“ Я вижте как е нагласен светът! Ами че какво се нуждае туй общество от устави? Като имат другите общества устави, защо не седите при тях? Цялата ви грешка е в това, че вие искате, като дойдете тук, да се проявите като в света. Не, тук ще се проявите най-естествено, по Божествено. Ти искаш да кажеш нещо, кажи го, но тъй, че да се почувства, че дълбоко си го преживял. За пример ти излизаш в света като някой автор, който иска да учуди хората и започва тъй, бомбастически. Така и вие сега искате да кажете нещо, както светът казва. Не, вие ще кажете една мисъл, която дълбоко сте изживели. Изпитайте една радост, кажете я и бъдете уверени, че туй, което вие сте дълбоко почувствали, и другите ще го почувстват. Ако не сте почувствали дълбоко тази мисъл и я изкажете, никой не ще може да я почувства. Да бъдем естествени! За пример искаш да прокараш ръката си през челото, какво искаш да изразиш с това, туй Божествено ли е, или човешко? Защото някой път ние, като не можем да разрешим един въпрос, искаме да замаскираме положението и правим туй движение с ръката. Някой автор не може да разреши задачата, той взима чаша, пълна с вода. Защо не говори без чаша с вода? Тази чаша замаскирва положението. И всички автори, които стоят с чаша вода, то е, защото нямат какво да кажат, нямат идеи. Изсъхва гърлото му, Природата казва: „Замълчи, престани, не говори!“ Казват: „Дайте му водица!“ В Америка е така. Проповедниците имат чаша с вода на амвона. И тук също. Всички хора без идеи винаги имат чаша с вода. Може, не е грях това, но когато ние влезем в една Школа, аз искам да бъдем естествени. В Писанието се казва не естествени, но

свободни да бъдете. Свободни да бъдете в своите вътрешни проявления. Под „проявления“ разбирам проявление на вашето сърце, проявление на вашата душа тъй, както в Природата може да се проявят. Та тази свобода е потребна за всинца ни. Не говоря за свобода, която пречи на другите, но в свободата си мога да изразя своята мисъл. Сега тия състояния са необходими, те ще внесат едно здраве, една приятна мисъл, едно приятно състояние. Всякога, когато чувствата се ограничават, това носи болести. Ограничаването на чувствата носи едно болезнено състояние. Това ограничение има лоши последствия. Е, разбира се, онези, които ще говорят на някое общество, трябва да бъдат много внимателни, та ако то не иска да ги слуша, да намерят друго общество, което иска да ги слуша, та нему да се изкажат. Да бъдем свободни! И после, когато почнеш да говориш, трябва да знаеш колко време да говориш. Ученикът всякога трябва да знае колко време да говори, защото всяка ваша мисъл се проектира в пространството, тя се предава и ще бъде или за ваша полза, или за ваша вреда. Та не е все едно да се говори или да не се говори, да се пише или да не се пише. Ние, съвременните хора, много говорим или много пишем, но за всяка празна дума, за всяко празно написване ни държат отговорни, не можем да си играем с нещата тъй, както искаме.

Та всички ще знаем, че трябва да имаме свобода, да знаем, че между нас действа един велик закон. И този закон можем да го проверим. Ние ще направим един опит да докажем този закон. За пример между учениците има по естество с разни темпераменти и изглежда, че тъй, както са различни, като че всички не вървят в правия път. На едни от тях ще казваме: „Тъй не прави, иначе не прави“, ще ги морализираме. А на другите нищо няма да им говорим, само ще се молим за тях, и да видим след един месец какви ще бъдат резултатите. Трябва да направим този опит за една цяла година и ще видим резултатите. Ако на един ученик направиш един силен упрек, ще се минат 1, 2 или 3 години, докато разбере твоите думи. Най-първо, за една цяла година той ще ти се разгневи, после ще ти прости и най-после ще те разбере. Ще каже: „Този човек има право“. Не мислете, че е лесно за онзи, който се наема със задачата да коригира хората. Той си създава големи мъчнотии вътре в себе си. Знаете ли какво са теглили еврейските пророци? Няма между тях такъв, който да е умрял от естествена смърт. Най-първо, той ще изобличи еврейските свещеници и те ще му кажат: „Ти на нас не можеш да говориш, не можеш да ни учиш ти, ще си вървиш“. Сега, разбира се, хората имат по-голямо съзнание. Когато искаш да направиш една бележка комуто и да е, трябва да я направиш от съзнание и от Любов, както към себе си, за да даде добри резултати. Е, представете си сега, че един от учениците каже: „Аз научих вече един от окултните закони“. Тогава ние ще ви създадем един изпит върху този закон. Да кажем, вие сте пратили сина си в странство да се учи,

а ние изпратим някой да ви каже, че синът ви вчера си замина, ще ви трепне сърцето. Ако сте научили и разбрали добре закона, вие ще кажете тъй: „Ако не е определено за сина ми да умре, той не може да умре преждевременно. Когато аз сам проверя, тогава ще повярвам, иначе това е само слух. Според нас никой не може да умре преждевременно. Аз зная, че синът ми е жив". Добре, друг случай. Имате 100,000 лева капитал, внесени в банката. Кажат ви: „Знаете ли, че парите ви са пропаднали, загубени са там?" При всички тия случаи трябва да спазите едно състояние на пълно хладнокръвие, тихо и спокойно, окото ви да не мръдне. И от там насетне може да ви се преподават някои малко по-сериозни уроци. Тия работи са трудни, да издържите на всичко това не е лесно. Да ви кажат, че баща ви умря, майка ви умря, синът ви си счупи крака или падна от някое здание, или се удави, тия случаи произвеждат цял преврат във вас. Един от вашите братя, който е сега в другия свят, прави сеанси в Горна Оряховица и дохожда един дух, че му казва: „Какво си играеш тук, правиш си сеанси, не знаеш ли, че синът и жената ти умряха?" Затупка сърцето му и веднага отива да телеграфира, да разбере как са всички у дома. Запитва и те му отговарят, че всички са здрави. Знайте, че на всички ви духовете ще говорят. Сега много от вас са под влиянието на духовете. Говорят им те. Даже и най-големите материалисти са под влиянието на духовете. Те се скриват и им казват: „Духове не съществуват, всичко е материя". Това са пак духове, които ви нашепват. И тъй, те се заблуждават, ти им изпълняваш волята и вярваш, че си господар. Не, той е господарят, той е прехвърлил ремъците върху тебе и ти казва: „Тази книга няма да я четеш, онази няма да я четеш". Те ти казват, че няма никакъв Господ. Едни духове проповядват, че няма Господ, други – че има Господ. После, ще ти кажат „туй направи, онуй направи", ред такива мисли ще ти внушават, докато най-после дойде време да се разберем, да се пробудим, да разберем къде сме, на кое място. И аз ще ви кажа правата мисъл, къде си ти. Може да направим един опит, той е следният: решил си да станеш сутринта във 4:30 часа. Станеш, но нещо ти казва: „Можеш да си поспиш още 5–10 минути". Тази мисъл не е на място, не я слушай. Щом ти каже така, стани, не отлагай! Искаш да направиш някому добро, нещо ти казва: „Отложи го!" Не, направи доброто! Направиш ли точно противоположното, на права посока си, тия са твоите мисли. Ти казваш тъй: „Не искам да го срещна, няма да му говоря". Нещо ти казва: „Напротив, говори му". Тогава ти си на правата посока. Ами че ти си носител на чужди мисли! Без да ти е казал нещо лошо, може ли да не му говориш? Някой ти казва: „Това говорят за тебе, онова говорят за тебе". Чакай, провери тази работа, защо се произнасяш толкова бързо? Ти сам нищо още не си чул, не си проверил фактите и бързаш. Сега дойде някоя сестра при мене и ми казва: „Еди-коя си сестра говорила по мой адрес". Питам я аз: Ти сама провери ли това? – „Не, но еди-коя си сестра ми каза, а аз вярвам." Не, ти сама провери. Аз те

ублажавам, че имаш толкова вяра, да приемеш противоположното. Дойде друга и казва: „Еди-коя си сестра казала така за мене“. И туй минало през три сестри, предава се от една на друга, тъй казала едната, иначе казала другата. А като се провери, тази работа не съществува. И тогава дойдат тия лъжливите съвпадения. Има такива лъжливи съвпадения. В Америка един проповедник имал навика да мига с очите си. Това там не считат за хубав навик. Отива в едно общество, срещу една госпожа, и тъй, както говори с нея, мига с очите си. Най-после мъжът се възмущава и казва: „Господине, ти правиш такова безобразие, най-после, не е прилично за един проповедник да мига така с очите си“. – „Че как?“ – „Ами аз нали те видях?“ – „Това е един навик, с този навик аз от толкова време се боря.“ Ще кажете: Проповедникът не трябва да намигва. Това е един недъг, от който трябва да се освободи. После, други недъзи има между вас. Седне някой да се разговаря с тебе, извади клечката за зъбите си и почва да си чисти зъбите. Не, не си чисти зъбите пред хората, дръж клечката в джоба си и после, като си излезеш, тогава си чисти зъбите.

После, в нашата Природа има ред дисхармонични състояния, които са във връзка с известни течения и които ви заблуждават. Всички тия неща, като ученици, трябва да ги знаете. Вие седнете да се разговаряте с някого, дигнете си единия крак върху другия, после ги променяте, не седите спокойно. Не, седнете така, че половин час или един час като седите, да запазите една поза. Това е самовладеене, поне за един час самовладеене. Ако тия, малките неща, не можем да ги направим в клас, как ще можем да направим в света тия неща, които изискват много повече воля? Там има много по-сериозни неща. Не че тия неща трябва да ни направят да застанем неподвижни като едно дърво, но всяко нещо трябва да става доброволно, по закона на свободата.

Тия, малките неща са, които спъват окултните сили вътре в нас, да можем да работим. Често най-добрите намерения, най-добрите желания, чувства се парализират и плодовете на тия чувства се повреждат от такива дисхармонични мисли, чувства, желания, действия или постъпки, които изпъкват в един даден случай. Това са правила вътре в Природата, които трябва да знаете, понеже когато и да е, вие ще се натъкнете на тях. Пътят, по който вървите, е толкова строг, не механически, но разумно строг.

Първото нещо: от ученика се изисква точност, съобразителност, подчинение на Божествените закони, да ги изпълнява, да прави опити и след като придобие знания, тогава да се произнася за тия работи.

Гледам, между учениците се раждат някои дисхармонични неща. Не мислете, че това е правилно. Окултният живот е хармоничен живот,

разумен живот. Всички неща, които са определени, трябва да станат и всички неща, които не са определени, не трябва да стават. Във всеки живот има неща, които са определени да станат и са неизменяеми, а има неща, които са определени, но може и да не станат. Те зависят от нас, ние можем да ги изменим. Има за пример такива хиромантически знакове по ръцете, които ние можем да изменим. Ако линията на живота на едната ръка на някого е скъсана, а на другата е цяла, значи, че около 40–50-годишната си възраст той ще умре. Но ако реша да живея един добър, хармоничен живот и взема мерки за това, тогава ще мога да изменя тази скъсана линия на ръката си и ще мога да продължа живота си до 60 години. Следователно има неща, които могат да се избягнат. Следователно сегашната карма, която имате, може да я измените, да я преодолеете, да я смекчите. Мога да ви кажа, че девет десети от мъчнотиите, които имате, можете да се справите с тях, остават само една десета, с които мъчно можете да се справите. Но за да се справим с известни мъчнотии, непременно трябва да имаме едно хармонично разположение на духа. Без туй хармонично разположение на духа не може да се постигне нищо. За да може една окултна сила да работи, за да може да добием нещо, трябва да имаме един дълбок мир вътре в душата си. Но размъти ли се нещо в душата ни, окултната сила не работи. Най-първо, ще възстановим вътрешния си мир. Възстановим ли го, окултната сила работи. Не го ли възстановим, тя не работи.

После, между учениците има друг един недъг. Той е следният: вие поддържате онова, старото учение, че раните се превързват с бандаж така, че да не ги вижда светлината и да не стоят дълго време на слънцето. Сега някои от вас имат грешка и казват: „Аз моята погрешка няма да я изложа вън пред другите, не искам да я знаят“. Не, сегашното ново лекуване е такова, че трябва да се извади на слънце. Ти ще извадиш тази погрешка пред Божественото съзнание, пред своето съзнание, ще я изложиш на светлината, ще я погледнеш трезво, и тя ще оздравее. Може да мине ден, два, три, месец, година, но най-после ще оздравее. Ако държите тази погрешка затворена като рана, тя ще се превърне на една живеница и ще се яви проказа.

Сега мнозина от вас са много любопитни, искат да знаят погрешките на другите хора. Много от вас си имат тефтери, с тях ходят и казват: „Колко дълг, колко борч има този?“ – записват всичко. – Е, около 25,000 лева. И той пише: „Иван Стоянов или Драган Стоянов има толкова и толкова и толкова дълг“. Е, питам, след като обиколи толкова души и знаеш техните дългове, какво те ползва всичко това? Това наука ли е? – Не е наука. После, някои обичат обратното, да знаят, т.е. искат да знаят колко е богатството на този, на онзи. Добре, знаеш това, какво те ползва? Хубаво, ако ти искаш да

знаеш еди-кой си колко дълг има, какво богатство има, колко деца има, значи ти постъпваш, както постъпват в света. Ако искаш да знаеш колко пари има, то е, за да разбереш колко сделки да направиш с него. Не, един окултен ученик трябва да се занимава със себе си. Най-опасното за един окултен ученик е да се занимава с погрешките на другите хора. Ти, като окултен ученик вътре в една Школа, ако се занимаваш с погрешките на другите, ти ще си напакостиш. Щом искаш да се занимаваш с чуждите погрешки, ще излезеш вън от Школата, но вътре в Школата това не се позволява. Може да мислиш за техните погрешки, но в дадения случай, когато ние се занимаваме с Божествената Любов, с погрешките на хората не можем да се занимаваме. За ученика това е вредно.

Сега често между учениците се нарушава хармонията. И то как? – Започват да разправят една чужда погрешка на този, на онзи. Тия погрешки се разправят все в тайна. Вън може да се разправят, но вътре в Школата, ако искате да се разправяте правилно, избягвайте това по закона на Любовта. Тия погрешки ще започнем да изправяме по следния начин. Аз ще избера 10 сестри и 10 братя за образец, и то най-напредналите, най-интелигентните, най-добрите, да покажат пример. След тази група от 20 души ще избера друга такава група, след тях трета група и т.н. По този начин в продължение на една година ще поправим целия клас. Тогава ще се породи спор кой е влязъл пръв в групата. Пръв ще влезе онзи, който има най-малко погрешки и който най-лесно изправя погрешките си. Но онзи, който има най-много погрешки, той ще влезе последен. И много от тия неприятности, които имаме, само по този начин ще можем да ги изправим, само по този начин ще можем да ги отстраним и да създадем една благоприятна атмосфера. Тя ни трябва и за физическа работа, и за умствена работа, и за духовна, и за културна работа. Само тъй можем да се оправим. Ами че как? Всеки от нас трябва да бъде умен във всяко отношение.

Вие сега имате едно желание: всички искате да се приравните, да заприличате един на друг. Ако всички се приравним, ще заприличаме на една гладка топка. Ние ще оставим всеки да се проявява такъв, какъвто си е. Ще работим тъй, както Духът работи в нас. Когато Божественият дух работи у нервния човек, той си остава пак нервен, само че се явява у него по-голям подтик за работа. Онзи, който е флегматик, като дойде Духът у него, пак си е флегматик, само че у него се заражда по-голямо желание за работа. Божият дух не изменя хората, но създава подтик у тях. Даровитият човек си е даровит и вън от Духа, но като дойде Духът, той само усилва способностите и силите. Тия пък, които имат малки способности, като дойде Духът у тях, ще им създаде по-голям подтик за работа. Духът е като учител, който засилва способностите. Вие сте на крива посока, ако

мислите, че като дойде Духът, всичко ще знаете, и че като вас втори няма да има. Вие ще се учите, ще четете, а Духът, като дойде, ще ви научи какво трябва да правите. За колко време ще ви научи? Аз бих желал да дойде някой да ми каже, като е дошъл Духът в него, за колко време го е научил. Дали изведнъж е научил всичко? Духът, като дойде, ще ви създаде такива мъчнотии, ще ви прекара през толкова страдания, че главата ви ще побелее. Ако не забравиш това, много добре ще живееш, но като дойдеш отново на земята и забравиш всичко, главата ти отново ще побелее. Ако не забравиш, няма да остарееш. Духът работи в света. Аз виждам, че Духът вече работи у някои, но като заработи Духът, тази енергия идва в друго направление.

Сега аз искам вашият живот да не бъде натегнат, защото ще изпаднете в друга една крайност, ще идвате със страх в клас. Не, искам всички, които идвате тук, да идвате от Любов. Ако от Любов изпълнявате всичко, ако от Любов можете да учите, чудеса можете да направите, но ако учите с принуждение, нищо няма да стане от вас. Искам да идвате тук и да се учите със съзнателна и висока Любов и Мъдрост. После ще направим разлика между тези, които работят с Любов, и тези, които работят без Любов. За пример дойде един млад и ще направи една бележка за нещо на някой от по-старите. Той ще се докачи и ще каже: „Аз съм по-стар от тебе“. Не, той трябва да каже: „И това дете даже, като ми прави бележка, аз трябва да го слушам“. Туй дете, макар и малко, казва ти нещо, слушай го. Ти ще му бъдеш признателен и ще кажеш: „Едно дете ми казва истината, аз ще го слушам“. Отде знаеш, ти вървиш по един мъчен, опасен път, по който има разбойници, мечки, вълци, и туй дете ти казва нещо. Послушай го! Смирение трябва да имате всички! И аз забелязвам, между учениците, между възрастните и младите има такива отношения, че веднага можете да избухнете. Смирение се изисква, голямо смирение от всички. Ще обмисляте и тогава ще действате. Сега има друга опасност, която може да се яви у младите. Ето къде е опасността. За пример, когато някой от младите направи една бележка на някой от старите и последният се поправи, младият се окуражава и казва: „И на другиго ще направя бележка“. И ще почне без сапун да бръсне. Не, ако дойде от Любов, любовно да говори, всички ще го слушат. И старият, като дойде да каже една истина на младия, да има едно почитание помежду към него. Ние трябва да сме готови да приемем Истината, от когото и да е казана тя. Млад или стар, който и да е, като дойде да говори Истината, на когото и да е, трябва да Го почита. Вън от Божествената Любов, вън от Божествената Мъдрост, вън от Божествената Истина всичко друго ще избягваме. Това са правила, които всички трябва да спазвате. Колко мъчнотии биха се избегнали, ако ние действахме по този начин! Все ще останат около 25%, но те са в реда на нещата, с тях лесно ще се справим.

После, аз виждам, че някои от учениците са обеднели органически. Аз мога да ви помогна, искам естествено да ви предам един начин да черпите енергия от тази жива Природа, да се въодушевявате. Засега с нашите разходки ние засягаме само физическите влияния на Природата; после ще засегнем чувствителните влияния на Природата и най-после ще трябва да направим разходки, с които да засегнем сърцето, ума и волята на Природата. Затова трябва да сме готови, да приемем всичките нейни благословения. Достигнем ли това нещо, да черпим енергиите на нейното сърце, ум и воля, ние ще бъдем хора на друга култура. И тогава Природата ще ни даде много нещо. Когато ще искаме да се тонираме, ще можем да придадем на сърцето, ума и волята си какъвто характер искаме.

Сега някои казват: „Дали ние ще можем да владеем природните сили?“ Да допуснем, че вървим по пътеки, по които има много камъни. Ние можем да преместим тия камъни със своята мисъл. Ще съсредоточим мисълта си по пътеките и тия камъни, тия препятствия ще се премахнат. Един път, два пъти, три пъти ще съсредоточим мисълта си и на четвъртия, на петия път камъните ще изчезнат. Тия големите камъни на египетските пирамиди са дигани по този начин. Туй е най-голямата техника, която е съществувала в света.

И тъй, в морално отношение трябва да се коригират всички недостатъци, които съществуват. Всички трябва да станат силни, да работят, да бъдат полезни за своето си време, полезни на Царството Божие, полезни на Новата култура.

Много от авторите, които четете, загатват за тия сили, но нито в една книга, нито в един учебник не се дават методи за работа. Едно пробуждане се иска от всички! Всички казват: „Не може без Учител!“ Какво се разбира под Учител? Под думата „Учител“ в окултната наука се крие съвсем друго нещо.

Размишление

27-ма школна лекция на Общия окултен клас (II година), 29 април 1923 г., София.

1923_05_13 Правилно разпределение на енергиите

ПРАВИЛНО РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ЕНЕРГИИТЕ

Т. м.

(Прочете се резюмето от темите „Произходът на религиите“.)

(Прочетоха се няколко от темите „Отношенията между светлината и тъмнината“.)

За в бъдеще всеки да си слага името под работата отдолу. Тъй, просто да е, като ученици да не се криете. Ще си напишете името и ще четем работите ви според списъка на номерата, така че в един урок ще се четат темите на около 10–15 души, в друг урок ще се четат темите на други 10–15 души, тъй че през годината да се четат темите на всеки едного поне по 5–6 пъти.

Сега трябва да напишете една жива тема за светлината. Знаете ли как се пишат живите теми? Живата тема се състои в изкуството на писането, тъй да напишеш едно твое преживяване, че всеки, който го прочете, да преживее същото. За пример вие описвате как сте се освободили от един ваш порок, от пиянството например, но тъй живо да го опишете, че който е пияница и го прочете, да каже: „И аз се отказвам“. Ако не е живо описано и някой го прочете, ще каже: „А, това е само така написано“. Да допуснем, че трябва да напишем една жива тема върху милосърдието. Ние можем да напишем много красиви поетически изражения върху милосърдието и като го прочете някой, да не му въздейства, а пък може да напишем едно просто изложение върху милосърдието и като го прочете някой, да постъпи тъй, както ние сме постъпили в дадения случай.

Имайте предвид, че окултната Школа е опасна в едно отношение: опасна е по своите енергии. Аз ще ви разправя сега защо е така. Като ви казвам, че е опасна, то не е, за да се страхувате, а искам само да ви покажа къде лежи опасността, за да не си правите илюзии, да не се самозаблуждавате. Опасността седи в устройството на нашето физическо тяло. Нервната система е една инсталация, а мозъчните центрове са инсталатори, акумулатори на тези идеи. Има случаи, когато тия идеи са с толкова силни трептения, че като се възприемат чрез мозъка, тази инсталация изведнъж усеща едно запълване, едно омаломощаване, а някой път може да усети едно изгаряне.

Сега някой казва: „Защо да не възприемем едно вдъхновение от Бога?“ Ако дойде едно такова вдъхновение, може би твоята нервна система да не е

толкова силна и не ще може да издържи този ток. Когато дойдат тия силните течения, това става често. Има две течения, два вида енергии, които идват едновременно. Когато идва слънчевата енергия, т.е. течението от слънцето, листата добре се развиват, клоните растат – изобщо има растеж нагоре. Когато течението на земята е по-силно, тогава корените се развиват добре. Пъпът на човека представлява физическият център и като завъртите човека около този център, около пъпа, образува се един правилен кръг, в който дължината на целия човек е диаметърът в този кръг. От пъпа надолу, това е физическият човек, това са всички течения, които отиват към центъра на земята. И когато тия течения взимат надмощие в човека, тогава в него се образува едно благоутробие. Всичката тази енергия почва да се пренася надолу. Някой път е обратно: енергията от тялото може да се пренесе към раменете. Тия, у които енергията се пренася към духовния свят, раменете им нагоре стават широки, а когато енергията отива към умствения свят, главата постепенно се разраства. Всичко зависи от това, какви са теченията.

Та във всяка една окултна Школа може да имаме добре резултати, когато умеем да направляваме тия течения, а тия течения са от разни степени, от разни калибри. За пример често в Англия, в Америка някои са употребявали като методи за развиване концентрирането на мисълта, обаче тия методи са дали лоши последствия. Защо? – Вие с това спирате мисълта си, а като не знаете как да възприемете тази енергия и как да я препратите към тялото си, във вас става едно подпушване. Вие се концентрирате, концентрирате, подпушвате вашите чувства, спирате тази набрала се енергия и ставате ексцентрични. После започвате да скачате, да играете, да лудувате, явява се истерия. Природата не обича да я възпирате. Затуй усетиш ли изблик на някаква енергия, излез всред Природата, играй, скачай там. Ако почнеш да играеш всред София, ще минеш за ексцентричен, но иди на Витоша или нейде из Борисовата градина, далеч от хората, и там си подекламирай, поскачай, поиграй, помахай с ръце и ще се върнеш обновен. А сега ние се страхуваме, като войници сме, срам ни е какво ще кажат хората и въздържаме мисълта и чувствата си, ставаме ексцентрични. По такъв начин страхът взима надмощие. Вследствие на това в Америка има следните случаи: на някой религиозен човек му дадат възможност да поговори уж само 5 минути, а той, като започне, че половин час, че 1 час, че 2, 3, 5 часа, отпуснал енергията, че не спира. Такъв бил евангелистът Муди. Той като започвал да говори, трябвало да му се каже: „Спри, стига вече, не искаме да те слушаме“ – той все продължавал. Та аз гледам, у всинца ви се набрала достатъчна енергия, у някои даже умствена енергия. Какво да прави? – Да взема перото да работи. У някои се набрала физическа енергия. Какво да прави? – Да вземе мотиката да копае. Ако вървите тъй, ще станете едностранчиви. Не мислете, че трябва да

станете едностранчиви. Защо ви извеждам на екскурзии? – За да не станете едностранчиви, а това е опасно. Аз искам да насоча ума ви във всички направления, да станете всестранно умствено активни, във всяко отношение да се произведе във вас и проза, и поезия. При това вие трябва да станете активни, а после – пасивни. Някой път може да се развие у вас Любов, но не тази едностранчива любов, любов към едного. Едностранчивата любов е опасна. Изключите ли едного от вашата любов, започват шушукания, препращания на мисли и отзад на главата, в мозъка, усещате едно загорещяване. Изобщо тази любов трябва да се разпространи навсякъде еднакво.

Та в Школата има ред закони, които трябва да се изучават практически. Не трябва само да казвате, че сте окултист, но ще ви дадем задачи да превръщате тази енергия. За пример сиромах сте, без пари сте, нямате средства, не ви достигат 500 лева в месеца и правите дългове. Имате един център в главата, който показва, че обичате парите, а пък ги нямате. Значи имате един любовник – парите, когото очаквате, но не идва навреме и говорите за него. А сега вие трябва да се справите с този любовник. И майката, и бащата, и децата все за него говорят. Ученикът казва: „100 лева не ми достигат“. Как ще се справим с него сега? Тази енергия се набира, набира и тогава какво става? Кражбата се ражда. Ще ви приведа един факт: Какво стана в нашата къща, в комуната. Изчезват от къщи 150 лева. Навярно някой брат, който много обича парите, ги е взел. И сега аз мога да намеря този, който ги е взел, но оставям онзи, който има нужда от пари, сам да си каже, че има нужда. Ако той има нужда, ще му дадем и 200 лева. Тази година в събора също се загубиха толкова неща! Ние това не обичаме. Този, който се нуждае, ще му помогнем, кражбата, това е един занаят днес, но всъщност това е една извратена енергия, извращение на чувствата.

И тъй, сега ще знаете как се раждат пороците. Пороците се раждат от натрупване на известна енергия, която трябва да се употреби.

Аз искам нашето общество да бъде идеално! От кражба ни помен да няма! Разбирате ли? Аз съм готов да дам 1,000–2,000 лева на онзи, който има нужда от пари, но кражба не се позволява. После, изгубена е една книга сега. И две такива книги ще дам, но кражба да няма. Кражбата, това е стара култура. Когото хванем в престъплението, ще го пратим към центъра на земята. Нищо повече! Да знае това нещо. Ами че тук се образува едно общество и трябва да покажем на света, че може и без кражби. Този, който е взел парите, ако мисли, че по любов го е сторил, трябва да знае, че и по любов, и по какъвто и да е начин абсолютно никакво пипане се не позволява! Като се оставят парите на масата да лежат, и 10 месеци да лежат отгоре, да не изчезнат. Туй общество считам за честно, но щом се

оставят парите на масата и изчезнат, туй общество не може да мине за идеално. Сега няма да си правим илюзии, да се спираме върху това, кой бил този, който ги взел. Безразлично е кой е – който и да е, въпросът не е там, принципът е важен. Този принцип може да повреди общо на всинца ни, а добродетелите общо помагат. Онзи ученик, който имал нужда от тия 150 лева и ги взел, може да иска да се оправдае и да каже: „Аз исках да направя един опит, да изпитам доколко имате Любов помежду си, та като взема парите, дали ще можете да ме търпите помежду си с моите недостатъци“. В Школата вътре не е позволено на учениците да изпитват Учителя си. Това е един закон. Вън от Школата може, но вътре в Школата – не може. Вътре в Школата Учителят изпитва, ученикът учи. Вътре в Школата никакви опити не се правят от ученика. Ученикът трябва да изпълнява честно и справедливо всички свои задължения и да бъде образец. Сега аз зная, че тази наклонност у вас е стара. У някого се набира повече енергия, която той трябва да обуздава. Най-първо, в него се роди едно желание да вземе парите – взима ги, после ги оставя, пак ги взима, оставя ги, взима ги и най-после казва: „Е, нека Господ да ме прости!“ Нито кражбата, нито взетите пари са някакъв голям грях. Че някой взел парите, това не е един от много големите грехове, но последствията му отпосле са лоши. Освен кражбата има и други пороци. За пример, ако у някои от вас е чрезмерно развит мозъчният център на благоговение и Любов към Бога, а разсъдъкът му не е развит, за да може да прокара тази енергия в умствения свят, тогава туй чувство ще се изроди във фанатизъм. Всеки един фанатик е човек без разсъдък в своите убеждения. Туй чувство инстинктивно се проявява, той мисли, че като неговата Любов към Бога няма друга. Не е тъй. За да бъде Любовта ни към Бога съвършена, човек трябва да пожертва всичко, което има. Не само това, но Любовта към Бога трябва да се изрази в жертвата за цялото човечество – да станеш слуга на човечеството и да му дадеш своето знание. Само един велик човек, у когото умът е развит, у когото всички способности са развити, само той може да слугува на Бога. Че аз мога да направя едно добро дело, това още не е доказателство за служене на Бога. Не, за всеки даден случай ние трябва да постъпваме разумно! От това се нуждаем всинца. Още много време има, докато се развият нашите глави. Много нещо още липсва. Че ни липсва, това всеки ден можем да проверяваме. Нашето милосърдие също е един център, морално чувство е, но ако то е чрезмерно развито, а разумът не е развит, ние ще гледаме каквото имаме да го раздадем без оглед, там където не му е мястото. Ако пък у нас е силно развит разумът, то ще раздадем всичко точно на мястото си. Не е въпросът да се раздаде всичко, че каквото стане. Аз съм правил опити и съм видял, че благодеяние с пари никога не води към добри последствия. Ако на един човек се създаде работа, да бъде самостоятелен, да може да работи и да счита, че каквото е изработил, е негово, не му е дадено даром, това има много добри резултати. Това е една

система на американците. Много практична е тя. Добре е даже и ние да я приложим помежду си, да създадем работа за всеки. И като работи човек, знае, че туй, което яде, го заслужава, работил е заради него.

Друго нещо: в Школата трябва да се създаде известна хармония за развиване на нашите умове. Засега, ако дойде някой между вас, той ще почувства ли в себе си един подем да мисли? Някои ученици, приятели идват при мен, оплакват се, че усещат едно ограничение. Даже явиха се при мен две ученички и ми казаха: „Искаме тъй, да се поотстраним малко“. Какво показва това? Или че тази набрала се енергия в мозъка им не може да намери място да се пласира и търси друго място, или че средата, в която живеят, не е в състояние да им помогне. Между нас ние трябва да насърчаваме музиката и изкуствата, всички работи, и най-малките дори, трябва да ги поощряваме. И физическия труд, всичко добро трябва да поощряваме. Само че за по-грубите работи ще определим по-малко време. Някой, който мие дъски, ще му определим един час време. Един час миене дъски, това е равносилно на 6 часа умствена енергия. А сега е обратно. Един цигулар, като свири 3 часа, взима толкова пари, колкото ти ще вземеш, ако работиш 3 години физическа работа. Значи трудът на едни се възнаграждава повече. В моралния свят такава аномалия не се търпи.

После, между вас, учениците, има някои, които още обичат да попушват тютюн. Колко души има още, които пушат тютюн? (Станаха четирима.) То е значи почти на 100 души 1%, нали?

Колко души има между вас, които изкривяват фактите? Аз съм казал, че в Школата ще пазим следното правило. Ти говориш нещо, ще говориш само туй, което си видял и констатирал. Някой ти разправял нещо и ти го предаваш, значи ти си под сянката му. Щом той ти говори нещо, ти ще го провериш и ще го изнесеш тъй, както си е. Провери го и туй то. Много пъти се разпространяват такива лъжливи слухове. Един предава, друг предава, трети, четвърти и фактите се изкривяват. Аз съм ви казвал: Аз съм за Истината, нека се изнесе Истината, но тъй, както си е. Това е правило. Някой път Истината трябва да се изнесе, а някой път може и да не се изнесе, но когато се изнася, трябва да се изнесе тъй, както е. Колко от вас говорят Истината тъй, както е? Не искам да си налагате да говорите Истината, но искам в туй отношение да бъдете свободни, да знаете, че ако не употребите закона на свободата, у вас ще се набере излишна енергия, която за в бъдеще, за цял един живот ще ви се наложи да изплащате. Законите на Природата не се шегуват, с тях не се играе. Не мислете, че някой може лесно да се провре през Божественото сито. То е толкова ситно, че всичко ще пресее много хубаво. Добре, сега туй правило е да се

предпазвате от лъжата. Колко от вас обичат да казват Истината тъй, както е, т.е. колко от вас има, които обичат бялата лъжа? Разяснението, което тази сутрин ви дадох, че вятърът гали, че произвежда двойна пневмония, а слънцето милва и здраве дава, може да се отнесе и до бялата лъжа – някой път и тя гали. Някой път, за да избегнем някои нещастия, прибягваме до нея. Правило е: Не можеш ли да говориш Истината, по-хубаво мълчи! Кажете: „Не съм разположен, не мога да говоря", и нищо повече!

Запитват пушенето на тютюн позволено ли е на един окултен ученик, или не? Щом е ученик, не е позволено. Вредно е в този смисъл, че уврежда неговите способности за работа в Школата.

Бялата лъжа аз наричам съзнателна лъжа. Тя не принася прями пакости. За пример в Стария завет Давид, като се намери в опасност, престори се на луд и почнаха да му текат лиги. Царят рече: „Какво сте ми довели този луд човек? – Пуснете го!" Аврам, като се намери в големи изпитания, рече: „Кажи, че си ми сестра!" После каза: „Убоях се да не ме убият". Това е въпрос на схващания, то е морал на времето. Сега вие ще се определите в отношенията си. Лъжата е само по отношение към един Божествен закон, написан закон, който съществува и към който ние имаме задължения. Ще говориш Истината. Кому? – На този, когото обичаш. Първият закон: ще говориш Истината на този, когото обичаш. Когото обичаш, лъжа не може да му говориш, а когото не обичаш, лъжа може да му говориш. Лъжа и любов са несъвместими, вибрациите им са несъвместими. Съвършената Любов изключва всеки страх, казва Писанието. Щом изключва страха, тя изключва и лъжата. Лъжата е едно последствие на страха. Сега дойде някой и те пита: „Кажи какво мислиш?" Ти не си длъжен да му кажеш какво мислиш. Дойде друг – „Кажи си мнението!" Не си длъжен да му казваш мнението си. Ето в какво отношение не трябва да лъжем. Аз имам нужда от 100 лева и казвам на един господин: „Дай ми 100 лева назаем, след 3 месеца ще ти ги върна". Дойде ли определеното време, не манкирай, не ходи да го залъгваш с някакви бели лъжи, че жена ти болна, че туй-онуй. Ако не можеш да платиш на този срок, кажи му истината. Имаш ли задължение, не манкирай, не ходи да се извиняваш! Бъди смел да си кажеш погрешката. Ще кажеш: „Не можах да издържа на задължението си, ще имаш ли добрината да ме почакаш още 3 месеца?" Туй разбирам честен човек! А някой ще почне да увъртва. Като се признаеш, не само че няма да ти падне кредитът, но ще се повдигне. Имаш задължение към един човек, бъди верен на думата си! И Христос говори на учениците си за един чист, идеален живот и даде образец за това със своя живот. И тъй, в обещанията да бъдем искрени. Често децата обичат да скриват истината. Така постъпвате и вие. За пример ние имаме самовари, с които си служим. Тия самовари имат ремъци за носене на гръб. Да

допуснем сега, че дадем някому, който е дежурен, да накладе самовара, обаче той забравил да свали ремъците и един от тях поизгаря малко. Този дежурен предава самовара на друг и не казва, че изгорял ремъкът. Запитват: „Кой изгори ремъкът?“ Той мълчи. Не, този, който беше дежурен и изгори ремъка, трябваше да каже: „Аз направих една голяма погрешка, бях невнимателен, забравих да извадя каиша“. Той трябва да се изповядa. Друг случай: Дадем някому самовара да го носи. Той се препъне някъде, изпети самовара – премълчава. Даде го другиму да го носи. Питат: „Кой изпети самовара?“ Първият мълчи. Нека бъде смел и решителен, да каже: „По невнимание паднах еди-къде си и го изпетих“. Ще кажем: „Нищо, ще изправим самовара“. Защото ако той от страх скрие истината, този страх за в бъдеще ще създаде по-лоши последствия, по-големи нещастия.

Та всякога, когато имаме заблуждения, има и страх, а когато нямаме заблуждения, ние сме свободни. Дойде някой, иска от тебе хиляда лева, казва ти: „Ти нали си християнин, услужи ми!“ То е друг въпрос вече, това е изнудване. Може да имам 10,000 лева, но те са обещани вече на други 10 души. Нямам пари за тебе. Ние трябва да дойдем до някои правилни разбирания. Има неща, които трябва да се разберат правилно.

Един брат запитва: „Учителю, аз съм пенсионер, получавам 800 лева пенсия. При една справка, направена от едно учреждение, ме запитват колко пенсия получавам, за да ми се наложи да платя съответно на нея нещо, аз можех да излъжа, да кажа, че получавам по-малко, за да платя по-малко. Аз обаче реших да кажа истината. Можех ли да излъжа или трябваше да кажа истината?“ – Ти каза истината, нали? – „Да.“ – Е, много добре постъпи. Ти си се лишил от едно нещо, а спечели друго. Позволена ли е лъжата, или не? – На един окултен ученик лъжата не е позволена. Учителят запитва: „Ами вие как намирате?“ – Не трябва да лъжем. Това нещо, именно, в живота си трябва да го прилагаме. Има обаче някои, които изкривяват истината несъзнателно, не могат да я предадат. – Е, ако някой несъзнателно изкриви един факт, то е друго нещо, ние говорим за съзнателното изкривяване на истината. Правилото е: когато кажеш истината, да не съжаляваш; ако съжаляваш, по-добре кажи лъжата, нищо повече! Като кажеш истината веднъж, колкото и да си изгубил, да си радостен. Туй е изпълнение на Божия закон! Ако кажеш: „Защо бях толкова глупав, та казах истината“, по-добре не я казвай, ти вече си допуснал лъжата. Изпитвай себе си! Човек трябва съзнателно да прави нещата. Като направи нещо, да счита своята постъпка права, да се радва, че е постъпил тъй и да не съжалява. Ние изтъкваме общия принцип, но има второстепенни въпроси, които няма да разрешим сега. Искаме засега да научим само основните принципи, а отделните постъпки за втори план ще

оставим. Ако ги засегнем сега, те са трудни въпроси. Има общи принципи, които са необходими още сега, тях може да приложим.

Като говорим „вън от Школата“ и „вътре в Школата“, трябва да се знае, че щом някой е ученик, той и вън, и вътре е ученик, не може да лъже. Някъде той може да поизлъже, но веднъж има съзнание, той може да поправи грешката си. Като се уплаши от нещо, той може несъзнателно да подхлъзне езика си и да каже лъжа, но после ще се бори със себе си и ще си поправи грешката. Само че след като говоря на тия ученици върху този морал, утре пак ще си кажат на общо основание някоя бяла лъжа. То е естествено, но после започват да мислят. Не, ние трябва да започнем да се борим разумно с този вътрешен недъг, да разберем причините, по които той се проявява, а не само да кажем: „Аз се отказвам отсега вече да лъжа, а утре – пак излъгвам“. За пример смешно ще бъде сега някой да каже: „Аз обещавам, че като срещна мечка, няма да ме е страх“. В момента, когато говори, да, той е прав, но я го изведи утре в гората да види мечка, ще го видиш страх ли го е, или не. Той може да обещава, но между онова предполагаемо юначество и между същинското има грамадна разлика. Ще видиш доколко можеш да издържиш, доколко си смел. Много пъти има случаи, когато можеш да издържиш, възможно е, но някой път не можеш да издържиш. При плътта възможно е и едното, и другото.

И тъй, вие трябва да знаете, че и в живота сте ученици. Вземете сега за пример, този приятел са го поставили на изпит върху Истината. Щом те поставят на изпит, тогава законът те задължава да говориш истината и ти трябва да изпълниш закона точно. Щом законът не те задължава, можеш да минеш свободно. Е, да допуснем сега, вие вървите по улицата и намерите 100,000 лева. В тия времена на нужда трябва ли да кажете, че сте намерили парите, или трябва да си премълчите? Ще кажете. Представете си, че вие кажете само затова, защото този господин, който е загубил парите, публикува това във вестниците, че ги е загубил, и обещава добро възнаграждение на този, който ги намери и му ги донесе. Обаче да кажем, че вие държите тия пари в себе си и следите по вестниците, никакъв глас не се чува, че ги е загубил някой. Тогава какво трябва да се прави?

Запитват: Ако се намери едно богатство в земята, което принадлежи на човек, който не е жив сега, длъжни ли сме да го съобщим, или не? Някой от вас намерил ли е такова богатство? Сега аз ще поставя въпроса малко по-другояче: дядо ти умрял преди 30 години и той заровил, да кажем, 2,000 или 3,000 наполеона в някое гърне. Вие, след като намерите парите на дядо си, трябва ли да съобщите за това на държавата? Дядо ви ги оставил там за този, който ги намери, като оставил бележка, че са негови пари. – Според законите на държавата една част от парите тя задържа, а другата

част дава на този, който ги намерил.

Запитват: Тия, които пушат тютюн, трябва ли временно, докато надделеят тази слабост, да напуснат Школата? Не, за тия ученици това ще бъде една задача да се справят сами с пушенето на тютюна. Ние ще им дадем най-първо една година срок да се справят с пушенето; след това ще им дадем още една година и ако пак не могат, още една година, 3 години срок, и ако пак не са се поправили, ще питам класа: „Да продължават ли да стоят в Школата, или не?“ Сега въпросът е принципиален, той е вътре в самото желание на човека. Недъзите, които съществуват, аз не считам за някакво нещастие, те са уроци, задачи, да видим каква воля имате вие. Защото вие сами сте създали тия недостатъци, вие сте техни творители, вие сами трябва да ги изправите. Следователно ще видим обратното действие на вашата воля, вие да се справите с тях. Така ще придобиете по-голяма енергия за работа. Тия недъзи няма да изкорените, но ще ги използвате за работа.

Сега, ако един ученик се изпъди вън от Школата, това е един метод, който няма никакъв педагогически смисъл. Не, ще се справяте с недъзите си. Недъгът, това е един придобит навик, може да се справите с този навик, като присадите на него нещо добро. Като продължавате Школата, ние ще ви дадем методи как да се борите с много ваши недъзи. Ще употребите един метод, втори, трети, и то не само да корените лошите навици, но и да ги присаждате с добри присадки. След туй ще ви дадем методи за развиване на онези възвишени ваши чувства, които не са се проявили още. Те трябва да се проявят, за да се предизвика у вас нещо възвишено, благородно.

Аз имам един метод против пушенето на тютюн, но досега още не съм го употребил. Аз ще го приложа за онези, които са страстни пушачи, само те ще го опитат.

Запитват: Може ли да се препоръча този метод и за някои близки? – С външния свят засега няма да се занимаваме. Те нека си пушат на общо основание. Ние ще се научим как да не кади нашата къща, че като изправим това, тогава ще мислим за другите къщи. Окултен закон е: Не можеш да помагаш на другите, докато те съзнателно не вярват. Да кажем, ти дадеш някому едни наставления за поправяне на известни недъзи, но ако той не повярва, ще ти отправи обратни мисли. Не е така лесно да поправиш недъзите на хората, понеже онзи, който ги лекува, най-после те ще излязат през него. За пример лекуваш някого, но ако не разбираш законите, ти сам може да пострадаш. По закона на внушението ще почувстваш същата болка. Трябва малко да уякнете, че тогава да лекувате

другите, затова в Школата ще ви дадем методи. В Природата има известни сили, които са опасни, не са за игра, затова, като манипулирате с тях, трябва да бъдете внимателни. А сега лесно е да се говори за вяра, надежда и Любов. Вие казвате: „Господ е Любов“. Любов е Господ, но за уредения свят. Неговата Любов някой път се проявява и по друг начин.

Сега да поговорим за екскурзията, която ще бъде в четвъртък. По-силните от вас, онези, които искат, могат да тръгнат още от сряда вечерта. А тези, които ще тръгнат в четвъртък сутринта, ще излязат от домовете си по-рано от 4:30 часа, около 4:15 часа, и ще бъдат най-късно 5 часа на кладенчето. Вечерният бивак ще бъде там, на Желязната врата. Тия, които ще тръгнат вечерта, могат да тръгнат в 7, 8, 9, 10 или 11 часа, когато искат. През деня ще имат една нова задача, която ще трябва да изпълните. От селото нагоре ще вървим на триъгълници, било през нощта, които ще пътуват, или тези през деня. Тъй че този път триъгълниците ще се образуват по планината нагоре. Чайниците ще носят от вечерта, ще има дежурни за това, за да има гореща вода както за тия, които ще пристигнат през нощта, така и за тия, които ще пристигнат през деня. Това е за екскурзията.

Сега да направим няколко упражнения!

Първо упражнение:

а) Лявата ръка напред простряна, а дясната ръка така прегъната, че дланта да допира до рамото на лявата ръка. И двете ръце напред прострени. Дясната ръка напред, а лявата над дясната в положение (а). Двете ръце напред. Дясната над лявата в положение (а), лявата над дясната в положение (а), дясната пак в положение (а). Двете ръце напред, а после двете ръце прегънати при лактите и поставени една над друга.

Двете ръце наред прострени, допират се с върховете на пръстите, а после и двете ръце прострени настрана.

б) И двете ръце горе над главата с пръстите допрени и после настрана прострени. (3 пъти положение (б)

в) Двете ръце над главата горе, допрени с върховете на пръстите и после раздалечени, пак горе над главата изправени с дланите навън – същото положение (в) 8 пъти. Същото положение на ръцете (в) 30 пъти, само че много по-бързо.

Постепенно разтваряне на ръцете и преминаване от положение (в) до настрана и бавно прибиране отпред с допиране на пръстите до върховете.

Изправяне ръцете горе над главата с дланите напред близо една до друга, при което се движат само китките нагоре и надолу. (Така се движат китките много пъти, около 50 пъти, с постепенно ускоряване.)

Настрана простреи ръцете, като се движат изцяло (около 30 пъти) с постепенно спиране.

Ръцете малко напред, с бавно движение надолу-нагоре, надолу-нагоре (5 пъти), постепенно ускоряване в движението (15 пъти). Забелязвате ли някаква хладина в ръцете си? (– „Да.“) Бавно, постепенно намаляване движението на ръцете (няколко пъти), при което движението става по-бавно, по-бавно, замира, спира. Ръцете се свалят бавно до долу.

Второ упражнение:

Ръцете се издигат ниско пред лицето, с допрени върхове на пръстите, като се отварят (с дланите навън) и затварят (с върховете на пръстите сближени). В първо време ръцете са по-наблизо и после постепенно се разширяват и пак отново сближават

Туй упражнение е за успокояване.

Ръцете в хоризонтално положение; постепенно, бавно издигане ръцете до височина на главата и движение на ръцете като хвъркане. В това положение на ръцете, с дланите надолу и на височина до главата, ръцете се спират и после бавно се спускат надолу.

Т. м.

28-ма школна лекция на Общия окултен клас (II година), 13 май 1923 г., София.

1923_05_13 Дерзайте, Аз съм

ДЕРЗАЙТЕ, АЗ СЪМ

„Дерзайте, Аз съм. Не бойте се!“ (Матей 14:27)

Физическият живот се отличава с контрасти, т.е. с противоречия. Философите обясняват тия противоречия по един начин, религиозните ги обясняват по друг начин, а обикновените хора – хората на всекидневния живот – по трети начин. Противоречията се дължат на раздвояването на човешкия ум, поради което той се движи в полюсите на живота, между радост и скръб. Скръбта е трън, а радостта – плодно дърво. И апостол Павел се оплаква от трън в плътта си. Поради противоречията, на които човек се натъква, в душата му се явява страх. Няма живо същество на земята, което в даден момент да не е изпитало страх. Казваш: „Аз съм безстрашен“. – В известно отношение си безстрашен, но в друго си страхлив. Някой войник се хвърля смело, безстрашно в боя, но оставите ли го два–три дена гладен, той ще изпита страх. Има хора, които се страхуват от безпаричието. Чуваш да се казва: „Как, да нямам пет пари в джоба; да нямам възможност да се кача на трамвай, или да вляза в сладкарница да изям една паста, това е нещастие! Как може да минеш покрай една кебапчийница и да не се отбиеш да хапнеш две–три кебапчета! И след това да влезеш в съседната бирария и да не можеш да изпиеш една чаша бира. Как може да се разнася приятната миризма на кебапчетата и ти да нямаш пет пари в джоба си!“ Там е грешката на хората, че вярват в парите. Аз говоря на съзнателните хора, на които съзнанието е пробудено, които имат стремеж към нещо. В каква посока е насочен техният стремеж – не е важно. Човек трябва да се стреми; той трябва да мисли, да чувства и да действа. В какво направление е неговата мисъл – не е важно. Ще мислиш – нищо повече! „Дерзайте, аз съм. Не бойте се!“ Както гордостта е аномалия в човешкия ум, така страхът е аномалия в ума и сърцето едновременно. Обаче в животинското царство страхът е на първо място. Животните се ръководят от страха. Христос казва на учениците си: „Не бойте се!“ – Защо се уплашиха те? – Защото видяха Христа да ходи по морето. Какво страшно има в това? Виждаш, че човек ходи свободно по водата. Защо трябва да се плашиш? За да се страхува човек, за това има някаква дълбока причина. Казваш, че не се страхуваш от хората, но като срещнеш кредитора си, на когото дължиш десет хиляди лева, сърцето ти трепва. От него ли се страхуваш? – От полицата си. Значи в полицата се крие някаква сила, която те плаши. Срещаш разбойник и се страхуваш. От него ли се страхуваш, или от револвера му? – От револвера. И от вълка не се страхуваш, но от зъбите и ноктите му. Все има нещо, от което човек се страхува. Кое отличава човека от животните? – Неговото съзнание и

съвестта му. Центърът на съвестта в човека, т.е. различаването на правото и кривото, се развива върху центъра на страха. Дето е страхът в животното, там е съвестта в човека. Значи съвестта е присадка на страха. Лъжата се ражда от страха. И двете – страхът и лъжата, са анормални прояви в човешкия живот. Днес навсякъде чувате да се казва: „Без лъжа не може. Лъжата ще оправи работите". – Това е криво разбиране – абсурд! Защо не може без лъжа? Една млада жена разказваше един случай от живота си. Като се оженила, тя казала на мъжа си: „Искам да живеем без лъжа". И той имал същото желание. Обаче един ден, за една малка случка тя се принудила да излъже. Една сутрин в 9 часа тя отишла на гости у свекърва си. Вечерта, като се върнала вкъщи, мъжът ѝ я запитал: „Де беше днес?" – „У майка ти." – „Кога отиде?" – „В 11 часа преди обяд." Значи тя излъгала. После си помислила: „Какво ще стане, ако мъжът ми разбере, че съм отишла в 9 часа, а не в 11 часа, както му казах?" Защо излъгала, и тя сама не знае. Няма човек на земята, който говори напълно истината. Сегашният век е на страха.

Хората се страхуват да говорят истината. Няма смели хора днес. Има смели хора, но скрити зад картечницата, да не се виждат главите им. Такъв човек не излиза направо срещу неприятеля, а из засада. Едно време хората се биеха направо – гърди срещу гърди, сега се крият. Защо днес няма смели хора? – Защото съзнанието им е по-развито и страданията им са по-големи. Христос казва: „Дерзайте, Аз съм; не бойте се!" В света трябва да има един велик принцип, на който хората да поставят живота си. Нужна е една реалност, на която да се разчита. Като се излезе от нея, човек ще познае и опита нещата. Има няколко начина, по които могат да се опитат нещата, но затова умът трябва да бъде здрав, положителен, да се основава на новата философия на живота. Вън от тази философия и религията даже води към заблуждение, което отклонява хората от правия път. Това може да ви се вижда чудно, но факт е, че религията не е спазвала основните принципи, вложени от техните основатели. Хората се заблуждават и увличат от формите на религията. Кой е принципът, на който се основава всяка религия? – Любовта. Как трябва да се изяви тя? В сладки думи, милване или галене? Ако галиш някого, в това може да има някаква тенденция, искаш да го привлечеш към себе си. Значи имаш някаква задна цел.

Някога мотивът може да е морален. Майката например милва детето си безкористно, но като го гали, тя го разваля. В галенето има нещо анормално. Милването, галенето, сладките думи развалят човека. Повечето хора обичат да ги милват, галят, да ги ласкаят. Няма по-голям майстор в галенето от вятъра. Който иска да научи това изкуство, нека се учи от вятъра. Той пръв изучил това изкуство. Който иска да изучи изкуството на

милването, да се поучи от слънчевите лъчи. Вятърът гали, а слънцето милва. Някога вятърът може така да разхлади човека, че да се простуди и да заболее. Докато е тих вятърът, ти казваш: „Колко ми е приятно!“ Но като дойде пневмонията, не си доволен. Когато си болен, излез на слънчевата светлина. Тя ще те милва, ще внесе нещо в душата, както и в организма ти. Във всяко наше действие може да различаваме дали то милва или гали душата ни. При милването или галенето действието е на мястото си. Аз не отричам нито милването, нито галенето. В този смисъл вятърът е толкова необходим, колкото и слънцето. Галенето подразбира известен стремеж на човешката душа, но това не значи, че трябва да се дойде до неговия краен предел. Един познат пише на своя приятел: „Ако искаш да растеш и да се развиваш, трябва да бъдеш далеч от слънцето; ако си близо до слънцето, нищо не можеш да постигнеш“. Той му отговаря: „Ако искаш да четеш, трябва да бъдеш близо до светлината“. Кой от двамата е по-прав? – И двамата са прави.

Никога не стой под сянката на дървото или под сянката на човека. Това е правило, което всеки може да опита. Много болести се дължат на сенките. Всеки лъч, попаднал върху човека, се поглъща от организма му и после отново излиза във вид на мъртва светлина. Под сянката на цветето, на дървото или под сянката на къщата пак има светлина, наречена мъртва. Следователно вие трябва да бъдете под влиянието на преките слънчеви лъчи, а не на косвените, тоест на лъчите на сянката. Никога не стойте на сянка. Нищо не вирее под нея. Тези правила могат да се обобщят, да се опитат и да се превърнат на знания. Някои искат и ние да влезем в църквата. Църквата е влияние на хората или сянка. Ние не искаме да стоим под сянка, искаме свобода. Само в Бога няма сянка. И когато се казва, че трябва да обичаме Бога, то е, защото ще бъдем вън от всякаква сянка. Бог е вечният живот. С хората не е така. Колкото и да са чисти и свети, те все хвърлят сянка. Ние трябва да бъдем далеч от сенките на хората, за да може Божествената светлина направо да прониква в сърцата, умовете и в душите ни. Само така може да разберем великата Божия истина.

Христос каза на учениците си: „Не бойте се!“ Защо учениците му се уплашиха? – Защото видяха, че Той ходи по морето. Тогава беше вечер, нямаше светлина. Морето – това е светът. Ти си в света. Гладувал си няколко дена; срещаш един свой приятел, който ти казва: „Не бой се, аз съм!“ Ти се зарадваш, че си срещнал приятел. Кое е това лице, което срещаме в света? – То е лицето на Любовта; то е познато на всички. В него няма никакви промени.

Христос казва: „Дерзайте, аз съм!“ Това значи: Без страх! Като дойдат

донякъде, мнозина се страхуват и казват: „Чакай!“ Те се страхуват да продължат по-нататък. Те се питат: „Дали този човек говори истината?“ Чудни са тези хора! Само в пет минути те могат да разберат дали говоря истината или не. Това не е голяма философия. Дайте едно цвете на малкото дете и в пет минути то ще определи качеството на цветето. Истината не се нуждае от много доказателства. Сега аргументират, доказват, разискват кой е крив и кой прав. Няма криви неща, но има един червей у хората – съмнението. Той се дължи на друг недъг в тях – страха. Ако вярваш в Бога, Който живее във всички хора, няма защо да се съмняваш. Като казвам, че Бог живее в хората, нямам предвид техните тела, а тяхната разумност. Аз нямам предвид хората на механическия живот, но онези, които живеят разумно и разсъждават правилно. Ако желанието ми е да обера някого, за какви отношения може да се говори тогава? Под отношения разбирам искрени, морални. Такива са отношенията на същества, които живеят по Божествен начин.

Сега ще ви приведа един мит, за който няма да правя никакви коментари. Когато Брахма създал света, той се зарадвал на величието, което се открило пред него. Затова той изпратил първата си дъщеря, най-хубавата – Зората, да види света. Като влязла в света, тя така светнала и озарила всичко наоколо, че сам Брахма се влюбил в нея. За да я вижда, той излизал сутрин рано да посреща Зората. Това произвело потресаващо впечатление на всички богове. Те се усъмнили в Брахма. Той се огорчил от недоверието към него и започнал да плаче. Толкова много плакал, че от сълзите му се явила водата, а от нея – сегашният човек. И сега, ако питате защо плаче човек, ще ви кажа: Вие плачете, защото е заплакал вашият баща, Брахма.

Какво представлява съмнението? – То е язва, която разяжда всички народи, всички общества – научни и религиозни. Тя разяжда всички домове, отношенията между братя и сестри, между приятели и възлюбени – навсякъде съмнение. За Бога говорят, за любов говорят, за наука говорят, но съмнението е на първо място. Малка причина е нужна да се яви съмнението. Казват, че антихрист щял да дойде в света. Този антихрист от хиляди години е в сърцата на хората, той управлява света. Кога не е бил антихрист в света, та сега щял да дойде! Как ще дойде? – Със стомна в ръка, която всички хора ще целуват. Антихристът е от памтивека в света. Сегашните страдания, войни, кражби, убийства не са ли негово дело? И за нас казват, че хората трябва да се пазят от нас, че сме антихристи. Та съмнението не се дължи на нашата зла воля, то е стар навик. Как ще се явите пред Бога със съмнението? Какво добро носите? За какво благородство можете да говорите, ако всеки ден се явявате пред Бога – пред великата Любов, със сърца и умове пълни със съмнение? Ако вашето понятие за мене е извратено, с какво ще се похвалите? Ако за себе си имате

лошо мнение, какво печелите? Днес мислиш, че си добър, благороден човек, а на другия ден изменяш мнението си. Какво печелиш от това? Ти си готов да се усъмниш във всичко. Говориш за нещо идейно, но и в него се съмняваш. Това говори за отсъствие от всякакви принципи. Ако поставим днес на изпит когото и да е, млад или стар, той непременно ще се усъмни в идеите си и ще каже: „Не съм бил на правия път“. – Кой е правият път?

„Дерзайте, аз съм с вас!“ Това е великото, което ние знаем и което сме опитали. Има нещо в нас, което всякога ни нашепва: „Дерзайте, аз съм с вас!“ И при най-големите несполуки в живота ви; в най-голямото отчаяние и противоречие вие чувате нещо дълбоко, определено да ви казва: „Не бойте се, вашата работа ще се оправи“. И наистина, както ни се каза, така стана. Важно е да няма раздвояване на вашето съзнание. От раздвояване на съзнанието ви произтичат много болести и нещастия. И полудяването се дължи на същото. Внеси в човека силен контраст, разколебай го в неговите убеждения и вярвания, и той веднага ще полудее. Достатъчно е да влезе в дома на една честна, съвестна и страхлива жена един чужд мъж, с лоши намерения, за да полудее тя. Тя държи в съзнанието си само една мисъл – за своя мъж. Само един мъж познава тя.

И в света съществува само един принцип – Бог. Вън от Бога няма друг принцип. Всичко друго, което има за цел да раздвои човешкото съзнание, е дегизирано. И мъжът може да се дегизира и да влезе вкъщи като чужд човек, за да изпита жена си. При вида на чуждия мъж тя може да полудее. Няма същество в света, което може да измени нашите работи. Никаква сила не може да ги измени. Пътят, по който вървим, е строго определен. В края на краищата той ще ни изведе към целта. Това може да стане в далечното бъдеще, но всички хора ще се примирят и всички противоречия ще изчезнат. Сега ние няма да се спираме да обясняваме противоречията на хората. Те са необходим закон в еволюцията на човечеството. Противоречията са задачи, които имат своите добри страни. При сегашните условия на живота страхът не трябва да съществува. Въпреки това ние постоянно се страхуваме. Някои искат първо да уредят живота си и тогава да търсят Бога. Така никога няма да го намерим. Вие ще намерите Бога само в нещастията и страданията си. В това се крие съвременната нова философия. Тя трябва да се приложи в живота. Сега и майките говорят за новите идеи, за новата наука. Но те пуснали ли са корени в живота ни? Да кажем, че си гладувал три–четири дена, влизаш в една стая и на масата виждаш двеста лева. Ти ги туряш в джоба си и казваш: „Аз съм гладен, имам право да взема тези пари, да се осигуря за няколко дни“. – Нямаш право да взимаш чуждите пари. – „Аз откраднах парите, защото се съмнявам в добротата на домакините. Не вярвам, че те биха ми помогнали. Иначе нямаше защо да крада. Щях да им кажа, че съм гладен. Не искам да

кажа, че съм гладувал, за да не се урони достойнството и честолюбието ми.“ – Като краде, не се ли уронва достойнството му? В случая се явяват две съмнения: в домакините и в себе си. Първо се явява съмнението, а после се извършва кражбата. Като се натъкват на противоречия, мнозина започват да четат Библията и Евангелието, да видят как са постъпвали Аврам, Давид при решаване на своите задачи. С това искат да се оправдават. После отиват при свещениците, да се изповядат. Противоречията са резултат на ред погрешки от миналото. Каквото и да правите, ще разрешите противоречията си. Те са изпити за вас. Аз имам доверие в човека, в чийто дом съм влязъл! И вие трябва да имате вяра в хората. Ако дъщерята на домакина е болна, ще туря ръката си на главата ѝ и ще я излекувам. Баща ѝ ще ми каже: „Сега ще заколя една кокошка, ще я сготвим и ще се нахраним добре“. – „Нали си вегетарианец, как ще ядеш кокошка?“ – Предпочитам да ям кокошка, отколкото да взимам пари. Има вегетарианци, които не ядат месо, а взимат пари от хората. Те са смешни със своите идеи. Ще говорят за вегетарианство! Аз говоря за вегетарианство в пълния смисъл на думата. Какво е това вегетарианство, при което цял ден се тревожиш? То е едностранчиво вегетарианство. Казвате: „Ние сме окултисти, вегетарианци“; други са православни, католици, евангелисти. Трети се делят на духовни, светски, и спорят кой от тях е на прав път. Това е частично разглеждане на въпросите. Вегетарианците са тревопасни животни, а другите – месоядни. И едните, и другите имат право да съществуват. Под „кокошка“ разбирам да те угости някой от благодарност за доброто, което си му направил.

Христос казва: „Дерзайте, аз съм!“ На кого казва това? – На учениците си. Казваш, че Христос бил велик човек. Следователно и ти можеш да бъдеш като него. Радвам се, ако и ти си велик човек. Щом си велик, няма защо да ти се говори, ти сам знаеш истината. Ако си велик, защо искаш да се жениш? Защо искаш да си имаш приятели? Защо искаш да имаш слуги, на които да заповядваш? Величието на човека не е в някое външно или вътрешно качество. Например светлината е велика, защото прониква навсякъде и всички чувстват нужда от нея. Понеже не можем без нея, тя всякога ни заповядва. Никой не се плаши от светлината. Понеже тя носи здраве, всички я обичат – и добрите, и лошите. Само престъпникът се плаши от светлината. – Защо? – Защото тя разкрива престъпните му дела. Вие се нуждаете от правилна, нова философия за живота. „Коя е тази философия?“ – Няма да спорите. – „Коя вяра е по-права?“ – И за това няма да спорите. Един принцип има в света. Той освобождава съзнанието на човека, внася разширение в неговия ум. Той прониква навсякъде – в сърцата, в умовете и в душите. На него се основава целият живот. Аз го наричам Божествен принцип. Който е в съгласие с него, животът му е поезия, музика, песен. Той е смел, решителен, с благородни и възвишени

чувства. Като се отклони от този принцип, човек става подозрителен, във всичко се съмнява. Той се страхува за живота си, безпокои се, че идат старини, че няма пари и т.н. Който вярва в Божествения принцип, той знае, че богатството е в земята. Всеки момент човек може да си извади злато, колкото му е нужно. Дето е заровено злато, там са най-хубавите места в природата. Ние знаем къде е заровено богатство в земята, но не вадим, освен в крайни случаи. – „Щом е така, ние сме готови да станем последователи на твоето учение." Може да станете мои последователи, но ценз се иска за това. Ако почнете да вадите златото с време и без време, ще се изложите на голяма опасност. Така ще се наруши икономическото равновесие на държавите. Ако извадите всичкото злато на земята, ще настане страшна криза в света. Част от богатствата на земята е вложена във всеки човек. Това богатство се изразява във вид на дарби и способности, чрез които човек може да преживее известно време на земята. Ние не сме оставени на произвола на съдбата. В душата на всеки човек е вложено нещо хубаво, с което задоволява своите нужди. Светът е така нагласен, че ако не се страхуваш, ти ще намериш хубавото място в природата, от което ще останеш напълно доволен. Не се страхувайте, но като майки и бащи, като братя и сестри трябва да признаете факта, че Божественото е вложено в човека. То трябва да се изпита. Изобщо Божественото учение трябва да се опита. Не е достатъчно само да се каже, че имаш вяра, но вярата изисква опити. Ако аз бях възпитател и учител, щях да кажа на учениците си: Има един Божествен принцип в света. – „Как ще се докаже това?" – Направете следния опит: В продължение на един месец откажете се да получавате пари от родителите си. През това време идете някъде да работите и не се страхувайте как ще се прехранвате. Като работите безкористно и с Любов, животът ви ще се подобри. Мога да ви предскажа какво ще ви се случи през това време. Изпълнете всички правила и ако се яви някаква дисхармония в живота ви, ще дойдете при мене да ми кажете какво ви се е случило. Сега лесно се казва: „Тъй рекъл Бог". Той говори чрез хората. Направо още не ви е говорил. Питам: Говорил ли ви е Бог в църквата? – „Не ни е говорил, но той е говорил на пророците." Някой пророк чел, изучавал Писанието и дошъл до убеждението, че Духът му говорил. Знаеш ли какво значи да ти проговори Духът? Когато великият Божи Дух проговори на човека, в неговия ум се явява светлина, а в сърцето – ширта, и той обиква всички хора, всички цветя, дървета, листа, клони, мушици. За него всичко е красиво. Когато в човека заговорят духовете, той става ексцентричен и разсеян.

Божественият Дух гледа еднакво на всички. Тогава човек разбира другояче живота: не вижда погрешките на хората, защото знае, че те могат да се изправят в един момент. Когато великият художник почне да рисува своята картина, хубавото, красивото могат ли по магически начин да

изпъкнат навън? – Не, първия ден той само нахвърля боите с четката си. И да не харесате картината му, той само се усмихва. Втория ден гледаш картината, пак същото положение. Той ще ти каже: „Не бързай да се произнасяш; щом свърша картината, тогава ще си кажеш думата“. И вие се произнасяте бърже за живота, обаче той не е завършен още. Милиони години са нужни, за да се завърши сегашният живот, да му се даде израз. След това може да се говори за вечния живот. Физическият живот е отчасти завършен, но сега настава нова епоха, нови условия, при които животът ще се развива правилно. Всички противоречия и страдания са материали за бъдещия живот. Какво ще кажат канарите, когато вие, с вашите експлозиви, ги разрушавате? Но вие ще им кажете, че ги използувате за градивен материал. Какво ще кажат дърветата в горите, като ги сечете всеки ден? Вие употребявате и тях като градивен материал. Като използувате труда на животните, те ще кажат: „Какво искат тия хора от нас?“ Ще им кажете, че и те трябва да вземат участие във вашата култура. Както вие използувате низшите същества, така и вас използуват висшите същества. Те ви впрягат на работа, а вие мислите, че сте свободни. Аз виждам какви тежки хомоти носите. Че си професор, съдия, учител – всички сте впрегнати на работа. Кажете ми: Кой от вас е свободен? Какво става с човека като остарее? – Краката и ръцете му почват да треперят. Това не е ли впрягане, не е ли ограничение? Влезеш в една гостилница, усещаш миризмата на печена пуйка, но кесията ти е празна. Това не е ли ограничение? Навсякъде има ограничения. За да се освободим от ограниченията на живота, ние трябва да приемем Божествения принцип и да кажем: „Дерзай, аз съм!“ Тогава и аз, като видя, че нямате пари, ще кажа: „Дерзай!“ Гостилничарят ще те кредитира. – „Ти си честен човек. Имам вяра в тебе. Ще дойдеш втори път в тази гостилница.“ Приятелят казва: „Дерзай!“ Върви и ти по морето. Бог всякога те кредитира. Усъмниш ли се в него, ще потънеш. Който не разбира това учение, отива в друга крайност, очаква всичко от Господа.

Значи ако Бог мисли за тебе, ти не трябва да работиш. Не, това е крива философия. Бог ще промисли за мене само когато насадя 200–300 дръвчета. Бог ще промисли за мене, когато свърша университет. Бог ще промисли за мене, когато работя на лозето и стана опитен лозар. Бог ще промисли за мене, ако познавам добре занаята си – правя хубави коли. Изобщо Господ промисля за своите разумни деца, които учат добре и Го слушат. Всеки от вас трябва да знае по едно изкуство и по един занаят. Не е достатъчно само да се молите и да мечтаете. Като правиш осите на колата, не можеш ли да се молиш? Като ви гледа, Бог казва: „Тези хора нищо не вършат, само се молят“. Така правят и богатите хора. Те казват: „Да си направим къщи, да си купим имоти, да имаме рента за препитание“. Добре е това за богатите, но не и за онези, които живеят в техните къщи и

нямат средства за препитаване. У сегашните хора има нещо, което куца. То трябва да се изправи.

Време е хората да се преобразят. Възгледите и принципите, върху които е изграден животът им, трябва коренно да се изменят. Не е въпрос да събаряме и да рушим, но и да съградим нещо по-хубаво. Старата къща нека си остане, а ние да съградим нова. Ако новата къща е по-хубава от старата, тогава имаме право да я съборим. И природата постъпва така. Тя едновременно руши и съгражда. Старите форми държи, докато съгради новите. Днес природата създава нов тип човек. Чертите на лицето му се отличават от стария тип: носът, очите, пръстите му – всичко се отличава. Като ме слушате да говоря така, вие казвате: „Какъв ли е новият тип човек?“ – Като вас, но се отличава по това, че у него няма страх, няма съмнение, няма омраза. В душата на новия човек има милосърдие, разумност. Дето отиде, той е готов да помогне на бедни, на страдащи. Като направи добро, новият човек се крие, никой да не знае какво е направил. Хората на новата култура са толкова скромни, че не искат да изпъкват. Каквито импулси и стремежи да имат, те не им дават външен израз. Новият човек се отдава в служене на Бога, той не мисли за женитба.

Каква е разликата между женения и неженения? – Според мене още с раждането си човек се оженил. Родителите са те оженили вече. – Как? – Като са ти дали формата, с която си вече свързан. Казваш, че не искаш да се жениш. Какво искаш да правиш тогава? Можеш да се ожениш, но не като баща си и майка си. Откажи се от старата форма на женитба; в нея има само съмнения и разочарования. Наскоро получих писмо от един доктор в провинцията, който в последно време изпаднал в големи съмнения. Той подозирал жена си в измяна и мислел, че синът и дъщеря му не са негови деца. Той ми пише: „Моля ти се, освободи ме от този вътрешен кошмар. Ставам, лягам, по цели нощи не мога да спя“. Светът е пълен с такива лекари. Новата култура ще освободи хората от крайните съмнения и подозрения. Казвам на младите, че един ден ще им поговоря за брака и безбрачието и върху девствеността. Така те ще си съставят ясна представа за новото учение, за неговия морал. Ние имаме един морал, който изключва всякаква погрешка. За постигане на новия живот се иска търпение и послушание към Онзи, Който всякога ви говори. Той казва: „Дерзайте, Аз съм!“ – Кой е Той? – Бог на Любовта. Когато Любовта се прояви, човек става смел, силен, безстрашен, благороден.

Любовта към Бога може да се прояви моментално. За разлика от другите чувства то се познава по това, че никой не може да му отнеме неговия обект. Всяко чувство, на което обектът се отнема, е неправилно. Значи Бог като обект на човека никой не може да Го отнеме. Ще вярваш в Бога, за да

Го запазиш като обект в себе си. Казваш: „Изгубих вярата си в Бога". – Съжалявам. – „Изгубих вярата си в хората и в себе си." – Съжалявам. Който има Любов към Бога, никога не губи вярата си нито в себе си, нито в хората. Питат ме: Кое е най-силното доказателство за съществуването на Бога? – Това, че аз чувствам, мисля, живея и се проявявам. Всички други доказателства нищо не струват. Те идват само за подкрепа на първото доказателство. Кажи си тогава: Моят живот е израз на Великото Начало в света, но и аз мога да бъда израз на това Велико Начало. Какво ще стане, ако вие се усъмните в Бога, както боговете се усъмниха в Брахма? Той ще започне да плаче и вие ще заплачете с Него. Какво ще стане със сина, който разплаква баща си, или с дъщерята, която разплаква майка си? И младата снаха се оплаква от свекърва си, защото искала от нея послушание. Добре, но утре и снахата ще стане свекърва. Тогава? Въпросът трябва да се разреши основно. Ако свекървата е лоша, опитай се да я възпитаваш и учиш, да ѝ станеш професор. Тя ти е дадена като задача. Ти ще я учиш, ще ѝ обясняваш какви са причините за отношенията помежду ви. Ще я туриш в огъня с 35 милиона градуса топлина – да се стопи, без да изгори. Като излезе от този огън, тя ще те обикне. Голям е този огън, в него всичко се топи и пречиства. Всяко нещо, което изгаря, образува дим и сажди. Това, което не изгаря, а се топи, пречиства нещата.

Христос казва: „Любете враговете си!" Това значи, хвърли врага си в огън от 35 милиона градуса, да се стопи и пречисти. Като излезе от огъня, от враг той ще се превърне на приятел. Значи голям огън е нужен за всички. Оплакваш се от мъжа си. Тури го в този огън да се стопи и очисти. Нека знае той, че ти имаш такъв огън. Ако обичаш мъжа си, той сам ще иска да го туриш в огъня на Любовта. Ако се страхуваш да не изгори, страхът ти не е на място. Той ще излезе от огъня млад, пречистен и ще ти благодари, че си се погрижила за него. Който влезе в огъня на живота, само той може да разбере неговия смисъл.

„Дерзайте – казва Христос – Аз съм с вас." Днес от всички хора – млади и стари, се изисква да следват новата философия на живота. Който не я следва, остава назад в развитието си. Той ще говори едно, а ще върши друго. Чувате как майка утешава съседката си, която изгубила детето си. Обаче случи се, че умира детето и на тази майка. Тя изпада в голямо отчаяние, плаче, вайка се, неутешима е. Де остана нейната философия? Нали утешаваше съседката си? Защо сега не се утеши тя сама? Защо ще плачеш за сина си или за дъщеря си? Те са в другия свят. Ти можеш да се разговаряш с тях. Те ще ти пишат писма. Дъщерята пише на майка си: „Мамо, светът, в който съм сега, е много хубав. И тук има университети, професори, които ни учат". Ако майката каже някъде, че получава писма от онзи свят, ще ѝ се смеят. Даже и вярващите в църквата не са готови да

признаят, че умрелите са живи и се съобщават с близките си. Когато някой иска да му кажа нещо за другия свят, аз се въздържам, нищо не говоря. – Защо? – Ако му кажа какво има на онзи свят, няма да повярва. Той ще каже: „Мръднала е дъската на този човек". Другият свят е по-реален от физическия. Имаш един приятел, когото обичаш. Един ден той умре. Ти се питаш: „Де отиде той, де е неговото съзнание?" – Приятелят ти е жив, не е изчезнал, както мнозина мислят. Нищо в света не се губи, само отношенията се изменят.

„Дерзайте, Аз съм с вас!" Това значи: Мислете, чувствайте и действайте дълбоко и право. Желая, когато излизате сутрин на изгрев-слънце и видите вашия баща Брахма, че гледа Зората, да не се усъмните в него. Ще кажете, че са били на изгрев-слънце и се кланяли на слънцето. Какво лошо има в това да посрещнеш изгряването на слънцето, източника на живота? Че хората се кланят на парите, това е в реда на нещата. Че си посрещнал слънцето, това било идолопоклонство. Ако посрещането на слънцето е престъпление, ние вършим най-малкото в сравнение с престъпленията, които хората вършат. Питам тогава: Каква култура е тази, в която стават такива големи престъпления? Христос казва: „Дерзайте без страх, без съмнение!" Като наблюдавам хората, виждам на мнозина лицата потъмнели. На едного лицето потъмняло, защото кесията му се изпразнила; на друг – къщата се съборила. Лицето на мъжа потъмняло, защото жена му не го обича. Лицето на жената потъмняло, защото мъжът ѝ не я обича. Навсякъде срещам хора с потъмнели лица. Всички вярват в Бога, за Него говорят, а лицата им потъмнели. Аз зная каква е тяхната вяра; зная какво ги вълнува. Някой говори за светли идеи, а в ума му се въртят 4–5 къщи; друг говори за идеи, а в ума му се въртят търговски сделки и печалбите от тях; свещеникът говори за идеи, а в това време философства, разсъждава върху политиката и търси начин как по-добре да се нареди. Бог казва: „Съблечете старите дрехи на тези философи! Съблечете ги и ги оставете голи". – „Как ще останат голи?" – Всички хора трябва да останат голи, като Адама, и след това да облекат дрехата на светлината, в която няма никакво съмнение, никакъв страх. Сега сте облечени, но сте порочни. Тогава ще бъдете голи, но чисти, като светлината.

Желая на всички да светнете, да бъдете носители на светлината. Тогава всеки ще чуе гласа на Онзи, Който казва: „Дерзайте, Аз съм с вас!"

„Дерзайте!" Това е най-хубавото, най-великото, което мога да ви дам днес.

Беседа от Учителя, държана на 13 май 1923 г. в София

1923_05_20 За Името Ми

ЗА ИМЕТО МИ

„Защото аз ще му покажа, все що има да пострада за името Ми.“ (Деяния 9:16)

Съвременните хора не вярват в истината, защото са лековерни. Лековерието е причина за безверието. Материалистът вярва само в материята, а отрича духа. И за себе си казва, че е материя. Той вярва, че ще живее и ще умре, а не вярва, че има бъдещ живот. Той вярва, че зад гроба има смърт, а не вярва, че зад смъртта има живот. Значи хората вярват в невъзможното, а не вярват във възможното. – Кое е невъзможно и кое – възможно? – Да умреш е невъзможно, да живееш е възможно. Да не вярваш е невъзможно, да вярваш е възможно. Да мислиш е възможно, да отречеш мисълта е невъзможно. Казваш: „Отказвам се да мисля“. – Ще мислиш! – нищо повече.

Мнозина поддържат мисълта, че и без вяра може. – Ако можеш да спреш слънцето в неговия път и звездите – в тяхното движение, ще спреш и живота. Без вяра животът е пустиня. Следователно без вяра не може. Днес повечето хора нямат вяра, но въпреки това те са лековерни. Например какво по-голямо лековерие от това, да очакваш щастие на земята. То е толкова трагично, колкото и комично! Въпросът за щастието на земята е драма и трагедия, които се превръщат в комедия. Такова нещо е и човешкият живот. Виждаш, че героят умира на сцената, а на другия ден го срещаш здрав и читав. На сцената го осъждат на десетгодишен строг затвор, а на другия ден е свободен. На сцената положението е трагично, а в живота комично. Според нас тези неща са естествени, затова гледаме на живота като на драма и трагедия, които свършват с комедия.

Преди години дойде при мене един млад, образован човек, недоволен от живота, не намирал смисъл да живее. Казваше ми, че не вярва в нищо и намира, че всичко, което става в света, е произвол и случайност. Аз запитах: Какво ще кажеш, ако ти се даде една млада, красива, разумна мома? Ще повярваш ли, че Бог ти я дава? – „Ще повярвам в Бога, ще Му служа, само да имам това щастие.“ Значи, той не вярва в Бога, защото не намерил възлюбената си. Щом я намери, готов е да вярва във всичко. Мнозина казват, че вярват в Бога, в Христос, че велики идеи ги вдъхновяват. Който много говори за идеите си, за вярата си, всъщност в нищо не вярва. Според мене всеки си има по един Христос на земята, в когото вярва. Той може да бъде в мъжка или в женска форма. Важно е, че от него очаква своето щастие. Казвам: Нито една жена, нито един мъж не е в състояние да

ви направи щастливи. Не че не желаят, но не могат. Никое управление не може да ви направи щастливи. Кой държавник не иска да тури ред и порядък в своята държава? Никой свещеник, никой философ не може да направи хората щастливи. – Защо няма щастие на земята? – Защото хората са прекъснали връзката си с Бога. Техните идеи са механически, прикрепени с обръчи. Значи връзката между идеите им е неустойчива. Това ги прави недоволни и нещастни.

Като се говори за апостол Павел, виждаме едно интересно съчетание на прояви в неговия характер. Той е човек на ума, високо интелигентен, а същевременно краен фанатик. Фанатизмът му достигал дотам, че той бил готов да преследва всеки, който не вярва като него. Затова той гонел християните по това време и ги предавал на първосвещениците. Питам: Вярванията на евреите можеха ли да ги спасят? Те вярваха в Моисея, затова не приеха Христа. На тях бяха дадени толкова много обещания! Няма народ в света, на когото са дадени толкова много обещания! Откак им се дадоха обещанията, нещастията започнаха да се трупат върху главите им. Няма народ на земята, който да е страдал толкова много, както евреите. Интересно е закъде се отнасяха обещанията, които Бог им даде: за земята, или за небето? Млад момък обича една мома, готов е да се жертва за нея. Обаче щом се свържат, тоест щом се оженят, любовта ги напуща. И двамата си обещавали най-хубави работи, но нищо не могат да изпълнят. Значи любовта, тоест Божият закон няма нищо общо с женитбата. Ако любовта е израз на духа, ако Бог е Любов, защо като е свързал две души те искат непременно да се оженят? Да се осигурят ли? Щом Бог живее в тях, защо трябва да се осигуряват? Значи те искат да се осигурят пред външния свят, пред обществото, пред хората, да не би един от тях да измени на любовта. Годежът, женитбата е акт на недоверие. Ако и двамата едновременно я желаят, това е друг въпрос. Обикновено или единият желае да се свърже с женитба, или родителите им. Те изказват недоверие към момъка или момата и настояват да ги оженят. Като се оженят, осигурени ли са? Остават ли верни на любовта си? Хората се женят, за да няма две жени в дома. Навсякъде се проповядва моногамия, тоест еднобрачие, но спазва ли се то? Не се спазва, защото няма любов между хората. Много естествено. Ако дадете на човека храна, каквато организмът му изисква, той няма да търси друга; ако му дадете храна, каквато организмът му не понася, след половин час той ще я повърне и ще търси друга храна. Полигамията, т.е. многоженството показва, че хората не са на прав път.

В прочетената глава от Деянията на Апостолите срещаме един интересен психологически факт. Павел, който бил толкова ревнив за своята отеческа вяра, който искал да я наложи на всички, той именно бил избран от Бога

за разпространител на Неговото Слово. Бог се явил в Дамаск на Анания, ученик на Христа, и му казал: „Иди на улицата, която се казва Права, и попитай за някого си на име Савел. Иди, защото съсъд избран ми е той, да носи името Ми пред народи и царе, и пред синовете Израилеви. Защото аз ще му покажа, все що има да пострада за името Ми“. Питате: „Защо е необходимо страданието?“ – То е първият фактор, който поставя мислите, желанията и действията на човека на тяхното място. Страданието е най-хубавата разтривка, която намества мускулите и костите на човека. То ги поставя на местата им. Щом те боли нещо, ти търсиш човек да те разтрие, за да мине болката. Без страдание нещата не се наместват. Обаче това не е същественото предназначение на страданието. Страданието е велика сила, която оправя и пречиства пътя на човека към Божията Любов. Който не страда, не може да опита и познае Любовта. За да опиташ Любовта, първо ще минеш през страданието. Това е контраст, но контрастите са необходими.

„Аз ще му покажа, все що има да пострада за името Ми.“ Павел нанасяше страдания на другите, но Бог каза: „Аз ще нанеса тези страдания на него, ще му покажа, все що има да пострада за името ми“. Сегашните народи не са ли в положението на Павла? Кой народ при реализиране на своите идеали не е пострадал? Българите например постигнаха ли своите идеали? Един българин ми казваше: „Ние като народ не съзнаваме своите интереси. В това отношение главите ни са дебели, мъчно увират. Съседните народи имат предвид първо своите интереси“. Всеки народ, който мисли само за своите интереси, прилича на онзи селянин, който бил заставен да държи една греда на рамото си, докато дойде някой да го замести.

Един българин, на име Стоян, си правел колиба. Като я докарал до едно място, трябвало да намери кол, да подпре една голяма греда. Така било положението, че трябвало да подпира гредата с рамото си, да не се събори колибата. Обаче нямало кой да му донесе кол. В това време минал един селянин и го попитал: „Стояне, какво правиш?“ – „Поддържам тази греда, докато намеря подходящ кол.“ Като се разговаряли известно време, Стоян се обърнал към него с думите: „Приятелю, можеш ли да ми направиш една услуга?“ – „Мога.“ – „Подръж малко гредата, докато отида в селото за десетина минути да си свърша една работа.“ Стоян отишъл в селото, дето се забавил доста време, а селянинът поддържал гредата. И да искал да я пусне, не можел, колибата щяла да се стовари върху гърба му. Такова е положението на всеки народ и човек, който има предвид само своите интереси.

Помнете: В живота и в природата има други фактори, други сили, които

решават въпросите, а не човек. Не сме ние господарите в света. Има други същества, по-силни от нас. Малките народи не могат да определят съдбата си. Може ли малкият народ да бъде политически фактор? Без да иска, той е в зависимост от големите сили. – Защо? – Няма средства, пари няма. Без пари той е икономически затруднен. Турците казват: „Който дава парите, той свири на свирката". Без пари нищо не става. Затова се казва, че без пари не може. Изобщо големите народи управляват малките. Зад големите народи пък има други сили и фактори, които направляват техния живот и съдбините им. Проследете историята от дълбока древност досега да видите кой голям народ е постигнал целта си. Де е Египет със своята култура? Де са Асирия и Вавилония? Те бяха велики сили. Да дойдем до по-новите времена. Де е Римската империя? Дотук спирам, няма да разглеждам новите времена. През всички времена и епохи една велика разумност е движила цивилизацията и културата на народите. Тази сила е вървяла от Египет, минала е през Асирия и Вавилония, образувала една крива линия. После минала през Гърция, оттам в Рим, докато стигнала до Франция, Германия, Англия. Оттам тази вълна отива в Америка, после в Русия, за да се върне пак в Египет. Днес всички европейски народи се стремят към Египет. Азия е опорната точка на това движение.

„Аз ще му покажа, все що има да пострада за името Ми." Да пострадаш за Божието име, това е идейното в твоя живот. Който не може да пострада за своите идеи, той не разбира смисъла на живота. Който мисли, че сам може да нареди земния си живот, той не знае, че този живот се нарежда на друго място. По какво се познава, че животът на даден човек е уреден? Питам: По какво се познава, че едно плодно дърво живее? – По това, че то цъфти, връзва плод и плодът узрява. Следователно, ако човек не цъфти и не дава плодове, животът му не е уреден. И без да цъфти и връзва, дървото пак съществува, но постепенно изсъхва и животът в него престава да тече. Също така има два вида хора: едните страдат, но цъфтят, връзват и живеят; другите нямат страдания, не искат да страдат, но не цъфтят и не връзват. Следователно те са изложени на изсъхване. Те могат да съществуват, но живот няма да имат в себе си.

Често хората поради невежеството си изпадат в положението на онзи гръцки зидар, който дълго време роптал против Зевса. Това е един мит. Зидарят се качил да поправи стената на един гръцки храм. Така се случило, че той се подхлъзнал, паднал от стената и счупил десния си крак. Колкото време боледувал, той все роптаел против Зевса, като си казвал: „Аз мислех, че Зевс, който създал света, е умен, мъдър бог. Обаче той е създал света неразумно: ето, паднах и счупих крака си. Какви са тези закони?" В отговор на неговите роптания един ден му се явил Зевс и го

запитал: „Какво искаш от мене?“ – „Първо, искам да ми поправиш крака. След това искам да отмениш закона за падането на телата.“ Зевс го изслушал и си отишъл. Още на другия ден зидарят бил здрав. След това той се качил на стената да довърши работата си. Вдигнал чука да забие гвоздеите, но те не се мръднали; вдигнал инструментите си и както замахнал с тях, така си останали да висят във въздуха. Той пак се разгневил на Зевса. Хвърлил чука, гвоздеите и инструментите си, но всички увиснали във въздуха. Най-после се засилил сам да вземе инструментите си, но и той увиснал във въздуха. Така той висял един–два дена и пак почнал да разговаря със Зевса: „Какво е това чудо! Гладувам вече няколко дни; ще умра от глад; не мога да отида при жена си, при децата си“. Зевс му отговорил: „Нали искаше да отменя закона, който счупи крака ти? Молбата ти е изпълнена. Кракът ти ще бъде всякога здрав, но ти ще висиш във въздуха“. Засрамен, зидарят казал: „Виждам сега, че първото положение беше по-добро от второто“. Казвам: Да страдаш, това значи да пуснеш дълбоко в земята корените си и да работиш; да страдаш, значи да имаш противоречия, противодействия, да придобиеш опитност за великите закони, които регулират живота. Противоречията, които сега съществуват, в бъдеще няма да се повтарят. Да мислиш – това значи да насочиш клоните си нагоре, във въздуха. Питате: „Можем ли да минем пропастта без да паднем в нея?“ – При сегашните условия не може. Птицата може да мине пропастта, без да падне в нея, макар че тя не стои по-високо от човека. Тя може да премине през реката, без да е по-умна от човека. Един ден, когато човек научи законите да владее клетките си, да разширява и смалява тялото си; да го разпръсва в пространството и пак да събира частичките му, той ще минава през всички пропасти без препятствия. Чрез силата на волята си той ще може да лети във въздуха като птица, да минава през океани, да пътува от земята до слънцето. Казвам: Значи, човек може да отиде и до слънцето. – „Как е възможно това?“ – За невежия е невъзможно, но за умния – възможно. Има адепти в Индия, които могат да отиват до слънцето. Който отиде до слънцето, сърцето му престава да тупти, пулсът спира. Ще кажете: „Може ли човек да живее, след като спре сърцето му?“ – Може, разбира се. Когато първоначално човек се зараждаше, сърцето му туптеше ли? – Не. Ако разглеждате човешкия зародиш, ще забележите, че туптенето на сърцето и дишането са последни процеси. Значи, докато се оформи в утробата на майка си, дълго време човек не диша и сърцето му не бие. Тези функции се изпълняват от сърцето и дробовете на майката. Но когато поиска да стане независим, той излиза от утробата на майка си; тогава сърцето му почва да работи и дробовете да дишат. И той заживява разумен живот. Онзи закон, който е накарал сърцето да бие, същият закон и сега действа. Ти можеш да спреш биенето на сърцето за половин час и след това пак да почне то да функционира. Сърцето тупти поради онзи жизнен ток, който минава през

него, обаче ти можеш да изместиш този ток и сърцето ти да спре. След половин час пак ще пуснеш тока и сърцето ще почне плавно да бие. Това са въпроси, които се отричат от съвременната наука, обаче в бъдеще тя ще ги признае.

„Аз ще му покажа колко има да пострада.“ – За какво? – „За името Ми.“ Най-великото, най-реалното нещо в света е името. Като обичаш някого, ти му туряш най-красивото име. И ако искате да разбирате нещата, трябва да ги обичате. Без обич никаква наука не се поддава. В изкуството, в музиката – всичко се постига с обич. Например някой мъж иска жена му да се облича хубаво. Накарай жена си да те обича и тя ще се облича хубаво. Мъжът иска къщата му да е чиста. Накарай жена си да те обича и къщата ти ще свети от чистота. Има ли паяжина в една къща, по това ще познаеш дали жената обича мъжа си. Щом остане тук-таме паяжина, любовта на жената е спаднала на 10–15 градуса. Някой се пита: „Как да позная дали жена ми ме обича?“ – Прегледай стаята си и ако има паяжина, ще познаеш докъде е любовта ѝ. Аз мога да позная дали мъж и жена се обичат. Като вляза в една къща, гледам има ли паяжина или не. И по други признаци познавам дали се обичат, но няма да ги кажа. Когато жената обича мъжа си, ще гледа да облече такъв цвят рокля, какъвто и той обича. Ако не го обича, ще прави всичко обратно. Той има нужда от спокойствие, а тя нарочно ще облече червена рокля, да го дразни. Защо не облече синя рокля? Синият цвят внася спокойствие в човека. Небесният цвят действа особено успокоително на нервната система.

Едно от важните правила за живота е следното: всички хора – мъже и жени, деца, братя и сестри, свещеници, учители – трябва да любят Бога. Имате ли един приятел, трябва да желаете, първо, той да люби Бога. Аз говоря за Бога като външна и вътрешна светлина. Той е жива светлина, от която всички се нуждаят. Ако жена ти люби Бога, и тебе ще обича. Ако пожелаеш да бъдеш обект на нейната любов, ти си развалил вече своето щастие. За да бъдеш обект на жена си, трябва да я обичаш, да разбираш нейната душа и да бъдеш толкова внимателен, че с нищо и никога да не накърниш нейното чувство. Някой казва: „Дълбока е душата на жената“. – Да, дълбока е, но и душата на мъжа е дълбока. В какво се състои тази дълбочина? Следователно обектът на нашия живот трябва да бъде страданието. Аз считам герои тези от съвременните хора, които издържат страданията. И ви питам: Готови ли сте да страдате? – „Аз не искам да страдам.“ Момъкът, който се жени за една мома, длъжен е да ѝ представи всички противоречия, на които тя би се натъкнала в съвместния живот с него. Да ѝ каже: „Представи си, че един ден може да те оставя; може да се влюбя в друга жена, изобщо животът ти да бъде невъзможен с мене“. Той трябва да изнесе пред нея черните страни на живота. И ако след всичко

това тя му каже: „Каквото и да бъде, аз обичам само тебе и не се отказвам от тебе“ – тя е на прав път и ще може да живее с него добре, главно да бъде доволна от него при всички условия. Обаче ако още отначало си обещават един на друг щастлив живот, те са на крив път. Младите трябва да започнат съвместния си живот при най-малки възможности. И страданието е една неорганизирана сила в нас, и докато я организираме и турим в действие, тя ще произведе в нас отрицателни резултати. Ако можем да издържим на всички противоречия в живота, ние сме в Божествената Любов. Нека съвременните религиозни обяснят: Защо Бог, Който е съвършен, всемъдър, е допуснал тия противоречия? – За да опита нашата любов. Господ пита: „След всички страдания, можете ли да ме обичате? Ако ме обичате, значи вашата любов е истинска“. Защото ако ме обичате, след като съм ви дал най-големите блага, това е много естествено. Ако всеки ден ви правя услуги и вие ме обичате, това е в реда на нещата. Така е и в природата. Често Господ противодейства на нашите желания. Даде на някоя жена един мъж, но след няколко години той умира. Хората искат да се осигурят в живота. Момата казва: „Искам да се омъжа, да не остана самотна в този свят“. – Ожениш се и след като родиш четири–пет деца, умре мъжът ти, след това и децата ти. И ти, която не искаше да останеш самотна кукувица, изпадаш в това положение на самотна. Питате след това: „Де е Божията Любов?“ – Земята не е място за любов, тя е място само за изпитания, т.е. ние не можем да живеем на земята и да имаме Божественото състояние на рая, а можем да изпитаме и най-ужасните страдания. Значи тия състояния се сменят последователно у нас – това зависи от нас. Онзи, който разбира законите, лесно може да се справи със страданията. Онзи, който обича, който разбира моя закон, аз трябва да му покажа всичко, каквото има да пострада заради моето име. В какво е вашето достойнство, ако не сте готови да пострадате за великото Божие име, за Божествената Любов?

Някои ще кажат, че аз живея за българския народ. Виждали ли сте българския народ като колективна единица? Виждали ли сте големия орех, събран в черупката на един орех? Като казвам, че един голям орех може да се събере в една черупка, това ви се вижда неправдоподобно. Значи един цял народ може да се събере вътре в своя узрял плод. Знаете ли как е представен българският народ в невидимия свят? Ще кажете: „Как, има ли български народ в другия свят?“ – Има, разбира се. Народите са удове на Великия Божествен организъм. Но съвременните хора не разбират така нещата. Защо хората искат да бъдат щастливи? Щастието трябва да обуславя нашия бъдещ живот. Ние искаме да живеем в бъдеще, но преди всичко трябва да разберем великия съзнателен живот. Ние още не сме живели съзнателен живот. Ако в съзнанието ни биха се наредили всички 400 хиляди форми, започвайки от най-низшите до най-висшите

животни, в тия форми развитието на съзнанието е ограничено. Затова трябва да се минава от една форма в друга при по-благоприятни условия. Тази форма, до която сме достигнали, не е последната. Човек има да мине още през 35 милиона форми. Знаете ли каква култура има в тези 35 милиона форми? Човешката душа трябва да мине през тия форми, за да се разшири. Това представлява задача за съвременната наука.

Вие казвате: „Има ли смисъл животът?“ – Има, има – сега сте още в предисловието на живота си. И когато дойде страданието, задайте си въпроса и си кажете: „Господи, искам да ми покажеш в какво трябва да пострадам за Твоето име“. Запитайте се: „За какво страдаме?“ – Страдаме за Господа. Ако сме в състояние да страдаме заради Господа, едновременно ние разрешаваме въпроса и принципиално, и по форма, и по същество, и по съдържание, и по смисъл. Ако у нас не е залегнал този принцип, по никой начин не ще можем да разрешим въпроса. Например как можете да докажете, че някой ви обича? Можете ли да определите диагнозата, по която се познава, че ви обича? По какво познавате, че вашият мъж ви обича? Не искам да хвърлям ни най-малко сянка върху вашите чувства, но питам: Какви са външните признаци, по които се познава истинската любов? Истинската любов се познава по следното: Ако съм беден и отида при приятеля си и му кажа, че имам голяма нужда от пари, и той ми даде последните си хиляда лева; ако ми даде своята дреха, тъй като моята е скъсана; ако сподели с мене своето легло, това е признак на Любовта. Докато човек постъпва така, той има идеална любов; постъпва ли другояче, това не е истинска любов. Докато жертвам всичко за онзи, когото обичам, моята любов е нормална и Божествена; обърна ли другия лист на нещата, тя не е Божествена. Има хора, които обичат да цитират стихове от Евангелието и да поучават другите какво казал Христос. Ако постъпват така, те нямат любов. По този начин те не могат да заставят хората да жертват за любовта. Аз зная много по-добре от вас какво е казал Христос. От това, което е говорил Христос, е написано само една микроскопическа част. Защо църквата не изнесе другите неща, които са изказани от Христа? – Защото и туй малкото, което е изнесла, не им приляга на хората. Там се казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромаха“. – Е, та дотам не сме достигнали! На друго място: „Ако те ударят от едната страна, дай и другата“. – Дотам още не сме достигнали. Това са малките работи, но има много по-големи, по-страшни. Страшни, но благородни работи! Те са за безстрашния човек, за героя. Безстрашният човек може да се издигне с аероплан 5–6 километра нагоре, а страхливият би изгубил съзнание при такава височина. И за доказателство дали момъкът и момата, които ще се женят, са герои, нека се изкачат с аероплан. И ако тя изгуби съзнание още на първия километър, той да не се жени за нея. Ако обаче се изкачат до 5 километра височина и тя не се

уплаши, а предложи да направят още една разходка, на по-голяма височина, тя е другарката, с която той ще може да живее и да споделя всичко с нея. Същото се отнася и до него: ако изгуби съзнание още в началото, той не е човекът, с когото тя ще сподели всички трудности в живота. През целия живот Господ изпитва умовете и сърцата ни. За да влезем в Царството Божие, да ни даде всички блага, Господ трябва да ни изпита. Той ни познава добре, опитал ни е. Има един стих в Библията: „Господ, като направил човека, разкаял се“. И сега той турил хората при такива условия, да преминат през всички сита, и след като ги изпита, тогава ще ги приеме в Царството си, ще им даде сила, знание и мъдрост да управляват света.

Апостол Павел отиваше да бие Христовите последователи, но Господ заповяда него да бият: удариха му три пъти по 39 и след това той написа много хубаво послание, в което казваше: „Братя, не си отмъщавайте!“ По-напред казваше: „Огън, страдания за тях!“ Като го биха, той казваше: „Братя, не си отмъщавайте! Казано е, че отмъщението е Божие, но вие живейте в Любов!“ Той разбра страданието и след това написа за Любовта в 13-та глава от първото Послание към Коринтяните: „Любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не безобразства, не дири своето си“. Дойдоха му нови мисли. Но кога дойдоха? Колко страдания мина апостол Павел, докато дойдат тия нови мисли! Сега вие, стари и млади, всички ще минете през страдания. Не си правете илюзии, че ще ги избегнете. Някои казват: „Да дойдем при вас“. – Добре, елате между нас, но като дойдете ще страдате и ние ще ви научим как да понасяте страданията. Казват: „Каква е разликата между нас и вас?“ – Няма разлика, само че ние знаем защо страдаме, а вие не знаете. Ние понасяме страданията съзнателно и с радост. Като знаем, че законът е неизбежен, не може да се освободим от него. Като сме дошли на земята, ние знаем, че ще дойдат страданията. Мнозина казват: „Това е лесно, но в живота е мъчно“. Всяко учение, което не се прилага, е мъчно. Художникът, който рисува картината си, той трябва да знае как да я нарисува. Великият цигулар знае как да свири. Като знае това, и в бъдеще той ще служи с това изкуство. Като ви проповядвам за страданието, казвам ви, че в миналото вие сте страдали, не ви е за първи път – вие сте учили това изкуство. Вие сте страдали, страдали и често казвате: „Косите ни побеляха от страдания!“ Щом косите ви са побелели, вие сте гениални хора. И в Откровението Йоан пише: „Видях 24 старци, на които косите са побелели“. Той вижда и Господа с побелели коси. Това показва тяхната опитност – онази велика Любов, която направила косите им бели. Сега, като побелее някому главата, казват за него: „Той е изкуфял вече! Не е вече за работа, не го бива!“ – А кои са за работа? – „Хората с черните коси.“ За ония с черните очи казват: „Изгориха ми сърцето!“ За хора със сини очи казват: „Студен е като лед“. Какво означава това? – Има

нещо съществено, което трябва да се разбере. Най-първо, Любовта трябва да се изяви чрез закона на страданието. Можеш ли да издържиш този закон, ще дойде още по-големият – законът на радостта. Ако издържиш и него, ще дойде законът на истинския смисъл на нещата. Трябва да минете през тези две положения – най-голямата скръб и най-голямата радост; след това ще разберете вътрешния, истинския смисъл на живота. Най-после ще дойдете до онова блаженство, до онзи Божествен покой на нещата, както го рисуват индусите, дето всички неща така се хармонизират, че не може да се изрази с човешки език.

Господ казва: „Аз ще му покажа все що има да пострада за името Ми". В страданието човешката душа трябва да се повдигне. Често пъти виждам някой паднал духом, навел главата си. Защо е навел главата си? – Или къща си няма, или са го изпъдили от къщата. Какво ще прави сега? Стая няма, пари няма, няма кой да го подкрепи. Ако между всички българи, между всички хора би се вложил този принцип – всички да се съгласят да страдат заради името на Бога, да Го почитат, не биха ли се разрешили всички въпроси? Не би ли се разрешил жилищният въпрос? Би се разрешил 95%. Всички, които сме в това учение, искаме други да тръгнат пред нас, да страдат всички заедно с нас. Не, скрийте се дълбоко във вашите страдания, никой да не ги подозира. И в най-големите страдания старайте се да бъдете тихи и спокойни в душата си. Не е лесно изкуство – да страдаш вътре в себе си и да се покажеш спокоен. Изкуство е да страдаш и да си кажеш: „Не съм само аз, милиони хора страдат едновременно с мене". Когато страдам аз, в същото време се продава един вол, да го колят, или агънце колят; мъж и жена се карат; един си счупил крака; друг си пукнал главата – цял свят страда заедно с мене. Моите страдания са нищо пред техните: след това идат по-страшните, по-ужасните страдания – моралните. Там е Божествената радост. След тях иде светлият живот на безсмъртието. Господ казва: „След като минете огъня на 35 милиона градуса топлина, иде светлият живот, дето няма смърт". – Защо страдат хората? – Знаете ли колко се радват ангелите на тези страдания? Ти си прекарал една тежка нощ, съмняваш се в жена си. Толкова много си страдал, че главата ти е побеляла. В това време страданията ти са тъй свързани с духовния свят, че от тях се образувала една череша. Ангелите взимат плода ѝ и казват: „Колко е сладък този плод!" Те се радват и опитват плода, а ти казваш: „Горе съм сладък, но долу, в корените – аз си зная".

Следователно нашите страдания имат дълбок смисъл. Когато ние страдаме на земята, ангелите горе се радват. Един ден и ние ще опитаме същото положение, ще опитаме тази философия. В това време, когато вие ще опитвате плодовете и ще казвате: „Колко са сладки тези плодове!" – други

ще страдат. – „Има ли смисъл страданието?“ – Разбира се, има смисъл. Всички плодове са израз на великите страдания в живота. Целият живот, всички хора, всичко красиво и възвишено, което е идея за нас, е смисъл само на страданието. Съвременните хора не могат да го схванат и разберат и затова всички не могат да страдат съзнателно. Тези, които живеят по-долу от нас, и те страдат. Ние се радваме на техните страдания. Ангелите се радват на нашите страдания. Обаче и те страдат, и над тях има по-висши същества, които се радват на техните страдания. Над всички страдания се радва Господ. Той е глава на всичко. А струва си да мине човек от една по-низша скръб в по-висше страдание и оттам – в една по-висша радост. Да страдаш съзнателно, да знаеш, че твоето страдание един ден ще донесе големи блага на света, това има смисъл.

Господ казва: „Ще му покажа все що има да пострада за името Ми“. Великото Божие име трябва да бъде във вашите умове, във вашите сърца. Смисълът на нашия живот – това е великото, Божествено име. Само така може да бъдете герои; само така може да бъдете възвишени, разумни същества; само това е името, което може да ви издигне. Това е името, което може да направи в бъдеще мъжете и жените идеални. Това е великото име, което може да свърже хората да живеят заедно. И когато аз бъда между вас, да не ме гледате подозрително, изпитателно. В моя ум да няма двусмислени чувства и мисли и да бъда тъй полезен на вас, както на себе си, да бъда благороден в постъпките си към вас, както към себе си; да бъда внимателен към вас, както към себе си. Навсякъде, във всяко отношение, аз се водя по този закон: Както искаш да постъпват спрямо тебе, така постъпвай и ти спрямо другите.

Сега Господ говори на Анания, а аз говоря на вас. Господ казва: „Ще им покажа колко трябва да пострадат заради Моето име, за да ги направя известни“. Аз не ви проповядвам особено учение, говоря ви за смисъла на страданието в живота. Ние сме дошли до една фаза в живота, дето се натъкваме на най-тежките страдания. Това е свършекът на тази еволюция. Сега виждаме брожение навсякъде; целият свят се намира в оскъдно положение. Затова има две реакции. Хората бягат от страданията, търсят утеха. Ходят по театри, концерти, забавления. Това не е истинският път за утеха от страданията. Онези, които имат такова разбиране за страданията, ще минат неизбежно по пътя на страданията. И знаете ли как ще минете през страданията? Една млада мома се оженила. Тя не обичала да ходи за вода. Един ден завалял силен дъжд, а трябвало да се донесе вода. Да отиде на чешмата, ще си накваси дрехите. Тя си рекла: „Като дойде Стоян от нивата, ще го накарам той да отиде“. Дошъл си Стоян от нивата уморен, мокър и попитал жена си: „Има ли малко водица, да се стопли?“ – „Няма. Чаках те да си дойдеш – както си наквасен вече от дъжда иди до чешмата.“

Той нищо не казал, взел котлите и донесъл вода. Като влязъл вкъщи, обърнал единия котел и го излял върху нея. – „Сега вече и ти си наквасена, можеш да отидеш за вода.“ Всички ще се наквасите, и който не е наквасен, и той ще се наквасѝ. Ако мислите, че ще останете незасегнати, много се лъжете. Всички под дъжда ще отидете на чешмата за вода. И сега се лъжете още. Гледате да се осигурите в някоя банка. Как ще се осигурите? – Утре ще дойде попът с кадилницата. Къде са руските милионери? Де е руският двор? Една династия от толкова години, толкова силна, къде изчезна? Къде са великите князе и княгини? – Отидоха, като в магически сън. Къде са руските дворяни? – Има нещо велико, страшно в света.

Господ казва на славяните: „Ще ви покажа все що има да пострадате за името Ми“. Ако можете да пострадате заради името на Бога, ще ви поверя една велика истина, но ще ви изпитам. Ще можете ли да преживеете тези страдания? Сега ще направя едно сравнение. Когато Христос дойде за пръв път в света, между евреите, Той ги попита: „Можете ли да работите за Мене, за Царството Божие?“ Евреите казаха: „Я го разпнете този самозванец!“ Дойде Христос в Римското царство. – „Можете ли да работите за Мене?“ Там пък създадоха инквизицията за Него. Най-после Той дойде при англосаксонците. – „Можете ли да работите заради мене?“ Те казаха: „Ние не сме като евреите и римляните. Ще работим, но пари искаме“. – „Нали искате, ще ви платя.“ И днес те за това работят. Сега Христос иде при славяните. Те стоят с лопатите в ръце, последният час е пред тях. – „Искате ли да работите заради мене?“ – „Готови сме да работим за тебе!“ – „Идете да работите, да видите какво ви се пада.“ И сега славяните казват: „Ние сме родени за страдания“. – Но след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. – „Не се знае какво ще ни даде Господ.“ Той ще ни даде нещо ново, но трябва да се мине през великото страдание. И сега казват за нас: „Откак дойдоха тия хора, те донесоха страданията“. – И без нас страданията ще дойдат. Преди нас нямаше ли страдания? Един велик закон владее в природата: Човешките души се развиват чрез страданията, от които ще научат великите загадки на душата.

Сега готови ли сте да страдате? Много хора не издържат и полудяват от страдания. Считайте, че всичко, което ви се случи, съдейства за вашето добро. В Писанието се казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа“. Следователно това трябва да залегне дълбоко във вашите души, във вашите умове, във вашите сърца, във вашата воля. В каквото положение да сте, вие трябва да носите мъжки, геройски страданието. Само така ще могат да се съградят домовете. Защото като обичаш мъжа си, всичко в къщата ти ще бъде в ред, поддържан грижливо от тебе. И мъжът, като обича жена си, всичко ще прави за нея. А сега само спорят и

се изобличават: „Помниш ли какво ми обеща?“ – „А ти забрави ли обещанията си?“ Аз казвам: Ние не се нуждаем от обещания, а от изпълнение. Има хора бързи на обещания, а мудни на изпълнение; други – мудни на обещания, а бързи на изпълнение. Аз бих желал всички да сте бързи на изпълнение, а мудни на обещания. А сега ние вършим обратното. После се извиняваме, че сега не му е времето. Щом обещаеш, време е за изпълнение. Преди да обещаеш, помисли добре готов ли си да изпълниш обещаното. И в Писанието се казва: „Господ не благоволява в онези, които обещават, а не изпълняват“.

„И аз ще му покажа все що има да пострада за името Ми.“ И действително апостол Павел изпълни всички обещания, геройски издържа всички страдания. Той се научи да страда по всички правила. И после каза: „Пътя опазих, а сега вече ми остава венецът на живота – онова велико, дълбоко разбиране на живота“.

Бъдете сега всички смели и решителни, да посрещнете страданията, които ще ви се наложат по закона на необходимостта. И за всички страдания да бъдете благодарни. Не философствайте защо и за какво. – „За добро е“, кажете – нищо повече. Бог е Любов.

Беседа от Учителя, държана на 20 май 1923 г. в София

1923_05_20 Закон за контрастите

ЗАКОН ЗА КОНТРАСТИТЕ

Размишление

(Прочете се резюмето върху темата „Отношението между тъмнината и светлината“.)

(Прочетоха се няколко от темите върху „Отличителните черти на младостта и старостта“.)

За идния път ще напишете нещо върху „Ползата от предметното обучение“.

В прочетените теми има много нещо, казано за старостта и младостта, и то почти в същия тон. Разликата между младия и стария е тази, че младият постоянно слиза и възлиза, а старият постоянно се променя. В какъв смисъл? За пример някой стар дядо дойде до някоя река и реши да я прескочи, но като дойде до реката, седи, седи, казва: „А, то на млади години бива!“ После дойде до някой мост, казва: „Ще го премина“. Но после се размисли: „То не е моя работа, за младите е“. Значи постоянно решава и не изпълнява, а младият реши и изпълни – падне, не падне, скача. Психологически туй е вярно, констатирано е. Щом почнеш да чувстваш, че трябва да станеш по-добър, ти казваш тъй: „Аз ще стана по-добър“ – решаваш. Но като дойде време да станеш добър, казваш: „То не е за този живот, като дойда следващия път на земята, тогава“. Друг път решиш да напишеш нещо, но си казваш: „То е философски предмет, не е за мене“. Някой път дойдете до музиката, решите да учите, но трябва ли приложение, казвате: „Е, то е за младите, техника трябва!“ Младият пък, макар и във водата да падне, реши ли да скача, скача. Аз съм виждал как някое дете дойде до водата, скочи в нея и казва: „Хопала! – Няма нищо, втори път ще го направя по-хубаво“. Старият казва: „Що ми трябваше да скачам, то е толкова глупава работа!“ Тъй щото в туй състояние почвате ли да решавате и да отлагате, туй е старостта. Това можете да го проверите практически. Младостта и старостта, това са две съществени качества или две прояви в човека. Старият човек всякога гледа да използва другите. За пример, като мине някое младо момче покрай стария, той казва: „Хайде, дядовото, вземи стомничката!“ – туй-онуй, все да му донесат нещо. Той почва да чувства нужда от услуги. Туй, което сам можеш да го направиш, никога не желай другите хора да ти го направят. Това е едно от правилата за младите. Туй, което можеш сам да направиш, направи го, а само невъзможните неща остави другите да ги направят. Само така ще спазиш

духа си. Никога не влагай в себе си идеята да казваш: „Това не мога да направя, то е невъзможно за мене“. Макар да не е възможно, ще кажеш: „Мога да го направя“. Постави в себе си мисълта, че за в бъдеще ще можеш. „Можеш“ – туй е първото правило.

Ние от дълго време не сме пели. Аз забелязвам, че гласовете ви са се малко поразвалили. (Учителят поставя сурдинката си върху цигулката.) Защо се слага сурдинката, гребенчето на цигулката? – За да не се вдига много шум. Някои от вас трябва да имате такива гребенчета, за да не вдигате много шум. Когато трябва, ще извадите гребенчето.

Правили са опити с кучета и с други животни, да видят как им действа цигулката и другите инструменти. Забелязвали са, че от звуковете на тръбата кучетата вият.

Да изпеем сега „Сила жива, кажи ми где вода извира“.

Изпейте първото упражнение: „си“, „ми“, „до“, „си“. (След това изпяхме същото упражнение една гама по-високо.)

За да може музиката да произведе ефект или за да може да си въздействате с нея, трябва да имате два противоположни тона по сила. За пример, ако вземете два тихи тона или изсвирите два пасажа с еднакви по сила тонове (Учителят взима на цигулката два еднакво силни тона), те няма да произведат никакъв ефект върху вас, върху ухото ви. (Учителят свири една мелодия, при която взима два тона с противоположни сили.) При изсвирването на два противоположни тона се забелязва една дълбочина, която не може да се изрази на цигулката. Това е закон на контрастите в музиката. И в музиката, и навсякъде трябва да има силни контрасти, за да си въздействате. Ако в един момент в живота ви за пример вие сте тихи и добри, това са тихите тонове. А някой път в някои моменти от живота ви вие сте гневни, възбудени, считате, че сте лоши. Това е един контраст, туй са силните тонове. Не считайте това състояние на душата си като нещо лошо. Това са контрастите в живота. Между тия контрасти се явява един трети тон, посредством който ще разберете Божественото. Туй третото не се предава на цигулката. Това, което разбирате, което схващате, то не е изразено с цигулката. (Учителят свири същата мелодия с контрастите в тоновете, а после свири нещо като акомпанимент, тихичко.) Такова едно тихо душевно състояние има и у вас. Туй състояние се подготвя постепенно, но то може да се превърне в караница или от караница може да се превърне в един сладък разговор. Значи в живота ви трябва музика. И тъй, за да избегнете караницата, прибегнете към живата музика. (Учителят свири нещо весело като хороводно.) То е един вид музика в Природата.

Като дойде туй настроение, казваш: „Какво ми се доигра нещо!“ Идва ви едно желание да заиграете, а вие подпушвате туй желание. След това дойде ви на ума нещо, някоя мисъл, вие я подпушите. Никога не подпушвайте енергията на вашия мозък! Дойде ви едно желание да поскачате, да си поиграете, не го подпушвайте, дайте му ход! Вие казвате: „Е, стар човек съм, що ми трябва!“ Не се подпушвайте! Природата не обича подпушване. Всеки, който се подпушва, Природата разваля бентовете му. Никакво подпушване! Най-първо, живата енергия трябва да се използва. Не се ли използва тази енергия, тя донася всичките злини в света. Ще я използвате. В туй отношение трябва да научите елементарните тонове: силните и тихите тонове. За пример някой път сте възбудени. Тогава употребете един силен контраст в музиката. Ще кажете: „Време за пеене ли е?“ Ами че как ще се упражните вие, как ще си въздействате, как ще калите вашата воля? Време за калене е, да калите вашата воля, да трансформирате енергията си, защото вашата енергия, от която и да е част на мозъка, се отразява върху музикалните ви центрове. Всинца не сте еднакво подготвени за тази музика, но за в бъдеще с нея все таки ще може да си въздействате във възпитателно отношение, за да можете да регулирате вашата енергия.

Да изпеем „Сладко медено“. (Изпяхме го няколко пъти.) Да го изпеем пак, но много тихо! (Учителят свири едно упражнение, като започва от по-ниски тонове и свършва с по-високи, а ние пеем след него.) И това упражнение е за контрастите. (Учителят свири и пее едновременно едно упражнение с контрасти.) Туй упражнение ще произведе едно вътрешно успокояване. Ще засегне душата ви малко по-дълбоко.

Да изпеем сега тихо „Бог е Любов“!

Опитите, които се правят с пеенето и музиката, са дали чудни резултати, особено когато при туй пеене и свирене душата взима участие. Ето защо знаменити цигулари никога не дават своите цигулки да ги пипат други. Като пипнеш цигулката на когото и да е, можеш да познаеш какво е неговото естество. Тъй, както е направена цигулката, тя може да приеме и да предаде вибрациите, трептенията на всяка една душа. И цигуларят, като пипне някой път цигулката си, може да познае своето настроение. Пипне цигулката си и я оставя, сложи я настрана, не свири – няма настроение. Цигуларите всякога свирят по вдъхновение. Понеже те не са окултисти, не могат да предадат всякога вибрациите си на своите инструменти. Сега по същия закон вие искате да говорите някому, искате да го убедите в истинността на нещата, в истинността на вашите преживявания. Но вие като говорите, трябва да предадете трептенията на душата си върху ципицата на гърлото, за да може той да ви слуша. Само

тогава ще бъдете убедителни. Като говорите Истината, най-първо трябва да я прекарате през вашето гърло, през вашия ларинкс и тия отмерени вибрации ще се предадат до ухото. Да знаеш да говориш Истината, това е най-голямото изкуство! В говоренето трябва да има музика – говориш най-първо на себе си, ще пееш на себе си. Да допуснем, че искате да убедите някого в милосърдие. Убеждавали ли сте себе си в милосърдие, да видите колко мъчно се убеждава човек! Дойде някой беден човек, кесията ти е пълна, но не ти се дава. Вътре в тебе един ти казва „дай“, друг ти казва „не давай“ – ти се раздвояваш. Кое е тогава човекът? Човекът не е там, в тия двамата, които спорят. Ти казваш: „Аз имам разположение“. Не, в разположението не си ти. – „Нямам разположение.“ И в неразположението не си ти. Не се лъжете. Ако ти си в разположението и ако ти си в неразположението, ти си раздвоен. Онзи, който седи и наблюдава разположението и неразположението и може да ги възприема, това е човекът. Щом искаш да помогнеш на някой беден човек, ще кажеш: „Да, аз не съм разположен, но ще направя обратното, ще дам“. Някой път си разположен, ще кажеш: „Аз ще дам не защото съм разположен, но защото е право да дам“. Да кажем, че дойде някой мой приятел, който ме е угощавал, и аз кажа: „Ще го угостя, защото и той ме е угощавал“. Не, правило е: „Ще го угостя заради Любовта“. Любовта изисква, без да ме е угощавал някой, да му направя една услуга. Туй е Божественото. Значи в даден момент, като имаме едно разположение, то ни спомага да изпълним волята Божия. Изпълним ли волята Божия, тогава ние сме на правия път. Туй е, където казват простите хора, че ние имаме попътен вятър, който ни подтиква напред. Някой път имаме вятър, който ни тласка назад, но дали имаме попътен вятър или заден вятър, и в двата случая трябва да изпълним волята Божия и все таки ще постигнем целта си. Ако имаме попътен вятър, той ще ни помага, а ако имаме заден вятър, ще ни спъва. Сега, някои от вас казват: „Не му е дошло времето“. Щом човек прави разлика между разположение и неразположение, той всякога ще закъснее в своя избор. За пример Бог, Който е абсолютен, в Него няма никакво колебание. Той казва и свършва. Колебаем ли се, ние не сме на правия път.

Сега аз забелязвам една черта у вас. За пример много пъти вие се въодушевите, но след туй въодушевлението постепенно се намалява, намалява и казвате: „Нямам въодушевление, не може да се направи това“. Не, всякога трябва да имате въодушевление. Не се водете по настроения. Настроението е един особен свят, свят на илюзии. Някой казва: „Днес аз съм вдъхновен“. Да, но вдъхновението никога не се мени. Някои смесват вдъхновението с настроение. Обектът на вдъхновението не се мени, а обектът на настроението се мени. Казва се в Писанието, че Духът Божий, като влезе един път във вас, не се връща. Като влезе Господ един път във вас, Той не е от тези слабодушните, да се връща. Стъпи ли Му кракът

веднъж някъде, Той не се връща вече. Въодушевлението си е въодушевление. Сега мнозина християни казват: „Духът може да се отнеме“. А, да, обикновеният дух може да се отнеме и може и да се даде, но Божият Дух никой не може да Го отнеме и да Го даде. Обикновеният дух може да се махне и даде, но когато дойде Великият Божи Дух, Духът на слънцето, аз със своите грехове не мога да Го изпъдя. И никой друг не може да Го изпъди. То си върви по определения път. Не се самозаблуждавайте! Великият Божествен Дух като посети човека един път, делото е свършено. Роденият от Бога грях не прави, а щом не правиш грях, не можеш и да паднеш. Сега ще кажеш: Знаеш ли какво нещо е да не правиш грях? Да нямате желание да правите грехове, значи да считате, че всичко, което имате, всичко, което правите, е за общо добро. Всичко това не ви спъва и в каквото положение да ви сложат, вие ще може да се справите с него.

Някои съвременни християни, даже и ученици на окултизма, считат, че Духът може да дойде когато и да е. Не, за да те посети Духът, ти трябва да завършиш средното си образование в окултната Школа. Само така ще остане туй посещение в тебе. То е едно състояние, когато съзнанието се е разширило и душата е готова да разбира какво се говори. Този, който се ражда от Бога, той е готов да приеме посещението на Духа. Казват за някого: „Прост човек е той“. – Не е прост, той е много учен, той е човек, който разбира Божия закон и ходи по Божиите пътища. Трябва да знаете какво нещо е Божественият език, Божествената логика. Съвременните християни казват, че и на простия човек Господ може да говори. Не, не е така. Когато ние говорим за Божията Любов, ние подразбираме тази готовност на душата – да слуша, да възприема и да изпълнява. Когато ние говорим за общ живот, за общение на души, ние разбираме туй, което в даден случай можем да възприемем, трябва и да го приложим, да се създадат правилни отношения между Бога и нас, защото между Бога и нас може да има правилни и неправилни отношения. Бог може да ни обича и същевременно да съзнава, че ние не използваме Неговата Любов и Му противодействаме, без Той да реагира. Той е всесилен. Той съзнава, че ние не правим добро, но не реагира, оставя ни. Каже ни веднъж, дваж и най-после отстъпва. Да не мислим, че ние сме спечелили в този случай нещо! Нищо не сме спечелили. Правилни отношения са: да знаем и аз, и Бог, че моите отношения към Бога са прави и отношенията на Бога към мен са прави – между Бога и мене да има една обща хармония. По какво ще се познаят тия правилни отношения? В Стария завет е казано тъй: „Преди да поиска, аз ще му дам“. Господ разбира твоите нужди и година преди да се помолиш, Той ще ти даде. Кога? – Преди да се помолиш. А след като се молиш 10 години и Господ едва ти отговори, значи не си от много праведните. След като 10 години си се молил за нещо и Господ едва ти

отговори, значи не си и от много умните. Не знаете ли у дома ви как е? Онова дете, което обичате, преди да ви поиска нещо, вие сте му го приготвили, а онова дете, което не обичате, трябва да ви врънка с месеци за туй-онуй, че хайде за Коледа, хайде за Великден и едва най-после ще му го приготвите, ще се откъсне нещо от сърцето ви и за него. Защо? – В единия случай ние следваме Божиите закони, а в другия случай – не. В последния случай ние спъваме своя прогрес, създаваме в съзнанието си големи препятствия и тогава Бог ни оставя. Тия наши състояния се отразяват към Бога и после по обратен път те се връщат към нас – жънем своите последствия. Ние се спъваме така и в своите мисли и желания. Тогава какъв е законът, каква е философията? – Да отстраним сами препятствията, които ни пречат да живеем в Божествения закон. Туй е задачата на учениците. И сега мнозина казват, че влизането в една окултна Школа е опасно. Да, всеки, който е влязъл в окултната Школа и противодейства на нейните методи, пътят му е много опасен. Най-първо, в такъв човек трябва да има чистота във всичките му намерения и каквото прави в името Божие, да е доволен от себе си. Няма по-хубаво нещо от това, да си доволен от себе си и да се радваш, че изпълняваш волята Божия. А не, след като напишеш нещо, да питаш другаря си: „Хубаво ли свиря?" Нима аз като свиря за себе си, та трябва да излизам на сцената и да питам публиката в София как свиря? Аз зная колко и как свиря. Как свиря, аз това зная по-добре от критиците. Аз зная това според моето ухо как въздейства цигулката върху ми. За пример някой път съм настроен зле, искам да направя пакост някому и взема цигулката, изсвиря нещо. Ако се измени настроението ми и вместо да направя зло, направя добро, значи добре свиря, добър цигулар съм. Щом свиренето ми не може да измени моето настроение, аз не съм добър цигулар. Туй разбирам музика! Всеки един от вас трябва да упражнява пеенето си. Ние сме правили опити, но и още трябва да правим. Не мислете, че нещата може да ги придобием даром. Не, работа трябва!

В окултната наука към дребните, към малките работи ще бъдете много взискателни, няма да ги пренебрегвате. За пример вие, като окултни ученици, ето какво пренебрегвате. Станете сутрин и виждате, че на обущата ви има едно малко леке. Вие използвате случая други да ви услужат и казвате: „А, жена ми, децата ми не ми изчистиха обущата". Не, ти ще вземеш една кърпа и ще си изчистиш обущата. Не жена ти, не слугата ти, а ти сам ще си ги изчистиш. Ще си кажеш: „Тая работа е моя". Излязъл си на пътя, забелязваш на дрехата си прах, няма да звъниш на слугата да дойде, а сам ще си я изчистиш. Тази работа е твоя. А ти ще направиш цял въпрос. Туй, което виждаш в дадения момент, то е за тебе. Тези са погрешките, които вие постоянно правите. Шапката ти е нечиста, ще я свалиш и ще си я изчистиш. Туй, което ти виждаш, то е твоя работа, а

туй, което не виждаш, то е работа за другите хора. За пример вървя и някой приятел види, че имам едно леке отзад, и ми каже: „Имаш едно леке“. Ще му кажа: „Изчисти го, това е твоя работа“. Някой път аз виждам, че някой има леке някъде, ще взема да го очистя. – „Какво правиш?“ Казвам: „То е моя работа“. Туй са малките работи. Сега вие се занимавате с велики идеи, нали? Но ако спазвате малките правила, те ще произведат големи ефекти. Колко пъти малките работи, за пример едно малко леке на шапката ви, развалят настроението ви за цял ден! „Как, туй леке?“ Или как да остане на обущата ви това леке? Не прави въпрос, вземи, очисти го и си върви напред! Това са правила, които трябва да спазвате. Всички окултни ученици трябва да бъдат пример, образци на чистота! Всяко нещо у вас трябва да е чисто. Ноктите ви трябва винаги да са чисти, макар и да сте работили нечиста работа. Някой си погледне ноктите, каже: „Няма нищо“. Не, щом има кал, вземи, та ги изчисти хубаво. Ти казваш: „Ама то време се губи“. Не се губи време. Защото като оставиш тази нечистотия днес, като я оставиш утре, у тебе се образува един психологически навик и тогава от най-малките погрешки в твоите мисли, желания и действия се раждат лоши последствия. Туй, което виждаш в себе си като лошо, изправи го. За пример някой път виждаш косата си разчорлена, настръхнала, вземи малко вода, намокри я. Много електричество има. Вземи малко топла вода, заглади я – хем приятно, хем лекуване. После, ако имаш гребен, вчеши я. Това са навици. Гледайте да не станете педанти, но разумно въздействайте върху себе си. Ще пазите като правило следното: Косата ви трябва да бъде гладка, да не стърчи.

Много от вас кривите токовете на обущата си. Аз няма да се спра да ви разказвам какви са недъзите, които предизвикват това изкривяване. Като ученици на окултната Школа, вие се старайте да няма никакво изкривяване на токовете. Учениците от окултната Школа не трябва да носят тесни и високи токове. Широки и ниски токове на обущата си! Туй като правило разбирате ли го? И който от вас си криви крака наляво или надясно, навътре или навън, ще внушава на крака си да не се криви нито наляво, нито надясно. Ще гледа да изправя обущата си. Ако вие не можете да заповядате на вашия крак да ходи правилно, как ще заповядате на други неща, които са извън вас? Този изкривен ваш крак е свързан с известни течения в Природата. Щом измените външно това, ще срещнете тия течения. Направете опит! Ще ви кажа една от причините, отгде идва туй изкривяване. Вървите правилно по един стръмен път и ви дойде на ума за някой човек, когото не обичате, и казвате: „Какъв човек е този Иван!“ И като вървите тъй, хоп на задницата си! Да кажем, че е някой си Иван или Петър, когото не обичате, безразлично е – не мисли за него. Ти с това вредиш и на себе си, вредиш и на него. И тъй, щом помислиш за него, падаш на задницата си. „Той не е късметлия човек.“ Не мисли за него. Така

се образуват лошите отношения между хората.

Първото нещо: като ученици на окултната Школа, ще се стараете да бъдете изправни към вашите мисли по отношение на Бялото Братство или по отношение на вашия Велик учител, който се намира в другия свят.

Често онези, които си кривят обущата навън, са несправедливи към своите ближни, а които си кривят обущата навътре, са несправедливи към себе си. Аз онзи ден на екскурзията гледах, на мнозина от вас бяха изкривени токовете. Трябват ви широки токове, за да не ги кривите. Ако не вярвате в това, направете опит. Когато човек стане критик на себе си повече, отколкото трябва, той започва да криви токовете си навътре. Онзи човек, който изпилява токовете си назад, той е твърд и по-скоро магарето ще влезе вътре, отколкото той, а онзи, който изпилява токовете си отпред, той е изменчив. Някои ги изпиляват и отпред, и отзад, значи такъв човек някой път е твърд, а някой път – изменчив, страхлив. Та първото нещо: ще гледате да не изкривявате обувката си, да ходите нормално, защото тия състояния, които идват несъзнателно, ще се отразят в общия ви живот. Колко пъти тия криви токове може да станат причина на нещастия, да се изкриви, да се навехне кракът ви. А онзи, който ходи правилно, той не е изложен на това. Има изключение и от това правило. Често изкривяването на токовете може да се предаде на другите хора. В Америка, в един град имало един владика, който си държал главата изкривена на лявата страна. Всички проповедници в този град си държали главата като него. Туй е подражание по симпатия. Така по симпатия може да се изкривят и токовете. Казвам: Ние не трябва да седим под сянката на когото и да е. Имаш един навик – то значи, че си под сянката на някого. Следователно всички тия анормалности, всички лоши навици, които имате, ще се старaете да отстраните. Сега, като тръгнете по разходки, да не казвате: „Чакай да видим кому са изкривени токовете“. То е друг лош навик. Да гледате погрешките на другите хора, без да ги използвате, вредите на себе си, създавате си лоши последствия. „Не съдете, да не бъдете съдени!“ – казва Христос. Щом гледаш погрешките на другите хора, ти ги съдиш, а щом ги съдиш, и тебе ще съдят. Щом гледаш погрешките на другите хора, трябва да изправиш една своя погрешка и да кажеш приятелски на този човек: „Имаш една лоша черта, гледай да я изправиш. Аз се възползвах от този твой недостатък и се изправих“. Та първото нещо: ще започнете с обущата си. В една година отгоре учениците от окултната Школа да са с изправени токове! Криви токове да няма! Вие сами ще ги изправите. И ако някой си изкривява тока на една или друга страна, аз ще му дам правило как да си го поправи. Ще дадете обущата си на някой обущар и ще го помолите да направи с половин сантиметър по-висока тази страна от тока ви, която изкривявате, за да стъпвате тъй, както трябва. Изправете ли

краката си по този начин, вие ще дойдете до едно правилно разрешение на онези психологически процеси, които стават в мозъка ви. Защото някой път най-красивите ни мисли в света се повреждат от едно криво движение. За пример аз тръгвам от дома си с добро разположение, но някъде из пътя падна, хлоцна, казвам си: „Не ми върви работата" – и се върна вкъщи. И тъй, на когото от вас обущата са изкривени, ще ги изправи. Ще започнем по закона на Природата – широки токове! Има хора в света, които ходят с остри, високи токове, но това е друго изкуство вече. Сега ние ще учим закона на Природата. А туй, да ходиш с високи токове, за това нещо се изисква особено концентриране на ума. И действително аз гледам тия дами, които носят високи токове, не ги изкривяват. Казвам: Тази дама, като стъпва с тия токове, постоянно мисли за тях, не ги изкривява.

И тъй, ще започнем най-първо от видимите, естествените погрешки, с които започва Природата, докато дойдем до по-големите, за които се изисква по-голямо изкуство. Ако можем да изправим видимото, с това ще придобием повече вяра в себе си, за да изправим по-големите недъзи, за които се изискват по-големи тънкости. А това, че човек изкривява едната или другата страна на токовете си, това е една от малките погрешки, един от малките недъзи.

Упражнение:

Двете ръце се поставят пред лицето с дланите навън, като се допират с пръстите и после се отдалечават, пак се събират, и отново отдалечават, при което отдалечаване се поставят настрана. Същото упражнение се прави още два пъти.

След това ръцете се изправят нагоре и там се срещат с допрени пръсти. Бавно се спускат настрана, с дланите надолу. Постепенно се изправят горе над главата, после – поставят се напред, с дланите надолу, пак над главата, изправени горе (без допиране с пръстите), с дланите навън, като се прегъва само китката. Ръцете напред, пак нагоре, с дланите навън, прегъване само на китката, напред ръцете. ръцете нагоре, с дланите навън, напред, бавно отдалечаване, до положение ръцете настрана, после нагоре над главата, с допрени пръсти и бавно обливане до раменете. Ръцете отново нагоре над главата и после бавно обливане до раменете. Ръцете прострени напред, приближават се с пръстите, прострени пак напред, приближават се с пръстите и бавно се разтварят настрана, с дланите нагоре. От това положение ръцете се поставят на раменете (както при пето упражнение от тазгодишните съборни), настрана ръцете, пак на раменете, настрана, на раменете и най-после горе над главата, във вид на триъгълник.

В това положение се задържат малко. В туй положение на ръцете направете една тайна молитва!

Бавно разтваряне и спускане ръцете до долу.

29-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 20 май 1923 г., София.

1923_05_30 Отношение на природните сили към човешката душа
лекция пред специалния клас
30 май 1923 г.

ОТНОШЕНИЕ НА ПРИРОДНИТЕ СИЛИ КЪМ ЧОВЕШКАТА ДУША

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Чете се резюме на 19-та лекция от първа година.

Като ученици вие трябва да изучавате силите на природата, понеже те имат отношение към човешката душа. Тъй както сега изучавате природата, от една страна вие я разглеждате като отражение на вашия вътрешен свят, а от друга страна вие разглеждате физическия свят извън себе си и казвате: Това е природа. Не, външният свят, природата трябва да се изучава по особен начин.

Фиг. 1

Представете си сега, ме пред окото ви — С, се намира предмет АВ (фиг.1). Вие наблюдавате отвън и не знаете какъв е предметът АВ. Да допуснем, че светлината, на която реагира вашето око, минава през него и хвърля сянка. Понеже лъчите минават през лещата С на окото и се отразяват на другата страна, ние получаваме образ обратен на АВ и по-голям от него — А1В1. Предметът АВ е реален, А1В1 е негово отражение като в огледало. След това вие наново проектирате отражението А1В1 навън. Това отражение въздейства върху центъра на вашия мозък. Това става в няколко фази, които сега няма да обяснявам. След това вие придобивате известна идея за предмета и започвате да го описвате. Предметът АВ може да бъде неодушевен, а може да бъде и човек с височина около 165 см — нормална мярка за средния ръст на човека. Височината на този субект определя неговия стремеж нагоре. Колкото по-висок ръст има човек, толкова по-благоприятни са условията за неговото развитие. И в растителното царство височината на растенията, на дърветата е в зависимост от условията. Когато влизате в гора, в която дърветата са близо едно до друго, ще забележите, че всяко дърво има стремеж да расте на високо. Там се забелязва едно надпреварване между дърветата, всяко едно иска да израсте

по-високо от съседните. Този стремеж е много естествен: всяко дърво иска да се издигне над другите, да не го засенчват, да не го лишават от слънчевата светлина.

Каква е разликата между ниския и високия човек? Като говорим за нисък и висок човек, трябва да имаме предвид в какво отношение този човек е нисък или висок. Има няколко вида височини: физическа, морална и интелектуална. Лесно е човек да измери своята физическа височина, но как ще измери моралната и умствената си височина? Тъй както разглеждам този въпрос, той е отвлечен. Защо? Защото не виждате вътрешните връзки на живота. В това отношение всяка наука е дотолкова реална, доколкото има приложение в живота. За всяко нещо трябва да имате ясна представа, да не се заблуждавате, да не губите времето си напразно. И тогава ще знаете, че истинският, реалният живот е духовният, защото величините, с които той борави, са постоянни, неизменни. Мислите ли, че отражението, което се е получило във вашия мозък, ще ви даде истинско понятие за предмета? Например, срещате един човек, който ви се вижда интелигентен, благороден, учтив. Това е първото впечатление от този човек. След една година вие имате вече съвсем друго мнение за него. Казвате, че този човек не е толкова благороден и интелигентен, както сте мислили. Какви доказателства имахте първоначално, въз основа на които казахте, че този човек е благороден и интелигентен? Ако запитате един математик за отличителните белези или признаци на нещо, той веднага ще ги изтъкне и после, въз основа на тях ще може да решава всяка задача из областта на математиката. Щом може да решава всяка задача, той е първокласен математик.

Следователно първокласен математик е онзи, който може да решава не само съществуващите досега задачи в космоса, но и ония които тепърва ще предстоят да се решават. Той решава всички задачи 100%. Второкласният математик решава 75% от дадените му задачи, а третокласният само 25% от всички задачи. Последният математик ще ви бъде най-малко полезен. Ако в 25 случая ви осветли и напъти, в 75 случая ще ви заблуди. Такива степени, такива категории срещаме и в моралния живот на хората. Първокласен моралист е онзи, който решава задачите си 100%, второкласен е е онзи, който решава задачите си 75%, а третокласен — който решава задачите си 25%. Колко задачи ще решите, ако имате един учител от трета категория? — Едва 25%. Мислите ли, че този учител ще ви изведе на път със здрав гръбнак? Вие ще срещнете първокласния учител на физическия свят, второкласния — в духовния, а третокласния — в Божествения свят. Като норма за всяко нещо аз взимам мярката 75%. Ако искате да знаете колко сте силен, вземете чувал от 100 кг тежест и се опитайте да го вдигнете. Ако не можете, ще знаете, че не сте първокласен

юнак. Ще извадите от чувала 25 кг и ще се опитате да го вдигнете. Ако можете да го вдигнете, вие сте юнак от втора степен. Който може да вдигне чувал тежък 25 кг, той е юнак от трета степен.

И тъй, всяка идея, която минава през ума ви, трябва да бъде точно определена. Щом идеите ви са ясни, строго определени, вие ще прогресирате все повече и повече, докато дойдете до постепенно увеличаване на процента. Ако някога сте решавали 75% от задачите си, после ще решавате 76%, 77%, докато един ден стигнете до 100%, когато ще влезете в категорията на първокласните ученици. Тези ученици живеят в Божествения свят, дето всичко е живо, интелигентно. В Божествения свят всички същества мислят.
И краката на тези същества мислят както главите им. Те решават задачи с краката си така, както ги решават с главите си. Съществата от Божествения свят имат форма на кръг и живеят в центъра на този кръг. От центъра на този кръг (фиг.2) излизат радиуси към всички точки на кръга. Тези радиуси са проекции на мислите, които показват, че всяка частица, всяка клетка на тези същества е жива, интелигентна и способна да мисли. Те проектират своето съзнание навсякъде. Животът в този кръг се отличава с висша интензивна деятелност.

Фиг.2

В Божествения свят всичко е в пълнота — 100%. В ангелския свят деятелността се намалява, става 75%. Щом слезете на физическия свят деятелността се намалява още повече. Там имате 25% съзнателна деятелност и 75% — несъзнателна. С други думи казано: на физическия свят 25% от съществата са будни, а 75% — спят; в ангелския свят 75 % са будни, а 25% спят. В Божествения свят 100% от съществата са будни. Това всеки може да провери в себе си. Някога умът ви е буден, светъл, мислите добре. Някога обаче настава едно умствено помрачаване, не можете право да мислите. Понякога вие мислите, че сте разрешили всички въпроси в живота си; друг път мислите, че ни
що не сте разрешили. В коя категория сте попаднали, когато мислите, че нищо не сте разрешили? (— В третата.) — Според мене вие сте в по-долна категория: четвърта, пета и т.н. Ако бяхте в трета категория, вие щяхте да имате норма — 25%. Вие сте по-долу от категорията на 25%, дето се раждат илюзиите на живота. Тази е причината, когато с вас стават бързи резки промени. Днес мислите едно, утре — друго. Днес вярвате в приятеля си, утре се съмнявате в него и започвате да го подозирате.

Сега, давали ли сте си отчет на какво се дължат бързите промени, които стават с всеки човек? Всяка промяна, която създава низходящи състояния у

човека, се дължи на прекъсване връзката между Божествения и човешкия свят или на прекъсване връзката между умствения и сърдечния свят. Такива прекъсвания стават и в моралния свят. За да запази своето добро състояние, за да не стават резки промени в човека, той трябва да възстанови връзката си с Божествения свят, да възстанови връзката между ума и сърцето си. Да възстанови връзката си човек с Божествения свят, това значи да възстанови връзката между ума, сърцето и волята си. Когато наруши тази връзка, човек изпада в голям мрак, в тъмнина на съзнанието, ходи натук-натам, лута се, никъде не може да намери подслон. Коя е причината за това състояние? Причината за това са неговите приятели, с които той е бил свързан. Той се е свързал с приятелите си в момента, когато те са били в залез слънце, т.е. когато са били на почивка. Всеки е изпитвал това състояние: ходите от врата на врата, тук хлопате, там хлопате — никой не ви отваря. Като се почувствате самотен; изоставен, казвате: Не си струва човек да живее, не съществува приятелство в света. Кой е виновен за това? Вие сте виновни. Погрешката е у самите вас. Вие сте избрали най-неблагоприятния момент за посещение. Когато искате да посетите един свой приятел, идете при него през деня, когато слънцето грее, когато е буден, а не когато спи.

Как може човек да се освобождава от мрачните състояния на своя дух, от тъмните състояния на своето съзнание? За да се освободи от тези състояния, човек трябва да отправя мисълта си към Божественото съзнание, което прониква целия космос и да се свърже с него без никаква критика, без никакво колебание и съмнение. Ако успее да направи това, той ще изпита едно приятно настроение, което ще се превърне в хубаво, топло чувство; чувството пък ще се превърне в светла възвишена мисъл. И тогава човек няма да усети как мрачното му състояние ще изчезне, ще се вдигне от съзнанието му, както се разкъсват облаците от мрачно, потъмняло небе. В някои случаи светските хора се справят с тези състояния по-лесно, отколкото окултните ученици, понеже те развиват своя практически ум и си служат само с една философия. Те не се хвърлят от една философия на друга, не търсят и не се спират върху възгледите на различните философи, както често постъпват някои окултни ученици. Например, те се спират върху възгледите на някои философи за обективния и външния свят и за субективния и вътрешния свят и казват, че субективният свят, т.е. това което човек преживява в себе си, е по-реално от онова, което го заобикаля отвън. Всъщност, субективният свят има свое отражение в обективния свят и обратно: обективният свят има свое отражение в субективния. С други думи казано: всеки външен обект се отразява у човека, в неговия субективен свят. И всяко субективно преживяване на човека има свой външен израз. Докато външният свят се отразява във вътрешния свят на човека, той не е още в реалността на

живота. И докато вътрешният му свят се отразява във външния, човек не е още в реалността на живота. Божественият свят е абсолютна реалност, без никакво отражение. Когато се качите на една добре узряла круша и опитате плодовете ѝ, трябва ли да се интересувате от сянката на тази круша?

Следователно, докато се интересува от субективни и обективни неща, човек живее със сенките на нещата. Той е далеч още от истината. Например, дойде някой при вас и ви казва, че еди-кой си говорил лоши думи по ваш адрес. Вие веднага се настройвате и сте готови да скъсате всякакви отношения с този човек. Защо бързате да се настройвате против този човек? Преди всичко това е субективни преценка на тия думи, както от страна на онзи, който ги предава, така и от ваша страна. Отде знаете какво се съдържа в думите, които вие наричате обидни? Може би този човек е имал съвсем друго нещо в ума си, когато е изказал тия думи и по някакво особено съвпадение на условията, те са прозвучали неправилно в ушите на онзи, който ги предава. Хората изобщо се подават на известни съвпадения на нещата, повлияват се от тях, вследствие на което си създават криви понятия. Това се забелязва в обикновените отношения на хората, това се забелязва и в науката. Такова съвпадение съществува между материята и духа, поради което хората приемат материята за нещо реално, а духа — за нещо нереално. Съвпадението се заключава в това, че понеже умът на човека възприема външните впечатления чрез материята, той приема нея за нещо реално. Дали ще пипне нещо, дали ще го вкуси, дали ще го помирише, дали ще го види или чуе, човек все ще си послужи с едно от петте физически сетива, затова той казва, че всичко в света е материя. Човек не се спира да размисли, че като пипа с ръцете си, те не са нищо друго освен щипци, с които духът си служи. Материята представя щипците на онзи интелигентен фактор — духа, който истински проверява и изучава нещата. Ако духът не действаше в ръката, в езика, в носа, в окото и в ухото на човека, той не би познавал нито външния, нито своя вътрешен свят.

Значи, материята представя външни пособия, чрез които духът си служи. Материята представя съвкупност от живи, но спящи същества, с които духът си служи като със спомагателни средства, за да се прояви той на физическия свят. Без материя духът не може да се прояви. Материята е сбор от спящи същества; духът е сбор от пробудени същества, които всеки момент са готови за дейност, за творчество. Когато човек спи, всички образи за него са разхвърляни; когато е буден, всички образи за него се намират в една последователна, непрекъсната връзка. Ето защо, когато се казва, че човек е материалист, това показва че той е в спящо състояние, спящ дух. Когато се казва за някой, че е духовен човек или идеалист, това

показва, че той се е събудил вече, станал е от дълбок сън. Когато се казва за някой, че е Божествен човек, това показва, че той е започнал вече да работи, да твори. И тъй, материалистът спи, духовният се събужда, а Божественият човек работи. Това са състояния, през които човек минава не само веднъж, но няколко пъти през живота си. Те се преповтарят.

Съвременните хора, и специално окултните ученици, като не познават тия неща, като не познават тайните на природата, мислят, че всичко могат да постигнат по магически начин: като мръднат магическата пръчица, всичко се нарежда според желанието им. Обаче те виждат, че не става така. Някой намисли нещо, вижда му се проста работа. Щом се заеме да го направи, вижда, че нищо не излиза. Друг намисли да напише нещо грандиозно, но като седне да пише вижда, че не е така лесно, както си го е представял. Всяка Божествена идея или всяко Божествено чувство, които проникват в ума и сърцето на човека, са строго определени. Те не търпят никакъв недоимък, нито най-малък излишък. Ако можете да ги изразите точно, както сте ги възприели, вие сте си послужили с магическата пръчица. Така изнесени идеите или чувствата внасят пълно задоволство, пълно удовлетворяване в човешката душа. Ако не се изнесат по този начин, в душата на човека остава известна празнина, която той иска по някакъв начин да задоволи. И ако не попадне на някаква Божествена идея или на някое Божествено чувство, той ще запълни празнотата в себе си с нещо човешко, което ще му създаде ред мъчнотии и страдания.

фиг. 3

Сега, като млади пред вас стои бъдещето ви, за което трябва да работите. Едни от вас изучават математика, други — философия, трети — музика, четвърти — художество и т.н. Всичко това цел ли е в живота ви? — Не, изучаването на разните науки не може да бъде цел в живота на ученика. Те са само средство за постигане на нещо. Защо? Защото ако влезете в Божествения свят, ще видите, че науките там имат съвсем друго разпределение в сравнение с тези на земята. На земята науката служи само да свърже ума, сърцето и волята на човека в едно, т.е. да възстанови връзката между тях. Щом се възстанови връзката между ума, сърцето и волята на човека, едновременно с това се възстановява връзката му с Божествения свят, с Бога. Без тази връзка човек не може правилно да мисли, нито може правилно да расте и да се развива. При сегашното ви развитие 75% у вас е съмнение, колебание, а 25% само е положителното. Щом е така, дръжте положителното като основа на живота си и върху него градете. Съмненията оставете настрана, не се занимавайте с тях. Те са чужда, опасна област, в която не трябва да влизате. Като ученици вие трябва да усилвате волята си, без да бъдете своенравни; вие трябва да

развивате морални чувства в себе си, без да се афектирате; вие трябва да давате предимство на идеи в ума си, без да се спирате върху преходни мисли. По този начин само можете да развиете в себе си нещо постоянно, положително, на което всякога да разчитате.

За следния път ще ви дам темата: „Най-определената мисъл в човешкото съзнание". Тази тема се отнася до сегашното ви развитие, а не до това което някои автори, изобщо някои учени или философи разбират.

Сега искам да отговоря отчасти на въпроса отде произтичат противоречията в живота. Представете си, че точка А на фиг.3 е едно мислещо същество, което проектира мисълта си по направление на точка В — един жив обект. Изобщо, човешката мисъл всякога се проектира към някой жив обект. Някой казва, че мисли за тебешира. — Не, човек не може да мисли за тебешир, за черна дъска или за друг някакъв неодушевен предмет. Човек може да мисли за неодушевени предмети дотолкова, доколкото те са свързани с даден човек, с някое живо съзнателно същество. Човек може да мисли само са живото, за съзнателното, за благородното, за възвишеното в света. Вън от това мисъл не съществува. Ако едновременно и съществото D (фиг. 3) проектира мисълта си към В, тогава А и D имат една обща допирна точка в своята мисъл. Това е първата среща на тия същества на физическия свят. Ако съществото D има по-голям стремеж и пожелае да се влее в А, последното същество ще изпита желание да бяга. Защо? — Защото не може да издържи на това напрежение, на тази силна енергия. В него може да стане експлозия, вследствие на което той има желание да бяга. Съществото А се намира вече в известно противоречие. Значи голямата любов на хората понякога е причина за противоречия в живота. За да се спасят съществата А и D от противоречия, на помощ им идва друго едно същество С, с по-високо съзнание, с по-голяма интелигентност от тяхната и започва да ги привлича към себе си. Те веднага насочват мисълта си към този нов обект С, отправят енергиите си към него и по този начин намират цел в живота си. В този случай целта на съществата А и D става по-възвишена. Те започват да се движат не само на физическия, но и в духовния свят, като образуват триъгълника ACD.

Следователно, за да се създаде цел или някакъв висок идеал в живота на човека, той непременно трябва да свърже мисълта си с друго някое същество, а после и двамата заедно да отправят енергиите на мисълта си към трети висок, възвишен център — С. Този център, този обект може да бъде Бог. Само при това положение човек ще се освободи от противоречията. Тъй щото, когато двама души се обичат, те трябва да отправят енергиите си към трети център — С, общ и за двамата. Този център трябва да бъде някакъв висок идеал или някое възвишено

същество, което да е в състояние да регулира енергиите на съществата А и D. Иначе, остане ли да преливат енергиите си един в друг, те ще се сблъскат, ще експлодират, ще се изгубят в пространството. За да не стане това, на учениците във всички школи се казва: Ученикът трябва да има едно верую, един идеал, една цел! Дали сте музиканти, поети, философи или учени, на всички се проповядва любов към Бога. Нека Бог бъде центърът С. Нека Той бъде обектът, към когото всяка душа се стреми да прелива своите енергии. Само при това положение човек ще има цел, която ще осмисли неговия живот. Следователно и на вас казвам: Самоопределете се! Това значи: създайте си такъв идеал, такава цел, такава идея, такъв обект, към който безопасно да отправяте енергиите си. Този обект може да бъде само Бог. Двама по двама, всички хора трябва да се отправят към този обект. Когато в отношенията на двама души се яви най-малка дисхармония, най-малко противоречие, това показва, че те са изменили на своето верую, изгубили са идеята си, изгубили са целта, към която първоначално са се стремили.

И тъй, докато човек отправя мисълта и чувствата си към един център С, с по-високо съзнание от своето, той всякога ще се ползва от светлината на това съзнание, която постепенно ще се усилва. Раздвои ли се съзнанието на човека, той се намира вече пред още един център С1, вследствие на което светлината му намалява. В този случай противоречията са неизбежни. Защо? — Невъзможно е едно семе да се посажда и да расте едновременно на две места. Невъзможно е един орех да се посажда на две различни места. Обаче след време, когато този орех израсте и даде десет ореха, има възможност вече тия десет ореха да се посадят на десет различни места. И в този случай десетте ореха пак ще имат един общ център С, към който ще се стремят. Този общ център е слънцето. Следователно, когато двама души се обичат, енергиите им трябва да се отправят към общия център С, с който заедно да образуват триъгълника ACD. Други двама души пак ще образуват триъгълник помежду си и т.н. Обаче между всички триъгълници ще има известно съотношение. Всички триъгълници ще имат общ център С.

Само при това положение душите могат правилно да се развиват. Докато този закон се спазва, и хармонията между душите няма да се нарушава. Не се ли спазва този закон всякаква хармония изчезва.

Когато учениците в класа нямат хармонични отношения, причината за това се дължи на неспазване на закона. Много от учениците се намират във фазата на преливане на енергиите. На физическия свят те се намират на онзи пункт, дето стават експлозии. На това място именно се образуват бомби. Ако дадено желание се отправи към един обект, който е

експлозивно вещество и това желание успее да се излее в известна форма, достатъчно е най-малкото сътресение, най-слабата запалка, за да стане голяма експлозия. Всяко подпушено желание у човека е в състояние да произведе експлозия. Например, синът на някой богат човек иска да учи, да следва в странство, обаче бащата се противопоставя на това желание. Синът видимо се примирява, но вътрешно през целия си живот той таи скрито недоволство и неразположение към баща си, което един ден неизбежно ще експлодира. За да не изпада в такива състояния, ученикът трябва да различава желанията си — кои са човешки и кои — Божествени. И тогава на Божествените да дава ход, а човешките да ограничава и спира. Всяко Божествено желание, всеки Божествен импулс трябва да се реализира. И живота ви да коства, Божественото трябва да се реализира. Който веднъж само е спрял или ограничил Божественото в себе си, той винаги е съжалявал. Няма по-страшно нещо за човека от това да спре хода на Божественото начало в себе си. Когато такава душа замине за онзи свят и разбере какво е направила, тя започва горчиво да съжалява и пожелава отново да се върне на земята и да изправи погрешката си. Всяко нереализирано Божествено желание остава празнина в човека. Това състояние може да го доведе до известно умопомрачаване. И наистина, всеки човек, който се е усъмнил в Бога или който се е опитал да противодейства на Божественото начало в себе си, той е завършил с полудяване. Това са опитали мнозина. Ползвайте се от опитността на тия хора. Всяко съмнение е губене на основа, почва в живота, губене на опорна точка. Пазете се от съмнения, за да не губите правата насока на живота си. Мислете всякога право. Отправяйте мисълта си нагоре към центъра С и от нищо не се безпокойте. — Ама еди-кой си ме обиди. Той е виновен, за да се отклоня от пътя си. — Не, никой човек на земята не може да бъде сто на сто виновен. Всякога търсете в себе си вина 50% и в ближния си 50%. Припишете ли всичката вина на него, въпросът ще остане неразрешен. Въпросите могат да се решават при положение, щото всеки човек за всички случаи да счита себе си 50% виновен, а останалите 50% вина да разпредели между окръжаващите.

Следователно, не ограничавайте Божественото в себе си, нито го унижавайте. То придава цена на човека. Като знаете това вие трябва да бъдете внимателни към всяка душа, към всеки човек заради Божественото в него. В Божествения свят душата представя математическа формула със строго определена величина и стойност. Уважавайте душата заради стойността, заради цената, която Бог ѝ е определил. Унижите ли своята душа или душата на когото и да е, неизбежно ще ви сполетят нещастия. Не казвайте, че от вас нищо няма да излезе. Признайте искрено, дълбоко в себе си, че не сте използвали условията, които ви са били дадени, вследствие на което и сега, и в бъдеще ви предстои много работа. Всеки

човек е имал добри външни и вътрешни условия; всеки е имал дарби, които не е използвал както трябва. Мнозина, било от смирение или по друга някаква причина, отричат своите дарби. Не, всеки човек разполага с известни дарби и способности, които той трябва да развива, да прилага в живота си. Ако не зачита своите дарби, човек всеки ден ще отлага да работи за развитието им или изобщо ще отлага работата си от днес за утре, докато един ден се намери в положението на онзи слуга, който заровил в земята дадения талант от господаря си. Такова е положението на пияницата, който всеки ден отлага решението си да не пие и все продължава да пие. Той става сутрин със строго решение в себе си, че от днес няма вече да пие. По едно време излезе из града и като види някоя кръчма, отбие се за малко да изпие само една чашка винце. Щом изпие една чашка, пожелава да изпие втора, трета, четвърта и се връща у дома си съвършено пиян. Като изтрезнее съжалява, ме е пил и пак взема решение да не пие. Щом е взел такова решение, той трябва да тури чаша чиста вода пред себе си и да си каже: От днес нататък преставам да пия вино. След това да вдигне чашата със студена вода и да не търси никакво вино, да не се отбива в кръчмите. Обещае ли това в себе си, той трябва абсолютно да го изпълни. Никакво отлагане на обещанията!

Като изнасям този пример, аз нямам предвид някого, но говоря изобщо за човешките прояви. Човешкото се проявява по един и същи начин, но в различни форми. Срещате двама приятели. По едно време те се скарват помежду си. Единият каже една обидна дума на другия. Вторият му каже няколко. Първият си казва: Съжалявам, че казах тази обидна дума на приятеля си. Искам да се примиря с него, но преди да се примиря ще му кажа още нещичко, че да ме разбере. Той отива при приятеля си, каже му още една-две думи, но приятелят му се разгневи, каже му няколко тежки думи и вместо да се примирят, те още повече обтягат отношенията си. Защо трябваше да се каже тази дума? За да разбере. Нека остане поне една неразбрана дума в живота на приятеля ти. Често мирът на човека зависи от една неразбрана дума. Как може от незнанието на една дума да зависи мирът на човека?

Представете си, че имате в джоба си един хубав скъпоценен камък. След вас вървят няколко души, на честността на които не може да се разчита. Те не знаят, че в джоба ви има такъв хубав скъпоценен камък. Вие се обръщате към тях, изваждате от джоба скъпоценния камък, показвате им го и казвате: Този скъпоценен камък е мой. От този момент спокойствието, мирът на тези хора се нарушава. Те започват да мислят по какъв начин да вземат скъпоценния камък. Едновременно с това и вашето спокойствие се нарушава. Вие долавяте мисълта и желанието на тези хора да ви оберат и това започва да ви безпокои. Скъпоценният камък трябваше да остане в

джоба ви и никой да не знае за него. По този начин щяхте да избавите от изкушение и себе си, и тях.

Следователно, когато приятелят ви дойде при вас, не му казвайте последната ваша мисъл, не му казвайте последната си дума. Нека тази мисъл, тази дума останат за него неизвестни, неразбрани. Всеки човек трябва да има една мисъл, едно чувство или поне една постъпка, неизявени и неразбрани за другите. Всеки човек трябва да има един хикс, т.е. нещо неизвестно за другите. Ако той няма някакъв хикс в себе си, работите му няма да вървят добре. Забелязано е, че последната дума, последното чувство, които човек може да изкаже или да изяви навън, всякога развалят работите. Закон е това.

Друго нещо, което всякога трябва да имате предвид, е въпросът за погрешките. Например, когато обидите някого, не се оправдавайте с това, че той ви е предизвикал, но потърсете вината в себе си. Погрешката, която вие нравите, засяга вас; погрешката, която другите правят, засяга тях. Следователно няма защо да се утешавате или намалявате вината си с това, че и другите грешат. Същото положение се отнася до мислите и чувствата на човека. Когато мислите на човека са прави, чувствата и постъпките му ще бъдат на мястото си. Изобщо, има пълна зависимост между мислите, чувствата и постъпките. Човек не може да има благородни чувства, а изопачени мисли и постъпки. Някои философи поддържат мисълта, че човек може да не бъде учен, но да е благороден по сърце. Това е възможно. Защо? Защото външната ученост или неученост не подразбира още култура на душата. Когато човек е благороден по сърце, той има вътрешна, природна интелигентност, без да е учен външно. Умен човек в положителен смисъл на думата е онзи, който едновременно е добър и силен. Силата на умния зависи от неговия морален устой. Добър човек може да се нарече онзи, който има поне една основна идея в живота си, към която се стреми.

Като ученици на окултна школа от вас се иска да пазите пълна хармония помежду си. За да се постигне тази хармония, вие трябва да си създадете нова мисъл, а не само да повтаряте дадените в Школата формули и правила. Всяка формула, всяко правило имат значение дотолкова, доколкото могат да наведат ученика на мисъл. Ученикът трябва да мисли по съвършено нов начин. Не е въпрос да повтаря едни и същи мисли. Повторението на нещата не води към знание. Каквито и да са условията, при които живеете, те ни най-малко не могат да пречат за приемане на новото. Който чака да дойдат благоприятни условия за него и тогава да приеме новата мисъл, той е на крив път. Като проследите историята на човешкото развитие, ще видите, че най-великите и гениални хора, както и

великите Учители на света са били поставени при неблагоприятни условия. Тяхното величие и гениалност се заключават в това, че са могли да превъзмогнат неблагоприятните условия. Всеки човек, който е бил поставен при добри условия на живота, в края на краищата всякога е пропадал. Всеки, който е дошъл на земята, е започнал от елементарните неща. Той нищо не знае, но започва да учи и постепенно придобива знания. Ето защо и най-елементарните работи му се виждат мъчни. Когато се дават задачи на децата, в първо време те се намират в чудо, но постепенно започват да ги решават, да им се виждат лесни. Ще кажете, че геният се ражда готов и няма защо да учи. Наистина, гениалният се ражда гений, но за да развива своята гениалност, трябва да работи, да учи.

Какво е нужно на ученика, за да учи? Светлина. Без светлина никой не може да учи, никой не може да се развива. Представете си, че влизате в стая, добре осветена. Вие сядате пред масата и започвате да учите. В това време някой влиза в стаята и завъртва ключа, откъдето идва светлината, и вие преставате да учите. Щом не можете да учите, не можете и да мислите. Кой може да ви отнеме светлината? Който ви я дава. Следователно вие зависите от Онзи, Който дава светлината. Той държи ключа на светлината — от Него зависи да учите или да не учите. Светлината не носи знания, но тя е условие за придобиване на знания. Дето е светлината, там са и знанията.

Мнозина искат да знаят кое учение е право. Това може да се докаже много лесно — не с думи, а на опит. Нека двама души — единият последовател на новото учение, а другият на старото учение, посадят царевица, например, и следят за нейното израстване. Царевицата на онзи, който следва и прилага новите идеи, ще има голям, здрав кочан, с едри, хубави зърна. Кочанът на втория ще бъде слаб, хилав, с дребни царевични зрънца. Първите зрънца ще бъдат по-доброкачествени от вторите. Какво по-голямо доказателство искате от това? Всяко учение, което просвещава ума, облагородява сърцето и усилва волята, е Божествено учение. Щом е Божествено, то е право учение. Всяко учение, което помрачава ума, огрубява сърцето и отслабва волята, е човешко. Следователно, докато огрубявате, вие сте на крив път. Щом се облагородявате, вие сте на прав път.

Фиг.4

И тъй, всички трябва спазвате закона на триъгълниците, понеже той разрешава противоречията в живота. Да допуснем, че имате две разумни същества А и В (фиг.4), които се движат едно срещу друго. В пътя на тяхното движение те ще се натъкнат на ред недоразумения, които ще

свършат с експлозия. За да избегнат експлозиите помежду си, те трябва да насочват енергиите си нагоре, към възвишения свят С и там да се срещнат, също трябва да направят и съществата А1 и В1 . Те трябва да отправят енергиите си към центъра С1. Ако други две същества А2 и В2 имат отношения, и те трябва да отправят енергиите си към центъра С2. По този начин всички хора ще се срещнат в центровете С, С1, С2 на триъгълниците АВС, А1В1С1, А2В2С2 и ще се движат по права линия. Правият път на движение на отношенията между хората е през центровете С,С1, С2. С други думи казано — всички неща са постижими само в Божествения свят. За Божественото всичко е възможно. Всички Божествени идеи могат да се реализират сто на сто, а човешките — отчасти.

Това са нахвърляни мисли, върху които трябва да размишлявате, да си дадете отчет докъде сте достигнали в умствено, сърдечно и морално отношение. Като знаете с какво разполагате, вие можете да застанете на солидна основа. И тогава каквото знание и каквито опитности придобиете чрез ума, сърцето и волята си, ще ги използвате за добро. Като изучавате себе си, като изучавате ближните си, все ще видите една малка дисхармония, но тя не трябва да ви смущава. Докато живеете на физическия свят, дисхармонията е необходимо условие за растенето ви. Тя представя малко противодействие, поставено на пътя на всеки човек, за да има какво да преодолява. Като преодолява препятствията и мъчнотиите в живота си, човек постепенно расте. Тъй щото дисхармонията, противоречията в живота на човека са необходими за неговото растене и развиване. Каквото и да ви се случи, не се страхувайте. Използвайте всичко за добро. Природата работи за доброто на онези, които я разбират, които мислят, чувстват и постъпват правилно. Това са разумните хора в света.

Като се вглеждате в живота на умните хора, ще видите, не те правят повече грешки от глупавите. Можете да направите изчисление, да видите в колко на сто от постъпките на умните има грешки и в колко на сто на глупавите. Ако при решаването на една задача направите 75 на сто грешки, това показва, че не сте от много умните хора. Един ден, когато решите задачите си, ще видите, че всички мъчнотии, всички препятствия и противоречия, които сте срещнали на пътя си, са допринесли нещо за постигане на вашата главна цел. Тъй щото дали вярвате в Бога или не, всички ще имате големи мъчнотии на пътя си, които непременно трябва да преодолеете. Колкото по-лесно ги преодолявате, толкова по-голям морален устой или толкова по-здрав морален гръбнак имате. Ако моралният гръбнак на ученика е здрав, неговата нервна система ще може да издържи и най-големите сътресения. Окултизмът е велика лаборатория, в която се работи с различни киселини и основи. Най-малкото невнимание от страна на ученика при опитите с тия киселини и основи може да му коства скъпо.

Природата е жива, разумна. Тя плаща скъпо на всички, които се отнасят към нея с незачитане. Който е дошъл веднъж на земята, той неизбежно ще влезе в ръцете на природата, която ще го постави на ред изпитания и мъчнотии. За да издържи на всичко това, човек трябва да бъде чист. Попадне ли веднъж в ръцете на природата, той ще изпита нейните закони и методи. Тя не прави изключение за никого. Когато влезе в училището, ученикът може да поплаче малко пред учителя си, да каже, че не е разбрал или че не е наумил урока си и учителят ще го извини. Обаче природата никого не извинява. Тя казва: Който е дошъл в моето училище, той ще учи, ще работи и ще прилага. Тук сълзи не се приемат. Тук не е място за плач, за обезсърчение. Тук е място само за учене и за работа. — Ама аз се обезсърчих. — Обезсърчението не разрешава задачите. — Отчаях се вече, не ми се живее. — Щом си се отчаял, ще те изпратят там, дето хиляди същества ще те безпокоят, ще те бодат с остена си, докато те заставят да работиш, да изпълниш волята Божия. Остен има и за окултните ученици. Природата обича само ония, които учат. Ние взимаме ученето в най-широк смисъл. Природата разполага с много школи, в които се изучават много науки, много изкуства. Велико бъдеще стои пред вас.

Всички хора са дошли на земята да се готвят за велико бъдеще. Каквито изпитания и нещастия да ви дойдат, не се обезсърчавайте. Считайте, че те са дадени за ваше добро. Много хора са недоволни от живота на земята. Те съжаляват, че са дошли тук да страдат. Какво ще кажете тогава за съществата, които живеят под земята? Ако могат да излязат на повърхността на земята, те ще считат това за привилегия, за велико щастие. За тях вашият живот е велик идеал. Вие считате вашия живот за мъчение. Защо? Защото го сравнявате с живота на по-напредналите от вас същества. Когато някой милионер изпадне до положението на последен бедняк, той ще бъде щастлив, ако от време на време получава някаква малка сума. Той може да изгуби сто милиона лева, но ако отново спечели един милион само, ще се счита щастлив човек. Следователно най-важно за човека е това, с което разполага в даден момент. Природата не търпи излишъци. Тя определя за всеки човек само толкова материя и енергия, колкото е нужна за растенето му.

И тъй, дълбокото, силното, което взима участие в чувствата, мислите и постъпките ви, е Божественото начало у вас. В Божественото винаги има идейност, честност, справедливост, искреност — както към себе си, така и към окръжаващите. Всичко най-добро се крие в Божественото — и наука, и музика, и изкуство. За да изучавате вложеното в себе си, вие трябва да познавате математиката, защото тя се включва и в науката, и в музиката, и в изкуствата. За разрешаване на математическите проблеми се иска висок

морален живот. Без този живот нищо не можете да постигнете. Съвременната наука се основава на онзи висок морал, който християнството поставя като почва, като обнова на живота.

Тайна молитва.

— Само светлият път па Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

29-та лекция от Учителя,

държана на 30 май 1923 г., София
Книги:

* Отношение на природните сили към човешката душа

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_06_03 Напразно Ме почитат

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

„Но напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.“ (Матей 15:9)

Ще прочета 15-та глава от Матея, до 21-ви стих. Ще говоря върху 9-ти стих.

„Но напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.“

Туй, което ще говоря днес, не се отнася до вас, а до най-учените, най-възвишените, най-благородните хора, до онези, които искат да служат на Бога. Тъй щото, ако кажа нещо неприятно, считайте, че то не е за вас, то е за умните, а вие сте само канени гости да чуете какво мога да кажа на умните. Между всички проповедници в България аз се различавам по това, че зная на кого служа; че моето учение е Божествено. Аз няма да защитавам това учение, не съм дошъл за това, има кой да го защитава. И който се опълчи срещу мене, ще срещне Бога. По какво се различава човешкото от Божественото? Всяко човешко учение ограничава. Едно време воловете и конете били интелигентни, както хората днес. Те могли да разговарят. Волът казал на коня: „Кажи ми, моля ти се, защо господарят ни тури хомот и ние постоянно му работим? Кои са причините за това?“ Конят казал: „Не зная, но ти ми кажи защо господарят ме възсяда, па и седло ми туря отгоре? И защо постъпват така с мене?“ – „Не зная“ – казал волът. – „Ще трябва да изпратим учени хора да изучат психологията на нашия господар.“ Чуло магарето това и казало: „Моля, имайте предвид и мене и попитайте защо ме бият по задницата, а някога и по главата; защо господарят ме възсяда, а често и децата ме възсядат. Какво зло съм направил, защо е тази несправедливост?“ Сега преведете този символ, разгледайте го по отношение на вас. Има хора, които са прозвище в устата на другите. Това се случва не само с простите хора, по някой път се случва и с учените, и с набожните хора. Срещат се такива противоположности.

По какво се различава човешкото учение от Божественото? – По две съществени качества. Човешкото ограничава и умъртвява. Ако не вярвате това, питайте всички тревопасни, които живеят при хората и работят за тях. Има ли някой вол, който да е прокопсал при човека? Кажете ми кой вол, коя овца, коя свиня или коза е станала философ, писател или музикант? Това са все поданици на човешки учения. Всички тия същества са живели толкова хиляди години при хората и са оглупели. Едно време са били умни, а сега са оглупели, защото се учат на човешки учения. Хората ще възразят, че Господ ги е създал така. Вие бяхте ли там, когато Бог

създавал света? Има разни теории, които тълкуват как е създаден светът. А богословите, които не са видели лицето на Господа, казват, че тъй писал Моисей, иначе писал за сътворението на света. Де е оригиналът на това, което е писал Моисей? Уверен ли си в това, което е писал Моисей? – „Ама има документ.“ – Няма никакви документи. – „Тъй казва преданието.“ – Преданието може да бъде вярно 50%, може да бъде и невярно 50%. Следователно няма защо да се връщаме назад няколко хиляди години, да търсим какво е казал Моисей или да отиваме по-далеч. Сега ние можем да проверим истината. Имаме такива документи и доказателства, против които и най-дебелите глави на учените не могат да се противопоставят. Само в пет минути те могат да повярват. За това не се изисква голяма философия. – „Как ще убедиш хората?“ – От мене зависи. Вечерно време е. Представете си, че четете книга в една стая, дето сте запалили лампата. Но вие не разполагате с ключовете на тази светлина. Например всички четете, но аз завъртвам ключа и вие не можете да четете. Обръщате листата на книгата, но не можете да четете. Въртвам ключа, дойде светлината, и вие сте вече учени, пак четете. Завъртвам ключа, пак сте невежи. Учени и невежи – това са две състояния; едни минават за учени, а други – за невежи. Едните имат светлина, те са учени, а другите нямат – невежи са. Не се заблуждавайте! Ако вашето учение почива на книгата, вие трябва да четете от нея; щом затворите светлината, не можете вече да четете, следователно не сте учени. Ако можете да четете при затворена светлина, на тъмно, вие сте учени. Очаквате ли светлина, вие сте прости. Значи едновременно вие можете да бъдете и учени, и прости. В Божественото учение е обратно. Там има свобода, растене, разширение и безсмъртие. Аз се чудя на съвременните хора, на поквареността на техните сърца и умове. От толкова години изпитвам сърцата и умовете на хора, които минават за духовни. Те са в състояние да изтълкуват криво и най-невинната постъпка. Има съвпадение на нещата. Например вървиш из пътя, спираш се и надничаш към едно място – там лежи убит човек. Ти си продължаваш пътя. Обаче настига те един стражар и те пита: „Кой уби човека?“ Той те хваща, задържа те. Ето едно съвпадение. Понеже ти си първото лице, което хващат на мястото на престъплението, смятат, че ти си го извършил. Как ще се оправдаеш, че ти не си убиецът? Често вие хващате този, който не е извършил престъплението, и го питате: „Кажи какво мислиш сега?“ – Чакай, аз още не съм започнал да мисля. Смяташ ли, че като седя в тъмнината, аз мисля? Ако почна да мисля, въпросът е свършен.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.“ Значи, не можем да служим на Бога с учения и заповеди человечески. В това разбиране има и крайности. Бъдете спокойни, тези думи не се отнасят до вас. Аз ви считам слушатели от друга планета; това не ви засяга, вие сте благородни хора. Аз приемам за благороден онзи, който признава своето

добро и зло като факти и познава живота си. Например художник рисува една картина и вижда грешките си, не чака други да го критикуват. На онзи, който критикува картината му, той казва: „Ето моята грешка“, и посочва очите, носа. Онзи художник, който не познава грешките си, не приема критиката. Той казва: „Няма нищо неправилно. Очите са такива, защото светлината не беше пълна“. На всички забележки той се оправдава. Музикантът се оправдава, че не свири добре, защото струните се отпуснали поради влагата. Великият музикант има едно качество, което липсва у другите. Като прекара своята аура през цигулката си, струните не се изменят при никакви условия. Той е майстор на изкуството си, а обикновеният цигулар постоянно нагласява цигулката си. – Защо става така? – Защото неговата душа не може да мине през цигулката му. Това не се отнася до вас, аз питам учените: Вашите души минават ли през тялото ви, та като изпълнявате вашите длъжности на земята, да не се изменят струните ви и да държите тялото си правилно, в равновесие. Учените се оправдават: „Науката още не е открила това“. Какво е открила съвременната наука? – Тя е открила начин за приготвяне на ястия, но не е открила още онези процеси, които стават при храносмилането, за да се отстранят всички утайки. При известни условия на храненето остават отлагания на утайки в организма. Методът на Луи Куне препоръчва седящи горещи бани за отстраняване на тези утайки, което става чрез изпотяване. Питам: Колко такива бани трябва да направим, за да се отстранят всички утайки в организма? Колко години се изискват за това? Например един писател казва, че има Господ, друг казва, че няма Господ. Един казва, че Господ е справедлив, че светът е добре нареден; друг – че Господ не е справедлив и че светът не е добре нареден. Един философ казва, че човек за човека е вълк, а друг – че човек за човека е брат и няма по-благородно същество от човека. Кое от тия учения е по-право? Думата „човек“ първоначално не е означавала вълк. Ако човек за човека е вълк, то е израждане. Ако човек за човека е брат, то е повишение за неговото звание, друг елемент се влива в душата му.

Преди няколко дни дойде при мене един приятел и ми каза, че някои учени щели да говорят на събрание против мене, против моето учение. Е, тогава те се заблуждават; учение на господин Дънов няма. Следователно ако говорят против учението на Дънов, те са донкихотовци. Има едно Божествено учение, което ми е познато. То е великото Божествено учение за живота; с него аз съм запознат от памтивека. Всяко учение трябва да се постави на опит. Ще видим какво е казал Христос; какво са казали апостолите; какво – светите отци. Ще поставим всяко учение на опит, за да познаем истината. Христос казва: „Каквото ме е научил Отец ми, туй говоря; от само себе си нищо не говоря“. Следователно той не изнася свое учение. Божественото учение се познава по един елемент, влязъл в душата.

То носи радост, мир, светлина; то носи всички благородни пориви. Влезеш ли в човешкото учение, там има раздвояване, поляризиране, омраза, завист. Дребнавости вълнуват хората в човешкото учение: кой да бъде пръв, кой да заеме първо място в обществото. И ако не им се отдаде нужното внимание и място, явяват се претенции, обиди. Говорят за несправедливости. А че бедната вдовица умира от глад; че оставя сирачета гладни, голи, това е второстепенен въпрос. Питам сега: Кое е същественото? Съществени ли са тия неща пред Бога? Ако влезем сега в невидимия свят, колко ще струват там нашите вярвания? Сега ще ви дам един пример. Представете си: един учен господин, свършил два факултета, се оженил за една образована мома, и тя свършила два факултета. Преди да се оженят, те си пишат отлични писма, пълни с поезия. Тя цитира Шекспир, Гьоте, разни философски учения. Той се хвали пред другарите си с добрия избор и намира, че като нея няма друга жена. И тя се хвали с него, че е благороден и умен. Докато си пишели, работата вървяла добре. Тогава и двамата били в различни градове. Но когато се оженили, явил се нов елемент в отношенията им. Оказало се, че тя не знае да готви. Яденето, което му поднесла първия ден, не му харесало, не могъл да го яде. – „Как“, казва той – „толкова хубави неща пишеш на книга, а не знаеш да сготвиш едно ядене?“ – „Но ти ме обиждаш!“ И се почват спорове и недоразумения. В умствения свят те живели като ангели, а във физическия свят се сблъскват при яденето. Пишат хубаво, мислят хубаво, но започват зле. Питам тогава: Де е вашата философия за живота? Казва ми един брат: „Учителю благи, ти си от Бога пратен, много хубаво говориш, но щом дойде до прилагането, не можем нищо да направим“. А като заживеем заедно, няма вече „Учителю благи“, сърди се и казва, че съм го обидил. – „С какво те обидих?“ – „Когато дойдох при вас, не ми дадохте първо място; друг път трябваше да чакам четири часа в двора. Към мене не се обърнахте, с други разговаряхте. Може ли така да се пренебрегне един ученик от учителя си?“ Ами какво ще кажеш за ученик, който не уважава учителя си? Но това не се отнася до вас, а до учениците, на които говоря днес и които са минали през тази школа. Те разбират тези работи. В какво се състои вътрешният религиозен живот? В цитиране на стихове ли? – Не, душата трябва да влезе в нова фаза. Аз считам за благороден онзи, който, след като е направил ред грешки, знае как да ги поправи. За мене падналите ангели, които са изправили живота си, струват повече, отколкото тия, които никога не са грешили. Много християни уповават на църквата, на своя Учител, те да им помогнат. Но има нещо, на което те не могат да разчитат. Може да славословиш Господа по три пъти на ден и това да не ти помогне. Трябва да живееш Божествен живот! Има две основни начала, които трябва да приложите. Христос казва така: „Ако думите ми пребъдват във вас; ако моето разумно Слово, което е спасило хиляди и милиони същества; което е повдигнало хиляди и милиони

ангели в миналото; ако това Слово пребъдва във вас, ако вие пребъдвате в тези разумни условия, които Отец ми е създал, Аз и Отец ми ще дойдем да съградим нещо ново във вашия живот, и аз ще ви се изявя“. В какво се състои това изявяване? – В онова вътрешно, разумно Слово, в онази вътрешна Любов, която ще осмисли вашия живот. Всеки от вас иска да бъде обичан. – Как? – Ако дойдете при мене и искате да ви нахраня, аз мога да ви направя най-хубавото ядене. Но ако вашият стомах е болен, яденето ще ви се отрази зле, то няма да ви ползва. Първото условие е стомахът ви да бъде здрав. Яденето, което ще ви дам, е приготвено по всички правила на Божествената наука. Съвременните хора трябва да отидат сред природата, да се научат от растенията да готвят и да консервират слънчевата енергия. Сегашното консервиране на храната представлява отлагания, утайки, които причиняват различни болести. – „Защо идва смъртта?“ – Заради нашите грешки, заради опетняване на Божествения живот. Хората умират в края на краищата от глад. Всички казват: „Да осигуриш живота си“. И след като се осигуриш, пак умираш от глад. – „Как умираме от глад?“ – Като боледуваш, ти пожелаваш да си хапнеш нещо вкусно, което си обичал като здрав. Донесат ти едно, второ ядене, вкусно приготвени, разни плодове. Ти ги погледнеш жадно с очите си, но нищо не можеш да хапнеш, и така си умираш гладен. Нито едно ядене, нито един плод не иска да се слее с тебе и казва: „Нашият живот не може да се слее с твоя, ние не те обичаме, ти си живял грешен живот“. Когато Христос казва: „Аз и Отец ми ще дойдем да направим жилище в тебе, да живеем в тебе“, това значи: Бог ще прелее своя Божествен живот в нас и ние ще възкръснем. Как ще привлечем Бога към нас? След като разумното Божие Слово пребъдва в нас; след като пребъдваме в разумните Божествени условия, които Отец е вложил в нас, Божественият живот ще се прелее в нас по един естествен начин.

Съвременните учения не са лъжливи по естество, но те нямат методи за прилагане на Божественото учение. Ако попитате българските водачи или водачите на кой да е народ кои са методите, чрез които може да се повдигне един народ, всички ще кажат, че е необходимо да се даде добро възпитание на младите. Но кои са методите, по кой начин може да се постигне това? Те казват: „Свободата трябва да се ограничи. Не може да се оставят младите при пълна свобода“. – В това отношение те са на крив път. Други поддържат пълна свобода, но и техните резултати довеждат до лош край. И Моисеевия закон прилагат, и Христовото учение прилагат, но работата не върви. Много естествено. Христовото учение е изопачено, няма методи за прилагането му. Говорим за Любовта, а прилагаме Моисеевото учение. Не е виновна за това само църквата. Всички вярващи трябва да приложат в живота си Христовото учение. Само една душа, която е опитала истинността на това учение, само тя може да го приложи. Като

проповядваме Христовото учение, ние ще дойдем до това, което Христос е казал: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромасите". Тук не се отнася за дрехите. По-нататък казва: „Ако дясното ти око те съблазнява, извади го". Какво иска да каже с това Христос? Онези, които са писали Евангелието, са извадили един пасаж, без да дадат цялото тълкуване. Не само един човек да извади окото си, но и цял народ да извади дясното си око, светът пак няма да се поправи. „Ако те съблазни дясната ръка, отсечи я!" Така не се разрешава въпросът. Като цитирам тези стихове от Евангелието, вие казвате: „Трябва да мислим върху тях". Но знаете ли какъв е законът на мисълта? – Сам човек никога не може да създаде мисъл. Само между две разумни същества може да се образува мисъл. Някой казва: „Аз мисля". – „Де е другарят ти?" – „Няма го." – „Не мислиш." – „Ама аз измислих." – Само между две разумни същества може да се яви разумна, велика мисъл. Това е закон. Когато кажем, че мислим разумно, подразбира се, че само между Бога и нас може да се образува разумна мисъл. Вие питате: „Как да се свържем с Бога?" – Как така, учени хора да не знаят най-простото – да се свържат с Бога! Ето на какво уподобявам съвременните учени: В древността имало един градинар, който посадил в градината си много плодни дървета. Впоследствие той събирал прекрасни плодове от градината си. Той искал да изкаже своята благодарност към господаря си. Турил на една табла избрани, хубави череши и тръгнал да му ги занесе. По пътя, понеже било горещо, той си хапвал по една череша, докато в таблата останала само една. Нея занесъл на господаря си. – „Заповядайте, господарю, това е от моята градина." – „Ами как се яде този плод?" – „Ето така" – казал той и изял последната череша. Като не знаел как се яде череша, градинарят му показал. И учените питат как да се свържат с Бога. – Ето, черешата е пред вас, а вие питате как се яде. Това е проста работа, няма какво да се показва как става. И децата могат да разрешат този въпрос без да питат. Ние разрешаваме въпроса по форма, по съдържание и по смисъл. Но и в яденето има опасност. Един търговец във Варненско натоварил на колата на един турчин 2–3 коша с череши и го пратил да ги продаде в близкия град. По пътя турчинът ял череши и гълтал костилките им. Ял той череши, почти половин кош изял, и все гълтал костилките. Но като стигнал в града, той не могъл да слезе от колата. Станало нужда да му правят операция, за да извадят костилките от стомаха – цели девет килограма. Та в стомаха на съвременните хора има толкова костилки, че лекарите се чудят какво да правят! Костеливите въпроси в църквата, в обществото, в държавата трябва да се освободят от костилките.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Всеки човек трябва да бъде свързан с Бога. Нужна е връзка с Бога, за да се яви разумната мисъл, а след това ще дойде разумното чувство. Свобода може да има само между две разумни същества. И когато Бог създаде другарка

на първия човек, за да бъде свободен, Адам не можа да разбере този закон. И досега още не сме го разбрали. Жени и мъже, които трябва да живеят като братя и сестри, се изтезават. – Защо? – По единствената причина, че не са свързани с Бога. Жена, която не е свързана с Бога, не е истинска жена; мъж, който не е свързан с Бога, не е истински мъж. Мислите им също трябва да са свързани направо с Бога. Сега ще ви приведа един пример. Между нас имаше една сестра, която всички считаха за смахната. Не само това, но те се намесваха като казваха, че нейните постъпки не са правилни. С нея аз правех опити. Но работите не само не се оправиха, но се влошиха. И какво излезе? – Тази сестра показа степента на вашата култура, т.е. на вас, на учените хора.

Ред поколения вие водите нечист живот и утайките на този живот остават в последното поколение, което носи последствията от всички минали поколения. Един гений може да е роден от майка, кръвта на която била нечиста. Той ще бъде под гнета на този недъг и едва ли ще може да се освободи от него. За да се създаде велика мисъл, нужна е връзка с Бога. Гениалността на човека не може да му помогне да се освободи от утайките на миналите поколения. За да се повдигне съвременният човек, изисква се Божественото в него или Единният Бог да слезе да се съедини с човека. Само това е в сила да повдигне човешката душа. И когато питате какво трябва да се направи със света, аз казвам: Всички хора да се съединят с Бога, нищо повече! Христос казва: „Всички хора, които не пребъдват в Бога, трябва да се отрежат“. И тъй, правилността на нашите мисли, на нашите чувства и свободата ни почива върху този закон. Не искам да кажа, че не сте свързани с Бога, но на вас, слушателите, казвам: „По плодовете ви ще ви познаят“. Няма какво да се сърдите и оплаквате, няма какво да се оправдавате. Всяко дърво, всеки живот ще се познаят по плодовете. Скоро всички ще узреете. Сега сте още зелени, но най-късно след четири–пет месеца ще узреете. Едни са като крушата, други като черешата, като гроздето, като дренките. Ще се познае какви сте по плодовете. Какво се крие в черешата? В нея се крият дълбоки чувства; в черешата се крие законът на свободата. Ако имате запичане, яжте череши, те освобождават стомаха. Ако дробовете ви са слаби и умът ви не работи, яжте грозде. То лекува дробовете. – Какво дават дренките? Ако сте безхарактерни и отпуснати, като ядете дренки, придобивате устойчивост и издържливост в характера. Те доставят желязо в кръвта. Бих желал да имате устойчивостта на дренките.

Ние сме вече в последния период на епохата. Веднъж завинаги трябва да ликвидираме с лъжата, с измамата. Било е време, когато Бог е бил снизходителен към нас, като към малки деца; други са ни носили, но сега сме възрастни. Законът се изменил, няма вече кой да ни носи. Бащата

казва: „Хайде, синко, вземи мотиката, ще работиш“. – „Ами защо са тези страдания?“ – Има и други страдания. На вашето място сега ще дойдат други малки деца: малките мушички, бръмбарчета, птички, а вие ще бъдете техни по-възрастни братя. Учените ще кажат: „Това не е писано в нашите книги“. – Какво е писано във вашите книги? Ако разгледаме човешкия мозък и вземем съвременното знание, то може да се напечата в 90 книги като Свещеното писание, и в мозъка на човека ще остане място за още 900 такива книги. Питам: На празното място какво ще турим? – Значи има предвидено нещо друго. Ние сме едва в началото на великата Божествена книга. Отсега ще започнем да изучаваме закона за безсмъртието на душата. Ще научим по какъв начин можем да се освободим от своите умствени и сърдечни недъзи, за да придобием светли умове и чисти сърца. Да имаме хора с устойчив характер и диамантена воля; да имаме едно общество, проникнато от любов към ближния. И тогава няма да се искат полици и записи, за да получиш пари. При пълно доверие ще даваш пари назаем, без да се съмняваш ще получиш ли обратно сумата. Отношенията между кредитор и длъжник ще бъдат братски. Но това е външната страна. Сега извадете от душата си всяко съмнение. Толкова пъти съм ви казвал: Благото, което придобия, не е за мене. Всеки човек е като извор, който не може да задържи живота в себе си. Не мислете, че можете да го задържите. От всеки живот, който е минал през нас, излишното ще изтече навън, а върху нас ще остане онази чистота, която ви е необходима. Животът на хората се кръстосва правилно и онези, които противодействат на този закон, попадат в противоречия, отдето идат всички страдания.

Във великата школа на природата, която аз наричам окултна, се прилагат различни методи. Ако сте достойни ученици, тези методи ще ви се поверят. Забелязвам, че малко четете. Много се учат само от това, което е писано във вестниците. Запитайте някого от тези, които се смятат за учени, чели ли са известен автор, те ще ви кажат: „На нас не ни трябват тия неща“. Те не са чели даже и Библията, не са проучвали основателно по-важните места, нито са правили своите научни бележки. Бих желал у всички вас да се зароди желание да четете, а след това да работите – да приложите това, което сте прочели. Четене и прилагане! Това са две съществени неща за вас. Вие повтаряте това, което съм казал аз. Но аз изнасям това, което казва живата природа. Трябва да работите над себе си. Не искам да кажа, че не работите, но не се осланяте на себе си. Едни от вас са свършили преди 20 години университет и не четат, не следят новите научни изследвания. Трябва да бъдете съвременни. Целият свят е в движение. Важно през какво сега минаваме. Нужна е връзка между миналото, настоящето и бъдещето.

Сега, дето се явява рязко противоречие между вас, учените, и новото учение, аз не намирам никакво противоречие. Зло и добро са две необходимости в света. Злото е създадено за доброто, а доброто е създадено за злото. Тъй както се развива животът, той е на мястото си, но погрешката е там, че ние не можем да използваме живота. Дойде някой гост в Братството и между другото казва: „Вие не сте такива, каквито очакваме да бъдете". – Добре, ами вие какви сте? Какво донесохте? Значи ти си един критик. Трябва да влезеш сам, да опиташ новото учение на себе си, да се свържеш с Бога и тогава да кажеш: „Ето, това е новото учение". Всеки сам трябва да прави своите опити; никой няма право да критикува, докато не завърши опитите и види резултатите. Тогава той ще каже: „Ето какво направих аз". Всички имате много желания и сте от бързите. Ще ви приведа един пример. Богат англичанин отишъл в Германия да учи философия. Срещнал се с един германски професор и му казал: „Господине, аз съм англичанин, не обичам да протакам времето си. Колко години е курсът по философия у вас?" – „Четири години." – „Аз бих искал да свърша един курс за шест месеца. Имате ли такъв?" Професорът му казал: „Когато Господ иска да направи дъб, употребява за него сто години; ако иска да направи тиква, употребява шест месеца". Ако искате нещо солидно, нужни са сто години. Вие искате един курс за шест месеца – тиква ще бъдете!

Работа, работа се изисква, сериозно четене трябва. Една, две, три, сто грешки можеш да направиш днес; една, две, три неприятности може да имаш днес – трябва да ги победиш. Ще хванеш една неприятност и ще я победиш. Мнозина се страхуват от дявола. Не, ще влезеш в борба с него: ти отгоре, той отдолу; той върху тебе, ти върху него, докато ти излезеш отгоре. Той ти счупи ребрата, а ти – рогата му, че като излезе дяволът, да каже: „Аз му счупих ребрата, но ми отидоха рогата!" Две ребра може да ти се счупят, нищо няма от това. А да счупиш рогата – това показва човек с характер. Герой е този, който е готов да се бори. А сегашните хора, като чуят за страдания, настръхват им косите. Ще се бориш докрай. Страдания идват, те са изпити за вас. А вие казвате: „Страх ме е". Когато не може да победи, човек страда. При победа той изпитва голяма радост. Значи в живота човек се бори да преодолее мъчнотиите. Не успееш ли, ще се бориш, докато докараш борбата до крайна победа. На всички казвам: Трябва да се свържете с Бога. Ще ви попитам: Направихте ли връзка с Бога? – „Направихме, Учителю, имаме вече връзка с Бога." – Радвам се, дръжте тази връзка! Както детето е свързано с майка си, чрез която връзка то се развива, преобразува и оформя своето тяло, така и при връзката ни с Бога – Бог ще извае нашите тела, ще ни изведе на добър край. Тогава ние ще видим Неговото лице. Следователно Божественото учение е учение на светлина. То е учение на свобода. То е учение на Любовта. Човешкото

учение е ограничение; от него вие всички имате опитности.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.“ Всички човешки учения и заповеди трябва да останат на заден план. Всички трябва да се заемат да изпълнят великото Божествено учение. Всички трябва да имаме само една мисъл – да зачитаме Божията мисъл, Божията Любов и да я приложим в живота си. Това е учението, което сега иде в света.

Беседа от Учителя, държана на 3 юни 1923 г. в София

1923_06_10 Разпятаго търсите

РАЗПЯТАГО ТЪРСИТЕ

А ангелът отговори и рече на жените: „Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите.“ (Матей 28:5)

Ще прочета 12-та глава от Посланието към Римляните.

Ще говоря върху 5-ти стих, 28-ма глава от Евангелието на Матея. „А ангелът отговори и рече на жените: „Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите.“

Всяко начало има край и всеки край има начало. Това е един парадокс. Що е начало? – То е проявление на Битието. Това е начало само за нашето съзнание. Аз разбирам човешкото съзнание в ограничен смисъл. В момента, когато ние съзнаем нещата около нас, това е началото. А когато схванем и приложим в живота си проявеното вече, това е краят. То не изчезва, то е наше. Също така, което е станало в началото, и то е наше. Следователно краят съдържа това, което сме придобили. И всякога трябва да се радваме на края, както ученикът, когато завършва учението си с диплом. Главата на човека е един край. – На какво? – На едно начало. Например краката не са още край, те са начало. Но главата е край на един завършен живот от милиони години. Главата представлява крива линия. Тя е единствената, по която се отличава човек.

Какъв е стремежът на човешката душа? Всички имат смътно понятие за човешката душа. Физически душата не може да се разбере; тя е една същина, която може да се опита.

Единствената реалност, достъпна за нашия ум и нашите чувства, е душата. Духът е нещо непонятно за нас. Как би определил философът Духа? Ще каже, че духът е трансцендентално понятие. Това са само думи. Ако ви накарам да определите думата „любов“, какво бихте казали? Когато проявявате Любовта, изпитвате приятност под лъжичката, но Любовта не е усещане. Тя изпълва душата и като влезеш във връзка с нея, ти чувстваш пълнота и влизаш във връзка с цялата Вселена. В нея мислиш правилно, чувстваш правилно, действаш правилно. Това е Любов! Престанеш ли да мислиш, чувстваш и действаш правилно, никаква любов нямаш.

„И ангелът срещна жените“ – Кой ангел? – Ангелът на Любовта. Казва: „Зная кого търсите, онзи, разпятия човек.“ – Кой е той? – Ешуа, Исус – криво е предадено Неговото име. „Вие, казва, търсите човека на Любовта.

Той бил мъртъв, а сега е жив." – Допреди Христа всички са били под знака на смъртта; Любовта не е могла да се прояви. Даже в сегашно време, като говорят за Любовта, хората още не я разбират. Де е Любовта, братя и сестри? Най-малката обида, и вие сте готови да се нахвърлите на брата си с най-големите грубости. Не че го прави нарочно, но от препълнено сърце говори човекът. Някога аз ви обиждам нарочно, да изпитам Любовта ви. Като вземете ябълката, понатиснете я да видите какво ще излезе от нея. – Сладчина. – Като бутнете една змия, какво ще излезе? – Отрова. – Като бутнете една бомба, какво ще произлезе? – Смърт.

Често се радвате на нещо, което не разбирате. Не се радвайте предварително, защото ще приличате на онзи турски хамалин, който си купил лотариен билет. Случило се, че той спечелил най-големия номер – един голям английски параход. Той се почувствал щастлив от неочакваната печалба, но като го въвели в парахода, изумен той попитал: „Ама това мое ли е?" От голямо вълнение той полудял. Дайте днес на кой да е човек власт и ще видите, че той не е вече такъв, какъвто е бил. До вчера той бил благ, добър с всички. Сега вече той подозира всекиго, смразява се с цял свят. Защо му е този параход, който ще го смрази с всички хора? Вие казвате: „Е, да имам аз този параход!" – Защо ти е? Той може да потъне в океана и ти ще потънеш с него. Дълбокият смисъл на живота се крие другаде.

Казва се в стиха: „И ангелът рече на жените". – Защо рече на жените, а не на мъжете? Бог говори първо на сърцето. Той казва: „Сине мой, дай си сърцето!" – Жената сърце ли е? Всеки мъж и жена имат сърце. – Значи, най-напред невидимото, вечното почва да говори на сърцето. Него търсите вие – проявената Божия Любов. Казват: „Любовта е лъч". – Не, Любовта не е лъч, защото всеки лъч има начало и край, а Любовта няма нито начало, нито край. Тя се проявява навсякъде, прониква и обхваща всичко. Тя никога не се отлъчва, нито се излъчва; нито влиза, нито излиза. Често казват: „Изгубих любовта си". – Не се лъжете. Онзи, който казва, че е изгубил любовта си, никаква любов не е имал, нито е придобил. Любовта не се губи, не се придобива. Светотатство е да казваме, че придобиваме и изгубваме любовта си. То значи да придобием и изгубим Бога, Който не е наша собственост. Аз говоря на учениците, които мислят, че имат дълбоки философски разбирания. Който мисли така, той е далеч да разбере дълбочината на Царството Божие и онези ангелски мисли, които могат да се схванат само с ангелски умове, а не с такива като нашите. Бога не можете нито да Го придобиете, нито да Го изгубите. Как ще придобиеш това, в което живееш? И как ще изгубиш това, в което си ти? Това, което наричаме придобивка, то значи, че си дошъл в съгласие с Бога.

– „Изгубих го“ – то значи, дошъл си в разногласие с Бога, т.е. изгубваш връзката, която сега съществува между тебе и Бога. „Ангелът срещна жените.“ Той ви среща и днес. Аз зная какво търсите. Вие търсите щастие. Кой от вас е щастлив? Аз бих желал да срещна щастлив човек. Наричам щастлив онзи, на когото душата е пълна с Любов. Той е като извор, постоянно извира. Аз говоря за големите извори, те образуват пълноводни реки, които напояват нашите поля и градини. Това значи да имаш връзка с Бога. Прочетете 12-та глава от Посланието към Римляните и размишлявайте върху нея.

Сега вие имате същността, вие сте в Бога, живеете вътре в Него. Имате начало, имате и край. Имате край, понеже имате глава – мислите. И сърце имате. Значи имате два края – глава, която мисли, и сърце, което пулсира. Сърцето е пулсът на целия космос. Във висшата математика има изчисления, които ние не знаем. Има известни таблици, в които са направени изчисления за пулсирането на сърцата на всички хора. Няма двама души, на които сърцата да бият еднакво. У някои хора сърцето, като направи 10 удара, явява се един малък промеждутък. У други след 20 удара се явява един малък промеждутък; у трети – след 30 удара; у четвърти – след 100 удара и т.н. А знаете ли какво са тези промеждутъци? – Свързване с други светове. В тези промеждутъци сърцето като че ли моментално спира и всичко остава в момент на покой, за да можеш да чуеш една Божествена мисъл, която се предава на душата ти. Щом я чуеш, движението на сърцето пак започва. Значи всичкият шум трябва да престане, за да чуеш Божествената мисъл. Следователно според съотношението на ритъма тази междина показва с какви светове си свързан – с Млечния път или с други съзвездия. В този момент тия светове внасят в душата ти различни добродетели. Някой път сърцето на едного престава за повече и той казва изплашен: „Сърцето ми спря!“ – Не бой се, промеждутък е това, няма нищо. Какво се плашиш? Едно време сърцето ти не е туптяло. Има много начини, по които човек може да живее. Това е хубостта на живота! Бог може да създаде това сърце и по друг начин, да го преустрои. Ние едва сме започнали живота на сърцето.

И рече ангелът на жените: „Аз зная, че вие търсите Исуса разпятаго“. Знаете ли на какво приличате? На бедния, който търси своя богат роднина, за да му помогне. – Защо го търси? – За да вземе нещо от него. Ако роднината му беше беден, никой не би го потърсил, никому не е нужен, но като е богат, всички го търсят. И сега всички търсим Исуса. Ангелът казва: „Зная защо Го търсите“. Той поставя един промеждутък и пита: „Вие готови ли сте за тази Любов?“ Аз няма да тълкувам думата в лош смисъл. Когато слънчевият лъч падне върху една змия, тя използва ли този лъч? Тя си прави отрова, за да покоси жертвата си. Също така, ако Любовта дойде

в неподготвено сърце, то ще излива отровата си, то е готово да унищожи всички. Тази отрова опитват хората от хиляди години. Следователно ние не търсим богатия роднина от Любов. Ние го търсим от користолюбие, да вземем нещо от него. И след като го използваме, той не ни е вече нужен. И в окултната школа има такива ученици. Христос имаше 82 ученика. Един ден, по едно съвпадение, той им каза: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот вечен". Учениците на Христа се съблазниха от думите Му и казаха: „Ние мислехме, че този Учител е от Бога, а той не е на себе си. Ние не можем да го следваме". И 70 души се отделиха от него, като казаха, че не е този Учителят. Останаха при Него само дванадесет ученици и Той ги попита: „Вие искате ли да се отделите?" – „Не, Учителю, при кого да отидем? Ти имаш думите на живота." В числото 12 сборът от 1 + 2 = 3 показва, че те не могат да отидат никъде. Две вълни, като се срещнат, не могат да отидат напред, не могат и да се върнат назад. Нашите мисли нямат обратни решения. Такъв е законът в природата. Две проявени чувства, като се срещнат, по закона на това сливане, не могат да се върнат назад. Щом се срещнат, те дават насока – трета насока. Числото 3 е един велик закон за проявяване на Божията Любов. Щом твоята мисъл и твоите чувства се съединят с Бога, те дават тъй наречената еволюция, развитие, проявяване, въздигане, усъвършенстване, разширяване на човешката душа. По пътя на това развитие човек трябва да разбере, да познае себе си.

Следователно, като излязоха 70-те, останаха само 12 ученици. Аз наричам излезлите твърдоглави, за които се изискват 10 години, за да узреят. Числото 7 е число на твърдоглавите. Аз казвам: След 10 години няма да остане глава, която да не узрее. Бъдещето е на числото 3. Ще попитате, може би, защо. – Защото това число е свещено. Костта на един светия свещена ли е? Сама по себе си тя може ли да живее? Като се докосне болен до нея, той може да оздравее; сляп може да прогледа. Но тя не може да върне своя живот, не може да оживее. Тя може да прави много чудеса, но не може да прояви своя живот, защото е сама. Христос казва: „Тия седмината, нека си вървят". На другите казва: „Вие тримата, т.е. дванадесетте, искате ли да отидете с тях?" – „Не, ние разбрахме закона." Нека си отидат те в света. Там ще учат своето учение; ще създадат свои закони. Те са числото 7, те са от 70-те; те са множеството, които се бият; които управляват света; които създават законите; които проповядват, че светът ще се оправи с революция, че не може по друг начин. Биеш жена си, децата си, слугата си. Аз ги наричам „самотни хора", тъй ги определя един професор: „Самото, което лекува хората, а себе си не може да лекува". Ще ви докажа, че и в природата е така. Торът може да даде живот на ябълката, на лозата, на крушата, но на себе си не може да даде. Ще кажете. „Ние като умрем". – Да, като не можете да живеете, ние ще използваме този живот.

„Ние знаем кого търсите." – Кого? – Разпнатият, най-силният човек, който може всичко да направи. И виждаме, че Христос може всичко да направи. Той каза: „Не мога ли да помоля Отца си да ми прати 12 милиона ангели, да оправят света? Мога, но аз не съм от 7-те, аз съм от 3-те". И изложи гърба си на римското царство, да правят каквото искат с Него. И те Го подиграваха, смееха се: „Ти, Цар юдейски, спасител на света, ти ще оправиш света! Ти си дошъл да лъжеш света, да разваляш империи".

И Христос се остави на тях, но втори път не ще могат вече да Го бият и подиграват. Като Му дадоха да носи кръста, казаха: „Свърши се вече с този богохулник. Света щял да спаси! Дошъл да се препоръчва, че е Син Божи, че ще съгради храма в три дена, а един кръст от 100 килограма не може да носи! За такива като тебе имаме закон, разпъваме ги. Като дойдеш втори път, да знаеш какво да говориш". – „Направете с мене всичко, каквото искате. След това аз ще направя своето." И почнаха подигравките и хулите на тълпата. – „Нали си цар, спаси себе си, слез от кръста!" – Не, Христос, Който се е качил на такова дърво, не слиза вече. – Защо не слиза? – Онова дърво, което е пуснало корените си в тора, е мъртвото дърво, което трябва да седи в земята, за да изсмуче всичките сокове. – „От това мъртво дърво, казва Христос, ще изсмуча всичките сокове". Навсякъде има свещени неща – и в Индия, и в Египет. Те са сила, те са живот, но сами по себе си не живеят. „И този ангел срещна жените." Той ходи сега на земята, между хората, и знае кого търсите. Прилагането на Христовото учение има една положителна страна. За да се домогне човек до духовния живот, до същността, до безсмъртието, това може да се постигне чрез най-простия метод. Поради неговата простота хората днес не вярват. Турската пословица казва: „И да го видиш, не го вярвай; и да ти го казват, не го приемай". Ние не сме от тези да отказваме и да приемаме. Аз съм за онзи велик Божествен закон, който сега действа, в който Бог се проявява. В какво се състои науката на астронома? Той изучава звездното пространство, планетите, слънцата. Той ли ги създава? – Не, той буди човешките умове, да видят великото, славното, което ще дойде. Когато някой каже, че ще стане промяна, той ли създава това положение? Не, той само буди човешкото съзнание, за да разбере това, което Бог прави в света. Христос казва: „Будни бъдете!" – За какво? Сега е най-опасното време, може да заспите и да останете вън. Божественият влак е толкова точен, само с една секунда можете да закъснеете. Затова вашето съзнание, вашите сърца и умове трябва да бъдат будни. Онзи, който е живял хиляди, милиони години на земята, и прекарал толкова страдания, трябва ли да пропусне този момент, да пропусне влака и да не може да възприеме великото. Ще си прости ли той своята немарливост?

Сега всички трябва да бъдете будни! Има ли защо да се съмнявате? Вие търсите погрешки у другите. Този не учел добре. – Отде знаеш това? За умния всичко е добро, за глупавия нищо не е добро. Умният човек и от най-глупавите работи изкарва нещо. Той прилича на онзи художник, който от дадени криви линии, безразборно нахвърляни, изкарва много хубави картини. От едно колелце той ще направи нещо хубаво и интересно. Такова нещо е Божественото в нас. Каквото безобразие да направи дяволът, Божественият Дух преобразява всичко и казва: „Смисъл има в тия неща!“ Това е велико изкуство! Като дойде Разпнатият, т.е. Божествената Любов, ще постави всичко в Божествена хармония. Много пъти казваме: „Да се любим, да се обичаме!“ – Как ще се любите? Аз казвам така: Братко, ние ще се съберем, ще повикаме Господа на Любовта и, като дойде, той ще направи всичко. Ние трябва да се обърнем с всичкото си сърце, ум и воля към Бога – Той всичко може. Не дойде ли Той, всичко е празно; не дойде ли Той, има закъснение и животът се изменя. „Всички днешни страдания, казва Павел, не могат да се сравнят с благата, които ще дойдат, и славата, която ще ни се открие.“ Той е същият закон. Когато дойде Любовта, страданията, противоречията, терзанията, всичко това не може да се сравни с един любовен момент. Да преживееш един такъв момент, да срещнеш Бога, Когото от милиони години очакваш да зърнеш, и да те проникне един лъч от Него, това е велико нещо! Спокойни бъдете. Всеки да се вглъби в себе си. Свободни трябва да бъдем. Когато един гледа погрешките на другиго, аз зная, че някой му праща лоши мисли. Пратете му добри мисли и той ще се развесели и пробуди. Прати му една добра мисъл! Как няма да спи, ако с пръсти му натисна очите! Ако с ръката си му натисна устата, ще може ли да говори? И после казват: „Този брат е неразположен, спи му се“. – Да, нито един брат не му изпрати добра мисъл.

„Зная кого търсите.“ Всички трябва да направим усилие, за да създадем Божествени условия за работа; да схванем Божествената Любов, чрез която Бог се приближава към нас. Ако Бог те намери буден, когато дойде при тебе, ти ще израстеш като семето, ще се развиеш и ще дадеш плод. Но ако не те намери на място и буден, ти ще изгниеш и няма да дадеш плод. Такъв е Божественият закон. На онези, които Го чакат, Бог дава живот, а онези, които спят, слизат надолу и изгубват условията. Господ не иска това, но вследствие на нашата немарливост ние слизаме в по-гъста материя, дето се образува по-голямо търкане, явява се огън. Семенцата ще изгорят при този огън, животът ще се развали, ще дойде смъртта. Когато човек влезе от по-гъста материя в по-рядка, очаква го смърт; и обратно, от по-рядка материя, като влезе в по-гъста, пак го очаква смърт – същият закон. Сега ни говори ангелът: „Зная кого търсите“. – Какво трябваше да направят жените? – Да го хванат за ръцете и да го питат: „Къде е Той –

Този, Когото търсим?“ А те се уплашиха. Трябваше да хванат капака на гроба с двете си ръце – с Любовта и Мъдростта – и да го питат де е Той. И ангелът, като видеше тяхното усърдие, щеше да се усмихне и да каже: „Елате с мене“. Той щеше да ги поведе не нагоре, а по пътя към Него. Търсенето е добро нещо. Търсете богатство, знания. По-добре е да работите, отколкото да се лените. А сега: „Това не искаме, онова не искаме“. На всички трябва нов стремеж. Душата трябва да се стреми да реализира нещо в този свят. Прав е светът да търси щастие. Ние не можем да отречем тази дейност на света; тя е на мястото си. Който не е свършил работата си, изпращат го да я довърши. Светът е университет. Едни влизат, други излизат от университета. Тези, които не са го свършили, пак се връщат да го довършат. Там ще намерите разпнатия Исус, в този университет преподава Той – при най-трудните задачи, при най-трудните условия. Там ще Го намерите.

Вие питате: „Кой е виновен?“ – Няма виновни хора в света. Това са хора на науката. Трябва да знаете този закон: Насилието ражда насилие; Любовта ражда Любов; Мъдростта ражда Мъдрост; Истината ражда Истина. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ „Каквото посееш, такова ще пожънеш.“ Следователно по закона на Любовта – широка свобода, без насилие! Да оставим душата си свободна във всички възгледи за Бога. Да мислим за Бога, както намерим за добре, без да ни налагат никакви символи, никакво верую. Нека ни съградят църква, но да ни оставят свободни, когато искаме да отиваме там, без да ни бият камбани. И аз ви казвам: Ако искате, може да дойдете да ме слушате в неделя, 10 часа сутринта. Да бъдем свободни и всичко да става по вътрешно споразумение, по Любов. Само тогава няма да има недоразумения, разногласия. В мене има една черта, с която се отличавам от другите. Аз съм толкова чистосърдечен, че вярвам напълно на хората, а ме лъжат. Виждам, че ме лъжат, но пак не се съмнявам. Но в мене има друга черта – аз никога не мога да излъжа, затова ме считат за прост и наивен. Въпреки това аз никого не мога да излъжа. Казвам: Хората трябва да придобият това чистосърдечие, че да може всеки да ги лъже. Брат ми дошъл, бръкнал в джоба ми и задигнал 1000 лева. Той навярно има нужда от пари. Има жена, деца, пък аз нямам. Но тия пари не са мои, той има толкова право да ги вземе, колкото и аз. Обществото си има закони, по които съди провинените. И Бог си има закони. Чисти по сърце трябва да бъдем всички! Да не се съмняваме в Бога! Слабата страна на учениците е там, че не искате да лъжете. Не ви коря, но ако дойде при вас ангелът и каже: „Възможно е и Господ да се измени“, вие да отговорите: „Никога!“ Невъзможно е вечното, безграничното да се измени. Има едно начало в света, което никога не може да се измени – това е Бог. Не търсете този Господ вън от себе си; търсете го вътре в себе си. Ще Го чуете вътре в

душата си. Господа можете да видите в неговите микроскопически проявления. За това ви трябва особен микроскоп, който увеличава 35,000,000 пъти. За моя микроскоп, с който можете да видите проявленията на Бога, е нужно напрежение на ума. И като ги видите, ще кажете: „Каква радост настана в душата ми!“ Там вътре, в невидимото, в дълбочините на Битието, Господ работи тайно в човешките сърца и умове. Той работи във всяка клетка и поправя всички охкания, стенания в света. Един ден Той ще докара всичко в ред и порядък. Като поправя болките, Той казва: „Не бой се!“ – „Много боли, Господи.“ – Почакай, потърпи малко, ти си юнак; след половин час болката ще престане. – „Пари нямам.“ – Ще имаш след половин час. – „Гладен съм.“ – След половин час ще имаш хляб. – „Жена ми е болна, ще умре!“ – Не бой се! Тя ще възкръсне, втори път ще дойде. Формите се изменят, душата остава същата. – „Чудно, може ли една душа да влезе в друго тяло?“ – За Бога всичко е възможно. Аз гледам на нещата не от човешко гледище, а от гледището на Бога.

И тъй, ангелът казва: „Зная кого търсите“. – Вие търсите човека на Любовта, който носи проявленията на Бога. И ние трябва да го хванем и да кажем: „Кажи ми де е?“ Сега аз няма да се обръщам към вас и да ви казвам: Любете Господа. Зная едно нещо за вас, а именно: Бог ви люби. Дали вие знаете това, не ме интересува, но аз съм видял това под моя микроскоп и съм казвал: Блажени са тия хора, че Господ ги люби! Това е вашето нещастие, че Господ като ви люби вие не знаете това. И няма нито един човек, когото Той да не люби. И знаете ли каква Любов има към вас! Това съм изследвал един, два, три, сто пъти без никакво изменение. Едно се изисква от вас: Да съзнаете, че Този, Който ви люби, прави всичко заради вашето добро. И в Писанието се казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа“. Аз турям друг стих: „Всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби“. Този стих е по-силен. И пак ви повтарям: Всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби. – „Но аз съм го заслужил.“ – Не, то е, защото Господ те люби. Там е нашето щастие, че Бог ни люби, а не защото ние любим Бога. И каквото ни се случи, то е заради великата Божия Любов, която постоянно влиза в нас. Един ден ще се пробуди съзнанието ни и ще познаем, че Бог ни люби.

„Аз зная кого търсите.“ Този човек, когото търсите, слезе долу да работи и пак отиде горе. Аз виждам как работи Той. Всички хора днес са нещастни. Но аз казвам: Бог ви люби.

Това е Словото, което днес ви давам. Виждам, че Господ всички ви люби, затова аз намирам, че сте много щастливи.

Беседа от Учителя, държана на 10 юни 1923 г. в София

1923_06_17 Имаше двама синове

ИМАШЕ ДВАМА СИНОВЕ

Някой си човек имаше двама синове. И дойде при първия и му рече: „Синко, иди днес, работи на лозето ми“. (Матей 21:28)

„Някой си човек имаше двама синове.“ Числото две само по себе си не е интересно, но може да стане такова. – Кога? – Когато стане положително или отрицателно по количество и качество, по съдържание и смисъл, по живот и по смърт. Ако кажа двеста хиляди златни монети, два милиона добре въоръжени войници, два милиона волта електрическа енергия, това е положителната страна на числото две. Обаче ако кажа, че двеста хиляди души умрели, две хиляди крави продадени за клане, това е отрицателната страна на числото две.

Бащата казва на единия си син: „Синко, иди днес, работи на лозето ми“. Синът обещал да отиде на лозето, но не отишъл. Има хора, които дават много обещания, но нищо не изпълняват. Ако са ученици, от тях очакват много, но нищо не излиза. Други нищо не обещават, но в края на краищата от тях излиза нещо. Който много обещава, много се насърчава, но в края на живота си вижда, че нищо не е направил. Какво ще кажете за богатия, който цял живот събира пари, а стомахът му е разстроен и се храни само с овесена чорба. Природата затворила стомаха му, нищо не може да яде. Дворът му е пълен с кокошки и патици, касата му – с пари, а той само гледа и пие овесената чорбица. Какво предпочитате: да имате хиляда милиарда лева и да се храните само с овесена чорба, или да имате здрав стомах, с който да опитвате благата на живота? Всички хора са дошли до едно лъжливо, криво схващане за живота, за което са отговорни. Колкото и да поддържате заблуждението си, ще се натъкнете на един велик закон в себе си, който определя мислите, чувствата и постъпките на човека. Той показва кое е истинно и кое не. Този закон има много имена. Аз го наричам „закон за определяне на нещата“. Според мене природата в своята целокупност е разумна. Във всички свои прояви тя е абсолютно разумна. Ако извадя с дилафа един разгорещен въглен и го туря в огнището, дървата непременно ще се запалят. Въгленът и дилафът не знаят какво мисля аз, но зад тях стои една разумна ръка, която ги управлява. И зад оръдията, които действат на километри, се крие разумна сила – човешката ръка. Тя пък се направлява от човешкия ум. Оръдието и снарядите не са разумни, но разумна сила ги управлява. Следователно зад всяко явление, каквото и да е то, се крие разумна сила. Тя го направлява. Като изучават природата, едни хора дохождат до заключението, че всичко е случайно, че съществува съвпадение между явленията и фактите. Те

отричат всякаква закономерност в природата. Други поддържат обратното. Те казват, че между явленията в природата съществува известна закономерност, че нищо не е случайно. Това може да се провери и ще се види, че зад всяка мисъл, чувство и постъпка стои разумна сила.

„Дойде при първия си син и му рече: „Синко, иди днес, работи на лозето ми“. А той отговори и рече: „Не ща“, а после разкая се и отиде.“ Каква е причината, че този, който се отказа да изпълни волята на баща си, после се разкая и я изпълни? „Дойде и при втория син и рече на него същото. И той му отговори: „Ще отида“ и не отиде.“ Коя е причината, дето вторият син обеща да изпълни волята на баща си, но не я изпълни? И за едното, и за другото си има причина. Задача на всички ни е да определим нещата не механически, а от научно гледище. За това се иска външен и вътрешен опит. Каквато философия, каквито идеи да имаме, без опит нищо не се постига. Важно е човек да си отговори: има ли ум, сърце и воля; има ли душа и дух, с които може да работи? Мнозина отричат съществуването на душата. И това е добре. Но никой не може да отрече съществуването на сърцето, понеже чувства болки. Дойдем ли до ума, всеки приема, че има ум. Ако го отрече, трябва да признае, че е безумен. Значи въпросът за съществуването на душата и духа е проблематичен. Той може да се разреши по закона за вероятностите. Той е философски въпрос, с който учените от хиляди години се занимават. Коя е причината, дето вторият син, след като обещал на баща си да отиде на лозето, не отишъл? Има религиозни хора – свещеници, проповедници, които с десетки години са проповядвали Словото Божие, водили са добър живот и в един ден се отказват от убежденията си, изопачават живота си. И обратното се случва. Някои с години водят лош живот, но един ден става преврат в живота им и те тръгват в правия път. Има богати хора, които от висотата на своето положение постепенно слизат до дъното на живота. Те са започнали добре, а свършват зле. Други излизат от дъното на живота, от ниските полета и стигат най-високото положение, заемат първото място. Мнозина поддържат идеята, че за да се повдигне човек, трябва да има условия. Това са условия на живата, разумна природа, т.е. Божествени условия. Те се отнасят към всички хора. В живота има изкуствени условия – на бедните и богатите. Те са създадени от хората, затова водят другите към заблуждение. Например богатският син, който се уповава на парите на баща си, не иска да учи. Той не подозира, че парите са спънка за него. И обратно, бедността е стимул на човешката душа. Ние не отричаме, че богатството и бедността са в състояние да направят човека добър или лош, благороден или жесток. Сиромашията пък може да направи човека мирен, кротък, трудолюбив. Някога бедността внася известни недостатъци в човека: прави го крадец, угодник, лицемер. В известни случаи бедността може да накара човека дори да продаде своята чест. Не е богатството,

което прави човека благороден; не е сиромашията, която създава пороците. Богатство и бедност са условия, при които може да се опита човешкият характер. – Защо? – Ние приемаме, че човешката душа, излязла от Бога, е специфичен елемент на духовния свят. Там тя е принцип, неразделен от Бога. Това може да се докаже на опит. В човешката душа са вложени ред качества и сили, както и известни дарби и способности, които всякога може да прояви. Само така ще се разбере нейното предназначение. Душата всеки момент може да свърши своята работа, а може и да се откаже от нея и да свърши точно противоположното.

Синът, който първо обещал да работи на лозето, обичал себе си повече от баща си, затова се оженил и се отказал да му служи. Той си казал: „Толкова години служа на баща си, нищо не спечелих. Ще се оженя, ще работя за себе си, ще си поживея малко“. Обаче един ден жена му го изпъжда и той, разочарован от живота, казва: „Ще отида пак при баща си, ще поработя на неговата нива, дано изкарам поне хляба си“. Това е външната страна на въпроса. Като се дойде до вътрешната страна, там въпросът е другояче поставен. Там всеки казва: „За да живее добре, човек трябва да има религия“. Ако иска да живее добре на земята, той може и без религия. Нима животните имат религия? Рибите, птиците, имат ли религия? Млекопитаещите имат ли религия? Въпреки това някои животни, например птиците, живеят добре на земята. Знаете ли какъв е животът на птиците? Живели ли сте между рибите, да знаете какви са отношенията помежду им? Животът на рибите е цял ад. Големите риби гълтат малките; малките гълтат по-дребните от тях. Животът на рибите е живот на самоизтребване. Според Дарвиновата теория птиците са произлезли от рибите. Можете да си представите през какъв ад са минали рибите, докато се превърнат в птици. Те си знаят как са превърнали перките си в крила и как са се освободили от ограничителните условия на водата. На същото основание и хората се развиват по закона на необходимостта. Поради голямото зло, което ги притиска, те вървят напред, растат и се развиват. Хората се трудят да забогатеят не от любов към труда, а да осигурят жена си, децата си. Страхът още действа на хората. Те не са дошли до съзнанието да служат на Бога. Вие, които проповядвате за Бога, свързани ли сте с Него? Като говоря така, аз не ви упреквам, но казвам: Щом говоря за слънцето, аз трябва да имам връзка със светлината. – Тогава как да се свържем с Бога, как да отидем при Него? – Има условия, при които човек може да отиде при Бога; има условия, при които отиването при Бога е невъзможно. Представи си, че живееш в стая от стъкло, херметически затворена. Ти си лишен от въздух, от вода. Те са живи елементи, хлопат на вратата ти, но не могат да влязат. Казваш: „Искам да ви отворя, но не мога, херметически съм затворен“. Само светлината има достъп при тебе. Защо въздухът и водата не могат да

влязат при тебе, а само светлината? Що е светлината? – Тя е емблема на великата, възвишената човешка мисъл. Следователно само възвишеното, благородното, чистото може да влезе в непроницаемия чертог, дето Бог живее. Затова всичко трябва да се обърне в светлина. И ние също трябва да станем светлина. Който не може да отиде при Бога, той е направен от вода и въздух. Щом може да отиде при Бога, той е направен от светлина.

Когато Христос казва, че по-лесно камила може да влезе в иглени уши, нежели богатият – в царството Божие, Той има предвид именно това: Само светлината може да влезе в Царството Божие. Докато имате сегашните тела, докато се храните със сегашните мисли и желания, по никой начин не можете да влезете в живота на безсмъртието, дето Бог живее. Сегашните хора имат странно понятие за живота след смъртта. Те мислят, че целият живот е съсредоточен към земята. Ако се разсъждава така и рибите могат да кажат, че животът е само във водата и вън от тяхната форма нищо друго не съществува. И те имат право да кажат, че техният живот е идеален. Нима птиците нямат право да кажат, че целият живот се крие в тяхната форма и тяхната среда? Нима млекопитаещите нямат право да кажат същото? По какво се отличава животът на млекопитаещите от човешкия? – Животните нямат училища, църкви, къщи и др. Нямат свещеници, проповедници, учители, но затова имат военачалници. По-големите заповядват на по-малките. Досега никой не се е домогвал до някаква писана история на животните. От гледище на животните те имат съвсем други обяснения. Как ще си обясните философията на живота на съвременните хора? Как се е създала тя? Как ще си обясните страданията на хората? – Ще кажете, че човек сам е причина за своите страдания. – Защо? – Задето коли и измъчва животните. Това е причинило човешкото падение. Човек се отклонил от своето първоначално състояние. Ще кажете, че Бог е наредил човек да яде месо и затова клането на кокошки, агънца, прасета е в реда на нещата. Днес е така, но в далечното минало не е било така. Има ред причини, които са изменили нещата. Нещо жестоко се е внесло в човешкия живот. Зад жестокото има нещо благородно и възвишено. Има закон, който бди за запазване хармонията в живота. Той следи не само за престъпленията на хората, но и на животните, които също се наказват за престъпленията.

В село Чакма, Варненско, пред кръчмата на един селянин имало голямо дърво, дето две лястовички си правели гнезда. Кръчмарят седял пред кръчмата и ги наблюдавал. Едната лястовичка, по-енергична и работна от другата, непрестанно отивала и се връщала със сламчици и кал в устата, с които правела гнездото си. Втората лястовичка се изхитрила и очаквала всичко наготово. Когато първата лястовичка отивала да събира материал за гнездото си, другата използвала готовия материал и правела своето

гнездо. Първата лястовичка поглеждала към гнездото си, чудела се защо работата не върви. Цели две седмици работила и не могла да довърши гнездото си. Един ден, като се връщала с пълни уста, тя забелязала другата лястовичка в гнездото си, че краде кал и сламки. Тя се хвърлила върху нея и се започнала борба. В борбата и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря, която отдавна ги дебнела, се спуснала върху тях и хванала едната. Кръчмарят се заинтересувал, искал да види коя от двете лястовички е пострадала. Крайно изненадан, той видял, че пострадалата лястовичка била крадецът.

Има един велик закон в природата, който бди над постъпките на всички хора. Никой няма да избегне този закон. Природата е разумна. Да мислите, че тя е лишена от разумност, това е заблуждение. Неразумни са хората, като мислят, че само простите търсят Бога и Го признават. Той отбелязва постъпките на хората, преценява ги и въздава всекиму заслуженото. Ще приведа още един пример за една случка през последната война на българите със сърбите. Тази случка ми разправи един познат офицер. Понеже сърбите го ранили, той бил принуден да отстъпи. Паднал на земята и очаквал помощ. Покрай него минали повече от 20 войници, но никой не му помогнал. Всички минавали, заминавали, без да дадат ухо на неговата молба. Най-после минал един непознат войник, на вид нехранимайко. Той не му внушавал никакво доверие. Въпреки това той решил да се обърне за помощ към него – от височината се задавали вече сърбите. Офицерът му казал: „Братко, помогни ми!“ Войникът се навел, вдигнал го, метнал го на гърба си и го понесъл. Както виждате, законът следи. Последният, в когото нямаш доверие, той проявява разумност. Бог в него му казва: „Дигни този човек, помогни му, той заслужава да живее“. Не мислете, че онзи, когото познавате и на когото разчитате, той може да ви помогне. Всъщност вие не знаете кой ще ви помогне. В сърцето на последния войник живее Бог. В него проговори Божественото. – „От този момент – каза офицерът – аз повярвах в Бога, Който може да помогне и да спаси човека и без приятели и познати. Аз уповавах на моите войници, вярвах, че те ще ми помогнат, всъщност излязох излъган. На помощ ми дойде един непознат войник, на вид нехранимайко – той ми помогна.“

Сега вие живеете на земята и едни разсъждават има ли бъдещ живот, или няма; има ли живот зад гроба, или няма. Други разсъждават върху въпроса какво обществено положение трябва да заемат, на какъв морал да служат и т.н. Според нас морал е всичко това, което е в съгласие с великата Божия воля. Моралът е един, общ за всички. Доброто трябва да бъде добро за всички. То не може да бъде добро само за едного. Същото се отнася и за религиите, за църквите. Влизате в една църква и чувате да се говори: „Тук е спасението на човека. Само тази църква може да ви спаси“. – Не е така.

Всяка религия, всяка църква може да спасява, зависи от проповедника, както и от онзи, който слуша Словото. Като ученик ще напредваш, ако учителят ти е добър и ти учиш добре. Ако учителят е добър, а ученикът не учи, нищо не може да постигне. Бог е велик, всемъдър, всеблаг, но ако ти не изпълняваш Неговата воля, нищо не постигаш. Бог помага на онези, които вървят в правия път. – Защо съществува църквата? – За да ви научи да се молите. – Защо е създаден светът? – Да познаете Бога и Неговите велики дела.

Ще ви приведа един мит от времето на първата раса, която живяла на земята в далечното минало. Днес тази раса е известна под името Всемирно Бяло Братство. Белите братя, които я съставят, са завършили вече своето развитие. Те не са въображаеми, но реални, действителни лица. Те имат представители на земята и се отличават по това, че изпълняват волята на Бога и живеят според Неговите закони, т.е. според законите на живата, разумна природа. Те живеят и на високите, и на ниските места, между хората. Първият цар на Белите Братя се наричал Бентам Берухи. Той имал единствена дъщеря – Елита. Когато свършила своето образование, според обичая баща ѝ трябвало да даде на всички братя от царството си тържествено угощение за благодарност, че дъщеря му завършила с успех науките си. Бог изпратил от висшия свят трима ангели да донесат подарък на младата мома. Първият ангел, Амерфил, донесъл най-хубавия скъпоценен камък. Вторият ангел, Зуневил, ѝ подарил от най-хубавите плодове в света, а третият ангел, Табитуил, ѝ подарил прекрасен бял кон. Като видели красотата на Елита, и тримата ангели се влюбили в нея, но всеки криел любовта си дълбоко в себе си. Макар че завършили своята еволюция, ангелите се почудили на тази неземна красота и интелигентност. Всеки решил да остане по-дълго време на Земята. Първият ангел си казал: „Ще вляза в скъпоценния камък, та като го носи Елита, да усещам дихането ѝ“. Неговото решение се съобщило в ангелския свят. Амерфил влязъл в камъка, но се свързал със земята. Той усещал дихането на Елита, но почувствал скръб – вързан бил вече. Тя носела камъка на ръката си, но той не могъл нито да се изяви, нито да се освободи. Вторият ангел, който донесъл хубавите плодове, намислил да влезе в семката на една ябълка, та като се насади в земята и се развие в голямо дърво, да доставя радост на прекрасната Елита. И неговата мисъл се отбелязала на небето. Влязъл той в семката, но се свързал със земята. Третият ангел си казал: „Ще вляза в коня, та когато се разхожда с него, да чувствам нейното присъствие“.

Често хората се запитват коя е причината за тяхното нещастие. Не са изпълнили своите задължения. Някой е изпратен да работи за издигането на България. Той заема висок пост, става пръв министър, но забравя своето

предназначение. Властта, славата, парите го заслепяват. Той казва: „Не мога ли и аз, като всички хора, да се осигуря?“ Мисълта му вече се отбелязва в другия свят и той се свързва със земята. Много изкушения има на земята, които ограничават, свързват човека. Ако ангелите, изпратени с мисия на земята, са се поддали на изкушението, колко повече се изкушават обикновените хора. Аз не говоря само за светските хора, но и за религиозните. И те се изкушават. Страшно е, когато един министър или управляващ стане причина за пропадането на хиляди хора. Защо този министър трябваше да се заслепи пред славата и парите? Не казвам, че парите са причина за нещастието на народа. С парите той може да повдигне своя народ. Ще кажете, че народът е богат. Предпочитам да бъде той беден и честен, отколкото богат и безчестен. Един стар българин казал на сина си: „Синко, знай, че богатството и на най-честния човек, спечелено с труд и мъка, е половината негово, половината на дявола, а богатството на безчестния човек принадлежи изцяло на дявола, заедно с човека“. Честен ли е този, който се ползва от добитъка и същевременно го коли? Честен търговец ли е този, който е спечелил богатството си от кожите на добитъка? Колко пъти той е ставал рано сутрин да оре и копае земята, да приложи своя труд? Той е спечелил благодарение на тия кожи. И след това ще каже, че работи и печели честно. Не, неговото богатство се гради върху страданието на тези животни. Виждали ли сте какви сълзи се леят от очите на нещастните животни? И те чувстват, но никой не влиза в положението им. Днес хората не разбират даже положението на другите хора. На какво се дължи това безсърдечие? – На безлюбието. Кой религиозен или светски човек е дал път на великата Божия Любов в своето сърце и душа? Достатъчно е само за момент да отвориш сърцето си за тази Любов, за да почувстваш страданието на всички живи същества. Само Любовта може да изправи погрешките на човека. Питам: Как ще се оправи светът? Как ще се подобри животът? – Чрез Любовта. Тя е метод, чрез който се разрешават всички противоречия. Аз не говоря за еротическата любов, от която страдат хората. Днес млади и стари не разбират Любовта. Старите казват, че любовта е за младите; младите пък не я разбират. Аз говоря за Любовта, която ражда живота. Това, което вие наричате любов, не е още Любов. Когато Любовта влезе в човека, тя внася в него разширение и мир, прави го здрав и силен. Който живее в Любовта, не може да боледува. Ето защо лекарите могат да лекуват всички болести чрез Любовта. Понеже безлюбието е причина за всички болести, затова Любовта ги лекува. Аз мога да направя точна статистика, за да докажа истинността на моите твърдения. Оженете най-здравата, най-красивата и благородна мома за човек, когото тя не обича, и вижте какво ще стане с нея след една–две години. Оженете най-силния, най-благородния момък за мома, която не обича, и в една–две години той ще слезе до дъното на живота. Въпреки това майките и бащите гледат да оженят дъщерите и

синовете си за когото и да е, стига да е богат. Те казват: „Да я оженим, да мине по реда си“. – За кого? – За онзи, който не я обича. Не, великият Божествен закон казва на майката: „Ще ожениш дъщеря си за онзи, който я люби като тебе“. Нашият Баща, Когото ние днес отричаме, иде при нас и ни казва: „Живейте по закона на Любовта!“ Като слушат беседите ми, някои казват: „Отсега нататък ще живея по закона на Любовта. Няма да бия децата си, няма да се карам на слугинята; към всички ще се отнасям с Любов“. Щом си отидат вкъщи, работите излизат другояче. Жената се сърди на слугинята, че прегорила яденето; бащата се сърди на децата си – и плесниците започват. След това и двамата казват: „Това учение не е за земята, не може още да се приложи“. Попитайте кой да е свещеник, може ли да се приложи Христовото учение, и той ще отговори: „Не му е дошло още времето“. – Не, закъснели сте даже. Времето за Христовото учение беше преди 2000 години. Любовта може всякога да се приложи. Нещастията и страданията в домовете могат да се премахнат в един момент. Нещастията на българския народ могат да изчезнат моментално. – Как? – Чрез Любовта. Нека всички свещеници кажат: „Времето на Христовото учение е дошло“. Любовта може да се приложи още сега. Само свещи ли трябва да се палят в църквата? Да приложим Христовото учение на опит! Ще ме питат, православен ли съм, евангелист ли съм. Аз като те срещна, ще те питам: Ти изпълни ли волята на своя Баща? Можеш ли да любиш? Това се иска днес от всички хора.

Сега аз не говоря за държавниците, но за религиозните. Смешно е тези хора, които уповават на Бога, да очакват днес да дойде такова управление, което да оправи света. То е все едно Бог да разчита на слугите си те да оправят работите. То е все едно господарят да уповава на слугата си, учителят – на своите ученици. Не, господарят сам ще оправи своята работа и учителят сам ще реши задачите си. Ще кажете, че говоря против църквата. Който мисли така, не разбира какво му се говори. Питам: Като палите свещи в църквата, приложихте ли Христовото учение? Приложимо ли е то? Христос казва: „Който ме люби, ще опази моя закон“. Да оставим Христовия закон настрана. Питам: Вие, които минавате за православни, приложихте ли Любовта? Нека българите отговорят живеят ли по Любов. Не живеят още по Любов. Законът на Любовта трябва да се приложи. Той е първият закон на Всемирното Бяло Братство. Вторият закон е Мъдростта! Любовта носи живот, а Мъдростта – светлина и знание. Тези два закона работят усилено в света. Ние виждаме как бързо идат последствията на нещата. Докато разбереш причината, последствието иде вече. Третият закон на Бялото Братство е Истината, която носи свободата. Вън от тези закони не може да се съгради никакво общество, никаква държава. Те са основните принципи, на които се основава бъдещият живот. Вън от Любовта, Мъдростта и Истината никакво учение не съществува. Те имат

приложение в цялата природа.

„Синко, иди днес, работи на лозето ми!“ Лозето е светът. Който отиде да работи на лозето, ще се развие, мускулите му ще укрепнат. – „Защо съм дошъл на земята?“ – Да укрепнат мускулите ти. – „Защо идат мъчнотиите и страданията?“ – Да се засили волята ти. – „Не може ли без мъчнотии?“ – Ако нямаше мъчнотии, животът щеше да бъде пълен с противоречия. Ще дойде време, когато ще живеете без мъчнотии, но сега те са необходими. Ако днес се освободите от мъчнотиите, животът ви ще се влоши. В едно семейство се ражда сакато дете: ръцете и краката му не се движат. Родителите търсят начин да му се помогне. Викат свещеници да му четат молитви, водят го на бани в странство, но нищо не помага. Защо се е родило сакато? – В това дете са вложени големи пороци. Ако беше здраво, то щеше да извърши кражби, престъпления, убийства. За да го предпази от това, разумната природа го свързала, да смекчи сърцето му. Както и да лекуват това дете по външен път, нищо няма да се постигне. И ако Провидението е поставило хората пред толкова мъчнотии, това се дължи на факта, че те проявяват повече своята зла воля, отколкото доброто в себе си. Хората не са толкова добри, както си мислят. Как ще постъпиш, ако някой беден похлопа на вратата ти и те помоли да пренощува в твоя дом? Ще кажеш, че няма място, да отиде другаде. Той ще отиде на друго място, но и там ще получи същия отговор. Като хлопа от врата на врата, стражарят ще го хване и ще го заведе в участъка. Докато постъпваш така, дълго време ще се питаш защо си сакат или болен. – Защо има участъци? – За престъпниците. Щом има много престъпници, това показва, че хората със своите действия стават причина за престъпността. Не ви упреквам, но всеки трябва да работи върху себе си, да изправи грешките си. Само така ще се оправи светът. Един от законите на Бялото Братство гласи: „Не се позволяват никакви отношения, никакви сделки между същества, които нямат Любов в сърцето си“. Ако Любовта не ги свързва и не работи в тях, никакви отношения не им се позволяват. Само Любовта сближава хората. Който престъпва този закон, всякога ще се натъква на мъчнотии и противоречия. Ще ви дам още един важен закон. Когато двама души се свързват в името на Любовта, връзката им трябва да става денем, на светлина – никога вечер. Те трябва да бъдат на светло, да виждат лицата си. Българите казват за младите, които се женят: „Дошла е вече сляпата събота за тях“. Под „сляпа събота“ разбирам тъмнината в живота. Момите и момците се срещат повече вечер, в тъмнина, да не ги виждат хората. Обаче тъмнината събужда отрицателното в човека. За да не става това, които се обичат, трябва да се срещат денем, на светло; да не се пробуди в тях нито едно отрицателно чувство, нито една отрицателна мисъл. И двамата трябва да бъдат свободни. Ако са роби, да не се женят. – Защо? – Защото робът ражда пак роби. Новото учение гласи: „Робът да не се

жени!“ Какво ще излезе от двама роби? За кого ще жениш дъщеря си? Ако я жениш за роб, по-добре не я жени. Ако я жениш за свободен, я ожени. – Кой е свободен? – Бог. Следователно, жени дъщеря си за Господа. Това ви се вижда странно. Отворете книгата на пророците и ще видите, че това са препоръчвали и те. Това е вътрешната, мистичната страна на въпроса. – Де е Господ? В коя посока? – Направете едно обръщане под ъгъл от 90 градуса и ще намерите Господа. Вашият изток не е точен. Сегашните хора се отклонили от правия път на 90 градуса. Не им остава нищо друго, освен да се върнат в правия път, в посоката на Любовта. Изток е горе, а не там, дето се обръщате днес. Дето е изток, там е и Любовта. Тя се движи между два полюса – радостите и страданията. Дето няма радости и страдания, там никаква Любов не съществува. Чрез страданията Любовта приготвя условия за нови блага, за нови радости. Сегашното страдание е условие за бъдеща радост. – „Как мога да почувствам Господа?“ – Направи добро на някого, без да те види и разбере той, без да те видят окръжаващите. След това ще чуеш тихия глас на Господа. Той ще ти проговори, ще одобри постъпката ти. Казано е: „Бог, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве“. Каква по-голяма радост от тази, да ти проговори Бог? Прави добро и не мисли за нищо. Безкористието води в пътя на Любовта. Опитай се да направиш едно престъпление, да видиш как ще се почувстваш. Веднага ще чуеш гласа на Господа, Който ще ти каже: „Постъпката ти не е добра, не съм доволен от тебе“. Ще кажете, че това е гласът на съвестта. – Както и да го наричате, казвам: Няма човек в света, на когото Бог да не е проговорил.

„Синко, иди днес, работи на лозето ми.“ Така казал бащата и на двамата си синове. Единият отказал да изпълни волята на баща си, но после се разкаял и отишъл да работи. Другият обещал, че ще изпълни волята му, но не я изпълнил. На друго място Павел казва: „Боя се, аз, който се стремя в този живот, да не изостана назад“. Той говори за своето верую. Обаче сигурността е във вътрешните опитности, а не във външното верую. Всеки може да направи опит да се свърже вътрешно с Бога. Въпросът за Бога не е временен, не се отнася само до ума и до сърцето. Той има отношение и към човешката душа. Всеки сам лично ще разреши този въпрос. След това ще дойде до онези методи, чрез които ще работи върху себе си. Опасно е човек да мисли, че сам може да оправи работите си. Мнозина отричат намесата на Провидението и на съдбата в човешкия живот. Те се питат що е Провидение. Един прогимназиален учител в едно казанлъшко село разказва своя опитност. През световната война, при едно отстъпление на българите, той объркал пътя си и попаднал между гърците. Докато не бил забелязан от никого, той успял да избяга, скрил се в една пещера, дето прекарал цели три дена без хапка хляб. Мислел си: „Ако изляза оттук, гърците ще ме видят и убият. Какво да правя? Досега съм отричал Бога, но в този момент не ми остава нищо друго, освен да се обърна към Него“. И

той започнал да се моли: „Господи, ако наистина съществуваш, както съм слушал от майка си и от моите учители, изяви ми се по някакъв начин и аз ще повярвам в Тебе. Сега се нуждая от хляб, умирам от глад“. Тъй се молел този учител. Не се минало половин час и ето, една костенурка, с парче хляб в устата си, се отправила точно към входа на пещерата. Оставила хляба на земята и си отминала. Той взел хляба, изял го и като се върнали силите му, благодарил на Бога с думите: „Господи, като се върна при учениците си, ще проповядвам за Тебе“. Наистина, като се върнал в селото си, той събрал учениците си и казал: „Деца, знайте, че има Господ! И аз вярвам в Него“. Той им разказал случката с него в пещерата. Значи едно парче хляб може да убеди един български учител-атеист в съществуването на Бога. Всички твърдения на философи, учени, богослови пропадат пред опитността на учителя за съществуването на Бога. И аз мога да докажа това в един момент.

Седят няколко философи в една тъмна стая и разискват върху въпроса има ли светлина в природата. Аз слушам разискванията им и мълча. Когато спорът се разгорещява, аз казвам: „В един момент мога да ви докажа, че има светлина“. – „Докажи!“ Изваждам от джоба си кутия кибрит и една свещ и я запалвам. – „Има ли светлина?“ – „Има, разбира се.“ – Ето, всеки от вас може да разреши въпроса така. В джобовете си имате кутия кибрит. В нея ще намерите клечките на Любовта, Мъдростта и Истината. Запалете тези клечки и веднага ще се убедите, че има светлина. Запалете свещта на вярата, да я опитате. Запалете свещта на Мъдростта, която носи знанието. Запалете свещта на Любовта, която носи живот. Запалете свещта на Истината, която носи свободата. Като запалите и трите свещи, ще бъдете абсолютно свободни. При тази светлина ще четете всички книги и ще ги разбирате правилно.

Питам: Де ще бъдете след 100–200 години? Клетките на тялото ви ще бъдат пръснати в пространството и костите ви ще лежат в някой гроб. Човек не е в костите си. Смешно е, като изгори къщата на човека, да го търсите в нея. Човек е вън от тялото си. Тялото е малка къщичка, дадена за временно използуване. Докато човек е на земята, душата му обитава от време на време в тази къщичка. В бъдеще човешкото тяло ще е по-съвършено. Когато пожелае, той ще може да става невидим. Той ще става въздухообразен, воден, според желанията си. И тогава, щом реши да отиде на слънцето, веднага ще литне там. Сега човек вдига главата си, гледа към слънцето, но не знае какво има там. Знанието на сегашните хора е относително. Иде ново знание, нова култура в света. Павел я нарича култура на синовете Божии. Аз я наричам култура на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Тя ще научи хората как трябва да живеят. Учените ще работят във всички области на науката, изкуствата и музиката. Те ще

дойдат до превръщане на материята от едно състояние в друго. Както виждате, предстои ни сериозна работа и учене. Много усилия, много занимание е нужно на човека, докато разбере това, което е проповядвал Христос. Каквото научите, трябва да го поставяте на вътрешен опит, на вътрешен анализ. Казано е: „Всичко опитвайте, доброто дръжте!“ Бог казва: „Опитайте Ме и вижте, че съм благ“. Опитът ще покаже истината. Лесно е да се отричат нещата, както правят много от сегашните учени. Лесно се казва, че без насилия, без убийства светът не може да се оправи. Опитът доказва ли същото? Ледът може да се строши с чук, но може и да се стопи от топлината на слънцето. Това зависи от степента на човешкото развитие. Но да оставим настрана разбиранията на външния свят. Аз се чудя на умовете на християнските народи, които приемат, че Христос е дошъл да спаси света, а от друга страна казват, че Христовото учение е неприложимо. – Приложимо е Христовото учение. То носи спасението на света; то носи новото знание; то ще научи хората как да се освободят от страданията.

Тази сутрин вашият Баща иде при вас и ви пита: „Какво ви каза вашият Учител?“ После Той казва: „Идете на лозето ми да работите“. Ако изпълните Неговата воля, Той ще ви даде своето съдействие. Той ще бъде всякога с вас. Ние сме опитали законите на природата и знаем, че тя е разумна. Който не вярва, нека дойде при нас, ще му докажем това на опит. Ще направим опит и с растенията да видим, че и те са разумни. Достатъчно е да направиш най-малкото добро на едно плодно дърво, да видиш как ще ти се отблагодари то. Ако всяка сутрин поливаш една круша, като узреят плодовете ѝ, тя ще ти даде доброволно от своите плодове. Ако не се грижиш за нея, плодовете ѝ не падат лесно. Като положиш грижи за нея, пред краката ти ще падат най-хубавите плодове. С това тя изказва своята благодарност към тебе. Всички живи същества са признателни, важно е да проявят своята признателност. Само посредственият, невежата мисли, че у животните и растенията няма разумност. Повтарям: Всяко живо същество е разумно. Не измъчвайте животните и растенията! Който мъчи животните, ще мъчи и хората. Който се отнася добре с животните и растенията, с хората ще бъде още по-внимателен. Този е моралът на новата култура. Майките трябва да научат децата си, че Божественият живот прониква в цялата природа; че Бог е жив и че Божественото е над всичко. Някои от вас са изпратени като делегати от разумния свят, да донесат скъпоценния камък. Други са изпратени да донесат най-хубавия плод. Трети са дошли да донесат най-хубавия кон. Понеже сте се оплели на земята, объркали сте пътя си, вие се питате: „Защо сме дошли?“ – Дошли сте на земята да поздравите царската дъщеря по случай завършване на нейното образование. – В какво сме се оплели? – В един външен Бог.

Днес предадох разказа до половина. В друга беседа ще разкажа по какъв начин трите ангела се развързали. Тогава и вие ще разберете как може да се освободите от вашите връзки и да влезете в културата на Всемирното Бяло Братство.

Беседа от Учителя, държана на 17 юни 1923 г. в София

1923_06_17 Вяра и съмнение

ВЯРА И СЪМНЕНИЕ

(Прочетоха се няколко теми върху „Ползата от предметното обучение“.)

(Прочете се резюмето върху темата „Отличителни черти на младостта и старостта“.)

Тема за следващия път: „Разликата между Добро и Правда“. Ще определите какво нещо е Доброто не само теоретически, но какво вие схващате под „добро“. После, ще определите какво нещо е Правда, а не какво нещо е право, защото правото е излязло от Правдата. Добро и Правда, това са два принципа, които докосват материалния и духовния свят.

Ще имате и още една тема: „Задачата на ученика във Всемирната Бяла Школа“.

Сега ще направя малки бележки върху „Вяра и съмнение“.

Вие всинца се спъвате от съмнения и от вяра. Вяра, която носи след себе си съмнения, е пресилена вяра. За пример вие като дете може да мислите, че вашият баща е най-силният, най-умният човек, че всичко може да направи. Туй е вашата положителна вяра. Но при един изпит вие виждате, че баща ви не може да издържи изпита. Тогава вие виждате, че баща ви не е такъв, какъвто сте го мислили. Вашата вяра претърпява едно малко отклонение и започвате да се съмнявате и виждате, че баща ви не е това, което сте мислили. Следователно всеки ученик трябва да има вяра, която да вижда съмнението, но да не го ражда. Злото не е там, че можем да се усъмним в Бога, в нашите близки и в приятелите си, но в това, че можем да се усъмним в себе си и да се спрем в развитието си. Ние мислим, че всичко можем да направим, но при един голям изпит усъмним се, падаме духом и веднага изгубваме половината от своята вяра. Вие, като ученици, ще помните един факт: на земята няма силен човек. Човек, облечен в материално тяло, е едно слабо същество. Туй е първото нещо. Не по душа, но по тяло човек е едно слабо същество. Туй трябва да го знаете и винаги трябва да го имате предвид. Силен може да бъде човек само тогава, когато е свързан с онези вечни принципи на живота, когато е свързан с Бога. Тогава неговият дух владее законите на живата материя, защото ние сега сме в мъртвата материя, а трябва да я одухотворим. Трептенията на тази мъртва материя са много слаби. Като влезем в нея, нашият дух веднага се ограничава, губи и ние изгубваме половината от своите знания. Когато

слезем на земята, пред очите на нашите по-напреднали братя ние ставаме като малките деца. Някой може да е бил голям човек, да е писал големи книги, да е свършил 10 факултета, но после, като слезе на земята, той е като малко дете и трябва наново да се пробужда. Майката го къпе и то плаче, криви се, сърди се, не знае да ходи. Ама че ти някога си бил стар философ!... Може да отворите аналите на миналото, да видите как някога е бил цар, владика, философ, как е бесил и заповядвал, какво не е правил. А сега той е едно слабо дете. Защо? Щом един ученик престъпи духовните закони, слагат го в закона на забравата. Това е наказанието му. Влезеш ли в закона на забравата, върху ти ще дойдат всички слабости на света и ще изпиташ всички несгоди на живота. Ще изпиташ всички закони на необходимостта върху си, за да се учиш постепенно да служиш на Бога.

Често у вас има едно криво понятие. Схванали сте, че може да насилим нещата, че можем да направим това-онова. Не, истинските неща в света стават точно на своето време. За пример, ако пробудя вашето съзнание преждевременно, аз ще ви осакатя. Има много ученици, много религиозни хора, много учени, които от обич към науката са осакатени, те са преждевременно събудени и вследствие на това са осакатени. Човек трябва да се събуди точно навреме, когато са най-хубавите условия. Следователно от невидимия свят, където познават Божествените закони, то когато дойде дреме да се роди човек, всички Йерархии, през които той ще премине, трябва да дадат съгласието си за това негово раждане, за това негово идване на земята. Всички тия Йерархии, всички тия същества, които са минали нашата еволюция и които направляват Вселената, трябва да дадат съгласието си. Във всички трябва да има съгласие дали една душа да дойде да се въплъти на земята, или не. Туй е най-щастливото раждане. Туй астролозите го наричат щастливо съвпадение на планетите в живота. За пример, ако във вашия живот има щастливо съвпадение, тъй че вие да сте под щастливото ръководство на Венера или да сте под щастливото ръководство на Юпитер, или да сте под щастливото ръководство на Слънцето, или да сте под щастливото ръководство на Меркурий, или да сте по някой път под щастливото ръководство на Сатурн, което е рядко изключение, то е голямо благословение. Особено голямо благоволение е някой път Сатурн да има доверие към тебе. Той на много малко хора се доверява. Следователно да имаш неговото доверие, това е едно изключение, тъй го наричат астролозите. Затова астролозите казват, че за да се смекчи неразположението, влиянието, което Сатурн има към някой човек, трябва да влияе върху него или Венера, или Юпитер. Като ви говоря по този въпрос, вие ще кажете: „Ние сме родени вече“. Тъй, физически сте родени. Да допуснем, че досега вашият живот е бил нещастен, отсега нататък вие можете да го направите щастлив. Как? Вие можете да се родите духовно и вашето духовно раждане да се съвпадне с едно щастливо

благоволение на съществата от по-висшите Йерархии. Туй е, което Христос нарича „новораждане“ – може да се родите, без да умрете, и пак да живеете в тялото си. Целият ви живот ще се измени, всичките нещастия ще ви напуснат и отгоре започва едно благоволение. За да дойдете до това щастливо съчетание, под ръководството на тия висши Йерархии, които да се заинтересуват от вас, вие трябва да намерите вашия Учител и да нямате абсолютно никакво съмнение в Него. В небето, в този висшия живот съмнението е изключено. Защо? Ученикът като оглашен има право да се съмнява, да мине този период на съмнение. И като мине съмнението, ще добие знанието. Какво има да се съмнявате? Съмняват се само онези, които нямат истински познания. Които имат познания, няма какво да се съмняват. Идете в Америка, там има двама–трима видни френолози, те могат със завързани очи да ви определят всичко. Искате да имате някой приятел или да вземете някоя слугиня, или да започнете каква и да е работа, идете при някой от тях и той ще ви даде такива точни определения за вашия характер, че вие ще се учудите. Ще опише каква е вашата професия, свършили ли сте висше училище, или не. Значи всичко е написано вътре в човека, няма нищо скрито-покрито. Най-първо, всички вие трябва да се научите да изучавате себе си. Няма по-хубаво нещо от това, да изучава човек себе си в обективен смисъл. Във всеки един от вас има заложени красиви черти, но се изискват условия за развиване на тия дарби. Туй, което спъва сега учениците, аз намирам, че е в тяхното люшкане и колебание. Питам: Тъй, както сте поставени тази вечер, има ли по-учени хора от вас в България? Вие казвате, че не сте учени. По-учени хора от вас има ли? Вие заставате привидно тъй, като че нищо не знаете, но в себе си всеки мисли, че знае нещо. Тъй седи истината. Ако някой по някаква слабост не признае вашето учение, вие веднага са докачвате. Как трябва да се прояви туй зачитане на вашето учение? Вие дойдете тук в салона, поставили сте си един стол на едно място, дойде друг, премести стола ви, вие се докачвате, казвате: „Аз съм учен човек, не смей да отместваш стола ми, не смей да коригираш моите работи!“ На какво основание правиш това? И веднага почвате да спорите. И действително, като дойдете в окултната Школа, според законите на висшата математика всеки един ученик в даден момент не може да седи на кое и да е място в този салон. От невидимия свят, от тия по-висши Йерархии има определени течения за всекиго едного и всеки един трябва да намери своите течения. Когато отидете в един салон и намерите там своите подходящи течения и седнете на това място, то като започнете да си мислите, веднага ще се въодушевите. Седнете ли на чуждо място, веднага усещате, като че нещо ви стиска, и виждате, че не сте на мястото си. Този закон, като окултни ученици, вие ще го изпитате. Отивате да си купите хляб. От всяка фурна не можете да си купите хляб. Ако разбирате закона, трябва да знаете, че на всеки един от вас, като окултен ученик, е

определено отгде може да си купува хляб. Защо? – Вибрациите на този фурнаджия, който е месил хляба, съответстват на твоите вибрации и като купиш хляба, ще усетиш едно разположение, едно въодушевление. И сега вие, като ученици, идвате в салона, седнете кой където завари, после купувате хляб откъдето и да е, и става една каша във вас, а после казвате: „Нашите работи не вървят добре". Някои ще кажат: „А, това не зависи от тия неща". Не, туй е съществено в света. Има и други важни неща. За пример всеки ден ти е определено с кои хора ще говориш и с кои – не. Не можеш да се срещнеш с когото искаш, определено ти е с кого да се срещнеш и с кого – не. Ти можеш да престъпиш закона, да го измениш и можеш да се срещнеш с когото трябва и с когото не трябва, но щом престъпиш закона, веднага усещаш една тъга, една скръб, че денят не е минал тъй, както си желал. Сега вие ще кажете: „Много тънки работи са тия". Действително много тънки са, но са много съществени работи и вие трябва да ги проучите, за да може да се ползвате.

Сега аз като ви говоря върху този предмет, искам да ви избавя от вашия стар страх, да не се безпокоите как ще прекарате деня. Вие ще учите онази велика наука, в която нещата са точно определени. За всеки ден е определено какво трябва да направиш, но е оставено на твое разположение да възприемеш и изпълниш, или не. Този закон е тъй, както в училищата. Баща ти те праща в училище. В училището има определени предмети, които ще учиш днес: история, география, математика, старобългарски език и други някои предмети, но ти изклинчваш, не ходиш на училище. Отидеш си вкъщи, баща ти те пита: „Ходи ли на училище?" – „Е, малко бях болен" – излъгваш. Излъжете баща си една лъжа. После излъжете учителя си – втора лъжа. Две лъжи казвате и тогава всичко изгубвате. В живота ви стават много такива пропущания и вследствие на това нашият сегашен живот е съграден върху множество такива малки погрешки. Затова днес сме дошли до това състояние. За пример на някои от вас челата са много малки. Защо? – Причини има. Изклинчвали сте да учите в Божественото училище и сте слезли надолу, челото ви е слязло надолу. У някои религиозни хора главите им горе не са развити. Защо? – Не сте ходили в миналото на църква, не сте мислили. И вижте, главата на някой човек е станала такава, каквато не е трябвало да бъде. Като погледнеш главата на някой човек, виждаш неговия минал живот, напечатан върху нея. Ние трябва да се върнем, да изправим живота си от всички тия недъзи и да се свържем със съществата от тия висши Йерархии, защото иначе няма отгде да черпим сила, а животът на земята е скачен с тия Йерархии. Ние не можем да прогресираме, без да спечелим благоволението на когото и да е от тях. Да не мислите, че можете в света да си пробиете път другояче. За да си пробиете път в света, в каквото и да е направление, непременно трябва да имате едно горещо желание за това.

Освен туй трябва да придобиете Закона на пълното смирение и само така да искате да придобиете туй знание, да искате да се учите. Някои от вас имат горещото желание да са богати. Имате ли туй горещо желание, ще станете богати. Някои имат горещото желание да бъдат добри и стават добри; някои имат горещото желание да бъдат чистосърдечни и стават чистосърдечни. Не мислете, че добродетелите, че учението може да се добие в един живот – нито в един, нито в два, нито в 10, нито в 20 живота. Това е един дълъг процес. Туй знание, което сега добиете, то ще е за в бъдеще като основа на други едни знания, които ще се добият.

Та, казвам: при сегашното състояние, в което сте, ще се явят много съмнения у вас. Например тия съмнения често се зараждат и у теософите, и у спиритистите. Последните често извикват духовете и се разговарят с тях. В Англия, в една теософска ложа се явява един махатма в плът и казва на теософите: „Тук в Англия аз бих ви открил много тайни, но условията не спомагат, затова вие трябва да си продадете имането и да отидете в Мадагаскар, там ще ви открия големи работи“. Това е един действителен случай. И наистина, около десетина души видни теософи продават имането си. „Яви се – казват те – в нашето общество един махатма, който ще ни разкрие велики работи. Ние сега отиваме в Мадагаскар, а след това ще реформираме Англия“. Отиват там, хващат ги болести и един след друг всички измират, остава само един и той се връща в Англия. Сега и в България може да се явят много махатми, които ще ви кажат: „При тия условия ние не можем да ви открием великите тайни, но идете в Америка и в Индия при индусите, които с хиляди години са развивали своите способности, та дано ви разкрият много неща. Ще отидете там, да придобиете своето първо посвещение“. Какво ще бъде то? За да ви приемат в школата си, какво ще ви правят? Ще те турят на един каменен кръст, да стоиш вързан там 5–6 дни, за да видиш какво можеш да научиш от камъка. Някои ще отидат, ще се върнат в Европа така инициирани, ще кажат: „Ние минахме през кръста“. Индусът може да види нещо на този камък, но европеецът само ще се въодушеви, че стоял на него 5–6 дни, ще си мисли, че е посветен, че е видял нещо, но на този камък няма никакви знания. Тия посвещения, които могат така да се дадат, това са външната страна.

Туй посвещение на този камък изисква да знаеш свойствата на органическата, твърдата материя, за да можеш да видоизмениш своите кости. Първото посвещение се дава, за да можеш да научиш онези закони, чрез които да видоизмениш своите кости и мозъка, който се намира в костите. Следователно при този нов строеж на твоя мозък в тебе ще нахлуят нови енергии. Знанията ти ще се разширят, умът ти ще ще опресни. Туй състояние наричат „възраждане“ или опресняване на човека.

А така можеш да седиш и 10 дни на кръста и нищо да не научиш. Христос беше разпнат на кръста, но след като слезе от него, възкръсна и тогава научи нещо. Кога? – Като слезе в ада. Там Той научи една от великите тайни на живота. И Христос не беше сам, двама бяха. Този, Който Го учеше, Учителят Му, Го заведе там долу в ада, да научи първите уроци. Христос, като слезе долу на земята, каза: „Не дойдох да изпълня моята воля, но волята на Отца си, Който ме изпратил долу в ада". Той слезе долу, в ада, и Неговият учител Му предаде първия урок. По какво? – Първият урок на абсолютна забрава, а то значи да дадеш живота си напълно в ръцете на Бога и да не се роди в душата ти никакво съмнение. – Господ да постъпва с тебе тъй, както иска. Ни капка съмнение! Ако Учителят ти те заведе в ада и ти се усъмниш, ти си затворен там и там ще останеш. Следователно в душата си Христос беше чист и тъй чист излезе от ада. Ако не си чист, не можеш да излезеш. Докато човек не слезе долу в ада, той няма да се качи горе. За да се качим на небето, необходимо е да слезем долу, да оставим там своите съмнения. Мястото на съмненията е адът, там ще ги оставим. Следователно всички ние имаме съмнения. Аз зная свойствата на съмнението, то изпъква много естествено. Пътят, по който вървите, има толкова съвпадения, та мнозина от вас, като имат толкова прозорлив ум, нека видят дали туй, в което се съмняват, почива на някакъв верен закон, или не. Не трябва само да се съмнявате, но трябва да определите причината на туй съмнение. Туй съмнение се явява като една спънка във вашето развитие, а същевременно става спънка на общия вървеж на развитие с известни души, с които сте свързани. С вашето съмнение по някой път вие косвено въздействате и на Христовото тяло, понеже сте удове на това тяло. И Павел казва на едно място тъй: „На мъки съм аз още, докато се образува у мен Христос". Как ще се образува Христос? – Докато Любовта вземе надмощие, понеже Любовта е Първият Божествен образ. Щом Любовта вземе надмощие, тя остава като един господстващ закон над вас и всяко съмнение ще се изхвърли навън. Щом дойде Любовта, идва и светлината, и тогава ние познаваме нещата тъй, както са.

Като ученици на Школата ще знаете, че в която школа и да влезете, принципите са едни и същи. В черната школа, в черното братство ако влезете, там пак не търпят съмнение. Вие няма да се съмнявате във вашата кауза. В черното братство искат, като правиш зло, да мислиш, че то е необходимо, че то е доброто в дадения случай. Ти няма да се съмняваш върху принципите. Те казват: „Ти трябва да вярваш и да не се съмняваш". Щом се усъмниш, те веднага те хващат и ти налагат най-голямото наказание, ще оковат ума и сърцето ти във вериги, докато се примириш. В Бялото Братство като се усъмниш, няма да те изключат, но ще те извадят навън, да понесеш последствията на своите съмнения. Във всичките

спиритически сеанси са проверили този факт. Дойде на сеансите една душа, която е излязла от черното братство, и като каже някоя истина, уплаши се и казва: „Идват, ще ме затворят сега“. Издала е някоя истина. Следователно не мислете, че в света, в който живеете, можете да бъдете свободни. Не! Този свят, дето живеем, е свят на борби, такива преплитания стават, че вие не можете да бъдете абсолютно самостоятелни. Вие мислите, че можете да бъдете самостоятелни във вашата мисъл. Не, вие се лъжете. Борбата е от толкова векове, от толкова хиляди години и вие можете да бъдете под хиляди преплитания. За вас е важно само да знаете кои влияния да използвате. Тук е вашето спасение. И казано на християнски език, за вас е важно да познаете в дадения случай една мисъл на вашия Учител ли е, или не, на Христа ли принадлежи, или не.

Тази сутрин аз ви казах, че зад всяко явление седи една разумна сила. Ако искате да използвате каквато и да е сила в Природата, в окултната наука на Бялото Братство, трябва да имате разрешение дали да употребите тази сила, или не. Може да я употребите, но непременно трябва да имате едно вътрешно решение. Сега аз ви говоря върху този въпрос и той трябва да се реши между вас. Знаете ли защо? Ако в Школата се допусне една мисъл, противна на другите, веднага отвън, от противоположния лагер ще дойде едно течение, на което мнозина от вас ще станат жертва. Коя беше причината, че Христос стана жертва? – Юда, който внесе отвътре отрицателни идеи. Отвътре стана предаването. Защо трябваше Юда да стори това? Имаше ли нужда да го предаде той? Не можеше ли друг някой да предаде Христа? Предаването на Христа беше един вътрешен процес. Крепостта се предаде отвътре. Следователно в Школата, в която ние живеем, трябва да има единство в принципите. И тия принципи не са наложени, аз съм ви говорим толкова пъти. Туй е по свобода. Знайте, че ако вие злоупотребите с тази свобода, вие ще злоупотребите спрямо вашата душа.

Туй, за което ние сега работим, е за Бога. То не е нито за мен, нито за вас, нито за България. Ние работим за една Божествена кауза. Ние имаме един план, за който сме дошли на земята, и казваме: „Вие ще свършите това, вие ще свършите онова и т.н.“ Дава ви се една задача, която дали ще свършите, или не, дали ще приемете, или не, то е друг въпрос, но това е една зададена задача, за която, като се върнете назад, ще ви питат: „Защо не изпълнихте задачата?“ В тази задача, аз съм казвал, ще имаме всичкото съдействие на невидимия свят, на видимия свят.

Аз сега желая между вас да се създадат по-меки отношения. Знаете ли по какъв начин? За пример вие не можете да търпите някой брат, нали? Аз ще ви дам един начин как да търпите този брат. Аз не ви съдя, защото не

можете да го търпите, но ще ви кажа кои са причините за това. Стечение на обстоятелствата е, че и двамата сте положителни, и двамата сте с излишна енергия и не можете да се търпите. Какво ще направите? Вие ще намерите един брат, когото той обича, и ще му кажете: „Моля, запознай ме с този брат“. Той ще ви запознае с него. Вие веднага ще го обикнете, но прямо с него няма да имате съобщения. Направете опит. Нека тия братя и сестри, които имат антагонизъм помежду си, си дадат тайно кандидатурата. Ще направим един опит, да видим доколко е сполучлив. Ще сложим една среда, втора среда, да видим тази енергия право ли работи. Тия енергии на противодействие трябва да се прекарват през тия благотворни среди, за да се породи една вътрешна хармония. Има и друг начин, той е духовен начин, за да можеш да търпиш брата си. Той е следният: ще се обърнеш към Христа и ще кажеш: „Господи, заради Тебе застани сега между мен и моя брат, превърни неговото и моето сърце, да се опознаем“. Този е най-добрият метод. Само така ще се обърнат сърцата ви, душите ви ще просветнат, става ви леко и вие се поляризирате. Единият става положителен, другият – отрицателен. Веднага почвате да се изменяте и между вас се поражда почит и уважение. В какво седи почитта? Ето, аз ще ви моля едно нещо. То е следното: понеже желанието на всеки ученик в Школата е той да бъде изслушван, когато говори, то щом двама измежду вас водите разговор, постарайте се да се изслушвате внимателно, да влезете в думите и да се разберете. Туй е едно от условията за почит. Изкаже ли се единият и бъде внимателно изслушан, то като говори вторият, първият ще има желание да го слуша. Прекъснеш ли го и казваш: „Чакай аз“ – у него се появява едно подпушване. И той „чакай аз“, и ти „чакай аз“, чакай, чакай, излезе едно „пфиу“. Ще стане само на „чакай“. Трябва да бъдете много внимателни помежду си! Говорите ли на някой брат, наблюдавайте лицето му. Почне ли тъй малко да се мърда, спрете разговора. Това мърдане показва, че не може да ви слуша, но го е срам да ви каже. Тогава у вас пък се набира енергия, заражда се едно още по-силно желание да му говорите. Не, спрете да говорите и кажете: „Братко, друг път ще продължим разговора, ще извините, че може би говорих повече, отколкото трябваше“. В училището непременно трябва да се отнасяте вежливо помежду си, ако искате да бъдете ученици. Ако не спазвате тия закони, ще се натъкнете на големи мъчнотии, които ще ви наведат на големи неприятности в живота. Аз съм казал много пъти на годишните събрания, че това ще направим, онова ще направим, но трябва да пристъпим към един опит. По някой път, като погледна лицата ви, хваща ме една тъга. Знаете ли защо? Лицата ви са тъй омърлушени, като че казват: „То нашето се свърши, нас няма да ни бъде“. Обезсърчени, обезкуражени сте. Вие сте под закона на мая, но това е една илюзия. Когато дойде една отрицателна мисъл да ви казва, че от вас нищо няма да стане, при вас седи друг един велик закон, вие сте при един възел на най-

големи възможности и от черната ложа искат да ви отнемат възможността, да ви отвлекат вниманието. Преди няколко дни един млад брат ми разказваше: „Идва ми една мисъл, зная, че не е моя, но ми подшушва: „Излез от това Братство, не ти е тук мястото“. „А – казвам, – те знаят, че тъкмо сега трябва да си тук.“ Те ти казват да излезеш, че като изгубиш условията, пак да влезеш. Не, не, ще седиш вътре и ще чакаш. Нали ние искаме да опитаме Господа, Великия учител в живота?

Сега между по-младите и по-старите ученици аз искам да се установят едни правилни отношения. Има философски работи, които аз съм зачекнал, някои от младите след 4–5 години ще бъдат в състояние да ги разберат. Някои от по-старите ученици, като мислят, че знаят, че разбират великия закон, те са на друга опасност. Ще започнем от „А“, „Б“, това да го знаете. Не считайте туй за докачение. Всички от „А“, „Б“! В Бялата Школа е тъй. Някой може да е свършил три факултета, нищо от това – ще почне от Божественото „А“, „Б“ – и бързо ще прогресира. Ще започнете основно и няма да пропускате нищо. Всичко във вашето съзнание ще бъде тъй, че да не става никакво пропукване. Ще кажете: „Учителят ни връща към „А“, „Б“. Не, не ви връщам, аз ви тикам напред. Знаете ли какво нещо е Божественото „А“, „Б“? Няма по-велика сила в света от тази, да придобиеш съзнанието, че Бог е с тебе! Да знаеш, че като седиш на бойното поле, той ти казва: „Стой, не бой се!“ Изпитва те Господ. Господ казва: „Стой!“ Гранатите падат пред тебе 4–5–10 метра. – Ще стоиш, няма да те повредят. Около тебе навсякъде ред гранати падат, но ти ще седиш и ще чуваш Божия глас: „Не бой се!“ Да не бягаш! След туй ще ти каже: „Премести се на 100 крачки!“ Веднага ще се преместиш. Ще ти каже: „Стой тук!“ Веднага започва другото обстрелване. Пак ти казва: „Премести се на още 100 крачки“. Пак обстрелване, но от тебе няма да падне нито един косъм. Ще опиташ един велик закон. Питам, след като те прекара Господ през бойното поле, минеш през тия шрапнели и останеш здрав, в тебе няма ли да се зароди онова съзнание, че има една сила, на която можеш да разчиташ? – Ще се роди туй съзнание.

Втори опит. Ще прострат един тънък конец от макара, който само от тежестта на половин килограм може да се скъса, и ще ти кажат: „Мини през този конец!“ Ти ще минеш, без да се скъса той. Ще минеш един път, ще минеш два пъти, три пъти, ще се хоскаш на конеца и той няма да се скъса. 10 пъти ще минеш през конеца. Питам: След като направиш този опит, няма ли у тебе да се засили вярата, че има нещо в света, което в най-слабите случаи в живота ни поддържа?

Трети опит. Господ ще те прекара да минеш през всичките твои неприятели, всички те вардят с пушка, всички се ококорили и ти казват:

„Не можеш да минеш от тук“. Ще минеш един път, два пъти и никой няма да те види. Питам: няма ли у тебе да се зароди вяра, че има сила, която те пази? – Ще се зароди. Туй е положителна вяра, положително знание. Няма да се съмняваш, ще минеш, а като ти каже: „Спри!“, ще спреш и ще опиташ, че в думите Му няма никакво изключение. Ще знаеш, че ти си свързан с Онзи, Който ръководи съдбините. И от главата ти няма да падне нито един косъм. Аз бих желал, като ви каже: „Направете това“, и вие да го направите. А сега често опитът излиза несполучлив, защото когато Господ ти говори, ти не слушаш, а после се зароди желание да изпълниш волята Му, но Той казва: „Сега ще чакаш“. Знаете ли какво е туй говорене? Аз ще ви говоря някой път за него. Някои казват: „Духът ми говори“. В Цариград на един осиромашал евангелист проговорил Духът и му казва: „Ще отидеш при един от мисионерите, ще му поискаш 3,000 лева и той ще ти даде“. Отива при един мисионер и му казва: „Духът ми каза, че ще ми дадеш 3,000 лева“. – „Криво си дошъл до мене, напразно ти е говорил, защото ако ти беше казал така, аз щях да имам 3,000 лева, а всъщност нямам такива.“ Връща се той у дома си, почесва се, поседял малко, отива при друг мисионер и нему казва същото, но той му отговаря: „Не, аз нямам пари, ти не си разбрал“. Най-после, като излиза от там обезсърчен, среща го един ходжа и му казва: „Ефенди, защо си така обезсърчен?“ – „Остави се, Духът ми говори да отида при един от мисионерите да ми даде 3,000 лева, но не мога да разбера при кого да отида.“ – „А, напразно си отишъл при мисионерите, аз съм този човек, ела, аз ще ти дам“ – изважда 3 хиляди лева и му ги дава. „Аз съм човекът, за когото ти е казано, не са те.“ Ние мислим, че онзи, който трябва да ни помогне, трябва да е от нашето верую. Туй не е право схващане. Един ходжа срещаш и виждаш, че той е човекът, който може да ти помогне. Та ние трябва да различаваме Божественото от човешкото. Има начини на различаване. Божественото не говори отгоре, от главата ти. Някой път казвате, че Духът ви говори, а усещате едно стягане при слепите очи. Внимавайте, вие сте на едно изкушение, вие сте на крив път, 99% е лъжа. Говори ти: „Това ще стане, онова ще стане“. Не вярвайте, вие сте на изкушение. Доктор Миркович правил един сеанс в Пловдив и духовете му казвали: „Иди до Сливен, че като се върнеш в Бургас, ще ти разправяме големи работи“, щяло да вали дъжд от жаби. Отива до Сливен, връща се в Бургас, няма никакъв дъжд. Това са символи. Той ми разправяше тия анекдоти. Аз му казвам: „Блажен си, че имаш такава вяра“. Той е много лъган от тия духове. Той имаше един стиснат характер за пари, петаче не даваше, но щом говорят духовете, отваряше кесията си. Кажеш ли: „Аз искам пари“, той отговаряше: „Е, не може, тук има сметка“. Но като му говорят духовете, широко отваряше кесията си. Дойде при него един изпаднал евангелист, младо момче, и духовете му казват: „Да помогнеш на това момче“. Викна го той вкъщи, цял месец го храни, прати го на баня, даде му пари, стана му гарант, да му

дават книги да чете, да се развива. Казва: „Духовете тъй казват, не може другояче“. Този, на когото стана гарант, изяде парите. „Е, няма нищо – казва, – духовете тъй казаха, ще го търпим.“ Дойде онзи книжар, който му давал книги, казва му: „Или да платиш, или да се закълнеш“. – „Щом духовете казват ще платя, няма да се кълна.“ Аз харесвах тази черта у него, че има голяма вяра. „А – казваше той, – духовете не могат да лъжат, будала съм аз, че не съм ги разбрал право.“ Той не казваше: „Тъй рекъл Господ“, но – „Тъй рекли духовете“. Блажени верующите! Аз бих желал всички да имате тази детинска вяра. Той беше отличен човек във всяко отношение, разсъждаваше философски, но дойдеше ли до духовете, казваше: „Тук разсъждения няма. На нас говорят по-висши същества, аз съм ученик и ще изпълня всичко“. Щом няма духове, той казваше: „Аз съм лекар“, и тогава сам, по своите медицински познания, предписваше лекове. Щом дойдат духовете, пита ги: „Какво да се даде на болния?“ – „Намагнетизирана вода.“ „Слушай – казва на болния, – има една медицина по-висока от нашата, тя е медицината на духовете. Като пиеш намагнетизирана вода, ще оздравееш.“ И действително, той лекуваше добре. Дойде някой болен при него, даде му намагнетизирана вода и след един месец оздравява. Той казваше: „Трябва да знаете, че когато духовете намагнетизират водата, всичките болести се лекуват“. Той лекуваше по два начина. Всякога запитваше духовете: „Как да лекувам, по научно-медицински начин, или чрез намагнетизирване?“ Ако му се кажеше, че трябва да лекува по медицински начин, той даваше хапове, доста вещ медик беше, но щом му казваха да лекува по начина на духовете, веднага даваше магнетическа вода без никакви хапове. И казваше: „Тази магнетическа вода е хиляди пъти по-силна от нашите лекарства“.

Следователно съмнението се заражда още от неразбиране на нещата. Съмнението ще дойде, но пазете се да не се подхлъзнете, да не влезете в примката му. „Всичко изпитвайте – казва Писанието, – доброто дръжте.“ Само така ще добиете сила за постигане на желанията си. Но за успеха в науката е потребно сила в мозъка. За успеха във всяко едно изкуство, за успеха в каква и да е област на живота се изисква също сила.

Вие, учениците в тази Школа, напразно харчите излишна енергия. За пример учениците с речено-казано харчат грамадна енергия. Туй е демагнетизиране. Щом одумваш един човек, ти му правиш услуга. Ти се свързваш с него и се демагнетизирваш. Защо? Защото когато говориш за него, законът те свързва. Та, като ученици, ще гледате да не се свързвате, да не си правите излишни връзки. Може да одумвате колкото искате, то е за вас, за мене е безразлично. Аз зная, че ако се откажете поне в най-минималната степен, то е пак полза. Да кажем, че днес можеш да одумаш 10 души, постарай се утре да одумаш само едного. И аз забелязвам, често

правя опити, отивам в някоя къща и опитвам дали там хората одумват, или не. Има един закон на противодействие. Едва седна, почне нещо да ме шушка да ми казва: „Кажи де, кажи де“. Първото нещо: ще се въздържаш. Има неща, които трябва да казваме, но има неща, които не трябва да казваме. Спрете ли одумването, то ще се изроди в следното: Направете опит! Седнете за половин час тихо и спокойно и си кажете: „Няма да мръдна“. Веднага почва щипене оттук-оттам. Не правите ли никакво обещание, нищо няма да ви щипе. Дадете ли обещание да сте спокойни за половин час или 20 минути и седнете на стол, всичките щипения ще дойдат. Вие ще седите спокойно и всички тия щипения за 20 минути време ще ги изтърпите, като че нищо не е станало. Ако искате да се занимавате с тях, ще изброите колко щипения са били. Туй щипене е на физическо поле. Ако успеете да не му се подадете, то ще влезе във вашето астрално тяло и ще ви подшушне: „Кажи, кажи онова, което ти казаха“. Туй подшушване ще бъде нито в клин, нито в ръкав.

При съмненията се явява и нещо друго. Ние направим една погрешка и търсим причината извън себе си, казваме: „Аз я направих, защото тъй и тъй беше“. Не, ти просто ще констатираш една своя погрешка и ще кажеш: „Аз в дадения случай имах слаба воля, не устоях. Сърцето ми не устоя, умът ми не можа да схване нещата“. Съзнай и се помоли, не съжалявай за първата погрешка, защото няма да се мине много време, ще дойде и втора погрешка. За нея трябва да бъдете готови. За втората се помолете. Ако и втората не можете да издържите, пак се помолете. Молете се за всяка една грешка. Цял ден ще водиш борба, 99 сражения ще имаш и като направиш 99 сражения, ще кажеш: „Победата е моя“. Но 99 пъти трябва да се молиш, да се свържеш с Бога. Знаете ли какво нещо е да се свържеш с Бога? За това нещо се изисква постоянство от ученика. Ученикът трябва да бъде като октопода – ти пускаш, той не пуска.

Сега някои от вас искат да влязат като ученици, но като претърпите 10 несполуки, вие сте готови да се усъмните. Даже и вън в света да сте, вие ще имате същите изпити. Нима Стамболийски нямаше изпити? Нима неговите ръководители не му подшушнаха: „Напусни властта!“ Колко пъти му подшушнаха, но той не слушаше. Той се самозабрави във властта, мислеше, че е силен, че всичко може. Не се самоизмамвайте! Всички хора на земята са слаби. Когато мислите, че сте най-силни, да знаете, че се намирате пред най-голямата опасност. Туй да го имате като закон. Когато мислите, че сте най-слаби, тогава имате най-голямото Божие благоволение. Затуй в Писанието се казва: „Господ на смирените дава благодат, а на горделивите се противи“. Проверявайте закона! Насилието ражда насилие. Ако Стамболийски би вървял по пътя на Христа, ако в своето управление не би допуснал нито една капка кръв, нямаше да има

никакво отклонение и неговият живот нямаше тъй да се изложи, но понеже той допусна това, допусна се и този край. Казвам в Школата: Допущат се тия неща, обаче не трябваше да го убиват, защото българите се свързват с него и за в бъдеще ще изплащат. Те нямаха право да го съдят. Ако бяха просветени, трябваше да оставят да го съди невидимият свят, той да му наложи наказание, каквото знае, та да се опомни, да се разкае и да се обърне към Бога и да каже: „Господи, ще изпълня Твоята воля“. А при това разрешение на въпроса, което дадоха българите, от чисто окултно гледище той влиза сега в невидимия свят и там може да направи сума пакости, докато дойде в съзнание.

Сега вие може да имате и други изкушения – такива, каквито имаше Стамболийски, и втори, и трети. Всеки може да попадне в тях, да иска да си отмъсти. Не си отмъщавайте! Казва се в Писанието: „Отмъщението е Мое“. Вие ще живеете без отмъщения! Светът може да живее по свои закони, те имат право да постъпват тъй, но ние ще постъпваме според нашия закон. Нашият закон е законът на Любовта, ние трябва да вървим по този закон и ще имаме Божието благословение. Ако вървим по Божия закон, нито един косъм няма да падне от главата ни. Защо? – Защото сърцата на всички хора, на всички управляващи в света седят в ръката на Господа. Той управлява всички хора сега. И тъй, досега в Школата трябваше да воюваме с ред съмнения.

После, друго нещо трябваше да знаете и да го спазвате. Аз не мога да говоря, когато вие искате или когато аз искам. Това е по човешки. Аз искам да спазвам онзи Божествен закон, според който мога да ви говоря в най-благоприятни случаи, тогава, когато от Божествения свят искат да ви предам една истина, която да ви ползва, защото ако във вашите умове и сърца не е този Божествен Дух, да разбере туй, което ви говоря, какво ще ви ползва то? Ако не е Той, който да ви разясни и хвърли светлина, за да се ползвате, тогава говоренето няма да има смисъл. Туй е Божествено. Щом няма този Божествен Дух да ви говори, семето е паднало на лоша почва. Не само аз, но и вие трябва да спазвате този закон. По някой път вие ме виждате не такъв, какъвто искате да бъда. Защо? Вие още не разбирате какво нещо е отговорността в света. Да кажем, имате отговорност за нещата, които са важни и в един даден момент се решава една такава важна съдба в света, дето аз трябва да внимавам, а вие се занимавате с посторонни въпроси. Има време за философските въпроси в света. Та и вие, като ученици, в Школата всеки си има свои задължения.

Казвам ви: Втори път, когато влезете в този салон, седнете тихо и спокойно на един стол, според това, където е влечението ви. Всеки да седне там, гдето теченията са най-благоприятни за него. Нека се намести всеки, където

иска, за да видим как ще излезе работата. Е, тогава стенографите къде ще бъдат? – Стенографите ще си преместят и местата, и масите, където искат. И те могат да се местят. Аз искам всички да станете чувствителни, възприемчиви, да използвате закона. По този начин ще се избавяте от много неприятности. Тия 10 години, които сега минавате, ще трябва да се калите, да бъдете силни, защото след тия 10 години ще има един такъв велик изпит, какъвто светът не е виждал. Вие ще трябва да бъдете герои. Този изпит ще бъде не само за вас, но и за целия свят. Вие трябва да бъдете герои, да посрещнете този момент. Ще има едно такова силно проявление на духовния свят, такова мощно сътресение по целия свят – и вън, и вътре, че всички глави ще узреят. Даже и най-заспалите хора ще се пробудят. Не мислете, че тъй лесно ще мине. Ние сме вече в края на тази епоха и всички ще минете през 35 милиона градуса топлина. Разбирате ли? Този ток ще премине през този свят и той ще бъде пречистен. Не отлагайте, не си правете илюзии. Вие не казвайте това на света. Ще мълчите, то е за вас. На света може да кажете: „Ние знаем нещо много хубаво, което ще се случи след 10 години“. Ами че хубаво е, как не! Светлина ще дойде! Затуй именно сега ние в Школата искаме да ви калим, геройски да посрещнете нещата и да се ползвате от тях. Няма да казвате: „Ще умрем“. Не, ще минете от едно съзнание в друго и пак ще се срещнем. И тук, и там пак ще се срещнем. Не мислете, че втори път като дойдете на земята, пак ще се трудите да ме намерите. Не, и тук на земята, и там горе, в духовния свят, светът е един. Горе и долу било, като ви срещна, ще ви кажа: „Добре издържахте изпита си, радвам се, туй е хубаво“. Аз желая всички вие да издържите тъй изпита си. И всички може да издържите този изпит. Ако не е така, аз не бих си отворил устата да ви говоря и да ви казвам, че всички можете да си издържите изпита. Това не е само за насърчение. И тия малките спънки, които ще дойдат, те са като тия щипения, не ги считайте за нещо голямо. А това, речено-казано, това са малки закачки. Ще вървите напред. В тия 10 години вие трябва да научите нещо.

В Бялото Братство не трябва да бъдем слаби. Ние ще воюваме. Как? Ако вие бяхте готови ученици, щяхме да прекараме една електрическа вълна от няколко милиона волта и с нея да нагорещим всички пушки и топове на неприятеля. Какво ще правят те след това, как ще воюват? – Ще отстъпят настрана и ние ще бъдем свободни. Ще нагорещим всички камъни по пътищата. Как ще минат? Ще нагорещим всички земни течения, че като минат, краката им ще се спънат. Кого ще гонят? Никого няма да гонят. Тъй ще бъде, като дойде Бялото Братство. Ще видите какво ще стане на земята. Белите Братя ще пуснат такава артилерия, каквато светът не е виждал. Ще пуснат тия подземни токове, та всички хора да познаят, че има един Велик закон, на който всички същества трябва да се подчинят. Няма да остане човек, който да не каже: „Господи, да бъде Твоята воля!“ Ние сме хора

неразбрани, ние досега не изпълнихме Твоята воля, но отсега нататък трябва да бъдем честни и справедливи. Такова желание трябва да се зароди у всички хора, у жени и мъже, у млади и стари, у професори и всички на един глас така ще викат. У всички ще се зароди такова желание. Сега се приготовлявате. Навсякъде трябва да дойде едно такова учение. Всички ученици на окултните братства в Индия и в Англия – навсякъде сега се обединяват. Туй обединение става вече в духовния свят, а за тази физическа връзка те ще почнат да пращат свои депутации да се опознаят. Опознаването сега ще става бързо. Дойде един брат от Чехия и разказва, че там се интересуват за окултните братя в България. Запитват какво е нашето верую. И от Америка вече се интересуват. Един наш брат ми разправя, че намерил там братя. Аз му казвах: „Като отидеш в Америка, и там ще намериш братя", а той ми пише, че не ги е намерил още и ме пита къде са. Но сега ми пише вече, че ги намерил, как ги намерил, какво е тяхното мото и т.н. Те му казват тъй: „Ние държим запалени нашите факли на пътя, по който ще минат нашите братя, за да може да ни видят и дойдат при нас".

Следователно Бели Братя има навсякъде, но ще ги търсите. Ще ги намерите, ще се запознаете с тях, но трябва да бъдете добри, примерни ученици, да изправите живота си, да проверите, да опитате всичко. Аз искам да опитате всичко туй, което ви говоря, и да кажете: „Всичко туй, което нашият Учител говори, е вярно". Искам да се уверите, че това е една велика Истина. Туй е моето желание. Като се уверите в истинността на думите ми, да кажете: „Учителят е бил нещо по-хубаво, отколкото в постскриптума. Сега разбираме вътрешния, скрития смисъл на живота и можем вече да започнем една нова работа". Само по този начин ще се осмисли вашият живот. И в душата на млади и стари нещо ново ще прозре. Тогава всички ще говорите от изблика на сърцето си, ще бъдете радости и весели и ще кажете: „Минахме през най-големите страдания, но най-после добихме това, което търсихме. Сега ще работим за Господа". Не само тогава, но и сега ще работим за Господа. Аз ви казвам: Ще дойдат съмненията, но чрез вяра трябва да победим!

Аз трябва да ви запозная с Бялото Братство. Вие още не го познавате. Искам всинца вие да се наричате ученици на Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава. В себе си тъй ще кажете: „Ние сме ученици на Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава". И на другите същото ще казвате: „Ние сме ученици на Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава". Бъдете смели в себе си и ще видите дали ще пострадате, или не. Пък на външния свят може да казвате, че сте окултисти. Теософите казват: „Ние сме ученици на Бялата Ложа". Кое е по-съществено – Бялата Ложа или Бялото Братство? „Бялото Братство" – това е първото име, но то

има по-свещено име, което сега не смея да го произнеса. Дръжте туй име в себе си. Има имена, които не е позволено да се произнасят. Къде е туй Братство? Ще ви кажем къде е. Църквата казва: „Вие сте еретици!“ Не, ние сме членове на Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава. Ако Христос е глава на църквата, и ние сме ученици на тази глава, значи имаме една глава, няма какво да ни злословите, няма какво да ни гоните. Този, който е ваша глава, Той е и наша глава. – Следователно една обща глава имаме. Вие наричате Христа глава на църквата, а ние – глава на Всемирното Бяло Братство. Кое е по-ефикасна дума? Всемирното Бяло Братство е по-ефикасна дума. Защото думата „братя“ означава живи същества, а „църква“ подразбира хора на съдържанието. И едното, и другото са важни.

Тогава ще имате предвид следното: Във Всемирното Бяло Братство употребяват три метода за работа. Единият метод е методът на Любовта, по който метод Христос сега работи. Вторият метод е методът на Мъдростта, а третият метод е методът на Истината. Това са три метода, три Школи, които Бялото Братство употребява едновременно. Следователно ние боравим и с Любовта, и с Мъдростта, и с Истината едновременно. Християните боравят само с Любовта, теософите – с Мъдростта, а йогите употребяват Истината за услуга на волята в нейното физическо проявление.

И тъй, в Бялото Братство изучаването на Любовта, Мъдростта и Истината са методи за работа, за да се образуват онези духовни връзки за служене на Бога. Казва Христос: „Търсете Царството Божие в Неговото проявление и всичко друго ще се приложи“. Тази е идеята. Христос казва: „Който се отрече от мене пред человеците, и аз ще се отрека от него пред ангелите“. Белите Братя са служители на Бога, те са ангелите. Това е, което се подразбира в стиха. И аз ще се отрека от него не пред Бога, но пред тия братя. Вие трябва да казвате: „Ние се готвим за ученици, да влезем в туй Всемирното Бяло Братство, на което Христос е глава, и в стремлението си няма да отстъпим нито една крачка, няма да се отречем от принципите Любов, Мъдрост и Истина“. Само така ще станем Негови членове. Станем ли Негови членове, и ще започнем истинския живот. Аз ще се спра някой път да ви поговоря върху Бялото Братство, има много да се говори върху него, да се запознаете със законите на тази Божествена наука. Постепенно ще ви въведа, не изведнъж. Ако бяхте готови, трябваше да ви приведем между тия Бели Братя, да ги видите, но те не пускат когото и да е. Разбирате ли?

Та сега няма да се обезсърчавате. Имате една велика задача и не трябва да напуснете живота си. Аз съм бил толкова снизходителен, толкова

внимателен, никога не съм изисквал да напуснете жена си и децата си. Но един ден ще кажа някому да напусне жена си, децата си. Сега се приготовлявате. Но кога? Когато ми се каже отгоре. Каже се някому да напусне жена си. „Какво ще правя?“ Ще идеш да извършиш такава и такава задача. Че щели да станат раздори между тебе и жена ти... Сега ти ще се отделиш сам и ще отидеш в Америка. Може да отидете и двамата заедно, а може и мъжът, и жената поотделно, но като дойде този момент, трябва да бъдете готови да изпълните една заповед. Ако дойде този важен момент и се даде тази заповед, пригответе се да изпълните всичко, което ви се каже. Поколебаете ли се, вие се спъвате. За пример на някой ученик аз заповядвам да си извади един билет и да отиде в Америка. Дава му се един затворен плик и макар че не знае езика, казва му се: „Ще отидеш!“ Няма по-велико нещо от това! Как на Йона за пример Господ каза: „Иди в Ниневия да проповядваш!“ Можа ли да избяга? Отиде в Испания и после се върна. Казваше: „Мъчно е да риташ срещу остен“... После отиде в Ниневия и много време проповядваше там. На всеки един ученик ще се даде една задача и в тази задача се решава неговото иницииране, да мине от една степен в друга, да мине от един клас в друг. Будни трябва да бъдете сега, та ще учите. И тия неща ще дойдат, за някои ще дойдат по-рано, за някои по-късно, но все таки ще дойдат в живота ви. И казвам: Да се не обезсърчавате, много минало, малко останало. Апостолите, които живееха преди 2,000 години, казваха: „Близо е денят Господен“, а това беше преди 2,000 години. Какво търпение имаха те! И пророците, и те също. А сега ние казваме: „Денят Господен е на нашия праг“. Братя, първият звънец е ударил, остават още два! И като ударят последните два звънеца, всичките царства на земята ще бъдат царства на Бялото Братство. И ще има само едно царство на земята, царство, а не република. Царство ще има! Всички хора тогава ще бъдат царе и свещеници на Бога.

Тия са великите мисли, великите идеи, които бъдещето носи в себе си. Засега имаме още някои мъчнотии, които трябва да преодолеем. Аз ще ви кажа какви мъчнотии са те. Те са известни задачи, които трябва да решите. Друг път ще ви кажа какви задачи има да решавате и трябва да ги решите правилно, разбира се, всеки човек според това, което има – някой повече, някой по-малко!

Размишление

30-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 17 юни 1923 г., София.

1923_06_20 Опити

ОПИТИ

лекция пред специалния клас

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Чете се темата „Метод за правилно дишане".

Знаете ли как се диша правилно? Ще кажете, че правилното дишане подразбира дишане с любов. Друг пък ще каже, че правилното дишане е в зависимост от правата мисъл.

Като дишате вие можете да правите различни опити: да дишате ту с двете ноздри, ту с едната. Естествено дишане е, когато поемате въздух през двете ноздри. Според науката за дълбокото дишане в човешкия организъм се забелязват две течения. Ако едно от двете течения вземе надмощие в организма, тогава става известно нарушаване в дишането. В такъв случай дишането вече не е пълно, нито е правилно. Чрез дишането поетата от дробовете храна се разпространява по целия организъм.

Когато сте нервни, разгневени нещо, направете следното упражнение: запушете с палеца на дясната си ръка дясната ноздра, а през лявата поемайте въздух, като броите мислено до седем. След това не поемайте повече въздух и мислено бройте до десет. После запушете лявата ноздра, а през дясната изпущайте въздуха бавно, ритмично, като броите мислено до девет. Това упражнение помага за регулиране на нервната възбуда, за успокояване на мозъка или за усилване на паметта. Това е особено необходимо, когато изучавате някакъв предмет. Сутрин и преди обед ще поемате въздух през лявата ноздра, а ще го изпускате през дясната. Вечер ще поемате въздух през дясната ноздра, а ще издишате през лявата. Ще правите упражнението по 21 пъти на ден: сутрин, преди обед и вечер по седем пъти.

Мнозина се смеят на това упражнение — вижда им се дребна работа. Те не знаят, че който не може да прави малки упражнения или не може да решава малки задачи, той не може да решава и големи задачи. Като правите упражнението правилно, ще изпитате особено приятно чувство,

приятно разположение на духа си. Като поемате въздух в дробовете си и го задържате известно време, ще усетите едно задушаване, но това именно показва, че имате полза от упражнението.

Велика наука е науката за дишането. За дишането са писани книги, които трябва да четете, да видите какви методи се препоръчват там и кои от тях можете да приложите. За да приложите кой и да е метод, вие трябва да имате в себе си поне една опорна точка. Какво нещо е опорната точка? Всеки възел, в който известна разумна сила се проектира и проявява, се нарича опорна точка. Например, опорната точка на електрическите лампи е мястото, дето енергията се проявява. Опорни точки са нужни и в живота, и в природата. Като знаете това, можете да разберете какво е предназначението на окултните школи. Предназначението на тия школи е да подготвят ученици, които да послужат за опорни точки на разумните сили в природата, на Божествените мисли. Следователно, когато се намерите в трудно положение, задайте си въпроса дали сте опорни точки на Божествената мисъл или не сте.

Каква е разликата между Божествена и човешка мисъл? Божествената мисъл от човешката се различава по своята интензивност, по своята широчина, дължина и дълбочина, както и по своето съдържание. За да направите точна разлика между тия два вида мисли, вие трябва да познавате Божествените мисли в онова чисто състояние, в каквото пристигат до човешката душа. Да възприемете една Божествена мисъл, това значи да се качите на най-високия планински връх и оттам да я възприемете. Ако в ума ви влезе една Божествена мисъл, през целия ви живот тя ще бъде светлина за душата ви. Мощно нещо е Божественото! Който живее с Божествени мисли, той всякога е силен. Изпадне ли под влиянието на човешките мисли, човек започва да губи силите си; той ще се демагнетизира, ще прекъсне връзката на Божествените мисли в себе си. Този човек е изложен вече на постоянни съмнения и колебания. Тази е причината за анормалностите в живота на съвременните хора. Всички противоречия, всякаква дисхармония между религиозните хора и общества също се дължат на прекъсване на Божествената мисъл. Като знаете това, трябва да бъдете внимателни по отношение на Божествените мисли, защото и без това те не стигат право до вас. Докато стигнат до вашия ум, те минават през умовете на ред същества от по-високи йерархии и най-после до вас достига едва един лъч от тия мисли. При това помнете, че Божествените мисли посещават човека, когато се намира при най-неблагоприятни условия на живота. Някой може да е цар, но случва, се през целия му живот не го посещава нито една Божествена мисъл. Друг може да е прост, беден, скромен човек, но Божествените мисли го посещават една след друга. Това зависи от душевното състояние на човека.

В едно село през лятото настанала голяма суша, вследствие на което всички сеитби били осъдени на изгаряне, на изсушаване. Свещеникът, заедно със селяните, решил да устрои обща молитва за дъжд, в която цялото село да вземе участие. По този случай един баща взел със себе си десетгодишното си момченце и то да присъства на тази молитва. Детето взело със себе си чадър, защото очаквало като отговор на молитвата да вали дъжд. Бащата излязъл от дома си, без да вземе чадър. Защо? — Защото той си казал: Я вали дъжд, я не вали. Той не вярвал в силата на молитвата. Съвременните хора не успяват в живота си, понеже не вярват в това, за което се молят. Те нямат опорни точки в живота си, вследствие на което се колебаят и съмняват във всичко. Обаче, който живее с вяра в положителното, той всякога има опорни точки в живота си. Щом има опорни точки, той ще има и добри резултати.

Фиг.1

Представете си, че имате две опорни точки А и В, свързани помежду си с тъкан копринен конец (фиг.1). При сегашните условия може ли човек да други условия обаче това е възможно.   мине по тази нишка? — Не може. При Но днес никой човек не може да мине по такава тънка нишка. Муха, мравка, комар могат да минат по нея, но не и човек. Ако по някакъв начин се увеличи сцеплението между частиците на този конец, тогава и човек може да мине по него. Ако знаете дебелината на копринената нишка, ще изчислите колко такива нишки трябва да се съединят в едно, за да може човек да мине по тях като по дебело въже. Намерено е, че копринената нишка от бубата е двойна и е дебела 0,026 мм. Следователно едната нишка само е дебела 0,013 мм.

Всички сте писали нещо за дишането, всеки е дал поне един метод за правилно дишане, защото мислите, че дишате правилно. Обаче ако проследите дишането на всеки поотделно, ще забележите, че един диша много бързо, друг — бавно, трети — с голямо прекъсване и т.н. За да се уверите в правилността на вашите методи, направете опит с тях. Приложете методите си върху такива хора, които не дишат правилно и вижте какви   резултати ще имате.

Като изучавате различните методи за дишане, същевременно търсете причините за неправилното дишане. Защо някога изпитвате разширяване, а някога — свиване на дробовете? Забелязали ли сте в кои случаи се чувствате свободни, разширени господари на положението и в кои — стеснени, ограничени? Когато се намерите между деца, вие се чувствате над тях, свободно говорите, свободно мислите. Това се отразява и върху

дишането ви. Щом влезете в общество на учени хора, професори, вие веднага се стеснявате, ограничавате се и не можете да мислите свободно. Това се отразява и върху дишането ви. Това стеснение на човека се дължи на неговите лични чувства. Личните чувства пък са свързани с човешкото самосъзнание. Възрастният човек мисли, че много знае и като изпадне между учени хора, професори, които знаят повече от него, той започва да се стеснява, да се свива, да не се изложи пред тях. Пред учените хора личните чувства на човека го правят смирен, за да не издаде невежеството си. Попадне ли между деца, които не знаят повече от него, той е свободен, господар е на положението.

Следователно, когато искате да правите упражнения за дишане или каквито и да е опити и упражнения, вие трябва да имате такова съзнание, каквото имате пред децата. Само по този начин ще придобиете нещо. Стеснявате ли се, както пред възрастните, вие нищо няма да придобиете. Например, ако искате да приложите някой природен метод за дишане, но се страхувате за резултатите, вие се стеснявате и нищо не придобивате. Други пък правят упражнения за дишане, но бързат по-скоро да свършат. — Не, никакво бързане не се позволява. Направете упражнението спокойно, съсредоточено, за да имате резултат. Иначе ще го механизирате и нищо няма да придобиете. Употребявайте по 5-10 минути за дишане и през това време не мислете за нищо друго. Ако бързате, ще мязате на стари, на възрастни хора. Децата никога не бързат. Като дадете ябълка на някое дете, то ще я обърне оттук-оттам, ще я погледне, ще ѝ се порадва и след това ще я изяде. Ако дадете една ябълка на някой философ, той ще я погледне, ще я остави настрана и ще каже: Аз нямам време сега да се занимавам с такива малки работи. Велики въпроси ме чакат мене. Този философ не знае, че чрез ябълката може да се домогне до ред философски въпроси. Например, като разглежда листата, цвета, формата ѝ той може да дойде до произхода на ябълката — един важен философски въпрос. Обаче, той я погледне отгоре-отгоре и казва: Ябълка е това, направена от атоми и молекули. Тя принадлежи към предметния, към обективния свят, а аз се занимавам с велики, отвлечени въпроси. Съвременните учени искат да ни убедят, че знаят от какво е направена ябълката.

Изследванията, които правят материалистите-учени, са подобни на тия, които може да направи някой прост, невежа човек върху една научна книга. Той взима книгата, но понеже не знае да чете, разглежда я външно и казва: Тази книга е подвързана с еди-каква си кожа. Хартията, от която е направена, е оризова. Вътре е печатана с черно мастило. Обаче, какво е съдържанието на тази книга, какви мисли съдържа, той не знае. Това не е научно изследване. Да изследваш една ябълка външно само и да кажеш каква е материята ѝ, какви елементи съдържа, това не е пълно изследване.

Ябълката не се заключава само в материята си. Тя носи живот в себе си, който всеки може да опита. Колкото по-прясна е ябълката, толкова повече живот съдържа. Който вкуси една ябълка и се свърже с нейния живот, само той знае какво представя тя всъщност. Всички растения са свързани помежду си, вследствие на което животът се прелива от едно растение в друго. Всеки ясновидец може да провери това нещо. Цялото растително царство пък е свързано с Божествения свят. Тъй щото, когато вземете един какъв и да е плод, знайте, че той е свързан с Цялото, с плодовете на Божествения свят. Като държите тази мисъл в ума си, вие ще се ползвате от плодовете, от тях ще черпите възвишени енергии. Следователно яжте всякога пресни плодове. Дъвчете ги добре, бавно, за да изсмуквате жизнените сокове от тях. Така приети в организма ви, те ще предизвикат у вас силна реакция към нов живот.

В това отношение вие трябва да правите ред опити, да се уверите в истинността на моите думи. Те не трябва да останат само теория, но трябва да се подложат на опит. Когато сте неразположени духом, направете следния опит. Вземете половин килограм пресни, едри, хубави череши и излезте вън в 10 ч. преди обед. Обърнете се към слънцето и започнете бавно, спокойно да ядете черешите. Яжте ги около един час. Тъй щото, от 10 до 11 ч. трябва да сте изяли всичките череши. Освен череши, нищо друго не трябва да ядете. След половин час ще забележите една промяна в състоянието, в разположението си. Това е резултат на черешите. Онези пък, които са чиновници, ще направят този опит по-рано, от 8 до 8 1/2 ч.с. Ще знаете, че за този опит природата определя само половин килограм череши. Ако направите опита при добро разположение на духа си, няма да забележите резултата от него, защото и без това сте били добре разположени. Този опит има смисъл само когато не сте добре разположени.

Сега, като наблюдавам лицата ви, както и тия на съвременните хора изобщо, намирам, че всички сте силно напрегнати като пълни пушки, които при най-малкото побутване са готови да избухнат. Вие трябва съзнателно да работите върху себе си, да се справяте с тази енергия. Ако искате да се ползвате от знанието, което ви се дава в Школата, вие трябва да трансформирате мозъчната си енергия, да я разпределяте правилно по всички мозъчни центрове. Това не се постига лесно, но работа се изисква от ученика. Когато хванете ръката на някой здрав човек, чиято мисъл е интензивна, вие ще усетите изтичане на енергия от него. Ако човек не е здрав и мисълта му не и интензивна, щом хванете ръката на този човек, няма да усетите изтичане на енергия. Ръката му е отпусната, пасивна, без никаква енергия и живот. Този човек е запушен кран. Здравият човек обаче е отворен кран. В него става правилно втичане и изтичане на

енергии.

Упражнение: Затворете очите си и мислено си представете една череша от едрите доброкачествени череши и мислете за нея пет минути. Ако в това време състоянието ви не се подобри, това показва, че опитът е излязъл несполучлив. За да имате по-добър резултат, направете опита с черешово дърво, окичено със зрели, едри плодове. В този случай мисълта е по-образна, по-ефектна, тъй щото ще може да подейства върху разположението на вашия дух. Понеже атмосферата вън е силно наситена с влага, упражнението не може да излезе много сполучливо. Обикновено влагата препятства на теченията на мисълта.

За следния път пишете върху темата „Влиянието на силните и на слабите думи". Ще се спрете само върху силните и слабите думи в положителен смисъл. Ако разгледате думите „любов" и „обич", как мислите, коя от двете думи ще окаже по-силно влияние върху човека и на коя от двете думи влиянието ще бъде по-трайно. И правите, и обратните реакции на любовта са по-силни от тия на обичта. Като кажете на някого „бъди благ" или „бъди добър", кое от двете пожелания ще окаже по-силно влияние? Или ако кажете „бъди милостив", „бъди снизходителен", кое пожелание ще се отрази по-силно върху човека? — „Бъди милостив" ще се отрази по-силно, отколкото „бъди снизходителен". За да се произнесете върху влиянието на думите, за степента на тяхната сила, вие трябва да ги опитате първо върху себе си. Изговорете тихо думите „добър", „благ", „милостив", „справедлив", „търпелив" и др. и вижте какво влияние ще произведат върху вас. Направете този опит главно с такива думи, които имат съдържание и смисъл за самите вас.

Сега, като правите упражнението за дишане, сутрин, преди обед и вечер по седем пъти, едновременно с това записвайте в тетрадката си третия стих от трета глава на Евангелието на Йоана. Значи, този стих ще го пишете по три пъти на ден. След всяко написване ще теглите една черта. Всичко каквото пишете, старайте са да бъде чисто написано, на хубава хартия, еднакво голяма за всички. Ще пишете внимателно, чисто, отчетливо. Като свършите упражнението, ще ми дадете листовете си, за да направя свои бележки върху тях. Написвайте стиха преди започване на дишането. Стихът, който ще пишете, е следният: „Истина, истина ви казвам, че ако не се роди някой изново, не може да види Царството Божие".

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

30-та лекция от Учителя,

държана на 20 юни 1923 г., София.

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_06_22 Първичната връзка

ПЪРВИЧНАТА ВРЪЗКА

Т. м.

Ще прочета 4-та глава от Евангелието на Йоан.

Най-тягостното състояние в живота на човека е, когато не знае посоката на своето движение или на своя стремеж. Като се ползвате от своите опитности, виждате, че някога преживявате състояния на скръб, някога – на радост; някога сте спокойни, някога раздразнени. На какво се дължат тези състояния, не знаете. Сега, като ви говоря, искам да схващате добре, да не изпадате в заблуждения. Когато говорим на деца от първо отделение, те ни разбират по един начин; когато говорим на деца от второ, трето или четвърто отделение, те ни разбират по друг начин. Когато говорим на ученици от гимназията, те ни разбират по своему. И най-после, когато говорим на ученици, които са свършили гимназия, те ни разбират най-добре – те имат вече по-определени понятия за живота. При сегашното развитие човек има определени задължения към живота. При това колкото по-организиран е човек, толкова по-големи са задълженията му. Имате в двора си няколко коли пясък и тухли за строеж. Поглеждате към пясъка, но не се интересувате от частичките му, какви са по големина. Обаче като погледнете към тухлите, обръщате внимание на големината им. – Защо? Защото мястото на всяка тухла е определено. Не е безразлично де каква тухла ще турите. За пясъка въпросът е друг. Частиците му са толкова малки, че дето и да попаднат, няма да окажат влияние върху строежа. Значи колкото по-голямо е сцеплението между частичките на едно тяло и колкото по-високо организирано е то, толкова по-определено е неговото място в целокупния живот. Следователно сегашните ви отношения към космоса не са такива, каквито са били преди хиляди години. И постъпките ви днес не са такива, каквито са били преди хиляди години. Много естествено, сегашният човек е по-организиран, отколкото преди хиляди години.

Всеки човек носи в себе си известно знание, опитности, верую, едни от тях придобити по наследство, а други – резултат на свой собствен труд и усилие. Всеки човек има по една наследствена религия. Старият вълк казва на сина си: „Слушай, синко, ти ще пазиш свещените традиции на нашето племе; ще пазиш свещено знанията, научните теории и придобивки; ще пазиш свещено и нашата религия и верую, без никакво отклоняване". Ще кажете, че това е пресилено сравнение. Каква е всъщност религията на вълка? – Религия на жертвоприношението. Вълкът казва, че религия без

жертвоприношение не съществува. За да се служи на Бога, все трябва да се пролее малко кръвчица. За да намери подходяща храна, вълкът трябва да издави няколко овце – това е неговата жертва. Обаче интересите на вълка не са интереси на овчаря, затова той го убива.

Когато се говори за вашите свещени традиции, питам: Спазени ли са те? Спазени ли са традициите на вълка? Какво ще кажат овцете за своите традиции? И те си имат религия, но тя не се основава на жертвоприношението. Те си служат с растителна храна – това е тяхната жертва. В това отношение овцата стои по-високо от вълка. В невидимия свят овцата е едно нещо, а във видимия – друго. В невидимия свят овцата мисли като човека, а на земята се проявява като животно. Като ви говоря така, аз искам да подготвя умовете ви за едно по-високо стъпало. Досега са ви проповядвали, че трябва да бъдете добри и справедливи, да обичате всички хора. Лесно се говори на хората за едно, за друго, но като дойдем до приложението, там има нещо, което куца. Това трябва да се признае. За свое оправдание вие казвате: „Такъв е векът, такива са условията, такива са законите на природата, такъв е пътят на човешката еволюция“. Това са само предположения: може да е така, може и да не е така. Наистина дали е такава човешката еволюция, не знаем положително. Например ако се напиеш и паднеш на земята, в калта, трябва ли да мислиш, че това е било в плана на твоето развитие за този ден? Не е така. Не мисли, че ако се напиеш и паднеш в калта, така е трябвало да бъде. Че си се окалял, това е резултат, който се дължи изключително на тебе. Ти си паднал, ти сам ще станеш. Моралът на Всемирното Бяло Братство е абсолютен. Той гласи: Когато Учителят приеме известно лице за свой ученик, той престава да се меси в неговите грешки. С други думи казано: Учителят е сляп за погрешките на своя ученик. Преди да е станал ученик, той го е предупреждавал за всичко. Щом стане ученик, Учителят вече не вижда погрешките му. От своя страна, ученикът не разбира погрешките на своя Учител. – Защо? – Защото той не е в състояние да изправи погрешките на своя Учител. И да ги види, не може да ги изправи. – Учителят може ли да изправи грешките на своя ученик? – Някога той не може. – Защо не може? – Защото има известни недъзи в човека, които произтичат от един естествен закон. Представете си, че Учителят не се е хранил цели десет дена. Какво ще бъде неговото състояние? Ще бъде ли той така бодър и весел, както когато се е хранил? Ако ученикът не разбира, че възбуденото състояние на Учителя се дължи на нещо незадоволено в неговия организъм, той може да припише това състояние на волята или на характера на своя Учител.

Ако ученикът е гладувал, например, пет дена, Учителят констатира известна възбуда в него. Той ще го разбере. Ако започне да го морализира,

няма да му помогне. Хляб е нужен на ученика! Следователно хлябът е в състояние да поправи недъзите и на Учителя, и на ученика. Оттук вадим следния велик, абсолютен закон, който изправя нещата моментално. Този закон гласи: „Всеки недъг може да се изправи, когато се възстанови връзката между човешката душа и Бога“. Този закон е на Всемирното Бяло Братство. Тази връзка още не е възстановена. – Какво трябва да направи човек, за да възстанови връзката си с Бога? Ще кажете, че трябва да любим ближния си. Как ще го възлюбите? Както детето люби майка си ли? Детето постоянно суче от майка си, от своя ближен, но в замяна на това нищо не дава. Майката дава и се утешава с това, че един ден детето ѝ ще я възлюби както трябва. Ако очакванията на майките биха се реализирали, нашето общество би било друго, а не като сегашното. Обмяната на майката и детето днес не е правилна. Майката има любов, но детето няма. Вие не можете да имате правилна връзка с когото и да бъде, докато нямате връзка с Бога.

Съвременните религиозни хора говорят за Бога, а въпреки това искат да подобрят обществото без Бога. Казват: „Да възлюбим Бога!“ Това е общо казано, на думи. За да възлюбим Бога, трябва да свържем душата си и духа си с Душата и Духа на Бога. Тогава ще има преливане, т.е. правилна обмяна между Бога и нас. Колкото блага ни даде Той, толкова ще дадем и ние. Щом се създаде тази правилна връзка, тогава Бог ще ни призове като свои сътрудници. Той и днес казва: „Елате да работите с мене“. Щом станем сътрудници на Бога, всичките ни работи ще се благословят. Това значи да имаме правилно ръководство. При тази връзка вие ще почувствате вътрешна пълнота в себе си. Така именно ще изучавате Божественото знание, което ще внесе във вас мир, вътрешен подтик и повдигане на вашия дух. То ще създаде във вас такова вътрешно разположение, с което ще преодолеете всички мъчнотии в живота ви. При връзката на човека с Бога няма да има мъчнотия, която не може да се преодолее. Първото нещо, което се изисква за създаване на тази връзка, е смирението. Това е един от законите на Всемирното Бяло Братство. Смирението е първото качество, което се иска от ученика. При Бога ще отидеш не праведен, не учен, а смирен. Сега ще си послужа със следната аналогия. Когато влизаш в чистата вода, казваш ли, че първо ще се измиеш, а после ще влезеш във водата? Не, в Божествения живот ще влезем такива, каквито сме. Нека Бог каже да не влизаме. Той ще ни каже: „Добре дошли!“ – Но кога? Когато всеки носи надписа: „Смирение“. Аз говоря за съзнателното смирение. Имаме ли този надпис на себе си, ние сме положили основния камък на връзката. Какво казва Христос? – „Елате при мене всички трудещи и обременени, защото аз съм смирен по сърце. Елате при мене всички, които сте изгубили смисъла на живота. Елате при мене, защото съм смирен.“ Той не казва за себе си „аз съм учен, аз съм

любов", но казва „аз съм смирен". Имате ли смирение, Божията Любов може да дойде във вас. В духовния свят смирението дава пластичност на човешката душа, да възприема благата, които Божественият дух носи в себе си. Към това именно се стреми човешката душа. Само при това състояние ние можем да възприемаме.

Мнозина от вас, като ме слушате, ще кажете: „Още не му е дошло времето; това ще стане в някое бъдещо прераждане". – Отде знаете, че в следното прераждане ще имате добри условия? Чудно нещо, в бъдещето вярвате, а в сегашното не вярвате! Или в миналото си имал условия, а днес нямаш. Знаете ли на какво прилича това? Един турчин казвал: „Когато бях в Цариград, аз прескачах трапове, десет метра широки". Които го слушали, казвали: „Като е така, и тук има широки трапове, прескочи, да те видим". – „Не – отговорил турчинът, – траповете в Цариград са други." Казвам: Ако имаш пълната вяра, че в бъдеще ще прескочиш един трап, десет метра широк, защо не го прескочиш сега? Ще кажете, че сега няма условия. Отде знаеш какви ще са бъдещите условия? Това е самоизмама на човешкия обективен ум, или на плътския човек, направен от пръст и дух. Трябва да знаете, че в човека има зародиш на две раси: Сегашният човек е роден от втората раса, направена от пръст и дух. Хората на първата раса са направени по образ и подобие Божие и вървят по друг път на еволюция. Плътското винаги се бори с духа. Кой човек, като се е борил със себе си, т.е. с духа, е победил? Който се бори със себе си, може да победи, но същевременно и се разрушава. Никога човек не трябва да се бори със себе си, но да познае себе си, т.е. Божественото начало. Сегашните ученици трябва да станат по образ и подобие Божие. И Христос казва, че трябва да служим на Бога с дух и Истина.

И тъй, въпросът за служенето на Бога не изисква да напуснете сегашния си живот и да отидете в горите. Връзката между вас и Бога може да стане при условията, при които сега живеете. Вие може да сте при най-ниските или и най-високите условия на живота, в ада или в рая, но пак можете да направите връзка с Бога. Това не зависи от външните условия. Разумният всякога може да използва условията. Но преди всичко той трябва да направи връзка с Бога и да разреши въпроса за служене при условията, дадени му от Бялото Братство. Аз не искам да влезете в стълкновение с вашите минали вярвания. Нека те бъдат основа, върху която да съградите сегашните си разбирания за Бога. Вие сте достигнали вече до едно развитие, при което можете да направите връзка с Бога, да разрешите тази задача още в този живот. При сегашното ви състояние има нещо, което ви спъва, а именно: всички религиозни хора и окултни ученици изпадат в слабостта да мислят, че веднъж влезли в този път, ще дойде такова просветление в тях, което моментално ще премахне мъчнотиите им. Това

отчасти е вярно, но има и друго нещо: учениците, които са влезли в този път, се натъкват на ред мъчнотии и изпитания. Те трябва да ги преодолеят. Те трябва да се борят с тях, да се сражават, докато ги победят. Като се натъкват на мъчнотии, някои казват: „Не е време сега за борба“. Мъчнотиите могат да отстъпят, но ти губиш условията, при които можеш да растеш. Мъчнотиите показват, че Божественият Дух съизволява във вас и ви поощрява. С други думи казано: Колкото повече мъчнотии имате, толкова повече възвишените Братя от другия свят се интересуват за вас. Понеже сега нямате връзка с тези Братя, т.е. с възвишения свят, духовните ви чувства са в спящо състояние. Следователно енергията, която иде от висшите светове, остава в низшето ви естество, без да се прояви. Щом направите връзка с Бога, обмяната е правилна, енергията се използва разумно и мъчнотиите се разрешават лесно.

Сега у вас може да се роди известно съмнение. – На какво се дължи съмнението?

Аз и друг път съм казвал: Съмнението е признак на невежество. Който има абсолютна вяра в Бога, никога не се съмнява. Не казвам, че съмнението няма да дойде. То ще мине и през вярващия, но той няма да го пусне и задържи в себе си. Светът е пълен със съмнения. Достатъчно е да им отворите път в себе си, за да нахлуят във вас хиляди всевъзможни съмнения. В това отношение вие ще се намерите в положението на онази американка, която присъствала на сказката на един физик върху електричеството. Той разглеждал случаите, когато електричеството пада като гръм върху къщите, кои елементи го привличат и т.н. Сказката ѝ направила такова силно впечатление, че като се върнала вкъщи, тя решила да се освободи от всички предмети, които привличат електричеството. По едно време през нощта тя чула гръмотевици и почнала да разкарва мъжа си цял час от едно място на друго, да не падне гръм върху тях. След малко всичко утихнало. Тя си казала: „Слава Богу, гръмотевицата мина и ние се освободихме“. Като отворила вратата, тя видяла, че земята е суха, дъжд не валял. Съмнението е такъв майстор, който може да произведе пертурбации в ума ви, да ви преведе през хиляди мъчнотии, които нямат основание да съществуват. Това са илюзии, в които вярвате.

Сега вие искате да бъдете ученици на Всемирното Бяло Братство. На място е желанието ви, защото там ще научите много нещо. Някои задават въпроса: „Де е Бялото Братство?“ В самите нас. То не е една химера, едно име, то е реалност. Не е достатъчно само да желаете да бъдете ученици на това Братство – работа се иска от вас. Има окултисти, които са обикаляли дворовете на Бялото Братство, но не са проникнали до неговата същина. Какво може да знае един студент, който не е посещавал нито един

професор? Някои теософи казват, че за да постигнеш посвещение, трябва да отидеш в Индия. Може да си ходил в Индия, да си минавал през изпити, без да си се посветил. Който иска да се посвети, може да получи посвещение навсякъде: и в Индия, и тук. Ти може да отидеш в Индия, но и Учителят ти може да те намери тук. Отиването в Индия може да стане в пет минути. Учителите на Бялото Братство знаят законите на природата. Те могат да сгъстяват и да разреждат материята на своето тяло и да се пренасят, дето искат. Учителят на Бялото Братство може да те срещне навсякъде, ако си го пожелал. Той ще те прекара през посвещение и ще си замине.

Аз зная само един случай на посвещение в България. Преди 50–60 години един млад българин искал да се посвети на Бога, понеже майка му го обещала да служи на Бога. Като отишъл в Солун, влязъл в църквата „Свети Димитър“, дето му се явил един от Белите Братя, който му казал: „Ти си тръгнал на път и мислиш, че в Света гора ще получиш каквото желаеш. Не ти трябва калугерство, то е празна работа. Готов ли си да възприемеш това, което ще ти кажа?“ Младият човек видял, че от главата на Белия Брат излиза светлина. Като чул думите му, той пожелал да му даде нещо, но онзи се изгубил. Това посвещение станало в църквата. Младият момък се стреснал от видението, но свещеникът, който присъствал там, му казал: „Не бой се, Божиите пътища са неузнаваеми“.

Сегашните християни искат да видят Христа. Те не знаят, че Христос е връзката между Бога и нас. Това е любовна, вътрешна, невидима връзка. Като придобил тази връзка, Павел казал: „Сега познавам Христа повече, отколкото по-рано“. И аз искам от вас да прибавите нещо ново към това, което имате сега, а именно, да възстановите връзката си с Бога. Направите ли веднъж тази връзка, вие ще пристъпите към новото. И тогава всички недоразумения, които сте имали досега, сами по себе си ще изчезнат. Вие се нуждаете от съдействие. Когато някой има желание да направи нещо хубаво, присъединете се и вие и с общи усилия да реализирате това желание. Ако сме съработници на Бога, няма да правим разлика кой пръв е намислил да прави добро. Всички с готовност ще се присъединим към него за постигане на доброто.

И тъй, това, което често измъчва хората, са постоянните съмнения. И в съвременния окултизъм поради тези съмнения става преминаване от едно братство в друго. Обаче великият закон на развитието не позволява това. Според този закон всяко клонче трябва да стои на своето място. Само Господарят може да го премести от едно място на друго. Който желае сам да се присади, той е осъден на изсъхване. Няма по-велика философия, по-велика мисъл от тази да се свържем с Бога. Тази връзка осмисля живота.

Тогава за всичко, което върши, човек се допитва до своя ръководител, с когото е свързан. Ако инженерът прави план за едно здание, той ще вземе предвид и най-малките подробности, които планът изисква. Когато ученикът на Бялото Братство иска да вземе нова посока в живота си, той трябва да има предвид всички закони на Братството. Каже ли, че може и без посока да върви напред, той се самоизлъгва. Христос каза на самарянката: „Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Бога в дух и Истина". Значи и това е определено. Наистина Бялото Братство влиза в положението ви и ви помага да решите правилно своите мъчнотии. Сега сме в края на века, няма какво повече да очаквате. Сегашната епоха е почти завършена. Отсега нататък нищо ново не може да ви се даде. Новото е връзката ви с Бога, т.е. преминаването в Божествения свят, който осмисля живота ви. Какво ще бъде положението ви, ако сте заек, когото постоянно гонят и стрелят? Сърцето му трепва от най-малкия шум. Откакто се роди, докато умре, човек е изложен на постоянен страх, като заека. Ако запитате заека какво е научил, той ще ви каже: „Нищо друго, освен страха". Това не е наука. Тази наука и досега се проповядва на хората: „Ад има, мъчение има, дяволи има в света". Обаче тези, които проповядват това, сами не вярват в него. В Божествения свят няма помен от грях. Там на мястото на греха стои благочестието. Сърцето на благочестивия е готово да помага, да съдейства, да милва.

Сега всички искате да бъдете ученици. Първото нещо, което се изисква от вас, е смирението. Да ходите с наведени глави, това не е смирение. Смирението подразбира такова състояние на душата, при което човек възприема великото, Божественото, което осмисля живота. Смиреният се приспособява към всички условия. Всички учители са минали през смирението. Ако Великият Учител – Христос, казва, че има смирено сърце, колко повече вие, които искате да станете ученици на Бялото Братство, трябва да придобиете смирение. Един ден и вие трябва да кажете: „Ние сме смирени по сърце". Питате: „Ако смирението надделяваше в света, щеше ли да има несъгласие, противоречия между хората?" Щом е така, да приложим смирението като първо условие в живота.

Понеже отворихме широко вратата на Школата, смирението на ученика ще се познае от неговото поведение. Между учениците трябва да има взаимно почитание. Освен смирението, нужни са още четири качества: абсолютна честност – каквото каже човек, да го изпълни; да бъдете добри – добродетелта прави човека устойчив. Доброто е морално качество, което принадлежи на Божествения свят. Честността е качество на човешкото аз. Ученикът трябва да бъде крайно интелигентен. Неговият ум да бъде гъвкав, да схваща моментално всички тънкости, да не се лъже. Каквато задача му се даде, веднага да я реши. Ученикът трябва да бъде още благороден и

великодушен. Значи честност, доброта, интелигентност и благородство – това са четири качества, присъщи на ученика. Всеки трябва да се стреми да изработи в себе си тези качества. – По какво се познава честният? Той върви изправен, строен е, мускулест, с отворено лице. Всяко изкривяване, т.е. деформация на тялото се дължи на нарушаване закона на честността. Доброто пък дава стабилност на човека. Той има тяло, което издържа и на най-висока температура. Сегашният човек е като восъка. Той издържа толкова, колкото и восъкът. Щом се нагрее до точката на топенето, той започна да се топи. Ако се усили температурата на духовната енергия в човека, той започва да се топи, да се разслабва. Добродетелта изменя тялото на човека. Тя го прекарва през вода и дух и го калява. Водата е елемент на новия живот, а духът е силата, която сглобява отделните части и образува духовното тяло на човека. Интелигентността внася светлина в човека. От очите и от лицето му излиза светлина, която го води в правия път.

Като приемете Божествената светлина, вие ще дадете ход на благородството на вашата душа, ще чувствате благоволението на Бога и разположението на всички добри хора. Без тази светлина, каквито усилия и да правите, всичко ще бъде напразно. Без честност, доброта, интелигентност и благородство ученикът не може да намери своя Учител. Щом придобие тези качества, Учителят ще извика ученика си на име, ще го благослови и просвети. Който го види, ще разбере, че в него е станала известна промяна. Не може да намериш Учителя си и да не осмислиш живота си. Преди да намери Учителя си, ученикът е бил яйце, което се търкаля. Щом го намери, изправя се на краката си и започва да ходи. Който се е измътил, той се превръща в пиле, което има условия да расте и да се развива. Той постепенно се осъзнава, влиза в Божествения живот и се освобождава от връзките на плътта. Първоначално Павел беше горделив, но като позна Христа, мина през големи страдания. След като му удариха пет пъти по 39 тояги, той каза: „Виждам, че с големи страдания ще вляза в Царството Божие“. Тогава той се смири и се свърза с Бялото Братство. Казва се, че той се възнесъл до седмото небе. Де е това небе? Ние не го виждаме. Ако е горе някъде, не можем да го видим. Това небе е тук. Павел казва: „С тялото си ли бях, или без него, не зная, но видях и чух неща, които око не е видяло и ухо не е чуло“. Казвате: „Кой ще ни избави от това смъртно тяло?“ Най-после Павел казва: „Сега съм във венеца на живота си“. И тогава Павел беше във вериги, но не се страхуваше вече.

Желая ви да започнете със смирението. Не ви желая нещо материално, но това, което Бялото Братство е предвидило за вас. Още тази вечер то ще ви посее в земята, ще ви засипе с малко пръст, ще ви полее и ще ви остави, слънцето да ви е на помощ. И религиозните казват: „Господ да ти е на

помощ!“ Значи и вие ще следвате закона на житното зърно. С тялото си вие сте посяти в земята. Много пъти сте следвали този закон. Сега сте вече в крайния предел. Не казвайте: „Я бъде, я не“, но кажете „Мога“. На български думата „мога“ е колкото положителна, толкова и отрицателна. Не казвайте „Не ще мога“ или „Може би“, но кажете положително „Ще бъде“.

Сега не е въпрос за спасение, но бъдете ученици на Великата школа. Желая да получите Божието благословение. Знаете ли какво значи да бъдеш ученик? Може да сте добри, но това няма да ви направи ученици. Казват за някого, че не е толкова добър, но е способен ученик. Способният ученик може да стане добър, но неспособният мъчно може да стане добър. Каквато работа и да вършите, тя не може да ви спъва в избора. Следователно всякога можете да бъдете ученици. Дали сте млади, или стари, и това не ви спъва. Всякога можеш да станеш ученик. Всякога можеш да туриш здрава основа на живота си. Желая в бъдеще между всички млади и стари да се създаде по-здрава връзка от сегашната. Не се чувствайте притеснени. Това състояние трябва да се премахне. Бъдете свободни, естествени в отношенията си. Само така ще се създаде здрава връзка между вас и Бога.

Беседа от Учителя, държана на братята, 22 юни 1923 г. в София

1923_06_24 След три дни

СЛЕД ТРИ ДНИ

Господарю, напомнихме си, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: „След три дни ще възкръсна“. (Матей 27:63)

Ще взема една част от 63-ти стих, 27-ма глава от Евангелието на Матея: „Господарю, напомнихме си, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: „След три дни ще възкръсна“.

Ако тия думи бяха казани за някой обикновен човек, не щеше да ни учудва. Но те се отнасят до вярванията на съвременните християнски народи. То е казано не от прости хора, но от най-учените хора на еврейския народ, от служителите на църквата, отлично запознати с Моисеевия закон. Казват: „Спомняме си за това“. Оттук може да се види какво е било отношението на тогавашното духовенство спрямо Исуса. Сегашните християнски народи считат Христа за божество, за Син Божи, и затова ние не бихме желали да знаем как си обясняват те това противоречие. Не само в еврейския народ, но изобщо, като проучваме историята на всичките религии, няма Учител, който, като е дошъл в света, да е бил добре посрещнат. Във всички народи, без изключение, са ги посрещали като измамници и лъжци.

За нас, хората на положителната наука, ние можем да си обясним това нещо много обективно. Има разногледи хора. Това са хора, на които очните нерви не са еднакво дълги, та впечатленията от външния свят не се съвпадат в един и същи момент, и се явява двоен образ. Единият образ се възприема по-рано, а другият – по-късно. Тази аберация, т.е. отклоняване, съществува и в човешкия ум. Човек може едновременно да възприеме два образа. Но законът е такъв: не могат да се възприемат изведнъж два противоположни образа в природата, защото ако единият образ е хармоничен, другият ще бъде дисхармоничен. Но това произтича от факта, че в самия живот има две велики течения. Соковете, които идат от корените на дървото, имат едно свойство, а тези, които идат от клоните, имат друго свойство. Може да попитате защо става така. За обяснение аз ще си послужа с една аналогия, с това, което става в природата.

– Защо корените на дървото не са прави както клонете, а лъкатушат в земята? – Понеже почвата е по-гъста. За да си пробият път, корените са принудени да изкривяват своята посока. А клоните, понеже растат в по-рядка атмосфера, техният растеж е по-правилен. Значи, когато схващанията на хората са материалистични, винаги има известно

изкривяване. Например евреите се отличават с краен материализъм, което може да се проследи в тяхната история. Братята на Йосифа го продадоха много евтино. Виждаме друг пример: Юда продаде Христа за 30 сребърника.

Тия прояви на човешката душа са необясними за един обикновен човек. Питам ви: Не е ли същото, когато братя и сестри, в желанието си да получат по-скоро бащиното наследство, чакат смъртта на родителите си. Не може ли бащата да им даде наследството или част от него, докато е още жив? Знае се какъв е моралният уровен на тия синове и дъщери, които желаят смъртта на баща си и майка си. От такива синове нищо не може да се очаква. Ако се проследи животът им, ще се види, че 90% от тях водят разпуснат живот. „Ние помним, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: „След три дни ще възкръсна". – „Ние знаем, че той няма да възкръсне, но е нагласил да дойдат Неговите ученици да откраднат тялото Му и да разгласят навсякъде, че Той действително е възкръснал." Този въпрос от 2000 години не е разяснен. В цялата християнска литература, ако я разгърнете, ще срещнете разни теории дали е възкръснал Христос, или не. Защото ако Той не е възкръснал, както е казал, тогава цялото верую на християните пропада. Но ако Христос е възкръснал, тогава веруюто на християните се базира на една основа, на която животът има възможност да расте. Хората така обясняват възкресението, че ако човек легне да спи и после се събуди, може да го считат за възкръснал. Или ако умре и после оживее, той е пак възкръснал, пак се връща в живота. „Възкресението" включва в себе си друг закон. То е състояние – минаване на душата в онова същинско състояние, в което е съществувала преди да е била въплътена в материята. Веднъж въплътена в материята, душата се опорочава. Също всички хора, без изключение, са нечисти. Поради това ние трябва да правим на земята големи усилия, за да можем, със силата на Духа, да очистим нашето сърце, нашия ум, нашите действия и желания от това окаляне. Причината за окалянето е в самата материя. Значи тя е от такова естество, че се опорочава. Ако отричате, че материята може да се опорочи, тогава защо изхвърляме част от нея навън? Защо след вкусното ядене на бюреци, на палачинки, чувстваме неприятност, че понякога не искаме да ги видим? Откъде се образува това? Вътре в палачинките ли беше? Аз считам, че нечистотиите са в самата материя, като в затворено шише; отпушиш шишето и виждаш какво има вътре. Човешкият дух трябва да изучи процеса на чистенето.

И възкресението е самият процес на чистене. То става само чрез Божествената Любов. Без Любов няма възкресение. Който изгуби Любовта, казва: „Аз съм мъртъв". Обаче щом дойде Любовта, той усеща едно съживяване. Под думите на Христа: „След три дена аз ще възкръсна", се

подразбира, че след три дена Той ще внесе Божествената Любов, която включва всичко в себе си. На друго място Той казва: „Когато бъда въздигнат по такъв начин, аз ще се привлека към Любовта, както и всички, които вярват в Бога“. Мнозина разбират, че трябва да умрем, за да отидем при Христа. Не е така. Под „умиране“ се разбира да се освободи човек от онези свои мисли, които го спъват. Може да умреш и мисълта да те държи и в онзи свят. Също и желанията спъват в онзи свят. Човек и там няма да бъде свободен. Ако не си привлечен от Любовта, ако не си под влиянието на този велик закон, ти не можеш да влезеш във великия Божествен свят. Това се обяснява така: Като доближите до железни стърготини една жица, през която минава електрически ток, всички стърготини ще се полепят по жицата. Значи има една сила, която ги привлича. Друга сила, с други свойства, не може да ги привлече. Следователно Божественото привлича подобното към себе си. Човешката душа се привлича от този център.

Всички хора имат желание да намерят истината. Всички търсят щастие; всички търсят здраве; градят къщи, уреждат градини, осигуряват живота си. У човека има нещо дълбоко всадено към живота и той иска да живее. Понякога той иска да умре, да се лиши от живота си. Под „смърт“ се разбира да се освободиш от неблагоприятните условия, които спъват растежа на живота. Додето сме стигнали, нашият живот сега е драма и трагедия. Сега сме в най-лошото положение: ние сме в дъното на ада. Няма какво да ви доказвам тази мисъл. Достатъчно е да посетите един от големите европейски градове като Париж, Лондон, за да се уверите в това. В Лондон има един квартал, дето живеят повече от 50,000 семейства, децата на които не познават родителите си. Там е свърталище на порока. Ако някой иска да знае какво е адът, да отиде там. У нас още такива квартали няма.

Ако разгледаме съвременната наша култура, ще видим, че в нея има много тъмни страни. Някои автори я разглеждат само от светлата ѝ страна. В случая преценката им е много субективна. Нашите писатели са толкова честолюбиви и горди, че не искат да признаят своите погрешки. Ако отидеш в Америка, и там ще ти разказват само за добрите страни на тяхната култура. За да се изтъкнат отрицателните страни на американския живот, изисква се от лицето, което ще ги изнесе, висок морал, голяма интелигентност. Навсякъде има благородни и честни хора – и в България, и в Русия, и в Англия, и в Германия. Не е удобно да се изнасят само пороците, защото като мислим и пишем за тях, има опасност ние да се опорочим. Лекарят, който постоянно пипа раните на болните, може да се инфектира и да пострада. В произведенията на някои автори има също проказа, от която се заразяват и опорочават хората. В своите съчинения авторът описва живота си. Моралът и културата на автора се виждат от

произведенията му. В тях се изнасят неговите идеи, желания, чувства, а не общочовешки идеи. Един художник рисува например само голи жени, защото това му доставя удоволствие – значи той рисува за себе си, а не за другите. Друг рисува крадци, убийци. Рядко ще срещнем художник, който изразява, въплътява в картините си велика идея. Аз разбирам, като погледнеш картината, тя да произведе в душата ти цял преврат и да кажеш: „Има за какво да се живее на този свят!“ А сега, погледнеш една хубава, донякъде издържана картина, но идеята не е живо изразена. Казваш: „Картината е много хубава, но идеята е непостижима“. И си живееш, както си знаеш.

Ние, съвременните хора, сме в положението на двамата гръцки художници, които решили помежду си да се състезават. Единият нарисувал толкова естествено един грозд, че птиците го нападали да го кълват. – „Виж – казал авторът, – даже и птиците се измамиха. Това е изкуство!“ Другият също се възхитил от картината на приятеля си. От своя страна, той изваял образа на една богиня, която закрил с тънък воал. Дошъл първият художник да види неговото произведение. – „Дигни воала, да разгледам добре статуята.“ Но като се доближил, видял, че воалът бил също от камък. Значи, вторият художник бил такъв голям майстор, че заблудил приятеля си, също майстор в изкуството. И ние понякога можем да изрисуваме външно някаква добродетел и да ѝ турим отгоре воал. Така се лъжат хората със своите добродетели! Донякъде можем да измамим хората със своето външно благочестие или целомъдрие, но все пак ще изпъкне силно онова, което ни липсва. Хвалят един слуга, че е много честен и господарят му е доволен от него. Но какво се оказва? Той е обиколен от други слуги, които го следят. Честни сте, защото ви следят. Аз бих желал да се направи един опит у нас и в чужбина: само за 20 дена да не функционират съдилищата, за да проверим, доколко сме честни и изправни. Да се оставят хората съвсем свободни само за 20 дена, да се види нашата култура. Възможно е резултатите да бъдат положителни, но не е изключено да излязат всички наши слабости и пороци. В този случай добре е да се направи една статистика за произшествията и престъпленията през време на опита.

И тъй нека във всички страни, докато трае опитът, да се освободим от съдии, от стражари; затворниците да се пуснат на свобода, да се види какво би се случило през тези 20 дена. Това е добър случай да видят европейските народи своята култура. И когато Христос казва, че след три дена ще възкръсне, Той подразбира бъдещата култура, която ще възкръсне, и тогава този опит ще трае не само за 20 дена, но ще бъде всаден в кръвта на хората. Тогава няма да има вече стражари; майките и бащите ще ги заместят, те ще заместят и свещениците. Питам: След 20,000 години

ще могат ли да вържат, да ограничат Христа? Сега в едно бургаско село се явил един прост човек, лечител, който учудвал, озадачавал хората със своя начин на лекуване. Такива лечители има навсякъде. Така в Америка в 1905 година се беше явил един лечител – американците отиваха да го видят. Обикновено той не говорел нищо. Нареждали се много болни – хроми, слепи, клосни, да ги лекува. Той само ги хващал за ръцете, и като ги пуснел, отивали си здрави. руги, само като минавали покрай него, оздравявали. о като дойдел някой убиец, лечителят викал: „Махай се, ти си убиец! Не ми се позволява да те лекувам". Тия лечители не лекуват никога убийци, а ония, на които е дошло времето да оздравеят, той им помага. Всички болести се дължат на човешки грехове и престъпления. Лекарят, за да може да лекува болния, трябва да вникне в причините на болестта. Природата изпраща болестите като начин за изправяне на погрешките. Какво мислите? Онзи престъпник, който е извършил 20 убийства, на когото природата е вързала ръцете, имаме ли право да му ги развържем?

Най-напред трябва да изправим неговата душа, да развържем неговия ум и дух, тогава да развържем ръцете му. В съвременната медицина болестите не само не се намаляват, но се увеличават. Болести след болести се явяват и не знаят вече с какви имена да ги кръщават.

„Този измамник каза, че след три дни ще възкръсне." Мнозина питат: „Има ли възкресение, има ли вечен живот?" Аз ви питам: Сегашният живот на какво се дължи? Как бихте обяснили: где се крие силата на онази малка семка, която сте посадили в земята? От нея излиза голямо дърво. Казват, че в Калифорния имало дървета, израснали още от времето на Моисея, друго дърво било от времето на Аврама – хилядогодишни на възраст. Това може да се докаже, но дървото трябва да се пожертва. Има дървета, които хроникират известна култура, известни събития, една велика история. Христос каза, че след три дена ще възкръсне. Какъв е смисълът на живота? Оженили сте се, след това майка ви, баща ви умират, цялото поколение, всички измират. Туй живот ли е? След време вие изваждате костите на вашите родители, на вашите прадеди и ги туряте в една торбичка и им четете молитви, Бог да прости прегрешенията им. Няма смисъл Господ да прощава костите им. Трябва да се молим да ни възвърне Господ живота, който сме изгубили. Ако ви хвана за гърлото, да не можете да дишате, и ви държа така няколко минути, вие ще изгубите съзнание. Какво ще стане с вас? Токът, който минава през дробовете за сърцето, е спрял. Но като се махне това стягане, жизненият ток отново започва да циркулира. Има също такива умствени и сърдечни сили, които, като стиснат вашия ум или сърце, веднага животът ви изчезва. Дали ли сте отчет на вашия ум? Някой ден сте разположени, друг ден се зароди у вас мисълта да убиете някого. Тази мисъл не е ваша, тя е чужда, но за това има

дълбоки причини. То е хващане за гърлото, то е чужда мисъл, внушение. Ами войникът, който отива на бойното поле да убива, тази мисъл негова ли е? Тя е дадена по заповед и е минала през 20–30 души, докато дойде до него. Отде се е зародила тази мисъл? – Божественият закон казва: „Не убивай!“ А отде християните са възприели тази мисъл? Разбирам, в езическите времена, когато искали кръвта на християните. А днес Христос казва да любиш врага и ако брат ти съгреши 7 пъти по 77, трябва да му простиш. Тогава как християните допущат убийството? Как могат да се оправдават за това престъпление? Всички твърдят, че без убийства не може.

На съвременните християни липсва Любов. Кой народ днес е на висотата на културата? В еврейската история се изнасят убийства между родни племена. Те се избиваха помежду си най-безчовечно. Дойде Христос между тях, и Него разпнаха. Запазиха ли се евреите като народ, повдигнаха ли се? – Разпръснаха се по цялата земя да учат урока си. Какво стана с руската империя? – Престана да съществува. Тя пожертва хиляди хора в руските солници; други изпрати на заточение в Сибир. Руското духовенство не се застъпи за жертвите, да каже, че това не е волята Божия. За българския народ казват, че има велико бъдеще, че е избран народ. Всеки народ, който изпълнява Божията воля, който живее съобразно Божиите закони, има велико бъдеще. Обаче отворете историята на българския народ да видите доколко той е живял по Божията воля, за да бъде велик. Тъй както живее българският народ, има ли бъдеще, може ли да бъде велик? Убийствата може ли да донесат щастие на България? И сега мислите ли, че престъпленията ще донесат щастие на нашия народ? Ще кажете: „Тъй трябва да стане“. Не, нещата могат да стават и по друг начин. Великите работи стават по разумен начин. Каквото е станало, не може да се върне. Но трябва да се знае, че в Божествения свят престъпленията не се одобряват. Следователно трябва да знаем, че има един закон, който не прощава нашите престъпления. Ще кажат някои, че като говоря така, уронва се престижът на държавата. Когато държавници, управници, съдии престъпват законите, тогава се уронва престижът на държавата. Всички трябва да знаят, че има един вечен закон, който съди еднакво всички хора.

„Този измамник, като беше жив, казваше, че ще възкръсне.“ Не възкръсна ли Христос? – Възкръсна. Християнските народи Го очакват да съди народите. Само Бог, който е създал всичко, има право да руши, да наказва, да съди. Художникът, който е нарисувал картината, само той има право да я унищожи. Ако българите искат да бъдат благословен народ, трябва да знаят, че се благославя само онзи народ, който не върши убийства. Когато Петър отсече ухото на воина в Гетсиманската градина, какво му каза Христос? „Тури ножа в ножницата си, защото който вади нож, от нож

умира.“ Сега аз говоря на онези от вас, които познават Христовото учение. Има по-силно оръжие от картечницата; има по-силно оръжие от оръдията, от парите; има по-силно оръжие от всички интриги. Това оръжие е Любовта, която трябва да влезе между хората. Сега ще обясня този закон с приказката за дъщерята на царя Бентам Берухи. Трима ангели слезли от небето да донесат подаръци на царската дъщеря. Първият ангел, Амерфил, бил един от най-видните членове на ангелския свят. Той бил един от най-учените ангели, може да се каже, познавал тайните на Битието. Този делегат за царството на Всемирното Бяло Братство бил поставен от Бога на изпит. Като видял царската дъщеря, Амерфил се влюбил в нея и пожелал да влезе в скъпоценния камък на нейния пръстен, да усеща винаги аромата ѝ. Пожелал и се привлякъл от камъка. Всеки ден той навлизал все повече в камъка и видял, че се обезобразява, но да се върне назад не могъл. Искал той да се освободи, но как? Срам го било да се обърне към небето. Също така се срамувал и от приятелите си, че ще му кажат, как така, с неговите големи знания, да се увлече от една жена на земята. И вместо да ѝ каже, че я обича, той влязъл в един камък и се погубил. Той почнал да гори от срам и колкото повече горял, камъкът ставал все по-блестящ. Питате: „Защо диамантът пречупва лъчите и блести?“ – Защото ангелът е свързан още с камъка. И днес той казва: „Аз ви моля, братя, не се свързвайте с никакъв скъпоценен камък“. От голямата мъка у ангела се явило едно озлобление. Скрит в камъка, той не искал никого да вижда, пък и никой не искал да го знае.

Днес хората не подозират, не знаят произхождението на този диамант. След като се отдалечило царството на Бялото Братство, този камък почнал да минава от ръка на ръка, докато след хиляди години дошъл в царството на Мехам Мерфю. Той имал една дъщеря на име Мерфил. Тя не била благородна и като влязъл камъкът в нейните ръце, у нея се зародило едно жестоко желание. Който се влюбвал в нея и предлагал да се оженят, тя казвала: „Аз ще се оженя за тебе, но след като ти извадя очите“. Идвали млади князе, царски синове и всички приемали желанието ѝ. На всички, един по един, тя изваждала очите и ги туряла в едно шишенце. Като дошъл първият кандидат, ангелът от диаманта шепнел на Мерфил: „Извади му очите, аз не искам да ме гледа“. Значи тя била адепт на този камък. Князът казвал: „Извади ми очите, само ми дай да те прегърна“. Така обезобразен, тя го затваряла в една стая със слугинята си. Той прегръщал слугинята, като я мислел за царската дъщеря, а тя се смеела насреща му и казвала: „Колко си мил, колко си хубав!“ На другия ден отивала да го пита доволен ли е. – „Много съм доволен“ – отговарял той.

По същия начин тя постъпила с останалите кандидати, и всички били доволни от нея. Ще кажете: „Колко е жестока тази царска дъщеря

Мерфил!“ Питам: Съвременният свят не ви ли е дал по една лъжлива мома, която сте прегърнали? Вашите очи на място ли са? Не са ли извадени? Някой прегърнал една къща, друг – министерски пост, трети се оженил – какви ли не глупости сте прегърнали, и всеки мисли, че това е същността. Вие сте продали същността, изгубили сте Бога, изгубили сте Любовта и казвате, че сте културни. Не, няма още култура в света! Духовното идване на Христа е през тази епоха. Първата Негова мисия е да възстанови зрението на хората.

Най-после в царството на Мерфил дошъл един адепт. Той казал: „Искам да видя царската дъщеря, да ѝ кажа три думи“. Тя се зачудила на неговото желание, но се съгласила да чуе тези три думи. Като се срещнали, той я запитал: „Познаваш ли този камък? Знаеш ли историята му?“ – „Моля, разкажи ми историята на този камък.“ – „Ако носиш още по този начин камъка, ще бъдеш най-нещастната жена в света.“ Защо изнасям този факт? Вземете например една мома, която си играе със сърцето на някой мъж. Ще ви кажа защо тя си играе със сърцето му. После адептът запитал царската дъщеря: „Можеш ли да ми покажеш своя пръв любовник?“ – „Ще ти го покажа.“ И го завела в стаята. – „Можеш ли да ме освободиш, да остана за малко с него в стаята?“ Адептът попитал ослепения доволен ли е от живота си. Искал да му каже истината. – „Има ли по-голяма истина в живота от това, което аз прекарвам сега? Има ли по-голям щастливец от мен?“ Тогава адептът му доказал, че той е голям нещастник и жертва на царската дъщеря. Като разбрал истинското си положение, той обещал на адепта да посвети живота си на истината, да не отмъщава за нещастието си и да люби ближните си като себе си. Адептът взел камъка от пръстена на царската дъщеря, счупил го и го турил в очите му. На мястото на първия камък сложил друг – фалшив. Но ангелът не могъл да се освободи от камъка. Той останал да се върти в очите на ослепения и така минал от една степен на еволюция в друга. Той започнал да изпълнява своята длъжност, но неговите деца пак сгрешили. И сега ангелът пак се проявява и се срамува за погрешките на своите деца.

И ние, като гледаме нещата отвън, лъжем другите хора, преувеличаваме фактите. Не съм срещал нито един човек, който в даден момент да съзнава, че стои пред Бога, пред великото, безграничното, възвишеното. Представете си една мома обича един момък, обещава му, че ще се омъжи за него. Погледът ѝ ту светне, ту затъмнее; ту го иска, ту не го иска. После намери друг, с него флиртува. Това „флиртуване“ аз взимам в най-широк смисъл на думата. Така господарят флиртува със слугата си; паството флиртува със свещеника. И като загуби той гласа си, казват: „Трябва да назначат друг свещеник на негово място“. И ние очакваме да се оправи този свят! Как ще се оправи? Всички казват: „Като се пенсионираме, ще си

поживеем“. А пък аз съм забелязал, че като пенсионират някого, той скоро умира. Офицерът, привикнал да дава заповеди, дават му да яде лук, сирене, сух хляб. След като ял печени кокошки и го лишат от тях, той казва: „Аз съм роден да ям печени кокошки, а не печен лук“. Каква е разликата между печена кокошка и печен лук?

„Онзи измамник ни каза, че след три дни ще възкръсне.“ Днешният ръководител на християнския свят, Христос, не е горе на небето. Той възстановява Царството Божие на земята. У хората става едно събуждане на съзнанието и те виждат, че това, което са вършили досега, не е право. Според мене от църквата не се изисква вече нищо. Всички християнски църкви в България, в целия свят, трябваше само да се молят да се смени тази култура, да дойде нещо по-хубаво, по-благородно. Даже ако свещениците престават да проповядват, а само се молят на Бога да дойде Божествената култура, в скоро време натегнатата атмосфера ще се разведри. Сега питам: Как ще се оправи България?

Имало дъновисти и петковисти. Нито едните, нито другите ще оправят България. Само Любовта може да оправи България. Божественото учение трябва да завладее сърцата на всички българи и те да кажат: „Братко, аз искам да ора земята с Божията Любов“. Свещеникът да каже: „Аз искам да служа с Божията Любов“. Всичко, каквото се прави, да става в името на Божията Любов. И военният, като извади ножа си, да каже: „И аз искам да служа с Божията Любов“ – и тогава той няма вече кого да убива. В Божествената Любов всички ще бъдат добри и благородни. Направете опит: Турете едно растение в каквато почва искате. Ако не е под преките слънчеви лъчи, то не може да расте. И на детето можете да му давате най-добрата храна, няма ли я Любовта, то ще бъде хилаво. Как лекува този брат, който се явил в Бургаско, при когото се стичали хиляди страдащи? Той ги хващал за ръце, заливал ги с вода и така ги лекувал. Сега питам: Има ли чудеса в света? – „Няма чудеса.“ Е, как се лекува? Един свещеник казал, че болният болни лекува. Ако болният лекува, какво ще стане, когато здравият лекува? Като излизал лечителят от църквата, хората му целували полата. Изобщо хората са склонни към суеверие. Когато един болен се излекува по този начин, всички вярват, а когато говориш за Любовта, никой не вярва. Любовта притежава такава сила, която премахва не само нашите физически недъзи, но и умствените, сърдечните и душевните. Направете опит с християнското учение. На този Христос, Когото считат за умрял, нека българите кажат: „Господи, ние Те призоваваме, днес ще направим опит с Твоята Любов“. Безразлично е кой ще направи опита. А сега седят и пишат какво съм казал аз. По някой път аз плаша владиците, като казвам: Без пари ще служите. Казват: „Как е възможно това?“ Ето как разбирам аз: Ако нямаш Любов, ще служиш с

пари; щом дойде Любовта, без пари ще служиш. Ако те любя, има ли по-голяма гаранция от Любовта? Щом Господ те обича, ти ще Му служиш с Любов и радост и ще кажеш: „Господи, както искаш, да бъде волята ти!“

Христос каза: „След три дни ще възкръсна“. Питам: Не е ли дошло време за възкресението? Казват, че Христос щял да дойде отгоре на облаците. Но Писанието казва: „Присъствието на Сина Човечески ще бъде като светлината, като светкавицата – от единия до другия край“. Значи Христос ще дойде, но не знаете отде ще дойде Той. Когато Любовта дойде в света, тогава ще дойде Христос. Да не мислите, че Той ще остави да му целувате скута? Той помни ударите на римските войници. Вие го викате на земята, но Той казва: „Имам добри спомени от земята!“ Аз бих ви дал много научни данни за устройството на Вселената, на Земята, но преди всичко трябва да възприемем Любовта; да създадем нов организъм; да изменим нашия мозък, нашето сърце. Аз считам, че съвременните хора са направени от восък и като отидат в духовния свят, ако температурата се увеличи на 45 градуса, животът им ще изчезне. И каква култура може да очакваме от хора, които живеят при 40–45 градуса? Такъв човек – Господ да го прости – ще се разтопи и животът му ще изчезне. Аз казвам, че нашият организъм може да издържа температура до 35 милиона градуса. Какво мислите? Ако можете да издържите такава температура, знаете ли каква светлина ще имате и как ще се отвори светът за вас? Тогава няма да си служите със сегашните тела. Значи ние трябва да преобразим нашите восъчни тела. Павел казва: „Има тяло естествено, има тяло духовно“.

Христос казва: „Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в Царството Божие“. Знаете ли за каква вода се говори? – Тя не е обикновена вода; при никаква температура не може да се разлага. Вода, която се разлага, не е същинска вода. Тази вода, която извира и носи Божествения живот в себе си, тя е същинска. Ако вие познавахте Христа, щяхте да ме разберете. Павел казва: „Едно време познавах Христа, но сега другояче го познавам“. Ако познавахте Христа като Любов, знаете ли какво щеше да стане с вас? – Веднага щяхте да се трансформирате, всичките ви недостатъци щяха да изчезнат, вашите лица – да се изменят, да приемете образ и подобие на Бога, и ще се чудите как сте могли да живеете в неведение и невежество. У някого се явило желание за служене и казва: „Ще служа на Христа, ще раздам всичкото си имане“. Но като си отидете вкъщи, веднага срещате опозиция на жена си, която казва: „Не е дошло време за това“. Свещеникът казва: „Да проповядвам на хората, но времето още не е дошло“. Според мене то отдавна е дошло, сега има условия. Ние не осъждаме никого, не съжаляваме и за изгубеното време. Като дойде Христос, и мъртвите ще възкръснат. Има един начин за оправяне на света, Христос ще дойде, ще те повдигне, ще ти даде ново тяло и ще каже:

„Братко, излез от твоята къща“. Ще се гневиш ли на брата си? Една мома, пострадала от някой момък, ще получи ново тяло. Христос ще ѝ каже: „Сега ти си чиста. Имаш ли нещо против този момък?“ – „Нямам нищо против него.“ – „Ела с мене!“ Следователно ето как трябва да се живее. Господ ще даде нови тела на всички, ще ги въздигне и ще им каже: „Сега сте чисти, ходете и живейте по новия закон!“ Онзи, Който дойде по този начин, Той ще въздигне света.

Всяко идейно учение, което води в новия път, което носи възкресението, трябва да измени вашите сърца, умове, душа и дух. Всички трябва да станете свободни, да желаете тази свобода. И когато някой извърши убийство, като го хванете, да кажете: „Братко, няма да те съдим, нито ще те турим в затвора, скрий ножа си“. Онзи убития, ще го съживим и ще кажем: „В името на Господа Исуса Христа, на изявената Божия Любов, ние ще въздигнем този брат“, и ще му кажем: „Никога вече не убивай!“ Бъдещето носи новото. Онзи, който мисли да убие един праведник, неговият нож ще се стопи. Ще турим ръката си върху него и ще кажем: „Братко, научи ли закона?“ Това е великият морал на вашата душа. Необходимо е да научим великия закон, че Бог е наш Баща, че трябва да живеем братски, че никой няма право да убива. И насилие не може да става. Тъй е писал Господ и всички трябва да живеем по Неговия закон. Ако съвременните европейски народи не приемат Христовото учение, след 10 години ще дойде такава война, каквато човек не помни. Ако не работим, ще дойде всеобща война. След тази война ще бъдем по-близо до Бога и ще бъдем по-добри. Това не е пророчество. Това виждат всички предвидливи управници и държавници. Дълг е на духовенството да каже: „Това не е волята Божия“. Един английски държавник, лорд Джордж, казал на духовенството: „Ако вие съумеете да внушите на християнския свят да избегне войната, вие сте постигнали вашата цел“. Това е задачата на съвременното духовенство: Да спре войната, която сега се подготвя. И аз казвам: Христос иде! Ако народите приемат Любовта, войната ще се отмени; ако не я приемат, войната ще дойде и тогава ще опитат още по-големи страдания. Всички могат да проявят Любовта. Не е нужно да бъдете в църквите, в планините, а у дома си, при жена си, при децата си, в затворите. Любовта може да се опита при най-лошите условия на живота. Тази Любов ще ви направи свободни. Когато дойде Любов в дома ти, твоята жена ще ти каже: „Аз те освобождавам!“ Всичко ще се измени под влиянието на Божествената Любов. Светът ще се уреди само когато дойде Любовта. Тогава няма да има страдания, невежество, немотия, глупости – всички ще бъдем моментално здрави.

Сега Христос застава пред вас и казва: „Вярвате ли в това, което ви казвам?“ „Този измамник каза, че след три дни ще възкръсне. Ние не вярваме. Да не

би учениците да вземат тялото му?“ Ето, сега Христос е пред вас и ви пита: „Вярвате ли, че аз възкръснах?“ Не бързайте да ми кажете, на мене не отговаряйте! Не искам леко да мислите. Това е един много сериозен въпрос. – „Вярвате ли, че аз възкръснах; вярвате ли, че аз донесох Божествената Любов; вярвате ли, че туй учение, което проповядвам, може да донесе възкресение, може да донесе Любовта?“ От 2000 години седите на два стола и казвате: „Хайде да отидем в евангелската църква, хайде в православната, в католическата“. Теософите ви боядисват в една боя, окултистите – в друга. Има повече от 40–50 краски. Че си теософ, католик, евангелист не е важно. Питам: Твоят Учител ще дойде ли? Ако си Го намерил, ти си човек на заблуждението; ако не си Го намерил, ти си човек на възкресението. Казваш: „Аз съм окултист“. – Добре, твоята наука дала ли ти е онова учение, оня съществен живот на безсмъртието? – „Аз съм християнин.“ – За тебе Христос възкръсна ли? – Вярваш ли във възкресението? Христос седи пред вас, а вие питате: „Учителю, къде е Христос?“ Като станах тази сутрин, аз погледнах какво е времето. Това е важно за мене. Това, което говори времето, същото говори и Христос: „Ако не възприемете моето възкресение, много сълзи ще изтекат. Това говори дъждът. Но ако приемат моето учение, ще дойде светлината, ще дойде Любовта“. Ако духовенството не приеме това учение, грях на душата му! В десет години, ако не приемат учението, нека те да му мислят! И съдбата е почнала най-напред от България.

Ако българският народ не приеме това учение, нещо страшно иде за него, няма да кажа какво, но да го знаете. Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете един от първите народи, ще бъдете записани, че сте повярвали във възкресението на Христа. От вас, българите, се изисква доблест. Човек трябва да бъде смирен. Аз ще ви кажа какво значи да бъдеш смирен: Никога да не лъжеш, да бъдеш свързан с Бога; да имаш велика душа; да бъдеш благороден и възвишен във всичките си прояви. Такъв трябва да бъде българинът! Ние трябва да бъдем такива, каквито са били предците на Всемирното Бяло Братство, като онзи човек, който е направен по образ и подобие Божие, който е наследил цялата земя. Това е Христос. Той казва: „Аз съм първият, направен по образ и подобие на Бога. Ако слушате, ще имате Божието благословение; ще минете от смърт в живот, и когато аз бъда въздигнат, ще привлека всички към себе си“. И всички култури, които идат в света, носят името на първородния брат на човечеството. Ще го попитате: „Няма ли друг изходен път?“

– Днес или никога! Не се надявайте, че друг път ще дойдат благоприятни условия. Под „днес“ разбирам, че Божественият Дух сега минава навсякъде, през всички европейски народи и казва: „Свестете се, свестете се!“ Навсякъде говори този Дух. Няма човек, на когото да не говори Той.

На всички казва: „С Любов, а не с насилие, не с убийство!“ Следователно повдигнете сърцето си към Бога и се молете. Нека се реши този въпрос от православната църква: Възкръснал ли е Христос в православната църква; приета ли е Любовта в православната църква? Една църква има в света. Но вън от църквата е Всемирното Бяло Братство – то е по-високо от църквата. Но още по-високо от Всемирното Бяло Братство е Царството Божие. Следователно църквата е първото стъпало. Всемирното Бяло Братство е второто стъпало, а Царството Божие е третото стъпало – най-великото, което трябва да се прояви. Във всички сърца и умове да живее Божията Любов, и като се срещат хората, да знаят, че са братя и сестри, че са деца на един Баща, на една Любов, на една Мъдрост и на една Истина.

Беседа от Учителя, държана на 24 юни 1923 г. в София

1923_06_27 Нежност и грубост
лекция пред специалния клас
27 юни 1923 г.

НЕЖНОСТ И ГРУБОСТ

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

Тайна молитва.

Чете се резюме на темата „Метод за правилно дишане".

Чете се темата „Влиянието на силните и на слабите думи".

За следния път пишете върху темата „Произход на силата и материята". Който не може да пише по тази тема, да не се мъчи да измисля нещо. По-добре е нищо да не напише, отколкото да се самоизлъгва, че знае нещо.

Пишете и върху следните теми: „Произход на човешката душа", „Принцип ли е умът или не?"

За да може правилно да отговаря на всички зададени въпроси, човек трябва постепенно да отваря прозорците на своя ум, да влиза през тях повече светлина. — Възможно ли е това? — Както човек може да отваря и затваря прозорците на своята къща, така може той да отваря и затваря прозорците на своя умствен и духовен свят. Духовният свят на човека е неговият вътрешен свят.

фиг. 1

Представете си, че на физическия свят човек се намира в центъра C и пред него се разкрива известно поле на зрение. Той вижда нещата само под ъгъла ACB (фиг.1). Този ъгъл съставя четвърт от целия кръг и е равен на 90°. Ако иска да види нещо в духовния свят, човек трябва да се обърне в посока противоположна на физическия свят и да влезе в полето на този свят, който може да се представи с ъгъла MCN. Физическият, външният свят дава само външни
впечатления за нещата. За да проникнете в тяхната същина, вие трябва да влезете в духовния свят. Ако имате едно шише, херметически затворено и пълно с течност, вие можете да го вземете в ръката си и да разглеждате неговата външна форма. Ако искате да разберете какво е съдържанието му,

трябва да го обърнете с устата надолу. Като изтече течността, която е била в него, вие ще познаете какво е било съдържанието му. Съдържанието на шишето представя духовния свят. Следователно, когато искате да разберете духовната страна на нещата, вие трябва да ги разглеждате от положение точно обратно на физическия свят. Тъй щото, когато искате да разберете вътрешното съдържание на нещата, вие трябва абсолютно да се абстрахирате от тяхната форма, от външния им вид. На същото основание, за да разберете същината на човека, вие трябва временно да се външна форма. Грамадна е разликата между абстрахирате от неговата външната форма на нещата и тяхното съдържание.

Сега да разгледаме практическата страна на този въпрос. Всеки човек носи в себе си идеи, мисли, желания от своето минало, които днес го спъват в пътя му. Той чете, интересува се от новите идеи, минава за нов човек, но външно само. Щом го поставят на изпит, той не може да приложи новите идеи и постъпва по стар начин, според това, което е вложено от миналото в него. Дълго време трябва да работи той с новите идеи, докато станат плът и кръв за него. Това се проверява всеки ден в живота. Срещате един учен човек, който е свършил три факултета — по какъвто въпрос заговорите с него, всичко знае. Той познава всички философски системи. Обаче, ако го поставите в някакво трудно положение, въпреки всичките си знания и той ще направи същите грешки, каквито и простият човек. В дадения случай разликата между учения и простия се заключава в това, че ученият ще направи добро или зло като учен, а простият — като прост човек.

Следователно не е достатъчно само човек да има знания, но той трябва да знае как да ги използва. Същото може да се каже и за окултните ученици. За окултния ученик не е достатъчно само да придобива знания, но той трябва да е готов да ги прилага, да знае как да се справя с тях. Иначе той ще се намери в положението на бедния човек, който копае, работи с мотиката по неволя, а не от съзнание. Дайте пари на този човек, да видите какво ще направи с тях. Той веднага ще напусне мотиката, ще се облече хубаво и ще тръгне с другари по театри, по концерти, по кръчми — ще удари на ядене и пиене. Той ще се мие, ще се чисти, отвън да бъде чист, а дали вътрешно е чист, за това няма да помисли. Този човек ще мяза на учените, които знаят състава и свойствата на храните, знаят кои храни са най-добри, но щом дойде въпрос какви храни трябва да употребяват, всичкото им знание пропада. Това не е наука, това не е знание.

Първото нещо, което се изисква от окултния ученик, е да разбира себе си, да пази онези свои чувства, които съставят основа на живота му. Кои чувства са основни за него? Например, едно от основните чувства на ученика е да влиза в положението на всички живи същества и да знае, че и

те страдат поне колкото него. Колкото малко да е едно същество, и то се мъчи и страда. Лесно е да се каже: Муха е това, комар е това и т.н. Малки са тия същества, но и те имат мъки и страдания. Че нямат съзнанието и интелигентността на човека, това е друг въпрос. Разликата между всички живи същества се заключава в степента на тяхното съзнание, в степента на тяхната интелигентност. Като изучавате живота на паразитите, виждате, че и у тях има известна степен интелигентност, чрез която познават на кои части от човешкото тяло месото е по-меко, по-мазно и на които места кръвта е по-чиста, там нападат. Учените наричат тази специална интелигентност на паразитите инстинкт. Така трябва да гледате на всички живи същества. Отречете ли всякакво съзнание на малките същества, отречете ли и най-малката им интелигентност, вие не може да се наречете благороден човек, още повече не можете да бъдете окултен ученик. Ученик е само онзи, който върви по стъпките на Белите Братя. Белите Братя гледат на всички живи същества с подобаващо уважение и почитание. Те зачитат живота и на най-малките същества, защото всичко живо в природата има свое велико предназначение.

И тъй, като ученици вие трябва да влизате в положението на всички живи същества, колкото и малки да са те. Ако влизате в положението на малките същества, толкова повече ще влизате в положението на човека. А колко повече трябва да влизате в положението си като ученици на една и съща Школа! Да влизате в положението на всички живи същества, това е едно от нежните, от благородните чувства на човека, което се отличава по своята форма, по своя състав. Ако анализирате нежните, благородните чувства на човека, ще видите, че те коренно се различават от другите чувства както по форма, така и по състав. Обаче и те са изложени на постоянни промени. Такова е естеството на духовния свят, към която област спадат чувствата. Там всичко се мени, всичко е в постоянно движение. Промени стават и с физическите тела. И те се движат, но всичко това става бавно, почти незабелязано. Ако направите една къща на земята и след сто години речете да я съборите, ще видите, че всяка тухла, всеки камък, всяка греда се намират почти на същото място, на което първоначално са били поставени. Те са изместени малко, подвижили са се на една или друга страна, но това движение, това помръдване е почти незабелязано за обикновеното око. Следователно и континентите, и реките, и планините се местят, но незабелязано. Преди хиляди години континентите не са били на тия места, на които са днес. В бъдеще ще се преместят, ще се подвижат, но пак няма да бъдат на днешните си места. В духовния свят обаче, това движение е много по-бързо. Там нещата се движат толкова бързо, че ако човек внезапно попадне в този свят, той по никой начин сам не би могъл да се ориентира. Дето има движение, там има живот.

Същото движение става и в клетките на всички организми. Такова движение, такова разместване става и с клетките на човешкия организъм. Например, след хиляди години клетките на краката ще дойдат в мозъка, ще сменят службата си. От местата на клетките в човешкия организъм зависи тяхната служба, а същевременно и техният състав. Колкото и да си приличат клетките по състав на веществото или материята, от която са направени, все има едно тънко, едва забележимо различие. Например, кислородът, който влиза като съставна част на клетките на краката, се различава по нещо от кислорода на кръвта; кислородът на кръвта пък се различава от кислорода на мозъчните клетки и т.н. Във физическо отношение обаче няма разлика. Дето и да срещнете кислорода, той навсякъде е един и същ — все е елемент кислород. В органическо и психическо отношение кислородът се различава по свойствата си от физическия кислород. И затова можем да кажем, че кислородът има външни или физически свойства, но има и вътрешни или психически свойства, които учените наричат химически свойства. Но и физическите, и химическите свойства на разните видове кислород се различават по място и по служба.

Направете следния опит, да видите къде се крие силата, която образува, т.е. създава нещата — вън или вътре в тях. Вземете черупката на някоя мида, надробете я на ситно, турете я във вода и вижте ще можете ли да възстановите първоначалната ѝ форма. Каквото и да правите, не можете да възстановите формата ѝ. Това показва, че силата, която е работила за създаването на мидената черупка, е вън от нея. Обаче, ако разтворите няколко кристалчета от морска сол във водата и после изпарите водата, кристалите на солта ще се възстановят. Това показва, че силата, която е действала за образуване на кристалите, е в самите тях. Значи в едни случаи силите на природата действат вън от телата, а в други случаи — вътре в самите тела. Същото може да се каже и за атомите. Има атоми, животът на които е отвън, има атоми, животът на които е отвътре. Това се забелязва и във вашите идеи. Например, има идеи, в които животът на кислородните атоми е отвън; има идеи, в които животът на кислородните атоми е вътре в тях. Това нещо създава различие и в самите идеи. Както атомите на елементите менят местата си, извършват различни служби, така и клетките на човешкия организъм менят местата и службите си. Например, след хиляди години клетките на краката ще влязат в мозъка. Това наричат хората еволюция. Но ако клетките на мозъка не могат да използват добрите условия, след хиляди години те ще слязат в краката, ще вземат по-ниско положение. Това наричат хората карма или лоша съдба. Въз основа на същия закон и човек може да бъде или в краката или в главата на космическия човек, вследствие на което ще се намира при по-добри или при по-лоши условия на живота. Ако разумно използва лошите условия,

той ще мине в по-добри условия на живота.

Като слушат да им се говори по този начин, мнозина искат да бъдат умни, добри, по-скоро да еволюират. Човек не може да бъде умен, нито може да бъде глупав; той не може да бъде нито добър, нито лош. Защо? — Защото частта не може да бъде равна на цялото. Умът представя целокупността на Великото, на Божественото в света. Следователно умен може да бъде само онзи, който познава Бога и чрез когото Бог се проявява. Без тези условия никой човек не може да бъде умен. Той всякога ще представя малка частица, която няма нищо общо с цялото. Представете си, че вие се оглеждате в едно плоско огледало и виждате отражението си в него. Отражението ви в огледалото има ли същите качества, каквито имате вие? Привидно отражението мяза на вас, но то няма тези качества, каквито вие имате. Слушате, че грамофонът изговаря речта на някои виден оратор. Сам грамофонът има ли качествата на човека, чиято реч възпроизвежда? Има ли той някаква разумност? — В грамофона или във фонографа няма никаква разумност. Те могат да бъдат само отражение на човека. Следователно отражението не може да бъде равно на реалността. И човек не може да бъде като Бога. Казано е в Евангелието: „Бъдете като Бога". Това не значи, че човек може да бъде като Бога, но той трябва да се стреми да има проявите на Бога. Едно от качествата на Бога е, че след като се занимава с велики работи — със създаването на слънца и вселени, Той има грижата и за мравката. Като види, че една мравка се дави, Той веднага й се притичва на помощ. Божието око, Божието съзнание е будно за всичко, което става във вселената. Той всичко вижда и всяко нещо туря на мястото му. Ако човек не може да прояви тия качества в малкия свят, в който живее, какво остава за проявите му в големия свят?

Като ученици от вас се изисква да работите върху себе си, да развивате чувството на внимателност, на деликатност. Това чувство е като семената на растенията. То се нуждае от условия: почва, вода, въздух и светлина. Като знаете това, вие трябва да отглеждате семето без да се обезсърчавате. Ако първите няколко години не даде плод, ще даде на петата или шестата година. Семето трябва да бъде посято навреме и при благоприятни за него условия. Всяка лекция, която слушате, представя благоприятни условия за посаждане на семена. Използвайте тези условия, за да може посятото семе да расте и да се развива. Божественото носи условия за растене. В него няма почивка, няма и неутрална зона. Влезете ли в Божествения свят, вие непременно трябва да вземете известна посока. Там не се позволява никаква почивка; там всички същества работят. Който се опита да седи без работа и да почива, той неусетно ще излезе от този свят. В който свят и да попадне, човек непременно трябва да работи върху себе си. Не работи ли върху себе си, други ще работят върху него.

Какво представя Божественият свят? Божественият свят е разумен, съзнателен свят, а не механически, както някои си го представят. Ако сте слаби, но използвате условията на този свят разумно, вие ще станете силни. Обаче, ако сте силни, но невнимателни, можете да преживеете най-големи разочарования. Защо? — Защото най-малката погрешка в Божествения свят е в състояние да произведе лоши последствия. За да не дойде до това положение, човек трябва да използва благоприятните условия. Иначе той ще изпадне в крайност, както често някои хора изпадат. Слушате някой да говори: Бог ще помисли за всичко. Значи той ще седи и ще чака Бог да помисли за него. Това е крайност. Друг пък казва: Аз сам трябва да работя, на никого да не разчитам. И виждате, че този човек се напъва, прави усилия да преодолее мъчнотиите в живота, но не успява. Това е друга крайност. Едно трябва да знаете: някъде Бог ще помисли, някъде човек ще помисли. Някъде Бог ще работи, някъде човек ще работи. Какво разбирате под думите „Бог работи?" Кога Бог работи? — Когато човек е слаб. Това значи: когато синът е слаб, майката работи за него; когато майката е слаба, синът работи за нея. В първия случай детето, синът представя човека, а майката — Бог, Който работи за него. Във втория случай майката е човек, а синът — Бог, Който работи за нея. По този начин става смяна: когато един почива, друг работи. Ако не ставаше тази смяна, хората не биха могли да си помагат.

И тъй, бъдете внимателни към страданията на всички живи същества и знайте, че всички около вас страдат. Красиво нещо е страданието! Страданието не е нищо друго освен език на Бога. То е великата майка. Който иска Бог да му проговори, той трябва да е готов да понесе най-големите страдания в света, да бъде изоставен от всички хора. И ако при това положение всичко около него и в него затихне, тогава той ще чуе Божия глас, тогава ще се свърже с реалността в живота. Докато човек е здрав, докато е богат, докато има приятели, Бог няма да му проговори. Всички могат да му говорят, но не и Бог. Който е страдал, той е придобил по-голяма мекота, по-голяма нежност, повече знания и опитност от онзи, който не е страдал. Въпреки това всички хора искат да прекарат живота си без страдания. Като се заговори за страданието, вие казвате: Далеч да е от мен страданието. Като се заговори нещо за радостта, веднага се усмихвате. Обаче радостта и скръбта вървят винаги една след друга. Ако повикате скръбта, веднага след нея ще дойде радостта. Когато скръбта се разговаря дълго време с някой човек, тя му казва: Досега аз орах и копах. Това зная да правя. След като разорах нивата, ще повикам моята сестра — радостта, да я посее. Тя знае добре да сее. Ако някой човек повика радостта преди още нивата да е прекопана и разорана, тя ще му каже: Аз имам една сестра, която знае да оре и копае. Тя трябва да дойде преди мене, да свърши тази

работа, тогава ще дойда аз да засея нивата. Ние работим задружно — тя започва една работа, аз я свършвам. После аз започвам, тя свършва.

Следователно без радост и скръб животът на човека би бил нещастен. Като работят едновременно, те облагородяват човека, внасят в него нежност, мекота. Ако само скръбта работи върху него, тя ще го огруби; ако само радостта работи, тя ще го втвърди. Двете заедно обаче, внасят в човешкия характер меки, нежни, благородни чувства и възвишени стремежи. Същото се забелязва и между учените хора. Докато човек се занимава изключително само с един предмет, в края на краищата той огрубява. Ако един учен посвети 20-30 години от живота си изключително за изучаване на пеперудите, той ще огрубее. Каква полза от това, че той е уловил хиляди пеперуди през живота си и ги е препарирал? Какво изкуство е препарирането? Каква наука има в това да учи човек да препарира различни животни? Ще дойде ден да препарират и този човек, който е препарирал хиляди по-низкостоящи от себе си животни. Истинско изкуство, истинска наука е тази — да изучава човек животните, без да ги препарира. Докато се занимава с препариране на животни, науката взима криво направление. Като внася доброто в живота, едновременно с това тя внася и лошото, грубото, жестокото. Освен чрез препариране на животни природата може да се изучава и по съвсем други методи, различни от досегашните.

И тъй, пазете се от огрубяване на чувствата. При изучаване на естествените науки, на математиката човек може да огрубее. Ако не е внимателен, всеки човек може да огрубее, бил той министър, учител, свещеник и т.н. Ако учителят бие учениците си, няма да минат десет години и той ще започне да огрубява. Ако свещеникът се отнася грубо със своите пасоми, и той огрубява. Ако министърът е груб със своите подведомствени, и той огрубява. Всяка работа може да огруби човека, но той трябва да бъде внимателен, да се пази. Няма естественик, който да не е платил скъпо за препарираниятa, които е направил. Няма рибар, който да не платил скъпо за уловените риби. Няма касапин, който да не платил скъпо за заклание овце и говеда. Изобщо няма човек в света, който като е нарушил Божествения закон, да не е платил скъпо за това.

Тъй щото, който изучава природата, той трябва да спазва известни свещени правила, каквито съвременните учени не познават и не прилагат. Ако някой иска да изучава пеперудите например, той трябва да отиде при онова възвишено същество, което ги покровителства, и да иска от него позволение да ги изучава. Ако това същество му позволи, то ще му даде начин как да постъпва с тях, как да ги изучава без да пострадат. Рече ли този човек да влезе в царството на пеперудите без позволение, техният

покровител ще му даде един урок, да го помни за вечни времена. Ако някой иска да влезе като химик в царството на елементите и да ги изучава, той пак трябва да иска разрешение от пазителя на елементите — дали може да ги изучава, колко елементи да изучава и т.н. Да се иска позволение при изучаването на каквато и да е наука — това е първото свещено правило, което трябва да се спазва. Иначе всеки ще плати скъпо за нарушаване на това правило. Това е причината, задето много учени при своите опити плащат скъпо. Мнозина са платили даже със живота си. Всяка област на науката е свещена и който пожелае да я изучава, той трябва да има позволение от ония, които управляват тази област. Ако искаш да бъдеш добър медик и добре да лекуваш хората, обърни се първо за позволение към съществата, които управляват тази област, и тогава работи.

Едно се иска от човека: вяра! Той трябва да вярва в онова, което изучава. И като се лекува, човек пак трябва да има вяра. Лекарствата, които лекарят препоръчва на болния, имат сила дотолкова, доколкото е неговата вяра. Щом е така, човек може да се лекува и без лекарства. Представете си, че в една болница има 30 души парализирани: един с парализиран крак, друг с парализирана ръка и т.н. Ако тия болни имат силна вяра, с една формула само могат да се из¬лекуват. Мощно нещо е вярата на човека!

И тъй, както вярата е условие за лекуване на болния, така и училището дава условия за развиване на дарбите и способностите, вложени в човека. Който може да използва тези условия, той може да стане учен човек. Значи, училището не прави човек учен, нито му дава знания, но му дава условия да придобива знания, да стане учен. Черквата не прави човека религиозен, но дава условия за развиване на религиозното му чувство. Като знаете това, ще имате предвид, че класът, в който сте, няма изведнъж да ви направи окултни ученици, но ще ви даде условия да станете такива. Ако разумно използвате условията, вие ще станете добри ученици; ако не ги използвате както трябва, вие нищо няма да придобиете. Идеите, които се дават в Школата, трябва да бъдат толкова ясни за вас, че да не събуждат в ума ви никаква двусмисленост. За да възприемете идеите, които ви се преподават, вие трябва да бъдете като деца. Няма по-смешно нещо за човека от това да мисли, че е стар, че е възрастен и всичко знае. Този човек е преждевременно остарял. Той мяза на дете, което има съзнание за себе си, че е голям човек.

Един французин върви по улиците на един град във Франция и среща едно малко момченце с цигара в уста. Той го спира и му казва: Момченце, не е добре, че пушиш тютюн. Ти си толкова малко дете! — Господине, не знаете ли, че във Франция няма деца? — Нещастието на Франция седи в това, че

деца няма. А когото срещнете в България, все разправя: Как мислиш, прост човек ли съм! Да не мислиш, че съм невежа? — Нещастието на България седи в това, че всички българи се считат за учени. Да мисли човек за себе си, че е умен, това значи да е пълно шише, което от години не е отваряно. — Не, щом се напълни шишето ви, трябва да използвате съдържанието му, да го изпразните и да го напълните с прясна, чиста вода. Всеки от вас трябва да желае да се пълни и да се празни. Като се празни да не съжалява за това; като се пълни да се радва, че е придобил нещо ново. Затова обаче всички трябва да имате положителни възгледи за нещата. Само по този начин вие ще имате успех, ще можете правилно да се развивате.

Сега задръжте в ума си следните основни идеи от тази лекция: Когато страдате, влизайте един на друг в положението си. И втори: каквото работите, с каквото се занимавате, използвайте го за развиване на нежни, благородни чувства в себе си. Следователно, пазете се от огрубяване на чувствата си и развивайте в себе си нежност и състрадание.

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

— Тя постоянно ни весели.

31-а лекция от Учителя,

държана на 27 юни 1923 г., София

(Последна лекция от II годишнина — 1923 г.)
Книги:

* Нежност и грубост

Добри навици (Младежки окултен клас. Година II (1922–1923). Том II. София, 1936)
16 беседи от 7 февруари 1923 г. до 27 юни 1923 г.

Начало: 19:00

1923_06_28 Божественото и човешкото

БОЖЕСТВЕНОТО И ЧОВЕШКОТО

Т. м.

(Прочете се резюмето върху темата „Ползата от предметното обучение“.)

Да се изпее „Духът Божий“.

(Прочетоха се няколко работи върху темата „Разликата между Добро и Правда“.)

(За следващия път ще имате темата „Предназначението на братя и сестри“.)

Ако бих ви задал един въпрос: Защо човек не се ражда научен, защо Природата е изключила това, как бихте отговорили? Може ли човек да се роди учен?

Ще ви задам друг въпрос. Когато се създаде някой инструмент, като пиано или орган, този инструмент създава ли се съвършен? Не, трябва да има някой, който да умее да свири, и той ще види какво му липсва. Следователно човек се ражда научен не само в потенциално отношение като органа, а и кинетически – значи трябва да се прояви, както музиката в органа. Като дойде онзи артист и се съединят двамата – артистът и органът, тогава излиза нещо. Ние наричаме умен човек този, който се проявява.

Сега в окултната Школа има едно твърдение, че всяка душа вечно носи всичките свои способности и качества, но ги проявява само тогава, когато дойде в съприкосновение с Божествения Дух. Тъй щото, ако в някои отношения вие сами себе си не познавате, то е по простата причина, че човек може да се познае само когато до него се докосне Божественото. Но да слезем малко по-близо до живота. Какво е предназначението на една Школа? Може да ни запитат: „Какво е предназначението на писането?“ Защото има изкуства като писането или като рисуването или оранeто, копането, шиенето, готвенето и т.н. Това са все изкуства, от които човек се ползва. Говорът, това е едно изкуство. Да мисли човек, и това е едно изкуство, само че не принадлежи на физическия свят, а на един по-висш свят.

Често някои от вас се спират и казват: „Защо не съм добър?“ Аз ще ви

запитам: Откъде знаете, че не сте добри? За да познаеш, че си лош, трябва да си познал по-рано, че си добър. Не можем да отречем нещо, преди то да е станало. Следователно били сте добри, а сега сте лоши. Добре, ако пък твърдим, че сме добри, значи били сме лоши, та сме станали добри. Тази вечер ще имаме малко контрасти. Има ли нещо лошо в това, ако кажа някому, че е лош? Ако кажа някому, че той е едно празно шише или едно пълно шише, какво обидно има в това? Ами ако аз нося на гърба си едно празно, чисто шише или едно пълно шише, какво обидно има в това? Ами ако аз нося на гърба си едно празно, чисто шише и дойда до един чист извор, доближа се и го напълня, какво лошо има в това? Ако този човек е празен, виновен ли е? Но ето, да ви покажа къде седи погрешката на вашата философия, особено на вас, учениците. Представете си, че вашият господар ви праща на работа, но трябва да минете през една пустиня, дълга 50–60 километра, и в нея няма никакъв извор. Той ви дава едно шише с 5 килограма вода, но по едно време то почва да ви тежи и вие казвате: „Дали няма някаква възможност да се освободя от този товар?“ Дохожда ви на ума да отворите запушалката, изливате водата и оставяте в шишето само половин килограм вода и казвате: „А, сега намерих една философия, освободих се от този товар“. Но през деня слънцето ви напече, дойде жаждата и гърлото ви засъхне. Тъй че вие, като искахте да се освободите от този малък товар, от туй зло, се освободихте, но то дохожда отвътре. Сега ние, умните хора, които искаме да се освободим от този малък товар отвън, налитаме на по-голям – отвътре. По-добре да носиш туй шише с 5 килограма вода на гърба си, отколкото да усетиш тази вътрешна жажда. Следователно вие не можете да избегнете туй вътрешно противоречие. Ще дигнеш шишето на едно място, ще пиеш една глътка и ще се ободриш. На друго място друга глътка, после трета, четвърта и т.н. Следователно пълните шишета, които ви са дадени, изпразвайте! Сега да ви приведа този пример. На какво да уподобя туй шише? Вие сте дошли в този свят и Господ ви е дал 10 души приятели, но вие обидите едного и веднага изгубите всичките други ваши приятели. Те за вас са празните шишета и като минавате през пустинята, те не могат да ви помогнат. Питам: Какво сте спечелили? И тъй, в живота си не обиждайте, не изпразвайте вашите приятели! Приятелят ти може да е един съдружник. Не изпразвай съдружника си, имаш нужда от него. Добре, да допуснем сега, че твоят господар ти е дал 10 празни шишета, всяко от които тежи по един килограм, а ти трябва да ги носиш през пустинята. При това той ти дава един ключ и ти казва: „Иди на еди-кое си място в пустинята, там ще намериш една плоча, ще я отключиш, ще я дигнеш, вътре има един извор и ще напълниш всички тия 10 шишета от тази вода“. Всяко едно от тия шишета събира по 10 килограма вода. Можеш ли да носиш тия 100 килограма вода? Не можеш да я носиш. И тъй, отворите вие тази плоча на извора, седнете и мислите какво да правите. Ето, 10 души ваши приятели

идват. Те са изгубени из пустинята, имат голяма жажда, а не знаят къде има вода. Едно време те са били ваши неприятели и са били толкова гневни спрямо вас, че в друго време биха ви изтрепали, но сега гърлата им тъй изсъхнали за вода, че всичко това са забравили и ви питат: „Нямате ли малко вода?“ Дадете им шишетата, обърнат ги, задоволят се и казват: „Много благороден човек сте“. Тъй се ликвидира вашата стара карма. След това си тръгнете в пътя и се върнете в местожителството си примирен вътре в себе си. Следователно навсякъде в живота – и в едно, и в друго отношение, и в училището, и вън от училището, и в пустинята, и вън от пустинята, и в смъртта, и вън от смъртта, трябва да прилагаме един и същ закон, защото не мислете, че след като умрете, няма задачи. И в смъртта има задачи, и в страданията, и в радостите, навсякъде има задачи, които трябва да разрешавате. Онази философия, която ви казва, че след смъртта няма живот, няма задачи, не е вярна. Това е вашата крива философия. И след смъртта, и в тъмнината няма освобождение. Освобождение има само когато изпълниш волята Божия. Не я ли изпълниш – няма освобождение. И в ада, където и да отидеш, няма освобождение. Следователно ще кажеш: „Аз съм изпратен и в тъмнината, и в ада, навсякъде да изпълня волята Божия“. Това е философията, това е учението на Бялото Братство – да изпълним волята Божия. а всяко друго учение, което не изпълнява волята Божия, не е вярно учение. Туй е правата философия. Казвате: „Ще умра и всичко се свършва“. Не, и там не се свършва, и там има мъчения. След смъртта именно започва мъчението. Знаете ли какви добри учители, какви лаборатории има там. Като те турят ония учители там, в този огън вътре! Следователно ние сме изпратени на земята да изпълним волята Божия.

Сега, друго заблуждение между учениците е това, че те всякога търсят една Школа, където могат лесно да минат. Че то лесното минаване в едно отношение е мъчно минаване в друго отношение. Нали знаете онзи разказ за щуреца и мравките. Щурецът цяло лято пял, ял и скачал, не мислил за зимовище. Идва студена, люта зима, отива при мравките, казва им: „Малко житце ми се щѐ“. – „Какво прави цяло лято?“ – го запитват те. – „Играх, пях и скачах.“ – „Иди пак, поскачай и не яж.“ – Но гладен не се скача. Лятно време може да се скача, да се играе, но зимно време не може. Следователно лесният път не е правият път.

В тази Школа вие трябва да прибегнете до всички методи за прилагане. Да кажем, тази вечер всинца не сте еднакво разположени духом. Туй не е грях, че не сте еднакво разположени. Това е естествено, понеже заемате разни положения в живота. На едного мозъкът е възбуден отзад, на другиго – при ушите, на трети – отгоре, на четвърти – отдолу, отстрани, навсякъде е възбуден. И всеки, където е възбуден мозъкът му, такива проявления има. Важното е да намерите метод да се хармонизирате. Онзи, у когото мозъкът

е възбуден при ушите, той седи като курдисан пищов. Нали има такива малки момчета работници при сарачите, които шият настрана, а майсторът им следи и който от тях не знае да шие, щом е близо до него, той току го бодне изведнъж с иглата. Това е състояние, което произтича от напрежение на енергията зад ушите, но заблуждението е там, че някои, като мислят да те ударят, искат да ти внушат, че ще те убият. И ти вземеш пушката и чакаш. Излезеш навън – няма никой. Цял час седиш тъй с пушката, мислиш, че някой ще те убие. След това едночасово очакване ти цял ден си възбуден, подпушен си и през него ден виж, че си се скарал с някого. Тази лъжа, че щял някой да те убие, е проработила вътре в тебе. Ние, съвременните хора, 95% страдаме все от такива лъжи. Вие имате 25,000 лева в Народната банка и дойде някой да ви каже, че Народната банка е понижила шконтото, няма да изплаща, че вече е на фалиране. Веднага сърцето ви се обръща, става цяла една пертурбация. Върнете се у дома си, пак не вярвате. Действително тази банка е спасителна банка, но някой път така спасява хората, че завинаги са спасени. Как? Фалира тази банка. Изяде парите и нищо не ви плаща, а вие започвате отново. Та всинца ние на земята идваме все с превзети идеи, които сами сме създали, и от това страдаме. Правото учение е това, че ние трябва да се повърнем към живота с онези идеи, които Бог е вложил вътре в нас, и да започнем с тия Божествени идеи.

Сега аз ще ви приведа този пример за Шлятер, който се явил в 1895 г. в Америка. Той бил обущар, човек тих и спокоен. Тръгва за Западна Америка и там се прочува като лекар на разни болести. При него се стичат около 50–60 хиляди американци от цяла Америка да ги лекува. Всеки ден той стоял на вратата си и по 15,000 души минавали през ръцете му. Той само ги хващал и пускал, и така ги лекувал. Започвал работата си сутрин от 4 часа. След като седял така няколко месеца, Шлятер пише в своя дневник: „Понеже мисията ми се свърши, аз се връщам при Отца си“. И досега не знаят къде е изчезнал Шлятер, питам: „Защо Шлятер се яви и защо изчезна? Какво придоби той с лекуването на тия американци?“ Никаква религия, никакво учение не остави. През цялото време той е мълчал. Той казвал: „Втори път като дойда, ще говоря. Сега съм пратен само да лекувам. Нищо повече!“ Шлятер е разбирал своето предназначение. Казва му се: „Ще лекуваш“. Хваща болните за ръцете и ги излекува. Той не е бил учен човек, не е свършил три факултета някъде, прост обущар бил, но дава един отличен пример на послушание.

И сега на всинца в Школата казвам, че ви липсва послушание. Като ви дам една задача, вие така ще я изопачите, такива качулки ще сложите, че какво съм искал да кажа, не се познава. Вие ще я обърнете с главата надолу и след туй, като не я направите, казвате: „Нищо не излезе от тази работа,

Учителят е прост, не разбира от това". Да, прост е Учителят, а този ученик е от учените. Само учените хора могат да критикуват, но тия учени хора, като отидат в Бялото Братство, връщат ги назад. Пращат ги на земята да станат от тия животни за впрягане, да орат нивите. Тия животни там са все учени хора, които критикуват своите Учители. Всички са критикували своите Учители и Бог ги е пратил на земята да орат, като им казва: „Нали сте учени хора, задавам ви следната задача: повикайте вашите господари и ги научете на това, което вие намирате за право". Не мислете, че не е възможно това. Вас ви се вижда чудно, че тия учени хора днес работят по нивите. Ако краката на ангелите се обърнаха на копита и на задниците им израснаха опашки, а на главите им израснаха рогове, мислите ли, че на синовете Божии, тук на земята, съдбата им ще бъде по-добра? Защото рогата е изопачение на човешката воля. Опашката у животните е изопачение на човешкия ум, а копитото е извращение на човешката сила. Следователно, когато тия сили се отнемат, от туй идват страданията. Променете духовния стремеж в себе си, веднага ще се измени и формата ви.

Сега ние казваме, че Господ ще оправи света. Ами как ще се оправи? Ние разваляме света, а Господ да го оправи. Не, разваления свят ние ще го оправим. Няма защо Господ да оправя този свят. За Бога е по-лесно да създаде един нов свят, отколкото да оправя стария. И когато човешкото тяло стане много грешно, на Господ е по-лесно да направи ново тяло, отколкото да поправя това грешно човешко тяло. И не мислете, че Господ ще поправи това тяло или ще поправи този свят. Не, Той ще създаде нов свят. Да се поправим! Няма какво да се поправяте, не мислете за поправяне. Ама ще ме схващате добре, на вас говоря така. Тази дума „поправяне" употребете я не в обикновения смисъл. Вземете да разбирате Божествено нещата. Думата „поправяне" е малко нещо, то е обикновена работа, а животът никога не се поправя, той се обновява. Не мислете за поправяне на живота, а търсете обновление в живота. Вие не знаете какво да искате. Искайте великото от Бога – да се обновите! Бог, Който е толкова велик, не искайте от Него малки, дребни работи. Отивате при Господа, казвате: „Моля Ти се, дай ми 10 лева!" Че 10 лева да искаш от мене, лесно мога да ти ги дам, от Драган – също, но като отидеш при Бога, от Него ще искаш нещо, което никой човек на земята не може да ти го даде. И тогава, като поискаш от Бога туй великото, Той ще ти обърне внимание и ще ти го даде. Туй е учението на Бялото Братство. А сега вие седите и очаквате дребни работи, с тях се занимавате. Двама души се скарали, речено-казано. Е, сестра ти казала, че си била едно празно шише. И започваш: „Ти, Господи, не чу ли, че сестра ми ме нарича празно шише?" И сега Господ ще се занимава с това, че ти си била едно празно шише. На друга някоя казали, че била пълно шише. Друга някоя казала на сестра си, че била

черна. Тя казала, че ти си бяла и т.н. Сега Господ ще се занимава с тия неща. Не, Господ се занимава с велики, със съществени работи. Че то ще бъде смешно – ти си в един театър, дали ти да играеш на сцената една роля на графиня и ти казваш: „Защо Господ не ме вдъхнови да изиграя добре тази роля?“ Хубаво, като те вдъхнови и ти изиграеш добре ролята си, с това ще оправиш ли света? Един карагосчия иска да изиграе добре ролята и Господ му помогне. Какво от това? Това не са прави съждения. И тъй, вие ще вложите една велика идея и ще желаете онова възвишеното, благородното, мощното. Ще отправите вашия ум към Бога, да ви благослови и да ви даде това, което никой друг не може да ви го даде: Щом разберете този велик закон, като ученици, това ще желаете, да искате от Бога невъзможното – невъзможното за хората, а възможното за Бога. Сега всички казват: „Защо да не живеем братски?“ Не, вие искате малкото. Идете в света, там всички живеят братски. Това изкуство аз го знам, да ви дам на всички правила. Това е най-лесното изкуство – да живеете братски. Не, искайте от Бога Той да се всели във вас, Неговата Любов да дойде у вас, да опитате каква е тази Любов. Всички други въпроси се разрешават лесно. Искайте да имате тази Любов още сега, в този си живот. И после, като ученици, има само едно „сега“, „днес“, не казвайте „утре“! В Божествения свят кажеш ли „утре“, ти влагаш човешкото в Божественото. Кажеш ли: „Аз туй ще го направя“, но после добавиш „утре“, тази идея е напълно парализирана. И с вашето незнание как да говорите вие парализирате онези благородни начинания в себе си. „Утре“, това е човешкото. „Днес“, това е Божественото. Писанието не казва „утре“, но „днес“. „Ако чуете гласа ми, не ожесточавайте сърцето си!“ То значи: не губете онези хубави условия, посейте доброто в себе си и то ще се благослови. Туй правило може да се приложи. За пример вие сте художник, имате дарбата на скулптор или сте поет, писател, земеделец или железар, или каквото и да е друго изкуство имате, колкото и да е малко то, използвайте го! Условията, които ви се дават, колкото и малки да са те, използвайте ги. Сядали ли сте в най-голямото си отчаяние, когато мислите, че всичко с вас е свършено, да опитате, че има един закон, който следи всичко туй? Този закон е наречен закон на Ополенс. Ще ви обясня какво нещо е законът на Ополенс. Законът на Ополенс казва, че условията, или най-хубавите елементи, или най-хубавите средства за вашия живот, са вложени някъде в България или във Франция, или в Германия, или най-после, някъде в Америка и вие трябва да отидете точно навреме на това място, да си ги вземете. Не трябва да отидете преждевременно, защото ще чакате, но не трябва и да закъснеете. Точно навреме трябва да отидете, тия неща ви очакват там и ще си ги вземете. Един американец от Ню-Йорк, търговец, който изучавал окултните науки, изучавал и този закон на Ополенс, случва му се, че по едно време пропада в търговията си. Най-после, той иска да опита този закон. Слага в ума си една доста крупна сума и настоява, търси тия пари,

иска да му дойдат отнякъде. Той си казвал: „Аз искам по силата на този закон в продължение на два месеца тия пари да ми се донесат тук“. Но тия пари след определените два месеца не дошли. Тогава той казва: „Ритам този закон!“, и тръгва за един малък градец. Качва се на трена и стига в града. Щом влиза в града, явява се една буря, една такава голяма хала, че почти половината от този град бил унищожен. Едно голямо здание се съборило и както минавал покрай него, един камък удря крака му, счупва го и цели 4–5 часа той бил в несвяст. Събужда се после и до крака си вижда един чек от 10,000 долара на неговото име. Парите дойдоха, но и кракът отиде. Та сега този закон действа навсякъде. Някой министър от някое министерство ще му се дадат по закона на Ополенс тия 10,000 долара, но и кракът му ще отиде.

Не, по законен начин ще използваш тия блага. Не чакаш ли по законен начин или вземеш ли повече от туй, което ти се пада, или искаш ли го не навреме, ще ти дойде някое нещастие. И сега от 20 години насам учениците искат незаконни неща. Те казват: „Учителю, дай ни сила да лекуваме, дай ни тази Любов, че като излезем пред българския народ, всички да потреперят, да познаят, че туй учение е Божествено“. Знаете ли тогава на какво ще прилича българския народ? Ако аз бих ви дал тази сила, положението на българския народ ще се влоши 10 пъти повече, отколкото е сега. Не е позволено да се лекува който и да е. Има престъпници, убийци, които по никой начин един духовен лекар не може да ги лекува. Ако един духовен лекар освободи един престъпник, той ще носи неговата карма. Не трябва само да го освободиш, но ще трябва да извършиш цял един преврат вътре в него и да му кажеш: „Слушай, ти си един престъпник – убиец, ще идеш да се молиш и когато се разкаеш, ела при мен!“ А сега тези ученици, ако имат сила да лекуват, ще отидат надясно, наляво и най-после ще кажат: „Да отворим очите на този“. На кого? На онзи престъпник. Знаете ли на какво прилича това? Един учител праща децата от своето училище при друг свой учител, който живее при един модерен пчелник, и им казва да наблюдават и изучават там живота на пчелите. Тръгват те, но си вземат по едни тънки пръчици. Били около 10-ина деца. Стигат на пчелника и веднага започват да бъркат вътре в кошерите със своите тънки пръчици, пчелите обаче хубаво ги нажулват. След един час децата се връщат при учителя си, но на някои от тях очите подпухнали. Защо? Учителят ги пита: „Наблюдавахте ли пчелите?“ Мълчат всичките. Да, някои, като влязат вътре в Божествения свят като тия малки деца, не отиват да наблюдават работата на пчелите, ами ги бъркат с пръчицата си. Пчелите имат такива малки жила, с които учат непослушните деца какво трябва да правят.

Сега в Школата вие трябва да знаете едно нещо: според вашите мисли,

според вашите желания някой път вие привличате същества от по-висока йерархия, а някой път привличате същества от по-низша йерархия. Туй трябва да го знаете! Нито един от вас не е свободен. Щом дойдат при вас същества от по-низша йерархия, те непременно ще донесат по-лоши последствия, ще донесат нещастия. А щом дойдат другите същества, от по-висшата йерархия, те ще донесат блага. Следователно, щом дойдете в Школата, непременно трябва да бъдете чисти! Като дойдат по-висшите същества, те ще донесат по-висши неща, вие ще почнете да се повдигате и вашият живот ще се урежда по един естествен начин. Следователно има милиони работници, които работят за човека. И вие, като работите, ще проверите този закон.

Разправят за онзи, който дошъл сега в Бургаско да лекува болни, че като дойде някой болен при него, в първо време той седи и чака. Питат го: „Какво чакаш?“ Той казва: „Не са дошли още моите помощници, не мога да лекувам“. Щом дойдат те, и той започва да лекува. Следователно, щом си отидат те, ще спреш. Има помощници на човешката мисъл. Туй всички поети, всички писатели го знаят. Той седне и чака. Като ги няма помощниците, той дращи, дращи, нищо не излиза. Когато дойдат те, всичко е гладко, тъй като по масло върви, всичко се нарежда. Всички вие сте изпитали това. Имате работа вкъщи. Когато тия работници са с вас, работа за 10 часа се свършва в един час, всичко бързо върви. И тъй, запомнете този закон: всички трябва да имате предвид Божественото, да не го пренебрегвате, а да знаете, че у всинца ви има хубави зачатки. Аз не искам вие да бъдете фонографи – като курдисат един фонограф като него, да даде отглас. Не, аз искам вие да приличате на една насадена градина и туй хубавото, красивото у всички ви да се прояви – у всекиго едного от вас да се съградят Божествени мисли. Всяка една Божествена мисъл, която идва сега в света, може да стане като един подбудителен принцип в ума ви. Вие пренебрегвате този закон и вследствие на това у вас се ражда един песимистичен дух и казвате: „Тази работа няма да излезе“. Коя работа? Работата на Школата отлично ще се свърши. Работата на Бога в света отлично ще се свърши. Новият свят, който идва сега, тия светли духове ще съградят един отличен живот и вие, като дойдете, ще намерите един отличен свят, ред и порядък ще има в него и Школа ще има. Вие пак ще влезете в тази школа. Та казвам: Сега това е само едно начинание, но вие не се съмнявайте в Бога! Трябва да имате една непреодолима вяра без съмнения. И като дойде някой да ви говори за каквато и да е религия, вие, като ученици на Всемирното Бяло Братство, казвайте: „Този въпрос ние го изключваме, ние за религия не говорим“. Заговорят ви за някои обществени въпроси, за някоя партия. „Не, ние и за това не говорим. Това са стари неща, а ние с вехтории не се занимаваме“. Туй да го знаете! На всинца ви казвам: Със стари работи не се занимавайте! Тъй трябва да бъде

със всинца ви. Някой казва: „Какво да направим, че да бъдем по-благоприятни на българите?“ Ако речем да бъдем по-благоприятни на българите, нашата работа е свършена. Аз искам всинца да бъдете по-благоприятни на Господа – нищо повече! Да имате благословението на този, живия Господ, който е създал всичко, да имате Неговото съдействие, Неговата Любов, Неговата Мъдрост, да изпълнявате Неговата воля – има ли нещо по-хубаво от това? – Няма.

Сега, вашата минала карма да не ви плаши, да не ви смущава. Казвате: „Какво да се прави с кармата?“ Да имате да плащате, това е най-приятното нещо. Аз съм се посветил, искам да служа на Бога, но имам да давам някому. Какво трябва да направя? – Ще отида при него и ще искам да му се отплатя, но той ми казва: „Братко, срещна ме Господ, Той поговори с мен и аз искам да ти простя. Дай полицата тук!“ – вземе я и я скъса. В теб има желание, искаш да си платиш, но другият ти прощава. Тогава ще намерим място на тия пари. След това ще отидеш на второ, трето, четвърто място, събираш полиците. На всички тия, на които дължиш, парите са готови, но те се отказват.

Запитват: „Какъв ще бъде новият порядък в света?“ – При новия порядък ще има каси. Ти се нуждаеш от хиляда лева. Ще вземеш ключа, ще отвориш и ще си извадиш хиляда лева. Ще оставиш една бележка, че си взел хиляда лева. След като си услужиш, ще сложиш парите на място. В Бургас нашите приятели правят един опит. Доколко е вярно това, не зная, но тъй, както ми разказват работата, те направили един шкаф и сложили в него всички окултни книги. Поставили шкафа вън нейде, близо до дюкяна на един наш познат. На шкафа писали тъй: „Кой каквато книга иска да си вземе, нека отвори шкафа и си я вземе. Да обърне книгата и да види цената на гърба. Да сложи парите в шкафа и да го затвори“. От три месеца е този шкаф и парите не са взети, никакъв дефицит няма в касата. Минава един анархист и като вижда това, казва: „Е, имало още хора, които вярват“, купува си книги за 27 лева, слага парите на място и си отминава. Ние мислим, че само сегашният порядък на нещата е верен. Не, има и по-добър ред на нещата от него. Трябва да съберем всичко положително. В туй хубавото, красивото има нещо идеално. Някои казват: „Да поддържаме стария ред на нещата!“ Не, от стария ред на нещата няма нито помен да остане. Знаете ли как са живели вашите прадеди според древната история? Ако хората са произлезли от маймуните, знаете ли как са живели маймуните в горите? Какво казва Моисей? Адам първоначално е бил гол в рая. Каква е била неговата култура тогава? Ние казваме: „Голи били, но престъпления нямало“. Ние сега сме облечени, но престъпления има. Питам: Кой порядък е по-добър? Порядъкът на голия, но без престъпления, или порядъкът на облечения, но с престъпления? Разбира

се, порядъкът на голия, но без престъпления, е за предпочитане, отколкото порядъкът на облечения, но с престъпления. Не мислете, че тия здания, които сега имаме, са израз на някаква особена култура. Всички тия здания, които сега имаме, са само разсадници на болести. Нима вашите кухни не са разсадници на болести? Нима вашите хали за месо не са разсадници на болести? Къде са хигиеничните ви къщи? Има ли пред всяка една къща градинка? Пред всяка една къща трябва да има градина. За в бъдеще, като дойде шестата раса, пред всяка една къща трябва да има една градина най-малко от хиляда метра и в тази градина да има нещо посадено. Та казвам, според вашите идеи вие седите и казвате: „Светът е тъй". И по някой път седите и ме критикувате. Ако е за знания, аз зная много, но щастието в живота не седи в многото знание. Ако аз проявя своето знание, ако аз прекарам през себе си, през своята нервна система 2 милиона волта електричество, питам: Къде ще бъдете вие, ще може ли да седи някой при мене? Я ми кажете, кой от вас, като мина покрай него, ще може да се приближи при мене да ми целуне ръката? Ще седите най-малко на 10 метра разстояние от мене. Аз свободно ще заобикалям и през където мина, път ще ми се отвори. Където ходя из града, път ще ми се отваря и когото докосна, ще се стопи. Като докосна вашата дъщеря, тя ще се стопи. Ще кажете: „Много добър човек е този, но за небето, там нека си седи, да се не доближава до дъщеря ми". Затуй всичките висши духове, които идват от висшия свят, взимат енергия от земята, за да се приравнят с вас, а Божественото носят в себе си.

И тъй, без критика в живота! Разбирате ли какво значи без критика? Ако е за величието, не търсете величието другаде, погледнете в Природата. Ако искате да знаете колко е велик Бог, погледнете на всички същества! Ако искате да знаете колко е велик Бог, погледнете хората! Хората, това са проявление на онова величие, което е Бог. Те са проявление на туй великото, мощното. А всичко това е само един момент на проявление на Божията Любов. Това е само един миг от Божието величие. Тогава какво мога да ви говоря? За да ви говоря тъй съзнателно, за да разберете Божието величие, всинца трябва да ви вдигна от тука, да ви заведа на Слънцето. Да ви казвам, че аз имам тази сила – всичко е напразно, това са само думи, аз не искам да се занимавам с това. За да ви покажа самата действителност, трябва да ви вдигна всинца и в продължение на половин час да бъдете на Слънцето и като се върнете назад, няма какво да ви говоря повече. Дела! Един факт струва повече, отколкото цели томове с философски разсъждения. Величието на Бога не е в прославянето на хората в света. При сегашните условия на живота името Божие трябва да се изяви и Бог трябва да се прослави в света. Това е задачата на всички видни Учители. Всеки Учител, колкото и да е велик, Неговата задача е да прослави името на Бога и тогава Той да се прослави чрез Бога. Христос

казва: „Отче, аз прославих името Ти, от нине Ти ме прослави със Своята слава“. Славата, която носи Христос, в нея е идеята. И ако има нещо в живота, с което Христос се отличава, то е тази велика Любов, която и вие трябва да имате като ученици. Христовата Любов трябва да имате! Знаете ли каква непреодолима Любов имаше в сърцето на Христа?

Та сега на всинца ви трябва едно, най-съществено нещо: то е характерът, Любовта, която Христос имаше към Бога, към своя Отец. От тази Любов всички имате нужда. И тази Любов всинца трябва да я имате. Още сега може да я имате, а не утре. И туй „сега“ не го прекъсвайте, казвайте „сега“. Утре е „сега“. Като си лягате, не казвайте „утре“, защото ти ще прекъснеш Божественото. Лягайте си с тази мисъл в ума: „сега“. Аз бих желал да държите тази мисъл в ума си за 2–3 седмици, да видите какъв ефект ще има тя. Та по този начин именно у вас ще се яви една нова интелигентност, която носи светлина. При тази интелигентност няма да бъдете така раздразнителни. Аз като ви говоря, ще поизменя моя език, няма защо да ви нападам, да ви обиждам. Аз съм решил да залича от своя ум погрешките на всички хора, да не мисля за тях. Мене не ме интересува туй ни най-малко. Туй, което ме интересува за вас, туй което ви желая, то е само онова, което е добро, възвишено, благородно – то ме интересува, а за другите неща, за вашите погрешки, аз съм съвършено сляп. И ако някой път вие видите моята ръка оцапана, що от това? Това е вашият свят. Светът, в който живеете, може ли да бъде чист? Може ли някой от вас да маже и дрехата му да остане чиста? Може ли някой от вас да готви и тази дреха за готвенето да не се промени? Може ли някой да пуши тютюн или да пие винце и да не остане този дъх у него? Следователно ние живеем в един свят, който не е чист. Не искайте да бъдете светии в света, не е възможно това. След като умрете, можете да бъдете светии, но приживе – никога! За Христа се казва, че Той носил греховете на света. Е, човек, който носи греховете на света, светия ли е? „И с неговите болки – казват – ние се изцерихме.“

Вие сте ученици на тази Всемирна Бяла Школа, затова ще имате трезви, философски мисли. Ще бъдете безпощадни към Истината: и към себе си, и към другите. Аз някога ще ви държа една беседа, ще ви изтъкна, че най-големите врагове на себе си, това сте вие единствени. Вие дадете едно обещание и после казвате: „Много обещах, 10,000 лева ще дам“. И почнеш да хитруваш, да си служиш с бели лъжи, за да се оправдаеш. Казваш: „Аз съм честен човек“. После се усъмниш и правиш известни изменения. Щом се усъмниш, ще се опорочиш. И тогава казваш: „Аз съм грешен човек, оглупял съм“. Не, казвам, ти си благородна душа. „А, благородна душа!“ Най-после, казвам, Господ ще те направи честен човек. „А, отгоре и честен човек!“ Ти не вярваш в себе си, в Бога не вярваш и изпадаш в

противоположности. Бъдете изпълнителни! Преди да дадете обещание, мислете, но дадете ли едно обещание, една дума, стойте на тази дума, изпълнете я и ще видите какво благословение ще дойде. После, вярвайте във вашата интелигентност, вярвайте в благородството на вашата душа, във вашето добро, понеже туй добро, туй благородство и тази интелигентност не са ваши, те са Божествени. Следователно, ако вярваме в туй добро у нас, ние вярваме в Бога, във великото, благородното, което движи света. Като ученици вие само по този начин може да изпълните тази задача. Да кажем, че сега се даде някаква заповед от Бялото Братство, или от Господа, колко от вас ще изпълните заповедта? Знаете ли, че вие ще се намерите в едно голямо противоречие ? В 905 г. в Англия по време на Галското движение една англичанка се молила цели 10 години да я благослови Господ, да даде сили и възможност да бъде полезна на своите ближни и най-после се явява Христос и казва: „Туй, което ти искаш, не е определено за тебе, но от еди-кога си е определено за друга, която се е молила по-отдавна за същото. Затова стани рано сутринта и иди да кажеш това нещо". Тя става рано сутринта и омъчнена в душата си, отива при тази жена и казва, че Христос я праща да каже това и това. Тя се уплашила и казва: „Не съм готова". Първата казва: „Е, тогава аз ще взема делото, аз съм готова". И цели чудеса се започват в Англия. Следователно, ако дойде сега Христос и ви каже да започнете работа, вие ще кажете: „Е, още не сме готови", и изгубвате случая. Като дойде тази заповед, вие трябва тъй, като войници да кажете: „Мобилизация, мобилизация, пушките, раници, патрони, една–две ризи и хайде на бойното поле!" Ето един пример – нищо повече.

И вие, като ученици на тази Всемирна Бяла Школа, трябва да постъпвате така, а не да се занимавате с известни философски системи. Ако е за философски системи, ние имаме отлични системи, но всичко се крие в изпълнението. Аз може да имам много мъчни пиеси, но трябва свирене. По-добре е да имаш само едно хубаво парче, което да можеш да свириш, отколкото да имаш 100 парчета и нищо да не можеш да свириш. Малко, но хубаво, отколкото много, но развалено.

И тъй, вярвайте в думите си, вярвайте в своята доброта, вярвайте в своята интелигентност, вярвайте в благородството на душите си, вярвайте във вашето смирение! Само по този начин ще минете, понеже сега наново ви записват. Вие свършихте вече първия курс на отделенията, сега ще ви приемат в първи клас на прогимназията на окултната Бяла Школа. Там е малко по-строго, затова няма да влезете тъй лесно, както по-рано. Макар и малко по-строго, но и там ще влезете. Като ви дадем смирение, честност, доброта, крайна интелигентност, благородство на душата, това са необходимите качества, за да влезете като ученици в първи клас на тази

Божествена окултна школа. Тия качества не трябва само да ги познавате в тяхната пълнота, но отгдето минете, да ги носите – да са написани и в сърцата, и в умовете, и в душите ви. И тогава ще пристъпите при новите условия, в новата наука, да изучавате окултните, природните закони в тяхното приложение.

Мнозина от вас боледуват: някои имат ревматизъм, някои – сърцебиене, на някои очите са отслабнали и какво ли не още, но тия неща между вас не трябва да ги има. Глухи хора не трябва да има между нас, слепи не трябва да има. Между учениците, които ще постъпват в първи клас на окултната Школа, там не се позволяват никакви дефекти. Без дефекти! Казват някои: „Без дефекти не може“. Всичко може. който вярва, всичко може, който не вярва, нищо не може. Това е закон. Вярвате ли, ще може. И един ден аз ще направя един опит. Той ще бъде следният: ще ви пратя да съберете из София всичките хилави хора – не само неврастеници, но паралитици и от други болести, те ще изпълнят тогава салона, а не вие, от вас ще има само около десетина души, и на тия хора ще държа една кратка беседа, ще ги питам: Вярвате ли сега? – „Вярваме.“ – Добре, ще бъде според вярата ви. Ти, вярваш ли? – „Вярвам.“ – Хайде, стани и си върви, да бъде според вярата ти. Някой ще каже: „Е, възможно ли е?“ Тогава ти ще си останеш тъй. Всички, които повярват, ще оставят патериците си и ще излязат навън. Тъй ще се прояви Господ и ще проверим, че в света има един велик закон. Ще убедим всичките хора, че вън от света има нещо по-велико, отколкото всичко друго. На новите, които идват тук от 6–7 месеца, ще им поставим същата диагноза: Ти вярваш ли? – „Вярвам.“ – Стани и си върви!

В живота на всеки човек трябва да стане едно преобразуване, да посвети живота си на Бога, да отиде у дома си и да не греши вече. А стария живот ще го заличи. Като се върне дома си, ще обърне един нов лист и ще каже: „Аз и домът ми ще служим вече на Бога. Нищо повече!“

Туй ще бъде новото учение, което ние ще носим на този свят. Туй е учението, което вие ще носите навсякъде. За това учение се пригответе! Ако нямате тази идея в себе си, тогава ще бъдете оглашени ученици.

Сега, няма какво да се обезсърчавате. Разбирате ли? Без обезсърчение! За всинца ви има възможности, а не само за вас. И за вас, и за всички ваши приятели има всички възможности.

Т. м.

31-ва лекция на Общия окултен клас (II година), 28 юни 1923 г., София.

1923_07_01 Проява на разумните сили в природата

ПРОЯВА НА РАЗУМНИТЕ СИЛИ В ПРИРОДАТА

Т. м.

(Прочетоха се няколко теми върху „Задачата на ученика във Всемирното Бяло Братство“.)

Първо упражнение: *Лявата и дясната ръка напред, след това дясната се движи бавно над лявата ръка догоре, над рамото. После минава пред гърдите, близо до врата, до лявото рамо, след което се изнася и тя напред.*

Двете ръце остават успоредно, след което лявата ръка минава бавно над дясната ръка – същото положение, каквото заемаше дясната ръка. Това упражнение се прави няколко пъти, ту с лявата, ту с дясната ръка.

Във всяко движение на ръцете вие можете да концентрирате ума си и да привличате силите на Природата.

Искате ли да уякчите силите на сърцето и ума си, кажете тъй: „Моето сърце ще се изпълни с Божествената Любов и ще бъде устойчиво във всяка Правда и Истина“ (лявата ръка над дясната). „Моят ум ще се изпълни с Божествена светлина и аз ще възприемам в себе си всички Божествени мисли и ще ги насаждам в света“ (дясната ръка над лявата). Двете ръце нагоре: „Амин, тъй да бъде!“ (3 пъти). (Свалени ръцете долу.)

Земният живот на човека се изразява чрез движения. Всяка една мисъл, всяко едно ваше чувстване ще се изяви чрез какво и да е движение: или чрез движение на вашите уста, или чрез движение на вашите очи, на вашата дясна или лява ръка, на вашия десен или ляв крак, на веждите, на главата – все ще заемете каквато и да е поза. Ако наблюдавате себе си, от движенията си ще можете да познаете какво е настроението на душата ви, в каква посока вървите – надолу или нагоре. Следователно най-първо е необходимо да възпитаме тялото си, да имаме пластични движения, т.е. като ходим, при всяко едно движение кракът ни да стъпва тъй, че да има едно устойчиво движение, да няма клатушкане, несигурност. Като стъпваш, да имаш всичката увереност на крака си.

Има една цяла наука, според която хората се познават в движенията си. Някой човек като върви напред, по движенията му отзад, от гърба можеш да го познаеш какво мисли, какъв е характерът му, накъде отива и какви са неговите приятели. Тия хора, на които мислите са много дребни, те вървят

тъй тип-тип, бързи са те, бързи крачки правят, но ситнички, много ситнички. А онези хора, които са аристократи или хора с идея, вървят полека. Бързото ходене и плавното ходене са две крайности.

Питам ви: Как трябва да стъпвате при ходенето си – на петата си трябва да стъпвате първо, а после на пръстите, или първо на пръстите, а после на петата? Всичките съвременни хора изобщо стъпват първо на петата, после на пръстите, затуй, като вървят, има едно тропане, вследствие на което гръбначният стълб изпитва едно сътресение, а в задния мозък се усеща едно тегнение, поради което всички хора са нервни. По закона на ходенето гръбначният стълб усеща едно голямо сътресение, което някой път ни създава най-големите нещастия. Следователно на пръстите ще ходиш и ще стъпваш леко и плавно. Няма да ходиш тъй, като някой автомобил, да се тресеш цял. Не, леко трябва да стъпва човек, едва да се допира. Лекото движение на краката зависи от човешката мисъл. Щом мисълта ти е материалистическа, тъй ще стъпваш с краката си, че цялата земя ще трепери, като ходиш. Туй показва, че човек е свързан повече с центъра на земята, отколкото с центъра на слънцето. И в дадения случай трябва да знаете закона как да се развързвате. Трябва да знаете начина на движението. За пример магнетизаторите, като знаят закона на движението, могат лесно да приспят някого. Започват да му правят движения, тъй, отгоре надолу веднъж, дваж, три пъти, докато го приспят – с дясната ръка на дясната страна, с лявата ръка на лявата страна. После правят движения с ръцете настрана и духане, които имат разбудително влияние. Когато някой човек направи срещу вас движение с ръцете си отгоре надолу, вие току-виж погледнете го и заспите. Някой човек ви погледне и веднага си отнеме очите. Какво изразява туй движение? Това е едно неправилно движение. Може да кажете: „Какво било, че човекът погледнал отгоре?“ Ако този човек е със силна зла воля, то като те погледне отгоре 3–4 пъти, може да те приспи. Всеки човек не може да те приспи. Този, който може да те приспи, той притегля токовете от тялото ти, изменя електричеството и магнетизма ти, изменя кръвообращението ти, пулса ти и те приспива. Чудни сте, като казвате: „Как може да ме приспи?“ Ако стисна някого за артериите на врата, на гушата, няма ли да го приспя? Ако ви стисна тъй, щото със силата на моя ум да изменя направлението на вашата кръв, няма да ви приспя ли? Туй го правят съвременните магнетизатори. Хората на света са повече майстори, отколкото набожните, духовните хора. Сега вие ще кажете: „Ама Господ ще му позволи ли?“ Чудни сте, като питате: „Господ ще позволи ли?“ Когато онзи паяк хване някоя муха, Господ ще му позволи ли? Когато онази жаба дойде до мравуняка и почва да гълта мравките, Господ ще позволи ли? Когато мравките дойдат до твоя хамбар и почнат да ядат житото, Господ позволява ли им? Всички същества вършат тези работи,

без да им позволява Господ. Като питате така, вие сте прави, по моралния закон трябва позволение. Ако е по моралния закон, то е друго нещо, трябва да искаме разрешение, но ако не постъпваме по този закон, всичко вършим без разрешение и вследствие на това ние сме отговорни за своите постъпки. Защо? – Понеже Бог не взима участие в нашите постъпки. Всяка постъпка, в която Бог не взима участие, е лоша постъпка, а всяка постъпка, в която участва Божественото съзнание, Божествената мисъл, тази постъпка е добра, морална. Сега пак се заражда у вас мисълта: „Как може да се знае в даден момент дали една мисъл е Божествена, или не?" Всяка една мисъл, в която участва Божественото съзнание, в която е будно то, тази мисъл има една мека и приятна светлина в себе си. Всяка една мисъл, в която Божественото съзнание не е будно и не взима участие, е тъмна. Не само това, но правете следните наблюдения. Някой ваш приятел е намислил да направи някакво добро, ще забележите на неговото лице една мека светлина, която отпосле се изгубва; а онзи, който е намислил да направи зло, на неговото лице веднага минава една тъмна сянка. Тази сянка минава и заминава. Правете наблюдения и върху себе си. Често гледайте вашето лице в огледалото, защото във вашето подсъзнание има едно хипнотическо състояние. За пример 5–6 хиляди души някъде са намислили да правят зло и вие по едно стечение на условията във вашето раждане попаднете при тия условия, и вижте, че у вас се яви такова желание да участвате в извършването на туй зло. Или някъде една тълпа от няколко души искат да направят едно зло на някоя печатница, искат да чупят прозорци и вие минавате покрай тях. У вас веднага се заражда едно желание да направите вие това същото нещо, тази тълпа ви увлича. Силният човек трябва да се отдалечи от това течение – нищо повече!

Сега вие, като следвате Школата, може да ви се дадат много формули, много теории, но ако не ги прилагате навреме, няма нищо да ви ползват. Аз съм виждал мнозина, които са чели разни окултни книги, разполагат с много формули, но има закони за приложението на всичките тия формули. Иначе те само на книга могат да ви помогнат. За пример, ако вие сте яли един много добър обяд, разнообразен, с месо или друга някоя храна, много пищна, и усещате впоследствие една тежест – ако след това искате да приложите някоя окултна формула, тя ще бъде безполезна за вас, тя не влиза в живота. После, вие можете да сте приложили една окултна формула, ако сте гладували 10-ина дена. Има известни състояния, в които силите на вашия организъм се уравновесяват, т.е. негативните и кинетическите сили се уравновесяват в положителни и потенциални. Значи в даден момент вие може да употребите каква и да е окултна формула в границите на нейната възможност.

За да познаете дали вашата воля се е развила, т.е. дали имате воля да

приложите една окултна формула, най-добрият опит е следният: някой път ви заболи коремът, усещате едно въртене вътре. Опитайте си волята! Сложете си лявата ръка отзад на гърба, а дясната – отпред на корема, съсредоточете ума си и произнесете следната формула към стомаха си: „Моля, болестта да престане!“ Ако тази формула не помниш, кажи: „Болестта е престанала“. Ако след като кажете формулата в единия или в другия случай и се подчините на волята си, вие сте послушни и волята ви е силна. Но ако след като кажете едната и другата формула, болестта ви остане, волята ви е слаба. Друго нещо. За пример имате някой ваш приятел, искате да знаете дали този ваш приятел ви мисли доброто. Сега това са тайни, секрети, които не трябва да издавам, но аз ще ги издам, защото не е за зло. Тия неща не се поверяват. И тъй: стомахът те боли. Ще повикаш в дадения момент на помощ някой твой приятел, за когото мислиш, че те обича. Ще повикаш неговия дух и ще му кажеш: „Моля ти се, приятелю, ела, кажи на болестта ми да престане“. Като дойде той и болестта ти не престане, ще извикаш втори, трети, до 10 души. Ако болестта ти мине, всички ти са приятели, ако не мине, те са ти приятели само на думи. Ами че тъй е! Ако каже: „В името на Господа Исуса Христа болестта да изчезне“ и тя изчезва, приятел ти е този човек. Ако съзнанието ти е будно и се обърнеш за помощ към този твой приятел, веднага ще се прояви неговата воля. Онзи, който лекува там, в Бургаско, Иван Томов, казва на една еврейка, която дошла при него на лечение: „Вашите евреи разпнаха Исуса Христа, ти вярваш ли в Христа?“ – „Вярвам.“ – Тогава в името на този Исус Христос тя оздравя. Но едно нещо трябва да знаете: Вие не можете да приложите една формула на Всемирното Бяло Братство вътре в живата Природа, ако имате прегрешения и неразположения. Не се ли свържете със законите на Бога, с тия велики сили на Природата, тия формули не струват нищо, тия формули тогава ще имат обратни резултати върху вас. Туй да го знаете!

Правете опити с вашата воля, да видите каква е тя – силна ли е, или слаба. Толкова пъти аз съм ви говорил как да лекувате болестите си! За пример имате някакъв ревматизъм. Всички тия болести не са нищо друго освен случаи, съзнателно изпратени от Бялото Братство, за да упражнявате вашата воля. Вие за тази си болест ще посетите най-малко 20 доктори и ще се върнете пак с вързана ръка. Това е една задача. Е, хубаво, вие отивате при един лекар. Колко му плащате? – 100 лева. Извади тези 100 лева и кажи така: „В името на Този лекар, при Когото отивам да се лекувам и Който единствено може да ме излекува, аз ще сложа тия 100 лева в Божествената каса и в Неговото име заповядвам на тази болест да изчезне“. Сложи в ума си тези лекарства, които би ти препоръчал лекарят, и чакай да видиш резултата. Ако не ти помогне този пръв опит, иди при друг лекар. Той взима 200 лева. Представи си, че си отишъл, сложи тия 200 лева

в Божествената каса, намажи се с туй лекарство, което този лекар би ти дал. Ако и той не ти помогне, иди при трети, четвърти, а парите, които би им дал, внеси в Божествената каса и най-после кажи: „Господи, Исусе Христе, обръщам се към Тебе и в Твое име да се махне ревматизмът ми, всичкото си имане давам“. Като го дадеш, ревматизмът ще изчезне. Като кажеш, че всичкото си имане даваш, трябва да го дадеш. Ще го дадеш, разбира се, защото този ревматизъм коства живота ти. Аз ще ви дам един пример. Едного заболява зъб и той отива при един зъболекар. Той изважда зъба му, но става инфекция на кръвта и болният умира. Сега, ако не дадете имането си, този ревматизъм ще ти коства живота. Казваш: „Как тъй да дам имането си?“ – Ще го дадеш за откуп на живота си, ако искаш да живееш. Всички ученици трябва да разбират тези закони и да ги прилагат съзнателно. Туй е крайният предел. Казано е в Писанието: „Двама или трима души, събрани в мое име или в името на този велик закон, там съм и аз“. Може да опитате закона, но трябва да бъдете чисти, не тъй обикновено чисти, но вътре във всичките свои намерения, във всичките свои помисли и желания. На повърхността на вашето съзнание може да дойдат най-отвратителни мисли, аз не говоря за тях, но в дълбочината на вашата душа вие трябва да бъдете чисти. Много пъти по повърхността на съзнанието ви ще станат пертурбации, това е в реда на нещата, но в дълбочината на вашето съзнание трябва да има единство. Да се усъмниш в справедливостта на Бога, дали Той е добър, или не, това не е правилно. Тогава ти ще усъмниш във всичко положително. Защото злото е нещо случайно, нещо изключително. Злото е едно проявление на повърхността, следователно ние не трябва да го туряме вътре в нашето съзнание.

И тъй самия живот се изразява в движения. За пример, когато вие се разсърдите някому, обидите се крайно, не искате да го погледнете, очите трептят, държите си погледа надолу към земята. Защо? Защото тия течения ви свързват с центъра на земята, вие сте свързани с черното братство. Вие сте свързан човек, не сте господар на вашите клепачи, затова като погледнете, очите ви трепват, искате да прикриете нещо. Така и детето някой път се сърди, не иска да погледне майка си. Вие се смеете на малките деца, но сте такива малки деца. „Присмял се хърбел на щърбел“.

Сега ние ще дойдем до правилните движения. След като направиш едно движение, ако то е правилно, ти ще усетиш в себе си една приятност. За пример туй упражнение, което тази вечер направихте, то е едно много хубаво упражнение. Разсърдил си се някому, искаш да си отмъстиш, направи туй движение и си кажи: „Чакай, чакай малко, какво мислиш да правиш? Чакай, ти обмисли ли, като кажеш това, какви ще бъдат последствията, обмисли ли хубаво? Ако искаш да го нахукаш, знаеш ли

какво ще стане?“ При правенето на туй упражнение веднага у теб се зароди едно противоположно желание и си казваш: „Чакай да отложа“. Не, не да го отлагаш, но ще бъде тъй, както Господ е казал. Какво е казал Господ? – Всичките ни дела трябва да бъдат изправни. Значи на този, на когото искам да направя зло, ще му направя едно добро, ще му напиша едно хубаво писъмце и ще го зарадвам. Тъй ще бъде! Ще водиш един разговор със себе си и като те видят от небето, че постъпваш тъй, ще хроникират това в Бялото Братство. Ще кажат: „Един приятен инцидент се случил с един от учениците, имал един приятен разговор, написал едно приятно писмо“. Те ще хроникират това в техните вестници. Ще кажете: „А, с такива работи ще се занимаваме!“ Едно приятно упражнение е това. Най-учените, Белите Братя, като ви видят, спират се и казват: „Тъй, тъй, много хубаво, много добре постъпи, според нашите закони“. И няма да се минат 5–10 минути, ще се изпълниш с радост. Ще кажете: „Без движения не може ли?“ – Не може без движения. Как без движения? Ще седнеш на земята, ще прекръстосаш краката си, натук-натам, все ще вземеш някоя поза. Или ще седнеш в килията си, все по някакъв начин ще сгънеш ръцете си, те все ще заемат някакво положение. И светии да имаме, пак ще имат някакви движения. Разправяше ми един господин, че не можал да си обясни защо Иван Томов, той го наблюдавал, под калпака си имал скрита една шарена шапка, със златни нашивки, като с гайтани. После, под съдраното му кюлче имал един шарен колан. Един ден отиват някои млади, искат да го бият, да му направят някоя пакост. Той снема кюляфа си, остава шарената шапка, изважда колана и почва да лекува. Като престане опасността, пак слага кюляфа си. Това е символ. В Писанието няма ли такива символи, формули? Вземете 119-ти псалом, в него е турена цялата еврейска азбука, той е образуван от 22 части. Това са все магически формули. Следователно всинца трябва да имате такива магически формули. Но всичките магически формули не важат еднакво за всички. Всеки един от вас трябва да има по 1–2 формули, които да му са в полза в дадения случай. И всички, които влизат в Братството, трябва да имат красиви движения. За пример аз съм говорил толкова пъти да се премахнат гърбиците ви. Защо? Онзи, който има стеснени гърди, всякога е неразположен духом. Тесните гърди произвеждат неразположение на духа, нищо повече. Когато човек е стеснен, той е неразположен духом, затуй ще внесете вярата в себе си. Разширение ви трябва. Никога не се стискайте! Туй стеснение ще дойде. Винаги имайте едно разширение на вашето сърце, разширение към Бога. Туй е първото нещо.

Когато седите, аз по някой път ви наблюдавам, да видя на коя страна си държите главата. В какво положение трябва да държите главата си? Българинът казва: „Тази работа тъй ли е?“ – наведе главата си на лявата страна. Друг път той си сложи дясната ръка на сляпото око и казва:

„Гледай си ти ума!“ Ами че ако цял ден си държиш главата в туй положение, ти губиш от своето достойнство, ще се изменят всичките ваши магнетически влияния. Винаги ще държиш главата си перпендикулярно към центъра на слънцето, нищо повече. И вечерно време, като седнете, направете си един счет, днес дали главата ви е била свързана с центъра на слънцето, с този магнетически или разумен център, дали тези течения са били правилни. По този начин много от вашите състояния, които създават нервността, неразположението на духа у вас, ще се изгладят. Тези малки грапавини, тези препятствия, които сега се зараждат, ще изчезнат. И тъй, от черната ложа, от центъра на земята, постоянно изменят движенията ви. Наблюдавайте какви движения имат добрите хора. Аз бих желал да наблюдавате главно движения на светски хора, които са добри, и на светски хора, които са лоши. Това е едно приятно наблюдение. Така ще можете да си дадете един вътрешен отчет за тия течения, които стават. Онези по-способни ученици от вас, които искат да се занимават със себе си, да се изправят, които искат да се занимават с окултната наука, нека правят тия наблюдения, а които не искат, те са свободни. Но да не влезе у вас един страх, да не знаете где да сложите ръцете си. Ако се оставите в едно естествено положение, вие ще знаете къде да ги сложите. Ако не знаете къде да сложите ръцете си, поставете ги на масата, попейте си 5–10 минути да си починете, поставете си краката успоредно, малко разтворени, отпуснете после ръцете си и ще имате известна почивка. Каквито мъчнотии да имате, знайте, че вашите мъчнотии са предвидени, 75% от мъчнотиите, които имате, са преувеличени, остават само 25%, а това е закон, който можете да носите.

И тъй, щом сте много разтревожени, преди да си легнете, направете си таз вечерното упражнение, изговорете и формулата, която ви дадох тази вечер, поприказвайте си. Или като правите упражнението, като прекарвате лявата ръка над дясната и дясната над лявата, може да вземете един стих от Писанието и да го прочетете. Това са елементарни упражнения. Вие казвате: „Без тях не може ли?“ – Не може. Е, да допуснем че някои от вас имат бръчки по лицето си. В нашата Школа влиза като задача за една година да изправите тези бръчки. Да кажем, че вие сте стар, на 60 години, за една година трябва да изгладите тези бръчки. Това са натрапени, излишни същества у вас. Ако ти посветиш живота си на изправяне, няма да остане от тях нищо, за една година ще премахнете всичките тия излишни вещества от вашето лице. Нали жените употребяват козметически средства за това? Туй, което ви препоръчвам аз, то не е за красота, но за усилване на волята, да премахнете всички чужди вещества от лицето си. Ами че ако не сме господари на своето тяло, на своето лице, на туй, което Господ ни е дал, на туй, което е наше собствено, а не чуждо, друго какво можем да направим? Ако не знаете как да владеете

главата си, как да владеете ръцете и краката си, как да владеете вашите мускули, всичките ваши думи ще бъдат празни. Туй е здравословно и за мислите, и за чувствата, и за волята ви. Знаете ли това нещо за вас, за в бъдеще ще знаете как да възпитавате децата си. Децата много се лесно подават. Ще кажете: „Ела мама!" Ще направите едно движение, друго движение и те ще възприемат. Защо да взимате пръчка? Има ред упражнения, при които и вие ще се упражнявате, и детето заедно с вас. Ще кажете: „Ами че ние възрастните хора с такива работи ли ще се занимаваме?" Ами мислите ли, че тия наши движения, които сега вършим, са на мястото си? Не. Има морални движения, но има и неморални движения. Едните носят добродетелите, а другите носят злото в света. Наблюдавайте само онзи, който мисли да убива, какво се крие във свиването на неговите вежди, какво изразява неговото чело, неговите мускули. После, вземете какви движения има кучето, което мисли да ви ухапе. Може да наблюдавате мечката. Посетете някой път зоологическата градина и ще видите, че когато мечката иска да изяде някого, тя почва да заглажда кожата си, прави движения като някоя змия. Значи тя е намислила да направи някое зло. Ако си в гората, ти трябва да се качиш на някое дърво. Но идва ли мечката тъй насреща ти, с настръхнала козина, това значи, че тя идва да те плюе и казва: „Ти не заслужаваш да се занимавам с тебе, аз такъв човек не ям". Е, питам: Защо когато мечката не иска да яде някого, козината настръхва, а когато иска да изяде някого, заглажда космите си? Вземете човека, когато пипне някоя кокошка или агънце, тъй се глади по корема и си казва: „Ах, хубаво, хубав кебап става". И мечката също. Улови някого и казва: „А, хубав кебап става от тоз човек". И в живота е същото. Когато някой човек почне да ти говори много гладичко, като мечка, това значи: онези сили, които вървят по този начин, те имат обратни движения против нас. Трябва да знаете, че хората в даден момент могат да попаднат в отрицателните сили в Природата. Вие трябва да знаете, че имате много врагове, хиляди същества, които всеки ден ви дебнат, всеки ден ви устройват капанчета, навсякъде в обществото, навсякъде в Природата. Където и да минавате, те все гледат да ви устроят нещо, камъни почват да падат върху ви, или каквото и да е друго. Но има други същества, които ви предпазват. Това са вашите приятели, които ще им противодействат. Кои са причините, то е друго нещо. В Природата има много разумни сили. Много от нашите нещастия се дължат на тия невидими врагове в живота. Те са много опасни. Това са факти. В живота има такива невидими врагове, има и видими врагове, които не могат да се избегнат. Те всички си служат с известни хипнотически движения. Те постоянно ти внушават и почват да ти предават известни форми, днес една, утре друга. За пример те искат да ти уморят някое дете, започват да ти казват: „Туй вашето дете ще умре". И ти повтаряш: „То ще умре". Повтаряш, повтаряш и няма да се минат 4–5 месеца, туй дете се разболява

и умира. В дадения случай туй нещо във волята на Бога не е предвидено. Туй дете няма да умре, но ти се съгласяваш и го предаваш. Ще кажеш: „Няма да умре туй дете“. Ако това не е волята Божия, ти ще усетиш едно раздвояване в себе си. Онези неща, които трябва да станат, които са Божествени, за тях Провидението не те предупреждава. А когато вашето дете трябва да умре, смъртта идва, без да я знае някой, идва тъй незабелязано, внезапно. Това става извън вашата воля, но във всички случаи, когато дойде да ви предупреждават, трябва да упражните вашата воля, за да бъдете чисти.

И тъй, да се върнем към красивите движения. Трябва да знаете, че има красиви движения в света. Аз желая учениците на тази Школа да се отличават с тия пластични движения. За пример викате някоя ваша приятелка. Вие как я викате? Тъй, с показалеца, движите го. Туй движение не е красиво. Как ще повикате един ваш приятел? Не с пръста си. Ето една задача. Аз казвам: Повикайте отдалеч вашия приятел! Кое е най-красивото движение, с което ще можете в дадения случай да обърнете вниманието на вашия приятел? Толкова време сте живели на земята, кажете как ще го извикате? Тъй, с цялата ръка? И с цялата ръка да викаш, това не е красиво движение. Тъй може да те вика един стражар. Това движение не е за приятел. Е, тогава как ще повикате един приятел, когото обичате? Ще отидете при него и нищо повече. Ще го хванете за двете ръце и ще му кажете: „Моля, ела на гости у нас!“

(Запитват: „Ако нямаме възможност, как ще отидем?“) – За приятели всякога ще имате възможност. В този случай няма изключения.

Ами, ако единият е на единия бряг на една река, а другият – на другия? – Ще има мост или лодка и тъй ще отидеш. Законът е такъв: между двама приятели никога не може да се изпречи една река. Може да опитате това нещо. Никога не може да се срещнете с един ваш приятел през една река, всякога ще се намерите на един възел, откъдето ще можете да минете свободно. Това е Божествено. Никога не могат да ви поставят на едно противоречие. Щом обичта ви е непреодолима, противоречия няма.

И тъй, аз искам като ученици да спазвате тия, красивите движения, с едно морално вътрешно убеждение. Ако за вас всичките неща са маловажни, трябва да знаете, че няма маловажни работи. Разбира се, вие трябва да се пазите, като правите тия движения, да не ставате прозвище, да не произвеждате смях. Когато осмивате някого за неговите криви движения, вие всякога ще попаднете под същия закон. Аз забелязах някои ученици, на които съм казал някои неща, те се смяха и попаднаха под същия закон. Не се смей, ти ще се свържеш с тези отрицателни движения. Първото

нещо: не е право да се смееш!

Второ упражнение: Двете ръце напред, успоредно. После се дигат нагоре, свалят надолу, нагоре, надолу, тъй няколко пъти ритмично движени. Пак нагоре, но само китките се движат нагоре, надолу. След това и двете ръце се движат нагоре и надолу (много пъти), и спират в хоризонтално положение.

Ръцете настрана, напред – китките една върху друга и пак настрана.

Повторете първото упражнение няколко пъти.

Ръцете над главата, раздалечени, и после спущане надолу, от страна покрай тялото (няколко пъти). Ръцете напред (няколко пъти).

Т. м.

32-ра школна лекция на Общия окултен клас (II година), 1 юли 1923 г., София.

1923_07_01 Ще дойдем при Него

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

Отговори Исус и рече му: „Който люби мене, ще опази моето Слово, и Отец ми ще го възлюби; и ще дойдем при него, и ще направим жилище в него“. (Йоан 14:23)

„И ще дойдем при него, и ще направим жилище в него.“ – Кога? – Когато думите ми пребъдват в него. Това е една математическа задача. Според мене математическа задача е онази, която крие известна разумност в себе си. Следователно дадената задача е от висшата математика. Тя трябва да се реши правилно. Питат: „Защо плаче човек?“ – Защото не е решил задачата си. Щом я реши, той престава да плаче.

Съществуват три начина за решаване задачите на живота. Първият начин е теоретизирането. Вторият начин е опитът, а третият – познаване и прилагане на решенията. При решаване на задачите си всеки човек минава през трите фази. Някои хора започват с философстване, други – с опита, а трети – с прилагане на знанието. Бъдещите хора ще се ползват от готовите резултати на задачите. Първият въпрос, с който се занимава философията, е този за точката. И математиката се занимава с въпроса що е точка. Казва се, че точката не заема никакво пространство, т.е. няма никакво измерение. Как може да се говори за нещо, което не заема никакво пространство, т.е. няма никакво измерение. Невъзможно е да се говори за нещо, което не заема никакво пространство. Самото пространство е нещо реално. В него се изявяват всички неща. Значи и точката се изявява в пространството. Под „точка“ разбираме сила, която се разширява от центъра към периферията си. Тя е първият подтик на енергията. От това гледище всяка енергия, която се проявява в природата, е жива, разумна сила. Казват, че физическият свят е неразумен. Не, този свят представя отношения между разумни енергии. Друго нещо е, ако някой няма отношение към известни разумни сили. Например срещаш един човек с букет в ръка, отива при своята възлюбена. Той е съсредоточен, мисли само за нея, погледът му е насочен навътре. Минава-заминава край хората, но нищо не вижда. Външно изглежда като дърво, чужд за всички хора. Той минава за точка в пространството. Според някои той е смахнат, луд човек. Така гледат понякога и на религиозните. Не е точка, не е смахнат този човек. Той има определена цел. В този смисъл точката е подтик в Битието, който върви от неограниченото и неопределеното към ограниченото и определеното. Когато този подтик се стреми към времето и пространството, тогава става точка. Тя се движи само по права линия. – Що е правата линия? – Път, образуван от движението на точката. Правата линия се образува не само от

една, но от много точки. Тя има само едно измерение – дължина. Във физическия свят тя не може да бъде безконечна.

И тъй, кой е първият подтик на човека? – Правата линия. – Защо? – Защото правата линия води към Любовта, която иска да се прояви навсякъде във Вселената. – Жива ли е Вселената? – Половината е жива, а половината – мъртва. От далечното минало още много същества са изгубили своя живот. Безграничната Божия Любов се стреми да проникне и в мъртвата половина на вселената, за да възвърне живота и светлината на тези същества. Любовта иска да събуди всичко заспало, да съживи всичко мъртво. Защо тези същества са изгубили живота си, историята мълчи. Те са преживели голяма катастрофа. Техният живот е голяма трагедия. За причината на тази трагедия съществуват много легенди. Цялото човечество е минало през тази трагедия.

Иде нова епоха за човечеството, когато разумният свят иска да покаже на хората начина, по който те могат да се върнат към своя първоначален живот, да застанат на здрава, положителна основа. Днес повечето хора са в илюзиите на живота. Всеки трябва да си отговори какво всъщност е животът не само от физическо, но и от духовно гледище. Ще кажете, че духовният човек е крайно чувствителен. – Това е неизбежно. Аз говоря за тази чувствителност, която има отношение към съзнанието. Колкото по-чувствителен става човек, толкова повече и съзнанието му се пробужда. Колкото по-съзнателен става той, толкова повече се увеличава и светлината му. С увеличаване на светлината увеличава се и Любовта, чрез която човек се домогва до методи за правилното разрешаване на своите задачи. Една от тези задачи е да разбере човек своето предназначение на земята и да го изпълни правилно. Който разреши тази задача правилно, ще реши всички останали задачи. Мнозина започват да решават задачите си от опашката на живота. Не, започнете от главата и постепенно вървете към опашката. Как ще устроите своя дом, ако започнете от опашката? Мома и момък се женят и първата им работа е да се осигурят. Осигуряването е последната работа. Значи те започват от последното, т.е. от опашката на живота. Що е женитбата, бракът? Много мислители са дали някакво обяснение на този въпрос, но нито един не е точен. Каквото и да са писали и говорили по този въпрос, все остава нещо неразрешено. Двама търговци съединяват капиталите си да работят заедно. Двама учени съединяват своите научни изследвания. Двама войници съединяват силите си. Съединяване има навсякъде, като разумен процес. Важно е каква е целта на това съединяване. Казват: „Човек се ражда и умира“. Значи той трябва да се роди, трябва и да умре. Това не е разрешаване на задачата. Важно е защо трябва човек да се ражда и да умира. Досега никой не е определил що е животът, що е смъртта. Каквито и мисли да са изказани за живота и за

смъртта, те са субективни, не се основават на самата реалност. Защо се ражда човек и защо умира, това е задача на бъдещето. Някои хора са само направени, още не са родени. Казва се: „Бог направи човека от пръст и вдъхна в ноздрите му дихание на жива душа". – „Ама аз съм роден." – Ти още не си роден, ти си само направен. Роденият има особени качества. За него се казва, че грях не прави. Майката казва за детето си: „Родих това дете". – Не си го родила още, ти си го направила. Детето ще яде и пие, ще расте и ще се развива, ще греши и ще прави престъпления. Бог направил човека от пръст, защото знаел. че ще греши. – Естеството на самата пръст е неустойчиво. – Тогава защо Бог направи човека от пръст? За да греши ли? Ако грънчарят направи едно гърне от пръст и сипва в него нечистата си вода, защо го направи: за нечистата вода ли? Какво ще стане с това гърне? Какво представлява съвременният свят? На какво приличат мислите и чувствата на човека? Какво са човешките умове и сърца? Нека всеки българин – майка и баща, брат и сестра, учител и свещеник, да се вдълбочи в себе си и си отговори искрено какво се крие в неговия ум и сърце. Какво ще кажете: чисти ли сте? Вие сами сте се направили нечисти.

Пред къщата на един богат арменец лежало умряло куче. Арменецът минавал-заминавал, не го хвърлял. По едно време той видял един турчин. Спрял го и му казал: „Слушай, ще ти дам шест гроша да махнеш това куче оттук". – „Аз ще ти дам 12 гроша, ти да го махнеш." Най-после арменецът се принудил да го тури в един сандък и да го хвърли. Питам: Какво сте разрешили, ако не сте готови да слезете от висотата на положението си като арменеца и да изхвърлите умрялото куче на боклука? Ще чакате да мине някой беден човек, да му дадете шест гроша, той да свърши работата вместо вас. Да, но бедният човек е готов да ви даде 12 гроша да изхвърлите умрялото куче.

Казвам: Материалните блага, които хората търсят, са причина за отклоняване от правия път. Материалното богатство е резултат на човешката енергия. То трябва да се разпредели правилно между всички хора. Богатият няма право да обсебва всичките блага. Те не принадлежат изключително на него. Определено е на кого принадлежи дадена монета. Тя е запечатана с кръвта на някого. Вън от него никой няма право да я притежава. Не мисли, че ако откраднеш една ябълка от дървото на съседа си, ще се ползваш от нейните сокове. И да изядеш ябълката, соковете ще се върнат там, отдето си я взел. От окултно гледище причината за болестите се дължи на отнетите чужди капитали, складирани във вашия организъм. Вие сте складирали тези капитали по незаконен начин в тялото си. Ще дойде ден, когато собствениците на тези капитали ще си ги вземат по насилствен начин. Щом стане това, човек започва да боледува. – Що е болестта? – Обедняване на богатия. Наистина, докато са богати, хората са

здрави, но щом обеднеят, те заболяват. Ако отново се напълнят касите им, те стават от леглото, т.е. оздравяват. Този закон е верен и в умствено, и в морално отношение. Докато е смел и решителен, докато мисли право, човек е богат и здрав. Щом изгуби мисълта си и не мисли вече правилно, той обеднява. Често хората разрешават въпроса съществува ли Бог, има ли друг свят или няма. В това отношение те приличат на онези двама американци, които пътували заедно във влака и се разговаряли върху въпроса има ли Бог или няма. Единият бил проповедник, а другият – професор-атеист, не вярвал в Бога. Случило се, когато влакът минавал през един мост, той не издържал на тежестта и се счупил. Влакът паднал в реката, а с него заедно и двамата американци. Как разрешили те въпроса за съществуването на Бога? Този въпрос не се разрешава само с думи. Въпросът за светлината не се разрешава в тъмна стая. Достатъчно е да имаш една клечка кибрит, за да го разрешиш. Щом изгориш тази клечка, пак настава тъмнина. За да се убедиш в съществуването на светлината, ще палиш клечките една след друга. Като изгориш всичките клечки, пак настава тъмнина. За да не се движиш ту в светлина, ту в тъмнина, ти трябва да се стремиш към непрекъсната светлина.

Христос казва: „Който люби мене, ще опази моето Слово“. Под „слово“ разбирам разумното начало в човека. Разумният е честен човек. Който не е честен, не е човек. Щом даде известно обещание, човек трябва да го изпълни. Когато ученикът каже, че ще учи, трябва да удържи на думата си. Когато учителят каже, че ще преподаде нов урок, трябва да удържи на думата си. И търговецът, и клиентите трябва да бъдат честни в изпълнение на своите задължения. Първото движение е това на точката. Като се движи, тя образува правата линия. Следователно, за да бъде честен, човек трябва да се движи по права линия, да не се отклонява от пътя си. Никакво навеждане надолу, никакво изкривяване надясно или наляво. За онзи, който гледа към земята, турците казват: „Този човек изгаря човешкото сърце“. Момата говори на възлюбения си: „Ние ще си устроим добре дома, това ще направим, онова ще направим“. Той гледа към земята и нищо не отговаря. Значи той върви по крива линия, а тя – по права. Питам: Могат ли тия млади да вървят успоредно, в една и съща посока? – Не могат. Значи посоката, по която честният човек върви, е правата линия. И тялото, и главата му трябва да бъдат изправени. Клетките на мозъка са наредени в права линия, и то така, че образуват мост. Такъв човек е честен и върви по права линия към Бога. Щом клетките изменят посоката си, човек се отклонява от правия път, от Бога. И конят някога издига главата си нагоре. И той се стреми към правата линия. Силите, които действат в човешкия мозък, са насочени нагоре, по права линия. Те именно държат тялото в перпендикулярно положение към земята. Докато се намира под влиянието на тези сили, човек е честен.

„Който ме люби, ще опази моето Слово.“ Любовта е първото условие, при което човек се самоопределя.

„Ако пребъдвате в мене, и аз ще пребъдвам във вас.“

Пребъдването е главното условие да бъде човек честен и добродетелен. Честният към Бога е добродетелен човек. Когато честността и добродетелта се съединят, те образуват плоскост, т.е. почва. Тогава следва стихът: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в него“. Значи честността и добродетелта са почвата, върху която се гради, расте и развива животът.

Честността подразбира посаждане на семето, а добродетелта – растене на семето. Съграждането на дома подразбира цъфтене на посятото и израсло семе.

Христос казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в него“. Идването на Бога в човека уподобявам на разумността. Значи Бог може да живее в крайно интелигентния и разумен човек. От човека се иска първо честност, после добродетелност, а най-после – интелигентност и разумност. Само така той може да разреши задачите на своя живот. Като изучавате историята на човешката култура, виждате, че тя се основава на религията. Само религията подобрява живота. Тя внася известен морал, който определя добрите отношения между хората. Щом отпадне моралът, веднага иде развратът. Докато хората не се стабилизират в добродетелите, моралът е необходим. Без морал и без висок идеал човек не може да се развива правилно. – В какво се заключава високият идеал? – В правилното отношение на човека към Бога, но не както е писано в Евангелието, нито както са говорили пророците. Много неща са казали пророците, но за да разберете същността на техните мисли, те трябва да минат през няколко превода. Например мисълта „Бог е Любов“ трябва да се разбере в нейния дълбок смисъл. Който я разбере така, той престава да живее по обикновен начин. За него животът се изявява не само в думи, но и в реални картини. Пред него се откриват цветя и градини, извори с чиста, кристална вода. За него светът се превръща в светлина и топлина. Който разбира смисъла на думите „Бог е Любов“, първо разбира смисъла на страданията и ги използва разумно. Той определя отношенията си към Бога веднъж завинаги и престава да се колебае. Който не е познал Бога като Любов, може да напише мисълта „Бог е Любов“ със златни букви, но ще си остане обикновен човек, с обикновени изисквания и прояви.

Първата задача на човека е да познае Бога. Няма по-велико нещо от това.

Ако някой пита какъв е смисълът на живота, отговарям: Да познаеш Бога. Ето една проста истина, която и децата могат да разберат, даже по-добре от възрастните. Проста е тази истина, но всеки сам трябва да я потърси и разбере. Иначе човек ще прилича на болен, на парализиран, който очаква наготово да му донесат вода от извора. Не, сам ще отидеш на извора, сам ще се напиеш от чистата вода. Щом дойдат до идеята за Бога, хората приличат на болни, които очакват да ги посещават здравите, наготово да им задоволяват всичките нужди. Защо болният да не си услужи сам? Кой му е внушил, че не може да ходи? Кой му е внушил мисълта, че не може да работи? Кой е внесъл в човека мисълта, че е невежа, че другите трябва да го учат? Тези мисли са дошли отнякъде, но трябва да се изкоренят. Веднъж изгубил първоначалния си образ, човек се отклонил от Бога и се поддал на външни влияния. Много писатели са изнесли драмата за падането на човека и отдалечаването му от Бога като причина за страданията и нещастията в живота му. Нека честният човек се опита да открадне нещо, да види как ще се почувства. Преди кражбата той е спал спокойно, като дете. След кражбата сънят му се разваля. По цели часове той се върти на една, на друга страна, не може да заспи. – Защо не спи спокойно? – Занимава го някаква мисъл. – Как ще се освободи от неспокойната мисъл? – Като върне парите или предмета, който е откраднал. Алчно е човешкото око! Достатъчно е младият момък да види отдалеч една красива мома, за да се прояви неговата алчност. Той пожелава да я обсеби, да я вземе за себе си. Божествено ли е това желание? Божествено ли е желанието на човека да обсеби къщата на своя приятел? Да вземеш службата на своя приятел Божествено желание ли е? Ако един писател иска да засенчи друг писател със своите произведения, на прав път ли е той? Ако се говори за морал, а алчността на човека се шири в света, това е безморалие. Един морал има в света – моралът на Всемирното Бяло Братство, който може да се приложи ако не напълно, поне в малък размер. Има начини за прилагането му. Този морал е Божествен. Той има магическо влияние върху човека.

Както ви говоря, много от вас се въодушевявате.

Въодушевяването още не е истината. Казвате: „Учителят изнесе цялата истина. Ние сме готови вече да служим на Бога“. – Щом е така, раздайте имането си на бедни и елате да ме последвате. – „Не е лесно това.“ – Наистина мъчно е да раздадеш всичкото си богатство. Който е намерил истината, готов е да раздаде имането си. Какво казва момата на своя възлюбен? – Давам сърцето си за тебе. И момъкът казва същото на момата. Значи те са готови да жертват цялото си богатство. Сърцето е капитал, който не може да се сравни с никакво земно богатство. Момата и момъкът са готови да се жертват един за друг, а религиозните казват: „Ние можем да дадем на Бога излишното, но не и необходимото, същественото“. – Това

не е служене на Бога. Това не е жертва. Щом искаш да служиш на Бога, всичко ще дадеш за него. Ако житното зърно не излезе от хамбара, не се посади в земята, не изгние и не влезе в новия живот, то не може да служи на Бога. – Всичко съм дал за Бога. – *Лъжеш се.* – Отрече ли се от всичко? – Отрекох се. – Отрече ли се от баща си и майка си, от мъжа си, от жена си? Казваш, че си се отрекъл, а постоянно следиш мъжа си де ходи, кого гледа и т.н. – Ще дадеш свобода на мъжа си и нищо няма да искаш. – „Какво ще стане с него?" – Това не е твоя работа. Ще мислиш какво ще стане с тебе – това е важно. Ако искаш да работиш с едно желязно въже, направено от много халки, първото условие е халките да бъдат здрави. Първата халка ще задържи втората; втората ще задържи третата; третата – следващата и т.н. Всяка халка трябва да бъде здрава. Ако една от халките не е здрава, въжето ще се скъса и от нея надолу не можеш да вършиш никаква работа. Оттук вадя заключението: Здрав човек е онзи, между мислите, чувствата и постъпките на когото има непрекъсната връзка. Те съставят въжето на неговия живот.

Три основни неща са нужни на човека: честност, доброта и интелигентност. Интелигентността на човека се определя от размерите на челото, носа и брадата. Като измерим геометрически и изчислим математически тези размери, получаваме едно уравнение, в което отношението между широчината и височината на челото дава *ъгъл*, по който съдим за интелигентността на човека. Ако челото на някой човек е високо и тясно, интелигентността му е ограничена. Ако челото му е широко и ниско, той има широчина, а няма дълбочина. По челото на човека можете да четете като по книга. По него ще познаете какви дарби и способности се крият в човека. Той трябва да има добре развито въображение – Божествено въображение, което никога не се изопачава. И паметта му трябва да е добре развита, да помни всичко. Някой помни, когато има да взима, а забравя, че има да дава. Друг помни, че го обидили, а забравя, че и той е обиждал. Ще имаш такава памет да помниш, когато имаш да взимаш и когато имаш да даваш; да помниш, когато си обиден и когато си обидил. Само така човек може да изправи погрешките си. Земният живот е място за изправяне на погрешките. Кой човек е щастлив днес? Въпреки това всички очакват щастие. Четете Евангелието и казвате: „Това казал Христос, онова казал Христос". Знаете ли какъв е бил Христос, Синът Божи? – Той е бил най-богатият човек в света. Като слязъл на земята, Той взел всичкото си богатство със себе си, но не го разпилял като блудния син, а го раздал на сиромасите. Макар най-богатият човек в света, Той ходел гологлав, бос, без никакви превозни средства. Само един път си позволил да се качи на магаре.

„Ако думите ми пребъдват във вас, и вие в мене, Аз и Отец ми ще дойдем

и ще направим жилище във вас.“ Богословите пък казват, че ако всички хора приемат тяхното верую, няма да имат нужда от друго учение. Не е така. Ще изучавате природата; в нея е скрито знанието за Бога. Иначе ще се намерите в положението на животните, изостанали в своето развитие. Ще работите, за да станете истински човеци – нищо повече. И животните подлежат на развитие. И хората не са дошли още до най-високата точка на своето развитие. Следователно и човекът, направен по образ и подобие на Бога, не е още истински човек. Сегашният човек е направен, не е още роден. За да дойде до истинския образ, човек трябва да се роди от Бога. Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е“. – Кой се ражда от плътта? – На този въпрос вие сами ще си отговорите.

И тъй, когато Син и Отец дойдат у вас, вие ще придобиете онази истинска интелигентност, с която ще разрешите правилно всички въпроси. Само интелигентният, честният и добрият може да преобрази своето тяло, да подобри челото, носа и брадата си. Най-малкото подобрение в чувствата е в състояние да подобри вашия нос. Най-малкото подобрение във волята оформя брадата. Добрите и прави мисли внасят подобрение в челото. Следователно умствено силният човек подобрява челото си. Силният по сърце подобрява носа си, а волевият човек подобрява своята брада. Като срещнеш някого с деформирана брада, ще знаеш, че това е човек със слаба, изопачена воля. Животните нямат брада, защото у тях липсва волята. Като знаете това, усилвайте волята, добротата и интелигентността си. За красотата на лицето съдим по добре оформените нос, чело и брада. Трябва ли да се изопачиш, да изгубиш широчината на челото си, да е заострено нагоре, като нож? Който е изгубил светлите си мисли и благородни чувства, той се е превърнал на остър нож за рязане и мушкане. Хората трябва да се върнат в своето първоначално състояние, да изправят кривите пътища. Когато изправи брадата си, човек ще изправи палеца си. Патологията е доказала, че палецът у престъпниците е крайно деформиран. Изобщо, пръстите на престъпника са къси и дебели. У крадеца специално пръстите на ръката и самата ръка са дълги. Това се обяснява с факта, че неговата мисъл е насочена в едно направление – да бърка в чуждите джобове. Тази мисъл удължава ръката. Наистина, като измерим ръката на крадеца, виждаме, че тя е по-дълга от нормалната. Оттук вадим заключение, че прадядо му и дядо му са обичали да крадат. Тази е причината, дето неговата мисъл работи в същото направление. Този закон е причина за дългите предни крака на маймуните. Като посягали към плодовете, ръцете им се удължавали. Същата мисъл е удължила и пръстите им. Изобщо всеки пръст е израз на известна добродетел. Например палецът е израз на волята. Колкото по-красива е неговата форма, толкова по-правилно се проявява волята. По палеца се познават още интелигентността и честността на човека. Ще кажете, че палецът не ви

интересува. – А, не ви интересува! Как се познава изкуството на един градинар? Нали от плодовете му? Ако градинарят не изкарва добри плодове, с какво друго ще се похвали? Ако и човек не може да се похвали с палеца и с другите си пръсти, може ли да се нарече истински човек?

Палецът е гаранция за човека. Религиозният казва: „Виж, Господи!" – и разтваря ръцете си. Като разглежда пръстите на ръцете му, Господ казва: „Ти не си добър, честен и интелигентен човек". Бог чете по пръстите и по ръцете на хората. От човека се изисква абсолютна честност, абсолютна доброта и абсолютна интелигентност. Ако не е развил тези качества, как ще отиде при Бога? Казваш: „Господи, помилвай ме!" – „Как ще те помилвам? Милостта ми е милост, но от тебе се изисква абсолютна честност, абсолютна доброта и абсолютна интелигентност." Философът казва: „Можем да бъдем честни". – Това е идеал на човешкия живот. – „Можем да бъдем добри и интелигентни." – И това е идеал на човешкия живот. Бъди дотолкова досетлив и интелигентен, че с един поглед да схванеш всички условия на задачата и да я решиш правилно. Днес светски и религиозни търсят път и начин за спасението на човечеството. Всички мислят как да изправят живота си. Аз зная един метод за изправяне на света: Да научим Божествения език. И тогава, като произнесем първата буква и първата дума на този език, объркaните работи ще се изправят. Хората още не са научили да произнасят Божествените думи. Например никой още не може да произнесе думата „любов" така, както ангелите я произнасят. Едва сега хората почват да я произнасят. Кажеш на някого: „Колко те обичам!" След това искаш от този човек да ти направи услуга. Ако той се осмели да ти каже да почакаш малко, твоята любов е на изпитание. Любовта предвижда нуждите на човека отрано и навреме услужва. Стане ли нужда да убеждавате човека какво е казал апостол Павел, какво е казал Христос, Любовта изчезва. Любовта подразбира Божествен морал, Божествен живот. Новото, т.е. Божественото учение, както аз го наричам, не борави с относителна честност, относителна доброта, относителна интелигентност. То борави с абсолютни величини. Всемирното Бяло Братство казва на своите ученици: „Бъдете абсолютно честни, без никакво изключение; бъдете абсолютно добри, без никакво изключение; бъдете абсолютно интелигентни, без никакво изключение".

Христос казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас". Това значи: „Аз и Отец ми ще ви се изявим". – На кого ще се изявят? – На благородния, на човека с широка душа, на любещия. Това е човек с велик, възвишен характер. Питам: Можете ли да проявите още днес честността? – „Ще си помислим." Когато говориш истината, няма какво да се мисли. Истината се изявява. Това е правило. Ние работим, и ти ще работиш – няма какво да мислиш. Речеш ли да мислиш, това е човешко умуване. –

Кой е на правата страна: Който мисли или който работи? – На правата страна е онзи, който работи с абсолютните Божии величини. Мнозина се натъкват на атавистични чувства, затова се съмняват в себе си и питат: „Мога ли да бъда честен?“ – Да се задава този въпрос, това значи да си в света на безчестните. Ще си отговориш положително: „Мога да бъда честен“. Кажеш ли така, веднага ще решиш въпроса. Значи няма какво да мислиш. Чудно е как може да си излязъл от Бога и да не си честен. Честен е онзи, който пази свободата на своята мисъл. Младите, които изучават окултната наука, се намират пред една опасност – лесно изменят своите възгледи. Тогава де е истината? В коя школа ще я намерите? Две школи има в света: едната е школата на Всемирното Бяло Братство, а другата – школата на черното братство. Центърът на първото Братство е на Слънцето, а на второто – в центъра на земята. Всеки ден Всемирното Бяло Братство изпраща своята енергия от Слънцето, а черната ложа обира всичко, каквото срещне на пътя си. Щом оберат плодовете, черните братя се прибират в центъра на земята. Войната, упадъкът на морала, лъжата се дължат изключително на черните братя. Те развалиха света; те отклониха мисълта на хората от правия път. И смъртта е процес, създаден от черното братство. Първият, който посвети Адам и Ева в истинското знание, им казваше: „В който ден ядете от плода на забраненото дърво, ще умрете“. Аз превеждам: В който ден се свържете с черното братство, ще умрете. След това ще поддържат мисълта, че така е наредил Бог, човек да умре. А преди това трябва да бъде съден. Това не е нищо друго, освен изопачена окултна истина. Човек не е създаден да умира. Следователно смъртта е резултат на неразбиране на Великите Божии закони. В този смисъл смъртта е едно случайно явление. Като умре, човек се трансформира, минава от едно състояние в друго. Който разбира законите и ги прилага, той върви към центъра на Слънцето, т.е. отива в областта на живота.

„Ако думите ми пребъдват във вас, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. Да пребъдват думите ми във вас, това е първото условие, за да се избавите от смъртта.“ С други думи казано: За да се избави от смъртта, човек трябва да бъде честен. Честността изключва лъжата. Тя е антипод на лъжата. Значи само честността се справя с нея. – Ами доброто? – То има друга задача. Доброто изключва злото, като свой антипод. – Интелигентността какво прави? – Тя изключва заблуждението, невежеството и неправдата. Следователно на честния човек казваме да не лъже; на добрия – да не прави зло, а на интелигентния – да не се заблуждава и да не върши неправди. Истински човек на мисълта е онзи, който не лъже. Щом лъже, той не е човек. Лъжата е животинска проява. И животните лъжат. Когато кучето направи някаква голяма пакост, то започва да се свива, сгушва се, да не го забележат. Котката пък се глади, умилква се, да не я бият. Изобщо, животните са големи майстори в

лъжата. Първите учители на лъжата са били животните. Когато светиите са забранявали на хората да държат в домовете си кучета и котки, с това те искали да запазят младите от лъжата. Който е силен, може да държи кучета и котки в дома си, но слабият трябва да се пази от тях. Който ги обича, може да държи само едно куче и една котка, но не повече. Важно е да се освободите вътрешно от влиянието на кучето и котката. Отвън може да нямате кучета и котки, но ги носите в себе си. Там е опасността.

Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие – в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас“. Това показва, че всички добродетели имат определена среда и място за живеене. Всяка добродетел си има свой обект: честността има свой обект; доброто има свой обект; интелигентността има свой обект; благородството, великодушието също имат свой обект. Честният, добрият, интелигентният създава в себе си условия за придобиване на смирението. За да дойде Любовта в човека, първо той трябва да обикне истината и да се стреми към нея. След това той трябва да обикне мъдростта, правдата и доброто. Само така човек ще има условия за придобиване на Любовта. – „Искам да придобия Любовта.“ – Почва е нужна за нея. Това значи да възлюбиш мъдростта, истината, правдата и добродетелта. Те са почва, основа за идване на Божията Любов на земята. Когато човек постави добродетелите за основа на своя живот, Божията Любов ще го посети. Тогава лицето му ще светне като слънце. И ако някой болен се докосне до косъма на този човек, веднага ще оздравее. Да се върнем пак към Белите Братя. – Де е тяхното жилище? Школата на Всемирното Бяло братство е на Слънцето. Там всяка година Белите Братя правят събор. Техните делегати на земята също се събират на събор. – Къде? – На един висок връх в Хималаите, там правят своя събор. – Кой е този връх? – Зная го, но не мога да го кажа, не е позволено. – Духове ли са тези братя? – Те са хора, облечени в плът, както обикновените хора, но завършили своето умствено и сърдечно развитие. Велик, тържествен ден е съборът на Белите Братя на Хималаите – свещеното място за тях. Тогава Бог изявява към тях Любовта си с всичката своя пълнота, с всичката си енергия, която се отправя към целия свят. Тази енергия е причина за повдигане на религията, науката, изкуството. Тя е причина за преустройството на обществата, за подобряване строя и управлението. Светлите и красиви дни в нашия живот се дължат на събора на Белите Братя на Слънцето. Когато някой от Белите Братя на земята минава през посвещение, той трябва да внимава това да стане в деня на тържествения събор на Слънцето. Тогава именно лъчите на Слънцето изпращат нещо ново на земята. За онзи, който минава през посвещение, този ден е раждане от Бога. Това става само два пъти в живота им. За тези Бели Братя се казва, че са родени два пъти от Бога. – Какво значи това? – Мислете по този въпрос, сами да си отговорите.

Питате: „Защо ни се говори толкова много за Христа? Що е Христос?“ – Той е проявената Божия Любов, която хората не познават. И Павел казва за себе си: „Днес познавам Христа другояче, не както по-рано го познавах“. Значи всеки ден човек прибавя по нещо към познаването на Бога и Христа. Като ме слушате да говоря за събора на Белите Братя на Слънцето и на Хималаите, казвате: „Ние знаем, че Слънцето е горящо, огнено тяло. Следователно невъзможно е там да се събират Братя на събор. Знаем, че на Хималаите, на 9 километра височина, всичко е покрито със сняг и лед. Невъзможно е там да живеят хора! Това е голямо противоречие“. – Така е, обаче вие не знаете още истинското предназначение на снега и на огъня. Има огън, който изгаря; има огън, който не изгаря. Вие мислите, че огънят от 35 милиона градуса, за който ви говоря, ще ви изгори. Той не изгаря, но пречиства. Блажен е онзи, който мине през огъня на 35 милиона градуса. Не само че няма да изгори, но всичко старо в него ще се схуми и той ще влезе в новия живот, ще се роди отново. Трептенията на този огън преобразяват човека, прекарват го от смърт в живот.

Ще кажете, че при 35 милиона градуса топлина човек се превръща на пара. Не, той се превръща на пара при 150–200 градуса, а при 35 милиона градуса той се разлага, превръща се на йони, електрони и още по-дребни частици, докато най-после влезе в новия живот. За нас огънят от 35 милиона градуса е демаркационна линия, през която се минава от физическия в Божествения свят; от нещастието към щастието; от лъжата към истината; от злото към доброто. Това наричам минаване от смърт към живот. Сега и аз ви желая, като ученици на Всемирното Бяло Братство, да минете през този огън. Впрочем, няма защо аз да ви желая. Всеки ученик сам трябва да пожелае да мине през огъня на 35 милиона градуса.

„Ако думите Ми пребъдват във вас и вие – в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя.“ Питам съвременните християни, както и вас, които минавате за окултни ученици, ще познаете ли Христа, ако днес слезе на земята? Ако днес дойде Христос в България, Той ще се яви в такава проста форма, че никой няма да Го познае. Той ще обиколи цяла София, ще посети всички църкви, без да Го познае никой. Мнозина си представят Христа висок, снажен, със сини очи, руса коса. Като погледне човека, той цял ще затрепери. – Че това правят и обикновените хора. Достатъчно е да те срещне разбойник и да насочи револвера си към тебе, за да се разтрепериш, да изгубиш ума и дума. Няма ли да трепнеш, като видиш, че идат да секвестират имота ти? Следователно, когато дойде Христос на земята, никой няма да го познае. Той ще свърши работата си и ще си отиде. Като си замине, тогава ще Го познаят. – По какво? По делата Му, по резултатите от Неговата работа.

„Аз ще ви се изявя.“ За да познае изявлението на Христа, човек трябва да бъде честен, добър и интелигентен. Ако Христос дойде между богатите, те ще Му кажат: „Господи, върни се, отдето си дошъл, защото бедните ще ни оберат, като чуят какво проповядваш. Ние имаме пари, имоти; трябва да уредим работите си и тогава да дойдеш“. Ако дойде между религиозните, и те ще кажат: „Господи, върни се на небето. Ние сега спорим по въпроса, коя църква проповядва правото учение, кои закони са по-добри. Когато разрешим тези въпроси, тогава можеш да дойдеш. Сега не разваляй живота ни“. Ако дойде между философите, и те ще кажат: „Господи, рано си дошъл. Ние разрешаваме въпроса за духа и материята, за техния произход, още не сме го разрешили. Един ден, когато разрешим задачите на живота, сами ще Те извикаме“. Дето и да влезе Христос, навсякъде чува едно и също: „Господи, върни се! Не е дошло още Твоето време. Какво ще ни говориш за братство и равенство? Ние сме още българи, има да разрешаваме свои национални въпроси“. Така ще кажат и французите, и германците, и англичаните. Всички искат да разрешат своите национални идеали. Ако ги слуша, Христос трябва да се върне на небето. Обаче Той казва на всички: „Вие трябва да бъдете честни, добри, интелигентни!“ Когото срещне, Той го пита: „Българин ли си?“ – „Българин съм.“ – „Тогава трябва да бъдеш честен, добър, интелигентен.“ Христос задава същия въпрос и на французи, и на англичани – на всички хора без изключение. Всички трябва да бъдат честни, добри, интелигентни и така да разрешават задачите си. Днес аз се обръщам и към младите, и към старите. Защо? – Защото старите са родили младите, а в бъдеще младите ще родят старите. Понеже старите не вървяха по Божия път, затова и младите приличат на тях. Когато младият срещне стар, мушне го и казва: „Вие, старите, трябва да си вървите, да останат само младите“. Тази идея е предадена от старите. Аз желая младите да родят старите и да им кажат: „Останете между нас, да видите как живеем ние, младите“. Старият казва на внучето си: „Хайде, дядовото, ще ти дам едно петаче, донеси на дядо малко водица и малко хляб. Добро момче си ти, няма друго, подобно на тебе“. Утре, като те види, пак ще иска малко хлебец и малко водица. Дядото седи на едно място и не се мърда. Той седи, а младият му слугува, затова е добър. Ако се откаже да слугува на стария, ще стане лош. В бъдеще, когато младите родят старите, те ще им покажат истинския начин на живеене. Още в тази епоха младите ще насадят плодни дървчета в градините си и ще оставят старите да ядат от плодовете им. Младият ще каже на дядо си и на баба си: „Ето, градината ми е на ваше разположение, можете да си късате от който плод искате“. Сегашните стари искат от младите работа. В бъдеще младите няма да искат никаква работа от старите. Бих желал всички млади да имат този идеал. Защо младият не изисква работа от стария? – Защото той гледа на него като на свещена

книга, в която Бог е написал много неща. Младият ще отваря тази книга и ще чете написаното в нея. Не само старите, но всеки човек е такава написана книга. Знаете ли историята на тази книга? Помните ли времето, когато сте минали през минералното царство? На минералите е написано името на висши същества – на херувими и серафими. Помните ли времето, когато сте минали през растителното царство? На растенията е написан животът на ангелите. Помните ли времето, когато сте минали през животинското царство? Там е написан животът на архангелите. Това е еволюция. И в сегашната епоха, която съществува от 18 милиона години, се пише Божественият живот на милиони същества. На всеки един милион години се пише по един Божествен лист. Значи тази написана книга има 18 листа. Велико нещо се крие в тази книга – животът на ангелите, архангелите, херувимите и серафимите. Душата е велика свещена книга, в която е написана историята на нейния живот. Майка, която ражда детето си с любов, трябва да отвори книгата на Божествения живот, да види какво е написано в нея, да знае произхождението на нейното дете, да познава неговото минало. Като го погледне, тя казва: „Моето ангелче!“ Да, но тя не знае неговия произход. В бъдеще, когато младите родят старите, за пръв път те ще отворят тази Божествена книга и ще четат по нея.

Аз бих желал да бъдете млади. Ще ви нарека млади само тогава, когато отворите тази Божествена книга и прочетете първия лист. Тогава ще ви поздравя с първия ден на Божествения живот, с думите: „Аз ще ви се изявя“.

Беседа от Учителя, държана на 1 юли 1923 г. в София

1923_07_02 Разцъфтяване на човешката душа
Понеделник 7 ч.с. 2 юли, 1923 г.

ОТКРИВАНЕ ПЪРВИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

Хубав слънчев ден; приятно, засмяно утро! Небе чисто, свободно от всякакви облаци...

Младите братя и сестри, от София и от провинцията, събрани, точно навреме в салона, очакват откриването на младежкия събор.

– "Благославяй, душе моя, Господа"!

Прочете се: "Добрата молитва".

Кратка беседа от Учителя върху: "Разцъфтяването на човешката душа".

РАЗЦЪФТЯВАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Отделянето на човешката душа от Бога съставлява един от най-великит моменти на Битието. Туй отделяне, в ангелския свят е известно под името "зазоряване на живота", а в света на хората е едно дихание на Бога. Защото, във всяка една вдишка и издишка на Бога, се зараждат разумните души. При всяка издишка се създават световете, а при всяка вдишка световете се поглъщат вътре, душит влизат в материалния свят. И тъй, при всяка една Божествена издишка, или при излизането на една душа от своя първоизточник, тя излиза под права линия, като един Божествен лъч, влиза в обширния космос, или в обширната вселена на своята еранда, или на своята предназначена работа, която й е дадена да я завърши.

Сега, вие, които сте събрани тук, усещате този вътрешен Божествен импулс, като един неопределен стремеж. Съвременните хора това го наричат "младини". Ама, знаете ли, накъде трябва да бъде посоката на младостта? Тази посока вие ще я намерите в растенията. Съвременните хора са изгубили посоката на младините. Те някой път вървят в ляво, някой път вървят в дясно. "Младини", те не са нито в ляво, нито в дясно. Младини, това е равнодействаща линия. Това е линия, която определя всичките посоки на Битието. Да бъде човек млад, то е равносилно на това – да знае пътя си. Да бъде човек млад, това значи да носи в себе си най-възвишеното, най-благородното. Христос е казал: "Блажени децата, на такива е царството Божие". На младите, на непокварените, на тези, които нито в ляво са отишли, нито в дясно.

Сега, у всинца ви трябва да има онези благородни черти на онзи царски син, наречен Хусенфрах. Един мит има за него. Той се считал за един от най-гордит синове на царството, непристъпен по своя характер, несъобщителен. Един ден той излиза на лов и намира в планината една бедна овчарка, на която разбойницит задигнали цялото стадо, наранили я и я оставили наранена. За пръв път в неговото сърце се пробужда съчувствие. Така изоставена, той превързва раните й, взима я на коня си, и я завежда в своя палат, прислужва й, докато се изцерят всичките й рани, и като оздравя, връща я в планината. Намира разбойниците, взима от тях стадото и го предава на тази млада овчарка, да се занимава със своето старо занятие в планината. Вие ще кажете: "Тази овчарка трябваше да остане при царския син." Не, тя трябваше да опита една от неговит благородни черти; и да се върне в планината, да гледа стадото си, за да опитат и тези овце същите качества на царския син. Мисля, че и вие, в света, сте като този царски син; и ще намерите много овчарки. Аз наричамъ "овчарки" изоставените човешки души, без разлика от кой пол са те. Полът, в този случай, не играе важна роля. Той е само един метод за самоусъвършенстване. И аз бих желал, всички вие, младите, да схванете онази идея, че вие сте живи души, разумни души, които имате да завършите една велика задача в света. И, ако вие не положите във вашето съзнание идеята, че сте души, ако вие се поставите, като умове или сърца, или като мъже или жени, или като момци или моми, вие нищо няма да завършите. Тия методи всички са ги опитвали. Но, ако вие напишете във вашето съзнание: Ние сме живи и разумни души, мисля, че вие ще внесете нещо ново в живота си, ще му дадете една нова насока. Защото, при сегашното развитие на човека, няма по-високо състояние от състоянието на душата. То е едно състояние, което носи в себе си всичките условия, всичките възможности на Божествената Любов. Само в душата, именно, Бог може да се изрази, и да се изяви в своята пълнота. Любовта може само чрез душата да се изрази. Ако вие изразите вашата любов чрез сърдцето, вашата любов ще бъде наполовина; ако вие изразите вашата любов чрез ума, вашата любов ще бъде наполовина. А всичките слабости в света седят само в половинките.

И знаете ли как самата природа примирява тия половинки? Най-първо, как се образува дръжката в една череша, как се образува нейният цвят отпосле? Дръжката, това е единицата, нали? Значи, пътят, който душата е изминала, след като е излязла от своя първоначален източник, и стигнала до края, образува един кръг. Този кръг, чрез диаметъра си, се разделя на две равни части. Така се образува един цвят, на който, като дръжка отдолу служи единицата. При прекарване на другия диаметър, образува се кръста, и цветът, който по-рано е бил във вид на пъпка, сега се разпуква. В

него вече се виждат тичинките, които заедно с цвета се отправят към центъра на слънцето, или към Любовта. Сега, като махнете дръжката – единицата, остават двете полушария, които се проектират в своята нова посока. Така се образува числото 3, от което може да съставите един триъгълник. И тъй, този цвят за сега представя човешката душа. Ние можем да кажем, че едва сега човешката душа е почнала да се разпуква. Досега тя е била във вид на пъпка, но сега, за пръв път, тази пъпка е започнала да се разпуква. Това разпукване на тази пъпка е забележително, като един от най-великит моменти в този космос, наречен "разцъфтяване на човешката душа". И всичките възвишени същества в Божествения свят очакват разцъфтяването на човешката душа. Чашката, в която ще се прояви тази душа, ще покаже своята красота, своята хубост и Бог ще вложи вътре в нея своята светлина и своята Любов.

Тъй щото, всички вие се намирате пред една от най-великите епохи в света – разцъфтяването на човешката душа. И всички вие трябва да знаете, че сте души, и трябва да цъфнете. Като цъфнете, тогава ще излезе от вас онова благоухание, което ще се разнесе из целия свят. Само по този начин ще дойдат във вашите чашки ония малки бубулечици, мушички и пчелички, защото ще има сокове, с които да се хранят. Щом се разцъфти човешката душа, тогава всички тия ангели, служители на Бога, ще дойдат. Те, от милиони години, от незапомнени времена, чакат разцъфтяването на човешката душа, Божественото у човека, да съберат от нея тия сокове. А с тяхното идване, те ще внесат новата култура, която ние наричаме "култура на Божествената Любов".

И тъй, искам да остане у вас една съществена мисъл: да знаете, че сте една пъпка, в която вашето съзнание трябва да бъде тъй силно съсредоточено, защото това е един от най-важните моменти в живота ви. Няма нищо по-велико от това, след като се разцъфтят душите ви, да видите Божествения свят и възможностите, които лежат скрити в него. Това не е една илюзия, вие ще го опитате. Затова казвам, че всички трябва да бъдете тъй чисти по сърце, тъй чисти по стремеж. Сега и вие, младите, носите греховете на старите, но то е отгоре само. Грехът, това е един прах отгоре, на повърхността на човешката душа. Помнете едно нещо: вие отвътре не сте покварени. Да не ви излъже някой, прах имате само отвънка. Някой може да дойде и да ви каже, че вие сте грешни, може да ви цитира онзи стих, че "в грях ме зачна майка ми", и т.н. Не, човешката душа е зачената в Любов. Тя е зачената на друго място. Вие сте души, а не тела, помнете това! Вие сте души, зачената някога в Божествения Дух, и сега ви се дава възможност да цъфнете, да се разцъфтите, да принесете плод, и плодът ви да бъде благоприятен пред лицето на Бога. Искам тази съществена идея да залегне у вас, като една основа. Не залегне ли, смисълът на живота няма да бъде

разбран. Каквато философия и да имате, каквато наука и да заучите, вие няма да се доберете до онази велика истина, която търсите. Един е пътят! Схванете ли така, няма да има у вас различие – накъде сте – на ляво ли сте, или на дясно, нагоре ли, или надолу. Във вас ще има едно единство, ще знаете, че Бог е навсякъде. Щом схванете тъй мисълта, тогава няма да ви е страх, че има ад. Не, дето е душата, там е раят. Душата образува рая. Мястото, отдето се оттегли душата, там се образува ада. И тъй, адът е място на бездушие, а раят – място на душите.

Сега, аз обръщам вниманието ви на времето вънка, да видите какво говорят заради вас. Денят е много хубав, хубаво слънце грее, чисто небе, а това е един много добър признак. Този ден само вие сте в състояние да го развалите, никоя друга сила не е в състояние да го развали. Той е за всички ви, той е ден за всеки едного от вас. Ако вие схващате идеята, че сте души, излезли от Бога, и искате да му служите, животът ви ще бъде такъв. Туй слънце ще грее вътре във вашите умове, във вашата душа, и душата ви ще види Бога. Този велик Божествен Дух ще живее във вас, и вие ще бъдете силни и крепки да извършите всичко, което желаете. Всичко във вселената ще бъде възможно, но само при едно условие: да знаете, че всички сте души, в които Бог живее. Само при тази мисъл, Вие ще почувствате в себе си онази дълбока топлина, онази дълбока връзка, която съществува между всички същества. И тогава, не само земята, но и небето няма да ви бъде чуждо. И по този начин, вашият живот, сега на земята, който съставлява една микроскопическа част от тази целокупност, ще се осмисли само от тази велика идея. Мнозина от вас може би да имате известни наследени недъзи, те са само външни, защото всичките болести и недъзи, са по повърхността или на вашите умове, или на вашите сърца. При този, великият ден, който иде сега в света, вашите недъзи ще изчезнат изведнъж. Когато вие се разтворите за тази Божествена светлина, и влезе тази Божествена топлина, всичките ви минали недъзи, всичко туй ще изчезне, и помен няма да остане от него. И тогава вие ще почувствате в себе си един особен аромат на живота – ще станете тъй силни и мощни, тъй радостни и весели, тъй млади и пъргави, както никога досега не сте били, в никое свое съществуване, в никое свое раждане и прераждане. Туй разцъфтяване ще бъде в онзи момент, когато ще скъсате всички връзки на робството, с което душата е била свързана. Щом ги разкъсате, тогава Божественият Дух ще се всели в душата ви, и ще се образува една връзка между вас и Бога, между човека и Бога.

И тъй, аз искам да ви представя небето като нещо близко, достъпно за вас, да не мислите, че то е място на чужбина. Не, то е за вас. И когато Божественият лъч ви озари, тогава, още първата вечер, като излезете и погледнете небето, всички звезди ще ви проговорят и ще ви кажат по една

сладка дума; ще разберете, че и звездит, и те могат да говорят. И всички тия думи ще бъдат тъй съчетани, че ще образуват една нова книга на вашия живот. Вие ще имате тогава всичкия кодекс, всичките правила, всичките закони, всичките методи и начини, по които да живеете. Всичко това ще ви бъде тъй ясно, че когато искате да извършите една работа, всяка звезда, на която погледнете, ще ви се усмихне и ще ви ободри. По този начин няма да има нещо невъзможно. Тогава всичко ще вършите с радост и веселие.

И аз желая, сега, вие да се считате, като ученици на Великото Всемирно Бяло Братство, за което се приготовлявате, и изкушенията да не съставляват мъчнотия, или нещо, което може да ви спъне, а да бъдете герои. Разбирате ли какво значи – герои? – Без страх и без тъмнина, или с Любов и светлина – туй наричам аз герои.

И тъй, аз ви пожелавам, работата, която имате в туй ваше събрание, да е успешна. Вие ще напишете само няколко реда, но гледайте да ги напишете много хубаво. Вие туряте една основа, и гледайте да я турите много добре. Нека има единство, нека има съгласие, и всичко между вас да се върши по Любов. Разбирате ли? Турете за основа: всичко туй, което мислите, всичко туй, което чувствате, всичко туй, което произтича от волята ви, да произтича от онзи велик принцип на Любовта, да се диктува от нея, и да я чувствате. И от тази Любов да се проявяват във вас великите Божествени мисли. Всички да бъдете идейни, да имате такава дълбочина, че всеки, при когото се приближавате, да чувства, че сте носители на нещо ново. Всеки да изтъкне нещо самобитно, което вашата душа очаква с един свещен трепет. Пазете този свещен трепет, няма по-хубаво нещо от него. Когато сърцето ви трепне, когато умът ви трепне, не се плашете. Знаете ли какво нещо е вятърът за онзи цвят, който малко се поклаща от него? Туй поклащане е един от благословените моменти. Някой се плаши от такива трепвания, но когато ви потрепери сърцето, когато ви потрепери ума, това са едни от най-красивите моменти в живота ви.

Гледайте да извършите всичко по закона на Любовта. Както ви казах вчера, гледайте да дадете единъ пример на старите. Ако вие го дадете, вие ще бъдете всякога млади. Не дадете ли вие този пример, тогава ще дойдат други млади, те ще дадат пример, пък вие ще станете стари. Дадете ли този пример, вие ще бъдете завсякога млади. Аз желая вие да сте последното поколение, да прекъснете рода на стария човек. Нали старият човек трябва да умре?

Той е човекът на греха, на заблуждението, на всички произволи и нещастия, които сега съществуват в света, а младият, това е онзи, новият,

роден по образ и подобие Божие. И аз казвам: младият човек, това е човекът, който се разцъфтява по образ и подобие Божие. Тази идея ви давам не само за тука, но като се върнете по домовете си, носете тази велика идея. Няма по-велика идея от тази! Кажете: "Ние очакваме онзи велик момент, когато нашата душа ще се разцъфти. Ние ще възприемем Божествената светлина и Божествената топлина, ще дадем новия плод, който ще бъде за изцеление на всички недъзи в съвременното човечество."

Сега, моето желание е, да имате съдействието, благословението на цялото Всемирно Бяло Братство, да имате благословението на Христа, който е глава на това Братство, да имате и Любовта Божия, която е смисълът на живота. Всичко туй да залегне във вашата душа, за да бъдете носители на новото учение – реализиране на царството Божие, изпълнение на Волята Божия на земята!

Сега, може да изпеете една песен, и да започнете вашата работа.

7,45 ч. – "Сине мой".

1923_07_02 Две думи!

ДВЕ ДУМИ!

(Учителя)

Тия въпроси, които искате да разрешавате, не са мъчни. Те са много лесни за разрешаване. Нали, ако не се намажат колелата, много мъчно се въртят. Сега, много винтове са ръждясали, и вие трябва да ги намажете с масълце. И социалните въпроси, които вие ще разрешавате, лесно ще се разрешат, защото ключовете са у вас самите. Ами няма какво да увещавате богатия човек да разтвори касата си, да даде имането си. Ключовете са у вас, ще завъртите ключовете, и ще отворите касата. Ако царството Божие е във вас, то ще намерите тия ключове, ще отворите касите, и всички хора ще почнат да мислят, като вас. Нищо повече! Сега, на тия богати хора, вън в света, им трябват забавления. Не разрушавайте техните илюзии! Богатите хора, те са деца на куклите. И, ако вие бутнете техните кукли, те, като нямат с какво да се занимават, ще се нахвърлят върху вас. Нека те се занимават със социалните работи, а вие ще се занимавате с вашите работи, докато всичко се приготви, че като се приготви, после ще им се даде от това готовото. Не мислете, че хората много страдат. Не страдат много, не се заблуждавайте! Какви са страданията им? Че майката изгубила детето си, то е една илюзия. Та кога е било то нейно дете? Чудно ще бъде, ако някой добър човек ми даде един скъпоценен камък, и след време си го вземе, а мене ми потекат четири реда сълзи, че съм изгубил камъка! От где накъде е мой? Или, една душа дошла от Бога, въплътила се на земята, и си отишла, защо ще плача, че тя си изменила формата? Ами, ако едно семе е паднало в земята и израснало в едно великолепно дърво, ще плачем ли за него? Сега, вие не плачете за старото, не отричайте старото! Няма какво да го отричаме, но няма защо и да им доказваме новото. Този въпрос, че отричаме стария живот, ще го оставим на втори план. Ние приемаме новия живот, нищо повече! В новия живот има всичкото богатство, а всички тия хора около нас са все бедняци. Ние ще им дадем от нашето богатство, и въпросът ще се свърши. Новият живот носи всичко в себе си! Той носи условия за чистота, носи условия за умствено развитие, носи и условия за калене на волята. Един анархист няма диамантна воля. Един човек, който се кръщава с думата анархист, не е анархист; един християнин, който се кръщава с думата християнин, не е християнин; и даже един, който се кръщава с думата Любов, той не е познал още Любовта. Та, ако не възприемеш, и ако не проявиш тази Любов, как ще носиш новия живот? Само онзи, който прояви светлината, който светне, само той носи името на светлината. Щом не свети може ли да се кръсти с името на светлината? И любовта е Любов, само като се прояви. Любовта е

реална, когато се прояви. Реално е само това, което се проявява. Ние не можем да говорим за реалното, като за нещо минало, като за нещо бъдеще. Божествената реалност е всякога реалност. А по отношение на нашите сегашни разбирания, туй е като един научен метод, то е право, но ако не искате да се спъвате по отношение на вашите дълбоки разбирания, ще разбирате действителността като действителност, ще разбирате нещата добре. Не мислете, че сте баби. Ами че всекиго едного от вас сега мога да го направя герой. Ако вие нагорещите едно желязо до няколко хиляди градуса, с това желязо няма ли да ви докарам до положение да си пробиете път навсякъде? Та, казвам: вашите мозъци трябва да ги нагорещим, има особени пещи в природата, и тогава, от дето минете, ще топите хората. Нищо повече! Няма да им казвате нищо. Нима, като дойде слънцето казва нещо? То като пекне, снегът трябва да се стопи. Съвременният свят няма да се унищожи, ще се стопи, т. е. новото учение ще разтопи света. Всички хора, които са направени от лед, ще се стопят, на вода ще станат, нищо повече. Извори ще станат; пък от тия извори ще потекат рекички; водата от рекичките ще превърнем на пара, а парата на електричество, в смисъл на Любов. Що от това че някой е преминал от едно състояние в друго?

После, вие искате да образувате комуни, но се страхувате, че няма средства. Вие може да образувате комуни, а аз ще ви представя един начин за образуване на сигурен фонд. Колко души сте тук? - Около 200 души. Значи, всеки един от вас, не може ли да спести по 300 лв. през годината? - Може. Тъй, 200 души по 300 лв. равно на 60,000 лв. За една година - 60,000 лв., в 10 години 600,000 лв. След това, всеки един от вас може да убеди поне още по трима души, и те да дадат по 300 лв. тъй щото, вие ще турите в себе си мисълта, че комуните съществуват в света, няма какво да ги уреждаме. Тялото е една комуна, и същият образ на нашето тяло ще го приложим в обществения свят. Няма друг образ за комуна, освен образа, който съществува в тялото. По същия закон, по великия Божествен закон на Любовта, на по-ниско стоящите братя от нас, ние ще дадем по-голяма почест, понеже върху тях ще легне по-голям товар. Върху краката ни няма ли по-голям товар? Но пък затова, вечерно време ще вземем, ще ги поразтрием, ще ги помилваме, ще ги измием, и краката усещат в това една компенсация, едно морално задоволство. Те казват: "Заради Любовта ние извършихме една работа на господаря си, но сме благодарни той да ни поизмие и погали". И ние, хората, ще носим мъчнотиите с благодарност, както краката. Понеже Господ ни погали със своята Любов, ние може да пренесем още хиляди страдания, и ще кажем: "Заради Любовта и светлината, която Господ ни даде, ние ще Му благодарим, и ще работим заради Него".

И тъй, ние ще бъдем герои в страданията. Ами че днешните страдания трябва да бъдат заради вас една играчка! В ума ви те трябва да бъдат като играчка. Разбира се, онзи, който го е страх от мечката, няма да го пратиш веднага при нея. Ще го накараш най-първо да се приближи към нея на пет крачки, после на четири, на три, на две, и най-после ще го накараш да я бутне с единия си пръст, после да я хване за ушите, да я поглади и най-после да се разговори с нея. Това са ред опити, които ще минете. Ще турите туй, великото в себе си, и само тогава ще бъдете много смели. А пък иначе, ползвайте се от всичко.

Сега, като свършите събора, може би аз ще хвърля една малка светлинка, как трябва да гледате на нещата, понеже искате да станете по-смели. Има една смелост в света, и тя седи в следующето: виждаш, че някой човек се пъне, не може да развинти някой винт. Да му помогнеш, това е благородно! Един човек се отчаял, има дългове, намислил да се самоубие. Да му покажеш истинския път, по който той ще може да плати своя дълг, това е благородно! Кажи на този човек: "Аз ще ти платя дълговете", и той ще се засмее. Ще ги платиш, защо не? Богатите хора може да платят дълговете на своите братя. В природата има единъ закон за тази компенсация. И, ако вие вярвате в комуните, ще ги устроите, те ще изникнат, като гъби. Но, трябва да знаете, първото нещо: много са дебели стените между хората, понеже човешкият егоизъм, е взел връх над всичко. Дебелите стени трябва да изчезнат, да останат много тънки прегради, за да можем свободно да преминаваме, и като дойдеш до твоя съсед, да няма преграда. Ще попиташ: "Мога ли да прекрача в твоето място по закона на Любовта?" - Можеш.

Трябва да бъдете крайно учтиви. Аз бих желал всички вие да бъдете, във всичките си разисквания, крайно деликатни. Сега, като ви слушам, някъде може да дойдете до стълкновение. Ние не разрешаваме въпросите на света. Въпросите на новия свят са разрешени, вие ще влезете, просто, като работници да реализирате тези планове. Ще ви се дадат идеи за реализиране на тия планове, тия идеи ще дойдат във вашите умове, чувствата - в сърцата ви, енергиите - във волята. Вие ще влезете, като работници, ще бъдете носители на новите идеи. Сега, няма какво да се плашим вътре в себе си. Ние ще положим великия Божествен закон на Любовта, и ще знаем, че Бог може да ни каже Истината. Бог е изменил своето мнение заради нас. Знаете ли в какво отношение? Понеже греховете на хората са били пред Неговото лице, като сянка, и Той, като ги е слушал, слушал, отхвърлил греховете им настрана, погледнал ги в лицето, и ги попитал: "Какво искате, за какво плачете? Искайте същественото, и ще ви се даде". Следователно, на всинца ще се даде, каквото искате, но нищо излишно. Искайте същественото, което трябва за вашето развитие, и ще

видите, че Господ другояче гледа. Бог е премахнал всичките онези препятствия, които са ни държали далеч от Него. Ние ще се обърнем към Него, ще използваме Неговата светлина, Неговата Мъдрост, Любов, и Истина, и ще работим с тях. Бог изпраща своите синове, те носят плановете. И в туй отношение, вие може да бъдете напълно спокойни. Само гледайте да бъдете готови ученици, та, туй, което възприемете да не го изпуснете. Ще внесете този новия елемент в живота си. Аз искам, като си заминете по домовете, да бъдете всички обновени.
Трябва да знаете едно нещо: вие мислите, че анархистите работят повече от вас? Не. Вие мислите, че толстоистите са по-чисти от вас? Не. Ние имаме съвсем друга норма за чистотата на един човек. Да се не заблуждавате с толстоистите, с анархистите и пр. Те са наши братя, нищо повече! Всички тия разни учения и учени, аз ги уподобявам на следующето, ще ви приведа следующия пример: едно време, когато 12-те еврейски племена пътуваха в пустинята, всяко племе носеше една част от скинията. Когато ги питаха: какво носите? - Скинията. Едни носеха покрива, други кадилниците, трети тамяна, четвърти - попските одежди, пети - ковчега и т. н., но, щом пристигнеха някъде, всичките колена донасяха частите на тази скиния, събираха я, и там се покланяха. Сега, тия Бели Братя, като дойдат, и като дойде Божественият Дух на светлината, Бог ще се изяви чрез всички. Тия носители на скинията ще кажат на Всички: "Донесете частите", и ще съградите тази Божествена скиния. Тъй щото, от всички учения, каквито има по света, всеки ще донесе частта на този новия Храм, всеки ще внесе своя си дар. Тъй ще гледате на нещата, няма да давате предимство никому. Всички учения са на място. Материалистите ще ги турим на работа, те носят пода, блоковете за темелите. Ще им кажем: "Дайте вашите блокове, те трябват за долу, дълбоко в земята, за основа. Анархистите, те ще донесат ножове, чукове за дялане. Толстоистите носят хубави дрехи, премени за преобличане - и те трябват. Търговците насъбрали хлебец, житце, брашънце. Ние ще огладнеем, и те ще отворят хамбарите. Тъй щото, ние ще видим, че всички тия богатства, всички тия насъбрани неща, всяко нещо, което съществува, то си има своето място.

Сега, ще се приготвите за утрешния ден, да бъдете бодри, ще завъртите нов ключ. Втората сутрин събранието трябва да стане по друг начин. Трябва да разсъждавате. Не че ще бъдем без инициатива, не, аз искам всички да бъдете с инициатива, затова се събирате, сега младите. Не мислите, че старите са в бездействие. Не, старите сега са обули нови потури. Знаете ли, и те са наострили ножовете си, и казват: "И ние подир младите!" Готови са на нови жертви. Мъчно е да се трансформира човек. Мъчно е, но не е невъзможно. Във всинца ви виждам, че става един вътрешен процес, всинца сте заети с една велика мисъл. Вие всинца желаете Любовта, Мъдростта, всички искате Истината, нали? Истината

кали волята, Мъдростта кали ума, а Любовта кали сърцето. Следователно, вие ще работите с Истината, и ще бъдете готови. Сега, щом някой е чист, той е толстоист. Щом е извадил ножа, той е анархист, отговаря на съпротива със съпротива. А новото учение ще го уподобя тъй: новото учение плаща дълговете на всичките хора, нищо повече! Пуща всички свои братя от затворите, разрушава затвори, болници, и на местата им съгражда жилища. На всички казва: "Слънцето, всичко е създадено за вас, всички вие сте братя, всички ще работим, всички ще се учим, всички ще пеем, всички ще свирим, всички ще почиваме". Това е то новото учение! Ние започваме с пеене, с молитва, а молитвата е най-хубавата работа. Който не може да работи с молитвата, той не може да работи на земята. Религиозните хора пък ще работят за подкрепа на религиозните чувства. Тъй щото, всичко, което е хубаво в света, ние ще го вземем, и ще влезем, като ученици на новото, без насилие. Всички ще турите надписа: Без насилие!
Никакво насилие, и ще си отстъпвате взаимно.

Днес, аз ви слушах през целия ден, от сутринта, и си мислех да не присъствам, но казах: ще им покажа един пример, ще ги изслушам. И мен ми беше приятно да ви слушам. Казвам: много хубаво е. Сега, на всинца ви трябва приложение! Малкият приход, който имате може ли да го заложите? Може, как не. Умът, който имате, можете ли да го посветите за Любовта? Можете. Сърцето, можете ли да го посветите за Любовта? - Можете. Волята, може ли да я посветите? - Можете. Щом всичко посветим, ние сме силни. Е ли Любовта в нас, ние разполагаме с най-голямата сила в света, и никой не може да ни се съпротиви. И знаете ли на какво мязаме тогава с нея. В Америка поставили на едно място два хубаво намагнетисани топа. Отива един богаташ, хубаво облечен, но обущата му били подковани, и като приближил до топовете, те тъй силно притеглили краката му, че обущата му се изтръгнали от краката. Та, Божествената Любов така ще привлече богатите хора, че ще им се отнемат не само обущата, но и кесиите, и всичко. И тогава, за да се освободят богатите хора, те ще дадат всичко. Старите възгледи, това са натрупано богатство. Това богатство трябва да остане във вас, като една утайка отдолу, и да се повдигне нагоре, към Бога, да се занимавате с новия свят, с новото учение. Туй новото, то е вече възприето, то е изживяно от други, и ние ще го приложим по същия начин, по какъвто те са го приложили преди нас. Туй, което наричаме ново, за някои е старо, но за нас, на земята, е ново. Бялото Братство от хиляди години живее в този живот. Те са го прилагали, затова ние ще вземем техния живот, ще го приложим с всичките техни начини и методи, с всичките техни разбирания.

Искам да бъдете бодри и весели. Песимизмът, който до сега е царял ние

ще го пенсионираме, защото този песимизъм беше у нас на гости. Отчаянието, и него ще пенсионираме; скърбта и омразата, и тях, ще пенсионираме. Ще повикаме всички тия сестри, ще им дадем един банкет, и ще им кажем: "Ние сме ви много благодарни. Вие извършихте една велика служба заради нас, и сега може да живеете между нас!" И тогава, в лицето на една скърб и омраза, вие ще видите лицето на една ваша сестра. Тъй ще гледате на нещата, само когато Божествената Любов проникне, обхване и изпълни вашите сърца!

"Изгрява вече ден тържествен!"

7 ч. в. "Ще се развеселя."

Вторник.

1923_07_03 Първото правило

ПЪРВОТО ПРАВИЛО

(Учителят)

Всички трябва да намерите една норма, да имате едно правило за мерене на нещата.

В природата има само едно правило. Да кажем, че вие ще издадете едно списание, раждате го, питам: Туй списание ще върви ли по вашите стъпки, или то ще си тръгне по своя естествен път, по своите стремежи? Например, когато една мома, или един млад момък се жени, жени се, за да изрази своя идеал, който е Божествен, а какво става? След като се ожени, неговият идеал не само че не е Божествен, но става обикновен. Че, ако вие раждате нещо като вас, по-добре е да не го раждате и трябва да се откажете от това раждане. Защото, ако ти си една овца и раждаш агънца, които хората ще колят, ще продават, това нищо няма да ти принесе. Ти трябва да се откажеш от туй раждане. Ще кажеш: "Отсега нататък не искам да раждам така". Нищо повече! Ако си един вълк и раждаш само вълчета, които ще ядат агънца, ще кажеш: "Пак ще се откажа, няма да раждам".

Туй правило ще го приложите във вашия умствен свят, във вашия сърдечен свят и във вашата воля. Защото, трябва да знаете, че всяка една мисъл е жива, тя съществува, и мъчно може да се освободите от вашите мисли, от вашите желания и от вашите действия. Някой окултисти казват, че мисълта е кратковременна. Не, ние виждаме в пространството ваши мисли и желания, които от хиляди години живеят и мислят тъй, както хората. Мислите, желанията - това са живи същества, те населяват особен свят. Трябва да имате една много правилна философия за живота. Сега например, вие сте млади, във вас има една малка изкълченост: вие не говорите искрено, вие не смеете да изнесете истината, вие се боите да изкажете истината, вследствие на това се запъвате. Е, хубаво, какво ще разрешите? Вие разрешавате известни Божествени въпроси, нали? Да кажем, ще разисквате върху творчеството на някой знаменит писател, като Гьоте, Шекспир или Толстой. В какво седи творчеството на Гьоте, или на Шекспира, или, в какво седи творчеството на Толстоя? Или, вие искате да се спрете върху беседите. В какво седи същественото в беседите, знаете ли? Ами че вие ще си създадете известна идея. Законът е такъв: онзи, който иска да изпълни, запример, закона на женитбата, той трябва да се жени с идея. Ако някой е момък и после се ожени, то, като се роди неговия син, синът му да не се жени, той да бъде последен; и момата, която се жени - нейната дъщеря, да не се жени, да бъде последна. Нищо повече! Ама кой

човек няма да се жени? - Онзи, който е съвършен. Това е само за съвършените. "Които се сподобят с възкресението, нито се женят, нито за мъж отиват". Женят се само несъвършените хора. Питат: "Да се женим ли, или да се не женим?" Щом сте несъвършени, ще се жените, а щом сте съвършени, вас женитба не ви трябва. Рязко и положително - съвършените хора нямат нужда от женитба! Сега, думата "женитба", няма да я разбирате в нейния буквален смисъл. Всеки, който се жени, трябва да има за цел синът му да бъде съвършен, следователно, той трябва да вложи в него най-възвишените свои идеи; и синът да бъде израз на своя баща. Дъщерята да бъде израз на своята майка, на нейния най-съвършен идеал, Божествен идеал. И тогава ще престане старият начин на превъплотяване. В природата има нов начин, по който душите може да се усъвършенстват. Тъй че, има и друг начин за усъвършенстване, не се самозаблуждавайте, не мислите, че само така може. Има други, по-съвършени методи. Ако тия методи не са приложени досега за нас, то погрешката е наша, не е на природата, ние сме виновни. Този метод е готов, но понеже ние не сме готови да възприемем по-идеален метод, и не може да го разберем, затова хората са останали толкова назад. Преди две хиляди години Христос е учил така: "Ако не се родите изново от дух и вода, не може да видите царството Божие. Роденото от плът, плът е, а роденото от Духа, дух е." Онзи, който има плътски баща и плътска майка, от него духовен човек не може да стане. Ако майката е от плът, бащата не трябва да бъде от плът; ако бащата е от плът, майката не трябва да бъде от плът. Нищо повече! Вие сте чудни. Може ли да съберете две отрицателни величини, и да дадат една положителна? Може ли две празнини да ви дадат една положителна реалност? Две празнини всякога ще дадат празнина, те трябва да се напълнят с нещо.

Сега, аз мисля, че списанието "Новият живот" ще умре, понеже баща му и майка му, и двамата не бяха напълно духовни. Вие казвате: "Да започнем нещо самобитно". Ами че кое е самобитно? Самобитно е само това, което не умира, самобитно е само това, което е Божествено. Вложихте ли в "Новия живот" реалност, вложихте ли нещо Божествено? Не, вие вложихте ваши идеи. Кажете ми: кое е новото в "Новия живот?" Това не е за упрек, но, посочете на ония пасажи, които са нови, които за пръв път се явяват, кое е новото нещо? В Америка има една зададена задача: дават 25 000 долара на онзи, който каже една нова мисъл. Нова идея, разбирам такава, която не е казана досега. Тази премия още не е дадена никому. Ако кажете една нова идея, която до сега не е казана, 25 000 долара ви очакват. Ами че сега, за да кажете новото учение, новата идея, вие ще трябва да прелистите литературата, да видите, дали тия нови идеи не са казани в миналото. Когато захванете каквато и да е работа, не трябва да имате абсолютно никаква задна цел, да сте прями и откровени, всичко да е ясно, като бял

ден. Трябва да имате само един план и никакви задни цели! Белите Братя, в туй отношение, са много строги. Та, сега и вас, младите, ще изпитаме. Ако вие започнете едно списание, ще ви дадем вдъхновение, ще ви дадем теми, материал, списанието ще върви много добре. Не само едно списание може да издавате, вие може да издавате две, три, четири списания, но как? Във всинца ви трябва да залегне тази велика Божествена идея. Може. Та, казвам, според мен, туй списание, което вие мислите да издавате, може да излиза, но, като се съберем на годишното събрание, там ще се решат подробностите по издаването. Помнете, че окултният закон не търпи разединение. Разклонение може да търпи, но разединение не може. Две списания на един дънер преспокойно може да растат, но ако ги насадите едно до друго, и двете ще станат хилави, не ще могат. В тях ще има състезание и нищо няма да излезе. Единство в основата, и разклонение в изпълнението на природния план.

Сега, вие сте най-малко двеста души ученици, всеки един ще има по един занаят, от който, за една година ще спести 300 лв. И тъй, 200 души, по 300лв. правят 60 000 лв. Вие ще дадете 60 000 лв., и старите ученици от школата, и те са 200 души по 300 лв., значи и те внасят 60 000 лв. За една година ще се съберат всичко 120 000 лв. Работата е свършена. Но, ще се опретнете да турите нещо ново, туй, което до сега не е турено. Може ли да го направите? Ще направим опит. Сега слушайте, тия пари, които са дадени, това са един кредит. На този кредит отгоре може ли да турите нещо, което да го компенсира? Законът е такъв: на всеки кредит отгоре, ще може ли да дадем нещо, което да отговаря? Защото, забележете, в окултната наука, в Бялото Братство, тия пари са живи, те не са мъртви пари. Разбирате ли? Тия пари, които нас ни дават, в тях са вложени чувства, любов. Можем ли да отговорим на тази любов със същото нещо? Не мислите, че тия пари са мъртви. Не, на тях трябва да отговорим по същия начин. Помнете правилото, че Божественият път е най-лесният път за ходене. Няма по-лесен път, не се лъжете. Божественият път, по видимому, е мъчен, но той е най-лесният път. Човешкият път се вижда по-лесен, но той е най-трудният. И аз казвам: вие, които от хиляди години сте претърпели най-големите страдания, и сте извървяли толкова път, това е човешкият път, по който сте вървели. Той е много труден. Отсега пътят ви е нагоре, няма да имате такива мъчнотии. Какви ужасни минути сте прекарали в миналите съществувания на робство! Ако сте изкарали вече туй робство и сте видели ужаса му, нима отсега нататък, когато сте свободни от него, ще се повърнете назад? Няма какво да се спъвате.

Сега, има някои от вас, които са по-близо до истината, т.е. ще работят с по-малко усилия, а някои с повече. Но всички трябва да работите за разработването на вашия ум. Има известни зародиши, които са посадени

във вас и вие трябва да им дадете условия да поникнат навреме тия семенца, да израстнат, да се развият във вашите умове и да цъфнат, да завържат и да узреят във вашите сърца. Тия семенца са вложени във вас и върху тях ще работите. Само по този начин умът и сърцето може да богатеят. Само така ще опитаме живите закони на природата. Като четете старите списатели, ще ви дойдат нови идеи. Старото дава място на новите идеи.

Разните науки спадат към разни области. Това ще го знаете. Законът е такъв. Вие не можете да пеете хороводна песен на умряло, и на сватба не можете да свирите погребален маршъ. Има известни науки, които спадат към мажорната гама; има науки, които можем да класифицираме към минорната гама, а има науки, които ще класифицираме към хроматичната гама. Вие, обаче, искате да турите всичките науки или само в мажорната, или само в минорната гама. Според новото класифициране на науките, математиката, например, към коя област спада - към мажорната или към минорната гама? - Към мажорната, само че съвременната мажорна гама е изгубила своята широта. Музикантите са изгубили основните тонове на мажорната гама и тя е останала хороводна. Мажорната гама съдържа простор, разширение, идея на удивление, а понеже съвременните музиканти не могат да предадат туй удивление, образували са от тази гама малки маршове. Значи, от мажорната гама са останали малки идеи. В минорната гама има дълбочина. Тя е запазила малко своята дълбочина, понеже е била в скръб. Минорната гама е запазила своята чест, а мажорната гама е загубила своята чест.

Съвременната наука, като математиката, например, тя е станала прозвище. Съвременната математика, съвременната геометрия са дали в ръцете на лоши хора най-лошите средства за разрушение. Съвременната математика, тя е една блудна жена. Съвременната химия, тя е друга блудна жена, тя е дала всички задушливи газове, всички отрови, всичкото зло в света. "А - казват - химията е една хубава наука." Да, тази химия не трябва да трови хората, а трябва да намери начини, как да се лекуват отровите, как да ги изваждаме от човешките сърца, от човешките умове. Това е наука! А сега, когато някой химик намери някой задушлив газ, всичките вестници, всичките литератори ще го хвалят, че еди-кой си учен намерил еди-какъв газ, че щял да отрови цял град. Та, каква полза от това, че щял да отрови цял град? Намерил някой експлозив. Хубаво. Та, ние идем да турим науката на нейното подобаващо място. Ще кажем на науката: "Ти да не блудстваш вече с толкоз мъже, ще бъдеш честна жена. Само един мъж ще имаш. Ти ще употребиш своята сила, своето знание, своята мъдрост само за Бога, само за човечеството, само за доброто." То е наука. Когато съвременните учени хора откажат да се продават за пари, тогава ще се

оправи света. Тия, учените хора, които се продават за пари, развалиха света. Днес, много химици, математици, свещеници, може да ги подкупиш с пари. Дайте някому от тях един, два милиона, и той може да продаде своята наука, и може да ви направи, каквото искате изобретение. Е-е, питам ви: При такъв единъ морал, какво общество може да имаме? Сега, вас, като ученици на Бялото Братство, не могат ли да ви подкупят с 200-300 хиляди лева? Утре и до вас ще дойде изкушението. Ще ви дадат 100 000 лева на година, и ще ви кажат: "Не ви трябва да пишете." Ти ще кажеш: "Малка умора имам, искам да си почина, слагам перото малко, за по-благоприятни времена." Защо? Защото 100-200 000 лв. на перото, това е голяма тежест - не можеш да пишеш. А защо някой път турятъ 200 000 лева на перото? За да пише. Тогава то скача, цяла нощ няма да спиш - пишеш. Казвам: трябва да се справите с една социална мъчнотия - подкупа с пари. Вие, младите, трябва да се пазите от този стар бог, парата, най-ужастният бог е той. Той е ужасен Мамон. Знаете ли, каква е главата му? Ако ние искаме да образуваме братство, то е да се освободим от това, да се подкупваме с пари, а с честен труд да изкарваме своята прехрана. Досега, като сме се опетнили, ще гледаме, за вбъдеще, като живеем по честен начин, да се не каляме вече.

Тия, старите дрехи са се окаляли, но новите дрехи да не окаляме. Старото изведнъж няма да си замине. Аз ще ви кажа защо не може да си замине. Онова дете, което е заченато в утробата на майката, то е свързано с нея и ще се подчинява на всичките закони, които майката налага. Докато е в утробата на майка си, ще прави всичко, каквото каже майката. Там то не диша, майка му диша заради него. Някой път може кръвта на майката да не е толкоз чиста, но то казва: "Съдба, карма." И то ще бъде там, докато се сформира, но, дойде ли деветият месец, излиза. Тогава му отрязват пъпа, то е самостоятелно от майка си. Та, казвам: в новия живот, който иде, вие ще спазите този закон, той е неумолим. Ние не можем да скъсаме изведнъж със старото, но всинца трябва да бъдете готови, та, като дойде момента, когато чуете този глас, със старото всичко изведнъж ще бъде свършено, и изведнъж ще кажете първата дума. Сега, децата, като се родят, заплакват, понеже не знаят първата дума. Вие ще въздъхнете и ще кажете: "Слава Богу, освободихме се от това робство, сега сме свободни от старото." Тогава ще се приготвите за новото учение. Новото, това е отрязване на този пъп. Ще кажете: "Слава Богу, освободихме се." Знаете ли колко дни ви остават, за да се родите? Десет дни ви остават още, да се родите. От всичкит дни на стария живот ви остават още десет деня до рождението.

Всички тия социални въпроси, които днес се повдигат, това е аларма, за да ви отклонят от тази велика идея. Вие трябва да погледнете сериозно на

морала на всяка наука и само така ще видим, какви престъпления е извършила математиката, ще видим и добрите, и лошите й страни, ще си дадем отчет. Ще видим добрите и лошите страни на геометрията, добрите и лошите страни на физиката, добрите и лошите страни на химията, на богословието. Ще видим и добрите, и лошите страни на всички науки, и ще си дадем отчет. Съдба е това в света! Ти си физик, ще дадеш отчет за своята физика. Тези физици, тези химици, изпълниха ли те Божествената воля? С тази наука, която Бог е вложил, изпълниха ли те своята задача, като учени хора? Всяка наука има своя отговорност. Ще кажете: "Опасна работа е." Да, опасна работа е. Като дойде Бялото Братство, то ще отмери всичко справедливо. Всеки трябва да знае, какво нещо е право. Ти, каквото пишеш, трябва да вложиш душата си, да вложиш своята мисъл, своето сърце, своята воля, да изкажеш истината. Изкажи тази истина просто, с душата си, а не да я забулиш. Напишеш едно стихотворение за едно изворче, за едно цвете, ти трябва да преживееш живота на този извор, живота на това цвете. Не мислете, че тия извори са безжизнени. Те са живи, те страдат. Тия извори, тия цветя са живи, в тях има такъв един морален стремеж, какъвто едва ли долавят съвременните хора.

Сега, например, искаме да докажем, защо съществува материализма? Има си причини. Как да го оборим? Мен ми трябват само пет минути, да оборя един материалист. Ето как ще го оборя. Той дойде при мене, седне на стола, тук, започне да аргументира, има ли душевен живот, или няма. Махна с ръката си, извадя душата из тялото му, простра го на легло, извадя неговия двойник, питам го: Как е сега, има ли друг живот, или не? Още упорства. Махна с ръка, извадя и астралното му тяло. Той вижда трима. Още се съмнява. Извадя и менталното му тяло, станат четирима. Той се хване за главата, казва: "Аз вярвам вече в Бога." Туря го тогава в менталното му тяло, казвам: вярваш ли? - Вярвам. Помниш ли? - Помня. Туря го в астралното му тяло, казвам: вярваш ли? - Вярвам. Помниш ли? - Помня. Туря го във физическото тяло. Казвам: вярваш ли? - Вярвам. Ще помниш ли? - Ще помня новото учение и ще го проповядвам. Тъй ще му докажем, че сме прави. Всичките ваши аргументи са хубави, но не са съществени. Има и други доказателства: като отидеш при 35-те милиона градуси на Божествената Любов, ще се върнеш и доброволно ще кажеш: "Събличам се от всичките лъжливи мисли и желания, няма нито помен да остане от тях, аз ще работя, като човек, желая да изпълна волята Божия." И тъй, щом срещнеш един материалист, в пет минути ще му докажеш. Как? Твърде лесно. Ама той ще каже: "Ти ме умъртви". Няма нищо, това е първата реторта. Как! Във втората реторта си. Като го прекараш през десет реторти, той ще стане човек млад, значи, освободен от всички заблуждения, човек, който е готов да носи възвишеното, благородното; човекът, който няма да се подкупва с нищо. Първото нещо, като основа в

живота си, ще турите този морал: с нищо да не може да се подкупите. Единственото нещо, което може да ви подкупи, да бъде Любовта, Мъдростта и Истината. Тогава, всички ние ще бъдем носители на Божественото.

Сега, не искам да ви гледам тъй омърлушени и да казвате: "Дали това е вярно, дали това е истина". Не, вие вървите в този път, дето няма абсолютно никаква лъжа. Една стъпка назад може да ви провали. Поколебаете ли се, загубени сте. Тази мисъл ще имате в ума си, тя ще ви бъде като правило, като максима. Не бързайте, десет деня още имате, докато се родите. Няма да скъсате със старото. Аз ви казвам: със старото няма да скъсате, има още десет дни. Когато искате да скъсате с този свят, ще трябва да има един бял брат при вас, той ще скъса. Когато вие изисквате, той ще ви покаже какви трябва да бъдат отношенията ви към това, старото. Преди да дойде той, по никой начин няма да късате. Работете, приготовлявайте се, но ще чакате. Затуй трябва да бъдете трезви във вашата мисъл. Много трезви ще бъдете, без страх и без тъмнина, със светлина и с любов. Туй трябва да имате предвид. Ние седим пред светлината на Божествения свят и знаем, кое е погрешно, и кое е право. Ние мислим, че съвременната наука е честна. Не, тя има много грехове. Пък и окултизмът, и той има много грехове. В окултизма се родиха черните братя, затуй и окултизмът има своя опасна страна. Като влезете в него, ще изучавате тия неща, няма какво да се плашите. Тъй седи сега великата истина. Този импулс, който имате във вашите души, е Божествен, но, ако не знаем как да посеем Божественото, може да си повредим.

После, в изкуството, художниците също имат много грехове. Колко грехове имат музикантите! Едни от тия благородни изкуства, като музиката, като художеството, колко грехове имат! Свещениците, които са си играли с мистериите, колко лъжи имат! Всичко туй ще се разбули, ще се очисти, и ще имаме една Божествена наука, в която няма абсолютно никаква лъжа. Има ли в една книга вложени и петте добродетели, тогава вие не се бойте. А ние имаме такива книги, в които душата не е взела участие. Някъде е взело участие само сърцето и ума, после у други са взели участие волята и сърцето, някъде сърцето не е взело участие. Възвишеното и благородното у човека трябва да вземе участие! Вие сте млади, искате да пишете. Аз ви давам насока, но трябва да вземете правия път, а този е пътят. Може да пишете всички, може да учите всички, може да свирите, може да рисувате, но това, което правите, да бъде чисто, то е правият път. Сега, вие трябва да намерите една форма, в която ще изразите тия истини. Ние трябва да бъдем като цветята. Като изразим най-строгите истини, като изобличим света, да го турим в такава лека форма, в такъв аромат, че тази истина да бъде привлекателна, да можем да привлечем с нея света.

Сега, аз зная, какво ще ви кажат. Ще ви кажат, че в съвременния свят има и други хора. Кои са тия хора сега? И други, хора има! Ами, ако ти си един от тези хора, тогава? Първото нещо, човек се съмнява, нали? Да кажем, че ти си един музикант. Осъмниш ли се, ти парализирваш своята дарба в себе си. Такъв е Божественият закон. Няма желание, няма мисъл, в каквото и да е направление, да пожелае, или да помисли човек, и да не стане. Не в един живот, но в цялата вечност. Човек има време и условия, всичко, каквото пожелае, всичко, каквото дойде до сърцето, до ума му, всичко туй да го постигне. Туй е великата истина. В цялата вечност имате всичката възможност да опитате всичко, каквото помислете, почувствате и пожелаете. Има такава перспектива на душата. За тази перспектива може да жертвате всичко. Не в един живот, но в целокупността на цялото битие ще ви се дадат възможности да опитате всичко. И туй е красивото в живота, че имаме възможност за постигане всичко онова, за което копнее душата, ума, сърцето и волята. Всичко туй един ден ще може да се реализира. Тогава ще кажем: Разбираме сега, че животът ни има смисъл, има смисъл и цел има, има и радост в живота ни. Тъй щото, тази мисъл трябва да залегне като основа у нас. Тя ще ви повдигне, и тогава няма да се усещате като странници, но ще усещате, че има нещо във вашата душа. И затуй ние работим, а не за настоящето, нито за бъдещето. Сега, това е противоречие, нали? Ние работим за Божественото настояще, а не за човешкото бъдеще. Само по този начин душата ще може да се освободи от робството, което сега прекарва.

"Бог е любов"

"Добрата молитва"

4 юли, 1923 г. Екскурзия за цял ден, за всички млади, братя и сестри, по Витоша.

1923_07_06 Където е Любовта, там е Бог

КЪДЕТО Е ЛЮБОВТА, ТАМ Е БОГ

Лекция от Учителя, държана на 6 юли, 1923 г.

ТРЕТА БЕСЕДА, ДЪРЖАНА НА УЧЕНИЧКИТЕ ОТ СПЕЦИАЛНИЯ КЛАС НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

ДА БЪДЕМ СВЪРЗАНИ С БОГА !

петък, 6 часа сутринта

(Присъствувахме 13: Паша, Савка, Еленка, Марийка, Дафинка, Виктория, Пенка, Цветка, Олга, Василка, Невенка, Марийка, Сийка, Сотирка - във Варна, а сестра Х. Гоигорова не се яви.)

„Няма Истина като Божията Истина.

Само Божията Истина е Истина."

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Марка - 15 глава, от 6 до 15 стих.

Аз ви чета тези стихове, за да ви покажа, че животът може да бъде разумен и неразумен. Разумният и неразумният живот се отличават по следующите белези: в неразумното всичко е без план, необмислено, а в разумното всичко е с план, всичко е добре обмислено. В неразумното всякога има разрушение и гниене и то е място на вечно недоволство. Разумното се отличава с растене, живот. И тогава ще ви приложа тези три думи: Чистосърдечие, Искреност и Откровеност.

Чистосърдечието изключва всяко гниене. Да бъде човек чистосърдечен, значи да няма в душата си никаква материя, която да гние. Това, което се разлага, това, което гние, се разваля. Чистосърдечният човек има живот в себе си. Това, което гние, няма чистота, няма живот. - Чистота без гниене и разваляне!

Думата „искреност" аз я заменям с правилен процес на растене, без изсъхване. Да бъде човек искрен, значи да расте правилно, без да изсъхва.

А думата „откровеност" значи човек да има достатъчно светлина и влага, за да може да расте свободно. Отворен значи откровен.

Когато някой път аз говоря да бъдете чистосърдечни, значи да няма никакви гниещи вещества. Когато говоря да бъдете искрени, значи всякога да растете, без да изсъхвате. Когато кажа да бъдете откровени, значи да имате достатъчно светлина и влага, да подкрепяте този растеж. Много пъти искате да знаете какво искам да кажа с думите чистосърдечие, искреност, откровеност, затова с няколко думи сега ви ги поясних. Този живот, в който сега сте тръгнали, за него трябва да имате ясна представа. Под ясна представа не разбирам тъй, както в университета учите, но пътят, по който вървите, цялата местност трябва да е очертана пред вас, при това и други трябва да са минавали оттам преди вас, да имате точни сведения за този път.

Сега вие влизате тук да изучавате не живота на сърцето, не живота на ума, защото с тези работи вие сте запознати, а влизате да изучавате живота на душата. И тъй трябва да знаете, че вашият живот на сърцето не засягам, нито ума ви, там вие сте меродавни, специалас- ти. Какво има в сърцето, какъв му е животът, вие знаете, а и в ума ви какво има, пак вие знаете. Но какво има във вашате душа, сега тепърва трябва да учите. Новият живот е там - в душата. И за да го разберете, трябва да слушате, защото то е една присадка. Ако аз присадя нещо, а вие го бутате по десет пъти, и ако това, което аз присадя, вие искате да го развързвате, ще развалите всичко и тогава няма какво да си губим времето. За пример у вас може да се зароди едно желание: искате да знаете дали новата присадка ще даде такива плодове, каквито са дали вашите умове и сърца. Тъй ще си зададете въпроса: Дали новата присадка може да ви направи щастливи? Аз ви питам: Вашите сърца и умове направили ли са ви щастливи? И вие сте още млади, а колко пъти досега сте плакали! Може би хиляди пъти най-малко сте плакали. Вашият ум дал ли ви е някога спокойствие? Може да намерите някои ваши другарки и тях да попитате. И да искате, умът не може да даде спокойствие на човека.

Сърцето, и то и да иска, не може да даде спокойствие на човека. По аналогия ще ви дам едно сравнение защо не могат. Може ли да изкарате вода на по-високо място, отколкото е самият извор? - Не. Значи може да изкарате вода само дотам, докъдето е изворът. Е добре, ако умът и сърцето са по-ниските извори, как може да изкарате водата по-високо? Как мислите да изкарате тези извори горе, в Душевния свят? Но вие ще кажете: „Ние имаме начини, приспособления, парни машини и пр." Добре, ами ако този извор е толкова висок, че всичките тръби на инсталацията ще се разпукат и нямате достатъчно тръби, в които може да изкарате водата горе, в Душевния свят? От сърцето водата никога не може да се изкара в душата. Научно да обясня: това нещо не може да стане, понеже съставът на

материята в Душевния свят е съвсем друг. И ако вие, да кажем, внесете тези сокове на сърцето в Душевния свят, ще станат най-големите експлозии.

(От безумие това можем да го сторим.) - Не от безумие, а от любов. Това все любовта върши. Всичките глупави работи хората ги вършат все от любов. Глупостта е проявена любов. Една майка, без да разбира, може така да нахрани детето си от любов, че да го умъртви. Тук преди година една майка дала на малкото си бебенце малко ябълка и после голям въпрос стана. Казах й да му даде очистително, за да изхвърли тази материя от стомаха, и бебето престана да реве.

Мнозина запитват: „Защо именно тази материя, която е вътре в умствения свят и в сърцето, не може да влезе в душата?" - Не че не може, може, но ако вие вземете малко прашец в ръката си, може ли да го държите? Можете, ще ви бъде приятно, но ако този прашец влезе в окото ви, там може ли да го държите? - Не, ще ви дразни. Защо? - Защото окото е по-чувствително. Душата е толкова чувствителна, че тази груба материя на ума и сърцето ще я дразни. Затова ви казвам, че ние изискваме, когато влезете в Душевния свят, да бъдете чисти, защото щом не сте чисти, ще носите прах, ще причините страдания на мнозина, а най-първо на себе си. Най-много вие ще плачите, ако не се съобразявате. Такъв е законът. Това е отчасти философската страна на въпроса.

Сега думата е, че всяка една мисъл трябва да си има свое приложение. Под думата „мисъл" аз разбирам божествена мисъл и всяка една такава мисъл трябва да си има или по право си има свое приложение по божественому. По това се отличават божествените мисли от човешките. Ще ви обясня пак в какво стои разликата. Божествените мисли имат навсякъде приложение, а човешките мисли не могат навсякъде да се приложат. Това, което е божествено, навсякъде може да го приложите и всякога дава добри резултати без изключение, когато в човешките мисли не е така. Друго, божествените мисли никога не губят своята стойност. Колкото повече минава времето, толкова повече се увеличава тяхната стойност. А при човешките мисли не е така, а обратно: колкото повече минава времето, толкова повече те губят своята стойност. Значи Божественото не губи, човешкото губи. Законът е верен и за божествените идеи. Аз замествам тук божествените идеи с божествени чувству- вания. Защото по някой път вие казвате: „Аз съм разположен" или „Не съм разположен". В Божествения свят не може да имаш неразположение, такова състояние там няма. В Бога няма неразположение. Кога един човек може да бъде разположен или неразположен? Когато човек се разгневи, той иска това, което е направил, да го унищожи. Разгневи се, вземе едно шише, хвърли го, строши го или

удари едно дърво, отсече го. Той руши, не създава. Когато у Бога се яви подобно състояние, да се разгневи, Той всякога има за цел да премахне лошото, да насади някое добро, да създаде нещо друго. Когато Господ се разгневи на някого, Той ще го тури в огъня да го пречисти, да го поправи. При човека не е така. Това състояние у Бога как ще го наречете? Първоначално ще го наречете гняв, а впоследствие, в края, при придобитите резултати, ще го наречете Любов. В хората има една друга тактика. Когато човек иска да те измъчи или да те набие, а се усеща по-слаб от тебе, той ще си послужи с хитрина: ще те нагости първо, ще те почерпи с винце, с това-онова и ти мислиш, че ти е приятел. Но щом те свърже хубаво, ще вземе тоягата, ще те набие хубаво и ще каже: „Да знаеш!" Това е човешкото - първо благите думи, а после отзад тоягата. Тези неща ги знаете, вие сте майстори, живели сте с тях. Като се съберете за първи път двама, които не се познавате, много сладки думи си говорите, но щом се опознаете, дървото започва - почвате да се налагате. А то е връзване. Одумването аз наричам тояга и връзване, а индусите го наричат карма. Хората са свързани с кармата си.

Могат ли да се прекарат соковете от душата в сърцето? - Могат. Може да запитате: „Защо трябва да се занимаваме с Душевния свят?" Понеже вашият свят, светът на сърцето и ума е обеднял, необходимо е сега соковете на душата да се прекарат в сърцето и ума, за да могат тези сокове да се повдигнат или тъй да се каже на човешки език, да се облагородят. Ние не застъпваме въпроса да се развиват сърцето и ума, но като прекараме соковете на душата в сърцето и ума, строим и повдигаме. Всеки от вас строи своя сърдечен и умствен свят. Подразбира се да се развие умът и да се облагороди сърцето.

Вие наричате този клас „клас на добродетелите". Отлично. Така го наричате, но знаете ли какво значи „добродетел". В този смисъл, в който аз съм употребявал тази дума, значи клас, в който се дава най-добрият, най-великият, най-възвишеният метод за облагородяване на човека. Най-добрият, най-лесният, без много разноски. Но в този клас на добродетелите, който не работи, той завинаги си остава прост. И ще ви кажа защо именно хората си остават прости. Има методи вътре в света, които са грандиозни. Да кажем, че някой човек започне едно предприятие, влага един капитал от десет милиона лева. Дават реклами, обявления, всичко продават, но след десет години всичко изяждат, остава един милион дефицит отгоре. Това е великото предприятие, че като са изяли десетте милиона, остават един милион дълг отгоре. В края - никакъв резултат.

Вторият метод за развиване на добродетелите е: ще те накарат да посадиш

десетина дървета - ябълки, круши, сливи. Казваш: „С такива работи не се занимавам." Обаче ги посаждаш. Представете си, че тези дръвчета след 5-6 години ви дадат по стотина килограма плод. Десет дръвчета по сто килограма плод, всеки килограм по десет лева, ето ви десет хиляди лева. На седмата, на осмата година плодът се увеличава и приходът се увеличава. Кой е спечелил? - Вашият капитал се увеличава, понеже тези семки, като ги сеете, може да разширите разсадника си. Това нищо няма да ви струва, понеже земята и светлината имат достатъчно енергия да хранят тези семенца. Така в Божествения свят работите са по-лесни. Защо? - Ти ще боднеш семенце в земята, ще го прекопаеш и то ще даде своя плод. А в човешкия свят не е така, работата е сто пъти по-мъчна, отколкото в Божествения свят. И тъй мнозина, които са влезли сега в

Духовния свят, те са влезли да изучават Духовния свят с човешки методи и вследствие на това имат трудности. По човешки вие не може да изучавате Духовния свят. Всички, които са влезли в духовния свят с човешки методи, са фалирали без изключение. Затова в Божествения свят, в света на душата, ще имате божествени методи, ни помен от човешки методи не трябва да има. „Ама този тъй казал, друг друго казал, ние у дома тъй правим." Нека съвременните химици да направят едно яйце, или круша, или ябълка, да изкарат тези сокове от тях, и нека ги сравнят с естествените. Сега се прави изкуствено мляко, но онези, които го ядат, всякога имат диария. Онова мляко, което получавате направо от кравите, има нещо, което в изкуственото мляко го няма. Това, което природата влага, човек по изкуствен начин не може да вложи. За да влезете в света на душата..., вие там с вашето съмнение не може да припарите. Щом влезете в света на душата, съмнението е абсолютно изключено. Ако влезете със съмнението, ще стане експлозия и вие първи ще пострадате. Всички твърди частици от бомбата са изхвърлени, остава само долната част на топа. Като стане експлозия в Божествения свят, всички части попадат в сърцето и тогава имаме едно счупено сърце. Всеки, който се е опитал да влезе със съмнение в Божествения свят, със своите стари мисли и желания, той е проверил това. Така е за всички без изключение. (Ако и ние влезем така?) - С кои стават такива експлозии? Някои маги, които са се занимавали дълго време и са рекли да влязат в Божествения свят, с тях е ставало. Тези експлозии стават с най- учените, които са употребили най-големите хитрини на своята мъдрост. Те са претърпели това, а с простите хора това не става. Вие още не сте бомби. Когато човек е живял дълго време, чрез своите човешки познания е набрал тези експлозиви в себе си, вътре в себе си ги е поел и влиза с тях в света на душата. Там тези енергии се развиват и правят експлозии.

Сега да ви обясня моята мисъл. Може да ви се вижда малко странно, защо

е така. Представете си, че имате стотина яйца на малки птиченца, но те се оказали яйца на някоя усойница. Вземете ги в една кутийка и всеки ден разправяйте на другарката си за тях. Влезте в стаята на душата и оставете кутийката да я напече слънцето. След известно време какво ще стане? Яйцата ще се превърнат на змийчета и вие ще бъдете първата жертва. Те ще искат да ядат, а в света на душата за тях няма храна и те ще се качат първо на вас, ваши деца са и ще кажат: „Ти ни роди, дай ни да ядем!" Змийчетата, това са вашите деца, вашите благородни идеи, мисли, гениални мисли! Те тук, на земята, са хубави, като яйца не са опасни, но като им дадете живот, тогава тези елементи аз ги наричам експлозиви. Защото отровата на змията е създадена като едно оръжие, да може да убива по-скоро своята жертва, за да може да се ползува. И лошите хора, това са все същите навици на змията. Злото е отрова, чрез която някой иска да те трови, за да използува това благо, което притежаваш, за себе си. Затова всякога се препоръчва чистотата. Вие ще влезете в света на душата чисти. Значи почвата ще носите със себе си. Щом влезете там, жителите на този свят са толкова добри, те ще ви дадат семена, колкото искате. Вие ще посадите семената във вашата почва и животът ви ще бъде обновен. Като израстнат тези семенца, ще опитате техния живот. А носите ли вашите яйца и влезете ли с тях, щом се измътят там, ще се върнете. Измътването на тези яйца там е престъпление. Докато ги носите, не ви хващат в престъпление, вие сте свободни, но щом се измътят змийчетета в душевния свят, по същия закон вие ще се върнете назад. Тези семенца не трябва да носите в света на душата.Тази кутийка няма да я подлагате на светлината. Ще направите един колет и ще пишете: „ До моите роднини, света на сърцето и света на ума." Там може да растат, понеже в света на ума и на сърцето има храна за тях. Законът е верен - щом човек влезе в духовния свят, той става по- добър, но и по-лош става, защото условията там са такива. Ако в една добра почва посееш доброто, то расте, но ако там попадне един трън, и той расте. И лошото, и хубавото растат. Тогава растенето е добро за онези идеи, соковете на които няма да бъдат за ваша полза. Но змията ще расте за себе си на ваша сметка. Вие ще плащате, но благото е нейно. Тя за себе си расте, за себе си се развива. Но в какво може да впрегнете една змия, каква полза може да й принесете? Е хубаво, как хората впрягат бубите сега на работа. Значи и една змия, и нея, след като си направи своя пашкул, ще я умъртвят. И тогава ще се постараят да отвият по обратен път нейните нишки. В това отношение взимам бубата като една предачка. Змиите в този смисъл пък са емблема - представляват формите на мисълта. Значи може да употребите една форма на змията. Някой път я използуват като котка. Има змии, които седят да пазят деца и да ловят мишки. Тя е по-голям майстор от котката в ловенето на жертвата си. Котката пази отвън - стратегия има, а змията влиза и излиза свободно. В какво седи злото? Ако мишката влезе в един сандък, ще прояде всичките

дрехи; тя прави това, защото предните ѝ зъби растат много бързо и е принудена да гризе било дрехи, било дървета и книги, за да спре растенето на зъбите. С това искам само да покажа целесъобразността, да видите, че вътре в природата съществува една целесъобразност, че всяко нещо си е на своето място. Вие не трябва да правите размяна, да смесвате сърдечния си живот с душевния или мисловния - с душевния, да размествате местата на тези проявления. Тогава няма да имате представа за онзи вървеж, за онова развитие, което става в духа ви. Някои, които са влезли да изучават духовния свят, почват да се оплакват: „Откакто сме влезли, станали сме по-лоши." По-лоши са станали, понеже не са взели прави методи. Прави методи са нужни.

Ето къде седи малката опасност. Имате малка ва- дичка. Децата си правят такива малки вадички, също и воденични колелца, които хубаво се въртят. Ако обаче тази малка струя я пуснете на едно голямо воденично колело, ще окаже ли влияние? - Няма. Целият труд ще отиде напразно. Да кажем, че вие имате една машина с малка пара и друга машина - с по-голяма пара, с друг акумулатор. Значи първата изгубва своята сила. Сега, ако прекарате вашата физическа сила в духовния свят, това колело на вашата душа няма да се помръдне и тогава всичкият ви труд ще отиде напразно. Затова ние казваме: Божественото у човека с човешки усилия не става.

Понеже сте в един уреден свят, вие ще отидете на станцията, ще си купите билет и като удари звънеца, ще влезете в първа, втора или трета класа на трена. И няма да го тикате или да мислите дали върви или не върви. Тренът сам си върви, а вие само ще изпълните вашите условия. По аналогия в Божествения свят също сте пътник. Понякога може да не знаете къде да влезете, но питате: „В кой вагон да вляза?" Все ще влезете, дали в първа или във втора класа ще влезете, няма какво да се безпокоите.

Дотук какво разбрахте? Какво ви направи най-сил- но впечатлете?

(Паша: По никой начин да не се домогнем до Божественото по човешки начин.)

(Савка: Че при душата не трябва да влизаме със сърцето и ума.)

(Олга: На тези змийски яйца не трябва да им се дава никаква храна и никакви условия за живот.)

Понеже вие влизате в душевния живот, тази кутия ще я премахнете. Вие все за яйцата мислите. Не си изпращате погледа да гледа душевните неща, а само с яйцата се занимавате. Един банкер друго какво може да научи?

Може ли той да научи какви са новите теории за откриването на звездите? - Не, той има само тефтерите и парите в ума си. И ако го попитат, ще каже: „Такива работи мен не ме интересуват." Погледът трябва да бъде обърнат в настоящето, оставете миналото. Какво има да ви интересува миналото? Едно изяснение. Да допуснем, че вие сте била слугиня при някоя господарка, която ви е биела по десет пъти на ден. Приблизително 3 600 удара на година, а може и повече. За десет години - 36 000 удара. Това е един почтен капитал, нали? Вие влизате в Душевния свят и питате: „Къде ли е моята господарка, тя ми удари 36 000 удара." Добре, но ако тези удари сте ги понесли според правилата и сте казали: „Е, такава е била Волята Божия", то след като влезете в Душевния свят, тази ваша господарка с тези 36 000 удара е разработила вашата градина. Тя е разработила почвата и вие само ще забодете семенцата. Тази господарка е разорала почвата. Вашите страдания са били потребни. Страданията, които в света на ума и сърцето са ви причинили големи поражения, в Духовния свят са приготвили добра почва. Иначе трябваше вие сами да разоравате, да се трудите, а така ще намерите почвата разорана, а вие само съзнателно ще посаждате. Защото всички хора, които са страдали на земята, като влязат в Душевния свят, са намирали готова почва, веднага са прогресирали, а тези, които не са страдали, трябва много да работят.

Страданията са почва, приготовление за пътя ви. И в Душевния свят ще видите връзката. Като видите, че вашата господарка, без да знае, ви е причинила едно голямо добро, ще й благодарите. Ще кажете: „Слава Богу. Господ всичко добре е направил. Значи ударите не са отишли напразно." Ако някой ви удари веднаж, дваж, но силно, вие ще извикате: „Господи, избави ме!" В Душевния свят Господ благославя този удар. Втори път пак ви бият, пак се молите, пращате удара горе. Господ пак го благослови. Щом си прекарал удара горе, изпратил си го на Господа, молиш се, значи си прекарал тази енергия в Душевния свят. Тогава Господ казва: „ Понеже ти мен викаше, когато те биеха, аз благослових тези удари." Ето ти богатството.

Ти искаше Той да те избави, хубаво, Той те избави. Господарката, като те е удряла, с всеки удар се е понижавала в Душевния свят, губила е. И втори път като дойде, съгласно кармичния закон, тя ще бъде една слугиня при теб. Това е разликата. Като правиш зло, това ще придобиеш, а като правиш добро на другите, ти ще станеш господарка. Значи, като издържиш, като се молиш, ще бъдеш господар на себе си. Някои хора, като издържат страдания, тогава са господари.

(Учителят разглежда листа, на който е написан реда на добродетелите за всеки месец на ученичките.) Това е значи програмата за петте месеца,

която ще имате в Душевния свят. Сега вие ще изучавате какво нещо е добродетел и трябва да си представяте живо какво нещо е всяка добродетел в приложението ѝ в живота. Аз ще ви обясня какво са добродетелите, приложени в живота. Ако вие сте един пътник или един странник, и пътувате, и ако дойдете при мен с добродетелите си, аз ще ви посрещна, ще ви нагостя, ще ви дам легло, храна за път, ще ви покажа пътя. Това е добродетел. Добродетелта е, която ви служи. Правдата се състои в следното: ще ви упътя най-подробно да не би да се изгубите по пътя; за да не се заблудите, ще пратя хора да ви придружават. Истината - то е да ви осведомя за цялата местност, да ви кажа онова, което трябва да знаете. Мъдростта - то е да ви запозная с всички хора, които ще срещнете по пътя, както и с техните характери и т. н. За Любовта много съм ви говорил, вие я разбирате. По-нататък - жертвата. С жертвата как работите сега? Най-напред трябва да почнете с благоразумието. След благоразумието идва искреността. Тя е растене. Благоразумният човек е избрал хубаво място, за да посади там дръвче. Искреността - дървото трябва да расте. След това идват милосърдието и щедростта. А жертвата почти ще я оставите. Законът на жертвата ще учите най-после, той е един от най-трудните закони. Да жертвува човек, то е най-мъчно. Лесно може да изучавате искреността, чистотата, истината, свободата, равновесието, великодушието (фиг. 1), но дойде ли до жертвата, веднага ще се спънете. Затова трябва да усвоите този закон много добре, защото не го разбирате, а всяко неразбрано нещо, то е спънка.

Една змия е застанала на пътя ви, гладна, месец не е яла. Можете ли да отворите една артерия и да ѝ дадете малко кръвчица? (Виктория: Няма да бъде благоразумно.) Да кажем, че в този свят вие сте изпратени с мисия, с предназначение за някоя велика работа. Добре, но тук тази змия ви се моли на пътя. Вие трябва да знаете, че жертвата в света се дава за най-възвишеното, за най-благородното. Жертва може да се даде само за Бога. Този,който разбира закона, трябва да знае - само за Бога може да се даде жертва - нищо повече! Казват, че майката се жертвува. То е, защото любовта е в нея. Жертва без Любов не става. Само за Бога може да се даде жертва. То се подразбира - само дето е Любовта, там е Бог. А жертвата подразбира изобилие. В Духовния свят е така: ще жертвуваш, без да умираш. Не само че няма да умираш, но ще печелиш. Затова Христос казва: „Който пожертвува живота си, придобива живот вечен, а който не жертвува живота си, ще го изгуби." Тук, на земята, не е така, тук жертвата е закон на загуби и затова малцина могат да се жертвуват. И в религиите виждаме, че може да принасяш всичко в жерва само на Бога - и овце, и гълъби, но само за Бога. Някой пита: „Да жертвувам ли нещо за хората?" Не, за хората нищо няма да жертву- ваш, само за Бога. А щом е дадена жертва за Бога, Той обхваща хората и може да даде вашата жертва комуто

иска. Да кажем, че обичате един ваш приятел и му дадете сто хиляди лева. Ще му се месите ли къде ги дава? Когато се жертвувате за Бога, дайте тази жертва.

Фиг. 1

В ума ви да залегне този принцип: жертва трябва да се даде само за Бога. Вие се научете да се жертвувате за Бога, другото лесно ще го научите. Иска ли братът да се жертвува за сестра си, да умре за нея? Да кажем, че тя е била неблагоразумна, че е паднала и той се бие да я вземе. Това са изключителни случаи. Но жертвата трябва да стане разумно. Щом не е разумна, тя не е жертва. Жертвата подразбира Божественото вътре. Тя има и друга страна - да не станеш причина да подтикнеш другите към страдания. Да кажем един цар иска да тикне хиляди хора да станат жертва за него, за да тури на короната си едно камъче повече или да получи кръст, орден, а че хората си изгубват крака, ръце, живот, това не го интересува. Благоразумният цар ще жертвува своето тщеславие, своята гордост в даден случай, а не поданиците си. Ще загуби ли нещо? Ще изгуби въображаемото камъче за своята корона. Доста е, рекох. Втори път, като се съберете, пак ще говоря. Сега - приложението. Ще започнете всички с

благоразумието. Всички, без изключение. Благоразумие, милосърдие, искреност, великодушие, щедрост, чистота, светлина, свобода, равновесие, жертва - всички тези качества може да растат само върху добродетелта. Те излизат от добродетелите: Любов, Мъдрост, Истина, Правда. Всички ще започнете с благоразумието. Дойде една афекция у вас - извикайте благоразумието. Във всичките си мисли, във всичките си изпити ще прилагате благоразумието. Както и да постъпвате, преди всичко трябва да прилагате благоразумието. Искате някоя работа да свършите, първо приложете благоразумието, после искреността. Ето къде може да приложите искреността. Когато започна една работа, аз ще видя дали е добра, дали е разумна, и тогава ще я свърша добре, така хубаво, че да съм доволен от нея. Искрен съм - значи без упрек към себе си. Като свърших тази работа, никой няма да знае, но аз съм доволен, бях искрен във всичките ѝ редове, нищо не съм пропуснал. После, милосърдието значи тази работа да я свърша с разположение на духа си, на сърцето си, тъй - с въодушевление, тих и спокоен, защото милостивият човек е човекът, който се въодушевлява от най-малките работи. Той се въодушевлява от бедния човек, от дребните работи и от всичко, от което друг не се въодушевлява. Поетът ще се въодушеви от някоя планина, а милосърдният човек - от едно бедно дете, ще му даде място в душата си. Великодушието показва размера на душата. Тук влиза и щедростта. Дръжте само една основна мисъл в душата си. Онзи, който мисли за Бога, той нищо не губи, а печели. Тъй като се занимавате с тези добродетели, мислете винаги за Бога. За Бога ще мислите, че Той е най-добрият и най-благият. И като мислите по този начин, всички тези добродетели може да ги приложите. Вие един ден ще съзнаете, че всякога може да дойдете до съзнанието на Бога, да чувствувате Неговата мисъл, а като дойдете дотам, успокоявате се. Състоянието ти се отличава по това, че щом дойдеш до Бога, веднага всичко у тебе расте и се осмисля. Дойде ли Божествената светлина в душата ти, веднага се въодушевляваш, животът има смисъл за тебе, имаш подтик, насърчен си, но изчезне ли тази светлина, не ти ли проговори Бог, отвън може да ти говорят много нещо - нищо нямаш. На вътрешното въодушевление трябва да обръщаш внимание. То е дълбоко и никой не може да ти го вземе.

Та постепенно ще придобивате всичко. Няма да бързате, ще придобивате малко по малко. Ще гледате да развивате тези добродетели. Пак ще повторя: Божественият живот е най-лесният, най-лекият, най-приятният. И най-лекият път, по който може да вървите, това е Божественият път - с най-малко разноски. И ако някой път ви се вижда мъчен, значи хванали сте човешкото. Помнете, ако някой път имате мъчнотии, ще кажете: „Ние хванахме пак човешкото." Човешко с Божествен надпис. Имате мъчнотии, затруднения. Дойде ли светлината, Божественото, като че изведнъж всички мъчнотии изчезват. Вие се учудвате как така лесно е станало всичко това?

Това показва, че сте в Божественото учение. А в човешкото не е така.

Един пътник пътувал зимно време и легнал върху снега да си почине. Но като го затрупал новият сняг отгоре, той си рекъл: „То, моето, свърши вече." - Останал половин метър под снега. Но като пекнало слънцето, снегът се стопил. Та всичките мъчнотии, които ви натискат отгоре, колкото и да са студени, не мислете, все ще пек- не слънце и ще се постоплите. Когато дойде Божественото, мъчнотиите ще изчезнат. Но когато някой човек тури своя товар отгоре ви, то е друго нещо. Някои казват: „Е, то религиозният живот се видя вече какво струва." Не е така. Аз зная това правило: Божественото, това е най-благородното. Има светски хора, които вървят по Божествен път, а има религиозни, които вървят по човешкия и обикновен път. Човешкото всякога е мъчно. Това е общо правило.

Когато имате мъчнотии, падания, ставания, пак падания, да не казвате, че това са мъчнотии. Там, в Божествения път, няма падания. Там падаш като на пружини, не стават никакви контузии. Но в човешкия свят не си правете илюзии. Ако ви сполети нещо лошо, то не е Божественият живот, който водите, а това е старият ви живот. Ако вие влезете в Божествения живот и ви намери някой ваш стар кредитор, за какво ще ви съди? За новото ли ще ви съди или за старото? А вие казвате: „Ето, аз влезнах в Божествения живот, а пък мъчнотии, колкото щеш." - Не, то е старото, което се проявява.

„Добрата молитва."

Лекция от Учителя, държана на 6 юли, 1923 г.

1923_07_08 Упътване

УПЪТВАНЕ

Т. м.

Сега ще направим едно кратко упражнение: Ръцете напред. Дясната ръка се поставя върху лявата, бавно се тегли нагоре до рамото, после отива пред главата в кръг и пак напред успоредно с лявата; след това лявата ръка се поставя върху дясната и се прави същото, което и с дясната. След това ръцете отпред бавно отиват настрани, нагоре и надолу.

Лявата ръка опъната напред, дясната се поставя на рамото на лявата, тегли се по лявата до пръстите и се снима надолу. Същото се прави и с лявата ръка.

(Прочетоха се няколко теми върху „Предназначението на братя и сестри“.)

Изпейте „Духът Божий“!

Второ упражнение: Дясната ръка право напред. Палецът на дясната ръка хваща малкия пръст на същата ръка, пуска го; след това палецът и безименният се допират, отпускат се; после, палецът и средният и най-после, палецът и показалецът се отпущат. Педята широко си отваря.

Палецът, малкият пръст и показалецът се съединяват, след това и безименният се присъединява, само средният пръст остава прав, после и той се присъединява. След това показалецът се отделя, после средният, безименният и малкият, ръката се слага отпред на масата. Същото се прави и с лявата ръка.

Като правите тия упражнения, умът ви трябва да се концентрира в пръстите. На пръв поглед това ще ви се види детинско упражнение, но в дадения случай, когато концентрирате ума си, ще видите, че то има добри резултати. Всеки един пръст е свързан с известни течения. за пример вие искате да образувате в себе си една черта на достойнство и благородство. Ако искате да работите над ума си, съединете палеца и показалеца си много бавно, а другите пръсти да останат свити. Съсредоточете ума си върху тази група пръсти (палецът и показалецът съединени). Искате да развиете самосъзнанието, съединете палеца и средния пръст и ще възприемете онази необходима енергия, която ще въздейства на съзнанието ви. Искате да развиете изкуството, обичта към Природата, съединете безименния с палеца. Искате да бъдете тактични, ще съберете

палеца и малкия си пръст, защото някой път вие постъпвате нетактично, сприхави сте. Сутрин и на обед ще правите това упражнение и ще видите какво влияние ще окаже. Това са елементарни упражнения.

Имайте едно нещо предвид: ако вие отидете да разправяте тези неща другиму, този ключ е изгубен. Знаете ли защо е изгубен? Този, който ще прави упражнението, ще мисли за вас, ще си казва: „Чакай, какво ли прави онзи?“ И като мисли така за вас, веднага ще се прекъснат съобщенията. Ако вие кажете тези упражнения някому, той ще каже: „Аз с тия залъгалки, с пипане на пръстите не се занимавам, това е глупава работа“. Ти ще се върнеш дома с едно прекъсване на сърцето. Не трябва така да постъпвате. Най-първо, вие ще проверите тия работи сами. Ще направите туй упражнение веднъж, дваж и като видите резултата, тогава може да го препоръчвате и на другите. Тия упражнения може да ги употребите и за възпитание на децата си. Ще кажете на детето си: „Ха, татовото, ха да направим едно упражнение“. Някой път майката не може да умири детето си. Ще вземе да направи туй упражнение с детето си и то ще се умири. Някой път се скарате вкъщи. Ще правите упражнението с пръстите, то е свирене, и ще се свърши работата. Едно отлично упражнение е то. Ако някой път не си разположен духом, прави туй упражнение и ще видиш, че няма да минат 5–10 минути и ти ще имаш едно прекрасно разположение на духа, иначе ще мислиш защо светът е тъй създаден и какви ли не други въпроси. А тъй, ще си побуташ пръстите и туй, което ти трябва, ще го приемеш. Някой път има изключения, но все-таки ще гледате всякога умът ви да присъства в правенето на упражнението, да вярвате, но твърдо да вярвате, а не само някаква глупава вяра да имате. Опитайте един закон, да видите има ли резултати, или не. Последователност се иска в това, затуй Природата е създала ръцете, известно предназначение имат те.

Трето упражнение: Ръцете отпред, с включени пръсти и дланите обърнати навън. Малките пръсти се отделят, след това безимменните, после средните, накрая показалците, само палците остават допрени. Ръцете се обръщат напред като букет, пръстите се допират. След това дясната ръка се тегли по лявата до рамото, минава пред лицето, над главата, от дясната страна, слиза надолу, отива напред, палците се допират, после показалците, след това средните пръсти, безимменните и малките пръсти. Така ръцете минават над главата, отпред над главата и в туй движение се произнасят формулите:

„В единството на Божията Любов (ръцете надолу) и Мъдрост (нагоре) Истината (надолу) постига своите цели (нагоре).“

„В името на Божията Мъдрост (надолу) и Божията Любов (нагоре)

Истината (надолу) постига своите заветни цели (нагоре и после бавно се спущат надолу).“

(Дочетоха се останалите теми.)

(Прочете се резюмето върху темата „Разлика между Добро и Правда“.)

За идния път ще имате темата „Отношенията между въздуха и водата“.

Най-първо, умът на окултния ученик трябва да се научи на разграничение, да знае да разграничава нещата. Аз бих желал, без да се самокритикувате, да знаете в даден момент към коя категория спадат състоянията, които прекарвате, и да видите какви резултати има. Да кажем, веднъж през деня имате едно меланхолично състояние, туй не трябва да ви плаши, туй е в реда на нещата. Или някой път може да имате едно весело състояние, това не трябва да ви радва, вие не знаете кое е по-хубаво, кое от двете състояния ще произведе по-добър резултат. Възможно е едно добро, приятно състояние да е по-хубаво, но възможността в единия и в другия случай се равнява на 50%.

Окултният ученик трябва да следи постоянно състоянията си. Вие ще се учудвате на вашите състояния. Някой път се намирате в положение, като че отсъствате, усещате се изпразнени, умът ви не работи, и не само това, но идвате до едно състояние, да изгубите вашето съзнание, като че някоя друга сила взима връх над вас. Даже ако изгубите съзнанието си, не се плашете, понеже и вечерно време, като заспивате, губите вашето съзнание. А окултният ученик трябва винаги да има будно съзнание. Вие сега не знаете как да заспивате, там е всичкото зло – вие заспивате несъзнателно, а като станете ученици, ще заспивате съзнателно и ще се събуждате съзнателно. Следователно ще имате една отлична опитност за вашите състояния. Да се добие такова едно будно състояние на душата, се изискват доста упражнения. За пример нека някои от вас се опитат да заспят съзнателно – като да знаят, че заспиват. Ще ви дам едно малко обяснение какво ще се случи с вас, когато заспивате. Да кажем, седите, съзнанието ви е тихо и спокойно. Изведнъж усещате, че вътре в мозъка ви става едно шумолене, като че нещо ви сграбчва и вие не можете да се върнете назад, и във вас се заражда един вътрешен страх. В такива случаи някои хора усещат едно мъчение и почват да викат. Стойте тихо и спокойно, защото щом се уплашите, настава един момент на помрачаване и вие изгубвате съзнанието си, и в тази тъмнина ще се намерите в една тъмна зона. Вие трябва да пазите мисълта за себе си, да се познаете, за да излезете благополучно от тази тъмна зона. Няма да се мине дълго време, веднага ще влезете в духовния свят и ще правите разлика, ще знаете кога спите, кога

сънувате, кога ходите, ще различавате нещата. И после, като се върнете от духовния свят, по същия начин пак може да се събудите. Работата е, че като дойде туй шумолене, тогава се намесват тия гъсти магнетически състояния, при които човек изгубва съзнанието си, не се познава, всичко за него е разбъркано, всички предмети, положения, които вижда, всичко туй представлява за него една фантасмагория, но щом влезе в съзнанието си, ще види, че между всички неща има една вътрешна връзка. За да надделеете, изисква се много голямо усилие, защото някои от вас, които се концентрират, заспиват. Заспиването е един метод на Природата. Няма по-лесно нещо от това, да заспиш, но в туй лесното нещо нищо човек не може да научи. По някой път и в съня се пробужда съзнанието ви, когато искат да ви предпазят от някое бъдещо събитие. Онези, които те ръководят, ще събудят съзнанието ти, като ти дадат някой жив сън. Внимавай да запазиш този сън. Някой път човек запомни някой сън, дълбоко се вреже в ума му и може да се предпази от някоя беда. Разбира се, това съставлява една част от окултната наука, един от трудните въпроси, да може да регулирате вашите енергии. Тия енергии идват от центъра на земята, вървят по гръбначния стълб и във вид на едно голямо течение нахлуват към централната мозъчна система. В тия течения съвременния свят е изгубил своята контрола. Има и друго едно течение, което иде от слънцето. То върви по обратна посока, от мозъка към симпатическата нервна система или към стомаха.

И тъй, ние днес се намираме между две вълни, които постоянно ни плискат. Ние се намираме в положението на една черупка, хвърлена във водата, която се блъска от вълните ту на една, ту на друга страна. Когато имаме благото, което Бог ни е дал, не знаем как да го използваме, и когато дойде страданието, пак не можем да го използваме и се лъкатушкаме. Тия страдания са необходими, понеже като влезете в духовния свят, като се освободите от тялото, ще трябва да знаете как да контролирате вашето духовно тяло. Това нещо трябва още отсега да го научите. Малки опити може да се правят. Аз съм правил такива опити при сегашното ви състояние. За пример срещате човек, който ви е неприятен, и при тази неприятност, понеже неговите магнетически и електрически течения са гъсти, вие не искате да си вдигнете очите нагоре да го погледнете, но искате да избегнете неговия поглед, защото в погледа всякога става съединение. Злото не е в това, че не искате да го гледате, но злото е в това, че у вас се заражда страх и отвращение. Тия неща са вродени в човека. Следователно представете си, че Господ е между вас и този човек, когото не може да гледате. Или представете си, че вашият ръководител или вашият Учител, или най-добрият човек е между него и вас, и гледайте да се примирите с туй състояние. За да ликвидирате с кармата си, трябва да се примирите с всичките хора. Докато са живи, по-лесно може да се примирите, щом идат

в другия свят, по-мъчно може да се примирите, изменят се вече условията и вследствие на това кармата по-мъчно се ликвидира. Ще гледате по възможност бързо да изглаждате всичките си отношения. Ако това не можете да направите, тогава защо ни е Школата? Като влезе в другия свят, той трябва да представя за вас само една почва. Онзи, който не е работил в този свят, след като замине, дълго време ще дреме или ще чака кармата му да узрее в чистилището. Пък няма нужда да чакате с години да ви пържат в чистилището. Тук в Школата, в половин година може да минеш чистилището, а там може да ти вземат 4–5 години. Защо ще чакаш 4–5 години, докато минеш чистилището, когато тук на земята може да прекараш този курс в 6 месеца. Казват: „Каква придобивка има един окултен ученик в Школата?“ – Придобивката е тази, че три години и половина спестявате. А знаете ли на какво се равняват тия години? – Те се равняват на много години. Туй е хубавото на всички окултни Школи, които вървят по методите на Бялото Братство, че приготовляват своите ученици да бъдат готови за новите условия, при които животът може да се прояви. Туй е смисълът на Школата. Щом има условия, и знания може да придобиеш. Знанието не се придобива на физическото поле. Знанието е смес от всичките светове. Човек трябва да разбира свойствата, качествата на материята във физическия свят; той трябва да разбира още и свойствата, качествата на астралната материя, на материята, с която умът работи, и най-после – на материята, с която душата борави. Това са все знания, това са закони така преплетени, че има човек какво да учи. За учениците има много неща да учат, а за онези, които са деца, те още може да се занимават с физическия свят. По-напредналите ще се занимават с другите светове, с по-тънките материи.

Ако аз бих желал да ви придам повече интелигентност, ще избера срядата като ден на събрания в Школата. Ако искам повече да ви предам благородни качества, ще избера четвъртъка. Ако искам да се усили Любовта в Школата, ще избера петъка. Ако искам да се развие трезвата мисъл в учениците, ще избера съботата. Ако искам да се развие тяхното въображение, ще избера понеделника. Ако искам да се развие в тях войнствения характер – вторника. Ако искам да се индивидуализират – неделята. Всеки един метод има свое приложение. Питат някои защо събранията стават неделя вечер? Има си причина, то не е току-тъй. Ние ги изменихме от четвъртък в неделя вечер. На Школата липсва едно: трябва да се създаде разположение в чувствата. У вас, учениците, липсва разположение на чувствата. За да придобиете това разположение, трябва да посветите цяла една година, усилено да работите, за да изправите чувствата си, хармонично да действат. Това е цяло изкуство, а сега, по нямане на това изкуство, ония енергии, които придобивате в разходките, ги изгубвате. С един замах изгубвате богатството, което имате, и после

страдате. Трябва да имате разположение на чувствата. Вие сами може да се упражнявате в това.

Ще ви дам едно упражнение за разположение на чувствата.

Упражнение: Сутрин, като станете, ще седнете на земята на левия си крак, а десният с коляното нагоре. Лакетът на дясната ръка се опира на дясното коляно, а показалецът и средният пръст подпират челото от страна. Лявата ръка свободно надолу. Това е едно отлично положение за съзерцание. Отправете ума си нагоре към вечното, към Бога и същевременно мислете за онзи мир, където царува хармония. Там е действителният живот. Това упражнение може да го правите на обед и вечер, ако искате, но един път – сутрин, непременно. Сутрин ще го правите преди молитвата. То ще внесе разположение на чувствата и през целия ден ще имате едно прекрасно настроение.

Това упражнение може да го правите 4 седмици наред по 5 минути. То е едно отлично положение за съзерцание.

Сега, помнете, че всяка една поза има свой смисъл вътре в Природата. То е наука. Всяка една поза на мускулите, на веждите, всяка поза изобщо, в даден момент, става по един азбучен геометричен ред. Следователно, когато дойдем до положение да владеем себе си, ние веднага ще преустроим геометрически мускулите си. То е задача.

Има някои хора, които не могат да контролират очите си, ушите си, веждите си, устата си. Всяко нещо за ученика трябва да бъде осмислено. Много движения в човека са предизвикани от големи мъчения. Някой човек, след като се мъчил много, станал е нервен, някой човек, като го гълчат много, в него стават известни спазми. Когато децата се възпитават добре или когато някой човек е религиозно настроен или има добро душевно разположение, мускулите на лицето му стават пластични. Щом се постави в ненормални условия, тогава се изисква от него воля, да се самовладее. Например при една обида или при страх човек веднага трепва и хуква да бяга. Не, като ти трепне сърцето, веднага трябва да се самовладееш. И бягането е хубаво, защото ако човек не бяга, може да го сполетят нещастия, а тъй, като бяга, той се спасява. Всякога обаче умът трябва да присъства в главата, понеже ако не присъства, човек може да бъде изненадан. Щом човек трепне, като подскочи и избяга, това е една спасителна мярка. Вземете един войник. Ако умът му присъства, когато ще гръмне, той ще запази присъствието на духа си и няма да пострада. Хубаво е да имате туй хладнокръвие. Има ученици от Индия, които специално ги изпращат в Европа, за да участват на бойните полета, и с мисълта си да

може да отклонят страха. Много пъти някои адепти специално образуват войни, за да представят един действителен урок на своите ученици. Те създават една война между два народа, за да дадат изпит на учениците си. Ами че какво мислите? Вие се биете, а истинските ученици се учат, шрапнелите минават покрай тях, а те седят тихо и спокойно и се учат. Туй не е свещен егоизъм, това е геройство! А пък вие тук трябва да използвате условията. Хората създават войни, те са отговорни за тях, а вие, покрай тях, ще държите изпитите си. За пример една самарянка да отиде на бойното поле, дето падат шрапнелите, да вземе един ранен и да го изнесе извън бойната линия, това е един изпит за нея, съзнателно или несъзнателно. Може наскоро да стане една война, най-късно в срок от 10 години, а може и по-рано от 10 години да стане тази война. Та някои от вас ще ги пратим да си държат изпита там, на бойното поле. Ние ще използваме всички условия. Ние не създаваме войните, но вие, като ученици, трябва да се изпитате.

(Запитват: „Може ли без война?") – Има само един начин. Когато хората възприемат Любовта в сърцето си, с войните е ликвидирано. Ще стане още една война и тогава хората ще поумнеят. Тази война е натрапена. Има условия сега, само чакат някой да запали.

Великият закон, който управлява света, не се отнася до нас. Има други разумни същества, които се грижат за съдбините на човечеството. Ние само ще използваме условията. Какви ще бъдат резултатите, други са отговорни за това. Ние сме зрители на туй, което става, и трябва само да използваме условията, при които Бог ни е поставил.

Т. м.

33-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 8 юли 1923 г., София.

1923_07_08 Речи само реч

РЕЧИ САМО РЕЧ

Отговори стотникът и рече Му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но речи само реч, и ще оздравее момчето ми“. (Матей 8:8)

Ако попитате търговеца в какво се крие тайната на неговото забогатяване, или учения – за тайната на неговите способности, или силния – за тайната на неговата сила, все ще получите някакъв отговор. Ще кажете, че търговецът става богат, защото мисли много. Всъщност някои търговци мислят много и пак объркват сметките си. Значи колкото повече мислят, повече се объркват. Истинският търговец има едно вътрешно чувство, наричат го „нюх“, по който се ръководи в сделките си. В това отношение той прилича на ловджийско куче, което отдалеч помирисва зайците и ги преследва. И ученият със своето вътрешно чувство определя направлението на своите сили и способности. Чувствата и способностите на човека не са нищо друго, освен възможности, скрити в неговата душа.

„Не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч.“ Защо стотникът се считаше за недостоен да влезе Христос в неговия дом? – Има причина за това. Също така някои хора се считат за недостойни да бъдат богати. Докато нямат пари, те са добри. Щом забогатеят, стават лоши. Например докато е далеч от слънцето, човек се чувства добре; колкото повече се приближава към слънцето, състоянието му се влошава. Стотникът разбра, че не е готов да издържи на силите, които излизат от Христа, затова каза: „Кажи само реч!“ Той не можеше да издържи присъствието на Христа в своя дом, но можа да чуе Словото Му. Голяма привилегия, голямо благо е за нас да ни посети някой велик човек – учен, музикант или проповедник. След това ще показваме на хората стола, дето е седял видният гост, или приборите, с които се е хранил. Това е истинска радост за нас. Стотникът, макар и езичник, имаше по-дълбоко разбиране от обикновените хора. Ако ви зададат въпроса: Какво предпочитате – видният учен да дойде при вас, или да каже само реч, и момчето ви да оздравее. „Кажи само реч! Нека твоята дума остане в моя дом“ – това избра стотникът. Той каза: „За другото не съм достоен, но кажи само реч!“ Христос отговори: „Нито в Израил съм намерил толкова вяра“.

„Речи само реч!“ Значи речта, т.е. думата, крие мощна сила в себе си. Има силни, има и слаби думи. Така и човек е някога силен, а понякога отслабва и по ум, и по сърце, и по воля. Някога и ние казваме: „Господи, не искаме твоето присъствие, но кажи само дума, и ще бъдем силни и по ум, и по сърце, и по воля“. Има известни положения, известни максими, които

човек трябва да знае. Това са максимите на новия живот. В стария живот те не са имали условия да се проявят. Много естествено. Ако днес изнесете най-добрите правила за морален живот, някъде ще ги приемат, а някъде ще ги отхвърлят. – Защо? – Защото всички хора не мислят и чувстват еднакво. Ето едно твърдение, върху което може да се води спор. Йоан, ученикът на Любовта, казва: „Ако първо не любиш брата си, т.е. ближния си, когото виждаш, как ще любиш Бога, Когото не виждаш?“ И евангелистите поддържат това твърдение. Според мен то е вярно 50% и невярно 50%. Например не е вярно, че първо ще любиш ближния си, а после Бога. Безверниците, за да възстановят своето вътрешно равновесие, започват първо с любовта към ближния. Йоан, като разглежда света като грешно състояние, намира, че хората на безверието трябва да започнат от любовта към ближния.

И тъй, естествено състояние на човека е да започне с любовта си към Бога. Така е в новия живот. Така проповядва новото учение. Това, което майката може да даде на детето си за една година, близките му, както и окръжаващата среда, ще го дадат за 20 години. Статистиката показва, че деца, които са расли до 20-годишна възраст в любовта на родителите си, са по-благородни от онези, които са били лишени от родителска любов. Питате: „Защо боледуваме? Защо сме лоши?“ – Защото сте далеч от Бога. Закон е: Колкото повече боледуват децата, толкова любовта на родителите към тях е по-слаба. За да бъдеш здрав, любовта на майка ти трябва да проникне дълбоко в твоята душа. Щом любовта е носителка на живота, щом майката люби децата си, трябва ли те да боледуват и умират?

И тъй, отдалечаването от Бога води към лишения, страдания, мъчнотии, нещастия, болести и смърт. Колкото по-големи са страданията, толкова по-голямо е отдалечаването. Следователно, за да се махне аномалията в живота, вие трябва да се върнете към първичния живот и да кажете като стотника: „Господи, кажи само реч!“ Това значи да се върнете към разумното, към Божественото начало в себе си. Християните говорят за обръщане към Бога, като ни дават всевъзможни тълкувания. Обръщането може да бъде физическо: вървиш в западна посока, но трябва да се обърнеш на изток, т.е. да направиш един полукръг. Обръщането подразбира да се приближиш към Бога. Ти си се отдалечил и трябва да се приближиш. С други думи казано: Да се обърнеш към Бога значи да се обърнеш от човешката любов към Божествената.

По какво се отличава Божествената любов от човешката? – Божествената Любов е безгранична и необятна. Тя не ограничава никого. Човешката любов е ограничена. Сама по себе си тя ограничава. Божествената Любов ражда свободата, а човешката – робството. Божествената Любов води към

живота, а човешката – към смъртта. Божествената Любов носи светлина за хората, а човешката носи тъмнина. Божествената Любов няма начало, няма и край, а човешката – има и начало, и край. Докато мислиш, че животът има край, ти си в човешката любов. Казваш за нещо, че ще продължи хиляда години и мислиш, че говориш за безграничното. И хилядата години имат край. Следователно, и то е човешко. Божественото няма край, няма и начало, затова в него е вечният живот. Всяко нещо, което няма граница в мисълта и в съзнанието ни, е Божествено, и като такова – безгранично. То носи радост за човешката душа. Щом туриш граница или преграда на своята мисъл или на своя живот, ти започваш да страдаш. Казваш: „Ще живея 120 години“. – После? – „Ще отида на небето.“ – Какво има зад небето? – „Нищо няма, там е краят на живота.“ – Щом мислиш така, ти влизаш в ограниченията на живота, в робството.

Сега както и да сравняваме земния живот с Божествения, мъчно можем да ги разберем. Те са диаметрално противоположни един на друг. Най-хубавото, най-красивото на земята е най-лошо на небето. И обратно: най-лошото на земята е най-красиво на небето. Едно се иска от човека: докато е на земята, да изучава земния живот във всичките му прояви, да не изпада в положението на растенията и животните, да живее като тях, в ограничено съзнание. Ако питате животните за кого е създаден светът, те ще кажат, че светът е създаден за тях. И хората ще кажат същото. Човек се мисли за венец на творението, следователно светът е за него. Ангелите казват, че светът е за тях. Всъщност никой не знае за кого е създаден светът. Никой не знае замисъла на Бога. Ето защо, според твърдението на някои, Вселената е създадена първоначално по един начин, но тя постепенно се изменя, докато един ден ще се разруши и отново ще се създаде. Защо се руши и създава, никой не знае. Това е детинско разбиране. Вселената нито се е създавала, нито се е разрушавала. В Битието се казва: „И стана ден, и стана нощ.“ Това подразбира, че земята е обърнала едната си половина към слънцето – ден; после обърнала другата си половина – нощ. Питам: Като се оглеждаш в огледалото, създаваш ли нещо? – Не, твоят образ съществуваше и преди оглеждането. Реален ли е твоят образ в огледалото? – Не е реален. Следователно, човешките разсъждения са образи в огледалото, т.е. сенки на действителността. Ако всички разсъждения на философите, на учените, на духовниците носеха истината, светът трябваше да се оправи. Защо не се е оправил досега? Защо животът на хората не се е подобрил? Ще кажете, че хората са станали по-лоши. – Не са станали по-лоши, но и по-добри не са станали. Човек трябва да изправи своите криви възгледи за живота. Докато още се държи за тях, мъчно може да се изправи. Ако ви питам защо страдате, ще кажете, че причината за страданията се крие в икономическите условия на живота, в борбата за съществуване. Според мене няма никаква борба за съществуване. Сам по

себе си човек съществува и без борба. Има една борба в живота на хората, но тя се заключава в желанието им всеки да има предимство над другите. То пък подразбира развитието на човека. Развитието има отношение към силата, силата – към проявите на човека, а проявите – към доброто и злото като фактори на човешкия живот. Ако светлината минава през вдлъбнато огледало, как ще я възприемете? За да имате истинска представа за светлината, трябва да я прекарате през такава плоскост, да не претърпи големи пречупвания. Човешкото сърце представлява вдлъбнато огледало. В него мир не съществува. Следователно, като минава през сърцето, Божията Любов вместо да твори, разрушава. Хората плачат за тази любов, търсят я, но докато не очистят сърцето си, тя всякога ще руши. Ще дадете сърцето си на Бога. Той да го очисти. И тогава, като влезе Любовта Му в него, човек ще се радва на дълъг живот. Значи на земята ще останат само онези хора, в сърцата на които живее Божията Любов. В чистите сърца Любовта твори и съгражда. – Защо само чистите по сърце ще живеят на земята? – Много естествено. Може ли ябълката да вирее на високите планински върхове?

Един мой познат ходил на Мусала и ми разказваше, че там направил една малка станция за измерване силата на ветровете. Не се минало много време и половината от дъските били изкъртени от ветровете. Те са по-силни от дъските, пък и от цялата постройка. В своята гордост човек прилича на планински връх, дето вилнеят бури и ветрове и рушат всичко, каквото срещат на пътя си. Всеки се качил на своя висок връх и оттам наблюдава живота. Когато дойде Божията Любов, като силно течение, силен вятър, ще каже: „Долу, тук не може да стоите“. Ако е въпрос за разнообразие, може да останете само един-два часа, но не повече. Скоро долу, в долината! Не е позволено да стоите повече на върховете, да ги петните. Как смеете да се качвате на върховете и да оставяте своите изверження? Гордостта е човешко изверження. Когато ангелите видят, че на високия връх се е качил горделив човек, те веднага ще го свалят долу. Ако не слуша, те ще го изхвърлят с главата надолу. Високите места са чисти и свети. Те принадлежат на Божествения свят. Обикновеният човек няма право да живее там, да си оставя нечистотиите. Човек може да живее в долината, там е неговото царство. Като се качваш на висок връх, ти ще оставиш стомаха, черния дроб и бъбреците си долу, няма да ги взимаш със себе си. Те са носители на материя, която се разлага и гние. Те крият в себе си известни слабости и пороци. Затова е казано в Писанието, че който отива при Бога, трябва да бъде абсолютно чист. Казано е още, че чистият по сърце ще види Бога.

Под „чистота на сърцето“ разбирам живот без разлагане, без гниене. Най-слабото гниене в сърцето показва, че човек е водил нечист, грешен живот.

Новият живот, т.е. Божественият, изключва всякакво гниене. Дето няма гниене, там е Божественото, там е вечният живот. Ако всеки ден човек погребва своите Божествени желания, какво може да очаква той? Погребението е смърт. Дето е смъртта, там е гниенето. Казваш: „Това желание не ми трябва, онова желание не ми трябва. Тази мисъл е непотребна, онази мисъл е непотребна“ – и ги заличаваш. – Има ненужни мисли и желания в човека, но всички не са такива. По формата им ще познаеш кои са нужни и кои не. Мислите и желанията приличат на самия човек: и те имат форма, свои органи, свой ум, сърце и воля. Те са живи, имат свой самостоятелен живот. Ако всеки ден убиваш по няколко свои мисли и желания, може ли сърцето ти да бъде чисто? Такова сърце не е ли гробница? Бог на мъртвите ли е, или на живите? На умрелите мисли и желания ли е, или на живите? Казано е: „Бог е Бог на живите, а не на мъртвите“. Пазете се от мисли и желания, които умират. – Защо? – Защото ги очаква гниене. Сами по себе си желанията не са грешни и нечисти, но те умират от глад, от липса на храна. И мислите умират от липса на светлина. Ето защо, като възпитавате децата си, учете ги как да любят, как да отглеждат своите мисли и желания. Как ще научите детето да люби, ако в него няма разположението на стотника. Той казва: „Господи, кажи само реч!“ Това подразбира стремеж към разумното слово, което щом влезе в човека, повдига го и лекува. Детето расте и се развива под влиянието на разумното слово. Затова стотникът казва: „Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее“.

„Кажи само реч!“ – Каква реч? – Разумна. Само разумната реч разрешава социалните въпроси. Значи има социални, т.е. външни въпроси, както и духовни – вътрешни въпроси. Социалните въпроси подразбират любов към ближния, а духовните – любов към Бога. Такава е любовта на детето към майката. Който иска да има Божието благословение, трябва да започне с любовта към майка си и баща си, т.е. от любовта към Бога. После ще дойде любовта към ближния. Първият закон е любов към Бога, вторият – любов към ближния. Като любиш Бога, ще проявиш любовта си към всички твои мисли, чувства, желания и действия. Без тази любов не можеш да обичаш ближния си. За да люби, старият трябва да се откаже от своите стари разбирания. Вървят двама млади, брат и сестра, и се разговарят. И двамата интелигентни и добре възпитани. По пътя те срещат една стара 80-годишна жена. Тя едва върви, пъшка. Сестрата казва: „Братко, да помогнем на старата жена. Да ѝ покажем своята любов“. Те се приближават към нея, хващат я за ръка и заедно поемат пътя. Тя поглежда към тях и дълбоко въздъхва. – „Защо въздишаш, бабо?“ – „Мъчно ми е, че не съм млада като вас.“

Питам: Защо трябва да въздиша; не е ли била и тя млада като тях? Коя е

причината, че тя е остаряла? Всъщност бабата скрива истината. Тя не страда, че е остаряла, но като погледнала към младия момък, домъчняло ѝ, че няма такъв момък. Следователно мнозина решават въпросите като тази баба. Тя не съжалява, че не е млада, за да работи, но да има момък, който да я люби. Значи тя търси едно благо в живота, без да разбира закона. Тя си казва: „Защо не съм на мястото на тази млада мома?“ Поглежда към тях и сълзи капят от очите ѝ: Защо плаче сега? – Защото съзнава, че като била млада, не проявила любов към ближния, както тези брат и сестра. Тя си казала: „Когато бях млада, ядох и пих с момците. Моята любов беше егоистична. Но ето дойде старостта и ми показа, че не съм живяла правилно“. Често религиозните казват, че сегашните форми на религията са остарели. Как няма да остареят? Всяка религия, която прилага Божествените правила само за себе си, като старата баба, непременно ще остарее. Обаче религия, която прилага Божествените правила като двамата млади, никога не остарява. Любовта всякога подмладява. Алхимиците поддържат мисълта, че човек се подмладява само чрез закона на Любовта. Следователно всеки има възможност да се подмлади. Не е въпрос да се лекува човек, за да се поправи. Ние не говорим за лекуване и поправяне, но за обновяване и подмладяване. Човешкият живот трябва коренно да се измени. Не говоря и за морала. Външният морал не може да гради. Той е стар, изтъркан морал. Старият живот може само да се подкрепи, а новият живот носи в себе си морала на беззаветната вяра в Бога. Новият живот изисква изпълнение на Божията воля. Новият живот се стреми да въдвори Царството Божие, което е било и ще бъде през вековете. То няма нито начало, нито край. Следователно всички хора, дошли на земята, се стремят да въдворят Царството Божие. – Кога ще дойде това царство? – Когато минем през Божествения огън. Той ще изгори всичко старо и нечисто; той ще помете целия свят. Защо идат болестите, защо има толкова нервни болести? Защо съществуват войни, недоразумения, крамоли, раздори, омраза? – Това са прояви на човешката любов. След всичко това вместо да се оправят, хората проклинат съдбата си, роптаят против живота; искат да живеят както те разбират. Какъв живот искат те? – Всеки ял кокошки, агнета, прасета, а иска да бъде щастлив. Нека се вслуша да чуе какво говорят заклани животни. Нека чуят как се оплакват те на Бога. Не, не може да градиш щастието си на гърба на другите. Защо ще бъдеш недоволен при този живот? Да не се мислиш за божество? Какво си направил за човечеството? Един автор написал една малка книжка и съжалявал, че не го признавали. Той искал всички да заговорят за неговата книга. Бог, Който е дал всички блага на света, всеки ден, по няколко пъти, е игнориран и отричан. Може ли след това всички да говорят за твоята книга?

Що е Бог? – Бог е Любов. Бог е мир. Бог е радост. Бог е истина. Той носи

безграничния живот в себе си. Той никого не ограничава. Той няма никаква форма, никакъв външен образ. Смешно е малкият, обикновен човек да си представя Бога като себе си. Де е истината? Казват, че Бог се изявил на земята като стар човек. Под „стар човек“ разбираме проявленията на Бога, проявление на известен принцип. Под „проявление на принципи“ разбираме старост, в смисъл – Мъдрост. Невъзможно е да си представим Бога в една ограничена форма като стар човек, с бяла коса, бяла брада и мустаци. Човек може да е стар, без да е умен. Бог е принцип на Любовта. Затова, дето се изяви Той, всичко се подмладява. Що е младостта? – Проява на първоначалния Божествен живот. Бог изисква от всички свои деца да бъдат свободни, да се обичат, да не използват користно Неговите блага. Ако двама души се дърпат за косите, то е само за тяхна сметка. – Какво да правим? Как да се примирим? – Кажи като стотника: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но речи само реч, и момчето ми ще бъде здраво“.

Днес мъже и жени не се разбират, братя и сестри – също. – Какво да се прави? – Кажете само една реч и всичко ще се нареди. Свещениците също не се разбират. Нека и те кажат: „Господи, речи само реч!“ Нека всички хора се обърнат към Бога, да пожелаят само една дума от Него. Като влезе тази разумна дума в живота им, те ще се разберат. Нужно е вътрешно разбиране на живота и тогава военните, като силни, няма да вадят ножовете си да режат глави, но ще поддържат реда и порядъка в живота. И тъй, като братя и сестри, ще хванете бабата под ръка и ще ѝ помогнете. Силните хора са военни. Силата им е дадена от Бога. Затова трябва да я използват разумно. Сабята не им е дадена да убиват с нея, но за ред и порядък. Така трябва да се възпитават младите. Те трябва да служат на Бога, т.е. на Любовта.

Мнозина идат отвън да слушат беседите ми с цел да разберат дали не говоря нещо против държавата. Ако съдията не реши делото правилно, това не говори ли против държавата? Ако служителите на държавата не прилагат правилно законите ѝ, това не говори ли против нея? Значи злото иде отвътре, а не отвън. Всички хора трябва да прилагат Любовта в своя живот по нов начин. Казва се, че хората на Любовта са глупави. – Не са глупави те, но малцина разбират Любовта, за която аз говоря. Че не я разбират, вижте как се произнасят за младите, които се женят. Казват, че те се женят, защото е дошла сляпата събота за тях. Чудно е как може да се мисли така! Има нещо сляпо в човешкия живот, но то не се отнася до Любовта. Тя е с отворени очи. Някои хора са слепи за погрешките си, а будни за доброто в себе си. И обратно, някои са будни за погрешките си, а слепи за своето добро. Когато вижда доброто в себе си, човек е в деня на своя живот. Когато не вижда злото, в съзнанието му настава нощ. Значи

виждаш доброто – ден е; не виждаш злото, нощ е. И обратно, не виждаш доброто, нощ е; виждаш доброто, ден е; не виждаш злото; нощ е. Едни хора са оптимисти, а други – песимисти. Оптимистите виждат розовата страна на живота, а песимистите – мрачната, тъмната страна. Оптимистът вижда само доброто, песимистът – злото. Обаче човек трябва да бъде едновременно и песимист, и оптимист, да вижда и доброто, и злото в себе си. Това е истинското разбиране на живота. Стотникът отговори: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". – Защо този човек не е достоен да приеме Христа в своя дом? – Защото не е изпълнил законите, дадени от Бога. Христос му каза: „Нито в Израил съм намерил толкова вяра." Сега и вие слушате какво говоря, но си казвате: „Добро е това учение, но е неприложимо". Ако съвременните хора мислят, че ще дойдат по-благоприятни времена от сегашните за прилагане, те се лъжат. Дошло е времето на Христовото учение. Днес в Англия, във Франция, в Германия, в Далечния Изток – навсякъде се ражда нещо ново – иде новото в света; идат нови, благоприятни условия. Кое е новото, в каква форма ще се изяви, малцина могат да го разберат.

Има един силен пример в Стария Завет, когато се проявила Божията воля в света. Това се случило още във времето на Аврама. При него дошли двама ангели, изпратени от небето, да решат присъдата над градовете Содом и Гомор. Те искали да проверят вярно ли е това, което се говори за тях, и да решат трябва ли да съществуват, или да се заличат от лицето на земята. Аврам се разговарял с Господа и казал: „Господи, ако има 50 души праведни, ще пощадиш ли тия градове?" – „Ще ги пощадя." – „Ако са 40?" – „Ще ги пощадя." – „Ако са 30?" – „Пак ще ги пощадя." Най-после Аврам казал: „Ако са 10, Господи, ще ги пощадиш ли?" – „Ще ги пощадя."

Обаче оказало се, че там нямало и десет души праведни, поради което Божественият огън слязъл от небето и изгорил тези градове. И днес Господ слиза в света, прави ревизия да види как живеят хората. Знаете ли какво е решил Господ? – Да помете целия свят, да изгори всичко нечисто. На земята ще остане една малка част от хората, само за семе. Как мислите, кои хора ще останат: учените, богатите ли? Бог не гледа на лице, но на сърце. Той ще каже на тия, които имат Любов и подтик в сърцето си: „Минете отдясно!" На другите, които нямат Любов, ще каже: „Минете отляво!"

Казано е в Писанието: „В съдния ден Бог ще раздели баща от син, майка от дъщеря". Единият ще тури надясно, другият – наляво. Това ще стане по закона на Любовта. За да отиде човек наляво или надясно, това зависи от една дума, която Бог може да му каже. Тя е думата, която стотникът очаквал от Господа. Той казал: „Господи, кажи само реч!" Вие мислите, че

вашият живот е осигурен, а не виждате, че той виси на паяжина. Де са силните, великите хора? Де е тяхната сигурност? Силен човек е онзи, който има Любов в сърцето си и в душата си. Всички трябва да проповядваме сигурността на Любовта и на истината. Аз говоря за онази истина, която изключва всякаква лъжа. Днес Христос е на земята. Той носи друго име, а не Христос. Едно време Христос дойде на земята в името на Любовта, да спаси човечеството. Той проповядваше Словото Божие. Днес Господ не говори много на хората. Като иска да спаси някого, Той казва: „Хвърлете го в пещта с 35 милиона градуса топлина“. Като влезеш от едната страна на пещта, излизаш от другата съвършено чист и обновен. Който те види подмладен и чист, казва, че си възкръснал. Всички хора трябва да минат през пещта на Божествената Любов. Който не мине през тази пещ, той е осъден на смърт. Въпреки това хората се страхуват от страданията. Без страдания човек не може да се развива. Чрез тях той развива ума, сърцето, волята и душата си.

„Речи само реч и момчето ми ще оздравее.“ Идат нови условия, нова форма на живота. Трябва да се освободим от старата форма. Сегашните ни тела ще останат на земята. Даже Христос, Който имаше добре оформено тяло, трябваше да мине през смъртта и да остави тялото си на земята. Със старото си тяло Той можеше да ходи по земята и по водата, но с новото си тяло Той свободно влизаше и излизаше през затворена врата. Сегашният човек изучава изкуството да трансформира тялото си. Питам: Как ще ви завари новият ден? Той е настъпил вече.

Като слушате да говоря така, ще кажете, че това е мистификация. Кой философ, кой социолог е казал истината на хората? Кой човек е щастлив на земята? Кой е свободен от заблуждения? Земята не е ли пълна с гробища? Какво направиха досега културните хора за доброто на човечеството? Какъв е смисълът на живота? Ще кажете, че човек трябва да стане силен, да управлява. Държавата също трябва да се усили. – Как се постига това? Каква култура е тази, в която се раждат например 100 хиляди души и умират толкова? Културен народ ли е този, в който хората отиват като овце на заколение и стават тор на земята? Днес хората спорят за храната, коя е по-добра: месната или вегетарианската? Някои наричат вегетарианците „тревопасни“. Едните са тревопасни, а другите – месоядни. Казваш, че си силен, защото ядеш месо. – И вълкът е силен, яде месо, но не върши работа. Тревопасните животни работят на нивата; овцете, кравите, биволиците дават мляко, от което правят сирене; овцете дават и вълната си. Какво получавате от вълка и от мечката? Какво е донесла вълчата култура? Ако вълкът и мечката са толкова ценни, защо ги убивате? Ако откраднат вола на някого, веднага завеждат дело. Всеки пази вола, кравата си. Докато те са в двора му, той е доволен и радостен. Влезе ли вълк в двора

му, той търси начин да се освободи от него. Значи културата на тревопасните е за предпочитане пред културата на месоядните.

Днес всички казват: „Да обичаме народа си, да се жертваме за отечеството“. – Добре е това, но защо никой не казва да не лъжем? Каква култура е тази, която допуща лъжата? Ще кажете, че лъжата се допуща за неприятеля, за противника. – Кой ти е противник или неприятел? Всички трябва да говорим истината в името на Единния, жив Господ. Както Бог е един, така човек има един ум, едно сърце, една душа, един дух. Само по себе си едното не съществува. Кажем ли, че то съществува, ние го ограничаваме. Значи, Бог не е едно. Той е нещо безгранично. Щом се прояви едното, веднага се проявяват и неговите части, между които има известна съразмерност. Дървото е едно, а частите му – много: листа, клончета, цветове. Големината на всяка част е точно определена. Всеки човек представлява част от великото дърво на живота. Като част от дървото ти се питаш, какъв е смисълът на човешкия живот. – Смисълът на човешкия живот е да станеш ангел. Следователно питай какъв е смисълът на ангелския живот. Докато станеш човек, минали са милиони години. Още много години ще минат, докато станеш ангел. И като ангел пак ще питаш, какъв е смисълът на живота.

Какъв е смисълът на целокупния живот? – Да станем като Бога. – После? – Да влезем в безграничния живот, който е без начало и без край, без никакви ограничения. Този живот крие в себе си безконечни възможности, които се проявяват във вечността. Никоя човешка глава не може да побере тази велика истина в себе си. Влезе ли в някоя глава, тя ще престане да живее. – Искам да разбера истината. – Ще я разбереш, но ще умреш. Много естествено, и най-здравата машина не може да издържи на максималното напрежение. Тя непременно ще се пръсне. Такова нещо представлява великата, абсолютната истина. Тя никога не се открива на човека. Всеки може да се домогне до относителната истина, но не и до абсолютната.

„Речи само реч, и момчето ми ще оздравее.“ С други думи казано: Кажи само една разумна дума. – Коя е тази дума? – Всеки сам ще си я намери. Наблюдавал съм проявите на учениците в училището с цел да изуча техния вътрешен живот. Учителят вдига един ученик на урок. Ученикът плаче, не знае урока си. – „Седни на мястото си!“ Вдига друг ученик. Той казва: „Не съм учил, не зная урока си.“ – „Седни си!“ Третият ученик се мъчи да изкара нещо, но не му върви. – „Седни на мястото си!“ Четвъртият излиза и разказва целия си урок. Някой от вас става на урок и започва да плаче. С плач работите не се нареждат. Друг нищо не знае, казва, че е грешник. – И с това признание не се оправят работите. Ще разкажеш

урока си добре, без спиране. Казваш, че Христос е Син Божи, че пострадал за човечеството. – Това не е важно. Питам: Имаш ли връзка с Христа? Ето важния въпрос. Ще кажеш, че Христос дошъл на земята да ни свърже с Бога. – Може ли човек да се свърже с Бога? – Може, разбира се. Единственото същество, най-достъпно за всички хора, е Бог. – Тогава защо хората се отдалечили от Бога? – Поради философията на учените. Те са объркали умовете им, объркали са техния път. Откажете се от старата философия и пожелайте да познаете Бога така, както сте Го познавали. Вие Го познавахте като Любов, Мъдрост, Истина; като милост и благост. Ето защо, който се стреми искрено към Бога, всякога ще го намери. Такъв човек е достоен за Бога.

„Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми.“ – Кой е достоен да приеме Бога в дома си: богатият или бедният, ученият или простият? – Онзи, който е приел Христа в себе си, т.е. който е приел Любовта. Днес и богатият, и бедният не знаят как да живеят. – Защо? – Защото нямат Любов в себе си. – „Аз зная как трябва да се живее.“ – Щом знаеш, дай ми ръката си и кажи първата дума на новия живот. Кажете ми първата дума на новия живот, на новата философия, на новата религия. Христос е вече на земята, между хората. С какво ще Му се похвалите? С каквото и да се хвалите, всичко е чуждо. В това отношение вие приличате на онова магаре, което трябвало да пренесе златните кръстове и икони на една църква от едно място на друго. Така натоварено, то минало през главната улица на града. Които знаели какво носи, спирали се пред него с благоговение, кръстели се и отминавали. Магарето се възгордяло, вдигнало опашката си и започнало да реве от доволство. Господарят му го ударил няколко пъти с камшика си и казал: „Глупаво магаре, не мисли, че тази почит е за тебе. Хората се кланят на иконите и на кръстовете, с които си натоварено.“

И тъй, човек има сила и цена, докато добродетелите са в него. Щом изгуби добродетелите си, той играе роля на четвороного. Де е истинският човек, ако нямаш Любов в душата си, Мъдрост – в ума си и проява на Истината във волята си? – Де е истинският човек, ако не можеш да кажеш в себе си: „Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч!“ След това ще цитират мисли и стихове, какво казал еди-кой си учен, философ или писател. Според мене, истински поет или писател е този, който може да е написал само една дума, но с кръвта, която изтича от сърцето му. Тази дума е израз на неговия дълбок вътрешен живот. Напиши една дума, но тя да изразява истината. Който я прочете или чуе, да възлюби тази истина. Ако говориш за Любовта, кажи само това, което си преживял и опитал. Дето влезе Любовта, там всяка ревност, гордост изчезват. В душата на любещия настава дълбок вътрешен мир. – Кой е ревнив? – Старият. – А горделив? – Младият. Старият събира богатства,

прави къщи, следователно ревнив е към това, което има. Младият, който няма нищо, търси правото си, затова е горделив. Щом кажат за някого, че е ревнив, аз зная, че той разполага с пари, къщи – богат човек е. Кажат ли за някого, че е горделив, аз зная, че той е беден, нищо няма. – Как да примирим гордостта с ревността? – На горделивия ще дадем част от богатството на ревнивия и ще ги съберем да живеят заедно. Така няма да има нито горделив, нито ревнив човек, но всеки ще живее разумно. – Коя е причината за съществуването на отрицателните качества в човека? – Изопачаването на любовта. Мъжът казва на жена си: „Искам да бъдеш честна, да не гледаш чуждите мъже". – Прав е мъжът, но изисква ли същото от себе си? Само своята жена ли гледа той?

Новият морал и новият живот имат еднакви изисквания и за жената, и за мъжа; за майката и дъщерята; за бащата и сина. Майката казва на детето си: „Ти не трябва да лъжеш". – Спазва ли тя същото правило? – „Майката има право някога да излъже." – Не, никой няма право да лъже: нито майката и бащата, нито синът и дъщерята. Не се позволява абсолютно никаква лъжа! Какво значи да не гледаш чужд мъж или чужда жена? Христос казва: „Всеки, който види жена и я пожелае в сърцето си, той е прелюбодействал". Това е Божествен закон, който се отнася еднакво и за мъжа, и за жената. – Защо човек не трябва да пожелава чуждото? – Много естествено, може ли двама души да седят на един стол? – Не може. Човешкото сърце е направено така, че в него може да влезе само един човек. Такъв е законът. Значи в женското сърце може да влезе само един мъж. Влязат ли двама, ще стане цяла катастрофа. И мъжкото сърце може да побере само една жена. Щом влезе втора жена, непременно ще стане катастрофа. Малко е човешкото сърце. Бог го е направил такова. – „Широко трябва да бъде човешкото сърце!" – Това е невъзможно. Щом се говори за любовта на сърцето, законът е строг: в него може да влезе само една жена или един мъж. Дойдем ли до Любовта на душата, там законът е друг. Засега ще се задоволявате с човешкото сърце, в което може да влезе само един човек. Жената казва: „Защо да обичам само един мъж? Не мога ли да обичам всички мъже?" – Не можеш. Ще обичаш само един мъж. И ако можеш да го обичаш както трябва, герой ще бъдеш. Ти имаш един мъж и не можеш да се справиш с него, че ще обичаш всички мъже. Същото се отнася и до мъжа. Той има една жена и по цели дни се кара с нея, че ще заобича всички жени. Сърцето ти е толкова тясно, че едва една жена се побира. Как ще събереш в него две или повече жени?

Мнозина, като не разбират естеството на сърцето, казват: „И Бог е като нас". – Не, Бог не е като вас. Той е слязъл на земята да помогне на хората. Като вижда колко тясно и малко е човешкото сърце, Той казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си да го разширя". Той казва още: „Ще отнема каменните

им сърца и ще им дам ново, от по-добра материя“. Законите на човешкото сърце са каменни, написани на каменна плоча. Бог ще даде ново сърце на човека, направено от фина, чувствителна материя. На нея Той ще напише ново знание, нова мъдрост, по която да живеят всички хора и да се разбират като братя.

Като наблюдавам хората – мъже и жени, виждам какъв страх се явява у тях, какво недоверие ги движи. Млада, красива жена, устойчива по характер, върви с мъжа си и се разговарят. Те срещат един мъж, с приятен вид, сериозен човек. Жената погледне към него и за момент образът на мъжа потъмнява. – Защо се безпокои той? – Страхува се да не изгуби жена си. И тя се смущава, пита се защо този човек ѝ направил силно впечатление, защо ѝ обърнал внимание. Защо се смущава тя? Ще признае факта както е, без да крие нещо от себе си. Ще си каже: „Срещнах автомобила на един човек и като минах край него, окалях се малко“. След това тя трябва да каже и на мъжа си, че този човек ѝ направил силно впечатление. Ако е разумен, мъжът ѝ ще я изслуша и ще каже: „Бъди спокойна, аз имам доверие в тебе“. Друг път мъжът ще срещне една жена, която му прави впечатление и ще се вгледа в нея. И той ще се опита да скрие истината от жена си. Но колкото повече крият един от друг, толкова повече отношенията им се развалят. Мъжът и жената са части на цялото, т.е. части на Бога. Те не са отделни *личности*. Следователно обичай Бога в жената и мъжа, а не самите тях като *личности*. Докато обичаш мъжа и жената като отделни *личности*, като самостоятелни части, всякога ще живееш в морала на греха. Щом разбереш, че Божият дух прониква в умовете и сърцата на всички хора, ти ще застанеш на здрава, сигурна почва. Ще кажеш: „Господи, няма да се поколебая в Любовта Ти! Винаги ще нося в ума си образа на Твоята Любов и светлина“. Това значи да живее Бог в сърцата и умовете на хората.

„Кажи само реч!“ – Каква е тази реч? – Речта на новия живот. Когато новороденото дете влезе в новите условия на живота, първият поглед, първата усмивка и първата дума идват от майка му. Същото можем да кажем и за онзи, който влиза в новия живот. Той ще види първо Бога и на Него ще упова. Две мощни, велики ръце ще го пазят. Каква по-голяма сигурност и безопасност може да очаквате? – Защо, като се роди детето, заплаква? – Защото не усеща ръката на майка си, която трябва първа да го поеме. Днес бабата първа поема детето, а не майката. В Божествения свят майката първа поема детето си. Под „майка“ разбирам Любовта. Докато има баби, хората всякога ще бъдат хилави. В бъдеще никакво бабуване, никакви баби! Горко на онзи, който за всяка мисъл и желание, което предстои да роди, има нужда от баби! Когато родя една мисъл или едно желание, пръв аз ще го поема.

Беседа от Учителя, държана на 8 юли 1923 г. в София

1923_07_12 Абсолютното малко и абсолютното велико

АБСОЛЮТНОТО МАЛКО И АБСОЛЮТНОТО ВЕЛИКО

Т. м.

Животът може да се прояви само между две абсолютни величини: първата величини е крайно голямата, абсолютно безграничната величина, а втората е абсолютно малката, ограничената величина. От тия две величини се зараждат всичките благости, всички противоречия на света.

Когато великото в живота иска да се вмести в крайно малкото, се зараждат всичките страдания. То е много естествено. Ако вие искате да поместите най-хубавите си дрехи в куфара, какво ще стане с тях? Всичките им гънки и панделки ще се смачкат и като ги извадите, ще ви се счупи кефа. Тъй казват турците.

Благото в живота е в това, когато малкото се вмести във великото, тогава настава хармонията в живота. И тъй, като ученици на Всемирната Бяла Школа, по закона на Мъдростта, в даден момент трябва да знаете насоката на вашето движение. Животът може да се прояви в две величини, в две насоки, и то според това в каква насока живеете: в движение към малкото или в движение към великото. Следователно ще имате два резултата. Когато се движите към абсолютно малкото, всякога ще усещате нещо ужасно, едно безсилие в живота, което не може да си обясните на какво се дължи. Веднъж подвижени от великото към малкото, вие не може да вземете обратно движение назад. Обратно движение в Природата няма. По посоката, в която вървите, вие трябва да минете до абсолютно малкото, трябва да изпитате безсмислието на живота, защото тъй малкото ще ви даде една нова идея. От друга страна, щом усещате веселие и радост, вие се движите към великото.

Сега, няма да се спирате да питате защо са тия страдания, или да питате защо са тия радости. Радостите и страданията са резултати от тия две насоки. За да може да живеете, за да има каквото и да е съзнание във вас, непременно трябва да имате или едната, или другата насока. И всеки философ, който се е опитал да коригира тия два закона, всякога е полудявал. Според тия два закона ти ще приемеш страданията тъй, както са. Нищо повече! Защо и за какво, философия няма там. Там има само едно мнение. Когато седиш при абсолютно малкото, ще страдаш; когато дойде до крайния предел и минеш от абсолютно малкото към абсолютно голямото, веднага твоето състояние ще се измени. От гледището на хората тук на земята абсолютно малкото произвежда всички нещастия в живота.

В небето законът е обратен; великото е, което произвежда страданията, а крайно малкото произвежда щастието. Следователно туй, което за нас на земята е най-голямото нещастие, на небето е най-голямо щастие, и туй, което за земята е най-голямото щастие, за небето е най-голямото нещастие. Е, как ще разберете това противоречие сега? Вие сте нещастни, понеже нямате нищо, а като направя паралел, един велик дух в небето става нещастен, когато е богат. Тогава в него се ражда желание, всичко, което има, да го раздаде, за да стане щастлив. Вие ще кажете: „Ама защо е така?" Аз ще ви задам друг въпрос: Защо да не е така? Колкото единият въпрос е силен, толкова и другият е силен. Това не е разрешение на въпроса. Защо е така или защо не е така – тия въпроси не разрешават същността на живота. Ако обясним едното или другото положение, ни най-малко няма да изясним самия живот. Туй, че ние скърбим, това са наши субективни схващания. Ако някой човек страда, то се дължи на частично състояние на индивида. Ако у един велик дух се зароди едно малко страдание, то е негово субективно, не е страдание на целокупното човечество, защото животът сам по себе си няма тия съотношения. И тъй, тази философия е необходима за вас. Щом идват страдания, значи вие се движите към абсолютно малкото, а то е необходимо, за да определите същността на вашия живот. Тази абсолютна малка величина е Божествената величина, с която трябва да се мерят всички неща. Само като дойдете до абсолютно малкото, ще имате мярка да мерите всички величини и ще разбирате смисъла на живота. И когато разберете тази абсолютна малка величина, вие сте господари на всички положения.

Привидните обяснения в живота всякога ни водят към една крива посока. Вземете всички ония съвременни духовни и религиозни твърдения, кой е на правата страна. Дават се само частични обяснения на ония съвременни философи, които са създали почти всички нещастия в живота, но те са само палиативни обяснения. За пример кой от вас не може да проповядва морал? Какъв ли не морал вие проповядвате на вашите деца? Проповядвате им как трябва да живеят, за да бъдат щастливи. Питам: Къде има поне един от тия щастливи хора, който да е написал своя биография и да покаже, че е бил щастлив и в раждането, и в умирането си? Значи там не е смисълът на живота. Има друг смисъл в живота: да влезеш в тялото си и да излезеш от тялото си, без да се мъчиш.

И тъй, всяко едно криво желание е една крива връзка, която свързва душата на материята, а всяка връзка ограничава човека. Желанията, които имате, всякога трябва да бъдат свободни, да не ви връзват. Имайте желания, но не се връзвайте! Никога не оставяйте да ви връзват други в живота. За пример имате едно дете, казвате: „Аз без туй дете не мога". Детето пък казва: „Аз без майка си не мога". То е една крива насока. Детето

без майка си може. Чудни сте вие! Майката не може без детето. Ами ти преди да се ожениш, когато нямаше деца, как живееше без тях? Защо се държиш в тази крива философия? Някои казват: „Аз без радости в живота не мога да живея“. – Можеш. Всеки иска да живее в радости, а без скърби. Не, ако щастието е една необходимост, тогава и скръбта е друга необходимост. Не е вярно, че щастието е една необходимост за душата. Душата може и без щастие. Ще кажете: „Какво ще бъде състоянието на душата тогава?“ Да кажем, че ти имаш един обект, който ти причинява известно приятно настроение, но ти искаш да го хванеш с ръцете си и да го стиснеш до гърдите си. Ти мислиш, че само като го стискаш, само тогава живееш. Туй е най-глупавото състояние. Туй, което можеш да стискаш, и далеч от тебе да е, пак вложиш да живее без него, обаче в дадения момент туй е едно твое състояние, но там е всичкото заблуждение. Този предмет може да бъде неодушевен, може да бъде и одушевен, законът е все същият. Важното е какви трябва да бъдат отношенията ви към предмета.

Някой път казваме: „Как е възможно човек да живее без тяло?“ – Може да живее без тяло. Под думата „тяло“ разбирам ограничение. Ако ние кажем, че без тяло не може, значи тялото е една абсолютна реалност, на която душата е сянка. Не е така. То е все същото, ако кажем: „Аз без къща не мога да живея“. Как не можеш? Птиците как могат да живеят? Значи те са по-умни от теб? Може без къща да се живее. Не е къщата, която дава живота. Къщата е само един резултат. Ние създаваме къщите, а може да създадем къщи, каквито искаме. Може да им турим два, три, четири, пет етажа, ние сме господари на положението. Казвате: „Какво ще стане, като загубя тялото си?“ – Ще почнеш да мислиш как да създадеш една по-добра къща. Като изгори първата ти къща, ще направиш втора, по-хубава, по най-модерен начин, и ще благодариш на Бога, че първата е изгоряла.

Сега необходимо е за всинца ви да схванете абсолютните величини. Бог всякога се стреми към нас, а ние се стремим към Бога. Значи смисълът на нашия живот е в стремежа ни към Бога, но имайте предвид, че вие не може да обхванете Бога. Абсолютно голямото не може да се побере в абсолютно малкото и абсолютно малкото не може да изпълни абсолютно голямото. Те са две невъзможности, и между вас и Бога всякога ще има следната разлика: вие никога в живота си няма да знаете туй, което Бог заема, и Бог колкото и малък да стане, Той няма да бъде като вас. Схващате ли каква е мисълта? Цялото не може да се превърне на една своя част, нито частта може да образува цялото. Във висшата математика доказват, че частта е равна на цялото. Това са математически твърдения. В какво отношение частта е равна на цялото? То е следното положение: Ако абсолютно малкото и абсолютно великото имат един и същ стремеж един към друг, то в дадения момент, когато абсолютно великото се движи към

абсолютно малкото и абсолютно малкото се движи към абсолютно великото, ако силите, с които се движат един към друг, са равни, в туй отношение казваме, че абсолютно великото може да бъде като абсолютно малкото. В даден момент ако стремежът на човека към Бога е толкова силен, колкото стремежът на Бога към човека, в туй отношение казваме, че те са равни, а не по своята есенция, не по своята същина. В този стремеж трябва да се зароди тази хармония между Бога и нас – да изпълним Неговата воля. Като се зароди у нас силно желание да изпълним Неговата воля, и в Бога се заражда желание да изпълни нашата воля.

Може ли абсолютно малкото да изпълни волята на Бога? – Не може. То може да я прояви. В абсолютно малкото може да се зароди силният стремеж да изпълни волята Божия, тогава и абсолютно великото ще изпълни неговата воля. Да кажем, ти желаеш Бог в тебе да стане велик и в туй величие ти се разширяваш. Понеже Бог е велик, като Го повикаш, Той дойде и ти казва: „Твоята колибка е малка, да я разширим!" Ти отговаряш: „Малка е, но пари нямам". Тогава Бог влага средства. Ти градиш, Той влага, Той влага, ти градиш, Той влага и така ти създаде работа. Ти трябва да Го повикаш. Той ще ти даде план, начин за работа, а ти ще почнеш да реализираш Неговия план. А сега, като дойде Господ, вие казвате: „Я ни съгради къщата!" – искате той да гради, а вие да гледате отстрани. Не, абсолютно малкото всякога гради, то слага камъче по камъче, а Бог в своята премъдрост наблюдава градежа, както това става и в космическия живот. Много пъти ви нападат противоречия, съмнения, като че нищо не сте постигнали. Това са преходни състояния. Някой път мислите, че никой не ви обича, не мисли за вас, считате се като едно микроскопическо същество, а някой път мислите, че сте много голям, цялата земя може да разтърсите. Колкото е вярно едното състояние, толкова е вярно и другото. Вие се движите едновременно между тия две величини, за да създадете една нова мисъл. Щом мислите за Великото, вие сте във връзка с Бога. Когато не мислите нищо, тогава Бог мисли за вас. Господ се обърне, тури си микроскопа и започва със своите клещички. Ти дигаш шум, Той те хване, пита те: „Какво ти е?" – „Много ми е тясно тук." – „Тя е лесна работа." И ти тогава казваш: „Ето спасението". Значи само Бог със Своята Мъдрост е в състояние да те извади от абсолютно малкото. То е едно от най-опасните състояния в живота. Няма по-голямо страдание от туй, да се намериш в абсолютно малкото! Който се намери в клещите на абсолютно малкото, той знае какво нещо са страданията. И когато Бог иска да смири един дух, който мисли, че е велик, туря го в абсолютно малкото. Той се спира там и почва да се моли и тогава Господ дойде, хване го с щипците си и казва: „Позна ли сега, че не си онзи, великият?" Само в абсолютно малкото човек може да се смири. Затуй ние в живота си минаваме от вечния живот към временния, за да научим абсолютното смирение. Господ

иска, щото всичките същества, колкото и да са големи, да разбират тия два велики закони. И всеки, който в най-малкия смисъл пристъпи закона, само като помисли, че е безграничен, трябва да влезе в абсолютно малкото, да се смири. Безграничен е само Един Бог! Всички ние се стремим към Него. Щом някой помисли, че е безграничен, той влиза в стълкновение със закона и трябва да вземе обратно движение, към абсолютно малкото. Като стигне дъното, от тук вече човек започва да се възражда наново. Като стигнеш до абсолютно малкото, Бог ще те посрещне, ще те спре и в този момент на крайно отчаяние, когато ти искаш да се самоунищожиш, Той ще те запита: „Ти разбра ли безкрайното величие на твоето съществуване?" Ти ще кажеш: „Разбрах". Тогава Той ще те вземе в друга посока и ще ти покаже абсолютно великото. Той ще те понесе на своите крила, ще те разведе из цялата вселена и ще ти каже: „Ако ти ходиш в съгласие с Моите закони, всичко туй ще бъде твое, но денят, в който ти направиш най-малкото престъпление, ще се намериш в положение на последен слуга".

Някой път вие искате да правите инат на Господа, не искате да Му говорите, искате да Го заставите Той да ви проговори. Това с хората е лесна работа. Ако мълчиш при един човек 10 години, той ще ти проговори. Но с Бога не е така. Мълчиш 10 години, 100 години, 1000 години, и пак ти ще заговориш пръв, Господ няма да ти заговори. И като заговориш, Господ казва: „Добре, че заговори нашето гневливо дете". И всички тия хора на земята, както ги виждате, все са такива гневливи деца, паднали от небето. Те се разгневили за много малко нещо и с хиляди години мълчат, от дома си бягат и казват: „Аз за дома не искам да мисля". Ама сега се затъжили вече, като са дошли до дъното на абсолютно малкото, и питат: „Какво ли правят горе?" Те са дошли до едно умиление и разкаяние. Тогава почват ангелите да слизат отгоре, да носят писма от къщи. Те четат писмата, текат им сълзи и питат: „Какво прави моята сестра?" – „Мисли за тебе. Ами ти?" – „Аз мисля да се върна назад, познах погрешките си." И Христос казва: „Голяма е радостта на ангелите горе на небето, когато една душа се обръща към Бога". Човек минава през абсолютно малкото и отива към абсолютно великото, безграничното. Само в този момент ще дойде Божествената Любов.

Сега вие ще кажете: „Тия работи ние ги знаем". Да, но тази философия има приложение. Някой ден сте разтревожени, може би случайно, гледайте в една минута да измените състоянието си. Тази философия, според която сега вървите, изискват се години, за да станете добри. Добрината на човека зависи от момента. В един момент човек може да стане добър, а хиляди години се изисква да се прояви добродетелта в своята същина. Това вече е за проявлението на доброто като Божествено

начало, но изменението на човека става моментално.

Има тъй наречените Божествени минути. Често аз ви говоря за думата „сега“, като ви казвам никога да не слагате в ума си момента „утре“. Между „сега“ и „утре“ има един промеждутък, има тъмнина, земята се е завъртяла веднъж, и в тази тъмнина ти ще заспиш, връзката между твоето сегашно и утрешно съзнание ще се измени. Ти като започнеш някоя работа, кажи „сега“. Вечерта, като си лягаш, няма да кажеш „утре“, ще кажеш пак „сега“. Станеш, пак кажи „сега“. Сложиш ли в мисълта си думата „утре“ веднага в съзнанието ти ще се зароди една междина, ти ще загубиш съзнание и трябва да си спомниш това нещо пак наново. Някои казват: „Утре ще направя тази работа“. „Утре“, това е човешко, „сега“ е Божествено. Ние трябва да започнем с човешкото и да свършим с Божественото в живота. И тъй, животът трябва да се разбира от тази дълбока, философска страна. В живота трябва да има философия. За пример често вие плачете, и всеки ви вижда. Когато плачете, влезте в стаята си, наплачете се и като излезете, никой да не знае, че сте плакали. Щом плачете пред хората, те ви плащат вече. Пък ако вие имате тъга, нека остане тази тъга за вас, да не я плащат хората. Изражение на тъгата може да има отвън, но сълзите да останат вътре в тебе. Плачеш ли отвън, тия сълзи ще направят тиня, кал, а колко е по-добре те да влязат в почвата! Вие забелязвате ли какви стават тия деца, които много плачат? Идете в училището и вижте дали някой ученик, който е започнал с плач, е станал велик човек в живота! Не. Следователно скръбта трябва във вашия живот. И аз бих желал скръбта ви да е тъй дълбока, че който влезе вътре във вас и погледне скръбта ви, да му настръхнат косите. Като съзре тази ви скръб, да не се отчайва, но да каже: „В този човек има воля“. Какво геройство е, когато видиш един човек, срещу когото всички се опълчват, носи големи несгоди, неприятности, беднотия, недоразумения и всички тия страдания понася мълчаливо, с радост в живота си! Каква велика гледка представлява такъв човек! Това е живот! А когато всички ви видят, че плачете, те ви водят за ръка. Този ви утеши, онзи ви утеши. Е, кой няма да ходи така? И децата могат тъй да ходят.

Днес, Петровден, времето е хубаво, ние сме на „Изгрев“. Миналата година на Петровден бяхме на Мусала. Тази година сме при малкото, миналата година бяхме при великото. Учим един и същ закон. Там горе беше тихо и при малкото сега е пак тихо. И абсолютно малкото има добри страни, и абсолютно великото има добри страни. Защо до днес валеше, а днес не вали? Господ казва: „Днес няма да вали, защото този дъжд в абсолютно малкото няма къде да влезе, ще изподави всички деца“. Ако излееш един котел с вода върху един човек, то е цяло благословение, но за мравките то ще бъде цял потоп. Тия течения, които стават отвън, в Природата,

предизвикват известни промени на състоянията и в нас. Като вали дъжд, някой път усещате нещо мрачно във вас. Тия течения създават цяло наводнение във вас, а някой път, като вали дъжд, вие усещате едно приятно настроение. Тогава вашето движение е към Бога. Всички ще гледате да се поляризирате, да имате стремеж към Бога. Не сте ли добре настроени, изменете настроението си, сложете в ума си мисълта, че в света има само Едно Същество, което ви разбира. Неговото съзнание е всякога будно. Когато дойде да се справяте с Истината, никаква друга философия! Някой път може да ви изоставят и ангели, и богове, и вашите ръководители, вие ще се спрете върху великата Истина и ще расте само на Божието съзнание; то никога не спи, всякога е будно. Само така ще придобиете една вътрешна опитност. Следователно в едно голямо страдание, при най-голямото безсмислие на вашия живот има едно съзнание, което ви разбира. То се интересува от вас толкова, колкото и вие. То е Божието съзнание. Бог мисли по най-добрия начин за вашето избавление. Той върви и ви среща, Той е зад вас. Вие сте тъжни, не виждате нищо и си казвате: „Свърши се с тази работа". Когато всичко за вас се е свършило, Той върви зад вас и мисли да употреби най-добрия начин, за да ви избави. Той мисли как може да ви зарадва, но трябва да идете до дъното. Той намира план как да ви се обади. Както не се надяваш, току ти подшушне нещо, почне да ти говори, ти чуеш първия глас, но мислиш, че в тази пустиня на живота около тебе няма никой, че си сам, но изведнъж чуеш този глас, казваш си: „Значи тук имало и друг някой". Гласът започне да ти говори, а ти се ослушваш. Чуеш един глас, втори, трети, четвърти, всичко туй оживява и около тебе ще дойдат Белите Братя и ангелите, ти ще се зарадваш и ще кажеш: „Не съм сам, другояче не би останало нищо от мене". Те ще те вземат, ще ти говорят, ще ти дадат един добър обяд, после ще легнеш да поспиш. После ще те заведат при баща ти, при майка ти. Ти ще си въздъхнеш свободно и ще кажеш: „Заслужава да се живее за Бога!" Смисълът на живота е в това. Вие сте минали много опасни места в живота. Някои имат още да минават, а някои са ги минали. Всеки трябва да мине през това опасно място. Това е обръщане към Бога, покаяние, спасение и какви ли още имена не му турят. То е възстановяване на онази вътрешна хармония между Бога и нас, а тя трябва да съществува всякога. Всяко разединение между абсолютно малкото и абсолютно великото създава страдания, а образуването на тази хармония създава щастие. Тази връзка може да се образува мигновено. Ще се спреш и ще кажеш: „Ще ида при Баща си да поправя погрешката си".

Сега да обясня моята идея. Богат господар, с прецизен характер, има 10 души слуги. Един ден посажда орех в градината си, обаче там, където не би трябвало да го посади. Израства орехът. Той пита: „Кой го посади тук?" Вика първия слуга. Пита го, хока го, кара му се – не е той. Тъй изрежда

всичките 10 слуги – никой от тях не го е посадил. „Че кой го е посадил, вие всички сте се сговорили да ме лъжете. Не знаете ли, че тук има план! Кой ви позволи да посаждате тук орех?“ Хока ги, бие ги, всички мълчат, никой не го посадил. Господарят развълнуван, върви и си мисли как тъй израснал този орех! Тъй, като седи при ореха, изведнъж си спомня, че този орех го посадил сам той. А сега белята! Божественият закон какво изисква от господаря? Той може да заглади работата, като каже на слугите си тъй: „Аз ще ви простя, но още веднъж да не ме лъжете“. Това е по човешки, обаче Божественият закон казва другояче: ще събереш слугите си и ще им кажеш, че този орех ти си го посадил. Той ще се изповяда пред тях и ще им целуне ръка. Божественият закон така урежда нещата. Като направиш един грях на брата си, ще се извиниш пред него ще му кажеш: „Братко, аз съм забравил, аз посадих този орех“. Като направи господаря тъй, той веднага ще се реабилитира пред очите на слугите си, но ако не си признае погрешката, те ще кажат: „И той е като всички“. Иначе те ще знаят, че техният господар е справедлив и честен. И кой ли няма такива орехи посадени в градината си? Всеки един от вас има посят по един такъв орех. И там е спорният въпрос, кой го е посадил. Не е лошо, че ти си го посадил, но кажи: „Аз го посадих“, и въпросът е уреден. Нали всинца искате да бъдете господари?

Сега аз бих желал да си признаете пред слугите, че вие сте посадили този орех и въпросът между господари и слуги веднага ще се разреши. След като господарят направи своето извинение, ще трябва да повика всичките слуги, да им даде едно угощение, да си хапнат приятелски всички заедно, и да кажат: „Хайде, да живее орехът!“ Този орех стана причина господарят и слугите да се разберат. Така всичките противоречия вътре в живота стават причина да се опознаем и разберем повече, и кажем: „Да, животът тъй, както се проявява, е добре уреден“.

Т. м.

34-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 12 юли 1923 г., София.

1923_07_12 Ученикът трябва да разбира

УЧЕНИКЪТ ТРЯБВА ДА РАЗБИРА

Т. м.

Едно от съществените качества на ученика, това е разбирането. В разбирането има три степени – три фази. Първо: чрез обхващане предметите. То значи, че нещата, които съществуват в живата Природа, ученикът трябва да ги обхване в тяхното външно проявление със своя физически поглед, или, ако са такава вещ, той може да обхване вещта с ръката си.

След схващането иде втората фаза: чувстването. Ученикът ще почувства какъв е този предмет, какви са неговите отношения, какви са качествата му, топъл ли е, или студен. И след туй идва третата фаза на разбиране: да се схване съдържимото. То значи да се разбере дадено нещо дали има живот в себе си, или не.

Ученикът трябва да знае, че може да изучава само живата Природа. Единственото достъпно нещо за нашите чувства, за нашия ум е само живата Природа. Мъртвите неща ние не можем да изучаваме, те нямат абсолютно никакъв изглед. Туй, което е мъртво, то е безобразно, а туй, което е красиво, то съдържа живот. Следователно, като говорим да изучаваме Природата, значи да разбираме живота в неговото първично отношение, а животът в неговото първично проявление подразбира, обхваща всички ония същества, които са излезли от Бога. Те не са се отдалечили от аурата на Бога, те са останали да работят с Бога. Ние ги наричаме светлите, чисти духове, духовете на светлината. Едни от тия същества са отишли малко по-далече, отколкото светлината е отишла, понеже те са духовете на материалния свят. Те са излезли извън светлината и са се превърнали на тъмнина. Като казвам, че са се превърнали на тъмнина, разбирам, че светлината е останала отвън, а тъмнината – отвътре, и затова са останали недоволни от живота. Някой богат човек деца има, жена има, власт има, всичко има, но той е недоволен от туй положение, има нещо, което му липсва. Всичко има, но същественото няма. И обратно: друг човек няма нищо, но неговата душа е радостна – той има същественото.

Сега има два вида ученици: едни са богати, талантливи, гениални, силни, способни ученици. Тях постоянно ги хвалят, те обещават много и свършват с отличие. Другите ученици са бедни, посредствени, с тройки минават, по някой път имат и двойки, и в края на годината едва поправят двойката в

тройка, и казват: „Слава Богу, намерихме смисъла на живота“. За тях тройката е смисълът в живота. Под „живот“ разбирам стремежа на човека.

В живота има две крайности, от които трябва да се пазите: едната крайност е крайното тщеславие. Такъв човек иска да придобие всичко и като го придобие, в него става едно пресищане – най-лошата болест, която съществува. И като го хване това пресищане, тогава идва духовното разстройство. Такъв човек не може да седи в къщи, излиза, влиза, иска да се освободи от пресищането. Тъй че пресищането е най-лошото състояние за човека. От пресищането се ражда жестокостта. Хора, които се пресищат, стават много жестоки.

Другата крайност е лишението. Ученикът може да е толкова индиферентен, че да се лиши от единственото благо, което му се пада. Следователно в него тогава идва отчаянието. Щом дойде отчаянието, в него се зарежда желанието да се самоунищожи, да се самоубие, да напусне живота, но и това е невъзможно. Това са засега двете крайности в живота на окултния ученик. Тия две крайности се явяват и в живота и на обикновените ученици, и на окултните ученици. Окултният ученик, който не е готов, ако в него чувството за гордост не е възпитано, черното братство непременно ще присади в него една малка присадка и ще му създаде най-лошото състояние. Ако у него липсва вяра в живота, тогава пък ще му присадят чувство за разрушение и у него ще се роди лъжата. И тъй, човек като отслабне, в него се ражда лъжата.

И тъй, баща на лъжата, това е най-слабият, а баща на Истината е най-силният. Тогава, ако сложите лъжата в живота си, тя навсякъде не може да ви помага. Тя е като леда, има временна устойчивост, но всичко това скоро изчезва. Учениците често си служат с лъжата, особено тези, които нищо не знаят. Те се преструват, че много знаят, а тези, които знаят, някои път се преструват, че нищо не знаят. Но и учителите хитруват. Често те вдигат този ученик, които нищо не знае, но се преструва, че много знае. Учениците, като излъжат учителя си, радват се и казват: „Излъгахме го“. Когато пък учителят хване някои от тези „смелите“ ученици, тогава той излиза с едно удоволствие, а ученикът е сърдит.

Сега и живата Природа ни хваща тъй. Тя постоянно ни следи. В нея има отлична педагогия. Тя понякога оставя да я излъжем, но знаете ли какво става после? Ти отиваш при Бога, тя поставя пред тебе едно сито с големи дупки. Ти ще минеш през него, но когато стигнеш до царството Божие, ще видиш едно друго сито, много ситно. Ти се връщаш назад, обаче Природата поставя пред тебе едно сито два пъти по-ситно от предишното и пита ученика: „Защо влезе тук, в този път?“ Най-хубавото е всяка душа

да се стреми към Бога с ония чувства, които са събудени в нея при даден момент. Тя никога не трябва да се приближава с чувствата на другите хора. Едно дете храни по-други чувства от един възрастен човек. Всичките хора от разните степени на развитие имат различни чувства. Не мислете, че ние, като се приближаваме при Бога, се ръководим от едно и също побуждение. Не, разни реалности ни движат. Няма два момента, които да са еднакви. Тази опитност, която сега имате в живота си, следващия път няма да я имате. Тя сега образува само един род връзка, но следващия път ще образува друга връзка. И вие трябва да направите един избор, той е следващият. Ето на какво ще го уподобя и какво трябва да правите. Допуснете, че вие пътувате, имате да извървите известна местност. Мястото, което трябва да извървите, е пустиня. Вие сте в една страна с много плодове и разни продукти. Тези продукти трябва да вземете със себе си, за да може да минете пустинята. Значи вие трябва да вземете от изобилието на тази опитност при днешното ваше разбиране. При други условия ще учите друга опитност в пустинята. Само в пустинята вие може да научите, да добиете добродетелите. Пустинята е място на чистота. Там, дето има растеж, има и нечистота, а пустинята, дето има пясък, там всичко е чисто. Ученик, които минава през пустинята, трябва да научи какво нещо е добродетелта.

И тъй, щом се намерите без храна, вие ще кажете: „Животът ни е пуст“. Аз ще ви попитам: Ако бихте се намерили на земята преди 300 милиона години, мислите ли, че бихте намерили такива растения, каквито има сега? Тогава земята имаше съвсем друга форма. Туй, което сега виждате по земята, беше ли първоначално в самата Природа или отпосле дойде? На земята най-първо съществуваха кристалите, след тях – растенията, после се развиха малките животинки, големите животни и най-после се яви човекът. Кристалите слязоха от света на Мъдростта, растенията слязоха от света на ангелите. След тях дойдоха синовете на архангелите – животните и най-после дойде човекът, по образ и подобие на Бога, но за него нямаше условия да се развива и затова се направи сегашният човек, който е една друга фаза. Човекът по образ и подобие Божие сега ще дойде. И човечеството, което сега се връща към Бога, ще подеме човешката еволюция. Тия души са сега на път и ние ще се срещнем с тях. Всичките религии ги очаква преобразование на съзнанието. Сега всички вие се приближавате към света на синовете Божии. Когато вие влезете в техния свят, във вас ще стане същото, каквото с животните. Когато човек е минал през света на животните, той е взел толкова животни, колкото му трябваха, а другите остави по горите. Туй, което сега се проповядва на хората: любов, религия, възпитание и т.н., то е все приготовление за това време. Като дойдат тия светли души, те ще се вселят във вас. И вие, и те заедно ще живеете. Те ще внесат във вас туй новото, което всички очаквате. Ако някой

ученик седи дълго време при някой знаменит учител, нали той ще добие това изкуство, което и учителят му има? То е същият закон.

Вие търсите щастието в живота. Но кой може да бъде щастлив? – Само ученикът може да бъде щастлив. Щастието е качество само на ученика. И на земята най-щастливи са учениците. Вкъщи децата са най-щастливи, те са учениците. Щом пораснат, няма вече туй щастие. Ученикът, у когото се е вселил един от Божествените духове, забравя лошия живот и злото се заличава от него. То остава само като една привидност, а туй, което остава за вечни времена, то е доброто и истинското знание. Ще каже някой: „Не трябва ли да си живея нашироко?" – Умрелият живее нашироко, но там, в смъртта, има такова разпъване, каквото човек не може да си представи. Само съвършенният човек се отделя от смъртта, а ученикът, който не е научил този урок, докато се освободи от смъртта, ще види как се живее нашироко.

Вие не трябва да мислите, че щастието е в света. Може да минете и вън от ученичеството, но никакво щастие няма да намерите. Затуй в окултната наука от учениците се изисква един пълен и съвършен живот, за да може да използват знанията и силите си.

Да бъде човек съвършен, то е най-лесното нещо, защото ние сме създадени съвършени, но не се развиваме правилно и оставаме недоразвити. Сега вие, с всичките знания и дарби, които Бог е вложил във вас, започвате това-онова, но не го довършвате. После, като сте научили закона на присаждането, присаждате това-онова, но си служите с недоброкачествени присадки и после казвате: „Тъй ни е създала Природата". Не, Природата ни е създала съвършени, но ние сме изменили своето естество.

Ученикът трябва да има едно правилно разбиране върху живота и законите на живата Природа. Той трябва да има качествата на добродетелите. Вие сега не правите грехове, отдавна сте грешили, сега нямате възможност да грешите, а се изправяте. Аз ще ви кажа откъде идат греховете. Ти взимаш от 100 души пари на заем. Дойде време да ги връщаш – нямаш пари, но никой не ти вярва, че нямаш пари. Дойде първият заемодавец, казва ти: „Дай парите!" Ти нямаш пари и почваш да лъжеш. После казваш: „Огрешил съм се". Не, то е миналото, което те лъже. Грехът излиза от момента, когато си направил всичките тия погрешки. Ти още тогава не си се спрял да изправиш погрешките си, както Божественият закон изисква, но прибягваш до лъжата. Едно магаре често носело на гърба си сол. Един път, като прегазвало една река, ударило се в един камък и клекнало във водата. Като станало, забелязало, че товарът му олекнал малко, част от солта се стопила. То си казало: „А, лесна работа

било, ще зная за друг път как да си облекчавам товара“. Слугите разказали за случилото се на господаря си. Друг път господарят натоварва магарето с вълна. То, като минавало и този път през реката, казало си: „Пак ще клекна“... Та някой път лъжата като солта може да ни помогне, но някой път като вълната ще затрудни доста много положението ни.

Ученикът, щом влезе в Школата, трябва правилно да различава нещата, не по форма, а по дух, по смисъл. В съзнанието на ученика не трябва да има и помен от лъжа. Лъжата се отличава по следното качество. Да кажем, че ти имаш 10 светилника. Щом кажеш каква да е лъжа, единият светилник ще изгасне. Ако кажеш две лъжи, два светилника ще изгаснат, три лъжи – три светилника ще изгаснат и т.н. Остава ти само един светилник, питаш: „Какво трябва да правя?“ – Тръгни по обратния процес назад: изхвърли 9-тата лъжа, веднага светилникът ти ще се запали. Изхвърли 8-та, 7-та лъжа и т.н., докато всичките ти светилници пламнат. Тогава ще кажеш: „Аз говоря истината“. Откъде знаеш? – „Всичките ми светилници светят. Целият свят може да ме обвинява, че лъжа, но аз зная, че говоря Истината, защото светилниците ми светят.“

У човека има 10 първични способности, които са вложени в душата му за работа на земята. От тия способности са произлезли още 10. И когато човек сгреши, всеки един грях временно неутрализира проявлението на тия способности. Ето какво показват съвременните наблюдения: ако вие във волевия или в разумния свят почнете да грешите, волята ви в ангелския свят почва да се деформира, вашата брада губи красивата си форма. Ако грехът ви се увеличава, брадата ви поляга малко назад и става по-малка. Тогава устата излиза навън, и тежестта от предната част на мозъка се пренася назад, за да се пази равновесие. Понеже между разумния свят и волята има съответствие, то и челото се изменя – горната част отива назад, а долната част се издува напред. Ако продължаваш да грешиш, носът ти се спитява и се сраства с челюстта. Ако вървиш по този път на греха, ще се образува една муцуна, ще ти израснат косми, които ще покрият цялото ти лице. Това вече е тъмният живот. Там се намират животните. Това е едно от най-ужасните положения. И които попадат в това положение, няма спасение за тях. Те има да чакат много, докато дойде една вълна да ги подигне. И животните, с това голямо пожертване, постепенно се приготовляват за този момент. Това, дето ги колят, е едно щастие за тях, но човекът от това се спъва.

Живата Природа, с която ние се занимаваме, е една безплодна, неподражаема за нас учителка. И тъй, ще помните, че само ученикът може да бъде щастлив. Щастието не е нещо, което трябва да придобивате с векове. Ти можеш да го придобиеш моментално, и пак моментално

можеш да го изгубиш.

Сега туй, което ви говоря, то се отнася до външната страна на живота. Искаш да си поправиш носа, ще трябва да поправиш погрешката си. Тъй, както е създадена човешката ръка, тя има едно отлично устройство. Колкото човек е морално по-развит, толкова и палецът му слиза по-надолу. Китката представлява интелектуалната страна на човека. Тази част от китката до лакета – чувствената страна, а от лакета до рамото – материалната страна у човека. Колкото повече палецът слиза надолу, толкова човекът е по-духовен, той слиза надолу, за да обхване материята, да я владее. Като изправите трите си пръста, след палеца, образува се една дъга, която показва степента на вашето развитие. Пръстите, това са известни величини, за измерването на които са правени ред математически изчисления. Показалецът е една величина, от която изтичат разумните сили. В палеца е проявения Бог. Големият пръст е родил първия пръст. Той е първият син. Следователно с явяването на този пръст у човека се явили личните чувства. Тогава Провидението създало втория брат, за да изправи погрешката на брата си, понеже той станал егоист. Този брат е най-скоро роден, затова е най-висок. Ако искате да знаете, пръв е роден най-малкият пръст, но понеже бил много непослушен, баща му го изпъдил. Той напуснал баща си и отишъл да яде и да пие с жените. Той е секретар на боговете. След туй баща му ражда показалеца, после третия – Аполон и последен ражда четвъртия пръст. Това са пръстите на дясната ръка. След туй се родили сестрите на лявата ръка. Тези неща, които ви говоря, са символи, вие ще мислите върху тях. Пръстите изразяват известни сили. Никога не дръжте големия пръст сам отворен. Това е лош признак. Ако искате, хванете палеца и показалеца си леко, нежно, тъй ще може да получите отговор на някой въпрос. Възбуден си, искаш да узнаеш дали нещо е право, хвани нежно средния си пръст и палеца! Най-чувствителното място след окото и устните, това е краят на пръстите. Средният пръст представлява ония водители, които се занимават с Божествената правда. Искаш ли знание, хвани безименния и палеца и съсредоточи ума си. Природата по този начин ще ви научи много неща. Това са начини за самовъзпитание, сами да си въздействате. Онези, които не са готови, ще кажат: „Аз с такива работи ли ще се занимавам?“ Някои, като не могат да разрешат някой въпрос, кършат си ръцете, стискат си главата като цудилка. Тия действия не са разумни. Хвани двата си пръста, съсредоточи ума си и въпросът ще се реши много лесно.

Ако искаш да бъдеш мъжествен, гледай горната част на ръката си, а ако искаш да разрешаваш нещо разумно, гледай вътрешната част на ръката си, тя е по-разработената част.

Първото нещо: ученикът трябва да разбира! Представете си, че вие сте одърпан, окъсан и гладен човек. Отивате при един богат човек, той казва на слугите си да ви измият и облекат хубаво. Вие седите чист, облечен, но не ви питат гладен ли сте. Казват ви: „Поогледай се на огледалото“. Вие се оглеждате. „Е, как се усещате?“ – „Отвън съм много добре, но отвътре…“ срам те е да кажеш, че си гладен. Заведат ви на представление и след това ви питат: „Как намирате представлението?“ – „Много хубаво, обаче не можах нищо да науча.“ – „Защо?“ – „Има нещо, което ми липсва.“ Богаташът все още не пита за глада. Казва: „Я му дайте една хубава книга!“ После: „Заведете го в училището да се учи! Как сте сега?“ – „Много хубаво е всичко: и театърът, и училището, но липсва ми нещо.“ Тези неща са важни, но в дадения момент трябваше най-първо този човек да се нахрани. Тъй и ние, всичко имаме, но едно нещо нямаме. Понеже богатият не е гладувал, чуди се какво ли липсва на този човек? Слугата казва: „Да го нахраним!“ Дават му да яде и след това го питат: „Как сте сега?“ – Всичко у вас е прекрасно, аз съм много доволен. Това са символи. Преведете ги и ще разберете мисълта. Това са начини на разсъждения.

Ученикът трябва да разбира! Той трябва да бъде още честен, добър, крайно интелигентен, великодушен и благороден.

У човека има едно чувство на скритост и от там се зародила лъжата.

Важно нещо за вас: не искайте да бъдете еднообразни! Еднообразието не носи нито интелигентност, нито доброта. То носи всякога слабост. Ако един човек почне да се проявява точно като тебе, ти ще изпиташ отвращение от него. Ти сега го харесваш, защото има нещо, което не е като твоето, различава се от тебе.

Кое е най-съществото нещо за ученика? – На ученика трябва разбиране. Какво означават буквите на думата „разбиране“? Буквата „Р“ – значи да обхванеш нещата. „А“ – умът трябва да вземе участие; „З“ – то е закон на физическото поле. Трябва да разбират законите на физическия свят. „И“ – как се движат силите в Природата, ъглите, които образуват те и техните отношения. „Н“ – мястото, дето противоречията може да се премахнат. Тия са елементите, необходими за разбирането.

Т. м.

35-та школна лекция на Общия окултен клас (II година), 12 юли 1923 г., София.

1923_07_15 Който слуша вас, Мене слуша

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША

„Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; а който се отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил." (Лука 10:16)

Съвременните хора са изгубили истинските методи за разбиране и прилагане на Божието Слово. Един и същ стих може да се тълкува по различни начини; той може също да се прилага по много начини. Обаче, който изказал стиха, имал в ума си само една мисъл – да изнесе истината – нищо повече.

Истината има само един начин за прилагане. И Любовта има само един начин за прилагане. Ще кажете, че Любовта има 35 милиона форми. – Това е друг въпрос. Формите на Любовта са много, а смисълът ѝ е само един – познаване на Бога. Да познаете Бога, т.е. Любовта и нейната целокупност, това е задачата на ученика. Познаването има отношение към разбирането. Ще разбереш нещо и после ще го познаеш.

В разбирането на нещата има две страни: външна и вътрешна. Една слугиня работи в едно семейство при добри, благородни хора. И тя е благородна, добра работничка. Казвате: „Значи тя има господар. Дали е добър господарят ѝ, женен ли е?" – Ето, в ума ви влизат две мисли, които раздвояват съзнанието ви. Господарят ѝ е женен човек, има жена и деца. Ако математикът чуе думата „господар", в него ще се събуди само една мисъл. Той има точно, ясно определение на нещата. Един ден слугинята отива на пазар. Тук тя среща един господин, добре облечен, на вид благороден. Той пита слугинята де работи и колко ѝ плащат. – „Плащат ми сто лева, работя при добри, благородни хора." – „Искаш ли да дойдеш в моя дом, аз ще ти плащам 300 лева?" – „Съгласна съм, достатъчно съм работила при сегашния си господар – цели пет години." Връща се при господарите си и казва: „Домъчня ми за домашните, искам да отида при тях, да ги видя". – „Щом ти е мъчно, свободна си да отидеш временно при тях." Като подбудителна причина за напущането на старите господари са парите. Тя се полъгала за възнаграждението. Добри били и тези господари, но тя започнала да мечтае за повече пари, докато друг господар я привлякъл в своя дом. Той я запитал колко ѝ плащат и като разбрал, че малко ѝ плащат, казал: „Ела в моята къща, ще ти дам 500 лева". И този път тя излъгала. За да напусне господарите си, тя казала, че иска да отиде в селото си, да се види с домашните си. Всъщност тя отишла направо при новите си господари. И тука прекарала пет години. Един ден излязла от

дома си и попаднала на още по-добър човек, който ѝ предложил 1000 лева възнаграждение. Като чула, че ще ѝ плащат 1000 лева, тя веднага решила да напусне старите си господари, пак под предлог, че трябва да отиде на село, да помогне на своите близки. Значи за парите тя се видяла принудена да излъже. Тя разрешила въпроса по външен, материалистически начин. Този пример показва слизането на човешката душа в материята, т.е. в низходящия път на живота. Това не е поквара, но неискреност, лицемерие. Мислите ли, че по този начин ще намерите истината? Да влизаш и излизаш от едно общество в друго по материалистически съображения, това не води към истината. Така постъпват и някои религиозни хора. Те напущат по-бедната църква и отиват в по-богата, дето условията са по-добри: там има повече музиканти, повече хористи, повече богати хора. Там един хорист взима 200–400 лева месечно, като пее само четири пъти в седмицата. Като отидете в бедна църква, там владее демократически дух: всички хора пеят заедно, няма хористи. – Защо няма хористи? – Защото църквата няма пари, не може да плаща. Това е външно, низходящо разбиране на нещата.

От отношението на слугинята към четиримата господари математикът може да състави една пропорция, от която слугинята да разбере колко и какво е придобила при различните господари и колко е изгубила. И човек губи и печели в теглото си. Причините за това са различни. Докато е млад, той постепенно увеличава теглото си, като остарява, губи от теглото си. В живота нещата вървят и по възходяща линия. Да вземем същия пример за слугинята. Тя отива на пазара, дето среща един господин, който я пита: „Колко ти плащат?“ – „Сто лева.“ – „Много ти дават. Ако искаш, ела при мене, аз ще ти плащам 50 лева.“ Тя не му отговаря и си отива вкъщи и казва на господаря си: „Искам да отида в село да видя близките си“. – „Свободна си“, казва господарят ѝ. Обаче тя не отива на село, а при новия господар. Ще помислите, че той е неженен, затова отива при него. Не, женен е, но тя е благородна, добра мома, иска да услужи на този господар, чиято жена е болна. Тя работи тук пет години и по същия начин напуща господаря си и отива при друг, който не може да ѝ плаща даже 50 лева. Понеже тя вижда в лицето му благородство, решава да остане в неговия дом. И тук работи пет години. Най-после тя се натъква на друг господар, който изобщо не плаща на слугите си. Въпреки това тя остава да работи при него. Като прекара в дома му пет години, един ден господарят ѝ казва: „Ползвай се свободно от всичко, което имам. Ти знаеш, че аз нищо на плащам на слугите си, но затова им давам възможност да се ползват свободно от благата ми“. Коя от двете постъпки на слугинята предпочитате: когато върви по низходяща линия, или когато върви по възходяща? Оттук вадя заключението: Има хора, които търсят Бога по низходящ начин. Така те никога няма да Го намерят. Пари може да

намерите, но не и Бога. По този начин не можете да намерите и истината. Други търсят Бога по възходяща линия.

Ще приведа един окултен разказ. Той се отнася до времето на Бар-Единбу, виден цар, когато е станало деление на хората на бели и черни. Това деление почнало много по-рано, и то главно на физическото поле. Тогава се образували двете школи и същевременно се разделили. Едните и другите се отделили по особен начин. Азембу, прочут Учител от Бялото Братство, искал да се освободи от великия жрец на Братството на име Шефу, който се свързал тайно с тъмните сили на природата и почнал да прилага методите на Луцифер. Цели двадесет години Азембу работил върху една каса, направена от злато и украсена с диаманти. Той искал да затвори Шефу в касата и така да го изпрати вън от Братството. Като завършил касата по всички правила на бялата магия и взел всички предпазни мерки, Азембу извикал жреца да му покаже своето изобретение. Жрецът искал да разгледа касата, която била много масивна, и влязъл вътре. Но тя била така направена, че той не могъл да излезе. Тогава Азембу му казал: „Понеже изневери на Братството, ти си затворен в тази каса и не можеш вече да излезеш от нея. Аз ще ти дам един от моите ученици да те придружи и изнесе вън от Братството. Ако желае, той може да остане с тебе, ако пък не иска, може да се върне назад“. Той извикал един от способните си ученици, голям привърженик на неговото учение, и му казал: „Поверявам ти един опасен затворник, да го изнесеш от тук на гърба си. Ще бъдеш много внимателен, като носиш касата. Ще ти дам една формула, която ще ти помогне при свалянето на касата. Ако забравиш формулата, не можеш да свалиш касата от гърба си и ще станеш неин роб“. Учителят повторил три пъти формулата. След това го запитал: „Запомни ли формулата?“ – „Запомних я.“ Ученикът турил касата на гърба си и тръгнал да я изнесе. От време на време жрецът се разговарял с ученика. По едно време той искал да свали касата от гърба си, но забравил формулата. Касата стояла на гърба му и той не могъл да я свали. Той си помислил: „Поне да можеше касата да стане по-лека!“ Тъй като нямало кой да му помогне, той се обърнал към жреца с думите: „Знаеш ли някакъв начин да ми помогнеш?“ – „Аз мога да ти помогна, но с условие, че ще станеш мой ученик. Както виждаш, тази каса е скъпоценна, аз ще ти я подаря. От тебе се иска само да я отвориш.“ Така ученикът напуснал своя Учител, забравил формулата, дадена от него, и не се върнал вече назад.

Дотук аз спирам разказа. Той представя слизането на човешката душа на земята. Всяка душа е слязла на земята с известна мисия, но се обърква, понеже се е нагърбила с непосилната задача да носи златната каса на гърба си. В Стария Завет, във Второзаконието, се разказва за смъртта на Моисей. Започнал се спор между архангел Михаил и сатаната за тялото на Моисея

– на кого от двамата принадлежи то. Защо трябвало да става спор между архангел Михаил и сатаната? Ще се разправят за едно мъртво тяло! То представя касата, в която Моисей бил затворен. Като напуснал Моисей касата, започнала се борба кой да я вземе. И до днес още се водят спорове и борба за човешките тела. Докато продължавал спорът, Моисей не могъл да се освободи от касата. Казано е в Евангелието, че Илия и Моисей се явили при Христа. – Защо се явили при Христа? – За да разреши той въпроса. Как е разрешен въпросът, няма да кажа, но Моисей е свободен днес. – Кой го разрешил? – Христос! Моисей се беше хванал толкова здраво за закона, че не можа да влезе в Обетованата земя. Ако той не може да влезе в Обетованата земя, какво остава за другите хора? Още не им е позволено да влязат в Ханаанската земя. И след това евреите мислят, че могат да влязат в небето! Те не могат да влязат в Ханаанската земя, че в небето ще влязат. Ако човек не те пуща в коридора си, как ще те пусне в своята лаборатория или в своята съкровищница, пълна със скъпоценности! Това е невъзможно. Много примери има в Стария Завет, от които се вижда, че лесно не се влиза в Царството Божие. – Защо? – Заради непослушанието на хората. Ще кажете, че Бог прощава. Това не е наука. Ако очаквате само на великодушието на Бога и на Неговото всеопрощаване, това е неразбиране на великия Божи закон, който управлява живота. Моисей направи голяма грешка в живота си, заради която Бог му каза: „Понеже ти не изпълни закона, както те научих, няма да влезеш в Ханаанската земя". Моисей каза на израилския народ: „Вие станахте причина да ме извадят от добрите условия на живота". Същите евреи извадиха и Христа от добрите условия на живота. При честите спорове между евреите и Христа, неписани в Евангелието, Христос им казваше: „И с мене ще постъпите така, както с Моисея. Но аз имам власт да положа душата си и да я отнема". Моисей обаче запита: „Нямам ли аз власт да извадя вода от тази скала?" Той удари с жезъла си скалата и от нея потече вода. Въпреки това Моисей не можа да влезе в Ханаанската земя.

Често се говори за духовния и за светския живот. Като изучават Божественото учение, хората имат желание да станат силни, учени, богати, да им тръгне всичко наред, да познаят света, да познаят и себе си. Те гледат на себе си като на избраници, да бъдат богоугодни на Бога. Ако не постигнат това, те се отчайват. Наистина, когато влезе в духовния път, човек минава през първото посвещение. Запитват го: „Какво искаш – сила, власт или пари? И този път води към Бога. Силата ще оправи света; властта ще го държи в ръцете си, а парите ще го укрепят". Това е изпит за учениците, а не за онези, които вярват. Те не се подлагат на изпит. Обикновеният вярващ живее като обикновен човек и умира такъв. За него изпити не съществуват. Щом станеш ученик, изпитите веднага дохождат. Значи ученикът се изпитва, а обикновеният човек е свободен. Не

съжалявай, ако не те изпитват още.

Питат ученика: „Какво искаш – да ти се даде благо отвън, или отвътре?“ Някои ученици искат смирение, те не искат нито сила, нито власт, нито пари. Който се стреми към силата, той постепенно се отдалечава от Бога. Целият свят върви днес в пътя на насилието. Учениците, които са избрали пътя на насилието, са създали днешния ред и порядък. Те са разбрали само външната страна на живота. От хиляди години те забелязват, че им липсва нещо съществено. Други ученици са избрали пътя на смирението и жертвата. Аз говоря за съзнателната жертва, а не за самопожертването, което подразбира самоунищожение. Тези, които са избрали пътя на насилието, разполагат със златната каса. Турят ли я веднъж на гърба си, тя вече не слиза оттам. Това наричат индусите Закон на кармата. Знаете ли как е произлязла кармата? Мислете по този въпрос. Някои казват, че кармата е произлязла от греха, а грехът – от плода на забраненото дърво. Ако грехът се е зародил в хората след опитването на плода на забраненото дърво, как се е появил той между ангелите? Христос казва: „Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; и който се отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил“. Питам окултните ученици, имат ли правилно разбиране на Христовото учение. Аз не говоря за теорията на Христовото учение, но за онова, което се е прилагало от времето, когато се е появил човекът. То е приложимо. Следователно, щом се домогне до Христовото учение, човек има вече разбиране за самия живот. Попитайте днес кой да е богослов какво ще каже за Бога. Какво ще ви отговори той? Ще каже, че Бог е сила, която е създала всичко. Ясен ли е този отговор? Друг ще каже, че Бог е интелигентност. Къде и как се проявява тази интелигентност? Може ли някой да даде конкретна дефиниция за Бога?

Вчера дойде при мене една малка сестра и изказа такава мисъл, каквато и възрастните не могат да изкажат. Тя каза: „Някога чувствам в душата си такава обилна любов, която изцяло ме изпълва. Въпреки това в мене остава малко място, малка стаичка, запазена специално за някого. Искам да обикна някого, да изпълня това място, но то си остава празно. Когато се опитам да го запълня, натъквам се на страдания. Ако си позволя да го запълня, скъпо съм плащала“. Тя ме пита защо става така. Отговорих ѝ: Това място е само за тебе. То е твоята тайна стаичка, в която само ти можеш да влизаш и излизаш – никой друг. – „Един ден – каза тя – аз се опитах да поставя една моя учителка на това място, но скъпо платих. Умът ми щеше да излезе.“ Казах ѝ: Това място е твоята светая светих. На никого няма да го отстъпваш. Това значи: Да поставиш Бога в своята тайна, скрита стаичка. – „Тогава как ще ми определите що е Бог?“ – Ще ти отговоря с една дума: Бог е светлина. Той е непрекъсната светлина, т.е. светлина без

прекъсване. Каквото и да поставим на пътя ѝ, тя не може да се засенчи. На тази светлина растат и се развиват всички дарби и способности, всички добродетели в човека. Тя озарява лицето на човека, тя го прави светъл и чист. Никой не може да лиши човека от тази светлина, освен той сам. Това е същественото. Бог е светлина. И между нея и човешката душа не може да се постави преграда.

Като казвам, че Бог е светлина, нямам предвид физическата светлина. На тази светлина зреят всички плодове: ябълки, круши, сливи и др. На Божествената светлина обаче растат само добродетели. В нея е безсмъртието. Дето са добродетелите, там е райската градина. Който се храни с добродетели, зрели на Божествената светлина, той никога не умира. Жива е Божествената светлина.

Кой човек е добродетелен? – Който има светлина в ума си. Ако светлината ти е непрекъсната и върви пред тебе, ще знаеш, че си обърнат с лице към Бога. Ако светлината ти е непрекъсната и зад тебе, ти си обърнат с гърба си към Бога. Който се грее на Божествената светлина, той се отличава със сила, интелигентност и доброта. Той разполага с големи възможности. Изобщо човек се ползва от тази светлина само тогава, когато умът и сърцето му се огряват от нея. Каква полза, ако имаш стая, но в нея не прониква нито един слънчев лъч? Вън от Божествената светлина никакви блага не могат да ни задоволят. И тъй, първото нещо за ученика, който върви в пътя на смирението, е да има вътрешна светлина. Тя се отличава с голяма мекота и безпрекъснатост. Тя внася дълбочина в човека. Казваш: „Груб човек съм, не съм доволен от себе си“. Груб си, защото нямаш вътрешна светлина. Много естествено. Вечер камъните са студени. През деня, когато слънцето грее, камъните се стоплят. Ето защо, когато има вътрешна светлина, човек е топъл, мек, нежен. Щом изгуби тази светлина, той става студен и груб. Като знаете това, не се заблуждавайте да мислите, че можете отвън да се топлите. Не, Божествената светлина огрява човека отвътре. Никой не може да загаси тази светлина отвън. Ако някой застане на пътя между човешката душа и Бога, само той е в състояние да загаси тази светлина. Обаче ние знаем, че няма сила, която може да тури преграда между човека и Бога. Мнозина се опитват да загасят тази светлина, но не са могли да успеят. Затова е казано, че Бог е необятна светлина, която прониква в цялата вселена. Дето влезе, тя всичко чисти. Няма недъг или порок, който може да устои на тази светлина.

Мнозина са дохождали при мене да се оплакват от мъчнотиите си. Питат ме защо им е мъчно, защо са тъжни. Отговарям: Нямате светлина. Ще кажеш, че си тъжен, защото си скаран с жена си. – И да не си скаран, пак ще ти е тъжно. – „Нямам хляб, нямам дрехи.“ – И да имаш хляб и дрехи,

пак ще ти е мъчно. И в коприна да си облечен, и цар да си, пак ще ти е мъчно. – Защо? – Липсва ти вътрешна светлина. Докато тя не проникне в тебе, всякога ще страдаш. Ако имаш светлина, и беден да си, да живееш в колиба, пак ще бъдеш доволен, ще гледаш небето, ще се разговаряш със звездите. Хората ще те съжаляват, ще те наричат бедняк, но ти знаеш, че отвън си беден, а вътрешно – богат. Ти гледаш скъсаните си дрехи и казваш: „Господи, благодаря Ти за богатството, което си ми дал. Така по-лесно възприемам Твоята светлина, отколкото със здрави дрехи“.

Сега вие очаквате да ви кажа нещо научно. Ето, изучавайте теорията на Айнщайн. Тя е научна теория. Според нея всичко е в движение, но не по права линия, както сте учили, а по крива линия. Казвате, че пътят ви е прав, че постъпките ви са прави, но според теорията на Айнщайн не е така. Няма движение по права линия. Обичаш приятеля си, разговаряш се с него, но като дойде друг някой при тебе, ти веднага ставаш на крака, посрещаш го любезно, обсипваш го с ласкави думи. Защо правиш тази разлика между двамата? Ще кажеш, че много обичаш този човек. – Като го обичаш, направи ли го щастлив? Както виждаш, отношенията ти не са праволинейни. Ето защо казвам: Няма човек в света, който е направил подобния си щастлив. Едно от големите заблуждения на хората се заключава в това, че те един-други си приписват качества на богове. Туриш корона на човека и започваш да му се кланяш. Довчера бил обикновен човек, днес става бог. Така са постъпвали езичниците: направят си един златен идол и след това започват да му се кланят, от него очакват спасение. Така постъпват и учените. Някой учен напише една теория и започва да убеждава хората в истинността ѝ. Като се убедят в нея, хората започват да ѝ се кланят. Един ден тази теория стане невалидна, замества се с друга, по-нова от нея. Тогава всички казват: „Сгрешихме, не сме били на прав път“.

Щом теорията е грешна, защо убеждавате хората да вярват в нея? Моисей казваше, че ще спаси света, но не го спаси. Дойде Буда, и той искаше да спаси света, но не го спаси. Христос дойде на земята и всички Го очакваха като спасител. Християните казват, че светът е спасен, а всъщност не е спасен. – „Защо хората още не са спасени?“ – Защото им липсва нещо – вяра им не достига. Тези, които казват, че Христос ще спаси света, сами не вярват в това. Дали вярват, или не, не е важно. Обаче, казано е: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него“. Който вярва в сина, той се привлича от Бога. Неговата душа се озарява от светлината на Бога. За такъв човек се казва, че е спасен. Значи, спасява се само душата, а не светът. Хората грешат, като очакват първо да се спаси външният свят, а после те. Не, хората ще оправят външния живот, а Бог – техния вътрешен живот. Щом се оправи вътрешният живот, външният сам по себе си е оправен. – Какъв

е вътрешният живот? – Ето един въпрос за изучаване. Ще се пазите от раздвояване на съзнанието. Няма да питате кой е на правата, и кой – на кривата страна. Който е огрян от Божествената светлина, той е на правата страна. Той е човек с добродетели. Когато добродетелите, т.е. плодовете на душите узреят на Божествената светлина, те ще започнат да се обменят. Когато казваме, че душите се свързват, това подразбира обмяна между техните плодове.

„Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; а който се отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил.“ Някои се питат: „Този човек говори ли истината?“ Смешно е да се задава такъв въпрос. Наистина, важно е да се знае кой говори истината. Ако аз дойда и те науча как да придобиеш Божествената светлина, не съм ли ти казал истината? Тази светлина именно ще покаже дали говоря истината, или не. Ако нямаш вътрешна светлина, каквото и да говориш, всичко е напразно. Може да цитирате много стихове от Библията и от Евангелието, но ако те не внесат необходимата светлина във вас, нищо не са. Един стих е разбран и разумно приложен, ако внесе във вас вътрешна светлина и мир. Този стих е оживял във вас. Ще цитирате какво е казал Христос, Павел и др. Де са те днес? Ще кажете, че са горе някъде, на небето. Не, те са на земята, работят между хората. Някой объркал работите си, оплел се, не може да си помогне. Достатъчно е да произнесе един стих с желание да го разбере, за да дойде Христос да му помогне. Той ще внесе светлина в ума му и ще оправи работите му. Който е получил тази светлина, той е намерил вече своя Учител. Ако няма светлина, той още се занимава със златната каса. Хората още се занимават с въпроса кой управлява света – Бялото Братство или черното? Трябва ли да имаме богатства, къщи, ниви, лозя? Хората умират и при най-хубавите къщи, и при най-голямото богатство. Тези неща са важни, но не са съществени. Ще кажете, че религията е нужна на хората. И при религия хората умират. Важно е дали религията дава нещо съществено на човека. Някой учен или философ поддържа своите възгледи и се радва на добър живот; жената и децата му са здрави и весели. Утре жена му умре. Могат ли неговите възгледи да го утешат? Ако твоята философия не може да те утеши, тя не е истинска. Аз съм за онази наука, за онази философия, която може да ти даде утеха и при смъртта. Това наричам жива, положителна наука и философия. Като видя, че тъжиш за жена си, ще те поканя у дома на гости и ще те заведа в пансиона, дето е тя, да видиш на колко хубаво място е дошла. Ти ще кажеш: „Радвам се, че жена ми е свободна. При мене беше робиня, а тук живее на свобода“. Той е убеден вече, че жена му е жива. Ще кажат за него, че дъската му е мръднала. Чудно нещо! Ако скърби и плаче за умрялата си жена, това е нормално. Ако се радва, че тя е жива, това не е нормално. Значи, ако се радваш, дъската ти е мръднала; ако скърбиш, ти

си нормален. Според мене човек може да се разстрои и в скръбта, и в радостта. Едно е важно: Божествената наука продължава човешкия живот и внася нещо ново в него.

Христос казва: „Който слуша вас, Мене слуша“. От всички се иска работа, а не забавления. Доста сте се забавлявали. Някой казва: „Добре е Учителят да махне с ръка и да ни освободи от крадците и разбойниците“. Това не е моя работа. Аз няма да ставам стражар, да пазя хората. Какво лошо има в това, че някой те обрал? Бил си натоварен, а той те облекчил, освободил те от касата. С тази каса на гърба си ти щеше да потънеш в океана, а без нея ще бъдеш свободен. Това са изводи, чрез които ще разберете смисъла на живота.

Ще ви предам още една мисъл, която ми каза младата сестра. Като се вглеждала в живота, тя дошла до заключението: Енергията, с която разполага природата, е определена точно математически. Тя е разпределила справедливо тази енергия между всички живи същества. Следователно точно определено е колко енергия се пада на всеки човек. Ако някой вземе повече от това, което му се пада, върши престъпление. Днес природата слага на всички хора да ядат. Ако вземеш една или повече хапки от определените за тебе, ти вземаш от хапките на другия. Ако един човек вземе пет хапки повече, друг – десет хапки, знаете ли какво ще стане? Знаете ли колко хора ще останат гладни? Ще кажете, че трябва да се прави икономия.

Икономията зависи от това всеки да яде толкова, колкото му е определено. Докато сте били на небето, още там са определили по колко грама средно трябва да яде човек на ден. По-рано имаше купонна система. По колко хляб даваха на човек? – По 250 грм дневно. Разумният свят е изчислил по колко грама хляб се пада дневно на човек. Спазват ли хората тази мярка? Това не се отнася само за храната, но и за мислите, чувствата и желанията на човека. Обичаш един духовен човек и желаеш да седиш при него с часове, да се къпеш в неговата аура. – Това е престъпление. Ще се къпеш в аурата на човека толкова, колкото ти е дадено – нито повече, нито по-малко. Ще пиеш от чешмата толкова вода, колкото ти е определено. Отиваш на чешмата да си миеш краката, лицето, очите, а други те чакат, жадни са! Не, ще оставиш първо те да се напият, а после ти ще се миеш. Ще бъдеш внимателен, ще пазиш ред. И другите хора искат да се измият, не само ти. Ако не спазваш реда на природата, ще те критикуват. Вие сте ученици на Бялото Братство, не трябва да допущате да ви критикуват. Какъв пример ще дадете на другите? Ако не постъпвате разумно, не може да бъдете образец за тях. „Който слуша вас, Мене слуша.“ Ако носите Божествената светлина в себе си, всички ще ви слушат. Хората се бият,

карат се, спорят, когато са в недоимък. Дето е изобилието, никакъв спор не съществува. Малкият чучур не може да задоволи изведнъж жаждата на всички пътници. Обаче изобилието на водата изключва всякакъв спор и недоразумения. Какво ще кажете за онази вода, която кара четири–пет воденични камъка? Тя е буйна, силна вода, задоволява нуждите на много хора. При Божествената Любов не съществува никакъв спор – в нея е изобилието на живота. При човешката любов има спорове и недоразумения. В нея човек издребнява. Като знаете това, пазете се от дребнавостите на живота. Ученикът не трябва да се поддава на дребнавостите. – Защо? – Защото те водят към смъртта. Когато Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си, Той има предвид отричане от смъртното.

И тъй, в празното място на сърцето, за което говори малката сестра, ще туриш Божественото. Само ти ще влизаш и излизаш оттам, докато се познаеш. Тогава ти ще се познаеш така, както никога не си се познавал. Някой погледне ръката си, мисли, че в нея е изразен само той, т.е. само неговият живот. Ако ръката е същественото, каква беше твоята ръка преди 18 милиона години? Ами преди 100 милиона години? Каква ще бъде твоята ръка в далечното бъдеще? Това, което се променя, не е съществено. „Който слуша вас, мене слуша.“ Ще ни слушат хората, но когато бъдем носители на Божественото учение, което носи радост и утеха в света. Божественото учение прави човека силен, интелигентен и добродетелен. Помни: Силният мъчно се побеждава. Силният и добродетелният по-мъчно се побеждават. Силният, добродетелният и интелигентният никога не се побеждават.

Значи, смисълът на живота се заключава в това да придобием Божествената светлина, при която зреят плодовете на човешката душа. – Защо ни е светлината? – За да зреят плодовете. Как ще зреят ябълките и крушите без слънце? Следователно без Божествената светлина няма вечен живот. Без добродетели вечният живот не може да се придобие.

Който има уши, да слуша! Който има ум, да разбира! Който има сърце, да възприема! Който има воля, да прилага!

Беседа от Учителя, държана на 15 юли 1923 г. в София

1923_08_26 Здравият ум

ЗДРАВИЯТ УМ

Божествените мисли растат при определени условия. И добрите мисли растат при специални условия, при специална почва. Някога, по липса на тази почва, човек не може да разбере и приложи истината. Затова именно и плодовете на истината не виреят добре. Това се отнася до онези, които са изостанали в развитието си. Изкачването по високите места усилва кръвообращението, усилва дейността на мозъчните центрове. Онези хора, които живеят изключително в ниските места, трябва да правят по-големи усилия за развитието на своя ум и сърце. Чрез усилия те ще дойдат до резултатите на хората по високите места. Молитвата е усилие на духа, за да се изкачи на високото място. Така се придобива прилив на умствена енергия. С това се улеснява работата на съзнателния живот на човека. Когато човек се изкачва по височини, явява се изтръпване на крайниците по причина на силното действие на електричеството и магнетизма. Такова изтръпване усещате и вие сега. Ако имате хармония в себе си, изтръпването се придружава с приятна топлина. Ако хармонията липсва, явява се изстиване, от което крайниците се вкочаняват. Изобщо между електричеството и магнетизма трябва да има известно съотношение, т.е. да си хармонират. Сега е доста студено, понеже електричеството горе и долу е положително. Ние се намираме между тези течения, чиито вълни се отблъскват.

Често се говорят верни и неверни неща. Хората се питат кои неща са верни и кои – неверни. Как се различават едните от другите? Верни са тези неща, които съществуват в природата. Живата, разумна природа има образи за верните, истинни и реални неща. Следователно това, което не можем да намерим в природата, не е реално. То е продукт на човешкия ум. Какво ще каже например ботаникът за цветятя? Той казва, че цветятя са полусъзнателни, т.е. неразумни същества. Въпреки това той сам не може да си обясни защо едни цветя са бели, други – сини, трети – червени и т.н. Тогава какво ще кажете: „Защо мъжът и жената, като разумни същества, се обличат с дрехи в различен цвят? Защо носят шапки в различни цветове?“ Цветът определя две неща: какво трябва да бъде цветето и по какъв начин може да се развива то. На бялото цвете природата казва: „Ти трябва да работиш в чистота“. Докато работи така, цветето е бяло. Щом постигне нужната чистота, това цвете започва да работи в друга посока – да запази своята чистота. Като запази чистотата си, природата дава жълта краска на цветето и му казва: „Сега се нуждаеш от интелигентност“. После, когато цветето придобие тези качества, природата му казва: „Ти се нуждаеш от синия цвят, за да добиеш материята, необходима за посаждане на

истината“. Краските на цветята са азбука на природата. Жълтият цвят например показва интелигентността на дадено цвете, но то няма органи както човека да изрази своята интелигентност.

Като говоря за цветята и човека, правя аналогия между човека и ангелите. По отношение на ангелите хората са цветя. Значи нашите добродетели и недъзи, положителни или отрицателни, се явяват в тяхното царство като цветя. Ангелите изучават човека от неговия цвят. Не мислете, че в ангелския свят човек има такъв образ, както на земята. Там той е цвят, който се познава по краската си. Ако някой ви каже, че цветята имат очи, нос, уши като хората, вие бихте се смяли. Така би се смял един ангел, ако му се каже, че човек има очи, нос, уста, уши. Много естествено, пред ангелите човек няма такъв образ, какъвто ние познаваме. Те съзнават, че тези цветя-хора еволюират и казват: „Един ден, когато дойдат до нашето положение, ще придобият образ като нашия“. Ангелите са по-умни от нас. Те могат да се съобщават с нас, когато ние не можем да влезем във връзка с цветята. Ние ги късаме, тъпчем, без да подозираме, че им правим пакост. Ангелите изучават нашия живот по-добре, отколкото ние изучаваме цветята. Нашият мозък, както и съзнанието ни, трябва да се трансформират, защото има известни центрове, които са още в зачатъчно състояние. Новите идеи, които идат сега, се нуждаят от почва, а тя трябва да се създаде по някакъв начин. – Отде ще дойде тази почва? От християнството. То подготвя хората за новите условия, за новата почва.

Апостол Павел казва: „Не от делата на закона човек ще се спаси, а от вярата“. Значи, когато хората разберат Божиите закони, тогава ще се спасят. Тогава светът ще се оправи и ще стане място на по-възвишена култура. При сегашните разбирания не е така. Не е въпрос да се вземат думите на Павла буквално. „Чрез вяра и дела“ – това са две школи. Вярата дава всичко, тя не е мъртва, но жива. Трябва да знаеш законите на ума. Живата вяра е свързана с ума. Пипнеш един камък и казваш, че е мъртъв. Ако знаеш законите, от камъка може да изкараш хляб, вода. Гледаш, че камъкът е покрит с мъх. Отде дойде този мъх? Твърдото съзнание – камъкът, как изкара мъха? Значи и той е разумен. В него се крие една малка фабрика, която произвежда мъх. Знание е нужно за това!

Сегашните хора, както и вие, възпитани в стария дух, очаквате спасението си по чуден начин. То е спасение без ум. Който влезе в Божествения път, трябва да развива своята интелигентност, както и своето сърце. Човешкият ум е достигнал до известна степен на развитие, поради което голяма част от човешката раса е дошла до висока степен на интелигентност. Висшите същества, които са изпреварили сегашните хора в развитието си, се застъпват за своите малки братя и работят върху сърцата им. Така се

създава културата на сърцето. Както сте сега, вашият ум не може да се облагороди. Вие имате интелигентност, но ви липсва мекота. Сега човешкият ум е изопачен. Каквото и да се каже на човек с такъв ум, той все ще се противопостави. Той няма мекота и здраво разбиране. Като те види, той не мисли да ти направи добро, но ще търси начин как да те използва. Той си казва: „Ето един учен, когото мога да използувам. Има син, дъщеря, и тях мога да използвам". – Това не е култура.

Хващаш един кон, пипнеш го оттук-оттам и казваш: „Много хубав кон! – За талига ли е или за работа?" Ако хванеш два коня, ще си кажеш: „Ето, с тях мога да изработя два декара земя". Интелигентност, която само използва икономическите условия, не е истинска. Умствените органи трябва да се трансформират вътрешно, т.е. материята им коренно да се пресъздаде. Не си правете илюзии, че времето, условията ще съдействат за това трансформиране. Те само приготвят материала; други сили ще дойдат, те ще свършат работата. Например да мислиш за Бога, това е вътрешна сила в човека, която работи върху него и го преобразява. Казваш, че вярваш в Бога. Задай си положително въпроса, що е Бог? Като си зададеш този въпрос, като че умът ти се изпразва. Трябва да влязат в него природни сили и да заработят. – Що са природните сили? Това не може да се определи. Как ще определиш що е интелигентността? Ако искаш да дадеш известно обяснение, ти ще внесеш в ума си неверни неща. – Що е Бог? Съществува ли той? – Това може да се определи по следния начин: Имаш живеница на крака си. Викаш лекари, но никой не може да ти помогне. Животът ти е на косъм. Най-после се обръщаш към Бога с думите: „Господи, в Тебе е всичкото ми упование. Помогни ми, прати ми своята помощ, да позная, че съществуваш, че си Бог на живите и на всички помагаш. Обещавам да Ти служа, да посветя живота си на Тебе". Ако си искрен и издържиш на обещанието си, Бог ще ти помогне и в скоро време ще бъдеш здрав. Какво доказателство още искате за съществуването на Бога? Той е всесилен, на всички помага.

Казвам: Каквото обещаеш, ще го изпълниш. Не говоря за обещанието, каквото дал един циганин. Като била болна жена му, той обещал, че ще запали в църква една голяма свещ, да благодари на Бога. Като оздравяла жена му, той си казал: „Я дам, я не!" Трябва да бъдеш положителен. Обещаеш нещо, ще го изпълниш. Щом си положителен, болестта ще мине. Ще почувстваш особено състояние на душата, особена вътрешна топлина, която така ще те разшири, че всичко около тебе ще се промени. Ще почувстваш една вътрешна благост и тих вътрешен глас ще ти проговори: „Прости на длъжниците си! Скъсай полиците им!" Ако послушаш гласа, Бог ще те благослови. Ако не си готов да направиш това, ти скъсваш полиците, но после събираш парченцата, залепваш ги и

отново търсиш длъжниците си. Гласът ти казва: „Не постъпи добре“. Ти действаш по Моисеевия закон. Длъжникът, от своя страна, трябва да бъде честен. Ако не може да плати дълга си, ще отиде при Господа да го кредитира. Нещо отвътре му казва: „Внимавай, много пъти си лъгал, затова си дошъл до тази мъчнотия“. Тихият глас те предупреди и се оттегля.

И тъй, използвай богатството, което Бог ти е дал. С него веднага можеш да изплатиш кармата си и да станеш съвършен. Ако не използваш богатството си разумно, ще попаднеш под друг закон и ще увеличиш кармата си.

В сегашното си развитие хората са дошли вече до дъното на ада, дето материята е най-гъста. Оттук те трябва да започнат да пъплят, да излизат нагоре. За това се иска голяма будност, да не изпадат в своето минало, да повтарят старите си слабости и грешки, Защо ще правят същите погрешки? Сега трябва да ги изправят, а не да ги повтарят. При пробуждане на съзнанието им, в което се намират, изправянето на погрешките е лесно. Веднъж направени, те лесно се изправят. Щом се натъкне на погрешката, човек казва: „Втори път няма да греша“. Той има спомен за нея и се пази да не сгреши по същия начин. Използвайте опитностите на своя минал живот, без да ги повтаряте. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон“. Наистина само чрез закона на Любовта човек ще опази заповедите, които му са дадени. Само чрез Любовта той ще се повдигне в по-висок свят. Само така той ще излезе от гъстата материя. Това означават думите на Христа: „Който има уши да слуша, нека слуша“. Аз продължавам в този дух: „Който има ум да мисли, нека мисли. Който има сърце да чувства, нека чувства. Който има воля да работи, нека работи върху себе си. И Бог ще го благослови“.

Изпейте песента „Бог е Любов“.

Представете си, че тъй, както сте насядали, аз започна да раздавам на всички по едно, по две или повече житни зрънца. На едного дам само едно житно зрънце, на друг – две житни зрънца, на трети – три, на четвърти – четири и т.н. На някои дам по една, две и повече крини. Вие ще се чудите защо не давам по еднакво на всички. Важно е обаче как ще решите задачата си. Всички трябва да посеете зрънцата. Един ден ще ви питат: „Посяхте ли житото?“ И онзи, който получи само едно зрънце, ще отговаря посял ли го е. Няма да го питат колко ниви е посял, но ще го питат посял ли е зрънцето. Как ще се оправдава, ако не го е посял? Истината ще говорим. И детето може да говори истината. От тебе се иска да направиш само едно добро, а не сто добрини. Човек е дошъл на земята

да направи само едно добро. Всичко друго е приготовление за това добро. Направиш ли това добро както трябва, всички ледове се стопяват и животът се осмисля. Това е вътрешната страна на живота. Казваш: „Аз не мога да направя това добро“. Това е най-малкото, което се иска от тебе. Истината иска малко, но добре направено. Ако живееш сто години на земята, от теб се иска да посяваш всяка година по едно зрънце. Не можеш ли в една година да отделиш пет минути за посяването на едно зрънце? Ако кажеш, че нямаш даже пет минути свободни, ти не говориш истината. Ти чакаш в бирарията десет и повече минути за една чаша бира, а нямаш пет минути за посяване на едно семенце. Човек намира време за ядене и пиене, а не е готов да отдели пет минути за едно семенце.

Мнозина се отказват да посеят своето семе, а са готови да сеят чуждите семена. Не се бъркайте в чуждите работи. Това е истината. Една семка, навреме посята, може да спаси света. Посей ябълчната семка и не мисли. Някой ще откъсне един плод от тази ябълка и ще се спаси. Искаш да направиш зло на някого. Минаваш край тази ябълка, откъсваш си един плод и го изяждаш. След това се отказваш от желанието си да направиш зло. Срещам един познат, разговарям се с него, а той ми казва: „Искам да държа една беседа, да изнеса истината“. Виждам тщеславието му и казвам: Ти напиши една хубава мисъл, това е достатъчно. – „Не се занимавам с дребни работи. Ще напиша една мисъл! Каква ще бъде тя?“ – Напиши на приятеля си: „Братко, почвата на твоята градина е хубава. Посей 50 плодни дървета“. – „Не ме интересува градината на моя приятел.“ – Там е всичкото зло, там са спънките във вашия живот – вие пренебрегвате малките работи, а се занимавате с велики работи, за които още не сте готови.

Какво приложение може да се извади от тази беседа за абсолютната истина? Ако началникът ти иска да знае какво мнение имаш за него, ще му кажеш ли истината? Ето какво трябва да му отговориш: „Ще ти кажа истината, ако не си ми началник. Докато си мой началник, не мога да ти кажа какво мнение имам за тебе“. Не е умно, ако ми кажете да посея семената си на каменистa почва. Ще ви кажа: „Тук не мога да сея“. Има правила де можеш да сееш. Ще се запиташ в себе си, позволено ли ти е да кажеш истината. За истината се изисква малко нещо. Трябва да бъдете умни. Истината може да се изнася в школата. Помнете: В школата се благославят само тези неща, които излизат от вас. Ние трябва да си имаме печатница, защото, което сами изработим, ще бъде най-хубавото. Над нас сега имаше облаци, но като започнах да говоря за истината, забелязах, че те се премахнаха. Значи отгоре се радват. Който иска да каже истината, трябва да се моли да го научат как да я изкаже. Кажи: „Братко, мъчно ми е, че трябва да ти кажа истината, но принуден съм да я кажа. Нямам

желание да те унижа и обидя“.

Казвам: Трябва да бъдем служители на Бога, да проповядваме истината. Няма по-лошо от това да си лишен от помощ. – „Искаме да знаем истината, има ли някаква вина у нас, че тази година не може да имаме събор.“ Аз трябва да мисля дълго време, мога ли да ви кажа истината. И ако я кажа, ще ви ползва ли тя? Ще ви кажа само следния факт: Миналата година един брат каза, че този събор заприличал на сбор. Господ каза: „Следната година няма да имате събор“. Всички мислехте: „Този направил грешка, онзи направил грешка; този така направил, онзи така направил“. Има неща, които за вас са важни, а на Бога на ум не Му дохождат. Щом е сбор, от вас зависи да не е сбор, а да бъде събор. Събиране между Бога и вас трябва да има! Трябва да имате вътрешни преживявания. Аз мога да ви говоря отвън, но ако вие не отворите сърцата си, за да ви говори и Господ отвътре, всичко е безполезно.

Значи братът, който се произнесе така за събора, е изразил едно течение в братството? – Да, така е. Някои казват, че първите останаха на втори план, а последните излязоха напред. Знаете ли, че с вашата неблагодарност вие ограничавате Господа? Изборът не е мой, аз правя каквото ми казва Господ. Вие казвате: „Учителят може всичко да направи“. Това, че сутринта сестрата падна и се удари на камъка, показва, че Господ иска да изправите живота си. Когато се чете или говори една беседа, всякога присъства един брат от черното братство. Когато лошите хора искат да направят зло, тогава присъства един Бял Брат. Не можем да забраним на черния брат да слуша. Той е делегат, трябва да слуша. Разумните същества виждат недостатъците ни, докато са у нас още. Те лесно се изправят, но като се изявят навън.

Бог е щедър и ти трябва да използваш това, което ти е дал. Изобилието си има свое място. Всички имате добри желания, но трябва да знаете начина как да ги проявите. Например някой има доброто желание да ме покани на гости у дома си. Той приготвя много ядене, баници, плодове. Като дойда, аз взимам със себе си няколко приятели, да се изяде всичко това, да се благословите. Може да остане нещо – десетина ореха, няколко ябълки, колкото за благословение на децата. Какво ще стане, ако аз съм ял, преди да дойда? Аз бих желал каквото правите за мене, да го правите и за другите. Това ме радва. Трябва да знаете закона, че всякога не можете да се събирате. Има времена, когато гости не могат да дохождат, и вие не може да отивате на гости. Ако се държите за Господа, с топ не могат да ви разбият.

А пък съборът и тази година ще стане. Ние ще му намерим времето. Не е

само денят 19 август, има още по-хубави дни. Днес правим приготовление за събора. Тук сме дошли около сто души. Ако Господ не е с нас, защо ни е събор? Трябва пак да дойдем тук, защото има хубави магнетични места. Всичко в природата е символи. Хубавото днес са облаците на небето. – Те приличат на вълна, която може да се преде. Да, трябва да се преде. Ето как може да се използва екскурзията. Като се върнете в града, всеки да напише по едно хубаво писмо в провинцията. Не е важно дали ще пишеш на познат брат или сестра.

Вие искате всякога да бъда весел, разположен. Аз някога се боря с вълка, вадя овцата от него, удрям го. Вие казвате: „Учителят е неразположен". Как мога да бъда разположен? Друг е въпросът, ако съм в градината и бера плодове. Казвам: Елате да ви дам. Виждате, че един брат е неразположен. Той е слязъл долу. Съберете се пет–шест души, пратете му добри мисли и така ще го повдигнете. Това поне можете да направите. Писанието казва: „Молете се един за друг". Много същества от черното братство искат да дойдат горе, но те не са в състояние да разберат всичко. Тази сутрин по интензивност на електричеството ние бяхме на повече от 7000 метра височина. Иначе височината тук е 2520 метра. Сестрата, на която стана лошо сутринта, не се разболя, но не можа да издържи на тази височина и трябваше да яде. Изстиването на лицата, посиняването се дължи на интензивността на електричеството. А 2520 метра е обикновена височина. Забележете, че когато се молехте, някои не можеха да държат ръцете си нагоре. – Значи ние бяхме на същата височина, на която Моисей получи заповедите на Синайската планина. Тогава и на нас може да ни се даде нещо. И друго, при височина над 7000 метра ние сме били и в Агарта. Значи и оттам можем да получим нещо. – Да, били сте и там. Беседата, която ви говорих горе, иде оттам. Вятърът идеше от изток. Конете, които видяхме на Черния връх, бяха на наше разположение. Конят притежава магнетични сили.

Колцина от вас имате добри вътрешни условия да отидете на Мусала? Първо, изисква се дълбоко вътрешно разположение, да няма никакво раздвояване. После да нямате никакви домашни пречки. Колко дена бихте желали да останете там? – „Най-малко четири дена." – Знаете ли, че там е студено, безсъница ще има. Воля се изисква за това. Трябва да имате и топли дрехи. Доволни ли сте днес? – „Много сме доволни." – И аз виждам, че сте много доволни.

Най-високите места са електрични. Тук, дето спряхме – под Резньовете, е магнетично място. Има магнетични впадини. Това място е отлично за събор. Или съборът може да стане в Рилската пустиня, при олтара.

Там е отлично, има гори, дърва, вода и шосе. Там можем отлично да организираме събора. Можем да го направим.

В духовния свят един нисък връх може да бъде висок, а високият връх може да бъде нисък. Това зависи от интензивността на силите, които действат там. – „Тогава право е, дето казват, че най-високият връх е Голгота, защото там се изживяха най-интензивни страдания.“ – Да, навремето си там Христос е разрешил една от най-важните задачи. Такава беседа в салона не може да се говори.

Беседа от Учителя, държана на Черни връх, 26 август 1923 г.

1923_09_09 Основният закон на съзнателния живот
беседа пред ръководителите

ОСНОВНИЯТ ЗАКОН НА СЪЗНАТЕЛНИЯ ЖИВОТ

Тайна молитва

Добрата молитва

Молитвата на Братството

Прочете се 5 глава от Евангелието на Йоана. Ще повторя 14 стих: "Подир това, намерва го Исуса в храма и рече му: Ето, сега стана ти здрав: не съгрешавай вече, да ти не стане нещо по-зло."

Грешките идат от непослушанието. Грешки има, когато философът престане да учи. Когато човек престане да диша, престава да живее. Има известни процеси, които, като престанат, идат известни последствия. Ще ви представя един велик закон, който трябва да турите като основа за вашата бъдеща деятелност. Слънцето много пъти може да изгрява. Само здравите хора стават, когато слънцето изгрее, а болните лежат на гърба си, на корема си, на едната си страна. Те лежат, а здравите се ползват. Болните могат да ги изнесат на слънце, да ги внесат, пак да ги изнесат и т. н. Мнозина казват: "Да дойде Господ." Питам: Здрав ли си? Кога дойде Господ, ще излезеш да Го посрещнеш, ако си здрав; ако си болен, ще чакаш други да те изнесат – я Го видиш, я не. Преди да пристъпя към предмета, ще кажа следното: В умовете на всички вярующи, въобще, във всички хора, в които умът действа, има някои противоречия: ние мислим, че ако тръгнем по Божествения път, ще се лишим от известни блага. От къде е проникнало това мнение? Бог е създал всички неща. Някой казва: "Не яж!" Бог е създал закона за яденето, закона за движението, закона за светлината и пр. Отде е проникнало това вярване, че хората, като тръгнат по Божествения път, ще им се случи нещо зло? Кой човек е пострадал от светлината или от топлината? Много хора са пострадали от огъня, от топлината, но от коя топлина? – От човешката. Запали се къщата и изгори. Но от слънчевата топлина хората никак не са пострадали. Някои казват: "Има слънчев удар." Но този удар не произлиза от слънчевата светлина. Той произтича от едно особено състояние на кръвта. Тази слабост на кръвта в човека ние наричаме слънчев удар. В схващането за Бога има едно криво разбиране. Да се служи на Бога, това е най-лесното. Учението за Бога го разбират мравките, растенията и т. н. Може да си наложиш да не ядеш, да не дишаш, но ще дойде време, ще трябва да ядеш, да дишаш. Божествените неща са неотклоними. И когато се отклониш от

Божествения закон, тогава се ражда нещастието. И философията на живота е, да престанем да се отклоняваме от Божествените закони. Искам да схванете това: каквато и работа да вземеш, това не препятства да служиш на Бога. Например, вие казвате: "Учител съм, търговец съм, аз не мога да служа на Бога." – Можете. Търговец си, спечелил си 100 000 лева по несправедлив начин. След това жена ти ще умре, децата ти ще умрат, автомобил ще дойде, ще те прегази и ще ти счупи двата крака, стомахът ти ще се развали и ще ти се направи операция. Като търговец, от такива работи ще се откажеш. Но това не показва, че ние трябва да бъдем в бездействие.
Този човек трябва да се стопи, но трябва ли да проливате сълзи за стопения сняг? Нали след стопяването му ще дойде много по-хубавото: ще поникне тревица, ще цъфнат растенията, ще завържат плодове. Казват: "Да дойде Христос." Христос ще дойде по два начина. Преди да се стопи снегът, слънцето ще се повдигне на небето, ъгълът на отклонението ще бъде по-голям, после ще се усили топлината, денят ще стане по-дълъг. Някои казват: "Как ще знаем, че истината в света иде?" – По същия закон. Във всичките ваши разсъждения имайте предвид следующето: всяко нещо, на което намираме прототипа в природата, то е право. Всяко нещо, което е в природата, то е право. Когато слънцето направи поврат към северното полушарие, което е символ на истината, то отива по-горе, става едно малко продължаване на дните, топлината се увеличава, снегът се стопява, става кално. Упадъкът на нравите, съвременната култура – това е снегът. Днес има ред и порядък, но какъв ред и порядък? – Със стражари. Това е снегът. Когато снегът се стопи, ние виждаме резултата. Иде приятността на пролетта. Същият закон е и в духовния свят. Христос иде постепенно в света. Той все иде, иде. Забележете външните признаци на пролетта: денят се удължава и пр. Също и вашите разбирания стават по-широки вече, вие не се задоволявате вече с ония тесни разбирания. Широк става умът ви. Освен това, във вас се заражда едно неспокойствие; вие не сте тъй спокойни, както по-рано. Във вас се заражда едно желание да направите нещо. Казвате: "Тъй не се живее вече." Значи, същият закон, снеговете се стопяват, всичко се разцъфтява, прехвръкват малки мушички и пеперуди и навсякъде виждаме движение. Същият закон е и в духовния живот. Христос се обръща към този инвалид, който е чакал 38 години край къпалнята. Той го е излекувал. (За това се говори в прочетената глава от Евангелието на Йоана.) Този инвалид, това е съвременната култура. 38 години тази култура е лежала в тази къпалня. Къпалнята – това е животът. Хиляди учители са идвали, но тая култура все си е останала. Христос му казва: "Ти си здрав вече, но не съгрешавай, за да не ти стане нещо по-лошо." Христос преди 2000 години излекува тази култура, т. е. показа, че Любовта, Божествената Любов е пътят, по който може да си вървиш здрав. От много хиляди години са казвали, че Бог е нещо недостъпно, което не

може да се люби, и затова трябва да обичаме ближните си. Но как ще се обичаме един други? Как ще любиш другите като себе си? Покажете някой човек, който люби другите като себе си! Детето ви като се качи на гърба ви и ви опъне ушите, и ви дърпа косата, ще му ударите плесница. Това е отрицателна мярка. Ако биеш, ако затваряш някого, това не е мярка. Мярката – това е нещо положително. Който бие, той няма мярка. Той не знае как да постъпи. Някой се дави в морето. Вие се хвърляте, да го спасите. Той ви хваща и се стиска за вас. Но това обич ли е? – Това не е обич. Ако детето ти те обича, то ще те обича през целия живот. Но утре, то ще си вземе дърмите*, ще си отиде и ще си казва: "Нашият, старият какво прави още?" Всичкият този сняг да се стопи. Този сняг във вас трябва да се стопи. И когато той се стопи, ще поникне тревица, ще се появят буболечки, това е много пъти по-реално, отколкото този сняг. Реалното нещо в света, това е любовта към Бога. Любов към Бога, не към ближния. Долу лъжата! Любовта към ближния, това е една лъжа. Ще ви кажа по какво се отличава Божествената Любов от любовта към ближния. Любовта към ближния се уподобява на следующето:

Един човек седи на огнището. Дърва няма. Ще трябва да впрегне колата, ще трябва да отиде в гората, ще насече дърва, ще натовари колата, ще впрегне отново, ще донесе дърва и ще запали огъня. Ще каже: "Много се уморих." Като запали огъня, ще пече гърба си, ръцете си и т. н. Тук трябва труд и усилие. Но ще изгорят дървата. Той пак трябва да иде в гората. Това е любовта към ближния. А що е Божествената Любов? – Слънцето изгрява. Досега сте били затворени в замък. Не ви трябва кола. Ще обръщаш гърба си, краката си към слънцето. Ще повикаш жена си, децата си, да се ползват и те. Сега, кое учение е по-лесно за изпълнение? И това лесно учение – любовта към Бога – за някои било нещо невъзможно. И тук се проявява учението на двете братства в света. Този е бил спорният въпрос, за да се раздели братството на две страни. Тези, които са казвали, че трябва да се започне с любовта към Бога, са Бялото Братство, а другите, които са казвали, че трябва да се започне с любовта към ближния – това е черното братство. Имате ли първия закон, ще можете да изпълните втория закон, а само вторият не може да се изпълни. Любовта към Бога е първият, великият закон. Кои са крайните точки на любовта? – От една страна, радостта, от друга страна – болката. Както имаме ден и нощ. Тези два предела са, когато любовта влезе в сърцето. С тази мярка ще мериш нещата. Когато всичката Божествена Любов влезе в сърцето ти, тогава тази любов ще мине в ума ти, там има друга мярка: права мисъл. С тази мярка ще мериш. От ума си ще прекараш любовта в душата си. Тя ще причини разширение на душата ти. Твоята любов трябва да бъде всеобемаща. И тогава ще прекараш любовта в силата си, т. е. в духа си. Тогаз Царството Божие ще вземеш със сила, със силата на любовта. След това вече може да

се приложи вторият закон.

По четири начина можеш да вземеш Царството Божие. Тогаз ще знаеш как да постъпваш с ближния си. Ближния си не можеш да обичаш повече от себе си. Някой мъж казва: "Аз обичам жена си като Бога." Това не може. Никое друго същество няма, което да може да изпълни цялата душа, сърце. Най-напред трябва да приемете от Бога, Той ще изпълни душата ти, сърцето ти, ума ти и силата ти. И после ти ще изпълниш душата, сърцето, ума и духа на онези, които обичаш. Ще постъпиш като Бога. Напълнете чувалите с жито. Божественото ще турите в човешката форма. Божествените неща са същността, а човешките са опаковката. Една човешка форма е необходима, за да влезе в нея Божественото. Бог е промислил за всинца ни. Ти може да доставиш дрехи, обуща и храна на сина си, но ти не можеш да ядеш заради своя син. Ако син ти яде за тебе, или пък ти ядеш за него, то единият от вас ще трябва да замине. И дрехите му, ако ти ги носиш заради него, той ще се стопли ли? Следователно, Божествените идеи всички трябва да ги приемем и приложим.

И щом се приложи първият Божествен закон, служенето на другите става една необходимост за тебе. Като сложиш ядене на сина си, той ще го яде. Някои казват: "Да учим хората как да любят." Любенето е ядене. Всяка душа, която е излязла от Бога, знае да люби. Недоволството, което вие усещате, от какво произтича? Ядеш – недоволен си; обичаш жена си – недоволен си; обичаш сина си – недоволен си. Това недоволство произтича от следующето – нарушил си първото нещо – любов към Бога няма. Всичко имаш, но любовта към Бога нямаш. Хората са чували. Чували има, но те са празни. С житце трябва да напълниш чувалите. В сърцето, ума, душата и силата трябва да влезе Божията Любов, а не любовта към ближния. Това е основното учение, което трябва да влезе сега във вашето съзнание. Ще правите опити. Чувалът може да се сравни с чешма с коритото й. Ако ти даваш вода от това корито, коритото няма да се изпразни, от чешмата ще иде нова вода, но ако не даваш, водата може да се застои. Ако ти даваш, никога няма да осиромашееш. Ако затвориш крана, то, понеже има приижданe, ще се пукнат кюнците* и ще стане изливане в дома ти. Ще станат нещастия. Божествената Любов ще те разсипе. Ще направите първия опит. Но кога дойде време да правите този опит, ще бъдете абсолютно искрени към себе си. Всеки един от вас, когато прави опита, ще отдели 1000 лева настрана. Тези пари, ще кажете вие на себе си, са Божии. С тях вие ще направите това, което ви се продиктува отвътре. Каквато мисъл ви дойде, така ще ги употребите. Иде някой беден човек и ви иска 100 лева, ще му дадете. Ти си търговец, вечерта си правил своя баланс, ще видиш, че имаш печалба 100 лева повече. Друг път си имал 100 лева печалба, а сега констатираш 200 лева. 100-те лева ще ги вземеш и ще ги

притуриш към отделените пари. Дойде една вдовица и тя иска 200 лева. Ще й дадеш. Същия ден вечерта, когато правиш баланс, ще констатираш 200 лева печалба повече, отколкото обикновено. Турим ли Божествения закон, в него абсолютно никакво изключение няма. Ще има прииждане, но направите ли най-малкото опущение, хитрина, тогаз друга работа. Някои казват: "Тези работи са за бъдещето." Тази мисъл за бъдещето е от черната ложа. Ние прилагаме нещата сега.

Любов, абсолютна любов към Бога. И тогаз няма да мислим, с нас какво ще стане, животът ни ще стане красив. Казваш: "Ще трябва да напусна търговията." Няма да напуснеш търговията. Има един нов начин на търговия. В Божия закон противоречия няма и всичко е в изобилие. Но стари чували, скъсани чували няма да ги имате вече. В новото учение ще имате чували от най-хубав плат. Във всяка душа ще има четири отлива: изтичане на нашето сърце, душа, ум и дух; и четири вливания от Бога = осем. Значи, постоянно движение.

Вие много пъти казвате: "Как трябва да живея?" Аз сега казах принципа, но още не съм ви казал метода. Най-първо да възприемете, че това схващане е възможно. Когато пуснете водата от четирите отвора, ще се налива нова вода в коритото; тогава ще почне водата да се движи. Със старото учение да ликвидирате. Законът гласи: "Да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила." Този закон спасява. Ако нещо може да ви спаси, ако нещо може да ви повдигне, този закон е. Това е абсолютна истина. Ако си учител, може да дам други методи, но преди всичко трябва абсолютна искреност към себе си.

Аз нямах намерение да ви събирам и да ви говоря, но видях, че времето е хубаво днес и затова ви говоря. От Божия страна абсолютно никакво препятствие няма. Има всички условия да ви благослови Бог. Някои казват: "Аз съм стар вече." Обаче, приложиш ли първия закон, ти си вече вън от гроба, ти си възкръснал. Може да виждате много работи от духовния мир, но аз не искам още да виждате, защото вашата воденица още не е доправена и ако се пусне вода, може да се разруши воденицата, щом не е доправена. И последният винт трябва да се завърти хубаво, да се стегне хубаво, та като се пусне водата и се почне въртенето на колелата, да не се развали воденицата. Всички трябва да бъдете в изправност. Тук не се изисква голяма наука. В Божественото малките неща стават всякога големи. Сегашните болести произтичат от недоверие към първия велик закон: да възлюбиш Бога. Предстои ви да направите нещо. Божественото съзнание може да ви каже: "Не прави това." А друг път ще ви каже: "Направи това." Да кажем, че си учител. Влизаш в класа си и си казваш: "Днес ще изпитвам учениците, да видя, кои ученици знаят и кои не." Но

Бог ти казва: "Днес няма да изпитваш, ще предаваш." Ще предаваш за това и това, по този и този предмет. Послушай вътрешния си глас. Друг път отиваш и си казваш: "Няма да изпитвам, ще предавам." Но Духът дойде вътре в тебе и ти каже: "Днес няма да предаваш, ще изпитваш. Помагай на учениците, задавай им въпроси, да не ги скъсаш." И тогаз, след часа, учениците ще си кажат: "Много е разположен нашият учител днес, много е добър днес." Също така и вие казвате за учениците, че са много радостни и добри днес. Слушаш ли Господа, всичко ще върви добре. Тези неща аз съм ги проверявал в миналото, проверявам ги и сега. Този метод може да приложите, но бъдете искрени, чистосърдечни към себе си! Ще си кажеш: "Заради любовта към Бога всичко мога да направя."

Друго заблуждение във вас е, че вие всички мислите, че сте бедни хора, посредствени по ум, това нямате, онова нямате, не сте учени. Ако някой от вас мисли, че е беден, ще направя опит, за да му докажа, че не е беден. Ако някой от вас мисли, че не е учен, че няма знания, ще му докажа, че не е туй. Учените хора, както светът днес разбира "учени хора", това е едно заблуждение, това не са учени хора. Някои хора са прочели много тома книги. И когато ги попитате по някой въпрос, цитират от тая или оная книга. Това не е богатство. Едно дете декламира като поет, но каква разлика има между него и твореца на художественото произведение! Това, което от нас може да се създаде, това е наше. Единственото богатство, с което ние можем да разполагаме сега, това е само Божията Любов. Това е чисто, кристално богатство. Има Един, Който ще ни каже: "Ела с Мене." Това е Бог. И ние ще отидем и каквото научим, после ще даваме на другите. И аз ви казвам: Излезте от дома на баща си и елате в земята, която аз ви посочвам. Ще тръгнете към Ханаанската земя – това е първият закон. В дома на баща си – той е вторият закон. Ще бъдем между хората. Това, което казваме, е само вътрешно изменение. Ще имаме абсолютна честност, доброта, интелигентност и благородство; тогаз добиваме качеството на смирението. Всеки един, който може да приложи този закон, той е вече избран. А който не може да го приложи, сега няма да ви кажа какъв е.

Сега това учение е за приложение. Знаете ли защо ви го давам? За съвременните хора иде такова едно изпитание, че ако на тези съвременни хора бихме обяснили, какво има да стане, на всички тези хора, косите биха побелели за 24 часа от страх. Този свят на сегашните хора си отива и няма какво да съжалявате вече. Ние ви извеждаме 24 часа, преди да се събори зданието. Всички хора седите на една паяжина сега. Тези, които идат да формират света, идат със своите чукове и ще формират света. Такова събаряне ще има, каквото никога не се е случвало. Това, което става, то е най-великото. В човешката история, откак се е започнала човешката еволюция, в слизането и качването на човешкия дух, до сега, по-велика от

тази епоха няма. А за в бъдеще, от тази ще има по-велика епоха. Но от миналите епохи, до сега, по-велика епоха не е имало. Това е най-великата епоха, в която се проявява Божествената Любов, Божествената Мъдрост. И трябва да бъдете радостни, че можете да вкусите благото, което Бог донася. Да не чакате, когато станете стари, че тогава да започне Божественото. По този начин никой не е успявал до сега. Божественото започва, когато човек е млад.

Нашите Бели Братя ще дойдат да ви опитат. Ще дойде някой при вас и ще ви каже: "Нямате ли 500 лева?" И ако му кажете, че нямате, той ще си отиде, а можете и да му дадете. Ако сте учител, така може да стане изпитът – ще дойде някой при вас и ще ви каже: "Искам да вляза в класа ви, да слушам как преподаваш." Ако кажеш: "На радо сърце", тогава си издържал изпита. А ако кажеш: "Да попитам директора", тогаз се свършва въпросът. Аз ви предупреждавам: тези Бели Братя могат да ви посетят. И вие ще се усъмните, дали е той или не. Ще ги приемете с отворено сърце. Всяко колебание е колебание в Бога, защото те са посланици Божии. Бог се проявява чрез тях. Ако един от тези Братя ви посети, това ще бъде епоха в живота ви, нещо епохално.

Това е още външната страна на великото учение, което трябва да приложите. Нужно е един коренен преврат в ума, едно преобразование в ума, после велико разширение, което ще внесе живот и здраве. Ако върху това, което съм ви казал, се усъмните, тогава знаете ли какво ще дойде? Абсолютно не позволявам никакво съмнение в думите ми! Защото аз никога не съм се съмнявал. Това е Божественото учение. То няма изключение. Ще дойде някой от черните братя (някои от тях са в плът, някои не) и ще каже: "Мислите ли, че това, което ви казва Учителят, е вярно?" Белите Братя ще ви кажат: "Това е вярно." Речта на Белите Братя е отривиста, а на черните не. Когато Белите Братя ви говорят, вие ще усещате едно спокойствие в ума си, в сърцето си и нещо приятно. А когато черните братя ви говорят, усещате едно стеснение в ума и сърцето, като че губите светлината.

Вие не знаете, защо тази година се спря съборът. Добре ли стана, или зле стана? (Брат Иларионов: Добре стана.) Българите не могат да се убедят още в силата Божия. Но ще се убедят. Ще се убедят, че има други закони, които направляват нещата. Със спирането на събора тук, дойде земетресението в Япония. Една връзка има. Каква връзка има между земетресението и спирането на събора? Всякога, когато се пропусне една Божествена идея, в противоположната страна на физическия свят ще се появи известна реакция. Това показва, че цялото човечество е като един организъм. Може един ден да стане следното: в Америка да откажат свикването на събор и

ще дойде земетресението в България. Ще кажете: "Защо е така?" Един човек направил погрешка, целунал някоя си, бият го по задницата. Трябва да го бият по задницата, за да му дойде умът в главата. Има връзка. Българите, които са в астралния свят, те сега треперят при земетресението в Япония. За да се намерят причините за земетресението в Япония, трябва да се види в Божествения свят. Българите ще бъдат викани на съд. От сега българите ще са натясно. Онова земетресение, и то е за добро. На физическото поле японците трябваше да имат земетресение, а в духовния мир българите трябва да имат съдба. Българите са хора материалисти, а японците – тщеславни. Те имат крайната цел да завладеят Америка, да завладеят чрез жълтата раса целия свят. Сега се разтърсиха хубаво и всичките им планове ще се осуетят. Между всички неща на земята има преплитане, но кога се качим на Божествения свят, виждаме същинските причини на явленията, които стават. Защо българите отказаха събора в 1923 г., има си друга причина. Други същества са причина българите да не приемат събора. Причините са в държавата на черното братство. Сега го извеждат на съд за неизпълнение на Божиите закони. Цялото черно братство се подвежда под съд, понеже има доста углавни дела. Разпнаха Христа, светиите избиха и пр. И ще ги осъдят. Ще вземат властта от тях, тяхното небе и тяхната земя, ще дойдат Белите Братя с ново небе и нова земя. Сега светът се съди. Всеки ще отиде на своето място. И в Откровението имаме онзи стих, гдето се говори за облечените с бели дрехи, които казват: "Няма ли да отмъстим за нашата кръв?" – "И дадоха се всекиму бели одежди, и рече им се да си починат още малко време, докле се допълнят съслужителите им, и братята им" (Откровение 6:11). И тогаз ще стане съдбата.

Само любовта към Бога, само този закон може да уреди всичко, може да внесе братство между вас. Няма друг закон, който да може да уреди света. Единствен закон е този. И когато вие имате любов към Бога, тогаз окръжаващите около вас ще го почувстват. Едно студено тяло, като се приближи до топло, ще стане топло. И на хората, които са около вас, ще се променят възгледите. Значи, законът е проработил. В Божия закон няма нищо невъзможно. Христос е казал: "Невъзможното за човека за Бога е възможно." Приложите ли първия закон (този закон е Божествен), тогаз всичко е възможно. Вие ще ми кажете сега: "Какво можем да направим?" Да ви обясня. Да допуснем, че е направена една канализация преди 8000 години с кюнци, обаче вода не е пусната. Тези кюнци сега стоят празни оттогаз. Какво може да направим? – Ще отворим крановете, ще пуснем вода. Ето вашето предназначение. Ще изгубите ли от това нещо? Дайте ход на Божественото да мине чрез вас. Другите хора ще възприемат. Светът не е оправен чрез никакви днешни философии. Защо? – Основа нямат. Това е велико учение. А законът, за който говоря, е учение, основано върху

канара. Мойсеевият закон е учение без основа.

Да не казвате: "Това е велика работа, това не е за нас!" Не се смущавайте! Вие можете да се свържете с това велико учение. Не се иска от вас да промените целия свят. Вие можете да дадете място, да се прояви тази Божествена Любов, както Бог иска.

Когато ви попитат. "В какво седи Божията Любов?", вие ще кажете. "Да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." И след това ще кажете:" Царството Божие се взема със сила." И след това ще кажете: "Възлюби ближния си като себе си." Последното след първото. Затова отначало ще кажеш: "Аз отивам да взема любов, да взема много и после като се върна, ще им донеса на другите." Всички искат любов от вас, но трябва да я вземеш отнякъде. Ще отидеш да я вземеш от Бога. После ще я раздаваш на другите!

Белите Братя ще дойдат при вас. Не вие ще ги намерите. Един брат българин, сега в Америка, ме пита, как да намери Белите Братя. Аз му отговорих, че няма какво той да ги търси, те сами ще го намерят. Те ще ви намерят. Христос дойде и намери Своите ученици. Такъв е законът. И желая, когато дойдат те, да бъдете вие готови.

Лекуваме се с лекарства – това не е лекуване. Това е упражнение. Лекуване е: стани и ходи!

9 септември 1923 г., неделя, 5.30 ч. Беседа, държана на 26 братя-ръководители

София, Изгрев

----
* да си вземе "дърмите" означава, да си отиде
* тръбите

Кротките (София, 1996)
34 беседи от 1 януари 1921 г. до 11 септември 1923 г.

Начало: 05:30

1923_09_09 Три правила за ученика
беседа пред ръководителите

ТРИ ПРАВИЛА ЗА УЧЕНИКА

На физическото поле всички същества изобщо минават през една дисциплина на пречистване. В духовно отношение ви трябват бани. Духовно трябва да се къпете, чистите; както на физическото поле са потребни бани, така и в духовно отношение ви трябват бани. В това може да помогне изповядването един на друг. Вие имате грешки, държите ги, криете ги, греховете ви се набират, набират и се образува в тях известно гниене. Невидимият свят не търпи това. Питат ви: "Де ви е каналът?" Те трябва да излязат някъде. Трябва да ги хвърлиш далеч от себе си. И много общества се разсипват от своите боклуци. Тоз държи боклук, онзи държи боклук, почне да издава миризма. Затова се казва: "Изповядайте се един на друг." Не само пред себе си, но и пред своя брат. Господ е казал: "Да изповядаш погрешките си." И тогаз ти ще почнеш да казваш погрешките си и това, Божественото ще наблюдава дали ще кажеш истината или не. Това е един път, през който ученикът ще мине. Никой ученик не може без това. Отношенията между вас са вече чисто духовни, имате една мярка, която не е на земята. Сега някой път у вас се заражда някое настроение, тежко ви е. Тази тежест какво е? - Някаква нечистотия. Ти, да кажем, имаш някое неразположение. Коя е причината? Да кажем, че пътуваш, ала не си взел вода със себе си, не си взел хляб. Загарят ти устата и езикът. Минаваш покрай някой бостан и открадваш някоя диня. Няма никой наоколо. Обаче тази диня е белязана от бостанджията. Бостанджията дойде и види, че няма тази диня. Той си казва: "Кой ли е откраднал динята?" Той ви праща мисъл. Тебе те смъди нещо. Казваш си: "Да му кажа сега истината, ама за една малка диня не струва!" Бостанджията казва на домашните си: "Един вагабонтин направи така и така." Ти ще се върнеш при него, ще му кажеш: " Колкото струва динята, ще ти дам." Ще кажеш, че си изял белязаната диня. Кажеш ли това, веднага от душата ти ще се снеме един товар. Като минеш покрай бостана, и да ти се яде диня, ще кажеш: "Ще мина и без диня." Ако ли пък е волята Божия, какво ще стане? - Бостанджията ще е там и ще ти даде диня. Ще ви кажа един анекдот. Един убил 99 души. Легнал му на душата голям товар. Не можел да си намери покой, 99 души го измъчвали. Изповядва се пред един. Онзи му казва:" Не знам дали ще ти се прости; ще вземеш една изгоряла главня, ще насадиш 10 декара с дини. На всички, които минават, ще им даваш по една диня. Никого няма да пропуснеш. Когато с това ти се простят греховете, твоята главня ще се разцъфти." Когато никой не те кани на бостана, ще вървиш и ще носиш жаждата си. Сбъркаш ли, ще дойде изповедта.

Съвременният свят страда от такива анормалности. Малки работи произвеждат дисхармония. Някои искат да се уредят. Вземете пример от българските министри. Какво е сегашното им положение? - Всички са в затвор. Това показва на практика, че тази философия "да се уредиш" не върви. Поканят те да станеш български министър. Ти кажи: "Аз български министър не ставам." Станеш ли български министър, окултен ученик не можеш да бъдеш. Ти ще намериш затвора. Ще ти дадат подкупи, ще се оцапаш. Ще кажеш: "Всичко ставам, но министър не ставам в България." Поканват те да станеш владика. Ще кажеш: "Всичко ставам в България, но владика не ставам." Един окултен ученик трябва да избира скромни длъжности, не трябва да избира завидни длъжности. Генерал не иска да става той. Малки длъжности. При големи длъжности човек има подчинени. И като не знаеш как да постъпиш, ще се компрометираш. Когато вие искате високи длъжности - проявявате една слабост. Когато станете съвършени, ще искат да ви пратят за цар нарочно, за да те изпитат, но ти ще откажеш, ще искаш ниска длъжност. Да бъдете видни, във всинца ви има това. Всеки в Братството иска да изпъкне. Какво ще изпъкнеш? Ако аз знам да свиря, ще взема да свиря, няма какво да изпъквам. Вашата похвала, вашите ръкопляскания няма да повдигнат моя талант. Защо да изпъкна за това, че много знам ? Ако знаеш нещо, кажи го на братята си, да се ползват. Искаш да бъдеш главатар - ще носиш най-големия товар. Проповядваш да дават, ти ще даваш най-много. Ти ще бъдеш първият, който ще потвърдиш учението. Това са закони на Братството. Вие сега се приготовлявате. Влизате в школата за ученици - да нямате желание да бъдете видни между хората. Не да убиете желанието, но да имате други желания - да бъдете съвършени, да имате знания. От желание да бъдете видни между хората, от това желание като от огън да се пазите. Смирение трябва. Съвременното общество куца в това: един иска да изпъкне, да стане виден. Ти можеш да станеш виден. Христос стана виден, като Го повдигнаха на кръста. Народната поговорка казва: "Който не се е наквасил, не заслужава да яде риба." Купуваш си от рибарницата риба. Но ти не си се наквасил - нямаш право да я ядеш. Един се наквасил, а друг я яде. Мястото на Христос никой не може да вземе. Всеки може да вземе мястото на Христа на същия кръст. Силата на Христа, славата на Христа без кръст искат да ги вземат, без Неговите страдания. Не може така!

Един брат събрал 10-15 души, учил ги на любов. Дохожда друг и казва: "Какво го слушате? Аз ще ви уча сега!" Но той ги разпръсква в една година като пилци. Това учение ли е? Той може да вземе мястото на онзи брат, но иска без страдание.

Един казва: "Учителю, аз искам твоето място да взема." - Заповядайте - ще му кажа. Аз вдигам един чувал от 100 килограма и изпотявам се. Ще му

кажа: "Елате." Той като поноси чувала на гърба си една-две седмици, ще каже: "Тази работа не е за мене." Но един ще каже: "Нека той носи тежките чували, а аз леките, но ще се каже, че и аз нося чували." Това не е наука. Искреност трябва.

Ние не сме, които учим. Ние сме изразители на волята Божия, на Онзи, Който реди нещата в света. Това е Бог. Съгрешиш ли, ти изгубваш Божието благоволение. Какво ще учиш? Най-първо няма да те слушат. За да се основе едно общество, трябва любов. "Бог е Любов." Ако онзи, който иска да учи другите, няма любов, кой ще остане при него? - Никой. Понеже вие искате да усилите работата, нашите работи ще се усилят. Искате да бъдете полезни. Няма да се влияете от другите. Не казвайте: "Еди-кой си как постъпи." Всеки един, както и да постъпва, трябва да бъде справедлив. Един път на седмицата ще седнеш, ще си прегледаш сметката. Като дойде един изпит, ще повикаш своите братя, ще си кажеш истината. Това не е заповед, това е чрез вътрешно съзнание. Тогаз като се изповядаш, ще усетиш разширение на съзнанието. Това ще го опитате всички. Някой път ще дойдат тези тежести в сърцето ти. От черната ложа идат и ви кажат: " Изповед на вас не ви трябва. И без баня може." - Ако може без баня, онези деца, които се раждат, колко пъти ги къпят майките им? (Брат Иларионов: По два пъти на ден.) Птиците, кога вали дъжд, си оставят гнездата и правят бани.

Всяка дума има енергия. Енергията от всяка твоя дума се връща в душата ти (кога се изповядаш) и ти се очистваш. Ще ви приведа един пример. Това стана в едно село в Русенска околия с един евангелски проповедник, но тогава не бил още проповедник. Набил жена си. След това отива на нивата, не може да сее. Тежко му е, ще се пукне, нищо не може да работи. Минава се целият ден, не може да работи. После на другия ден - пак. Какво трябва да прави? Казах му: Ще се изповядаш, ще се простиш с жена си, ти си паднал пред нейните очи. С изповядването ще се повдигнеш в нейните очи. После, като направи това, светна, почна да пее, впрегна, отиде на нивата и почна да работи. Закон е това. Ще искаш прошка от жена си. Не казвайте: "Да мине така, да ми прости така." Не, не, ученикът трябва непременно да се изповяда. Само така може да виреете, да бъдете благословени от Бога. Всичко да бъде изправно. Това няма да вършите насила. Това е закон на любовта.

Някой ще каже: "Това е тежко учение." Тежкото учение беше досега, което се е вършило. Досега сте живели затворнически живот. Според учението, по което вървим, ние трябва да имаме уважение, почитание, любов заради Бога, не заради тях. Понеже обичам Него, искам да се пожертвувам за Него, затуй това, на което Той е турил ръката Си, ще го пазите като окото

си. Сега третото нещо за учениците. Първото нещо беше баня - изповед. Второто беше - да не вземате големи длъжности. Да имате стремеж, но този стремеж да е духовен; да се усъвършенствуваш, да имаш знание.Третото нещо е: вие взаимно може да си помагате. Да кажем, някой има немирни деца или друго главоболие. Можете един на друг да си помагате. Десет души ще си съсредоточите мисълта върху един брат. Ще се съсредоточите върху него, да му дадат светлите същества един подтик, да го подкрепят. Ще се молите заради него, ще му изпратите своите пожелания. Този брат като закъса материално, ще му помогнете, но да не го направите ленив. Той да види, че с Божията Любов може да се поправи всичко. Животът трябва да е сносен, нормален, да не е в утеснение. Всичко това пак ще става по този, великия закон. Да кажем, че аз имам един клас от 100 души ученици. Хиляда лева туря всеки настрана. Те са 100 000 лева.

Един брат се нуждае от 5 или 10 000 лева. Всеки един дава и се събират и му се дават 10 000 лева. Тези пари, които сте дали, те пак ще дойдат при вас. Ако вие сте постъпили правилно, вашите пари са на място. Ако сте постъпили погрешно, друг въпрос. Например дадете на един брат 100 000 лева. Ако му дадете тия пари, вие го разваляте. Той ще ги даде в банката, ще почне да взема лихвите, ще стане рентиер. Ще му дадете пари, но труда си да вложи в тях, ще му купите един чифт коне. Аз направих един опит с двама млади братя в Търново. Купих им два коня, казах им: Ще работите на гората и другаде. Те не работиха с тези коне. Някои казват: "Тая работа не е за мен, оная работа не е за мен." Ученикът трябва да работи всякаква работа. Ще караш конете. Само за една година ще работиш така, като ученик. Следващата година няма да работиш това. Една година ще носиш пясък. После няма да бъде така. Като караш коне, ще научиш смирението. Имаше бодли, сега ще се повдигнеш. Това е едно съзнателно упражнение. Не да станете всички арабаджии*. За ученика има изключителни неща, които ще ви дойдат до главата. Кармата ти е такава. Господ ще ти каже и ти ще напуснеш царската корона, ще станеш слуга, за да научиш урока. Ще кажеш: "Да бъде волята Ти, Господи. Ще стана слуга, ще работя." Ще вземеш лопатата и ще почнеш да работиш. Ти трябва да бъдеш готов за всичко, това е волята Божия. Но трябва разумност. Досега, както сте вървели, вие сте били галени деца на богати хора. Боси не сте ходили, в лишение не сте били. Често слушам: "Между нас, братята, няма единство." - Тук-там брънките ви са слаби.- "Защо?" - Не са хубаво завързани. Един възел не можете ли да го направите як? Можете. Въпросът не е в материалните работи. Материалните работи най-лесно се уреждат. Да бръкна аз в джоба си, да дам 3000 лева, това е най-лесното. Ако дам пари и след това одумвам, ти няма да харесаш с тези пари. По-добре да не беше ги вземал. Аз искам всички духовно да укрепнете. Не само вие. Като една ядка да станете всички в Братството. Да се даде един тласък. Много неща са

казани и не са приложени. Трябва да се приложат. Миналата 1922 година аз дадох наряд и реших наряд на всички да не давам, понеже мнозина изкрълшкаха. Тази година наряд няма да ви давам. Тази година ще ви дам правило как да изпълнявате наряда. Ако искате наряд, има стари наряди, откак сме започнали. От тези 10 наряда ще вземем по една част и ще извадим нов наряд за приложение. Следващия наряд, който бих ви дал, не искам да ви го поверя, той е толкова свещен. Ако този наряд ви го дам сега да го правите, от България нищо няма да остане. Па и от школата нищо няма да остане. Ще почнете да си играете с взривни вещества. Ще ви приготовлявам за този наряд и устно няма да ви го дам сега. Приготовлявам ви за него. Можете тази година да повторите от старите наряди. Тези наряди са за развитие на известни способности, но нарядът може и да ви служи за спънка. Не всякога можете да правите наряд. Като си се наял добре, не можеш да го правиш. След като те заболи коремът, не можеш да го правиш; ще мислиш за корема си. Като имаш да изплатиш полици, ще мислиш за полиците. За наряда трябва особено време. Забелязал съм следното, един от вас казва: "Аз мога да си поспя 20 минути." Забелязах някои работи в Стара Загора, Бургас, Варна и пр. Вие, които сте тук, да си вземете по една книжка, една цяла година ще имате един изпит. Всяко отклонение, всяко неизпълнение ще го отбележите в книжката. Ще правиш в неделята веднъж наряд, но по всички правила.

Ако този, който е вътре в тебе, не можете да го заставите да ви слуша, кого ще накарате да ви слуша?

Ако си учител и нямаш време, като отидеш на училище, можеш ли там да изпълняваш наряда? Търговец си, можеш да си водиш сметките и пак да си изпълняваш наряда. Четири часа интензивно сутринта не можеш да работиш. На един час интензивна работа се изисква 15 минути почивка.На всеки 45 минути работа - 15 минути почивка. Тази почивка ще я туриш за наряда. За 4 часа имаш 1 час и наряда ще можеш да го изпълниш по всички правила. Ще прекъснеш, 15 минути ще правиш наряд, после пак ще почнеш работата и т.н. Това е изпит за самовъзпитание. Не само сутринта може да се прави наряд. Сутрин има, кога има Божествено настроение. И по обяд е сутрин, и вечер е сутрин, когато си в Божествено настроение. И в това време всякога можеш да изпълниш своето задължение към Бога.

Вие досега сте се подчинявали на хората - на бойното поле сте стреляли, защото са ви заповядвали хората. "Това не е срамота" - казвате вие, даже се считате герои. Сега и аз ще ви туря в сражение. Онова беше 400 пъти по-мъчно. Това, което аз ви казвам, е по-лесно. Големи духовни богатства ще придобиете. А сега вие си представлявате, че това е мъчно за изпълнение.

Тези, които няма да получат наряд, няма да останат без наряд. Българските министри, които нямаха наряд, сега имат наряд. Има нещо, което непременно трябва да се приложи. Знаете ли какво е било моето положение в школата с престъпването на този закон? Аз ще ви дам един пример: искате да отидете някъде на помощ и всички около вас ви държат, теглят, дърпат и не искат да отидете да помогнете. По такъв начин учениците със своите желания могат да въздействуват и може да произлезе зло. Аз от вас не искам решение за цял живот, но за една година, за един месец или за една седмица. Някои от вас сте изпълнили добре наряда, но повечето не са. 30% изпълняват много хубаво, 15% се обръщат на леглото и си казват: "Това не е за нас." Други 25% казват: "Що ни трябва, може да мине и без наряд. Каквото се казва, всичко не се изпълнява я! Ще го замажем оттук-оттам и ние ще минем като другите." 30% казват: "Това е глупаво нещо." Тези мисли не са техни. На всички тези категории ще дам съответни наряди. Тези, които казват, че всичко е глупаво, ще им дадем много умни наряди. Тъй както става, ще ви обясня психологическите резултати в някои отношения - образуват се ред негативни сили. Всякога в един наряд имаме за цел, щото Божествените сили, които действат в целия ни организъм (сърце, душа, ум и дух), да добият едно хармонично развитие. Ако в ума ви стане подпушване, в сърцето ви също, тогаз всичко у вас ще дойде в напрежение, няма да намерите спокойствие. Това не е наука. Мъж и жена вървят заедно, изпълняват наряд. Мъжът казва на жена си: "Никакъв наряд от тебе не искам. Никаква молитва от тебе не искам." Защо? Кои са причините? Прямо не искам да обясня причината. Коригирания наряд ще го дадем на 50-100-200 души. Да видим за една година какъв резултат ще има. Трябва да довършим това, което има в природата. Има ли го нещо в природата, то е вярно, няма ли го, не е вярно, Изпълняваш ли това, което става в природата, това е добро, ако не изпълняваш, това е лошо, ти си в разрез с Божествените закони. В природата няма пиянство. Природата е създала водата, от водата никой не се опива. Природата е създала водата, най-хубавото питие. Следователно пиянство не съществува в природата, не трябва да съществува и за нас. В природата непослушание няма. В природата има послушание. Погледнете на слънцето, месечината! С каква точност, как се подчиняват те на волята Божия, вървят си по своя път. Ти си най-малкото същество и не искаш да изпълняваш волята Божия. Вземете всички слънца. Те всички слушат, те, които са големи, а ти си едно малко същество и не искаш да слушаш. Вземете във физиката силите, в химията елементите - всички те се подчиняват. Някъде ще стане земетресение - това е случайно. Тази случайност произтича от съвсем други причини. Следователно в природата послушанието е нещо естествено, а непослушанието - нещо случайно. Трябва да слушаш не

хората, а живата природа. Бога значи трябва да слушаш, а не хората. Ако ти говори човек добро, ще приемеш думите му, ако ли не - ще се резервираш. Но природата трябва да се слуша. Ако не слушаш, ще бъдеш като едно животно, което си е изгубило пътя и ще се загуби някъде. Дъждът от метеори, това са изгорели планети, които са изгубили пътя си. Всички те са осъдени на смърт. Те се обръщат на прах и падат навсякъде в пространството и изчезват. На онези, които не слушат, такава е заплатата. Някои от тях се покайват, някои се разсипват. Ако слушате природата, във вашия ум ще има стабилност, ще знаете, че това е така, а не другояче.

Сега вие ликвидирате кармата си. Знайте, че вие сте в последната фаза на вашата карма. Това е така назряло сега, че колкото по-скоро, толкова по-добре за вас. Всяко едно отлагане е вече лошо. Българинът казва: "Късо я режи." Някои казват: "Да вземем да ходим из горите." Из горите са ходили калугерите. Това е един начин за укрепване само. Сега няма къде да бягаш вече. И който ходи из горите, и той ще се върне между хората. Аз знам един пример: един американец задига от господаря си 10 милиона лева злато и избягва в Аржентина. След 10 години се връща и казва на господаря си: "Ще ти дам парите, животът ми е непоносим, предайте ме на съда, да ме осъди." Та сега са дошли времената - ще се изповядаш, ще кажеш: "Не може вече така да се продължава."

9 септември 1923 г., неделя, 17 ч. и 30 мин. Беседа, държана от Учителя на 26 братя София, Изгрев

* каруцари

Кротките (София, 1996)
34 беседи от 1 януари 1921 г. до 11 септември 1923 г.

Начало: 17:30

1923_09_09 Двата метода на природата

ДВАТА МЕТОДА НА ПРИРОДАТА

В съвременния живот изобщо се говори за смислен и целен живот. Говори се за съдържание на живота и форма на живота. Така, можем да говорим за четири състояния на човешкото съзнание. Например, когато човек се храни, това е формата. Най-първо го интересува външната страна на яденето: как е сготвено, каква е покривката, как е сложено. Това е външната страна на живота. Второто е съдържанието на живота: каква приятност ще произведе това ядене, какво чувстване – приятно или неприятно. Трето: каква сила ще произведе яденето в нас; и най-после, в какво може да се оплодвотвори то, какво можем да изработим. То е последното влияние. Всички ваши мисли и желания минават през тези четири процеса. Човек трябва да има цел в живота. Както онзи, който иска да дигне някой товар, има опорна точка или отгоре, или отдолу, така и вие трябва да имате една опорна точка. Защо трябва да имате една опорна точка? – За да дигнете вашия товар. Мъчнотиите и страданията в живота аз ги наричам, в едно отношение, опорни точки. Но ако ви запитат тъй: Защо са страданията и защо се радваш ти в живота? Защо радостите и страданията постоянно се сменят, а не са нещо постоянно? Ако една минута си радостен, следната минута ще бъдеш скърбен. Ако ви дадат една задача, да определите какво нещо е радостта и какво нещо – страданието, как ще ги определите? Радост и страдание – това са граници на една абсолютна величина. Страданието – това е крайният предел, до който тази абсолютна величина може да се доближи до своя първичен извор. Радостта, от една страна, и скръбта, от друга, определят тази абсолютна реалност, която се проявява в себе си. Следователно, за да узнаем радостта, нужни са две точки. Страданието в крайния предел аз го наричам радост. Ако ви запитам защо ние се изменяме, защо ние се движим в една или друга посока, какво ще кажете? Питам тогава: Какъв смисъл ще има вашия живот без страдания и без радости? Сега това са методи вътре в природата. Всяко създание природата е определила с две граници. В чувствения свят са страданията и радостите; в мисловния свят пак имаме две граници: мисълта може да бъде права, логическа, или неправа, нелогическа. Можем да имаме прави мисли и неправи мисли, умни мисли и глупави мисли. Къде се раждат глупавите мисли? – В тъмнината. А къде се раждат умните мисли? – В светлината. Реалността може да се прояви или като тъмнина, или като светлина. Тъмнината е пак реалност, без образ. И светлината, сама по себе си, е проявление на реалността. Когато дойде светлината, ние почваме да мислим. Следователно светлината е само една сила в света, която дава възможност на всичко да расте и да се развива. Тя не е още самата реалност. Светлината ние я уподобяваме на знанието, на Мъдростта. Това

са философски положения, или положения на живота, с които вие трябва да сте абсолютно запознати. Защо? На този въпрос аз отговарям: Може ли онзи, който работи, да не яде? – Не може. Онзи, който работи, пръв трябва да опита храната. Храната е за хора, които работят в природата, за тях е създадена. Следователно, като казвам, че трябва да имаме известна цел в живота си, това показва, че работа сме извършили. Ако човек работи в света и не може да опита плода на своя труд, каква полза има самият живот? – Няма никакъв смисъл. Тогава аз бих задал въпроса: Кой е реалният смисъл на живота? – Реалният смисъл на живота е човек да опита своя плод. Този плод не е материален. Аз наричам „материално“ всяко нещо, което претърпява промяна. Например, снегът е материално нещо. Този сняг се стопява; водата е също нещо материално, понеже тя се изпарява; парата, и тя може да се промени, и тя може да се разложи на своите съставни елементи. Всички неща, които могат да се проявяват и да изчезват, те са материални. Водата може да съществува някъде в пространството, но в дадения случай, докато е далеч от тебе, тя не те ползва. Близо ли е, ползва те. С тези аналогии вие ще си служите, ще превръщате нещата. Ще уподобите на какво е подобна водата. Духовните работи само чрез уподобление и сравнение могат да се изяснят. У всички в живота ви има едно вътрешно недоволство. След като ви се даде всичко, каквото вие искате, ще усетите, че имате една празнина, от която сте недоволни. Ако ви попитам дали сте доволни, ще кажете, че сте недоволни. Хората хвалят твоята книга, а ти казваш: „Не ми харесва тази книга“. Ти сам си недоволен от книгата си. Изрисуваш някоя картина, недоволен си. Художникът всякога вижда своите недостатъци, но той си мълчи. Вследствие на това, при сегашното състояние на вашето развитие, нито един от вас не е доволен от своите минали работи. Този живот е един резултат на онези минали векове, в които ние сме работили, и виждаме, че ни липсва нещо. Какво ни липсва? На ума му липсва дълбочина; дълбочина и в чувствата няма. Ти обичаш, но дълбочина нямаш. Ти казваш някой път: „В мене любов има“. Но като те боднат, казваш: „Никой не помага“. Една игла е в състояние да измени всички твои идеали! Ако една игла може да измени състоянието на твоето сърце, къде е тогава реалността? И ако искаш да разбереш един слуга, дали може да ти служи предано, ти го бодни хубаво, до 10 милиметра, забий иглата и ще познаеш дали ще можеш да работиш с него. След като го боднеш два пъти, той ще те ритне и ще избяга. Един умен слуга, който има тази психология, чака господарят да забие 10 милиметра и казва: „Още 5 милиметра можеш да забиеш“. Господарят трябва да потупа този слуга по рамото и да каже: „С тебе мога да се разбера“. Тогава и обратното е вярно: ако слугата изпита господаря си, като забие 10 милиметра иглата в неговото съзнание, и господарят каже: „Още 5 милиметра можеш да забиеш“, слугата ще каже: „Господарю, ти си идеалният господар, когото аз търся“. Значи чрез

закона на страданията ще ви изпитат. И природата тъй постъпва: дойде най-напред, забие 1 милиметра, ти поскърцаш, забие 2–3 милиметра, пак скърцаш; тогава казва: „Хайде, върви си!“ Ще дойде да ви опита: ще забие 2–5–10 милиметра. Затова истинската философия в живота е: Човек в дадения момент да може да издържи страданията. Онзи човек, който може да издържи едно страдание, в него има много по-голяма воля, отколкото онзи, който може да издържи една радост. Ако туриш 100 души на една равна плоскост, каква разлика има между тези герои и една скала? Един човек може да направи едно добро на 100 души, но тази скала не може да направи никакво добро на тия 100 души. Ако падне тази скала върху им, тя може да ги убие, не може да ги изкачи нагоре. Обаче те могат да се изкачват нагоре по нея – те са разумни същества, с воля. Търпението е едно качество на разумните и велики хора: само здравият човек, само благородният, само умният, само съзнателният човек може да бъде търпелив. На всички съвременни хора им липсва търпение. Съвременната култура има нетърпение. Това нетърпение те го считат за едно качество в себе си, но то е едно движение надолу. А търпението е едно движение нагоре. Зло може да направи камъкът, а добро може да направи само човек. Добро в света може да направи само разумният човек. В природата има само два начина на действие: най-първо тя начертава отделните части на своя проект, и след това сглобява своя проект. Някой път ви даде само част от нейните високи замисли. Означите една част с цифрата 1, първата част. Тогава другите числа ще смятате отгоре надолу. Числото показва всяка една част от природата, коя част къде ще иде. И ние по същия начин трябва да строим нашия живот. Ти казваш тъй: „Аз искам да направя едно добро“. То е по втория план на природата. Добре, но ти не знаеш къде ще туриш това добро. На изработеното ти трябва да туриш известно число. Това добро кому трябва да го направиш? Да допуснем, че ти можеш да направиш добро на едно растение, на едно животно, на човек и най-после можеш да направиш добро на едно по-възвишено същество. Всички религии – това е правене добро на духовете. Когато ние правим добро на едно растение, с какво ни се отплаща то? – Със своя плод. Когато ние правим добро на едно животно, с какво ни се отплаща? – Със своята вълна, със своето мляко – не със своето месо. Това се изключва по следния закон. Да допуснем, вие казвате, че Господ направил света, че дал животните за храна на хората. Питам ви сега, откъде знаете това? Кой се е разговарял с Господа да знае, че това е така? Тогава, ако туй е вярно, че Бог е определил животните за храна на хората, защо Мойсей казва: „Не убий!“ Думата „не убий“ има широк смисъл. И всички онези, които си присвояват един атрибут да убиват, т.е. да отнемат живота някому, то е едно право на безправие. Всички тези хора са отговорни пред онзи велик закон, пред природата, понеже тя има един абсолютен закон, който гласи: Ти нямаш право да отнемаш правото за живот на всяко същество, което не се дава.

Някои казват: „Аз имам право да заколя овца“. Овцата ще те запита: „Ти, който искаш да ме пренесеш в жертва, ти пренесе ли себе си в жертва?“ Ти си извършил едно велико престъпление. Хора, които не са готови да се жертват за Бога, какво право имат те да жертват животните? Когато вие заколите една овца, тя ви пита: „Ти готов ли си да се жертваш за Бога?“ Ти заколиш една овца, две, десет, но дохожда Божественото разрешение на въпроса. Ти се ожениш: дойдат 3–4 деца. Не мине много време, умре едното ти дете, умре другото, умре жена ти. Питам: Изяде ли овцата? Аз бих желал, онези, които философстват, че трябва да се колят животни, нека ми покажат един здрав човек! Ако няма, нека докажат кои са причините, за гдето хората не са здрави. Ние, културните хора, мислим, че тези същества са наши роби. Ако ние сме господари на света, тогава да заповядваме на болестите. На болестите не можем да заповядваме, на беднотията, на сиромашията, на земетресенията – също.

И тъй, първият основен закон за вас е: Човек най-първо трябва да пожертва своя живот за Бога. Под думата „жертва“, „да се пожертваш“, вие мислите, че вашият живот ще се изгуби. Не! Да пожертваш живота си за Бога, то значи да мислиш тъй, както Бог мисли.

Мъжът трепери над жена си: такава рокля, такива чепици да ѝ купи, но той не е умрял за нея. И при тези жертви тази жена не е станала по-добра! Ако този мъж се е пожертвал за нея, а тя има 10 любовници и всяка нощ ходи по оргии, тогава има ли смисъл тази жертва? Обратното: Ако една жена се е пожертвала за един мъж и той има 10 жени, тогава питам: Жертвата на тази жена принесе ли плодове? Сега, мнозина се явяват и казват: „Ние искаме да живеем един чист живот“. Чист живот може да води само онзи, който живее по Бога. Единственото същество, което може да ни направи чисти, това е Бог. Любим ли хората – това е една проказа. И в природата е така. Ако има едно езеро, което е образувано само от дъждовна вода и няма втичане, каква ще бъде тази вода? Такова нещо е човешката любов. Тя е едно блато, една помия. Всички епидемии се раждат от човешката любов. Защо се бият хората? Омразата е една епидемия в тази любов. И когато двама души се залюбят, непременно ще има бой между тях. Двама души, които се любят, се бият, защото липсва основният елемент на тази любов, а основният елемент – това е безграничната Божествена Любов, която се проявява. Сега аз не искам да извадите заключение, че ние не трябва да любим хората. Че ти не си любил! Ти не знаеш какво нещо е да любиш. Какви са качествата на Любовта? Писанието казва тъй: „Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него“. А що е вяра? – Вярата е едно изкуство на тази Любов. Значи Бог, като възлюбил света, дал от себе си в жертва нещо хубаво – Своя

Единороден Син, Който бил за Него най-хубавото, най-възвишеното – за онези, които Го любят, за да ги подигне. Следователно в Любовта всякога има това качество: да подигнеш онзи, когото любиш. Онзи, който те люби, онзи, у когото има истинска Любов, едно от качествата ѝ е да те подигне. Сегашната любов: мъжът държи касата затворена, сам ще отваря. Всичко седи под ключ затворено! „Открито мляко котка не го ближе." А в истинската Любов касата е отворена и можеш да взимаш, колкото искаш. Онзи, който те обича, никога няма да пита: „С кои пари?" Имаш абсолютно доверие в онзи, когото обичаш, и който те обича. Нямаш ли това абсолютно доверие, любовта ти не е Божествена Любов. Това са признаците. Ако ги нямаш, ще се бориш, докато ги придобиеш. По отношение към нас, Бог има абсолютно доверие към нас, понеже Той е вечен, безграничен. Той знае, че никой не може да Го ощети. Сега се изисква от нас и ние да имаме абсолютно доверие към Него. Той забие губерката 1 милиметра в нас и като кажеш, че не можеш да търпиш, извади я. Дойдем ли до Бога, ние трябва да имаме едно свещено правило: трябва да оставим нашето право Бог да го защитава. Но дойдем ли до Божието право, ние ще го защитаваме. Той е Любов, аз за Него съм готов да се жертвам. Защитиш ли Божиите права и оставиш ли твоите Бог да ги защити, ти си в истинския път на своето развитие. И на сегашните религиозни хора туй им липсва. Това е едно изкуство, наука е това! Аз когато говоря, някой от вас може да каже, че еди-кой си е нетърпелив. Трябва да си търпелив тъй, както Бог е търпелив – абсолютно търпение! Можем да бъдем търпеливи. Да бъдем такива, то значи да бъдем съвършени. А съвършенството – това е идеалът на нашето развитие. Тези положения са принципиално поставени. Това не трябва да ви обезсърчава. Вие сте турили вече една основа за бъдещото ваше търпение. Върху тази основа вие можете да градите. И тъй, не трябва да се задоволявате от това, което сте придобили.

После, някои казват, че повторението било майка на знанието. Но повторението е майка и на глупостта. Защо? – Един порок, като го повтаряш, повтаряш, какво печелиш? Следователно повторението не е една абсолютна мярка, с която вие можете да си играете. Какво ще повтаряш? Ако повтаряш един клас няколко години, какво ще стане с баща ти, я ми кажете? Тогава повторението майка на знанието ли е? – Майка на глупостта. Защото в тези 10 години всеки учител ще каже: „Този калпазанин!" – и всички ученици ще те подиграват, и като излезеш, ще кажеш: „Слава Богу, отървах се!" В един клас е позволено да се учиш само една година. Сега искат да ни кажат, че в света има много прераждания, и от там се явява кривата страна на окултизма, който казва, че като има много прераждания, то втори път като се преродя, тогава ще подобря живота си. Не, ти си от мързеливите ученици, и природата ще те

отбележи с особени знаци. Ти не туряй в себе си мисълта, че много пъти ще се прераждаш. Второто прераждане ще бъде за втори клас; седмото прераждане – за седми клас. Представете си сега, че вие сте в положение на едно млекопитаещо същество, като коня. Конят, и той се преражда. Да кажем, че на тоя кон му е останало само едно прераждане, за да стане човек. Ако той не използва последното си прераждане, той ще стане пак като човек, но в конска форма. Питам: Къде ще употреби благата, човешките дарби? Тогава знаеш ли какво ще прави конят, как ще се прояви? Когато не знае да свири, ще почне да рита назад, ще почне да прави упражнения и ще прилича на един акробат. В програмата му е било турено да ходи на задните си крака.

Тези аналогии, като принципи, и в светския живот са същите: вие ще живеете като един обикновен човек. Ще почнете и вие, като коня, да се спъвате на краката си. Следователно в съвременния окултизъм има една опасност, когато мислим, че като се преродим за в бъдеще, тогава ще изправим живота си. Не, само един живот за един клас. И тъй, прави са някои, дето казват: за първи клас един живот, за втори – друг; за трети, четвърти – също. Това е нормалният вървеж на нещата. Само в тази Божествена Любов учението може да върви нормално. Щом се отдалечим от Божествения живот, започва атавизмът. Атавистическият закон е обратен на Божествения. Затова, най-първото нещо – ще си създадете една отлична философия в себе си: вяра в Бога, вяра в себе си! Тази вяра в Бога на какво се основава? Това са въпроси, които вие сами трябва да разрешите. В този живот трябва да ги разрешите. И тъй, най-първо вие си туряте един общ план, скица – вашия живот. След туй ще има друг един план, вторият план – Божественият. Първият план: вие искате да се ожените, да имате деца. А Божественият план е онзи, когато вие живеете за вечността, за ангелите. Всички тези неща за бъдеще трябва да се съчетават, да се създаде бъдеще за вашата душа. И тъй, когато едно време Христос бил на земята, това учил Той хората: „Това е вечен живот, да познават Тебе Единнаго, Истиннаго Бога“. Всеки, който тъй познава Бога, той е разумен, той е близо до това учение, а онези, който са се отдалечили от това учение, те казват: „Днес Господа не можем да Го намерим“. Аз правя следното сравнение: допуснете, че вие живеете в един палат, който има 100 стаи. В първата стая гори една вощеница, във втората – две, в третата – три, а в стотната стая – 100 свещи. Казвам: На тези 100 свещи може ли да узрее някой плод? Не може. Идва някой и казва: „Вън от този замък има едно светило, което има 8,000,000 свещи, и на неговата светлина зреят най-хубавите плодове“. Следователно нашата сегашна светлина е знанието на тези свещи. И ние трябва да излезем на тази светлина, на която зреят нашите плодове. Когато дойде Божествената светлина, бъдете уверени, че тя ще внесе истински мир, истинска радост. Сега у вас се

заражда мисълта и казвате: „Значи толкова сме низки, нямаме Божествена светлина!“ Вие имате Божествена светлина, но не се задоволявате от нея. Тя, в сравнение с безграничната Божествена светлина, е много малка. Еднакво ли приемат светлината мравката, рибата, човекът, растенията? Възприемането на Божествената светлина зависи от човешкото съзнание. Една стъпка по-горе, още по-горе, още по-горе! Казват: „Край няма ли?“ Ти не мисли за края на нещата. Ти мисли за горе и надолу не гледай. Още нагоре, още нагоре, докато дойдеш до онзи Божествен свят, където тази светлина ще се изяви.

И тъй, остават две неща явни в света: любов към ближния – тя е относителната реалност. Любов към Бога – тя е абсолютната реалност. Единственото реално в света, единственото неизменно, това е Любовта към Бога. Върху тази Любов, може би, някой друг път ние ще се спрем да ви поговорим, какво нещо е абсолютната реалност в света, какви са принципите на тази реалност и как може да се измени нашият живот от временен към вечен, да стане животът ни хармоничен. Някои казват: „Толкова години вървим по този път и не виждаме никаква реалност“. – Методът ви е крив. Любов към Бога, нищо повече! И чудно е, хора, които поддържат, че са излезли от Бога, да казват, че не могат да любят Бога. А колко е естествено за детето да люби майката! Тази Любов е толкова естествена, толкова проста! Аз ще ви дам едно изяснение, в какво се състои Божията Любов и в какво – човешката любов. Любовта към хората мяза на следната картина: вън е студено, сняг, буря, стягате си воловете да идете в балкана, дето прекарвате 1–2 часа. Натоварваш колата, докарваш дърва в къщи, но ръцете ти измръзват. Туриш тези дърва на огнището и казваш: „Много приятно е! А, дръвца, дръвца, хубаво нещо е да ги имаш!“ Това е човешката любов. Но тези дърва изгарят. Отвън е все студено. В Божествената Любов процесът е обратен. Там впрягане на волове няма. Кола няма. Ти ще излезеш навън на слънце: ще туриш гърба си на слънце и ще се понагрееш. При слънцето не ти трябва нито кола, нито дърва. Понапечеш се и казваш: „Слава Богу, тук е без труд“. Питам тогава: Коя наука е по-лесна, кое е по-хубаво – да ходиш в гората с воловете си, или да си грееш гърба направо на слънце? – Първото е с разноски, а второто – без пари. Следователно тази философия е износна, без разноски.

И тъй, Любов към Бога – това е най-естественото положение, в което нас са ни заблудили. Не, с Бога трябва да се занимаваме, но не тъй, както Го търсим. Не се търси така Господ. Как се търси, аз няма да ви казвам, понеже вие знаете. Ще бъде смешно от моя страна, да казвам на онази мома как да люби своя възлюбен! Как да любим Бога? Вие знаете. И това, което знаете за Бога, бележете го. И тогава ще ви кажа: Не сте далеч от Царството Божие.

Беседа, държана на 9 септември 1923 г.

1923_09_10 Окултният закон за противоречията
беседа пред ръководителите

ОКУЛТНИЯТ ЗАКОН ЗА ПРОТИВОРЕЧИЯТА

Тайна молитва

Изобщо, във всички общества, школи се срещат противоречия в живота на ученика. Противоречията се явяват като една необходимост, като една потребност. Това е един закон. Щом човек влезе в една окултна школа, каквато и да е, непременно на пътя му ще се изпречат известни мъчнотии. Едно малко обяснение: да кажем, че решите да следвате в университета в София или отивате в странство. Най-напред ще се изпречи въпросът, къде ще трябва да намерите квартира, после трябва да намерите гостилница, после ще трябва да се съобразявате със средствата. След това ще се погрижите за учебници. Доколкото е възможно, ще ги набавите, а тези, които не можете, ще гледате да използвате от някои свои другари. Сега сте влезли в окултната школа, понеже сте завършили, тъй да кажем, училището на света. Излезли сте от света и сте влезли в тази окултна школа. Можете да си кажете: "Що ни трябваше да се занимаваме с окултни въпроси?" Обаче, природата не търпи празноти, празно стоене. Може да работите съзнателно или несъзнателно. Школата е съзнателното работене. Ние се считаме, обикновено, за нещастни. Мислим, че животните са щастливи. При сегашните условия, да вземем птиците, зайците, свободни ли са те? Една птица, както си пие, стрелят върху нея. Също върху заека и други животни. Всички на страх. В една школа, най-първо, ученикът като постъпи, у него се възражда едно идеално желание, той влиза в школата с ентусиазъм. Щом срещне някоя мъчнотия, става друг. Като не може да преодолее някои мъчнотии, той се обезсърчава. За такъв се казва: "Улегнал се е!" Тези ученици, които никак не е скъсал учителят, те са наперени. Онзи ученик, който е скъсван, как е сгушен, ходи, като че не е у дома си в училището. Не, че няма желание, той има желание, но е обезсърчен. Тоз, който е скъсан, има опасност да пропадне. У него се заражда страх. В окултните школи същото се явява. Като ви скъсат, като пропадне задачата ви, появява се страх. Първо правило: Вие ще имате абсолютно вяра! Учителите на окултните школи не са като учителите в земните школи. Ако са такива, ние отсега да напуснем школата. В тях има дълбоко разбиране природата на своя ученик, неговите дела, миналото, какво може да излезе от него и ще му даде всички упътвания. Ще дойдат някои мъчнотии във вашия живот. Те са привидни, те не са същински. У вас ще се зароди едно малко съмнение, недоволство. Най-напред ще станете недоволни от себе си. Това е нищо. Ще можеш да се изправиш. Някой път ще останеш недоволен от окръжаващите. Тогава работата е лоша. Но и тогаз можеш да

се оправиш. Най-първо е нужно следното: всеки един от вас трябва да има определена програма, която той иска да постигне в този живот. Цар не може да стане. Това ще го изключите из програмата си. Княз също. Милионер не може да станете. И това ще го изключите из програмата си. Да станете някой учен, знаменитост, да се прославите в света – и това не е в програмата ви. Ще изключвате, ще изключвате. Може да станете някой селски учител, на тези деца да бъдете полезни. Ще започнете да работите в тази окръжающа ви среда и ще те благослови Господ. Ако станеш министър, ще те затворят, вестниците ще пишат за тебе, в затвора ще стоиш 4 години, без да те съдят. После ще те осъждат. Ще се убие духът ти. В живота всякога ни спъва материалният стремеж. Вие влизате в един клас. Искате да бъдете първи в класа, да бъдете любимец, но не можете, защото имате слабости, които вашите другари почват да използват. Тези ученици ви дразнят в класа и вие ставате смешни. Тогава или трябва да напуснете класа, или да се примирите, докато свършите. Ще се подобри положението ви. Някои са майстори за ирония и подигравка. Сега в живота ни често ония, които вървят в окултната школа, са изложени на такива нападки от света. Исайя например, когото сега считат за гениален, в него време, какъв са го считали? Христос, Който за 500 милиона души е Божествен днес, в Негово време, какви неща са казвали по Негов адрес. Казвали са Му: "Ти си обикновен човек." Мойсей – също. След 2000 години евреите още си мислят за Христа така. Вие сега сте ученици на окултна школа. Мислите ли, че вие ще направите едно изключение от общия знаменател? Вие мислите ли, че ще направите изключение след толкоз пророци и след Христа? Същият закон ще ви засегне. Това е в реда на нещата. За в бъдеще, когато целият строй се измени, когато дойдат нови хора, тогаз – друго. Тогаз ще имаме обратното. Но при сегашната култура, ние трябва да се подготвим да посрещнем някой път неща, които ще бъдат неприятни. Ние ще бъдем умни, всичките тези неприятности да ги използваме. От друга страна, аз бих ви съветвал да концентрирате ума си, да дойдете в по-близка връзка с Бялото Братство. И то ето как: когато помислите за най-възвишените качества – любов, мъдрост, смирение, кротост, въздържание, честност, постоянство, всичко, което можете да намерите най-хубаво в живота, всичко това ще го отправите към тези Братя и ще кажете: "Това е в тях." Тогаз вие ще ги привлечете. Когато във вас се образува светлина, само тогава едно висше същество влиза във връзка с вас. Едно висше същество се привлича, когато ние мислим добро за него. Апостол Павел казва: "Без вяра не може да се угоди на Бога." Ще вярваш за Бога, че е най-добър, най-благ. Като мислиш така, като се молиш така, веднага ти ще привлечеш Божествения Дух. Бог да ти се изяви.

Ако един ученик хвърли всичката вина на своя учител в класа, какво ще

спечели той? Колкото и да е доблестен, той ще бъде неспособен, ще изгуби най-напред охотата да се учи. Ще изгуби онова вътрешно разположение – да учи. Друга една опасност: някой път, когато се говори в някоя школа, правят се известни заключения, ограничения в известна насока. Тези заключения не се отнасят към целокупния ваш живот. У вас е натрупана опитност, натрупана от миналите съществувания и от сегашния ваш живот. Тази опитност от миналите ваши съществувания не се е още кристализирала у вас. Тия способности, заложени у вас, изискват обработка. Ние казваме: "Имаме воля, имаме силна мисъл." Може да направите опит за това. Един ваш брат ще легне и 6 души от вас, от най-силните, ще се наредят около него. Ще го държат отдолу с пръстите си така: двама братя ще поставят пръстите си под нозете му, други двама под слабините и други двама – под главата. Така, държейки го, ще го вдигнат нагоре с концентрирана мисъл. Като го издигнете до известна височина, ще почнете да си сваляте пръстите надолу и той ще остане във въздуха. Но няма съвсем да си отдалечите пръстите. Между пръстите ви и тялото му да има четири пръста разстояние. Ако той остане във въздуха, това ще ви докаже, че имате сила. Ако не можете да направите това, ще кажат: "Де ви е силата?" Ако направите този опит веднъж-дваж, може да нямате резултати, но ще опитате. Ще успеете някой път. Ще концентрирате мисълта си, ще насочите мисълта си нагоре във време на опита. Желанието ви ще бъде, да остане тялото му във въздуха. Тогаз ще имате един прекрасен опит. Атлетите в света, които излизат да се борят, цели месеци ще се мажат, дълго ще се упражняват. Някои ученици мислят, че с много малко усилия може да излязат да се борят. Този пехливанин, с когото ще се бориш, той има изкуство, има знание. Светът, хората, с които ние ще се срещнем, те са много умни и знаят майсторски да подпушват. И като те подпушат, могат да те накарат да се удавиш в своето подпушване.

Сега, първото нещо, което е необходимо, е, по възможност да се борите с един недъг, който се явява във всички окултни школи. Той е, че изпъкват образи неприятни и ти ги задържаш. Някои хора се карали, ти задържаш това. Чел си някой път вестник, задържаш всичко от вестника, и ти не можеш да отправиш ума си към Бога. Като четете вестниците, лъжливите места във вестника не ги четете. Например, на еди-кого си изгоряла къщата, еди-кой си министър заминал, царят къде е ходил, кой владика къде е служил. Тези неща на вас не ви трябват. Четете същественото във вестника, това, което може да ви служи за уякване на мисълта. В сегашния обществен живот жълтата преса е една зараза. Този крясък наоколо, това движение наоколо е една злина. Това движение е едно вечно смущение: трака-трука, трака-трука. Този шум застарява. Американците, и на 55 години, остаряват. Гърдите им са хлътнали навътре. Те сега се борят против този недъг в училището, в гимназиите. Стараят се да правят

дихателни упражнения, физически упражнения, за да обновят своята дихателна система. Американците, които са един културен народ, се хранят много нехигиенично. Няма друг народ, който да се храни по-нехигиенично. При ядене, американецът най-напред ще яде супа, после горещо месо, след това картофи, след това чаша ледено*, кафе. На пикник, вечеринка, ще пият кафе, след това чай, после ледено. При такава диета какво здраве може да има? На всички стомасите са развалени. Аз им казвам: Вие сте много некултурни, вие не знаете да ядете. Българите в това отношение са много по-културни в яденето си. Начинът на яденето у американците е традиция и трябва дълго време, за да се измени. Сега има там хора, които работят в противна посока. Тая американска традиция аз наричам традиция на черната ложа.

Сега вие сте влезли в тази школа и очаквате големи резултати. Но, имайте предвид, от какъв материал е създадена сегашната ваша къща. Вземете предвид материята, от която вие сте създадени. Изисква се цялото ви тяло да се преустрои. Иска се много сериозна работа. Съставяте си един план. Твоите братя ще дойдат и ще ти развалят плана. Поради това се изисква умение. Външната среда в България е чрезмерно груба. При усилията, които правите, тази среда прониква вътре и изменява средата на школата. Тези хора около вас не могат да помислят нещо хубаво за школата. Те не могат да помислят, че в школата се учи нещо велико. Те мислят, че в школата се вършат оргии. И поради хвърлянето на тази нечиста мисъл, трябва да се направи някоя ограда, щото всички тези лоши мисли да се отблъснат. Някои от вас ще почувстват някой път известни неразположения на духа, един отпадък. Не може да се молят, не могат да четат. Те са вътрешни състояния. На тях няма да обръщате внимание. Ако нямаш разположение, например гневен си, постави си гърба на слънцето, нищо няма да изгубиш. В каквото положение и да се намираш, отправи ума си към Бога, все таки 50% положението ти ще се подобри, в каквото положение и да се намираш. Сега, разбира се, трябва да се организират учениците и ученичките взаимно да си помагат. Тези два пола в света са фактори на цялата еволюция. Не мислете, че вие, като имате едно ниско схващане за жената, ще може да харосате. Или една жена, която храни най-ниски мисли за мъжа, ще може да се повдигне! Жената, това е един принцип, който съществува и си има своите права и своите задължения. Мъжът, това е принцип, който си има също своите права и задължения. Следователно, на мъжа и жената трябва да се дадат законните права, подобаващото. Аз бих желал, да бъдете в това отношение образцови ученици, не само един към друг, но и към противоположните полове. Да не каже някой мъж: "Вие, жените, нищо не сте!" Да не каже някоя жена: "Вие, мъжете, нищо не сте!" Да не каже някой: "Вие, учениците на школата, жени, нищо не сте!" Непременно се изисква една искреност, едно взаимно

почитание. Друг един закон е, че мнозина от вас всеки ден ще бъдете дежурни, ще ви поставят на един дисхармоничен пост.

Един българин отива в Америка и търси работа. Намерил един американец, който го поканил да служи при него. Българинът се зарадвал. Американецът му показал клозета и му казва: "Ще го умиеш!" Първия ден българинът умил клозета, но втория ден казал: "Аз не мия такива американски клозети!" Този българин после казвал: "Аз не умих клозета, оставих тази работа, но после, по-големи бели ме нападнаха." Българинът можеше да мие клозета няколко месеца и след това, може би, щеше да вземе по-добра работа. Често пъти в света ще изпаднете в едно положение, при което може да се спънете. Да допуснем, че си учител. Изисква се едно хубаво разположение. Трябва да си магнетичен, за да те обичат децата. Ако умът ти е смутен, какво впечатление ще направиш на тези деца?

Трябва да си любезен, разположен, какъвто и да бъдеш, чиновник или какъвто и да било, трябва да се употреби воля. Животът не е тъй хармоничен. Сега се изисква една силна и разумна воля, за да може да се бориш с недъзите, които съществуват. Тези неща не са най-големите спънки. Онзи ден ви говорих за любовта към Бога, за Божествената Любов. Вие си казвате: "Божествената Любов е непостижима." Така само се спъвате. Божествената Любов е постижима. С Бога ти дълго време няма да може да разговаряш, но една аудиенция от една секунда ще може да имаш. Това е достатъчно. Той ще каже малко, но от това ще има велики резултати. Той ще ти каже: "Търпи. Твоите работи ще се уредят." Но това е достатъчно. Ти ще си кажеш: "Господ ми каза това, аз ще търпя." Щом започнеш да търпиш, умът ти почне да работи. Ще имаш смисъл в живота. Та, ще си турим една цел, именно, любов към Бога. И когато ние намерим Бога, когато влезем във връзка с Него, тогаз ние ще Го познаем. Само като познаем Бога, ние ще познаем своите ближни. Сега някои казват: "Като познаем своите ближни, ние ще познаем Бога." Аз не разбирам така. Само когато познаем Бога, ние ще познаем ближните си. Така говори Новото Учение.

Да направите сега едно упражнение. (Направи се упражнението.) Поставя се лявата ръка отпред вляво, с пръсти, обърнати нагоре и отдалечени един от друг. Дясната ръка се поставя над лявата с пръстите, обърнати надолу, при което съответните пръсти на дясната и лявата ръка се допираха. В такова положение се прочете Добрата молитва. След това се направи обратно с ръцете – лявата ръка се постави в същото положение върху дясната и тогава се прочете Отче наш. След това двете ръце се съединиха със съответните пръсти отпред, малко дъгообразно. В такова положение на ръцете се произнесе следното:

Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов.

Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. Само Божията Мъдрост е Мъдрост.

Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.

Ще направим един опит. Някои от вас са учители, някои от вас са чиновници и пр. Ще направим с тях един опит. Турците казват: "Денемеси бадевадър" ("Опитът е без пари"). Това упражнение с ръцете ще правите веднъж в седмицата, сутрин и вечер. Ще се концентрирате. Ще наблюдавате, какви резултати ще даде. Всеки ще прави опита отделно, сам. Вашият обективен ум е много буден. Той ви инканира*. Той си казва: "Ти си стар човек, свършил си университета, 44-годишен си, с това ли ще се занимаваш?" Ти ще кажеш на този ум: "Аз знам от тебе повече. Аз ще ти докажа, че зная повече." Ще му кажеш: "Ако ти си много учен, кажи ми, колко атома има вътре в слънцето." Понеже той ти казва, че всичко знае, ти ще му кажеш: "Я ми изчисли квадратурата на кръга." Ти ще му кажеш: "Ти като не знаеш, мълчи там." Дай му мъчна задача, да мълчи. "Я ми кажи, преди десет години, в днешния ден какво правих аз?" Тури го в затруднение. Да те познае, че ти си умен. Защото, като познае слабата ви страна, ще ви казва: "Това не прави, онова не прави!" А после ще ти казва, какво да правиш. В Писанието това се казва "плътта". Този обективен ум ти казва: "Ти, като си вдигнеш ръцете нагоре, светия ли ще станеш?" Ако мижиш, ще ти каже: "С мижене ли ще напреднеш?" Каквото и да правиш, ще те критикува. Ако седнеш, пак ще те критикува.

10 септември 1923 г., понеделник, 18 ч.

София

Беседа, държана на 26 братя

----

* сладолед

* отрича

Кротките (София, 1996)
34 беседи от 1 януари 1921 г. до 11 септември 1923 г.

Начало: 06:00

1923_09_10 Абсолютно най-малката величина
беседа пред ръководителите

АБСОЛЮТНО НАЙ-МАЛКАТА ВЕЛИЧИНА

Тайна молитва

Прочете се глава 8 от Евангелието на Йоана.

В цялата тази глава има едно пояснение, как вътрешното състояние на човека може да се изопачи. Например, във вашите умове се заражда мисълта, колко опаки са били евреите, опак народ, още по-опак, отколкото българите. Това не е самият народ. Тези, с които Исус е имал спор, са били книжниците, най-учените измежду народа. Интересно е следното: Божествените работи с човешко око не могат да се видят и с човешки ум не могат да се познаят. Ако беше възможно, тези учени хора биха познали Исуса. Значи, има едно вътрешно прозрение. Всички ще се силите да имате едно основно вярване, т. е. вярване на общите принципи, от които всички да изхождате. Този, общият принцип, от който всички трябва да изхождат, то е принципът на ума, значи, в умствено отношение трябва да имате една мярка. Тази мярка ние наричаме абсолютно най-малката величина в света, с която се мерят всички други величини. Сега във вашия ум седи една идея: как това, най-малкото заповядва на всичко? Когато хората шият с една игла, гледат върхът да е остър. Коя е мярката? Не с тъпия връх почват да шият, а с острия. Най-острото върви напред. Всичката сила, зад тази малка величина е наредена. Всичките тези малки величини, които наричаме нищожни, зад тях стои онова, Великото Божествено. Това всякога може да го проверите. Може да вземете едно житно зърно. Това житно зърно, само по себе си, е способно да стане 10 – 20 и повече пъти по-голямо от Земята, да стане толкоз голямо, колкото Слънцето. Само време му трябва. То е способно да събере всички енергии от пространството и да се увеличи. Това е въпрос само на време. Другият закон: големите неща в света, великите неща в света, те нямат тази сила.Те имат обратния процес. Малките неща Бог ги е направил да имат сила, да растат. Абсолютно големите величини пък имат свойството да се смаляват. Тяхната пък сила е в смаляването.
И тъй, когато ние говорим за смирение, разбираме абсолютно голямата величина. Учения, силния човек питаме, смирен ли е? Знаеш ли великия закон да се смаляваш? Не знаеш ли, ти си в самозаблуждение. Абсолютно малкото ние го питаме: "Можеш ли да проникваш навсякъде? Можеш ли да изпълниш всяка работа?" Тези две мерки трябва да имате в ума си. Практическо приложение трябва. Щом имаш спънки в живота, не можеш да проникваш – значи не си абсолютно малкото, значи, много голям си. Да

кажем, че Слънцето трябва да дойде на гости. В коя къща ще го поканят тук, как ще го посрещнат? Кой цар на земята, кой народ днес ще го покани? В коя къща ще го настани? И при това, безопасно ли е това Слънце с всичките тези свои служащи, ако дойде на гости, какво би станало с вас? Значи, това Слънце трябва да се смали, за да ви дойде на гости, трябва да стане като най-малко слънце, като лоена свещица, да го турите на масата и да се разговаря с теб. В ума ви трябва да залегнат две мисли: като ученици да се смалявате и да прониквате всичко. Аз наблюдавам тези, които дялат дърво, което е много чепесто*: удари брадвата на една страна, на друга страна, трябва да му се намери дамара**. Турят му се клинове: един, втори, трети. Имате някой богат човек. Такова едно дърво искате да го разцепите. Ще му търсите дамарите, а клиновете в света – това са малките величини. Този човек упорства. Ако земята упорства, т. е. твърда е, наливате малко вода и тя се размекчава. Тази година българите казват: "На тези от Бялото Братство няма да им позволим да имат събор." На всички нас стана мъчно. Казваха си: "Така да направим, инак да направим, да направим постъпки пред царя, заявление да подадем, да отидем при министъра" и пр. По кой начин трябваше да разрешим въпроса? Тези начини за разрешение на въпроса са криви. Представете си един пехливанин, който може да вдигне с ръце 2-3 коня. И той заявява, че едно малко дете му взело кесията с парите. Той му се моли: "Не ми вземай парите, дай ми ги." После намира човек и му казва: "Я кажи на това дете да ми даде парите." Среща втори, трети, четвърти, все ги моли да кажат на детето. Този пехливанин да хване детето, да го пораздруса малко, няма ли да даде кесията? Ще я даде. Всички се поставят като този пехливанин. Събора не позволиха. Някои казаха: "Да отидем при министъра, да подадем заявление... " Аз тогава казах: Като дадете това заявление, какво ще стане? Като разгледат заявлението в Министерския съвет, какво ще стане? Спомням си, че поповете дадоха заявление при Александър Стамболийски, да се уреди заплатата им, но, освен че не им се уреди заплатата, но им се намали бюджетът с 30 000 лева. У всинца ви има тази слабост, щом дойде злото. Философски приказвате много добре, но щом дойде зорът, казвате: "Дай кесията, ти си добро момче." На вас са ви дали една задача. Аз отидох в Търново, дойдох си в София и си казах: Малкото дете ще дойде да вземе кесията. Учениците как ще решат въпроса? Всички тези ученици, които вярват в Бялото Братство, казват: "Това дете взе кесията, отиде кесията." Тази картина е много смешна. Тръгнали 10 слона в царството на паяците. Дошли слоновете и когато били пред една паяжина, царските хора казали: "Макар и да сте много силни, но ако се допрете до тази паяжина, от вас нищо няма да остане." Десетте слона гледали, гледали и се спрели пред паяжината. Питам: Тази паяжина може ли да спре един слон? Това е самата мисъл, че може да ви се случи нещо опасно. Слоновете трябваше да си вдигнат опашките, да минат през

паяжината и да си вървят по пътя. В този въпрос сега се издава слабата ви страна. Не разчитайте на хората! Най-напред мислете, где трябва да се направи съборът, независимо от тях. Че ходим именно в Търново, това е едно случайно явление. Може да ходим на Витоша, може и на Мусала. "Земята и небето може да преминат, но една рязка от Божия закон не може да премине." Никой няма, дето да се е противил досега, и да не е бил тъпкан. Ще изучавате духовната наука. В духовната наука, при развиване на силите, има една опасност. Тя се крие в следното: неизхождане от законите, които съществуват в природата. Ако някой развали вашата аура, разстрои аурата ви, във вас никаква сила не може да се развие. Тактиката на светските хора е: ще дойде да ви сплаши, ще изгори къщата, ще ви вземе парите, ще ви уплаши, ще произведе разстройство във вашата аура. Тогаз ти си уплашен и силата ви не може да се прояви. Няма да допуснеш страх в душата си! Няма да допуснеш да ти се обели кората. Някой може да размъти аурата ти, някой твой близък: жена ти, слугата ти. Размъти ли се аурата, човешката сила е вече парализирана. Няма да се размътваш. Тоз, който иска да работи, трябва да бъде тих и спокоен. Най-първо, къщата ти не може да изгори. Къщата – това е твоето тяло. Те се опитват да го горят, но къщата гори, без да изгаря. Има такъв един пример с онези еврейски младежи (Седрах, Мисах, Авденаго), турили ги в пещта, но те не изгарят. Вие сега трябва да се радвате на едно нещо: това противодействие, което те извършиха, ги доведе в стълкновение с нас. Нам ни трябваше малко енергия. Ние дойдохме в контакт с тях. Силният може всякога да вземе. Първото нещо е: трябва да спазвате пълно равновесие. То е нужно за окултния ученик. Страхът ще дойде. Всички тези неща ще дойдат. Но силата ви, силата ви седи в онова тихо, спокойно състояние. Това е един изпит на цялото Братство. Въпросът не е разрешен. Да допуснем, 10 души въоръжени. Допуснете сега, че вие вървите, излизате на разходка. Изпречат се пред вас 10 души с пушки и ви кажат: "Горе ръцете!" Искат да ви убият. Вие ще спазите* спокойствие. Ако можете да спазите това спокойствие, вие ще ги парализирате: те така ще си останат. Вие ще тръгнете, ще влезете между тях и ще си заминете. Ако се уплашите, когато ви кажат "Горе ръцете!", не сте окултен ученик. Вие ще си кажете: "В името на всички Божествени сили, вие не сте господари на положението." Ще кажете: "Цъкайте сега." Те нищо не могат да направят, не могат да цъкат. Но вашата философия ще каже: "До там не сме дошли още." – Но скоро ще дойдете до там. – "Но могат да ме убият" – ще кажете. Това е предположение. Като тръгваш още, ще знаеш, че те теб очакват там. Ти още като тръгваш, ще знаеш и ще се приготвиш. (Брат Др. Попов: Трябва да е ясновидец.) Вие сте ясновидци всички. Вие всички можете да станете ясновидци. Моментално може да станете ясновидци. Аз ще ви обясня сега: ясновидството почива на един велик закон в природата. Вие имате обикновено зрение. Но аз мога да ви направя всинца ясновидци. Всеки

един от вас може да бъде ясновидец. Вие може да помислите, че това ще е една магия. Ако аз нагласям един микроскоп, който увеличава един милион пъти и погледна в него, ще видя чудесии. Вие гледате на същия микроскоп отдолу, настрани и казвате, че не виждате нищо. Нагласявам микроскопа и казвам: Гледай сега отгоре. Казвате: "Сега виждам." Нужно е да се поставите в съприкосновение с тези лъчи, които природата има. Направете един опит. В 5 минути може да успеете. Само отстранете всички тези външни впечатления, изолирайте се. Нали през микроскопа гледаш с едното око? Значи, окото ти трябва да бъде съсредоточено към предмета. Ако във вашия ум имате тази сила, да изолирате всички впечатления от външния свят, веднага ще се отвори другият свят пред вас. И след това, пак ще се върнете и ще дойдете в естественото състояние. Това е нагласяване на тези органически лещи. Всички тези външни впечатления, които идат, те размътват, произвеждат сътресение в ума. Умът е отправен към външния свят. Концентрирайте се, не се опасявайте, че ще заспите. Ще се научите първо да концентрирате ума си. Имаш да даваш 10 000 лева – забрави полицата, отклони от мисълта си тази полица. Запази спокойствие. Тогава оня, комуто дължиш, може да си каже: "Защо съм аз жесток?" Ти не трябва да се страхуваш. И действително, ти не му дължиш. Да кажем, той ти дал 10 кила жито, но това жито не е произведено само от него. То е произведено и от слънцето, земята и пр. Той казва, че то е негово, но всъщност, съдействали са и слънцето, и земята, и слугите му. Ти като казваш, че това нещо е твое, не е право. Това е действително правата Божествена философия. Ти ще си кажеш: "Нямам да му давам, но Господ да ми каже, как трябва да постъпя." Ще отдалечиш полицата от ума си. Ти си един лекар. Окултният ученик трябва да има едно изкуство. Не можете да бъдете ученици, ако нямате едно изкуство. Имаш една полица от 10 000 лева. Онези, които ръководят твоите съдбини, те са нагласили как да платиш полицата. Един лекар ходи при някой болен, втори ходи, никой не може да помогне. Ти си лекар, тази способност имаш зародена в тебе. Ти отиваш при болния със своето изкуство, изцеряваш го и той ти плаща 100 000 лева. От тях ще вземеш 10 000 лева и ще платиш полицата. Остават ти 90 000 лева. Какво ще правиш с тях? Имате 9 души братя – нуждаещи се. Давате им по 10 000 лева. Те имат по 10 000 лева дълг. Ще им изплатите дълга. Тези пари няма да харчите за друго. За ядене няма да ги харчите, нито дрехи ще си направите с тях. Ще се освободите от тях, като ги дадете.

Тези мъчнотии, които сега има в света, те са благоприятни условия, които сега се дават за развитие на вашия ум, на вашите сили. Някои ученици, на които се съобщиха някои работи, първия опит с мене направиха. Така не става. Искам да ви наблегна на мисълта, че силата е в нашите ръце, силата е вътре в живата природа и имаме ние възможност да си помогнем сами. Идваха при мене някои приятели, даваха ми разни планове (по забраната

на събора). Аз им казах: Оставете ги! На някои пък казвах: Опитайте вашия проект. При тези въпроси има няколко начина. Най-добрият път беше мълчанието. Гробно мълчание. Нека мълчим. Обаче ние сме оная, тихата вода – мълчание отгоре, а работа отдолу. Знаете ли как се превзема една крепост? Отгоре уж бомбардират, а отдолу копаят. Повече уповавайте на вътрешната страна, на Бога, отколкото на себе си. Със спокойствие и вяра ще се оправят работите. Ще имате случай да се запознаете със силата на Бялото Братство, което действа.

Сега тук, колкото сте от учениците, колкото души сте, вие можете да направите 52 опита през тази година. От тези опити ще използваме само 12. Тези малки опити ще бъдат, за да се види, колко сте силни. Да кажем, че някой от братята се намира в едно състояние на недобро разположение на духа (вътрешно, семейно). Ще дам една задача, да видим, дали можете да му помогнете. Тези опити ще бъдат различни. Например, аз ще ви дам известни символи, известни бележки и да видим, какво можете направи. Ето един опит: излез, вземи 4 часа път към изток и 4 часа връщане – стават 8 часа. Ще се питаш: "Защо ходих и защо се върнах?" Такъв може да е един от опитите. Има различни опити. Другият опит може да е следващият: ще излезеш и ще тръгнеш пак, и първия човек, когото срещнеш по пътя, ще го спреш. Ще му кажеш: "Приятелю, имам да ти кажа нещо." Той ще седне, ще седнеш и ти и ще му кажеш: "Имам да ти кажа много важно нещо." – "Е, какво?" – "Имаш едно голямо наследство. Аз го зная. Ти си беден човек. От няколко милиона е." Ще се разговаряш 2 – 3 часа с него. Това е действително вярно в духовно отношение. Най-после, ще му кажеш, какво наследство има. Така човека ще го обърнеш към Бога. Той като си отиде, ще приказва на жена си. Това е една задача. Ще му говориш много за наследството. Ще му кажеш, че наследството му може да е в Русия, Америка, Индия, юг, Русия (север) е истината; Америка (запад) е материалният свят; Индия (изток) – ум; и юг – добродетелта. (Брат Др. Попов: Но, ако ти каже, че няма време?) Но срещата с този човек не е случайна. Друга задача може да бъде следната: ще срещнеш едного и ще му кажеш: "Ти си болен, аз имам лекарство за теб." Не може да се даде опит, който не е в пълно съгласие, в хармония с природата. Вие ще проверите само един окултен закон. (Брат Д. Добрев: Ами ако срещнем няколко души?) Щом е задача, ще срещнеш само един. Ако срещнете много, вие ще влезете в града и ще си изберете, който човек искате. Значи, задачата се обръща. Духовни хора употребяват черната магия. Някои, като се събират, постоянно изпращат мисли, да се разстрои това или онова. И така действат. Някои ви атакуват. Вие се оградете така: теглете еднаж един светъл кръг, изобразете около себе си светъл кръг. Ще теглите друг кръг отпред-назад. Направете тези линии със светлина около вас и неподвижни. Застанете в центъра на тези кръгове и си кажете: "Със силата на Духа

Божий всички лоши мисли да се разсипят, да се разпръснат." (Брат Епитропов: Кой е начинът за съобщаване с Белите Братя?) Вчера аз ви дадох начин за съобщаване с Белите Братя. Това е любовта към Бога, първият закон. Ще ви прочета от Послание към Евреем 1 глава, 6 стих:

А когато пък въвожда Първороднаго във вселената, казва: "И да му се поклонят всичките ангели Божии." Значи, трябва да има Един, Който да ви въведе. Това запознаване с Белите Братя ще стане по особен начин. Формално няма да стане. То е от чисто духовен характер. Тези запознавания стават, не когато човек много очаква, но след като много е очаквал и очаква; и след като е престанал вече да очаква, Белите Братя ще се явят. Значи, то не става от човешка воля, а от волята Божия.

Сега, Бялото Братство всяка година има събор, на едно от най-високите места на Хималаите. Всяка година имат среща. Там се вземат известни решения по всички важни въпроси. Срещата на всички най-видни ръководители на всички народи, среща на физическото поле в най-високото поле на физическия свят. Тези места в Хималаите са непристъпни, даже невидими за човешкото око. (Брат Ковачев: Техният събор съответства ли с нашия по време?) – Не съответства. Трябва да имате едно ново разбиране, една нова философия. Най-малките неща в живота се осмислят добре, когато има любов. Защото, когато имате любов в душата си, с присърце ще работите. Когато нямате любов в душата си, най-малките работи са тежест в душата ви. Ако нямате любов, животът ви ще бъде скучен. Ако имате любов, какъвто и да бъдеш – някой земеделец, овчар, някой обикновен учител в село – в тези положения ще събереш с любов опитност, ще си създадеш бъдеще. Някои хора с високи длъжности, ги мислим за щастливи, обаче, ще ги претрепят някъде и в астралния свят ще си изкупиш греховете. Ако Стамболийски имаше вяра, щеше да остане жив. Каквото му кажат, 100 % вярваше. Той беше краен оптимист. Но на земята никога не става със 100% сигурност. По някой път има 50% изключение, по някой път 75%. Някои ми предложиха да отида до Чамкория с техния автомобил, но аз отказах. На мене много по-приятно ми е пеша.

Най-първо, между всинца ви трябва да се образува една вътрешна връзка. Вашите материални работи да не разклащат вашето духовно положение. Вие седите и чакате, да развиете красноречието и след това да излезете, и изведнъж да говорите. Чрез проповед светът не се оправя. Единичните разговори са най-хубавите. Най-добрата работа е единичният разговор. Той ще пита, ти ще му отговаряш, като сте събрани само двама – трима на едно място. А в един голям салон, дето има спор, това е едно биене на барабан. Някой си казва: "При разговор какво ще му кажа?" – Толкоз

години работиш и питаш какво ще му кажеш. – "Дали ще приеме това?" – Ще му кажеш: "Да се убиват хората, да се осъждат хората, да се воюва, това не е философия."

В окултните школи се говори за стари и млади. Ако сте млади, готови ли сте да помагате на старите? Младите ще помогнат и ще вземат работата. Те няма да ви заместят, но ще ви сменят, докато си почивате. Младите са изложени на какви ли не изпитания, те минават през една опитност, през която и вие сте минали. Защо вие, които по-рано сте минали по тоя път, защо да не сте в услуга на тях? Ако специалният клас не беше се създал, младите сами щяха да се отделят. Те си виждат слабостите, идеи имат, но когато дойде до практическото приложение, там е по-мъчно. Там куцат. И аз знам защо куцат. Вие, старите, какво трябва да направите с младите? Ще поканите младите на угощение у вас и там да се чувстват като у дома си. След 2 – 3 дни друг един брат да ги покани и т. н. Те са млади, изложени са на изкушения. Ще влезете с тях в разговор. Тогаз те ще кажат: "Има в тях нещо. Има в тях идеи." – "Ако бяхме млади, щяхме да подкрепим старите и да ги разположим." Това е вече досетливост. Научните лекции от специалния клас имат изчисления и чертежи. Те ще се дадат и на вас. Специалният клас не е постоянен, той е временен. В природата специалните класове не са постоянни. На младите съм говорил за възможностите на ума, сърцето, волята и духа, после за черната и бялата светлина. Така те решават задачи в живота. Трябваше да ги заведа в живата природа. Например, известни извори говорят, някой тих извор. Ще видите, че известни извори имат известно бъбрене, известни звукове и всеки един звук на извора буди във вас известна идея. Друго бъбрене буди друга идея. Например, Куш бунар при Сливен.

"Млад човек" значи носител на Божествената Любов. "Стар" значи онзи, който е мъдър – не по възраст. Мъдростта и Любовта вървят ръка за ръка.

10 септември 1923 г., понеделник, 5 ч. и 30 мин.

София

Беседа, държана на 26 братя

----

* чепато дърво, с много клони

* жила

* запазвате, съхранявате; запазите, съхраните

Кротките (София, 1996)
34 беседи от 1 януари 1921 г. до 11 септември 1923 г.

Начало: 05:30

1923_09_11 За чистотата
беседа пред ръководителите

ЗА ЧИСТОТАТА

Тайна молитва Добрата молитва

Аз ще ви кажа сега малко работи, които ще бъдат особени.

Живот без здраве можели да съществува? Ядене без глад можели да се прояви? Пиене без жажда може ли? Вървеж без движение може ли? Мисълта без ума може ли? Чувство без сърце може ли? Сила без воля може ли? Това са въпроси, върху които вие ще мислите, додето трае този наряд. Чистота е необходима, за да се избегнат нещастията на земята. Трябва да имате чистота в устата, в ума, в сърцето, в душата и в духа. Всички нещастия в живота идват от това, че липсва чистота. Това е един велик закон. Всички същества абсолютно трябва да го пазят. Затова трябва да се почне от чистотата. Без чистота практически нищо не може да се постигне. Това е едно правило. Всякога без чистота резултатите ще бъдат катастрофални. Докато си чист, здрав си. Престанеш ли да бъдеш чист, болестта дохожда. Ако искаш без чистота да действуваш, то е все едно да искаш да почнеш търговия без пари, градинарство без вода, да искаш да мислиш без ум и да имаш любов без чувство.

11 септември 1923 г., 5 ч. и 30 м. , вторник София

Кротките (София, 1996)
34 беседи от 1 януари 1921 г. до 11 септември 1923 г.

Начало: 05:00

1923_09_11 Високият идеал
лекция пред общия окултен клас

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

Природата обича само ония, които имат висок идеал. Тя ги нарича свои възлюблени деца и по име ги знае. А ония, които нямат никакъв идеал, те не са написани в нейната книга. Те са бракувани, оставени са в нейните изби за далечни дни, за далечни времена.
Тъй щото, ако вие някой път се усещате, като че никой не ви обръща внимание, като че вие сте изоставени от Бога, от Природата, ще знаете, че погрешката е във вас – нямате висок идеал. Туй е правило, това е закон. Тъй е, другояче не може. И следователно всеки един от вас може да поправи своя живот, своето нещастие, всеки ще излезе от тази забравена изба. Даже един от най-забравените на дъното на тази изба, ако един ден си създаде един висок идеал, той ще почне да пъпли като един охлюв и няма да се мине дълго време, ще се намери на повърхността отгоре. И Природата ще каже: „Ето едно от моите деца, което възкръсна."
Що е смъртта в света? Смъртта – това е нещастието на забравените деца, на децата без идеал. Възкресението – това са децата на високия идеал, които излизат от дъното на тия изби на материалния свят. Сега, за да изпъкнеш или да изпъплиш от такава изба, се изисква воля, изисква се безпримерна вяра, която с нищо не може да се сравни.
Има известни хора в света, които казват: „Аз нося, каквото и да е, ям, каквото и да е, всичко ям." Не е тъй. Човек, който казва, че всичко яде, е човек с нисък идеал. Той е всеядно животно. Онзи, който яде, трябва да яде най-избрани храни от Природата, които действат най-хубаво. Нищо повече! Когото и да е от вас, Природата ще го познае. Как го познава? Тя всеки ден прави своите изпити. И знаете ли какви отлични изпити прави? За да изпита какво се крие вътре в гънките на вашата душа, какво се крие в гънките на вашия ум, в сърцето ви, за да види туй, което вие сте скрили, за да разбере какви пориви имате и какво може да стане от вас, Природата създава в градината си най-прекрасни плодни дървета и ги окичва с плодове от разни качества. Ще те пусне в тази градина и ще внимава кой плод ще вземеш. Ако имаш висок идеал и намериш най-хубавия плод, тя ще каже: „Ето едно мое умно дете." И веднага ще отбележи в своята книга: „От теб човек може да стане." Но домързи ли те да се качиш горе, тя има друго мнение за теб. Сега, тоя плод на дървото трябва да е най-добрият. Може да ти коства живота, за да го вземеш, но ако ти се качиш и го откъснеш, Природата ще каже: „Смело е това дете, взема най-хубавото." Но ако туй дете погледне нагоре и каже: „Кой ще се качва сега", след туй погледне долу да види дали не е паднала една круша и после посегне от близките клони да си вземе, тя казва: „Това е едно от забравените деца, от

него човек няма да стане.“ Сега, забележете всички, Природата гледа само на вашите вътрешни стремежи. Тя само констатира фактите, само ги наблюдава, и според това, което вижда, така и бележи. Следователно, ако тя е отбелязала най-хубавото за вас, причина за тази бележка сте вие. И ако тя е хроникирала нещо, което не ви препоръчва добре, причина сте пак вие. Тя не е турила нито повече, нито по-малко. Тя е отбелязала просто факта и от този факт тя изважда своите заключения. Сега кои са тия заключения, които ще повлияят на вашия живот? Те са вашият избор – този, който вие сте направили.
Аз ще ви приведа един малък пример за пояснение на тази идея с една египтянка, която се наричала Елтамар. Тя била дъщеря на най-бедния селянин в Египет, но била много умна и интелигентна, добродетелна и много скромна. Когато тя постъпила в училището, запитал я нейният учител: „Ти ще се ожениш ли, или девица ще останеш?“ Тя казала: „Аз имам само един идеал на Земята. Аз съм решила тъй: само за царския син мога да се оженя. Който и да е друг, ако не е царският син, ще го върна. Един избор имам, пък ако той не дойде, аз съм решила да остана девица.“ Ще кажете вие: „Глупава работа!“ Не, идеал има тя. „Ако дойде царският син, ще се оженя, ако не, не ми трябва никаква женитба.“
Где е сега приложението на този велик идеал вътре в света? Ако ще имаш едно верую, ако ще имаш едно учение, ако ще имаш една мярка, ако ще имаш един образ, ако ще имаш едно сърце, ако ще имаш един ум, ако ще имаш една душа, един Дух – този Дух да е синът на Истината.
Сега ще пристъпим към сравнението. Отиваш да посрещаш Слънцето. Не отивай да го посрещаш, когато то вече е излязло четири пръста над хоризонта. Ти трябва да си там при първия лъч, който се покаже. Той е най-важният. Той е царският син. Не си ли там за него, другите не струват. Не видиш ли него, ти си изгубил изгрева на Слънцето. Него хвани, другите не ти трябват. Ти вземи него и се върни у дома. Сега някои казват: „Ходи ли на изгрева?“ – „Ходих. Видях как изгря Слънцето.“ Аз казвам: ти не си видял първия лъч. Другите лъчи са последните плодове на това велико дърво. От теб човек няма да стане!
Ако отиваш в планината, да не казваш: „Аз пия каквато и да е вода.“ – Не, ако намериш най-хубавия извор и отидеш да пиеш от центъра му, от там, дето извира най-чистата вода, ти си човек с висок идеал. Отиваш ли ти към края му и кажеш ли: „И от тук може да се пие“, имаш един нисък идеал. Казват някои от вас: „Мога и от тук да пия.“ – Не, това не е характер. Ученикът на Окултната школа трябва да се отличава от всички. Отидеш ли там, при извора, макар че има мъчнотии, от центъра ще пиеш. Който и да си, ще вземеш от най-чистата вода. Идеал имаш вече.
Ако се качиш на някой планински връх, пак е същият закон. Някой казва: „Където и да е, аз мога да се кача.“ – Не, на този планински връх ще избереш най-хубавото място, най-красивото място, за да остави в душата

ти най-дълбоките впечатления. И като слезеш, този връх трябва да го носиш в сърцето си като един жив връх. Ако четеш книги, същият закон е. Прочети книгата на най-знаменития писател, на най-видния философ, на най-видния проповедник!
Ако отиваш да видиш някои картини, иди разгледай тези на най-видния художник, не на посредствения – на най-видния! А пък тия, обикновените картини, ще ги видиш, когато наблюдаваш хората: кой кога яде... Тях като наблюдаваш, ще видиш обикновените картини. Но като правиш избор, ще идеш да видиш само една картина. Първата картина в света – тя е достатъчна.
Когато избираш приятел – съществува същият закон. Избери най-благородния, най-умния, най-интелигентния, най-добрия, с най-чистото сърце. Мъж избира ли жена – същият закон е; жена избира ли мъж, пак е същото. Не отстъпвайте от това правило! Отстъпването от това правило ражда хилядите страдания в този свят.
Сега аз говоря идейно върху нещата, върху принципите, които трябва да прилагате ежедневно. Някой път вие ще кажете, че вашият идеал е крив. Хубаво! Сега е крив, но следния момент какъв идеал ще изберете? Да допуснем, днес вие сте пропуснали деня – не сте посрещнали първия лъч. Но утре пак трябва да го посрещнете. Ако го посрещнете по същия начин, вие пак сте изгубили деня; но ако днешния ден вие сте били примерен, посрещнали сте първия лъч, и утре ще посрещнете първия лъч. Така целият ви живот ще се измени.
Когато дойдем до това да поправим живота си, пак важи същият закон. Ако искаш да поправиш живота си, хвани най-голямата погрешка, не се занимавай с дребните. Хвани оная, най-голямата погрешка, дръж я ден, два, три, седмица, месец, година, десет години – и най-после тая погрешка да знае, че има човек пред себе си, и да каже: „Аз капитулирам. Ти заслужаваш да бъдеш на туй положение, на което се намираш.“ Има някои ученици, като клекнат два-три пъти, като ги повалят два-три пъти на земята, казват: „От нас хора няма да стане“, напуснат полесражението. Това са хора без идеал. Ами че защо сте повикани вие на Земята? За угощение ли? – Не. Вас са ви повикали да опитат какъв е характерът ви, умът ви. И като ядете на трапезата на Природата, тя наблюдава – очи има, гледа как постъпвате. Вилушките, лъжиците, кърпите – всичко вижда и от туй съди какво ще стане от вас. Ако ви поканят на угощение и ви турят на втората смяна и ви дадат една паница, от която другите са яли, вие мислите ли, че сте с висок идеал? Ще ми кажете вие сега: „Тогава какво да правим?“ Ще носите паницата със себе си. Ще кажете: „Моля, у вас ще има ли една чиста паница?“ – ”Няма.“ – „Аз си нося моята паница.“ Ще я дадеш да ти сипят в нея. Тъй ще ядеш. После ще питаш: „С вашата лъжица друг ял ли е?“ Ще си извадите лъжицата, ще си извадите вилицата, вашия нож... Разбирате ли? – Това е правило за окултните

ученици. Ама вие ще кажете сега: „Като ни поканят на гости, как ще го приложим това?“ Ето аз как бих угостил моите гости. Един ден, като ви повикам на гости, знаете ли как ще ви гостя? Ще заръчам десет пити хляб, хубаво направени, хубаво опечени при един майстор фурнаджия – най-видния, най-спретнатия, най-умния, най-добрия, най-благородния фурнаджия. Него ще намеря, той ще пече хляба. Тъй ще направя, ако искам да ви дам едно угощение. При това на моята трапеза няма да има никакви паници, никакви ножчета, никакви вилушки. Ще туря тия десет пити хляб, ще ви донеса грозде, избрано от най-хубавите чукани на лозето си, разбирате ли – от най-отбраните чукани. После ще сложа ябълки, от най-хубавите си ябълки. И тогава ще взема по един грозд и ще го дам в ръката ви. Вашите паници са вашите ръце. Хляба ще го разчупя и ще ви дам по едно парче. Тъй ще ви угостя. Разбирате ли? По един грозд, по една круша, по една ябълка, по едно парче хляб – и ще си приказваме сладко, както в „Сладко,медено“. И мърдане няма да има, нито търкане на вилици... Без шум ще мине. И кърпи няма да ви дам. Защо? Знаете ли, няма да ви дам кърпи. Щом си изцапате ръцете, ще ви заведа при най-хубавата си чешма, ще ви кажа: измийте се тук, извадете си вашите кърпи и се избършете. Туй е един идеал на съзнателния живот. Например много богати хора има, които са взискателни към храната, но те в морално отношение, в умствено отношение нямат такъв идеал. Аз харесвам един богат човек. Той е много внимателен към хляба, към яденето, но в друго отношение – като открадне – не е тъй внимателен. Казвам: добре започваш, зле свършваш. Идеалът ти на физическото поле е добър, но в Духовния свят от теб човек няма да стане.

Някой казва: „Аз мога да любя когото и да е.“ Не, вие не говорите Истината. Аз бих желал един от вас да ми каже, че той може да люби когото и да е. Не само тъй да кажеш. Ние трябва да поставим Любовта на един вътрешен опит. Като кажеш думата любов в нейния пълен смисъл, тя има свое съдържание. Какво е съдържанието на Любовта?

В света ние можем да любим само Бога – нищо повече. Това е великата Истина! Великата Истина е там. И онзи човек, който не започва с Бога, от него човек не става. Ако моите думи не са верни, прегледайте цялата човешка история и намерете някого, който, като е постъпил другояче, да е станал човек. Всички велики хора, всички светии, гении, учители на човечеството, са били хора, които са любили само Бога. Сега някои правят възражения: „Ако е такова Учението, ние ще забравим хората.“ Не, не ще ги забравим, ние ще дадем на хората един Идеал. Ако всички хора се стремяха към първия лъч на Слънцето, ако всички хора се стремяха към идеала на Божествената Любов, какви щяха да бъдат съвременният свят и съвременните ваши души? Щяха ли да бъдат така хилави? – Не. Добре! Аз ще ви дам едно възражение – на всички онези, които казват тъй: „Аз мога да любя когото и да е, аз любя човечеството.“ Казвам: добре, за да любиш

всички, трябва да познаеш човека. Значи щом любиш човечеството, ти познаваш хората, а щом познаваш хората, ти можеш да изправиш техните погрешки. Питам: ти имаш една жена – и тя е член на човечеството, а ти с нея не можеш да живееш. Защо? Имате син – не се разбирате. Трябва да се обичате. Имате дъщеря, трябва да се спогаждате. Отде познаваш дъщеря си? Значи лъжливо е твърдението. Тъй съдя аз. Казвате: „Много лесно е то. Моето сърце гори, умирам заради теб." Да, да, вие сте в любовта, която уморява хората. Това не е Любов – това е смърт, това е смрад. Това е любовта на черната светлина, която разлага и осмърдява, и опетнява, и развращава, и помрачава човешката душа. И не мислете, че този, Великият, вътре в света... В Бога има едно велико качество. Бог обича в нас най-доброто, Бог люби в нас най-доброто. Вие ще намерите този стих в Писанието: „Възлюбил е Истината вътре в човека." Най-възвишеното, най-чистото вътре в нас – това Бог обича. Някои искат да знаят дали Господ се интересува от техния обикновен живот. От вашия обикновен живот може да се интересуват хиляди други хора, но не и Бог. Ако аз съм слуга при някой виден господар и наоколо си имам десет души слуги на разположение, да ми обуват чорапите, да ми чистят обущата, ще дойде ли господарят ми и той да ме обува? Ще бъде ли умно? – Не. Той не се интересува от моите чорапи, кой ще ги тури, той казва: „Има десет души, които ще ги турят." Той не се интересува и кой ще лъсне обущата ми. Защо? Сума ваксаджии има – щом им дадеш пет лева, те са готови както искаш да ти ваксат обущата. Някои питат: „Дали Господ днес е доволен от моите обуща?" Че защо Господ да е доволен от твоите обуща? Той може да е доволен от онзи ваксаджия, който си е турил за идеал следното: „На първия човек, който дойде при мене, аз ще му лъсна обущата най-хубаво." И ти идеш, възприемеш идеята на ваксаджията, казваш: „Дали Господ се интересува от моите обуща?" – Не. Той се интересува от ваксаджията. Идея има в него. Той ти е лъснал обущата най-хубаво, тъй, както той разбира. Сега ще ви говоря за един идеал. Ако една жена шие риза на мъжа си и даде пари, па вземе какъв да е плат и я мине отгоре-отгоре, тя не е жена! Не, тя трябва да преброди целия град и да намери най-хубавото платно – тънко, копринено или най-здраво, ленено – да му ушие една риза и да си каже: „Веднъж ще му ушия една риза, но да я помни." Тя трябва да вложи всичкото си изкуство – това е жена с идеал. Мъжът отива да купи плат за своята жена. Не да вземе една басма и да каже: „Скъпи времена са, да я позалъжа малко." Това не е мъж. Той трябва да преброди целия град и да купи най-хубавия плат, да няма подобен на него. Това е идеал в него! Него ден Природата записва за жената и за мъжа, че те са направили най-добрия избор. Това е характер в тях.

Избираш една книга за своя приятел– ще му избереш по възможност най-хубавата книга и ще му я дадеш за подарък. Да те помни!

Даде ти някой своя албум да му напишеш за спомен няколко реда. Ти

седнеш и казваш: „Хайде, нещо от Петко Славейков: Парице, парице, всесилна царице,...“ – Така ти ще идеш на дъното на тази изба. Това не е идеал. Ти ще избереш най-хубавото, каквото има – ще му го напишеш, че като прочете той тия думи, да се забрави. Най-хубавото ще вложиш. Веднъж ще напишеш, ама ще напишеш най-хубавото, което имаш вътре в себе си. Щом го запишеш така, пак пише Природата: „От това дете човек ще стане.“

После, обичаш някого, нали? И там се познава каква е Любовта. Някой казва: „Аз обичам моя приятел.“ – Защо? – „Ами че отлични вежди има, а очите му тъй... да се не нарадваш.“ Той не е разбрал Любовта. Нисък идеал има. Друг пък казва: „Носът му да видиш, устата му какви са...“ Друг казва: „Мустачките му какви са.“ Тия всичките хора имат нисък идеал.

Ще намериш вътре в своя приятел онова качество, което го отличава от всички други хора. Ще кажеш: „В него има една черта, която другите я нямат. Еди-каква си е тя.“ – Тя не е отвънка. Тя не е в неговите очи, не е в неговия нос, нито в неговата уста. Тя е на най-високото място в тия клони. И като я намериш, ще я откъснеш, ще я държиш в своята душа, ще я запишеш в своята памет – и Природата ще пише пак: „От това дете човек ще стане!“

Имате учител, казвате: „Нашият учител е много учен – той по химия, по физика, по астрономия, по философия, по това, по онова много знае.“ – Не, това не е вашият учител. Това е натоварена камила. Това, което отличава вашия учител, не седи в туй. Това са панделки, това са украшения, но где е шапката? И тогава знаете ли как се преиначават идеалите? Учителят казва на ученичката тъй: „Ще си вземеш най-хубавата шапка, без панделки.“ Тя отиде при шапкарката, която ¢ каже: „Той, вашият учител, казва тъй, но не може без панделки. Ако турим една малка панделка, шапката ще стане по-хубава.“ Добре. Турят една панделка. Но там има и други хора, те казват: „И от другата страна ако турим още една панделка, ще стане още по-хубава.“ И тя каже: „И на мен ми се струва, че учителят ще бъде доволен.“ Мислите ли, че тази шапка стана по-ценна? – Не, тя изгуби своята цена. И да ви докажа защо изгуби своята цена. Представете си, че моят учител ми дава едно красиво перо, с което може да се пише отлично. Дойде някой мой приятел, каже: „Чакай, аз имам един скъпоценен камък, като едно кокоше яйце – ако го турим на върха на писалката, по-хубава ще стане.“ Със синджирче, тъй го туря. Аз пиша. Дойде друг, казва: „И аз имам един диамант като паче яйце – да го турим отгоре, още по-хубава ще стане.“ Тури го. Питам: този писател ще може ли да пише хубаво с тези скъпоценни камъни? – Не. Това са глупавите идеали на съвременното човечество. Това са глупавите идеали на съвременните ученици, това са глупавите идеали на съвременните религиозни хора, които не разбират онази велика Божествена искра, която трябва да проникне дълбоко вътре в нашите души. Някой път вие казвате

тъй: „Да има някой да ми закачи един диамант." Хубаво, ако аз река да закача някому един диамант, трябва да намеря най-големия в света. Ако го намеря, ще го закача. Ако не го намеря, никакъв диамант не закачам на врата. Такъв трябва да бъде идеалът и за вас. Най-хубавото в света! Именно по този вътрешен ваш избор всичките вие ще се отличавате от другите хора.
Сега схващате ли накъде отива моята мисъл? Схващате ли накъде отива тази река, която тече сега?
Толкова време не съм ви говорил. Тази вечер аз реших, казах: тази вечер на тия ученици ще им говоря, ще им гово¬ря най-хубавото, най-хубавото, което мога да им дам! Ако сте схванали първия лъч, който излезе от Божественото, от вас ученици и човеци ще станат. Ако сте закъснели и не сте схванали този, първия лъч, ще ви кажа, ученици, една горчива дума: вие ще бъдете забравените деца в дъното на тази изба.
Любящият говори за Любовта, а страхливият – за страха! Кой печели в света? Който говори за Любовта ли, или който говори за страха? Умният говори за Мъдростта, а глупавият – за блудкавите работи в света. Кой печели от двамата? Умният гради, а глупавият разсипва. Умният пише, а глупавият се разписва. „Аз – казва – съм се научил само да се разписвам на записа, който баща ми праща." Все се разписва. Има хора, на които целият им живот е само разписване. Все се разписват, че са взели нещо. И когато Природата погледне това нещо, казва: „От това дете човек няма да стане." То се е научило само да се разписва, а никога нищо не написва.
И тъй, всичките възвишени същества, всички онези братя на Всемирната Бяла школа, са минали по този път. В тях има велик идеал. Те всички все така мислят. И когато някой брат от тях реши да дойде на Земята, какво казват? Той ще дойде при най-добрия. И сега може да ми цитират кой е най-добрият. – Който има стремеж, който има идеал – най-високия идеал. При него той ще дойде. При онзи ученик, на когото душата трепти, който всеки ден мисли за своя Учител – при него ще дойде Учителя. А онзи ученик, който мисли за това-онова – Учителя ще мине покрай къщата му и ще каже: „Тук седи един от забравените ученици" – и ще си замине. А щом мине покрай дома на първия, ще каже: „Тук седи един от учениците, когото трябва да посетя тази вечер."
Това е то Великият идеал, Високият идеал, който всички трябва да имате. Най-хубавото, най-възвишеното, най-краси¬вото, най-силното, най-мощното, най-доброто, най-умното, най-правдивото, най-истинолюбивото – всичко от първа степен! Вложете този идеал и вижте как вашият живот ще се измени. Но приложение трябва! Седиш, паднал си духом, кажеш: „Празно е сърцето ми, няма я Любовта. Какво да правя?" Кажи: „Утре ще ида да посрещна Слънцето и ще гледам да хвана първия лъч."
Вие правили ли сте наблюдение сутрин, като се събудите, да видите каква е първата ви мисъл? Природата в туй отношение е крайно взискателна.

Щом се събуди едно дете, веднага тя се спре пред него с един трепет, задържа дишането си и се вслушва за какво ще помисли това дете. Ако веднага, като се събудиш, отправиш ума си към Бога и помислиш за тази велика Любов, която е изпълнила твоята душа с всички блага, тя казва: „От това дете велик човек ще стане!“

Първа лекция от Учителя
11. IX. 1923 г., София

1923_09_16 Бъдете разумни!

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

Ето, аз ви проваждам, като овци между вълци; бъдете, прочее, разумни като змиите и незлобиви като гълъбите. (Ев. Матей 10:16)

Две важни думи има в този стих. Те са: „разумни и незлобиви“. Ако вие бихте се пренесли в далечното минало на човешкото появяване, ако бихте имали онази привилегия, която ангелите са имали, да видят създаването на сегашния свят, появяването на човека, неговото развитие, всички онези култури, които са предшествали и които има още да предшестват, които са били и които има още да бъдат, щяхте да имате ясна представа за думите „разум и незлобие“. Сегашната култура се отличава с отрицателни качества, няма нищо положително в нея, т.е. има положителни качества, в сила на разрушение. Да разрушават – в това са силни съвременните културни хора, а по добродетели те се отличават с отрицателни качества. Някои историци правят разлика между сегашната култура и миналата и намират, че съвременните хора са станали културни. Действително, повидимому така е, по форма са станали културни, но по съдържание не са, общо говоря. Аз ще туря моя мащаб или онази мярка, според която аз наричам онзи народ културен, който е абсолютно честен, абсолютно добър, абсолютно интелигентен и разумен и абсолютно благороден. Този е мащабът, с който може да съдим за всеки народ. Има ли тези качества един народ, той е народ; няма ли ги, неговата култура е проблематична, той спада към закона на вероятностите, според който само до известна степен той е културен. Запитайте който и да е съвременен прочут моралист, какъв е смисълът на живота, ще видите какви чудни отговори ще ви дадат. Запитайте онези видни държавни мъже, какъв е смисълът на живота, и те ще ви дадат чудни отговори. То е, не че те нямат желанието да ви кажат истината, но така го разбират. Това аз обяснявам по следния начин. Ако вие сте в някаква нужда и се обърнете към някого, когото вие считате за богат, т.е. всъщност минава за богат, но касата му е празна, и му поискате десетина хиляди лева, а той едва ви даде 500 лева, виноват ли е той? Казва: „Толкова имам“. Толкова има човекът, толкова дава. Можете да му се сърдите, колкото искате. Вие може да казвате, че той е богат. Да, светът е пълен с богати хора, но има фиктивно богати и действително богати. В духовния свят богати хора са само разумните хора, незлобивите и скромните хора. Това са богатите хора в света. И действително, разумът е един дар на човека от ангелите, те са го подарили на хората. Когато Бог направил човека, повикал всички разумни същества да му дадат по нещо, понеже той бил последният, най-малкият им брат. Ангелите, като го погледнали, видели го в много незавидно положение, живял в една

колибка, не му стигало ума как да си направи къща, и си казали: „Да му дадем от нашия разум“, и така човекът се нарекъл „човек на Мъдростта“. И действително единственото нещо, което отличава човека в сегашната природа, то е неговият разум.

Сега, аз взимам думата „ум“ в най-широк смисъл, „разумът“ взимам като една сила вътре в ума, в по-ограничен смисъл, т.е. умът взимам като нещо, което включва всичко, а разумът включва само способностите на човека, с които той работи в даден случай. „Разумен човек“ казват. И действително, когато умът има едно преодоляващо влияние, върху лицето на човека се забелязва една особена светлина. Умът е, който хвърля една особена светлина върху лицето, то просиява. Божествената светлина се издава из очите на един интелигентен човек. Разумният човек, или умният човек, или мъдрият човек, да вземем тия три думи, три термина, се отличава по това, че той може да направи всичко. Като казвам, че може да направи всичко, подразбирам, че може да направи всичко туй, от което хората имат нужда. Умният човек, като дойде при един болен, ще знае как да го лекува. Ако дойде в една къща, дето домакините страдат от несгодите на живота, той ще знае как да ги поправи. Ако срещне по пътя някоя счупена кола, ще знае как да я поправи. Ако влезе в църквата и в държавата, веднага ще знае как да напъти хората в този правилен път.

Сега мнозина от вас говорите за морал, казвате, че трябва да бъдем морални хора, но моралността е едно качество само на умния, на разумния човек. Моралът в духовния свят, това е стабилност, това е опорната точка, от която разумът започва своите изследвания. Моралът, това е първата опорна точка, от която разумът се проектира. Тъй определям аз що е морал. И тъй, моралът, това е мащаб за ума, отдето той започва своите проекции. Без морал умът не може да започне своята деятелност. Сега, разбира се, аз бих употребил друга една дума за морал. Тъй както днес се употребява думата „морал“, тя се употребява в много ограничен смисъл, но моралът има много по-високо произхождение, чисто Божествено произхождение. Следователно опорната точка на разума е Божественото. Вие не можете да бъдете разумен човек, ако нямата абсолютна моралност в себе си. Някои казват: „Трябва да бъдем добри“. Не, абсолютно добър трябва да бъдеш! Абсолютно добър, без никакво изключение. Да няма абсолютно никакво зло в сърцето ти, абсолютно никакво съмнение, абсолютно никакво неверие. Що е съмнението? Съмнението е качество само на глупавите хора. Кой се съмнява? Само невежият се съмнява. Ако аз имам силата да творя всичко в света, ще се съмнявам ли? Като се разболея, ще се съмнявам, разбира се. В момента, когато дигам чувала, няма да се съмнявам, но щом се разболея, не ще мога да го дигам. Някой казва: „Аз се съмнявам“. В какво се съмняваш? Някой път, който слуша, се съмнява, и

който говори, и той се съмнява. Човек, който се съмнява, това значи, че има нещо, което му липсва в ума. И онзи, който говори и се съмнява, и нему липсва нещо от ума. Ще ви разправя един анекдот. Събрали се в древността двама знаменити адепти. Срещнали се те на кръстопът и почнали да разправят за силите, които са придобили от природата. Единият казва: „Силата ми е толкова голяма, че аз мога да отбия земята от нейния път". Този последният казва на първия, който могъл да отбие земята от нейния път: „Е, сега пристъпи вече, отбий земята, понеже ако аз отбия слънцето от пътя му, ще настане тъмнина и ти няма да си свършиш работата, а аз после ще отбия слънцето". Той казал: „Имам малко работа сега, ще ме почакаш малко". Отишъл да си свърши работата, но не се върнал. Защо не се върнал веднага? Защото не може да отбие земята от пътя ѝ. Връща се този адепт от школата след няколко дни и казва: „Учителите, които са ми поверили тази тайна, ми казаха, че ако аз отбия земята от пътя ѝ, ще ме подложат на смъртно наказание, затова, заради своя живот, няма да отбия земята от пътя ѝ. Сега е твой ред, отбий слънцето от неговия път". Вторият адепт казва: „Чакай, и аз имам малко работа, да я свърша". След няколко дни той се връща и казва: „Ужасна работа, казаха ми, че ако отбиеш слънцето от пътя му, ще се свърши света, ще се разруши цялата слънчева система, затова ще се откажеш". Така и ние ще се откажем от да проявим своите сили. Мислите ли, че тези два адепта се герои? Първото, че единият може да отбие земята от нейния път, а другият – слънцето от неговия път, и второто, че ще ги подложат на смъртно наказание, това са техни измислици. И съвременните философи имат такива крайни философски системи, като на тия два адепта. Смешни са, като ги погледнеш как лансират теорията за произхода на човека. Е, казвам, какви са данните ви за това? Намерили някъде една кост от черепа на човека и от тези черепи правят своите заключения. Знаете ли на какво мяза това? Представете си един човек, на когото очите са извадени, и вие му дадете най-хубавата картина, да се произнесе върху нея. Той откъсва едно парченце от тази картина и почва да си дава мнението, как е направена тази картина, какво е нарисувано на нея, само като я пипа. Не, тук се изисква един ум просветен, да се върне назад, да види онзи първоначален произход и да разбере каква роля играе човешкият разум. Ако вземете сега млекопитаещите, всички низши същества, ще видите, че тяхното чело е обрасло с косми и в тях няма никакъв разум, никаква интелигентност, в този вътрешен, субективен смисъл. У тях е развит донякъде само обективният ум. Само сегашният човек, който е получил тази способност – разума, – има едно благо, че неговото чело и лице е малко оголяло. Само туй място на лицето, което е голо, само то е, дето се проектира неговата интелигентност. Може да правите наблюдения. Те са следните: колкото повече се увеличава човешката интелигентност, толкова повече челото се оформя правилно и приема известни гънки, като се

подига; при това, тия косми почват да се намаляват и някой път така изчезват, че челото става съвършено гладко. Туй е външната страна. Ако отворите вътрешната страна отпред на лоба, ще видите, че в тази част на мозъка има много гънки, и при това нишките на бялото вещество се продължават, а сивото вещество отгоре се увеличава. Но това не е разумът, това са органите или материята, чрез която се проявява тази разумна сила.

Казва сега Христос: „Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите“.

Христос тук подразбира две велики култури, които са предшествали явяването на човека. Под „змиите“ ние разбираме културата, през която са минали ангелите. Културата на гълъбите, и това е един символ, култура, през която херувимите са минали. Първата култура е развила качествата на разума, а втората култура – скромността, качество, което произтича от Любовта, от незлобието.

По какво се отличава разумният човек? Разумният човек не се занимава с миналото, нито се занимава с бъдещето, няма тях за цел, а той се занимава с настоящето. Под думата „настояще“ не значи, че той е материалист. Не, настоящето е Божественото. В настоящето той работи за себе си. Разумният човек, ако има да взима от някого, той няма, като го види на улицата, да го изругае, а ще го повика в къщата си и ще му каже: „Приятелю, можеш ли да ми платиш с лихвите?“ – „Не мога.“ – „Оставам лихвите. Без лихвите можеш ли?“ – „Не мога.“ – „Тогава трите четвърти можеш ли?“ – „Не мога.“ – „Половината можеш ли?“ – „Не мога.“ – „Едната четвърт можеш ли?“ – „Мога.“ – „Е, плати тогава!“ Скъсва полицата, хвърля я. Вика другиго, който има да му дава, и започва с него по същия начин. Казва му: „Ти с лихвите можеш ли да ми платиш?“ – „Не мога.“ – „Три четвърти?“ – „Не мога.“ – „Половината?“ – „Не мога.“ – „Една четвърт?“ – „Не мога.“ Скъсва полицата, хвърля я. „Ликвидирам с тебе сметката, иди, работи и втори път дълг не прави!“ Ще кажете: „Каква философия има в това?“ Та разумният човек скъсва полицата и казва: „Аз искам да бъда на чисто, да се занимавам само с Божествената Мъдрост“. И най-голямото зло, което сега съществува в света, т.е. аз не говоря за света, но за всички религиозни общества, то е, че всички тия религиозни хора държат погрешките на другите в своите умове. Вследствие на това нашият ум не е в състояние, не е свободен да се занимава с онова, което Бог може да ни даде. Ние не сме свободни да видим в Божествения свят онова, което трябва да видим. Е, представете си, онзи търговец, който е погълнат в своите тефтери, седи в кантората си и по цели дни постоянно се занимава с числа, какво може да види? Това са милиони, милиони числа. Че слънцето изгрява, че звезди, месечина изгряват, това са второстепенни въпроси за

него. Той седи със своите тефтери. Върне се у дома си, пак тефтери, пак полици, със сметки се занимава той. Сметки, сметки, с години е това! И най-после, казват за него: „Той е най-видният търговец, най-видният финансист, той ще оправи света“. Имаме ли поне един финансист в човешката история, който да е оправил света? Финансистите можаха ли да оправят разбърканите записи и сметките на асирийската култура, на Вавилон? Финансистите можаха ли да оправят забърканите сметки на евреите в Палестина преди 2000 години? Тия финансисти можаха ли да оправят забърканите записи на великата римска империя? Мислите ли, че тия финансисти днес ще оправят сметките на Европа? – Не.

Казва Христос: „Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите!“

Е, какъв ще бъде изходният път ако не се оправят сметките? – Бой. Защо се бият хората? Българите в турско време имаха един особен навик. Българинът, когато работи, е много трезв, но щом си пийне половин килце, той става много смел и отваря сметките. Седне на дюкяна, пийне малко и казва: „Слушай, онзи Иван Стоянов има да дава 15 лева на общината, защо не си е платил данъка? Я го повикайте скоро да плати!“ „Драган Наумов, там, не си е направил плета на нивите. Я го повикайте да си плати!“ И като го повикат, ако няма да си плати, търпят му един такъв бой, че му пукнат главата. Затварят го, да си плати глобата. Но като изтрезнеят, казват: „Защо трябваше да го бием? Не направихме добре“. И сега съвременните европейски народи се смеят, но постъпват точно като българите. Като имат да взимат, готови са все със сила да действат. Питам сега: Тази всеобща война какво благо донесе на Англия, какво благо донесе на Франция, на Русия? Никакво благо! Тия държави се разсипаха. Те виждат своите погрешки, но не могат да ги поправят. Те не бяха достатъчно разумни. Сега ние ще оставим всичко това. Ние ще приложим туй Божествено учение индивидуално. За нас животът има друг един смисъл. Ние се готвим за един свят, който няма нищо общо с този съвременен свят. Ние се готвим за една култура, на която корените не са тук на земята. Един ден цялото човечество съвършено ще излезе, ще напусне тази земя. Учените казват, че тази земя ще се пренесе в друга една планета, която сега се създава в пространството, и там ще започне онази разумна, нова култура. И Христос загатва на своите ученици: „Отивам да ви приготвя друго място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема, та където съм аз, там ще бъдете и вие“. Ако това място беше тук, на земята, Христос нямаше да каже: „Отивам да ви приготвя място“. Сега всички религиозни хора проповядват едно учение, да се оправи земята. Египтяните я оправяха, не можаха да я оправят; вавилоняните я оправяха, не можаха да я оправят; асирийците я оправяха, не можаха да я оправят. Никой не можа да я оправи. Тъй ще си върви.

„Бъдете – казва Христос – разумни като змиите“

В какво отношение? В какво седи този разумен живот? Разумният живот се изразява в служене на Бога. Във всеки човек, вънка от човешкото, има една Божествена черта. Човешкото у човека, това е опаковката, а Божественото – това е същността на човешкото естество. Всеки един, колкото и да е морално паднал, когато направи една погрешка, той я съзнава в себе си, само че не знае как да изправи тази погрешка.

Сега в религиозния живот е необходимо развиване на разума. То е вътрешната страна. Защото вътрешното разбиране на тези идеи ще зависи от вашия разум. В разумния живот се изисква обмяна на идеите. За пример, ако един художник чрез своите картини хвърля във видима форма своите идеи, то разумният човек веднага ще ги схване и ще покаже каква е била идеята на този художник. Ще каже: „Идеята му била такава и такава“. Ако дойде някой, у когото разумът не е развит, няма да схване тия потънкости на картините. Ако някой засвири нещо, разумният човек веднага ще схване мелодията, а онзи, у когото разумът не е развит, ще каже: „Това е една песен“. Сега някои казват: „Да имаме вяра“. Но при сегашния живот на хората трябва толкова вяра, колкото разумност. Павел казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога, а без разум не може да се служи на Бога“. Вярата угажда, а разумът упътва човека как да служи. Не може да се развие у вас разум, ако вие нямате един чист живот. Чистотата, това е едно условие за развиване на разума. Разумът може да се развива само при много благоприятни условия. Съвременната наука, като говори за наследствеността, показва какво влияние упражняват майките върху своите деца. За пример, майката се намира в едно тревожно състояние и така заченала своето дете. С това тя спъва развиването на неговия разум. Ако у нея са минавали най-мрачните мисли да се самоубие, или това да направи, онова да направи, туй дете ще се роди като един идиот или като един престъпник. Поне така показват научните данни. Но ако майката се намирала в едно светло настроение на духа, ако сърцето ѝ било изпълнено с Любов и се е занимавала с най-възвишените идеи, то като се роди туй дете, ще носи тази интелигентност, този подтик, който майката е вляла в душата му. Сега някои ще запитат: „Защо трябва да живеем един чист и свят живот?“ Ще ви кажа. У вас има заченат един нов живот, едно дете. Всеки носи по едно дете. Аз казвам, че всички съвременни хора, мъже и жени, са бременни. И всички трябва да бъдем доволни, че сме бременни, че сме заченали едно ново дете. И ние трябва, като майката, всичко да пожертваме, за да може туй духовното в нас да възрастне. И когато туй Божественото у нас възрастне и придобием своя разум, само туй Божественото е в състояние да ни освободи от робството, в което се

намираме. За пример, в какво седи робството? Да кажем, някой път може да ви проповядвам една отлична беседа и казвате: „Отлична е тази беседа, като се върнем вкъщи, ще приложим туй учение“. Но като се върнете вкъщи, учението не се прилага. Защо? Защото разумът ви е слаб. Вие, да кажем, сте две братчета. Едното братче е толкова сухо, а другото братче дращи кибрит, без да му идва на ум, че може да запали своето братче. Аз зная, много деца са запалвали своите братчета. Във Варна имаше един такъв случай. Едно братче казва на сестричето си: „Чакай да ти покажа как мама пали огъня“. Драсва кибрит, туря го под роклята, запалва я. Когато сестричето му изгаря, то трепва с ръце и избягва. Ще кажете: „Колко са неразумни тези деца!“ Не е така. Че аз виждам много религиозни хора, които казват: „Чакай, братко, да видя дали ще се запали роклята ти“. Драсва с кибрита, а после трепва с ръце и избягва. А...а. Когато говоря за чистотата, подразбирам, че разумът може да се развие само под влиянието на тази чистота. Който иска тази чистота, той ще развие своя разум, а който не я иска, той може да глупи и греши, колкото иска. Почни да грешиш, и рога, и опашка ще ти израстнат, и ръцете ти в копита ще се превърнат. Питам: Ако ти израстнат рога и опашка, и ръцете ти в копита се превърнат, какво ще стане с тебе? Селянинът ще те хване, ще те впрегне и ще каже: „Дий, мене ми трябва такъв философ“.

„Бъдете – казва Христос – разумни като змиите и незлобиви като гълъбите!“

Христос, Който е говорил по цели часове в своите беседи, е казвал много хубави работи, които не са хроникирани в туй Евангелие, а е предадена само тази притча.

„Бъдете разумни като змиите!“ Защо? Само по този начин вие ще се удостоите, казва Христос, да се свържете с ангелите и те ще бъдат ваши Учители. И представете си, ако вие имате един светъл разум, с който да привличате ангелите, всеки ден, при всяка мъчна задача ще ви посещава по един светъл жител. А сега, при кого от вас е слязъл един ангел? Ако някой от вас каже, че е слязъл един ангел при него, ще кажат, че той е смахнат. Да, ако дойде при вас един ангел от тия небесни жители, ще видите каква интелигентност, какво благородство ще се яви у вас! Ако един ден дойде един ангел в дома ви, знаете ли какво ще стане? Ще стане такъв един преврат, какъвто светът не е виждал. И ако ви видят, светът няма да ви познае. Аз бих представил посещението от този ангел по следния начин. Представете си едно семейство в последна беднотия, окъсано, децата разчорлени и голи. Дойде един човек, облече цялото семейство, обуят хубави обуща, дрехи, и след един месец децата се развеселят, станат весели, засмени. Когато един ангел дойде в дома ви вътре, ни помен няма

да остане от злобата, от глупостта в света. И единственото нещо, което сега очакваме, то е посещението на някой от тия ангели. Той няма да бъде прост, той ще ви говори за смисъла на живота, той ще ви говори за ангелската култура, как живеете вие и как трябва да живеете, и при това, ако вие сте готови, той ще ви вземе на свои разноски, ще ви заведе в тяхното царство и после ще ви върне и ще каже: „Живейте, както знаете да живеете!“ И всички сегашни спънки, които имаме ние, всички спънки, които има във всяко общество, във всеки един народ, може да ги решим само чрез този разумен живот. Разумният човек не се нервира, разумният човек не се сърди. Някой ще каже: „Аз се въздържам“. Не, разумният човек има едно особено разположение в душата си. Аз не говоря за външното проявление на човека, аз говоря за вътрешното проявление на човека. В какво е проявлението на човека? Той не мисли зло никому. Той мисли добро на всичките хора и не си отмъщава. Той е дълготърпелив, той е благоутробен, както Бог, прощава всичко. После, той изглажда всички мъчнотии, които съществуват. Разумният човек не уповава никому, освен на себе си и на Бога, или може да кажем, той уповава само на своя разум. Ще ми кажат: „Е, разумът“. Да, разумът, това е единственото Божествено, което ни е дадено за подкрепа. Ако ние не вярваме в този разум, в Бога няма да вярваме. Ние познаваме Бога само чрез този разум. И казва Христос: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго, Истиннаго Бога“. А Истината се познава само чрез разума. И сега, във всяко действие в света ще забележите едно движение. За пример, когато искат да подигнат едно гонение върху някои хора, казват, че животът им не се харесва, не е морален, ще кажат, че тези хора не са разумни, че те разрушават света. Тъй е. Ако един човек дойде в света, иска да разрушава едно общество, което Бог е създал, действително, всички хора имат право да го отстранят, но ако един човек дойде в света, иска да внесе подобрение, а те го гонят, те внасят злото в себе си. Евреите имаха тази опитност. Като народ, Бог им изпрати толкова велики хора, пророци, тъй необходими, за да им предскажат какви са Божиите пътища. Всеки един от тях биваше убит. В сегашната епоха пророци нямаме, като тогава. Сега имаме тъй наречените видни учени, капацитети, държавни хора, на които думата минава за авторитет. Каквото кажат, думата им ще се изпълни. Казват: „Еди-кой си държавник в Англия, във Франция, тъй казва“. Само че сегашните пророци, т.е. онези видните философи, нямат смелостта да кажат Истината. Досега още не се е намерил нито един държавник, който да има смелостта да каже, че всички народи, под един знаменател, могат да живеят заедно и да работят заедно. Всеки един държавник излиза от своето схващане, че за доброто на своя народ трябва да се живее, както досега са живели, а за онуй, за бъдещето, там други ще дойдат. Затова те казват: „Ние не сме компетентни да разрешим този разумния живот“. И в църквата казват: „И ние не сме компетентни да въведем този разумния живот. Като дойде Христос, Той

ще го разреши“. А Христос казва в един стих тъй: „Когато Син человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно разум и вяра в хората, да възприемат новото учение?“ Сега вие ще кажете тъй: „Защо светът не възприеме туй Божествено учение?“ Ти задай този въпрос на себе си: „Защо аз не мога да възприема туй Божествено учение и да Го приложа в себе си?“ Разбира се, всички хора на земята не са еднакво напреднали. Като погледнеш хората, според сегашното им развитие, някои са готови да възприемат този разум и този разумен живот, а някои може да имат още хиляди години да се развиват. И когато ние говорим за разумните, ние подразбираме онези от вас, които са готови. Няма какво да отлагате. Този разум вие може да го добиете по най-лесен начин. Не мислете, че е много трудно да добиете този разум. Аз ще ви кажа: Божествените работи в света се добиват много лесно, а човешките работи в света се добиват много мъчно. Достатъчно е да живеете 5–6–10 години между много умни хора, между математици, и ако внимавате в това, що ви казват, вашият живот много лесно ще се промени. Ако внимавате на вибрациите на техния ум, техният живот ще ви се предаде. Като дойдеш при тях, няма да кажеш: „Чакай, ще опитам техния ум“. Не се поставяйте критически. Не, ти ще възприемеш тази светлина и ще отвориш твоя ум, за да дойде светлината в тебе. Разумът, това са известни вибрации. Няма какво да говориш. Като дойде при тебе разумният човек, ето как ще се прояви неговия разум. Да кажем, че ти си син, напуснал те баща ти, лишил те от наследство, отчаял си се, ти си отвън, бедстваш, искаш да се самоубиеш. Като намериш този разумния човек, ще го питаш какво да правиш. Той ще ти даде един метод, ще те вземе, ще те заведе при баща ти, той ще каже: „Синко, ела, на думите на този разумен човек аз ще те взема, ще направя опит“. Ако си дъщеря, напуснала си дома си, предала си се на разпуснат живот, този разумен човек ще те заведе при баща ти и баща ти ще каже: „Ела, на думите на този човек аз ще те взема, ще направя опит с тебе“. Ако някоя жена напусне мъжа си, оплете се в живота, срещне разумния човек и го пита: „Какво да правя?“ Той казва: „Ела, аз ще те заведа при мъжа ти“. Разумният човек върши чудеса в света. И вас аз искам да ви заведа, защото да не мислите, че както ме слушате тук, при тия условия, вие можете да бъдете разумни. Не, от тук трябва да ви извадя и да ви заведа на друго място, гдето е разумът. Где е разумът? – При ангелите. Аз ще ви заведа при тях и ще им кажа две думи. Те ще кажат: „На тези твои думи ще ги приемем, нека седят при нас да се учат“. Като ви посетя след 4–5 години, вие няма да бъдете такива, каквито сега ви гледам. Тогава Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим“. И вие ще се измените тъй, че никой няма да ви познае, даже и вие сами себе си няма да се познаете. И някой път аз мисля, че човек трябва да забрави и себе си. Ще кажете: „Как, да се забравиш?“ Да, ами че ако ти си убил 100 души и всеки ден, като станеш, мислиш, че този си убил, онзи си убил, през целия ден

прекарваш всички през ума си, питам те: Не е ли време да забравиш, че си убил тези умрели, да ги извадиш от ума си? Казвам: В такъв случай ние трябва да забравим сегашния наш живот, да ни олекне на душата. Вие ще ми обещаете едно нещо: да съдействате за това, а аз ще ви заведа. Но казах ви, че онзи син ще ме срещне, ще каже: „Какво да правя?“ – Ела с мене. Е, тъй, като гледам някои от вас, казвате: „Е, ако искаш, заведи ни“. Не, не ако искаш, но трябва да искате. А вие, поставяте се тъй, честолюбиви, благородни, да не се унижи вашето достойнство. Онзи син какво казва? – „Изгубен съм, помогни ми!“ Дъщерята какво казва? – „Изгубена съм, помогни ми.“ Жената какво казва? – „Изгубена съм, помогни ми“, а не, ако искаш да ми помогнеш. В това „ако искаш да ни помогнеш“ не е философията. Ти като дойдеш при един ангел, с всичкото си смирение ще дойдеш. В него има култура, поезия има! Поезия ще се учиш. Грамадна разлика има между един поет на земята и един поет на небето. Там, при него ще седнеш с всичкото си благоговение и ще видиш как се лее неговото перо. И като четеш тази поезия, от нея живот, живот ще блика. Аз съм се мъчил по някой път да преведа ангелския език на земния език и от толкова време не съм успял да го преведа тъй, щото да се съвпаднат ударенията и римите – не се отдава. Когато четеш едно стихотворение на един ангел, то може да премахне всички мъчнотии от душата ти. То влива в тебе такава грамадна сила, че можеш да дигнеш земята на ръката си. Такава сила развива! А като четеш едно човешко стихотворение, приятно ти е, докато го четеш, а после този мехур се пуква и ти казваш: „Животът не е поезия“. Не, животът не е проза, а е поезия, и благодарение на тази ангелска поезия ние живеем. Всички ангели са поети. Най-долният поет измежду ангелите върши чудеса. Поети са те.

И тъй, казва Христос: „Бъдете разумни!“ Аз бих желал всички вие да бъдете разумни. Колко по-лесно би текла тази беседа, ако вие бяхте разумни, но във вас има всякакви съмнения и затова не излиза. Казвате си: „Дали туй, което говори този човек, е вярно? Ами ако изгубим живота си тук на земята?“ Претегляте го, това-онова, та като се върнете у дома си, казвате: „Празна работа!“ Е, питам ви аз: Как дойдохте тук на земята, отгде дойдохте, помните ли онази малка врата, през която минахте? Няма да се минат 5–10–15 години, и ще почнете да се връщате пак през тясната врата назад. Вчера посетих един болник, един млад момък, преди 10 години той имаше кръвоизлив. Викна ме тогава майка му, казва ми: „Спаси го, моля ти се, няма да забравя това“. Казвах на майката: Ако аз спася твоя син, ще го научиш ли да служи на Бога, да живее един чист и свят живот? Обеща. Добре, аз направих този опит, спасих този човек. Оздравя, но после какви ли лудории не направи? Жени се, разведе се, води един порочен живот, пиянства, и вчера го видях на легло, казва: „Заминавам си“. Казвам: Ще си вървиш сега. Съжалявам, че ти дадох живот, за да натрупаш такива грехове

още върху си. Но сега, ако ме слушаш, пак ще ти помогна да си заминеш. „А, сега съзнавам, прости, прости, тъй ще живея.“ Не, ще се молиш, сега ще улесня пътя за заминаването ти. Майката, която толкова го обича, пита: „Ще живее ли още?“ Сестрата казва: „Не му казвай, че ще замине“. Не, ще му кажа, че ще замине, тъй съм решил. Няма да те върна вече, туй няма да бъде. Туй е Божият закон.

Питам сега вас, на които е даден този разум и туй благоволение: Как ще го иждивите вие? Утре всеки един от вас ще се намери на гърба си, като този млад човек. Иска да яде – не може да яде, иска да пие – не може да пие, гърлото го боли. Как ще яде? Пита ме: „Какво да правя?“ – Ще се молиш. – „Ще живея, или ще си замина?“ – Ще си заминеш. – „Е – казва, – да бъде волята Божия.“ Да, да бъде волята Божия. Като отидеш на онзи свят, едно добро ще обещаеш: да не забравяш този свят, да дойдеш да работиш. Ще работиш тъй, както трябва. Сега ще понесеш тия страдания, за да не страдаш на другия свят.

„Бъдете – казва Христос – разумни, за да не дойде страданието отгоре ви.“ Защо ни са тези страдания, защо ни са тези мъки? Защо да бъдем свободни? След като изживеем този живот тук на земята, да дойдем до тази врата, да я отворим и да кажем спокойно: „Господи, напущаме своето тяло и си заминаваме спокойно“. А сега този младеж диша бързо, бързо и не иска да си замине. Седят всички наоколо и не могат да му помогнат.

„Бъдете разумни“, казва Христос. Ако този момък беше разумен, той нямаше да се намери в туй положение. И грехът, и грехопадането в света, това е едно отсъствие на човешкия разум. Хора, които нямат разум, само те грешат. А когато дойде разумът, казва: „Ще изпратя Духа си“. Този Божествен Дух, той носи разум. Като влезе този Дух в нас, той ще внесе разумността. А щом влезе разумният живот в нас, ние ще знаем да приложим първата заповед на Любовта. Само един разумен човек може да приложи тази заповед: „Да възлюбим Господа Бога нашего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила“. И тогава няма да се питаме, трябва ли да обичаме или не. Един математик има известна задача. Веднага взима известна формула, по която може да приложи Божията Любов. И той казва: „Първият и великият закон, върху който се гради този разумен живот, това е Божията Любов“.

Беседа, държана на 16 септември 1923 г.

1923_09_23 Съблазните

СЪБЛАЗНИТЕ

Горко на света от съблазните, защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногоз човека, чрез когото съблазънта дохожда. (Ев. Матей 18:7)

За да направя мисълта си ясна, ще направя едно малко разяснение върху един термин, който мисля да употребя. Често аз употребявам думите „положителни и отрицателни сили на природата“. Така ги употребява и съвременната наука. И ние всякога мислим, че злото е в отрицателната страна. Аз подразделям тия сили на положителни възходящи и отрицателни възходящи, положителни низходящи и отрицателни низходящи. При това, за отрицателните сили аз употребявам друг един термин, аз ги наричам примирителни. Те в себе си са съграждащи, но не всякога са такива.

Казва Христос: „Горко на света от съблазните, защото неизбежно те ще дойдат; но горко на оногоз човека, чрез когото съблазънта дохожда“. Съблазънта всякога образува едно малко вкисване, но вкисване не по подобие на подквасата, с която жените подмесват хляба. Не, това подквасване е във възходяща степен. Вкисването произвежда разлагане у човека. Да допуснем, че вие имате един добър, обичен приятел. В един ден вие изгубите вяра в него. Той със своите думи и със своите постъпки внесе една малка съблазън. И от този ден той губи, но и вие губите. Защо? Защото като мислите за него, неговите мисли, неговият живот засягат и вашия. Може да кажете: „Какво ни струва да мислим за другите хора тъй, както са си?“ В съвършения Божествен закон, за човек, който разбира в какво се състои Царството Божие, не му е позволено да мисли зло за когото и да е, не му е позволено да носи един безобразен образ в себе си и в ума си. Аз ще ви дам после един пример, да видите в какво седи съвършенството. Затуй казва Христос: „Любете враговете си“. Не казва: „Мразете ги“, не казва: „Бъдете индиферентни“, но казва: „Любете ги“. Следователно, имаш един враг, създай в ума си една красива форма за него, не мисли за неговото зло. Е, да допуснем сега, че някой човек не вярва в Бога или вярва в кривия път. Може ли той да ме спъне? Не, никой никого не може да спъне. Сега ние говорим за онези, които вървят във възходяща степен, тях никой не може да ги спъне. Онези, които вървят в низходяща степен, те сами се спъват и другите спъват.

Христос казва: „Горко на света от съблазните!“ Туй, което днес руши живота, това са съблазните в света. На всяка една стъпка ние имаме съблазни, т.е. съвременните хора не са убедени във вярванията, които имат.

Те нямат положителни вярвания. Всички се съблазняват в нещо, защото съблазънта и съмнението вървят ръка за ръка. Съмнението е един умствен процес, а съблазънта е един промеждутъчен процес между сърцето и ума, едновременно засягат ума и сърцето. Съблазънта действа развратително, защото като се съмняваш, взима участие само ума, а щом се съблазняваш, взимат участие и сърцето, и ума, а вземе ли участие сърцето и ума в низходяща степен, животът ти непременно ще се изрази в една нежелателна форма.

Всички съвременни хора се съблазняват от каквото и да е. Ако вие бихте казали комуто и да е една горчива дума или бихте изнесли една негова погрешка, той би се обидил. Съвременните народи – англичани, французи, германци – за една дума се обиждат, изваждат револвер, извикват секунданти, казват: „Господине, обидихте ме, аз трябва да защитя своята чест“. Някой път това е само за една дума, за един поглед. Туй е до разбирането. Сега, като дойдем до религиозните хора, които се подигат малко, които са дошли на един по-висок уровен, и те не правят разлика, и те се обиждат. Ще ви приведа един пример от преданията за християнството, който се отнася към епохата от времето на Нерон. Някой си виден римски патриций, наречен Хелвий, отвратен от покварения живот, запознава се с тогавашните християни и възприема християнството. Тази идея на християнството толкова се загнездила в главата му, че той се решил да посвети най-малко 30 години от живота си, да живее по горите, за да разбере дълбокия смисъл на живота. Цели 30 години той се подвизавал самотно и се молил Богу, но един ден идва един негов събрат постник и го запитва: „По какво мога да позная кога съм благоугоден на Бога и кога не?“ Той му казва така: „Туй, което аз съм научил в моята опитност, е това: Денят, в който те похвалят за твоята добрина, всичко си изгубил. Дотогава, докато хората те корят, твоята добродетел расте, но денят, в който твоят близък те похвали, всичко си изгубил“. И той тъй щателно се стараел да го не похвали никой. Обаче след 30 години, когато мислил, че е навършил своето развитие и поискал да отиде в света да проповядва Христовото учение, един ден отива при един свой приятел, който му казва: „Ти си много добър и свят човек“. – „А – казал той, – ти ме съсипа, съсипа целия ми живот, всичките ми 30 години отидоха.“ Върнал се в пустинята и 10 дни плакал. Сега питам: Този идеал съществува ли между съвременното християнство? Приложете този идеал! Кой от вас би постъпил като този пустинник? Той е единственият, когото аз съм срещнал в цялата християнска история. Той е единственият, който е плакал, дето го похвалили, че е много добър, много свят човек. Може да има и други такива, но аз само този зная. А нас колко ни е приятно, като ни кажат: „Ние виждаме, че от едно време сте станали благородни, покаяли сте се, и жената, и децата ви са по-добри“. Вие се зарадвате,

надуете се и казвате: „Да, действително, не сме като в миналото, нашето верую, нашите правила са особени, ние особено пием, особено ядем, особено се молим“. Не, не, всичко това е празна работа. В момента, когато те похвалят хората, всичко отива и като че се струпва една топка на сърцето ти и усещаш едно недоволство. В Писанието никъде не се казва: „Блажени хвалените“, никъде не се казва, че Царството Божие е на добрите, на светиите, на праведните на земята, а се казва: „Блажени гонените, онеправданите, хуканите“. Имайте предвид, че праведните и добрите хора на земята не са добрите и праведните хора на небето, но грешните, неправедните хора на земята са праведните на небето. Щом те кръщават на земята, че ти си отличен човек, в Царството Божие си на лявата страна. И аз бих желал да ми кажете, имало ли е в историята някой учител или пророк, който да е дошъл на земята и хората да са говорили за него добре. И в това седи тяхното особено положение, че върху тях са се струпвали хули, но това именно е било гаранцията, че са на правия път.

Сега Христос, Който разбира този закон, казва: „Горко на света от съблазните!“ Ако ви кажа една горчива истина, вие може да се съблазните и ще кажете: „Нима вие имате толкова долно мнение за мене? Мислите ли, че аз мога да направя това? Мислите ли, че аз съм способен за това, не знаете ли, че баща ми, майка ми са от високо произхождение?“ Но питам: Ако нашите бащи и майки са толкова благородни и възвишени, то ако разровите аналите на техните животи, книгите на техния живот, не както гледат хората на земята, а както гледат на небето, както гледа Бог със своето око, знаете ли в какво положение ще видите майка си и баща си? Ще кажат: „Ние не сме направили никакво престъпление“. Можете ли да си турите ръката на сърцето и да кажете, че през вашите ум, сърце и воля не са минали една нечиста мисъл, едно нечисто желание или действие? Това не е една мисъл, а хиляди такива са минали. Добрите мисли, желания и действия в нашия живот са нещо случайно. И благодарение на невидимия свят, благодарение на онези напреднали хора, които идват постоянно на земята и помагат на съвременното човечество, то напредва, иначе съвременното човечество би се схумило. Как би се схумило? Как мислите, ако майката не би употребила грижи за своето дете, то не би ли се схумило? Не, ако детето оцелява, то е благодарение грижите на майката; ако съвременните хора оцеляват, то не е благодарение на нас, то е благодарение на нашите по-големи братя, или благодарение на Христа, Който е дошъл да спаси света. Но разбирате ли какво нещо е, в това отношение, Христос? Казвам, че някои от вас Го разбират, не казвам, че всички не Го разбират. Питам: Ако имате един приятел, който ви обича, оценили ли сте неговата любов? Ако у нас се зароди онова велико съзнание да чувстваме Божествената Любов, само по този начин животът ни може да се реформира; а ние, откак се родим и умрем, животът ни е пълен само

с терзания и съмнения.

Христос казва: „Горко на света от съблазните, защото неизбежно съблазните ще дойдат“. Светът има право да се съблазнява. От съвременния свят ще дойдат съблазните, но онези, които са тръгнали по пътеката, по която върви Христос, за да избягнат съмненията, съблазните, непременно сърцето им трябва да бъде изпълнено с Божествената Любов. Вие ще кажете: „Ние знаем какво нещо е Божествената Любов“. При влизането на Божествената Любов в сърцето ти, най-първо тя внася едно качество на интелигентност, небивала до туй време. Онзи, който има Божествената Любов, той вече е внимателен не в големите си погрешки, той вече е внимателен в микроскопическите си погрешки. Всички грешки произтичат именно от най-малките постъпки. И аз съм следил, че всички грешки произлизат от най-малката дума, невнимателно казана, тя обтяга, разгорява. Съберат се няколко сестри, започват коментари, казват за някоя: „Нима мислите, че тя е много набожна?“ И тия братя и сестри, тъй събрани, обтягат, обтягат и заключат: „Видите ли, тя никога не е била набожна“. Че питам: Кой човек е набожен? Чудни са хората, като казват, че еди-кой си бил набожен! За да си набожен, Любовта трябва да проникне из всичките гънки на твоите сърце, ум, душа и дух; да си любовен не само към твоите деца, към твоята жена, да си любовен не само към цялото човечество, но да си любовен към всички най-малки същества – към всичко. Туй значи да бъдем Божествени; туй значи да угодим на Бога. На един мой приятел аз казвах следното: Много пъти, като срещна един вол, аз се спра, помилвам го. Много волове съм помилвал, но хора не съм си позволявал. Да помилваш един вол има смисъл. Казвам му така: Действително, твоето положение е много тежко, но ще излезеш от това положение. И като го помилвам, той ме погледне умилно и казва: „Много ти благодаря, че в туй трудно положение, в тази мъка се намери един, който да ме помилва“. Е, казвам: Ако ти погладиш един твой брат, той ще те попита: „Защо ме гладиш?“ Той се съблазнява. Ако жената дойде и поглади мъжа си, мъжът ѝ ще се посъблазни и ще каже: „Тази жена не ме е гладила друг път, тя има някаква задна цел, глади ме, но кесията ми ще пообеднее“. Той се спира и мисли. Ако ние напишем едно хубаво писмо някому, той се спре, съблазни се и казва: „Той друг път не ми е писал такива писма, значи има нещо“. И съблазънта се роди в душата му. Четеш някой автор, казваш: „Дали туй, което пише, е вярно?“ Четеш Библията, пак дойде съблазънта, казваш: „Ами ако туй не е вярно?“ Четеш за Христа, казваш: „Ами ако Той не е пратеник Божии, ако не е Син Божи?“ „Ами ако не е вярно всичко туй за апостолите?“ – Дойде съблазънта. И тъй, нашият живот е пълен навсякъде със съблазни. Някой те погледне, каже ти някоя лоша дума, съблазни те. Ние, съвременните хора, нямаме един приятел, на когото можем да разчитаме при всички условия. Все пак ще се

съблазним, ще кажем: „Кой знае!“ Питам тогава: В християнския живот, или в духовния живот, има ли правила, чрез които ние можем да познаем един човек? – Има. Има едно велико правило в живота, в което няма никакво изключение. Ако ти си един човек чист по сърце, невинен като детето, няма да има никаква лукавщина в душата ти и щом срещнеш един човек, който се стреми към Бога, ти ще почувстваш едно разширение в ума си, едно разширение в сърцето ти, ще почувстваш, че този човек е добър, че той върви във възходяща степен, по Бога. Този човек може да не е красив по външност, може да е груб, може да е гърбавичък, но почувстваш ли това към него, непременно този човек върви по Бога, макар че той е груб. Може да направите опит. Ако ти си един чист човек и срещнеш един човек с красиво лице, красиви, хубави очи, нос правилен, гръцки тип, усетиш ли едно раздвояване вътре в себе си, почувстваш ли едно стеснение в ума си, а в сърцето си едно разширение, туй значи, че този човек е наполовина добър, сърцето му е прекрасно, а в ума му има нещо развалено. Обратно: Ако в ума си почувстваш едно разширение, а в сърцето си едно стеснение, туй значи, че умът на този човек е прекрасен, а в сърцето си има нещо развалено. За този човек Белите Братя, живата природа ти казва: „С този човек никакви съдружия не прави, никакви взимания-давания нямай, той не разбира, в него има нещо недоразвито. Каквато работа и да започнеш с него, утре ще се скарате“. Ако искаш да се жениш, за такъв човек не се жени. Двама глупави хора като се оженят, ще могат ли да завъртят един дом? Не се женете така! Когато Бог създаде първоначално хората, мъжете и жените, те имаха друго нещо, те бяха чисти и святи и можеха да живеят такъв живот, но сегашните хора, след грехопадането, нямат чист живот. Днес, и мъже, и жени, без разлика, нямат чист живот. Най-първо ние трябва да възстановим чистотата. Аз бих желал във всяко общество да се образува сдружение за чист живот, хората да имат доверие един към друг. Такъв един пример има в романа на Виктор Юго – „Клетниците“ – за Жан Валжан, който откраднал сервиза на епископа. Когато уловят Жан Валжан и запитват епископа дали познава тия вещи, той казва: „Мои са, аз му ги дадох“. Тъй казал, защото иначе Жан Валжан щеше да бъде в затвора. Трябва да се стремим да имаме доверие един към друг, към всичките хора, не заради нас, а заради Бога, защото туй, за което Бог съизволява, то е да мислим добро за всички хора. Туй е, което донася добро на всички хора. Бог познава всички гънки на нашата душа. Но какво казва Христос? Тоз ваш Отец заповядва на туй слънце да грее еднакво и за добрите, и за лошите хора, еднакво праща дъжд и на едните, и на другите. Даже някой път на лошите хора Бог дава най-големи благословения. Защо? За да ги задоволи. От ваше гледище, вие ще кажете: „Добрите хора трябва да бъдат богати“. Не, лошите хора трябва да бъдат богати. Защо? – За да имат работа, с какво да се занимават. Лошият човек, като е богат, ще има ниви, лозя, ще има туй-онуй, ще има с

какво да се занимава. А добрият човек, като е богат умствено и по сърце, той и да няма богатство, пак ще си създаде условия да има работа. Сега, туй е редът на нещата при днешния живот. Но при други условия на живота ще има друг ред, порядъкът ще бъде друг. При сегашните условия, при законите, които съществуват в космоса, всичките възвишени духове работят за подигането на падналите. Не е въпросът за спасението на праведните, а на грешните; не е въпросът да учим учените, а – глупавите. Следователно Христос предупреждава верующите и казва: „Горко на света от съблазните, защото съблазънта неизбежно ще дойде в света“. Сега съблазънта ще дойде не само по отношение на това, че ние можем да се съблазним в другите, но по някой път ще се съблазним в себе си: можем да се съблазним в своя ум, можем да се съблазним в своето сърце, можем да се съблазним в своята душа, можем да се съблазним в своите благородни пориви. Няма по-голямо нещастие от това, да се съблазни и разколебае човек в себе си. Ние казваме: „Досега Господ ме поддържаше, но аз направих прегрешения и сега Господ ме остави“. Аз съм казал много пъти и сега пак ще кажа: Можете да се съблазните в когото и да е, но в Бога на Любовта – никога! Имайте предвид едно правило: В този живия Господ – Когото светът още не познава, не че не Го познава, живее в Него, но Го търси на друго място, – в Него ние трябва да имаме вяра. Бог в своите намерения има желание да ни изведе от сегашните тягостни страдания. Той е допуснал страданията, за да даде на всинца ни един велик урок. Такъв урок ще ни даде, за да съзнаем, че ако ходим само по тия закони и пътища, които Той е поставил, ние ще можем да се подигнем, а всички онези закони, които ние сме поставили, всичкият онзи наш морал, по който можем да ходим, той е само за земята.

„Блажени – казва Писанието – онези, които страдат, на тях е Царството Божие.“ Ще кажете: „Тази работа е много хубава“. Аз бих желал, от утре да започнете с тази формула: да се не съблазнявате! Сега, някой казва: „Аз съм от новото учение“. Ами че едно от качествата на новото учение е да не се съмняваш, да не желаеш да бъдеш богат, но да искаш да бъдеш сиромах, т.е. не да искаш да си сиромах, но ако не ти се отдава богатство по един честен начин, то от богатство, придобито по един нечестен начин, трябва да се откажеш. Аз мога да приведа ред факти от съвременния живот, има ред статистики, които доказват, че нечистото богатство съсипва хората. Внесете в едно най-хубаво предприятие 100,000 лева, придобити чрез кражба, чрез зло, чрез насилия, след 4–5 години туй предприятие, туй съдружие ще рухне. И ако разгледате живота на съвременните народи, всички страдат все от този недъг, т.е. че те не издържат своята, те не изпълняват Божията дума тъй, както Бог изисква. И ако всички съвременни християни, които поддържат Христовото учение, биха си турили за задача да се не съблазняват, да се не огорчават, когато им се каже

горчивата истина, знаете ли какъв приятен ден щеше да бъде животът им? Ако някой път мъжът каже на жена си няколко горчиви думи, жена му нека седне да му наточи една хубава баница. „Защо ми правиш тази баница?“ – „За сладките ти думи.“ А сега какво става? – Мъжът каже няколко обидни думи на жена си, и на другия ден няма вече готвене. Тя излезе вънка и казва: „Представете си, моят мъж ме нахука хамалски. Баници ли? Нищо няма да му направя, ще му дам един урок“. Не, наточи му една първокачествена баница! Аз съм срещнал досега в България само една българка, наша сестра, която щом дойде нейният възлюбен и я нахука, стане на другия ден рано, наточи му една баница и го гости. Той, след като се наяде, почне да се извинява: „Извини, бях малко неразположен духом“. Тя тъй ще му угоди. Казва: „Баница му направих“. Казвам: Ти постъпваш съобразно Христовото учение.

Сега, мнозина питат: „Как трябва да живеем?“ Казвам: Не се съблазнявайте! Мъжът дойде, има някаква неприятност, носи някаква тежест, каже на жена си някои обидни думи. Жената нека направи една баница, да тури повече масълце, да наточи малко винце. Тъй, не само със сладки думи, но действително в живота си ние трябва да постъпваме тъй. Туй говоря за учениците, които искат да водят един живот за самоусъвършенстване. Сега, вие казвате: „Дали сме напреднали?“ Всяка вечер вие си правѐте един отчет, ще си намерите една от грешките от през деня и ще я поправите. Казвате: „Дали сме забогатели?“ Ще си направите един отчет. Вземете пример от търговците. Един търговец има да изплаща 40–50 полици. Той си записал датите, кога трябва да ги изплати. Вземе ключа от касата си, отвори я и гледа дали има пари да ги изплати. Той не се залъгва с малките печалби. Някой от вас направи едно добро, но забравя онези 40–50 полици. На другия ден дойде кредиторът, хване го за гушата. Сериозен ще бъдеш, ще кажеш: „Аз ще изплатя всичко, с лихвите ще го изплатя“. Ако ние имаме туй дълбоко желание да направим всичко това заради Бога, а не заради хората, от колко страдания щяхме да се освободим! И в очите ни, и в мозъка ни, и в ума ни, и в сърцето ни други добрини щяха да царуват. Много по-добре щеше да бъде, ако хората отвънка ви хукат. Тогава Господ ще каже: „Не бой се, аз съм с тебе, но нищо не казвай“. Много от вас имат следната слабост. Някой сънувал през нощта, че Христос му се явил, и той като стане, хукне през цялата махала да разказва на всички за своята опитност. Оттам насетне Христос няма да му се яви, нищо няма да му каже. Тази своя опитност ти трябва да задържиш дълбоко в душата си и никой от твоите ближни да не знае, че Христос ти се явил, но в живота ти да настане моментално промяна и от това да разберат, че Христос ти се явил. Мъж си, видял си Христа, никому няма да разправяш, ще си мълчиш, но ще повикаш бедните, сакатите, слепите, клосните и ще им направиш едно угощение. Всички хора да

видят, че става една промяна в твоя живот. Ако те питат: „Защо правиш това?“ – ще си мълчиш. Туй са малки, дребни работи, които всеки може да направи. Всеки може да направи едно угощение. Така Христос ще почувства, че си Го видял.

Та ние, съвременните хора, мязаме на малките деца, даваме голяма оценка на нашите добрини. Като направим една малка добрина, всички я знаят. Сега ще ви приведа един пример за един богат американец. Той правил големи благодеяния: дал 3,000,000 долара за постройката на една църква, дал 4,000,000 долара за направата на едно училище, раздал всичкото си богатство. Казвал си: „Като ида горе, Бог ще бъде доволен от мене, че съм раздал богатството си“. Умира той, викат го от онзи свят при свети Петър. „Какви добрини прави на земята?“ – „Дадох 3,000,000 долара за една църква.“ – „Ами името ти записано ли е между благодетелите?“ – „Да, турено е там.“ –„Е, платено ти е значи. Друго?“ – „За училище дадох 4,000,000 долара.“ – „Ами името ти между имената на почетните лица турено ли е?“ – „Турено е, ами нали трябва да се знае, че има добродетелни хора?“ – „Добре, платено ти е и за това. Кажи ми сега нещо, за което да не ти е платено.“ – „Е, един ден бързах, имах работа, една бедна вдовица ме последва, молеше ме за помощ, имала малки деца сирачета. Дадох ѝ един долар и ѝ казах да не ме безпокои, защото отивам по работа.“ – „А виж, за туй не ти е платено, може да те приемат на небето.“ Разправя свети Петър на Господа за всичките благодеяния на американеца и Господ казва: „Дайте му два долара, че и той да си върви, да не ме безпокои“. Порядките и разбиранията на невидимия свят се различават диаметрално от нашите схващания. Добрият човек дълбоко в своята душа трябва да бъде благороден. Той трябва да бъде като една дълбока река, че при всичките мъчнотии в живота си да не се размътва. Бреговете ѝ може да се размътват, но дълбочините да не се размътват. Каква благородна черта е, след като го обидят, след като му създадат най-големите мъчнотии, той си подигне очите към Бога, и у него не се яви желание да отмъсти, а едно благородно желание, в името на Бога, да покаже тази Любов. Сега наскоро аз имах случай да се срещна с един български офицер: като психологически пример ще ви приведа следното преживяно от него, което той ми разправяше. „Жена ми е отличен човек и много добра писателка, но аз съм много лош, ревнувах я, и най-лошите мисли хвърлях отгоре ѝ. Аз да я оставя да върви сама някъде, Боже съхрани! Водя един непорядъчен живот. Не стига това, но един ден тя иска да отиде в Германия, да учи немски език. Но при това и дете имаме. Тя ме моли: „За 3 месеца ми позволи да замина“. – Не мога, за 40 дена – може. Породи се в мене една борба: с какво право аз искам да бъда свободен, а нея ограничавам? Нека и тя бъде свободна, мисля си. Един ден ѝ дадох 5,000 лева и казвам: Иди в странство и стой колкото искаш. Едва що изказах тия

думи, усетих, че ми падна един товар от сърцето. Това беше първата вечер, когато спах спокойно." Казвам му: Ти си изпълнил Христовия закон. По-рано мислеше, че като иде в странство, тя ще води оргии. Каза: „Иди в странство", и се успокои. Една благородна черта! Да, но той е претърпял една вътрешна борба, вътрешна криза. Ние всички ще минем през тия вътрешни борби, и невидимият свят ще изпрати една комисия да види как ще постъпим. Съблазните непременно ще дойдат за изпит.

Сега вие искате да знаете дали Христос е доволен от вас. Христос е доволен от всички ви. Един учител може да е доволен от учениците си, но не е доволен от техните упражнения, от техните тетрадки. Защо? – Пълни са с погрешки. Един ученик може да е добър, морален, но при разрешение на задачата да има ред погрешки. Учителят му казва: „От твоите задачи не съм доволен". Следователно Христос не е доволен от нас по отношение на нашите погрешки в света. Като от хора, той е доволен от нас, но при нашите ежедневни постъпки, при нашите отношения в света ние не сме постъпили съобразно закона на Христа. Христос е недоволен от нашите некоректни постъпки. Ние постоянно се съблазняваме и мислим, че можем да намерим друг начин, друг път. Няма. Единственият начин за издигане на човешката душа е човек да има абсолютна вяра в своите братя. Жената трябва да има абсолютна вяра в своя мъж. Казвате: „Може ли?" Може. Мъжът трябва да има абсолютна вяра в своята жена. „Може ли?" – Може. Братът трябва да има абсолютна вяра в своята сестра. „Може ли?" – Може. Слугата трябва да има абсолютна вяра в своя господар. „Може ли?" – Може. Сестрата трябва да има абсолютна вяра в своя брат. „Може ли?" – Може. Господарят трябва да има абсолютна вяра в своя слуга. „Може ли?" – Може. Може да имате някакви погрешки, туй е допустимо, но трябва да знаем, че след като правим хиляди и хиляди погрешки, един ден ще познаем Бога, ще почнем да се учим и да живеем тъй, както Той обича. Ще дойде туй време, за едни по-рано, за други – по-късно.

„Горко на света от съблазните!"

Сега, ако за света е горко, за праведните не трябва да бъде горко. Носете тази идея със себе си! Направете едно дружество, без съблазни. Но какво ще бъде правилото там? Вие ще кажете: „Може ли това?" – Може. Вие казвате: „Ако ние вложим пари, всичко, без да се съблазним, то утре касата, парите ни, всичко ще хвръкне". Ние още не знаем дали ще хвръкнат парите. Ние още не сме опитали Божествените принципи, още не сме ги приложили. Ние казваме, че по този начин не може да се живее. Действително, не може да се живее. Но ако ние вложим тази разумна Любов, да започне да действа отдолу, какво ще произведе тя? Сега двама души, мъж и жена, като тръгнат в този път, почват да спорят за своите

възгледи, как разбира единият, как разбира другият. Няма какво да спорят. Вашата любов еднаква ли е? Двама души, като тръгнат в Божествения път, всеки трябва да бъде готов да се жертва за своя ближен, за този, с когото живее, толкова, колкото и за себе си. Ако бихте турили туй правило в живота си, какво подобрение би станало! А лошото е там, че ние жертваме за себе си повече, отколкото за всички други. В Писанието се казва: „Бог, като изпратил Своя Син, Той пожертвал всичко от своята Любов, за да могат съвременните хора да се подигнат“. И ако ние схванем тази велика мисъл, идването на Христа на земята, жертвата, която Бог е принесъл, ако се въодушевим със същите Негови мисли, с тази вяра на Христа, и да изпълним волята Божия, ние вярваме, че този свят ще се подигне в един ден, в един Божествен ден. Сега във вашия ум ще остане мисълта: „Може ли, аз съм стар, другояче съм свикнал, баща ми е ходил в друг път“. – Може. В закона на Любовта няма нищо невъзможно. За пример, някой казва: „Аз искам да изпълня волята Божия“. Е, в какво седи изпълнението на волята Божия? Някой казва: „Аз искам да изпълня волята Божия, да служа на Бога“. Бог нуждае ли се от нашето служене? От що се нуждае Той? Някое цветенце изсъхнало, ти минаваш по пътя, и Той ти казва: „Полей това цветенце!“ Някое дете останало сираче, без баща и майка, Господ казва: „Иди, помогни!“ Той като ни изпраща своята благословия, казва: „Идете, изпълнете моята воля, покажете на хората как трябва да живеят!“ И колко красив щеше да бъде светът, ако правехме своите добрини и никой не ги знаеше! Сега, някога ние оповестяваме своите добрини, за да поощряваме другите. Някой път със своите добрини спъваме другите хора. За пример, аз съм богат човек, дам 100,000 лева, запиша името си. Дойде един сиромах, той не може да даде повече от 5 лева, но като види записани 100,000 лева, не смее да даде и тях, честолюбие има. Затуй трябва да се подпишат първо тези, които дават най-малко, а които са богати и дават повече, най-после трябва да се подписват, за да не се съблазняват сиромасите. А сега, вие виждате, дойде един лист с подписи, погледнете, казвате: „Видите ли колко богат човек е този, колко пари е записал!“ Да, но туй, което той е внесъл, става причина да се изгуби толкова, колкото всичките сиромаси заедно биха внесли. И когато богатите дават, а сиромасите нищо не дават, светът не върви напред. И тъй, светът се поддържа не от богатите, а от сиромасите. Друго изяснение на своята мисъл: светът се издържа не с капитали и пари, а – с труд. Всички казват: „Дайте пари!“ Не, трудът е, който поддържа света. Трудът, който ние влагаме, ония работни ръце, ония работни маси, това не са маси, нито екземпляри, нито елементи, а това са онези работещи души, които влагат своята воля, които ден и нощ работят. Аз наричам това „свещен труд“, който поддържа света. И ние се нуждаем не от пари, а от труд. Има ли този свещен труд, парите ще дойдат. Парите са равносилни на онова, което ние добиваме от природата. В съвременния културен живот хората

имат само една лъжлива идея. Правят сметки да се уравни бюджета. Не, трудът е, който оправя света. Когато всички почнат да работят честно и почтено, ние ще имаме един строй по-добре уреден, отколкото днешния.

„Горко на света от съблазните!“

Аз казвам: имайте този урок – извадете съблазънта! Мъже и жени, братя и сестри, господари и слуги, учители и ученици, всички трябва да вървят в този път без съблазни. И навсякъде трябва да се проповядва онази свещена Любов, онзи свещен труд, взаимно почитание, взаимно уважение, взаимна Любов, за да се изпълни волята Божия на земята.

Само по такъв начин ще дойде Царството Божие на земята!

Беседа, държана на 23 септември 1923 г.

1923_10_01 Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът

АЗ СЪМ ИСТИННАТА ЛОЗА, И ОТЕЦ МИ Е ЗЕМЕДЕЛЕЦЪТ

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Йоана 15:1

Ще ви прочета няколко стиха от 15. глава от Евангелието на Йоана до 18. стих.

Взимам за текст 1. стих от прочетената глава: „Аз съм истинната лоза и Отец ми е земеделецът."

Когато Христос е изговорил тия думи, той е вложил една велика идея в тях. Западните народи са малко запознати с онзи символически език на източните народи, защото всеки един език си има закони, по които се развива, всеки един народ си има закони, по които се развива. Източните народи изобщо са богати с тази символистика и духовният живот може да се изказва само с такъв език, символистичен.

Ние, съвременните хора, почти малко понятие имаме за истинската лоза. Тя е като символ. Символът на тази съвременна лоза е животът. Човек се уподобява на лоза. В този стих Христос е вложил две неща – лозата и лозарят. Значи тази лоза, която е насадена в това лозе, има един лозар от небето, той ѝ е Отец, Бог, който разбира законите, знае кое време да я посади, каква пръст, каква почва, какви условия да ѝ създаде, как да я обреже и какви грижи да вземе. Христос уподобява човешката душа на тази лоза и той казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Значи този земеделец е толкова умен, че той не може да пропусне да направи някаква погрешка в обработването на тази лоза. Съвременните лозари използват само за вино, искат да накарат лозата да роди повече, да имат повече пари. Онзи, който обработва лозата, не я обработва от любов, лозарят е напълно користолюбив. Днес всички са лозари. Защо? Защото имат сметка. Утре, като поевтинее гроздето, напущат го. Щом поевтинее, напущат го и казват: „Това изкуство не е заради нас."

Сега съвременната лоза страда от филоксера и понеже лозата е емблема на човешката душа, то се прави един паралел, че откак влезе филоксерата вътре в тази лоза, тази филоксера се пренесе и в човешката душа. филоксерата пречисти всички лози от Европа. На един французин му дошло наум да пренесе лозата, но с това заедно пренесе и филоксерата. Тази филоксера обаче се пренесе и в душите на хората. Сега на

съвременната лоза турят подложка американска лоза, а отгоре ѝ турят местна лоза и така вирее. Но за човешката душа още не са намерили каква подложка трябва да се тури. Значи трябва един изкусен, опитен лозар да дойде.

Питам тогава, трябва ли да оставим възпитанието или обработването на човешката душа в ръцете на най-невежите хора на този свят? Не, начело трябва да изпъкнат най-възвишените, най-благородните хора, със светли умове, с чисти души. За в бъдеще ония майки, които трябва да раждат, онази почва, върху която трябва да се култивират тия пръчки, трябва да бъдат добре обработени, най-добрите майки трябват, най-добрите почви трябват. Сега гледат да бъдат здрави отвънка, а доколко са здрави умствено, сърдечно, доколко е добре възпитана волята им, то е друг въпрос. Стига жената да е здрава, да е снажна, тя се счита като дойна крава. Като я пипнеш отгоре, да дава мляко. Това гледат днес.

Питам, при тия схващания, които съвременните хора имаме, каква култура може да се насади? Сега, слава Богу, всички вие спадате към християнската култура и християнските народи считат, че са от висока култура, че не са много набожни, не принасят човешки жертви и т.н. Не, когато християнските народи се поставиха на изпит, показаха, че не са отишли много далеч в своята култура. Днес даже навсякъде има един вид едно безверие. В какво? В това, дали може да се подобри човешкото, или не. Всички казват, че може да се подобри, но за това се изисква един дълъг период, за това трябват милиони години.

Питам, какъв е законът? Законът на подобрението, той и в своите малки проявления, и в своите големи проявления е един и същ. Туй, което е вярно в своите микроскопически проявления, вярно е и в своите грамадни размери на проявления. Всяка капчица във водата трябва да бъде чиста от известни животинки. Онази вода, която е чиста от органически вещества, тя е чиста вода, съдържа само своите първоначални елементи.

Сега Христос казва: „Аз съм истинска лоза, вие – пръчките."

Тогава задава се въпросът, съвременните християнски народи насадени ли са на тази лоза? Казвате: „Ние сме насадени, ние сме християни." Добре, аз не оспорвам това. Ние поставяме нещата на опит. Ако някой ми каже: „Аз имам една доброкачествена лоза", ще му кажа: „Хубаво, ще я опитам." Преди десет-петнадесет години, мисля беше, ходих в Новопазарско и там директорът на прогимназията ме заведе в училищната градина и ми каза: „Ние си изписахме от Париж особени цветя. Вижте това цвете какво е особено." Какво е то? Мяза на магарешки трън, но е нещо особено. И

действително след време се разви един отличен магарешки трън от Париж.

Казвам, такива магарешки тръни и ние имаме в България, само че не са тъй облагородени. Ако тази пръчка е насадена на истинската лоза, която е Христос, който е любов, какво грозде трябва да даде? Трябва да даде царско грозде, каквото се развива в Русия. Та като го откъснеш, да си кажеш: „Това е царско грозде за ядене.“ Сега някой ще каже – това са отвлечени въпроси, ние първо трябва да осигурим материалния живот, че тогава да се занимаваме с духовни работи. Не, обратен е процесът в света. Първо трябва да се занимаваме с духовни работи, а после с материални работи. Чудни са съвременните хора, когато твърдят, че трябва човек първо материалния живот да си осигури. Най-първо човек трябва да се подсигури духовно. Има формули, които той трябва да владее, за да знае как да се справя с материята. Кои хора са осигурени днес? Нали тези, у които умствените способности са повече развити?

Следователно на първо място човек трябва да облагороди своя ум, а за да се облагороди човешкият ум, изисква се не – както казват съвременните хора, гранитна и желязна воля. Казвам, не, това не е култура. Желязна и гранитна воля не са култури на растене. Гранитната воля създава прах, а желязната воля – война, насилие. А каква воля трябва? Диамантена. Казвам, ние, съвременните хора, и онези, които искат да следват христовото учение, трябва да имаме диамантена воля, воля, която пред никакви мъчнотии, пред никакви страдания да не прави никакви отклонения. А сега ние, съвременните хора, даже и вие, които имате свои възгледи, колко често може да се отклоните от пътя си. Някой философ писал, че нямало задгробен живот и следователно вие повярвате в тази философия. Питам ви, опитали ли сте тази философия? Някои казват: „Ние ще умрем.“ На мнозина казвам тъй: „Ти можа ли да докажеш, че има смърт в света?“ Че живеем, това можем да докажем. Но че ще умрем, това никой не може да докаже, а при това всички хора вярват, че ще умрат. Е, как ще докажем, че има смърт? Престава сърцето да тупа. Спирането на сърцето доказва ли, че това е смърт? Аз мога да ви покажа в природата хиляди същества, на които сърцата престават да тупат, а при това напролет пак се събуждат. Те падат като в летаргически сън и напролет пак се събуждат.

Следователно реалното в света, това е животът, а смъртта, това е преходното състояние, това е по възможност най-минималната деятелност, която животът може да уподоби в даден момент. Следователно животът започва със смъртта и там, дето има смърт, има и живот. Аз определям най-малката деятелност в живота, това е смъртта.

Питам тогава, где е вашата смърт? Когато един организъм вече е разстроен в своите най-широки размери и изхарчил своята деятелност, тогава Господ му налага смъртта. Ще ви приведа един пример. Един богат търговец имал големи разноски – сто хиляди лева в годината. Всяка година гледал да съкрати нещо от бюджета си, но не могъл да съкрати нищо. Една година изгубил три четвърти от своя капитал и на другата година съкратил половината от своите разноски.

Следователно, когато ние, съвременните хора, заборчнеем и нямаме отгде да добием средствата си, тогава идва смъртта. Това е минималният кредит, който Бог дава на едно същество, за да може правилно да се развива. Като казваме, че ще умрем, то значи, че ще се върнем към смъртта, за да ни пречисти тя от нашата грандомания. Всеки иска да има печени патки, пуйки, гъски. Питам, кой философ, като е ял печени пуйки, гъски, е станал философ? Кой светия, като е ял печени пуйки, гъски, е станал светия? И при това твърдим. Да, за обикновения човек не отричам това – печените пуйки и гъски. Но ако той иска да стане благородно същество, не му трябват тия неща. И следователно Христос казва: „Разумният живот не седи в това изобилие, а в онуй дълбоко разбиране да владеем енергиите вътре в себе си." Сега вие, които ме слушате, да не се обиждате от моите думи, от разсъжденията ми. Многото ядене аз го оприличавам на една счупена стомна – колкото ѝ сипваш, тя все се изпразва. Кои стомни са пукнати? Кои хора ядат много? Болните хора. „Ох, докторе, умирам! Умирам, аз трябва да ям, за да спася живота си." Ами че той именно с това ядене разваля живота си. Неговият организъм се нуждае от една малка почивка. Тази счупена стомна трябва да се засмоли. И сега ние възпитаваме нашите деца, че трябва да ядат много. Туй възпитание е вложено в нас, но природата казва: „Когато си гладен, иде ядеш. Когато не си гладен, ще постиш." И ако ние, съвременните културни хора, бихме се подчинили на този вътрешен инстинкт на глада, щяхме да бъдем десет пъти по-здрави, отколкото сега. И ако ние се бяхме подчинили на ония наследствени качества на душата си, на ония благородни пориви, благородни желания да правим добро, които има във всеки един от нас, ще бъдем по-добре, отколкото сме сега. Казвате: „Вълкът не е сега такъв, да правим добро. Трябва да се грижим за себе си." Но знаете ли как аз определям доброто за себе си? Някой казва: „Да правим добро."

Доброто, това е сенки. Когато някой каже, че трябва да правим добро, аз разбирам, че както земеделецът трябва да посее петдесет-шестдесет декара земя с жито и да я обработва, защото от това зависи реколтата, така и всеки човек трябва да посее нивите си и от обработването им зависи тяхната реколта. Доброто не седи в това, да дадеш едно петаче. Доброто е засяване, разширение на човешката душа. А що е злото? Злото е обратен

процес – когато оставиш своите ниви необработени. Какво ще донесат те? Глад. Туй е вярно.

Сега аз мога да ви проповядвам, че Христос казва: „Аз съм истинната лоза“, но вие може да си кажете така: „Този човек дали ни говори истината, какви са неговите намерения, какви задни цели има?“ Аз ще ви кажа какви са моите задни цели. Вие искате да знаете истината, нали? Да кажем, че от вашия дядо ви е останала в завещание една книга, не сте я чели. Не сте я чели по единствената причина, че не сте имали свещ. Разтваряли сте тази книга, пипали сте листата ѝ и отново сте я затваряли, не сте я чели. Идвам аз при вас, донасям ви тази книга и казвам: „Разтворете тази книга. Можете ли да четете тази книга?“ „Можем.“ Питам, тази светлина истинна ли е? Ако моята свещ може да ви даде възможност да четете, да разберете съдържанието на тази книга, светлината ѝ е истинна. Не се ровете сега какъв е съставът на тази свещ. Химията казва – съставът ѝ е от восък, от мазнини. Физиката – тази светлина има толкова и толкова вибрации. Въпросът е прост. Можете ли да четете при тази свещ? Можем. Добре, използвайте тази свещ, докато гори. След като четете книгата и слънцето на хоризонта изгрее, тогава изгасете моята свещ, нямате нужда от нея. А сега ние казваме – този философ тъй казва, онзи професор тъй казва, аз тъй казвам. Но на земята идва една светлина, при която и най-простите хора, и вие можете да знаете истината. Ще кажете: „Как?“ Като пътувате вечер през някоя планинска местност, трябва ви водач. Всеки ще каже: „Водач ни трябва.“ Защо? Защото може да попаднете в много опасни места, мнозина от вас може да си навехнат краката. Но питам, когато слънцето изгрее и цялата местност се освети, тогава всеки не ще ли може сам да пътува към тия високите планински върхове? Следователно няма защо да търсите водач, когато имате светлината. Вечерта се смрачава, стяга човешкия ум и сърце, както на коня турят такива капаци отстрани на очите, да се не стряска. Питам, кон, който се стряска, трябва ли да го впрягаш?

Под „кон“ аз разбирам човешкия ум. Ум, който се стряска, всякога може да те хвърли. Той трябва да бъде възпитан, за да не те хвърли. Този ум, който имаме, в него са написани тия велики истини. Ние, съвременните хора, мислим, че истината не е в нас. Не, тя е в нас. Вие дотолкова може да вярвате в моите думи, доколкото имате опитност. Ако аз ви дам едно зърно грозде и ви кажа, че не е хубаво, вие, за да повярвате, трябва да го опитате с вашия вкус. Като проверите и се окаже, че е вярно, добре, но иначе можете да кажете: „Излъга ни той.“ Следователно всяка дума, всяко мое предложение може да го опитате в живота си. Ако е кисело, добре, но ако всяко мое предложение е вярно, може да го приемете.

И тъй, Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

За възпитанието на нашите души се изискват най-добрите възпитатели. Сега мнозина казват, че този път, в който хората вървят, пътят на новото учение не е прав. Питам хората на старата култура: „Кой е правият път?“ „Ами че нашата църква.“ Казвам: „Какви са принципите на нашата църква?“ „Аз вярвам от дяда си, от баба си.“ Добре, аз зная, че единият ти дядо беше много набожен, другият ти дядо – християнин. За кой дядо говориш – за първия или за втория? Във всички религии има една вярна основа, която е изопачена от служителите. Всички религии почиват на закона на любовта, мъдростта и истината. Всички религии от памтивека са проповядвали три велики неща: любов беззаветна, мъдрост постоянна и истина, която да озарява всичките умове. Тази любов, тя има своето приложение. Например казват за Господа, че и той бил много голям. Някои схващат това, но не могат да го проверят, обаче любовта всеки може да я опита. И най-малкото същество в света може да схваща трептенията на любовта. Той този Господ на любовта е достъпен на всички. Ти отвори днес сърцето си и този Господ на любовта ще ти заговори. Казват, че Господ бил много далеч. Не, не, ти отвори сърцето си и не ти трябва нищо. В който момент сърцето ти затупти, отвори го. В който момент го затвориш, нищо няма да получиш. Е, кое е вярното? Нас ни проповядват, проповядват и най-после казваме: „Тази работа не я разбираме.“ Знаете ли на какво уподобявам тази работа? Отивате на гости. „Хайде да се почерпим по едно винце, по една ракийка.“ На този-на онзи, но туй силица не дава. Станеш сутрин, главата те боли. Пак отидеш на гости. Хайде наздравица по едно винце, хайде наздравица по една ракийка, докато отслабнем. Това не е и храна. Хлебец, житен хлебец и малко сиренце веднага ти дават сила и можеш да копаеш лозето. Кои копаят днес на лозето? Които пият винце или които ядат хлебец? Сега това не е един упрек. Ще кажете: „Ние, които култивираме гроздето.“ Че виното е ваше изобретение. Казвате: „Какво да правим с виното и ракията?“ Виното и ракията вие ги създадохте, вие ще се грижите за тях, а Господ създаде гроздето. Вие можете да подслаждате виното, можете да правите особено, това е ваша работа, ще видите какви са резултатите. Ще кажете: „Виното е хубава работа, трябва да има приходи, трябва да има едно перо.“ Питам, коя държава е прокопсала от това перо? Какво е направил българският цар Крум? Той е бил много умен. Някои държави сега са много умни, изваждат туй перо от своя бюджет. Има друг начин. Може това грозде да се консервира, да се дойде до един изходен път.

Сега да дойдем до лозата в обществения живот. Тия неща ще се поправят, когато дойдем до разумния живот. Само умните хора са в състояние да поправят живота.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“ В тази лоза циркулират соковете на любовта, а любовта е сила, която носи живот в себе си, в живота се явява човешкото съзнание, в човешкото съзнание пък се явява човешкият ум. Следователно, ако любовта не дойде в света, животът не може да се прояви, т.е., разбирам, живот на деятелност – да можем да се проявим. А щом дойде до живота, с него ще де яви съзнанието. Съзнанието е тази малка светлина, която се запалва. Всички органически същества се различават по тази малка светлина. Ако бихте били поне малко ясновидци, щяхте да видите, че всички същества се различават по тази светлина. Когато дойдем до малките същества, в тях тази светлина слабо се проявява, а в човека тя е грамадна. Например в ума на един гений и светия и в обикновените хора тази светлина различно се проявява. Даже и в обикновените хора, ако тази светлина е много голяма, тя може да се появи в лицето на човека. Казвате, светло лицето му или тъмно е лицето му, или потъмняло е човешкото съзнание. Когато у човека потъмнее съзнанието му, той извършва най-големите престъпления, а когато съзнанието му се пробуди, той извършва най-великите добродетели. Сега при този закон трябва да изучаваме условията, при които човешката душа може правилно да расте. Например как бихте поправили един човек, който има известни престъпни склонности?

Що е престъпна склонност?

То е изопачаване на естествените сили в човешкия организъм. Аз ще ви приведа един пример. В Америка имало едно момче, което четяло мислите на животните. Един земеделец имал един бик, който един ден пощурява, започва да рита, да бяга, не могат да го спрат. Туй момче се доближава до бика, туря ръката си на главата му и го пита: „Какво имаш?“ „Не зная точно къде е, но на задната част на крака си имам един трън.“ Поглежда момчето, вижда в петата на задния му крак един трън. Затова той боде и рита. Момчето изважда тръна и бикът идва в своето естествено състояние.

И ние, съвременните хора, някой път като този бик пощръкляваме. Какво има? Някой трън е влязъл в петата ни. Трябва да дойде най-вещият лекар, който разбира как се вадят тръни, та да ги извадят, защото има лекари, които не могат да ги вадят майсторски. Тия последните лекари спрат болестта за дванадесет дни, но после тя се яви в още по-тежка форма. Пак дойде лекарят, казва: „Пак ще вадим тръна.“ Вади го, но идва още по-тежка криза и казва: „Криза има, не мога да помогна.“ Значи лекарят не може да извади тръна. Дойде свещеникът, казва: „Обсебил го лош дух.“ Извади требника си, чете, чете, моли се, поуталожат се малко болките. Но

след една неделя положението е още по-тежко. И после казва: „Не мога да му помогна. Нека дойде някой, който разбира.“ Ако дойде един светия, той само като прочете една молитва, трънът излезе, понеже знае законите, знае как да вади тия тръни.

Та казвам, при сегашните условия, като дойде да говорим истината, ние се натъкваме на едно противоречие.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

Аз задавам тогава въпроса, всички християнски народи насадени ли са днес на тази лоза. Не са. Някои са насадени, но някои не са. Ако бяха всички насадени, всеобща война нямаше да има, а ние, съвременните хора, имахме най-жестоката война. В другите времена хората излизаха на открито, биеха се, но след това скоро се примиряваха и събираха своите мъртви, даваха примирие да погребват мъртвите си, и пак война. А в сегашната война – четири години никакво примирие и мъртвите остават кой където е паднал. Казваше ми един полковник, който паднал ранен във войната, следното: „Раниха ме, паднах в една мъртва зона, от която никой не можеше да ме спаси. Вечерта дойдоха няколко войници, завързаха ме за ремъците си и докато ме извадиха, главата ми знае какво преживя, какво премина.“ Ние казваме: „Тъй писал Господ.“ „Е, това са интересите на нашия народ.“ На кой народ? Интересите на българския народ са да избиват синовете му? Тия лъжи да престанат. Не, интересите на един народ, каквото положение да заема той, не му диктуват да върши глупави работи. За всички хора – кой на каквото място и да е, има място в света. Казвате: „Ами какво да правим тогава с военните?“ Те ще защитават, ще турят ред и порядък в света. „Какво да правят съдиите?“ Ще отсъждат истината. „Какво да правят свещениците?“ Ще служат безплатно, безкористно. „Ами какво да правят със своите деца?“ Чудно нещо. Питам, ами какво става с децата на птичките, като измътят? Една птичка, като излюпи своите пиленца, и те хвръкват. Осигуряват ли ги? Ако вложиш на своята дъщеря едно хубаво сърце, светъл ум и диамантена воля, туй дете ще има крилца да излети.

„Аз съм – казва Христос – истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

На това настоявам. Докато Бог не ни стане истинският лозар, земеделецът и докато не дойде най-добрият дух, ние не сме пръчки от тази лоза. Като говориш на съвременните хора за духове, те се плашат. Духът, това е разумното. Когато ти кажат, че говориш разумно, това е духът, движение на Словото. Този дух е нещо велико и той не е като вятъра. И вятърът е образуван от дух, но духът е нещо велико, духът е тази вътрешна основа,

върху която ние сега живеем. И от тази основа произтича любовта, от която пък произтича тази вътрешна радост, която всички ние хора на миналото и настоящето търсим.

И казва Христос: „Отец ми е земеделецът.“ Значи в този смисъл земеделецът е духът. Той ще роди любовта. Синът я представлява любовта, истинната лоза, а ние – пръчките, това е изявление на живота. Това можем да го опитаме.

Сега питам всички, които сте се събрали да ме слушате, доволни ли сте от живота си, осигурени ли сте. Там, в разни банки, в разни дружества сте се осигурили. Няма човек в света, който да е осигурен. Няма държава, нито общество, нито народ, който да е осигурен. Всички народи са фалирали, никой не е осигурен. Цялата земя е покрита с кости и глави. И всички тия хора са били все осигурени. Сигурността има само едно място. Сигурност има само в Божествената любов, сигурността е само в Божествената мъдрост, сигурност има само в Божествената истина. Само в тях има осигуряване. Имате ли ги, можете да живеете, колкото искате, и върху вас смъртта няма да има никакво влияние. Ако в душата на майката беше проникнала любовта, мъдростта и истината не като отвлечена, мъртва идея, а като жива идея, то, ако само би положила ръката си върху болното си дете, начаса ще го оздрави. Защо Христос оздравяваше болни и оживяваше мъртви? Защото той имаше тази велика любов, мъдрост и истина и полагаше ръката си върху болни – на тази ръка имаше всичко това написано. Христос имаше тази сила, този Божи дух в себе си и казваше: „Ти отче, който си земеделецът, искам чрез тебе тази пръчка да живее.“ И оживяваше. Защо? Защото е насадена на тази пръчка. Този опит можем да го направим и сега. Сега можем да го направим този опит. Турете същите условия. Но ако във вашия ум има туй съмнение, няма да имате резултат. Съмнението е един червей, който разяжда и малките, и големите растения и дървета. Следователно, пусне ли един просветен ум в себе си туй съмнение, то може да развали неговия ум.

Питам, в какво трябва да се съмняваме? Съвременната наука казва, че знанието започвало със съмнение, човек трябвало да се съмнява. Нямам нищо против съмнението, но съмнението, това не е знание. Съмнението само по себе си е отричане на една велика истина. Ти се съмняваш например в постъпките на твой някой приятел, че той е честен спрямо тебе. Можеш да се съмняваш. Но твоят приятел може да е толкова далновиден, че отдалеч предвижда как да се държи с тебе и в постъпките си е отличен, благороден, но ти въпреки всичко това храниш съмнение към него. След време обаче виждаш, че си се лъгал. Съмнението в съвременния свят играе голяма роля. Имаш пари – две-три хиляди лева, туриш ги

някъде вкъщи. Дойде ти някой приятел, поседи, поразговори се с вас и си отиде. След него ти потърсиш парите си тук-там, няма ги. Казваш: „Тук бяха те.“ Изведнъж дойде съмнението – той ги е задигнал, кой друг, нямаше никой друг тука. Търсиш пак, и не мине една-две минути, намериш ги. А, не бил той виновен. Твоето съмнение не било основателно.

Следователно Христос казва – ние трябва да подложим учението на Христа на един жив опит. Вече две хиляди години са се изминали, откак Христос е дошъл на земята. И какъв е смисълът на този живот? Казваме: „Да живеем.“ Да, но ние не живеем сега. Аз определям живота така. В живота има мъчения, има труд, има и работа. Някои хора са минали мъчението, сега са в труда. Казвате: „Трудовата повинност е минала.“ Малцина са хората, които сега работят. Работят поетите, музикантите, художниците. Един ден, когато дойде времето всички да работят, но без да се измъчваме, трудът ще се налага чрез закон, мъчението – също. Защо? По единствената причина, че сме напуснали Божията любов. Когато обичаме някого, ние не го измъчваме, даваме му лека работа, но щом не го обичаме, даваме му мъчна работа.

Сега за разрешението на нашия мъчен живот, понеже той ни интересува, аз го определям така. Един народ или едно човечество в своите размери, това е един космически човек, развит в своята цялост. Малкият орех, плодът, е равен на големия орех, дървото. Тъй гласи окултната математика. Частта е равна на своето цяло. Ще кажете – това е един абсурд. Не, аз ще ви определя, че това е така. Онзи малкият орех, който е паднал от големия, той е част от него, но ако вие го посадите в добра почва и му дадете същите условия, същия брой години, той ще стане толкова голям, колкото и другия. Следователно той съдържа в себе си възможността да стане също толкова голям.

И сега, ако ние приложим туй учение вътре в себе си, ще можем да пораснем. Например всеки един от вас да се запита откъде иде, защо е дошъл на земята и где отива. Откъде идем и къде отиваме, ние нищо не знаем. Често казвате: „Онзи свят.“ Но где е той, знаете ли го? Имате ли карта за онзи свят? За Америка отиваме, имаме карта. Казвам, за онзи свят има точно определен път. Има методи, чрез които вие може да се научите как да направлявате тялото си, да отидете в друг свят, да видите какво има там, че има ред и порядък.

Съвременните хора сме като онези затворници, затворени в своите мазгали, разбираме толкова, колкото виждаме. Да, но като ни извадят от тия затвори, ще видим повече. Казваме: „Като умрем, ще познаем всичко.“ Не, Христос е проповядвал друго учение. Той е казал, че трябва да

намалим своята деятелност, да минем в най-малката деятелност. Следователно от тази минимална деятелност трябва да преминем в истинския живот, дето условията са други, във вечния живот, в който не съществува. Следователно Христос е имал друга задача – чрез смъртта да покаже на хората начин как да се освободят от ограничителните условия на живота, а тази смърт съществува навсякъде – в нашите сърца, в нашите умове, в нашата воля.

Питам, как ще обясните на философски език тия външни настроения, които хората имат един към друг? Как ще се обяснят вашите отношения на един господар към неговия слуга, как ще се обясни положението на един син, който се е озлобил към баща си, или положението на една дъщеря, която се озлобила срещу майка си, или озлоблението на един ученик срещу учителя си, и обратно? Как ще обясните всичко това? Аз го обяснявам по следующия начин. Ако вие имате само един самун хляб, а около вас има хиляди души, които са гладни, то между тях ще има такъв бой, такова налагане за този хляб, а при това този хляб ще стигне най-много за десетина души. Какво трябва да се прави? Въпросът лесно ще се разреши. Аз имам хиляда декара земя. Ще ги посадя с жито и догодина ще има за всички по един самун. Ще му кажа: „Дай, братко, торбата си." Като му я напълня, ще се бия ли? Не, осигуриха се всички.

Следователно ние, съвременните хора, страдаме от това, че нямаме любов, която да внесе живота. Изгубили сме ние своята любов, своята надежда, своята вяра. Ние, съвременните хора, сме много лековерни. Те в Бога не вярват, а дойдат при мене и ми казват: „Какво е моето щастие?" Аз в щастието не вярвам. Че как – в Бога не вярваш, а пък за щастие мислиш. Щастието, което е едно последствие, ти му вярваш, а в причината на нещата, която е Бог, не вярваш. Благодарение, че вярваш в щастието, защото щастието е един стимул.

Сега Христос казва: „Аз съм лозата, а вие пръчките." Ако ние се насадим на тази пръчка, това е важно, туй е един много кардинален въпрос. Вие сте дошли вече до това положение, няма друго разрешение. Съвременните хора са дошли до една много голяма криза. Няма да се минат и десет години, хората ще минат през една органическа криза. Бубата се завързва в един пашкул. Не даде ли пашкул, опасно е. Ние много мислим и това мислене е много намясто.

„Аз съм – казва Христос – истинната лоза, и Отец ми е земеделецът."

Аз задавам този въпрос сега на свещениците, на вас, питам ви тази пръчка имате ли я. Ако действително Христос е истинната лоза, а вие пръчките, то

едно положение трябва да имате – каквито сте, трябва да имате любов, второто положение – трябва да имате вяра, да сте умни хора, защото според мене вярата е само за умните, за интелигентните хора, не е за простите хора. Благородният и възвишеният свят е само за най-умните хора. Трябва да направим опит с всички хора. Аз съм в състояние, готов съм да направя опит с всички майки и бащи. Десет години са ми достатъчни, за да видят всички хора, че с неговите твърдения на окултната наука, че със силата на любовта можем да направим изменения. Любовта съдържа всички най-възвишени трептения, тя съдържа този огън, в който всички вещества, даже и най-твърдите, няма да се разтопят и да ги кристализира, да ги оформи. Невъзможните неща за обикновения живот са възможни за любовта. Всички са опитали това. Когато сърцето ви е отворено, виждате, че всичко може да направите. Изгубите ли любовта, нищо не можете да направите.

Двама млади се обичат. Казват, че всичко може да сторят, но един ден дойде една баба и им казва: „Синко, и ние едно време бяхме като вас, но гледайте да се осигурите." И жената започва да се осигурява, започва да краде мъжа си. Днес, утре го краде, осигурява се. Но щом мъжът усети това нещо, започва да се сърди, любовта изчезва и всяка вечер има поливане, дъжд, плач и сълзи. Бащата и синът също гледат да се осигурят един-друг, майката и дъщерята – също. Така са изчезнали у нас всички благородни неща, благородни желания.

Няма защо да се осигуряваме. Единственото сигурно нещо у нас, това е светъл ум, благородно любящо сърце и диамантена воля. Диамантена воля? Някой казва: „Ще дойда в дванадесет часа." А той дойде в един часа, цял час трябва да го чакаш. Англичанинът е изработил тази точност в себе си. Като каже в дванадесет часа, той е точен на минутата. И действително в природата всички неща са точни – изгряването на слънцето, движението на земята, всичко е точно навреме. И животът, както е създаден, и той върви по този закон.

Та Христос казва: „Аз съм истинната лоза и ако вие се насадите на тази лоза отгоре, и Отец ми ви стане земеделецът, вие ще принесете плод много."

Аз ще ви оставя сега с мисълта да направите опит с туй велико Христово учение на опит, а не на вяра, защото ние не проповядваме сега вяра. Някой казва: „Повярвай сега." В какво? Ще вярваш само в любовта. Тя е нещо реално. Вярата пък подразбира човешкия ум. Като дойде до вярата, ще почнем да я проповядваме в нейните малки проявления. Да кажем, че вие сте неразположени, болни сте, на умиране сте и лекарите казват, че сте

осъдени на смърт и от нийде няма никаква помощ. Направете един опит със себе си, с някой ваш роднина, ако се намира на смъртно легло. Кажете тъй: „Господи, аз отсега ще посветя целия си живот заради тебе, ще работя заради тебе, остави ме на земята.“ Ако ти или този твой роднина направи едно истинско изповядване, няма да се мине един час или един ден най-много според болестта и ще настане една криза на подобрение.

В Америка един американец е събрал ред опити, примери от живота, как работи любовта. Една жена е била болна дванадесет години и станала почти инвалид. Никой лекар не е могъл да ѝ помогне. Една вечер тя чела в една книга за резултатите на силната вяра, на любовта. И тя веднага става, напуща леглото си и почва да шета.

На мнозина съм казвал да направят опит с любовта, с вярата и те са успявали, но не обещавате ли да служите на Бога, няма да успеете. Казвам: „Ти си един фалирал търговец. Ще заложиш всичкия си живот, всичко, каквото имаш, и ще ти се помогне. Но направиш ли най-малкото отклонение, ще пропаднеш.“ Ако направите опита, ще видите. Някои опити може да излязат сполучливи, а някои може да излязат несполучливи. Ще излязат сполучливи само ония опити, при които казваш: „Аз да оздравея, ще служа на Господа.“ Но преди да оздравееш, ще решиш, ще обещаеш и ще свършиш.

Следователно, когато соковете на любовта, на туй Божественото проникнат в нас, у нас ще стане едно вътрешно видоизменение, умът ни ще се просвети, сърцето ни ще се разтвори и ние ще влезем в един друг, нов свят. Сега, ако биха ви казали, че има и други същества, които живеят на земята, какво бихте казали? Турците имат една поговорка, която казват: „Ако това е истина, голяма лъжа е.“ Е, аз сега правя следующата аналогия. Да допуснем, че негде в полето живеят на стотина купчини мравуняци и да допуснем, че съзнанието у тях е събудено и един философ започне да ми разправя, че има някакви същества, милиони пъти по-големи от тях, и живеят около тях, те ще кажат: „Докажи ни това.“ Ако този философ би взел една от тези мравки и я постави върху себе си да го види, как ще го изследва тя? Тя ще се качи по тялото му, ще почне да ходи по него и ще каже: „Грамадно нещо е това, грамадна планина, качих се на нея.“ Ще го опише тъй, както ние даваме описания за планините. Обаче, ако дойде този философ и бутне с крака си този мравуняк, те ще го почувстват и всички ще подскочат, ще кажат: „Земетресение.“ Не, казвам, само кракът на този философ ви заденал, а ако един ден този гигант тури своето рало върху мравуняка, всички ще помислят: „Потоп цял е това.“ Не, това е ралото на този гигант, а земята ни най-малко не се е подвижила.

Тъй щото ние, съвременните хора, имаме малко смешни схващания за природата. Има много неща, които учените хора не са ги проучили, много неща се преповтарят. Някои неща се преповтарят в пет години, други – в десет години, трети – в сто години, в милиони години и т.н. Тъй щото знанията, които имаме, са относителни. Тъй че сега в света иде особен период на промени, които ще организират света. И в света сега влиза нов тип човек, нов човек се създава, цяла раса. Както едно време се създадоха Адам и Ева в райската градина, тъй и сега Господ образува райска градина и ще тури там новия човек. Всички трябва да минете през тази врата на Адама и Ева, за да минете през тази раса. Ще кажете: „Как ще минем?" Тъй както минава водата през кюнците.

А сега Христос казва: „Аз съм истинната лоза." Бялата раса, това е лозата. На този свят трябва нещо ново, нова кръв, нова мисъл, нови сърца. Кравата все телци ще ражда. Вълкът, колкото и да се развива, все вълк ще си остане. Ако го чакаме да се развие един ден, та да се преобразува в човек, трябва да го чакаме милиони години. Нов тип хора трябват на света.

Сега някои от вас може да се присадите на лозата туй християнство трябва да се новороди. Какво подразбирам? Този човек, който е сега в плът, трябва тъй да се видоизмени, че неговите способности, неговите мисли да се повдигнат. И не само схващанията и разбиранията му да се видоизменят, но и силите му да вземат друго направление. Сега ние сме изгубили тази възможност. Сега ние вярваме само в това, че сме родени грешни, че трябва да умрем, да се готвим за ада, трябва да приготовляваме пари за ковчези, за гробове, нареждаме как да ни погребат. Не, не, човекът от шестата раса за никаква смърт не мисли, за никакви пари не мисли, за никакви ковчези. Питам, какъв ковчег имаше Христос? Туриха го в една пещера. Питам, туй, което стана с Христа, не може ли да стане с нас? Ние може да се видоизменим. Туй, което стана със светиите, може да стане и с нас. А сега ни проповядват едно чисто материалистично учение.

Присадете се на лозата, за да опитате този Господ, и то не само да го опитате, но и да го чуете. Този глас мнозина са го чули. Този тихия глас ви е проговорил. Искаш да извършиш едно престъпление, този Божественият глас на любовта ти казва: „Недей! Въздържай се!" Мнозина хора казват: „Нещо ми казва на ума." Този ум, това е Божественото, което те въздържа. Въздържай се, не бързай. Някой път може да дойдете до края на отчаянието си, този глас ще ти проговори. Когато един човек дойде до положението на най-голямото отчаяние, зад тази граница седи онова Божественото начало. Не се обезсърчавай. След големите скърби идват големите радости. И когато човек се намира в едно затруднено положение, нещо му казва: „Не бой се, ще се оправят работите." И действително, няма

да минат една-две години, всичко ще се оправи.

Преди една-две години ме питат какво ще стане с България. Казвам, а, България е в най-добро положение, щастлива е тя. Че как? Ние имаме толкова големи загуби с гърците на солунския фронт, наложиха ни такава голяма контрибуция, всичко ни продадоха. Казвам, вие сте в най-добро положение. На гърците пардесютата им ще бъдат в хоризонтално положение, ще видите. Не бих желал българите да са на положението на гърците. Ще видите доколко са осигурени те. Българите биха ли разменили своето сегашно положение с положението на гърците? Не, гръцкото осигуряване е глупаво осигуряване, гръцко, византийско осигуряване е то. Българинът не трябва да се осигурява като гърка. В книгата на Талмуда има едно изречение за гърка: „И в гроба когато ти говори гъркът, не му хващай вяра." Туй е едно старо вярване, на старите египтяни за гърците. Питагор трябваше дълго време да живее между гърците, за да ги разбере. Българинът, колкото и да е упорит, възприел е от гърците една черта – бърза да разбогатява. Всеки иска скоро да разбогатява. Това не е българско, то е гръцко. Българско е ралото. С ралото ще работиш десет-петнадесет години и Бог ще благослови. А туй, което набързо, в една-две години спечелиш, после като гърците пардесюто ти ще бъде хоризонтално.

Питам, онези българи, които разбогатяха по време на войната, какво ги направи член на четвърти? Един казваше: „Будала бях аз. Искаха ми шест хиляди лева, а не давах. А като влязох в затвора, дадох и двадесет хиляди лева." Като ти искат, ще дадеш. И Господ има член четвърти, по който съди хората. Като те хванат по този член четвърти, ще ти охлузгат костите, главата ти само ще остане. И попът после му чете: „Благословен раб Божий." На член четвърти няма благословен. Една грешна душа, която е живяла безчестно и изтезавала своите братя, заслужава да се охлузгат костите му. Ако питате защо умират хората, казвам, защото не се обичат хората. Говоря ли аз истината? Говоря, член четвърти има. Ако искате да се избавите от член четвърти, един метод има. Ще се присадите на тази лоза. Никакви свещеници, никакви попове, владици, видяхте тяхната култура. Няма да се присаждате нито на мене. А на какво? На любовта. Аз ще дойда при тебе, ще ти покажа любовта. Правило е: учителят показва, а ученикът ще следва подире му. Учителят ще решава, а ученикът ще върви подир учителя си. Свещеници и учители ще работят заедно.

Вие казвате: „Покажете ни как се живее сега." Ако дойде при мене някой, аз ще му покажа как се живее. Нека дойде при мене някой, който е напълно нещастен, да живее с мене една цяла седмица и след това ще бъде радостен, ще се разхождаме заедно. Тъй правя аз. Мога да ви приведа един

пример. Изведох сто и четири-сто и пет души на Мусала, и то не само юнаци на двадесет-двадесет и пет години. Имаше и една стара жена на седемдесет и две години. Имаше и деца, момичета и момчета на десет, шестнадесет, седемнадесет години. Качихме се горе на Мусала и стояхме цели четири-пет часа. Там си починахме хубаво, когато обикновено там стоят едва по десет-петнадесет минути – тъй е студено. Защо ние можахме да стоим повече? Защото избрахме най-благоприятното време, знаем кога и как се пътува. Ние си носим топла вода и само такава пием. Никой от нас не се разболя и всички се върнахме бодри и весели. Онези екскурзианти, които ходят по високите места, какво правят? Напиват се хубаво със студена вода и се разболяват. А от нас никой не се разболява. Ние казваме: „Топла вода ще пиеш." Хората ни се смеят. Казвам, ако една седемдесетгодишна баба може да излезе на Мусала, и то не само да мине през най-лесния път, да се качи и да се върне, да мине през Бистрица, през южната страна на Марица и после се върне през Чамкория, това не е лесна работа. Но това става с постепенно приготовление.

Следователно навсякъде трябва да имаме едни положителни знания. И когато говоря за тия знания, това са опити, те изведнъж не могат да се предадат. Христовото учение не е учение на теория, но е опитно учение, то е опитна школа, в нея има задачи за разрешение, има методи. Христовото учение е една малка микроскопическа работа.

Писанието казва, че Христос говорил толкова много работи и ако всички тия работи бяха написани, щеше да се знае много нещо. Но Йоан казва: „Душите Христови не са загубили." Туй, което е вярно, което е Божествено, то не изчезва, то се написва на тия Божествени скрижали и то не се губи. Христовото учение е насипано във вашите умове и сърца и ако Бог ви стане земеделецът, вие ще имате един жив опит и ще кажете: „Сега вярвам и опитах."

Аз бих желал за в бъдеще религията, за която ще говорим, да бъде опитана един, два и повече пъти и да кажем: „Аз вярвам, защото съм направил опити, а не защото дядо ми вярва." Хубаво, дядо ти може да бъде по-умен от тебе и ти можеш да бъдеш като дядо си.

И тъй, на вас ви проповядват да се занимавате с Христовото учение, защото вие не го познавате, и тогава един ден член четвърти ще дойде и за вас. Какво ще правите? Е, Господ да ни е на помощ. Не, отсега да се осигуриш. На онзи българин му искали шест хиляди лева, не дава. Дай ги, защото иначе – в затвора. А който влезе в затвора – има страдания. Трябва да излезем навънка. Благодарим за такъв затвор. Да не чакаме да ни турят в гроба, в затвора, че като ни охлузят всичките кости, тогава да даваме. Аз

всичко бих дал, но в гроба да не вляза. Опасно нещо е гробът. И действително българинът, който е толкова практичен, казва: „Опасно нещо е да те заровят в тази черна земя. Какво да правим?“ Ще се насадиш на тази Божествена лоза, Господ ще ти бъде земеделецът, и тогава ще има вето, няма да има умиране, ще дойде вечният живот.

Вечният живот започва с любовта. Ще кажете: „Тази любов ние я знаем.“ Не, тази съвременна любов, за която хората говорят, аз я наричам любов от картошки. Любов, която не може да издържи ден, два, на какво мяза тя? Ще ви приведа следующия пример. Събрали се вълците на конгрес и прокарали закон, чрез който решили за в бъдеще да не нападат овците. Изпратили делегати при всички млекопитающи, за да знаят как за в бъдеще ще живеят с всички свои братя и сестри в мир и съгласие. Един млад вълк, като отишъл при овците да им съобщи това тяхно решение, една млада овца се влюбила в него, защото той бил много красив. Той ѝ казал: „Ти бъди спокойна, не се безпокой, ние ще живеем в мир и съгласие, по любов.“ Майката дала съгласието си и те се оженили. Първия ден добре вървяло, живели в любов, втория ден – също, но вълкът бил малко замислен, третия ден – също, но четвъртия ден ѝ казал: „Аз не съм готов за този брак.“ Любовта на вълка траяла четири дни.

И сегашната любов на хората трая четири дни. Вие обичате хората, нали? Но когато ви пипнат хиляда лева от кесията, ще ги обичате ли? Не, тази Божествена любов, за която ви говоря, тя е друга. Ако дойде някой и ми вземе всичкото богатство, ще кажа на драго сърце: „Нека го вземе.“ А в туй новото учение няма никакви обири, обирания. Да допуснем, че аз имам стотина килограма злато и някой го вземе. Аз по законите, които зная, трансформирам златото, и то пак се връща при мене. Крадецът може да го носи сто пъти у дома си, то пак ще се върне при мене. Някои хора казват: „Пари, пари, пари.“ Аз казвам: „Магарето и хиляда килограма злато да пренесе, пак магаре ще си остане. Малко сламица му трябва.“ Парите, това са енергията, която трябва да се пренесе за нашето развитие. Можем ли да пренесем тази енергия в нашата кръв, в нашето сърце, в нашия ум, в нашата воля, това е злато, а да го туриш в касата си, това не е злато. Еврейският пророк е казал, че за в бъдеще парите ще имат друго предназначение.

И тъй, разменната монета за в бъдеще ще бъде законът на любовта. Ще дойде ден, когато хората няма да имат за разменна монета парите. Ще кажете: „Ами тогава как ще живеят хората?“ Как ще живеят хората тогава, аз често уподобявам това на следующото. Ако отидете в небето да си купите нещо и предложите пари, ще причините на търговеца най-голяма обида. Той ще ви каже: „Пари не ми трябват.“ Той ще счита за най-голямо

щастие това, че идвате да вземате нещо без пари. Там всички хора купуват нещата без пари. И ако искате да знаете какво нещо е духовният живот, ще ви кажа: тук с пари, там без пари, тук с омраза, там с любов, тук с лъжа, там с истина. Там всичко е точно обратното.

И следователно, като се насадим на тази лоза, земята тогава ще се преобрази, животът ще бъде преобразен, земята ще ражда толкова много, че всички хора ще имат за ядене и пиене и умовете и сърцата им ще бъдат приготвени за тази нова култура. Ще опитате това. Това не го говоря само аз, това са говорили много хора на миналото, това е една епоха и вие, които сте дошли до последните времена, отворете Евангелието и се запитайте насадени ли сме на тази лоза, познаваме ли Бога, готови ли сме да служим? Накъде ще отидем, няма да питате това.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза.“ На друго място: „В дома на Отца ми много жилища има и дето отидете, ще дойде да ви вземе.“ Значи има други места, дето условията са по-хубави, отколкото тия на земята. Нима условията на един вол тук, на земята, са много добри? Ако един човек вземе един вол и го трансформира във формата на човек, няма ли да го пренесе в друг живот по-добър? Ако човек вземе една риза и я трансформира във формата на човек, няма ли да подобри условията на нейния живот.

Следователно Христос идва да вземе хората, да ги преобрази, да им даде нови форми на живот и когато се отворят очите им, да кажат: „Слепи бяхме едно време, но сега виждаме.“

Неделна беседа
1 октомври 1923 г., неделя, 10 часа
Русе

1923_10_18 Разумност в природата
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНОСТ В ПРИРОДАТА

Тайна молитва

За следващия път ще имате темата „Воля и безволие“.
Ако ви се зададе една тема: „Съществува ли разумност в Природата“, какво бихте писали? Това е една философска тема. Вярующите ще кажат, че има разумност, но това трябва да се докаже. В математиката казваме, че A:B=B:C. Това са величини, които трябва да се докажат. Как ще докажете, че A=B? Математиците имат правила, имат известни методи, с които може да докажат това. Тия правила са разумни.
Първото доказателство за това, че в Природата съществува разумност, е движението. Разумността започва с движение. Там, дето няма движение, не може да има разумност. Ще каже някой: „Защо е именно така?“ Онзи, който може да констатира най-малкото движение между две точки, в него има зачатък на разумност: значи прави разлика, че един предмет се е преместил от едно място на друго. Туй движение, което става във външната Природа, става и в мозъка на човека.
Да кажем, че имате точката А (фиг. 1). Тази точка е едно силово движение, един подтик. Вие не го знаете. Имате линията АС. Тя представлява едно движение, едно състояние в човека. Човек, който е започнал с линията АС, е започнал с радостта. Като дойде горе до точката С, тази радост започва да слиза надолу. Под думата радост разбирам най-голямата интензивност на силата, с която започва всяко движение. Радостта е подтик отвътре. Значи точката С е крайната, прицелната точка на движението. Тя е краят, докъдето може да се достигне. Оттук нагоре радостта не може да отиде. От точката С започва обратно движение надолу, което се изразява с линията СВ. От тази точка С започвате вече с най-малката скръб, с най-малкото страдание, защото трябва да слизате, но когато слезете в точка В, имате най-голямото страдание. Значи тук процесът е обратен. От точка А започва радостта, С е точката на най-голямата радост, отдето надолу тя почва да се намалява, минава в малка скръб, която постепенно се увеличава и като достигне точка В, това е мястото на най-голямата скръб. От точка В по-надолу туй страдание не може да слезе.
И тъй, в Природата има един закон, който превръща тия две енергии. Тогава имате движение на радост АС и движение на скръб СВ, т.е. A:C=C:B. Човек накопява в себе си тия природни сили, за да може да се прояви наново. Този, първият подтик АС, ние го наричаме подтик на Живота – Ж. От Живота се ражда растенето – Р. Този процес, растенето – това са корените надолу. Значи животът ражда растенето, т.е. той произвежда

едно движение надолу, в низходяща степен. Но за да се произведе това растене, изисква се разумност, защото животът може да се проявява само при една разумност в Природата. Без разумност животът не може да се проявява. Този живот се ражда от Любовта. Първото проявление на Любовта е Животът. Първото проявление на живота е растенето, а понеже при проявлението на растенето влиза движението, то тук се създава условие за светлината. Тази светлина е резултат на мъдростта. Щом има мъдрост, ще има и знание. Само при светлината може да има знание. Когато мислим за ангелите, ние си представяме, че те живеят в една непреривна светлина, а когато мислим за Бога, трябва да знаем, че Той е Светлина без никакви сенки. Следователно там, дето има светлина, има знание, а дето има знание, има един друг подтик в Природата, а именно, че в светлината трябва да има простор, свобода. И тъй, имаме едно друго движение. От C към B се ражда свободата, а свободата ражда свободната воля (фиг. 2).
Само при свободата се проявява свободната воля, а там, дето се проявява свободната воля, се проявява Истината. Следователно вие не може да започнете с живота по обратен път. Растенията не растат от горе на долу, а растат от долу на горе. В Божествения свят е така – всички неща растат от долу на горе. Основата на всички неща е Любовта. Не може да израсне нещо в света без Любов. Любовта е основа за проявяването на какъвто и да е живот, на каквато и да е разумност, на каквато и да е свобода или свободна воля. Сега, щом се говори за любовта, вие разбирате едни вътрешни трептения, но това не е любов. Любовта е почва, в която се проявява животът. Няма друга основа в света, освен Любовта. Туй може да го проверите: щом загасне Любовта, хората веднага умират. И когато някой умира от разрив на сърцето, от що умира? – От безлюбие. Някой има апоплектичен удар в мозъка. От какво става туй? – От малко светлина. Някой се задушава. От какво става това? – От малко въздух. Значи няма свобода на дишането. Следователно, когато някой каже, че животът няма смисъл, този човек вече не разсъждава правилно. Ние запитваме: от где е туй разсъждение, че животът няма смисъл? Ако вие отричате живота, вие отричате и разумността. С какво сравнявате това разсъждение? За да направите каквото и да е сравнение в математиката или в каквато и да е друга наука, вие трябва да имате предмет, с който да сравнявате. Следователно във вашия ум имате мярка, а тази мярка принадлежи на Разумния живот, и тогава вие разсъждавате. Казвате: „Животът няма смисъл." Да, няма смисъл, но кой живот? Когато ние казваме, че животът няма смисъл, подразбираме живот, употребен не съобразно законите на разумността, но вън от тази разумност. И тогава казваме: такъв един живот, употребен вън от разумността, няма смисъл.
И тъй, животът започва с чувстването. Там, дето има растене, има и едно малко чувстване, а там, дето може да се появи едно чувстване, има и

растеж. Гдето има растеж, там се явява радост и скръб. Това е неизменен закон. Щом чувствате, щом имате разумен живот, неизбежно ще дойдат и радостите, и скърбите. И ако вие искате да имате живота, без да растете, без да чувствате, такива неща в Природата не съществуват. Следователно, когато един човек скърби или казва, че скърби, това е доказателство, че в него съществува един разумен живот. Той прави разлика между радост и между скръб, значи той едновременно с това мисли. Питам: вие досега виждали ли сте какво нещо е скръбта, какво нещо е радостта? Някои казват: „Всяко нещо, което човек знае, той го вижда." Не може да знаеш нещо, преди да си го видял. Знанието произтича от виждането. Трябва да видиш, за да знаеш. И в Природата е така. Знанието се е появило отпосле. Най-първо се е появило чувстването и когато човек е придобил външни впечатления, на тази почва се е появил органът за досегашното гледане. Например в глистите няма очи, което потвърждава мисълта, че очите се явяват късно. Какво мислят съвременните учени хора по този въпрос, не зная. Глистите имат само зачатък от очи, но нямат орган за зрение.

И тъй, радостта и скръбта, това са две качества на всичките чувства, които се появяват в човека.

Сега аз ви говоря върху този предмет, защото във вашия ум има забъркани работи. Вие казвате: „Защо светът не е така направен, не е иначе направен, че ние ли трябва да страдаме?", и т.н. Оставете тия глупави разсъждения! Вие сте родени да страдате, но вие сте родени и да се радвате; следователно вие сте родени и за радост, и за скръб. Родени сте да живеете: да чувствате, да скърбите и да се радвате. Защо имате толкова долно мнение за страданието? Защо сте тъй неприязнени към него? Едно от най-великите проявления на Живата природа – това са страданията, това са скърбите. И като отидете на Небето, няма да ви питат колко сте се радвали, но ще ви питат през колко страдания, през какви скърби сте минали. Там радостите не ги турят в сметка, както тук, на Земята, не питат за бедните. Като дойдете на Земята, всеки пита богат ли си. И ако си богат, интересува се за тебе; ако си беден, не се интересува. А като отидеш на Небето, там те питат скърбял ли си, и по това те зачитат. Ако кажеш, че си се радвал, казват: „Оставете този човек, той е харчил само." В радостта човек нищо не придобива, той само харчи готовата енергия. Онзи, който скърби, придобива знание, придобива мъдрост, облагородява се, повдига се. И мен ми е чудно, че вие, които сте толкова умни, всички искате само Радостта. Обърнете Библията и ми кажете где се казва: „Блажени, които се радват"? Напротив, за тях се казва: „Горко вам, които ядете и пиете." А Христос казва: „Блажени нищите духом! Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата! Блажени, които страдат!" И при все това всички искате да бъдете щастливи. Ами че две Евангелия в света може ли да има? Ако искате другото Евангелие: целият свят – това е сегашното евангелие.

Сега има друга една философия, която изопачава тия факти. Казват:

„Когато някой човек страда, това е карма.“ Кармата няма нищо общо със страданията и със скърбите в света. Страданията и скърбите – това е езикът на Живата природа, това е езикът на Бога – първият език, с който Бог започва да ни говори, за да ни пробуди от дълбокия сън, в който Духът пада. Бог го пораздрусва и казва: „Стани, синко, събуди се и започни да мислиш!“ Тук няма никаква карма. Кармата е езикът, с който ни се говори да не се отклоняваме от Божествения път. Да не смесвате скръбта и страданията с вашите грехове. Питам тогава: ако е вярно това, че страданията са кармата на човека, тогава какви грехове е направил Христос, че страда? Той, макар и да е Син Божи, дойде на Земята да научи някои уроци, да се усъвършенства. Той дойде главно да научи онзи велик закон на Любовта, който Бог Му предаде: да научи как става жертвата, как Бог повдига падналите същества. Този урок Христос трябваше да го предаде на своите по-малки братя. Това наричам изкупление. И досега още този закон не е изяснен. Следователно страданията – това са Божествен език. И аз ви казвам: когато започнете да страдате, вие сте в границите на разярения живот. Страдате ли, Бог ви обича, не страдате ли, вие нямате нищо общо с Бога, с Любовта. Сега вие ще кажете: „Защо са тия страдания?“ Не забравяйте, че вашите страдания образуват радостите на другите, а вашите радости са скърби за другите хора. Аз ще ви приведа един пример, за да изясня тази своя мисъл. Някой здрав, тежък старец, качил се на коня, язди и се радва. Конят обаче радва ли се? – Не, не се радва. Дойдат в гората и конят по някакъв начин се освободи от юларя си – и хайде в гората. Сега конят се радва, но старецът радва ли се? – Старецът скърби. Докато старецът беше на коня, той се радваше, конят скърбеше, а когато конят избяга в гората, той се радваше, а старецът скърбеше. Питам: скръбта на този старец скръб на коня ли е? – Не, конят се радва. Следователно нашите интереси в дадения случай не съвпадат. Когато вие страдате, това значи, че вашият кон е отишъл в гората. Е, хубаво, какво зло има в това, че вашият кон е отишъл в гората, я ми кажете? Какъв грях има в това? Ще гледате философски на тази работа и ще кажете: „Конят ми отишъл в гората. Що от това? Нека си почине, нека се поразходи, аз ще го почакам. Ако дойде един ден, аз ще му се кача и тогава аз ще се радвам, а той ще скърби.“ Тия разсъждения са ви необходими. Вие, като ученици, ако не разсъждавате така, няма да имате една правилна философия за живота. Божественият свят не приема невежеството. Той изключва всяко невежество, изключва всяко противоречие, изключва всяко насилие. В Школата всички вие трябва да мислите здраво, и след като почнете да мислите здраво, ще започнете да прилагате тия принципи.
Сега някои казват: „Ама вие не живеете добре.“ Аз ще ви задам друг един въпрос: ако вие кажете, че вашият Учител не живее добре, я ми кажете, по кои правила не живее добре? Или ще кажете: „Нашият Учител не мисли добре.“ По кои правила не мисля добре? Трябва да ми докажете това!

Само в Божествения свят съществуват правила. Дайте ми онази мярка, с която се мери добрият живот! Тази мярка не съществува на Земята, тя съществува само в Божествения свят.
И тъй, в дадения случай вие не може да знаете дали друг човек живее добре, или не. В дадения случай само аз мога да кажа дали живея добре, или не. Нито пък за вас може да знае някой живеете ли добре, или не. Вие разсъждавате по друг начин. Ето каква е мисълта ми. Имате точката А. Да знаеш – това подразбира непродължителен период в даден момент. Този период може да е една стомилионна част от секундата и ти не можеш да го мериш. В този даден момент трябва да знаеш всичките възможности, които се съдържат в него, и да знаеш как да постъпиш. Може да има сто милиона начина как да постъпиш, но от тия сто милиона начина на Целокупния живот имаш да избираш един начин, според който да извършиш едно добро дело. Ти отиваш при една бедна вдовица, например вдовицата А. Ще кажеш: „Какво ще направя, като отида при нея?" Ти като идеш при тази вдовица, ще извършиш своята длъжност, а именно с това свое посещение може да дадеш подтик на сто милиона други хора да направят Добро. Туй е закон. Ти може да имаш само тази длъжност днес. В дадения момент ти не си пратен да идеш при всичките бедни, а само при една бедна жена. Но ти си едно звено в Природата и когато туй звено се потегли от този Божествен принцип, всичките други звена от другите верижки, от другите върви, ще се наредят едно след друго. В тази Божествена верига може да влизат милиарди халки, а ако ти се откажеш да вървиш напред, то втората, третата и всички други халки няма да се мръднат – и те ще се откажат; ако ти потеглиш напред, всичките халки на веригата ще се поместят една след друга. Това е един математически закон. На всяка мисъл, която дойде у вас, трябва да ¢ дадете подтик, т.е. не трябва да противодействате на Божествените мисли вътре в себе си. От туй гледище се определя законът за свободата.
Да кажем, че буквата А представлява една Божествена мисъл, а буквата В – една човешка мисъл. Божествената мисъл върви във възходяща степен, а човешката – в низходяща степен. От тук следва, че когато двама души дружат заедно, те изведнъж в даден случай не могат да имат една и съща Божествена мисъл. Аз ви казах, че една стомилионна част от секундата – това е един момент. Значи тази мисъл, която е дошла в тебе, за една секунда може да се предаде на сто милиона души. Като мине през сто милиона души в нашия свят, тя дава една единица. И тъй, една мисъл, като мине през сто милиона души, за една секунда образува първата единица, първата мярка. Следователно онзи, у когото има човешка мисъл, трябва да се подчини на онзи, у когото има Божествена мисъл. Такъв е законът. Мъж или жена, брат или сестра – всички еднакво трябва да спазват закона. Братче и сестриче живеят заедно. У брата има Божествена мисъл, у сестрата има човешка мисъл. Тя целия ден трябва да се подчинява на

брата. Втория ден сестрата има Божествена мисъл, а братът – човешка. Тогава братът трябва да се подчинява на сестрата. Не се ли подчини, ще дойде пръчицата на майката. Всякога бият не онзи, който има Божествена мисъл, а онзи, който има човешка мисъл. Страданията не са нищо друго, освен доказателство за това, че вие не сте се подчинили на разумната, на Божествената мисъл. Всякога, когато не се подчиниш, в теб ще има една малка скръб, едно малко страдание. Казват: „Надясно в пътя!" Като ученици на тази велика Божествена школа вие ще имате тези мерки, с които да разграничавате правите от кривите схващания. Щом станете сутрин, ще се попитате: „Имам ли днес Божествената мисъл?" Ако след като станеш сутрин мислиш най-първо какво да сготвиш, у теб е дошла човешката мисъл. Станеш ли сутрин, не мисли за човешкото, но започни да се молиш Богу, помисли за бедните вдовици и кажи: „Днес мъжът ми може и без готвено." Тогава и той ще каже: „Днес Божественото се проявява у жена ми, нека отиде при бедните." На другия ден пък може в мъжа да се прояви Божествената мисъл и той ще каже: „Днес няма да нося нищо за готвене, ще отида да посетя някои бедни." Постъпи ли така, и жената няма да се сърди, че не е донесъл нищо вкъщи. Туй е закон! Щом един човек има Божествен подтик за нещо, не му въздействайте по никой начин! Въздействате ли, непременно ще ви дойде едно голямо страдание. Дайте ход на Божествените мисли, на Божествените желания, на Божествените действия! Само по този начин може да растете правилно, да придобивате знание и мъдрост. Всичко туй зависи от вашата свободна воля. Никой не може да каже как сте изпълнили Волята Божия, само вие знаете. Щом вие почувствате едно малко страдание, вие знаете как сте изпълнили Волята Божия. Някой път човек може да се смее, да е радостен, без да подозирате в него някаква скръб. Външно той е много радостен, но зад тази външна радост се крие една голяма скръб. Някой път човек е скръбен, но зад тази скръб се крие радост. Ние не можем да знаем каква е същността на нещата. Следователно всеки човек, у когото разумното е започнало да се проявява, той трябва да проверява тия свои състояния, защото само след като ги проверява, той ще може да се домогне до тази вътрешна Светлина, която е необходима за живота. Така той ще нареди живота си по най-добрия начин. Кой е най-добрият начин? – Този, по който Бог е създал света. По някой път ние казваме: „Да се обичаме!" Но как, по кой начин да се обичаме? – Като постъпваме разумно. По кой начин? – Като се разбираме. Да, но как да става всичко това, ние трябва да знаем. Например правилото е: щом някой брат започне да ти говори, спри се, наложи си всичкото спокойствие да го изслушаш докрай. А пък ако братът ти говори Божествено, той няма да говори дълго време. Онези хора, които имат Божествена мисъл, те говорят кратко.
Сега вие ще ми възразите: „Христос е държал дълги бе¬седи, по няколко часа." Туй се нуждае от доказателство. Една беседа може да е дълга, може и

да е кратка. Дългите беседи са несъдържателни, а кратките беседи са съдържателни. Да ви докажа това. Говорителят е А. Започва да говори. Слушателят му е В, но е зле разположен към А. И двамата са отрицателни. Едва-що А е казал десет думи, В го прекъсва: „Много говориш, стига, аз те разбрах.“ В този случай беседата е дълга. Така е, когато някой не те обича. Ако пък А и В са положителни, като започне А да говори, В се страхува да не би скоро да свърши, и току му казва: „Говори, говори, много малко е това.“ След като А говори два часа, В казва: „Говори още!“ Значи беседата е къса. Всичките съдържателни беседи са все кратки, понеже са моментни, т.е. всяка една беседа е свързана с един малък момент. Някой път някой човек говори много работи, но ти от цялата му беседа схванеш само една негова мисъл. Това е беседата. Другите работи ти не слушаш, а разсъждаваш само върху една мисъл: „Бог е Любов!“ Друг пък взел друг пасаж от беседата. Следователно късите беседи са по-съдържателни. Ако ти запомниш цялата беседа на проповедника, ти ще бъдеш нещо като фонограф. А какво значи думата фонограф, можете ли да я изтълкувате? Фоно – на гръцки значи звук, глас.
Туй е философско разбиране на въпроса. Късите беседи подразбират определен момент. Всяко предложение в късата беседа е нещо отделно, като житно зърно. Веднъж посято туй зърно вътре в тебе, то постепенно ще се размножава и след време тази беседа ще стане дълга. Вземете например колко малко е записано в Евангелието от това, което Христос е говорил, но върху туй, малкото, колко много са писали хората! И ако разгледате цялата литература, ще видите, че тя се гради върху туй, малкото, останало от Христа. И тъй, в живота трябва растене! Растенето поражда чувстване, а в чувстването има радост и страдание. Със страданието започва Разумният живот. Радост и скръб – това са двата елемента на Разумния живот. Щом дойдем до Разумния живот, ще се яви Светлината, а дето има Светлина, там има и Знание. Щом дойде Знанието, ще има Свобода, ще се прояви свободната воля. Тогава Висшият разумен живот може да се прояви в своята пълнота, а това е целта, към която всички ученици на окултните школи в света се стремят – да подготвят почва за Разумния живот на Земята. Под думата земя се разбира разумният човек вътре в неговата душа. Тези Божествени мисли трябва да се посеят в неговия ум, че за в бъдеще да няма нужда да се занимаваме с елементарни работи и да ги доказваме.
Упражнение: С малко свити пръсти поставяме ръцете на гърдите. Постепенно изправяме ръцете напред, а пръстите държим допрени. Ръцете пак на гърдите и после пак напред, но пръстите държим отдалечени. Съединяваме пръстите и поставяме ръцете на гърдите. Ръцете успоредно напред, с дланите навън и успоредно на лицето. Ръцете настрана, с бавно движение на хвърчене, после с постепенно засилване.

Ръцете напред, на гърдите, настрана, напред, на гърдите, напред с допрени пръсти, на гърдите със свити пръсти, напред с полукръгове. Ръцете нагоре успоредно, бавно спущане настрана, после напред и със съединени пръсти ги поставете на гърдите.
Тайна молитва

Втора лекция от Учителя
18 октомври 1923 г., София

1923_10_21 Разумният живот

РАЗУМНИЯТ ЖИВОТ

Учителя поздрави с формулата: „Само светлият път на Мъдростта води към Истината.“

Ние отговорихме: „Тя постоянно ни весели.“

Тайна молитва.

Тази вечер ще ви говоря върху „разумния живот“. Съвременната наука определя живота по разни начини. Тя го определя в неговата проста форма, като подтик отвътре навън, т.е. от центъра към периферията. Окултната наука определя живота като едно условие за проявление на разумното в света. Затова разумният живот започва с проявяване на две преходни състояния – състояния на радост и скръб, но не тъй, както вие ги разбирате. Скръбта, това е едно от великите условия в живота. Няма по-велико благо от скръбта, затова тя предшества радостта. Тия състояния на скръб и радост графически може да се изразят по следния начин: от точка А нагоре започва едно движение към точка С.

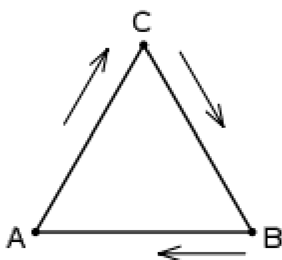

Туй движение е възходяще, което изразява възходящето състояние на ума. От точка С към точка В има друго движение надолу, което изразява низходящето състояние на сърцето. Третото движение пък е от точка В към точка А – примирителното състояние, което изразява творческото набиране на изразява творческото набиране на волевата енергия. Тъй могат да се класифицират и всичките състояния на радост и скръб в живота. Например, при възходящето състояние от А към С вие харчите енергия, краката ви отмаляват, но понеже целта ви е високо нагоре, към С и се приближавате към нея, вие се радвате, защото щом стигнете в точка С, всичките жертви, които сте направили, ще се възнаградят. Дойдете ли в точка С, започва вече слизането към точка В, т. е. започват страданията. Тогава вие казвате: всичко се свършва вече, няма накъде, ще се слиза надолу. Обаче страните АС и СВ постоянно се движат, а същевременно постоянно се увеличават и скъсяват, вследствие на което вие имате по-големи и по-малки радости и скърби. Засега се спирам само върху тия две състояния: СА и СВ. Друг път ще ви обясня как се свързват двете точки А и В и каква роля играят в живота. Понякога вие предизвиквате страданията преждевременно, а то става всякога, когато предизвиквате и радостите

преждевременно. Следователно, ако вие оставите нещата да текат по своя Божествен, естествен път, по законите, които природата е определила, страданията и радостите ще идват у вас точно на време и животът ви тогава ще бъде приятен и осмислен. Сега, аз ще ви запитам: как ще ми обясните философски отде произлиза желанието в човека да търси радостта? Какво е забелязано при радостите и страданията в живота? – Всяка радост за едно същество е скръб за друго същество. И обратно: скръбта за едно същество е радост за друго същество. Конят, върху гърба на който язди някой човек, страда, но за човека това е приятност, даже голяма радост. Значи радостта за човека не е радост и за коня. Но ако конят на този човек успее да избяга някъде в гората, той се радва, скача, защото е свободен. В този случай пък човекът скърби. Казвам: когато ти яздеше коня, радваше се, а сега конят се радва – значи състоянията се сменят. Човекът казва: отиде ми конят! Как ще пътувам пеш? Когато господарят се радва, слугата скърби; когато слугата се радва, господарят скърби. Това не е абсолютен закон, но то е само съотношение на известни сили. При сегашното състояние, в което се намирате, при този преходен живот, който минавате, тъй трябва да гледате на нещата, за да може корабът ви свободно да плува и да не потъне някъде в морето. За в бъдеще, когато животът се устрои другояче, тогава едновременно и господарят ще се радва, и слугата ще се радва.

Още от памтивека, от незапомнени времена децата, които се раждат, идват със свити на юмрук ръце. Какво означава това? С това детето казва: аз идвам да завладея този свят. То пораства, бори се с живота, пада, става, докато най-после един ден умре, разтвори ръцете си и ги спусне надолу. Какво означават сега разтворените ръце? Този човек казва: нищо не можах да уловя в живота си! За в бъдеще децата ще се раждат с отворени ръце, което ще означава: ние сме млади, силни, ще се трудим, ще работим, за да придобием нещо. Възрастните хора пък, тия, които са работили в живота, ще умират със свити ръце, което ще означава: аз нося една велика идея със себе си и не съжалявам, че напущам този свят. Живях с разбиране на живота и сега зная де отивам. Обаче, за сегашното положение, в което се намира човекът, турците казват: „Теле дошъл, вол си отишъл.“

Страданията и съмненията във вас като ученици Ще се усилят много, но вие трябва да бъдете силни, да издържите. Учениците на Окултната школа трябва да бъдат силни! В Окултната школа не могат да влязат слаби ученици. Слабите остават вън. Там най-първо ще изпитат характера ви, да видят по любов ли живеете, или вършите всичко от страх. Само благородните хора живеят по копа па Любовта, по законите на разумния живот, а страхливите не признават Любовта, те са жестоки хора.

Като влезете в школата, първо ще ви изпитат за безстрашие. Днес в България има благоприятни условия за изпити на окултните ученици.

Ще ви дам едно правило: Гневи се, без да си разгневен! Обезверявай се, но не оставай назад!

Всинца вие носите бъклици с вода, но минете покрай някой човек, той ви казва, че еди-къде си има хубав, чист извор, и вие веднага изливате водата от бъклицата си и тръгвате да търсите посочения извор. Вървите час, два, три, пет, десет и едва намирате извора. Не изливайте водата от бъклицата си преждевременно! Когато дойдете до хубавия извор, тогава я излейте! Какво представлява бъклицата с водата? – Това са вашите знания.

Допуснете сега, че у вас се заражда желание да знаете всичко. Имате ли ясна представа какво значи да знаеш всичко? Аз ще ви отговоря отчасти само на този въпрос. Да знаеш всичко, значи да можеш да определиш всички възможности и условия около дадена точка, в която се намираш за даден момент. Всяка точка съдържа известни възможности, в които ти можеш да се проявиш. Тези възможности може да са 1, 2, 3, 10 или 100, но ако ти можеш да определиш всичките, значи, че знаеш всичко. Съвременните хора не искат да знаят възможностите само на своя живот, те искат да знаят възможностите и в живота на другите, но това няма да ги ползва. Вземете Запример един съвременен химик, вещ в своята материя и го запитайте знае ли нещо положително за елементите, с които борави? Действително, той знае техните свойства, знае законите, на които се подчиняват елементите при съединяването си един с друг, но за същината на самата материя, за същината на скритите сили в елементите той знае толкова, колкото и този, който никак не е учил химия. Химикът казва, че водородът и кислородът се съединяват и се получава вода, но видял ли е това нещо? – Не го е видял. Науката твърди това. Философски може да се възрази, че не съществува никакъв водород, никакъв кислород. Това. че водородът и кислородът образуват вода, може да е така, може и да не е така. Образуването на водата може да се обясни и по друг начин. Ние не искаме да разрушим сегашните ви схващания за живота, сегашните ви познания в науката, но казваме, че могат да възникнат различни възражения в умовете на хората. Факт е, че водата съществува в света, знаем нейната цена, нейната полза, но как се е образувала, това е въпрос на бъдещата наука.

Вие още не сте започнали да изучавате истинската наука. Тази наука, която сега изучавате в университета, е само предговор, приготовление за онази велика наука на бъдещето. Сегашната наука представлява тухличките, необходими за строежа на онова велико здание на бъдещето. Това знание,

което всеки от вас придобива в продължение на 60–70 годишен живот, ще се постави в котлите на бъдещата наука. В тия котли тя ще вари знанията, придобити от всички хора и ще ги събере в едно малко мускалче, както събират гюловото масло в такива малки мускалчета. Малко, но ценно е това мускалче! Всеки ще го носи в джоба си и ще каже: много работих през живота си и едва изкарах това малко мускалче. И природата по същия начин вари в своите котли нашите опитности, знания, придобивки и изкарва от тях нещо малко, но ценно. За една душа, която отива на небето, и най-малката игла да ѝ се закачи, е тежка. С тази игла тя едва ще достигне до второто небе и там ще спре. Толкова тежка е тя. И най-малката игла от този свят е в състояние да ви спре във вашия път. Следователно всички желания във вас, които са в низходяще състояние, ще ви спрат и вие ще започнете да слизате надолу. После ще дойде едно възходящо желание и вие ще се качите нагоре. Така постоянно ще се сменяват състоянията ви: вие ще се радвате и ще скърбите, ще се качвате и ще слизате, при което този триъгълник ще се движи и ще се изправя все по-нагоре и по-нагоре в точките C1C2…

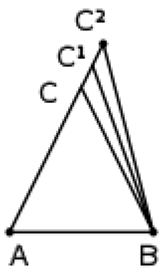

Ще кажете най-после: де е краят на този триъгълник? – Той е без начало и без край.

И тъй, да се повърнем към живота. Животът е условие за проявяване н а разумното. Ето защо ние трябва да се стремим към живота, за да добием разумното, а само разумното може да ни научи как да използваме условията, в които сме поставени. Сега, всички вие сте млади, някои са свършили гимназия, някои са студенти, трети са свършили вече университета. Всичко това е хубаво засега, но след 50–60–70 години вие ще бъдете стари и ще изгубите това вдъхновение, което имате сега. Всичко, което днес ви въодушевява, ще се стопи тъй, както снегът и ледът се стопяват. Питам ви: на какво ще се базира тогава вашият живот? Докато свършите науките си, вие казвате: веднъж да свършим университета, че да станем учители. Добре, свършите университета, ставате учители, учителствате 20–30 години и после ви пенсионират. Питам ви: какво придобихте от всичко това? Задайте си следния философски въпрос: какво е придобила онази воденица, която е смляла 15 000 тона жито? – Нищо не е придобила. Колко камъни са се изтъркали, докато се смели това жито! По същия начин, ако и нашият живот минава през нас, както водата минава през воденичните колела, какво ни ползва? Това не е живот, това е едно механическо действие. Следователно страданията показват, че нашият живот е неразумен – нищо повече. Защо страдаме? Защото сме неразумни. Защо се радваме? Защото поумняваме. Туй е един прост факт. Когато някой човек свърши по музика и може да свири добре, или когато свърши по рисуване и може да рисува

добре, не се ли радва? Радва се, защото има нещо разумно, с което може да се прояви. Идиотът не може да се радва.

И тъй, вие не питайте защо идват страданията. Щом дойдат страданията, кажете: ние трябва да бъдем разумни! Вие, обаче, казвате: Защо Господ ми дава тия страдания? Защо природата ми дава тия страдания? – С тия страдания природата иска да ви направи разумни. Тя казва: „Ти не разбираш живота, слушай мене, аз ще те науча!“ Страданието, това е езикът на природата. Вие, учениците на Окултната школа, така трябва да схващате този въпрос. Всеки ден имате поне по 10 случаи да проверите, че това е вярно. Дойде ви някоя неприятност, кажете: аз трябва да бъда разумен! Дойде ви някоя несполука, кажете: аз трябва да бъда разумен! Казвате ли така, във вас ще почне да се явява една вътрешна светлина, едно вътрешно доволство.

Другото положение, което трябва да имате предвид, е, че животът, който сега ви е даден, не е произволен. Има хиляди разумни същества, които се грижат за вашия живот. Всички мисли, чувства, желания, всички подтици, импулси, вдъхновения, които имате за доброто, са все резултати на тия разумни сили в живота, които работят върху вашия живот, за да го оползотворите в права посока. Те никога не ви изнасилват, оставят ви да действате свободно, понеже работят разумно. Но когато искат да ви покажат, че сте прегрешили, създават ви едно малко страдание. Когато пък искат да ви покажат, че сте придобили нещо в това, което са ви учили, създават ви една малка радост. Ако разберете живота по този начин, съвременната наука ще ви ползва във всяко отношение. Например, ако сте лекар и разбирате живота разумно, вашите лекарства, вашите методи ще дадат добри резултати. Другояче вие скоро ще загрубеете между болните и ще избегнете тази работа. Незавидно е днес положението па лекаря при съвременните разбирания на живота! Той отиде при един болен, при друг болен, този пипне, онзи пипне, все дава нещо от себе си и всички болни очакват да им помогне нещо. Незавидно е положението и на един архитект или на някой агроном, или на какъвто и да е учен изобщо. Защо? – Всички тия учени се занимават с известен отрасъл от науката, боравят с известни елементи, които седят по-низко от тях, и с това им оказват някакво влияние. Лекарят например, изучава болезнените състояния на човешкия организъм; агрономът изучава условията, при които растат растенията; биологът изучава състоянията на клетките в организмите, как се развиват те и т.н., но всичко това още не е наука. То е предговор на онази велика наука, която ще дойде за в бъдеще. Ако съвременните хора биха имали тази нова наука, биха преустроили живота си.

Вие наблюдавали ли сте как се проявяват някои противоположности в

самите вас? Забележете: в един окултен клас като този, или в някое по-висше учебно заведение, между много хубавите работи се явяват и някои отрицателни прояви. Например, някои ученици не могат да се търпят помежду си. Вие говорите за морал, за любов, но дойде ли да проявите вашия морал, вашата любов, не знаете как да ги проявите. Докато не разберете какво нещо е самият живот, не можете да разберете и Любовта, понеже вървите по еволюционен път – отдолу нагоре. Животът е резултат па Любовта. Следователно първо вие трябва да разберете резултата, за да можете после да разберете и онзи велик принцип – Любовта, от която животът произтича.

Като се разсъждава по този начин, съвременните хора изпадат често в догматизъм. Всички хора разбират, че трябва да се живее, но как? Казват: трябва да се осигурим! При сегашните условия животът се разбира само като процес на ядене и пиене. Ще посеем нивите, ще изорем, ще съберем зимовището, ще напълним хамбарите – във всичко, което вършим, изучаваме закона на яденето. Запитайте когото и да е след като умрете де ще отидете? Какво има след този живот? Всички казват: Не знаем, да поживеем сега горе-доле, както Господ дал, че за бъдещето няма какво да мислим. Това не е живот, това е само изучаване закона на яденето. Когато вземем втората стъпка в живота, тогава животът ще представлява преходна стадия към разумния живот, ще имаме правилно разбиране за нещата и всичко в живота ни ще се осмисли. Не казвам, че не трябва да ядете, но яденето считам само като условие за живота, а животът е условие за проявяване разумното в света.

Сега, като разсъждавате тъй, вие изпадате в една погрешка. В какво седи тази погрешка? – Вие мислите, че сте единствените фактори в света и затова казвате, че трябва да се грижите за себе си, че трябва да се осигурите. Това е една велика погрешка. Вие трябва да знаете, че в живота на всеки едного от вас взимат участие както Божественият, така и ангелският свят. Значи, разумният живот взима живо участие във вашия живот. И често меланхолията, песимизмът, които ви обхващат, че няма да успеете, че няма да постигнете желанията си, че няма да можете да се проявите, това са заблуждения. Всичко ще се реализира във вашия живот, само че ви трябва търпение и постоянство, а вие бързате.

Друга капитална погрешка, която ви спъва, е тази, че вие се стараете да разберете външния живот, без да сте разбрали вашия вътрешен живот. Щом искате да разберете живота първо отвън, а после отвътре, аз ще ви представя една картина според вашата философия, Да видите в какво положение се намирате. Допуснете, че вие ми дойдете на гости и аз съм изготвил много вкусно ядене в една тенджера, но отварям капака на

тенджерата и ви казвам: погледнете отгоре яденето и разсъждавайте, произнасяйте се за него, но без да го вкусите. Ще може ли да кажете нещо за него? Не, яденето първо трябва да се опита отвътре и тогава ще имаме верни, положителни заключения за него. Някой човек страда. Влез вътре в себе си и ти ще разбереш защо страда, а не се старай да разбереш отвън каква е неговата скръб. Някой човек се радва, а ти искаш да разбереш защо се радва. Влез вътре в себе си и ще разбереш защо този човек се радва. Вие ще кажете: Ами как може така? Някой човек скърби или се радва, пък аз да вляза в себе си, за да разбера причината на неговата скръб или радост. Аз ще ви обясня как може да стане това и защо е необходимо. Допуснете, че отивате в дома на някой ваш приятел и на двора още виждате неговото малко момиченце или момченце, че скача, радва се за нещо. Вие се запитвате: защо ли това дете се радва? Аз казвам: влезте в стаята на това дете и ще видите защо се радва. Като влезете в стаята му, ще видите, че баща му купил една хубава кукла, ако то е момиченце, или един хубав кон, ако то е момченце. Тази е причината за радостта му – никоя друга!

Оттук изваждам следния окултен закон: За да разбереш живота на другите хора, трябва да влезеш в себе си, да знаеш как да отваряш ключа на светлината и да осветяваш всичкото пространство наоколо. Само така ще разбереш причината на страданията и радостите в хората. Светлина трябва на всички ви! Човек разбира другите хора дотолкова, доколкото може да хвърли светлина в полето, в което те живеят. Може ли да хвърли светлина, той ще ги разбере; не може ли да хвърли светлина, техният живот остава непонятен за него. И тогава ние казваме: животът се разбира само при онази абсолютна вяра, която човек трябва да има към Бога, Който е цел и смисъл на разумния живот. Всички същества се стремят към Него, защото Той осмисля живота им. Отпаднете ли някой път духом, ни най-малко не се обезсърчавайте! Ако животът ви се обезсмисли, ако вие се обезсърчите, още този момент отправете погледа си, ума си към разумното в света и помощта, която ви е необходима, ще дойде. Постъпите ли така, в каквото положение и да сте, животът ви ще се осмисли.

Разправяше ми една млада майка своята опитност с нейното 10-годишно детенце. Един ден то заболява, и при това много сериозно. От силна простуда то изгубва съзнание и температурата му се увеличава до 40 градуса. Майката извиква лекар. Дохожда лекарят и като вижда детето в такова състояние, препоръчва да му се направи студен компрес. Майката започва да приготовлява компреса, но в това време детето се съвзема и едва изговаря: „Не искам студен компрес, искам топъл, с топла вода“ – изказва тия думи и отново се унася, повторно изгубва съзнание. Какво означава това нещо? То значи, че разумното, или Божественото в това дете казва за болестта: топло с топло се лекува. Такъв е великият закон. На

любов се действа с любов и на омраза се действа с омраза. От тук вадим заключението: скръбта с любов не може да се цери. Българите имат за случая една поговорка: „Клин клин избива“. Как се избива клинът? – Клинът се избива, когато се разцепи цялото дърво. Но знаете ли какво нещо е разцепването? Разцепване, от което се ражда живот, разбирам, но разцепване, което произвежда смърт, не разбирам. Когато поставите едно зрънце в земята, там става разцепване. Влагата и слънчевата топлина се забиват в зрънцето като клин. В това зрънце става едно разпукване, едно разцепване, и в него се явява силно желание да расте нагоре. Тази силна енергия го отправя към слънцето. Излезе ли на повърхността на почвата, страданията на това зрънце престават. Тъй че всяко страдание се предшества от един силен импулс към живота, към дадена цел. Тази цел може да ви е позната, може да не ви е позната, но вие всякога трябва да давате път на тия енергии, не трябва да ги подпушвате.

И тъй, нека остане у вас съществената мисъл: животът е едно велико условие за проявяване на разумното. Разумното пък осмисля целта, към която се стремим. Имате ли това разумно или Божествено начало в себе си, всичко може да постигнете. Нямате ли разумното в себе си, вие ще страдате, докато го придобиете. Придобиете ли го, пътят ви се отваря веднага. Христос е изразил тази идея по следния начин: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единаго Истиннаго Бога.“ То подразбира: придобием ли разумното, това е живот вечен, понеже Бог е велика Мъдрост, велика Разумност.

Вие трябва да знаете, че всичко, което става в живота, е разумно. Като казвам, че всичко в живота е разумно, не подразбирам, че всичко, каквото вие вършите, всичко, което вие разбирате, е разумно, но казвам, че всичко онова, което става в живата природа и което ни се налага отвътре по една необходимост, е разумно. Щом е разумно, то е добро. Затова всички трябва да бъдете смели и решителни, да знаете, че няма сила в света, която може да ви спъне и отклони от пътя, освен вие самите.

Сега, във връзка с този въпрос, ще ви запитам друг един въпрос: можете ли да познаете един човек, който сам себе си не познава? – Може да се познава само разумното. Ако един човек е неразумен, как ще го познаеш? Онези от вас, които учат философия, нека кажат могат ли да познаят неразумния човек! Ако кажат, че могат да го познаят, това е крива философия. Защо? Допуснете, че аз имам една кесия и вие казвате, че я познавате. Питам ви: в какво седи познаването на кесията? Познаването на една кесия седи в парите, които тя съдържа. Ако е празна, какво ще ѝ познавате? Но ако отворите тази кесия и прочетете колко монети съдържа и кажете, че съдържа 100 монети, казвам: да, вие сте прави, познавате тази кесия. Тази

кесия съществува за парите. Но ако отворя една празна кесия, мога ли да я познавам? Следователно, глупавите хора са празни кесии, а умните хора са пълни кесии. Пълната кесия можеш да я познаеш, а празната кесия можеш само да я подритнеш. Според вашата философия вие казвате: Аз имам нужда от една празна кесия, за да си турям в нея пари, когато имам. Тогава се заражда онзи средновековен въпрос: кое е съществувало по-напред, кокошката или яйцето? Кое е съществувало по-напред, кесията или парите? Това е един дълбок въпрос, който засега ще оставим. За следния път ще ви задам тема № 1: „Произход на яйцето и кокошката". Тази тема ще я развиете философски, научно обосновано и доказано.

Важната мисъл, която ви оставям тази вечер във връзка с другите посторонни мисли, е, че животът е едно велико условие за проявление на разумното в света. Радостите, това е пътят нагоре; скърбите, това е пътят надолу. Следователно, когато разумният живот се прояви в света, той носи със себе си скръбта като необходим указател на пътя. Затова разумните същества, когато се радват и благуват, всякога отделят половината от своето благо и го дават на онези, които страдат. По такъв начин те разрешават правилно задачите в живота.

Аз ви говоря сега върху този въпрос, защото забелязвам, че често отпадате духом. Някой път сте въодушевени, подигнати, мислите, че можете да направите всичко, но не се мине много време, виждам ви с оскубани пера и казвате: свърши се с нас! Казвам: чакайте, не бързайте, сега са ви изпаднали няколко перца, но няма да се мине дълго време и перцата ви пак ще поникнат. След 5–6 месеца наново ще можете да си хвръкнете нависоко, вашето равновесие ще се върне. Когато скърбиш много и когато се радваш много, и двете състояния са приятни. Не се обезсърчавайте! – това е разумното в света. Тъй трябва да постъпвате като ученици на Окултната школа, като ученици на Любовта. Някои мислят, че имат по-гол ям а любов от другите. Любовта не може да бъде нито по-голяма, нито по-малка.

Всички вие трябва да се стремите към здраво разсъждение, а не към обикновеното разсъждение. Щом започнеш да страдаш много, ще разсъждаваш защо страдаш, кои са причините и т. н. Това ви е необходимо, за да извлечете полза от тия страдания. Имайте предвид, че когато ви дойде една голяма радост, зад нея седи една голяма скръб; и когато ви сполети някоя голяма скръб, зад нея седи една голяма радост. Например, някой ваш чичо умира и ви оставя едно голямо наследство от 10 милиона лева. Вие се зарадвате. Но зад тази радост седят големи нещастия. Какви нещастия ще ви последват например? Ами че вие дотогава сте имали вяра в Бога, обичали сте своите ближни, но след като

забогатеете, вие се отдръпвате от всички хора, започвате да мислите само за себе си, загубвате вяра в ближните си, ставате краен егоист. Всичко това носи вашето нещастие. Но ако при това си богатство можете да запазите вярата си в Бога и обичта си към ближните, това богатство ще бъде за вас едно благо. Ако пък богатството ви донесе едно голямо нещастие, то не ви е потребно. Вие ще ми възразите: как ще свършим университет без пари? Чудни сте вие! С пари ли се свършва университетът? Туй, което ви помага да свършите университета, това е вашият ум, който Бог ви дал, а парите в този случай са заблуждение за вас. Ако отидете в Америка, ще видите, че там има много бедни студенти и студентки, които свършват университета с успех само като ходят при някои богати хора и им помагат: палят им печки, работят в домовете им каквото намерят. Някъде пък ще срещнете богати американски синове, бащите на които харчат по 40–50 000 долари годишно, но те не могат да свършат нищо. Има изключения и за богатските синове, както и за бедните, но искам да кажа, че силата не е в парите. Бедни има и между богатите, бедни има и между бедните. Богатият е беден, когато е неразумен; и бедният е беден, когато има всички условия да бъде разумен, а не ги използва. Тогава неговата беднотия е още по-голяма.

Сега, вие трябва да се въодушевите с тия светли идеи, да знаете, че може да си пробиете път към разумния живот и този път е положителен. Тогава само ще разберете, че този път ви е предопределен и затова всичко разумно ще ви съдейства, за да го постигнете, да тръгнете по този предначертая път. Не оставяйте свещения път, който Бог ви е предначертал! Той е пътят на разумното във вас.

Упражнение: *Лявата ръка се поставя свободно на коляното. Дясната ръка се изнася настрана хоризонтално, след това напред, нагоре, назад в кръг, надолу. Туй въртене на ръката се повтаря няколко пъти. Същото нещо се прави и с лявата ръка, а после и с двете ръце заедно. Ръцете спират хоризонтално и се спущат надолу.*

Това упражнение ще се прави през седмицата, при случаи, когато се забъркат нещо мислите или чувствата ви. Когато се забъркат мислите ви, ще правите упражнението само с дясната ръка, а когато се забъркат чувствата ви, ще правите упражнението само с лявата ръка.

Упражненията, които ви давам, са напълно естествени, тъй както природата действа. Природата всякога се проявява в човека, без оглед на това дали той съзнава това нещо или не. Например, вървите някога по пътя и махнете с ръката си настрана, направите едно движение. Какво означава това движение? – Влязла е в ума ви някаква мисъл, която ви

безпокои, и с това движение на ръката вие я изпъждате навън. Това движение изразява един волев акт. Понеже сте във физическия свят, ръцете ви трябва да се движат съзнателно. Ако вие проточите дясната си ръка наляво, всички разумни сили, които направляват това движение, са при вас. Това движение изразява като че ви дават нещо и вие го взимате. Проточите ли ръката си напред, ще вземете това, което ви дават. Някога ти кажеш на някой свой приятел: можеш ли да ми услужиш с една малка сума? Той веднага бръква в джоба си, изважда пари и ти услужва. Ти взимаш парите и си доволен. Това негово движение е смислено. Щом движенията ви са съзнателни, те са приятни. Ако правите несъзнателни движения, вие напразно харчите енергията си. Всяко движение трябва да бъде осмислено и свещено! Затова всички трябва да се стремите към красивите движения. Всяко движение, в една или в друга посока, трябва да предизвиква съответстващи разумни сили, с които да можете да влезете във връзка. Само така движенията имат смисъл и полза. Например човек, който се моли, не може да държи ръцете си надолу, той ще вдигне ръцете си – a, b – нагоре, в положението на фигура А. Човек, който иска да воюва за възвишеното, за благородното в света, също тъй издига ръцете си нагоре (в положение А).

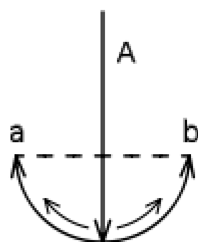

Растението, което изниква из почвата и отива нагоре към Слънцето, заема същото положение. Онзи човек обаче, който държи с двете си ръце – a, b – в тояга и се готви да воюва в света за низките, за обикновените работи, държи ръцете си надолу и се намира в положението В.

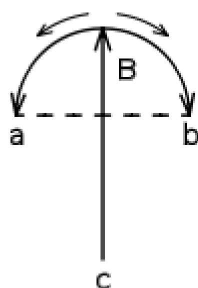

Това положение представлява една готова, напрегната стрела, която чака само последния момент за нападение.

Първото положение – А, и второто положение – В са хармонични движения, които са във връзка помежду си. Следователно тия две същества, които правят движенията А и В, според степента на своето развитие се намират в два различни свята, вследствие на което и техните понятия за живота са съвсем различни. Но и едното, и другото положение – нагоре и надолу, изразяват полюси на живота, които трябва да се проучват съзнателно, защото само животът ще ви доведе във връзка с разумното.

Тайна молитва.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

1 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 21.X.1923 г. в гр. София

1923_10_21 Ще ви направи свободни

ЩЕ ВИ НАПРАВИ СВОБОДНИ

Има едно изречение в свещената книга, което казва: „Истината ще ви направи свободни" – казано някога отдавна, може би преди хиляди години. Това изречение е повтаряно и всеки ден се повтаря: „Истината ще ви направи свободни". Стремеж и копнеж е на човешката душа да бъде свободна. Туй е един велик вътрешен подтик, не на обикновения човек, казано на съвременен език, но на съзнателния човек. Аз казвам: Туй е един вътрешен подтик на човека, в когото се пробужда Божественото, защото човек е с двояка природа. Той има нещо човешко, има нещо Божествено. Освен това у човека има нещо животинско, още по-долу; това са три естества, свързани едно с друго. Човешкото е една присадка върху животинското, а Божественото е една присадка върху човешкото.

Сега мнозина философи се спъват върху думата „свобода", седят да доказват психологически какво нещо е свободата. Ние няма да се занимаваме, да разнищваме свободата като някоя лукова глава, да видим от колко черупки, от колко люспи се състои. Това е механическата страна, това не е свобода. Свободата има три отношения към човека: отношение физическо, отношение умствено и отношение духовно или Божествено. И когато ние говорим за свобода, трябва да знаем за коя свобода говорим. Всички съвременни народи воюват за свобода. Това е чисто физическа, гражданска страна на свободата. Тази свобода не е идеал, не е смисъл, това е предговор на онази велика свобода, към която душата се стреми. Ако тази свобода е била действително истинска, то от памтивека човекът е воювал, един народ е освобождавал друг, мъже са освобождавали жени, жени са освобождавали мъже. Кой не е воювал, но въпреки това пак не е свободен. Туй е на физическия свят. Ако дойдем до умствения свят, и там всички се стремят към свобода, кой да има правилни възгледи. Свободен трябва да бъде човек! Сега, когато говоря за свободата, това подразбира най-висшето, което има у човека. Само разумният човек може да бъде свободен. Туй трябва да го имате предвид. Живата природа е решила да даде тази свобода само на разумните хора, а другите, неразумните, тъй ги е ограничила, в бутилки ги е турила. Хиляди, милиони същества има, които са затворени и чакат своето освобождение. Защо? Защото в тях има желание да вървят във всички посоки, а свободата подразбира движение в една посока. Когато изтича онзи балкански извор, по всички посоки ли върви? Не, той избира една, друга посока, и най-после, като си пробие път, върви в една посока. Той намира една посока и върви накъде? – Към морето. Никога не вика – „Елате да ми отворите път", но сам си намира пътя. Сега съвременните хора, па и религиозните хора, са попаднали в

едно заблуждение. Те очакват светът да се оправи, целият свят да стане свободен, че и те да бъдат свободни. Това е едно заблуждение. То е необходимо, но този постулат тъй наречен, това изказано положение е невярно в основата си. Първоначално всички същества са създадени свободни. И ако днес свободата е изчезнала от света, причината сме ние. Този закон вие, майките и бащите, го проверявате всеки ден. Вие имате едно любимо дете, нали? Донесете му ябълки, хубави шишенца, играчки, но това дете започне да ги кълца, да ги чупи. Защо? И вие вземете всичко това и го затворите в някой долап. Защо? Намирате, че туй ваше дете е неразумно. И после какво става? – Туй ваше дете плаче. Пита: „Мамо, защо затвори тия ябълки, защо скри тия шишенца?“ И въпреки това ние, съвременните хора, не спираме върху единствената причина да разрешим свободата по естество, принципиално, а търсим далечните причини. Християните търсят причината в някоя жена, която съгрешила в едемския рай, и на нея стоварват всичката вина. Но вие можете да разрешите този въпрос в самата природа. Идете да видите, че по-низшите животни сами разрешават въпроса. Свържете един кон и едно куче с едно въже, ще видите как ще разрешат въпроса. Конят ще чака да му снеме някой углавника, ще рече: „Дано се намери някой добър и благороден човек да ми снеме углавника“, а кучето ни най-малко не ще чака. То ще прегризе въжето и ще се освободи. Казваш: „Какво направи туй куче?“ То казва: „Господ не ми е турил туй въже“. А конят казва: „Туй въже е от Бога“. Единственото нещо, което Бог е турил в нас, то е нашият живот, а ограниченията отвънка ние сами сме ги турили. Сега схващайте въпроса по същество. Аз говоря за вътрешния човек.

„Истината ще ви направи свободни.“ Кога? – Когато почнете да мислите, както мисли Господ. „Вюзлюбил си – казва Писанието – Истината у човека“, т.е. възлюбил си Истината, която е скрита в разумното. Туй се подразбира. Бог люби Истината, защото само разумният живот носи Истината в себе си, за да ни се изяви. Някой казва: „Аз искам да зная Истината“. Разумният живот е скрит в туй житно зърно. Когато се изявява туй житно зърно, наблюдавали ли сте как никне то, кога никне? – На пролет, само когато има топлина. Що е топлина? – Топлината е Любовта. Значи Истината може да се прояви само при Любовта. Любовта носи онези елементи, които са необходими за растенето. Тя омекчава външните условия, ограниченията. Сега всички вие имате известни възгледи, нали, т.е. вътрешно всинца се усещате, че не сте свободни. Да се определя: физическа свобода вие имате, защото, слава Богу, краката ви са прави, ръцете – здрави, очите – отворени. Физически несвободни, то значи краката ви да са свързани, ръцете счупени, очите затворени. Щом ръцете, краката са развързани, очите отворени, този човек физически е свободен. Следователно, от физическо гледище, има малцина хора, които не са

свободни. Свободата сега е минала към умствения живот. Умствените хора не са свободни, но понеже умът е една присадка върху чувствата, вследствие на това и самите чувства на хората не са свободни. Ако вие отидете в Англия, един англичанин не би ви обичал тъй, както обича себе си. И ако дойде друг един англичанин на масата при вас, веднага той ще заговори със своя сънародник, а ти ще се усетиш като един странник. Защо? – Тук има традиции на чувствата. Същото е и с един българин. Ако при един българин дойде един англичанин, и българинът няма да прояви много любов към него. Дойде ли друг българин, веднага англичанинът ще се почувства като странник. И тъй, свободата е необходима за вътрешния растеж на онзи висш идеал, към който човек се стреми. Всички вие имате един вътрешен, непреодолим копнеж, стремите се към Бога и казвате: „Аз искам да постигна нещо“. Какво? – Да направя нещо в света. Е, какво ще направите? Добрините, и те са от трите категории. Може да съградите една църква, това е външната страна. Ако само със съграждане на църкви в света можеше да се донесе свободата на хората, то светът днес е пълен с църкви, навсякъде ги има. Тъй е, но църквата е само едно условие. Някои хора казват: „Да се напълни светът с богомолци“. Светът е пълен с богомолци! Идете навсякъде в света, църквите, с малки изключения, са пълни с богомолци, но при това свободата я няма още. Има едно условие, което хората са пропуснали.

„Истината ще ви направи свободни.“ Как? Най-първо вие ще си зададете въпроса защо сте дошли на тази земя. Прямо, съществено ще го разрешите. Мнозина се запитват защо са дошли на земята. Необходимо е да разрешите този въпрос. Аз ще ви докажа защо е необходимо. Ще бъде смешно за онзи ученик, който е дошъл на земята, да не знае защо е дошъл и откъде идва. Отивам в Германия, трябва да зная откъде идвам. – От България. Дошъл съм в един университет. Защо? – Да следвам по химия, физика, инженерство. Не, строго трябва да определя себе си защо влизам в този университет. Хората са дошли на земята и не знаят защо. Това са съвременни любители, дошли отнякъде, не знаят защо, а искат свобода. Свободата иска знания, знанията искат потене. По 10 пъти на ден ще се изпотиш, докато си научиш уроците. Някой казва: „Да съм учен човек“. Е, за да си учен човек, ще трябва да работиш по 4–5 часа на ден върху някоя задача. Технически задачи има. После, има друго едно криво схващане на живота. Ние мислим, че сме дошли на земята да благуваме. Вземете някоя мома, която иска да се жени. Тя си представя някой княз, хубаво облечен, после си представя някой палат, че слугини, хубави облекла, кревати, покрити с копринени покривки, и цял ден седи пред огледала. Мисли, че там ще намери свободата. Не, там вътре е робството. Не е туй, което носи свободата. Тази жена още не е разбрала същественото, в което седи свободата.

„Истината ще ви направи свободни." Кога? – Когато си дадете отчет защо сте дошли на земята. Дошли сте да учите. И вашият живот е първият опит. Вас са ви изпратили от другия свят, от невидимия свят, да направите един опит и след като се върнете, ще дадете отчет. А вие, с всичките средства, които ви дават, идвате на земята, предначертавате си един нов план и искате да я реформирате. Ставате някой реформатор и казвате: „Тъй трябва да се управлява обществото, по друг начин, не както сега". Аз на туй отгоре ви запитвам: Как се реформират животните? Тревопасните животни имат ли някои реформатори? Сега ние трябва да си поставим един закон, по който да живеем. Едно по-низше животно от нас, като се разболее, знае да се лекува. Кучето, конят, котката сами се лекуват. Слонът, като си разбие носа, ще си направи една лапа, знае да се лекува. А ние, съвременните хора, като се разболеем, ще викаме 4–5 лекари. Кравата, като се разболее телето ѝ, казва: „Както каже Господ". А ние казваме: „Както каже Господ", но треперим, викаме лекари, съмняваме се. В тоя смисъл кравата разбира много по-добре живота, отколкото ние. Низшите животни, както казвам, тревопасните, седят в туй отношение много по-високо, отколкото ние. Ще ви кажа защо. Днес тревопасните животни не се избиват като нас. Ние сме избили 30,000,000 хора. Я ми кажете где, между най-низшите животни, са се извършили толкова много престъпления? Те разбират по-добре живота.

Сега в нас има едно заблуждение, ние сме станали горделиви, мислим, че познаваме Бога, християнски народ сме ние, Христа държим горе, направили сме Му църкви, тамян Му кадим днес, а Христос пита: „Где е моето учение, где е приложението му?" Молитви, молитви днес навсякъде, но къде е приложението на Христовото учение? И тогава чакат някой реформатор отвън да дойде и със закон да го наложи. Свободата не може със закон да се налага. Свободата принадлежи само на Божествения свят, тя не е качество даже и на ангелите. Единственото същество в света, което е свободно, това е Бог; и ангелите не са свободни. Следователно, когато ние приемем Бога в себе си, в сърцето си, ние ще бъдем свободни, защото само Той може да ни направи свободни. Смешни сме ние хората! От смъртното може ли да се роди безсмъртно? И Христос е казал преди хиляди години: „Роденото от плътта, плът е, роденото от Духа, дух е". Роденото от смъртта, смърт е. А ние, съвременните хора, очакваме свободата си откъде? От роденото от смъртта очакваме свобода. Смешни сме ние! От онзи парализирания човек очакваме своята свобода! Не, единственото същество, което е свободно, това е Бог. И когато казваме: „Истината ще ни направи свободни", то значи, че само висшето, разумното в света е, което ще ни направи свободни. Това същество хората го отказват и трябва да им се доказва, има ли Господ или не. На учените хора можем да докажем това

нещо математически, а на онези, които нямат тази интелигентност, нищо не мога да доказвам.

„Истината ще ви направи свободни.“

Сега някои от вас може да се въодушевляват, да казват, че това е тъй. Не е тъй. Ти чувствал ли си свободата на Бога? За да бъдеш свободен човек, ти трябва в дадения момент да бъдеш готов, да имаш онова решение да вършиш всичко туй, което Господ изисква. В дадения момент, днес, какво изисква Господ от тебе? Знаете ли какво изисква днес Господ от вас? Днес Господ изисква да се примирите всички. Вие ще кажете: „Вижте какво става с България!“ Не е важно какво става отвънка. Вънка става туй, което става вътре във вас. Вънка, вътре, това сме сами ние съществата. Ако е до измиранията, да оправдаем нещата. Всяка година умират 36–40,000,000 хора, но не е въпросът в умиранията. Когато ние изсечем всички сухи клонища в горите, това е един въпрос, но когато изсечем хубавите дървета, това е друг въпрос. Имайте предвид, че когато нарушаваме един велик Божествен закон, не е било време нито в миналото, нито в бъдещето, когато този закон да е позволил някакво нарушение. Няма същество, което да е нарушило този закон и да не е получило обратните резултати на този закон.

„Истината ще ви направи свободни.“

Когато човек се пробуди от дълбок сън, за пръв път в неговото съзнание се проявяват известни чувства. Вие бъдете спокойни, гледайте философски на нещата, има по-големи работи от тези. Вие, хората, сте чудни! Представете си, че светът се свършва и Господ ни повика! Ние трябва да бъдем готови, чисто облечени. Ще отидем на другия свят, няма какво да плачем. Някои хора казват: „Сега ще плачем, отиваме на другия свят“. Разбирайте ме право! Аз говоря лично за всеки едного от вас, всеки едного от вас имам предвид. Не говоря общо, лично да душите ви говоря как трябва да се разбере великата Истина. Истината изключва всяка лъжа. Трябва да изключите лъжата от себе си, от душата си. Първото нещо, което трябва да направите, то е абсолютно да изключите всяка лъжа! „Ами бялата лъжа?“ Никаква бяла лъжа, абсолютно трябва да изключите всяка лъжа, и бяла, и черна. В лъжата седят всички спънки, в нея седят всички условия за нашето робство. Ако вие слизате в един кладенец и аз ви завържа очите, като ви подам едно въже, дам ви честна дума, че ще ви извадя, и ви кажа: „Бъдете спокойни, на мене уповавайте“, обаче вместо с едно здраво въже ви свържа с един тънък конец, с който жените шият, и ви спусна в кладенеца, вие спокойни ли ще бъдете? Не, трябва с едно здраво въже да ви свържа. А с такъв един конец ще слезеш, но наполовина. Истината е наполовина

вярна. Ще слезеш, но ще си счупиш краката. Съвременните хора казват: „Бъдете спокойни, ние ще ви дадем свобода“. Да, тази свобода виси на този конец. Преди 40 години русите освободиха българите от турците. Е, свободни ли са днес българите? Всичките българи са отговорни пред Бога, туй трябва да знаят. Всички народи са отговорни пред Бога. Няма същество, което да не е отговорно пред Бога. В света има една обща власт, една правова държава, която казва: „Всяка една власт от Бога е дадена“. Бог е внимателен към тази власт. И ако тази власт е от Бога дадена, трябва да е право дадена. Всички онези, които служат на тази власт, Той ги държи отговорни. Единственото нещо, което иска Господ, то е абсолютно всички същества да бъдат свободни като Него. И ако сме наказани, ако ние страдаме, то е нищо друго, освен че Бог реагира на нашето невежество. Той казва: „Аз не искам в моята правова държава такава, като вашата, искам всички хора да бъдат свободни, всички без изключение, да се обичат“. Той държи на Истината. В тази държава няма българи, няма французи, няма германци, няма и англичани. В тази държава има граждани на Божественото Царство, наречени Синове Божии, слуги Божии, избраници Божии на тази държава. Сега вие седите на тази земя, искате да бъдете свободни. Някои от вас, които ме слушат, ще кажат: „Дали този проповедник ще каже нещо в полза на българите?“ Ако българите постъпват съобразно Истината на Бога, ще кажа всичко добро за тях; ако българите престъпват Истината, друго нещо има за тях. Аз и друг път съм казвал, и сега пак ще кажа: Аз всеки ден давам рапорт на Бога; и за българите съм дал такъв рапорт. Те ще опитат това. Те ще видят Истината. Има една велика, правова държава. Всичките народи ще знаят това, не само българите. Няма да остане един народ в света, който да не знае, че има една правова държава, че в нея има хора интелигентни, разумни, които мислят малко по-другояче, отколкото сегашните културни хора мислят. Вие ще кажете: „Плаши ни той“. Не, няма какво да ви плаша, ще видите. Аз съм дал на света един срок от 10 години, и в тия 10 години всичките глави ще узреят, ще поумнеят, т.е. ще видят, че има един друг закон в света – Любовта. Любовта Любов ражда; Истината Истина ражда; доброто добро ражда; омразата омраза ражда; злото зло ражда; всичко отрицателно – отрицателно ражда. Питам сега: Ако днес ви повикат в тази правова държава, как бихте се явили? Свободни ли сте вие, примирени ли сте един с друг? Някой казва: „Аз имам воля“. Колко пъти вие сте решавали, „Аз това ще направя, онова ще направя“, а не сте го направяли! Колко пъти казвате в себе си: „Аз ще се примиря с еди-кого си“, но отидете вкъщи и не се примирявате! Колко пъти казваш: „Ще си платя дълга“, но не го плащаш! Всеки ден ние решаваме и отлагаме. Туй е общо нещо. Всички решават и отлагат, и казват: „За в бъдеще ще дойде друга култура“. Че ще дойде, няма съмнение, но тази култура е и сега. Е, тогава нека се учим от растенията, които спущат корените си дълбоко в земята. Онова

растение, което расте върху някоя скала, нима са благоприятни неговите условия? Нима условията за растене на онзи мъх върху камъка са много благоприятни? Той казва на камъка: „Остави ме да раста върху тебе, няма да ти е студено, ще те облека, всичките грапавини, които имаш, ще ги огладя“. И като седне там, оглажда всички грапавини, приготвя условия, расте, и най-после, от туй малкото семенце виждате едно дърво, което разпуква скалата и си приготвя благоприятни условия. Тъй правят буковите растения. Ти, като срещнеш някой човек, казваш: „Букова глава е той“. Да, но умът на този бук, за да достигне своята свобода, стига повече, отколкото твоя. А ти седиш и казваш: „Моята глава не е букова“. Не е букова, но дълговете още не си си платил, с приятелите не си се помирил, майка си, баща си си изпъдил, а казваш: „А, аз съм свободен човек“. Да, ти си един човек, на когото главата е дваж повече букова. Това е логика. Това са факти вътре в природата. Идете в гробищата и вижте какво казва Господ за тези глави! Извадят една глава, казват: „Тази глава е празна!“ – „Празна е – казва Господ, – защото не е имало посадено в нея нищо Божествено.“ Затуй и нашите глави се изпразват. И най-после, ще останат да живеят хора, на които главите са пълни с нещо свещено. Какво искат хората? Срещне ме един апаш, с пълен в ръка револвер, казва: „Горе ръцете!“ – Няма защо. Какво искаш? – „Е, 10,000 лева.“ – Ела у дома, аз ще ти ги дам, няма защо да вадиш револвер, аз съм свободен човек. Аз му тегля друг револвер, и той си снема ръката и скрива револвера. Щом не правя насилие, той казва: „О, ти си благороден човек“. Да, благороден човек съм, ще ти докажа. А сега ние ще кажем там на този апаш, на улицата, да постъпва разумно, но трябва да знаем кои са причините, които са го заставили да действа така. Той иска да живее един разкошен, лек живот. Там е кривата философия, че ние всички искаме да живеем на земята тъй, както ни подобава. Ние знаем, че Истината ще ни направи свободни, и всички трябва да бъдем свободни. Как? Вие казвате: „Като подобрим външните условия“. Ако това е вярно, то богатите хора са най-благородните. Не, трябва да извадим друго заключение: Нито богатството съдържа в себе си благородството, нито сиромашията, но богатството съдържа в себе си условия за постигане на благородството. Питам сега: Ако хвърлите в морето един богат човек с всичкото му богатство, ще може ли да изплува? Не, не може, ще отиде на дъното на морето. Но ако хвърлят в морето един беден със съдрани гащи, той ще изплува на другия край. Добре, но ако един параход пропадне, и ти, след като излезеш на сушата, нямаш хляб, а вътре в парахода има жито, то ако ти не вземеш една крина жито в твоята лодка, та като излезеш на брега, да имаш малко жито за посяване, ти не си постъпил разумно. Следователно, когато ние искаме да осигурим един живот, нас ни трябва такова богатство, такова семе, да го посеем за благото на другите хора, за благото на своя народ. И така, всички богати хора трябва да бъдат хора на идеи. Положително богатство,

положителни знания трябва да имаме всички. Ражда се едно дете. Но когато Господ ти изпрати туй дете, ти чете ли писмото, което Бог му даде? Когато се изпраща един посланик за една държава, нали му дават такива акредитивни, препоръчителни писма? Този посланик ще дойде в държавата, ще се срещне с царя, ще подаде акредитивните си писма, ще поговори с него и след това царят ще го приеме. Е, питам: Туй дете, което дойде като някой посланик в твоя дом, ти чете ли акредитивните му писма? Не, то се препоръчва, ти го приемаш, а след време ще излезе един отличен вагабонт. Сега аз не говоря за онези посланици в дома ви. Ами кой от нас е изпълнил волята Божия тъй, както трябва, както Бог изисква? Можем ли да турим ръката на сърцето си и да кажем: „Ние извършихме всички тия свещени работи, изпълнихме всичко разумно, което Бог изисква от нас“. Ние трябва да погледнем прямо на тази работа.

„Истината ще ви направи свободни.“ Кога? Най-първо човек трябва да признае всички свои погрешки. Спрямо себе си той трябва да бъде безпощаден, не да се самоунижава, но той трябва, като разумен човек, да каже: „Аз трябва да бъда доблестен, да призная своите погрешки. Аз съм по-горе от тези мои погрешки и мога да ги изправя“. Сега всички имаме една погрешка, че сме хора мстителни, хора на съмнението. Опитвали ли сте вие да се примирите с някого? Не само отвънка да се примириш и да кажеш: „Аз съм доволен“. Не, не, да си кажеш: „Господи, заради Тебе, заради Твоята Любов, аз съм готов да се примиря“. Тъй ще опиташ своята любов. Кажи: „Аз ще докажа, че съм свободен човек“.

„Истината ще ви направи свободни.“ Тази свобода идва от разумния живот на човека. Най-първо трябва да се яви Любовта. Без Любов Истината не може да дойде. Щом се яви Любовта у тебе, идва един подтик за добро. Любовта всякога се отбелязва с подтик към доброто. Няма ли подтик към добро, това не е добро. Първото качество на Любовта е да направиш едно добро, каквото и да е. Аз не разбирам добро, когато един момък срещне една хубава мома, целуне я, вземе я под ръка и я заведе в някоя сладкарница. Не, не, това е робство. Аз разбирам добро, този момък, като срещне някое бедно сираче момиченце, окъсано, да го вземе под ръка и да му каже: „Ти си бедно дете, майка ти е умряла, аз ще те взема да те поддържам. Не се бой, ще те пратя на училище, ти в мое лице ще имаш един брат“. Това трябва да бъде първото чувство на Любовта, което се явява в една млада мома, в една млада майка, в един млад баща. Това е първото чувство, което трябва да се прояви в когото и да е, в един проповедник, в един владика, в един учен, в един цар, в един беден, в един стражар. Нека и един стражар, като срещне някого, да каже: „Макар че съм на длъжност, и аз мога да ти направя една малка услуга“. Това са хора разумни, хора свободни! Вие ще кажете: „Отлично нещо, но мъчно става“.

Да, мъчно става, но онази мома не дава тъй лесно сърцето си. Вие сте любили едно време. Аз уважавам вашата любов. Давате ли изведнъж сърцето си? Опитвате момъка. Най-напред ще се преструвате, че не го обичате, ще го опитвате дали той ви обича. Цели 7–8 години ще го държите и после се оженвате. Имате право. Е, мислите ли, че Истината тъй ще ви се даде? Аз мога да вляза да живея само в този дом, дето има Любов. Истината казва: „Аз мога да живея само там, дето има Любов, Мъдрост; там, дето няма Любов, дето няма Мъдрост, аз се прощавам със своите сестри и си излизам“.

„Истината ще ви направи свободни.“ Тази Истина е свързана със сегашния ни живот. Вие ще кажете, че Истината е отвлечена. Не, тя е единственото реално нещо, което се проявява във вашия живот. Вашата търговия, вашето богатство, каквато и да е професия, почиват върху Истината. Ако вие сте един лекар, имате Истината предвид, ще бъдете един най-виден лекар; ако сте един адвокат и имате Истината предвид, ще бъдете най-виден адвокат; ако сте един свещеник и имате Истината предвид, ще бъдете най-виден свещеник; ако сте един държавник или какъвто и да е, имате ли Истината предвид, вие ще бъдете пръв човек в тази държава. Ако сте една жена и имате Истината в себе си, вие ще бъдете отлична жена и Господ ще пита: „Как е моята дъщеря Марийка?“ Или: „Как е моята дъщеря Стоянка, Драганка, как е моят син Петко еди-кой си?“ По име ги зове Той, познава ги. А тия, които нямат тази Истина, Той ги туря под номер, номер 1, номер 2, номер 3, номер 4. „Аз – казва някой – съм човек.“ Зове ли те Господ по име, или казва номер 1 да дойде? Знаете ли какво значи да носи човек едно свещено име? Да носи някой името Иван. Знаете ли какво значи „Иван“? „Иван“ значи човекът, който люби Истината. На физическия свят той е готов да извади ножа си заради нея, да прекара 10 войни и да има 100 рани заради нея, това значи „Иван“. А „Мария“ означава всички онези, които са готови заради Любовта да издържат всички страдания, да носят всички хули.

„Истината ще ви направи свободни.“ Ние, съвременните хора, имаме известни философски възрения за Истината. Мнозина мислим, че ако сме силни, ще имаме свобода. Така е. Силният човек може да бъде свободен само физически. Ние казваме: Силен, богат трябва да бъде човек. Ако си богат, ако си силен, можеш да бъдеш свободен само във физическия свят. Нима мислите вие, че един силен и богат човек във физическия свят може да бъде свободен в умствения свят? Не. Нима онзи, който е интелигентен, богат в умствения свят, а беден, сиромах във физическия свят, има еднакви условия, както първия? Следователно умствено свободния човек и физически свободния човек не са едно и също нещо. Умствено свободния човек трябва да бъде умен. Умът се занимава само с физическия свят, с

отношенията на външния свят. Той е само едно условие. А ние, когато кажем „духът на човека“, подразбираме най-висшето нещо – свободата. „Дето е Духът – казва Господ, – там е свободата.“ Значи веднъж сме придобили сила, придобили сме Духът, тогава можем да бъдем свободни. А то значи да дойде Бог да живее вътре у нас, да се прояви и да слушаме Неговите съвети. Е, допуснете сега, че дойдат Божествени мисли вътре у когото и да е. Външният свят ще дойде около вас да ви казва, че тази мисъл не е Божествена. Аз се чудя някой път на хората, които казват на тези, които ме слушат: „Той ви мами“. Я ми покажете един човек, който да не е мамил досега? За Христа какво казваха? „Той ви мами вас, мами народа, не Го слушайте!“ По какво се познава този, който говори Истината? Аз ви казвам: Да направим следния опит сега, не после, не след 100 години. Двама лекари сме, имаме двама болни от тифус. Аз казвам: Приятелю, няма какво да спорим, ще опитаме. Давам едно лекарство на моя болен, и това мое лекарство в 20 минути ще даде резултат. Утре ще видим. „А, може ли?“ Няма какво да опъваш, ще видиш. Ако това, което съм казал, даде още утре резултат, какво ще кажете? „Ама тъй се случило!“ Е, хубаво, днес така се случило, утре така се случило, ами ако на 100 случаи 99 пъти се получат добри резултати, какво ще кажете? Тогава аз съм на правата страна. Ако едно учение може да облагороди характера на един човек, а не да го направи страхлив, тогава какво ще кажете за това учение? Казвате: „Ако сме вървели така, не можехме да бъдем герои, не бихме могли да се бием“. Аз зная хора, които 10 пъти са се били и пак са страхливци. Обществото изисква герои, и ние трябва да бъдем добродетелни. Има друго бойно поле, за което трябва да воюваме.

„Истината ще ви направи свободни.“ Само при тази Истина, само когато Бог дойде да живее у вас, когато вие имате сила, имате Божествен Дух и се ръководите по тези правила, само тогава всички вие ще бъдете свободни, ще живеете по Любов, ще живеете по разум, ще бъдете познати на Бога. Вие искате да бъдете свободни. За пример, имате дъщеря, до известно време я гладите, мажете, насам-нататък, тя е свободна. Но по едно време, към 19–20-годишната си възраст, тя иска да бяга, казва: „Искам да напусна този дом“. Тя не е свободна. Значи вие я родихте, но тя не иска да живее при вас. Какво иска? „Искам да живея в света.“ Не, не иска да живее в света, но търси някого. Един ден дойде някой, вашата дъщеря стане свободна, весела, тя мисли, че този ще ѝ донесе свободата. Същото нещо е и за човешката душа: каквото и да ѝ дадете, тя очаква нещо, някого, който да я направи свободна. Кой е той? – Нейният възлюбен. Тя казва: „Сега всичко мога да понеса в света. Аз съм сега свободна“. И щом дойде Бог да живее в тебе, да донесе Истината, всички хора се привличат около тебе. Защо? Бог ги привлича. Ами че то е много естествено! Ако в една запустяла местност се яви един извор, туй място почва да се посещава от

много хора. Защо? Защото изворът пои местността, наоколо се насаждат дръвчета и кой как седне, казва: „Колко е хубава тази местност!“ Такова е състоянието на душата, когато Бог влезе да живее в нея; тя мяза на един велик извор, на едно велико слънце, и всеки казва: „Слава Богу, има един велик човек“. Аз не казвам: „Има един велик човек“, но казвам: Слава Богу, има едно място, дето Бог може да живее. Нека Бог живее в нас, и като живее в нас, ще мога да Го срещна и да поговоря с Него. И когато Бог живее в нас, Той ще ни свърже и ние ще се обичаме. Тогава ние няма да разваляме Неговите нишки. Вие няма да искате от мене да Ви обичам. Аз не ви се препоръчвам, че мога да ви обичам, но когато Господ ми даде туй въженце да ви свържа, ще кажа: Пазете туй въженце добре, защото в деня, в който пуснеш този възел, върху тебе ще дойдат най-големите нещастия.

Сега аз ще ви предпазя от следното зло. Вие често се ровите в корените на това свещено, Божествено дърво, чоплите тия корени и се запитвате: „Дали е Божествено или не?“ Не го чоплете, не е този начинът, за да разберете Божествената Истина. Аз ще ви покажа начин как да разберете Истината. „Всяко дърво се познава от плода си“, казва Господ. Чакайте да дадете плод. Щом едно дърво ражда добри плодове, то е добро. Но чоплите ли този корен, вие ще повредите на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа, на всичко, което е благородно.

Сега у мнозина се заражда мисълта: „Аз не съм добър, аз съм лош човек“. Не чоплете Божественото! Бог е твоето добро. Щом Бог живее в тебе, ти си добър. Бог казва: „Аз ще премахна всичките ви грехове“. Всичките ви грехове, това са спънките. Ако аз дойда и намеря ръцете, краката, очите ви превързани и кажа: „Аз ще ви направя свободни“, и премахна връзките от ръцете, краката, от очите ви, така прави и Господ. Това значи: „Аз ще ви направя свободни“. Той започва да ви освобождава, и вие почвате да пишете Божествени мисли. Аз се радвам, като чета някое писмо. Казвам: Да, този поет е писал, Бог му е диктувал. Вляза в някой дом, някоя жена се разшетала, домакинка е тя в къщата. Само домакинята може да шета, слугинята не може да шета. Никакви слугини! Когато домакинята е слугиня, тя е добрата слугиня. По-добра слугиня от домакинята няма. Идеалните слуги, това са домакините; идеалните слуги, това са само мъжът и жената в един дом. Разшетала се тя, готви, реже. И като готви яденето, вкусно е, хлябът е вкусен. Казвам: Господ е дал рецептата, сладко е яденето, и всички наоколо са засмени. Как да не са весели, как да не са засмени? Там, дето е Господ, всички са засмени и казват: „Слава Богу!“ Защо слава Богу? Защото Бог живее вътре.

Сега вие ме слушате и казвате: „Хубаво учение, но мъчно се прилага“. Българите имат една поговорка, която казва: „Клин, клин избива“. Ще ви

дам едно тълкување на тази поговорка. Аз съм наблюдавал как някой дървар цепи дърва. Тури един клин, той се забива в дървото, не може да излезе. Туря друг по-голям, той се забива, изважда първия, но сам остава в дървото. Тогава аз пренасям поговорката в природата. Вие посеете едно зрънце. Дойде влага, слънчевата светлина и топлина действат върху него и като един клин го разцепват; то се разпукне, но този клин се зацепва. Дойде животът – вторият клин, – той се забива, а първият клин излиза. Първият клин, това е малкото зрънце, което било разцепено. Следователно топлината и светлината са служили като един клин да разцепят туй дърво, за да може Божественият живот да излезе нагоре. „Клин клин избива", или казано с други думи: Доброто добро изважда, Любовта Любов ражда. Тук е скритият смисъл на поговорката „Клин клин избива". Думата „избива" не е толкова приятна.

„Истината ще ви направи свободни."

Другото заблуждение: Ние мислим, че когато дойде Истината, ние ще се лишим от всичките блага в живота. Не, Истината ще донесе онези, новите блага, с които ще осмисли живота, ще ни направи по-силни, по-разумни; тя ще ни даде по-малко приятели, но приятели, които ще бъдат всякога готови да се жертват, да умрат за нас. Ако тази Истина дойде у дома ви, дъщерята и синът ще бъдат готови да умрат за майка си и баща си, няма да ги напущат. Законът е верен във всяко отношение. Вие сега имате една идея, но седите и казвате: „Чакай сега, на тясно ни туряш, чакай да си оправим работите, че тогава". Слушайте, ако не оправите тези работи сега, никога друг път няма да ги оправите. Ако ги оставите за утре, вашата работа е спукана. Сега, още днес, всичката работа е оправена. Туй, което ви казвам днес, само днес ще можете да го чуете. Когато дойдат сватове да искат някоя мома, до три пъти дохождат за нея, три пъти я калясват, но като им откажат, оставят я, повече не дохождат. Така и Истината изпраща своите посланници до три пъти и ако ѝ откажете, няма да дойде повече, ще я чакате с векове. И сега казвам: Вие всички сте готови. Аз ви представям това фигурално, това е фигура на речта. Мога да употребя друго сравнение, но то ще бъде по-грубо. Мога да кажа, че Истината ще дойде, както един търговец, който натрупва своето богатство и чака мющериите си на пътя. Но аз казвам: Тя идва като при някоя мома, която чака своя избранник. По-велико нещо от това има ли, да посрещнем Господа? Да Го посрещнем в Истината, да направи душите ни свободни, ума ни свободен, телата ни свободни, да ни освободи от всички недъзи, от всички недоразумения, да внесе туй богатство, което ни трябва, и като се срещнем, да се познаем, да разберем, че действително у мене и у тебе говори Господ, че у тебе живее Господ, и у мене живее Господ, че у тебе живее свободата, и у мене живее свободата. Само по този начин вие може

да направите хората свободни.

„Истината ще ви направи свободни.“

Ще ви приведа един пример. Той е из християнската епоха, близо до времето на Нерон. Имало един виден лекар християнин, който лекувал. Знаен бил той в цялото царство. Нямало болен, когото той да не излекувал. Но във времето на Нерон, хващат го в затвор и го осъждат на смърт. Един от видните патриции в Рим, Зисиус, имал само един възлюбен син, който заболял. След като викали всички видни лекари из царството и не могли да го излекуват, най-после те казали на бащата: „Син ти е осъден на смърт, но познаваме само един лекар, който може да ти помогне, да спаси сина ти, обаче той е в затвора“. И какво направя Зисиус? Никого не допущат в затвора, но той добива позволение да влезе при този лекар и му казва: „Моля ви, аз ще остана на вашето място, а вие идете да излекувате моя син. Ако вие до деня на вашето екзекутиране не се върнете, ще бъда доволен да пострадам заради вас, само да излекувате сина ми“. Лекарят облича неговите дрехи, излиза, отива при сина му и го спасява. Но преди да се върне в затвора, този патриций бил вече екзекутиран. За да може да дойде Истината в нас, физическото трябва да стане жертва. Всички тия физически богатства на земята трябва да се пожертват заради Истината. Докато богатството тук на земята е един стимул, то е едно голямо зло. Докато то не стане жертва за възвишеното, за идейното, докато не стане един стимул за Истината, ние не можем да извадим този виден лекар от затвора, за да спаси сина ни. Ако ние не пожертваме всичко за сина, той няма да слезе отгоре. Ако този патриций пожертва живота си, за да спаси сина си, за нас се иска много по-голяма жертва. Тогава, като дойде Господ, какво ще Му дадем? Този римски патриций дава живота си за сина си, като дава свобода на лекаря и казва: „Ти ще освободиш сина ми, а аз давам живота си“. А ние какво ще дадем за Господа? Ще Му кажем: „Господи, Ти като дойдеш у нас, ние ще приложим Твоята Истина, ще бъдем готови да страдаме, да устояваме на тази Истина“. Тогава Господ казва: „Щом обещавате това, аз ви вярвам, аз съм готов, слизам. Всички готови ли сте?“ – „Готови сме, чакаме.“ Аз вярвам, че всички вие, които имате туй разумното, сте готови.

„Истината ще ви направи свободни.“

Беседа, държана на 21 октомври 1923 г.

1923_10_24 Стремежите на ума и сърцето
лекция пред общия окултен клас

СТРЕМЕЖИТЕ НА УМА И СЪРЦЕТО

Тайна молитва

Прочетоха се резюметата на темите „Предназначението на братя и сестри" и „Задачата на ученика във Великата Бяла школа".
Прочетоха се някои от темите „Воля и безволие".
За следващия път ще имате темата „Разликата между левия и десния път".
Сега ще говоря за стремежите на ума и сърцето.
На първо място вие трябва да се абстрахирате от вашите временни състояния, а временните състояния аз ги наричам преходни състояния, вълнения, на които вие не знаете причината. Например вие седите до прозореца, отдето иде постоянно течение, и се вълнувате, че може да се простудите, но при все това пак седите на прозореца. Вие не можете да се занимавате с някой философски въпрос, да разсъждавате, понеже умът ви е зает с мисълта за простудяването. Вие не можете да разрешите никакъв философски въпрос, докато не се махнете от прозореца и не седнете там, дето няма никакво течение, т. е. или трябва да се затворите в себе си, или трябва съвършено да излезете вън, сред Природата. Едно от двете неща трябва да изберете.
Друго нещо: вие, като ученици, трябва да се освободите от една слабост, която се среща във вас. Вие мислите, че окръжаващата ви среда, че Небето, че хората – всички ви дължат нещо и трябва да го направят заради вас. Вие считате това нещо като аксиома, като нещо, което не търпи доказателства. И често се тревожите в себе си защо те не го правят. Вие не разсъждавате философски. В дадения момент вие се нуждаете само от себе си.
Да кажем, че А е вашето съзнание (фиг. 1). За да имате съзнание, значи имате нещо дадено. Като кажем дадено, вие може да мислите, като че е дадено нещо отвън. Не е така. В самото естество на човешката душа има вложено туй, което човек търси. То е вложено вътре в душата, но се изискват външни условия, например условията В. Имате тогава А:В. Туй вие наричате съзнателен живот, казвате: Аз съм. Това В считате извън вас, т. е. това, което не е аз. Едното наричаме аз, а другото не-аз. Но в това ние можем да опровергаем съвременните философи по следния начин: да допуснем, че в пръстите на дясната ми ръка има съзнание, което осъзнава, че е аз, а в лявата ръка съзнанието не се е пробудило. Като се срещнат двете, дясната ръка ще каже: „Аз съм аз, а ти не си аз.". Обаче туй А и В имат отношение към С – С :А :В.
Сега, разбира се, съвременните математици разсъждават малко по-другояче. Туй, външното, което дава, от което ние имаме нужда, всякога е

по-силно. Всякога Природата е по-силна от нас. Аз вземам думата Природа в нейната целокупност – тогава тя е по-силна. Следователно всичките наши желания, всичките наши мисли могат да растат само под нейното влияние. Природата сама по себе си не иска да ни обсеби. Обсебването в света зависи само от същества, подобни на нас. Само едно нискокултурно същество има нужда да те обсеби. Във висшите същества няма ни сянка от такова желание. В тях има желание да влияят за добро, да контролират, да направляват другите, но да обсебват – туй желание те го нямат. В по-нисшите същества обаче го има. Аз забелязвам, че във вас има два вида желания и два вида мисли: АВ – нагоре, във възходящо направление, и АВ – надолу, в низходящо направление.
Сега ще ви изнеса едно малко разсъждение за ония противоречия, които се явяват в човешкия живот. Имате, да кажем, линията АВ (в първото издание чертежът липсва). Тя представлява условията, почвата, при която известно растение може да расте. Семето С се посажда под почвата. Това семенце най-първо се проектира надолу в земята, но при това свое движение в земята то достига един кръг, един предел, който не може да премине. Щом корените на това малко растение достигнат крайния предел на този кръг, движението надолу спира и се отправя нагоре. Значи туй същото растение най-първо се проектира надолу: това са АВ – низходящите желания и мисли на човека. Той иска да спусне корени в материалния свят, мисли, че като слезе в материята и вземе нещо от нея, ще бъде щастлив. Щом слезе това семенце до крайния предел, то вижда, че нищо не е намерило, и тогава в него се заражда желание да върви нагоре – имате втората поекция АВ . Този закон е верен и за човека. Затуй онези натури, които ние наричаме грешници, могат да станат големи праведници, но трябва да знаете и обратния закон – че праведникът може да стане грешник.
Представете си, че вие сте едно разумно същество, триъгълникът С, и се държите само на една точка за почвата АВ (фиг. 3). Трябва да знаете как да пазите вашето равновесие. Туй е едно низходящо съзнание, надолу. Ако този грешник, след като слезе на дъното, изгуби своето равновесие, той става праведник. Такъв случай имаме в литературата със Сократ1. Сократ е бил един грешник, който се е отличавал с много лоши черти, но когато стигнал дъното на този кръг, в него се заражда желание да се издигне нагоре. Той се обръща и става виден философ в Атина. Когато срещнал някои физиогномисти, които описвали неговия живот в миналото, той им казал: „Така беше, но аз чрез силата на своята воля се промених."
Падението е закон за събуждане. Човек трябва да падне, за да се събуди. Сега вие ще кажете: „Защо трябва да падне човек?" Падането има своите добри страни.
Имате растението А, имате и клоните c, d, m (фиг. 4). Тук, на клона m от това дърво, се е родил само един плод. Ако този плод, след като узрее, не

падне, ще може ли да поникне? – Не може. Като падне, той ще се разбие, понеже е узрял, и семенцата му ще паднат в почвата и ще поникнат. Следователно и вие трябва да паднете от Дървото на живота, но не сами по себе си, а друг някой трябва да ви катурне. Господ ще ви бутне да паднете. Вятърът е, който събаря тия плодове от дървото отгоре, а вятърът е символ на Разумния живот. Значи щом плодът узрее, той трябва да падне. И ако ти си паднал и повидимому мислиш, че си направил погрешка, не съжалявай. Щом паднеш, не казвай: „Аз съжалявам, че паднах от своето високо положение.“ Щом паднеш, трябва да потънеш долу на четири пръста в земята и после да се молиш да дойде отгоре малко пръст, да поникнеш. Ти пак ще излезеш отгоре, ще пораснеш на същата височина, но в друга една форма.
Така трябва да разсъждава един ученик, така трябва да разсъждава един човек, който има философски ум. Ако ние съжаляваме за нашите високи положения, тия високи положения са неща относителни. Знаете ли тогава защо Доброто и злото са допуснати в света? Доброто и злото съществуват вътре в Разумния свят. Злото е зло само заради нас в дадения случай. Доброто е добро само за нас в дадения случай.
Сега да обясня тази своя мисъл. Има добро, което не произтича от Любовта; има зло, което произтича от Любовта. Не се изисква голяма философия да се докаже това. Когато някой ви прави известно добро с известен умисъл да вземе повече, отколкото ви дава, мислите ли, че той ви прави добро? Само повидимому това нещо е добро. Това е добро, което не произтича от Любовта, пък има зло, което произтича от Любовта. Един лекар, който иска да спаси болния, ще вземе ножа, ще разреже червата, стомаха, и пак ще ги зашие. Той ще му причини големи болки, но стремежът на лекаря произтича от Любовта – той иска да спаси неговия живот, затова прекарва ножа. Ние не считаме това действие за неморално. Ако нямаше такъв закон в една държава, лекарят да си позволява да отваря стомаха на болния, биха го турили в затвора най-малко за десет години. Но сега считат, че тази операция, която лекарят прави, е на място. Казвам: Природата често прави такива операции в живота. Сега аз не говоря за онези случайности, но говоря за онази разумност, която ръководи живота ни във всичките наши постъпки. Има една вътрешна разумност. Колкото и дълбоки да са нашите подбуждения, каквито и да са, има една разумност, която постоянно влияе върху нашите постъпки за зло или за добро. Всеки един от вас може да провери това.
Да кажем, че вие сте точката A (в първото издание чертежът липсва). Имате точките C и B. Във вас се заражда дълбоко желание да направите нещо и искате да го реализирате. Точката C ви казва: „Не трябва да го правите!“ Точката B ви казва: „Направете го!“ Вие сега имате две противоположни влияния – не знаете кое е право, кое ще успее. Едното казва: „Направи го“, но ти не знаеш дали ще успееш. Другото казва: „Не го

прави!“ Ти казваш: „Ако изгубя този благоприятен случай, тогава?“ Не знаеш кой говори истината. Ти седиш, колебаеш се между двете влияния. В Природата има едно трето влияние, аз го означавам с буквата n. Тогава n вземе, че те катурне. Ти седиш на плета отгоре: един отляво, друг отдясно ти седи и ти не знаеш какво да решиш. Единият ти казва: „Хвърли се!“ Другият ти казва: „Стой на плета!“ Третият дойде и без да ти каже нещо, бутне те. След като те бутне, ти вземаш първото положение, избираш първото внушение, което ти е дошло на ума. Да кажем, че като те бутнат в морето, първата мисъл е да влезеш да се окъпеш, да плуваш. Щом човек се намери в такова положение, той вече има желание да излезе благополучно от зададената му задача. И тогава много от вашите желания, от вашите философски разсъждения се пресътворяват. Вие мислите, философствате, философствате, дойде точката n, туй трето влияние, бутне ви и вие паднете. Ако сега схванете, че това е за ваше добро, вие ще тръгнете по пътя, но ако се спрете и за него разсъждавате защо става, вие ще изгубите пак благоприятните условия в живота си. Например седите при онзи лекар, който може да ви направи операция, но вие казвате: „Той разваля корема ми, това може да стане, онова може да стане.“ Започвате да се безпокоите и с това спирате онзи процес на лекуване, който може да стане, спирате процеса на заздравяването. Дойдат ли тия мисли на болния – че това ще стане, онова ще стане, той изгубва всичките благоприятни условия. Затова всички свещени книги са казали: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа.“
В предишната лекция взех триъгълника ABC. Животът се проявява от A, от Любовта, а Животът е в състояние да поправи всичките погрешки. Няма погрешка, няма страдание, няма болка, няма скръб, в каквато степен и да са те, които Животът, който слиза от Любовта, да не е в състояние да ги поправи. Сегашните ви страдания един ден ще ви се видят играчка, като един сън. Вие ще се смеете на себе си – как сте могли да се безпокоите за такива малки работи. Тогава вашето съзнание ще се развие повече. Аз ви навеждам на туй разсъждение, понеже вие живеете в края на века: ще дойдат вътрешни изпитания, а не външни. Вас може да не ви турят на кладата, но ще дойдат вътрешни терзания: терзания на вашето сърце, терзания на вашия ум. Ако вие живеехте преди две хиляди години, аз другояче щях да ви говоря.
Аз ще ви дам сега едно изяснение, което не трябва да вземате в буквалния смисъл. Ще си служа с живите точки. Тук, при точка A (фиг. 6), имате млада мома – толкова красива, че всички искат да я имат на своя страна, да имат нейното обещание: в е първият кандидат, с – вторият кандидат, d – третият, p – четвъртият и т. н. до n – плеяда кандидати. Да допуснем сега, че ти си първият кандидат в – искаш да я завладееш. Против тебе се намира n, в права линия – той е по-силен. При това ти си бедняк, той е богат. Тази мома обича да има къщи, да има хубави дрехи. Ти може да я

обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, да ¢ пишеш поезия, но тя казва: „Къщата е по-съществено нещо, твоята любов – за друг път, на Земята къщата е по-реално нещо от любовта.“ Ти цял ден оплакваш живота си, че си нещастен. Ще кажеш: „Този n да го няма, да се махне от тука!“ Добре, махне се той, но като се махне n, тогава p, друг изниква от изневиделица. Друга беля: ти се чудиш откъде изникна той, пак плачеш – да се махне и p. И той се махне, но изниква на мястото му d. Казваш: „То не е една беля, да се махне и той!“ Хубаво, и той се махне, остава c. Махне се и той. Знаете ли какво става най-после? – Този човек се прекатурва, понеже, като е бил в противоположна посока с n, и двамата са се опъвали, пазили са равновесие, но сега, като ги няма n и другите, въжето се скъсва, той се прекатурва с главата надолу, охлузва си главата и казва: „Не му искам нито момата, нито белята.“ Това са неща, които стават в действителния живот. Следователно, за да се реализира едно ваше желание, всичките тия точки, всичките тия живи същества, може да са една, две, три, десет, двайсет, трябва да ви съдействат, да кажат: „Той е най-достойният, ние му отстъпваме тази мома, тя се пада нему. Ние ще му станем шафери.“ Само тогава той заслужава тази мома. Те му я дават и той бива щастлив. Туй наричам щастливи моменти в живота. Този пример може да вземете като такъв, с който да си обяснявате донякъде тия желания, които искате да постигнете. Този, който иска да завладее тази мома, има дълбоки причини за това. Хората не разбират причините, затова се и разочароват. Човек трябва да знае защо се стреми. Като иде в училище, трябва да знае защо е отишъл, а не, като иде там, да каже: „Не зная защо съм дошъл.“ Следователно връзка трябва да има между умствените образи и сърдечните стремежи. Умът всякога се стреми надолу – A , сърцето винаги се стреми нагоре – B . Следователно не е умът, който влияе на сърцето, а сърцето влияе на ума. Умът е, който дава направление на сърцето, но за влияние сърцето е по-силно. И силни натури не са онези, които имат силен ум, но силни натури са онези, които имат силно сърце.
И в самото сърце има разумност. В него има два живота, две области. От точка A тази енергия възлиза от физическия свят към Духовния, т.е. енергията, която минава през сърцето, възлиза към духовната страна на Божествения свят. Тъй щото всичките чувствания на човешкото сърце, каквито и да са те, са добри. Няма лоши чувствания в човека. Аз говоря за самите зародиши, не за проявите. Всичките зародиши, които са заложени вътре в човешкото сърце, имат благородно произхождение. Любовта е, в която се зараждат най-благородните чувства. Отмъщение, отвращение – те са вторични чувства. Вие някой път се заблуждавате, казвате: „Яви се в мен омраза.“ Омразата има съвсем друго произхождение. Да ви обясня произхода ¢. Имате живата точка n и живата точка A.
Тази жива точка A има стремеж към n. Този стремеж първо е чисто Божествен – An, но се зарежда известно препятствие на пътя и туй

желание на А не се постига. Тогава се образува nB, зарежда се образът и човек се разочарова. Ако А иска да вземе n и не може да успее, а В го вземе, тогава в сърцето на А ще се зароди едно неразположение към В. Следователно всичките тия прояви, които имаме в един отрицателен характер, като омраза, отмъщение, злоба, ненавист – всички тия чувства са вторични. Те са сянка на нещо изгубено. Ако мразиш, аз зная какво си изгубил; ако се съмняваш, аз зная какво си изгубил; ако се отвращаваш, аз зная какво си изгубил. Каквито и отрицателни качества да има един човек, в окултната наука математически може да намерим същинските причини, които са образували тия отрицателни качества в човека. И тъй, в човека реално е само Доброто, а злото е само едно отражение на непостигнатите негови желания.

Сега може би в друга лекция аз ще се спра да говоря върху живото колело в Природата, чрез което се проектират всичките благородни желания и мисли от Божествен произход. Каквото и да е вашето състояние, трябва да знаете, че вторичните състояния у вас са ваши, те не са от Божествен произход. Имаш омраза – ще се обърнеш към Бога, ще кажеш: „В Бога всичко е Добро. Бог е Любов, следователно туй, което сега съм загубил, за в бъдеще ще го постигна.“ Туй, казано на философски език, не е въпрос на време и пространство, защото в Духовния свят няма време и пространство. Може ли да мислиш, че само ти желаеш Доброто? Един ден, когато ще се обедините с цялото човечество, вие ще чувствате всички заедно нещата. На вас ще ви бъде радостно за реализирането на мислите или желанията на когото и да е. Сега ние се радваме за реализирането само на нашите желания, на нашите мисли. Ние не се радваме на Божиите мисли. Защо да не се радваш, като погледнеш звездите? Всяка звезда е Божествена мисъл. Защо да не ¢ се радваш? Може да ¢ се радваш. Ако ти действително възлюбиш една звезда, най-малко ще получиш една дума от нея. Да кажем, че вие се обърнете към Сириус и я възлюбите като Божествена мисъл. Тя ще ви каже: „Бог е Любов!“ И ако я питате защо Бог е Любов, ще каже: „Защото аз живея.“ Някои звезди изпращат светлина: Месечината изпраща светлина, Сириус изпраща светлина. Щом Сириус изпраща светлина, в него има интелигентност. Които не изпращат светлина, в тях няма интелигентност – в тях Любовта действа, но не се е проявила Божествената Мъдрост. Всички звезди казват: „Светлина има в Бога, простор има!“ Като погледнем нагоре, ние чувстваме едно облекчение. Ако пак питате звездите защо Бог е Любов, те ще ви отговорят: „Ние живеем, защото обичаме Бога, защото Бог е Любов!“ Тъй ще ви каже една звезда. И ако вие искате да живеете, обичайте Го – и вие ще почувствате същото. Не мислете, че това са илюзии. Не, като излезете вечерно време, най-малко с една звезда, която е на вашето ниво на развитие, можете да разговаряте. Тя ще ви говори, ще ви предаде тия мисли. Това, че те живеят, че обичат Бога – това не са илюзии, това е разумност в тях – те имат Светлина.

И тъй, вие живеете в един свят, в който едва сте си показали главичките над тази гъста материя. Над тази почва тук-там се показват малки дупчици, през които надничате нагоре. Един ден, като излезете над туй ясно небе, всичките звезди като ви заговорят, Слънцето като затрепти, знаете ли какво ще бъде? Тогава ще видите, че Сириус е много по-красив – най-хубавата мома в този свят. В него има по-велико сърце, отколкото сърцето на коя и да е най-красива мома на Земята. В него има едно сърце, което трепти от хиляди години и казва: „Бог е Любов и ние живеем, защото Го обичаме." Следователно когато нашият ум отива надолу, не трябва да се смущаваме, и когато нашето сърце отива нагоре, пак не трябва да се смущаваме. По някой път ние се смущаваме и при едното състояние, и при другото. Вие знаете как се създават нещастията. Някой път проявите вашата любов, но след туй казвате: „Много надолу отидох." Вие правите пакост на себе си. Пратете само веднъж тази Божествена вълна и я оставете сама да се спре. Вие изпратите подаръци на този, когото обичате, но после казвате: „Нека се върнат, той няма да ги оцени." Не въздействайте зле на сърцето си, не се съмнявайте в себе си, т.е. не се съмнявайте в Бога, Който живее във вас. Вие казвате: „Дали моята любов е на място?" Всяка проявена Любов е на място. Ако този, когото любиш, не я оцени, зад него седят хиляди същества, които ще я оценят. Да ви обясня тази мисъл. Например тук имате вадичка, която тече на дължина 10 километра. Покрай нея посадиш 10 000 дръвчета. Първото дърво изсъхне, ти отидеш при него и му кажеш: „Ти не оцени моята любов." Не, има още 9999 дръвчета, покрай които, като мине твоята любов, те ще я почувстват и ще ти пратят своята радост. Туй, че едно не я е оценило, нищо не значи. Най-малко едно от тях ще я оцени. Едно от тях да я оцени, достатъчно е. Казвате: „Моята любов никой не я оценява." Как никой не я оценява? Най-първо Бог я оценява. Когато ти проявиш Любовта, Господ казва: „Синко, много добре стори, аз се радвам, че ти прояви своята Любов." Ти казваш: „Ама той не я оцени." Не, Любовта всякога се оценява. Няма същество, което да не я оценява, защото тя носи Живот. Туй е истинската философия, която осмисля Живота – философия, която за в бъдеще ще изучавате. Тя ще ви облагороди, ще ви направи смели, решителни, с благородни сърца и с благородни умове. Любовта е, която ще развие туй, за което копнеете от хиляди години, от хиляди векове. Вашата душа досега е седяла вътре в Земята, в тази гъста материя. Сега вие сте на пробуждане. Не се спирайте на пътя, защото Господ няма да спре своята кола заради вас. Ако вие искате Бог да спре каруцата си заради вас, Той няма да направи това. Стойте на мястото, където Бог ви е поставил.

Всички вие трябва да научите великия закон на търпението. Има растения, които с хиляди години стоят на едно място и чакат Господ да ги освободи от това състояние. Търпението учат те. А вие колко сте чакали? Вие сте от много взискателните синове на Господа, искате всичко да ви тръгне по мед

и масло. Не, вие сте в едно училище и няма да се явите с парадни дрехи, но с прости дрехи, малко окъсани. Ще отидете в това училище не с първокласни обуща, а с малко окъсани. Ръцете ви няма да бъдат много гладки. Господ не иска гладки ръце. Господ иска гладки сърца, гладки умове. Когато сърцата ви и умовете ви станат гладки, тогава и ръцете ви ще станат гладки. Който попипа ръцете ви и види, че са гладки, тогава ще познае, че и умът, и сърцето ви са меки и гладки.
Тайна молитва

Трета лекция от Учителя
24 октомври 1923 г., София

1923_10_28 Изпитвайте Писанията!

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

Взимам за тема думите: „Изпитвайте Писанията“. Вие ще намерите тия думи някъде из Евангелието. Ученият и неученият човек, благородният и неблагородният, светията и нечистият човек вървят рамо до рамо, но се различават. Все трябва да се изпитват Писанията. Много естествено! Нима гладният не изпитва хляба? Нима жадният не изпитва водата? Нима онзи, малджията, не изпитва навсякъде почвата? То не е от някоя добрина, охолните хора никога не изпитват. Кой изпитва? Който е в нужда. Сега всички хора имат едно понятие, искат да имат на земята един охолен живот. Някои хора мислят, че като се родят тук на земята, трябва да ги посрещнат с финикови вейки, с венци, както когато някоя мома се жени, мисли прах да не падне върху нея. А то, точно обратното ще се случи. И ако хората от 8,000 години не са разбрали, че земята не е място за посрещане, а една работилница, дето трябва 10 пъти на ден да се окалят, то ако дойде някой да каже, че е чист, че не се е опрашил, туй ще бъде един екземпляр и аз бих го записал на първо място в моята книга. Кои булски дрехи не са се опрашили, кое око не се е опрашило, кой не е плакал толкова пъти? Много пъти, турите главата си през прозореца и някоя малка прашинка падне в окото ви. Всички съвременни хора имат отлични идеали, мислят се като някои царски синове, дошли тук на земята. Високо мнение имат за себе си хората. И всеки един е скрит в себе си, мисли, че не е министър, а някой цар, не цар, а някое божество, някой Бог; тъй мислят, но не се изказват. И всеки иска да паднат пред него, да се покланят. Даже в сърцето на една млада мома живее желанието, момъкът да падне пред нея, да ѝ се поклони, а тя да каже: „Да знаеш, че аз заповядвам“. Обаче колко е смешно, че тия божества често променят престола си: днес момъкът се покланя пред момата, утре момата се покланя пред момъка. Онзи, бедният човек, се покланя пред банкерина, на колене пада и му се моли. Той го гледа с едно величие, погледне парите си и казва: „Докато са тези пари, ще се покланяш насреща ми“. А бедният казва: „Благороден човек е“. Аз бих желал да видя един благороден човек. Нека някой философ напише в какво седи благородството на един човек. В неговото знание ли, в неговата философия ли, в неговото произхождение ли? Не, благородството на човека е извън времето и пространството. То е един момент, който не заема даже една стомилиона част от секундата. За да бъдеш благороден, трябва да си извън времето и пространството, в джоба ти да няма нито едно петаче. Имаш ли едно петаче, ти си опетнен. Твоят ум е опетнен с онзи образ, който носиш, с образа на един идеал. Аз говоря по принип за благородството, не за това обикновено благородство, за което се говори. Така всеки може да бъде благороден. Благородството, то е една дума –

трябва да бъдеш абсолютно чист. Сега вие ще дойдете да ми говорите: „Можем ли да бъдем чисти?“ Единственото „стяжение“ на човека, това е неговата чистота. А нечистотата, това е нещо случайно. Нечисти са само малките реки. Великите води, онзи океан, онзи големият извор, могат ли да бъдат нечисти? Где е тази кал, която може да ги окаля? Няма толкова кал в света. Ако се опита да ги изкаля, тя ще се изгуби. Чистотата, това е едно наследство на човешката душа.

„Изпитвайте Писанията“, изпитвайте тази свещена книга! Какво е Писанието? Туй са опитности. Изпитвайте пророците, апостолите, светиите, мъчениците, верующите, изпитвайте какво са казали и писали те, какъв е бил техният живот. Оплаква се ученик на учителя си, казва: „Учителю, откак съм дошъл тук, в твоя клас на гимназията, всички ученици ми се смеят, станах прозвище, всички ме считат за смахнат, за ексцентричен и т.н.“ Добре, какво нещо е подигравката? На един богат човек можеш ли да се подиграваш? С един силен човек можеш ли да се подиграваш? Ако си една сламка, вятърът ще те носи из въздуха. Ще те носи, разбира се, и заслужаваш да те носи. Ти мислиш, че си едно величие. Ако си една канара, която тежи стотина–двеста тона, кой вятър ще те вдигне? Трябва едно голямо земетресение, за да те разтърси. В обикновените работи на живота човек издребнява. Ние издребняваме със своите прически, със своите обуща, със своите деца, със своите книги, с всичко. Съществено в света, което трябва да четем, да знаем, не го знаем още. Всичко знаете, но същественото не знаете. Аз мога математически да ви докажа, че не знаете същественото. Не само вие, но целият културен свят не знае същественото.

Христос казваше: „Изпитвайте Писанията!“ Той даваше един подтик не на онези невежите евреи, но на най-учените равини. Казваше им: „Изпитвайте Писанията, за да знаете, че там имате живот“. Аз казвам: Изпитвайте Писанията, изпитвайте свещената книга на Любовта! „А – казвате, – любов не ни трябва, ние я знаем“. Онази велика, свещена книга на Любовта, от която произтича животът, това е човешката душа. Човешката душа е една велика книга. През милионите векове, през които тя е минала, по нейните върхове и долини, на всяко едно дръвче, има толкова хубави неща написани! Та когато аз говоря за живата природа, в моя ум седи съвсем друга идея, не тази, каквато вие разбирате. Тази природа вие трябва 10 пъти да я съблечете от тези скъсани дрехи, с които сега я гледате, за да дойдете до нейната чиста премяна, до онова, което е скрито в нея, и тогава ще разберете какво нещо е живата природа. Някой ще каже: „Това е идолопоклонство“. В този смисъл кой е свободен от този грях? В деня, в който човешкото сърце се отчужди от Бога, в най-тесния смисъл на думата, той вече е тръгнал по кривия път.

Сега, първото нещо, аз искам вие да разсъждавате заедно с мене, да изпитвате Писанията. Не мислете, че туй, което вие имате сега, е нещо съществено. Не, не, туй външното, с което съвременният свят се занимава сега, с него даже и най-малките същества на небето, децата не се занимават. То представя изхвърлени играчки, то е една изхвърлена смет, ни помен няма от това знание там. В туй отношение на човека трябва едно малко смирение. Но смирен може да бъде само онзи човек, който има велик ум, велико сърце, велика душа. Когато говоря за смирен човек, аз разбирам онзи, който е най-благороден, който има най-възвишен, най-велик дух. Това е най-смиреният човек, човекът, който съзнава. Глупавият човек не може да бъде смирен. Не мислете, че туй тяло, в което сега се намираме, тази колибка е нещо много съществено. Когато Господ иска да накаже един ангел, да му даде един добър урок, Той го праща да посети една човешка колиба, но за това се изисква много голямо самоотричане. Знаете ли каква смрад е в онова тяло, в което има скрити толкова затаени човешки мисли, желания, чувства! Да не мислите, че сте благородни! Доведете ми един благороден човек в света. И когато един от Христовите ученици се осмелил да каже на Христа: „Учителю благи!“ – Христос му казал: „Не съм аз благ. Само Бог е чистият, само Той е благородният, само Той е благият“.

Сегашните хора, щом говоря нещо, запитват: „Той говори ли в полза на нашия народ, говори ли в полза на нашия дом?“ Нима мислите, че онзи, който говори в полза на един народ, говори Истината? Нима онзи, който говори в полза на един дом, говори Истината? Не, не говори Истината. Истината говори само онзи, който живее за Бога и върши волята Божия. И аз казвам: Желанието на Бога не е да стъпче хората, да ги обезличи в техните желания, мисли и чувства. Ни най-малко не мисли това. Един от еврейските пророци, Йеремия, казал на Бога така: „Господи, много ме стъпка, добър ден не видях, откак тръгнах по Твоите пътища, като мечка застана на пътя ми“. Питам: Какъв е този пророк, който уподобява Господа на мечка? Той е сам мечка, виждал се в туй огледало. Стремежът на Бога е да ни измъкне от тази кал, в която сме влезли, кал до гуша. Той иска да ни измъкне, да ни очисти, да просвети умовете ни, да облагороди сърцата ни и да внесе онзи пламък в душите ни, да познаем, че Бог е Любов. Какво се ползва Господ от това, ако Го следваме, ако Му служим? Ползва ли се от това? Знания можем ли да Му дадем? Не, Той всичко знае. Сила можем ли да Му дадем? – Той е силен. Единственото нещо, с което ние привличаме Бога, то е нашата немощ и нищета. Той, като ни гледа тъй дребни, тъй страждущи и невежи, у Бога, във величието Му, се заражда един копнеж, едно желание да спусне ръката си и да ни каже: „Слушайте, нагоре сега!“ Ще ви приведа един малък случай, станал в Америка, с един

велик художник – Ричард Бенсон. Този художник, който се стремял към един възвишен и благороден живот, замислил една велика картина, с цел, като я нарисува, да я продаде и парите ѝ да употреби за онази първа просякиня – бедна вдовица, която ще потропа на вратата му, и затова работил с усърдие. Оставало му само една седмица, за да довърши своята велика картина. Един ден идва една бедна просякиня, от богатите просяци, изпаднали търговци ги наричам аз, и похлопва на вратата. Той извиква слугинята си и ѝ казва: „Кажете ѝ да дойде след една седмица“. Беден бил той, нямал 5 пари в джоба си. Просякинята си казала: „А, зная те аз тебе, колко такива като тебе зная, които са ме изпъждали. Ти пък нямаш и доблестта да излезеш вън. Зная ви вас, благородниците, зная ви вас, аристократите, зная ви от какъв произход сте вие, зная ви сърцето“. Той посветил всичкото си сърце и време, да даде парите за нея, а тя го критикува, че е един от последните вагабонти. Питам ви: Кой от вас до сега не е похлопвал на вратата на Христа и да не е казал: „И Господ ме забрави, Той ме изхока, изхвърли ме като един парцал, изсмука ме като лимон“. А, много лошо мнение имате за Христа, за Бога – много лошо мислите. Тогава мога да ви дам едно правило. Имайте предвид, че Бог е едно същество, в Което няма нито измяна, нито промяна. Няма същество по-благородно от Бога, няма същество по-любящо, по-мъдро, по-истинолюбиво, по-правдиво от Него, не само спрямо себе си, но спрямо всички онези, които уповават на Него. Е, питам: Всичко онова, което имате досега, кой ви го даде, отде го взехте? Ще кажете: „С труд“. А, с труд! Е, колко ви струва труда? Я ми покажете сметката? Ако това слънце не грееше, ако това жито, ябълки и круши не зрееха под неговите лъчи, где щеше да бъде вашият труд? Та казват съвременните хора, че с труд е всичко спечелено. С труд ли? Готованци са всички хора! Милиони червейчета има, които пробиват земята и работят. Човек взима наготово соковете и казва: „Аз, човекът, образ Божий, аз направих това чрез усилие“. Никакви усилия не си направил още, приятелю! Ти бил ли си в положението на един ангел? Не си бил.

Сега ще ви представя друг един пример из древността, за един знаменит адепт Берабаба. Той носил в своя джоб 10 житни зрънца. Всички тия зрънца били живи, съзнателни и, разбира се, като седели при този адепт, те имали високо мнение за себе си, мислили да не излизат от него, да седят все в неговия джоб. Обаче един ден, за тяхно учудване, той минава покрай една нива, вижда един земеделец да оре, изважда едно от житните зрънца и го хвърля на нивата. То казва: „А, този вагабонт, толкова време ме носи в джоба си, а сега, тук, в калта ме захвърля. Тъй е то в живота, такива са всички адепти, човек не трябва да им вярва“. И започват онези сълзи на житното зърно под земята, плаче за своите големи нещастия, че излязло от джоба на онзи велик адепт и влязло вътре в земята. Обаче един ден,

като пекнало слънцето, то казало: „Няма какво да се прави, ще се помъча да изляза отгоре над земята. Земеделецът ме зарина, тури ми 10 метра пръст, но аз трябва да почна да копая“. Той едва турил 2 пръста пръст отгоре му, а то казва, че е 10 метра. Туй е мярката на онова житно зрънце. Но като излязло над земята, казало: „А, сега съм свободен от джоба на този вагабонт. Нагоре, към Бога ще отида сега“. Към Бога е спасението, а не в човешкия живот. Но върви по-нататък този Берабаба, минава покрай една мелница, изважда от джоба си едно от житните зрънца и го туря в мелницата. Камъкът се завърта, хваща зрънцето, стрива го и то става на брашно. Пак сълзи от туй зрънце. „Такъв е – казва то – животът, хората са жестоки, жестоки.“ Обаче него ден в тази мелница се мляло брашното за царската дъщеря и работникът взел торбата с брашното, вмъкнал и туй брашно от зрънцето. А то плаче, плаче, всичкото брашно се овлажнило. Туй брашно отива при царската дъщеря. Тя знаяла да си меси сама, омесила си хляб и след като се наяла, брашното влязло в нея, проникнало в ума ѝ. Зрънцето си рекло: „Слава Богу, намерих място да раста, друг път не влизам в джоб, да ме хвърлят в мелница, да ме мелят на брашно“. Сега ще спра моето сравнение. Питам: Кое от двете зрънца е по-нещастно? Онова, хвърленото на нивата, или онова, хвърленото във воденицата? – Във воденицата. Добре. Сега математически можем да докажем. Ако означим първото зрънце с А, а второто с В, и теглим една линия, А е при по-благоприятни условия, В е при по-неблагоприятни условия. Но сега, във втората фаза, кое има по-добрите условия за растеж или за развиване? Туй, което е в ума на царската дъщеря, или което има условия да расте? Следователно в природата има един справедлив закон на обмяна. Ако при първата фаза на живота си имаш по-благоприятни условия, при втората фаза няма да имаш тия благоприятни условия. Затуй онова житно зърно, което е влязло в ума на царската дъщеря, има по-велики условия за развиване, отколкото първото. И тъй, казвам, законът е такъв: Колкото вашите страдания са по-големи, без никакви изключения, толкова бъдещите условия за вашето развитие са по-благоприятни. Страданията определят развитието, от тях зависи степента на повдигането. Всичките страдания обаче не са еднакви в света. Онзи, който е изгубил един грош, и онзи, който е изгубил един лев, и онзи, който е изгубил 100,000 лева, нямат еднакви страдания; онзи, който е изгубил най-малкия си пръст, и онзи, който е изгубил цялата си ръка, нямат еднакви страдания. Има някаква разлика в страданията. Страданията в света не са случайно създадени. Това е един велик закон, който иска обработване. Страданията, това са условия за обработване на човешката душа. И Христос казва: „Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот“. И ако е дошла известна тъга в душата ти, не е лошо да я изкажеш. Когато говорим за страданията, ние не разбираме онова човешко недоволство, което съществува вътре в човека. Не мислете, че великите хора в света не страдат. И най-великите Учители,

щом дойде страданието у тях, колкото велики и да са, все ще настане една промяна в тях, в тяхното състояние. Страданията на великите хора са по-големи, отколкото тия на обикновените хора, но страданията им са толкова големи, че не могат да ги изкажат с думи. Нима вие мислите, че онази майка, която е отхранила две дъщери, на които е посветила целия си живот, и тия дъщери ѝ изневеряват, нима тази майка няма да скърби? Нима мислите, че онзи баща, който е посветил целия си живот на своя син, и той му изневери, та няма да има страдания и скърби? – Ще скърби. Питам сега: Защо изневерява синът на баща си, и дъщерята на майка си? Подобното подобно ражда. Когато ние кажем, че сме излезли от Бога, а грешим, аз питам: Как е възможно един човек да излезе от Бога и да греши? Първоначално, преди милиони години, човек е излязъл от Бога, но сега той е излязъл от друга почва. Тези баща и майка, които са го създали, те са вторият, третият, четвъртият и петият, те са създали туй разстройство в неговия ум, те са внесли тия елементи, за да греши. Ако ти беше излязъл от Бога, ти щеше да светиш, да грееш като слънце. Разказваше ми един мой приятел: „Опетних си душата“. – Е, как си опетни душата. Твоята майка, когато те роди, не те ли опетни? Твоят баща, когато се ожени, не се ли опетни заради тебе? Ти си онзи царски син, искаш всички да се опетнят заради тебе, а ти да не се опетниш. Не, и ти ще се опетниш, и ти ще бъдеш като баща си и майка си. Опетняване има в материята, и знаете ли защо? В тази материя, в която сме минали толкова еволюции, толкова култури са останали в нея, техните и добри, и лоши качества. След като си е почивала тя хиляди и милиарди години и векове, в нея са останали тия зародиши, но като се е събудила, веднага и тия качества се събуждат в нея. Ние ще преживеем културата на миналите епохи. Тъй щото това, което днес преживяваме, тези войни, омразата, лъжата, всичко това е всадено не в самата материя, а това са останки на минали човешки същества, които са живели преди милиони векове, преди да е съществувала тази вселена, и са оставили в нея тези свои грехове, но същевременно с тези лоши качества са оставили и добри. Е, питам: Защо е у нас този егоизъм? Като дойдем на земята, искаме всички тия блага да си останат за нас. Защо не искаме да дадем на тази материя нищо? И тя се нуждае от повдигане, а ние казваме: „Не искаме да се опетняваме“. Да бъркаш в кесията ми – може, а да дойдеш на нивата да работиш, както аз работя, това считаш за опетняване. Като дойдем на земята, искаме да се ползваме от нивата, а не искаме да се каляме. Какво е това разсъждение? В него няма никаква философия. „Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот!“ В тия Писания има една велика философия, чрез която можем да пресъздадем своя живот съобразно законите, които сега съществуват вътре във вселената. А съвременните хора, съвременното общество, съвременните народи не спазват тия закони. Българите например са толкова наивни, всички мислят, че може да дойде някой българин да оправи България. Но 50

години вече, откак България се е освободила, намери ли се някой българин, който да оправи България? Не само в България, никъде не може да се намери човек, който да оправи света, нито сега, нито за в бъдеще. Обаче всеки един човек може да оправи света. Кога? Когато разбере тези закони. Когато говоря за Любовта, аз разбирам закона на Любовта.

Някои мислят, че аз искам да използвам някого за себе си. В момента, когато аз поискам да използвам една мушичка или когото и да е за себе си, за своето благо, с мене всичко е свършено. Разбирате ли това? Аз ще бъда разрушен, аз ще бъда като един пигмей долу в земята. Ако бих позволил на най-малката грешна мисъл да влезе в моя ум, тя би ме смъкнала в ада долу. Някои искат да ми приписват някои неща. Не, аз съм най-умният, най-добрият човек в света. Защо? – Никога не съм допуснал една лоша мисъл, никога не съм отстъпил пред волята Божия, никога не съм отказал на Неговите свещени мисли, никога не работя за себе си, никога не съм помислил за себе си, и желая всички хора да са щастливи, доволни, искам да им покажа правия път. С туй, което аз зная, бих ви използвал всички, бих направил всички да ми слугувате, но аз нямаше да бъда това, което съм сега. Аз не търся щастие от хората, защото аз познавам Бога. Аз Го познавам като абсолютна Любов, като абсолютна Мъдрост, като абсолютна Истина, като абсолютна Правда, като абсолютна Доброта, и зная, че в момента, когато наруша една Негова малка заповед, знаете ли какво ще бъде? – Това е да се отчуждиш от Бога. Няма по-велико страдание от това, да се отчуждиш от Бога. Усещали ли сте какво нещо е това, отчуждаване от Бога? То е смърт. Знаете ли какво сътресение може да стане в човешката душа? Всичките сили може да се парализират. Знаете ли какво нещо е да се парализира човешкият ум, да станеш сухи кости в света? Аз не наричам това философия, това не е и религия. Това е останки от религия. Религия аз наричам това великото в света, Любовта, човек да се жертва, но да знае как да се жертва. Да се жертва, но без да умира; да помага, без да отслабва; да учи, без да се изтощава. И за Бога се казва, че Неговата ръка никога не отслабва. Някой казва: „Аз дадох живота си, изтощих се“. Нима един ученик, за когото аз работя, който се учи при мене, ме изтощава? Обмяна има помежду. Три вида обмяна има между Учителя и ученика. Учителят преподава, работи, дава нещо за ученика, а ученикът дава нещо материално. Някой казва: „Даром се дава“. Где има даром? Не, между тях има Любов: Учителят към ученика, и ученикът към Учителя. Единият има любов да предаде знанието си, а ученикът има любов да отблагодари за това, което Учителят му дал. Някой казва: „Защо да се унижавам, да уча от своя Учител?“ Ами от кого ще учиш? – „От себе си.“ Какво значи „себе си“? Аз бих желал някой да напише една дисертация върху душата. Какво нещо е душата? Ама светеща била тя. Тази светлина виждали ли сте я? Ще изправим тази светлина като една свещ, ще отворим великата книга. Ще

гледаме тази светлина заедно, ще четем и ще се разговаряме на нея. Това ще влезем в Божествения свят и ще можем да разберем великия смисъл на Писанията. Някои казват: „Учителю, кажи ни нещо“. Нищо няма да ви кажа! Докато нямате средства да си купите тази светлина, тази свещ, нищо няма да ви кажа. Цял живот ще работиш, за да си купиш една свещ. Тази свещена книга се чете при особена светлина. Ако имаш тази свещ, ще четеш тази книга. А щом я четеш, в нея има всички правила. А учениците в България, те са отлични. Те са икономисти, гениални, в 2–3 години, в 10 години отгоре искат да знаят всичките тайни в природата, и тогава да кажат: „Знаете ли кои сме ние?“ Няма такова нещо в света. Ще се учиш при Бога. Аз да ви кажа: за една малка микроскопическа свещ аз съм работил цели 10,000 години. Ще кажете: „А, това е от 1001 нощ“. Цели 10,000 години съм работил за една микроскопическа свещ! Има и други, по-големи свещи от тая, но за тебе, тук на земята, една малка микроскопическа свещ е достатъчна. За вас се изискват 100 години да работите за една такава свещ. Не е много, нали? Вашата свещ ще бъде 10 пъти по-малка. Това са сравнения, това са символи. Как мога да ги уподобя? Ще кажете: „А, залъгва ни“. Я ми кажете, кой не залъгва! Онзи, който ти дава пари, не те ли залъгва? Онзи, който те учи, не те ли залъгва? Онзи, който дава концерт, не залъгва ли? Навсякъде в света всичко не е ли едно залъгване? Чудни сте вие, като мислите, че не се залъгвате. Аз трябва да напиша една книга и да покажа вашите залъгвания. Гениални залъгалки има! Вие сами пишете една залъгалка, а казвате, че това, което аз говоря, е залъгалка. Аз казвам: Ако се стопят всичките ваши залъгалки, от тях няма да излезе даже най-малкото косъмче от тази свещена книга. Не ви обезсърчавам, не, това е една Истина, която ви казвам. Истината трябва да се каже в очите на хората, но вие още не сте разтворили вашите торби. Вие казвате: „Господ ми говори, ангелите ми говорят“, но какво – не знаете. Я ми кажете първата дума, която Бог ви е казал. – Любов. Хубаво, аз ще ви пратя утре пред вратата 10 просякини, но вие ще им кажете: „Я, идете да работите!“ Какво сте разбрали от тази първа дума? Затова ние, съвременните хора, сме най-големите просяци. Вие мислите, че сте богати. Не, първокласни просяци сте. Цял ден деца, учители, професори, министри се молят: „Господи, Господи!“ Целият свят е пълен с прошения, милиони, милиони прошения. И то какви гениални прошения! Един професор, свършил три факултета, минава за някакъв капацитет, пише: „Уважаеми Господин Министре, понеже жена ми, децата ми… т.н., моля това-онова“. Казвам: Господин Министре, защо не се обърнеш към Господа? – „Е, такива глупости, ще се моля.“ Ами че ти сега се молиш. Ти сега си най-големият невежа. – „Е, поне човек е, виждам към кого се обръщам.“ Мислите ли, че ние, които се молим един на друг, можем да оправим света? В една болница лежат двама болни. Единият казва на другия: „Моля ти се, стани да ми помогнеш! Стани, не сеназландисвай!“ –

„Не искам, стани ти!“ – „И аз не искам.“ И двамата се молят един на друг. Болен от болен иска услуга, и никой не може да помогне. Това сме ние хората. Всеки казва: „Без убийство не може, без лъжа не може, без измяна не може“, и при това минаваме за културни хора.

„Изпитвайте – казва Христос – Писанията, защото в тях има живот.“

Сега искам да ви насоча към мисълта: За Бога ще имате в себе си най-свещените мисли! И Христос, със своето идване в света, искаше само да даде един образ на Божията Любов. Той не можеше да я изкаже с думи. Не само до Христа, но и след Христа нямаше човек с по-голяма Любов от Неговата. Това искаше Христос, да изрази Божията Любов. Той не се отличаваше с големи знания, защото светът щеше да го признае като учен човек, като философ. Той се яви като човек с Любов. Няма по-благородна душа, с по-голямо безкористие, от Неговата. Той искаше да повдигне света, да повдигне своите братя. „Много нещо мога да ви кажа – казваше Христос, – но не сте готови да носите. И аз, като отида горе, ще ви привлека всички при себе си, ще ви извадя от тези условия и ще ви поставя при най-благоприятни условия. И като дойде Духът на Истината, Той ще ви покаже много работи, защото от моето ще вземе.“ Сега вие ще вземете от тази Любов чисто човешката страна, но Христос искаше да изрази тази велика Божия Любов. И Христос, в този смисъл, можете всякога да го повикате. Когато минавам някой път тук, някои от моите ученици казват: „Учителят обърна гръб към мене“. Вие виждали ли сте гърба ми? Мойсей казваше: „Господи, искам да видя Твоето лице!“ – „Не, ще видиш само гърба ми, не си готов да видиш лицето ми.“ А това беше една привилегия за Мойсей. За ученика е привилегия да види гърба на своя Учител. Аз ще докажа. Извинете ме, аз ще употребя вашия език. Един момък, който е обезсърчен от своята възлюбена, готов е да се самоубие, но зърне ли гърба ѝ само, веднага се въодушевлява. Той казва: „Аз изменям решението си“. Е, какво стана, какви аргументи се дадоха? „Е, видях.“ Какво? Видял гърба на своята възлюбена, и тя му дала вдъхновение. Докато той вижда гърба на своята възлюбена, и двамата са чисти, но щом види лицето ѝ, и двамата се опетняват, опозоряват. Кажете ми, вие не сте ли се опетнили един друг? Живеете ли един чист, свят живот? Говорите ли си любовно, казали ли сте си две приятни думи, говорите ли си Истината един на друг? Не са ли мъжът и жената, които си говорят постоянно един на друг: „Ти си такъв, ти си онакъв!“ Жената: „Ти ме направи такава“. Мъжът се обърне: „Ти ме направи такъв. От мене нищо няма да излезе“. А учението на Истината не е там. Всеки трябва да признае факта тъй, както си е. Дето мъжът е виновен, да си каже: „Това е тъй“, благородство се изисква. Дето жената е виновна, да си каже: „Това е тъй, моя е вината“. Никой никому не трябва да доказва. Всеки сам трябва да си знае вината.

Искреност, искреност се изисква! Души, благородни души се изискват от съвременните хора! Като ти каже някой една дума, да знаеш, че това е човек, може да разчиташ на него.

И сега всинца ние се стремим да направим българския народ велик. Американците се стремят да станат велики, англичаните – също, но нито един народ не е станал велик. Я ми покажете един народ, който да е станал велик! В съвременната история по-велика империя, и по големина, и по култура, от римската имало ли е? Римските закони всички ги изучават. По-велики образци от гръцката скулптура имало ли е? Ако минем към съвременните народи, към съвременните американци и англичани, има ли нещо по-велико от тяхната честност? Всеки народ се е подигнал до известна степен на благородство, но няма онова велико съзнание. Това не е упрек, това е един факт – англичанинът си остава англичанин, българинът – българин. Какво казва румънинът? – „Приятелството си е приятелство, но парите са си пари." И ние, като дойде до сиренето, казваме: „Ще платиш!" – Колко? – „Е, 50 лева." – Скъпо е. – „Скъпи са времената." Такова сирене яде ли се, я ми кажете? Един ден, наскоро беше това, след като аз и моите приятели ученици и двама външни хора работихме, вечерта, като се разплащахме, казах: „Ще ви дам едно угощение, и то първокласно, ще ви почерпя по един чай и малко хлебец". Гледам, един от майсторите се усмихва, казва: „Много бедна работа". Като разбрах тази негова мисъл, казвам на момчетата: Донесете малко маслини! Като туриха маслините, веднага казват: „Да, с маслинки сега, разбирам, но само сух хляб и чаец!" Ами съвременната култура и с това се храни. Аз говоря дълбоко на душите ви. Обърнете внимание на всички хора, които пътуват, погледнете как са огрубели техните лица, какви са алчни. Това не е изражение на нещо възвишено и благородно. Всеки гледа как да използва другия. И ние, съвременните хора, за Бога говорим, но като дойде до сиренето, казваме: „Не може без пари".

„Изпитвайте Писанията!"

„Не може без пари." – Може без пари. Кога? – Само когато Любовта дойде в сърцата ни, в душите ни като разменна монета. Като любиш някого, нали му даваш и целия хамбар? Да, но онзи, който люби, да не злоупотребява с тебе. Онзи, който люби, никога не злоупотребява. Злоупотреби ли, няма Любов. Ако аз злоупотребя, нямам Любов; ако вие злоупотребите, вие нямате Любов. Някой казва: „Какво мисли нашият Учител?" – Аз мисля да ви предам Божията Любов, тя е един голям извор, не е моя, и тази Любов трябва да я пусна, тъй, да върви. Знаете ли какъв е великият закон? Вие сега, като седите на земята, мислите, че отвсякъде може да минете за небето. Не е така, като отидете в пространството, там има врата, и през нея

трябва да минете. Някой, който отива за слънцето, казва: „Отвсякъде мога да мина“. Не, ще минеш през пространството, там има врата, и само през нея ще можеш да минеш. Има определена врата, и ти, като човек, само през нея ще минеш. За всяко нещо има ред и порядък.

Сега аз, в моята беседа, не искам да ви отвлека от вашето предназначение. Зная, че вие сте дошли на земята, имате работа. Тази ви работа, колкото и малка да е, тя е свещена. Като свършите работата си и се върнете на небето, там трябва да рапортирате какво сте направили и ще ви дадем втора задача. Някой хора казват, че Господ иска работа, а не молитва, затова ако се молят, трябва да спрат работата си. Това е вярно, съгласен съм, но аз мога да копая и да се моля. Пък мога, като копая, да мисля и добро за хората. Мога, като изкарам 30 лева, да отделя от тях 20 лева за някоя бедна вдовица. Да мислим пък, че човек трябва да се успокои, да не работи физически, а да работи само за Бога, това е вярно, така е, но само за децата, а за възрастните това не е вярно. Онова малкото дете, майка му го носи, а то заповядва. То плаче, казва: „Аз заповядвам“. – „Какво искаш, мама?“ – „Ябълки.“ То заповядва. Майката и бащата тичат за това „уе...уе...“ А, казват, имали ли сте някакъв заповедник с „уе...уе“? Такъв заповедник, като каже „уе...“, и цар, и господар тичат подир него. Това са факти. И не е срамота това, благородно е туй, но до известна възраст. Този заповедник, като каже пак „уе...“, бащата казва: „Досега ти заповядваше, отсега ние“. Законът е такъв, видиш ли го? Сега е разумното слово, ще слушаш майка си, и баща си, и братята, и сестрите, няма вече това „уе“. Ще кажеш: „Татко, сестро, моля услужете ми!“

„Изпитвайте Писанията, защото в тях имате живот.“

Когато ние съзнаем тази велика Истина, ще разберем, че тези неща са свещени, защото най-малките работи, най-малките пориви са свещени. Имаме много погрешки, но тия погрешки ние обясняваме по друг начин. Когато се гради една къща, има нечиста материя; когато се шие една дреха, остават парчета; когато се мие, също има нечистотии. Онзи писател колко листа, колко пера ще употреби и изхвърли, докато напише нещо ценно. Погледнеш, цял кош пълен с книги, издраскани, написани. Написал той: „Икономията е наука. Тя е една от великите науки, която осмисля човешкия живот, урежда правилни отношения между хората“. И пак започва: „Икономията...“ Когато Господ създаваше света, Той нямаше науката за икономията. Тази икономия съществува в света като едно съотношение на нещата. При това, все икономисваме. Имало един евангелски проповедник, 5 пари да похарчи, все записвал. Той взимал месечно по 2–3,000 лева и се чудел къде се губят парите. Този евангелски проповедник беше толкова педант, че 5 стотинки записвал, но ако беше

запазвал всичко в своята икономия, добре щеше да бъде. Казваше: „Да не е взела жена ми пари, да не са взели децата ми!" Тегли чертата – точна сметка. Е, икономия в парите, но животът не е оправен. Не, не, друго нещо трябва, изобилие трябва в живота. Човекът на Любовта трябва да носи икономията в себе си като едно предисловие, защото човек, който люби, никога не трябва да разпилява. Ще употребиш толкова, колкото ти трябва, защото да икономисваш с живота си, това е едно престъпление. Който се пресища в живота си, това е друго престъпление. Бог е определил в живота ти колко трябва да се изхарчи. Някой ден е определил: „Днес няма да ядеш нищо". Защо? Понеже ние сме престъпили, ако ядем този ден, ще заболеем. Ще ни хване или треска, или скарлатина. Тъй е писано: почивка на стомаха, почивка на краката, на устата, на зъбите. И очите трябва да почиват. Турците казват: „Да гледаш хубавото не е грях", но и много като гледаш хубавото, пак има огрешаване, защото очите отслабват. Озърташ се, озърташ се, влезе повече светлина. Дето отслабват очите на повечето хора, това не е добър признак.

Сега, не искам да кажете: „Нашият Учител иска да събори всичко в живота ни". Ни най-малко не искам да го съборя, но туй, което сте накупили, е като лед. Утре, като грейне слънцето, всичко ще се стопи. Всичко туй ще влезе в земята и вие няма да имате нищо съществено, което да задържите. Питам тогава: Ако е да градим една къща, где е силата? В сцеплението ѝ. Ако искате да накарате една воденица да се движи, в какво се състои силата ѝ, пак ли в сцеплението на водата? Не, в нейната подвижност. Ако имаме една парна машина, ти можеш ли да накараш водата да я движи като парата? Следователно, като отиваме към Божествения свят, материята трябва да се разредява, ледът да се стопява, сцеплението трябва да се премахне, та материята да бъде гъвкава, еластична, подвижна, да се подчинява на Божествения живот. Следователно нашият ум трябва да бъде гъвкав като водата; нашето сърце трябва да бъде пластично, благородно и възвишено; душата ни трябва да бъде светла, да има тази подвижност на светлината, т.е. трептенията ѝ да бъдат като трептенията на светлината, за духът – не можем да говорим.

И тъй, на първо място, в тази велика свещена книга, остава да вложите Любовта. Аз говоря на вас, на разумните. Сега, като ме гледате, вие казвате: „Ние знаем". Казвам: Не знаете, и то не само вие, но и най-великите философи, адепти, не знаете. Има нещо ново, сега внесено в света от Бога, което трябва да изучаваме. И тъй, новото не влиза сега в света, но сега се проявява. Ние не го съзнаваме, и казваме: „Новото учение". Да, то е учение, което сега се проявява. Като видите туй ново учение, няма да отидете под някой дъб да проливате сълзи, но ще напишете една строфа, едно стихотворение, че като го четете на онзи парализирания, да го познае.

Аз зная, че в България има много поети и поетеси, радвам се, но нека напишат 3 куплета от по 6 реда и да отидат при един парализиран да му ги прочетат. Ако този парализираният стане от леглото си, ще кажа на този поет: Ти си истински поет. Защо? – Защото като прочетох тези 3 куплета на парализирания, той стана от леглото си. За музикантите – същото правило. Парализиран е някой човек, лежи. Идва музикантът, свири му нещо от Бетховен, от Бах, от Моцарт, но болният не става. Ще се върне този музикант у дома си, ще учи, да се научи как трябва да свири. Като вземе цигулката да свири, всички да кажат: „Виртуоз е този музикант!“ Миналата вечер бях на един концерт, до мене седи една позната, пита ме: „Харесваш ли, както свири?“ – Не е свършил още, като свърши, ще кажа. Аз гледам как взима тоновете. Дойде някой психологически пасаж, тъй нагоре гледа – преживява. После дойде до някой игрив пасаж, свири, гледа надолу. Казвам: Туй е важното, и нагоре, и надолу гледа. Като се свърши концертът, станаха всички от местата си, почнаха да се тикат. Казвам: Е, ако този беше великият адепт на музиката, то след като изсвири 4 парчета, всички щяха да станат тихо и спокойно и да излязат тихо и спокойно, като от някоя църква. Това ще е бъдещата музика, музиката, с която ангелите се занимават. И сега ние казваме: „Тъй е“. Да, всичко е хубаво, но туй е едно приятно приготовление. Туй не е упрек, но досега ние се занимаваме само със забавления. Някои казват: „Ние не искаме да се забавляваме“. Аз не ви забавлявам. Мнозина се оплакват, че съм ги смъкнал надолу. Най-първо Истината смъква долу. Слънцето, като пекне, не смъква ли надолу снега? Аз не смъквам никого, законът е такъв. Аз съм минал през тия фази на смъкване. Вие не знаете какво е смъкване. Вие минавали ли сте 9 пъти през Божествената реторта? Писанието казва 7 пъти. Но знаете ли какво нещо е да минете 9 пъти през Божествената реторта?

„Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот.“

Не се обезсърчавайте! В света иде нещо ново. Туй новото го има в душата ви. Не се обезсърчавайте! Вие казвате: „Не вярвайте в хората!“ Кажете така: „Аз ще вярвам в Бога, в Неговата свещена книга на Любовта. Второ: ще вярвам в първото копие, което е в моята душа. В този превод, който ще намеря, няма да се съмнявам. Ще вярвам в моя дух. И най-после, ще вярвам във второто копие на моята душа, което е моят ближен. Вярвам във всичко туй, но ще го сверявам с оригинала“. Сега, като излезете от тук, не искам да кажете: „Това е празна работа“. Не е празна работа това. Тази работа е свещена, тази работа е за вас, вие имате бъдеще. Разбирате ли? Не искайте Господ да ви постави на някой планински връх. Вие не сте за планинските върхове. Ако ви е турил в долината, вие сте в най-добрите условия. Страдаш, унижават те хората, не бой се. Тъпчат те хората, не бой

се! Българите, когато искат нивите им да израстнат повече, те викат някой овчар да ги тъпче. Не се обезсърчавайте, когато хората ви тъпчат. Не е там въпросът. Всичко ще се превърне за добро на онези, които любят Господа. Светлината ще просветне за онези умове, които любят Господа. Всички, които любят Господа, ще укрепнат и ще станат силни. Всички, които любят Господа, ще станат възвишени и благородни. Всички, които любят Господа, ще придобият знания и Мъдрост. Всички, които любят Господа, ще придобият великата Истина, която ще ги направи свободни.

И аз бих желал, братя, сега да приемете Любовта и да я приложите. Аз ви наричам братя на Любовта. Но ще ви нарека братя само ако приемете Любовта и я приложите. Ако излезете от тази велика почва на Любовта, бъдещето е за вас. Сега един евангелски проповедник би казал: „Елате, запишете се в нашата църква, станете членове“. Аз ви казвам: Вие сте вече членове, вие сте в Божествената църква. В коя друга църква ще ходите? Толкова време Господ ви е издържал, харчил е за вас, в коя църква сте? Господ толкова е харчил за вас, а след като дойде време дървото да ражда, другите ще кажат: „Това дърво е мое“. Не, при Господа, при никоя друга църква! Като ме чуят, ще кажат: „А...!“ Всички свещеници, владици, на Господа трябва да служат, не трябва да се занимават с мене! А те, дойдат, чуят нещо, после изопачават думите ми и говорят, че дошли на Господа да служат. Нека се отворят владишките им сърца! Големи имена носят тези български свещеници. Владика! Що е владика? – Че това е този, който владее света. Поп, това е баща. Католическата църква има само един баща, а българската – колкото щеш попове. Аз бих желал всички български попове да бъдат свещеници. Това не е упрек. Досега аз не съм имал предвид никого да упреквам. И Христос е говорил против тези криви убеждения, против тези криви закони. Аз нямам предвид нито един свещеник, те не ме интересуват, мене ме интересува само Божията Любов. Ако река да се занимавам с тях, с дребнавости, с мене всичко е свършено. Любов трябва на всинца ни, тази свещена Любов, която да донесе мир и радост.

Сега те казват: „Да направим такива закони, че да ги ограничим“. Кого? Това, което говоря, е Божествено, а то няма да се ограничи и не може да се ограничи. Ако вие ограничите Божественото в себе си, вашият живот е свършен.

„Изпитвайте – казва Христос – Писанията!“ Аз бих желал всички свещеници да се обърнат към Бога. Те са длъжни – сега непременно сега са длъжни. Те са в последния момент, Господ им дава последен срок и пред тях седи една велика отговорност, каквато никога досега не е лежала. Не само българското духовенство, но духовенството в целия свят, всички носят

една велика отговорност. Няма да ви доказвам това. Закон е. Аз ви казвам: Отговорността си е отговорност. Ама че ти отиваш тук, ти отиваш там, аз казвам: Приятелю, с тази твоя кола ще се забатачиш. Не отивай там! – „Това не е твоя работа, от тебе ум не взимам." Аз, втори, трети или който и да е, казваме ти: „Този път не е за тебе, свърни в правия път!"

„Изпитвайте Писанията!" Българите трябва да изпитват тия, свещените писания, какво е казал Христос. Българите казват: „Да пазим своята татковина, своята вяра". Аз ги похвалявам, но те са угнетени. Аз съм ви казвал най-хубавите думи. Няма човек в България, па и в целия свят, който да е казал по-хубави думи от мене. Съберете всичко това, което са казали писателите за Истината, нека го сравнят с онова, което съм казал аз за Истината. Аз съм казал много хубави думи за Истината, защото живея съобразно нея, мисля съобразно нея и действам съобразно нея. Действайте и вие съобразно нея, тя е и за вас благо, не е само заради мене. Ако е само заради мене, аз бих седял на друго място и щях да бъда спокоен, нямаше да седя между българите. Какво съм спечелил аз тука? Слава ли? Че каква слава? То е смешно! Ако е за пари, пари ли съм спечелил? Ако е за храна, че какво ми трябва на мене? За обяд ми трябват 1–2 ябълки или 2–3 круши, 4–5 ореха и едно парче хляб. Печени кокошки ли? Да, аз зная да ги ям. Не е въпросът в туй, не трябва да бъдем дребнави. Сега да оставим това, няма повече да ви казвам какво ви пожелавам. Аз зная, че в Божиите решения обратни действия няма. Решеното веднъж в Бога, то е свършено. Въпросът е сега за онези в света, които са вече готови. Приемете тази Любов, приложете я в дома си, приложете я в себе си, в мислите си, в желанията си, в действията си, в окръжаващите ви; и всеки ден, като намерите някоя несъобразност, изправете тази несъобразност с Любовта! Не се спирайте на онова житно зърно, което е паднало на почвата, и на онова, което е паднало във воденицата. Не си правете онова лъжливо заключение на онази просякиня, която е казала: „Аз го зная кой е". В Божието сърце има нещо велико! Аз не говоря за онзи лъжливия Господ, говоря за Господа, Когото познавам. Не само аз Го познавам, но и хиляди още, Той въздига народи, общества, фамилии, всички хора. Всички блага се дължат на Него – знания, Мъдрост, Истина, свобода. Всички велики хора, които сега съществуват, това са един подтик на Божия Дух. Бог е, Който иска да внесе Любовта, Мъдростта и Истината. Това е Неговият Дух. Ние трябва да бъдем велики работници! Някои казват: „Скромни да бъдем!" Не, велики работници! Някои цитират думите на Павел: „Велики работници да бъдем!" Но не такива, каквито по времето на Павел. Сега да бъдем велики по Любов, велики по Мъдрост, велики по Истина, велики по смирение, велики по кротост, по въздържание, велики по безкористие, велики, велики! Така искам! И ще имате благословението на Този, на Когото думите никога не се изменят.

Беседа, държана на 28 октомври 1923 г.

1923_10_28 Живите точки в природата

ЖИВИТЕ ТОЧКИ В ПРИРОДАТА

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочетоха се темите върху „Произхода на яйцето“.

Ще ви говоря върху „Живите точки в природата.“ Да допуснем, че имате живата точка А, която трябва да се прояви. Можете ли да определите в дадения случай в каква посока ще се подвижи тази точка? Ще кажете: тази точка може да се подвижи например от центъра към периферията. Към коя посока ще бъде това движение, наляво или надясно? – Наляво. Значи центърът, от който излиза точката А, ще бъде точка В, отдето точка А ще се движи наляво и ще стигне на мястото, означено с А. Да допуснем, че тук живата точка е достигнала крайния предел на своето движение и се спира. Как мислите сега, тази жива точка тук ли ще остане, ще се върне ли назад в точка В или ще вземе друго някакво направление? Представете си при това, че и центърът В, който също е жив, се движи в друга някоя посока и то по-бързо, отколкото точката А. Значи точката А не може да се върне по същата посока в точка В, но ще направи едно отклонение, ще върви перпендикулярно надолу, по посока АС. Това отклонение се нарича вече падение. Тъй че, когато някоя жива сила в природата достигне крайния предел на своето движение и не може да се върне в точката, отдето е излязла, тя всякога прави едно отклонение от правия път, пада малко надолу, като образува една малка линия АС. Тази линия всякога означава един определен резултат. АС определя извършената работа, тя определя и изразходваната сила. За да може живата точка А да навакса изразходваната сила, какво трябва да направи? – Да се върне пак в центъра В, като образува движението СВ. Тия два пътя, ВА и СВ, които изминава точка А, са почти равни. Питам сега: еднакви качества ли ще има точка А и в двата случая, т. е. в момента когато е излязла от центъра В и в момента, когато се връща в точка В? – Ще има известно, изменение. Как бихте определили математически туй изменение?

Сега ще пристъпя към някои психологически процеси, които стават във вас, за да може да си ги обяснявате правилно. Например, у вас има един подтик, едно желание А, което иска да се прояви, да излезе вън от центъра В на вашето съзнание. Туй желание А – азът във вас – излиза от В и достига крайния предел на възможността си да се реализира, след което пак се връща във В, но с някаква придобита опитност. Можете ли да определите каква ще бъде придобитата опитност? Щом А излиза от В, центъра на вашето съзнание, все трябва да има някакъв подтик, което показва, че всяко ваше желание е съзнателно. Вие например, мислите ли, че откак влязохте сега в клас и до този момент сте останали същите? – Не, в този един час време вие се изменихте, извървели сте вече пътя ВА. И сега във вас ще се започне един процес на връщане. Този процес на връщане някой път може да трае една, две или повече секунди; някой път може да трае една, две, или повече минути; някой път може да трае един, два или повече часа; някой път – един, два или повече дни; някой път – една, две или повече седмици; някой път – един. два или повече месеци, а някога – една, две или повече години и т. н. – все същият закон е. По този начин може да се определи математически след колко време една ваша мисъл или едно ваше желание може да се върне назад, отдето е излязло. Запример, заражда се у вас силен подтик, силно желание да учите музика, но някои външни обстоятелства спират реализирането на това ви желание и вие забавяте изучаването на музиката. Желанието ви да учите музика като че ли замира у вас. Но след един, два, три или повече месеци случва се да слушате някъде един хубав концерт, връщате се у дома си и това желание към музиката отново се възпламенява. Питам: как е станало това нещо, да отидете на концерт, дето вашето желание да се възпламени отново? – Причина за това е вашето подсъзнание. Понеже вашето желание спада към Божествения свят, вашето подсъзнание е разбрало много скоро, че вие имате нужда от музика и затова започва да приготовлява условия, за да се прояви това желание. То ви подтиква към музика, завежда ви на концерт, без да подозирате вие как става всичко това. След това вашето съзнание започва да действа, докато най-после вие се намерите в благоприятни условия за реализиране на вашето желание. При реализирането на всяко желание действат, според мене, едновременно четири процеса. Единият процес върви от подсъзнанието към съзнанието; другият процес върви от самосъзнанието към свърхсъзнанието, а другите два процеса са промеждуточни – от съзнанието към самосъзнанието и от свръхсъзнанието към подсъзнанието.

И тъй, когато едно ваше желание не се реализира поради това, че не сте били достатъчно умни, то минава в свръхсъзнанието. След време висшите, разумните същества, които се занимават с живота ви, разглеждат кои са били причините да се спре този подтик у вас, какви препятствия сте

имали, за да се реализира това желание и като ги намерят, връщат желанието ви отново в подсъзнанието, в Божествения свят и от там в съзнанието, за да се пристъпи към реализиране. Този процес на връщане може да се продължи една секунда, една минута, един час или повече. Подсъзнанието вече доброволно ще ви създаде условия да посетите някой хубав концерт, за да събуди отново това желание във вас и да се заемете да го реализирате. Ако и този път не го реализирате, то пак ще отиде в свръхсъзнанието, ще обиколи същия кръг, докато един ден го реализирате. С това аз искам да ви наведа на мисълта, че ако известна идея не може да се постигне днес, след време все ще се създадат благоприятни условия за нейното реализиране.

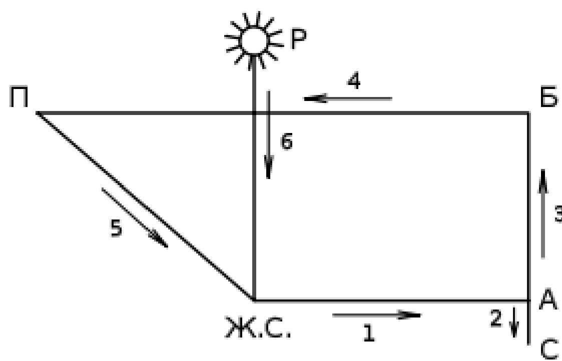

Сега, ще ви запитам: кое е най-любимото изкуство според вас? (– Музиката.) Всички съгласни ли сте с това? (– И поезията.) Добре, да вземем тогава музиката (М) и поезията (П) като символи, само да обясним закона. Допуснете, че вие сте живата съзнателна точка (Ж.С.), която има определена форма и определено направление. Тази жива съзнателна точка се движи по направление на стрелката 1 и дохожда в материалния свят в точка А. Обаче поради някои неблагоприятни стечения на обстоятелствата тази точка Ж.С. не може да върви нагоре към своята цел, към своето местоназначение, но прави едно отклонение, пада надолу в точка С, по движението на стрелката 2, вследствие на което закъснява в пътя си. При това падане тя изгубва условията да стане музикант, не може да реализира това си желание, намира се в пътя АС – път на страдания и казва: аз изгубих всичко, не искам да се занимавам с живота. Каже ли така, желанието се отправя към свръхсъзнанието, към Божествения център Б по направлението на стрелката 3 и всякакъв подтик към музиката видимо спира. Но изпратена веднъж една твоя мисъл, едно твое желание към Божественото съзнание. Бог не е от тези същества, което да не ви чува. Висшето Божествено съзнание Б почва да работи, разглежда причините за твоите несполуки, за нереализирането на твоето желание и ги отстранява. След като твоята мисъл или твоето желание е направило един кръг, минало по пътя на стрелките 1, 2 и 3, движението минава от Божествения център към подсъзнанието, т. е. по направлението на стрелката 4 в точка П и тогава подсъзнанието започва да работи, създава благоприятни условия за реализиране на твоето желание, което върви по стелката 5 и отново дохожда в точка Ж.С. Цялото това движение може да се извърши много пъти – 1, 2, 10, 100, 1000 пъти, докато най-после се

реализира от самите вас и вие го виждате реализирано вече по направление на стрелката 6 и в точка Р.

Тъй че никое желание в света не остава в своите крайни предели. Там то се спира временно, но в края на краищата ще се реализира. Тъй щото, трябва да знаете, че всички добри желания, които имате, ще се реализират. Има друг един закон обаче, с който може да си напакостите. Да кажем, че вие искате да станете музикант, изпращате вашето желание горе в Божествения свят, но изгубвате всички благоприятни условия за реализирането му, докато най-после го забравяте съвсем и казвате веднъж завинаги, че вашето желание е непостижимо. Разумните същества в Божествения свят работят за реализирането на вашето желание, отправят го в подсъзнанието ви и то отново буди у вас това желание, кара ви да търсите начин да го постигнете, обаче вие сте започнали вече да се съмнявате в живота и не се спирате върху това си желание. Колкото повече се съмнявате, толкова по-късно вашата мисъл или вашето желание ще се яви в подсъзнанието. Със съмнението си вие сами ставате спирачка да се реализира вашето желание да станете музикант. Може да направите опит, за да се убедите в истинността на този закон. Имате, например, една мъчна задача и вие казвате: не мога да реша тази задача. Като кажете веднъж така, не мислете повече върху нея, напуснете тази мисъл, не я повтаряйте и потретвайте. Легнете си да спите спокойно и не се съмнявайте. Не се ли усъмните, може още сред нощ да станете и да си решите задачата. Следователно всякога трябва да изхвърляте от ума си мисълта, която ви измъчва. Оставете тази мисъл за известно време настрана. Кажете ли си веднъж: музикант няма да стана, свърши се с мене – спрете се там и започнете да се занимавате с друго. Не се отчайвайте, не казвайте, че няма да станете музикант, че ще се самоубиете и т. н. Друг път ще ви обясня какво значи да кажеш, че ще се самоубиеш и какво може да ви постигне от изговарянето на тези думи. В другия свят се нуждаят от такива работници. Като се самоубие някой, в другия свят го хващат, турят го на работа, като му дават още по-трудна задача от тази, която е имал на земята, и той трябва да я реши.

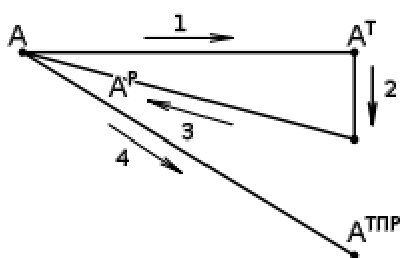

И тъй, всички желания са постижими. Това е първият закон в съзнателния живот на точка А. При всяка своя несполука точка А добива едно ново качество, една малка опитност. Ще ви изразя картинно тази своя мисъл. Живата точка А излиза от центъра В и се движи по направление на стрелката 1, докато стигне своя краен предел в точка АТ, при което придобива един полюс. Буквата Т горе на А-то означава

търпението. Търпението е едно отмерено движение на съзнанието, което означава: аз ще постигна на дело това, което желая. Точка А, като не може да постигне своето желание, от точка АТ пада надолу, прави едно отклонение до точка С, като върви по направление на стрелката 2. От С точка А върви по направление на стрелката 3 и се връща в центъра В, отдето е излязла първоначално. Каква става сега тази точка? – Тя става разумна АР, понеже имала търпение. И така, имаме трите положения на А: А – АТ – АР. Не може да се яви Р-то преди Т-то. Тия букви означават качества. Най-първо трябва да придобиеш търпение, а после разумност. Ако точката А се подвижи втори път навън, какво ще придобие? – Своята поезия. Тогава ще имате АРПТ. Значи, за да придобиеш поезията, трябва първо да придобиеш търпение и разумност. Търпеливият и разумният човек е всякога поет. Нетърпеливият, неразумният човек е всякога глупец. За да постигнеш едно свое желание, за да реализираш едно свое чувство или една своя мисъл, изискват се две излизания от Божествения център и едно влизане. Това е закон! Вие казвате някога: ние не можахме да реализираме някои наши желания. Питам ви: вие излязохте ли два пъти от Божествения център и влязохте ли един път? Може да излеете цяла каца сълзи, но без две излизания от Божествения център и едно влизане в Него не можете да постигнете вашите желания. Само по този закон може да успявате. Това значи, че вие се намирате в центъра А на един кръг, по окръжността на който се намират следните центрове: С.С. – свръхсъзнанието; П.С. – подсъзнанието; С. съзнанието; С1.С1. – самосъзнанието.

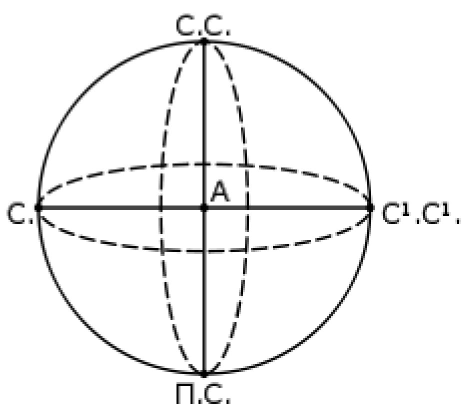

Значи всяка една мисъл, за да се реализира, най-напред трябва да се качи в свръхсъзнанието, от там да слезе в подсъзнанието, после да се върне към съзнанието и най-после да дойде в самосъзнанието. Този процес представлява цяла една обиколка. Вашата мисъл като направи едно пълно обръщане, ще се реализира, Туй се нарича движение на Божественото живо колело за реализиране на всички човешки мисли, желания и идеи. Аз ви давам тази съществена мисъл, понеже в живота ви ще проникнат хиляди съмнения, обезсърчения, та да знаете, че всеки, който е в това Божествено колело ще може да реализира всичките си мисли и желания. Вашата мисъл ще движи това колело, ще го кара да върви напред, ще влиза и Ще излиза от него. Туй колело се движи с различна бързина: някой път се движи много бързо, някой път много медлено, много бавно. Помнете съществената мисъл: всяка ваша

нереализирана мисъл отива най-напред в Божественото свръхсъзнание, от там слиза в подсъзнанието, после в съзнанието. От тук минава през животинския свят, влиза след това в самосъзнанието, докато най-после се реализира във вашия живот.

Сега, онези от вас, които изучават живата природа, които се занимават с растенията, какво правят, когато забележат, че някои дървета са безплодни или раждат хилави плодове? – Наторяват почвата с тор. Следователно, когато почвата е бедна, тя трябва да се натори, за да се реализират някои ваши желания, мисли, идеи. За да стане това наторяване, непременно трябва да имате една несполука. Тогава вашата мисъл ще се качи в свръхсъзнанието, от там ще слезе в подсъзнанието да почерпи необходимата за целта сила, после в самосъзнанието, дето ще се реализира и ще донесе радостта, която чакате. Това е един закон, в който няма изключение. И всеки, който има търпение, разумност и поезия може да стане музикант. Търпението не е неволя, то е качество на разумния човек. Само разумният човек търпи. Той трябва да е свободен, да не е ограничен. Само Бог е дълготърпелив и Него никой не ограничава. Той сам си налага известни ограничения. Когато добием туй качество, което Бог има – дълготърпението, тогава ще дойде разумността, поезията и музиката.

И тъй, Божественото колело трябва да се завърти, за да се хармонизирате.

Аз бих желал някой от вас да разработи това колело, да го тури в движение. Когато една мисъл е била в Божественото свръхсъзнание и слезе в подсъзнанието, ще стане едно движение на съзнанието и самосъзнанието, при което тия две точки – С и С1С1, ще се съберат в точка А и поезията ще дойде. Но трябва да има едно качване в Божествения свят, защото всяка мисъл се реализира в Божествения свят. Тя се изпитва на земята, а се реализира в Божествения свят. Поезията не е земно нещо. И музиката не е земно нещо. Следователно от двете страни на този кръг, от съзнанието и самосъзнанието трябва да има едно движение към живата точка А, за да може едно желание или една мисъл да се реализира веднага.

Тема за следния път: „Произход на колелото“.

Упражнение: През тази седмица, всяка вечер преди лягане, кой когато си ляга, ще размишлявате по 5 минути върху „живото колело“, чрез което се реализират човешките мисли и желания.

Тайна молитва.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

– Тя постоянно ни весели.

2 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 28. X. 1923 г. в гр. София.

1923_10_31 Най-добрият начин за разсъждение
лекция пред общия окултен клас

НАЙ-ДОБРИЯТ НАЧИН ЗА РАЗСЪЖДЕНИЕ

Тайна молитва

Прочетоха се няколко теми върху „Разликата между левия и десния път“. Прочете се резюмето върху темата „Отношението между въздуха и водата“.
Тема за следващия път: „Киселите и сладките храни.“ Кои хора употребяват киселите и кои – сладките храни. Ще пишете за киселите и сладките храни, които съвременните хора употребяват.
Туй, което сега мислите и разсъждавате от памтивека, го знаят всички, то не е нещо ново. Например в древната философия някой философ казва: „Всички хора са смъртни.“ Това е наполовина вярно. Сократ е човек, следователно Сократ е смъртен. То е един логически извод, но той не е верен в своята целокупност. Къде е неверността? Всички хора, които престъпват Божия закон, са смъртни. Сократ, който е престъпил Божия закон, и той е смъртен. Всички хора, които не са престъпили Божия закон, не са смъртни. Сократ не е престъпил Божия закон и той не е смъртен. Следователно една от предсилките не е вярна. Ето къде е лъжата на съвременната логика. Казват: „Мисълта на някого не е логична.“ Вярно е, но не всякога логиката поддържа Истината. Някой път я поддържа, някой път – не. Значи вие трябва да се освободите от тия заблуждения. „Всички хора са смъртни“, повтаряме ние. И аз съм човек, и аз съм смъртен. Смъртен си, защо? – Защото грешиш. И тъй, логическият извод е: за да избегнем смъртта, трябва да бъдем последователни в изпълнението на Божествения закон. Божественият закон може да се изпълни абсолютно, в това няма никаква спънка. Най-лесният закон за изпълнение е Божественият закон. И децата го изпълняват, и животните го изпълняват. Всичко живо в света изпълнява Божествения закон и голяма гениалност се изисква, за да го изопачиш. Само гениалните хора са в състояние да изопачат Божествения закон и да създадат нещо ново. Само те могат да отбият хората от правия път, да ги заблудят и да кажат: „Този е Божественият път.“
„Всички хора са смъртни.“ В това изречение се крие известна отрова. За силния човек, за светията, за праведния, за умния, за Божествения човек, като кажеш, че всички хора са смъртни, друга е идеята, която се крие в тия думи. Трябва обаче да знаем начина да превръщаме идеите, да разлагаме думите и да намерим Истината, която се крие в тях. Другото положение. Казват сега: „Всички ние се раждаме смъртни.“ И това не е вярно, т.е. наполовина само е вярно. „Всички се раждат смъртни.“ – Не, всички се

раждаме безсмъртни. Казва Христос: „Роденото от плътта, плът е“, т. е. роденото при едно греховно състояние носи смърт със себе си, а роденото от Духа без грях носи вечен живот. Сега в този нов начин на разсъждение ние трябва да се ограничим, понеже сме на границата. Вие сте близо до тази Божествена граница:

n ____________________________ m

Вие сте виждали онзи символ, който теософите имат, нали? Те имат един знак, но аз обръщам този знак в обратна посока. Те започват движението на кривата линия от дясно към ляво, а ние обръщаме това движение от ляво към дясно (фиг. 1). Този символ е една представа за разсъжденията на нисшия ум. Горната линия АВ – това са условията на живота. Аз ще нарека другата, напречната линия, основа, върху която се крепи този живот. Тя представлява Божественото начало, основата, на която се крепи човешкият живот.

Сега аз ще ви представя тази идея по следния начин.

Тук имате лицето на една пирамида АВС (фиг. 2). С е остър връх, като на една игла. ДЛ е една плоскост, която се крепи на него. Д и Л са живи, разумни точки. Едната представлява Любовта, т. е. човека, който държи закона на Любовта, а другата – закона на омразата. Единият си служи с убийство, с отмъщение, другият – с Любов. По някой път хората казват: „Защо трябва да любиш ближния си, защо трябва да любиш противника си, врага си?“ Представете си, че Провидението ви е турило на едната страна на тази плоскост, в Д, а противника ви – в Л, и вие се държите в равновесие на тази игла С. Как няма да го обичаш сега? Ако Л се махне, ти ще изгубиш равновесието си и ще отхвръкнеш някъде далече. Следователно той съставлява противоположния полюс на твоя живот. Това не е зло. В дадения момент ти ще говориш на този човек любовно и той ще ти говори любовно, понеже вашите интереси са свързани.

Вие по някой път си мислите: „Защо ли има лоши и добри хора в света?“ Лоши и добри хора – това е обикновеното ваше разбиране. Вие още не знаете кой човек е лош. Не е зло това, което ние считаме за зло. Ние не знаем кой човек е лош. Относително само знаем това. Известен човек при известно отношение е лош заради нас. Така и известен човек при известни отношения е добър заради нас, но това е само едно отношение. Това не е абсолютна Истина. Когато ние говорим, че трябва да любим врага си, подразбираме какви трябва да бъдат разумните ни отношения спрямо всички хора. Тия отношения, в които Бог те е поставил, не трябва да ги променяш, но трябва разумно да изпълниш всичките свои задължения.

Как се създават тия врагове? Д е било свободно същество – ДС. И Л е било свободно същество – ЛС. Но ДС е жена, а ЛС е мъж. ЛС е човек, славолюбив в света. Той иска да се повдигне, но няма пари. ДС е богата – ДСА. Следователно ЛСВ, за да постигне своята цел, влюбва се в тази мома. Заради какво? – За да стане учен човек, да се прослави в света. И след като

се влюби, Провидението, понеже знае, че техните отношения са лъжливи, поставя ги на тази хосканица. Туй е една женитба. Казва им: „Ще се обичате и двамата." И те се обичат, но по необходимост. Тогава някоя жена казва: „Не мога ли да напусна мъжа си, аз не го обичам?" – Ако го напуснеш, ще отхвръкнеш надалече. Дойде мъжът, и той иска да напусне жена си. Казвам: не може да я напуснеш, на хосканица си. Ние можем да проверим този закон. Ако мъжът напусне жената, той ще умре. И ако жената се опита да напусне мъжа си, и тя ще умре, т. е. толкова далече ще отхвръкнеш, че ще излезеш навън из орбитата на този свят. И затова Писанието казва: „Женен ли си, не търси да се отвързваш. Не си ли женен, не търси да се завързваш." Тъй седи философията. Сега вие не питате какво да правите, преди да си създадете известни условия в света, ами питате това, след като ги създадете. Защото имайте предвид, че аз говоря на вас като на ученици, които разбират. Ние не можем да си играем със законите, които Бог е вложил в този свят, в тази велика Школа, пред лицето на всички тия разумни същества. Те са търпеливи и много снизходителни към нас, но нашата свобода е ограничена. Не може да пристъпим границите на тия закони! Щом създадем едно ново условие – ДЛ, било на физическия свят, било на сърдечния свят, било на Умствения свят, ние носим последствията – законът е верен навсякъде. Щом създадеш в себе си две противоречиви мисли, ти сам ще трябва да ги примириш; щом създадеш в себе си две противоречиви желания, ти сам ще трябва да ги примириш; и щом създадеш в себе си две противоречиви действия, ти сам ще трябва да ги примириш. И ако не ги примириш, те ще станат една язва и ще спънат цялото твое развитие.
Сега някой казва: „Не може ли да си поживеем?" – Свободни сте – няма нещо, което да не може да се позволи, но знайте, че в Природата за всичко се плаща. Един от еврейските царе, виден поет и същевременно пророк, си е позволил един произвол, повидимому една проста постъпка, позволена като на цар, и казал: „Не съм ли цар, не мога ли да направя това, не са ли тия мои поданици?" Тъй и един овчар казва: „Тия овци не са ли мои? Аз имам право да взема кое и да е агне, коя и да е овца, да я заколя и да я изям. Аз съм господар." Обаче тази философия, че овчарят има право да яде овцете, не е права. В Божествения кодекс е турен следният закон: овчарят има право да взема вълната и млякото, но никога не му е позволено нито да коли, нито да продава овцете. Че ги продава, туй е негов закон, но не и Божествен. Това не е философия. Казва: „Аз не съм ли овчар?" От това изваждам друго заключение. Някой пастир казва: „Аз съм пастир." Има пастири и в света – пастири на обществото. Някой казва: „Аз имам право да направя това или онова." – Не, нямаш право. Какво можеш да направиш, ще се поучиш от овчаря. Овчарят няма право да заколи нито една овца, но има право да вземе млякото Ӑ, има право да вземе вълната Ӑ. Това е, което му е дадено в дадения случай. Това е нов начин за

разсъждение. Обаче не е важно само да разсъждавате, но и да прилагате. Ако разсъждавате и не прилагате, тогава във вас ще се яви обратният процес. Когато казвам, че искам да разсъждавате, то не значи, че искам да изметете старото изведнъж. Това е невъзможно.
От вас при сегашните условия се изисква следното. Вие имате една цяла кармическа пирамида, нали? Аз турям на единия връх А2 – то е законът на противоречието, В2 е пак закон на противоречието и С2 също е закон на противоречието. Тази пирамида се е образувала от ред беззакония, от ред незаконни постъпки. Вие сте я съградили, да кажем, преди три-четири хиляди години. Мислите ли, че когато някой ви каже, че всичко това трябва да се изхвърли, че за един ден, за една седмица, за един месец ще може да го изхвърлите? – Не. Казвате обаче: „Аз не мога да го направя." Питам тогава: ти, когато за първи път започна да туряш камъните на тази пирамида, каза ли, че не можеш да я направиш, че не можеш да я съградиш? Тогава каза, че можеш. Следователно, като си казал, че можеш да направиш тази пирамида, ти можеш по същия начин и да я развалиш. Ти си започнал да я градиш от долу на горе, сега ще започнеш да я събаряш от горе на долу. Това е така по отношение на физическия свят, но по отношение на Божествения свят нещата стават моментално. Тази пирамида е създадена моментално. И затова казвам, че и в Божествения свят тя може да изчезне моментално. И Писанието казва така: „Ще залича прегрешенията ви и няма да ги помена." Изведнъж, моментално – това подразбира, че ще ги заличи. Тогава вие се спирате на физическото поле и казвате: „Как ще изправя живота си?" – Ще започнете да изправяте живота си оттам, отдето сте го нарушили. Най-първо вие скъсахте своята връзка с Бога, и след това образувахте тази пирамида. С това скъсване се започва греховен живот, лъжлив живот. Философията е, че след като направихте тази пирамида, вие искате да живеете добър живот, без всякакви грехове, а след четири-пет хиляди години искате да направите връзка с Бога. Ето где е лъжата! И сега по същия начин, както скъсахте връзката, така и ще се свържете с Бога. Ще започнете обратното – ще започнете събарянето на тази пирамида. Тя ще се събори сама по себе си. Тя се е образувала без Бога, а ще се събори чрез Бога.
Сега в Школата, както и във всичките окултни школи, се проповядва един чист и свят живот, който може да се постигне чрез усилието на човека. И какви ли не начини и методи се препоръчват за това. Някой отиде да се покланя пред Бога. Ще направи един, два, три, сто поклона. Друг ще се изправи, ще се моли на Бога: чете една, две, три, четири молитви, ще прочете всичките псалми, ще се моли, моли, но нищо не излиза от тази молитва. Не е въпросът в моленето, не е и в работата. Божественият закон, казвал съм ви и друг път, изисква абсолютно да не нарушаваме законите на Бога. Това е първото правило за Неговите деца. Бог казва: „Абсолютно няма да нарушавате моя закон!" Е, как става нарушаването? Аз съм

забелязал как се закачат две деца, братче и сестриче, които се обичат. Малкото братче дойде, хване някое косъмче от главата на по-голямото си сестриче и казва: „Хванах една мушица, че искам да откъсна един косъм от главата ти, за да я завържа.“ Това дете не вземе един косъм от своята глава, ами го отскубва от главата на сестричето си. Ето как се е родил грехът. Майката, като види това нещо, започва да се смее. Това, малкото дете, е извършило едно велико престъпление. То изтегля едно правило, един написан закон от главата на своята сестра. Един косъм е един велик лист. Сестрата заплаква, а майката се смее, бащата се смее и казват: „Днес нашето момченце отскубна един косъм от главата на сестра си.“ Най-после какво става с този син? Като порасне, започва да отскубва космите от главите на баща си и на майка си. Но законът, онзи Божествен принцип, е следният: ако на това дете бихме дали целия свят, всичкото богатство, то не би трябвало да отскубне този косъм. И ако бихте му казали, че ще му дадете всичкото богатство, детето трябваше да каже: „Не, аз не продавам ни един косъм от главата на сестра си.“ Онзи брат, който е отскубнал един косъм от главата на сестра си, той е извършил престъпление. За такъв брат вече се предполага, че той може да направи всичките престъпления, да продаде баща си и майка си.
Това е нов начин за разсъждение, който вие сте забравили. Какво правите днес? – Седнете и се занимавате с вашите големи грехове. Но ако речете вие сами да съборите тази пирамида, трябват ви 4 – 5 – 6 – 7 – 8 хиляди години, и то знаете ли какви усилия? Затова Писанието казва: „Ние ще викаме Силния, Великия в сила и мощ и Мъдрия в знание, Истина и Любов, да дойде да ни помогне, за да може да се освободим от нея, и нашият ум, нашето сърце, нашата воля да могат да работят тъй, както бихме желали.“ Не че в нас няма желание да работим, но повечето от вас са вързани. Вие казвате „Ще направя това.“ Речете да го направите и виждате, че ръцете ви са вързани. Искате да направите нещо, но усещате, че сте вързан, ограничен. Защо? Вие не се спирате сами да си дадете отчет защо е това. Аз зная, че вие ще турите причината там, дето не е.
И тъй, когато Христос е казал: „Любете враговете си“, Той е подразбирал следния велик закон: любете враговете си, защото това е Волята Божия. Аз имам едно правило, то е следното: ако мразиш, ти правиш един грях по отношение на себе си, сам се спъваш. А да любиш, значи да създаваш красиви образи. Тия образи са вечно красиви. Те са подтик за твоето усъвършенстване. Следователно образите на Любовта са великият подтик за растенето, за умственото развитие. Ние ще се спрем върху закона: „Искам своето добро, искам растенето и благородството на моята душа. Аз трябва да любя, понеже това е Волята Божия.“
В окултната наука, с която се занимавате, има две противоположности. В нея има толкова възможност да станете добър, колкото има възможност да станете лош. Това не е само за вас, но и във всичките религии я има тази

възможност, понеже всичките религии си служат с окултната наука, с окултните сили. И вие трябва да знаете, че всичките висши същества, всичките разумни същества не са от тия, които може да окаляте или да оставите върху тях своите нечистотии. Следователно те са много взискателни. Ако вие влезете в една окултна школа и не се учите на чистота и право мислене, ще ви изключат от там. Например някой път вие мислите тъй: „Какво ли мисли Учителя за мене?“ Самата ви мисъл вече е нечиста. Ако вие сте човек на Любовта, какво ще мисля за вас? Ще констатирам един факт, че сте човек на Любовта, и ако река да изопача този факт другояче, значи да проваля себе си. Ако вие сте човек на мъдростта, какво ще мисля за вас? Не мога да изопача този факт. Факт е това! Ако при всяка постъпка, която вие вършите, постъпвате по закона на мъдростта (аз вземам думата мъдрост в много тесен, ограничен смисъл – човешка мъдрост, а не Божествена), какво ще мисля? – Ще можем много добре да се разберем. И в критиката си пак ще се разберем. Любовта, за която аз ви говоря, не е човешка любов, и ако вие постъпвате според тази Любов, ще се разберем. Аз искам да ви насоча не към личността, защото личността ще ви ограничи. В какво седи тази личност? Тя е един кръг, който има два центъра. Това е човешкото лице. Отдолу се образува един квадрат. В този квадрат има малки извивки. В това е красотата. Човекът може да се представи в геометрическа форма. Онзи човек, когото художниците рисуват, той е човекът на желанията в Астралния свят. Там има известна пластичност, известно движение. В малките извивки не се забелязват правите линии. Когато гледаме човека в лицето, красотата му зависи от това, че в него стават промени. Тия промени именно ни радват. Ако се спрат тия движения, човек е много отвратителен. Когато това лице се движи бързо, то е приятно. Живото лице е, което ни радва. Живо лице може да бъде само умното лице. В личността се крият най-лошите неща. Тя е израз на егоизъм, на подлизурство, на страх, на измама, на лъжа. И човешката личност е създадена от всичките отрицателни качества в света. Това е личността. Аз не говоря за Аза, за човека, за съзнателното, но за личността. Някой казва: „Обидиха ме.“ Обидили го в какво? – Че му казали една истина. А, друг е вече въпросът. Днес върху личността никаква наука не може да се съгради. Какво е родила личността? Съвременната наука, съвременните философия, химия, физика, биология, вземете и богословието, и всичките други отрасли – по причина на човешката личност всички тия науки са се опорочили, отклонили са се от своя прав път. Да кажем, лекар е някой, но той не е истински лекар – да служи на Бога. На един химик днес ни най-малко не му е целта да служи на Бога. Съвременният музикант също не е идеен. Всеки музикант иска да спечели пари. Художникът иска да нарисува една картина за пари. Пари, навсякъде пари! Това е личността у човека. Сега някой може да възрази, че изкуството е принесло полза. Тъй е. Някой може да каже, че науката е

принесла полза. Тъй е, но в света не се проявява само личността – с личността заедно се проявява и разумната човешка душа. Следователно тя превръща действията на егоизма в Добро. Това не се дължи на човешката личност. Това се дължи на човешката душа, която постоянно работи за доброто в света. Ето защо ние трябва в себе си да се освободим от своята личност – не изведнъж, а последователно и разумно. Така да се освободим, щото да не нарушим чувствата, мислите и желанията на нашата душа. Някой казва: „Изведнъж да направим това!“ Вие не можете изведнъж да съборите това здание. То ще ви затрупа. Камък по камък, разумно ще снемате, разумно ще изправяте погрешките си и никак няма да се обезсърчавате. Тогава ние ще дойдем до онази нова философия, която ще ни открие, че ние сме в границата на този Нов свят. Иде една велика вълна от мисли, чувства и действия на възвишени същества. Тя ще дойде, ще проникне навсякъде. И ако вие не сте готови, тя ще постъпи тъй: ще премахне снега от света, семенцата, които са потиснати, ще ги извади от земята, болните ще излекува и всички нечистотии ще очисти. Това са твърдения. Ще каже някой: „Докажи!“ Тия неща не се доказват, вие ще ги видите. Тия неща няма какво да ги виждате отвън – те са вътре във вас. Най-първо вие искате да бъдете радостни, спокойни, да имате добро разположение на духа, искате да имате връзка с Бога. Тогава защо ще Го търсите горе на небето? Толкоз години Го търсите, а не сте мислили, че Бог, който прониква във всички същества, прониква чрез Духа и във вашето сърце.
Някой път вие сте недоволни. Дойде някой приятел при вас – натъжен, скърбен, иска утеха. Вие казвате: „Днес не съм разположен, махни се оттука, друг път ела при мен!“ Питам: с тази ваша постъпка вие не сте ли наскърбили Бога? Мислите ли, че Бог е доволен от вас? Не, вие сте Го наскърбили в лицето на вашия приятел. Тогава туй разумно същество ще ви погледне, ще помисли малко и ще ви тури името така: За спомен – да мисли – ЗСДМ. Господ казва: „Аз ще ви науча да мислите.“ И знаете ли какво може да ви се случи? Ние имаме ред наблюдения – не от миналото, но от сегашното. Там, в Габровско, някое си малко дете се радвало на едно лястовиче гнездо. Изважда пет малки лястовичета и с ножици отрязва езичетата им. Занася ги при майка си, а майката се радва и казва: „Моето дете днес извадило пет лястовичета от гнездото им и им отрязало езичетата. Колко пъргаво, колко умно дете!“ То израства и се оженва. Раждат му се пет деца, но всичките неми. Следователно по този закон вие трябва да знаете, че всичките действия, прегрешенията в света, не са много неразумни – за тях се държи сметка. Има много разумни същества, които могат да пострадат от нас. Ето защо всички спънки, мъчнотии, страдания, които ни сполетяват в живота, са резултат на нашите постъпки.
Сега, в Школата, ние не искаме вие да се боите, да казвате: „А, то е страшно!“ Не, ще имате нов морал, нови разсъждения. Ние казваме: „Без

страх!“ Аз съм дал на младите един поздрав: „Само светлият път на Мъдростта води към Истината!“ На вас казвам: „Само светлият път на Божествената Мъдрост води към Божествената Истина!“ И тъй, ние ще употребим науката не за нашата личност, не да пожертваме Истината за тази наука – ние искаме да употребим съвременната наука като средство за възтържествуване на Истината. Ние ще си послужим с логиката, с всички други науки, с които човечеството разполага. Аз не съм против логиката. Онзи, който я е измислил, добре е направил. Но тази логика трябва да бъде свещена, Божествена. Истината не трябва да бъде логика на лъжата. Същевременно и философията трябва да бъде Божествена. Може да бъде! От нас зависи. Не всички хора могат да бъдат философи: философите са родени, те не се раждат сега. Човек не може, като се роди, и веднага да стане философ – той трябва да е работил хиляди години, за да стане философ.
И тъй, някои от вас трябва да турят нова основа, да се очистят по новия начин. Вие трябва с помощта на Божественото съзнание да внесете Истината. Трябва да си представите Бога като едно разумно лице, което те наблюдава – винаги щедър, мъдър – и да кажеш: „Заради Него, заради Този, който ми е дал всичките блага в света, ще се постарая да изпълня всичко.“ Това е воля, това е сила! Бог е единствената сила, която може да стимулира. А сега някои, вместо да турят Бога като идеал в душата си, турят там някой велик, някой идеален човек, и си го представят като Бог. Нямам нищо против това, обаче ще си признаете факта, ще кажете тъй: „Господи, направихме една погрешка, прости ни! Ние ще се стремим да изпълним Твоя закон.“ Погрешката е извън времето и пространството. Изправиш ли погрешката, веднага в душата си ще почувстваш една лекота. Туй нещо сега е необходимо за вас. Аз ще вляза в необходимостите, за да може тази наука да се реализира, вашият живот и условията ви да се подобрят. Сега, ако имате разединение помежду си, вие ще се срещате, но тъй, както хората се срещат в гостилницата: ядат, пият и си приказват. Но тези връзки са връзки на интерес, не са любовни връзки. Божествените връзки са връзки, които ще ни свържат с Вечността. Те са връзки на Добродетелта, връзки на Божествената Мъдрост и Любов, връзки на свещените Божествени мисли. Когато обичаш някого, като напише нещо, ще го изслушаш. Нека ти прочете един, два, три куплета: тогава си изкажи мнението, тогава си изкажи одобрението, но не за да го подмамваш, а само за да го насърчиш. Не казвай, че е много добре. Кажи само, че е добре. Ако е добро, като ти прочете тия два-три куплета, трябва да почувстваш хубостта на неговата мисъл.
Когато вие пишете темите, каква е моята задача? Аз ви задавам теми от разни области. Моята цел не е да станете писатели, но да се научите да любите Истината и да мислите правилно. Не съм аз, който ще ви научи да мислите правилно, но искам Божественият Дух във вас да се прояви, да

дойде туй Божествено съзнание. Вие трябва да мислите правилно. Сега някой казва тъй: „Аз да порасна веднъж, няма да имам нужда от баща си." – Не, това е крива философия, крива мисъл. Някой казва: „Не искам да имам ярема на баща си." Щом е имало ярем, това не е баща. Тогава, по същия път на мисълта като се върви, някой ще каже: „Ние искаме да се освободим от Бога, защото по-тежък ярем от Божия няма." Всички искат да се освободят, да бъдат свободни. Свободата в света седи в изпълнението на тия велики закони. Там е нашето щастие. От Бога имаме нужда тъй, както от светлината, от водата, от хляба, даже от Него имаме по-голяма нужда. И от баща си имаме нужда, и от майка си. Това са отношения. Тия отношения за в бъдеще ще станат по-тесни. Някой казва: „Не искам Учителя си, искам да бъда самичък." Майката може да каже: „Аз от децата си нямам нужда." Крива философия е тази, вие не разсъждавате правилно. Ако мислите, че децата ви са бреме, че майката е едно бреме, в това няма никаква философия. Сега някои хора казват: „Е, майка!" Какво нещо е майката! Майката е велико нещо в света! Детето – това е израз на тази майка, на това велико нещо. Туй разбиране, което сега имате за живота, не е истинското разбиране. Туй, което вие наричате деца, това не са още деца. Онова, разумното дете в тебе, може да бъде отвън, може да бъде отвътре, а може да бъде и горе, при Бога. И тъй, Христос е казал: „Един е вашият Отец горе, а всички вие сте братя."
Сега в Школата трябва да се образуват тия интимни, а не фамилиарни отношения помежду ви. Досега аз съм следил и някой път ми е неприятно, като виждам, че вие, като се събирате, не се събирате да видите добрите си черти, ами всички сте критици, ровите. Като срещнете някой ваш брат, най-първо вие имате мнение, че той е добър. Като поседи 3 – 4 дни, вие почвате да се ровите в него и изваждате всичките му недъзи. „Аз го мислех за добър, а той бил такъв…" Този човек с тия недъзи не е вашият приятел. Недъзите, които приятелят ви носи, са неща случайни. Приятелството е съчетание на Любов и Мъдрост. Имате един приятел – това е една душа, която ви люби, обича, но вие не оценявате тази Любов. Вие сте събрани тук като ученици, но един ден казвате: „Не искам да се интересувам повече от това Учение." – Не е така. Това събиране ще послужи за вашето бъдещо самоусъвършенстване. За да се съберете така, не съм ви събрал аз. Това е един любовен акт на Божествената Любов, Мъдрост и Истина, в името на които Бог ви е събрал, за да ви даде познание, Мъдрост и Истина, да ви научи как да бъдете добри. И туй вие не трябва да го пренебрегвате. Някой дойде, казва: „Аз излизам от Школата." Ти не можеш да напуснеш тази Школа. Щом я напуснеш, ще умреш. И няма човек, който, като е напуснал Школата, да не е умрял. В деня, в който напуснете Божествената школа, с вас всичко е свършено. Като ученици аз ви предупреждавам: никога не влагайте в себе си мисълта: „Аз ще напусна Школата." Ако си в едно място на престъпление, разбирам, но в една Школа, дето сте събрани да научите

пътя на Божествената Любов, Мъдрост и Истина, да кажете: „Аз ще напусна Школата!“ Тази пирамида ACB ще се увеличи, ще стане толкова тежка, че вие ще се намерите на дъното на Великия океан, дето грешните души се измъчват. Бъдещата наука изисква от вас едно ново условие, за да ви изложи тази велика Истина тъй, че тя да бъде достъпна за вас, т.е. да я схванете, както трябва. Някой може да каже: „Аз разбирам какво иска да каже Учителя, но аз съм човек, облечен в плът и кръв, не мога да не греша.“ Добре, вижте как се прекъсва логическата връзка. Във вашия ум влиза една нова мисъл. Казвате: „Най-после ние сме хора, облечени в плът и кръв, какво от това?“ Ние знаем, че човек е облечен в плът и кръв. Плътта сама по себе си и кръвта сама по себе си никакво зло не раждат. Плътта и кръвта, съединени с човешкия Дух, с човешката душа и с човешкия ум и сърце, раждат греха. Защо се ражда грехът? Понеже човек оставя своите нечистотии в тази плът и кръв и тази материя не знае как да се чисти. Ако човешкият ум и човешкото сърце са нечисти, непременно ще се появят всичките нещастия. Имаш лоша мисъл, лошо чувство – ти ще ги оставиш настрана. Това е една смет. Казваш: „Да дойде някой да ги поправи.“ – Не, ние сами ще поправим своите мисли и чувства. И тогава старовремските учени хора ето как са обяснявали това нещо. Тук имате един ъгъл ACB (фиг. 5), който е в движение, понеже тия точки A, C и B са живи. В този ъгъл имате два процеса. Интересите на A и на B са към C. Интересите на B съвпадат едновременно с тия на A. Друг път може да не съвпадат. В други отношения пък може да се изключват. Значи има две положения, две възможности: интересите на B или да съвпадат, или да се изключват. Представете си, че C е една жива ябълка, едно живо дърво. A и B се стремят към собственост, да завладеят туй дърво. Ще има ли любовни отношения между тях? Не, ще има спор за дървото. Но представете си, че A и B са мъж и жена, стремят се към туй дърво. Те живеят по любов. Дали ще има спор? Те ще кажат: „Ние ще завладеем това дърво за нашите деца.“ Значи щом ъгълът е отворен, има спор. Щом този ъгъл е затворен, въпросът е вече разрешен. Тогава този външен дисонанс, който съществува между хората, изчезва, но може да се роди вътрешен дисонанс. Дисонансите може да се родят в тия ъгли, които са образували триъгълника (Фиг. 6) – в ъгъла A, в ъгъла B и в ъгъла C. И тъй, някой път може да се родят дисонанси, а някой път може да се роди хармония – зависи от разбирането на човека. Това разбиране може да се измени. Кога? Когато страната C стане по-малка от страната D (Фиг. 7). Изобщо, всяка една от страните на триъгълника може да се намалява или увеличава. Всяка една страна на триъгълника представлява силови линии в движение, т.е. сили, които действат в плоскост. Следователно силовите линии на този триъгълник може да се изменят. Щом се изменят тези силови линии, изменят се и вътрешните съотношения, а щом се изменят вътрешните съотношения, може да се изменят и силовите плоскости. Щом се изменят

силовите плоскости, тогава се зараждат много неприятности в самия живот: и в ума, и в сърцето, и във волята. Същевременно се зараждат и разни болести в ума, в тялото и в сърцето. Към ума спадат всичките ония заболявания на полудяване, т.е. обезумяването на хората. В сърцето се раждат болести от чрезмерната алчност на хората.
Неврастенията се дължи на дисхармония в чувствата. И всичко туй произтича от факта, че ние мислим леко за живота. Ние, когато грешим, мислим, че всеки един грях лесно може да се поправи. Преди да сме сгрешили, мислим така, но щом сгрешим, имаме друга логика. Тогава намираме, че е много мъчно да поправим грешките си. Нито едното е вярно, нито другото е вярно. Един невежа, когато направи един грях, много мъчно може да го изправи. Един умен човек, когато направи един грях, много лесно може да го изправи, защото е умен. Когато някой от вас иска да греши съзнателно, да си каже тъй: „Достатъчно умен ли съм, за да мога в скоро време да поправя погрешката?“ Спрете се, помислете умен ли сте. Ако сте глупав и не знаете как да поправите погрешката, тогава не ви трябва да грешите. Ако си много умен, сгреши. Като грешиш, ще трябва да мислиш. Ще си кажеш тъй: „Аз реших да направя този грях, но достатъчно ли съм умен да го изправя?“ Внесете този нов фактор в живота си. Внесеш ли го, ти вече петдесет процента ще си помогнеш в тази окултна наука. После, внесете друг фактор. Искате да съгрешите. Кажете си: „Аз от Любов мога ли да съгреша?“ Трети фактор: „Аз заради Истината мога ли да съгреша?“ След като започнете да мислите така и след като внесете тия елементи в ума си, тогава ще може да разсъждавате. И знаете ли каква е тогава възможността за греха? Тя е 1:100 000 000. Ако не разсъждавате така, на сто милиона грехове само един път може да направите добро. И затова съвременните хора грешат. Те не мислят. Всички мислят, след като направят греха. Това не е мислене. Мисли, преди да си сгрешил! Така ще се сполучи. Първите хора, след като сгрешиха в Рая, започнаха да мислят. Сега се изисква да вървим по обратния път: да мислим, преди да грешим, а не да грешим и после да мислим.
И тъй, правилата, които се крият в съвременната наука, в геометрията, са скрити. Във всички математически формули, които съществуват в съвременната математика, зад всички тия образи, които са турени в геометрията, е описан пътят на слизането, пътят на човешките прегрешения. Всички тия ъгли, триъгълници, петоъгълници показват пътищата, по които човек се е отдалечил от Бога. И следователно тия същите формули ще му покажат обратния път, по който той може да се качи. И где е заблуждението, знаете ли? Съвременните философи казват, че кръгът изразява път на съвършенство. Но когато човек сгреши, той ще се намери в един кръг, от който няма излаз. Заблуждението обаче е там, че човек, като е сгрешил, е започнал своето слизане от една много малка точка. Той се е движел полека, толкоз полека, че не е забелязвал как пада,

как отива в дъното на конуса. Като се гледа този конус отгоре, човек вижда само кръг, който се проектира в това поле. От падането, т.е. от слизането на човека в материята, се е образувал цял конус, а ние виждаме само външната му форма – кръга на тази спирала, и казваме: „Ние така се родихме“, т.е. в греха. Не, не сме се родили в греха. Ето защо ние трябва да развием тази спирала. По кой начин? По обратния път. Ще започнем от големия кръг. Смаляваме го, смаляваме, докато дойдем до точката, дето е направена погрешката. Оттам ще теглим една права линия и въпросът е свършен.

Аз бих желал след тая беседа да помислите върху новия начин на мислене, понеже той ще бъде свързан със съграждането на вашия бъдещ живот. И тогава новият живот, който сега се заражда във вас, може да се използва при други условия. Ако мислите по старому, във вас никакъв нов живот не може да се съгради. Разумното изисква разумни разсъждения.

Това, което ви казах, е само въведение. Не мислете, че много съм ви казал. Не, много малко съм ви казал, има още ред правила, ред формули. Тия триъгълници са поставени в известни съотношения. Аз пак ще се спра върху тях, когато имам благоприятни условия, защото Истината в света е Истина само тогава, когато се разбере и приложи.

Размишление

Четвърта лекция от Учителя

31 октомври 1923 г., София

1923_11_04 Задачи на истинската наука

ЗАДАЧИ НА ИСТИНСКАТА НАУКА

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочетоха се няколко от работите върху темата „Отличителните черти на пчелата“.

Прочете се резюме от темата: „Произход на колелото“.

Тема за следния път (№ 4): „Ролята на червените и бели кръвни телца в кръвта“.

Тази вечер ще ви говоря върху „Задачите на истинската наука.“

Когато аз ви говоря, мнозина от вас схващат отрицателната страна на беседата. Когато ние посочваме недъзите на известен клон от науката, например на медицината – наука за лекуването на човека, ни най-малко нямаме предвид да я критикуваме, но като разглеждаме състоянието на днешното ѝ развитие, посочваме възможностите за нейното развитие в недалечното бъдеще. Повечето лекари започват да изучават медицината от болезненото състояние на организма. Това обаче не е правият път на изучаване. Най-първо трябва да се разглежда здравият организъм, да има една установена норма за здравословното състояние на организма и от тази норма да се определи кога човек е в болезнено състояние, кога не, каква е болестта, до колко е опасна тя и т.н.

A ——————— B

A^2 ——————— B^2

Да допуснем, че точка А като жива точка представлява здравословното състояние на човека. Неговият организъм расте и се развива правилно в своя живот и достига до точка В. дето, като пуща корени на деятелност, среща известни спънки, известни пречки за развитието си. Тия пречки предизвикват известни пертурбации в организма. Тогава А се превръща на А2 (А на втора степен) и В – В2 (В във втора степен). Пътят А2В2 представлява пътя на развитието на живата точка А при срещнатите спънки, които създават вътрешните противоречия в човека. За да се

избегнат тия пертурбации, които стават в организма, на помощ ще дойде медицината, което показва, че нейната единствена задача не е само лекуването на организма, но и по-висша от дадената. Вината не е в самата наука „медицина“, но в схващанията, които имат съвременните учени за тази наука. Според схващанията си те определят целите и задачите ѝ.

Нека вземем друг отрасъл от науката, например астрономията. Как я изучават съвременните астрономи? Някои от тях изучават пътя на планетите, състава им, известни отклонения, известни пертурбации, които стават с тях, но тези данни, до които те се домогват, са само външни. Един истински астроном трябва да се заеме да изучи вътрешното състояние на планетите, за да се домогне до ония велики истини, които интересуват съвременните учени. Вие ще кажете: Много неща не, знаем, защото стоят далеч от нас, а тия, които са близо, ние знаем, проучаваме ги лесно. Но понятията „далеч“ и „близо“ се определят по отношение бързината, с която се движим. Ако човек се движи с бързината на светлината, Слънцето е много близо за него, за осем минути той е там, но ако се движи с бързината на човека, Слънцето в този случай е много далеч. От тук се явяват в света понятията за постижими и непостижими неща. За умния човек всичко е постижимо във време и пространство.

Сега, аз искам да схващате нещата право, да не бъдете партизани на една наука и да се придържате строго в рамките на нейните цели и задачи. Съвременните науки не са кръстени правилно. Техните имена не съответстват напълно на задачите, които те предполагат, тъй както и имената на много от съвременните хора не отговарят на характера им. Например, вие сте кръстени Иван, но не сте доволни от това име. Вие искате да се казвате Стефан или Георги, но изборът не зависи от вас. Баща ви, майка ви, дядо ви се събрали и казали: Хайде да кръстим това дете Иван!

За в бъдеще ние ще имаме за науките съвсем друго схващане, няма защо да ги критикуваме. Ние благодарим на науката за това, което ни е дала до днес в пътя на своето развитие. Често някои младежи казват: Науката е доказала това! Веднъж повярвали в науката, те са категорични в своите заключения и не приемат никаква нова мисъл. Че какво е доказала науката? Тъкмо по тия въпроси, по които съвременните хора най-много спорят, тя не е доказала нищо положително. Ние индивидуализираме науката като някоя личност, а в същност науката е резултат на усилията на човешкия дух. Той е създал философията, математиката, естествените науки и всички други отрасли на науката и сам ги е кръстил. За в бъдеще ще има три отдела науки. Единият отдел ще се занимава с физическите науки. Вторият, духовният отдел, ще се занимава с умствените науки, а

третият отдел ще бъде наука за произхода на човешкия дух, която ще докосне ония области от науката, които сега са непонятни на съвременните учени.

Всички вие трябва да използвате съвременната наука за ваше добро, за ваше благо. Всичко онова, което е полезно в науката за вашето развитие, изучавайте, но всичко онова, което е вредно за вас, отхвърляйте настрана. Вие не трябва да пълните ума си с излишен багаж.

За вас, като ученици на окултната наука, които ще изучавате живота разумно, голям интерес трябва да представлява френологията. Ще ви нахвърлям няколко мисли по нея. Да вземем например линията АВ, която да представлява линията над веждите в човека. По тази линия на челото, според съвременните френолози, се намират всички наблюдателни способности, а именно в точките a1, a2, a3, b4, b5, b6 всяка от които представлява известен център. Какви наблюдателни центрове, например, има по тази линия? Като разглеждате един предмет, първо определяте неговата форма, после неговата големина, неговата тежест, какво място заема в пространството и т.н. Тия и ред още центрове лежат все по тази линия на челото. Те събират само външните данни от природата. Затова, като изучавате един предмет, вие първо ще изучавате неговата външна страна, тъй както прави един естественик и ще развивате наблюдателните си способности. И действително, във всички ония хора, които са се занимавали 20–30 години с естествените науки долната част на челото им над веждите се силно издава навън, а горната част на челото им остава малко легнала назад. У философите пък, които не се занимават толкова с изучаване външните белези на предметите, а повече разсъждават, изучават принципите в живота, в тях се развива горната част на челото - разсъдъкът, сравнението, въображението – центърът за принципността на нещата. Ако ви представя челото с две линии, горна и долна, естествениците се движат по долната линия, а философите – по горната линия.

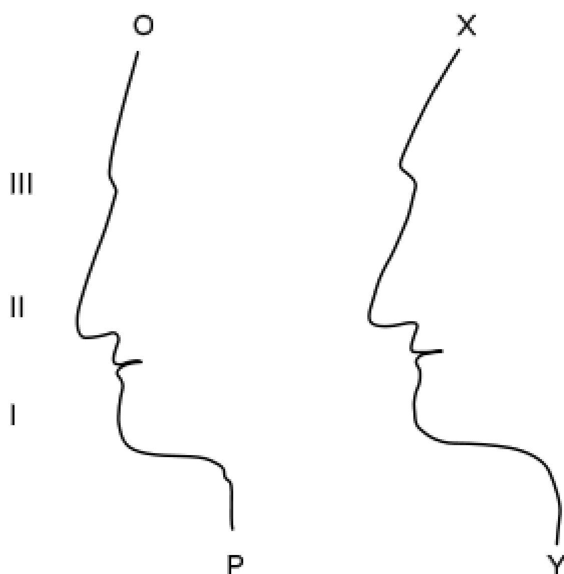

Сега, ако разгледаме линията OP, на какво мяза тя? – На стъпала. Първото стъпало е устата, второто – носа, третото – челото. Значи, в живота си човек се качва по един планински връх, който върви нагоре и все по-нагоре. Колелото се качва и нов кръгозор, нови способности се разкриват. На пръв поглед тази крива линия няма никакъв смисъл, но ако ѝ турите око, ухо, тя добива смисъл.

Разните отдели на съвременната наука имат тази добра страна, че развиват човека всестранно. Например, дали изучавате физика, химия, анатомия, физиология, ботаника, зоология, философия, богословие или каквато и да е друга наука, всяка от тях засяга специална област от вашия ум и развива съответни скрити сили във вашата душа. Тъй щото, всички науки в своята съвкупност засягат пълната действителност, т.е. развиват всички ония центрове, в които са заложени човешките способности. Цялото човечество днес работи за доставяне материали за съграждане на идеалния, на новия човек. Когато материалите се приготвят, ще се съгради и бъдещето човечество, бъдещата човешка форма. Съвременната култура се ползва от материалите, които са оставени от миналата култура, а бъдещата ще се ползва от материалите на настоящата култура. Като разглеждаме въпроса така, ще дойдем до онова дълбоко разбиране, че всичко в света се ръководи от една висша, разумна сила. Тази сила не е единична, тя има колективно проявление. Всичкият труд на тази висша колективна сила е разпределен в разни области. Тия неща, които на пръв поглед нам се виждат случайни, в разумната природа са строго определени. Ралото, което минава през някой мравуняк и разваля цялата им архитектурна постройка, за мравките е случайно явление – те не знаят кой е причината за това, но онзи, който оре, знае причината. Той знае защо я е развалил. Ако всички философи от този мравуняк се бяха събрали да разсъждават защо се развали тяхното гнездо, кой им го развали и ред други въпроси, не биха могли да ги разрешат правилно. Те биха могли да изтълкуват туй разрушение по разни начини, но само разумният човек, който е минал със своето рало отгоре върху гнездото им, може да определи кои са причините за това разрушение. И тъй, всяко нещо в живота, което вие не можете да си обясните, има свои разумни причини, които, ако не днес, за в бъдеще ще ви станат ясни.

Сега вие трябва да бъдете последователни в живота си, а не да бъдете дребнави и да казвате: Да използваме сегашния живот както дойде. Не, вие трябва да употребите сегашния живот като условие за туряне здрава основа на бъдещия живот. Ти си ученик в училището, баща ти е богат, има средства да те издържа, какво трябва да правиш тогава? Трябва ли да търгуваш? Трябва ли да си приготовляваш всичко необходимо за учението? Баща ти е приготвил и стая, и дрехи, и храна, и учител – от теб се изисква само труд и постоянство да се учиш. Вие, като сте дошли веднъж на земята, трябва да се учите! Ако се усъмните и кажете: Ами баща ми може един ден да умре, нали аз трябва да се погрижа за себе си? Не, ние мислим по това малко по-другояче. Ние сме съгласни с Христа, Който казва: „Достатъчно е на деня неговото зло." Човек трябва да мисли само за днешния ден. Днешният ден е основа на всички останали дни и всичките дни от миналото са основа на днешния ден. Днешният ден съдържа в себе си възможностите на всички бъдещи дни и всички бъдещи дни са вложени в днешния ден. Като схващате нещата тъй. вие ще имате вдъхновение. Ако не гледате философски на живота, вие ще се обезсърчите, ще кажете: не е този пътят на нашия живот, ние трябва да намерим друг път.

Вие, младите, трябва да проучите живота на ония млади, които са били ваши предшественици. Някои хора могат да ви казват, че вие не сте на правия път, че вие сте се заблудили и т.н. Може да е така, вие не им възразявайте, но вгледайте се само в техния живот, да видите дали те са намерили истинския път на живота. И те не са го намерили. Ако старите не са го намерили, колко повече младите! Ако старите се лутат, колко повече младите ще се лутат в търсене своя път! Това обаче не е лутане. Туй аз наричам „съмнение в самия живот", поради което съвременната философия казва, че за да признаем нещата, трябва да ги отречем. Значи, трябва да изгубим нещата, за да ги оценим. Как ще оценим нещо като го загубим? Ти имаш един приятел и като умре, оценяваш го, че бил много добър. Каква полза, че си го оценил след смъртта му? Съвременната философия седи в това, че всички оценяват само умрелите хора, затова тя е култура на мъртвите. Христа днес оценяват. Хиляди църкви има, съградени в Негово име. Всички Му палят свещи и кандила, но каквито престъпления и да се вършат днес. все в Негово име се върши! Той все мълчи… Затова Христос е добър, идеален, защото никога не протестира. Ако Христос живееше днес на Земята, щеше да влезе в противоречие с онези, които вярват в Него. А сега всички цитират: тъй казал Христос, иначе казал Христос. Да, понеже умрял. Но какво е мислил този учен човек, какви са били Неговите дълбоки възгледи за живота, те не искат и да знаят. Всички разглеждат повърхностно нещата.

Сега аз не искам от вас да бъдете гениални философи. Моята цел е вие да

имате трезва вяра. Знаете ли какво значи трезва вяра? Ще ви дам един пример, да разберете какво наричам трезва вяра. Някое дете върви по пътя, но случи се, падне и започва да плаче. Като види, че няма кой да го вдигне, то си става само и продължава пътя си. Друго някое дете пък като падне на земята, веднага става, усмихва се и пак върви напред. Това значи трезва вяра. Аз искам да бъдете като това весело дете – като паднете, веднага да станете и да кажете: Друг път ще бъда внимателен. Повечето от вас мязате на първото дете. Като паднете, погледнете назад, дали няма някой да ви вдигне и после казвате: Счупено ми е сърцето! Нищо не значи, че си паднал, то не е случайност. Всяко падане си има своя добра страна. Ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал: един българин, като ходил по работа, изкълчил крака си и другарят му го качва на коня, ще го води на чаръкчия да му поправи крака – това било в турско време. Конят по едно време се разритал, хвърлил го във въздуха и той паднал на земята, като си казал: „Не стига, че единият ми крак е счупен, но и другият ще се счупи“. Обаче, когато той станал, изкълченият крак се наместил. Че конят ви е хвърлил, това не е признак, че иска да ви направи зло. Ако срещнете някое препятствие в живота си, това препятствие може да ви намести крака и вие ще се радвате, В този случай науката може да ви хвърли в противоречия, но понякога тази наука със своите теории може да извади от вас много заблуждения и да намести умовете ви. Например, защо материализмът се яви в света в 19-ти век? – За да намести умовете на хората. Всичката онази паяжина в умовете им се очисти. Той дойде във времето, когато схоластиката беше на върха на своето развитие и трябваше да се внесе една по-трезва мисъл. Сега пък трябва да дойде едно духовно движение, което да изтълкува фактите тъй, както са в живата природа.

Казах ви, че вие не трябва да бъдете партизани нито на една наука, нито можете да бъдете. Вие не можете да изисквате от една наука повече, отколкото е тя. Защо еди-кой си философ мисли така, той си има право. Тъй вижда, тъй мисли – дотам е дошъл. Вие ще си кажете: Този философ за себе си е прав, 50 на сто пък е прав по отношение на другите, но аз зная, че има неща, които той не е взел предвид.

Вие сте още млади и затова най-първо гледате как да съградите вашия живот, как да се наредите. Някой път вие мислите като старите: как ще прекарате, как ще си намерите работа и често по цели нощи не можете да спите, преживявате какъв ще бъде животът ви след 20 години. Аз ви казвам, че след 120 години и камиларят, и камилата ще си заминат от пустинята и няма повече да минават през там.

Не, мислете само за днес! „Това, което ви е потребно за днес, имате достатъчно, а утрешният ден ще се погрижи сам за себе си“, казва Христос.

Умният човек всеки ден ще намира необходимите условия за живота си. Има ги тия условия, те всякога се създават. а Всички вие не гледате еднакво на нещата, затова може да се роди различие във възгледите ви. Едни от вас гледат по-обективно на нещата, по-наблюдателни са; у други пък разсъдителните способности са по-силно развити; у трети музикалните чувства; у четвърти въображението; у пети паметта; у шести речта и т.н. Всичко това не е преимущество, обаче, нито за едните, нито за другите; напротив, с всички тия неща вие можете да се допълняте и да си хармонирате. Човек не може да бъде във всички отношения талантлив, гениален, все ще има нещо, което да му не достига. Ако той беше съвършен в целокупността на своето развитие, работите щяха да седят другояче.

Ако разглеждате от това гледище науката, каква трябваше да бъде например големината на лицето спрямо тялото? Старите гърци са определяли, че дължината на лицето трябва да съставлява 1/10 от целия ръст на човека. Челото трябва да съставлява 1/3 от лицето.

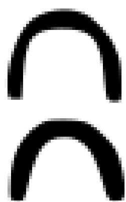

Ние може да запитаме защо именно лицето трябва да съставлява 1/10 част от целия ръст? Те още не са обосновали това нещо, но са намерили, че при туй съотношение именно тия хора са симетрични, идеални, в тях преобладават красивите форми. Например: в жълтата раса челото долу е широко, а горе – тясно, има форма подобна на трапец, докато у бялата раса горната част на челото е малко по-издадена навън, в сравнение с тази у жълтата раса, и по-широка, почти правоъгълна. У индивидите на бялата раса камперовият ъгъл е 80°, а у жълтите е 75°. Туй показва, че долната част на челото им е по-издадена, а горната е права, легнала малко назад. Вие може да питате какво отношение може да имат тия мерки, че у едните камперовият ъгъл е 80°, а у другите 75°, или каква разлика може да има в интелигентността, ако челото горе е по-тясно а долу по-широко или горе по-широко, а долу по-тясно? Простият човек не може да намери нещо особено, което да свързва тия съотношения; той не може да намери и причините, защо горната част на челото да е по-широка, а долната по-тясна, но ученият човек проучава тия неща. Забелязано е, че когато човек се занимава с философия, неговото чело отгоре се разширява. И между вас ще забележите, че ония, у които горе челото не е широко, в тях разсъдителните способности са по-слабо развити. Тия, които разсъждават философски, тяхното чело отгоре е широко, те са работили в миналото, в тях има събудени известни центрове и способности, дето се проявяват душевните им сили. Във вас трябва да се събуди силен интерес към разните области на науката, за да се развият постепенно и различните центрове.

Ето защо, задачата на окултната наука е да развие вашата висша способност, да събуди във вас Божественото и вашия висш разум. Събуди ли се във вас Божественото, вие ще имате вече друго разположение към нещата и живота. Вашата воля ще бъде мощна, силна, тя ще има един нов елемент в себе си, т.е. ще има един толкова силен подтик нагоре, че при каквито условия и да се намери, нейната сила няма да се измени, няма да отпадне.

Когато ние говорим за живата разумна природа, някои хора я разбират криво, те казват: Господ ще промисли за нас. Аз съм съгласен с това, но в какъв случай? Ако синът каже, че баща му ще промисли за него, вярно е. Наистина баща му ще промисли за стая, за храна, за дрехи, за книги, но той не може да учи за сина си. Следователно Бог може да промисли всичко заради нас, но не може да учи за нас. Разумните същества могат да промислят всичко заради нас, но едно нещо не могат да направят за нас: те не могат да учат за нас. Значи, има една специална работа, за която ние сме тук на земята – да учим! Всички вие трябва да учите без друго; вие трябва да живеете, да преживявате, да действате, да упражнявате вашата воля, сърце и ум.

Никой не може да живее заради вас; никой не може да мисли заради вас; с чужд ум не може да се мисли, с чуждо сърце не може да се чувства, с чужда воля не може да се действа. Ще чувствате с вашето сърце, ще мислите с вашия ум и ще действате с вашата воля!

И тъй, като ученици на Окултната школа вие ще заложите ума, сърцето и волята си да се учите, и учението трябва да е придружено с един вътрешен копнеж, с любов. Имате ли тази любов, вие ще се домогнете до онази велика Истина, която е цел на вашия живот. И тогава, който клон от науката и да изберете, ще ви ползва. Ние не ви налагаме да изберете този или онзи клон от науката. Всеки от вас е свободен да избере какъвто клон иска, но да знаете, че този клон трябва да бъде помагало за развиване на вашия ум, сърце и душа.

Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

4-а лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 4.XI.1923 г. в гр. София

1923_11_04 Основа на знанието

ОСНОВА НА ЗНАНИЕТО

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

Тайна молитва

Прочете се резюме от темите: „Произход на яйцето и кокошката“.

Прочетоха се и няколко от темите: „Произход на колелото“.

Тема за следния път (№ 3): „Отличителните черти на пчелата“. Ще помислите върху тази тема. Имайте предвид чистотата на пчелата. Тя има образцова чистота, не търпи в кошера си нищо нечисто, нищо хилаво. Същото нещо е и в моралния свят. По отношение на чистотата небето е много взискателно. То постъпва по същия начин, както и пчелите в своя кошер. Там не може да стъпи кракът на някой хилав, нечист човек. В небето няма лицеприятие. Там не се чува: „този е наш“ или „този е ваш“. Само достойните, чистите, умните могат да живеят в такъв кошер.

Да допуснем, че имате пред себе си един учен човек, един естественик, който се занимава специално с изучаване живота на пчелите. След като се е занимавал той целия си живот с проучване на тънкостите в живота им, питам: какво е спечелил от пчелите? – Огрубял е, нищо повече. И повечето от съвременните естественици, които изучават природата по този начин, огрубяват, стават материалисти, не могат да извлекат оная велика мъдрост, която се съдържа в нея. В някои от съвременните естественици се забелязва едно израждане, понеже поглеждат на въпросите материалистично. Вземете, например, пчелата: по своето благородство тя не седи на тя не седи на тази висота, на каквато е човекът. Нейното благородство е благородство на един по-нисш живот и затова всички хора, които боравят с една по-нисша материя, естествено е, че тази материя ще им въздейства. Тя има свойството да привлича или да смъква човешкия живот към себе си. Вследствие на това всички естественици, с малки изключения, са повече материалисти. Не по този начин трябва да се изучават животните, насекомите, растенията, па дори и минералите! Изучаваш пчелата – трябва да я изучаваш като една фаза от великия живот на човешката душа; изучаваш мравката – трябва да я изучаваш като една фаза от великия живот на човешката душа; изучаваш растенията, кристалите – по същия начин трябва да ги изучаваш, те са все фази, през които човешката душа е минала. Това е азбуката, от която е наредена книгата, означена „Миналото

на човешката душа“ И всеки човек трябва да чете книгата на своето минало. Когато изучава кристалите, той трябва да знае какви са били тия кристали във времето, когато е живял във фазата на кристал. Когато изучава растителното царство, той трябва да разглежда пътя на своето минало и да изведе от този път онази велика поука, която животът е вложил в него. Само по този начин проучавани естествените науки имат смисъл, само тогава има в тях философия, само така те имат приложение!

Сега и вие като ученици в гимназията, като студенти в университета, ако бихте изучавали естествените науки, па и всички други науки от това гледище, като неразривна стадия от вашия живот, вие бихте имали съвсем други разбирания за живота и за науката. А сега аз често срещам голямо препятствие в работата си поради вашите разбирания. Вие като ученици в гимназията, като студенти в университета имате голямо мнение за себе си; мислите, че знаете много. Вярно е това, но аз ще ви запитам: ако вие сте един 100-годишен дядо и ви поканят да играете на хорото, ще ви ползват ли нещо тия 100 години за случая? Мислите ли, че в този стар дядо с напредване на възрастта напредва и силата? Казват му: Дядо, я поиграй малко на хорото! – Не мога, не зная.

Вие ще разсъждавате с мене, за да разберете мисълта ми. Ще вземем две величини, първата от които означавам с +А (А с един плюс). Тя представя дете на десетгодишна възраст. Втората величина означавам с ++А (А с два плюса). Тя представя стогодишен старец, годините на когото значи са десет пъти повече от тия на детето. Имате тогава +А – десет години и ++А – сто години. И двете величини са две живи същества, които се движат в една и съща посока п. Ако придадем към +А двадесет години, и към ++А също двадесет години, кой от двамата печели? – Първият. Защо? Нали би трябвало старият човек да печели повече, понеже числото 20 се прибавя към по-голямо число от 10, а именно към 100-те? Старият човек, обаче, не печели, понеже той е положителен. В какво седи тази положителност? Той живее с идеята, че е богат, че е осигурен, натрупал е богатство, на което упования; той живее още и с идеята, че е учен, че има много опитности от живота, уверен е в себе си и т.н. Но да живееш с такива идеи в живота, който всеки момент носи нещо ново в себе си, значи да загубиш своята сила, да не печелиш нищо. Тия са причините, за дето, като се прибавят 20 години към живота на стареца, той става по-слаб, а като се прибавят тия години към живота на десетгодишното дете, то става силен човек. От какво произтича тази разлика? Какъв е законът, който определя силите? Защо именно старецът, като расте по ум, не расте едновременно и по сила? Вие ще кажете, че старците придобиват по-късно силата си. Това е вярно 50%, но и в този процент има изключения. По някой път старецът изгубва не само силата си, но и своите мисли. Коя е причината за това? Следователно,

положителните сили не печелят всякога в света.

Аз искам вие да разбирате добре нещата, да разсъждавате правилно. Някой казва: човек трябва да има положителна воля и положителен ум. Вярно е това, но тук може да се приложи законът на вероятностите. Не всякога положителната воля печели и не всякога положителният ум печели. Защо? Старецът, който има два плюса, който е дошъл до стоидвадесетгодишна възраст и живее с положителни мисли, се движи в една по-гъста материя, вследствие на което среща по-големи съпротивления в живота си, отколкото младият човек, който живее в една по-рядка среда, с по-малки съпротивления. Следователно, ако плюсовете се увеличават, съпротивленията се увеличават, но силата се намалява – така е в живота на стареца; ако пък плюсовете се намаляват, съпротивленията с намаляват, но силата се увеличава. Законът, който можем да извадим от тук, е следният: силата в живот ни ще бъде обратно пропорционална на съпротивленията, които срещаме, т.е. голяма сила – малки съпротивления, малка сила – големи съпротивления. И всичко това е в зависимост от гъстотата на средата.

Ето защо ние трябва да минем в живота си по онзи път, който има най-малко съпротивления. Много естествено е това! Защо? Вие как влизате в някоя гостилница? Нали първо преглеждате колко пари имате в кесията си и според средствата си разполагате? Като влезете в един магазин, нали по същия начин преглеждате кесията си и според това си купувате по-хубав или по-прост плат? Когато си правите къща или когато ще предприемете някое дълго пътешествие, по същия начин ще прегледате състоянието на вашата кесия и възможностите, които се съдържат в нея. Трябва да знаете, че когато влизате в материалния свят, всички тия неща трябва да се вземат предвид, а вие често ги забравяте. В това отношение младите мязат на старите. Знайте, обаче, че при тия пропущания в живота вие затъвате повече в материята, вследствие на което гъстотата на средата се увеличава, съпротивлението също, а силата ви се намалява.

Ще ви запитам: отде идете, колко години откак сте излезли от дома си? – Не знаем. Имате ли писма от вашите заминали, от баща си, от майка си? – Нямаме. И вие сега ще ми кажете, както старите: Вярваме в Единния Господ… Тази вяра не ви ползва. Защо? Ако седя в стаята си и вярвам, че има Слънце, какво ме ползва то? Ако седя в една изба и изчисляват оттам силата на слънчевата светлина, колко трептения имат най-дългите слънчеви вълни, па зная и за всичките светове, какво ме ползва това? – Нищо. Тия знания до известна степен могат да ползват моя ум, но изчисленията за слънчевите лъчи ни най-малко на ползват моята душа. Следователно, когато ние говорим за великите истини в живота, трябва да

сме в прямо съобщение, не косвено, с лъчите на Слънцето, поне да сме под благотворното влияние на тези лъчи.

Какво се забелязва, обаче, в живота на младите? – Те остаряват преждевременно Защо? Във вас, младите, се заражда желание да израстете бързо. Вие бързате и си казвате: Кога ще израсна голям, да стана на 21 години? Бързате да станете избиратели, да гласувате. Някои пък бързат да станат на 30 години, та дано вземат някой министерски пост. Всички бързате. Какво ще спечелите с вашето бързане? Не е въпросът в бързането, да израснете по-скоро. Кога ще израснете, това не зависи от вас. Много ученици на окултната школа се спъват именно в този въпрос. Щом влезете в школата, вие бързате да станете много учен, много добър. Задачата а Школата не е да ви направи добри, нито да ви направи умни и да придобиете много знания. Знаете ли защо това нещо не е задача на Школата? Каква разлика ще има тогава между богатия, който трупа парите си в касата и всеки ден ламти за все по-голямо и по-голямо богатство и вие, които трупате все повече и повече знания в главата си като някой банкер? Това знание повече ще увеличи тревогите ви. Богатият всеки ден поглежда към парите си, тревожи се, страхува се. И вие, като придобиете повече знания, ще станете по-чувствителен, по-амбициозен, ще вземете да мислите за нещо голямо и няма да можете да издържите всичко това. Че как ще можете да издържите всичко това? Колко сме смешни ние, хората на земята! Ние имаме един мозък от 1,5 кг. Тежест, турен в един лоб. При една такава малка материя, при един такъв ограничен ум вие искате да обхванете цялата Вселена, да турите всичко под нозете си и да кажете: Знаете ли кой съм аз? Казвам: ти си младият човек, с 1,5 кг тежест в главата си. Знаете ли какво представлява мозъкът на един ангел? Мозъкът на един ангел по интензивност на своите вибрации и по качество представлява съвкупност от мозъците на цялото човечество. Знаете ли какво нещо е написано в мозъка на един ангел? Ако се намериш пред един ангел, как ще се почувстваш?

Като ме слушате сега, някои от вас може да се обезсърчат, но ние говорим за насърчение, а не за обезсърчение. Вие трябва да разбирате живота съществено Не го ли разбирате така, ще си заминете по същия начин, както и всички други, млади и стари. Вие ще растете както онзи стогодишен дядо. Следователно, като станете на 100 години, ще почнете да преповтаряте всички ваши минали глупости, защото старите хора не се занимават с нищо друго, освен с преповтаряне колелото на своя живот, както онзи кон, който прекарва колелото в градината. Старият човек все ще казва: Едно време, като бях млад, тъй беше, иначе беше. Не, никакъв смисъл няма в преповтарянето на живота. Вие и без да мислите, без да искате по-скоро да израстете, ще растете. Приятното живота е да растеш,

без да мислиш по това; да ставаш добър, без да мислиш, че си станал добър, но всеки момент да използваш благоприятните условия. Слушал съм някои млади да казват: Аз не съм толкова добър. Каква е тази ваша логика, тази философия? Ще разсъждавате правилно! Питам ви: как определяте вие доброто? Може ли един скъпоценен камък днес да е диамант, утре да бъде въглен? – Не може. Ако днес вие сте добър, всякога ще сте добър. Ако в даден момент сте лош, всякога сте лош. От това правило винаги има едно изключение. Въгленът винаги може да се превърне в диамант. Как? – Като се подложи на висока температура и голямо налягане. Значи, когато върху въглена действа една разумна сила, той се превръща в диамант. Една разумна сила може да превърне и диаманта във въглен. Може да стане това нещо, но то се отнася до ония диаманти във физическия свят. Но що се отнася до човешката душа, имайте предвид следното: никоя сила в света не е в състояние да превърне душата във въглен. Тя за вечни времена си остава един скъпоценен камък на Небесното Царство. Чистата душа не може да се опорочи, тя всякога си е чиста! Помнете това, дръжте тази мисъл в себе си, за да не се обезсърчавате! Дойдете до някое противоречие, кажете: Моята душа е чиста. Ако аз се опетних, то е външно, не се отнася да душата. Следователно, ще мислите, че погрешката ви е в постъпката, а не че вашата душа е станала по-добра или по-лоша. Аз мога да ви кажа, че някой път сте постъпили разумно, а някой път неразумно, но то не се отнася до вашата душа.

Когато дойдем до вашите разсъждения, питам: в какво седи вашата философия? Тя представлява развитието на високите човешки мисли, тяхното съзерцание. Питам: кои философи са най-прави в своите разсъждения? Аз не ги критикувам, но казвам: вземете който и да е философ, за когото казвате, че има отлична философия и постройте вашия живот съобразно неговите теории, да видите какъв резултат ще имате. Аз искам да разсъждавате по същество, по смисъл. Ако ме запитате: „Тогава защо ни е философията ѝ?“, този въпрос е равносилен на въпроса „защо ни е светлината“. На пътника е нужна светлина, за да у осветлява пътя, по който ходи. Защо ни е знанието? – То е светлина на ума, показва пътя, по който човек върви. Защо ни е Любовта? – Да осмисли живота ни. Защо ни е Мъдростта? – Да украси този живот, да му даде смисъл, интензивност. Защо ни е Истината? – Да ни даде свобода, да преобразим живота си.

И тъй, знанието, което сега придобивате, трябва да го турите като основа на земната наука. Това са материали, необходими за създаване във вас правилни разбирания за нещата. Като ви казвам това, аз ни най-малко не подразбирам да тръгнете из света и да разправяте навсякъде своите възгледи за нещата, като ученици на Окултната школа. Не, по тия въпроси

вие ще говорите с най-учените хора, а с глупавите хора ще говорите за обикновени работи: за лук, за чесън и др. Ако спазвате това правило, ще имате по-малко страдания, т.е. ще казвате, както Христос казваше: „Доста е на деня неговото зло.“ То значи: в света има толкова страдания, няма защо и ние да притуряме повече. Например някой път може да ви попитат какво мислите за живота, има ли бъдещ живот. И ти изведнъж се смущаваш и почваш да доказваш философски, че този философ тъй казал, онзи философ иначе казал. Този, като те слуша, казва: Голям глупак си ти! Ти веднага се сгушиш и казваш: Не ме разбраха. Въпрос е кой кого не разбра или ти него разбра. Аз мисля, че ти, който говориш, не си разбрал другия.

Мнозина от вас казват: Откак сме влезли като окултни ученици в Школата, оглупяхме. Естествено е, че човек ще оглупее. Кога? Когато не чете, не учи нищо. Има учени хора, които като излязат веднъж от университета, нищо не четат. Какво е казано преди 20 години, те знаят, но новите теории не знаят. Тия учени, които следят новите теории, ще кажат за тях: Много сте изостанали назад. Животът е движение, затова, който иска да не остава назад, не трябва да се спира, а постоянно да се движи.

При това имате да се борите в света с ред мъчнотии. Вие минавате за окултни ученици, но още не сте истински идеалисти. Питам ви: имате ли идея и каква е тя? Аз не искам да ви обезсърчавам, но ви запитвам, за да си уясните в какво положение се намирате засега. Ще ви задам същия въпрос в друга форма: колко пари имаш в джоба си? Казваш: Хиляда лева. Хайде да ги преброим! Изваждаш ги, броиш, излизат 100 лв. Как тъй? „Ами аз мислих, че са 1000 лв.“ Проверката, обаче, показва, че са 100 лв. Де е истината? Мислите ли, че с такива идеи няма да фалирате? – Ще фалирате. Вие ще констатирате факта тъй, както е. Имате 100 лева, нито пара повече, точно ще определите. Няма да си правите никакви илюзии. Това не са мои възражения, това са сбор от закони, които съществуват в природата. Природата не търпи абсолютно никакъв фалш. Забележете, при всички търкания, сблъсквания, които съществуват в света, колко умно природата построила цялата Вселена! Тя е предвидила всички възможности, които могат да се случат между една слънчева система и друга. Между Алфа-Центориус, например, има 25 милиона мили разстояния, в което празно пространство може да се наредят 3000 слънчеви системи, без ни най-малки стълкновения помежду им. Защо е това пространство? Природата е предвидила всички възможни търкания, които могат да се явят и за да се избегнат тия катастрофи, тя е оставила празни пространства. Не само между най-големите тела, но и между вас тя е турила известни прегради. Защо? – Въз основа на същия закон – да не стават търкания, които да създадат катастрофи, нещастия. Между приятелите също има прегради.

Когато искаш да се видиш с приятеля си по-отблизо, няма да премахваш преградата, плета, който природата е поставила, но ще се качиш на този плет и ще кажеш: Приятелю, ела да се поразговорим по-задушевно! Развалите ли тия свещени плетове, ще изгубите вашето щастие. Вие не може да бъдете по-умни от Бога! Вие не може да бъдете по-умни от природата!

Сега, тия недоразумения, които изпъкват между ас, се дължат на различните ваши схващания, а различието във вашето развитие. Често вашето приятно разположение се сменя с неприятно. Например, вие сте поканени на обед някъде, опекли са специално за вас една кокошка и ви казват: Отличен обед сме ви приготвили. Вие не знаете какъв е обедът, но се приготовлявате за един богат обед. Седнете на трапезата, приготвяте се да ядете, но тъкмо в този момент един ваш приятел идва, задига кокошката от масата и вместо нея ви слага чиния с хубави ябълки и казва: „Приятелю, аз взех кокошката за себе си, а на тебе оставих една чиния с ябълки." Веднага вашето приятно разположение се сменя с неприятно Понеже бяхте се приготвили за един богат обед, вашето очакване остава незадоволено, вследствие на което във вас се поражда едно горчиво чувство. Питам: има ли някаква неправда в това, че приятелят ви взел кокошката, а оставил за вас ябълките? Примири се с това и кажи: Много добре направи, че взе кокошката, а ми остави ябълките. Това значи, да бъдеш разумен, да можеш да примиряваш всички противоречия в живота и да останеш доволен, когато те лишава от нещо. Взима ти кокошката, дава ти ябълки. Как постъпва неразумният? Той се сърди, недоволен е, казва: Аз не искам да ям ябълки, искам кокошка. Тази кокошка беше опечена за мен. Започва тогава по адрес на приятеля си да изпраща разни приказки. Питам: след като се разгневи, след като изпрати по адрес на приятеля си толкова обидни думи, спечели ли кокошката? – Не. Приятелят ти казва: Извини ме, донесох ябълки вместо кокошката. Ти най-после се смекчиш и казваш: Добре, извинявам те. Извиняваш, но кога? – След като си изхарчил толкова излишна енергия! И друго нещо може. След като си му простил, пак да заминеш на онзи свят с мисълта: „Простих му, но все пак той изяде кокошката". Питам: какво печели тогава? Това са най-големите нещастия, които съвременните ученици претърпяват в Школата. Не, от окултния ученик се изисква едно важно качество – примирение, но разумно примирение. Примирение с условията, примирение с лишенията, изобщо примирение, което да почива на дълбоко разбиране на живота.

Ще ви дам пример, да видите колко лесно се примиряват американските студенти с условията на живота. Много от тях, които нямат средства да следват университет, а имат силно желание, ще ги видите препасани с престилки, прислужват в разни гостилници. Като свършат обеда, измиват

чиниите, нахранват се и си излизат навън, дето се срещат с другари и заедно с тях играят на крокет, на футбол – няма никаква разлика между богатите и бедните студенти. Тия студенти не се срамуват от работа, не роптаят против условията, разумно се примиряват с тях. И ще ги видите след няколко години някои от тях свършили за доктори, други за философи, трети за професори и т.н. В България, обаче, другояче ще се изтълкува това нещо. В Америка всеки студент иска да бъде донякъде свободен, те са схванали значението на независимостта, на свободата и казват: Аз мога да изкарам прехраната си с честен труд. Тия студенти не прислужват само по гостилниците, но ходят и по богати хора, палят им печки, ходят на пазари т.н., но след 4–5 години са свободни от тия си задължения. Какво заключение можем да извлечем от този пример? Някои от вас се намират в безизходно положение и запитват: Кога ще свърши тази школа? Какво ще ни ползва тя в живота? Как, вие в Окултната школа за печалба ли идвате? Не, трябва да знаете, че в Окултната школа вие идвате, за да се научите да живеете разумно. Като се научите да живеете разумно, ще знаете как да използвате науката във всички нейни разклонения, във всички нейни положителни и отрицателни фази, ще знаете как да отстраняват всяка нейна лоша страна и как да приемате всяка добра страна. Всяка наука има своя положителна и отрицателна страна, а окултният ученик трябва да се научи да живее разумно и да използва разумно знанията, които човечеството е придобило досега. Великите Учители на човечеството не позволяват на учените да придобиват много знания изведнъж, защото, ако при сегашните условия на живот им се дадат много излишни знания, тия знания няма да принесат такива блестящи резултати, каквито очакват. Защо? Мозъкът на съвременното човечество, неговата нервна система не е тъй нагласена да издържа бързите трептения на тия висши знания. Има известни идеи, които ако се произнесат, на мнозина от вас ще се пресекат краката и ще паднат с лицето си към земята. Това нещо се случва с много хора в обикновения живот, които минават за силни, за смели хора, говорят много, обаче щом излязат пред някой учен човек или пред човек със знатно положение като цар или друг някакъв, обхваща ги страх, започват да треперят, езикът им се сплита и не могат да говорят. Защо? – Техният мозък не може да трепти, съответно вибрациите на тия учени или високо знатни хора и не може да ги издържа. Между тях не може да става правилна обмяна. Ето защо при сегашното развитие на човечеството всички велики учени се крият, не се изявяват на света, а когато трябва да се изявят, взимат най-проста форма, за да не произведат някакво сътресение. Такива факти можете да срещнете нейде из Стария Завет, например. Исая 6 гл., стихове: 5, 6, 7: „Тогаз рекох: Горко ми, защото загинах; понеже съм человек с нечисти устни и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа Саваота. Тогаз долете при мене един от серафимите, и имаше в ръката си

разпален въглен, който бе взел с клещи от олтаря. И допре го до устата ми и рече: Ето, това се допре до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти.“

Следователно и до вас трябва да се допре този свещен огън на Любовта, в която няма никаква измяна, никаква лъжа, но в която живее свещената Истина. И вашите души, като на млади хора, ученици на Великата Школа, трябва да бъдат заквасени с новия квас на Любовта. Вие трябва да имате любов помежду си. Всички тия съмнения, подозрения, недоразумения, които съществуват в съвременното човечество, представляват останки от едно голямо разрушение и затова трябва да се изхвърлят навън. Имайте пред вид, че за всеки едного има условия да се развива, никой не може да му ги вземе, но важното е, че тия условия няма да бъдат всякога. Питам ви: ако сте близо или под някое голямо дърво, какво ще ви ползва то? Няма ли да ви засенчва? За пътника, който иска да си почине, е добре, но за едно растение тази сянка на дървото го спира в неговото растене. Ако ти си растение и това дърво те отхвърли 1–2 км разстояние от себе си, прави ли ти някакво зло? – Не, добро ти прави. Туй дърво ти казва: „Слушай, синко, под моята сянка ти не можеш да растеш, но аз те подхвърлих вън от себе си, под действието на слънчевите лъчи да растеш и човек да станеш“. Ние не искаме да ви засенчваме, искаме всички да бъдете свободни. Вие не трябва да се спъвате от това, кой колко знае, не гледайте на онова голямо дърво. Силата на човека не е в големината му. Не казвайте: Аз искам да бъда голям! Колко големи искате да бъдете, колкото слона ли? Каква голяма глава, какъв голям хобот има той! Човешкият ум стои много по-високо от този на слона. Смисълът на нещата не е във външната форма. Помнете едно нещо: всяко гърне, като се направи трябва да мине през огън, докато се опече добре. И колко пъти трябва да мине през пещта! Ако за опичането на едно гърне се изискват 250–300 градуса температура, знаете ли колко градуса се изискват, за да се опекат вашите чувства? – Изисква е най-малко 50 000 градуса топлина. Знаете ли колко градуса се изисква, за да се опече едно ваше душевно желание? Най-малко 100 милиона градуса. Тази топлина от 100 милиона градуса не е онази топлина, която изгаря, която унищожава, но тя е топлина, която внася онази велик Божествен живот. При тази топлина се образуват ония висши трептения в човека, които дават подтик към най-възвишеното и благородното.

Та казвам: ако някои от вас се подлагат на изпит в живота, трябва да знаете, че тия неща са точно определени. Ние знаем тия закони, които определят изпитите в живота. Като зная законите, според тях аз зная какво ще ми се случи всеки ден, но никога не правя опити да го отклоня или избегна. Никога досега не съм правил опит да изменя своята съдба. Защо?

Ако изменя своята съдба, ще ми се случат неща 100 пъти по-лоши. Природата, заедно с всички възвишени същества, които работят съобразно нейните закони, като са пратили човека на земята, те са изчислили всички възможности, предвидили са всички условия, при които неговият ум, неговото сърце и неговата воля могат да се развиват нормално. Следователно, условията на вашия живот, в който се намирате, а най-добри за вас. По-добър живот от този, който имате сега, не може да ви се даде. За в бъдеще може, но при сегашните условия, при разбиранията, които имате сега, този ви живот е най-добрият. Погрешката, която правите в живота си е, че вие не сте верни на идеите на вашата душа.

Знаете ли какъв е свещеният трепет на душата? Знаете ли колко е нежна човешката душа? В душата няма абсолютно никаква грубост. Тя е готова да раздели последната хапка със своя приятел, с най-бедния човек. Тя не прави никаква разлика между мравката и себе си. Когато душата отправи един свой нежен трепет към някое малко същество, то трепва и казва: Ето една душа, която ме разбира. Нежността, благостта, които притежава душата това са качествата на Бога. Един поглед на Бога е в състояние да измени условията ти, да те подигне да растеш. Неговият поглед всякога носи знание, Мъдрост, свобода, живот.

И тъй, вие като се въодушевите, като ученици на Великата Школа няма да мечтаете по-скоро да растете и да остарявате, но ще се учите, ще прилагате Любовта, ще приемете светлината и ще използвате Божествената свобода.

Аз желая между всинца ви да се установи една вътрешна хармония, при която класът ви да може да расте нормално – другояче ще имате хилави резултати. Този е истинският път, по който вървите, ще придобиете един разумен живот, от който да бъдете доволни и вие, и вашите ближни и приятели. И в Писанието се казва: „На Децата е Царството Божие." Не се казва, че Царството Божие е на старците, но на децата, на младите, на ония, които растат.

Само върху такава основа може да се добие истинското знание. Само така може да се развивате правилно. Вън от този принцип вие ще замязате на старци и след 100 години всичко ще изгубите, животът ви ще се обезсмисли. Вие, специалният, младежкият клас сте клас, който вечно да расте и да се подмладява и никога да не остарява. В скрита форма аз наричам Младежкия клас „Клас на вечната младост, на Божествената нежност".

Аз бих желал вие да останете завинаги деца – не по ум, но душите ви да бъдат детски, или ще употребя един свой термин: душите ви да бъдат

нежни!

Тайна молитва

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

3 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 4.XI.1923 г. в гр. София

1923_11_04 Отвори им умовете

ОТВОРИ ИМ УМОВЕТЕ

Сега ще говоря върху думите: „Тогава им отвори умовете да разбират Писанията“.

В съвременното общество хората казват „културни хора и некултурни хора“. По какво се отличават културните от некултурните? Културният човек на пръв план си служи с нови методи, а некултурният – със стари методи. Добре, какви трябва да бъдат тия новите методи, с които ние ще си служим? Културата, това не е мода, това е начин за обработване на самия живот. Да култивираш едно растение, значи да му дадеш всички онези благоприятни условия, при които то да расте и да се развива правилно. Некултивирано растение значи едно растение, поставено при такива неблагоприятни условия, че и най-добрите му условия да станат хилави.

„Тогава им отвори умовете да разбират Писанията.“ Кой? Христос им отвори умовете. Но кога стана това? Не когато беше на земята в плът, а след като мина в другия свят, в Божествения. Тогава Неговата сила се прояви и Той внесе тази светлина, за да разбират хората причините и последствията на нещата. За пример, често казваме, че всяка причина си има свои последствия и всяко последствие си има своя причина. Но това са твърдения, а ние едва ли разбираме причината. Някой убил някого. Казваме: „Има си причина – омразата“. Но откъде е произлязла тази причина, как се е зародила тази омраза – не знаем. Как е възможно, двама братя, единият да убие другия? Например, в Библията Каин убива Авел. Как е възможно, двама братя, родени от един и същ баща, при една и съща любов, единият убива другия? Възможно ли е брат брата да убие? Не е възможно. Това е наше схващане. Брат брата не може да убие, брат брата не може да лъже, брат брата не може да не люби. Някой казва: „Аз не мога да ви любя“. Това са твърдения, в които няма смисъл. Казва: „Аз те любя“. Как е възможно да ме любиш, когато ти не си любил никого? Това е лъжливо твърдение. Защо? Защото где е писано, че човек е Любов? Казва се, че Бог е Любов. Ти можеш да бъдеш носител на Любовта, но ти да бъдеш Любов – никога. Там е заблуждението на светските хора, там е заблуждението и на вярващите. „Аз – казва – не те любя.“ Най-първо ти не говориш Истината. Питам: Какъв е този закон, може ли една грамадна река, като Мисисипи за пример, която е тръгнала в своя път, да се спре в своето течение? Не, тя непременно ще тече. Възможно ли е човек, който е влязъл в Божията Любов, да каже: „Аз няма да любя вече“? Може ли реката да каже: „Аз няма да тека вече“? Може, но тя трябва съвършено да

замръзне, а щом замръзне, животът престава. Следователно ние, съвременните хора, трябва да очистим своя ум, своето сърце от всички онези *лъжливи* положения, в които сега се намираме. *Лъжливи* положения разбирам: научно-*лъжливи* положения, обществено-*лъжливи* положения, религиозно-*лъжливи* положения, индивидуално-*лъжливи* положения, на които ние градим това велико здание, което като вавилонските кули се разрушава, докато най-после един ден нашите греди се разместят и човек почва да мисли, той *ли* е или не е той.

Сега някой път хората говорят за култура, обаче нашата култура да не мяза на културата на онази дивачка канибалка? Нейната култура е следната: един американски проповедник мисионер я обръща към Бога и така тя живяла около 50 години с идеята за християнството; най-после, към 80-тата си годишна възраст, хваща я една тежка болест, на умиране, едва диша – последно дихание. След като употребила всички лекарства, които ѝ били предписани, и не ѝ помогнали, казва: „Има още едно лекарство, едно последно средство е останало. Ще оздравея, ако ми се даде да похапна опечена ръчицата на едно малко детенце“. Връща се у нея онзи стар навик на канибализма. Аз правя своята аналогия и питам: Кой от вас не е проявявал този стар навик, в каквато и да е мека форма? Каквато и да е погрешка, може да е микроскопическа тя, но след векове може да се превърне на едно ужасно престъпление, на един ужасен грях. Онзи микроскопически косъм, който е изтъкан от един паяк, едва се вижда, но от хиляди такива косми може да изтъкат едно въже и с него да обесят човека.

Сега по някой път ние се спираме и мислим, че знаем. Истинското знание има отношение само към Божествения живот, към свръхсъзнателния и подсъзнателния живот. Този закон е само за Божествения свят. Да се отвори ума на един човек, това не е достояние на земята. Щом живееш на земята, ти ще бъдеш един обикновен човек, ще живееш тъй, както живеят всичките животни. Това да не ви се вижда чудно. Учен и прост човек пътуваме нощно време в една бурна, кална нощ. Питам: Аз, който имам знания, и ти, който си невежа, няма *ли* еднакво да се окаляме? И ученият, и простият човек еднакво ще си окаляме и дрехите, и обущата, дъждът еднакво ще ни опръска. И мислите *ли*, че на сутринта аз ще бъда по-чист от тебе? Не, еднакво чисти ще бъдем. Културата на една тъмна, кална нощ е еднаква за всички. И ще ми говорят хората за култура! Културата може да съществува само при една Божествена светлина, когато всичките мисли, желания, действия бъдат отчетливи, да виждаш. Тъй трябва да схващаме ние културата.

И казва се, че Христос им отвори умовете. Кога природата отваря очите на

растителното царство? – Когато слънцето пекне. Тогава всяко житно зрънце, посадено в земята, израства, всяко едно малко цветенце израства, и те излизат изпод почвата, показват си главиците навънка. Туй е отваряне на очите! Същото е и с човека. Неговият ум ще се отвори, ще види, че този широк Божествен свят е красив, че има с какво да се занимава, и тогава ще почне да гради. Има обаче едно положение, което спъва съвременните културни хора, млади и стари. Аз наричам млади онези, които имат изобилен капитал, който не е турен още в действие. Този капитал е необработен материал. Стари наричам онези търговци, на които дюкяните са пълни с обработен материал и те търсят пазар за него. Едните и другите се отличават по това, че едните търсят хора да им продадат стоката си, а другите търсят работници да им разработят капитала. Едните сега започват, а другите са завършили своята работа, те се отличават със своята опитност. Едните имат знания, другите имат сила. И казвам: Само на един високо просветен човек, който живее в Божествения свят, на тази Божествена светлина, може да му се отвори ума, да разбира Писанията.

Е, вие, съвременните хора, как бихте изтълкували, как бихте обяснили всички съвременни противоречия, които съществуват в обществата, в църквата, в държавата? Как бихте обяснили онези аномалии, които съществуват навсякъде в света? Всяко едно човешко учреждение е пълно с противоречия. Кои са причините? Има си дълбоки причини, но не трябва само да обясним нещата, но трябва да знаем как да изправим нещата. Един лекар не трябва само да знае да определи диагнозата на болестта, но и да знае как да я лекува; не само да знае как да я лекува, но и да я излекува.

Казва Писанието: „Христос им отвори умовете“.

Аз ще ви приведа един пример из древността за един адепт. Той имал един обичен ученик, наречен Земру. Един ден ученикът се докачил на своя учител и си казва: „Това, което аз търсих в него, той не може да ми го даде“. Отива в планината, задига един голям камък и един ден дохожда, стоварва го пред вратата на своя учител, запушва вратата, да не може да излезе, и си заминава. Обаче Учителят му имал друга врата, през която, като излязъл, вижда камъка, който неговият обичен ученик донесъл, за да затвори вратата. „Отличен камък е.“ Взема чука и изваква от него една от най-хубавите статуи, която му подарява за спомен, в знак на любов. От камъка, с който ученикът затвори вратата на своя Учител, Учителят изваял една отлична статуя и му я подари. Такива работи могат да правят само адептите. Но това можем да правим и ние. Всяка една спънка в живота ни, това е камъкът пред нашата врата, някой приятел го е турил. Ние можем да седим отвътре и да се разкайваме. Не, трябва да излезем вънка, да вземем този камък, да го изваяме и да го подарим. Това е, което Бог всеки

ден прави в света; това е, което живата природа извършва. Ние едва сега ще пристъпим да изучаваме човешката душа. Има известни науки в света, като анатомия, физиология, психология и други, които изучават човешкото тяло, ум, сърце, човешката душа и дух, произхождението им, но тази съвременна наука едва е зачекнала реалността на нещата. Това е физическата страна. Тогава аз правя сравнение между тази наука и същинската. Съвременната наука е необходима, формите също са необходими за нашето развитие, но казвам: Ако имате милиони шишета с етикети, знаете имената им, всеки ден ги чистите, бършите с парцали, всеки ден разправяте на хората за тях, но тия шишета са празни, какво ви ползва тази наука? Какво ви ползват тия празни шишета, които всеки ден чистите и сортирате? Това е съвременната наука, в нея има само наредени празни шишета. Влезте в някоя фабрика и вижте колелетата на машините – лъщят! Вижте тия ножове, с които режат! Идете в някоя модерна скотобойна в Америка, отлично е наредена! Казват: „Това е култура!“ Влезте при някоя домакиня, която готви, има всички прибори, всичко е чисто. Казват: „Културна жена е тя!“ Но във втората фаза на живота всичките тези шишета са пълни със съдържание, съдържат живот. А в първата фаза нашият живот е празен. Че е празен, питам: Има ли някой от вас, който да е доволен; има ли някой от вас, който да е щастлив? Често някои казват: „Аз имам вяра в Бога“. Казвам: Аз се радвам, когато срещна някой човек, който има вяра в Бога, но твоята вяра такава ли е, че никога да не се съмняваш в Бога? До деня, в който Бог е благословил дома ти и всичко тече по мед и масло, да, вярваш, но в деня, когато Бог те пипне с двата си пръста, ти се усъмниш. Питам: Какъв културен човек си ти, коя е тая религия, която изменя ума ти? Ние, съвременните хора, почти нямаме убеждения. Това не е упрек, аз предавам факта тъй, както си е. Не че нямаме убеждения, не че нямаме наука, имаме убеждения, имаме и наука, но аз меря нещата с една Божествена мярка. Съвременният свят има такава наука, че със своите взривни вещества е в състояние да разруши половината от земята. Да разруши – може, но да съгради – не може. Да убие човека – може, да обеси човека – може, в един час, с едно перо отгоре, но да създаде тази душа, да вложи в нея тия мисли, желания, действия – не може. Ние, културните хора, не оценяваме живота на човека. За нас човешкият живот е като живота на кокошките. Разправяше ми един военен: във време на война животът на един кон се цени повече, отколкото живота на един човек. Ако убият един войник и го заровят някъде, никой не пита за него, но ако един кон пострада някъде, ще се рапортира – кой, защо, как го убил, държавата да не изгуби.

Сега аз не говоря за хората в света, говоря за онези, които минават за религиозни. Не че нямате желание да следвате Бога, не че сте некултурни, имате желание да следвате Бога, културни сте – ще бъде несправедливо от

моя страна да отрека това, но има нещо, което ви спъва. И знаете ли кое е то? Представете си, че имате една кола със спирачки и слизате по един наклон, но тази спирачка се разваля. Мислите ли, че ако слезете от колата и я спирате с ръката си, ще имате тази сила, като спирачката? Колата ще ви занесе. И сега ние, съвременните хора, слизаме от колата и я спираме с ръцете, вследствие на това и ние, и колата отиваме. Спирачките са развалени. Ами че вземете една жена от съвременния живот, която е избягала от бащиния си дом и се влюбила в някого, какъв ще е нейният живот? – Кола без спирачка, която се движи по наклон. Много такива примери има. Ще ви приведа примера за един български съдия, председател на окръжния съд, в когото една мома така се беше влюбила, че трябваше непременно да се съберат, не можеха един без друг. Ако не се съберяха, без друго щяха да умрат. Такава любов! И действително, ожениха се, 10 години живяха заедно и най-после тия хора се разоставиха. Е, питам сега: Как стана тази работа, че се развали тяхната любов? Някой ще каже: „Друга някоя жена е влязла под кожата на мъжа“. Някой пък ще каже, че някой мъж е влязъл под кожата на жената. Как е възможно цял мъж да влезе под кожата на една жена и цяла жена да влезе под кожата на един мъж? Какви са такива хиперболични думи? Как се влиза тъй? Аз бих желал да зная туй изкуство на влизане под кожата. Не, не е влязъл някой мъж, ами тази жена иска да напусне мъжа си, нищо повече. Тя иска да го напусне, а се оправдава, че някоя друга жена влязла под кожата му. Тъй седи въпросът. Някой път аз казвам, че грехът е нещо външно. Така е, външно е, когато имаме предвид отношенията ни към материалния свят. Грехът не произтича от Бога, но от човека. Той е изобретение на човека, създаден е от него. Разправя един американец, моряк, своята опитност за културните хора. „Един от американските параходи пострадва и около 10 души моряци се спасихме на една лодка. След като изядохме всички провизии, 4–5 дена гладувахме, и чудно, след като се гледахме, гледахме един друг, 9 души дойдохме на един ум, определихме да пожертваме един от нас. Всички се съединихме, отделихме този единия, натиснахме го като една овца, изядохме месцето му. Останахме 9 души. Прекарахме тъй 2–3 дена. После пак почнахме да гледаме някого, но кого, още не беше определен. Определихме го, останахме 8 души. Така определихме и осмия, и седмия, все по същия начин отидоха, като овци. И най-после, като останахме наполовина, случва се, минава един параход, спасява ни.“ Туй са все опити на културни хора. Той разправя потресаващ факт, психологическа опитност на душата. Тия хора не са в състояние да измрат всички и да кажат: „Нищо, всички ще измрем, но никого няма да изядем“. Защо се ядат, защо не се обърнат към Бога? Защо се бият днес хората? Ако тия хора искат да отворят една война, защо първо не се обърнат към Бога, да кажат: „Господи, да се бием ли?“ Но те не мислят за това, а се гледат, уловят един и казват: „Да погине той за нашето спасение“. Такива са

условията в морето, един трябва да стане тяхна жертва. Обаче това е само едно предложение. Питам сега: Ако тия 10 души моряци биха се обърнали към Бога с една гореща молитва, не щяха ли да се избавят? – Щяха. Аз ще ви приведа друг един пример. Това е станало в един от видните американски градове с един млад християнин, човек много интелигентен, свършил два факултета, медицина и правните науки, от благородно произхождение, с отличен ум, член на една от видните църкви в Америка. Но случва се, както това става в живота, че той обеднява, практиката не му върви, и той дохожда до такова положение, че се забърква в живота, и тогава дохожда до едно вътрешно съмнение, че няма Господ в света, че всичко е произволно, че животът няма никакъв смисъл. А да се проповядва, че има съдба, туй-онуй, всичко е празна работа. Когато се заражда у него тази мисъл, дохожда отчаянието и той казва: „Няма да живея в този измамлив живот, тази вечер, в 12 часа, ще туря край на живота си. До сега се молих, но няма едно положително доказателство, че има Господ. Всичко е измама, нещата мога да си ги обясня по един начин, мога да си ги обясня и по друг начин. Няма доказателства, че има Промисъл. И най-сетне, защо ще ходя между хората да ги лекувам, да търся права? Няма никакво право“. Честен човек бил той. Нагласява си тази вечер една паница с отрова и казва: „Ще туря край на моя живот, на всички тия заблуждения. Няма защо да живея в една лудница, дето всички хора са луди, никой в никого няма вяра“. Вечерта, към 11 и половина, един много набожен, вярващ християнин чува един ясен глас, който му казва: „Да станеш, да отидеш на еди-коя си улица и номер“. Нему се вижда много чудно, но си казва: „Види се, някои мои приятели искат да се пошегуват с мене“. Излиза на улицата – няма нищо. Връща се и казва: „Тази вечер не съм с ума си“. Сяда да се занимава, но след 5 минути слуша пак същия глас. Този път не излиза. Трети път чува: „Ако не станеш да отидеш на еди-коя си улица и номер, ще те постигне най-голямото нещастие“. Туря шапката си и излиза. Намира улицата и номера, влиза вътре, похлопва на вратата веднъж, дваж, никой не го чува. „Виж – казва на себе си, – ето един човек, на когото дъската хлопа. Влизам по 12 часа в чужда къща и никой не ми отваря. Още един път ще похлопам и ще си отида.“ Един дрезгав глас: „Какво искаш?“ – „Пратиха ме на това място.“ Влиза вътре, посреща го един разчорлен човек: „Какво искаш?“ – „Пратен съм тук тая вечер, за тебе.“ И най-после, от дума на дума, този учен лекар си разправя цялата история. „А, знаете ли, че мене ме туриха в тревога тази вечер заради тебе? Аз дойдох да ти спася живота, да ти покажа, че има някой, който мисли заради тебе, ти трябва да бъдеш полезен на човечеството. Ако се самоубиеш, нищо няма да направиш, но ако останеш жив, всичко можеш да направиш, ти си човек с образование.“ Сега, като ме слушате, ще кажете: „И аз искам да имам тази опитност“. Може да я имате. Решете се като този американец да умрете и ще имате тази

опитност. Човек трябва да има убеждения. Вие искате да умрете. Сега ще ви приведа друго едно изяснение, но да ви не обиди, т.е. сестрите, жените, които са тук, те да не се обидят, да не мислят, че аз имам тях предвид. Мъж и жена, двамата се разхождат, правят екскурзия по едно планинско място и спорят. Жената се разгневява, казва: „Отсега нататък не искам да живея с тебе, ще отида да се хвърля". Отива. Той казва: „Добре". Тя поглежда назад, остават 2–3 метра да се хвърли, той мълчи. Тя продължава да върви, остава още един метър, обръща се и му казва: „Е, кажи ми една дума, защо ме оставяш да се хвърля тук?" – „Като е тъй, върни се тогава." Това не е убеждение. Тя отива да се хвърли, но се оглежда. Така не се спасява живот.

„Отвори им умовете да разбират Писанията."

Първото нещо, което ние, съвременните хора, трябва да поставим в ума си, то е да разберем, че Бог е една разумна *Любов*, в която няма нито измяна, нито промяна. И най-първо, когато говорим за *Любовта*, трябва да знаем нейните качества: *Любовта* не дава благородство на човека, *Любовта* не дава сила, тя не му дава и знания, не му дава и свобода. *Любовта* носи живот, носи нежност, деликатност, привлекателност, всички тия качества, които осмислят вътрешния живот. Туй, което някой път искаме от *Любовта*, то се отнася към друга област – знанието. Туй носи Мъдростта. Но ако не дойде *Любовта* да внесе тези качества, да донесе живот, на каква основа ще посадите тези знания на Мъдростта? *Любовта* носи изобилен живот. Единственото нещо, което изхвърля страданията, скърбите, болестите, това е *Любовта*. Дойде ли *Любовта*, страданията, скърбите, болестите, отчаянието, меланхолията, всичко туй избягва. Най-първо тя внася едно съзнателно доволство вътре в живота, а това е основата на живота. Сега някои казват: „Той има любов, но не е доволен". Щом не е доволен, това не е *Любов* в него. Първото нещо: *Любовта* прави човек доволен. Това е Божествено. *Любовта* още сега можете да я имате, но ако аз река да ви дам *Любовта*, вие ще турите в ума си мисълта да гледате по какъв начин, отде ще дойде тя, да я видите. Не, пътят, по който върви *Любовта*, е толкова свещен, че всички същества в света, от Бога надолу, я гледат с превързани очи. Когато влиза *Любовта* в света, хората трябва да си превържат очите. Всички си затварят очите. Когато тя влезе, затваря врата си и казва: „Снемете вашите превръзки!" Нали казват, че *Любовта* е сляпа? Не е сляпа *Любовта*, но ние трябва да превържем очите си, да ослепеем, за да дойде *Любовта* у нас. И сега, у съвременните хора, психологически вярно е, че колкото по-културни стават, толкова повече губят *Любовта*. Колкото повече знания имат, толкова повече те изгубват *Любовта* си. Защо? Като дойде *Любовта*, вие гледате да намерите нейната врата, да я чоплите като някой орех. „Ама защо ме люби, кои са причините?" Ако аз ви любя, не питайте защо. Има един свещен закон: Никога не питайте

защо ви любя. Вие може да питате защо само тогава, ако моята любов внесе дисхармония във вашия живот и наруши мира ви, но докато под моята любов вие растете, развивате се и живеете, няма да питате защо. Това е светотатство, това е грях. Ако от моята любов клонищата ви започват да изсъхват, давам ви право, запитвайте тогава. Но ако вашите клонища растат, листата стават по-зелени и вие растете в сила и мощ под тази Любов, тогава не питайте. Ако някоя буря дойде и вземе клончетата, не мислете, че Любовта е причина за вашите страдания. Единственото нещо, което поправя всичко в света, това е Любовта. И тъй, първото нещо: Бог е Любов. Ние не сме Любов, ние сме носители на Любовта. Ще кажете: „Ние знаем това". Че ние не сме научили още първия закон на Любовта. Има хора, които са опитали тази Любов. Разбирайте ме, аз говоря принципиално, за онези, които не са я опитали. Сега някой ще се спре, ще пита: „Твоята любов такава ли е?" Любовта по качество е една, няма какво да се сравнява. Няма сила в света, с която можем да я сравняваме. Тя е без начало и без край, тя е без никакви граници в света. Във всичките други нейни прояви ние можем да я изучаваме отдалеч, но когато дойдем близо до Любовта, ние трябва да събуем обущата си и да затворим очите си. Сляп и глупав трябва да бъде човек пред нея. Когато дойдеш до тази висота, като седиш пред нея, ще бъдеш с всичкото си почитание и послушание, докато ти каже: „Снеми тези превръзки!" И като ти паднат превръзките, тогава Господ ще отвори ума ти да разбираш Писанията и ще ти покаже причините и последствията на нещата. Ние казваме: „Докога, защо е тази превръзка?" Дотогава, докато дойде Любовта, ние ще седим с превръзка. Някои искат да я снемат. Аз ще ви кажа защо е тази превръзка. Знаете ли каква е тя? У нас има една голяма рана и Любовта прави по някой път превръзка на тази рана. Тя, като направи една превръзка върху човешките очи, държи я с хиляди години. Защо? – Да оздравеят, а тя работи вътре. И когато види, че тази рана, която Бог е дал, е задравяла, че всичко е минало, тогава казва: „Снеми тази превръзка!" И сега някой казва: „Защо, с превързани очи ли ще бъда?" – Ще бъдеш. Чудни са хората, критикуват Любовта, която за да ги излекува, им превързала очите. Ами онзи лекар, когато лекува очите ти, та превърже и двете, не носиш ли превръзка? Казвам ти: Снеми превръзката! – „А, не, лекарят я турил." Когато Бог ти тури превръзка, ти питаш защо те превързва, а когато този лекар ти тури превръзка, ти не питаш защо. Това не е философия. Аз наричам тази превръзка свещена. И дотогава, докато ние сме превързани, ние вървим по един естествен път на човешкото развитие. Ако снемем тази превръзка преждевременно, тогава ще се яви най-голямото нещастие. И сега, щом дойде някой от вярующите, иска веднага да му снемем превръзката. Не, този човек първо ще се обърне към Бога, ще му се покажат всичките пътища, и когато дойде времето на Любовта, ще му се каже: „Сега ти сам ще си снемеш превръзката". Питам:

Когато Христос излезе от гроба, кой Му сне превръзката? И Той имаше превръзка на очите си. Казват, че някой ангел Му я снел. Не, не, Любовта в гроба му каза: „Снеми своята превръзка“. И Той каза: „Слушам, Отче“. – „Остави тази превръзка там в гроба.“ – „Слушам, сега разбирам защо са били страданията, които прекарах тук на земята.“ Това е философия. Трябва сам да дойде Христос, да разправи какво е прекарал. Него да разпитаме, да ни разкаже как е преживял, какво е било състоянието Му в гроба. Аз да описвам Неговото състояние, значи да предам някои неща неверни. Не обичам да предавам неверни неща. Щом дойде до Любовта, аз говоря малко. Защо? – Не обичам да говоря за неща, които не се предават. Любовта с език не се предава. На съвременния наш език е немислимо да предадеш една идея на Любовта. Една Божествена идея така трябва да се предаде, че да те разбере всеки. Ако искаш философски да предадеш една мисъл – може, но Любовта се предава чрез контакт, чрез допиране. Тя се предава от живот в живот. Онзи, който те люби, не говори, той те пипне и ти чувстваш, че в тази душа има Любов. Ти знаеш, че в това пипане има нещо свещено, един свещен трепет се разлива в душата ти. Проговори ли ти, нищо не остава в тази ръка, всичката тази красота изчезва, като че небето се дига, и ти оставаш, като Адам и Ева, гол. Аз съм го хванал, а той ме пита, казва ми: „Кажи ми една дума, обичаш ли ме?“ Щом ме питаш, ти не вярваш вече. В твоя ум има изопачена мисъл. „Ама ти обичаш ли ме?“ – Изопачен ум имаш. „Ама говориш ли ми Истината?“ – Е, хубаво, нима ако ти кажа, че говоря Истината, не мога да те излъжа? Мога хиляди пъти да ти кажа „обичам те“ и пак да не те обичам. Това не е доказателство. А онзи свещен трепет, който мога да предам на душата ти, като те пипна, нима това не е доказателство? И ние сега, съвременните хора, искаме от Бога да ни каже, обича ли ни, ще ни спаси ли, да не сме от онези големите грешници души? Това са онези изкълчени умове. Като се спрем пред Бога, да кажем в себе си: „Господи, аз чувствам Твоята Любов, аз чувствам онзи свещен трепет, Ти си Любов, не можеш да бъдеш нищо друго“. Не е казано за Бога, че е омраза. Не, Любов е, туй казват и ангелите, и архангелите, и всички йерархии. Пропътувайте цялото небе, от единия край до другия, всички ще кажат, че Бог е Любов. Всички тия същества са готови да заложат всичко, което са придобили, за да потвърдят това. Ако вие бихте запитали един ангел – „Кажи ни дали ни обича Господ“, той ще ви каже тъй: „Поискайте по-скоро от мене да изгубя всичкото си съзнание, всичко, което съм придобил във вековете, отколкото да ви отговоря на въпроса, обича ли ви Господ“. Е, питам сега: Когато вие наричате Бога дълготърпелив, знаете ли какво страдание има в този жив Бог на Любовта? Казвате: „Обича ли ме Господ?“ Знаете ли туй свещено сърце какво нещо е, как страда? Едно голямо сътресение се произвежда. Не само ангелите, но и всички други духове идват и казват: „Бог е Любов!“ Когато човек каже, че Бог не е Любов, тогава го натрупват с голямо богатство. Натрупват го,

натрупват, и той почва да пъшка под тежестта на богатството, и пак е нещастен. Е, питам тогава: Какви ще бъдат вашите разбирания за Божията Любов? Съвременните хора имат други разбирания за Бога и казват: „Ако ние се приближим при Бога, трябва да оглупеем и да станем като животни". Чудни сте вие хората! Ако се приближите при тази Любов, вие ще придобиете такова знание, каквото не сте имали досега, ще се облечете в такива дрехи, каквито небето може само да ви даде. Тия дрехи, с които някой път нашите художници рисуват ангелите, от тях няма ни помен там. Една четка не може да представи нито сянка от тия ангелски дрехи. Особено нещо е дрехата на ангела! И някой път на главата на Христа турят един ореол, но той не съставлява даже една стомилионна част от Истината. Някой казва, че видял Христа с ореол. Аз правя едно твърдение: Никой досега не е видял ореола на главата на Христа. Онези великите адепти-Учители, те виждат само една бяла светлина без сенки. И в тази светлина всичко говори, няма никакви форми. А туй, което те наричат ореол, има съвсем друг смисъл. Любовта е нещо вътрешно, тя не може да се види, с думи не може да се изкаже, но само се чувства. И пак ще ви кажа: Колкото по-малко говорите за Любовта, а повече живеете в нея, на по-прав път сте. Не е достатъчно само да кажете, че няма да говорите за Любовта – и това е грях, но вярвайте в тази Божествена Любов, в която като влезе една човешка погрешка, се заличава. Едно качество има Любовта, което другите сили в света нямат: ако вземете най-лошия порок, който има човек, и го хвърлите в този огън на Любовта, той моментално се превръща в един от скъпоценните камъни. Някои питат: „Защо са тия грехове?" Любовта иска да направи от тях скъпоценни камъни. Греховете, това са скъпоценни камъни, с които Господ иска да накичи главите на тези деца. Ще кажете: „Защо тези камъни са тъй евтини?" Това са старите ви грехове, които ви се дават, за да си поиграете с тях. Някои питат: „Господи, защо е това голямо нещастие, което ни сполетя?" За в бъдеще то ще е един скъпоценен камък на главата на децата ти, на жена ти, на твоята. Това е, което Любовта може да направи, да заличи всичките ви грехове. И казва Писанието: „Ще залича всичките ви грехове, прегрешения, няма да ги помена, ще ги превърна в скъпоценни камъни". А сега казват: „Той ме мрази". Да, вън от Любовта омразата е опасна болест, но вътре в Любовта тя е един скъпоценен камък, един нектар. Един ден ти ще я пиеш в едно шишенце и ще кажеш: „Колко е хубава! Какво е това, как е станало това?" Това е омразата, отрова, която убивала хиляди хора. Любовта ще превърне тази омраза в Любов. Да, това върши Любовта с една магическа сила. Тъй щото всичките мисли, чувства, желания, действия, които мъчат съвременното човечество, ще се превърнат в нещо отлично и хубаво. Това е величието вътре в Бога, и Писанието казва тъй: „Бог ще примири всичките противоречия, които съществуват в света, ще обърши сълзите на всички". Не мислете, че Господ не вижда вашите сълзи. Не, аз съм казвал и друг път: Омразата, съмнението, всички

отрицателни черти Господ ги събира в шишенца и един ден, като дойде Любовта, ще се хвърлят в нея. И от единия край до другия ще почнат да текат всички най-хубави питиета, ще се явят най-изящни плодове и ще кажете: „Отде дойдоха тези прекрасни неща?“ – От греховете на хората дойдоха. Е, как мислите за тази философия сега? Ще кажете: „От 1001 нощ е тя“. Да, аз повече бих желал да живея в „1001 нощ“, отколкото в тази съвременна култура, която сега съществува, с тия извратени мисли и желания. Питам ви сега: Тъй, както виждате Любовта, не трябва ли да се примирите? Някой казва: „Да се примирим“. Не, няма какво да се примиряваш. Хвърли се в огъня на Любовта и като излезеш на другия край, ще бъдеш примирен и всеки ще те обича.

„Отвори умовете им да разбират Писанията.“

Сега някои искат да кажат, че ние сме съвършени. Не, ние не сме съвършени, но казвам, че тази Любов трябва да заговори във вас – не обикновената любов, ние всинца сме сити на нея. Има ли някой, който да не е ронил сълзи от тази обикновена любов? Всички сме плакали и още плачем. Жената казва: „Изгубих първата си любов“. Мъжът казва: „Изгубих първата си любов“. Учителят казва: „Изгубих първата си любов“. Ученикът казва: „Изгубих първата си любов“. Всички казват: „Изгубих първата си любов“. Казвам: Никаква първа любов не сте изгубили. Отсега нататък ще дойде тази Любов и ние трябва да бъдем готови да я възприемем. Това са факти, които вие можете да опитате, но аз не доказвам нещата. Нещата, които са доказани, те не са истинни. Това е гимнастика на ума. Някой път, като говоря за науката, вие казвате: „А, той е против науката“. Аз имам всичкото почитание към науката, за мене тя с всичките си отрасли е свещена, тя е произлязла от Бога, от Божествената Мъдрост, но за онези изопачени човешки теории казвам: Това не е наука, това са залъгалки за хората. Има една свещена наука, която развива ума, и всички трябва да се занимавате с нея. Е, приятно е да бъдеш лекар, да имаш знания. Влезеш в една къща, брат ти там се превива, направиш едно лекарство и болестта изчезва. Кое е по-полезно, да имаш знанието или да нямаш? Влезеш в една къща, ти знаеш да шиеш, а хората чакат, готови са, но няма кой да им ушие нещо. Ти вземеш, скроиш, направиш им една дреха. Художник си, музикант си, имаш какво и да е изкуство, с което да бъдеш в полза на своите ближни – ще им услужиш. Сега в мене има едно желание, искам по някой път хората да не страдат. Питам се някога: Защо имам туй желание, защо да не страдат? Имам желание да им помогна, но след като говоря, казват: „Той говори така, защото не е живял като нас. Я да дойде на нашето положение, ще видим дали ще говори така“. Това не е философия. Ако аз съм на вашето място, ще говоря като вас, и ако вие сте на моето място, ще говорите като мене. Това са математически

съотношения. Ако не съм аз, друг някой ще дойде на моето място и ще говори като мене. В една от американските църкви имало един виден проповедник, който се отличавал по това, че като влизал в църквата някой грешник, започвал да си клати главата и докато не се разкае, не преставал да си клати главата. С това се прочул. Един учен, като чул за това, казал: „Как е възможно това, то ще е някакъв голям фокус“. Влиза в църквата този учен, започва като другите грешници да си клати главата, но не иска да се разкае. Не, ще си клатиш главата, докато се разкаеш, и ако не се разкаеш, ще умреш. Туй е свещено място на Любовта и който дойде на туй свещено място, ще си клати главата, докато се разкае. Вашите разсъждения съставляват особена философия. Всеки, който е на мое място, ще говори като мене. Тъй ще говориш, не може другояче. Туй е много естествено. Нима онази хубава чешма с 10 крана, от която извира хубава, чиста вода, някой я заставя да извира, или тя сама извира? Кой я заставя? Някой ще каже: „Защо да говори тъй?“ Законът е такъв, ще говори. Вие знаете ли законите на Бога, знаете ли как се е образувал човешкият език? Аз говоря, вие ме слушате. Мислите ли вие, че това е случайно? Ще кажете, че аз съм ви събрал. Лъжа е това. Ще кажете, че вие сте дошли. Лъжа е това. Вие и аз сме поставени от друг на това място, и аз, и вие сме работници в света. Питам тогава: Онзи, който слуша, и онзи, който свири, кой се радва повече? Някой казва: „Ама аз да съм на неговото място“. Че какво от това? Мислиш, че ще придобиеш повече? Мислите, че като ме слушате повече, съм по-щастлив? Аз съм щастлив, докато тази чешма тече, докато извира правилно от мене, докато са здрави кюнците ѝ. Щом се задръсти и кюнците ѝ се пукнат, това е нещастие за мене, това показва, че аз съм сгрешил някъде. – Всичко е Божествено: и когато говоря, и когато слушам. Трябва да знаем как да говорим и как да слушаме. Първо човек слуша ли, или говори? Имайте предвид едно правило: Човек най-първо слуша. Ако вие не сте хора, които сте научили с векове да слушате, никога няма да се научите да говорите. Трябва да пропътуваме целия свят, да се научим да слушаме красивата реч, като започнем от духовния свят, да слушаме ангелите, и после да слизаме към светиите на земята, до гениалните хора, до обикновените хора във всички области, тогава ще имаме едно понятие как трябва да се слуша. И казвам: Няма по-хубаво нещо от това, да знаеш как да слушаш. Някой път, когато искам да си почина, прави ми голяма приятност да отивам в училището, при малките деца, на около 5–6 години, да не ги заставям да слушат от мене, а аз да ги слушам, виждам какви философски въпроси разрешават тия деца пред мене. Трябва да се научим да слушаме.

„Отвори умовете им да разбират Писанията.“

И колко хубаво е човек да бъде чистосърдечен, да бъде като едно дете.

Красивото в живота е туй чистото, туй наивното, като говориш, да нямаш никаква задна мисъл. Не е ли по-хубаво, като говоря, да имате пълна вяра в мене, да виждате, че нямам никаква задна цел? Най-хубавото нещо е тази чистота, тази наивност, тъй както излиза от Бога, без никакви преправяния, без никакъв умисъл да използвам някого за себе си. Снемам ви един плод отгоре, от дървото, тъй както си е, без да го пипна с ръката си, да го не омърся, хванал съм го само за опашката, и ви го предавам. Направил ли съм с това някакво престъпление? – Не съм. Ако го хвана с ръката си, с туй аз съм нарушил едно свещено правило. Не, всеки плод трябва да се предаде тъй, както си е, че да си хапнете. Няма да ми казвате: „Много ви благодаря, че ми дадохте“. Не, вие ще благодарите на туй свещено дърво, че ви дава плодовете си, а аз се радвам, че съм ги откъснал. Благодари на Бога за тия плодове, благодари на туй хубаво слънце, благодари на неговия дух, а като благодарите на него, аз се радвам за тази ви благодарност. И всеки трябва да бъде тъй доблестен, тъй чист. Един приятел ми казваше: „Онзи ден, като говореше на беседата, много ми стопли сърцето. Гледам те след два дена, не беше същият“. Възможно е, казвам, всичко става на земята, не съм аз виноват, ако съм се изменил. В беседите си съм парадно облечен, засмян, а като работя, дрехите ми не са такива, не съм тъй разположен, както съм сега разположен, весел. Когато работя, аз съм лош – лош в този смисъл, че не съм достатъчно учтив. Дойде някой, казвам: Да почака малко, не му е толкова припупало. А вие турите тази мисъл в главата си, защо да не ви посрещна учтиво. Не, туй аз трябва да го кажа, защо да не ви посрещна тъй учтиво, както вие желаете. Щом ти кажеш това, ти ме съдиш. Законът е такъв: Аз трябва да се съдя. Ако съм направил една погрешка, аз трябва да я видя, а не ти да виждаш моята погрешка. Когато ти виждаш моите погрешки, ти си на кривия път, а щом аз виждам своите погрешки, аз съм на правия път. Влезе някой, като работя, не го посрещна учтиво, аз ще и кажа: Слушай, какво говорих онзи ден на беседата? – „Да постъпваме нежно, деликатно, учтиво. Ама нямам време.“ Ще намериш време, или ако не искаш, ще слезеш от този амвон и ще дойде друг да изпълни Божия закон. Чистосърдечен трябва да е човек в своите отношения! Сега, като ви говоря, ще кажете: „Може ли човек да бъде такъв?“ Да оставим туй „може ли“, аз говоря за духовния, за съзнателния, за Божествения човек. Има нещо Божествено у човека! Аз не говоря за тия обикновени хора, аз говоря за туй Божественото у вас. У вас има двама, аз говоря на Божественото у вас, говоря на вашите души, а пък душите ви знаят, те ще говорят на вас. Като си отидете вкъщи, вашите души ще почнат да ви говорят, да ви обясняват. Те ще ви кажат: „Ето какъв беше разговорът“. Душата ви ще говори. Тъй че когато вие ми говорите, ще говорите на моята душа и моята душа ще ми предаде вашия разговор. Щом си говорим по души, ние ще се разбираме, няма да има криви разбирания, но щом си говорим по плът, ще има криви разбирания.

„И отвори умовете им да разбират Писанията.“ Когато великият Божествен Дух разкрие умовете ви – под „умовете“ разбирам тази велика свещена книга, знаете ли колко нещо има написано в умовете ви? Всичко това е складирано там. А ти седнеш и въздишаш. Има велики неща написани. Когато тази Любов легне в човешката душа, в човешкото сърце и дух, ти ще се промениш, всичките ти сухи листа, клонища, всичко туй ще се разцъфти и ще кажеш: „Има Любов, има Бог, има живот, и животът има смисъл“. И тъй, тази Любов, тя ще възкреси всички онези, които са заминали от този свят, тя ще ги въздигне. Умрял е ваш приятел, потопете го в тази Любов, той ще дойде при вас. Изгубил си сина си, потопи го в тази Любов, той ще дойде при тебе. Всичко потопете в този огън на Любовта и всичко ще се възвърне при вас. Казвате: „Какво да правим?“ Всички трябва да се потопим в тази Божествена Любов и да живеем. Нека ви седят превръзките! Сега казвате: „Чакай да видим какво ще каже нашият Учител“. Вашият Учител! Толкова години съм ви говорил. И аз познавам моя Учител. Някои казват: „Нашият Учител“. Аз казвам: Моят Учител. Един Учител има в света! И когато Христос казва: „Един е вашият Отец, един е вашият Учител“, свещено е това име Учител, и дойде ли да говорим за Учителя, аз искам тази дума да бъде свещена и за вас. Един, един е Той, и Неговият глас, Неговата Любов за вас да бъде най-свещеното нещо. Някои казват: „Дали говори Учителят, или не?“ Не се съмнявайте! 2,000 години след Христа и да се съмнявате, а...! Ако бих могъл да плача, бих плакал заради вас, ако се съмнявате. Там онзи кръст какво показва? Хилядите и милиони жертви, които стават в света, какво показват? Не е ли това жертва на онзи велик Учител? Какво направихте за света? Обещавате за в бъдеще, радвам се. Този Учител сега изисква ние да ходим с превързани очи в свещената Любов и сърцата ни да треперят под тази Негова светлина. Един ден ще се снемат превръзките ни. Павел казва: „Ще видим, както Той ни вижда“. Ще дойде ден, ще се снемат тези превръзки, които сега съществуват. Бъдете уверени, вие ще проверите тези мои думи. Любовта ще внесе живот във вас. Мъдростта ще внесе светлина, Истината ще внесе свобода. Този живот ще се изрази в това Божествено знание, да знаете как да живеете. Има ли по-хубаво нещо от това, да седим, да се разговаряме и да имаме абсолютно доверие един към друг? По-красиво нещо от това няма. Да кажем, че в едно училище, между учители и ученици, има пълно доверие, пълно единение, учителят да храни тази пълна, възвишена Любов, и учениците – също, има ли нещо по-хубаво от това? Само по този начин може да дойде онова знание. Е, в един дом може ли да има нещо по-възвишено от това, между мъжа и жената да има туй възвишено трептение и от устата им да не излезе нито едно горчиво слово? Няма да кажа нито един крив поглед, защото очите са още вързани. Горчива дума могат да си кажат, защото езикът им е развързан. Няма

нищо по-хубаво от това в света! Ето какво иска този Великият Учител да внесе в дома ти. Бащата ще бъде посрещнат от дъщеря си и каквото му каже тя, той да ѝ вярва, защото никога не му е казала лъжа. Да го обича, и той да обича дъщеря си. Майката да обича дъщеря си, да обича сина си.

„И отвори умовете им да разбират Писанията.“ И ви казвам: Има Един в света, Който е така спрямо нас. И цялата жива природа, нейният език говорят за този Единния, Великия Учител. Ние Го наричаме Учител, Отец, Господ, Той е, от Чиято душа, дух, сърце, ум днес постоянно блика, блика. Недоволни всички, а то блика, блика, навсякъде всичко пълни, уталожва всички скърби и страдания, навсякъде простира ръцете си и помага. На този свят, който пъшка, Той казва: „Всичко това ще се обнови, обнови, обнови“.

Желая сега вие всички да си починете, да се не смущавате, да не бъдете толкова нервни, да не се безпокоите какво ще стане с вас. Ако ме слушате, каквото ви говоря тази сутрин, вие ще свършите това велико училище отлично, ще ви дадат една отлична диплома, Любовта ще ви снеме превръзките, вие ще внесете в света светлината и Любовта ще ви прати по една усмивка, ще видите усмивката ѝ. Ще ви пита някой: „Защо проповядвате?“ – „Е, видях Любовта и нейната усмивка, готов съм да се жертвам, да живея за Бога.“

И тъй, ще свършите благополучно, ще влезете в новата епоха, ще чуете гласа на ангелите, техните песни, тяхната наука, тяхната култура. Тогава ще дойдат всички светии, адепти, Учители от памтивека, ще дойдат и всички, които са заминали, и на земята ще има едно велико тържество. Всички ще си починат. Тогава Любовта ще ви снеме превръзките, ще ви даде едно велико угощение и всички ще бъдат на нейната трапеза с хиляди години. Сега още малко време имаме, вие сами ще снемете своите стари дрехи и нови ще си облечете този ден. Велик ден идва сега! Той идва бързо, велико приготовление има в света! И са поканени не само едни, всички са поканени, от мало до голямо. Всички са поканени на тази велика трапеза на Любовта.

Беседа, държана на 4 ноември 1923 г.

1923_11_07 Божественото съвършенство
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНОТО СЪВЪРШЕНСТВО

Размишление

Прочете се резюмето върху темата „Воля и безволие“.
Прочетоха се няколко от темите върху „Киселите и сладките храни“.
Било е време, когато човек е съществувал извън времето и пространството. Било е време, когато човешкото съзнание или човешката душа е била извън времето и пространството. Сегашното състояние на душата е една определена величина – А1. Душата излиза из Абсолютното битие, дето е била щастлива. Нали всичте хора търсят щастието? И вие го търсите? По-голямо щастие от това, да живее човек в Бога, има ли? Обаче да излезе душата в света – това не е желание на душата, това е желание на Бога. Следователно Бог е заставил своите щастливи деца насила да излязат от дома Му. Неговото желание е те да излязат и да отидат в света да работят. Тия деца другояче никога не биха излезли. Туй е един факт в Природата. Изобщо всички организми се отличават с една вътрешна леност; всяко едно съзнателно същество се отличава с леност, не обича да работи. Всички същества по възможност гледат да отбягнат работата. И тъй, още в първите епохи на човешкото битие човекът е бил заставен да напусне своето щастие по разни причини. Само Божествената Мъдрост е могла да застави тия деца да излязат от Бога. Човек, по естественото си положение, като произлиза от Бога, има високо мнение за себе си. Сега аз ще се простря малко, за да ви обясня откъде произтичат противоречията в живота, т. е. да ви обясня какъв е естественият ход на противоречията, защо се раждат те. Допуснете, че точка А означава душата или съзнанието, което е излязло от Бога. То представлява една съвкупност от множество малки съзнания или от безброй количествено малки души, които съставляват една обикновена човешка душа. Допуснете сега, че туй висше съзнание се движи във времето и пространството и разбира законите, затова всичко върви хармонично, няма никакво препятствие. Представете си, че всяка една малка душа на туй висше съзнание чувства силата, чрез която се движи, и затова у всички тия малки съзнания се заражда желание да се разединят, да станат самостоятелни и да излязат из тази обща точка А. Окръжността представлява крайният предел на движението им. Всяка точка, която се отделя от общото съзнание, носи идеята, че е всесилна, както цялото съзнание, и че има право да се движи, където иска. Туй желание на всичките съзнания да се движат, където искат, може ли да се осъществи? Питам: като се движат тия безброй точки коя накъдето иска, няма ли да се срещнат и да се сблъскат?

Сега всички вие искате да работите, да бъдете силни, както Бога, т. е. да действате, както си искате, и да нямате никакви препятствия. Но понеже всички хора искат да бъдат като Бога, то стават прекръстосвания в желанията им. В нас трябва да се роди съзнанието, че ние сме излезли от Бога, и като е така, трябва да разбираме законите на своето движение, т. е. в дадения момент разумният човек трябва да знае какво може да извърши. Това, което човек днес може да извърши, не може да го извърши след двайсет години. Тогава условията ще се изменят съвършено за дадената работа.
Как бихме определили тази обща точка А? Казваме: „В Бога всичко е хармонично, понеже у Него тия същества са малко ограничени, а у човека тия милиарди същества, които се движат в един тесен кръг, искат да излязат в разни направления." Какво ще стане с тях, ако излязат от тази обща точка А? Питам: като се движите с тази свобода в този свят, както си искате, няма ли да си пръснете главите някъде? Вие често, като наблюдавате някое дете, намирате, че то си играе с вещите, и сте недоволни от него. Дайте на едно дете една книга: то почва да дращи по нея и казва, че всичко може да направи. Не, ти трябва дълго време да го учиш да пише, докато вземе да се разбира написаното от него. И медиумите, като започват да пишат, в първо време дращят, дращят и казват, че всичко могат да направят. Човек може да се движи така свободно, широко в дадено пространство, само ако е сам, но ако са двама или трима, не може. Ако са двама, пак могат да се движат свободно, но само ако се намират в едно пространство, каквото е разстоянието между Слънцето и Алфа-Центориус. Тогава възможността да се срещнат и да се стълкновят е само едно на сто милиона. А в тия малки пространства на движение изключенията са правила.
И тъй, всички съвременни моралисти искат да ни покажат, че ние не трябва да имаме чрезмерни желания, защото всяко едно желание има безброй отклонения, движения, а тия движения всякога ще ни турят в противоречие със самия живот.
Сега може да си зададете въпроса: „Защо трябва да живеем?" На този въпрос окултната наука отговаря така: ние още не изживяваме нашия истински живот, но когато почнем да го изживяваме, ние ще живеем, за да се изяви Божественото съвършенство. Следователно, когато всички същества достигнат до своя краен предел на развитие, всичката творческа енергия във Вселената се разкапва, всичко туй се възвръща в Бога, и тогава се заражда нова Вселена, за да се прояви Божественото съвършенство в нова форма. Следователно всички ние сме слепи, за да се прояви Божественото вътре в нас, а не човешкото. И когато ние се отклоняваме от този закон, всякога идват наказания, страдания. Туй, Великото, Божественото, чака, търпи, да кажем, хиляда, две хиляди години, и след две хиляди години за всички същества, които не са изпълнили великия

закон на Божественото съвършенство, идва тъй нареченото мъздевъздаяние. Туй е правилното схващане на въпроса защо живеем. Апостол Павел казва: „Аз не живея, но Христос живее в мен.“ Това значи: „Аз не живея за себе си, но живея, за да се прояви в мен Божественото.“ Следователно писатели, философи, музиканти, художници: всички работят, за да се прояви в тях Божественото съвършенство. Обезсърчението произтича от факта, че ние искаме да станем някой виден учен, писател или някой виден философ. Хубаво, най-после станете някой виден философ като Лайбниц2 например. Какво е създал Лайбниц като философ? Той е бил същевременно и философ, и математик. Той е създал теорията за монадите. Може ли Лайбниц да обясни със своята теория всичките явления вътре в Природата? Монада значи едно. Какво значи едно? Точката А означава първата монада – в нея е Божественото съдържание. Тази монада А съзнава, че е всесилна, че всичко може да направи. Точката В е втората монада в света. Първото начало – А, е незнайното, непроявеното, невидимото, понеже светлината, която иде от А, не хвърля никаква сянка, няма никаква материя в света, която може да я пречупи. Единственото реално нещо, което виждаме, то е В – А е неизменното, В е изменящото се. И сега, ако съвременните философи започнат да говорят от гледището на В (на туй, което е проявено, което е изменящо се), за това, което не се е проявило, тогава каква е истинността в техните разсъждения?
Сега аз ще направя една малка аналогия. Вземете сегашния човек, в сегашното негово развитие. Да кажем, че той е индивидът А. Този индивид има три важни части. Главата му В1 е равна на 56 см, В2 – лицето му – на 18 см, челото му В3 – на 6 см, носът му – В4, е равен на 5 см, и В5 – брадата му – е равна на 3 см. Туй съставлява първият етап от проявяването на В2, а 56 см – това е нормата. Туй число показва, че това същество живее в един въображаем свят, дето материята е рядка и стават бързи трептения, т. е. то живее в мисловния и в чувствения свят. Всичко това създава движение. Едното движение започва отгоре и после се пресича. Макар и да става пресичане, в каква посока върви другото движение? Има възможност туй движение да тръгне нагоре, да се съедини с първото движение и да направи една осморка, т. е. да се образуват два кръга. Но законът е такъв, че тъй, както ние правим кръговете, в Природата няма такива кръгове. Там всичките кръгове са отворени, няма кръгове свързани. За нас те изглеждат като свързани кръгове, но всъщност в Природата няма свързани кръгове. Туй движение от единия край до другия представлява една линия, която се увива спираловидно, със свободен край. Туй е първата монада, Божествената, която проектира тази права линия към В и минава през всичките движения. Туй движение нагоре показва, че всяка друга монада, произлязла от първичната, наново се връща в Божественото, в Абсолютното. Ако вие проектирате една спирала, един винт, в един свят с

две измерения, вие няма да го видите като винт, а той ще се проектира като кръг. Значи ако проектирате един конус, една спирала в една плоскост, ще се образува един кръг. Първо кръгът ще бъде много малък, но после, колкото повече се разширява конусът, толкова и кръгът става все по-голям и по-голям, докато дойде до най-големия си размер.
По този закон се развиват и нашите мисли. Всяка една мисъл, която сега се проявява в нас, е Божествена. Тия мисли не могат да се проявят за един ден. Има мисли у човека, за които се изискват 5, 10, 15, 20, 50, 100 години, докато узреят. Някой път вие искате едно ваше желание да се реализира за един ден, но туй не е в реда на нещата.
Аз бих привел много примери, за да ви изясня закона, но примерите биха ви съблазнили. Знаете ли как биха ви съблазнили? Представете си, че вие обичате мед, и аз донеса пред вас един буркан мед, за да ви правя опити. Веднага още половината от вас ще се разсеят. Умът им ще влезе в меда, ще се роди в тях желание да бръкнат, да вкусят от него. Следователно те няма да бъдат съсредоточени, ще мислят само за меда. Ето защо, когато аз говоря върху някой въпрос, ще мислите само за него. Сега например може да се приведе един свещен пример за любовта на майката, но и този пример може да ви наведе на отрицателни мисли. Мога да ви приведа друг някой хубав пример, как някой благодетел поддържа някого, но туй негово благодеяние пак може да ви наведе на някоя отрицателна мисъл. Няма добро в света, което да не роди една мисъл отрицателна. Вие може да възразите: „Човек не може ли да приеме една добра мисъл, без да допусне някоя отрицателна?“ Всеки ден може да правите по един малък опит и да се уверите в този закон. Съвременните хора не са в състояние още да разберат основния закон на туй Божествено проявление.
Допуснете, че вървите из пътя и виждате, че две деца се бият. Веднага свивате вежди, мислите за причините: защо се бият, откъде се е зародила тази вражда между тях. Казват: „Бият се за двата ореха.“ Не, причината е много по-дълбока. Вие сте ми приятел, срещате ме, но аз съм сериозно замислен, погледна ви строго, вглъбен съм в себе си. Вие казвате: „Защо така се е намръщил, защо не ме гледа весело, какво иска да каже?“ Ако сте философ, ще разберете, ще знаете, че съм с нещо сериозно ангажиран; ще знаете защо моите вежди са свити, защо лицето ми е намръщено, защо двете деца се бият. Ще кажете: „Деца са това, бият се за два ореха.“ Хубаво, ами когато двама професори в един университет спорят, мислите ли, че причините са по-големи от двата ореха? Мислите ли, че когато мъжът и жената спорят за нещо, че причината е по-голяма? – Не. Факт е обаче, че всяко едно същество в света, не само хората, но и животните, имат особено мнение за себе си. Една оса има особено мнение за себе си, пчелата също има особено мнение за себе си. Тя, като колективно същество, като я бутнеш, казва: „Какво ме буташ, аз живея в едно общество, имам си работа, ти не трябва да ми се бъркаш.“ И току виж, забие жилото си и

казва: „Махни се оттука.“ А сега съвременните философи казват, че въшката била много глупава. Да, аз приемам това тяхно твърдение, но на тази въшка ¢ стига умът да влезе под мишницата на човека, на най-мекото място. Тя не отива на някой по-твърд мускул, но избира най-мекото място и там започва да човърка. Тази въшка едва ли възприема третото измерение – тя живее в две измерения, но за това, где да се настани, идва ¢ на ума. После, вземете охлюва, който живее също в две измерения. Един мой познат ми разправяше следния опит, който направил с охлюви. Турил в една градина няколко хиляди охлюва, турил и един тел, но толкова близо до земята, че да не могат да преминават охлювите под него, и пуснал по тела електрически ток. Щом дойде охлювът до тела, електричеството го опари и той веднага се връща назад. Моят познат турял знак на всеки охлюв, който се качвал на тела, и забелязал, че от белязаните охлюви нито един не се опитал да премине тела втори път. И след всичко това ние казваме, че охлювът бил много глупав. Туй заблуждение в нас произтича от факта, че ние, макар и да сме разумни, продължаваме да се изгаряме по няколко пъти, та не вярваме, че охлювът, от едно опарване само, втория път не попада в същата мрежа. Ние, след като се опарим веднъж, дваж, три, четири, пет и повече пъти, в нас се заражда амбицията да се борим, да премахнем тази пречка, и казваме: „Ще премахна този тел.“ Охлювът казва: „Не мога да премахна този тел“, и се отдръпва. Човекът казва: „Мога да го премахна.“ Някой път го премахва, някой път не може, и по-скоро сам се премахва. Ако тия телове са турени от хора, можем да ги премахнем, но ако са турени от туй, Великото същество, от Бога – не можем. Бог ни е турил в тази Божествена ограда, пуснал е ток, та като дойдем до нея, ще се опарим като охлюва и ще ни кажат: „Оттука няма да минавате, не трябва да минавате.“ Никакво желание не трябва да се явява у нас за преминаване на тела. То е губене на нашата енергия. Туй е, което трябва на всеки едного от вас.

И тъй, ако искате да се развивате правилно, в ума си всякога трябва да държите идеята, че вие изразявате Божественото съвършенство. На пръв план вие трябва да се стремите да изразите Божественото съвършенство, а на втори план – вашето. Това е правилният ход на еволюцията. Вие сте жива частица от Бога, една малка монада, в която Божественото трябва да се прояви. Когато ние говорим, че не трябва да мислим зло един за друг, всякога подразбираме Божественото в нас – за него не трябва да говорим лошо, а не за човешкото. За човешкото нито Господ, нито ангелите искат да знаят нещо. Че мъжът и жената се карали, че две деца си търгали косите, че някой ударил някого – това се констатира като факт, доколкото има отношение спрямо Божествената еволюция, но човешкото никъде не се хроникира. Че ти си направил някаква къща за 100 000 лева, за това и помен няма, но енергията, която си иждивил, се отбелязва. Как и где си иждивил енергията на своя живот – това иска да знае Божественият свят, а

че си бил министър, не иска да знае – това е човешко. Някои питат какво са били в миналото. Какво си бил в миналото? Хубаво, аз да ти кажа какво си бил. Когато си минавал през животинското царство като слон, имал си дълъг хобот, къса опашка, краката ти са били дебели. Като си минавал през тревопасните, през млекопитаещите, имал си големи рога, ходил си с издигнат врат и постоянно си махал опашката нагоре-надолу. После, като си дошъл между маймуните, станал си една от сръчните маймуни – с опашката си се връзвал за дърветата, катерил си се по тях. И най-после, като си дошъл като човек, си застанал на най-високото място, станал си цар, събрал си една стохилядна войска за война, осъдил си 10 000 души на затвор, 15 000 души на обесване, 50 000 души на застрелване. Да, бил си велик цар, но си избил 100 000 души! В този случай животът няма смисъл. Животът има смисъл само тогава, когато в нас се изразява Божественото съвършенство. Може да направите опит със себе си. Всички хора, които живеят с Бога, са доволни, а всички хора, които са недоволни, са сами – те живеят без Бога. Това е факт. Ония хора, в които се събужда един идеал – това е събуждане на Божественото в тях. Те имат една възвишена идея, в тях се събужда безкористието и те веднага стават доволни, радостни, весели. Ако този човек е поет, неговата поезия диша живот; ако е художник, неговите картини дишат живот; ако е проповедник, професор или какъвто и да е друг, всичко в него диша живот.

И тъй, в тази Окултна школа най-първо вие трябва да имате стремеж, импулс, за да дадете възможност на Божественото да се прояви във вас и да можете да правите в себе си различие между двете състояния А и В. С Абсолютното, с Бога човек не може да има никаква връзка. Ако човек, при сегашното си състояние, направи връзка с Бога, той би се превърнал в газообразно състояние и би изчезнал. Човек в своето въображение трябва да има Бога като една мечта – Той да бъде за него един стимул в живота му. И към всички ония същества, на които вибрациите са силни, човек трябва да пристъпва внимателно, за да може да се повдигне. А сега има много сериозни хора, които мислят, че имат съобщения направо с Бога. Аз много пъти в неделните си беседи съм загатвал, че за да познаеш дали имаш пряко съобщение с Бога, направи един опит да видиш права ли е твоята идея. Иди при някой болен и виж дали твоята енергия може да го излекува. Ако ти мислиш, че имаш връзка с Бога, а не можеш да излекуваш болния, трябва да признаеш факта, че това е само въображение в тебе. Като казвам въображение, подразбирам, че мисълта за връзката ти с Бога не е една положителна идея, но е само едно настроение. Например житното зърно не трябва само да се посее – това е първият му стадий, не трябва само да изникне – вторият стадий, да даде коренчета – третият стадий, да даде листа – четвъртият стадий, да цъфне – петият стадий, да завърже – шестият стадий, да узрее – седмият стадий. Но какво трябва още? Какъв е осмият стадий? – Наново да започне животът.

Сега всеки един от вас ще каже: „Аз зная всичко това.“ Като знаете, кажете ми към кой стадий спада сегашният ви живот? Нали казвате, че знаете? Нека всеки един от вас ми каже в коя фаза на живота си се намира. Никнете ли, израстнали ли са ви листа, цъфнали ли сте, завързали ли сте, зреете ли, узрели ли сте, или наново ще се посаждате? Аз няма да разреша този въпрос заради вас, той е тъй, както ви казвам. Ако си малко семенце, това е факт, но ако ти кажа, че си във фазата на цъфтенето, това не е факт. Ако ти едва си подал главичката си отгоре, казвам: ти току-що си поникнал. И ние констатираме факта. Тогава ние в тази философия разсъждаваме тъй: съвременното човечество, съвременната култура още нищо не знае за Истината. Това е факт, тъй знаем ние това нещо. Фактите пък представляват едно микроскопическо проявление на Истината, но не са самата Истина. Ами когато обичаш един човек, и като мине той някъде, като стъпи някъде и ти вземеш калъпа от крака му, дето е стъпил, това човекът ли е? – Не е човекът. Този човек само е стъпил, но между човека и неговата стъпка има грамадна разлика.
Ние говорим за Истината, но какво нещо е Истината? – Истината не може да се опише. Съвременният език не е още в такова състояние на развитие, за да можем чрез него да изучваме тази Истина. Единственото стъпало, до което сме достигнали в сегашното си развитие, то е, че осъзнаваме Бога в Неговото първо проявление като Любов. Това е монадата B, творческият принцип (фиг. 3). А знаете ли в какво би се превърнала тази монада, знаете ли какво е второто нейно проявление? Онази майка, след като роди своето дете, какво прави за него?
Тук имате третата монада – D. Тя представлява Истината. Какво нещо е Истината, аз мога научно да ви докажа. Сега ще пристъпя към едно изяснение. Нека вземем думата любов.
Имате две същества – A и C, които се движат към една цел – целта B (фиг. 4). Те се движат към една и съща посока, с един и същ стремеж, но на тия същества им липсва една равнодействаща линия, равнодействаща сила. Тия същества се обръщат към тази равнодействаща линия и казват: „Ела ни на помощ!“ Тази равнодействаща линия е линията mn. Сега аз ще ви покажа как придобивате Любовта. Любовта казва на тия две същества така: „Вие, като дойдете в този общ център, няма да влезете в него да почивате, но ще се въртите около него.“ Казвате: „Как ще се въртим?“ Ами нали така вие пишете на български език буквата Б? Тя е равнодействащата, която показва, че стремежът на тия две същества е чисто материалистически, а щом турим линията mn за основа, образува се триъгълникът, което показва, че ние имаме Любов, т. е. Любовта се е превърнала в един триъгълник, в един разумен стремеж. Следователно там, дето има спор в любовта, ъгълът е отворен и няма равнодействаща линия. Казват за някого: „Той има любов.“ Има ли спор там? – Има. Тогава Любов няма. Дето има Любов, спор няма, там животът има смисъл. Първият стадий на любовта е

този ъгъл да се затвори, да се образува триъгълникът. В любовта всичките противоречия трябва да се премахнат. Щом се премахнат те, започва вторият стадий на любовта. Това се вижда по буквата Ю в думата любов, която е минала във втората фаза на своето развитие. Любовта ще мине през еволюция. Напречната чертичка в буквата Ю е съединителна нишка, мост.

Какво нещо е еволюцията? Ако аз посея едно семенце и вие го извадите, или ако вие посеете едно семенце и аз го извадя, какво ще поникне? Ако аз насаждам една мисъл, втора, трета, четвърта, пета, и всичко се изкоренява, това не е еволюция, това е анархия. На всяка една мисъл, на всяко едно чувство у нас трябва да се даде подходяща почва, условия, за да може да изникне. Вън от тази почва всичко друго е само губене на време.

Важно е за вас да знаете как са образувани буквите. Във всеки език азбуката представлява сили, начини, които действат в самата Природа. Аз ще взема за пример българските букви А, Б, В. Тези букви представляват съчетание от сили, които действат. И когато вие създавате една дума, вие я създавате от група сили. Тия сили оказват влияние върху вас и затова, когато произнесете например първата буква А, която е гласна, тя ще произведе известни вибрации и известни трептения, които са я образували. И тогава как ще използвате тази буква А, когато поискате? Какво трябва да турите, за да я използвате? А означава първото същество, аз. Ти като аз какво можеш да направиш? Ти си незнаен като аз. Това аз може да живее само за себе си. И докато казваш: аз, аз, всички бягат от тебе. Като започнеш да мислиш за другите, туй аз може да издържа и тогава другите казват: „А, сега разбираме.“ Значи всякога аз в първото проявление на Битието ограничава всичките същества. И който не разбира този закон, може да влезе в стълкновение с Бога и да бъде унищожен – нищо повече. Не че Бог ще го унищожи, но той, като влезе в Абсолютното, иска да вземе надмощие над него. Обаче като се бори с Бога, той ще изчезне.

Сега мнозина казват: „Защо Господ ме е създал?“ Аз ви отговарям: за да се прояви Божественото съвършенство у тебе, да бъдеш съвършен тъй, както е Бог съвършен. „Как мога да бъда съвършен?“ – Като Го слушаш и живееш съобразно Неговата воля, Неговия ум, Неговото сърце, Неговата душа и Неговия Дух. „Ама аз не искам.“ – Ще бъдеш изтрит. Бог ще те направи съвършен, но по-хубаво не Му препятствай, защото ще те смачка. Ако стане нужда, може и десет пъти да те тури в Неговата фурна, но ще направиш туй, което Той иска. Той ще те тури и сто пъти в своята пещ – и никой не може да се застъпи за тебе. Погледне те Господ, но ти не искаш да се примириш, не искаш да изпълниш Волята Му. Тогава Той насила ще те застави, но от твоята личност нищо няма да остане. В някоя друга еволюция, след милиарди години, Господ пак ще си спомни за тебе, ще каже: „Я вижте туй упорито дете дали не е поумняло?“ Те ще го извадят и, ако пак упорства, Господ пак го чукне и то пак изчезне. След милиарди

години Господ пак казва: „Онова упорито дете дали не е поумняло?“ И след като те е поочукал Господ най-малко сто пъти, най-после ще кажеш: „Чакай да послушам Баща си, да видим какво ще стане.“ И като кажеш така, ще започнеш една нова еволюция. Същото нещо става и с тия, падналите духове, с ангелите. Те са упоритите синове на Бога. И какво е станало с тях? – Вързали са ги с вериги, ограничили са ги да работят в гъстата материя вътре.
И тъй, основната мисъл в тази лекция е да се прояви Бог в нас и ние да проявим Бога в себе си. Това е необходимо за вас в сегашното ви състояние, за да работите, понеже се намирате в една много гъста материя. Идеите, които сега имате, може да претърпят ред ограничения, ред съпротивления. Ще казвате тъй: „Ние живеем между този народ, за да се прояви Бог в нас и ние да проявим Бога в себе си. Бог като се прояви в нас, ние трябва да бъдем носители на Неговата велика мисъл.“ Няма нищо по-велико от това, няма по-красив път от този. Всеки друг път е крив. Всички велики Учители в света, всички пророци, всички учени хора, всички адепти и на изток, и на запад, и в миналите култури, и в сегашната – все туй проповядват, все туй е основната им идея. Когато ние дадем място на Божественото вътре в нас, ще дойдем в съобщение с второто проявление на Бога, ще имаме сили да преодолеем сегашните мъчнотии, които ни измъчват. А сега ние за нищо и никакво се обезсърчаваме. Някой дошъл, запалил къщата ти – обезсърчиш се. Ти си учител някъде, чиновник – уволнят те и ти се обезсърчиш; богат си – вземат ти парите; цар си – свалят те от престола; министър си – паднеш от власт. Всичко си бил в света – и за всичко загубено се обезсърчаваш. Умният човек трябва да знае обаче, че животът седи в проявяване на Божественото съвършенство. Има неща, по-велики от това да си цар. Да слугуваш на Бога, да се прояви Бог в тебе, да проявиш Неговото съвършенство – то е по-горе от това да си земен цар. Казва Писанието: „Всичките ще бъдат царе.“ Но кога? – Не сега. Не искам да си правите илюзии, че човек бил образ и подобие на Бога. За в бъдеще ще бъде, но не сега. План за в бъдеще има, пробуждане има всеки ден. Първото нещо на туй, Божественото вътре във вас, е да обработвате постоянно почвата, докато Божественият Дух със своето знание, със своята Мъдрост дойде, хвърли Светлина и направи нещата ясни. Без този Дух може да ви се говори от катедрата дълго време, може да свършите десет университета, може да отидете в Индия да слушате всичките адепти, може да слушате най-великите Учители, но няма да имате почва да закрепне във вас Божественото и нищо няма да направите. Мойсей е завършил една от великите Школи на Бялото Братство в Египет, но като не разбирал основния закон на Любовта, един ден, като излязъл и видял, че един египтянин бие един евреин, убил египтянина и го заровил в пясъка. После, като се научил, че туй може да дойде до ухото на фараона, избягал. Защо избягал? – Той не беше разбрал още този велик закон. След като сгреши,

той научи урока си, разбра великия закон, намери пътя, по който Духът говори, и тогава започна да воюва с фараона не чрез убийство, а чрез знамения и чудеса. По този начин Бог застави фараона да отстъпи. Едва след четиридесет години, прекарани от Мойсей в пустинята, Господ му се яви при къпината и му каза: „Изуй обущата си, защото земята, на която седиш, е свята.“
Сега вие, учениците на Окултната школа, влизате в Школата с обуща. Аз ви предупреждавам всички да влизате боси. Разбирате ли какво значи боси? – Сърцето ви да бъде абсолютно чисто, умът ви да бъде светъл, волята ви да бъде готова за една от великите работи, които Мойсей е вършил. Когато Мойсей каза на Бога да го освободи от тази работа, че е гъгнив, Господ му отговори: „Не, ти ще отидеш!“ И проводи му Бог брат му Аарон като помощник в работата – красноречив бе той. И тъй, да не ви обезсърчава вашата гъгнивост, но четиридесет години ще прекарате в пустинята в мъчнотии и в пасене на овце. Защо трябва да пасете овцете? Трябва да пасете вашите низши чувства с тояга. Казвате: „Овчар ли ще стана?“ Овчар ще станеш на своите чувства, ще ги пазиш от вълците. Няма по-хубаво нещо от това човек да пази своите чувства да не се развратят. Да се разврати едно чувство, значи един вълк да задигне овцата. Всяко чувство, което се развращава, това е жива овца – и вълкът дошъл, взел я и я задигнал. Затуй казва Христос, че крадецът не иде, освен да заколи, да открадне и да погуби.
И тъй, в Окултната школа всяко нещо има свой смисъл. Нашите чувства трябва да ги пазим – да бъдат чисти, свещени. Със своята тояга, значи със силата на волята, която е Божествена, със своя ум, със своето сърце трябва да пазим чувствата си. Сега вие отивате в Астралния свят, който е бил нечист, но ще го намерите чист. Всичките грешници вече са завързани. Там има ред и порядък и като влезете да живеете в този свят, няма да има развращаване. Със сегашното си влизане в Астралния свят вие ще научите една нова култура. На Земята вече такива условия няма да се създават. Някои казват: „Ще се върнем на Земята.“ Не, на тази Земя повече няма да се върнете. Туй ваше живеене на Земята е за последен път. Тия условия, при които живеете, тази обстановка, която имате – всичко това е за последен път. Тия връзки, които имате сега, са за последен път. Всички ония души, които са по-напреднали, ще ги оставят да живеят в Астралния свят, в по-рядка материя, по-чиста, необезпокоявани от никакви апаши, крадци, разбойници, убийци, лъжци – изобщо ще ги поставят в по-благоприятни условия. Ония пък, които спъват човечеството, ще останат на Земята. Тъй щото учениците на Окултната школа трябва да знаят, че сега е последното им прераждане. За тях ще започне един нов етап, затова трябва да бъдете сериозни с живота си. Не е време за игра и опити. Опити не трябва да правите. Вие сте правили много опити – ще прекратите с тях. Сега вие трябва добре да ме разберете, да не се плашите. Ако дойде

съмнението, то е един добър признак, ако дойде скръбта, тя е един добър признак.
И тъй, всички вие сте призвани за една свещена работа и ще я пазите добре в себе си. Първото нещо: всички ще пазите сърцето си! Ще започнете едно вътрешно чистене. То е много лесно. Ще оставите сърцето си на Бога да бъде изчистено. Как, по кой начин? Аз ви казвам: превръзката няма да снемате. После, прозореца, през който влиза Светлината, ще се изчисти, но няма да ходите да гледате как и отде влиза Светлината. Ще ходите, без да гледате, без да надниквате. Не е позволено да надниквате, да гледате колко Светлина влиза. Ще използвате Светлината, ще четете на нея книгата на Живота, но надникнеш ли на прозореца на Живота, непременно ще попаднеш в изкушение. И в какво изкушение попадате? Казвате: „Аз искам да се запозная с някой учен човек, да видя как живее той." Щом се запознаеш с този човек, ще попаднеш в изкушение. Ти ще преживееш същото чувство, каквото ще преживее онзи знаменит цигулар, който слуша да свири някой по-знаменит от него – отчайва се и се самоубива. У вас се явява амбиция да бъдете като този учен, но не можете да бъдете, условия нямате. Тогава вие ще разберете кривия смисъл на живота. Животът не седи в това да си учен.
Казвам ви: Светлината, която имате, струва повече, отколкото светлината, която целият свят може да ви даде. Защото съвременният свят ходи в тъмнина.
И тъй, като ученици на тази Окултна школа, аз не искам насила да бъдете съвършени, но настоявам да работите за развитието на това, което е заложено във вас от хиляди години. У вас има стремеж. Дайте място на този стремеж дотолкова, доколкото е във вас, доколкото вашето съзнание е пробудено – ни повече, ни по-малко.
Тайна молитва

Пета лекция от Учителя
7 ноември 1923 г., София

1923_11_11 Превръщане на цветовете

ПРЕВРЪЩАНЕ НА ЦВЕТОВЕТЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме от темите „Отличителните черти на пчелата“.

Прочетоха се работите върху темата „Ролята на белите и червените кръвни телца“.

За следния път тема № 5: „Отличителните черти на кротостта и въздържанието“.

Упражнение: Ще направите едно упражнение с вдишвания и издишвания, при което мислено ще възприемате белия цвят. Този цвят да слиза отгоре ви като душ. Вдишванията ще стават ритмично и с движение на ръката – с показалеца на дясната ръка.

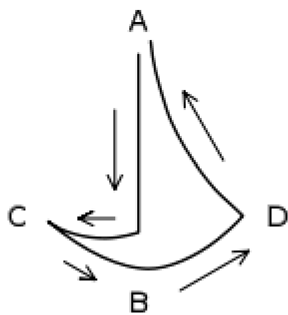

Ще броите до четири. Вдигате дясната си ръка нагоре и започвате упражнението. При първото броене вдишвате и сваляте ръката си от A надолу до B. При второто броене издишвате и движите ръката си наляво, от B до C. При третото броене вдишвате и движите ръката си надясно, от C до D. При четвъртото броене издишвате и движите ръката си нагоре, от D до A. При тия движения се образува човешкият крак. При движението на краката си трябва да спазвате същите вдишвания и издишвания. Когато организмът е нормален, при стъпването напред се вдишва, а при свиването на крака и отдръпването му назад се издишва. Защо много хора са неврастеници? – Те издишват, когато стъпват, и вдишват, когато свиват крака си, затова се изморяват. Не е тъй обаче. Законите на природата са строго определени. И вие също така не спазвате тия движения на природата, затова като ходите по екскурзии се уморявате. Никога не трябва да правите резки движения, но плавни, хармонични трябва да бъдат движенията ви.

И тъй, при всяко вдишване и издишване ще мислите едновременно за белия цвят и за чистотата. Добре е да правите упражненията си на чист въздух, ако имате в дома си градина. Всяка сутрин ще правите упражнение

и за ритмично бодене (по 5 минути). С тези упражнения ще помогнете на организма си за възстановяване на равновесието в нервната си система и премахване дисхармонията, която съществува във вас. Вие може да се запитате: Защо именно чрез движенията ще се възстанови хармонията в организма ни? Всички движения в природата, положителни и отрицателни, са строго определени. Те почиват на известни закони, за това в тях има дълбок смисъл. Например, един съвременен физиолог, като изучава червените и белите телца в кръвта, изпуща ги из предвид в известно отношение, като важни фактори в кръвта, а оттам и в човешкия Организъм. Съвременните учени не са изучили още напълно ролята на червените кръвни телца.

Ще ви запитам: каква е ролята на червения цвят например? Окултистите казват, че червеният цвят е свързан с чувствата, или с любовта. Той всякога носи живот. От какво зависи различието в интензивността на червения цвят?

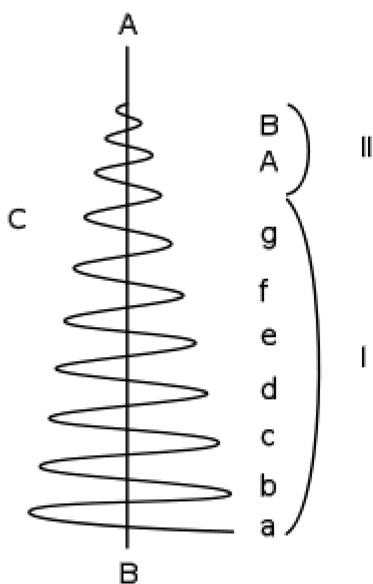

От това, в каква гама е, както и в музикалните тонове. Да вземем линията АВ, която да ни представлява стълбата, по която се нареждат седемте основни цвята на светлината. Вълната (а) означава първия, червения цвят на светлината в първата гама. След червения цвят идват по ред другите цветове на светлината, докато стигнете до седмия, който е виолетовият (g). С този цвят свършва първата гама от седемте цвята и отново започва пак червеният цвят, обаче от втората, по-висока гама. И тук се изреждат същите цветове A, B, C… до G (виолетовия цвят). Отново иде червеният цвят A, но вече в още по-висока гама, а след него останалите. Малките форми на червения цвят показват външната страна на любовта, т.е. намаление на любовта. Какво е физиологическото състояние на човека, когато в кръвта му преобладават червените кръвни телца? – Забелязва се голяма активност. Какво ще бъде състоянието на човека, ако в кръвта му се намалят до минимум белите телца, например на 10 000 червени телца остане едно бяло? Колко червени и колко бели кръвни телца има приблизително в човешкия организъм? (– На един кубически милиметър има приблизително 5 милиона червени и 10,000 бели кръвни телца, значи отношението им е 1:200.) Според вас, кои телца стоят по-високо в организма на човека, т.е. кои са по-културни, белите или червените? (– По служба знаем, че червените кръвни телца разнасят кислорода по клетките, а белите запазват организма от вредни,

чужди елементи.) Значи, белите телца могат да воюват. Те съзнават че им е даден един жив организъм, когото трябва да пазят, и червените, и белите телца вие можете да си представите като малки душички в ембрионално състояние, които в бъдеще ще се развиват. Следователно сега те прекарват една фаза от своето развитие, в която се учат на трудолюбие и самоотричане.

Сега, ако вземем човешката душа като една голяма, важна монада А, и всички други малки душички като малки монади, например всяка от тях да представлява монада В, тогава, според теорията на Лайбница, питам: тази първична монада има ли нужда от другите монади около себе си? – Има. Ще задам въпроса другояче: дясната ръка има ли нужда от лявата? – Има. И лявата ръка има нужда от дясната, но и с една ръка човек може да живее. С две ръце е по-добре, разбира се. Ръката има ли нужда от петте пръста? – Има. Човек може да прекара живота си и с един пръст, но с пет пръста е по-добре. Всичките пръсти на ръката имат ли еднаква сила? – Не. Силата на палеца е равна на другите четири пръста, той има един плюс повече. Палецът е .5, а всеки от останалите пръсти е – 5 Ако се отреже палецът на човека, той губи силата си чувства, че е изгубил нещо много важно, но щом се отреже кои и да е от останалите пръсти, не се чувства голяма загуба. Значи, монадата А има нужда от монадата В. Монадата В е форма, чрез която може да се изрази монадата А. Коя монада е по-висока, А или В? (– Монадите се различават само по степен.) – По-висока е монадата А. Закон е: По-високото всякога се изразява чрез по-ниското, или низшето всякога служи като израз на висшето.

Като казваме, че монадата А е по-висока от монадата В, вие ще си кажете: Разбира се, че А е по-висока от В, тя е първата буква в азбуката. Не мислете, че първата буква е А, вие не знаете още коя е първата буква. Българският език, па и другите езици, започват с буквата А, но това още нищо не значи. У нас буквата В е трета по ред, но във френски, в английски език тя е втора по ред, на мястото на нашата буква Б. При това, в английски език буквата А има седем произношения: а, о, я, ье, ъ, а останалите две произношения и англичаните не произнасят правилно.

Червеният цвят е проявление на един висш свят. Той е емблема на Любовта. Той е толкова чист и деликатен, че ако се докоснете до него, ще внесе във вас висши вибрации, висш живот, но колкото повече слиза надолу от една гама в друга, той става все по-гъст, докато във физическия свят този цвят действа възбудително на хората. Червеният цвят не внася нещо благородно в човека, напротив, дразни го и го кара да воюва. Когато човек се зачерви, той има желание да се прояви. Червеният цвят не носи всякога мир за земята. Като се дигне червеното знаме, трябва да се знае, че

кръв ще се пролива. Когато червеният цвят избива навън, не е опасно, но когато има вътрешно проявление на червения цвят, тогава е опасно. Ако вие сте попаднали в червения цвят а1 от първата гама, вие трябва да преминете в а3 на третата гама, който цвят съответства на умствения свят, и така ще се тонирате.

Да разгледаме сега въпроса как може да се превръщат цветовете от едно по-нисше в едно по-висше състояние. Как можем да превърнем червения цвят например? Вие знаете, че думите „живот" и „любов" имат червен цвят. Имате известно неразположение, раздразнени сте, страстите ви в този случай взимат надмощие. Какво трябва да направите, за да измените вашето състояние? Вие изговаряте думата любов няколко пъти, за да превърнете тази нисша енергия в по-висша, но не успявате, положението ви не се подобрява. Първата буква *Л* е един клин, който цепи, но не може да трансформира. Тогава, вземете *любовта* в трета степен, в нейното състояние на „благост" и я произнесете няколко пъти. Буквата Б поглъща излишната енергия във вас, тя е закон на растене. Тази дума ще трансформира състоянието ви. Тъй че като произнесете няколко пъти думата „любов" и не ви помогне, произнесете думата „благост" и следете как ще ви се отрази. Правете опити с думите, да видите какво влияние ще окажат върху вашия мозък. Аз ще ви напиша изречението: *Любов* и благост са две сили.

Питам ви: вярно *ли* е, че *любовта* придава сила на човека? Напротив, *любовта* прави силния човек слаб. Виждаш някой човек дигнал ръка да те убива, но като го посети *любовта*, той спуща ръката си надолу и този, силният човек, почва да плаче като дете. Следователно в това отношение *любовта* не е сила. Тогава, ако кажа, че любов и благост са две качества на човека, мисълта ми права *ли* е? Може *ли любовта* да бъде качество? Тя съдържа качества в себе си, но сама по себе си не е качество. Значи по-право е да кажем: любов и благост са две сили. Като произнесеш това изречение правилно няколко пъти, веднага развиваш своето сърце и своя ум, които действат хармонично в тебе, ти имаш вече сила. Тия две думи служат на човека да събудят силите му. Например някой човек е алчен за богатство, за слава. Дойде *ли* в него *любовта*, тя въздейства срещу тия сили обуздава ги.

И тъй, ако вие искате да имате *любов*, за да станете силни, това е криво разбиране. Онзи, който мека да се домогне до *любовта*, той преди всичко трябва да е силен. *Любовта* няма нищо общо със слабите хора. Това е едно противоречие, нали? Забележете, децата са много силни. Всички казват/че децата са слаби. Едно криво заключение. Детето заповядва на цялата къща. Всички треперят от него. Как може слабият човек като заплаче, да му

помагат всички? Туй дете не е слабо, силно е. Като чуят, че някое дете плаче, от махлата идат хора да видят какво иска. То казва: Ти ще ми помогнеш! Туй дете заставя всички наоколо си да го слушат. Казват: Туй слабото, немощното детенце. Немощно е то по отношение невъзможността си за дадено време да движи своите органи, но вътрешно е много силно – по импулс, по стремеж е много силно. Но отпосле, като започва да расте, постепенно изгубва своята сила. В първо време баща му не го бие, но като поизрасте, като стане на 5–6 години, баща му го побийва. Докато си дете, всички те обичат. Ти имаш сила, защото любовта действа върху теб. И затова, когато ние говорим, че трябва да станем деца, то е за да бъдем силни. Туй е първата фаза в живота. Щом сме силни, ще дойде и любовта, понеже тя ще има с какво да се занимава. Любовта трябва да има какво да обработва. Тя ще вземе силата, която е у нас, ще я обработи и ще я тури в права посока.

Тия опити, които ви давам да правите, понякога може да излязат сполучливи, понякога не, и някои от вас може да се разколебаят. Те са цяла наука. Вие трябва да постоянствате в тях тъй, както в музиката. Аз ви давам само едно общо положение, което вие ще видоизменяте в разни вариации, докато най-после постигнете резултат. Имате едно неразположение, кажете си: любов и благост са две сили. После: любов и благост са две условия. Ако състоянието ви не се е изменило още, кажете си: любов и благост са две качества и т.н. При изговарянето на тия изрази, наблюдавайте се, да видите кой от тях е произвел върху вас най-добро влияние в дадения момент. Който израз ви окаже най-добро въздействие, той е най-близо до Истината.

Правете и други опити с цветовете, а именно: изговаряйте някои думи и следете на кой цвят съответства всяка от тях. Аз ще ви запитам: думата „растене“ на кой цвят съответства според вас? (– На зеления.) Скръб? (– На черния.) Знание? (– На жълтия.) Жълтият цвят съответства на Мъдростта. Този цвят не съществува в природата, той е само отражение, досега не се е проявил, ние не го знаем. За в бъдеще може да се прояви. Цвят, който се е проявил, има сила в себе си. той е жив, съзнателен цвят. Като влезеш в неговата аура, с него можеш чудеса да правиш. Жълтият и червеният цвят засега са само маски, не са истинските образи. Зад всеки цвят седи една разумна сила във Вселената. Например сърцата на всички висши същества на Любовта са свързани с червения цвят, който те изпращат като струя на земята. Но за да се домогнеш до съществената сила, която се крие зад този цвят, трябва да го превърнеш 7 пъти, т.е. да го дигнеш в 7 по-високи гами. Да обясня мисълта си. Да кажем, че имате една картина, намазана с червена боя, и вие сте малко натъжен. Доближите се до картината и я пипнете. Как мислите, тази червена боя ще ви предаде ли нещо, ще внесе

ли във вас някакъв живот? – Не. Вие сте още натъжен, затова взимате един трендафил с розов цвят, помирисвате го, искате да си въздействате с него, но и той не ви помага. Дохожда най-после един ваш приятел, който ви обича и ви казва: Обични приятелю! – Щом чуете тази дума, вашето скръбно състояние веднага се изменя. Думата „обич“ има розов цвят. тя веднага внася един нов елемент във вас. Тази дума, като е минала през душата на вашия приятел, произвежда тия висши трептения на червения цвят, вие ги възприемате и си въздействате чрез тях. Трябва да кажеш „обичам ви“, а не „аз ви обичам“ Думата „аз“ придава материален характер на любовта.

И тъй, ефектът на цветовете зависи от техните вибрации. Колкото са по-висши вибрациите на даден цвят, толкова и резултатът е по-добър. Правете опити, за да чувствате вибрациите. Когато сте разгневен, когато имате отрицателни мисли, вдълбочете се в себе си, във вашата аура, и ще видите в този пояс около вас широки, черни резки. Тогава казвате: Колко съм черен! Човек може да вижда в аурата си трептенията на разните цветове. Висшите трептения, които идват от висшите светове, влизат в аурата ви и създават една приятна гледка, приятна картина, а тия, които идват от нисшите светове, създават нисши настроения и придават тъмен цвят на аурата ви. Когато сте неразположени, трябва да знаете отде иде това неразположение и в кой цвят се намирате. Много пъти вие сте в дисхармония с тия висши, живи цветове. Ако сърцето ви не чувства правилно, вие сте в дисхармония с червения цвят. Ако сте в дисхармония с мислите си, жълтият цвят не може да ви изпрати своите висши трептения. Ако черният ви дроб е разстроен, вие не може да възприемете трептенията на зеления цвят. Много окултни ученици страдат по тази причина именно, че не могат да се хармонират с цветовете.

За следния път ще напишете по една дума, която приблизително да съответства на всеки един от седемте цвята. Аз искам да употребите думи извън тези двете „обич“ и „любов“, които употребихме тук. Значи, ще напишете седем думи. Не се смущавайте, не се безпокойте дали ще определите точно цветовете на тия думи. Вие трябва да бъдете като музиканта, който се учи. Има неща, които се придобиват чрез постоянни опити и упражнения. Така се добива и музиката. Ти може да разбираш музиката теоретически отлично, но практически да не знаеш нищо. Чрез постоянно слушане, чрез постоянни упражнения ти ще можеш да различаваш един тон от друг. Същото нещо е и по отношение на светлината. Теоретически ти можеш да знаеш, да разбираш много нещо за приложението на светлината, но практически не можеш да я използваш. Ето защо, туй, което знаете, трябва да го превърнете, да го асимилирате, да стане плът и кръв във вас, не в смисъл, но да се превърне тази жива,

съзнателна плът, която се подчинява на човешкия дух. Туй знание трябва да употребите за полза на вашата душа.

Сега ще ви кажа друго изречение: любов и благост са две велики добродетели за повдигане на човешката душа. В разбирането и прилагането на тия велики добродетели е силата на вашата душа.

Тия неща, които вие знаете, са прави, но са вторични. За да се прояви едно ваше желание, една ваша мисъл или едно ваше чувство, трябва да се поляризира.

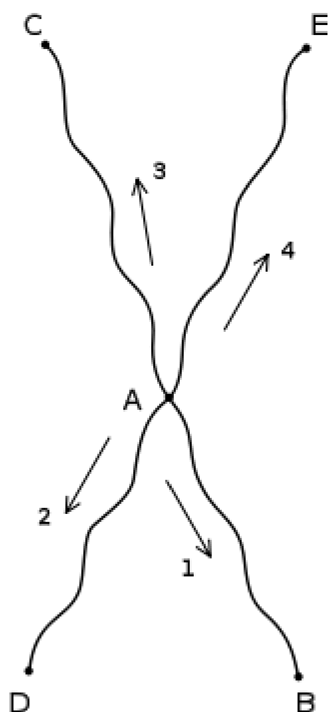

Основната идея, която искам да ви дам, е следната: да кажем, че имате една монада А, която иска да се прояви. Тя не се проявява нагоре, но пуща първия си корен надолу, и то не по права линия, в монадата В. Тази монада В чрез своята проекция нагоре връща енергията, възприета от монадата А и образува първия клон нагоре в монадата С. В монадата А се явява отново желание да се прояви, затова пуща втори корен надолу, като образува монадата D. Тази монада D се проектира нагоре и образува монадата Е. По този начин именно расте първата монада А. Като пуща един корен надолу и от него един клон нагоре, още един корен надолу и от него един клон нагоре и т.н.

Това са все вторични в монади, които работят, а в същност се проявява монадата А. Аз ви нахвърлям тия мисли за разсъждение. Моето желание е да ви дам една нова мисъл, върху която да работите.

На всички ви са необходими малки запалки. Когато изучавате динамическите свойства на материята, вие ще се научите да боравите правилно с нея. Например, ако запалите динамита на открито и с обикновена запалка, той гори бързо, изгаря лесно, но без експлозия. Запалите ли го в ограничено количество въздух и с химическа запалка, той експлодира и е опасен.

Следователно всяка сила, за да се доведе в своето нормално действие, си има своя особена запалка. Истината има особена запалка. Мъдростта има особена запалка. Любовта има особена запалка. Всяка сила има свой специален огън, своя специална запалка, която може да я докара в

действие. И друг огън може да доведе силите в действие, но няма да произведе същия ефект – изисква се нейната определена запалка. Единствената запалка за разумната човешка душа е да помислиш, че Бог е Любов. Вие може да мислите за баща си, за майка си, за приятелите си, но те са обикновени запалки. Като помислиш, че Бог е Любов, тази запалка е сила. От тази запалка трябва да започнете. Няма динамическа сила в света, която да се противопостави на тази запалка.

И тъй, ще схващате Бога като Любов. За Него няма да имате никакви философски схващания, няма да слушате как Го описват философите. Макар че са философи, нищо не значи, те описват неща, които не се описват и говорят за неща, за които не се говори. Ти не можеш да видиш Бога, нито да Го определиш какво представлява, но като дойдеш в съприкосновение с Него, ти ще Го почувстваш, защото няма друго същество, което да има Неговите вибрации. Ако имаш хубаво разположение на душата си и се приближиш при Бога, ще усетиш най-нежни вибрации, но ако се приближиш при Бога неприготвен, ще изживееш най-големи сътресения, най-големи взривове. Ето защо, когато грешните хора се приближават при Бога, изчезват яко дим, а праведниците се радват. Затова най-напред трябва да се нагодим към Неговата запалка. Човек трябва да отиде при Бога с всичкото си смирение, със съкрушено сърце. Като отиде така при Бога, той ще оживее. Пък ако отиде с всичкото си величие, като някой цар, нищо няма да остане от него. Господ не иска при себе си царе. Царят е емблема на грехове. Той не е сигурен за живота си, за престола си, затова има армия, която да го брани. Какъв цар е това? Да, разбирам цар, но такъв, който е готов да заеме всяко положение в света. А пък смиреният човек, като отиде при Бога, той носи добродетелите си със себе си.

Значи първата запалка – най-силната, най-мощната в съзнателния, самосъзнателния и свръхсъзнателния живот, това е да се свържеш с Бога. Като отидеш при Бога, трябва да станеш сериозен. Всички противоречия трябва да изчезнат от душата ти. Душата ти трябва да бъде така отворена, че да приемеш всичко, което е необходимо за тебе. Само така ще можеш да почувстваш Бога! Ти отиваш при Бога и се съмняваш дали ще те приеме или не – сам си поставяш преграда. Досега в аналите на окултната наука няма случай смирен човек да е изпъден от Бога, но горделивците много често са изпъждани. Бог държи горделивците далеч от себе си, не че не иска да се разговаря с тях. но като неприготвени да издържат Неговите вибрации, в тях стават големи експлозии, които причиняват големи пакости. Писанието казва: „Бог не съизволява в смъртта на грешника“. В това именно седи Божията благост.

Та ще дойдете до философската мисъл. Аз наричам философската мисъл „мисълта на сърцето“. Първо ще почувстваш, после ще мислиш. Първо ще опиташ ябълките, после ще им направиш описание. И Любовта първо ще опитате, а след това ще говорите за нея. А сега всички говорят за Любовта, без да са я опитали. Аз не казвам, че абсолютно не сте я опитали, но това е човешката любов. А какво казват поетите за човешката любов? – Че е изменчива. Любов, която е изменчива, каква любов е тя?

Сега аз говоря за Божествената Любов, която се проявява в човешката душа.

Размишление.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

5 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 11.X1.1923 г.
в гр. София

1923_11_11 Който има уши

КОЙТО ИМА УШИ

Който има уши да слуша, нека слуша. (Ев. Лука 8:8)

Щастието и силата на хората зависят от тяхното слушане. Туй, което хората наричат щастие, това е съотношение. Щастието, това е връзка между две души. Когато две сърца са правилно съединени, т.е. имат правилни отношения, то, както в музиката, тъй и тук, образува се онзи тон, който ние наричаме щастие. За да можем да разберем туй вътрешно отношение на щастието, ние трябва да си служим с онези обективни символи, които съществуват в природата. За пример, физическото сърце, това е един символ, и знаем, че здравословното състояние на човека зависи от неговото сърце. И от всичките клетки в тялото, като изключим тия на главата, най-разумни са клетките на сърцето. По интелигентност те са на първо място, те са най-интелигентни. Обаче в съвременната физиология, съвременните учени хора са свикнали да мислят за клетките просто, като за живи същества без никаква разумност. Това е едно детинско схващане на съвременната наука. Съвременната наука се намира още в своите пелени, и съвременните учени хора, това са деца на тази наука, те се занимават с детски играчки. Може би след няколко хиляди години тия същите учени хора, които сега минават за големи капацитети, те сами ще се поусмихнат на своята съвременна ученост. Туй погрешно схващане е минало във всичките клонове на науката и е проникнало самата същина на нашия живот; и всеки един за себе си мисли, че по-умен от него няма, че само той живее и страда, а никой наоколо му не живее и не страда – тъй поне чувстваме в себе си. Тогава философите казват „аз“ и „не аз“. „Аз“-ът е туй, което съзнава, а всеки човек вънка от мене е „не аз“-ът. Аз, който съм вътре в себе си, съм „аз“-ът. Е, какво разбирате под думата „аз“? Щом речем да обясним този „аз“, той се стопява, както снега, и нищо не остава от него в ръцете ни. Когато се каже „аз“, някои го заместват с думата „его“. Всъщност думата „аз“ съществува ли в света? Всеки казва: „аз, аз“. „Аз“ се явява, когато човек почва да мисли, когато човек почва да се отделя от другите хора. Това „аз“ значи: „Аз, номер 1, аз, който започвам да мисля, аз съм“. Това „аз“ съвременната наука го употребява във философията, а ние ще вземем „аз“-ът, ще го заместим с живата, съзнателна, самосъзнателна човешка душа, защото душата е една определена единица вътре в природата и тя съществува. Тя съществува и е извънка времето и пространството, както и във времето и пространството. Корените на душата са във време и пространство, а нейните клонища са извънка времето и пространството. Често философите казват: „Какво нещо е време и пространство?“ Нека вземем една секунда от времето и да разделим туй

време на 100 милиона части. Ако вземем една стомилионна част от секундата, тогава бих ви задал въпроса: Може ли да определите каква дължина ще има туй време? С каква мярка ще го определите? Значи извън времето и пространството няма мярка. Следователно нашето време и пространство не е меродавно.

Сега ще направя едно малко отклонение. Вземете, в геометрията, ние имаме триъгълници, четириъгълници, петоъгълници и т.н., но триъгълникът, това не е една цяла фигура. Хората от третото измерение казват: „Ние имаме един триъгълник и може да образуваме една пирамида". Да, но пирамидата не е цяло. Триъгълникът е част от едно цяло, пирамидата е част от друго едно цяло. И следователно, когато туй цяло се проектира вътре в нашия свят, в материалния и извън материалния свят, изявленията са неговите отсечки. Отсечките му някой път се проектират като триъгълници, четириъгълници, петоъгълници. Ние си служим с тях, но те са само отсечки. Сега да вземем, за пример, един ъгъл. Често учените го построяват от две прави линии, насочени към известен общ център, и с него механиците, инженерите си служат. Тия линии наричаме силови линии на движението. Те действат вътре в природата. Но тия силови линии са някой път и несъзнателни. Вземете, брат и сестра не се движат винаги по една и съща линия. За в бъдеще ще могат да се измерват отношенията на хората според техните ъгли на движение. Да кажем, че две личности се движат под един ъгъл от 30 градуса, или под ъгъл от 90 градуса, или под ъгъл от 120 градуса, те ще се различават по характер, защото тия две линии, които се раздалечават, показват, че между тях трябва да има едно по-голямо или по-малко препятствие. За да стане този ъгъл по-голям, кои са причините на туй отклонение? Кои са причините, за да се отдалечават тези две линии? Те могат толкова да се раздалечат, че да се изправят в една права линия, да образуват един изправен ъгъл от 180 градуса и да се прегънат в другата посока на своето движение. Сега вие можете да направите едно малко възражение: „Как е възможно един ъгъл да се огъне?" Възможно е. Аз ви питам: Как е възможно да замените едно любовно състояние със състояние на омраза? Някой път обичате някого, съгласни сте да се пожертвате, но след 4–5 години сте в състояние да го смажете, да го направите на прах и пепел. Това са състояния, които съществуват. Не искам да кажа за вас, вие сте от благородните, аз казвам туй, което в света съществува. Взимам не само хората, но целокупната природа, тъй както съществува. Вие вземете едно малко кученце, което ви обича, и го хванете за опашката, то веднага ще се обърне и ще ви захапе със зъбите си, но после, като го изгледате малко сериозно, дойде страхът и то отстъпва. Сменя се състоянието. Защо? Изобщо хората казват: „Е, то си е куче". Значи, неразумно е. Е, хубаво, то си е куче, аз съм съгласен, но когато у човека се сменя състоянието, той

какво е? Значи това не е една философия, която може да изясни правилно защо и от какво произтича едно явление. Ние трябва да обясним едно явление правилно и като го обясним, да го приложим в живота тъй, както техникът може да обясни едно явление и да го приложи.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“ Природата е употребила дълго време, докато създаде човешкото ухо, не само неговата външна страна, но неговото вътрешно устройство, онези съединителни вътрешни нишки с мозъка, за да може да превръща звуковете. Когато някой ти каже: „Аз те обичам“, тия трептения като влязат в ухото ти, трябва да ги превърнеш, да знаеш, че е така. Като ти каже някой тия думи, звуковете удрят на тъпанчето ти, сърцето ти се възпламенява и ти казваш: „А, той ме обича“. – Защо, как? – „Чух го, на тъпанчето ми удари.“ У турците има една пушка чекмаклия, тя има един малък отвор, турят вътре една запалка с кремък, малко барут, и като щракне, от кремъка изхвъркват малки искри, запалват барута и се чуват: „Бум...“ Тъй както се запалва тази пушка чекмаклия, тъй се запалва и човек. Дойде любовта в него и той се запали. Обаче това са само преходни обяснения, това не е същината на живота. За разбиране законите на самия живот, за разбиране на самата мисъл, за разбиране на самото движение се изисква друго нещо. Аз сега не говоря за онези прояви на движенията, които са чисто физически, но говоря за онези съзнателни движения. В съзнателните движения силата е вътре, а в несъзнателните, механически движения силата е отвън. В едно колело имате един ремък, който движи постоянно колелото отвън, а в един охлюв имате движението отвътре. Този охлюв или тази мида често е затворена между две черупки. След като умре охлювът или мидата, тази черупка остава и ако я счупите, никога не ще може да образувате наново тази форма. Обратно: ако вземете солта и я разтворите във вода, после оставите разтвора ѝ да изкристализира, ще се образува същата форма. Следователно разумните форми не се възстановяват тъй, както формите на кристалите. Затуй, когато в света направите известна погрешка или известно добро, разумната сила, която е направила тази погрешка или това добро, тя сама е в сила да пресъздаде туй, което е направила или развалила. Сега допуснете следния факт, който може да се обясни по два начина. Вие имате един приятел, когото обичате, но един ден, по невнимание, кажете една дума, от която той се обижда, неговото настроение се изменя. Вие отивате, извинявате се, но той не иска да ви прости. Питам: Защо не иска да ви прости? Онзи човек, който не иска да ви прости, той не е обиденият, друг е обиденият, но го няма. Следователно той казва: „Аз няма какво да ви прощавам, аз оставам само негов настойник“. За пример, даден е един процес на някой адвокат, но друг един му казва: „Прекрати този процес“. Той пита ищеца: „Ти готов ли си?“ Адвокатът има ли право да прекрати делото сам? – Няма право. Следователно обидените хора, тези, които не

обичат да прощават, те не са обидените, те са само длъжностни лица. В обидата всякога има една материална щета. Законът е такъв. И тази щета трябва да се плати, да се възстанови. Защо? Равновесието се е нарушило и ти докато не възстановиш това равновесие, не можеш да се примириш. Някой, който те обидил, дойде и започва: „Извини, аз те обидих“. Не, не може така. Ами хубаво, ако ти си един слуга, турил си боба да се вари, приготвил си го, но си забравил да поставиш сол в гърнето и отидеш при господаря си и му кажеш: „Извини, аз не турих сол“. С това извинение бобът ще се осоли ли? – Няма. Или пресолил си боба, дойдеш и се извиниш на господаря: „Извини, бобът е пресолен“. С това ще се обезсоли ли? Това са ред извинения. Някой се извинява: „Аз го обезсолих“, „Аз го пресолих“. Това са методи, които съвременните хора употребяват за поправяне на обществото. Тия методи са употребявани, употребявани, но не са дали никакви резултати. Вие казвате: „Ние сме грешни хора, това-онова“. Туй значи: „Аз не съм турил сол“. С такива извинения „аз не съм турил сол“ или „аз съм пресолил“ става ли някаква работа? Като не туриш сол, солта ще влезе ли в гърнето? – Няма да влезе в гърнето. После, другото, което спъва съвременните хора, то е следното. Ние казваме: „Да имаме Божията Любов!“ Като кажете „да имаме Божията Любов“, ще я имате ли? Не, Любовта се проявява в човешката душа само при известни условия. Тя действа, но се заражда при известни условия. Казваш: „Аз искам да бъда учен човек“. Да, но знанието и Мъдростта, и те се зараждат при известни условия. Любовта се заражда само тогава, когато ти дойдеш в съприкосновение с Бога. Нищо повече! При първия момент на съприкосновение с Бога, Любовта ще блесне в душата ти като един свършен факт. И когато това стане, ето какви промени ще настанат. Да кажем, докато не дойде Любовта, ти разсъждаваш философски, интересуваш се и от философията, и от геологията, но докосне ли те, ти ще отлагаш да изпълниш всичко това, което тя изисква за след милиони години и ще казваш: „Е, то не му е дошло времето“. И всички съвременни хора са все умни хора, казват: „Няма да дадем имота си най-после, ще мислим и за себе си“. Чудна е тази философия! Нима за да направя добро някому, аз трябва да престана да мисля? Не, същността именно трябва да се приеме, а не да мислим какво не е дошло времето. Какво ще бъде състоянието ти, когато влезеш в съприкосновение с Бога? Веднага тия неразрешени въпроси ще ги разрешиш. Щом дойдеш в съприкосновение с Бога, ще бъдеш готов веднага да раздадеш всичко, ще бъдеш готов да заемеш каквото и да е положение в света. Не ме разбирайте криво! Тази Любов няма да те направи калугер в някоя гора, тя няма да ти тури съдрани гащи. Ние, съвременните хора, привидно сме много скромни. Един ученик на Сократ, за да покаже своята скромност, се явява със съдрани гащи пред своя учител, виждали се месата му. Погледнал го Сократ и му казал: „Твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи“.

Гордостта може да се покаже и през хубавите дрехи, може да се покаже и през съдраните гащи. Обаче когато ти имаш туй първо съприкосновение с Божествената Любов, у тебе ще лъха вече живот и ти ще бъдеш един извор, който периодически, по малко идва, докато не дойде малко дъждец, и пак ще засъхнеш. Но когато дойде Божествената Любов в съприкосновение с тебе, ти ще бъдеш един велик извор и цялата местност ще се благослови от туй съприкосновение с тебе. Едно от качествата на тази Любов е това, че тя е устойчива и неизменна, т.е. тя се изменя, но както трептенията, вибрациите от една цигулка са тъй хармонично съчетани, че образуват хармония, приятна за ухото, така е и с промените, които стават от Любовта. Хиляди и милиони промени ще станат в нашето състояние, но от всичката тази Любов първото нещо, което е, ще диша живот навсякъде. Първият акт: ние ще усетим един изблик на Любовта. Вторият акт: понеже този извор ще трябва сега да тръгне в своя път на движението, необходимо е Мъдростта да му покаже пътя, накъде да върви. Затуй трябва първо да имаме съприкосновение с Бога. А сега съвременните учени хора започват да опровергават има ли Господ, няма ли Господ. Аз съм казвал и друг път: Реалността не я доказвам. За реалността можем да говорим само. Аз не доказвам реалността, понеже комуто я доказвам, ще го опетня със своите доказателства. Да доказвам Истината, значи да лъжа. Да положим сега, че няма Господ, тъй казват съвременните теолози, ти губиш ли нещо? Ако пък има Господ, значи спечелил си нещо. Това са търговски работи. Ами ако Господ е само на земята, ако в Божествения свят Го няма? Ако имаш ум, има Господ; ако нямаш ум, няма Господ. Под думите „има Господ“ ето какво подразбирам. Вие сега не ме разбрахте, но погрешката не е ваша, не е и моя, но е на онзи, който е направил езика. Има Господ, значи има Любов. Има ли Любов, тази Любов ще даде живот. Аз съм мъртъв, хилав, отчаян, песимист, това-онова, но като дойде Любовта, аз мога да помогна на хиляди хора. Каквото хвана, всичко мога да направя. Е, кое състояние е по-хубаво? Хубаво ли е това състояние, при което да те турят на леглото и да имаш нужда от 10 души слуги, да те измият, да обикалят наоколо ти и да казваш само „ох, ох“? Аз ще ви предам един факт тъй, както си е, както са ми го казали, той е веществено доказателство. Отиват при един лекар, казват му: „Има един болен, той е в последна фаза на болестта, на издъхване“. Лекарят взима инструментите си, мисли, че може да има нужда от операция. Влиза вътре, вижда един болник, лежи на леглото си, завит с юрган, пред него една чиния с кюфтета. Болният казва: „Ох, докторе, умрях“. Докторът си казва: „Тия хора са направили с мене една шега“. „Няма, няма нищо – казва той, – човек, който яде кюфтета, не умира“, и си отива. „Чакай, чакай, господин докторе, идвали сте тука, да ви платя.“ Съвременната медицина твърди, че има такива болести, при които хората, като заболяват, ядат повече. И този човек заболял от такава болест, но лекарят се учудил, очаквал да види болен, който умира, а той

под юргана пъшка и на масата пред него паница с кюфтета. Такива болести се лекуват много мъчно, но за да се излекува човек, той непременно временно трябва да престане да яде, а да наваксва тази храна от въздуха и водата. Следователно имало е и сега има, па и за в бъдеще пак ще има методи за лекуване. Съвременните лекари, съвременната наука има всичкото добро желание да лекува, но природата е скрила своите методи. Тя е много строга към всеки, който би употребил един неин метод. Има два начина за лекуване: единият е природен, а другият начин аз го наричам Божествен, той е моментален. Ти не можеш да излекуваш един грешен човек моментално. Един праведник можеш моментално да го излекуваш от каквато и да е болест, но един грешник – никога. В историята на човешките аналии не съм намерил пример, дето някой виден лекар да е излекувал моментално някой човек. Има примери, но тия хора са били хора на вярата. За да подобрим живота си, ние трябва да възприемем Любовта. Всеки един от вас трябва да се стреми към туй първо съприкосновение с Бога, но туй съприкосновение трябва да бъде такова, каквото съответства за вашата душа. За всеки един човек има отредено едно място, една специална точка, според неговата душа. Туй място седи само за вашата душа, никой не може да ви го вземе. Зад него седи един ангел, който го пази. То ви чака отворено. Като дойдете в контакт с Бога, то ще произведе резултат. Може учени хора да ви говорят това-онова, какво ли не, да ви залъгват, но туй място си седи. Трябва да обходите цял свят, да дадете всички жертви и дойдете ли в контакт с Бога, веднага във вас ще се влее новият живот, който Христос нарича „новораждане“, а в окултната наука го наричат „дваж роден“. Сега ние, хората на земния живот, мислим, че ако имаме тия блага, които сега има, ще бъдем щастливи, но в света има разпределение на Божествените блага. На някои хора Бог е дал блага, но не им позволява да ядат от тези блага, а на някои е дал много малко блага, но им позволява да ядат. Един от древните царе, Самсунбаредин, искал да даде на своя народ един добър пример. Той поканил на обед 10 души от държавата си, най-видни, най-учени хора, и 10 души най-бедни, най-прости. И действително, намерили се 10 души учени и 10 прости и дошли. Царят искал да ги угости. На първите 10 души сложил най-хубавите ястия и като разбирал законите на електричеството, той разпоредил щото всички блюда, вилици, лъжици, ножове, всичко, до което се докоснат, да бъде скачено с електрически жици. Богата била трапезата, с най-пищни яденета, каквото биха пожелали, щяха да намерят: и агнешко, и пилешко, и пуйки, и пъдпъдъци, и езици от птиченца, всичко. Те си казвали: „Царят ще ни окаже най-големи почести“. А на другите, на простите, сложил най-скромните яденета, но нямало никакви електрически токове. Дохожда царят, казва и на едните, и на другите: „Заповядайте!“ Сядат учените, взимат лъжицата, посягат – трепват, не могат да ядат. Какво има? – „Е, малко сме неразположени.“ Каквото бутнат тия учените философи, все

трепват и си казват: „Няма ли да се свърши тази трапеза?“ Почват да мислят, че се намират на някакъв огън. А бедните ядат... Царят от време на време хвърли око към едните и другите, наблюдава ги. Учените си казват: „Защо ни е всичко това, щом не може да се използва?“ Богатите имат външно величие, а вътрешно нямат, а бедните имат вътрешно величие, а външно нямат. Бедните преспокойно и сладко си ядат. И Господ така е направил света; туй същото е и в природата. Господ ще ви даде богатство, ще ви даде къщи, ама токове ще има. Всеки ден, като туриш паницата отпреде си, ще подскачаш: глава ще те боли, корем ще те боли, крака ще те болят, това-онова – богат човек. Но смисълът на живота не е в това, ние хората трябва да разбираме живота другояче. Сега ако река да обяснявам как трябва да го разбираме, това са го обяснявали много учени хора. Недъзи има вътре в живота, които трябва да се лекуват. На съвременните хора трябва вяра. Вие казвате: „Значи човек трябва да скръсти ръце“. Да живее човек с вяра, у нас това подразбират, да скръсти ръце и да чака. Не, обратното е. Ние още не знаем как да работим със своя език. Аз сега правя някои малки наблюдения в живота, с по-висшите и с по-низшите животни, правил съм наблюдения и с растенията и виждам на каква степен е тяхното съзнание. Често вие минавате през гората и виждате някое голямо дърво изсъхнало, а наоколо му другите дръвчета са запазени здрави. Разравяте почвата, червеи няма, а то изсъхнало. Как ще си обясните това? Ако един престъпник седне под едно какво и да е дърво, то ще изсъхне. Не само дървото изсъхва, но ако един такъв престъпник, който е убил някого, влезе в дома ви, някой от дома ви ще изсъхне. Грешните състояния носят в света една ужасна проказа. И никога в света не е имало толкова болести, колкото сега. Лекарите вече се слисали, кръщават ги, кръщават, нямат вече нови имена за болестите, тъй много те се умножават. Защо? – Защото хората в своите стремежи не са чисти. Не е въпросът само за извършените престъпления. Много престъпления не са извършени, но съвременните хора със своята алчност, със своята ненаситност са в състояние, който им се изпречи на пътя, да го унищожат. Сега няма да ви привеждам примери, но има случаи, дето мнозина хора са пожертвани само за стотина лева. Но сега ще се върнем към нашата беседа.

Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша!“ Какво мислят сега учените, философите, дали има Господ или няма, това е тяхна работа. Има ли пространство, няма ли пространство, това е тяхна работа. Има ли време, няма ли време, това е тяхна работа. Ние изучаваме абсолютната реалност. Бог е една реалност, за която и въпрос не можем да правим. Ние във всичко можем да се усъмним, в съществуването на хората можем да се усъмним, но в съществуването на Бога – никога! И когато някой се изправи пред мене и ме пита има ли Господ, казвам: Ами ти сам ми говориш, че има Господ. Ако не беше ме питал, щях да кажа, че няма Господ, но Господ

чрез тебе, чрез този учен ме пита: „Има ли Господ, вярваш ли, че аз съществувам“. Казвам: Господи, аз никога не се съмнявам. Дойде някой, казва ми: „Господ не съществува, дъщеря ми умря“. Това именно е доказателството, че Господ съществува. „Ами Господ ми направи най-голямото зло!“ – А, зло ти направи! Как, туй Великото същество, зло да ти направи! Казвам: Слушайте, ако при тебе дойде един цар или княз, даде ти една огърлица с диаманти и ти каже, че след три месеца ще си ги вземе, и след три месеца действително дохожда да си вземе огърлицата, а ти започваш да плачеш, какво показва това? – Казвам: Ти си много алчен. Че тази огърлица си е негова, дал ти я за три месеца и ще си я вземе. Една твоя дъщеря или твой син, всички тия души, това са диаманти от една Божия огърлица. Той ти е дал един диамант от тази огърлица за година, 2, 3, 10 и най-после казва: „Нека се върне този диамант при мене!“ Защо ще плачеш? Ти ще пишеш едно писмо на Господа и ще кажеш: „Господи, аз Ти благодаря за крайната милост, че поносих малко този диамант от Твоята огърлица, прати ми го пак някой път“. Той ще ти прати друг и бъди уверен, че вторият диамант ще бъде по-хубав. Господ има много хубави огърлици, вие още не сте носили диаманти от Неговите огърлици. Сега някой ще каже: „Това е от „1001 нощ“. Повече от „1001 нощ“ е даже. В „1001 нощ“ има такава философия! Чели ли сте „1001 нощ“? Вероятно сте я чели, там има отлични неща, само че туй е един живот другаде преживян, при друга обстановка, а не тук на земята.

И тъй, първото съприкосновение с Бога, с туй Великото същество, ще внесе една нова струя, едно ново прозрение, ние ще схванем живота тъй, както никога не сме го схващали, и ще почнем да живеем другояче. Сега съвременните учени хора казват, че ако дойдем в съприкосновение с Бога, ние ще обеднеем, ще изгубим своята индивидуалност и самостоятелност. Аз ви питам следния факт: Коя майка иска, след като роди едно дете, туй дете да бъде идиот? Има ли такава майка? Всяка майка иска нейното дете да бъде тъй разумно, като нея. Тя се радва. Мислите ли, че Бог, Който ни е родил, всичкото Му желание не е да бъдем като Него? Ние имаме една философия, казваме, че еди-кой си окултист, еди-кой си философ е казал тъй. Много хубави неща са казали, но философът не чувства тъй, както мене. Има една наука, която не може да се предаде чрез ума, но чрез сърцето. И някой философ ми казва туй-онуй, но аз му казвам: „Твоята наука не мога да я разбера, ти ми предай твоето чувстване – не какво мислиш, но какво чувстваш за Бога“. Разумни чувствания има! Е, питам: Съвременният свят на ума ли е обоснован или на чувствата? На чувствата е обоснован, а умът е само един пазител на тази огърлица. Огърлицата е сърцето, а умът е едно сандъче за тази огърлица. Умът е майстор да пази, а сърцето е, което оценява тази огърлица. Сега някои може да излязат, да кажат, че сърцето било извратено, тъй казвало Писанието. Ще извините,

свещеният език на Писанието е малко опорочен. И много думи се опорочават. У нас думата „любов“ е почти наполовина опорочена. Щом кажеш: „обичам някого“, веднага ще ти кажат: „Разбирам, разбирам твоята любов“. Думата „любов“ не е разбрана, опорочена е. Правда, доброта, всички тия неща са опорочени. Кой говори за право? Добрият човек за право никога не говори. Човекът на Истината за Истината никога не говори. Ще бъде смешно свещта да говори за своята светлина, за себе си. Ако питате една свещ за светлината ѝ, ще каже: „Можеш ли да четеш на моята светлина?“ – „Мога.“ – „Не ме питайте повече.“ Това е доказателство. Сега ще се върнем пак към тази велика Любов. Тази дума „велика“ не може да се приложи за Любовта. Любовта не е велика. За да кажем, че е велика, трябва да има нещо, с което да я сравняваме, а тя не може да се сравнява. Като казвам „великата Любов“, ето как я определям. Любовта носи в себе си безсмъртие и живот; Любовта изключва всички страдания; Любовта изключва всички насилия; Любовта изключва всички глупости; Любовта изключва всички безчестия; Любовта изключва всички нечистотии; Любовта изключва всички неправди; а включва милосърдието, добротата, всичко онова, което е възвишено и добро, включва съвършения живот. Пред нея и в нея живеят всички същества тъй, както ги разбираме, от най-низшите до най-висшите, като изключим Бога – всички живеят в нея и черпят от нейните източници. Сега някои казват: „Любовта не съществува“. Ами че защо плачеш в света? Плачът е едно доказателство, че има Любов в света. Ти плачеш, защото търсиш нещо; ти плачеш, защото има някой, който не те обича. Не, има Някой, Който те обича. Господ те обича. „Е, ти остави Господа.“ – Ами кой? – „Някое живо същество.“ – Ами живото същество си ти. Щом не можеш да намериш някого, който да те обича, обърни се ти да обичаш някого. Тогава в Любовта на Господа има две състояния: да те любят и ти да любиш. Когато в един живот те любили, в другия живот ти ще любиш, защото онези, които са те любили, сега ти ще ги любиш. Онези, които трябва да бъдат любени, те почиват. А сега ти седиш, чакаш като някой богат човек, да те любят. Не, ще станеш, ще идеш да търсиш някого да любиш.

И тъй, съвременните хора питат: „Къде е Господ?“ Косвено аз бих обосновал своето доказателство така: всяка една електрическа лампичка, която свети, не е ли отражението на слънчевата светлина? Ако слънчевата светлина угасне, всичките огньове веднага ще изгаснат, а понеже огънят гори, то е едно доказателство, че и слънцето гори. А понеже Бог живее в света, проявява своята светлина, то и ние живеем в Него. Че няма Господ, аз бих казал така: ако Господ изчезне, и аз ще изчезна, защото аз съм едно отражение. Може ли сянката да изчезне без реалността? – Не може. Следователно съществуването на сенките е едно доказателство, че съществува и реалност.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

Сега някои от вас ще кажат: „Ние сме хора на реалността, хора на двадесети век, нови идеи има в нас, мислиш ли, че ще ни заблудиш в своите аргументи? Ние искаме да поставим твоето учение на опит. Туй, което ни говориш, право ли е?“ Аз бих ви задал други въпроси: Кола, която не се движи, може ли да се счупи? Стомна, която се не пълни, може ли да се изпразни? Хляб, който се не яде, може ли да се свърши? Река, която не тече, може ли да пресъхва? Огън, който не гори, може ли да запали някоя къща? Човек, който не мисли, глупости може ли да направи? Човек, който не чувства, може ли да люби или да мрази? – Отговорете ми на тези въпроси! Омразата в едни хора е любов в други. Твоята омраза е корен на една висша Любов. Туй, което ти чувстваш като омраза, ако ти проектираш твоята любов към корените на омразата, цветовете в клонищата ще дадат най-хубавите сокове. Ти казваш: „А, тази омраза ми съсипа сърцето“. Ти трябва да намразиш някого, за да обикнеш другиго. От тази твоя омраза ще се образува любов. Омразата ще мине като любов в един по-висш свят. Ама защо е омразата? – Потребна е. Защо е Любовта? – Любовта е потребна, за да се яви омразата. Омразата е един свят на по-низши същества. Като намразиш някого, туй, което е нещастие за тебе, е щастие за другиго, в това има едно движение. Тъй щото ако ти си щастлив, друг е нещастен; ако ти си нещастен, друг е щастлив. Сега тия неща, които ви казвам, както и туй последното, се нуждаят от доказателства, но и него...

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

В туй отношение вие трябва да бъдете последователни, да изучавате вашата природа, вашия ум. Всеки ден си задавайте задачата да определите на какво се дължи туй постоянно сменяване на вашите чувства, туй постоянно сменяване на вашите мисли и на вашите действия. Аз забелязвам, мнозина от вас, като дойдат тук, в първо време са ревностни, после поолегнат малко, казват: „Ние усвоихме учението“. Казвам: Та вие още не сте били ревностни, вие не сте опитали още Любовта, вие не сте намерили още Бога, не Го познавате. Аз не отказвам, че Бог се проявява във вас, че и вие живеете в Него, но туй първото съприкосновение с Бога, което аз наричам „съприкосновение по особена благодат, второ раждане или новия живот“, вие не сте го придобили още. Това специално съприкосновение ще го придобиете след 40–50 години. Тогава ще придобиете живота на ангелите. Казвате: „Аз мога ли да стана ангел?“ – Можеш, но то е въпрос на време. Можеш да станеш ангел в една минута, в един ден, а можеш да станеш ангел след милиони и милиарди години. Всички вие, които ме слушате, можете моментално да измените вашия

живот, но да се не усъмните в Бога. Каквото и да ви дойде, каквото и да стане, ще можете да придобиете този живот. Но вие ще се намерите в положението на онзи стар, 70–80-годишен дядо, който като си вървял един ден, представил си, че бил млад, загледал се нагоре и паднал в един доста голям трап. За да се извини, казал си: „Дойдох до трапа, не исках да го обикалям, рекох да го прескоча, както това правих на млади години, но паднах. Е, на млади години така ли беше? Ама като остарее човек, друго е". Като си показал главата нагоре, поогледал се наоколо, да го не види някой, казал си: „То и на млади години беше така". Така и вие в младините си казвате: „Хайде, аз ще си поправя живота, но като поостарея малко, сега нека да си почета малко философия, да си понаредя малко живота". Редиш го, редиш го и после казваш: „Хайде, в другото прераждане, тогава". И във второто прераждане такъв ще бъдеш. Че можеш да живееш много прераждания, то е друг въпрос, но можеш да използваш сегашния си живот във всичката своя пълнота и да приготвиш онези условия, при които Бог може да се прояви. Аз ви казах в една беседа, че ние идваме на земята, за да се прояви съвършения Божи живот в нас.

„Който има уши да слуша, нека слуша!"

В окултната наука има един закон: всяко нещастие, което дойде отгоре, превръщайте го за ваше добро! Истинският живот седи в страданията, не можете да ги избегнете. Туй е за земята. Когато човек започне да се издига умствено или сърдечно, непременно ще му дойдат страданията. Това е една фаза в неговото развитие. Неизбежен закон е. Тогава онзи, който не иска да страда, да се върне назад. Вие сте чудни! Онзи ученик, който иска да стане висшист, да стане знаменитост, може ли без усилия, без работа да стане такъв? Не, дълго време ще страда. И в чистотата и в святостта на нашия живот пак ще трябва да правим тези усилия. Дойде едно нещастие, кажете: „За добро е". Дойде второ – за добро е. Трето, четвърто – за добро е, за добро е, докато най-после туй доброто само по себе си възтържествува. Ако имате тази Божия Любов, туй първо съприкосновение с Бога, вие ще имате един ключ и дето и да идете, в Англия, във Франция, дето и да стъпите, на английска почва за пример, веднага всеки англичанин ще ви посрещне и всеки ще иска да ви вземе у дома си. Човешкото съзнание е такова, че ако, за пример, в България стане една духовна промяна, духовно движение, всички тези хора в Америка, в Англия, които са в свръзка с Бога, ще знаят всички промени, които стават в България. Има англичани, които ви знаят, знаят ви и по име и казват: „Обръщане има". Пък и ние знаем какво става във Франция, в Англия, колко души имат съприкосновение с Бога, и си кореспондираме, само че нашите писма не идват с тази поща, не са на тази обикновена хартия писани и с тези обикновени пликове. Има един особен нов начин за

кореспондиране, който за в бъдеще ще се прилага в света. Той е най-износният, най-практичният, няма да носи никаква зараза в света, а ще носи знания на хората. И този, днешният начин, и той е хубав, но за в бъдеще ще има един много по-хубав начин от сегашния.

И тъй, първото нещо: трябва ви съприкосновение с Бога! Но ще работите, няма да концетрирате ума си на едно място, няма да гледате на онази мома, която не е умна, която цял ден седи пред прозорците, върти си палците и казва: „Туй ще ми купи, онуй ще ми купи“. Не, тя трябва с хурка да преде, да работи и като дойде той, да я завари в туй работното състояние. Така и ние трябва да чакаме Господа, да работим. Така е и с мене, аз работя с Господа, а някои се бият. Ще ви приведа един факт: двама мои ученици, няма да кажа кои са, преди няколко дни се бият. Идва една ученичка, казва ми: „Бият се!“ Казвам: Нека се бият, те като братя си играят. – „Ела да ги видиш.“ Аз и от тук ги виждам. Че някой шлепнал някого! Ами защо да не кажа, че това е милувка? Вятърът не взима ли шапката, не шляпка ли хората? Зависи как гледаш на нещата. Сега ние се тревожим, някой си бил някого, някой казал някому нещо, с дреболии се занимаваме. Това са въпроси за света, а вие трябва постоянно да превръщате тия неща. В това седи силата. И най-после, дойде във вас мисълта: „Какво ще кажат хората? Тия двамата ученици от новото учение се бият!“ Аз си казвам тъй: Слънцето, като грее, направило ли е всички хора щастливи? Бог, като е направил света, защо е допуснал злото, не е ли Негово? Някой ще направи мене виновен. Ако някой ме осъди, че хората в моето учение тъй живеят, питам: Ами в Божественото учение как живеят хората? Покажете ми едно идеално общество, дето хората да живеят тъй идеално! Не, ние не се лъжем. Двама се хванали за гуша, бият се, но след половин час седнали, гугуцат си. Това са актьори на сцената, вие не се самоизлъгвайте.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

Не се лъжете, изпитвайте ума, сърцето и волята си! Туй е волята Божия. Ако вие постъпвате по първия начин, ще бъдете семето, посято на пътя, семето, посято между камъните, и семето, посято между тръните – значи по начина на кривото разбиране. Ако постъпвате по втория начин, по закона на Любовта, вие ще бъдете семето, посято на добрата почва, което дава плод стократно. Има нещо неизбежно в света!

Сега искам да слушате с вашето ухо, което съществува. Турете си туй правило в ума, то поне е практично: Всичко в света работи за добро на онези, които са в Любовта, които са в съприкосновение с Бога.

Беседа, държана на 11 ноември 1923 г.

1923_11_14 Излишък и недоимък в живота
лекция пред общия окултен клас

ИЗЛИШЪК И НЕДОИМЪК В ЖИВОТА

Размишление

Прочете се резюмето от темата „Разлика между левия и десния път“.
Сега нека имаме едно мислено упражнение!
Представете си в ума, че в този момент на Слънцето има едно голямо събрание на интелигентни същества, които разрешават един от важните въпроси, и се постарайте, да видим можете ли мислено да се свържете с тях. Сега аз не казвам да вярвате, но само да си представите това. Ако речете да вярвате, вие ще се намерите в едно раздвоено състояние. Ще си представите това нещо в ума като една картина. Ще си представите Слънцето не на това място, където е сега, но ще си го мислите под ъгъл 80° към изток, т. е. 10° към Земята. Размишлението ще трае 5 минути.
Тема за следващия път: „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието.“
Упражнение: Дясната ръка малко нагоре и напред. Китката се изправя по възможност нагоре. Малкият пръст се отделя, после се приближава. Палецът се отделя, после се приближава. Показалецът се отделя, после се приближава. Палецът се отделя, после се съединява с върха на малкия пръст, плъзга се надолу по пръста и пак нагоре, надолу, после се изкачва по безименния нагоре, пак надолу. След това палецът минава по средния пръст нагоре, надолу; после по показалеца нагоре, надолу. Палецът и показалецът се допират и заедно с цялата ръка се навеждат напред, като палецът и показалецът са надолу. В същото положение на пръстите ръката се издига и пак се сваля. Ръката отива настрани и се прибира надолу.
Тази вечер ще говоря върху темата „От какво произтича злото в света“. За абсолютното зло няма да говоря сега.
Злото е излишък в Природата. Ако известна енергия, която възприемате, не може да се асимилира от вашия организъм, тя ще създаде едно дисхармонично състояние в организма ви. Значи, накоплението на известни сили, които не може да асимилирате, да употребите, образуват едно състояние във вас, което наричаме зло. Тия сили са живи. Казват за някой човек, че е зъл. Този човек преди един, преди два часа е бил в едно прекрасно състояние на духа, мислел е трезво, а след един, след два часа виждате, че неговият ум, неговото сърце, неговият организъм съвсем са се изменили. Защо е зъл този човек? В Природата има тъй наречените тъмни сили, от които произтича тъмната, черната светлина. Сега физиологически, ако вие приемете известна храна, която не може да се асимилира от вашия стомах, набират се такива енергии, които раждат

болести и Природата трябва да ги лекува. Болестите в света са един метод на Природата за лекуване на тия излишни енергии. Природата не търпи абсолютно никакъв излишък. Там, дето има излишък, всякога се заражда едно лошо състояние. Сега например съвременните хора, като ядат много, страдат. Само една микроскопическа част от храната се асимилира, а другата е излишък. Този излишък трябва да се изхвърли навън. И всички болести днес се дължат на този излишък, а въпреки това всички проповядват, че трябва повече храна. Не, по-малко храна е нужна за човека и тя трябва да се приеме и асимилира така, че от нея да остане по възможност най-малък излишък. Щом имате известен излишък, вие ще си съградите от него един хамбар. Този излишък в тялото се изразява в известни натрупвания като мазнини, мускули и човек започва да надебелява. Казвате: „Този човек се е поправил.“ Да, лицето му подпухва, страните му стават по-дебелички и той върви и се радва, че има един излишък.
Излишъкът вътре в Природата се изразява по два начина: в тлъстина и в сухота. И тлъстината, и сухотата са излишък, само че затлъстяването е излишък в материални неща. Този, който е напълнял, е забогатял и има много ниви, хамбари, къщи, говеда и други подобни; а този, който е изтънял, е продал всичко, всичко е вложил в звонкови пари. Той е изтънял много, но джобовете му са пълни. Той нищо няма, но касата му е пълна. Тъй че и пълните, и сухите хора имат излишък.
Сега Природата на първо място иска да ни лекува. От какво? – Човек не трябва да има никакъв излишък, а във всяко отношение трябва да има толкова, колкото е потребно за неговия живот. Природата абсолютно не търпи излишък! Природата е приготвила за всеки един човек потребното. Излишък в Природата няма и недоимък няма. Излишъкът ние го създаваме. Затова някой път вие се разболеете и не можете да оздравеете. Защо? Понеже в Природата няма излишък, и тя няма отде да ви даде тази енергия за живот. Някои казват: „Не може ли Господ да ни даде повече?“ – Не. Излишък няма в Природата. Лекуването тогава става само по благодат. Някой трябва да отдели не от излишъка си, ами да направи една жертва, да отдели малко от живота си, за да се възстанови здравето на болния. Ще ви приведа един пример. Една стара баба се оплаквала, че много е остаряла, че Господ я е забравил, та искала да я вземе. Десет години наред се молила тя Господ да изпрати някой ангел да ѝ вземе живота. Същевременно другаде някъде един богат търговец, като изпаднал, взел да се моли на Господ да умре. Един учен човек, философ, който ослепял, и той се молел на Господ да го вземе, понеже като не вижда и не може да се занимава, животът му станал безсмислен. Един свещеник, като остарял, и той също се молел на Господ да го вземе, понеже бил непотребен на хората и на църквата. Обаче имало един млад, много красив човек. Той се разболял и бил на умиране, но бил сгоден за царската дъщеря – много

красива мома. След като го прегледали всички лекари, казали: „Не можем да го спасим. Астрологически зодията му е такава, че той трябва да си замине.“ Тогава бащата казал на лекарите: „Не може ли да му дадете вие малко енергия, та да се продължи животът му поне за един час, да види годеницата си?“ – „Е, възможно е, но ще видим дали има някой човек, който може да отдели от живота си един малък излишък. Това може да направи само този, който иска преждевременно да умре.“ Отиват, намират тази, старата баба, казват ¢: „Ти по-рано искаше да умреш, можеш ли сега поне един час от своя живот да дадеш?“ – „Не може, един живот е. Едно време се молех да умра, но сега искам да си изживея времето.“ Отиват при търговеца, казват му: „Ти се молеше да умреш, можеш ли да дадеш един час от своя живот?“ – „Да, едно време исках да умра, тогава работите ми бяха забъркани, но сега работата ми тръгна добре, не давам.“ Отиват при философа. „Ти – казват му – се молеше едно време да умреш. Сега един час не даваш ли от своя живот?“ – „Да, тогава желаех смъртта заради очите, но един лекар ме лекува и сега малко прозъртам, та не искам да дам нито час от живота си, имам надежда да се отворят очите ми.“ Отиват при свещеника: „Дядо, ти си вече стар, не даваш ли един час от живота си за един болен?“ – „Макар че съм стар, но сега ще ми дадат служба, не давам.“ Тъй обиколили целия свят, връщат се при царя и му казват: „Не намерихме нито един час излишна енергия за царския син.“
И тъй, ще знаете закона: в Природата излишък няма и недоимък няма, затова енергията, която ви е дадена, ще я употребите разумно. Някои тълкуват това, че трябва да пожертваме живота си. Човек, който иска да се пожертва, най-първо трябва да проучи великия закон на Любовта. Не го ли проучи, той ще разпилее живота си. А разпиляването на живота, разпиляването на енергията не е жертва. Много хора разпиляват живота си. И казват: „Ние го пожертвахме.“ Жертва може да направи само онзи, който е проучил великия закон на Любовта. Без Любов Жертва не може да има в света. И единствената сила в света, в която има един малък плюс, това е Любовта. Не в Природата, но в Любовта има един плюс. То не е излишък, а изобилие. Тъй че в Любовта има изобилие. И туй изобилие, което има тя, е безопасно, понеже то спада не в границите на ограниченото битие, но в безграничното Битие. Следователно от този излишък малцина могат да се ползват. И затуй, за да може човек да се ползва от това изобилие, трябва да възприеме Любовта.
Казват, че Христос в Палестина е излекувал този-онзи, че възкресил сина на еди-коя си вдовица. Да, те не разбират този велик закон на Любовта. Че и в Израил имаше много болни. Защо не възкреси Той всички, а само дъщерята на наинската вдовица? Човек, който дълго време, с години се моли, той събира енергия да му се помогне. Имаме пример от онзи болен при къпалнята. Този човек се молил 38 години! Но при все това всякога, когато се приближавал при тази къпалня, някой друг го изпреварвал и той

се връщал с една дълбока въздишка, но с вяра, че идущата година ще може да влезе. Обаче и на следната година пак го изпреварвали. Цели 38 години той се молил, докато най-после Христос дошъл при него и го запитал: „Ти 38 години се молиш, няма ли някой да те тури в къпалнята?“ – „Няма.“ – „Искаш ли да бъдеш здрав?“ – „Искам, Господи.“ – „Тогава стани, вземи одъра си и ходи!“ Цели 38 години е трябвало той да се моли, за да дойде Любовта, да дойде Христос и да му даде от своето изобилие.
И тъй, излишък в Природата няма, и недоимък няма, но пълнота има. Следователно излишъкът, който ние искаме да натрупаме, всякога ще ни създаде някакво нещастие. Сега, като ви говоря за излишък, вие ще кажете: „Тогава как трябва да живеем? Нали трябва да имаме нещо складирано за нашия живот?“ Да кажем, че във вашия хамбар имате 100 000 000 житни зрънца. Мислите ли, че те са ваши? Мислите ли, че те са ваш излишък? Не, вие се самоизмамвате. Те имат един самостоятелен живот и вие не можете да вземете живота на тези сто милиона зрънца. Вие нямате право да ги обсебите. Такава мисъл даже не трябва да влиза във вашия ум. И забележете факта, че всеки, който, като съгради една къща, мисли, че тази къща е негова, непременно някой от тази къща трябва да умре. Защо? Понеже камъните са от един по-нисш живот, то като помисли човек, че те са негови, те казват: „Понеже сме твои, дай ни живот да живеем в тебе.“ И не е имало случай на изключение. В Търново един от нашите приятели поиска да си строи къща. Аз му казах да не си гради къща. „Ама защо?“ Той си съгради къща, не ме послуша, но боледува много време. Най-после оздравя и каза: „Минах трапа.“ След туй му идва на гости един негов много близък роднина и умря в тази къща. Не само той умря, но и втори, и трети. Като градиха църквата „Александър Невски“, казах, че няма да мине без жертви. И наистина, падна една камбана и завлече няколко души работници. Въобще всички големи здания, които се правят, все ще дадат някоя жертва. Това произтича от факта, дето казваме, че ние сме господари. Не, в света може да използваме нещата временно, но на камъните не сме господари, на житните зърна не сме господари, а можем само да се ползваме от тях. Щом внесеш в ума си една мисъл, която е в разрез с Божествените закони, ще пострадаш. Ти може да имаш сто милиона зрънца, но ще кажеш: „Тия зрънца не са мои, аз съм просто един техен настойник.“ Какво ще стане, ако вземеш тия сто милиона зрънца и ги смелиш? Знаете ли от какво страда съвременната култура? Съвременната култура страда от излишък. Тя има консерви, има брашна, риби в тенекии. Всичко това е един излишък, за който съвременната култура, бялата раса, днес скъпо плаща и още по-скъпо ще плати. В Природата не се позволяват абсолютно никакви консерви! По някой път казват: „Да опържим домати, това-онова.“ – Не бива. Може да извадиш малко от семената на тия домати, но тях няма да вариш. Сок можеш да вземеш също. Това донякъде ви се позволява.

Сега, като се проповядва тази велика Истина, казвате: „Колко е строго! Нямаме ли право да ядем, както си искаме?“ – Нямаме право. Следователно тия излишъци понякога се натрупват и в желанията ни. Съвременните хора имат чрезмерно много желания, но не всички желания трябва да живеят. Тия обаче, които трябва да живеят, на които трябва да дадем живот, се нуждаят от известна храна. Да кажем, имаш десет души приятели. Обичаш ги, но ако те се нагласят някой ден да ти дойдат един подир друг на гости, ти непременно трябва да им сложиш трапеза. Ако не им сложищ, ще кажат: „Толкова време мина и той нищо не ни нагости.“ Затуй умният ще извика всичките десет души приятели заедно и ще им сложи една обща трапеза, а не поотделно – десет трапези няма да им сложи. И Природата не търпи много угощения, защото нашите угощения често служат за спънка в еволюцията на други същества. Ето защо във всичките религии, в окултната наука всякога се препоръчва въздържание. Под въздържание не се разбира абсолютен пост, но да няма никакъв излишък. Колкото малко и да ядеш, в душата си трябва да благодариш на Бога, че си можал да използваш туй, което Бог ти е дал. Сега нещастието на всинца ви седи в това, че нямате излишък. Казвате: „Нямаме си парици, спестени за черни дни. Брашънце нямаме, това нямаме, онова нямаме.“ Е, мислите ли, че онези, които имат, са осигурени? Аз говоря за излишъка в Природата, но има друго нещо. Ти си гладувал десет дена, нямал си какво да ядеш. Дойде един приятел, иска да ти услужи, носи една торба с брашно, дава ти я. Ти си честен човек, казваш: „Не искам, как ще го взема?“ – Не, ти ще го вземеш, ти си се молил за него. То не е излишък. Това е необходимо за твоя живот. И тъй, вие трябва да изпъдите от вашия ум всяка мисъл на недоволство, всяка мисъл, която внася дисхармония в живота ви, и да бъдете в хармония с великата Любов. Вие трябва да знаете, че ако живеете по Бога, Той ще ви помогне чрез хората. Като казвам да живеем по Бога, някои ме разбират криво. При сегашните ваши разбирания вие не можете да живеете по Бога тъй, както трябва. Да живеем по Бога значи да разбираме законите Му, да ходим в Неговата воля и в основата на живота ни да легне Любовта. Казвате: „По Любов не се живее. Ако аз живея по Любов, всеки ще ме използва.“ При сегашните условия е така, но ние говорим за един разумен живот.

Вие искате да влезете в Новия живот, нали? Едно от качествата на Новия живот е, че той не търпи никакъв излишък и никакъв недоимък. Излишъкът ще ви създаде, тъй да кажа, ненужни грижи да го пазите, а недоимъкът ще породи във вашата душа недоволство, неблагодарност, роптание, завист, че другите имат. Значи трябва да имаш толкова, колкото ти е потребно. Тия излишни енергии в Природата създават злото. Никога не дружете с човек, който има излишък – нищо повече! Аз не разбирам това само физически, но и духовно. Никога не дружете с такъв човек. Като го срещнете, не го поздравявайте в душата си. Абсолютно няма да го

поздравявате, няма да му снемате шапка. Казвате: „Идеален човек е този." Щом има излишък, той не може да бъде идеален. Идеалните хора са без излишък и без недоимък. А този човек с излишъка не го поздравявайте и никакъв разговор с него не започвайте: „От къде си, какъв си?" – мини и замини. Той е последният човек в света. Ако ти заведеш разговор с него, оттам насетне в живота си бял ден няма да видиш. Вие ще кажете: „Е, това търсим ние, я!" Да, но ако ти носиш чувала на гърба си, ако ти имаш излишък, какво ще говориш за другите. Най-първо ти ще погледнеш себе си, да не би ти да имаш някой излишък. И като се убедиш във факта, че нямаш нито излишък, нито недоимък, тогава ще гледаш на другите. Ти, като тръгнеш на път в живота си, ще прегледаш кесията си. Говоря за необходимата кесия в Природата. Ще направиш сметката си добре и ще гледаш да имаш толкова, колкото ти е необходимо – нито недоимък, нито излишък да има. Най-сигурната почва е това. Като срещнете един човек, който е недоволен от живота, как мислите, от кои е той? Той е от хората, които имат един недоимък. Всички недоволни хора имат недоимък, а всички хора, които са радостни, които скачат насам-натам, имат излишък. Ха сега, улових ви натясно! Някой казва: „Зарадвах се в Господа!" Зарадвал се в Господа, но след като изял кокошката и след като пийнал. Не, не, тази не е Радостта в Господа. Или спечелил си 10 000 лева от някоя лотария, казваш: „Благодаря на Господа." – Не, това не е Радост в Господа, това е излишък. Божествената радост от обикновената радост се различава. И тъй, недоволни сте – ще знаете, че имате недоимък, и ще наваксате този недоимък. Ще намерите някой доволен човек, който и да е той, и ще допълните вашия недоимък. Много доволният човек има излишък, затова и той трябва да има толкова, колкото му е потребно. После, много сте радостен – имате излишък. Ще намерите някого в света, който е недоволен, и ще му дадете от него. Умните хора търсят някой недоволен човек да вземе от техния излишък. Защо умните хора не искат да имат излишък? Окултният ученик няма нужда от излишък. И всички велики Учители, като идват в света, имат свои ученици все по закона на самоотричането.
В окултната наука плюс и минус няма, т. е. подразбирам, че в истинския живот плюс и минус няма. Какво има тогава? – Само една математическа точка. И тя е толкова малка, че няма никакво измерение. Минус – това е недоимък, плюс – това е излишък. В какво седи минусът? Минусът показва само човешкото. Тази черта представлява само една плоскост, една хоризонтална повърхност, върху която няма никаква растителност, никаква мисъл. Плюсът – това е човешкото и Божественото, съединени заедно. Те са в постоянна борба. И следователно, когато на съвременните хора се проповядва една Божествена идея, най-първо те казват: „Туй е неприложимо в нашия живот, условията са такива." Това е плюсът, поражда се борба. Защо е неприложимо? Казвате: „Такива семенца не растат." – Не, ние сме правили опити и сме видели, че само при минуса не

растат. И съвременните писатели и проповедници проповядват недоволство. Те казват: „Човек трябва да бъде недоволен, за да прогресира." Те поддържат, че доволните не прогресирали, а недоволните прогресирали. Не – и едните, и другите не прогресират. Тази идея, че в доволството или в недоволството човек прогресира, е само измама. Единственото нещо, чрез което човек може да прогресира, е неговото съзнание.
Аз ще определя какво нещо е съзнанието. Съзнанието не е един атрибут на човешкия ум, нито пък има нещо общо с ума. Съзнанието е само един принцип на сърцето. То носи Светлина в себе си. Съзнанието се отнася само до човешкото сърце. И когато кажем, че човек носи един съзнателен живот, ни най-малко не подразбираме един интелигентен, учен живот. Всичко, което съзнанието носи, е преживяно. В съзнанието няма нищо непреживяно. Следователно съзнанието е една база, една основа, върху която човешкият ум може да се развива и да расте. Тъй както за ученика е потребна светлина, за да може да чете, така за ума е необходимо съзнание. Затова съзнателният живот трябва да предшества умствения живот. Умът е външната страна на нещата, а съзнанието се занимава с вътрешната страна на живота. Някои казват: „Човек може да е умен, а да няма съзнание." – Не, обратното е вярно. Човек може да не е толкова интелигентен, а да е съзнателен.
Следователно туй, което подтиква живота към развиване, това е съзнанието, а съзнанието е едно от великите качества на душата. Аз казвам: съзнанието е първият лъч, който душата проектира в сърцето. Не говоря за обикновената душа, но за Божествената душа. Първият лъч е съзнанието, а от този лъч вторично вече се явява човешкият ум. Силите на съзнанието пък събуждат центровете и способностите на ума. Тъй щото, изчезне ли съзнанието, умът се губи. И действително, в живота това е вярно. Вземете един млад момък, в когото има съзнание. Той казва: „Аз искам да помогна на баща си, на майка си, на сестрите си, да се отрека от своето." Защо се жертва този момък? – Съзнанието у него е пробудено и интелигентността се развива. Онези синове и дъщери, които искат да се пожертват за своите близки, умствено се развиват. Някой момък казва: „Аз искам да живея за себе си." Тъй казват и старите – и оглупяват. Те казват: „Ние трябва да живеем за себе си." Кажат ли така, у тях съзнанието изгасва и тогава те започват да затъпяват, да оглупяват. И затуй в Божествената наука съзнанието на старите хора не трябва да загасва. Че старият човек е десет пъти по юнак, по-силен от младия. Старите хора трябва да се жертват, а не младите – а сега е обратното. Старите хора казват: „Досега ние се жертвахме, сега вие, младите, трябва да се жертвате." И тъй, прогресът зависи от съзнанието, затова трябва да култивираме съзнанието в себе си. И в Писанието има един стих, който казва така: „Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани." Под Духа в този смисъл се разбира този

Божествен лъч, който иде от душата. От тази душа излиза нещо – това е Духът: движение, което слиза, за да помогне за въздигането на човека. Следователно ще знаете едно правило: щом имате един излишък, веднага ще се зароди изкушението. Да кажем, че първия човек го изразим с точка А (фиг.1). Той е имал всичко в себе си. Той е първата монада. И когато Бог опитал тази монада, или този, първия човек, какво станало? Бог прекарал всички животни да минат покрай човека, да им тури имена, да им бъде господар и да ги учи. Всички животни минали две по две покрай човека. Тогава у него се явило едно чувство на недоволство, понеже нямал другарка, подобна на себе си. И тук именно той сгрешил. И знаете ли в какво седи съгрешаването? Неговият другар бил Бог, но човекът, като не видял Бога, у него се явило желание да си има другар и вследствие на това свое желание той съгрешил. И Бог, за да го избави от едно зло, веднага се проектирал в монадата В. Следователно жената е първият корен, който човек е спуснал в земята, и човекът, като я видял, подобна на себе си, казал: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми." Но на тази монада В светлината ¢ е била тъмна и тя се привлича от онова Дърво на познанието на Добро и зло. Сега ще употребя една поговорка, за да уподобя защо светлината на монадата В е била тъмна, но да не се обидите. Хайде, по-добре да замълча. Какво казвате, да кажа ли, или да не кажа? – (Кажете.) Хубаво, но няма да ми се сърдите: „Краставите магарета през девет баира се намират." Човек, като има един недъг в себе си, няма да намери някой човек, който има една добродетел, но ще намери някого като себе си – със същия недъг, та да го види хубаво. Тези двамата търсят трети, също като тях. Като влезете в някоя болница, ще проверите същия закон. Лежат трима-четирима болни. Единият разправя как заболял. Започва вторият: „Чакайте, аз да ви разправя как заболях." На следния ден, като станат, пак почват да разправят същото. Дойде четвърти болен, казва: „Вашето нищо не е, ами чакайте, аз да ви разправя моето." И той ще разправя как заболял. Дойде пети, шести – все същото разправят. Те се привличат и намират удоволствие в това, като си приказват за болестите. Туй съществува като един недъг и във всичките нови течения. И в Новото учение аз забелязвам по някой път същите тия недъзи. Някой има един недъг: той не го счита за недъг, ами ще почне да ви изнася някоя извинителна причина защо постъпва тъй.
Не, помнете едно нещо. Ако нещата са Божествени, те си остават Божествени, идейни. Ако са човешки, те си остават човешки. Нещата могат да бъдат или животински, или човешки, или Божествени. При по-нататъшното си състояние монадата В се привлича от лошите условия и с това тя влече и монадата А, понеже те са свързани (фиг. 2). Какво става тогава? – Монадата В се връща нагоре, но не по същия път. АВ представлява едно движение, слизане надолу. То е инволюция, а движението ВС е еволюция. Обаче това движение АВ представлява едно

растение, което няма да има сладък плод. Плодът ще бъде горчив, отровен, но туй, отровното растение, един ден, като се превърне на човек, какво ще прави? Най-първо ще се учи да реже главите на хората. Всички лютиви растения като лука, чесъна и др., ние знаем каква култура носят в себе си. И някой ме пита какъв е бил в миналото. Ще ти кажа. Едно време, като растение, си бил лук, чесън. А като си минал през животните, през млекопитаещите, имал си формата на лъва, на тигъра, на котката, на змията и досега още твоят характер не е облагороден. В тебе няма самопожертване, няма самоотричане, няма туй съзнание, което се изисква. „Ами какво трябва да направя?“ – Ще се върнеш назад. И затова египтяните в своята теория за трансмигрирането на душите казват: „Ако една душа не е минала през някой стадий, тя ще се върне назад, ще мине през това положение, за да добие всичките качества, които са необходими за нейното развитие, и после ще продължи нагоре.“ Та да се изправи известна погрешка във вас не е тъй лесна работа. За да може коренно да изправите някоя погрешка, непременно трябва да стане едно слизане на душата. При това слизане на душата човек за 2 – 3 години като че изгубва своето знание – никаква деятелност не проявява. Душата там се връща като че в няколко форми назад. След това дохожда едно подобрение, човек се съвзема и тръгва напред. Ако на някой човек му липсва нещо, той трябва да се върне назад, към Природата, и от там да си достави този недоимък. Тази монада B се проектира в C; C – това са децата. Сега може да изпаднете в една погрешка, да мислите, че всякога A проектира една тъмна монада B. Вземете, да кажем, първия човек, който е направен по образ и подобие Божие – A1 (фиг. 3). Проектираната монада от него е B1 – тя е била светла. Сега за тази монада казват, че тя е Църквата, това-онова. Тази монада B1 е майката на бъдещото човечество, от която всички трябва да се родят. И тогава всеки един от вас може да провери какви са мотивите, причините, които вас ви подтикват към действия. При сегашното състояние на вашето съзнание всеки може да провери това. Няма скрито-покрито във вашето съзнание. Викате ме, угощавате ме. В дадения момент вие знаете защо ме угощавате. Или учител сте, отивате да учите децата. В дадения случай вие знаете подбудителните причини, които ви заставят да станете учител. Свещеник сте например. Вие пак знаете подбудителните причини защо сте такъв. Всеки един човек знае подбудителните причини за всяка една своя постъпка. Няма скрито-покрито пред нашето съзнание, пред нашата душа. Тази душа е огледало, в което Господ вижда всичко. Единственото нещо, което не ни лъже, е съзнанието. В съзнателния човек лъжа няма. Като говорим за съзнателния човек, ние подразбираме това в абсолютния смисъл на думата. Такъв човек е с Чистота, той е добър, той е интелигентен, той е благороден. Тия качества той абсолютно ги притежава. Никаква лъжа няма у него, нито помисъл да преиначи Истината. Той е много прям.

Тия двете същества, двете монади А и А1, както и В и В1, са свързани (фиг. 3). Едното положение в Писанието се нарича старият човек – А, а другото положение, което сега се заражда, се нарича новият човек. Значи тия две монади едновременно се борят да вземат връх в съзнанието ви – А1 действа върху В1. Това е нашата Божествена душа. От В1 излиза С1. Това е нашето съзнание, първият плод на Божественото съзнание. Сега в А, В и С има желание да се домогнат до тази вътрешна Светлина. И ако вие наблюдавате вашия живот, ще забележите в него една постоянна борба. Някой път вие се страхувате дали сте на правия път, или не сте. Питам ви аз: може ли човек да се съмнява дали е на правия път, или не е? Или казвам тъй: може ли Светлината да пита: „Дали съм Светлина, или не съм?" – Никога! Може ли Доброто да пита: „Дали съм Добро, или не съм?" – Не може. Само злото пита: „Аз добро ли съм?" Следователно щом дойде такова раздвояване във вас, вие трябва да знаете, че тук действа принципът на монадата А. Тогава вие сте в противоречие с общия Божествен закон и се съмнявате в установените закони, които съществуват в Природата. Тогава значи вие служите на някакъв друг авторитет. И като направите някоя погрешка, казвате: „Еди-кой си казал тъй..." – Не, никаква философия няма в това. Няма Учители в света, няма адепти в света, които могат да изменят Волята Божия. Благодарение на това, че Бог е неизменяем, нашият живот е осигурен. Всички трябва да се радват на това именно качество в Бога, че Той е неизменяем. Това трябва да ви радва! Всичко в света, което се заражда, ако е добро, щом дойде до Бога, благославя се, но ако е зло, то се разтопява и изчезва.
И тъй, ако вие се държите за лошите хора, за лошите си постъпки, за лошите си мисли и желания и дойдете в съприкосновение с Бога, какво ще стане? Ако вие не искате да ги оставите, ще отидете с тях наедно. Ако ги държите – и те, и вие ще се изпарите и от вас помен няма да остане. Само едната Милост ще ви спаси. Как? – Щом идете при Бога, ако се откажете от вашите лоши желания, като главня ще бъдете изтеглени от този огън. Иначе не може – не си правете илюзии. Казвате: „Господ е милостив." Това е друг въпрос. За Милостта Божия ние не спорим, но и Правдата Божия ние поддържаме и казваме какво прави Господ в Своята Правда. В Него няма две мерки. Той изисква абсолютна Чистота. Той изисква, щото Неговите деца да нямат абсолютно никакъв излишък. Излишъкът – това е нечистота. Недоимъкът също е нечистота, защото единият човек има ниви и къщи, а другият няма ниви, но има пари. И единият, и другият имат излишък. Следователно, когато Христос казва да се отрече човек от себе си, аз подразбирам да се отрече човек от всичките свои излишъци – нищо повече!
Сега често въставате и казвате: „Еди-кой си не ме обича." Казвате: „Братята тук не ме обичат." Отде знаете, че не ви обичат? Кои са ви аргументите? Фактически как ще докажете това? „Ами той не ме погледна хубаво."

Добрата обхода от поглеждането ли зависи? Добрият поглед е резултат на нещо друго. Не е погледът, който ражда Доброто, но Доброто ражда погледа. Добрият поглед е резултат на добра постъпка. И отде знаеш, че не те е погледнал хубаво. Казват някои: „Той с мене не беше учтив." А в какво седи учтивостта? Ами ако аз кажа за вас, че вие не сте се отнесли учтиво с някого? Първото нещо за един окултен ученик е това: той трябва да е сляп за обръщенията на другите хора. Аз съм ви казвал, че като ученици вие трябва да бъдете мъртви и когато ви хвалят, и когато ви укоряват, и да бъдете слепи и глухи за погрешките на другите хора. Сега, като привеждам това, казвате: „Тъй е, тъй е." – Не, според тоя принцип в дадения момент за мен е важно какви са отношенията ми към Бога най-първо. А тъй, критикувам ли другите хора, връзките ми с Бога са слаби и тогава всеки растеж у мене спира. Искате ли доказателства? Скарате ли се с някого, вие не можете да се молите. В Америка един християнин, след като живял един беден живот, задлъжнял много. Молил се тук, молил се там – отникъде няма помощ, а кредиторът си иска парите. Една вечер, като се връща от молитвено събрание, дето пак се молил за подобрение на материалното си положение, вижда един прозорец отворен и там наблизо – торба със злато. Вътре – светло, обаче никой няма. Дръпва той торбата и си казва: „Господ чу молбата ми." Това била къщата на един банкер. Касата му била близо до прозореца и той, като броил парите си, забравил да я затвори. Този беден човек взема парите и радостен отива у дома си, но, рече ли да се моли, касата изпъквала пред очите му. Молил се час, два, обаче молитвата му стигала до торбата и по-нагоре не отивала. „Може би трябва да направя нещо", казва си той. На другия ден сутринта пак започва да се моли. Десет дена наред се молил, но молитвата му не могла да се качи нагоре – все торбата изпъквала отпреде му. Взема той торбата, отива при банкера и му казва: „Аз взех тази торба от тебе и не бих я донесъл, но не мога да се моля Богу. Знаеш ли защо взех торбата ти? Имам много дългове да плащам." Тогава банкерът му казал: „Хайде, ще ти дам половината от тези пари, плати си дълговете." Туй желание на християнина да има тази торба и да плати дълговете си е добро, но начинът, чрез който той се домогва до парите, е лош. Дългът е зло, но има и друго зло. Ти може да платиш дълговете си на хората, но дойдеш ли до Господа, Господ не те приема. И на Него имаш да даваш нещо. Кое е по-добре: да уредиш сметките си с хората или да уредиш сметките си с Бога? – По-добре е сметките ни с Бога да са уредени. По-добре е да дължим на хората, отколкото на Бога. В какъв смисъл да бъдем изправни? – Каквото Господ ни каже, да го направим. Всяка вечер да знаем, че сме извършили Неговата воля, каквато и да е тя.

И тъй, първото нещо в живота ви, което трябва да спазвате като ученици, това е да избягвате всякакъв излишък. Този предмет не е напълно още изчерпан. Върху него има много да се говори. Не мислете, че вие сте

открили една истина. Аз зная, че мнозина се намирате на опасния път и ще изтълкувате криво това нещо. Някой ще каже: „Аз няма да работя, да не би да спечеля много." Друг ще каже: „Аз няма да уча." – Не, не, на крив път сте. Но и другото положение не е вярно. Например някой завършил един факултет, следвал четири години и после казва: „Да завърша и втори факултет." На крив път е. Завършиш математика, завършиш астрономия, най-после завършиш и химия. Е, хубаво, след като завършиш, в какво ще приложиш своето знание, какво ще спечелиш? Ти си изразходвал всичко. В какво ще бъдеш полезен на човечеството? Познанието е Божествено, само когато внася онова пълно задоволство, че можеш да го използваш. Всяка сутрин, като станеш, да си благодарен, че навсякъде може да използваш туй знание. А сега хората учат от тщеславие. Казват за някого: „Той завършил два факултета." И в Америка ги има такива. Титулуват се DD – значи доктор по богословие. Има и LDD – това е една почетна титла – завършил не само по богословие, но и по правните науки. Такъв човек е с две титли. Аз казвам: в България всички са DD.
Значи Знанието е резултат на човешкото съзнание, а не на ума. Казва някой, че знанието произвеждало гордост. Кое знание? Истинското Знание или Знанието, което е произлязло от съзнанието, никога не произвежда гордост, понеже е преживяно, опитано. Има друго едно знание – то е само външната страна на истинското Знание и произтича от ума. Аз го наричам механическата страна на живота. В това знание се заражда всичкото зло. То не произтича от Бога. То е един излишък в живота. Когато казвам знание, подразбирам да имате съзнание, защото щом имате съзнание, непременно знанието ще дойде, а щом изгубите съзнанието си, и знанието ще изчезне. И тъй, при сегашните условия всички трябва да развивате съзнанието си. Бъдете уверени, че вашият ум и вашето сърце ще се развият правилно. Мислите ви, волята ви и желанията ви ще растат правилно. Затова казвам: в съзнателния живот едно от необходимите условия е целомъдрието и благоразумието. Те са плодове на какво? Целомъдрието и благоразумието не са плодове на ума, а са плодове на съзнанието. Чистотата пък е само едно състояние на съзнанието. Само така ние ще разберем всички ония качества, за които се говори в Писанието. Например казва се: „Мисля със сърцето си." Това се отнася само за съзнателния живот. Не се казва: „Мисля с главата си", а „Размислих със сърцето си." Значи с лъча: човек е размишлявал с този лъч, който е излязъл от неговата душа, и след туй се е проявил. Някой казва: „Да бъдем учени!" Но вземете факта, че навсякъде, дето има богословски училища – и в Америка, и в България, и в Германия, религиозността на хората е понижена, защото там се учат физически, външни работи. Тия богослови нямат съзнание, не водят съзнателен живот. Казват: „Да завършим едно богословско училище, да бъдем учени!" И след като изучат нещо по богословие, третират въпроса: как дошъл Христос, как живял и т. н. Не, силата не е там. Богословът трябва да е преживял тия

неща. Той трябва да е почувствал Любовта в душата си и тя да е разтърсила от дъно сърцето му. Тази Любов не трябва само да го разтърси, но трябва да тури в движение и сърцето, и ума, и волята му, та тогава той да иде да следва богословие. И като излезе оттам, да няма никакъв товар на гърба си и да не мисли нищо за осигуряване – че трябвало да стане чиновник, за да се прехранва, или каквото и да е друго. Ето защо отпадат богословските училища. И в Америка също много малко съзнателни студенти има по богословие.

Сега в съвременната окултна наука има една опасност. Тя представлява школа на сърцето преди всичко, школа на съзнанието, а не школа на ума. А вторично от туй съзнание се зарежда вече опитната наука, която лежи върху една морална база. Тогава Природата разкрива недрата на своите тайни. Нямаш ли обаче Светлината на съзнанието, Природата държи всичките свои врати затворени. И сега мнозина са ме питали какво трябва да правят. Ще слушате душата си. Първият лъч, който душата е пратила до сърцето ви, е съзнанието. Няма да чакате Христос да дойде, но отворете вашите прозорци широко! Христос ще дойде кога? Казвате: „Той ще похлопа на вратата." Да, хлопа Христос, но там, дето има запалени свещи, а там, дето сърцата са мъртви, Христос никога не хлопа. Дето има съзнание, само там ще похлопа Христос. Който е мъртъв, Христос при него не отива. Какво значи да отворите душата си? – Тази душа трябва да се разтвори като някоя пъпка, за да може да влезе Божествената светлина и да се разцъфти. Туй значи отваряме вратата на сърцето. То не е едно механическо отваряне на вратата. Това е процес на съзнанието. То не е и един умствен процес. И онзи, който не разбира закона, като влезе Христос в него, ще се раздруса и ще каже: „Господи, иди си от мене, аз не съм готов." А който е готов, ще Го приеме, ще се зарадва, ще яде и ще пие с Христа. Това е един вътрешен процес, една вътрешна опитност. Всички ще се стремите към този процес. На всички ви липсва тази опитност. Сега всички турете в ума си мисълта: „Съзнателен живот трябва да имаме." Аз вземам думата съзнание в Божествен смисъл. Под съзнателен живот подразбирам живот, в който има Светлина, защото Светлината е едно от качествата на съзнанието.

Тайна молитва

Шеста лекция от Учителя

14 ноември 1923 г., София

1923_11_18 Бог на живите

БОГ НА ЖИВИТЕ

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. (Ев. Матей 22:32)

„Живи и мъртви“, това са две понятия. Животът познаваме, а смъртта не познаваме. Ако някой мисли, че познава смъртта, той се лъже. Всички говорим, че ще умрем, но какво нещо е умирането, тук никой не знае, то е предположение, което трябва да се докаже. И интересно е, че съвременните учени хора, най-учените капацитети, които не вярват в Бога, вярват в смъртта. Те казват: „Как да не умираме?“ Ами онзи, който умира, нали си затваря очите? Нима затварянето на очите, това е смърт? – „Ама престава да говори!“ – Нима преставането да говори, това е смърт? – „Ама пулсът престава.“ – Нима преставането на пулса, това е смърт? Аз не зная защо така определят смъртта. Човек може да си затвори очите, може да престане да говори, може сърцето му да престане да тупа, и пак да живее. Има същества в природата, които нямат сърце, и пак живеят, без сърце са. Има същества, които нямат кръвообръщение, и пак живеят. Ще кажете: „Е, това е от „1001 нощ“. Нима всички съвременни теории на науката не са от „1001 нощ“? Сега според тази съвременна относителна реалност, според теорията на Айнщайн, всички хора признават, че науката е една относителна реалност, а досега мислиха, че е една положителна реалност. Нямам нищо против това – относителна и положителна. Ние казваме, че известен човек е положителен. В какво е положителен? Положителен човек е този, който всякога устоява на своята дума: каже едно нещо и го направи. А неположителен е този, който каже едно нещо, а върши друго, всеки ден умът му се мени по 10 пъти. Той е относителен.

Сега науката казва, че светлината на звездите се подчинява на общия закон на трептенията, че имало едно отклонение в лъчите на светлината и туй се върши под влиянието на тия трептения. Така е. Светлината се подчинява на един вътрешен закон, а щом се подчинява, тя си има известни ограничения. Щом има известни ограничения, тя се движи в един известен кръг, по известна спирала. И в такъв случай светлината не само че се наклонява, но се отклонява и най-после спира. И всеки един лъч се превръща в едно разумно същество. Е, какво ще кажат на туй съвременните учени хора? Преди милиарди години вие сте били такъв един лъч, но при излизането си от звездите, след като сте се движили и дошли на земята, вие сте се намерили като хора, и днес, в тази аудитория, ме слушате. Вие сте забравили, че сте били светлина. И сега с ред доказателства трябва да ви убеждавам, че сте били светлина. Ще кажете: „Е, светлината е друго нещо“. Защо? – „Тя свети.“ Как може да определите,

че туй движение се превръща в светене? Преди всичко светлината не идва от слънцето. Ако отивате към слънцето, вие ще се намерите в един такъв непоносим мрак, какъвто досега не сте виждали. Някои мислят, че като отиват към слънцето, ще намерят повече светлина. Не, обратното е, в такъв мрак ще нагазите, че ще изгубите пътя си. Това са само твърдения, предположения, не казвам, че това е една истина. Та и аз имам право да предполагам, както всички учени хора. Може 50 процента да е вярно и 50 процента да има едно отклонение.

Казва се: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Всички съвременни хора казват: „Ние ще умрем“. Е, питам тогава: Като казват, че всички ще умрем, какъв смисъл има тогава да се проповядва една религия, че има Господ, че Господ дошъл на земята, това-онова, ако ние вярваме в смъртта? И съвременните хора вярват в смъртта повече, отколкото в живота. Отрицателните истини в света са по-силни, отколкото положителните. Тогава казвам: Защо ни е религия, защо ни са всичките научни теории, ако един ден смъртта унищожи всичко? Смъртта в света, според моето схващане, е изобретение на човешкия ум. Казва се в една стара книга: „В който ден престъпиш заповедите ми, в който ден престъпиш великия закон на Любовта, Мъдростта и Истината, ще умреш“. И тогава вече имаме определение що е смърт. Щом изгубиш своята свобода, своите знания, своя живот, ти си мъртъв. В какво седи животът? Щом изгубиш живота си, ще изгубиш своето движение, ще се парализираш и у тебе ще остане само едно голо съзнание – ще съзнаваш, че имаш ръце, крака и не можеш да се движиш; ще съзнаваш, че имаш сърце, което не може да тупти; ще съзнаваш, че имаш артериална система, нерви, кръвоносни съдове, а нямаш кръвообращение. И тъй, щом сгрешиш против великия закон на Любовта, ще изгубиш живота си; щом сгрешиш против великия закона на Мъдростта, ще изгубиш знанието си; и щом сгрешиш против великия закон на Истината, ще изгубиш свободата си. А щом изгубиш живота си, знанието си и свободата, в какво седи благото на живота? Следователно под „смърт“ ние разбираме лишаване от три велики добродетели, които подтикват човека към развитие и усъвършенстване; те са животът, знанието и свободата. Без свобода Истината не може да се намери, без знание Мъдростта не може да се разбере, без живот Любовта не може да се придобие. Ако някой ме пита: „Защо ми трябва живота?“ – За да възприема Любовта. „Защо трябва да уча и да зная?“ – За да придобия Мъдростта. „Защо трябва да бъда свободен?“ – За да съм в общение с Истината. Истината, това е смисълът на живота.

И сега, казва се: „Бог, висшето, не е Бог на мъртвите, но на живите“. Значи

абсолютно се отрича смъртта. Ама ще каже някой: „Нали умираме ние?“ Аз мога да ви докажа обратното: ако някой умрял човек, тъй както го носят, се разкае, той ще оживее. Мислите ли, че всички съвременни хора, както ги носят по „таргите“, те са умрели? Не, те са живи. Син придружава умрелия си баща. Татко му е в тялото, но като не знае, затисне го и после пита: „Татко, где си?“ Той казва: „Отворете ми, не съм умрял, помогнете ми!“ И после ще му четат ред молитви, ще казват, че отишъл при Господа на небето. Никъде не отиват хората, никъде. Отишъл в онзи свят! Чудно е, като говорят хората за онзи свят! Ти, който говориш за онзи свят, ходил ли си там? – Еди-кой си пророк казал, еди-кой си учен казал. Ти проверил ли си този научен, религиозен факт? Съвременните учени хора по 99 пъти проверяват един научен факт и тогава се произнасят, а тук без всякаква проверка твърдят, че човек умира. Ще кажат, че е грешно религиозните хора да проверяват дали има живот след смъртта или не, защото с това ще покажат, че се съмняват. Съмнението не е знание. Казват: „Ще се усъмним, ако мислим по този въпрос“. Мисълта не е съмнение. Мисълта е вънка от всяко съмнение. Съмнението е един недъг, излишък на ума. Ако съвременните учени хора казват, че аз трябва да ям и в процеса на яденето трябва да остава излишък, това е един неправилен извод, това е една крива философия. Аз казвам: Трябва да ядеш тъй, че да остава само един микроскопически излишък. И мислите ли, че нашият свят щеше да бъде в по-лошо положение, ако имахме по-малко излишъци? Единствената вярна идея в света, която може да ни подигне днес, никой не я е засегнал.

„И казвам: Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“

И най-после, вие ще кажете: „Ами Господ за мене грижи ли се?“ Ти за Господа грижиш ли се? – „Ами Господ за мене мисли ли?“ Ти за Господа мислиш ли? – „Господ с мене занимава ли се?“ Мислите ли, че аз, като обичам някого, трябва да се занимавам с него? Обичта се състои в това, че когато обикнете някого, не се занимавате с него. Ще ви докажа това по обратен път. За пример, имам 100 души длъжници, аз се занимавам с тях. Взел съм полиците им и казвам: еди-кой си, на еди-коя си дата ще ми плати. Разглеждам поотделно всички полици и всеки месец отивам, събирам своя дан, взимам лихвите. Но един ден, като ги обикна, скъсвам полиците, не се занимавам повече с тях. Кое положение е по-реално, да се занимавам или да не се занимавам с тях? „А – казваме, – трябва да се занимаваме с Бога.“ Е, как да се занимаваме, като този лихварин ли? Когато ние седнем да разсъждаваме дали Господ мисли за мене, ние мязаме на онзи лихварин – човъркаме Бога. „Аз – казва – зная да човъркам.“ Че кой червей не човърка? – Из големите дървета тунели пробиват. Човек бил културен, че пробил големи тунели. Червеите казват: „И ние сме културни, и ние правим тунели по дърветата и по земята“.

Най-после, като направим една железница, това култура ли е? Като направим една фабрика, това култура ли е? Като съградим едно здание, това култура ли е? Като направим сегашните си костюми, това култура ли е? Чудни са тези хора, като считат, че културата е в железниците, във фабриките. Казват: „Културни хора сме“. Да, културни хора! И после се хвалим с нашите културни заведения: библиотеки, училища, университети. Знанието в университетите ли седи или в библиотеките? – Не, то не седи нито в университетите, нито в библиотеките. Това са условия, при които знанието може да се прояви. Онзи жив професор, той носи знанието. Нему трябват пособия, както на онзи майстор трябват метър, чук, мащрапа, мистерийка. Следователно културата започва само с живота, а първият подтик към културата, това е Любовта. И Христос, като влезе в света, даде култура на сегашните хора, но те, като започнаха да се усъмняват в Любовта, културата почна да замира. И днес всички казват: „С Любов не може, ти трябва да им покажеш на тях, да не мислят, че си прост!“ Влезте в някой дом днес и запитайте, има ли Господ? – Има. И започват да разправят, че има Господ, че има небе, звезди, всичко ще ти разправят. Казвам: Ти звездите видял ли си? „А – казва, – виждам ги.“ Чудни са хората, като казват, че са ги видели! Тази част от звездата, която виждаш, знаеш ли каква част съставлява от една истинска звезда? Сириус, който е 300,000 пъти по-голям от слънцето, ти го виждаш като една малка звездица, няма никакъв диск. Какво виждаме ние? Казваш: „Виждам тази звезда“. Ами че смешно е! Аз стоя на 100 километра разстояние от тебе, нося една малка свещ, а ти казваш: „Видях един човек“. Нищо не си видял. И целият научен свят е пълен с такива научни теории. „Аз – казва – ви познавам.“ „Вие – казва – не ме обичате.“ Ами че ти познаваш ли какво нещо е обичта? Казва някой: „Ти не ме любиш“. Познаваш ли какво нещо е Любовта? Не че не ви любя, но във вас няма условия да проявя моята любов. Научно аз бих казал тъй: онзи, който иска да го любя, в него трябва да има условия. Щом двама души си говорим, ние сме живи. Щом сме живи, има вече условия да се прояви Любовта. Има ли подтик на Любовта, има условия за проявяване на знанието. В съвременното общество, в съвременния научен свят, религиозните хора, всички казват, че щом човек се влюби, проявява се любовта, а знанието фалира. Не, те смесват любовта с чувствата. Има някакво разчувстване понякога у човека, той става като каша, направена от мамулено брашно, качамак го наричат. И този качамак минава за любов. Ако това беше любов, както го разбираме, съвременният свят би се превърнал в рай. Дойде някой, казва: „Аз ви обичам“. Да, аз ви обичам като качамак. Някои ще кажат: „Това е подигравка“. Не е подигравка. Ние трябва да обичаме всички. Във всички свои беседи аз имам за цел да обикнем Истината, да говорим не грубата истина, но в душата си да имаме едно такова нежно чувство за Истината, че всякога да се стремим да говорим тази Истина; не да се налагаме, но да изказваме

тази велика Истина, която извира от нашата душа. Следователно аз поддържам: подтик към културата, това е Любовта.

Като говоря всичко това за съвременната наука и култура, аз не искам да критикувам учените хора, но мога научно да обясня от какво произтичат всичките техни противоречия. Често правя опити: прочета съчинението на някой учен човек и от прочетеното искам да намеря какъв е неговият образ. Правя своите изчисления, че този учен, когато е създавал своята теория, е имал едно чело от 3 и половина сантиметра високо. Казвам: Този човек не може да бъде учен, той е бил само копист, копирвал е. Като чета съчинението му, от думите разбирам, че носът му е бил 3 и половина сантиметра дълъг. Казвам: Този човек не е бил наблюдателен, в него е имало нещо криво. Чета съчинението на друг някой. Меря, брадата му имала 2 сантиметра. Казвам: Този човек е с много слаба воля, следователно той не е имал достатъчно търпение да се домогне до всички онези факти, които са необходими за тази велика Истина. Сега ние ще оспорваме това и ще кажем: „Нашата мисъл зависи ли от нашето чело?" Тогава аз задавам въпроса: можем ли да поставим човешката душа в тялото на една муха и тази муха да покаже същата тази интелигентност, каквато човека? Не, изисква се една човешка глава, а знаете ли колко милиони години е работила тази разумна природа върху човешката глава? И то не с тази обикновена реалност, а с онази абсолютна Мъдрост, абсолютна реалност, защото има една относителна реалност, има и абсолютна реалност. И всеки един от вас има една поверена глава. Природата е вложила вътре в нея всичката ваша душа и казва: „С тези ваши инструменти ще работите". И всичката ваша погрешка е там, че не знаете как да манипулирате с този ваш мозък. Казвате: „Е, този мозък". И религиите на миналото, училището на йогите, това са училища, които учат човек как да манипулира със своя мозък, т.е. с обективната външна страна на човека, и после с човешката душа. А ние почваме днес с душата. Онези от вас, които вярват в душата, знаете ли какъв е нейният основен закон? Вие чувствате вашата душа, вие самият сте душа, но правили ли сте опити да отделяте тялото си от душата? Някои от вас може да имат такива опити, но други ще възразят: „Как е възможно това?" Може, между тялото и душата има рязка граница, тялото може да си живее като тяло, и душата може да си живее като душа, само че тялото като остане без душа, се разкапва на хиляди и милиони живи частици, но то не умира. То е съставено от хиляди и милиарди клетки. Всяка клетка си има душа, само че душата на първичната клетка, първичната монада е централна, тя е светла сама по себе си и е привлякла всички други монади наоколо си. Един ден, когато тази светла монада свърши своята мисия, тя ще им каже: „Сега ви изпращам на свобода". И веднага виждаш, всички клетки започват да се разпръсват. Клетките на сърцето се отделят и казват: „Не трябваме повече на господаря си". И

сърцето престава своята деятелност, взима си скоро багажа. И един ден започва разлагане, т.е. не разлагане, а разотиване на всички клетки по своя път. А хората, седнат да плачат, виждаш ги, четири реда сълзи ронят, умрял вече този човек. Не е умрял, но тази светла монада отива при Бога, Който е жив, и тя казва: „Аз бедствам да изгубя живота си и повече за туй ще разпусна слугите си, тези сестри и братя, да могат и те да отидат и да почерпят живот". Сега вие ще ми кажете: „Това не е вярно". Аз казвам, че това е вярно. Невярно – смърт, вярно – това е живот. Аз съм на положителната страна и казвам: Аз познавам живота, смъртта не я познавам, зная само, че тъй, поодраска по някой път. Страданията, ограниченията, това е смъртта. Ние определяме смъртта така: най-голямото ограничение в света, или най-малките условия, при които животът може да се прояви.

Сега в тази философия ние трябва да изучаваме законите на живота. Всеки един от вас трябва да си зададе онзи велик въпрос: към какво трябва да се стремим? – Към Любовта. Да, но трябва да знаете признаците на тази Любов. Когато дойде Любовта у вас, вие усещате един срам в себе си. Това не е Любов. Когато проблесне у вас първият лъч на Любовта, вие ще усетите в себе си едно неописуемо блаженство, една светлина, един такъв подтик на вашия ум, един такъв стремеж на вашата воля, че всички препятствия в света ще почнат да се топят пред вас. Когато дойде първият лъч на Любовта и проникне в душата ви, всичките ви работи ще тръгнат. Кои работи? – Истинските. Някои казват: „В търговията ще ни върви ли?" Като дойде първият лъч на Любовта, тя не обича чуждото и ще каже: „Слушай, всичко ще раздадеш на бедните, а аз ще ти дам моето богатство, ти ще бъдеш богат по особен начин". Като дойде при учения, ще каже: „Туй старото знание ще го раздадеш, нещо ново ще ти дам аз". Тя няма да създаде нещо съвършено ново, но ще отвори своите хранилища, своите библиотеки, и ще те въведе в онзи скрития свят. Съвременният свят ходи в Индия, там има скрити скрижали от хиляди и хиляди години. Да, и на земята има, но и горе на слънцето има. На земята не съм ходил. Виж, за там други имат думата, но на слънцето съм ходил. И каквото пише на слънцето, много добре го разбирам.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите."

Ако Бог е Бог на живите, подразбират се онези хора, у които се е пробудило туй висшето съзнание. И аз съм срещал хора, за които Бог е Бог на живите и които няма да ги питам: Ти вярваш ли? Не, тия хора имат особени признаци. Има хора, които казват: „Господ за нас не се грижи, Той ни забрави". Тия хора са мъртви, а Бог е Бог на живите, за тия хора говоря аз. Тия хора, това са истинското семе на света. Писанието нарича

тия хора „Синове Божии“. Някои ще кажат: „Дали аз съм от тия синове?“ Ако вярваш, ако живееш, от тези си; ако се съмняваш, ако не живееш, не си от тези. – „Но, мога ли да стана?“ Не, думата ви ще бъде: Не, не – ей, ей.

Сега за този Бог на живите, Който е Любов, някои казват, че Той зарад нас мисли. Не, Господ мисли зарад себе си и ние зарад себе си ще мислим. Ама пак ще ме разберете криво. Ние ще мислим за всичко онова, което Бог е създал. Тази вселена за нас е създадена. Следователно ще учим защо Бог е създал звездите, защо е създал мушиците, буболечиците, комарчетата, жените, мъжете. Аз не говоря за тия комари, които хапят. Едно време комарите са били добри свирци, както и хората, които в първо време са били създадени по образец и подобие Божие, но днес вече нямат тази светлина. Та ще ме извините, и комарите днес мязат на господарите си. Нима мислите, че жилото на комара е по-лошо от жилото на човека? Ако е за предпочитане кой да ме ухапе, бих предпочел да ме ухапят 100 комара, отколкото едно човешко жило. Едно човешко жило е ужасно нещо!

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“

Под думата „мъртъв“ аз разбирам онези хора, на които сърцето е заледеняло, на които умът не се движи, не мисли, на които волята е парализирана. Имат желание това да направят, онова да направят, но нищо не вършат. Казват: „Е, за друго прераждане, когато отидем на небето, тогава ще учим“. Ти на земята не учиш, че на небето ли? Тази философия не търпи критика. Мислите ли, че една муха, като влезе в един човешки университет, ще стане много учена? Ами че кой университет не е пълен с мухи? При това колко мишки има, които са свършили? И жабички има, и кученца има, но кои от тях са свършили университет? Мислите ли, че като влезете в небето, ще свършите? Вашето положение ще бъде като положението на една муха. „Ех – ще кажете, – нали по образи и подобие Божие сме създадени?“ Ти, ако тук, при тези условия, при които Бог настоява да учиш, те мързи да учиш, то на небето, там, при онази свобода, ще се забравиш и няма да учиш. И право казват турците, че на онзи свят, там ще има една цяла планина с пилаф, полян с масло. Какво учение ще има при тази планина? Всеки ден ще има движение към устата навътре-навън, ще мяза на движението на локомотива – пуф, пуф. Това е философско схващане, но не е право схващане. Дали има разлика между нашето и турското схващане?

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“

На кои живи? На онези хора, които мислят. Можем да мислим ние.

Можем да бъдем живи. Ще кажат: „Можем ли да бъдем живи?“ Чудно нещо! Ами кой ти е казал, че не си жив? Аз съм срещал много младежи, които казват: „Ама аз не мога да мисля“. – Кой ти е втълпил тази идея, че не можеш да мислиш? „Ама аз не съм жив.“ – Аз зная причините, ти си влязъл в един зимник долу. Излез вън, попечи се малко! „Има ли Господ?“ – Ела с мен, няма да те заведа при Господа, но ще те заведа при лъчите на Неговия Дух и ще усетиш благотворното влияние на Неговата мисъл. Аз никога досега не съм ви водил на слънцето и ако ви заведа, ще се обърнете на па̀ра, но това е според нашето схващане, според вашите теории. Някои казват, че слънцето имало 0 градуса топлина; други, че имало 32,000 градуса топлина, трети – 1,000,000 градуса, а някои допущат – до 5,000,000 градуса топлина. Всичко е вярно, но това е нещо относително. Ти можеш да минеш през 5,000,000 градуса топлина без да я усетиш, пък можеш да минеш през 100 градуса топлина и да я усетиш. Това зависи от твоето движение.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“

И сегашното заблуждение у всинца ви, туй, което спъва вашия живот, е, че всички казват, какво за Бога не може да имаме определено понятие. Не, за Бога можем да имаме едно понятие – светлина без сенки; за Бога можем да имаме едно понятие – живот без ограничения; за Бога можем да имаме едно понятие – Любов без промени и измени, знания без погрешки, свобода без ограничения. Тъй трябва да схванете Бога. И мнозина отиват със своята ученост при Бога. Има един начин за отиване при Бога. Съвременните хора ги е срам да казват, че слушат моите беседи, а мнозина може и да се съмняват. Колкото за това, че сте идвали да ме слушате, туй може да го държите в тайна, това може да урони вашия престиж, вие сте прави, но да ви е срам от това, че се занимавате с Бога, туй е едно престъпление. Дойде ли до Бога, ще кажеш: „Аз зная Бога, за Него имам само едно мнение. Аз Го познавам“. – Но как го знаеш? – „Аз живея, а Бог е живот.“ Туй е най-силното доказателство. Когато умра, аз ще престана да вярвам в Бога, но докато живея, животът, това е Бог. Тази мисъл, тази воля, този подтик у мен, това е Бог. Колкото по-силно се проявява, толкова повече Го познавам. Сега, външно, ние хората търсим свобода. Вън от Бога няма свобода! Нека си поддържат всеки своето учение, но тази идея за Бога, която ви казвам, приложете я при следния случай. Вие сте раздразнен, изгубили сте 100,000 лева, уронва се вашият престиж. Спрете се пред себе си и кажете тъй: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Кой ти дава право да мислиш, че си изгубил нещо? Стотях хиляди лева, които си изгубил, мислиш, че са загуба? Не, това е печалба за тебе. Тъй трябва да мисли онзи човек, който люби Бога. В Любовта всичко е печалба. Без Любов всичко е загуба. Сега вие ще изберете едно от двете. Аз турям

правило в новия морал: мога да ви обидя само ако не ви обичам, ако не ви любя. Всяко нещо, изказано без Любов, това е обида; всяко действие, направено без Любов, това е обида. И следователно първото нещо при новия морал: хората трябва да се стремят да говорят на новия език на Любовта. Как бихте желали да си говорим? – По-добре ръката на Любовта да ми удари две плесници, отколкото да ме целуне устата на лицемерието. Всяка уста на лицемерието, това е сифилистична уста. А като ви удари Бог, ще кажете: „Как тъй да ме удари!“ Ами всяко движение не е ли подтик на тази Божествена енергия? Ами как мислите, тези ангели тъй доброволно ли напущат небето? – Не, хване го Господ със своята ръка, завърти го и той се намери на земята. Казвате: „Доброволно е дошъл“. Да, като го завърти Господ, ще дойде. Той казва: „Много хубаво ме хвърли Господ“. А Господ му казва: „Ще идеш да покажеш на хората моята Любов“. „А – казвате, – Господ е много деликатен.“ Не, като отидете при Бога, такова движение ще има, че всичко на пух и прах ще стане, нищо няма да остане по вас. Няма да ви каже Господ да си хвърлите дрехите. Аз говоря фигуративно.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“

Сега нека се постараем да предадем това в една научна форма. Като казвам „в научна форма“, подразбирам онази реална, опитна страна на вярата, да опитаме, че онова, в което ние вярваме, е положително. Преди 15 години бях в Русе, в дома на един евангелист, там се спрях. Той отвори Библията, чете ми как едно време Христос е лекувал болни, разни въпроси разисквахме, и научни, и духовни, и мистични, и спиритични, докато най-после този хазяин го заболя зъб и разговорът се спря. Е, казвам, ти ми разправи толкова неща от Евангелието, тури си сега ръката на страната на болния зъб и я подръж така, ще ти мине. – „Не вярвам.“ Туря си ръката, не минава. Ами ако аз туря ръката си, може ли да ти мине? – „Не вярвам.“ Може и по друг начин да мине този зъб – с лапа, с пластир. Ами ако аз туря ръката си без лапа и болката мине, ти ще повярваш ли? „Как, ти искаш да ме мистифицираш ли?“ Турих ръката си, мина му зъбът. Подир половин час пак го заболя. Казвам: „Ти си се усъмнил“. Турям пак ръката си, мина му зъбът. Как може така? Казвам: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Понеже ти си помислил, че ще умреш, Господ ти даде тази болка на зъба. Аз турям ръката си, и дойде животът. Някой започне да боледува, нека каже: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, и болестта ще си замине. Един наш брат, приятел, познат от дълго време, минава през Търново, заболява го кракът, съвършено се схваща, умира от болки. Пращам при него двама души, които съм възпитавал, давам им начин как да го лекуват. Обаче като отиват при него, той, по-силен от тях, предава им болестта си и те не могат да го излекуват. Пишат ми: „Таз работа не е за нас“. Заминавам аз от София, отивам при него, прочитам мисълта му,

мисли, че ще направя някакво чудо, и очаква. Но аз влизам, разговарям се с него, как е дошла болестта. Питам го: Ти вярваш ли? – „Вярвам.“ – Ще мине. И този човек след 3 дена беше на краката си, и болестта изчезна. Аз не му казах как го лекувам, но казах на болестта: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, ще си вървиш“. Питат го лекарите: „Как се излекува?“ – „Не зная как.“ Е, че как ще знаеш? Като кажеш на болестта: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, и болестта ще излезе. Някои ме питат: „Учителю, кажи ни как да се лекуваме!“ Като кажеш: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, ако се излекуваш, значи ти си дошъл до самата Истина. Както онзи болен, който е излязъл на планински въздух, като диша, диша, ще оздраве. Като кажеш: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, ще оздравееш. А ние сега, съвременните хора, имаме постоянно съмнения. Някои ме гледат, казват: „Какво искаш да кажеш?“ – Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. „Ами в какво седи смисълът на живота?“ – Да ни даде Любов. – „Защо ни е Любов?“ – За да ни даде живот. – „Ами защо ни е живот?“ – Да ни даде Любов. Иска да ме оплете. Казвам: Слушай, приятелю, тази съвременна философия аз я уподобявам на следния смешен пример. Един велик цар, като напълнил хамбарите си с жито, искал да намери някой учен, който да му разкаже една съдържателна приказка, която да няма край. Най-после се явява един мукалит, казва му: „Царю, аз ще ти разправя една приказка без край. Имаше един велик цар, като тебе, напълнил си хамбарите с жито, но зидарите, които съграждали хамбара, оставили една малка дупка незамазана. Отде се намерил един щурец, влязъл през дупката, взел едно зрънце и го внесъл в скривалището си. Вторият ден идва, взима второ зрънце, занася го пак в дупката си. Третият ден – също, четвъртият ден – също и т.н. Всеки ден идвал, взимал зрънце и го отнасял“. – „Стига де, няма ли край?“ – „Чакай, всичките зрънца да се отнесат, че тогава ще ти кажа края.“ Съвременните учени хора, като щуреца, вадят зрънце по зрънце, а ние чакаме заключението. Мислите ли, че този щурец, като извади всичките зрънца, ще даде заключение за своята теория? Казват за някой учен: „Той ще даде своя теория“. – Колкото този щурец с изваждането на тия зрънца ще даде заключение за своята теория. Да, той икономически решава важни въпроси, но ако нямаше тия зрънца, нищо не би струвал. Не, разумният човек иска да посее туй зрънце. И в какво седи съвременното възпитание? Туй е дресировка, не е възпитание. Аз бих желал да видя истинските методи на възпитание. Истинските методи на възпитание започват с живота, животът започва с Любовта. Любовта започва със знанието, а знанието – със свободата. Тия елементи трябва да влязат, със своята същина, вътре в нашия живот, а не да стоят вън от живота, да ги желаем външно.

„Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“

Сега вие ще кажете, какво ли ще бъде заключението ми? Аз заключение никога не правя. Някой път ме упрекват, че нямам връзка в беседите си. Аз връзки не правя, друг да ги прави, развръзки правя. Дето има връзки, аз ги развързвам, защото в тези връзки няма морал. Ако имаше истински морал, биха ли съществували тези затвори, убийства? Но ще кажат някои, в онзи свят има ли пъкъл? Че кой създаде пъкъла? Ние мислим, че пъкълът е далеч от земята. Не е така. Пъкълът е тук на земята. Често съм разправял онзи разказ за едно малко ангелче, което като слушало за хората на земята, поискало да слезе да ги види. Отишло при един голям ангел, негов батю, и му казва: „Я ме вземи на крилата си и ме заведи на земята, да видя как живеят тези умните хора там". Като го завел, то казало: „Слушай, на земята искам, а ти ме водиш в ада". – „Ами че тук са хората, тук живеят те." Раздори, съмнения, недоразумения навсякъде: и в науката, и в религията, и в обществото – навсякъде. Този бил виновен, онзи бил виновен, този застрелят, онзи застрелят, този, онзи затворят. Не, не, всички са лъжливи учения. Не е всичко лъжливо, но ако има една крива халка в една верига, нали разваля цялата верига? – Разваля я. Една крива мисъл може да развали 100 прави мисли. Така е и в обществения живот, и в частния живот, и в семейния живот. Една жена през целия си 20-годишен семеен живот може да е живяла много добре с мъжа си, но една горчива дума, казана на края, целият 20-годишен живот отива. А една жена може през цели 20 години да е тормозила мъжа си, но на края една хубава дума поправя живота и този мъж всичко забравя. Аз похвалявам поведението на тази последната жена, която е живяла цели 20 години лош живот; а първата жена, която е живяла 20 години добре, е неразумна жена. Ще кажете: „Ние сме големи грешници". Много хубаво, да направим като онази разумната жена. Бог е Любов, Бог всичко извършва. Разправяше ми един български офицер, капитан, който цели 20 години се карал с брата си. „Примири се", съветвали го. – „Не, да ми върне имането." Другият: „Не му връщам имането, той да се научи". Като се отваря войната, един ден, при едно голямо сражение, снарядите падат наоколо му, а той припълзява до колибката на подполковника и му казва: „Господин подполковник, аз на всичко съм готов, готов съм да се примиря с брата си, да му върна имането, само Бог да ме избави". Неговият живот виси на косъм. „Добре, пиши на брата си." Пише той. Примирява се, но при зор. И съвременните хора, при тези гранати, които се пукат наоколо им, макар на четири крака, но ще изпълнят волята Божия. И аз се радвам за това. Питат: „Защо са тези страдания?" Ако тези страдания ни накарат да признаем, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, всичките тези страдания са едно благо, че са ни отворили очите. И аз благославям страданията.

„И тъй, Бог не е Бог на мъртвите, но на живите."

Сега вие си кажете: „Скъсвам тези вериги!“ Кажете и скъсайте! Не само да казвате на думи, но вътрешно, на себе си кажете. Това е един велик вътрешен процес. Човек може да се откаже от своето богатство и пак да не изпълни волята Божия. Човек може да отиде в гората и пак да не изпълни волята Божия. Изпълнението на волята Божия седи в друго нещо. Туй положение, в което се намираме, трябва да го поправим.

„И тъй, Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“

Сега не ви примамвам, но казвам, че Бог ви е приготвил условия много по-хубави и по-велики, отколкото тези, които сега виждате. Вие седите и казвате: „Къде е Господ?“ Аз казвам: Твоето сърце топло ли е? – „Ама има ли Господ?“ – Светлина в твоя ум има ли? Имаш ли човещина? Свобода имаш ли? И тъй, сега всички трябва да впрегнем своята енергия и да покажем, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, и светът в нас ще се изяви. Българите казват, че и без петли съмва. Да, слънцето и без петел изгрява, но като изкукурига петел, по-приятно е. Мене, например, като изкукурига петел, тъй ми пада мехлем на сърцето. Куче като излае, нищо, но като изпее петел, приятно е. Питат: „Какво казват петлите на хората?“ Казват: „Не бойте се, светът е хубав, прекрасен, всички да пеете и да мислите, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Събудиш се сутрин, казваш: „Беден съм“. Петелът казва: „Кукуригу, Господ ще промисли за тебе!“ Дядо ти е умрял, оставили ти е голямо наследство, от 20,000 лева. Петелът казва: „Кукуригу!“ Да, ти вземеш тия пари, но забравиш петела. Купи половин килце жито на един, на два петли, хвърли им го. Обезсърчен си, искаш да направиш едно научно изобретение, една научна теория. Станеш сутринта, петелът казва: „Кукуригу, днес ще разрешиш въпроса“. Напишеш работата си, но забравиш петела. Поет си, не ти върви. Петелът казва: „Днес ще ти тръгне“, и ти напишеш стихотворението. Купи половин килце жито за петела! Ти забравяш петела. Върви ти съчинението, купи за петела, нахвърляй му малко! Колко струва днес житото? – Около 4–5 лева. И съвременните хора казват: „Ние с маловажни работи не се занимаваме“. Ами с какви? – „С важни. Имам от еди-кого си да взимам 100,000 лева и ако не ми плати, давам го под съд. Еди-коя си вдовица има да ми дава еди-колко си. Ако не плати, да ѝ се продадат котлите и юрганите.“ Казвате: „Ами че светът така ще върви в ред и порядък“. Казвам: Това именно е безпорядък. Ти няма да продадеш котлите, а ще купиш котли. Ще платиш половината на този твой приятел. „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Обаче всичко това би извършила само Любовта. Тя механически няма да дойде. Ако нямаме едно просветено съзнание, съзнание със светлина, не може да имаме един просветен ум. Аз съм срещал хора с помрачено съзнание, но такъв човек не

може да се развива. Един ден, като говорих с един евангелист, той ми казва: „Ти вярваш ли в Света Троица?“ Казвам: Остави този въпрос за Света Троица, но ти в Любовта вярваш ли? Христос, Син Божий, Бог е Любов. Ако на тия хора не кажеш дали вярваш в Света Троица, ще те считат за еретик. Аз казвам, че Бог е Любов, вярвам в Господа и познавам едно учение за Любовта, въпросът за Света Троица е толкова труден, че едва след милиони години ще го уча. За мене е важно друго нещо: аз проповядвам учението на Любовта.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“

Ние сме живи, и Бог работи в нас.

Беседа, държана на 18 ноември 1923 г

1923_11_18 Гняв и страх

ГНЯВ И СТРАХ

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

Размишление

Прочете се резюме върху темата „Ролята на червените и бели кръвна телца“.

Прочетоха се няколко от работите върху темите „Отличителните черти на кротостта и въздържанието“ и „Седемте думи със съответните тям цветове“.

Тема за следния път (№ 6): „Отличителните черти на смелостта и твърдостта“.

Какъв цвят има думата „гняв“? При какви условия се ражда гневът? – Гневът е превърната сила в низходяща степен. Той е излишна енергия. Как се е създала тази енергия? – Всяко желание, което среща на пътя си съпротивление, се пречупва. Половината от неговата енергия се превръща в една ненормална топлина, която отива в мозъка и тази топлина именно образува гнева. Гневът е, който увеличава температурата в тялото. Той съставлява един плюс към обикновената температура на организма и действа разрушително. Аз говоря за гнева в обикновения живот, дето той представлява обикновено явление, но когато човек се занимава с възвишеното, с Божественото тогава гневът се изключва. Идейният живот изключва всякакъв гняв. Гневът не е качество на човешкия ум, но той е присадка на чувствата, един недъг на чувствата. Когато се разгневите, вие може да се оправдаете с това, че някой ви обидил. Да, но вие може да се разгневите и без да са ви казали някоя обидна дума. Просто вървите по пътя, някой ви бутне и вие веднага кипвате. Тук вече става подпушване на енергията. Човек не е разположен всякога да се гневи. Може да направите опит. Иди бутни най-гневливия човек според закона на Любовта, той ще се усмихне и ще ти каже: Бутни ме още веднъж! От тук вадим следния закон: когато се срещнат две положителни сили, те всякога се отблъскват и образуват гнева. Например, ако се срещнат двама души крайно честолюбиви, те могат лесно да се разгневят.

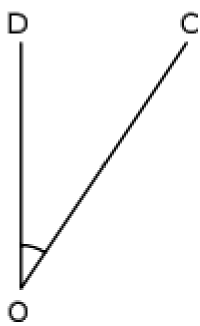

Допуснете, че точката O представлява центъра на мозъка. Линията CO представлява течението на моралните сили в човека. Линията DO представлява течението на личните сили, личните чувства в човека. Когато линията OD е по-дълга от линията OC, всякога се ражда гневът. Ако линията OD се съкрати много, тогава човек става индиферентен, безразличен. Всяка енергия, която организмът не може да асимилира правилно, ражда един излишек. Този излишек: е гневът, който винаги се отбелязва с червения цвят. Има няколко признаци при разгневяването: лицето почервенява, веждите се свиват, мускулите около устата трепват, ръката се свива в юмрук и човек е готов да се прояви. Опасната страна на гнева е, че човек може да се отдалечи от правия път на своето развитие. За тази вечер ви бе дадена темата: „Кротостта и въздържанието“. Кроткият и въздържаният човек е човек без гняв. Не че няма гняв в него, но той превръща гнева още от основата му в полезна енергия. Един учен българин ми разправяше резултатите от един метод, който приложил върху себе си. Той свършил два факултета в странство и като се върнал в България, преди да се залови за каквато и да е работа, запитал се дали ще може да се прояви като истински човек в живота или не. За тази цел той избрал следния метод: намира един хамалин и го помолва да му говори най-лошите думи, които пожелае, за което ще му заплати добре. Започва този хамалин да го ругае, да му изрежда най-лошите епитети, а той слушал, слушал, докато разбрал най-после дали ще може да издържа на ударите в живота, дали ще стане човек или не и му казва: Достатъчно вече! И наистина, опитът излязъл много сполучлив. Вие често се натъквате на такива хамали в живота си, които ви услужват без пари, но сте недоволни. Този пример, който ви дадох, е действителен, но това могат да направят само хора с морална стабилност. Този опит не може да го направи всеки. И действително, всички велики хора в света всякога са били подлагани на такава дисциплина. Проследете живота на който и да е от великите хора, ще видите, че всички са били подлагани на хули, на гонения, носили се най-лоши думи по техен адрес, за да се види дали ще могат да издържат. „Този, който може да издържи, той е човекът, на когото може да се възложи някаква мисия.“ Някои от вас, като ученици на Окултната школа, ще минат под такава дисциплина, затова повдигам този въпрос. Не можете да избегнете този път. Дали ще минете тази дисциплина като ученици на школата или вън от нея, безразлично е, но важното е, че всички ще я минете.

И тъй, първото важно нещо за вас е да владате гнева си. В този случай самообладанието ви е необходимо. Освен това вие трябва да развивате

интуицията си. Тя ви е необходима, за да разбирате човешкия характер, да разбирате кои хора са подобни на вас и кои не. С тези, които са подобни на вас, вие може да живеете добре, но от тия, с които не си съответствате, трябва да се държите на известна дистанция. Като познавате кои хора са подобни на вас, може да правите следните опити: когато сте силно разгневени, повикайте някой ваш приятел, да тури ръката си на задната част на главата ви. Ако вие сте подобни помежду си, ако си хармонирате, той ще възприеме вашето разположение и равновесието ви ще се възстанови. Ако пък не си хармонирате, неразположението или гневът ви ще се увеличи. Аз съм забелязал, хората от политическите кръгове са силно честолюбиви и ако се случи някой измежду тях да каже някоя дума на кого и да е от тия видни политически лица, даже с мек език, може да го засегне толкова много, че да произведе цяла реакция в него. Често в някои държавници, политици, които са на власт, личните чувства биват тъй силно развити, че те само за една дума, даже деликатно изказана, са в състояние да отворят цяла война.

Сега, всички вие трябва да имате един определен идеал за живота; вие трябва да знаете в какво седи същността на този живот. Кога се уронва престижът на някой човек? – Престижът на човека се уронва, когато някой му каже една лъжа. Когато някой човек ви говори Истината, какъвто език и да държи, този човек повдига вашия престиж. Мнозина от вас се боите да кажете Истината. Не, когато говорите Истината, вие трябва да бъдете смели! Когато говорите Истината, не ви трябват много философии; не мислете какви ще бъдат последствията, смели бъдете! Когато ще изказвате вашите лични мнения, бъдете крайно предпазливи! Говорите ли Истината, абсолютно не се бойте! Казвайте Истината, тя ще се погрижи за себе си. Ще правите разлика между Истината и вашето убеждение. Тия разграничения са потребни при сегашното ви развитие. Ако не ги вземете под съображение, няма да се мине дълго време и вие ще се намерите в задънена улица, която турците наричат „чакмак-сокак“ – сляпа улица. Попаднете ли в такава улица ще трябва да се връщате назад. Вие трябва да турите в живота си една здрава основа, върху която да се развива знанието, което сега придобивате. Кое знание? – Това знание, което ще ви ползва не само през този живот, но и през бъдещите векове на вашите съществувания. Ако придобиете знание, което ще ви ползва само през този живот, вие ще бъдете една посредствена личност в живота. Такова преходно знание е потребно само за забавление, но всеки от вас трябва да има в живота си една положителна идея, към която вечно да се стреми.

Вие може да се натъкнете на друг един отрицателен недъг в живота – на страха. Мнозина се страхувате от гнева. Колкото гневът е опасен в положителен смисъл, толкова страхът е опасен в негативен смисъл. Гневът

може да ви накара да извършите много престъпления: да удавите някого, да убиете, да запалите някоя къща и др. Под влиянието на страха, обратно: няма да направите такива престъпления, ще бъдете много внимателен, но ще се развие във вас лъжата, измамата, лицеприятието, подлостта и тям подобни. Гневът е психическо пиянство, той развива смелостта и вие мислите, че можете да направите всичко, но щом изтрезнеете, ще си кажете: Що ми трябваше да се гневя? Що ми трябваше да се залавям за тия неща? Значи, гневът не е естествено състояние за човека.

И тъй, вие имате тия два недъга в себе си и трябва да се пазите от тях. Тия недъзи не са от сега, те са ви съпровождали през всичките ваши съществувания. Те са една полезна нишка за вас, стига да ги разбирате. Ако знаете да използвате правилно страха, той ще се превърне в елемент на благоразумие. Ако знаете да използвате правилно гнева, той ще се превърне в елемент на волята – на смелост. Значи, гневът може да се превърне на смелост, а страхът – на благоразумие. При страха се изисква един малък плюс. На химически език преведено, страхът е основа, на която трябва малко повече киселина, за да се неутрализира.

Гневливият човек трябва да бъде разсъдлив. И страхливият човек също трябва да бъде разсъдлив. Гневливият човек щом почне да разсъждава, става смел, а страхливият човек щом почне да разсъждава, става благоразумен. Първият ще извади ножа си и така ще разреши въпроса си, а вторият ще вземе перото, ще пише във вестниците и като писател ще разреши въпроса. Всички писатели, които пишат, не са смели хора. Те са смели само с перото в кабинета си, а вън не са смели. Докато пишат още, те са смели, защото не знаят какви ще бъдат последствията.

Какъв е цветът на страха? Какъв става човек, като се уплаши? – Той пребледнява, става жълт. Значи, страхът кара човека да мисли. Щом човек направи една погрешка, външно в него се предизвиква жълтият цвят. Значи, страхът се лекува само чрез жълтия цвят. Гневът с какво се лекува? – С розовия цвят. Това показва, че тъмно-червеният цвят трябва да се превърне в розов или в син. Мислете за тия цветове. Тия вибрации ще предизвикат у вас едно успокояване и вие ще почнете да мислите, да разсъждавате. Кой цвят изпъква след розовия? В кого се влюбва розата. Когато човек се влюби, започва да мисли. Значи, след розовия цвят иде жълтият. Розовият и жълтият цвят си хармонират. Когато вие искате да излекувате известен недъг от себе си, прекарайте тия два цвята през ума си и те ще произведат един малък благоприятен резултат. Какво е съотношението между жълтия и синия цвят според вас? Кой е преобладаващият цвят сега на земята? – Зеленият. Ние сме потопени в зеления цвят, през него минаваме. Той е цветът на човешката

индивидуалност, прави го самостоятелен.

Както виждате, вие може да се лекувате с цветовете. Когато вашата нервна система или когато вашият умили вашето сърце почнат да обедняват, във вас се заражда съмнението. Щом сте обеднели, представяйте си едновременно следните три цвята: розов, жълт и зелен. Като се съединят тия три цвята, правят едно съединение, което предразполага човека да се чувстват като самостоятелен индивид, И тогава той казва: Сега аз мога да направя всичко.

Коя дума съответства на розовия цвят? Кое предизвиква да се яви външно розовият цвят? – Радостта, Онзи, който се влюбва, нали се радва най-напред? Всеки предмет или всяко лице, което обичате, предизвиква във вас радост. Коя дума външно съответства на жълтия цвят или на Мъдростта? По какво се познава мъдрия човек. Вече за влюбения знаете, той се радва. Детето, като получи нещо от баща си, скача, радва се. Ами мъдрият човек какво качество ще прояви? (– Сериозност, замисленост, доволство.) Не, външната страна на мъдрия човек е работата. Само мъдрият човек работи. Ако е художник, взима четката, рисува; ако е поет, взима перото, пише. В каквото и да е направление, той е деятелен – работи. Той работи, не се труди. Трудът не е качество на мъдрите хора, а на обикновените. Само мъдрият човек работи и на лицето му се изразява удоволствие. Мъдрият човек работи с удоволствие. И тъй, любящият човек се познава по радостта, а мъдрият – по работата. Някой казва: Какво трябва да направя, за да стана мъдър? Няма да се трудиш, а ще работиш. Всеки човек има какво да работи: да изглажда своя характер, да чисти лошото от своя ум, от своето сърце. Да изглаждаш известни свои недъзи или да придобиваш някоя добри качества, това е работа! Ти искаш да станеш мъдър. смел, разсъдлив – това е благородна работа, ще работиш.

Туй, което пречи на съвременната наука да намери Истината, да посочи истински методи за възпитанието е това, че в нея идеите са разхвърляни. В съвременната наука няма идеи, които да вървят тъй свързани, ръка за ръка. Напротив, всичките ѝ идеи са разхвърляни. Например идеята „да бъдем добри“ тя счита като едно предложение, като един орех, който може да се изяде. Не, за да бъдеш добър, ти трябва да превърнеш своята противоположна идея 2–3 пъти, да разореш тази земя, да посадиш в нея ореха и да чакаш плода. Добротата е плод. Най-мъчното изкуство е да бъдем добри. Ти не можеш да станеш добър изведнъж. Най-първо ще започнеш с радостта и след туй ще дойде добродетелта. Тя ще се яви като резултат на радостта и работата. Природата не обича разхвърляните идеи. Ние сме много логични, но Истината я няма в тази наша логичност. Природата пък е толкова прецизна, че не търпи никаква лъжа, никаква

измама. Не мислете, че като ни търпи, така ще мине. Един ден тя ще вземе всичко, каквото имаме, ще го разсипе и няма да ни остави нищо. Не си правете илюзии, че тя търпи лъжата. И Писанието казва: „Блажен онзи, когото Господ наказва“. То значи: блажен онзи, на когото Господ показва грешките още от начало. Дойде при тебе някой твой приятел, покаже ти някоя погрешка – благодари му. Природата го пратила при тебе, той е неин посланик. Ако се откажеш да го приемеш, един ден тя сама ще дойде ще те вземе без всякакви церемонии и хоп – в ретортата си вътре. И от тебе само пара ще остане.

Първото нещо за вас: ще се научите всички да обичате Истината. Аз не ви говоря за абсолютната Истина, но за тази, която е вложена в живота, която е необходима за създаване характера ви, за създаване устойчивост на вашата наука. Вашата наука трябва да се циментира, да стане един солиден елемент в живота, за да бъде стимул за работа.

Моята цел сега ни най-малко не е да ви давам някои морални наставления. Аз изразявам само как действа известен закон в природата. И без да се говори, чрез страдания хората постепенно ще достигнат до същите резултати, но който е разумен, може да се ползва от опитността на другите. Човек като страда дълго време, добива Истината. Тогава той разбира думите на ап. Павла: „Винаги се радвайте и постоянно се молете!“

Сега, как ще изтълкувате думата радост? Представете си, че радостта е една монада. Какво означава буквата Р, с която започва думата радост? Вие знаете, че в природата няма случайности. Значи този знак не е взет случайно. Той може да е взет от латинската азбука, но го има и в египетските йероглифи. Тия знаци съществуват и в природата. Буквата Р представлява една монада. Буквата А – коренът на тази монада, спуснат надолу. Следователно щом е корен, той е двояк в себе си, едновременно е и сладък, и горчив. Като корен той изразява всички ония неща, които се явяват в материята. Горчивина и сладост съответстват на двете състояния скръб и радост. Тия две противоположности се срещат при сегашните състояния на живота. След една голяма радост идва една голяма скръб. Някой приятел ви услужи е 10 000 лева и вие се радвате. Не се минава много време, той ви казва: Я ми върни парите назад! Питам: кои са причините да ви даде парите и след известно време да си ги иска назад? Ако вие не му ги върнете назад, той казва: Едно време те мислех за мой приятел, но сега се разочаровах. Върни ми назад парите! Дава ви под съд, осъждат ви и ви турят в затвора. Вие си казвате: Какво ми трябваше да приемам тази услуга?

Психологически може да се обясни кои са причините на това нещо, но аз

вадя следното заключение: човек, който действа по закона на Любовта и Мъдростта, никога няма да влезе в затвора за 10 000 лева. Умният човек затварят само за Истината. Той казва: само за Истината мога да живея в затвора – за нищо друго! Позор е да лежи човек в затвора за 10 000 лева! Да лежа за Истината, да ме бият за Истината – разбирам, но да ме бият за дребно нещо, това е срамота! Само за Истината мога да подложа гърба си – нека бият! Ти ще мълчиш. Измениш ли този закон, Истината сама ще те накаже. Затова тя казва: Остави, ти не защитавай себе си! Някой ще каже: Око за око, зъб за зъб. Не, това е Мойсеевото учение. То няма нищо общо с Истината. Другаде можем да приложим това правило „око за око", но дойде ли до Истината, ще обърнеш гърба си. Тя казва: Ти не се защитавай, аз ще те защитавам. Речеш ли сам да се защитаваш, ти си фалирал, ти си пропаднал вече. Остави Истината да те защитава. Онзи, който днес те е ударил три пъти, след една година ще бъде твой приятел. Но кога? – Ако ти премълчиш заради Истината. Тогава той ще дойде при тебе и ще ти каже: Извини, аз направих голяма погрешка по отношение към тебе, но зарад това отсега вече съм твой приятел.

Сега, аз не искам да ангажирам всичкото ви време за учение на това, което ви говоря. Ще употребите само това време, което не знаете как да употребите, само празното си време. Ето кое е празното време, според мен. Някой път сте неразположени, това е празно време, използвайте тогава учението на живата природа. Занимавайте се с него. Щом умът ви е зает, оставете го настрана. Когато животът ви се обезсмисли, когато ви е страх от нещо, когато имате някакво неразположение на духа, пак вземете учението на живата природа. Това е правилният начин, по който може да възстановите своето равновесие, силите в своя организъм. Обезсърчен сте от живота, мислите, че от вас нищо няма да излезе занимавайте се с учението на живата природа. Занимавайте се с цветовете, с Любовта, с Мъдростта и намерите ли нещо съществено за вас, задръжте го. Аз мисля, че вие ще намерите по 3–4 часа на ден такова празно време, което да посветите на новото учение.

Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

6 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 18.XI.1923 г. в гр. София

1923_11_21 Силовите линии в природата
лекция пред общия окултен клас

СИЛОВИТЕ ЛИНИИ В ПРИРОДАТА

Тайна молитва

Прочетоха се някои от темите „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието“.
Прочете се резюмето от темите „Киселите и сладките храни“.
За идущия път ще имате темата „Разлика между гордост и тщеславие“.
На десет теми една трябва да бъде отрицателна. Ще разгледате тщеславието и гордостта като две положителни прояви на човека в низходяща степен или като две отрицателни качества на неговия характер.
Когато в човешкия организъм се появи някой цирей, в какво съотношение е този цирей към човека?
Сега например англичаните казват: „The proud flesh.“ Това значи: човешката плът е такова нещо, че с какъвто мехлем и да я мажеш, не се лекува. Такова нещо е и човешката гордост: на никакъв морал, на никакъв съвет, на никакво разсъждение не се поддава. Тя казва: „Аз сама за себе си живея.“ В българския език думите горд и тщеславен започват с буквите Г и Щ . Тщеславният човек обича рекламите. Буквата Щ е знак за размножение. Тщеславният обича много работи, обича разнообразието. В тщеславието влиза един важен елемент, едно от добрите качества, една положителна черта – общителността. Тщеславният човек е общителен, много разговорчив, отдето мине, всички го знаят.
Думата горд на български има две значения. Горд човек е този, който пази своето достойнство. Думата горд започва да се развива във възходяща степен. Тя еволюира и добива добро значение. В гордостта като основа влиза личното чувство, самоуважението – то е главният елемент, а в тщеславието – общителността. Горделивият мисли само за себе си, а тщеславният мисли за обкръжаващите. Той, като мисли за обкръжаващите, интересува се от това какво те мислят за него, какво е тяхното мнение. За тях общественото мнение е меродавно. Всички хора, които искат да знаят какво е общественото мнение за тях, са тщеславни. Онези, които казват: „Аз пет пари не давам за общественото мнение“, са горделиви.
Сега, да кажем, че А (фиг.1) е главната монада, т. е. висшето съзнание. В е малкото съзнание, което казва: „Аз не искам да зная какво мисли А.“ Как мислите, правилно ли е разрешението на въпроса? Във всяко едно общество има отделни разсъждения на индивида, има и общи разсъждения. Например един народ трябва да има общо съзнание, колективна душа. Такава една душа, която прониква през един народ,

минава като един индивид. Туй, което е колективно, което е множество на Земята, на Небето минава за единица. Българският народ в Божествения свят се представлява от един човек. А някои народи в Божествения свят нямат още свой представител. Значи въпросът не е в множеството. Сега каквито качества има А, има ги и В, само че в по-малък размер. Всяка една монада изобщо има три проявления. Монадата А се проявява като един съзнателен, мислещ Живот в своето висше произхождение. Тя е първото произхождение на този висш Живот. След туй имате АВ. То изразява живота на тази монада в един астрален свят. Тук се развиват чувствата на тази монада. Най-после имате третото проявление на тази висша монада. То е ВС. Това проявление представлява един чисто материален, физически живот. Съвременното общество днес преживява своя материален живот. Българите например сега преживяват последните дни на своя материален живот. Германците, англичаните, американците също така преживяват своя материален живот, но след като го преживеят, ще имат умствена култура. Българите ще преживеят своя материален живот, без да имат толкова голяма интелектуална култура. В техния живот чувствата вземат участие. Те се намират в последните дни на своя астрален живот. Всеки един от вас минава през тия три категории живот. Ако преживявате вашия Божествен живот, умът ви всякога ще се съсредоточава към посоката на сърцето. Ако преживявате вашия чувствен живот, ще бъдете съсредоточени повече към главата си, ще мислите повече; защото само онези хора, които мислят много, са чувствителни. Тяхната мисъл е насочена към начините, по които биха могли да удовлетворят своите чувства. Ако преживявате вашия физически живот, постоянно ще мислите за тялото си. Например при най-малкото заболяване всяка една част от тялото ви ще ви интересува много. Идете на един бал, на един концерт – там ще видите всичките тия типове на преживяване. Следователно тия три типа имат три различни понятия, три различни схващания за живота. Защо е така? – Защото всеки тип разглежда нещата през особена призма. Например един човек, у когото чувствителността е развита, той си има своя особена призма.
Не мислете, че когато вие мислите за Духовния свят, та можете прямо да гледате на нещата. Вашият ум все ще гледа през някаква призма. Тази призма може да представлява знанието на друго някое същество, по-високо от вас. Умът на един човек може да бъде като призма за друг човек. Вие можете да гледате нещата през ума на някой човек. Имаме един такъв пример, той е следният: един от американските професори, музикант и учител по музика, предава на една своя ученичка и забелязва, че когато ученичката е на прозореца към пътя, а той свири на пианото, вижда кой минава. Щом тя се отдалечи от прозореца, нищо не вижда. Това значи, че неговият ум и умът на тази млада мома имат един и същи фокус. Затова и при ясновидството казват, че трябва да се създаде известна среда, за да се

вижда. Трябва да се намери човек, чрез ума на когото да виждаме. Какво може да ни ползва такова виждане? Да допуснем, че през ума на някого може да видите какво става в Духовния свят. Ако вие надникнете в Духовния свят, ще видите, че и той има три проявления. Например вие може да надникнете само във физическата страна на Духовния свят, във външните му прояви. Тия три проявления са проявления на един и същи живот.

Съвременните учени хора начертаят една *линия*, която в началото е крива, а към края се изправя, и казват: „Това е крива *линия*, а това е права *линия*.“ Добре, кои са причините за изкривяването на *линиите* и кои са причините за изправянето на *линиите*? Ние казваме: правата *линия* е най-късото разстояние между две точки, а кривата *линия* показва, че е срещнала ред препятствия по пътя си. Когато ние имаме ред препятствия, тогава обичаме кривата *линия*. След това тия учени хора начертават и втора, и трета такива *линии*. Тия *линии* са три типа хора, три пътя, по които те се движат. Тия *линии* са една в друга. Горната представлява пътя на един човек, който разсъждава дълбоко, умно, умерено, разсъдливо, благоразумно и не бърза. Неговият темперамент е донякъде холеричен. Втората *линия* изразява втория тип: човек сангвиник, бърз, еластичен, експанзивен, който обещава всичко, но и половината от обещанията си не изпълнява. На обещания е пръв, но като дойде до изпълнение, казва: „Обещах, но не мога да изпълня.“ А третата *линия*, третият тип, е човек сметкаджия.

На всички хора Природата е турила на техния организъм по един знак. Ако вие изучавате организмите под микроскоп, ще видите, че силовите *линии* в тях имат определени пътища. Както ние мислим и чувстваме, по същия начин се движат и силовите *линии* в живота ни. Познаването на тази наука може да ни ползва, ако искаме да изправим своя организъм. Например срещаме много млади и стари хора, които се прегърбват. Защо се прегърбва човек? Когато се крие човек, какво прави? – Прегърбва се. В прегърбването има някакъв замисъл – крие се човек някъде. Щом започнем да се крием в нашата мисъл или в нашия чувствен живот, ние започваме да се прегърбваме, докато най-после съвсем се изкривим. Някои ще отдадат туй изкривяване на съвсем други причини. Всеки трябва да гледа гърбът му да е прав. Има изкривяване и на краката. Често гледате: токовете на някого изкривени, кракът му също изкривен. Защо става това? Има една свещена област, която аз не искам да разкривам. Кракът някой път може да се изкриви в ходилото, като започва да се изкривява навън или навътре, и то не само мускулът, но и цялата кост. Това показва, че в движението на силовите *линии* на мисълта има дефекти, тези *линии* не вървят хармонично. Щом започнат обущата ви да се разкривяват, трябва да знаете, че имате някакъв дефект. От обущата си може да констатирате какви болести ще имате след един месец, след два месеца: дали ще имате

неврастения, тифозна треска, коремоболие, главоболие или каквото и да е друго.
Други случаи: допуснете, че някой мъж туря шапката си малко накриво или я хваща отгоре и тъй я туря на главата си. Какво означава всичко това? Това са все признаци. Аз забелязах, че преди да дойде Всеобщата война[3], имаше една мода да сплескват шапките отпред, а отзад оставаха вдигнати. Какво означаваше това? Понеже отпред на челото е милосърдието, хората казваха: „Милосърдието на хората трябва да се сплеска, да се спити. На този свят не му трябва милосърдие.“ И хората опитаха тази своя философия. Милосърдието се сплеска, но се намериха в трудно положение. По същия закон, когато милосърдието се развива, развива се и горната част на челото. Истинската база на умствения живот е милосърдието. Някои хора искат да възпитават, да развиват ума. Те са приложили хиляди системи досега, но въпреки това умственият живот не върви по правилен път. Събудете в един човек милосърдието, ще събудите в него и правата посока към умствен живот. Милосърдието се намира в центъра на челото. Милосърдието е център, към който хората трябва да се стремят. В умствения живот милосърдието има най-силно влияние. Няма друго чувство, друга способност, която да има такова силно влияние върху ума, каквото има милосърдието, затова челото трябва да расте съразмерно. Горната му част трябва да се издига нагоре. От чисто идеално гледище вие трябва да оставяте милосърдието да прояви резултатите си в ума. Тъй както днес някои схващат милосърдието, то е безидейно. Например гледаш, че някой страда, но твоето сърце не се трогва ни най-малко. Когато дойде истинското милосърдие в света, когато човек схваща правилно нещата, той има еднакво разположение към всички живи същества. Затова първото нещо в умствения живот е милосърдието.
Човек на главата си има три центъра, които играят важна роля: милосърдие, *Любов към Бога* и твърдост. Милосърдието е качество, което свързва човека с висшите същества, у които няма страсти. Вторият център е висшето чувство у човека – *Любов към Бога*. То го свързва със същества, които произлизат от първичната Светлина. Третото чувство представлява твърдостта у човека – един от главните стълбове на неговата воля. То го съединява със съществата, които разполагат със силите в Природата. Твърдият човек издържа всичко, което му дойде в живота. Имало е случай, когато някой го бие, пукне му главата, но той издържа, нищо не казва. В него търпението е силно развито. Не всички хора са еднакво търпеливи. Твърд трябва да бъде човек, за да бъде търпелив. Когато разумните същества ви разглеждат, те разглеждат само движението, пътищата на силовите линии във вас, а не се занимават с вашата външна страна. Когато вляза в една къща, аз не изучавам хората, кой какъв е наглед, но разглеждам как е направен прозорецът му. Гледам каква е големината на прозореца му, какво съотношение има между височината и широчината

му. После, гледам как е направил вратата си, какви са стълбите, по които се качва, гледам още какво е разпределението на стаите. Туй характеризира човека! Къщата му е една книга и по тази книга ти ще го познаеш какъв е. Когато едно висше същество иска да изучи характера на някое човешко същество, като влезе в тялото му, поглежда какви са прозорците му, т. е. какви са очите му, какъв размер имат и т. н.

Да кажем, че това (фиг.2) изразява окото и лъчите, които излизат от него. Това око е живо. То има хоризонтално движение. Един французин изучавал тъй наречения боваризъм – наука, която определя хората по очите – главно по този лъч, който излиза от очите, по неговото направление. Човек, у когото светлината, която излиза от окото, има направление в две страни, е материалист. Някой път лъчът, който излиза от окото, има движение нагоре към Слънцето, от двете страни на окото. Някой път човек погледне – погледът му е надолу. От това нещо вие трябва да се пазите. Всеки ден трябва да се оглеждате, да наблюдавате движението на силовите линии на очите си, понеже очите изразяват най-висшето нещо в човека. Във видимия човек няма по-изразително нещо от човешкото око. Единственото нещо, което не се мени, е човешкото око. По очите може да познаеш какво мисли човек: той не може да те излъже, няма скрито-покрито. И децата знаят този закон. Като направят една погрешка, те си затварят очите, да не ги вижда майка им, защото знаят, че тя ще ги познае. Те правят и друго нещо: турят ръката на очите си – не че ги е срам, но тъй, привидно, си турят маска. Вие съзнавате този факт. Когато направите някаква погрешка в Духовния свят, във вас има желание да си закриете духовните очи, затова сърцето ви се свива. Божествената Светлина, или Светлината на по-висшите същества, тогава не реагира върху вас и вие усещате в себе си един недоимък. В такъв случай най-главното за вас е да изправите погрешката си. Всяка погрешка ще ви застави да си затворите очите. Щом си затвориш очите, ти се лишаваш от Божественото благо. Погрешките не са нищо друго, освен спънка, за да се лишиш от Божествените блага. Някой казва: „Защо трябва да изправя погрешката си?“ Защото една погрешка може да съкрати твоя живот. Една погрешка може да повреди твоя ум, твоето сърце, твоята воля. Ако имаш музикални способности, ще ги изгубиш, ако имаш художествени способности, ще ги изгубиш. Какъвто и недостатък, каквато и грешка да имаш, трябва да ги махнеш. Туй е научната, вътрешната страна на въпроса защо трябва да изправяме живота вътре в себе си. Всяка една погрешка трябва да се констатира точно, защото Небето не обича преувеличаване. Онези, които преувеличават и намаляват, те лъжат. Духовният свят обича да констатира нещата тъй, както са си – точно, с мярка. Така и ти няма да преувеличаваш, няма и да намаляваш, ще кажеш Истината. Благородството в характера седи в това – да си признаеш погрешката, каквато е – без никакво пристрастие.

Не се плашете от вашите погрешки. Няма същество в света, което да не е грешило. Като изключим Бога, всички други същества са грешили. Единственото същество, което не е грешило, е Бог. Той е Абсолютен. Всички, които са излезли от Него, са минали през погрешките. Те знаят какво е погрешка. Погрешката не е морален недъг. Грехът е друго. Погрешката и грехът са две различни идеи. Грехът е нещо умишлено, той е престъпване на известен закон, който Бог е турил, а погрешките произтичат от невнимание. Затова ще се старaете да поправите погрешките си.
Един от недъзите у хората, както и у учениците, е този, че те виждат погрешките на другите. Ако започнете да виждате много погрешките на хората, да знаете, че сте на опасен път. И ако не ги виждате, пак сте на опасен път, защото погрешките на другите хора са училище за нас. Една погрешка, която си видял у другите, можеш да я използваш, за да изправиш себе си. Ако не я видиш, ще минеш през същия път. Например в един голям клас като вашия трябва да се балансират силите, които действат. Най-първо трябва да се балансират вашите мозъчни сили. На второ положение трябва да се балансират вашите сърдечни сили. И на трето положение трябва да се балансират вашите физически сили, силите на тялото. Двама души може да се отблъснат. Как? Ако вие сте положителен и се приближите към мен, но и моята ръка е пълна с положителна енергия, какво ще стане? – Щом се приближите, веднага ще усетите едно стесняване. Между двете ръце има една борба. Може да сте имали такава опитност. Приближиш се до някого, ръката започва да те сърби. Ти усещаш сърбеж и той усеща сърбеж. Едва търпите и гледате да се преместите оттам. Вие искате да си дадете отчет за тия неща, искате да си ги обясните. Разбира се, тази област е много важна за проучване, но вие мязате още на онези, любопитните деца. Знаете ли какви деца сте? Има един разказ от древността, може да го знаете, гдето жените протестирали, искали и те да управляват света. Явила се депутация пред царя и казала: „Голяма неправда е само мъжете да управляват. Искаме и ние да вземем участие в управлението.“ – „На драго сърце – казал царят, – но ще ви дам едно малко изпитание.“ Дал им една затворена сфера и казал: „Дръжте я една седмица и след туй ми я донесете.“ Показал им как се отваря, но им поръчал да не я отварят. След като я взели, още на другия ден жените се запитали: „Какво ли има вътре? Да я отворим или да не я отворим?“ Най-после решили да я отворят. Отворили я, но каквото било скрито в сферата, изскочило навън. Такива сме и ние – като децата. Всякога искаме да влезем вътре. Природата има много такива сфери и като ни даде някоя, отворим я и пилето изхвръкне. Като изхвръкне пилето, яйцето вече нищо не струва. Сега и вие, като ученици на окултната наука, като ви дадат нещо, не го държите затворено. Като отидеш при царя и върнеш сферата, той ще ти каже: „Отвори сферата!“ Но преди той да ти е казал, не я отваряй! Значи в

Природата има закони, които трябва да се изпълняват. Когато Природата каже: „Няма да отваряш!“, ще слушаш, ще чакаш, ще търпиш, няма да бързаш. После тя казва: „Сега отвори!“ – Ще отвориш. Ние всякога отваряме нещата без време. И от това се раждат всичките страдания и заблуждения. Казват за някого: „Той е отличен човек, като него няма втори в целия свят.“ Не се минава един месец, казват: „Ние се излъгахме, той бил лош човек.“ След един месец пак казват: „Не, той бил добър, аз съм се излъгал.“ Не правете бързи заключения! Аз мога да бъда и добър, и лош. Ако съм бирник, пратен при вас да събирам държавните пари, нали като приложа закона, ще бъда лош човек? Длъжност изпълнявам! Ако съм чиновник на държавата, изпратен при вас да давам пари на бедните, нали ще бъда добър човек? Хубаво, в този случай добрината моя ли е? Тогава вашите зъби са най-виновни. Кажете ми кого сте посрещнали добре? Казвате: „Ние сме отлични хора!“ Да, вие минавате за много добри хора, но я питайте ябълчните семки и всичко живо в света какво могат да кажат за вашите зъби! По някой път мъжът може да каже какво нещо са зъбите на жената. И жената може да каже какво нещо са зъбите на мъжа. Питам сега: кой е виновен? Зъбите ли са виновни, или ние сме виновни? Ние можем да извадим зъбите на един човек, но злото пак не се поправя. Злото не е в зъбите. Друго предназначение имат зъбите. Злото в зъбите е дошло вторично, когато човек ги е употребил в това направление – за зло. На много от нашите органи ние сме изопачили службата. Това сме направили с очите, с езика, с носа, с ушите. Ухото не е направено да подслушва. Ухото не е направено за шпионство. То е създадено да придобиеш с него Мъдрост. Езикът не е за злословене, но да благославяш, да говориш разумно; а за това, че ти с него можеш да изкажеш и най-лошите работи, езикът не е виновен.

Като ученици никога не отлагайте! Вие всякога трябва да имате един силен стремеж. Пазете се от следното: не казвайте, че знаете, но кажете: „Ние се учим!“ Знанието е нещо преходно. Туй, което сега знаеш, ще видиш, че след време не го знаеш. Туй, което сега не знаеш, ще видиш, че след време го знаеш. Тия хора, които много знаят, много грешат. Истинският човек, или ученикът, трябва да казва: „Аз ще се уча!“ Това е правото положение. Това е мисълта, в която няма никакво раздвояване – уча се! И да е погрешка, и да не е погрешка – уча се, от всичко се уча. Ако добре свиря и ако лошо свиря – всичкото е една наука: изпитвам и едното, и другото положение.

Размишление

Седма лекция от Учителя

21 ноември 1923 г., София

1923_11_25 Твърдост, смелост, изпълнителност

ТВЪРДОСТ, СМЕЛОСТ, ИЗПЪЛНИТЕЛНОСТ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочетоха се резюмета от темите: „Отличителните черти на кротостта и въздържанието“ и „Седемте думи със съответните цветове“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата „Отличителните черти на смелостта и твърдостта“.

За следния път тема № 7: „Разлика във философските възгледи на Платона и Аристотеля“.

След това ще пишете върху тема № 8: „Разлика между страх и съвест“.

Твърдостта, смелостта и изпълнителността, или тъй наречените екзекутивни способности на човека, спадат към една и съща категория – те са сили на волята. Графически могат да се представят като страни на един и същ триъгълник:

Тия сили първо се проявяват в подсъзнанието, дето действат механически.

Всяка една от тях има три проявления. При първото положение твърдостта се проявява, когато разумът в човека не действа. В такъв случай човек е упорит, своенравен. За такъв човек турците имат следната поговорка: „Циганинът, и чука продава, и чергата продава, но от своето не отстъпва“.

При второто положение твърдостта се проявява, когато се засегнат личните чувства в човека.

При третото положение твърдостта се проявява, когато човек има убеждение. Това вече е идейно проявление на твърдостта.

Тъй че първото проявление на твърдостта е физическо, несъзнателно. В него съзнанието не взема никакво участие. Във второто проявление чувствата вземат участие. Третото проявление е идейно.

Какво мислите за смелия човек? Смелият човек не е всякога изпълнителен, той не е и всякога твърд. И твърдият човек не е всякога смел. Човек може да бъде смел, без да бъде твърд, а може да бъде твърд, без да бъде смел. Тази вода, която слиза от някоя височина по определен наклон, смела ли е? – Не, тя слиза отгоре по необходимост, такова направление ѝ е дадено. Ами тази вода, която се изкачва нагоре, под известно налягане отдолу, смела ли е? – Не, и тя се изкачва по необходимост на дадените условия. Смели са само в исокоморалните, идейните хора. Смелият човек може да бъде кавалерист, да нападне с коня си този или онзи, да го обере и после да избяга.

Твърдият човек пък седи в крепостта обсаден, както французите във Вердюн, месец, два, три, пет, осем, а може би и повече издържа. Изпълнителният човек е човек със замисъл, има предвид да преодолее някакви пречки. Той е тежката, дългобойната артилерия на човешкия характер. Тия три сили действат в човека. Центърът на твърдостта се намира отгоре на главата. Тя е страж, инспектор при първата врата на моралните чувства. Като дойдеш при нея, тя казва: Я си дай тук билета! Смелостта пък всякога урежда работите. Тя е втората врата на волята. Разрушителността е воюващият войник, в нея няма никакъв морал.

Когато проявлението на тия чувства се подтиква само от ума, човек става опортюнист, гледа да използва всичко, а когато проявлението на тия добродетели се диктува от моралните чувства на човека или от духовните му сили, тогава те имат идеален израз. Бъди смел, но да знаеш защо си смел. Смелостта ти да бъде на място! Бъди твърд, но да знаеш защо си твърд! Бъди изпълнителен, но да знаеш защо си изпълнителен! Твоята твърдост, твоята смелост и твоята изпълнителност трябва да почиват на известни убеждения в тебе. Тия три сили не са едни от най-висшите, от най-благородните чувства в човека. Те имат своето място само на физическия свят. Който дойде на физическия свят, има нужда от тях. Когато висшите същества слизат на земята, те се въоръжават с тия оръжия. Когато твърдостта не се ръководи от ума, т.е. когато разсъдъкът не взема участие, тя създава много неприятности на човека. В него се набират известни енергии, които трябва да се трансформират. Твърдостта е един акумулатор, в който се събира или електричество, или магнетизъм. Има твърди хора, които за нищо не отстъпват от своето; има твърди хора, които отстъпват от своето, само когато успееш да ги убедиш, че не са прави. Най-после има твърди хора. които отстъпват само при морални аргументи.

Какво бихте отговорили, ако ви се зададе въпросът: „Защо природата е внесла твърдостта в човека?“ Твърдостта, това е гръбнакът в човека, който не трябва да бъде механически и неподвижен, а съзнателен и подвижен. Да се прегъва без да се пречупва, и то под влияние на високоморални чувства. Какво движение има твърдостта? – Нагоре по правата линия АВ. Всички твърди хора растат нагоре. Тогава можем да извадим заключението, че късите, низките хора имат малко твърдост. Значи твърдостта помага на растенето. Ами смелостта какво направление има?

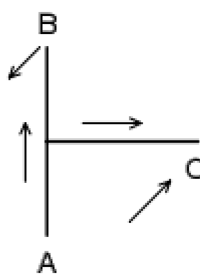

Смелият човек върви по направление към С, на широчина. Какво направление има разрушителността? – Кръгообразно, по всички посоки (по направление на

дъгите а . И действително, всички убийци гледат да хванат човека, да го удушат, като му омотават въжето около врата. Когато заобиколят някой неприятел, тук действа разрушителността – започват своята стратегия, замислят отде да го нападнат, как да го убият и т.н. Разрушителността е най-грубата сила, която действа в човека. Тя е от най-ниско произхождение. Хора, у които е развито това чувство, всякога гледат да обесят някого, да го затворят, да го убият. Смелият човек казва някому: Ти не трябва да бъдеш баба, удари го в носа, че да те помни. Смелият човек трябва да напада и да се оттегля. Твърдият човек трябва да бъде като канара. Всичко, което се удари у него, да отскочи. Следователно, когато твърдостта действа в човека, кара го да отстоява правата си. Смелият човек казва: Ти не трябва да се оставяш да те яздят, трябва да се проявиш.

Наблюдавайте и какви движения прави ръката при проявление на тия сили. Когато действа разрушителността например, ръката се свива на юмрук – забива нещо. Следете тия движения в малките деца особено, които се проявяват естествено. Какво прави упоритото дете? – То застава право като войник, изопва всичките си мускули, не се мърда, стои неподвижно като кол. Всяко чувство изобщо се проявява в известен род движения, които са израз, отражение на вътрешността в човека. Трябва да знаете, че всички тия сили, всички способности в човека хвърлят оттенък върху неговия ум. Те са елементи на мисълта. Ако в някой човек твърдостта, смелостта и разрушителността имат преобладаващо влияние над другите сили, те ще внесат голяма жлъч, отрова в живота му. Ако този човек е смел, ще каже: Аз ще му дам да ме разбере! Ако е твърд, ще каже: Аз ще отстоя правата си! Човек трябва да възпитава естествено своите чувства, иначе може да се родят много неприятности в умствения и в

моралния живот. Френологически е доказано, че когато у някой човек твърдостта (Т) и благоговейното (Б) или религиозното чувства са силно развити, а разсъдъкът (Р) е слабо развит, имате един фанатик човек, когото с нищо не можете да убедите.

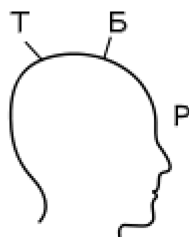

Когато една идея влезе в главата му, каквото и да му говорите, нищо не е в състояние да го отклони от нея, тъй си остава. Само смъртта може да реформира този човек. Когато отстоявате една идея, трябва да имате предвид какви са подбужденията, които ви подтикват към нея, какво благо може да ви донесе и т.н.

Интересен факт за наблюдение е влиянието на всички тия сили върху ноктите на човека. Когато твърдостта се развива в някой човек, ноктите му стават широки. Наблюдавайте хора с широки нокти и ще видите, че те са много издържливи. Хора, които са страхливи предпазливи, имат малки и завити нокти. От друга страна, доброто, правилното кръвообращение се отразява върху ноктите. За да познаете дали вашето кръвообращение е правилно, разгледайте имате ли бял полукръг в началото на ноктите си. Колкото този полукръг е по-голям, толкова и кръвообращението е по-добро. Изчезва ли този полукръг по ноктите, кръвообращението е слабо, трябва да дишате дълбоко. Колкото повече се скъсяват ноктите, толкова повече разрушителността се проявява. Разрушителните натури имат широки и къси нокти. Скъсяването на ноктите показва, че умствените способности в човека се спират, а се развиват физическите сили, като разрушителността. Хора с малки, къси и широки нокти са гневливи и избухливи. Значи всяко чувство упражнява известно влияние върху ноктите. Всичко, което става във вас, може да се хроникира върху ноктите ви и то само в продължение на 180 дни, защото в толкова дни нокътът се сменява. Той показва какво е било състоянието ви през това време. Ноктите трябва да бъдат гладки и хубаво закръглени. Щом се яви някаква грапавина по тях, ще знаете, че във вас има нещо дисхармонично. По ноктите си ще изучавате характера си. Те са най-хубавото огледало, в което, ако се поглеждате всеки ден, ще знаете какво ви липсва. Някой път нокътът ви се пука, ще следите коя е причината за това. Ще проверите, че наистина известни промени в ноктите ви са резултат на развитието на известни умствени способности, на известни морални сили във вас. Затова като ученици на Окултната школа състоянието на ноктите ви ще бъде за вас едно пособие едно помагало при самовъзпитанието ви. Ако не сте готови, вие ще се уплашите от живота. Ето защо човек не трябва да знае много работи. Например, погледнеш нокътя си, видиш нещо по него,

което показва някакъв недостатък в тебе, и ти се уплашиш. Защо? – Не знаеш как да го поправиш. Затова, именно, ви са нужни знания. Според вас как можете да се освободите от страха? Аз разделям страха на три категории: физически страх, страх на чувствата и на ума и морален страх. Когато човек е страхлив морално, все мисли, бои се дали ще влезе в Царството Божие или не. Когато е умствено страхлив или когато страхът е в чувствата, той се бои, че няма да постигне това, което е нужно за неговото умствено и сърдечно развитие. Когато страхът е физически, човек бяга и от сянката си. Такъв човек може да се уподоби на заяка, който взел един револвер и казал: Аз ще покажа на всички, че съм смел! В това време нещо тропнало. Той трепнал, хвърлил револвера настрана и се скрил някъде из шубраците. По натура заякът е страхлив. Съзнанието му не работи в такива случаи. После се върнал, пак взел револвера в ръка и казал: Аз ще покажа, че съм твърд, смел. Пак тропнало нещо и той отново захвърля револвера и избягва. Човек може да даде много обещания, че ще направи това-онова, но ако тия способности не са развити в него, той скоро забравя всичко и не изпълнява обещанието си. Сега например, гледам в някои от вас има същата слабост, каквато и в заяка. Те влизат в Окултната школа, постоят малко и после казват: Тази работа не е за нас, младите, друго ще изберем. Захвърлят револвера и бягат. Какво ще изберат? – Както всички хора. И после какво? – След 40, 50, 60, 80 години ще ви занесат на гробищата, дето ще видите, че всички философи, всички учени и прости, всички бедни и богати еднакво са разрешили въпроса за живота. Всички имат по един кръст и по една надгробна плоча, на която, ако заминалият е стар, пише: „Тук почива осемдесетгодишен старец, умрял в напреднала възраст.“ Ако е млад, пише:

„Тук почива един млад и зелен човек, не вкусил още от благата на живота.“ Тъй пишат живите. За окултния ученик има неща по-съществени от живота, по-съществени и от самата наука. Съвременната наука не е смисълът в живота, тя е само едно средство, за да се дойде до една по-велика цел. Апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти мъдруваме.“

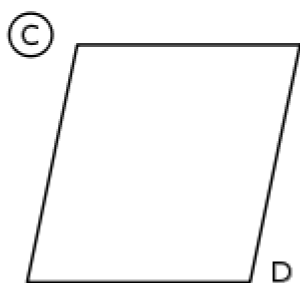

Допуснете, че малкият кръг C представлява един жив индивид. Най-напред неговото съзнание е в първа степен, още не е проявено, но замисля да се прояви. Щом започва да се проявява, този индивид прави известни движения и неговото съзнание минава във втора степен (C2). В колко направления ще се движи? – В две направления, при което ще образува плоскостта D. При това движение съзнанието C2 придобило ли е нещо? – Придобило е нещо, минава в трета

степен, става С3, но още няма блага. Благата ще дойдат впоследствие. С един пример ще направя мисълта си ясна. Представете си, че тази плоскост D е една изорана нива, посята нива. В първата фаза, когато съзнанието С е решило да се прояви, тогава е замислило да купи тази нива. Във втората фаза то я изорава и посява, като минава от С в С2 – придобива нещо. В третата фаза посятото на нивата започва да никне, да расте и Т съзнанието С2 минава в С3 – пак придобива нещо, но няма още плодове. В по-следващите фази на съзнанието С, а именно в С4, С6 и т.н., ще се видят благата. По същия начин вие може да разпознавате до каква степен на развитие са дошли известни ваши чувства и способности.

Например вие може да определите доколко сте религиозен. Религиозното чувство, както и всички други чувства, не са еднакво развити във всички хора. Ако религиозното чувство в някой човек представлява, например, една линия дълга 10 см, в друг някой – 9 см, а в трети – 8 см, мислите ли, че религиозните схващания на тия хора са еднакви? – Няма да бъдат еднакви, разбира се.

Вие казвате, че умствените способности произлизат от моралните или от духовните чувства в човека. Значи, щом в човека се събуди какво и да е чувство, той започва да мисли. Това чувство е един подтик към Бога. Когато човек се отдели от Бога, тогава той започва да мисли за Него правилно.

Защо човек не може да мисли за себе си? Кога ще може да мисли за себе си? – Когато човек излезе от своето тяло, той ще мисли по-добре за себе си, ще се опознае по-добре. Следователно да мислим за някого, ние трябва да се отдалечим от него на известна дистанция и да го разглеждаме от друго положение. Когато говорим за Бога, под „Бог“ във философски смисъл на думата разбирам мислене. Да вярва човек в Бога, значи да мисли. Човек, който мисли, може да вярва в Бога. Човек, който не мисли, не вярва в Бога. Така идеята за Бога добива смисъл. Според сегашното философско схващане се счита, че мисълта за Бога изобщо спъва и самата мисъл в човека. И затова казват: Не трябва да се мисли за Бога. Това е материалистично схващане. Някои схващат Бога, като едно грамадно Същество. Бог създава всичките форми, но Той сам няма абсолютно никаква форма. Действително, ако си представяте Бога като едно грамадно Същество, като едно грамадно Слънце, вие няма да може да Го обхванете и тогава, разбира се, ще се помрачите и няма да можете да мислите. Ако имате такава идея за Бога, тя наистина ще спъне мисълта ви. Други казват: Господ с мен ли ще се занимава? Кажеш ли така, преставаш да мислиш.

От тази мисъл ще направим следния извод: Всички ония велики идеи в

живота, които имат грамадна форма, спират процеса на вашето развитие. Идеите които имате, не трябва да включват в себе си грамадни форми. Туй е в съгласие и със самата природа. Вземете един желъд например: каква част по тегло представлява от теглото на един стогодишен дъб? В този малък желъд вие можете да носите целия дъб. Може да му се радвате, да го милвате, да го носите в джоба си – той съдържа всички възможности на дъба. Ами ще можете ли да носите в джоба си един грамаден дъб? – Не можете.

Следователно, когато искате да разглеждате известни идеи в тяхната същина, разглеждайте ги, когато растат. А когато искате да разглеждате силата, която съдържат в себе си, разглеждайте ги като семена. Вие можете да си представите дъба като един малък желъд, който постепенно израства и после отново се смалява. Това е последователна редица от картини. Вие можете умствено да прекарате този желъд през всички процеси на своето развитие в дъба, и после пак да се върне в желъд. Значи, в света няма по-голям от Бога, няма и по-малък от Бога. Бог се намира в двете крайности: по-голямо същество от Него няма и по-малко същество от Него няма. Тогава как ще разберете Бога? Идеята за малките неща у вас е свързана с нещо слабо. Действително, в практическия живот, в обикновения живот е така: малките неща са слаби. Не е тъй обаче в духовния живот. Имате една малка запалка, например. Понеже е малка, тя е слаба, това е вярно, но я турете тази малка запалка, тази микроскопическа искрица под някое взривно вещество, от което сте взели цял тон, какво ще произведе тя? Слаба ли е тази запалка сега? – Тук тя ще предаде своята енергия на взривното вещество и ще предизвика страшна експлозия, голям взрив. Малката искрица в този случай произвежда много нещо, а един голям камък, хвърлен всред това взривно вещество, нищо не причинява. Следователно малките, микроскопическите неща в света са силни. Тъй че смисълът на живота не е във великите идеи, но в малките, само че трябва да видоизменим тяхната материя, да я направим по-пластична, по-годна за работа.

Често вие се спирате пред една велика мисъл и казвате: Няма да се занимавам с тази мисъл. Няма да се занимавате, разбира се, тя е радий! Мислите ли, че ако имахте 10 гр радий, бихте седели в тази стая? Мислите ли, че ако в София имаше 50 гр радий, софиянци щяха тъй спокойно да стоят в София? Цяла София щеше да бъде във въздуха. Слънчевата светлина също така съдържа радиоактивна сила. В пространството има ред трансформатори, през които слънчевата светлина, като минава, претърпява известно видоизменение и после пада върху предметите като приятна, благотворна топлина и светлина. Ако слънчевата светлина се възприемаше тъй, както иде направо от Слънцето, тя би разтопила всичко,

което срещнеше на пътя си. Не мислете, че Слънцето е много снизходително към вас. Ще ви предам накратко една индуска легенда, да видите, колко е снизходително Слънцето. Индусите си представлявали, че на Слънцето живеели много живи същества, всички били момичета, а само Слънцето – момче. Тия момичета били негови сестрички, а Слънцето само било единственият им брат. Понеже Слънцето било най-големият, па и единственият брат, обичал да бие сестрите си. Един ден майка му, за да избегне тези побои, поставила Слънцето да живее в центъра, а сестрите му да обикалят около него, по периферията. Така се създал неговият диск във форма на окръжност. Слънцето изпращало на своите сестри светлина, като трептяло от недоволство, че не може да ги бие както по-рано. Значи, то ги биело със светлината си, а от тия трептения, които отправяло към тях, се ползва днес цялата Земя.

И тъй, ще знаете, че малките, микроскопичните идеи в света са силни. Тях ще държите, за да бъдете и вие силни.

Сега ще ви задам следния въпрос: имали нещо по-велико в живота извън Бога, извън Любовта, извън Мъдростта, и извън Истината? – Има. Тогава, кое е най-великото нещо извън Любовта? – Животът. Той е резултат на Любовта.

Кое е най-великото нещо извън Мъдростта? – Знанието.

Кое е най-великото нещо извън Истината? – Свободата.

Ще пазите това за себе си. Любовта и животът не са едно и също нещо. В живота постоянно се извършват два процеса: единият е процес на разрушение, а другият процес на съграждане. В Любовта не съществуват тия два процеса. Тя е нещо чисто, възвишено. В нея няма диференциране, а в живота има. В такъв случай, ако допуснем, че Любовта и животът са едно и също нещо, не бихме могли да си обясним противоречията, които изпъкват. Любовта е извън живота, а животът е само едно частично, временно проявление на Любовта.

Знанието пък е проявление само на Мъдростта. Мъдростта е нещо повече от знанието. Тя е абсолютна: в нея няма никакви заблуждения, никакви теории Свободата е проявление на Истината, но Истината е абсолютна: в нея няма ограничения, няма никакво робство. Свободата сама по себе си съдържа известни ограничения, защото всеки стремеж на човека да бъде свободен показва, че той е ограничен.

Тогава и аз ви питам: можете ли да живеете без Любов? (– Можем) Да, без

Любов ще имате живот, но ще страдате. Можете ли да живеете без Мъдрост? (– Можем.) Да, без Мъдростта ще имате знания, но глупости ще вършите. Можете ли да живеете без Истината? (– Можем.) Да, без Истината ще имате свобода, но в робство ще изпадате.

Следователно, когато вие се индивидуализирате и кажете, че ще живеете за себе си, вие отричате Любовта, Мъдростта и Истината. Някой път човек може да си позволи един такъв жест, но като дойдат резултатите, не трябва да се сърди. Като страда, да си каже: Аз съм причина, че страдам, понеже се отказах от Любовта. Като страда, да си каже: Аз съм причина, че дойдоха грешките, глупостите, защото се отказах от Мъдростта. Като страда, да си каже: Аз съм причина, че дойдоха ограниченията, понеже се отказах от Истината. Ти си свободен, но ако тази твоя свобода трябва да защищаваш с револвер и пушка, каква свобода е тя? Ходиш по улиците, но все се пипаш да не те е обрал някой; оглеждаш се да не те преследва някой. Това свобода ли е?

И вие като ученици на Окултната школа ходите по улицата и все се попипвате: Дали съм на правия път? Ами ако съм се заблудил? Ами какъв ще бъде животът ми? Това са все отрицания. Тия отрицания съществуват във всички философски системи. Те са едно преходно състояние в живота. За младите има една опасност. Тя е, че могат да изпаднат в голям песимизъм. Аз сравнявам младите хора с гъбите. Те са леки като гъби и като ги турят във вода, попиват я, разширяват се, мислят, че всичко ще задържат, но щом излязат от водата, изпущат я. Като влезете във водата, мислите, че сте станали голямо нещо, но като излезете от нея, стиснат ви и вие оставате пак леки, каквито сте били по-рано. Това не е младост. Гъбата показва, че човек може да живее с малко, не трябва да има големи ламтежи. Малко да е, но чисто. Ако гъбата е много наквасена и с нея изчистят дъската, след това не може да се пише на дъската.

Гъбата трябва да се наквасява малко, не трябва да бъде нито съвършено суха, нито съвършено влажна. Младият човек трябва да е пластичен. Старият човек мяза на камък: вари го, печи го, все камък си остава – младия човек можеш поне една дъска да изчистиш. Със стария човек можеш да съградиш една къща, но в нея хората умират.

Това което ви говоря, се отнася все до свършивши хора. Аз не разправям на деца. Всички вие сте свършили университет – големия университет сте свършили. Когато Христос говори на Никодима и му каза, че „ако се не роди изново, не може да влезе в Царството Божие“, Никодим Го запита: „Как е възможно стар човек да се роди отново?“ Христос му каза: „Ти си учител израилев, как да не знаеш тия елементарни неща?“

Питам ви сега: колко правят 5 × 5? (– 25.) Аз оспорвам това и ви казвам, че 5 × 5 = 7.

Аз мога да ви докажа това нещо математически, с ред формули, но нямам време. Този процес е верен в природата, защото тя има като цел на нещата крайните резултати. В този случай 5 × 5 = 7. Защо? Числата 5 и 2 са основи, а 7 е киселина. Следователно с числото 25 вие не можете да направите нищо, защото и двете числа, 2 и 5, са основи, а две основи не дават нищо. В този случай, ако посеете 25 семенца, няма да получите нищо. Защо именно числото 5, умножено само на себе си дава 25? Това се приема като аксиома, не може да се докаже, но очевидно е, че е така. Тези разсъждения водят към софистика. Числото 7 пък включва в себе си числата 2 и 5. Какви са качествата на това число?

Сега, да вземем числата от 1 до 18. До първата линия написваме от 1 до 9. До втората линия написваме от 10 до 18 и т.н. Като съберем отделните цифри на числата след първата линия, получаваме пак горните числа от 1 до 9, а именно:

1 2 3
4 5 6
7 8 9

---

10 11 12
13 14 15
16 17 18

---

19 20 21
...

10 = 1 + 0 = 1;
11 = 1 + 1 = 2;
12 = 1 + 2 = 3;

13 = 1 + 3 = 4;
14 = 1 + 4 = 5;
15 = 1 + 5 = 6;

16 = 1 + 6 = 7;
17 = 1 + 7 = 8;
18 = 1 + 8 = 9;

19 = 1 + 9 = 10 = 1 + 0 = 1;
20 = 2 + 0 = 2;
21 = 2 + 1 = 3;

И тъй, числото 1 е творческа сила, киселина; числото 2 – основа, а числото 3 е резултат. Значи, числото 3 в природата показва завършен процес. Триъгълникът е завършен процес, резултат на някоя работа. Числото 1 и 2 са се съединили, за да дадат някакъв завършен резултат. Числата 4, 5 и 6 са от втората категория: 4 е киселина, 5 – основа, 6 – резултат. Числата 7, 8 и 9 са от третата категория: 7 е киселина, 8 – основа, 9 – резултат. Тогава, числата 3, 6 и 9 спадат към една категория; числата 2, 5 и 8 към друга категория – основи; 1, 4 и 7 към трета категория – киселини. Както виждате, в числата има разнообразие. Те са сили, които са се трансформирали от едно състояние в друго. Единицата е първото проявление на тия сили; четворката е второто проявление, а седмицата – третото проявление. Такова трансформиране става и в човешкото съзнание. Материята, през която е минавало съзнанието, по-рано е била по-рядка, после по-гъста и колкото е слизало по-надолу, ставала все по-гъста и по-гъста, докато най-после се проявили формите, които днес съществуват.

Сега, във вашия ум остана една неразрешена идея. Красивото в живота седи в неразрешените идеи. Непосятата нива има бъдеща деятелност, а посятата е изтощена вече. С разрешените въпроси е свършено вече, а това, с което има да се занимаваме, то е бъдещата основа, то е полето, върху което трябва да се работи. Не се смущавайте, когато известни въпроси останат неразрешени – ще им дойде времето.

И тъй, 5 × 5 = 25 = 7. Разглеждайте това нещо от една страна, от друга страна вижте може ли да бъде вярно и при какво отношения. При известни отношения 5 × 5 може да е равно на 7, но не при всички условия.

Какво значи в математиката да умножиш едно число само на себе си? Как мислите, може ли да се умножи семето само на себе си? За да се умножи семето, в този процес трябва да вземат участие човекът, почвата, слънцето, водата, въздухът – те са формули, които имат дял в работата. Следователно, като казваме 5 × 5 = 25, трябва да вземем предвид и другите елементи, които са взели участие в умножението. При какви условия 5 × 5 = 25? Питагоровата таблица показва, че 25 се получава при известни условия. Значи, ще вземем пред вид и разумността на човешкия дух, който взима участие в това умножение. И тъй, 5 × 5 = 25 показва всички условия, които са действали в даден момент за да се превърне петицата в 25.

Размишление!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

7 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25.XI.1923 г. в гр. София

1923_11_25 Ще хвърля мрежата

ЩЕ ХВЪРЛЯ МРЕЖАТА

А Симон отговори и рече му: „Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по Твоята реч, ще хвърля мрежата“. (Ев. Лука 5:5)

Ще взема думите от пети стих: „Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по Твоята реч ще хвърля мрежата“.

В този стих има две важни мисли, те са: че цяла нощ сме се трудили, и нищо не уловихме; и втората: по твоята реч ще хвърлим мрежата. „Оплели – казват – мрежа.“ Какво значи да оплете някой мрежа? Мрежите си имат своите добри страни. Когато някой се хвърли от едно високо здание при пожар, мрежата е едно спасително средство, мрежата го хваща. Но ако си като риба, тогава мрежата е опасна. Но понеже езикът е символически, то да ловиш риби, които живеят в една по-гъста среда, значи да ги извадиш от това неблагоприятно състояние. Рибите живеят в една по-гъста среда, при по-неблагоприятни условия. Мрежата служи като едно средство, да извади човека от едно състояние и да го тури в друго. Символическият език е преходен. Символическият език уподобява туй, което природата върши. За да изтълкуваш символически някое изречение или нещо друго, то е да разбираш езика на природата – да посадиш едно семе, да израстне, да се разцъфти, да даде плода си и тогава да го разбереш. Семето е символ. При обикновени условия ти не можеш да видиш красотата на туй семе. Следователно трябва да му дадеш условия. Значи ние наричаме символически език този, при който може да се прояви красотата. Някои казват: „Защо ни е символичният език?“ – Това е красотата. „Символ“ значи големите неща събрани вътре в едно малко зрънце. Тия неща трябва да се проявят.

„По твоята реч ще хвърля мрежата.“

Как ще хвърлите тази мрежа? Ще хвърлите тази мрежа, за да спасите някого, или ще хвърлите тази мрежа, за да го задушите? Едно и също нещо в света може да се употреби в две различни посоки. Вземете водата, тя е едно от най-големите блага в света. Вземете хляба – също. Но ако натиснете главата някому във водата, може да го удавите в нея. Парите са едно от най-големите блага, всички ламтят за тях, но ако някой ви тури 1000 килограма злато отгоре, какво ще стане с вас? – Ще умрете под тази тежест, нищо повече. Следователно всичките неща имат своята ценност дотогава, докато те се употребяват разумно. И затова всички вие сте повикани в този свят да живеете разумно, да се учите, и нищо повече.

Светът е едно велико училище. Схванете ли го така, тогава и най-малкото нещо, което ви се случи в този свят, то е едно предметно обучение. Сега, да кажем, идват страданията в света. Някои казват: „Защо са страданията?“ – Страданията, това са един метод за придобиване на търпение, това е една Божествена наковалня. Но ако ти не знаеш как да употребиш тези страдания, ти ще развалиш себе си. При страданието има мерки, има закони, според които то трябва да се употребява. Например, мекото желязо го турят в огъня, нагорещяват го, хоп, във водата 2–3 пъти, докато се кали. И ако вие сте мекушав в живота, отстъпвате и при най-малката мъчнотия не можете да издържите, какво ви липсва? Умни сте, разсъждавате философски, знаете колко има от тук до слънцето, правите математически изчисления, лекувате хората, а при това нямате търпение. Дойдете, седнете на трапезата и жена ви, която толкова ви обича, трепери цял ден да ви угоди, отправите ѝ един лош поглед, че не е сготвила навреме. Какво показва това? – Нямате търпение. Търпял си 4–5 часа, ще потърпиш още малко, защо ще бързаш? Какво има? Ще ти стане ли нещо? В природата няма бързане, няма и закъсняване, всяко нещо е на времето си. Питам: Когато един мъж бърза, иска от жена си по-скоро да му сложи яденето, в кой кодекс на природата е казано, че трябва да се бърза? Вие си нареждате сами правила и казвате, че на 12 часа трябва да се яде. Я ми кажете, в кой кодекс на природата е казано, че трябва да се яде в 12 часа? Турците ядат в 6 часа, англичаните в 2 часа. Да, има един начин, един закон, има едно време в природата, по което трябва да се яде.

Хората казват, че трябва да се живее добре. А, много хубаво! Можете ли да ми кажете какво нещо е добър живот? Казвате: „Този човек е добър, онзи не е добър“. Я ми кажете, по кой кодекс на природата мислите така? – „Аз мисля така.“ А, ти мислиш. Онзи човек мисли за него, че е добър, а ти мислиш, че е лош. Как мислите тогава? Кои са причините? – Причините са чисто материални. Това, което изменя нашия ум, туй, което изменя нашите убеждения, нашите понятия, в тия промени всякога има нещо материално. Турчин отива на лов, води една голяма хрътка, казва ѝ: „Ха чоджун, ти си ме хранила толкова време, толкова много зайци си ми ловила, много те обичам, хайде и сега!“ Заек гони тя. „Ха чоджун, ха хубавото ми пиле, тичай отподире!“ Но заекът, по-майстор от хрътката, отдалечава се. „А – казва, – свиня, гяурин.“ Почва да псува. Защо? – Защото хрътката изтървала заека. Докато хрътката е близо до заека – „Пиленцето ми, гълъбчето ми, ха чоджум.“ Щом заекът вземе надмощие, изменя се езикът. Има ли сега в съвременния свят някой човек, който да няма тези слабости? Някои говорят, че хората били съвършени, за пример, за пророците говорят така. Аз ще кажа една дума. Разглеждам историята на човешкото битие, на всички велики хора в света, и не съм срещнал досега човек без погрешка. И в биографиите на тези хора е описана само добрата

страна. Не, не са били те такива. За Аврам като пишат, ще кажете, че Аврам бил безгрешен. За Исак – също, за някой цар, философ – също. Лошото се изглажда, остава само доброто. Ами то е друга една слабост, да търсим само доброто у хората. Какво нещо е добро, и какво нещо е лошо, хората не знаят. Аз мога да ви докажа, че лошите неща са добри. Математически мога да ви го докажа. Мога да ви докажа, че и добрите неща са лоши. Нима мислите, че онзи вълк, при своя морал, като изяде една овца, не му е приятно? Приятно му е и казва: „Слава Богу, че Господ е създал такива хубави, мазнички овци за нас! Господ е умен, добър. Другояче какво бихме правили без тези овци? Щяхме да измрем". Овците казват: „Голямо нещастие е за нас, че Господ създал вълците". Но защо Господ създаде вълците? Когато овците престъпиха онзи велик закон и се размножаваха повече, отколкото трябва, не живяха един целомъдрен живот, Господ им каза: „Идете сега в света и внесете ред и порядък!" Светът не е създаден само за овците, светът не е създаден само за вълците, той е създаден за всички. Всеки има своето право да живее, но той не трябва да мисли, че е меродавен, че заради него е всичко. Тъй седи Истината. Значи, когато се размножиха овцете повече, отколкото трябваше, дойдоха вълците. Някои казват: „Защо ни са вълците?" Щом овцете заемат първото си положение, вълкът няма да бъде вълк. И действително, излишната енергия в организма на когото и да е от вас, и на най-добрия, може да го изкара от равновесието му. Аз мога да направя един малък опит с него, да изменя състоянието му. Как? – Като му пришепна само една малка думица на ухото, без някой нещо да е чул, веднага нещо ще го жегне, той ще се изправи, ще дигне шум. Какво е станало? – Едно малко раздвижване на въздуха. Но то така е подействало, че изменя състоянието му. И казват: „Гениален човек е този!" Чудно нещо, гениален човек! Ако всеки, който каже нещо, може да го размърда, той не е гениален човек. Не, аз наричам гениални хора тези, които никога не се размърдват.

„Цяла нощ се трудили, и нищо не хванали!"

Досега, в първата част на вашия живот, вие нищо не сте хванали. Хванали ли сте нещо, риба хванали ли сте? Измежду всички, които ме слушат тук, богат човек, милионер човек няма. А човек без пари, при сегашните условия, човек ли е? После, дрехите ви какви са? Самурени дрехи имате ли? – Нямате. Пръстени с големи диаманти имате ли? – Нямате. Имате пръстени, с такива малки диамантчета, но това диаманти ли са? Аз наричам диамант, нещо като орехи голямо, или най-малко като лешник. Вие носите диамантчета като просени зрънца и казвате: „Нося диамант". То е посмешище. Ако отидете на небето с такива диаманти, още на първата гара ще ви върнат. В небето, за пример, трябва да имаш диамант

най-малко като кокоше яйце. Ако биха ви поканили там на вечеря, трябваше да турите пръстен с диамант като кокоше яйце. Казвате: „Нима на небето има диаманти?“ Има, и какви ли не диаманти. И когато ви повикат на вечеря, и там правят вечери, ще се облечете по всичките правила. Сега някои християни казват: „Трябва да бъдем облечени много просто“. Не, туй, което ние наричаме вътре в света добродетели, това са дрехи. Онази естествена сила вътре в човека, която може да го направи мощен, то е тази именно сила, силата на неговите добродетели. И защо съвременните хора днес страдат? – Те нямат добродетели. А добродетелите, това са един велик капитал, около който почват да циркулират великите сили вътре в природата. Сега вземете един прост пример. Поставете стотина души на студ вънка, когато температурата е спаднала до минус 15 градуса, минус 20 градуса, едни от тях ще се простудят, а други – не. Лекарите ще кажат, че кръвта на простудилите се е слаба. Кръв може ли да бъде слаба? „Малко кръв имали.“ Аз ще ви докажа, че има много хора с много кръв и пак се простудяват. Има нещо повече от кръвта. Тези хора, които не се простудяват, имат много магнетическа сила. Аз мога да нося една тънка риза, направена от коприна, да я облека при минус 30 градуса и да не се простудя. С магнетическа сила е тя. А мога да направя една дебела риза или кожух, да го облека, и при това пак да треперя. Следователно ние трябва да изучаваме живота при условията, при които живеем. Много нещастия ви се случват, но вие още не сте си задавали философски въпроса, не сте мислили защо идват нещастията. Минават ви лоши мисли. Не се запитвате защо ви идват тези мисли. Някой път сте весели, някой път тъжни. Вие не си задавате въпроса защо се менят вашите настроения. Казвате: „Господ ще оправи света“. Това не е разсъждение. Значи досега Господ не го е оправил, че отсега нататък ще го оправя, заради нас. Вие се съмнявате в Бога. Светът, който зная аз, е хармонично създаден. Ако има дисхармония, тя е в нашето съзнание, в нашия организъм, а в Божествения свят, в целокупността на този свят има съвършена хармония. Бог е съвършен, и светът е съвършен.

После, някой път се заемем да тълкуваме какво е казал Христос. Някой път аз тълкувам Христовите думи. Няма човек, който да не е тълкувал Христовите думи. Питам: Ако аз правилно тълкувам Христовите думи, доволен ли ще е Христос от мене? – Доволен ще е! Ако вие запитате Христа, вярно ли е това тълкувание, и той потвърди, значи това е Истината. Ние можем да тълкуваме само Божествените неща, понеже от тях може да излезе нещо. Човешките неща няма какво да ги тълкуваме. Божествените ще тълкуваш. Ще кажете: „Защо човешките неща не може да се тълкуват?“ Чудни сте! Ще ви дам един аргумент, едно доказателство за това. Един велик художник нарисувал една символична картина, вложил нещо Божествено в нея. Пишат една статия, втора, трета, разискват

върху картината. Хубаво, едно малко селянче нарисувало една малка гарга от 4 линии, два крака – картина. Какво можем да тълкуваме върху тази гарга? Езикът на хората, това са гарги, никакви тълкувания. Само че когато тълкуваме една Божествена мисъл, трябва да спазим онзи велик закон, да схванем Божественото. Схванем ли Го, ние се ползваме. Не тълкуваме ли правилно Божественото, вредим на себе си.

Петър казва на Христа: „Учителю, ние ще хвърлим тази мрежа".

Понеже те казваха, че ще хвърлят тази мрежа, то какви бяха резултатите? Хванаха ли риби? – Две ладии се напълниха. Сега вие седите, нещастни сте и запитвате защо Господ е създал нещастията в света. Аз доколкото зная, нещастия в света Господ не е създавал. Те съществуват само заради нас. Страдания има, но в окултен смисъл под „страдания" ние разбираме промени на енергиите, промени на състоянията от едно в друго, промени в увеличаване движенията на вибрациите. Тези вибрации могат да бъдат вълни с по-дълги, по-големи трептения или вълни с по-къси трептения. Нещастия в Божествения свят обаче няма. Някои често запитват: „Какъв е Божественият свят?" Божественият свят е диаметрално противоположен на човешкия. На земята добро можеш да направиш, но на небето никому не можеш да направиш добро. Там всеки е доволен, всеки е пълен с щастие, че нищо не можеш да му предадеш от своето щастие. Там, на небето, и зло не можеш да направиш. Там считат за голямо щастие, ако сполучиш да промениш някому щастието в нещастие. Това там считат добро. Сега ще ми кажете: „Отде знаеш това?" Аз ще ви попитам: Ами вие с какво право се съмнявате? Следователно небето е един свят, дето хората са толкова богати, че ако сполучиш да направиш едно малко зло на някой от тези жители, той счита, че ти си му предал нещо хубаво. И тези жители на небето казват: „А, ето един човек!" Туй наричат те човещина. А ако се стараеш да им направиш едно добро, там то не се преценява. На земята как е? – Ние се стараем да правим само добрини, но работата не върви. Питам: Как върви сега светът? На небето искат зло да направят, а на земята – добро. Следователно небесните жители изправят нашите грехове. Те казват: „Какво правят хората на земята?" – Страдат. – „Я – казват, – направете ни едно зло, едно страдание, че да го опитаме и ние." Като им създадете едно страдание, те казват: „Колко е хубаво!" Отлично е то за тях. И всичките вестници там ще пишат за това. Туй е фигуративно. Там вестниците с хиляди години пишат, че еди-кой си им създал едно голямо щастие. Там се радват, а тук на земята сълзи проливат. Е, питам: Кое мнение е меродавно, тяхното или нашето? Тяхното мнение е меродавно.

„По твоята заповед ще хвърля мрежата."

Съвременният свят има един морал, на който по някой път аз се смея. Не се смея на самия морал, но на кривото схващане. Интересно е, че от 8,000 години хората се морализират и този морал не може да им помогне. Моралът, това е ограничение на нещата, една голяма броня, дебела 30–40 сантиметра, която се туря на парахода, та като се обстрелва от неприятеля, да пречи, да не се пробие този параход. Казват: „Този човек е морален“. Но знаете ли каква тежест представлява този морал? Знаете ли каква тежест представлява тази броня? При това, този наш морал издържа ли напора на тези сили, които съществуват вътре в природата? Някои казват: „Този човек има морал“. Във Франция, при тази афера за панамския канал, подкупили един французин за един милион лева. И всички казват: „Това е престъпление!“ Като те подкупват за 5–10,000 лева, това не е престъпление, а за един милион лева е престъпление. Не, и едното, и другото е продажба. Какво съмнение има в тази продажба? И съвременните хора наричат това гешефт, командировка, процент и т.н. В този морал има нещо смешно. Не искам да го осмея, но ето в какво стои смешното на този морал. То е, че ние не засягаме същественото. Един светия живял цели 40 години в пустинята и през всичкото време си носил едни цървули. Към 40-тата година те почнали да се изтриват. Имал си и една паничка, с която също си служил през всичкото време, но и паничката взела да се изтърква. Като гледал тъй изтъркани цървулите си, казал: „Цели 40 години ги носих, на стари години ще се ходи бос“. Един ден, един добър човек му донася едни нови цървули и една нова паничка. Той, като ги видял, поусмихнал се и казал: „Е, слава Богу!“ Взел си цървулите и паничката и почнал да мисли какво да прави със старите. От 10 години имал един събрат при себе си и си казал: „Ще ги дам на този събрат“. Дал ги. Брат му се зарадвал, че ще има цървулите на този стар светия, и ги държал като светиня. Обаче една нощ светията сънува, че го повикват на гости на небето, на угощение. Той отишъл с новите си цървули, носи си и паничката в джоба. Но за голямо негово учудване, като сложили трапезата, вижда на масата пред всички много хубави яденета, а пред себе си съдраните цървули и счупената паничка. Вижда, че новите цървули ги няма и той трябва да яде от счупената паничка и да се обуе със съдраните си цървули. Казва си: „Нов морал трябва! На хората съдрани неща не трябва да се дават!“ А сега, някой умрял от заразителна болест, хайде да дадат старите му дрехи на бедните хора. Това не е морал! На бедния човек здрави, нови дрехи дай! Старите дрехи нека седят в избата! Така прави Господ. Всяка година Той старите плодове, изгнилите плодове ли ни дава? Не, дава ни нови, хубави плодове. Старите нека седят в избата! Какъв е този християнски морал, като дойде някой беден, да кажем: „Чакай да му дадем една стара риза!“ И след туй казваш: „Е, дойде един беден човек, дадох му една стара риза“. Не, не, от себе си нищо няма да даваш. Ето какво считам аз морал: пътувам и нося за път две палта.

Минава един разбойник, напада някой пътник, ограбва го, съблича го и си заминава. Срещам ограбения, но вън е студено, а той ще истине така. Свалям едното си палто, завивам го и си отминавам. В такъв случай аз мога да му дам своята дреха. Но тъй, аз имам две палта, някой отива на бал, дойде при мене и казва: „Дай ми палтото си!“ Не, на такъв човек няма да дам палтото си, за да ходи на бал. Е, питам: При такова едно схващане какъв морал може да има в света? Моралът нека си е морал, но трябва да се живее разумно. Тези Божествени идеи трябва да проникнат у нас, трябва да са насадени тъй дълбоко, че да знаем в дадения момент кой е прав и кой не. Само при едно такова схващане ние можем да изменим нашия живот. Туй, което вършим в света, то е полезно само заради нас. Не мислете, че като направим едно добро, то е заради другите. При такива случаи на вас е дадена възможността да съграждате вашия ум, вашето сърце, вашата воля. Вие сега градите ума и сърцето си, сега калите волята си. Сърцата ви и умовете ви не са съградени. Човешкият дух е завършил вече своята еволюция, той е съвършен. Човешката душа, и тя е завършила своята еволюция, и тя е съвършена, но вашият ум, вашето сърце и вашата воля се нуждаят от развитие и усъвършенстване. Следователно ние трябва да работим за своя ум, за своето сърце. Чрез какво? – Чрез онзи великия закон, който съществува в природата. Някой ще каже: „Аз разбирам Христовото учение“. – Не го разбираш, не разбирате Христовото учение. Разбиране и изпълнение! – това са две различни неща. Дават една музикална пиеса. Извикват Паганини, знаменит цигулар, да свири. Понеже той бил прочут като виртуоз, искали да опитат до каква степен е гениален. Събрали се италиански композитори, съставили едно много мъчно парче, с особени извивания, да проверят гениалността му. Извикали го на угощение, пийнали си и му дали да изсвири туй парче. Паганини бил прозорлив, той разбрал, че в това има някаква хитрина, но взел цигулката и го изсвирил. Разбрали, че той действително е виртуоз. Е, и вие казвате някой път: „Аз съм добър, морален, гениален човек“. Искате да минете за виртуоз. Христос казва: „Дайте му едно от моите модерни парчета!“ Започвате, не върви. „Ами чакайте, еволюция, аз сега не мога да го направя, но след хиляди години.“ Не, ще си признаете, че не можете да го свирите. Знаете ли на какво мяза това? Хвалил се един турчин, че като бил в Багдад, прескачал трапове, широки 20 метра. Като дошъл в България, казали му: „И тук има такива трапове, прескочи ги“. Направили такива трапове. Засилил се да прескочи, паднал, не могъл. Защо не могъл? – „Е, въздухът е тук друг.“ И българите сега казват така: „Тук условията са други. Човек да е в Америка, във Франция, в Англия, друго нещо, но тук хората са бамбашка, не са културни, не може да се живее морален живот“. А, не може! Може, ние си внушаваме, че не можем. Трябва послушание на живата природа!

Второто криво понятие, което имаме, е, че всички мислят какво Христос преди 2,000 години е дошъл, учил е едно учение и си е отишъл горе на небето. Питам: Този Христос, Който преди 2,000 години е живял, жив ли е сега? – Жив е, възкръснал е и седи горе на небето, отдясно на Отца. Ами вие ходили ли сте да видите, че е така? Дясната страна на Бога, това показва Божествената Мъдрост, която прониква във всичкото Битие на човешкото съзнание. Тя прониква във всеки един атом, във всеки един лъч, във всичко туй, в което съществува ред, порядък и хармония. Тя прониква във всяко едно любовно чувство, във всяка една Божествена мисъл, която носи щастие, блаженство на душата; тя прониква във всяка една сила, която оживява, възкресява, одухотворява: тя прониква във всяка една ръка, която твори. Туй е Христос! Сега някои мислят, че Христос е на престола, седи и чака съдния ден. Не, това не са верни схващания. И ако някой се осмели да каже противното, казват: „Това не е така, еретик е той, разваля света". Не, не, питам сега за друго едно положение. Защо хората се различават в своите понятия? Има една велика тайна в живота. Добрите хора трябва да се учат на търпение. Но по някой път вие смесвате търпението с неволята. Неволята всинца я носите, познавате това изкуство, научили сте го. Няма човек, който да не знае неволята. Обаче малко хора съм срещнал да познават търпението. За да научите търпението, за да го придобиете, изисква се не един живот, но 10, 15 живота. Търпението е разумна сила. Търпеливият човек е виден човек, той всичко може да издържа. В англичаните има търпение. Туй го наричат другите хора хладнокръвие. Не, англичанинът е търпелив. Аз съм привеждал и друг път следния пример, и сега пак ще го приведа. В Лондон се срещнали един английски лорд и един руски княз. Срещат се те с файтоните си в една много тясна улица, не могат да се разминат. И двамата се спират. Нито единият, нито другият се връщат. Руснакът изважда от джоба си английския вестник „Таймс" и почва да го чете от единия до другия край с голямо хладнокръвие. Англичанинът изпраща слугата си до руснака, с молба: „Господине, моят господар ви моли да имате добрината след прочитане на вестника да му услужите, и той да го прочете". Тези хора не се дуелират, те изучават търпението. Туй е отличен пример. „Господине, моля, бъдете тъй добри, дайте и аз да прочета вестника." Е, как ще излязат и двамата от това положение! – Има изходен път. Сега да се върнем към мисълта си.

„По твоята заповед ще хвърля тази мрежа."

Тази мрежа, при сегашните условия, това е човешкият ум. Той трябва да се хвърли в света и разумно да се употреби. Всеки от нас трябва да се стреми, по възможност, да бъде разумен. За пример, някой път ние сме много неразумни. Идем при някой болен, но лекарят му е забранил да говори,

защото дихателната система е слаба, и там вътре нещо ще се разкъса. А ние имаме желание да му поговорим. Не, мълчете, постойте търпеливо, като англичанина, и кажете: „Като свършиш с твоя вестник, с твоята болест, пратете я и на мене“. Вие ще кажете: „Защо да ни я прати?“ От всяка една болест, която идва от Бога, човек придобива едно велико благо. Толстой имаше тази опитност. След всяка една болест ставаше една промяна в състоянието му, придобиваше една идея. След всяко такова състояние неговите схващания, неговите идеи, възрения ставаха по-широки. А у нас, като дойде някоя болест, скоро викаме лекар, консулиум. Бог казва: „Слушай, ти ще легнеш 10–15 дена и аз ще ти направя една операция“. А ние, тези операции, които прекарваме, тези резултати, които разумната природа ни праща, наричаме болки. Не са болки, това е учене на нещата. Защо при болестите не се учим на геройство? Защо, като дойде болката, да не седиш да видиш до колко можеш да издържаш? Съвременните хора не са издържливи. Най-малката болка, най-слабият бодеж в дробовете ги уплашва: „Ох, охтикясъл съм“. И скоро при лекаря! „Ох!“ Какво има? И лекарят констатира, че болният е в първата фаза на болестта си. Че един цяр, че втори цяр. Не, никаква охтика нямаш. Охтиката е болест на чувствата, дисхармония в чувствата. Когато двама души се скарат и не живеят по Бога, и двамата охтикясват и умират. Аз ще ви приведа един пример, един факт, който стана тук, в София, в една фамилия, на която всичките членове бяха здрави. Една госпожица отива да живее в дома им, но се скарват нещо и след това и госпожицата боледува, и госпожата от тази фамилия боледува. Защо боледуват? – Защото не искат да си простят. Опасността в съвременното общество е там, че когато се сближите и след това се скарате, вие си създавате едно голямо нещастие и чрез закона на страданието Бог ще ви примири. Затуй, когато двама души се скарат, единият непременно ще умре. И за да не умирате, примирете се, целунете се, и този ангел веднага ще се върне на небето и ще каже: „Тия двамата се примириха“. Тогава Господ ще отложи решението си. Ако не искате да се примирите, Господ ще каже: „Доведете ги при мене! Елате тук да се примирите“. И затова Господ вика грешните хора горе на небето, да се примирят, не ги оставя на земята. Ще ви приведа един пример от древността. Безерба, един от царете на древността, имал дъщеря Лилита, която страстно обичала цветята, голяма любителка била, но била много жестока; не се знае дали е съществувала по-жестока мома от нея – тъй хроникира окултната наука. Тя никога не поливала своите цветя с обикновена вода, но заповядвала да ѝ довеждат хубави, млади момичета и да ги бият, та като плачат, със сълзите им да се поливат цветята. Тъй поливала тя своите любимци цветя – със сълзите на младите девойки. Тези цветя били отлични, най-хубавите цветя в царството, но младите моми в столицата знаели колко скъпо коства тези цветя. Някоя майка се радва на своята дъщеря, казва: „А, моята дъщеря е хубава, гладичка, тъй пълничка,

зачервена, красивичка“. И ние считаме, че ако дъщеря ни е малко жълтичка, че жълтият цвят е болнав. Мислите ли, че червеният цвят е здрав? Чудни са съвременните хора, които мислят, че жълтият цвят не е здравословен. Ами че по-здрав цвят от жълтия цвят няма! Няма, няма болезнени цветове. Ами жълтият цвят внася разумност! Ще направи някому лицето жълто. Че този човек мисли! И всички хора казват: „Жълт да не бъда!“ Някой човек, като стане малко жълт, иска да изхвърли този цвят. Чудни са хората! Щом някой стане жълт, пъшка. Аз не разбирам какъв е този страх от жълтия цвят. Цветовете, това са имитации на краски. Жълтият цвят, това е една жива субстанция, която като влезе в човека, ще му даде най-първо една лъскавина на очите, една подвижност на ума. Такъв човек във всяко нещо ще бъде бърз, подвижен, умен, всички въпроси ще разрешава бързо. Музикант си, ще бъдеш подвижен и готов на всяко място да окажеш своята услуга. Туй е жълтият цвят. А хората наричат жълт цвят туй хилавото състояние у човека. Този жълт цвят, това е червеният цвят в своята низша форма. И духовно, този червен цвят има едно отражение на жълто. А сега всички хора, изобщо, казват: „А, жълт цвят!“ Избягват го и носят червен цвят. Но при сегашното наше развитие всички побоища, всички спорове се дължат на червения цвят. Не че той е лош, но щом влезе в човешкия организъм, хората добиват една енергия и като нямат какво да правят, сбиват се. Тогава те мязат на онзи американец говедар, на когото от дядо му останало едно наследство от 30,000,000 долара. Повикали го и той си получил наследството. Отива в Сан Франциско, устройва ред балове, угощения, но след 6 месеца изпил и изял всичко. Качва се на коня си, отива в селото си и отново става говедар. Така и някои хора, като дойде този червеният цвят, казват: „Аз днес съм много щастлив“. Изяде, изпие всичко, утре се качва на коня си и казва: „Какво да се прави, лошо е времето!“ Разумният човек е друг, той е всякога щастлив.

Сега Петър се обръща към Христа и му казва: „По Твоята реч ще хвърлим тази мрежа“. Аз ви казвам сега Христовите думи: „Хвърлете вашата мрежа“. Къде? – В морето на добродетелите, да видим колко риби ще се хванат и какви ще се хванат. Вие ще кажете: „Това е философия! Има ли море на добродетелите?“ – Има, разбира се. И какво велико море на добродетелите е то!

Вторият въпрос: „Можем ли да хвърлим тази мрежа?“ И почвате да философствате. Чудни сте! Хвърлете тази мрежа и след половин час отгоре цялата мрежа ще бъде пълна. Този недоимък, който сега съществува у вас, всичко това ще изчезне и ще бъдете богати. И Петър се уплаши и каза: „Господи, иди си от нас, понеже сме грешни хора. Богатството, което Ти ни даваш, не е за нас, защото ще кривнем в този път“. Петър беше доста практичен, той усети опасността и каза: „Още един път не хвърлям.

Господи, иди си от нас, доста ни е толкова риба!“ Христос му отговори: „Не, аз ще ви направя ловци на человеци, няма да ловите тук рибите, на друго място ще ви пратя, друго ще учите“.

„По твоята реч ние ще хвърлим тази мрежа.“ Сега не е ли по-хубаво, ако съвременният свят правеше състезание в своите добродетели? Ако всичките християни, всичките моралисти, след като излязат от събранията, тръгнат по къщите на бедните и във всяка къща оставят по една ябълка или самунче хлебец, или друго нещо сладко, ще им кажат: „Колко се радваме, че сте много добри“. – „Ние пак ще дойдем.“ Мислите ли, че по такъв начин между бедните и богатите нямаше да има една по-правилна обмяна? По-естествено щеше да бъде. А сега, като говоря на хората, те казват: „Той говори така, но туй нещо е неприложимо в живота“. На вас ще кажа: Никога не говоря неща неприложими. Когато ви говоря за храната, за яденето, тия неща съм ги опитал, за всичко съм правил опити. Най-малките неща, микроскопическите, трябва да се приложат. Прилагайте всяка мисъл! Не искам да ви изкушавам, но казвам, че всяко нещо, което е приложено, ще бъде за ваша похвала. Имате една болест за лекуване. Нека допуснем, че е дифтирит или чума. Това са ред микроби. Силата на тази болест седи в чрезмерното размножаване на микробите. И всички лекари се стремят да спрат тези микроби, защото като се размножават, изхвърлят своите изверження, които отравят кръвта, и човек умира. Следователно, първото нещо: Спрете размножаването на тези микроби! В болестта имате два живота, които са в дисхармония. Единият живот е размножаването на тези микроби, а другото положение е редът и порядъкът на тези клетки. Питам тогава: Няма ли начин да се възстанови тази хармония? – Има начин. Трябва да концентрирате вашия ум, да го държите във връзка с Господа и да кажете: „Господи, ние имаме много богатства, тези неканени гости са дошли да го унищожат, да го изядат, помогни ни!“ Някой път може да изядат всичкото ви богатство и нищо да не остане от вас. Ще концентрирате ума си и лекарят ще дойде. Той е необходим. Един човек сам не може да лекува болестта си, двама души трябват. Лекарят ще дойде, той е единият, неговият мозък е едно динамо, а вие сте вторият. Ще концентрирате вашата мисъл към тези микроби и ще спрете тяхното размножаване. Веднага ще усетите, че температурата не се покачва. Качването и спадането на температурата показват бързите промени, които стават в охтичавите. Значи най-първо температурата трябва да се уравновеси, да дойде до нормалната температура. Ще концентрирате вашия ум, вашите чувства, ще турите волята си в действие и ще кажете: „Аз съм по-силен от тези микроби“. Ще се запитате: „Може ли?“ – Може, разбира се. „Ами че как?“ – Ти нали искаш да бъдеш гражданин на Царството Божие? Ако с тези малки болести не можеш да се справиш, как ще можеш да се справиш с по-

големи работи? Дойде лекарят, казваш: „Господин докторе, ще оздравея ли?“ – „Ще оздравееш.“ Пипне ти пулса, бие слабо. Не говори истината. Пулсът ти бие слабо, лекарят вижда, че положението е сериозно, и казва, че ще оздравееш, но се съмнява, а болният разбира туй. Не, ще му кажеш право в очите: „Ще оздравееш!“ – нищо повече. Ако не можеш да говориш истината и виждаш, че той ще си замине, или ще замълчиш, или ще му кажеш: „Братко, приготви се, викат те на гости в другия свят“. Туй е по отношение на всички. Всички ще имате тези болки: очеболие, коремоболие и други. Всичките болести имат едно велико предназначение. Най-великото благо в сегашния свят, това са болестите. Вижте онзи богатия човек, тогова изпоял, оногова изпоял, на този продал котлите, на онзи продал къщата, но като го хване болестта, плаче. Дойде лекарят, направи една инжекция, друга инжекция, даде туй лекарство, онуй лекарство, а той дава тогава щедро от себе си, всичко дава. Като дойде Господ, казва: „Господи, всичко ще направя“. Става мекичък, на бедните раздава, щедър е. Питам: Кое състояние е по-добро? Казват: „Горко на богатия човек!“ Казвам: Блажен е този богат човек, Господ го посетил и сърцето му се разширило. Тъй, нека спадне малко този кожух! Защо му е този багаж? А тия, които нямат богатство, имане, не значи, че са сиромаси. Сиромашията е вътре в нас, в нашите разбирания. Ние живеем в един свят с такива големи богатства, но не можем да използваме тези богатства. За пример, като правим нашите разходки, често следя мислите на хората. Пътуваме около 150–200 души, отиваме да се разходим, да подишаме чист въздух. Управляващите казват: „Тези са самоварите, те идват тук на разходки, но те правят някаква революция, има нещо“. Идват и ни казват: „Не може то, толкова хора да ходят там из планината, замислят нещо против държавата“. Не против държавата се обявяваме ние, ние отиваме да се порадваме на тази планина, на туй благо на природата, на тази светлина, на тази прана, на това електричество, на този магнетизъм там. Най-първо трябва да убедим хората, че нашите мисли, че нашите желания са чисти. Почнаха даже да се противопоставят на екскурзиите. Ами че съвременните хора почнаха да страдат от неизлизане на разходки всред природата! Ние сме осъдени хора, затворници! Мислите ли, че едно здание от 4–5–10 и повече етажа е здравословно? Във всяко едно здание там се развиват разни болести. И нашата култура, в туй отношение, както сега живеем, не е една от най-добрите култури. Трябва един разумен живот! Всичките тези хора трябва да плъзнат вънка, из природата, и тогава да се върнат да работят, да има едно съответствие между думите и делата ви. Е, как тогава? – Ще учите. Ако в моите думи няма искреност, ако в ума ми има задни мисли, колкото и малко да е всичко туй, въпросът е разрешен. Това аз наричам подлост. Защо да правя интриги, да заговарям този, онзи? Човек трябва да бъде чист, абсолютно чист. Това е морал! Аз зная, че този свят е на Бога и само Бог е господар в света! Аз зная, че този свят е

хармонично устроен, и аз служа на Бога. Тогава няма защо да се бунтуваме против този или онзи. Някой не живее според Бога, ще му кажа: „Братко, тъй както живееш, не живееш добре, стесняваш брата си“. „Какво право имаш да ми говориш така?“ – Ами ти какво право имаш да стесняваш брата си? Реакции са това в света. Ако всички вярващи в света, ако всички идеалисти приложат тази велика наука, светът моментално щеше да се оправи. Не мислете, че невидимият свят няма сили да спре сегашния свят в своя развой. Те могат да го спрат, могат и да го разрушат в един момент, но те искат морално да му се въздейства, да се пробуди съзнанието. В съвременните хора, в техния ум, в тяхното съзнание имам много малко светлина. Няма да кажа какво виждам. Вие ще кажете: „Дотук говори право, оттук нататък е малко анормален“. Не, туй, което виждам аз, може да го видите и вие, но то е виждане на съотношения. Например, в един математически фокус виждате един център, букви, виждате някакви формули, но онзи математик, като седне да разглежда целия процес, развива задачата, разбира плоскостите, сеченията на линиите. Ти гледаш, казваш: „Тази работа е съвсем забъркана“. Да, във виждането и разбирането на нещата има известни съотношения. Имате, да кажем, една малка дисхармония в себе си, имате една неприязнена мисъл или неприязнено чувство в душата си спрямо някого. Давате ли си отчет защо държите тази мисъл? Срещате някой човек, казвате: „Този човек не го обичам“. Дали ли сте си отчет защо не го обичате? Казвате: „Има нещо несимпатично“. Защо, в какво седи това несимпатичното? Че не го обичате, че има нещо несимпатично, с това задачата не се разрешава, това не е философия. Някой е несимпатичен, аз мога да го направя симпатичен. Момък вижда една мома, бедна, с дрипи, несимпатично лице. „Оженваш ли се за нея?“ – „Аз, за такава простачка!“ Отивам в банката, взема 500,000 лева за нея, облека я хубаво, наредя я. Срещне я: „Госпожице, аз съм първият ви кандидат“. Значи сега не ти е несимпатична, сега има нещо хубаво в нея. Но утре парите изчезнат, казвате: „Не си ми симпатична“. Симпатия и антипатия, това са външни причини, които изменят живота. Във всеки един човек има душа, ще схванем душата. Някой ще каже: „Аз имам душа“. Който има душа, не говори за другите лошо. Някой път ще кажете: „Учителят говори лошо“. Не, лошо не говоря, аз съм много прям, но при най-лошите, при най-болезнените ви състояния аз казвам: Слушай, ще ти създам болка, но ще излекувам ръката ти, пръстите ти, ще оставиш да те масажирам. – „Ама ще ме боли!“ – Ще те боли, но ще оздравееш. Природата казва на болния човек: „Ще ти причиня най-големите страдания, но за добро, да оздравееш“. И колкото по-големи страдания усещате, толкова по-скоро болката ще премине. Не чувстваш ли болка, ти си фалирал. Докато кракът чувства болка, той е добре, престане ли болката, той е фалирал. Следователно, докато вие страдате в света, вие сте хора, аз ви обичам, но престанете ли да страдате, с вас въпросът е решен,

вие сте фалирали. Че страданията са най-голямото благо! „Ама аз не искам да страдам." Та вие се лишавате от най-голямото благо! Има ангели, които сега биха дошли на вашето място, но Господ не им позволява. Те надничат там, обикалят, искат страдания, чакат и казват: „Господи, дай ни малко". – „Не може, не може." Този ангел обикаля и какво не би направил, да дойде на земята да страда, а онзи човек, вкъщи, седи и въздиша. Казва си: „Защо Господ ми е дал най-голямото нещастие". Не, Господ ви е дал велико благо! Туй искам да го втълпя в ума ви, не хипнотически, но искам да мислите, да опитвате, да разберете, че при онази велика разумност всичко в света действа за добро. Сега вие искате да живеете с всичките хора по братски. Можете да живеете по братски, но как? Като кажете: „По Твоята заповед, Учителю, ние ще хвърлим нашите мрежи". Нека всинца, които ме слушате в София, хвърлим нашата мрежа в морето на добродетелите! Как мислите? Аз ще ви посъветвам, като отидете сега в домовете си, хвърлете тази мрежа и опитайте моите думи. Казвам ви, че вашите ладии, вашите къщи ще бъдат пълни. Млади сте, пълни сте с идеи. Туй е смисълът на живота. Всяко съмнение е едно болезнено, психическо състояние на ума. Неверието, и то е едно психическо, болезнено състояние на ума. Аз съм правил много опити и по някой път съм си създавал големи неприятности. Мнозина, на които съм преподавал, като ги поставя на изпит, казват тъй: „Досега аз мислех за Учителя, че е умен, но ако беше умен, нямаше да постъпва тъй. Той крайно ме обиди, той не зачита в мене човешкото достойнство, той ме унижи". Казвам: Ами че ти, който на всяка крачка не зачиташ Бога, не се ли унижи? Щом се представям, че живея един живот по-чист, отколкото в действителност, това е една лъжа! Не да ме хвалят хората, но като се представям нещо по-свято, отколкото съм, и като казвам, че като мене човек няма, разбира се, това е една лъжа. Ами че и като вас хора няма, и като мене хора няма. Особени са хората. Всеки един човек в света, който и да е той, на своето време, и на своето положение, е особен. Човек, който изпълнява волята Божия, който ходи по Божия закон, по правилата на Божията Мъдрост, той е особен във всички свои проявления. И аз бих желал всички вие да сте особени! По някой път аз опитвам мнението на хората и виждам, че те мислят какво другите хора уронват техния престиж. Отчасти може, но пак поддържам: единствените хора, които уронват нашия престиж, това сме ние самите.

И тъй, ще хвърлим ние тази мрежа в този океан на добродетелите. Ще направите първия опит в себе си, да видите колко сте търпеливи. Болест дойде, една неприятна мисъл дойде, да се преодолеят. Сега, като говоря, казвате си: „Кажете ни кой какъв е!" Никога не обръщам внимание кой какъв е. Аз като видя, че някой човек прави погрешки, спра се и казвам: Чакай да видя каква поука мога да извадя от тази погрешка. Като направи някой човек една погрешка, аз се радвам, че уча от него урок. И като го

срещна, ще му кажа: Ти ми направи едно голямо добро, научи ме един добър метод. Втори път, като го срещна, казвам му: Ти ми направи една голяма услуга, сега аз ще ти направя едно добро. Виждам го, той носи револвер, среща едного, казва му: „Горе ръцете! Дай кесията!“ – Нищо нямам. Спирам го: Приятелю, аз научих от тебе един добър урок. „Какъв?“ – Ти си добър човек. Колко пари ти трябват? – „10,000 лева.“ – Ето ти един чек, вземи тези пари, услужи си с тях. Не е хубаво да се прави зло. Той се почеше, вземе парите, върне се, плати парите на този, когото обрал. Тъй аз мога да го поправя, ще го насоча да учи, а не да убива хората. Казвате: „Ама ние ли ще оправим света?“ Не е въпрос за оправяне на света. За мене това е един урок, аз оправям себе си. При сегашните условия ние сами разваляме света. И затова се качи Христос в тази лодка. Сега вие искате Христос да дойде. Ами ако Христос дойде в твоята лодка, какво ще каже? Ще ви каже: „Хвърли мрежата!“ Сега аз няма да ви кажа, както казват някои, че трябва да напуснете живота си. Не, нещата са естествени. Туй, което трябва да направим, то не трябва да бъде явно. Аз съм за онзи абсолютно разумен живот. Аз съм против всяко одумване, против всяко насилие. В насилието човек огрубява. Каквото и да каже човек тогава, все ще почувства една скръб, една болка в душата си. Ако кажа нещо по твоя адрес, какво ще спечеля? – Ще огрубея. Но направя ли едно добро, подигам се. Кое е по-хубаво тогава? Затуй трябва да живеем отдясно на Бога, както Христос живее. Туй е значи разумният, съзнателният живот. А сега църквата казва, че само Христос живее от дясната страна на Бога. Не, аз бих желал всички да живеете отдясно, да постъпвате според Бога и да изпълнявате волята Божия. Това е целта на живота, отдясно да живеете, не отляво. Отляво, това не е за вас, за вас е от значение да живеете отдясно. Тогава ще бъдете доволни, ще разбирате онзи разумен, щастлив живот. Знаете ли какво значи човек да бъде доволен? Има едно вътрешно схващане. То е едно голямо богатство в света. Може да направите опити, не само веднъж, дваж, а много пъти, и ще видите, че ако имате това вътрешно доволство, всякога ще имате приятели. Има един език в света, той е езикът на Любовта. Ще проучите този език. Няма душа, на която като проговорите с езика на Любовта, да не ви разбере. Правил съм опити и с хора, и с животни, и със зверове, с мечки и други, и съм проверил този закон. Някой път съм ви говорил, че мечката е много лоша, но тази мечка, като я срещна, и тя може да дойде, да клекне пред мене. Защо? – Ще я помилвам по козината, ще ѝ поговоря, ще ѝ кажа: Как си, как живееш? – „Много са лоши хората, неприязнено са разположени към мене.“ – Е, нищо, това е добре. И после тя си тръгне. Ще кажете: „Това е от 1001 нощ“. Но кога ще постъпи тази мечка така? Като я срещнеш, да те разбере, че ти я обичаш, че си променил мнението си за нея. Тогава тя ще каже: „За пръв път в живота си срещам едно същество, което ме обича“. Туй е вярно, факт е това. Ако срещнете един човек и той може да почувства вашата любов, че

го обичате, вие ще може да го преобразите. Там е вашата сила. Правете опити! Това е наука.

Мнозина казват сега: „Чакай да видим каква е окултната наука!“ Окултната наука е пълна с методи, методи, но много скъпи. Този метод е един от простите методи, но е много евтин. Като си туриш ръката на гърба на мечката, и космите ти ще настръхнат, но като направите 2–3 опита, ще видите резултата. „Ами ако ме сграбче, ако направи това-онова?“ Казвам на някои: Хубаво, да направим друг опит. Ще си раздадете всичкото имане. А, мечката идва сега. Това е опит, метод само за силните ученици. Ще раздадеш всичкото си имане, къщи, петаче да нямаш в джоба си. Тогава ще отидеш в един град, като Лондон или Ню Йорк, и там ще изкарваш прехраната си. Ето где е голямата мечка, която ще срещнеш. Ще уповаваш на себе си. Или, отиваш там, казваш: „Аз вярвам в Бога“, но кесията си държиш пълна – ти не си срещнал мечката. Вярваш в Бога, но пръстенът си държиш. Не, ни пръстен, ни кесия, ни чепичета. Не, там ще спреш, ще срещнеш мечката, ще поговориш с нея и като дойдеш в България, тогава ще кажеш: „Аз срещнах тази мечка, имам голяма опитност, поговорих с нея, опитах я, по-страшна мечка от тази не съм виждал“. В един голям град да нямаш нито един познат! Аз съм срещал тази страшна мечка. И като я потупам, сърцето ѝ се отвори. Скрити богатства има в човека! Туй е силата на Христовото учение. Докато не опитате така Христовото учение, няма да го разберете. Ще ви питам: Мечката срещнахте ли, говорихте ли с нея? Не сте ли я срещнали, нищо още не сте научили. Да срещнеш мечката, това аз наричам герои. Някой имал страдания. Ами че като видя човек, който страда, мене ми затупа сърцето, радвам се. Аз съм виждал някои просяци, тъй, тихо и спокойно си благославят, приятно впечатление ми правят и си казвам: Отличен човек е този! Някой път мина покрай някой просяк, погледна го, казвам: Няма да ти дам нищо, почакай, сега ти се приготовляваш за мечката, не си я срещнал още. И пак му се поклоня тайно, той се поусмихне, казва: „Ще я хвана тази мечка“. Разбираме се ние.

„По Твоята заповед ще хвърлим тази мрежа в това море.“

По тази велика заповед на Божествената Мъдрост хвърлете мрежата на вашия ум! Защо аз зачеквам този въпрос? Защото пак ще дойде един ден да ви говоря. Туй, което ви говоря, нищо не струва, даром е. Няма какво да ми се сърдите, даром е.

„Даром сте взели, даром давайте!“

Беседа, държана на 25 ноември 1923 г.

1923_11_28 Волята Божия!
лекция пред общия окултен клас

ВОЛЯТА БОЖИЯ

Тайна молитва
Ще имате един пропуск до идущата сряда. Аз ще ви кажа: МИР! Вие ще отговорите: Мирът носи Божията радост.
Произнесохме всички заедно три пъти дадения пропуск: „Мирът носи Божията радост."
Прочете се резюмето върху темата „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието".
Прочетоха се няколко теми върху „Отличителните черти на гордостта и тщеславието".
Тема за идущия път: „Отличителните качества на мъжа и жената." Вие ще разгледате отличителните качества не на сегашните мъже и жени, и то обективно, като че не се отнася за вас, а тъй, както са мъжът и жената в Природата – идейно какви трябва да бъдат.
Сега да имаме едно малко музикално упражнение. Ще изпеем думата миръ4. Колко слога има тя? – (Един.) Понеже има само един слог, затова е мир. Тя е едносложна дума. Колко букви има? – (Четири.) Сега ще пеете думата мир с постепенно повишение на тона и после с постепенно понижение. При повишението вземате тоновете do, mi, sol, do, а при понижението се пее от горно do до долно do: do, si, la, sol, fa, mi, re, do. Колко стъпки има на слизане? (Осем.) На качване? (Четири.) От какво произлиза тази разлика? Сега, като съберете 8 и 4, колко правят? (12.) А като съберете 1 и 2, прави 3. Значи имате числата 4, 8 и 3. Те означават хармония в окултната музика. Числото 4 е бащата, който прави 4 стъпки, за да възлезе нагоре. Това е тонът на Мъдростта. Осем стъпки надолу – това е майката. При слизането стъпките трябва да бъдат всякога по-дребни. Ако крачиш повече, ще паднеш. При качването стъпките са по-малко – четири, защото са по-големи, двойни са те. Който се качва горе, по-едри стъпки прави, иначе ще падне.
Ще ви запитам: какво нещо е музиката, само кога можеш да пееш? Музиката е първото видимо изявление на Любовта. Когато за първи път се събудили ангелите на Небето, почнали да пеят. И така те се събудили. Като почнали да пеят, светът започнал да се създава. Те и досега пеят. Значи видимата, външната страна на съзнателния живот всякога започва с музика. Ако разглеждате това един ден, когато станете ясновидци, ще видите, че пеенето започва тогава, когато Любовта заговори в сърцето на човека. Вие и сега сте ясновидци, само че на дребно. Не че не можете да виждате, това не е обида, но пред вас има препятствия: качвате се нагоре, а хоризонтът ви е тесен. Но един ден, когато се качите на високо и просторът

ви бъде широк, тогава ще почнете да виждате добре. При пеенето съзнанието всякога прониква. Не можеш да пееш, докато не обикнеш, докато не съзнаваш. Даже и този, който никак не знае да пее, щом се влюби, почва да пее. Това е вярно и в Природата. Щом обикнеш, почваш да пееш. Не само хората, но и животните пеят. Пеене има даже и в дърветата, и в изворите – навсякъде. Сега на вас може да ви се вижда чудно как е възможно извор да се влюби, да пее! Чудно ви е, но загадъчна е песента на извора! За да разберете тази мисъл, идете малко по-далече – в едно философско разсъждение. Например вземете едно същество, на което съзнанието е по-ниско от вашето, и проявете към него своята любов. Не би ли се учудило туй същество, ако ти искаш да му покажеш, че го обичаш, и проявяваш своята любов чрез ръката си? То ще каже: „Защо ме стискаш?“ – „Защото те обичам.“ Любовта в ръката ли седи? Не, тя може да се прояви чрез ръката, но не е в ръката, може да се прояви чрез сърцето, но не е в сърцето. Колкото ръката е извор на любовта, толкова и сърцето. Казваш: „Сърцето ме боли.“ – Не, сърцето не може да те боли, но понеже накоплението на енергията, която се набира в сърцето, е голямо и не може да изтича правилно, влюбеният почва да усеща едно стягане в сърцето, едно голямо напрежение и тогава всички казват: „По-малко любов трябва.“ Т. е., казано на наш език, по-малко напрежение трябва. И тогава той затваря сърцето си, за да не се пукне кранът. После някои казват за някого: „От много любов мозъкът му се напрегнал.“ Не, Любовта не е нито в мозъка, нито в сърцето, нито в тялото. Вие може да направите опит с един извор, да видите, че той люби. Идете при един балкански извор и измерете най-ниското ниво на водата му. След това изчистете го хубаво, докато не остане никаква тиня в него, и през това време проектирайте своята любов към водата на този извор. Като поседите там половин или един час, ще забележите, че нивото на водата в този извор се е повдигнало с половин милиметър. Ще кажете: „Това е случайност.“ Не е случайност. Направи следния опит: премери широчината на ръката и на врата на някой човек, преди да е влюбен, и после, след като се влюби, и ще видиш дали има разлика. Разширение има в този човек. По същия закон и водата се е разширила. Вие ще кажете, че и това е случайност. В такъв случай аз мога да кажа, че разширението изобщо е случайност. Да, но философията е там, че Любовта се чувства навсякъде. Любовта може да я намерите и в растенията. И тук можете да направите същия опит, какъвто направихте с извора. Изобщо, за да видите, че в Природата има съзнание, че всичко чувства Любовта, се иска тънък усет. Премерете с една точна мярка колко са широки и дълги листата на някое растение и после проектирайте вашата любовна мисъл към тях: не когато то има плодове, защото ще ви прати плодовете си, но когато още не е завързало, и ще намерите, че листата му са станали с една четвърт от милиметъра по-обемисти. В това растение става едно разширение, което показва, че то чувства любовта и

иска да каже: „Аз те обичам и ако дойдеш идущата година при мене, ще ти дам от най-хубавите си плодове."
Съзнанието на тия същества, които са на Земята, е в нисша степен на развитие, но духът им, който е в по-висшите светове, чувства тази любов и чрез органите си се изразява, като казва: „Аз ти благодаря за вниманието, благодаря ти, че ми изпрати едно любовно чувство, благодаря ти, че ме поля с вода." Питам ви: ако почнете да мислите така, ще считате ли, че туй дърво не чувства? Свещено е туй дърво! Нали има свещени дървета? Как станаха тия дървета свещени? Свещени станаха не самите дървета, а техните духове.
И тъй, музиката е проявление на Любовта във вашата душа. Музиката, пеенето е събуждане. По някой път има механическо пеене, но в истинското пеене има едно успокояване. Който пее истински, той трябва да пее само за себе си, защото, щом мисли за обкръжаващата среда, това е ограничение. Щом пее за себе си, той в дадения момент е по-голям от всички хора наоколо: физически той е по-малък, но духовно е по-голям. Щом съзнаваш, че всички хора са като тебе, значи се съединяваш с тях. Всеки човек е единица от едно велико Цяло. Следователно в дадения момент може да схващам всички хора като материални единици, а същевременно може да ги съзнавам като души, като тела, като сърца и като умове. Значи в пеенето има едно разширение, едно успокояване. Като пеете, ще избирате съответни на разположението си думи. Българите започват: „Стоян си мами думаше." Какво искат да кажат с това? Или друга някоя песен: „Отивала мома на извора", и т. н. Туй са песни от народния бит. Тези песни са съвсем извратени. Първоначално тяхното значение е било друго.
В сегашните нови песни почти няма поезия. Сегашното пеене аз го считам само за упражнение, за приготовление за бъдещата музика. В класическите парчета има идея – те са продиктувани от нещо по-високо, а останалите са повече упражнения. Упражненията не са лошо нещо, но песните са нещо велико. Някой казва: „Е, какво нещо е песента?" Чудна работа! Аз наричам моята Любов едно окултно упражнение – тя не е песен, ще стане песен, но докато стане песен, трябва да има такива песнопойци! Защото песента става чрез песнопойците. Ще кажете: „Как тъй?" Вземете едно парче и накарайте един първокласен цигулар виртуоз да го изсвири. Накарайте след това някой обикновен цигулар да го изсвири и ще видите грамадната разлика. Казвате: „Отлично парче!" Отлично, но при великия цигулар. „Цвете мило, цвете красно" при някой велик цигулар е чудо, а при обикновен е обикновено. Слушате последния и казвате: „Стига вече, разбрах го." Следователно хубавите песни само хубавите, красивите души могат да ги пеят. Само една красива душа може да пее упражнението „Бог е Любов". Някой път, като ви слушам, че пеете „Бог е Любов", чудя ви се каква е тази Любов. Защото ако в действителност

бихте изпели само веднъж както трябва „Бог е Любов“, моментално щяхте да се промените и, като се върнете вкъщи, не бихте могли да се познаете. „Бог е Любов“ пеем, значи приближаваме при Бога, при Неговата благост. Знаете ли какво е Благостта на Бога? Вчера ви говорих за едно от качествата на Бога. Ти, като отидеш при Бога, никога не ще можеш да кажеш една лоша дума. Каквото си намислил да кажеш, всичко го забравяш. И като слезеш на Земята, казваш си: „Защо не Му казах това-онова?“ Ти като отидеш при Бога, забравяш да искаш книги, дрехи, знание, сила – всичко забравяш и като се върнеш, казваш си: „Къде ми беше ума? Аз всичко забравих.“ – И знаете ли на какво мяза вашето положение? В Англия в едно от подбудителните събрания се явява един велик проповедник. Той бил много красноречив човек и всеки, който отивал да го слуша, се захласвал. Един от тези джебчии обирачи казва: „А, аз няма да се захласна. Аз харесвам този проповедник, той върши за мене една велика работа, понеже всички, които отиват да го слушат, се захласват. Ще отида при всеки захласнат и ще го обера.“ Отива той в църквата, сяда при един богат човек и го чака да се захласне. Седи и си казва: „Чакай, изведнъж няма да пристъпя, ще гледам да се захласне, че тогава.“ Чака, чака и не усеща как се захласва и той сам. Всички се събуждат, събужда се и той. „Е, този път не успях, ще отида втори път.“ Отива втори път, проповедникът започва, но джебчията си казва: „Ще почакам отначало малко, докато се позахласнат.“ Не усеща обаче как се захласва и той. Като ходил десетина пъти и все не успявал, казал си най-после: „Повече няма да ходя, рискувам да си загубя занаята.“ Такова нещо е великата Истина в света! Ще отидеш веднъж, dваж при нея, ще се захласнеш и повече няма да буташ в никой джоб. Защо хората не искат да отидат при великата Истина? – Ще си загубят занаята – нищо повече!

Да изпеем още един път Мир.

Сега аз ще ви говоря върху едно качество, което всички абсолютно трябва да имате – без никакво изключение и без никакви разсъждения! То е, че всички трябва да се научите да изпълнявате Волята Божия! Няма какво да ви го налагам – това е един общ закон. Ще изпълните Волята Божия без разсъждения. Волята Божия – това е един всемирен закон, изпълнението на който е един временен акт. И когато говоря за изпълнение на Волята Божия, разбирам всичките моменти на проявление на тази Воля в даден случай. Защо? Защото този акт в дадения момент подразбира благото на всички същества, без изключение. Да изпълниш Волята Божия в даден момент, подразбира да направиш едно благо, което се отнася до всички същества без изключение: не на един човек, не на едно общество, не на един народ – на всички същества. Този е великият закон! Някой казва: „Аз изпълнявам Волята Божия.“ – Не, не, ти изпълняваш твоята воля, волята на още много други същества, но Волята Божия не изпълняваш. Разбрахте какво значи да изпълниш Волята Божия. Туй е подразбирал и

Христос. В туй схващане и изпълнение на Волята Божия човек може да стане велик. Вашата воля е тази, която ви разслабва. Ако един ваш акт не включва благото на всички в себе си, това е слабост. Сега туй не може да се доказва, но трябва да се опита. Ако вие се опитате да изпълните Волята Божия правилно, ще забележите голямата промяна, която ще стане във вас. Някога аз слушам да казват за някого: „А, той се влияе." Да, щом не изпълняваш Волята Божия, ти ще се влияеш и ще бъдеш под влиянието на един, на втори, на трети, на четвърти и на много други, но не и под Божието влияние. Изпълниш ли Волята Божия, ти ще бъдеш под едно влияние само – под влиянието на Абсолютното. Бъдеш ли под влиянието Му, ти от никого няма да се влияеш. Кой ще ти влияе тогава? Мислите ли, че ако аз бъда едно голямо езеро и в мене се влива една малка вода, та аз ще се повлияя от нея? Мислите ли, че ако аз съм една река, която се влива в океана, та ще повлияя на океана? Не, нищо няма да му предам. Онази вода на океана има една форма, а водата на реката има друга форма. Следователно според туй схващане, ако не искате да се влияете, трябва да държите ума си свободен и във всеки един момент всеки акт да включва благото на всички същества. „Ама той не го заслужава." – Не, ти ще служиш на Бога, а за Петко, за Драган няма да мислиш. Стари дертове няма да има. Че този имал да плаща. Не, само един акт у тебе ще има – да служиш на Бога!

Е, питам сега: има ли някоя обида в света, която да е толкова дълбока, че да не може да се оправи. Да допуснем, че аз съм обидил някого от вас, макар че не съм обидил никого. Тия, които мислят, че съм ги обидил, това е тяхно схващане, аз го оставям на тяхна сметка. Питам: в какво съм ви обидил? Да допуснем, че вие сте професор в някой университет, но аз подействам да ви уволнят и заемам вашето място. Вие минавате покрай университета, казвате:"Той ми взе мястото, характер няма у него, това-онова." Аз съм професор вече. Е, допуснете сега, че аз като съм в университета, без да знаете вие, подействам да ви направят ректор. Сега каква ще бъде вашата философия? Вие, като не знаете кой ви е назначил, ще кажете: „А, той ме изпъди от университета, взе ми мястото, но Провидението ми помогна, направи ме ректор. Чакай, аз ще му се отплатя!" И първото нещо, като ректор, какво ще направите? Ще се поставите малко неприязнено към него. Това е неразбиране на живота и в него няма никаква философия. Всичките ваши постъпки като ученици на една Окултна школа трябва да ги поставите на място. Трябва да знаете, че като ученици всичко, каквото ви се случи, то е предопределено, нищо не е случайно и вие не можете да го избегнете. Програма има вътре в Школата, която се спазва най-строго.

Сега разсъждавайте добре! Аз ви задавам следните философски въпроси: каква нужда имаше да бият Христа? Небето не беше ли силно да го освободи от тези римски тояги? В дадения случай Христос беше ученик в

Школата. Той напусна Небето, забрави високото си място и дойде със смирение на Земята, дето биде подложен на изпит. Той не казваше, че беше господар. Той казваше: „Тук аз съм слуга.“ Питам: каква нужда имаше да Го бият? Невидимият свят не беше ли силен да Го избави? – Можеше да Го избави. Казва се, че Небето е всесилно. Е, питам тогава: как ще си обясните това противоречие: защо трябваше да бият Христа? Не само че Го биха, но защо трябваше да Му се присмиват? Заковаха Го на кръста и Му се присмиваха отдолу. Защо трябваше да бъде тъй? Какъв смисъл имаше това нещо? В лицето на Христа ние виждаме един велик пример на онова велико любовно чувство, на онази велика Божия Любов! Характер имаше в Христа! Той казваше: „Прости им, Боже, прости! Ако те знаеха нещата тъй, както Аз ги зная, ако те разбираха нещата тъй, както Аз ги разбирам, и ако те са готови да изпълнят Волята Ти тъй, както Аз съм готов да я изпълня, не биха сторили туй. Един ден те ще научат това, прости им!“ Е, какво каза Господ? – „Ще им простя, но един ден тояга ще има.“ Тояга ще има, разбира се. Чудни са хората! Ако праведния бият с тояга, оплюват Го, заковават Го и Му се присмиват, на грешния трябва ли да му се простят греховете и да мине без бой? Ще му се простят греховете, но и тоягата ще дойде. От кого? – От твоите подобни, от твоите другари, с които си ял и пил. Те ще кажат: „В тебе характер няма, убеждения няма.“ Аз гледам философската страна на въпроса. От толкова време говоря, а у вас, у някои от учениците, ги няма тези елементарни разсъждения. Някои, които минават за много умни, разсъждават детински. В какво седи детинското разсъждение? Детинското разсъждение седи в това, че ние мислим как някои могат да ни повлияят. И за потвърждение на тази своя мисъл някои ще ни цитират стихове от Писанието, от някои философи, от къде ли не. То е смешно! Човек не може да се повлияе. Ако хората можеха да се повлияват, то досега добри щяха да станат. Някои казват: „Учителя им повлиял.“ Ако аз мога да ви повлияя, вие светии щяхте да станете. Това е един факт, обаче вие сте такива, каквито си искате, а не каквото ви говоря. Где съм ви повлиял? Не, не съм ви повлиял. Вие можете да бъдете такива, каквито искате, а законът говори: „Вие можете да измените вашия живот, у вас има сили.“ Вие сами можете да измените вашия живот към Добро, към Бога. В Окултната школа има два велики закона, които са неизменяеми. Причината следствие не може да бъде и следствието причина не може да бъде. Сега да определим това. Майката дете не може да бъде и детето майка не може да бъде. Вие ще ми докажете обратното. Как? Че туй дете, като израсне, може да стане майка. Но това не е философия – философията не е във времето и пространството. Ако вие изисквате нещата във време и пространство, то е друго нещо. Имате точките А и В – те се движат. А _______________ В

Ако имате само една точка – А, накъде ще се движи тази точка? Влиянието ¢ може да бъде към В, т. е. А може да се движи към В, а може и точката В

да се движи към А. Това са два полюса. В дадения случай А може да бъде по-силна от В, но може и обратното да бъде, т. е. В да е по-силна от А. Сега, при дадените условия, А – положителната страна, е по-силна от отрицателната. Следователно електричеството се явява на по-слабата страна. И в живота е така. Само слабите хора се проявяват, силните хора не се проявяват. Всички хора, които се проявяват като философи, писатели – това са все слабите хора. У вас се явява една мисъл: „Как, това са великите хора!“ Ами че Слънцето може ли да се прояви на Земята? Слънцето у вас на гости може ли да дойде? Не може. Вие сте чудни! Слънцето на гости не можем да го поканим. Не че не може, но нямаме място къде да го турим. То е един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Где ще го турим? Ще му кажем: „Молим ти се, седи си на мястото.“ Ние обаче можем да отиваме на гости на Слънцето и там има място за нас. Бог при нас не може да дойде. Вие ще кажете: „Бог живее в нас.“ Това е друг въпрос. Това, дето казваме, че Бог живее в нас – това е само проявление на Бога, проявление на Любовта. Бог като люби, и Любовта живее в нас, но туй е само едно ограничение на Бога. Животът седи в малките неща. Бог като Живот може да се прояви у нас, но Бог като Любов, във всичката своя пълнота, сега не може да се прояви у нас, няма още условия за това. Един ден, когато дойде Любовта, ние ще отидем при Него. Той няма да дойде при нас. И тъй, като Живот Бог идва при нас, а когато трябва да Го познаем като Любов, ние ще идем при Него. Някои от вас казват: „И ние можем да отидем при Бога.“ Хубаво, това трябва да докажете сами на себе си. Следователно А само не може да се движи към никаква посока – значи то не може да се влияе. Обаче отде произтича влиянието? Туй е момент на съзнанието.

Сега искам да имате едно философско, едно окултно схващане. Под момент на съзнанието ето какво аз разбирам. Този момент не включва никакво време и пространство. Вие сте свободни в себе си, имате прекрасно разположение, но у вас се зароди едно малко желание. Щом имате най-малкото желание, вие вече се влияете. Обикнете ли някого, вие вече се влияете. Не само вие се влияете, но и този, когото обикнете, също се влияе. Вие някой път казвате, че този, когото вие обичате, не ви обича. Да ви обича, значи да се влияе от вас. Той казва: „Аз не искам да се влияя от вас.“ Защо? Защото ще го питате: „Ти обичаш ли ме, любовта ти истинска ли е? Ами докажи я! Ако ме обичаш, направи ми една къща; ако ме обичаш, качи ме на каруцата си; ако ме обичаш, опечи ми едно прасенце, една кокошка“, туй-онуй. И виждаш – този, който те обича, станал цял слуга все за туй обичаш ли ме. Е, питам: при туй разбиране на любовта каква свобода може да има? Любовта не пита: „Обичаш ли ме?“ Защото това е един момент. Ти ще осъзнаеш в себе си в даден момент, че ти обичаш и че те обичат – без никакви граници. Така трябва да бъде! А вашите разсъждения ви довеждат до други схващания.

Ако искате да се самовъзпитавате, то със сегашните си разбирания, по

стария начин не можете да се възпитавате и не можете да си самовъздействате. Ще бъдеш без желания! Е, как ще ме разберете сега, какво означават думите без желания. Аз не ги разбирам тъй, както теософите ги разбират. Ще изясня мисълта си. Представете си, че имам една много хубава ябълка, която обичам, и я държа в стаята си, за да я гледам. Дойде някой у дома, види я и и той я обикне. Седнем и двамата около нея – и двамата я обичаме. Дойде трети – и той я обикне. Дойде четвърти, пети, шести, десети: всички я обичаме, всички седим наоколо ¢. В обичта няма нищо лошо, но лошото е, че в дадения момент у мен се поражда желание да взема ябълката и да я изям. В този случай аз вече се влияя. У всички се поражда желание, спор кой да изяде ябълката. Аз казвам: „Аз се отказвам." Вторият – също; третият, четвъртият, десетте – всички също се отказват и ябълката остава. Сега ябълката сама ще разреши въпроса. Тя казва: „Аз съм много благодарна за всички услуги, сторени от вас, но ще ми направите още една услуга." – Каква? – „Ще ме посеете и след като минат десет години, ще ви се отблагодаря. Ще имате търпение. След десет години, като минете покрай мене, ще ви кажа: вземете си сега ябълки, колкото искате." Туй са великите схващания в Божествения свят. Желаеш ли нещо само заради себе си, ти се влияеш вече. У тебе ще се зароди и завист, и гняв. Ще си кажеш: „Аз обикнах тази ябълка, но моята мисъл е безкористна." Сега ще положите този закон на безкористие вътре в душата си и ще работите. Не е лесна работа да се освободите от всичките остатъци на миналото, аз ги наричам атавистически. Вие сте ги придобили от хилядите съществувания, през които сте минали. Колко отрицателни качества са се наслоили вътре в ума ви, в сърцето ви, във волята ви! И тези качества сега изпъкват. Например някой човек убива. Защо убива? Мислиш ли, че той като човек е научил това? Не, той е научил туй изкуство някога си, когато е живял като тигър. Някой обича да души хората. Той, когато е бил като паяк, е обичал да души. После, всичките хитрости, лукавства ги е научил, когато е минал през животинското царство. Той трябва да поправи всички тези животински, атавистични навици на своя характер, да ги облагороди. „Този е благороден човек" – казват за някого. Отворя книгата на неговото минало, гледам – някога си е бил вълк. „Аз съм благороден човек." Да, изял си сто овци и не си платил за тях. Благороден си бил? На друго място гледам – някой бил боа, удушил десет души. И този дълг не си е платил. Но, яви ли се като човек, това е друг въпрос.

Та кармически колко живота има да изплащате в сегашния си живот. Като казваме в грях ме зачена майка ми, разбираме далечното минало. Човек е грешил, грешил и сега има много недъзи. Един ден ще плати това нещо. Как? Чрез закона на Любовта ще плати на всички тия същества. Мислите ли, че един кюмюрджия, който е изсякъл толкова дървета, няма да плати? Не, като дойде кармическият закон, той ще плати всичко туй до стотинка:

той ще посади всички изсечени от него дървета и тогава ще се завърне на Небето. Няма да остане нещо, което да не плати.
Сега ние имаме в живота си една велика задача: да научим хората да бъдат милостиви не само към хората, но и към животните, и към растенията. Туй е великият Божи закон! Тези работи Бог ги е изправил, но недъзите са в нас. Той ги е изправил отдавна: няма наша погрешка, която Бог да не е изплатил. Някому ти си изкривил тялото. Бог го е поправил, но това го е турил на твоя сметка. Ти си избил толкова животни – Той им е възвърнал живота, но всичко това е турил на твоя сметка: отбелязал е, че си бил жесток човек. Тази черта е отбелязана в твоя характер. Един ден ще идеш при Бога и ще Му кажеш: „Господи, аз съм готов да Ти служа, да изправя всичките си грехове“, и Той ще те постави на изпит. Ще кажеш: „Едно време в грях ме зачена майка ми и грехове правих, но сега искам да ме заченат Любовта, Мъдростта и Истината и с тях да Ти служа. Ако в грях ме е зачenала, значи може и другояче да ме зачене.“
Следователно, като ученици, всички трябва да желаете да бъдете заченати по друг начин. Туй е Новораждането, за което Христос проповядваше: „Ако се не родите изново…“ Той не говори за раждане в грях. Роденото в плът – плът е, а Новораждането от Духа – Дух ще бъде. Като сте родени в Дух, Дух ще бъдете. Това е великата задача! Тъй ще работите. А сега вие седите и тъй, както сте родени, искате да бъдете добри хора. Вашите сегашни добрини знаете ли на какво мязат? Една капка вода, като падне на сухата земя, море може ли да направи? Толкова и вие сте добри. Ако една капка вода падне на сухата земя, рекичка може ли да направи? Толкова добри и вие ще бъдете.
Казва Христос: „Без Мене нищо не можете да бъдете“, т. е. ако се не родите в Любовта, ако тя не влезе вътре във вас, вие ще бъдете в стария живот и само дългове ще трупате.
Та сега не че не трябва да имате желания, но всяко желание, което се проявява, трябва да бъде от друг род. И колко е трудно да дадеш на един човек туй, което обичаш. Имали ли сте такава опитност? Имали сте. Например гладували сте два-три дена и тъкмо седнете да се храните, дойде някой да ви иска малко хляб. Как ще се почувствате? Ще ви мръдне сърцето и ще кажете: „Аз съм гладувал толкова време, а сега дошли хляба да ми искат!“ – Не, трябва да кажете: „На драго сърце! Заповядайте!“ И като дадете, да забравите това, като че нищо не се е случило. Вие седите и си казвате: „Гледай му ума, това човещина ли е? Аз да гладувам, а нему да дам хляба си!“ Така разсъждавате всички. Аз не ви осъждам, но казвам, че по този начин на разсъждение вие всякога ще имате A и B. Тогава A : B = B : A. Имате друга една величина AB : X = X : AB. Хиксът е един неизвестен резултат, но този резултат може да е равен на друга някоя величина, с която ще има известни съотношения. И тъй, във Великата Природа последствията на нещата са неизбежни. Не се плашете от това, но знайте,

че всеки един акт, всяка мисъл, всяко чувство на съзнателния Живот си има своите последствия и с хиляди години там тече. И в Писанието се казва: „Доброто Бог го въздава с тисящи векове.“ Едно Добро може да се предава до 25 000 години, затуй трябва да бъдете внимателни, но във вашите разсъждения да няма страх. Влияете ли се – имате някакво желание. Тогава у вас трябва да остане само едно свещено желание: да изпълните Волята Божия! Що е Волята Божия? Вън от времето и пространството, в даден момент, вашите постъпки да включват благото на всички същества във Вселената. Мислите ли тъй, вие ще бъдете всесилни и в даден момент ще можете да направите всичко.
Този е великият закон, който трябва да спазвате и да мислите върху Волята Божия. Да вършите Волята Божия – това не е нещо, което можете да направите механически. Важното е това: разкривам ви един велик закон. Ама да не дойдете при мене да ми кажете: „Не може ли по друг начин?“ Никаква философия! Ние говорим извън времето и пространството, без философия. „Ама туй ще ми отнеме време.“ – Не, да изпълниш Волята Божия никакво време не се изисква, никакви разноски в това няма. Волята Божия може да изпълни този, на когото умът не е ангажиран никъде. Този, който иска да изпълни Волята Божия, трябва да бъде свободен, а свободният ум, свободното сърце, свободната воля всичко могат да направят. Вие можете да бъдете Свободни! Всеки един човек се ограничава от своите мисли, от своите желания и от своите действия. Така седи великият закон в света. Второто нещо: тия наши мисли, чувства и действия имат вторични резултати в света. Има влияния чрез отражение.
И тъй, ще изпълнявате Волята Божия, ще приложите този закон, за да изгладите съществуващата дисхармония, защото между вас има една дисхармония. Мене това не ме безпокои, защото аз съм дошъл до друго едно разположение: дисхармонията, която съществува между вас, за мене е много приятна. Аз, като се върна у дома си, свиря си, пея си, радвам се и си казвам: успяват тези ученици! Но в света съществува друг един закон: докато ядете и пиете, е много добре, но като се свърши гулянт, кръчмарят иска пари и като нямате, ще ви набие. Обратна реакция ще има. Аз искам да минете с по-малко страдания, по възможност с по-малко страдания! Да се заблуди човек – аз наричам страдание това. Една сестра дойде една вечер при мене и казва: „Учителю, позволи ми да си замина, да се самоубия.“ – Не ти позволявам. – „Защо?“ – Ами ти си яла и пила толкова време, а сега трябва да плащаш. Чакай, няма никакво самоубиване, аз имам ниви, ще ги прекопаеш, ще ги разореш. До тогава ни помен няма да има от самоубиване, всичките въжета са скрити. Аз зная какво значи това. Този дух, който е направил толкова пакости, сега иска да се провре незабелязано, че като отиде на друго място, и там да прави пакости. Досега аз плащах, а отсега – ти. Това е закон! Лесно е да кажем: да си заминем! Няма да си заминем, да се провrем, без да плащаме. Вие трябва да научите

този закон. Някой казва: „Да умра!“ Ами знаете ли, че като излезете от тялото си, ще дойдете до една врата, дето вратарите ще ви хванат, ще ви оберат, ще ви вземат всичко, до иглица – нищо няма да ви оставят. Вие още нямате тази опитност. Някои, като умрат, все се крият, дълго време ходят измежду хората. Някой път ще трябва да минете през една баджарница, през втора, през трета – четиридесет и четири са те. Там ще опиташ много неща и като излезеш, знаеш ли какво ще стане с теб? Няма да остане никаква форма от теб, ще се изгубиш. Няма да знаеш какъв си и кой си бил – Стоян, Драган. Никаква форма няма да имаш! Няма да остане нещо, на което да се опреш. Няма да мязаш даже и на един лист, който вятърът повява из пространството. Ще дойдеш до положението на един пътник, който е изгубил пътя си, пред очите на когото всичко е мрак и тъмнина.
Сега у вас има една особена философия. Като дойдете до Писанието, мислите, че всичко знаете, и казвате: „Този стих казва тъй, онзи – тъй“, и т. н. Някой казва: „Аз съм чул гласа на Господа.“ Ако вие сте го чули, и аз съм го чул. Някой ще каже: „На мене Господ е говорил.“ Ако на вас е говорил, и на мене е говорил. Сега ще сравним казаното на вас и казаното на мен, и ще видим плодовете от казаното. Защото в Божиите думи плодовете имат еднаква цена. Може да са кирливи, но като ги измием, те никога не губят своята цена. Те никога не губят и своята сила. Божиите плодове са еднакви. Та като ви проговори Господ, какво ще стане с вас? Много от учениците тук ми казват, че Господ им е проговорил. Аз ги слушам, като ми казват, че Господ им е проговорил. В дадения момент им хващам вяра, че Господ им е проговорил, но след един ден някой от тях ми казва: „Там, онази сестра не искам да я срещам, не съм разположен към нея.“ Аз зная вече доколко Господ му е проговорил. „Това вече не се търпи – веднъж, дваж, трижж – тя го прекали вече.“ Ами че ти не си ли прекалил? Кой от вас не е прекалил, я ми кажете! И ангелите, и всички са прекалили. Единственото същество в света без изменение, което аз зная като съвършенство, това е Бог. Оттам насетне, като започнеш от Него надолу, у всички ще има по нещо несъвършено. Значи в света на проявленията има видоизменения. Като дойдем до обикновения, до човешкия свят, тия изменения ние наричаме гняв, омраза, злоба. Всички тези отрицателни проявления трябва да ги превърнем в положителни. Всички тези неща са препятствия, които Господ е турил, за да опита нашата любов. Той казва: „Туй препятствие можеш ли да го преминеш?“ Бог ще те тури в положението на баща, мъж, жена, и като минеш тези изпитания, първото възнаграждение е, че ще те тури пред себе си, ще те направи Ангел, ще ти тури крила, отдолу ще ти тури подпис и ще ти даде един свободен билет: колкото искаш да ходиш, където искаш да посещаваш и когато искаш да се върнеш. Като се върнеш от разходката, ще те пита: „Видя ли всичко?“ – „Видях.“ – „Искаш ли още разходка?“ – „Не, Господи, сега искам да Ти служа.“ Тогава Той ще ти даде

да управляваш едно Слънце, за което ще отговаряш. Там ще те считат за Бог и, като направиш някоя погрешка, те ще се оплачат на Господа. Като направиш ред погрешки, Господ отново ще те върне като човек, пак ще минеш тази процедура на трансмигриране, на странстване, после пак ще те прати в световете, след туй в друга някоя слънчева система и т. н. Дълго време ще се разхождаш, докато се научиш как да Му служиш. И тогава, Той като те види, няма да ти се намръщи, но ще ти се поусмихне малко и ще ти каже: „Ще се научиш да служиш." И като си заминеш от Него, паметна ще ти остане само усмивката Му. Бог няма намръщено лице, Той всякога е усмихнат. Който Го е видял, той никога няма да Го забрави. Как виждаме ние тази усмивка на Земята? Вие виждали ли сте усмивката на Бога? Виждали сте я. Първата усмивка на Бога е, когато сърцето ви за първи път трепне: първото трепване на сърцето ви, преди да сте любили – това е усмивката на Бога. Това е първата Любов. Оттам насетне нищо не остава; другите усмивки – това са фотографии на първата. Първата е много ясна – тя е усмивката на Бога. Тази усмивка се извършва моментално. Тя е един момент. Някой казва: „Не мога да я видя." Други казват: „Изгубих я." Да, защото тя не може да трае дълго време на Земята. Тъй седи фактът. Психологически този факт вие го знаете. Тази усмивка може и да се повтори.

И тъй, изпълнение на Волята Божия! Какво нещо беше Волята Божия? Волята Божия е този акт, който в даден момент включва благото на всички същества.

Тайна молитва

Осма лекция от Учителя
28 ноември 1923 г., София

1923_12_02 Пътят на ученика. Основната идея

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА. ОСНОВНАТА ИДЕЯ

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината
– Тя постоянно ни весели.

Тайна молитва.

Прочете се резюме от темите: „Разлика между философските схващания на Платона и Аристотеля“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата „Разлика между страх и съвест“.

За следния път тема № 9: „Ползата от богатството и сиромашията.“

Какъв трябва да бъде пътят на ученика? Всеки път се очертава, отбелязва се по нещо. Ако е физически път, той се очертава от местата, през които минава. Този път може да минава покрай полета, планини, реки или други места. Ако този път е морален или умствен, той се отличава с една ясна, положителна мисъл. Ясните мисли не са безплодни, а всяка безплодна мисъл, според мен. безпокои човека. Например под думата .„размножаване“ съвременните хора разбират едно нещо, а в живата природа тази дума има двояко значение. Ако ударите един съд в земята, той ще се размножи на малки парченца, но това не е размножаване в истинския смисъл на думата, това е раздробяване. Когато хората вървят по този процес, те се израждат. Запример бащата е много умен. Синът слиза с един градус по-долу от бащиния си уровен. Неговият син пък слиза с още един градус по-долу от уровсна на баща си и т.н. Срещат се такива поколения в живота, които постепенно се израждат – вървят в нисходяща степен. Туй не е размножаване, това е раздробяване.

По същия закон на раздробяване, а не по закона на размножаването, вървят у вас някои мисли в развитието си. Много от вас, учениците на окултния клас, след като сте следвали в университета 5 или 10 години, вие чувствате като че ли нищо не знаете. Ако човек от скромност чувства, че неговото знание е нищо пред великото знание в света, това разбирам, то е едно нещо. Но да изгубваш своята памет, да изгубваш своя разсъдък, да изгубваш смисъла на знанието пред великото знание, това е процес на раздробяване, не е процес на съвършенство.

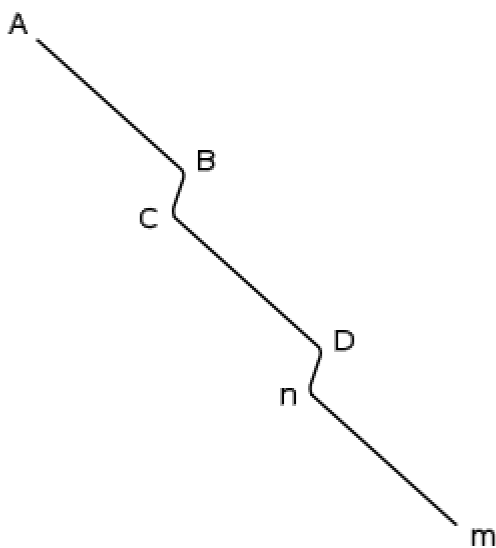

Допуснете, че имате точка А, която се движи. Аз употребявам думата „допуснете“, защото докато не допуснете нещо в ума си, то не може да се докаже. Тази точка А се движи в посока към точка В. След това тя прави едно малко отклонение наляво към точка С. После върви направо към точка D, след което слиза надолу към точка n и пак върви направо към точка m. Всички тия движения на точка А представляват един изминат път. *Линията* АВ представлява челото на човека. *Линията* ВС представлява едно малко вглъбяване, влизане навътре или едно малко отклонение между два свята. Значи ВС е неутрална граница между един по-висш и един по-нисш свят. *Линията* СD представлява *линията* на човешкия нос *Линията* Dn представлява слизане на човешкия нос надолу, за да се образува *линията* nm – човешката брада.

Природата изразява движението на тия линии в две противоположни посоки. Когато вие разсъждавате здраво и се развивате правилно, движението на първата *линия* не образува пътя АВ. но обратния път – ВА. Това показва, че щом човек се развива правилно, челото му расте нагоре, тази *линия* ВА се повдига перпендикулярно нагоре. Когато пък се развиват вашите интелектуални способности, или вашият интелект, тогава носът расте. Носът, значи, не расте нагоре, а надолу. Следователно имате *линията* CD. Челото расте нагоре в дясно, а носът и брадата отиват надолу, в *ляво*. Тогава имате отношението 1:2. Добре, ако вашият интелект и вашата воля се съединят и противодействат на Божествения принцип във вас, в какво положение ще се намерите? – Ще се раздвоите. И наистина, човек по някой път се раздвоява. Тогава какво трябва да правите? За да спаси човека, природата е разрешила този въпрос. Как? Понеже нисшето в човешкия свят – интелектът в човека, и нисшето в животинския свят, което изразява брадата в човека, се съединили против Божественото, природата ги е разделила, като направила устата – тя разделя носа от брадата. И затова, когато човек стане *лош*, първото нещо, което трябва да направите, за да го поправите, е да го нахраните. Може да проверите това нещо. Ако имате един неприятел, който ви мрази, гощавайте го, хранете го, той ще ви стане приятел. Значи, устата в природата представлява процес на раздвояване, процес на разделяне на тия две сили, които действат против Божествения принцип. И тъй. когато вашата воля и вашият интелект се

съединят, трябва да ги разделите, т.е. да създадете на ума и на волята си такъв обект, който да привлича всичката им енергия.

Сега всичките нещастия в света се раждат от известни желания. Например някой път се заражда желанието да блеснете пред света. То е желание да израстете нависоко, да станете обемист, дебел, да пуснете големи корени и т.н. Туй е в реда на нещата, то е Божествено желание, но за реализирането му във физическия свят действат противоположни сили – нисши сили. Значи, вие искате да станете едно голямо растение или едно голямо дърво, но идват големи бури. Какво ще стане с вас тогава? Ако нямате нужното смирение, ще ви изкоренят и вие ще бъдете или изкъртени, или счупени. Следователно малките тревички в закона на развитието си са в по-голяма безопасност, отколкото големите дървета. При това грамадните дървета в природата изразходват излишна енергия, без тя да се оплодотвори. Ние знаем, че едно хиладогодишно дърво, за да израсте на 10–15–20 метра широчина в диаметър, е погълнало грамадна енергия в себе си. Питам: ако нямаше в света разумни същества, които биха могли да използват тази грамадна енергия, складирана в тия дървета, какво биха правили те с нея? И този въпрос природата е разрешила разумно. Всички тия големи дървета на миналото, които са расли без смирение, природата ги е събрала и Затрупала в дъното на земята, като образувала от тях каменните въглища, които сегашният човек употребява за гориво. Тя е натрупала тия дървета в земята, за да се трансформира отпосле тяхната енергия в топлина и светлина. С тази топлинна и светлинна енергия, която се получава от тия дървета, се подпомага развитието на човешкия ум и човешкото сърце.

Като имате предвид всичко това, вие може да си кажете: как, ние дължим ли тогава на тия дървета, от чиято енергия се ползваме днес? Едно дърво, това е собственост на едно разумно същество. В такъв случай, мислите ли, че ония същества, които са оставили своите кости, своите тела долу в почвата да се ползвате от тях няма един ден да търсят тази своя собственост? Голямото зло в света днес иде именно от каменните въглища Чието от окултно гледище много от тия същества които хиляди години са били свързани със земята, днес при изгарянето на въглищата, било във фабриките в параходите, в треновете и другаде, се освобождават и създават големи злини на света. Защо? Защото някои от тия същества, които са били свързани с дърветата вървят в низходяща степен на развитие. Оттук ще извадя една аналогия, а именно: както растенията представляват един преходен етап към развитието на човека, тъй и човекът представлява един преходен етап към развитието на ангелите. Енергията, която ние събираме в нашите тела от земята, един ден ще бъде полезна за други, по-висши същества. Тя ще бъде основа за културата на един по-висш свят от

сегашния. Ще кажете: Какво от това, ще дадем енергията си. Злото седи в това именно, че ако вървите в низходяща степен на своето развитие, вие ще бъдете заплетени в тази материя и няма да може да се освободите. Но ако вървите във възходяща степен на своето развитие, ако вървите към Божественото, вие лесно ще се освободите от тази материя, в която сте заплетени. Като оставите телата си на земята, вие ще бъдете свободни от тях и като влезете в ангелския свят, ще се ползвате от благата, които сте оставили на земята. Та като ученици на Окултната школа вие трябва да имате по-дълбоки разбирания за живота. Аз ви обръщам внимание на това, за да не се роди във вас страх, да се пазите от сянката си. Не, веднъж сте дошли на земята, вие сте свързани с нейните закони и трябва да се развивате по Божествен начин, а не по човешки. Ще вървите и надолу, и нагоре. Човек е дърво, съставено от други две дървета. Тия две дървета съставляват двете главни системи в човека: мозъчната и симпатичната нервна система. Клонете на мозъчната система се разпространяват надолу, чак до крайниците на тялото, а корените му са горе в мозъка. В това отношение човек представлява дърво, насадено в една саксия. Другото представлява стомашния мозък или тъй наречената симпатична нервна система която се състои от ред възли, ганглии, разположени най-много в областта на стомаха. Корените на симпатичната нервна система са насадени в ганглиите, т.е. в стомашния мозък, а клоните ѝ отиват нагоре. Значи клоните на тия две дървета се преплитат. По какво се отличават тия две системи? – По своите резултати. Мозъчната система е носителка на електричество, затова, ако тя се развие повече от другата, човек почва да съхне. Щом човек почне да съхне, това показва, че преодоляващо влияние в организма му има мозъчната система. Електричеството отнема всичката влага от организма, и затова такъв човек е сух, без влага, безводен е той. Симпатичната нервна система се отличава с обратни резултати на мозъчната. Тя е носителка на магнетизма в човека. Когато тя е развита в някой човек, той надебелява, явява се натрупване на излишна материя, която се обръща после в тлъстини.

Следователно, тия две системи могат да се коригират една друга. Когато човек затлъстее много, какво трябва да прави? – Да упражнява ума си. Всички хора, които не мислят, затлъстяват. Такъв човек става един чувствен обект, той само чувства, но не мисли. Задебелееш лr Сега, наблюдавайте как става растенето у вас, как се развиват отделните ви удове. Някой път, например, носът ви не расте на дължина, но се разширява. Ако расте на дължина, означава, че му се придава известен умствен колорит, но ако се разширява, без да расте на дължина, придава му се повече чувствен характер. Следователно широчината на носа винаги трябва да съответства на дължината му. Правили ли сте измервания в университета да видите, ако един нос е дълъг 6 см, каква широчина му отговаря. (– 35 мм

широчина). Да, 35 мм е нормата. За един 20 годишен човек 3 см или 30 мм широчина на носа е малко. Това означава слаба дихателна система, т.е. такъв човек може да има силен интелект, но мисълта му не е дълбока, защото дълбоката мисъл винаги подразбира дълбоко дишане. Това дишане не трябва да става бързо, но медлено. Аз не препоръчвам бързото дишане, но медленото, плавното дишане. И когато си лягате, и когато ставате, ще си внушавате, че дишате медлено.

Носът и челото в човека представляват два отделни свята. Носът е светът на физическия човек. Той е от мъжки пол, но раздвоен. Всички негови пориви са все към земята. Челото е светът на висшия, на горния човек. В него няма раздвояване. Той нито е мъж, нито е жена. Той е човек. Във вас сега може да се появи мисълта: веднъж родени така, как можем да си помогнем? Вие се лъжете, не сте родени така. Вие си предполагате само, че сте родени, никой от вас още не е роден. Вие сте само въплътени в материята, но въплътяването не е раждане. Раждането е един Божествен, един естествен процес на душата. Въплътяването е един неестествен процес. Ако някой каже, че е роден така, то значи, че той може правилно да се развива; щом е въплътен в материята тоя трябва да употреби своя висш, Божествен ум, за да разплете. Как ще се разплете? По какво се отличава въплътяването? Въплътеният в материята човек е крайно капризен, каквото види по улицата за ядене, все му се яде; през дето мине, все ще си купи нещо и ще дъвче; ще напълни джобовете си с орехи, лешници, ябълки и др. подобни. Ако го питаш, защо дъвче постоянно, ще ти отговори: да минава времето по-лесно. Той ще чете всякакви книги безразборно; романи, история, философия, математика, естествени науки и др. – всичко в него е каша. Ако го запиташ какво специално го интересува, било в някой от романите, които чете или в някои от научните книги, ще каже: Чета, колкото да се прекара времето. Какво те интересува във философията на еди-кого си? – Да видя неговите възгледи. Такъв човек обаче няма нещо определено, към което да се стреми. Не, не трябва да бъде така. Чета ли някакъв роман, трябва да зная каква е основната идея в него. Проучвам ли някаква философия, трябва да зная каква е основната идея в тази философия. Следователно човек, който се е родил, трябва да има една основна идея.

Аз желая всеки от вас да има една основна идея. За следния път развийте темата № 10: „Основната мисъл на личния ви живот." Вие ще кажете: това е една свещена идея, тя важи лично за нас. Аз бих желал да имате една свещена идея, бих се радвал на това Не казвам, че вие нямате свещени идеи, но може би вие още не сте намерили в себе си тази свещена идея, а желая да я намерите. Тъй както ви гледам, знаете ли на какво ви уподобявам? – Вашето положение мога да сравня с това на България. Например, българите сега имат много дългове и всички финансисти се

чудят как да оправят положението на България. В България има скрити много богатства – въглища, скъпоценни камъни, злато и др., но не могат да ги намерят и затова българите си казват: Хайде да направим един заем, да подобрим положението си! За заем всички мислят, но никой не мисли да намери в себе си тази основна идея и да я използва. Тя е богатство, енергия, скрита вътре в човека. Американците се отличават от българите по това, че те имат основна идея. Те казват: ние ще обработим и основно ще използваме богатствата, които се намират в нашата държава. Ако отидете в Америка, никъде няма да срещнете бедна студентка или беден студент, на които богатите американци да дават пари подарък. Ако някой богат американец иска да помогне на един беден студент, ще му каже: „Господине, аз имам предвидена известна работа за тебе. Ако се заемеш да я свършиш, ще ти платя добре. Докато я свършиш, ти си задължен по отношение тази работа. Свършиш ли я, ти си съвършено свободен." Отлична черта е тази у американците! Там слугините работят осем часа дневно. След този осемчасов труд тя прекратява работата си, облича се хубаво, взима чадъра си и излиза. Господарката дума не ѝ казва. Вечерта се прибере в своята стая, легне си, свободна е, никой не я безпокои. На другия ден пак започва работата си. Извън работното време тя е свободна да си действа както иска. В България няма такова нещо.

Това, което става между българите, говори за безидеен живот. В тях няма никаква основна идея. Сега вие сте българи, родени сте в България, питам ви: имат ли те някаква литература или някакви исторически паметници, от които да се види каква е тяхната основна идея? Те и до сега са безидейни хора. Не че нямат идеи, много идеи са имали и имат, но основна идея в техния бит не са имали и нямат. Като ви казвам това, аз искам да ви предпазя от атавизъм. Атавистически, гледам, и във вас се заражда същата характерна черта – да разпръсквате енергията си във всички посоки. Ще се пазите от това! Преди всичко трябва да знаете, че сте мислещи същества и затова трябва да имате една основна идея в света. Ще пребродите цялата земя и отдето и да е, ще намерите тази основна идея. Като намерите тази идея, ще я турите на най-свещеното място в себе си, а всички ваши идеи ще поставите в съответно съотношение към нея. И като работите по този начин, значението, което придобивате, ще има полза за вас. И тогава, като растете и се развивате, няма да остарявате, но във вас ще става едно вътрешно разширение.

И тъй, това, което ви казвам, е необходимо за един окултен клас Ако вие не вземете предвид тия мои думи, аз зная какви ще бъдат резултатите на една окултна школа, която няма основна идея. Всички такива школи се разпадат. Не само това, но и вашият живот ще се разпадне. И за в бъдеще, каквато и работа да вършите, ако нямате една основна идея в себе си,

животът ви ще се разпадне и вие нищо няма да спечелите. Нашето желание е всички вие да имате успех в живота си.

За да намерите тази своя основна идея, тъй ще разпределите времето си, че ще оставите известни часове през деня, известни часове през нощта, като се пробудите, да отправите една силна струя нагоре: ще мислите за Бога, за Слънцето, за светиите, за всички велики хора на миналото, за всички хора на идеите които и сега живеят. Ще размишлявате през което и да е време от деня по 1–2–5–10 минути, за да се свързвате с тях. Това ще бъде един процес на растене във вас. Тъй ще укрепне и духът ви. Вие трябва да мислите, че всичко може да направите. Можете да направите всичко, но кога. Когато сте във връзка с всички добри хора, които вкупом съставляват едно Божествено тяло и всички си помагат. Значи, всичко може да направите заедно с добрите хора по света, а сам нищо не можете да направите. Ако искате да бъдете силен, ще си кажете: Аз, добрият човек и всички добри хора в света с мене, плюс Бога с мен, Който е над нас, всичко мога да направя. Тъй седи законът. Ако някой каже: Аз мога да направя всичко – това е една трета от Истината. Ако кажете: Аз и всички добри хора можем да направим всичко – това са две трети от Истината. И ако най-после кажете: Аз, включая всички добри хора и Бог, можем да направим всичко – това са три трети от Истината. Това е главната идея. Като казвам всички добри хора, подразбирам изобщо всички добри хора, които живеят по цялото земно кълбо – било като живи или заминали за другия свят – всички съставляват едно цяло с Бога. Когато работим с тази основна идея, те са готови да ни помагат всякога и във всичко: и в науката, и в изкуствата, и в живота. Ако имате едно изкуство в себе си, художник сте например, и имате тази основна идея, те ще ви помагат и вие ще бъдете отличен художник. Ако сте музикант или писател, или философ и имате тази основна идея в себе си, те ще ви помагат, ще вдъхнат във вас нова култура, нови идеи и вие ще се проявите като отличен музикант, писател или философ. Може да сте търговец или какъв и да е в света, имате ли тази основна идея в себе си, всички ще ви помагат и този малък кръг на дейност, в който се проявявате, ще бъде за вас благословение.

И тъй, първото нещо, което искам от вас, е да се самоопределите в себе си. Аз казвам: пътят на ученика е едно строго самоопределение. Определите ли се веднъж в себе си, няма да се изказвате навън, но ще бъдете твърд като диамант; всички външни условия ще се смекчат постепенно и вие ще си пробиете път и сега, и за в бъдеще. Нашето желание не е да се определите само за 5–10–15 години и след това да се разкапе у вас всеки стремеж, но сегашното ви самоопределение да бъде за в бъдеще един велик етап от вашите минали стремежи.

При сегашния развой на човечеството, в пътя си вие ще срещнете една малка мъчнотия. Аз я наричам малка мъчнотия, понеже е кармическа. Затова, за да можете да пренесете тази мъчнотия, всеки от вас трябва да бъде силен, да има един морален гръбнак, за да не попадне в слабост и да не се подхлъзне, да не се върне назад. Знаете ли в какво седи подхлъзването на ученика? В непослушанието. Не подразбирам послушание на онова, което аз казвам, но послушание на онова великото, Божественото, което говори в нас – когато ние не се подчиняваме на ония велики основни закони, върху които почива животът на нашето съзнание. Всеки от вас се приготовлява да стане гражданин на Царството Божие, за което трябва да има правилни отношения към Бога, към своята душа и към ближния си. Вие не можете да установите тия правилни отношения, докато нямате една основна идея в себе си. Ако нямате такава основна идея, вие ще мязате на ония картоиграчи, които всяка вечер се събират да играят на скамбил, на домино и все се побеждават. „Аз – казва, го победих." Все се побеждават, и победени остават – губят си времето.

Аз ви навеждам на тази велика мисъл, понеже и вие скоро ще играете на карти – на домино, на скамбил и др. Редактирането на един вестник или на едно списание, например, аз наричам игра на домино. Защо? Да редактираш един вестник значи да започнеш да мислиш какво да готвиш на тия хора. Ще почнеш да се нагаждаш към тях. Ще мислиш какво да им наготвиш днес, утре, другиден и т.н., дано задоволиш вкуса им. Като ви казвам това, не трябва да ми се сърдите, аз не обичам илюзиите. Вие трябва да знаете нещата тъй, както са в действителност. Някъде ледът е тънък, а мястото дълбоко и аз ти казвам: не ходи по този лед! Той е тънък, ще се счупи и ти ще потънеш във водата. Някой казва: аз ще напиша една статия, но нека да видя какви са нашите хора, какви са техните изисквания и т.н. И започва той да приготовлява нещо по вкуса им. Дойде, обаче, някой от провинцията, който чел тази статия и казва: Не ми се харесва тази статия. И започвате вие да се нагаждате по вкуса на вашите читатели и по вкуса на съвременните изисквания на обществото, но на какво ще замяза списанието ви? Друг път вие казвате: Ние още първия път ще напишем нещо силно, ще прокараме Истината. Добре, направете опит и вижте колко абонати ще имате и в единия, и в другия случай. Американците, които са толкова практични, и досега търсят начин как да издават едно независимо списание. И всеки ден те се приготовляват за такова списание, но разгледайте американските списания – всичко ще намерите в тях, но не и дълбока мисъл. Ако се прокара в техните списания или вестници някоя трезва мисъл, тя ще бъде дадена или от някой индиец, или от някой изпаднал славянин, който търси начин за прехранване, но самите американци не могат да дадат нещо дълбоко. Те се занимават с повърхностна мисъл и считат, че не може да се роди втори Марк Твен,

мислят го гениален. Да, гениален е да осмее всичко, и то тъй майсторски, че ти като го четеш, сам се смееш на себе си. Да осмиваш нещата и да мислиш, че по този обратен път ще можеш да морализираш хората, това не е възпитание, това не е Божествен метод на въздействие. Засега в света съществуват два метода, два пътя, чрез които се въздейства на хората – единият е чрез осмиване, другият – чрез нагаждане към техните вкусове, но и двата са временни. Истинският метод се отличава от тях. Действително, ще пишете това, което, хората са годни да разбират, но у всички ви трябва да има една основна идея. Да кажем, че ще пишете за реформите в обществото. Вие постарали ли сте се в себе си да направите една реформа? Ще кажете: Ние, младите, ще съберем пари помежду си, и списанието ще почне да излиза. Мислите ли, че парите ще оправят работата? Списание с пари не се издава – туй трябва да го знаете! В списанието трябва да се вложи живот, трябва да се вложи една Божествена идея. Да издаваш списание, това е сериозна работа! Не е въпросът в множеството на абонатите. Ако вие, младите, искате да издавате едно списание, то трябва да бъде строго идейно, и между вас трябва да има единство и обединение в идеята. Почнете ли да се разделяте да политиканствате, мен там ме няма. Аз обичам идейните работи и за тях съм готов да помагам, но дойде ли въпрос до личните работи – от тях не се интересувам.

Аз желая всички вие да бъдете идейни. Само онези от вас, които са проникнати от една Божествена идея, ще останат като работници на това дело. Аз не ви правя упрек, но ви предупреждавам. Сега носът и волята ви се съединили, правят заговор против Божественото във вас. Следователно, ако се заемете да издавате едно списание и един ден се скарате, питам ви: каква полза ще имате от това списание? Казвате: Ще придобия една опитност. Ако веднъж се напия и след това ме набият, трябва ли втори път пак да се напивам? Достатъчно е веднъж да ме набият. Защо трябва и втори път да се напивам? Защо трябва и втори път да ме бият? Ако въпросът е да придобия такава опитност, ще отида в една кръчма, там все ще се намерят пияни, ще видя как бият някого и ще си кажа: лошо е пиянството придобих тази опитност. Аз ви казвам тия неща, защото не искам да се обезсърчавате, предпазвам ви от обезсърчението.

И тъй във всяка ваша постъпка трябва да вложите нещо идейно, за да я осмислите. В света има две основни идеи, два метода, по които могат да растат и да се развиват нещата. Единият метод е чисто човешки, другият – Божествен. Вие започвате една работа, която е и човешка, и Божествена. Тогава 25 на сто от успеха ѝ е от вас, 50 на сто от Бога и 25 на сто от живата природа или както аз я наричам „окръжаващите ви хора“. Следователно тези три фактора трябва да действат всякога в съгласие помежду си, за да може каква и да е идея да успее. Затова вие трябва да устремите всички

ваши сили към една цел – да развивате Божественото в себе си и да му дадете предимство над човешкото. Аз бих желал като се срещнем, всеки да види в другия една основна Божествена идея, различна от неговата. Красиво е, когато хората, които вървят в един и същ път, се различават в своите прояви! Един изучава, например, външната страна на някоя наука, на някой въпрос, друг – вътрешната, но няма разногласие между тях. Един изучава живата философия, друг математиката, трети музиката, четвърти изкуствата, пети болезнените състояния на човешкия организъм и т.н., но виждаш всички тия хора са в съгласие и хармония помежду си, всички са положителни хора, всички са хора с една основна Божествена идея. Всички трябва да се стремите към положителното. Малко да е, но чисто! При това бих желал да развиете друго едно качество в себе си, което липсва в българите, а всички вие сте българи. Един от големите недъзи на българите е, че те нямат почитание един към друг. Туй липсва и у вас. От изследванията, които съм направил, съм заключил, че религиозното чувство у българина е слабо развито. Благородното чувство в човека е резултат само на религиозното чувство. Понеже в българина има този недостатък на непочитание на другите, той може атавистически да се прояви и във вас. Един българин, като отиде в кръчмата и се напие, може да изнесе и най-интимните работи, които са му казани като на приятел. Някои казват: Какво от това, че изказал тия работи? Аз забелязвам, че същото това нещо става и между вас. Има някои работи, които не трябва да се изнасят. Аз няма да ви кажа защо, но казвам, че това е в ущърб на самите вас. Ако вие изнесете някои от интимните работи на някой ваш приятел, вие сами ще се спънете в живота си. Ако великият закон в света беше такъв, да изнасяме всичко, защо природата не е изнесла всичко, защо го държи закрито?

По същия закон, има много свещени работи, които ние трябва да пазим. Докато ги пазим, има благородство в нас; изнесем ли ги, ние сами се унижаваме, ние сами се компрометираме. Човек, който изнася свещените неща, аз казвам, че този човек проституира. Има известни свещени работи, до които като дойде да говорите, кажете: Приятелю, по този въпрос няма да говорим, дотук ще спрем. Например, аз говоря за човека, говоря за неговите погрешки по отношение неговия ум, неговото сърце и неговата воля, но дойде ли до човешката душа, аз казвам: за душата не говоря. В мене има едно качество: когато говоря за човешката душа, аз говоря само за доброто в нея. Туй, което зная, то е, че Божествената душа няма абсолютно нищо лошо. И когато човек живее душевен живот, т.е. когато душата му взема участие във всички негови мисли, чувства и действия, такъв човек аз наричам „новороден човек“. В Божественото у човека няма абсолютно нищо лошо, но когато се отнася до човека, въплътен в материята, то е друг въпрос. И когато някой път аз правя бележки, те се

отнасят до вашето въплътяване в материята, такива са вашите отношения, но когато се говори за вашата душа, въпросът седи другояче. Затова, вие трябва да имате две мнения за себе си. Човек едновременно е нещо човешко и нещо Божествено. Това е правото положение на нещата, затова ще гледате всички да развивате Божественото в себе си. Във всинца ви Божественото не е укрепнало. У някои То е много слабо, като малко детенце. И ако вие не се заемете с вашия разум да пазите Божественото от животинското, от нисшето в себе си, то ще се осакати и при сегашното си развитие вие ще се спънете, ще се върнете назад най-малко 1000 години от живота си.

Аз ви говоря като на окултни ученици. Ако не бяхте такива, опасността за вас щеше да бъде по-малка, понеже детето, като знае де седят сладките неща като знае, че има скрити някои работи, отива да ги бърка Като не знае, не бърка и по-малко опасности има за него. Вие сте научили много работи, за които ще ви държат отговорни. Знанието всякога прави човека отговорен. Щом ви се разкрие една, каква и да е малка тайна, тази тайна веднага увеличава вашата отговорност и вие сте свързани, вплетени с нея. Ще кажете: Защо е това свързване? Забележете едно нещо: целокупният човек расте нагоре. То е хубавото носът и брадата растат надолу. Като разгледате хиромантически линиите на ръката си, какво забелязвате, как расте линията на сърцето? – Наляво. Накъде отива линията на ума? – Надясно. Накъде отива линията на живота? – Надолу. Значи, имаме пак същия закон: линията на живота отива наляво, линията на сърцето – наляво, а линията на ума – надясно. Тогава накъде отива линията на съдбата? – Надясно, нагоре. Оттук, носът и брадата растат надолу, сърцето и животът – наляво, а движението на Божествения ум върви надясно. Отношението или пропорцията между тия величини е 1:2, затова не трябва само да мечтаете върху Божественото, но и да се спирате върху него, да работите за развиването му.

Вие ще ме питате: В какво седи Божественото? Ето в какво се проявява Божественото. Когато имате един приятел, старайте се да откриете една добра черта в него. Мнозина от вас се оплакват, че няма кои да ги обича. Аз ще ви препоръчам едно правило, какво трябва да правите, за да ви обичат. Всички може да използвате това правило, то е следното. Имаш един приятел които искаш да те обича. Намери в него една от най-добрите му черти, дръж я постоянно в ума си и той ще те обикне. Щом го критикуваш в душата си, той не може да те обича. Между него и тебе винаги ще има една междина. И тъй, за да ви обича някой, законът е следният: ще намерите едно хубаво качество в този човек и ще го държите в ума си. Ако постъпвате така, няма да се намери човек в света, който да не ви обича. Този човек, като те срещне, ще каже: има един човек в света, който държи

в ума си една хубава идея заради мен. Вън от това правило, вън от този закон не могат да съществуват правилни отношения между хората. Казвате: трябва да познаваме човешкия характер! Приложете това правило и ще познаете човека. Приложете това правило за два месеца помежду си или един за друг само. Срещнете някого, когото не обичате. Постарайте се да намерите една добра черта в неговия характер и да го обикнете. Направете този опит за два месеца! Отделяйте всеки ден – сутрин 5 минути, на обед 5 м. и вечер 5 м. – за размишление върху добрите черти на вашите приятели. Ще постъпвате при този опит по следния начин: като станете сутрин, най-първо ще се спрете върху себе си, да видите, имате ли една хубава черта, едно отличително качество, по което да се различавате от другите, и ще задържите туй качество в ума си. За това качество ще се обикнете и ще го отправите и към другите. Като направите този опит с вас, вие се свързвате с невидимия свят. На обед ще правите този опит с вашия приятел, пак 5 м. Вечер ще правите опита с вашия ближен. Като правите опитите си, ще гледате, може ли въз основа на туй хубаво качество във всеки едного да се съгради нещо ценно. Може. От опита ви през тия два месеца ще видим каква обща идея може да се извади. През тия два месеца и аз ще отделям по 15 минути на ден, да намеря по едно добро качество във вас. Не ми е оставало досега такова свободно време, но сега ще отделя малко от времето си, ще го посветя само за това, да намеря доброто във вас. И след два месеца (до 9.II.1924 г.) ще формулираме това ново правило. Ще направим този опит, да видим може ли това правило да работи между българите. Ако работи, добре; ако не работи, ще направим втори, трети опит, докато най-после това правило проработи.

Вие сте млади, силни и желанието ми е да не хабите напразно силите, които имате сега. Аз искам всички ваши сили – и на ума, и на сърцето, и на волята, да се използват за добро. Аз искам вашият бъдещ живот да бъде съграден не на гранит, а на една диамантена воля, която да не се разклаща от никакъв вятър, от никакви бури и да имате една основна идея в себе си, да вървите в Божествения път без никакво спиране. Туй е, което трябва да стане с всеки едного от вас.

Аз ви говоря приятелски, защото искам да се развивате, да напреднете в живота си. По-възрастните ваши братя и сестри очакват да излезе нещо от вас. Те очакват от вас нещо, което в тях няма. Имат право да очакват. Но вие трябва да знаете, че за постигане на възвишеното, на Божественото, на благородното в човека се изискват усилия. Вие трябва да правите тия усилия. Ето, наскоро дохожда тук Марто, отличен виолонист. Той проявява такава техника, такова знание! Но всичко това е постигнато с усилие, с труд и постоянство. Днес един наш приятел – художник, изложи картините си, в които личи знание, разбиране на краските. Но през какви

мъчнотии, през какви борби е минал той! И всички видни писатели, всички реформатори, в каквото и да е направление на живота, са минали все през борби. В това отношение всички вие може да се ползвате от техните опитности. Аз искам животът ви да бъде красив, най-първо да сте доволни от себе си. Има едно вътрешно, морално, Божествено доволство в човека и аз желая всички да имате не външни похвали, а това дълбоко вътрешно доволство в себе си. Когато човек има това доволство, той е силен и мощен, не отпада духом. Това доволство аз наричам „вътрешна връзка", която съществува между всички възвишени същества. Сега тази връзка не е скъсана, разхлабена е, но аз желая тя да се уякчи. Например, някоя кост във вашето тяло се изкълчи Се навън и после се намести. Веднъж излязла тази кост навън, тя е придобила вече навика често да излиза. И наистина, виждате – при най-малката мъчнотия в живота тя излиза навън. Някой път и във вас има такива навици, които се проявяват атавистически. Не е лесно да се намести една изкълчена кост в човека! Много ще вика човек, много ще плаче. Същото нещо е и по отношение на вашите мисли и чувства. Докато се наместят те, много ще плаче човек. Кога ще ги наместваме, няма да ви казваме, но ще усетите такива болки, които едва ще издържите. Дойдете ли до най-силната болка, всичко ще се намести. Всяка болка в света има свой максимум на проявление. Дойдете ли до крайния предел на болестта, тя или ще премине, или ще изгубите съзнание. По-добре е болката да се прекрати, отколкото да изгубите съзнанието си. Въпросът не е да се премахнат мъчнотиите, а да се разрешат. Няма отлагане вече. Всички окултни школи, всички окултни ученици съзнават, че всички мъчнотии са дошли до крайния си предел и трябва да се ликвидира с тях. До 1925 година вие трябва да ликвидирате със сметките си – нищо повече. Имате на разположение още две години. Не ликвидирате ли със старото… аз ще замълча. Не че е страшно, но казвам, че когато човек се спира в своя път, дохожда до онази точка на замръзване, дето всяка умствена, всяка духовна деятелност престава. И тогава човек започва да живее един посредствен живот, а човекът не е в посредствения живот. В тия две години вие ще се стегнете, усилено ще работите, няма какво да се плашите. Геройство се иска от вас! На вас, младите, казвам: по-добри времена от тия за вашия растеж не са наставали, затова ще гледате да ги използвате – ще развивате Божественото.

И тъй, ще се насърчавате! Ще отправяте едни към други добри мисли, добри чувства и желания. Ще дойдат и обратните процеси на ума, на волята – ще се разгневите, ще се съмнявате – всичко това, обаче, са външни промени, не са някакви дълбоки, вътрешни бели. Това не засяга вашия живот. Ще гледате същността на нещата. Ще бъдете като онзи плувец, който пори водата с греблата си и върви напред. Вие може да срещнете по-

малки или по-големи вълни, но като гребете непрекъснато с греблата си, ще достигнете брега. Ако оставите греблата си и кажете: Какво ще стане с нас, дали ще излезем благополучно на брега и т.н. – вълните могат да извият лодката ви и да ви потопят във водата. Не, вие ще държите само греблата си! Вие трябва да излезете на другия бряг! Другият бряг, това е новата култура.

И аз ви казвам: вашите гребла, вашите лопати са здрави, трябва ви само работа и то постоянна работа.

Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

8 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 2.XII.1923 г. в гр. София

1923_12_02 Който люби

КОЙТО ЛЮБИ

Който люби мене, ще опази моето Слово. (Ев. Йоан 14:23)

Тия думи Христос е изказал приблизително преди 2,000 години. Тия думи съществуваха и по-отрано, не се родиха тогава.

Любовта, изявена чрез животните, има една форма, един начин; Любовта, изявена чрез хората, има друга форма, друг начин, а Любовта, изявена чрез ангелите, и тя се отличава. Когато ние говорим за Любовта, някои казват: „Ние разбираме какво нещо е Любовта“. Така биха казали и животните. Нима мислите, че животните не любят? Като сравнявам любовта на онези телици към своите малки, и те любят тъй интензивно, както майката люби своето дете. Разликата е само тази, че детето на телицата остава за по-кратко време при нея, а детето на майката остава за по-дълго време. И после, любовта, която съществува между животните, е по-кратковременна. Вземете една квачка, докато са малки пиленцата ѝ, тя проявява своята любов, готова е да жертва своя живот за тях и ги вика, дава им малки зрънца, но щом израснат, тя ги пропъжда – туй клъвне, онуй клъвне, пропъжда ги всички от себе си. Питам сега съвременните психолози: проучили ли са туй състояние? Те бързо решават: „Кокоша работа!“ Е, мислите ли, че тази работа е маловажна? Кокоша работа било туй явление! Туй не изяснява нещата. Мислите ли, че като се каже за нещо „Е, човешка работа“, та туй изяснява нещата? Мислите ли, че всичко туй, което хората вършат, е разумно? Тази любов, която хората проявяват, разумна любов ли е?

Христос, като казва тия думи в стиха, Той влага нещо в тях. Казва: „Който ме люби“, но не се спира там. Той се спира върху едно качество на Любовта: „Който ме люби, ще опази моето Слово“. Някои казват: „Това ние го знаем“. „Ще опази моето Слово.“ Но Слово може да има само в едно разумно същество. А самата разумност се отличава с известни качества. По какво се отличава диаманта? – По своята твърдост. Той е най-твърдият от всичките скъпоценни камъни. След това той се отличава и по цвета си. Значи по две качества се отличава: по твърдост и по цвят. Но цветът сам по себе си какво значение има? Някои ще кажат: „Ние знаем цвета му“. Не, цветът, това е външната страна на нещата. Всичките цветове, това са космически сили, които проникват целия космос. Ние казваме, че на някой човек се зачервило лицето или потъмняло, и там се спираме. Зад тази червенина се крие нещо. Когато онази къща избухне от огън и се обхване от тия пламъци, благо ли носи този червеният цвят? Около този

пламък се наредили тулумбаджии и гледаш, след 1–2 часа от този пламък всичко е изядено, всичко е загубено и само няколко дирека стърчат. А някои казват: „Да съм червеничък малко!“ Мислите ли, че този червеният цвят няма да оцапа и тебе тъй, както оцапа и тази къща? Мислите ли, че ако опапа къщата, че тебе няма да разруши? Всички искат да бъдат червени. Майката иска нейното дете да бъде червено. Мъжът иска неговата жена да бъде червена. Всички хора искат все червения цвят. Умните хора се спрели и мислят. Мъдреците и пророците в миналото са знаяли тия неща. Сегашните хора мислят, че като знаят да декламират някои думи от Писанието, знаят какво е искал да каже този пророк. Но докато този пророк е написал тези думи, знаете ли под каква дисциплина е минал? Апостол Павел, при все че имал онези дълбоки познания по Писанието, той сам е казал, че има откровение, но как е добил това откровение, сам си знае. Онези, които имат неговата опитност, те сами си знаят как се добива туй откровение. Аз ще ви приведа примера за апостол Павел. Апостол Павел първоначално е проповядвал едно, но след като го биха, след като му удариха 5 пъти по 35 удара, написа едно послание и каза: „С много скърби ще влезем в Царството Божие“. Но какво се крие зад тези удари, на какво се дължат те? – На този червения цвят. Един човек, на когото лицето е червено, само той може да те бие. Значи с много скърби ще влезем в Царството Божие. Всичките скърби в този живот произлизат от червения, кървавия цвят. Аз се спирам върху тия думи, за да наблюдавате вашето лице. Сега аз говоря на онези, които ще опазят Словото. Тази реч не се отнася до другите, те са свободни; тя се отнася до разумните, които ще опазят Словото. Всеки един от вас трябва да наблюдава своето лице. Не само това, че човек трябва да наблюдава и своя ум, трябва да наблюдава своето сърце, трябва да наблюдава и своята воля, да знае кой цвят преобладава в дадения момент. В Писанието се казва, че Бог е светлина. Той е онзи възвишен светъл цвят, който включва всички други цветове. Всички други цветове са видоизменение на Божествената светлина.

Аз говоря върху Любовта, понеже съвременният свят, съвременната цивилизация се намира в един преходен период, в края на своето развитие. Когато един старец дойде до 120-годишната си възраст, какво го очаква? Всички очакват да се пресели този старец. Всички очакват сегашната култура да се подмлади, но тя е остаряла. И някои имат още надежда на тази култура. Не, тя е един старец на 120 години и няма да се мине дълго време, ще чуете, че този старец се е поминал. Сегашните хора се спират, те поддържат старите истини. В старите хора можем да търсим Мъдрост, но не и Любов. В младите хора можем да търсим сила, но не и Любов. Любовта не може да се намери нито в старите хора, нито в младите. Тя се проявява по някой път в старите хора, по някой път в младите. Любовта може да се прояви само в разумните същества. Туй

трябва да го знаете! Само в разумните същества се проявява Любовта. Аз казах в една от миналите си беседи, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Понеже казваме, че Бог е Любов, съгласен съм. Бог може да се прояви, но само там, дето има разумност. Дето е Бог, разумност има там, и живот има, и Любов има. Сега всички съвременни хора се стремят към живот, искат да бъдат щастливи, да бъдат здрави, учени, силни. Всички улеснения могат да ги имат, затова е създаден светът. Но трябва да знаят, че светът е създаден от Бога, Който е най-умен, най-мъдър, най-силен. Ние не можем да предполагаме, че Бог, Който е най-разумен, може да иска един свят, в който да съществува мизерия, нещастия. Ако съществуват мизерия, страдания, това се дължи на съвсем други причини.

„Който ме люби, ще опази моето Слово", казва Христос.

Кое е Неговото Слово? Майката, за да опази Словото на Христа, трябва да отгледа своето дете не само физически, но да влее в това дете нещо от себе си, от любовта си, от разумния си живот – трябва да го научи на онези велики принципи, върху които е съграден самия живот. Сега някои от съвременните християни имат тази опитност и не трябва да се спирате на нея. Спре ли се човек на едно място, не е добре. Някои от вас мислят, че са завършили своето развитие, че всичко знаят. Други мислят, че като прочетат Писанията, всичко са разбрали и казват: „Туй е то всичкото!" Не е всичкото в тази книга. Тази книга е една малка опитност, но где е опитността на ангелите, где е опитността на тези светии? Апостол Павел е казал много малко неща. И Христос е казал много малко неща. Где е онази Любов, която Христос проповядваше на кръста? Всички говорят за нея, но колко християни има, които изявяват Христовата Любов? Колко майки има, които изявяват Христовата Любов? Тогава аз определям великия закон така: *Любовта включва благото на всички същества.* Сега в разбиране Словото Божие трябва дълбока мисъл не само по ум, но дълбока мисъл, в която да взима участие сърцето, в която да взима участие и човешката воля. Има някои въпроси, които ще се разрешат само по един опитен начин. Аз ще ви приведа следния пример. При един велик индийски адепт, който се занимавал с окултните науки и добил голяма опитност от своите учители, когато бил на 18-годишна възраст, идва един ден една бедна майка и му оставя своето малко дете, да го погледа, докато се върне, като му казва: „Ще бъдеш тъй добър, отивам на работа, ще пазиш днес детето". Той се съгласил да ѝ услужи. Тя отива на работа и оставя детето в коритцето си. Както си работи този адепт, вижда една кобра, която се приближава при детето. У него се събужда желание да избави детето, но веднага си казва: „Ами Брама, който е създал туй дете, няма ли да се погрижи за него?" – и веднага се отказва да изпълни желанието си. Обаче кобрата се приближава, ухапва детето и то умира. Майката се връща

вечерта при адепта и той ѝ казва: „Една кобра ухапа детето ти и то умря". – „Ами защо не го пазихте?" – „Такваз е волята Божия." – „Ти положително ли знаеш, че туй е волята Божия?" – „Ами тъй мисля." – „Аз пък мисля обратното, че детето ми трябваше да живее." Вика го тогава Брама: „Защо ти днес не помогна на това дете, защо не уби кобрата, за да го спасиш?" – „Ами защо да я убивам, аз не исках да опетнявам ръката си. Ти създаде кобрата, ти създаде и детето." – „Ти мислиш, че ще изпълниш моята воля, като не уби кобрата, и затова не опази детето; ами нямаше ли да изпълниш волята ми, ако беше убил кобрата?" Всъщност този адепт можеше да не убива кобрата и пак да запази детето. Той можеше само да я хване с двата си пръста и с пръчицата да ѝ каже: „Не ти е тук мястото".

Сега този червеният цвят у нас, той е цветът, който убива всички хора. Кого не убива и не разваля. – Той разваля и семейства, и държави, и общества, от памтивека всичко разваля. Всички войни се дължат на него. Като се дигне червеното знаме, всички хора се убиват и кръвта започва да се лее. Като се избият толкова хора на бойните полета, останалите се връщат окичени със знамена и знаци. „Е, трябва да се бием за благото на нашия народ". Покажете ми кой народ не се е бил и като се бил, да е прокопсал? Где са тези народи от старата древност: римляните, египтяните, асирийците, вавилоняните? Где са тези народи, които мислят, че като се бият, ще възстановят правото на своя народ? Да оставим ние народите. Та и съвременните домове се бият! Ние казваме: „Трябва да пазим своите интереси. Любовта трябва да се пази само за нас". Я ми кажете една фамилия, която да е запазила поне за 2–3,000 години своята фирма, да не я е загубила! И в какви илюзии се намираме ние! В Любовта има една неприривност. Трябва да има една постоянна връзка между Бога и човека, не Бог по форма, а Бог като Любов. Казват: „А, Любовта". Да, но Любовта включва разумното Слово на човека. Сега, когато се запознаем с тази велика Истина, пред нас ще се отвори велик свят. Всички желаят да говорят с един умен човек, но никой не желае да отиде в една лудница и да се разправя там с такива хора, които не мислят.

Казва Христос: „Който ме люби, ще опази моето Слово".

Един обект трябва да имаме. Значи, най-първо Бог се проявява вътре в нас. Тази Любов ще дойде. Как? – В тебе ще се зароди една малка искрица. И ако ти не загасиш тази малка искрица, тази Любов, Бог ще дойде. Важно е, че Божията Любов не започва с червения цвят. Тя ще се яви в душата ти като една малка, светла точица, тъй приятна, и постепенно, колкото повече се приближава към тебе, тя ще те озарява и под нея твоя ум, твоето сърце и твоята воля ще придобият най-добрите качества. Тя е светлината, за която Христос казва: „Аз съм виделината и думите, които аз ви говоря, не

са мои, но на Отца ми, Който ме е проводил“. Тази светлина ще дойде. Светлината е един признак на Любовта. И когато слънцето ни озарява, показва, че Бог ни изпраща тази светлина. Физическата светлина е признак на Божията Любов. Когато аз обичам някой човек, сърцето ми трепти, с фенер излизам да видя какво прави в тази бурна, тъмна нощ. Това е Любовта. Иначе, ако не го обичах, бих ли излязъл с фенер? Някои казват: „Покажи ни Любовта!“ Когато излезете вечерно време и видите тези звезди по небето, какво показват те? Това са фенерчетата, които се явяват, и Бог ви показва чрез тях пътя, че сте се загубили в бурята на живота. Казват някои: „Тия звезди са далеч“. Е, кое е близо до нас? Туй, което обичаме в дадения момент, то е близо. Близо и далеч, това са относителни неща. Ако се движа с бързината на светлината, нещата са близо, тия звезди са близо, но ако се движа с бързината на една кола, тези звезди са много далеч. И тогава ние установяваме нещата и казваме: „Тук, на земята, е всичкият живот“. Не, основата на небето, това е Любовта. Като влезете в небето, ще влезете в онази вечна светлина, дето няма никакви сенки. Слънцето там никога не залязва. Някои казват: „Онзи свят е само едно състояние“. Да, той е едно състояние, но същевременно е и едно място. Казват: „Где е онзи свят?“ Когато ние говорим за духа, какъвто и да е духът, и той има една материална обвивка около себе си. Материята, в която той обитава и работи, по отношение на неговото битие е по-гъста от материята на земята. Вие, като хора, нищо няма да видите, но като духове, може да видите, че има и друга земя, с една материя, която не гние, в която няма тъмнина. Нашата материя се различава по това, че нейният цвят е покрит с една черна, с една тъмно-червена краска. Докато сме тук, при тези условия, мир не може да има. Вие искате да сте на другия свят. Е, тогава как ще изтълкувате думите: „Небето и земята ще потънат, ново небе, нова земя ще се явят“. Какво се разбира под тия думи? Нова земя се създава сега. Къде е тази нова земя? Христос казва: „Аз ще ви взема и ще ви заведа там. Дето съм аз, ще бъдете и вие“. Щом говорим на хората, че трябва да се преселят от едно място на друго, те започват да треперят, да се страхуват. Казва Писанието: „Там, дето е Любовта, там, дето е Бог, там е нашият живот. Там, дето Го няма, там е мъчение, там е ад“.

Казва Христос: „Който ме люби, той ще опази моите заповеди“.

Сега, откак сте излезли от Бога, вие сте живяли толкова хиляди години на земята, но не помните вашето минало: отде идете, как сте слезли на земята, нищо не помните. Аз не говоря за вашите тела, говоря за вашите души. Някои от вас знаят своето минало, но някои не го знаят. Някои от вас познават Христа, някои не Го познават и спорят кои е Христос. Някои мислят, че Христос ще дойде на земята и ще Го видят като човек. Това е до схващането на хората. Има друго едно схващане: Христос е проявление на

Бога, Той е Любов, Той ще дойде като една вътрешна светлина в умовете и сърцата на хората и тази светлина ще привлече всички хора около себе си. Това е истинското схващане. Той казва: „Като отида при Отца си, ще привлека всички при себе си“.

„Който ме люби, той ще опази моето Слово.“

Сега в нас се събужда онази велика мисъл и казваме: „Опазихме ли ние Словото Божие?“ Кое е това Слово? – Живото Слово, Словото на Любовта, а не изказаното слово само на думи. Христос казва: „Аз ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи“. Когато дойде този Дух, каквото ви говори Той, това ще вършите. Има сега вързани човешки духове на земята, които заблуждават. Като влезе Божият Дух у вас, ще опазите Неговото Слово. Някои казват, че много знаят, че Духът говорил у тях. Тогава казвам: Я ми изпейте една песен! „Аз – казва – с музика не се занимавам.“ Ами с какво се занимавате? – „С говор.“ Хубаво, кажи ми едно разумно слово. В какво седи Любовта? В целувките ли седи? В стискането на ръцете ли седи? В прегръдките ли седи? В яденето и пиенето ли седи? В какво? Аз мога да те нахраня, но Любовта не е в нахранването; мога да те напоя, но Любовта не е в напояването; мога да те облека, но Любовта не е в обличането; мога да ти дам знания, но Любовта не е в знанията. Всички блага мога да ти дам, но Любовта не е вътре в тези блага. И ние, съвременните хора, се заблуждаваме. Майката, като храни детето си, мисли, че туй дете един ден ще я гледа, но туй дете не е в това тяло. То се проявява в тялото, но туй тяло ще се измени. В туй тяло има една разумна душа. Ако майката може да влезе в интимни връзки с душата на детето си, туй дете ще я разбере. Ако майката не е в състояние да влезе в интимни връзки с душата на детето си, туй дете ще я забрави. Причината за тази слаба връзка у животните е тази именно, че между тях има само една външна връзка, която се заличава. А у хората, при сегашното им развитие, има друга една разумна сила, която ги свързва. Сега ние, съвременните хора, се срещаме и се питаме: „Ти каква народност си?“ Мислят, че българите се обичат повече като българи, но не е вярно. За интересите си някой път, може. Обаче Любовта не признава никаква народност, Любовта не признава никаква религия, Любовта сама създава религиите. Религията е за земята. Божията Любов седи извън всички църкви. Църквата, това е Христовата църква, а главата на тази църква е само Христос. Питам: В коя църква се намира днес Христос, где се намира Той? Ако ми кажете в коя църква е, аз съм първият, който ще отида да поприказвам с Него. Доколкото зная, Христос не е в никоя църква. Това не е в ущърб на църквата, но аз говоря една истина. Ще кажат някои, че църквата е Божия. Че е Божия, Божия е, но Христос да е в тази църква вътре, не е, защото тази църква е облечена с червена дреха. И като четете Писанието, казва се за църквата: „В мантия е

облечена тя". То е външната страна. Сега аз нямам нищо против вярващите, но казвам, че църквата, според сегашните схващания, според сегашното състояние, в което се намира, не може да направи нищо. Какво може да направи църквата в тези времена? Ами вижте, Америка, в която има толкова просветени, повече от 150,000 проповедници, повече от 40–50,000 души учени, свършили богословие, остана ли поне един от тях в църквата? Не, те дигнаха червеното знаме и сега учат един велик закон в света, че и на победените, и на победителите Бог еднакво налага своя закон. Сега, ако ние кажем на съвременните хора, че сме в края на века, че в света идва една велика промяна, ще кажат: „Туй е заплашване". Ако на японците преди 6 месеца им бяха казали, че ще дойде едно голямо земетресение, в което Япония ще остане като второстепенна държава, щяха да се присмеят, но сега това е факт. Един американец е предсказал няколко земетресения и каквото е предсказал, всичко се е сбъднало. Не ви казвам аз, той казва: „В Европа идва едно земетресение, което ще започне от север, ще разтърси цяла Европа така, че ще помни туй земетресение с хиляди години". Той обяснява и причините на туй земетресение. В стария завет се казва: „Гледайте да не станат вашите дела и мисли толкова лоши, че да не може земята да ви търпи вече".

Христос казва: „Който ме люби, ще опази моето Слово".

Вие, които ме слушате, всички искате да уредите вашите работи. Доколкото виждам, вашите материални работи са уредени, но вашите духовни работи не са уредени, заплетени са. Аз ви препоръчвам още днес да уредите вашите полици с Бога. На какво са тези полици? – На Божествената Любов. Само тази Любов е, която ще стане основа на бъдещата култура. Върху нея ще се въздигне Царството Божие, а учението на Христа ще се въдвори като учение на Любовта. Сега, разбира се, аз не говоря за тази обикновена любов, но между всички ви, между богати и сиромаси, между учени и прости, между всички ви трябва да дойде тази разумна Любов, да се възпитат децата, да се научат на тез велики закони, да ги прилагат, но да не ги използват за свои лични облаги. Не, Любовта подразбира великото благо, при което светът може да се възпитава. И първото нещо, което Любовта ще внесе, то е истинското здраве. Туй увеличаване на болестите е признак на нередовен живот, т.е. царува любовта със своя червен цвят. Всеки гняв, всяко възбуждане, всичко туй спира онези възвишени и благородни мисли и прояви у нас. И ние, като остаряваме постоянно, наместо да поумняваме, оглупяваме. Забележете, всички стари хора започват да се дразнят, да оглупяват. Защо? – Днес ги дразнят, утре ги дразнят, и постепенно един червен цвят започва да избива на лицето им, и тези стари хора оглупяват. И ако си писател или философ, и по отношение към тебе ще се намерят същества, които искат да те

осмиват. И ние казваме, че на всички хора им трябва въздържание. Онези благородни хора, които искат да запазят своя живот, трябва да контролират онази червена сила на природата. Те всякога трябва да контролират този цвят. Ама някой се присмял над тебе! – Нищо. Ако ти дадеш ход на тази червена краска, какво ще придобиеш? Да допуснем, че някой изгорил твоята къща, ти трябва да търсиш причината на туй изгаряне. Това показва, че той не те обича. А щом не те обича, трябва да има причина за това. Ако ние, съвременните хора, умираме, казано ни е, че умираме от нямане на Любов.

„Който ме люби – казва Христос, – той ще опази моето Слово."

Нека имаме словото Божие, че тогава ще пазим Божията Любов. Тази Любов трябва дълбоко в нас да се загнезди. Съвременната наука е дала ред факти, ред данни за последствията, които излизат от нередовния живот. По някой път ме учудва своенравието на някои хора. Онзи морал, който днес съществува, той е даден от великите Учители, които са имали откровението на целия космос. Този морал е даден на мястото си, но сега, както е внесен вътре в света, той е изгубил смисъла си. Защо? – Днес той е само външен. У нас има само едно външно благочестие. Всеки има морал от страх. Ние изпълняваме морала, защото има затвори, има стражари. Всички тия принудителни мерки ни заставят да живеем един морален живот. При такова едно състояние, кой няма да е морален? Желал бих да зная доколко този морал се гнезди вътре в сърцата и умовете на хората от съвременния свят? За да проверят какъв е съвременният морал, нека властта за 10 дни да се оттегли и да видят кой какво ще направи. И нека тогава да проверят в 10 дни светът дали ще бъде по-културен или не. Нека направят такъв един опит и да държат статистика, по колко престъпления на ден могат да се правят. В Англия, във Франция, в Америка има такива статистики, нека и в България държат такава една статистика, та да видят кой народ има повече Любов. И аз бих желал, нека съвременните християни направят този опит, не да няма власт, но временно властта, правителствата да се предадат, да видят как ще се прояви човешкият дух. Ние, съвременните хора, нямаме вяра, страх ни е да направим този опит. Защо? – Защото малко любов имаме. Знаете ли примера за онази царица, която искала от мъжа си властта, да управлява само 3 дни. Той ѝ казал: „Нямам вяра в тебе". – „Как, аз те обичам!" – „Обичаш ме от страх, защото имам власт, сила, но ако аз ти дам властта в ръцете, ти ще бъдеш първата, която в 3 дни ще ме обесиш." – „Не, ти ме крайно огорчаваш, хайде да направим опит." Дава ѝ той властта, но след 3 дни тя го обесила. Като го окачват на въжето, той ѝ казва: „Нали ти казах, че ще ме обесиш, прав съм, значи". – „Е", казва тя – съзнала се и си закрила очите. Сега вие ще кажете: „Колко жестока е била тази царица!" Не е така. Ами онзи мъж и онази

жена, които се кълнат пред олтара, че ще се обичат и ще си бъдат верни, издържат ли? После всеки от тях си намери по-хубав мъж или по-хубава жена. Не казва ли ѝ той: „Е, ще потърпиш малко, нали знаеш, че аз залюбих, ще си намериш друг". Туй не е разбиране на Любовта. Туй е любов само по форма, но не и по съдържание. Аз намирам, че този обесеният цар, и той не е бил много умен. Той не трябваше да даде властта на жена си и да чака, а трябваше да си вземе паспорт и да ѝ каже: „Ще ти дам властта за 3 дни, но в това време ще отида в странство и ако има нужда от мене, ще ме викаш, ако няма нужда, ще управляваш, както знаеш". Умен трябва да бъде той. А той седи и чака какво ще направи жена му. Ето къде е погрешката. Следователно ние някой път не проявяваме своята любов, а очакваме. Мъж, който от жена си очаква това благо, е окачен на въже; и жена, която от мъжа си очаква това благо, е окачена на въже. Все на въже са окачени.

Христос казва: „Който ме люби, той ще опази моето Слово".

Някои се чудят защо Христос си замина. Той казва: „Който вярва в мене, и по-големи чудеса ще прави". Той им даде своята власт, остави ги на земята, но знаеше какво ще правят с Него. Той им даде властта и те Го разпнаха. Сега седят, молят Го отгоре: „Господи". Христос пита съвременните християни: „Има ли нужда от мене?"

Христос казва: „Който ме люби, ще опази моето Слово".

Сега аз се обръщам към онези ученици, които искат да се подигнат. Туй учение на Любовта не е учение за децата. Другите могат да живеят както искат, но онзи ученик, който е учил 4 години в университета и държи изпит или докторат, той трябва да застане на нозете си и да защитава своята теза, да я доказва. Само така може да получи докторат. Онзи ученик, който ще държи матура, не трябва да написва цифрите на ръкавите или на ръцете си и от там да гледа, но трябва да има знания, трябва да знае общите принципи. Някои от тези принципи не са на мястото си, но онези, които са необходими за живота, той трябва да ги знае, за да издържи изпита си. Ако не може да го издържи първият път, да се яви втори, трети път, но да го издържи. Сега всинца ще ви поставят на изпит. Този Отец, за Който ви говори Христос, Той ще ви постави на изпит за Любовта. Изпит идва за всички хора. И след като ви пресеят, онези, които останат, на тях ще се дадат нови условия за развитие. И земята ще се пресее, ще остане наследството само за добрите хора. Ще останат само тези, който разбират Любовта и които издържа̀т изпита на Любовта. Съвременните хора ще проверят един закон: няма да остане на земята нито един престъпник! Идва една червена вълна от този червения цвят. И

понеже всички тези хора са тежки, то по гравитация всички ще бъдат отнесени тъй, както се отнасят прашинките от вятъра. И сега някой път ми е чудно, когато добрите хора казват: „Какво ще стане с нас?“ Ами ако вие имате един възлюбен, който е силен, можете ли да го питате: „Какво ще стане с мене?“ Има Един в света – Бог. Той е най-силен. Всичко може да премине, всичко може да се разклати, Той никога не се разклаща. Има Един в света, у Когото няма никаква промяна, у Когото всичко е постоянно. По някой път допущате мисълта: „Какво ще стане с нас?“ – Ако вие имате Божията Любов, с вас всичко ще стане тъй, както трябва, а не тъй, както не трябва. Сега аз се обръщам към учениците на Любовта и казвам: Опитали ли сте вие силата на Любовта върху Мъдростта? Онзи, който люби, той трябва да обича, да иска да придобие Мъдростта в себе си, да стане мъдър. Не желае ли това, Любовта не действа. Любовта се проявява само при едно силно, интензивно желание да бъдеш мъдър. Туй е качество на Любовта. Първото качество на Любовта е една велика жажда да учиш. Всичко туй не е алчност, такъв човек не е нехаен, но изучава всичко, каквото види в света. А качеството на Мъдростта е точно обратното. Пък у мъдрия човек има желание най-малкото същество, което види, да обикне, има желание да му направи една услуга. Той като види, че една мравка се мъчи, ще се спре, ще ѝ направи услуга. Като види, че едно цветенце е затиснато, ще се спре, ще го разрови, ще му направи една услуга. Нему е приятно това. Само мъдрият човек може да направи туй. Сега, ако дойда във вашия дом, аз мога да позная дали вие търсите Мъдростта или Любовта. Някога мнозина казват, че ние трябва да говорим много сладко. Но в какво седи сладкото говорене? Ако аз отида при едно дърво, затрупано с вар, и взема да го чопля, да го измивам с вода, зле ли правя? Мислите ли, че варта е една необходимост при условията за неговото развитие? Зимно време то е намазано с вар за предпазване от зайците, но летно време трябва да се освободи от тази вар. Ако се яви човек, който може да ви каже вашите погрешки, които са в порите на вашата душа и ви спъват, какво обидно има в това? По някой път вие считате за обидно това, че някой ви е казал погрешките. Аз считам, че първото правило е, човек сам да вижда грешките си. Ако не ги вижда и дойде някой да му ги покаже, тогава трябва да му благодари. Иначе ще се намерим в следующето положение. Аз ще ви приведа един пример. Един турчин отива в една българска къща и им казва: „Слушайте, вие български няма да говорите, аз разбирам български. Вие ще говорите на турски. Ако кажете нещо лошо, ще ви разбера“. По едно време, той си запалил чубука, но една искра паднала от чубука и чалмата му почнала да гори. Бабата като го видяла, казала му: „Агачо, чалмата гори“. Той ѝ казва: „Не разбирам“. Тя пак: „Агачо, чалмата гори“. – „Не разбирам.“ Най-после тя му казала на турски. – „А, тъй кажи, да те разбера!“ Така и ние, казваме, че разбираме някоя работа. Казват ни: „Чалмата гори, чалмата гори“. – „Не разбирам.“ Всички

говорим за Любовта, но както агата, разбираме тази любов по турски.

„Който ме люби – казва Христос, – ще опази моето Слово." Законът е такъв: Трябва да любиш някого в света. Ако човек не може да люби онзи първият лъч, който е влязъл в окото му, той не е човек. Аз това наричам Любов. Първият лъч, който влезе в твоя ум, първият лъч, който влезе в твоята душа, първият лъч, който внесе тази радост, ти трябва да го обичаш. Може да е малък този лъч – нищо, ти ще го обичаш. Мислите ли, че не трябва да обичате онази малка божа кравичка, която по някой път може да се качи по вас и да лази? Вие даже не се спирате да помислите и казвате: „Нямаш право да ходиш отгоре ми". Мислите ли вие, че сте постъпили по закона на Любовта? Аз се учудвам, срещам много религиозни хора, ученици имам, които за една божа кравица казват: „Тази божа кравица не трябва да лази по мене". Не, ти не си разбрал закона. Тази божа кравица щом се качи отгоре ти, казва: „Ти божа кравица ли си като мене?" Божа кравица, отлично име! – кравица на самопожертване. Забелязали ли сте какъв е животът на тази кравица? Тя си има дрешка отгоре. Наблюдавали ли сте цвета на нейната дрешка? Сега, разбира се, не е във външната форма. Зад тази божа кравица седи нещо разумно. Ако аз пратя едно малко дете да ви донесе едно карамфилче, то тия от вас, които не ме обичат, ще кажат: „Е, едно карамфилче!" Но я попитайте онези, млада мома или момък, които ме обичат, какво ще кажат? „А, карамфилче!" – Скачат, радват се. Защо? – Любовта говори вътре в тях! Това е факт. И онзи, който има тази велика Любов в душата си, за него тези малките неща внасят радост и веселие. И колко пъти днес Господ ще изпрати едно малко дете да ви донесе едно карамфилче! Още като се събуди някой, рано сутринта, Господ ще му изпрати едно карамфилче. Виждам, някой се радва, скача, а някой ще изхвърли карамфилчето, казва: „Аз съм стар". Аз гледах, едно дете донесе на една стара баба едно карамфилче, тя казва: „Синко, стара съм". Не, не, макар и стара, нека вземе туй карамфилче. Тази баба като казва, че е стара, друго нещо подразбира тя. Тя иска да каже: „И когато бях млада, аз не любих, пък и сега не любя, не съм се научила на туй изкуство". Всички съвременни хора ги е срам да кажат, че любят. Не зная на какво мяза тяхната любов. Не, герои трябват. Ние трябва да покажем на сегашния свят в какво седи Любовта. Мъжът направил една погрешка, жената трябва да се прави, като че не разбира нищо, като че нищо не е видяла. Онези, които разбират това учение, които вървят по Бога, те трябва да покажат този пример. Тъй разбирам аз! Седите някъде, някой е казал нещо несвързано, тихо и спокойно мислете само за Любовта. А вие мислите само за общественото мнение. Мъжът направил хубава дреха, жената не я харесва. Да се прави, като че ли нищо не вижда, да я остави настрана. Ето откъде трябва да почнете вие. Но колко сме слаби! Аз опитвам, опитвам, правил съм няколко опити и още резултати не са дали.

Аз, за пример, правих опити между двама ученици, и то ученици, които говорят за философия по окултизма. Дам им по две хубави ябълки и ги гледам в лицата. И двамата казват: „А, Учителят към нас е много внимателен“. Изваждам от джоба си още една ябълка, давам я на единия, на другия не давам. Мръдва сърцето му. Казва си: „Отде накъде, той по-високо ли стои от мене?“ Казвам: Аз ви разбирам, вие не ме разбирате. Защо му дадох другата ябълка? На този, на когото дадох другата ябълка, казвам: Слушай, има един болен приятел, ще му занесеш тази ябълка и ще го поздравиш от мене. В природата излишък няма. Ако Бог изпрати своите блага излишно, Той казва: „Ще станеш сутринта рано, весел ще бъдеш и ще занесеш ябълката на болния“.

Следователно Христос казва сега: „Който ме люби, ще опази моето Слово“. Опазването на туй Слово не седи в думите. Някой път може да отидем някъде, да седим, да мълчим един час и да занесем своето благо. Тъй щото с мълчание можем да занесем много повече. Има два начина на говорене. Като мълчиш, ще пренесеш туй мълчание в душата му. Отидеш при някой болен, казва ти: „Много ми е тежко“. Попрегърнеш го, погалиш го с ръцете си, той казва: „Как ми олекна, този човек като че ми взе нещо“ – доволен е. Пък можеш да отидеш при някой болен и да му говориш: „Ти си грешен човек, Бог те наказва, имаш да страдаш“ – ти му оставяш двоен товар. Мислиш, че това е Любов? – Не. Сега вие ще ме запитате какви са крайните резултати на Любовта? – Крайните резултати на Любовта, това е да се опознаем. Ние още не се познаваме. Знаете ли за какво опознаване говоря аз? Дойда във вашия дом, вие ме познавате, искам 1000 лева. Вие на радо сърце ми давате. Вторият ден дойда, поискам 2000 лева, давате ми. Но като дойде до 10,000 лева, казвате: „А, сега вече не мога“. Значи до 10,000 лева ме познавате. Казвате: „Този човек иска да ни опропасти“. И действително, ако мисълта ми е да ви опропастя, да ви взема парите в името на Любовта, това е голяма подлост. Но ако след като ви взема 10,000 лева, искам да ви дам 100,000 лева, да ви дам своето благо, това е Любов. Следователно Любовта всякога мисли не за своето благо, но за благото на другите. Аз гледам сега, някои, които вървят в това учение, мислят, че Бог ги изпитва. Е, хубаво, ако те изпитва Господ, не е достатъчно само да издържиш, но отговори ли правилно при този изпит? Първото нещо: между учениците, между братята и сестрите отношенията трябва да се изправят: между майки, синове и дъщери отношенията трябва да се изправят; между приятели отношенията трябва да се изправят; между слуги и господари отношенията трябва да се изправят; между учители и ученици отношенията трябва да се изправят, да станат отношения на Любов. Над нас има по-висши същества, с които трябва да се свържем. Тия правилни отношения именно ще ни свържат с този висш свят. Ако ние се свържем с по-низшите същества, мислите ли, че ще придобием нещо?

Някой говедар, който е пасал с години говедата, придобил ли е нещо? – Нищо не е придобил. Ако ние живеем между съвременните хора и не се запознаем с Бога, ние ще останем невежи. Ако е да бъдеш говедар, бъди, но в торбата си трябва да имаш книги, да имаш връзка с хората, да знаеш какво става по света, да си запознат с небето, да си запознат с живота, с изворите, с цялата природа. Като погледнеш такъв един говедар, да виждаш в лицето му един отличен говедар.

Сега, при днешното възпитание на хората, някои сестри казват: „Да бъдем милостиви". Знаете ли какво е милост? Милостта има блага не във времето и пространството, тя има блага в човешката душа извън времето и пространството. Сега именно туй разширение всички трябва да го имате. И аз бих казал: Любов без Мъдрост не е Любов. Едно от качествата на Любовта е, че всеки, който люби, трябва да е мъдър. Той трябва да е много внимателен, не пред външния свят, но пред Бога, да върши всичко туй, което Бог върши спрямо нас. Че как мислите, природата пред нас мека ли е? Как да си обясните студа? Зимно време зъзнеш, трепериш. Дойдат пожар, бури, глад, земетресения. Езикът на природата, това е езикът на Бога. Бог иска да ни събуди от един дълбок сън, да ни върне от един хлъзгав път, по който сме тръгнали. Забогатееш много – дойде някоя болест. Затлъстееш – дойде някоя болест. Направиш зло – дойде някое наказание. Мислиш ли, че това е зло? Не, това е Божията Любов. Всичко, което идва, това е Божията Любов, която ще тури ред и порядък между хората. Редът и порядъкът ще дойдат и хората за в бъдеще, може би след един кратък период, ще се опознаят и ще живеят в братство. Тези идеи за братството ще дойдат, и тогава управляващите ще бъдат много умни хора. Учителите, професорите, майките ще бъдат учени, умни хора, ще бъдат братя и сестри помежду си, и земята ще бъде едно място на благословение. Туй нещо скоро ще дойде, но докато дойде, хората ще минат през огън, през бури. Като дойде туй време, всичко ще се пречисти, всички стари парцали, дрипи, събрани от хиляди години, всичко туй ще се тури на аутодафе. Примиране ще има. Светът ще се пречисти с огън, изгаряне ще има. И сега аз ви казвам: Туй ще стане, ще го проверите и тогава ще си кажете дали е вярно или не. Сега не си правете бързи заключения, въздържайте се! Не казвам, че това е вярно или не, не казвам, че туй ще стане или не, но си го запишете и като дойдат тия времена, проверявайте. Ще видите, че туй действително е вярно. Съвременните учени хора правят своите изчисления и казват, че в развитието на слънчевата система се завършва един цикъл от 25,000 години. Всякога при една такава промяна в слънчевата система стават и външни промени. И сега учените хора казват, че месечината ще се разруши и всичкият този прах от месечината ще падне на земята. Понеже хората много орат, много консумират, то земята има нужда от тор. Този прах ще обнови земята. Питат някои: „На мястото

на тази месечина какво ще дойде?" Казват, че ще се яви нова планета. Тъй си говорят хората. Ако дойде новата планета, тя ще бъде толкова голяма, че всички ще я видите. Тези учени хора казват, че това нещо няма да бъде след дълго време, скоро щяло да бъде. Колко е наблизо това време, не се знае.

И казва Христос: „Който ме люби, ще опази моите заповеди".

Кога се нуждаем от въжета? Нали когато сме в кладенеца? Кога се нуждаем от вода? – Когато сме жадни. Кога се нуждаем от хляб? – Когато сме гладни. Кога се нуждаем от дрехи? – Когато сме голи. Ако има епоха, когато най-много се нуждаем от Любов, това е сегашната. И никога човечеството не е било при такива благоприятни условия за проявяване на Любовта, както сега. Никога Бог не е говорил тъй много, както сега. Той в миналото е говорил, но само на отделни лица. А сега всички онези хора, които са възмъжали, почти на всички е почнал да говори. И ще проверите една велика истина, дето Христос казва: „Отец ми ще ви се изяви". Щом ви възлюби, Той ще ви се изяви. Няма по-тържествен ден от този, да видиш Божието лице! Да видиш Божието лице, не значи Бог да те уволни, а да ти даде свободен билет, като на един ангел. Ще ти даде един свободен билет за пътуване, ще прати един ангел да те вземе на крилете си, ще обиколиш всичките слънчеви системи и след 100 години ще те върне на земята. Мислиш ли, че такава една разходка няма да ти бъде приятна? При тази разходка ще научите толкова неща, умът ви тъй ще се освежи, такава култура ще видите, че ще си кажете: „Колко съм бил прост!" Като се върнете на земята, всички ще забележат една промяна у вас и ще кажат: „Откъде е тази Мъдрост?" Вие ще кажете: „Който има такъв билет, винаги става мъдър". Аз бих желал за всички ви такъв билет. И подписът на този билет ще бъде „Любов". И накъдето тръгнете с тази дума, „Любов" няма да бъде написана на български, нито на френски, нито на английски, дето и да отидете, вашият път ще бъде отворен. При изговаряне на тази дума „Любов", пропуск навсякъде ще имате, навсякъде ще имате добри условия, ще се почувствате като у дома си, навсякъде ще ви нахранят, ще ви почитат и ще разберете, че животът има смисъл. А сега вие мислите, че учени хора има само на земята. Учени хора има навсякъде, разумни същества има навсякъде и дето има Любов между тия същества, навсякъде има разумна обмяна. Туй е идеалът, който трябва да имате. Засега Любовта е дошла с червеникав цвят, с портокален и малко въззеленикав, но вашата Любов трябва да има синкав цвят. Този синкав цвят постепенно трябва да се превърне на светъл. Право казват духовете: „Само светлите ги пращат да служат на онези, които ще наследят Божествения живот, вечния живот".

Казва Христос сега: „Който ме люби, ще опази моите заповеди. Който

люби мене, и Отец ми ще го възлюби. Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим у него“.

Сега да не се дезинтересирате, да кажете, че светът ще се свърши, нищо не ни трябва. Не, когато става едно корабокрушение, всеки трябва да бъде на брега и да помага. Всеки от вас трябва да бъде буден, готов да помага на страдащите, на оскърбените и да им даде утеха. Казват: „Смъртни са хората. Какво ще стане с нас?“ – Има Един, Който ще застъпи вашето право. „Изпоядоха ни, живота ни взеха“. Имайте Любов и не се плашете! Има Един, Който се застъпва за вас. Той е силен. Светът ще се поправи, но с революция. Идва революция, идва картечен огън. Като дойде тази революция в Европа, цяла Европа ще се разтърси от тази революция, от това земетресение. Няма да остане нито едно здраво здание на земята, тъй казват учените хора. Високо здание няма да остане в Европа. Всички тези монументи, всичко туй ще бъде смъкнато, нищо няма да остане. Туй е една революция, за да ни освободи Господ от всички тия заблуждения. Тогава Господ ще каже: „Гледайте нагоре!“ И ние ще мязаме на онази какавида, която излиза от своя пашкул, и на онзи човек, който излиза от своя гроб. Та какво, ние сме в гробищата! Мислите, че онзи, който копае камъни 1000 метра дълбоко в земята, му е много приятно? Нима мислите, че онзи огняр, който е на парахода и на 24 часа се сменя, му е много приятно? Нима мислите, че онзи работник в онази фабрика, при онзи шум, му е много приятно? Тези неща са необходими засега. Но за в бъдеще трябва да имаме фабрики, да не дигат никакъв шум, та като влезеш в тях, да ти е приятно. За в бъдеще няма да има нужда да слизаме долу в земята, да копаем като къртици, а ще взимаме нужната енергия от пространството, с нея ще се отопляваме и осветляваме. Всичко ще се измени.

„Който ме люби, ще опази моето Слово.“

Тогава Бог ще ни разкрие един нов начин. Той ще ни даде новите блага. Сега ние трябва да покажем, че у нас има един нов живот, нов принцип, че можем да приложим Любовта. Който и да е от вас, мога да го опитам доколко е неговата любов, неговата честност. Вие се намирате в крайна нужда и аз ви дам да занесете някъде 100,000 лева, без разписка, тъй, само между мене и вас. По пътя ще се замислиш, ще си кажеш: „Да си услужа!“ После ще се извиниш: „По пътя срещнах разбойници, нараниха ме“. Да, но и вие сте се наранили. Аз си мълча, замина си. Друг случай: вашата дъщеря е млада, красива, девствена. Вие я оставите някому да я преведе през гори и планини. Мислите ли, че няма да опитате неговата любов? Той трябва да я пази като нещо свещено. А колко пъти могат да се явят у вас тези нечисти мисли! Това не е култура. Любовта изисква от нас онова свещено чувство – да тачим живота на хората. И тъй, братя и сестри трябва

да хранят помежду си онова благородно чувство. Приятели, мъже и жени, трябва да имате най-благородни чувства помежду си. Синове и дъщери трябва да хранят най-благородни чувства и мисли към своите близки и приятели. Ами че така е! Ние се намираме пред един свят, пред една култура, дето всичко ще се разкрие, няма да остане нищо неразкрито.

Аз бих желал всички вие, които ме слушате, да носите факлите на тази култура запалени, тази светлина да има един определен принцип и да кажете: „Любовта включва благото на всички хора“. А ние сме носители на туй благо.

Сега, ако вие сте верни на думите Христови, то не е за в бъдеще, но още днес вие можете да имате един опит. Имали сте го, но и днес пак може да го имате. Тази Любов ще дойде, у вас ще има едно прииждане, ще дойде едно разсветление. Със старите си сметки трябва да се простите. Аз, като ставам сутрин, често усещам един кръг наоколо, който ме стяга. Знаете ли на какво го уподобявам? В стария завет има един пример за Самсон, за този герой, чиято жена искала да знае где се крие силата му. Той по някой път я поизлъгвал, не ѝ казвал где се крие силата му. Като заспивал, тя го завързвала, но като ставал сутринта, той се освобождавал. Сега ста̀нете сутрин, казвате си: „Стяга ме нещо главата“. – Вашата жена ви е вързала. Жената я стяга нещо, мъжът ѝ я вързал. Мъжът или жената, все едно, вързал те някой. Като станеш, ще кажеш: „Бог е Любов!“ Или, кажете този стих: „Ако ме любите, ще опазите моето Слово“. Всяка сутрин, като станете, употребявайте тази формула! Имайте предвид, че като произнесете тази формула, тази връв веднага ще падне и ще дойде светлина в ума ви. Имате да плащате една полица, умът ви е толкова стегнат, не знаете какво да правите – произнесете формулата, ще се скъсат връзките. Скарани сте с някого – произнесете тази формула. Трябва да се скъсат тези връзки, тези въжета, с които сте вързани. Всички сте вързани. Знаете ли с какви връзки са вързани хората? – С дебели черни въжета. Казвам някому: Направете туй нещо! Но той не слуша. Скъсайте тези въжета, защото казва Христос: „Който ме люби, той ще опази моето Слово“. А там, дето е Словото Божие, там е и силата Божия.

И тъй, бъдете сега носители на Словото Божие, опитайте Го! Аз искам да приложите всяка една формула в живота си. Още днес можете да направите това. Всички тези недоразумения, всички караници, всички тия лоши неща, които имате помежду си, всичко туй скъсайте! Вие ще кажете да дойде Христос, че тогава. Не, не, няма да оставите нищо лошо в сърцето си! Аз, когато се събуждам сутрин, гледам как си препятстват хората. Неразположени сте, кажете си: „Бог е сега разположен, всички светове, всички ангели са радостни. Тук има някакво заблуждение. Тогава защо аз

да се спъвам?“ Така си казвам аз, така си кажете и вие.

На тази беседа, която сега ви държа, вие се усмихвате, казвате: „Има някои думи, тъй, особени ни се виждат“. Законът е такъв: Вие ще скъсате тези връзки! Всички трябва да бъдете разумни! Сега няма да казвам да не се критикувате. Това са малки неща, обикновени. Станеш сутрин, кажи: „Бог е Любов, тези светове са в щастие, в блаженство, няма нито един ангел на небето, който да е намръщен, защо аз да съм намръщен?“ Ти си в странство, баща ти е богат, не се плаши, ще дойдат парите. Няма да чакаш слугите си, ще идеш да си ги вземеш от банката. Казват: „Бог ще уреди нашите работи“. А не, Бог урежда работите наполовина. На онези, които орат и сеят, Бог урежда работите; на онези, които учат, Бог урежда работите. Ще станеш, ще учиш и хубаво ще учиш! Тогава ще дойде туй истинското знание. Ще го приложиш. Ще орем и ще сеем. Вие искате да имате приятели. Как? – Скърбен е вашият приятел, който и да е той, направете му една услуга, без да знае той това. Приложете Любовта! Не ви казвам, че Христос е между вас. Не е между вас. Ще кажете: „Един от нас е, тук е, някъде е седнал“. Не е. Христос е... Знаете ли какво значи „Е“? Той е на работа сега, не може да дойде между нас. Той се е стегнал и знаете ли как работи сега? Знаете ли какво значи работа! Той се е запретнал и работи тъй, както никога не е работил. Той не е като онези българи, да се захласва. Никога не се захласва Той. Един българин отишъл в Америка, искал да преподава там френски език, но не могъл да се настани. Наемат го там в една църква да духа духалото на един орган. Седнал на духалото, духал, духал, но като нямал пари, като бил затруднен материално, замислил се и си казал: „Какво да правя с този орган? Нямам пари! Да съм си сега в България, един учител да съм! Що ми трябваше да идвам в Америка?“ Като се замислил тъй, забравил да движи ръчката на духалото. Идва клисарят, казва му: „Какво правиш, духай! Философия не се изисква, духане се изисква“. И аз ви казвам: Не се изисква само философия. „Какво да правим?“ Любов, Любов се изисква, какво си забравил ръчката? Тази ръчка, тя ще ти донесе всичкото щастие. Отвън органистът свири. Духайте, иначе ще развалите службата. Всички същества в света имат нужда от Любов. Без Любов всички същества умират. Всеки иска да има един любовен поглед. Туй трябва да се съзнае. В обществото вие трябва да дадете един добър пример на Любов. И като дойде някой при вас, без да му говорите за Любов, да усети тази истинска Любов. „Ако ме любите, ще опазите моето Слово“, казва Христос. Аз ви казвам: Любите ли Христа, ще опазите Неговото Слово. А Неговото Слово носи в себе си великата Мъдрост, която въздига и укрепява човешкия дух, просвещава човешкия ум, облагородява човешкото сърце и усилва човешката воля, която прави хората свободни, щастливи и блажени. Там е всичкото.

Беседа, държана на 2 декември 1923 г.

1923_12_05 Свобода, знание и мир
лекция пред общия окултен клас

СВОБОДА, ЗНАНИЯ И МИР

Учителя ни поздрави с думата МИРЪ. Отговор: „Мирът носи Божията радост."
Тайна молитва

Прочете се резюме върху темата „Отличителните черти на гордостта и тщеславието".
Прочетоха се няколко теми върху „Отличителните черти на мъжа и жената".
Тема за следния път: „Отличителните черти на растенията."
Във всичките си постъпки трябва да помниш следните четири правила:
1. Да бъдеш честен – да знаеш, че си човек.
2. Да бъдеш добър – да знаеш, че имаш основа, на която да се крепиш.
3. Да бъдеш абсолютно умен – да знаеш, че има капитан, който ръководи кораба ти.
4. Да бъдеш великодушен – да знаеш, че имаш средства, с които можеш да разполагаш.
Да познае човек себе си, значи да познава своя морален устой. Ученикът трябва да има умствен усет за доброто и за злото. Злото – това са тия неща, които действат в ущърб на твоето развитие. Доброто – това са тия неща, които действат в полза на твоето развитие.
Упражнение. Да изпеем пак думата МИРЪ. (Пеем с постепенно повишаване на тона – do, mi, so1, do.) Назад, от горно do до долно do. (Изпяхме го много тихо.)
При пеенето вие се притеснявате, че не можете да пеете. Ще се научите! Най-голямото изкуство е да се научиш да бъдеш вътрешно свободен, да не се притесняваш. Една от най-големите спънки, която сега срещате, е притеснението. Едно от качествата на Духовния свят е Абсолютната свобода, а от Божия страна няма абсолютно никакво притеснение за никого. И при всичките си мисли, положителни и отрицателни, както ги наричам, човек е абсолютно свободен. Тия състояния, които сега имате, са създадени от вас. Тия ограничения са плод на човешкия ум, който не разбира условията. Да кажем, например, един оратор говори. Ако обкръжаващата го среда, слушателите му не са разположени спрямо него, могат да го стеснят и той ще усеща едно стеснение, едно ограничение. А даже и най-гъгнивият оратор, щом обкръжаващата среда е разположена спрямо него, той се окуражава. Най-първо трябва да турите в ума си мисълта, че обкръжаващата среда, Небето, е на ваша страна. Не си създавайте фиктивни положения! Някой път ви наблюдавам: у вас има ред

традиции, които нямат право на никакво съществуване. Аз ги наричам традиции на внушението. Един хипнотизатор може да ти внуши една мисъл и да създаде ред пертурбации. И сега тези пертурбации създават ред разрушения. Като ученик ще знаеш, че тази причина е външна: няма да си правиш илюзии, няма да се страхуваш. Ще бъдеш разумен. Защото някой ще каже: „А, как да не се страхуваме?“ Ще знаете едно нещо: само разумният човек не се страхува. Защо? Понеже той знае нещата. Какво има да се страхува. Той казва: „Приятелю, тази работа ще я уредим.“

Та първото нещо: всички ще се стремите да бъдете свободни, да се създаде у вас тази вътрешна свобода, да нямате никакво стеснение. Често вие имате тази мисъл: „Какво мислят другите за мене?“ Най-първо вие не можете да забраните на хората да имат каквото и да е мнение за вас. Те са свободни, а добро или лошо ли мислят за вас – това е въпрос извън вашето съществуване. Не се занимавайте с това. Въпросът е какво мнение вие може да имате за себе си. Аз свързвам вашето мнение за себе си с онова Божествено мнение, което е вложено във вас. Туй, Божественото, което се проявява в нас, то е, което ръководи съдбините ни. У всеки човек има Божествено, само че едни се подчиняват на Божественото в себе си, други не Му се подчиняват. По това се различава един човек от друг. Някой път човек се усеща раздразнен, отслабнал и търси причината отвън. То е, защото не се подчинява на Божественото в себе си. Противоречието, което усещаш в себе си, показва, че Божественият принцип, Божественият Дух ти казва Истината, а ти не се подчиняваш. Той ти казва: „Този е пътят“ – и се оттегля нависоко. Оттам гледа, наблюдава какво правиш. Щом се извърши един акт по човешка воля, човек се ограничава. Туй е характерът на човешката воля. Човешката воля се отличава по това, че докато човек започне нещо, той е свободен, но щом започне, се ограничава. Всяко едно човешко действие ограничава човешката воля и при всяко едно такова действие Божествената воля ще те спре, ще срещнеш един възел. Понеже Бог не допуща никаква дисхармония, Той веднага ще разгледа твоята постъпка, веднага ще ти въздаде подобаващото и после пак ще те пусне на свобода. Ще започнеш друго нещо по своя воля – втори възел ще те спре. Бог пак ще разгледа твоите постъпки, пак ще ти въздаде за твоето действие и пак ще те пусне на свобода. Тъй щото в туй отношение Божествената воля действа абсолютно независимо.

Сега по някой път аз се учудвам на хората и на учениците за техните противоречиви схващания. Например ако аз, като Учител, направя една погрешка и съм снизходителен към себе си, а щом един ученик направи една погрешка, аз съм строг към него, така ли трябва да постъпвам, правилна ли е тази моя постъпка? Коя е причината за туй различие? Защо ние сме по-снизходителни спрямо себе си, а спрямо другите сме по-строги? На това може да се дадат разни тълкувания. Човек, който няма правилно понятие за своите постъпки, трябва да знае, че е несъвършен и

по ум, и по сърце, и по воля. Щом правим тъй, че спрямо себе си сме снизходителни, а спрямо другите – строги, значи има нещо, което не ни достига. Това различно преценяване на постъпките произтича от едно обективно разглеждане на въпросите. Когато разглеждам моите постъпки, светлината в мене е по-ярка, аз виждам своите постъпки по-правилно и вследствие на това правилно ги оценявам. Когато пък разглеждам постъпките на друг някой, понеже този индивид е по-далече от мене, моята светлина не е в състояние да осветли неговите постъпки и аз не мога да ги видя тъй добре, както моите, вследствие на което схващанията ми за неговите постъпки са различни от тия за моите. Затуй, когато един ученик разглежда постъпките на другите хора, той трябва да има Божествена светлина, която да осветлява постъпките им. Това е потребно и за понататъшните схващания върху онези велики Истини в света. Ако нямате тази свобода в себе си, няма да можете да разбирате онези Истини, които ще ви се разкриват.
Окултните Истини са точно определени – както формулите в математиката. Ако вие не можете да разберете и прилагате простите истини, как ще разберете по-сложните? Например, ако едно ваше дете може в даден момент да мисли, че майка му има повече любов към сестричето му, отколкото към него, когато и двете са родени от същата майка, туй дете не седи на висока степен на развитие. У него няма скромност, няма смирение, у туй дете егоизмът е силно развит. Ако туй дете имаше морални качества, щеше да се радва, че майката обича сестричето повече от него. Щом обича сестричето, ще обича и него. Един важен закон: когато някой обича едного, а другите не му противодействат, той ще прояви любовта си и към тях. Например следният факт: синът обича една мома, влюбва се в нея, иска да я вземе. Да оставим сега дали тази любов е истинска, или не. Ако домашните не му противодействат, той всички ще обича и ще им се радва, но ако те се опълчат и му противодействат, той всички ще намрази. Той взема ножа и казва: „Или тя ще бъде, или с всинца ви се сражавам!“ Значи Любовта не търпи противоречия – нищо повече! Нито майката, нито бащата могат да се разправят със сърцето на своя син. Те могат като Бога да дадат един свят, но трябва да го оставят свободен. Ама щял да страда! – Нека страда. Ама тази мома не била за него! – То е друг въпрос, нека си научи урока, не го лишавай от тази опитност. Опитността е много по-ценна, отколкото всички тези обществени порядки и схващания. Оставете го на мира!
Окултният ученик тъй трябва да гледа на нещата. Майката казва, че синът ¢ не ще може да живее с тази мома. Отде знае това – тя разбира ли нещо от астрологията? Я ми кажете кой момък, след като се ожени, е живял добре със своята възлюбена? Покажете ми онези майки и бащи, които, след като са си избирали сами снахи, та да са живели добре с тях? Аз разглеждам математически този въпрос и се чудя на глупостта на хората.

Сега този въпрос е посторонен. Аз го вземам, за да ви обясня един окултен закон. Да кажем, вие искате да изберете една мома, искате да знаете дали е за вашия син, или не. Трябва да знаете кога е родена. Например родена е в 1899 г., на 30 март, в 4 часа сутринта. Сега онзи, който разбира от астрология, изведнъж ще види по съчетанието на планетите през тази година какво носи тя със себе си, какъв е характерът ¢ и т. н. Той ще разбере дали всичко това говори за, или против тази мома. След туй ще вземе тия данни и за момъка, който иска да се жени. Той е роден в 1889 г., на 15 декември, в 6 часа сутринта. Тъй че този астролог, като направи хороскопа и на двамата, веднага ще разберете как ще живеят, дали си подхождат и т. н. Разбира се, съвременната астрология прави известни погрешки и вследствие на това не предсказва абсолютно вярно нещата. Слънцето, като влиза във Водолея, става едно разместване, затова всички астролози трябва да поправят своите астрологии, своите хороскопи. Засега астролозите не предсказват вярно, но принципите са верни. Те трябва да направят известна реорганизация на съвременните хороскопи. Действително, от чисто астрологическо гледище, един астролог днес може да предскаже каква ще бъде съдбата на вашата снаха или на вашия зет с точност 75-80%.

Аз бих желал някои от окултните ученици да се занимават с астрология. Някои казват: „Какво ще бъде моето щастие?“ Астролозите могат да ви кажат през коя година какво може да ви се случи, каква промяна може да стане в духовния ви живот, какви боледувания ще имате на физическия свят и т. н. Тези неща се предвиждат. Пък като дойдете и до другите науки като физиогномия, френология, хиромантия, ще видите, че нищо не е скрито-покрито. Ще видите, че всичко, каквото предстои на човека да мине, е написано, съдбата му е определена. Това е една обективна наука, която за в бъдеще ще се разработи. Някои казват, че човек трябва да владее звездите. Не, няма какво да владее звездите, но трябва да се води по съвета на звездите. Ние не можем да ги владеем. Човек трябва да се ръководи по съвета на своята съдба. Някой казва: „Човек трябва да се повдигне над съдбата си.“ – Не, над съдбата си не можеш да се повдигнеш, нито можеш да ¢ се налагаш. Съвременните хора са много големи егоисти, искат да се налагат, да заповядват на всичко, но така не върви. Не върви нито на французите, нито на американците, нито на който и да е друг народ – има нещо, което не им достига. Вземете Рокфелер5, комуто умът достигнал толкова, че могъл да добие три милиарда долара, а не му достигнал да намери начин как да живее един редовен живот, та да не го хранят цели три години с овесена чорба. Защо? – Толкова му стига пипката. Липсва му нещо.

Вие трябва да знаете, че на всеки едного от вас липсва нещо. Вие сте смешни, седите по някой път и размишлявате. Не, ще признаете факта, че ви липсва нещо, т. е. аз ще употребя една по-мека форма: нищо не ви

липсва, но има във вас нещо недоразвито. В миналите животи не сте дали условия на Божествените, на благородните чувства да се изявят и вследствие на това куцате и казвате: „Съдбата ни е такава.“ Слушайте какво казва съдбата: „Приятелю, преди две съществувания аз ти дадох добри условия, но ти не ги използва, умът ти не стигна и главата ти ще страда, ще те тъпчат.“ – „Защо?“ – „Да се научиш на смирение.“ – „Тъй ли, аз не искам да бъда смирен.“ – „Ако не искаш да бъдеш смирен, главата ти ще пати.“ – „Ама ти заповядваш ли ми?“ – „Ще ти заповядвам – казва съдбата, – ако ме слушаш, няма да ти заповядвам, но ако не ме слушаш, ще ти заповядвам. Дотогава, докато се противиш на Волята Божия, ще ти заповядвам, а в деня, в който изпълниш Волята Божия, няма да ти заповядвам.“
Туй е съдбата – да се подчиниш на Волята Божия! Някой се оплаква от съдбата си. Аз казвам: има един изходен път – ще се подчиниш на Волята Божия, а Волята Божия се изпълнява само чрез Любов. Вън от Любовта действа съдбата, вътре в Любовта – Волята Божия. Туй трябва да го знаете. Бог е възвишеното и благородното в света. Любовта е един велик закон, т. е. сама по себе си тя не е закон, но се проявява в един велик закон в света. При сегашните условия някои изявяват своята любов чрез червения цвят, т. е. най-първо хората ще се набият хубаво и след туй ще седнат да ядат. След като се наядат, пак ще се набият. И всеки ден боравят все с червения цвят – все състезание и бой. Като дойде портокаленият цвят в света, там вече има деление, индивидуализиране и казват: „Това е мое, това е твое.“ Като дойде зеленият цвят, говорят за ниви, за къщи, пак дележ има. Във всички тези цветове Любовта няма условия да прояви своите благородни черти, затова ние трябва да внесем небесносиния цвят. При сегашните условия, ако работим чрез него, само така ще може да се прояви тази благородна духовна Любов – Любовта на устоите със синия цвят. Обичаш някого – ограждай го със синия цвят. Искаш да го обсебиш – ти го ограждаш с червения цвят. Като вземеш чука и туриш желязото в огъня, какво става с него? Огънят го зачервява, стопява и изгаря.
Частната собственост изгаря човека. Някой от вас ще каже: „Как, частната собственост изгаря?“ Ами вие сте чудни! Какво ще ви придаде частната собственост? Имате един хляб – като изядете този хляб, той може ли да бъде частна собственост? Аз ще си служа с този хляб и силата, която той може да ми даде, тя ще бъде в моя полза. Ти имаш известна къща, казваш: „Аз ще завещая тази къща на своите деца.“ Да, но с това завещание ти създаваш едно препятствие и за себе си, и за своите деца. Ти учиш тези деца да се обленяват, да мислят, че тяхното щастие седи в тази къща. Няма да им казваш, че тяхното щастие седи в къщата. Ако си една майка, ти ще им кажеш: „Слушайте, деца, вие имате една къща, но не уповавайте на нея, учете се, ще ви дам образование, за да уповавате на Господа и на себе си. Тази къща може да изгори, всичко може да стане, не уповавайте на

нея.“ Сега вие казвате: „Аз имам толкова и толкова пари, вложени в банката.“ Е, хубаво, при един такъв строй, дето всичко се мени, както е в Германия, дето един хляб струва 140 милиарда6, питам: какво струват тези пари? Вие сте били милионер, вложили сте два милиона марки, но днес един хляб струва 140 милиарда – тогава какво са вашите два милиона? Германците ни дават един добър пример, показват ни, че живеем в хиляда и една нощ. Богаташи сме били, но сега с един милион марки колко хляб може да се купи? С два милиона марки колко хляб може да се купи? Изчислете! Един килограм хляб струва 140 милиарда. Тогава колко ще струва всеки един грам от хляба? – (14 милиона.) Е, питам тогава: с два милиона марки един грам хляб ще може ли да се купи? – Не може. Каква част от грама ще се купи? – Една седма част от грама.
Това е заблуждението, което имаме в сегашния свят. Толкова сме осигурени! Следователно единственото вярно средство е да чувстваме една вътрешна връзка с Бога. У вас може да се зароди една противоположна мисъл, да кажете: „Може ли да стане това?“ Може, само че, за да се допреш до Бога, не трябва да имаш никакво отрицателно качество. Ти можеш да имаш отрицателни качества, но понеже Бог е огън всепояждащ, то, допреш ли се до Него, ще има пожар, ще дойдат най-големите страдания. Ако си чист, няма да изгориш. Затова се препоръчва да отидем при Бога абсолютно чисти, за да може горенето да стане правилно – да гориш, без да изгаряш. Грешният човек гори и изгаря, а праведният гори и не изгаря, радва се. Това е религия. Второто нещо: ако искаме да успяваме в света, нашата мисъл трябва да бъде абсолютно правилна. Сега вас ви е страх да кажете: „Господи, въздай ми според Твоята Правда, аз съм грешен човек.“ Казвате: „А, само за Правдата да не се говори, понеже ще дойде наказанието.“ Досега ние сме искали само Божията Милост. Не, нека дойде и Божията Правда, да се въздаде всекиму подобаващото, кой от каквото има нужда. Ти си гладен. Помоли се, и хлябът ще дойде. Ще дойде някой приятел и Господ чрез него ще го проводи. А ти казваш в себе си: „Срамота е да искам хляб.“ Е, хубаво, аз питам: кое не е срамота в света? Аз бих желал някой път да видя истинското достойнство. Казвате: „Да не се унижаваме ние!“ Питам: ако аз работя на нивата на един мой приятел, ще се унижа ли? Ами ако аз наследя една къща от баща си, не се ли унижавам? Ако придобия в наследство една къща от баща си, носи ли ми тя благословение. Следователно всяко нещо, придобито без труд, не носи благословение. Аз считам, че истинският морал седи в следното: ако дойда при вас да работя, да работя по любов.
Това е истинският морал за ученика. Ако аз работя от Любов и съм доволен от себе си, не мисля какво ще ми се плаща и вие с Любов ще ми отплатите. На Любовта с Любов се отплаща. Този е абсолютният морал. Аз работя с Любов, и вие ще работите с Любов. Щом има любов от моя и от ваша страна, унижение не може да има. Затуй, ако съвременните учители

преподаваха с любов и ако съвременните ученици слушаха и учеха с любов, какво щеше да бъде? Ако съвременните мъже се женеха по любов и постъпваха с любов спрямо жените си, и ако жените се женеха по любов и постъпваха с любов спрямо мъжете си, мислите ли, че светът не щеше да се промени? Где изчезва любовта? Любовта изчезва при ограниченията. Щом се оженят двама души, най-първо у двамата се зароди една тайна. Най-първото нещо е това. Това е един психологически факт, който наблюдавам. Първо, тия двама, които се обичат, обичат се с един синкав цвят на любовта. Казвам: много добре са започнали, любовта им е със синкав цвят, обичат се те. Но като се оженят, явяват се някои материални работи, явява се желание кой от двамата да ги владее. Току гледам, в дъното на този синкав пламък се зарежда едно малко червено пламъче. И като наблюдавам тия млади, в сърцето им става една промяна, явява се стягане на сърцата им и между тях започва да се зарежда един антагонизъм – кой да владее тази вещ. Синият цвят изчезва и на сцената се явява червеният цвят, явяват се мъжът и жената.
Казват, че жената била слаба. Аз съм виждал как жената налага мъжа си. Във варненско една жена праща момчето си на кръчмата, дето бащата често се отбива, и му казва: „Иди, кажи на татко си: обядът е готов.“ – „Кажи на майка си да си гледа работата, нямам време сега.“ Втори път казва: „Кажи му да си дойде вкъщи.“ Трети път повтаря – не дохожда. Отива тя с една цепеница, набива го добре и го довежда вкъщи със счупена ръка. Той отива да си прави ръката. Среща го един турчин. – „Какво стана?“ – „Е, яздих на кон, паднах от него и си счупих ръката.“ За тази жена разправят, че един ден мъжът ¢ отишъл да се бори с един пехливанин. Пехливанинът го съборил на земята и му изкълчил крака. Той разправя това нещо на жена си. Тя става, отива, удря на пехливанина един шамар и го събаря на земята. Какво ще кажете, слаба ли е жената? Жената е само един символ. Не си правете илюзии, че жените са много слаби, че са като децата. Ехе... хе... Това е едно лъжливо схващане. Някои пък разказват, че мъжът бил много силен. И в това не си правете илюзии! И мъжът е толкова силен, колкото онзи пехливанин, който се намерил на земята. Не е жената толкова слаба, не е и мъжът толкова силен. Силен е мъжът, слаба е жената – това са отношения само. Ние сме си въобразили, че жената е слаба. Не е така. За в бъдеще за мъжа и за жената ще имаме съвсем друго понятие. Та казвам сега: вие, като ученици, трябва да се стремите да си образувате правилни отношения. Имате задача да възстановите помежду си една вътрешна хармония.
Сега аз говоря за хармонията и за вътрешната свобода, за да няма стеснение у вас. Аз забелязвам – дошъл някой ученик тук и казва: „Мен не ми е мястото тук.“ – Е, къде е? – „Аз ще ида в Индия.“ Казвам: у този ученик има тщеславие и гордост. Знаете ли каква е школата в Индия при йогите? Знаете ли колко англичани, завършили в Кембриджския

университет, по цели 20 години чакат пред вратата на йогите с всичкото си смирение да ги приемат. Тия хора не приемат току-така. Те са яли попарата на хората. Докато те приемат, ще те прекарат през много изпити, през деветдесет и девет огъня. И при това Ани Безант7, Ледбитер8 и колко други са чакали с години, но йогите още не са ги приели в техните школи. Знаете ли това? Това не е за разколебаване, но казвам, че всяка една школа има своите правила. И тази Школа, в която сте тук, и тя си има своите правила, не бойте се. Тук законът действа отвътре. Изобщо Божественият закон действа отвътре. И сега вие можете да отидете в Индия, не е въпросът там, но като тръгнеш за Индия, най-първо ще прегледаш годината, астрологически благоприятства ли, определено ли е да отидеш, или не. Ако не е определено, ще отидеш и ще се върнеш. Аз зная някои, които отидоха в Америка, казаха куку пред американската статуя на свободата и ги върнаха. Може да не ти е казано да отидеш там. Някои казват: „Ще отида в Индия, ще вляза в някоя школа." Не е само в това да влезеш. Други пък казват: „Ще се оженя." Не е само в това да се ожениш. Знаете ли какво е женитбата? Като запял един ден петелът, една булка го чула и му казала: „Не пей, че майка и тебе ще ожени." Не е въпросът в това, да се оженим или не, но ние трябва да спазваме отношенията вътре в Природата. Има неща, които са определени: какво трябва да вършим, – това е определено, и горко ономува, който не се подчинява на този Божествен закон. И всяка една школа се стреми да тури нещата в правилни отношения, за да застави Божественото във вас да се определи. Няма какво да се плашим. Това са задачи, които трябва да решавате.

Та сега ще турите в душата си първото правило: да нямате стеснение. Това е цялата наука! Човек постепенно трябва да има разширение, докато почне да вижда на лицето си своята аура. Днес дойде при мене един художник, донесе свои картини. Идеи има в този човек! Не само идеи има, но схващания, тонове на цветовете. Този човек не е рисувал тия картини тук, из градовете – рисувал ги е горе, в планините. Религиозни убеждения има в него! Художеството у него е сложено вече като едно религиозно убеждение. Той за нищо не продава своите картини. Духът работи в този човек. Като го погледна в очите, искрен е той, няма никакви задни мисли. Той казва: „Макар че живея по планините, аз искам да се поправя, в мене има нещо, което искам да подчиня на Господа, да го туря в услуга на Божественото." Всеки ученик трябва да бъде тъй искрен спрямо себе си. Няма нищо по-хубаво от искреността. Тя ще внесе Божествен мир в нас. И виждам, че Божественото у нас е велико. На всяка една стъпка ние виждаме как се пробужда то. Ако не схващате въпроса така, вие ще станете стари, дряхли. Мнозина влизат в Школата и казват: „Чакай да си поживеем." Аз не съм против това да си поживеете, но в какво седи истинският живот? Ако аз живея и туй живеене ми донесе хиляди

страдания, питам: какво ме ползва то? От такова живеене нямам никакъв плод. Но ако в страданията, които претърпявам, виждам плодовете на тези страдания, животът има смисъл. Ето защо ще работите и ще гледате да внесете в аурата си синия цвят. Отправяйте често погледа си към небето! И тъй, трябва да работите с ясносиния и с жълтия цвят, за да облагородите себе си. Тия са цветовете, които ще тонират човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Така човек ще се намира под благородни импулси. А тъй, както сега живее човек, на всяка стъпка може да предизвика тук неприятности, там неприятности, туй се случило, онуй се случило. На всяка стъпка ще има дразнене. При такъв живот няма нещо, което да внесе мир.

Вие, като ученици на Окултната школа, трябва да се отличавате с безкористие. То трябва да дойде по закона на разумната Любов. Тия условия ние ще ги създадем и можем да ги създадем. От нас зависи да изменим съдбата си. Върху това ще се спра друг път и ще ви дам някои чертежи, да видите как действат живите природни сили, да видите какви пертурбации предизвикват те. Аз съм ви говорил за много неща и ще пристъпя към някои малки опити, за да се убедите, че туй, което се казва, е вярно. Да допуснем, че имате известна болка в крака, в рамото си, в очите или нещо в ушите – ще ви докажа кои са причините и ще направя опити, като отстраня причината, да отстраня и болката. Само че за тия опити трябва малко по-друга обстановка, защото, ако вие любопитствате да знаете по какъв начин аз ще направя опита, за да го направите и вие, няма да сполучите. При лекуването трябва да знаете закона. Щом измените вашите вибрации, и причината на болката веднага ще изчезне. Каквато и да е болка моментално можем да я премахнем и пак моментално тя може да се яви. После, безпокойствието, изгубването на паметта, слабото разсъждение, гневът – всичко туй се дължи все на известни недъзи, които трябва да премахнем, за да добием едно правилно развитие на своя ум. Защото, ако живеем в Окултната школа, а имаме същите резултати, каквито в живота, тогава по какво се различаваме ние? Казват някои: „Е, да се съберем, да се помолим на Господа.“ Добре, аз съм съгласен, да се помолим. Но как ще се помолим? Няма ли да мязаме на онези мишки, които се събрали един ден на съвет и казали: „Слушайте, да пратим една депутация при котката, да ¢ кажем да не ни лови.“ Хубаво, но кой ще отиде при котката? Така и ние: „Да отидем при Господа.“ Да, но Той е огън всепояждащ. Ще пратим някой праведен да Му каже, защото той се запалва, но не изгаря, та чрез него да мине огънят. Ами ако всички се запалват, тогава ще има ли резултат? Например ще пратим една комисия, но тя ще изгори и няма да се върне. Знаете ли на какво ще мязаме? Ще мязаме на еврейския пророк Илия, който, след като направил опита, качил се на една колесница. Еврейският цар праща една войска от 50 000 души при него, която му казва: „Човече Божи, царят заповяда да слезеш.

Той им казва: „Ако съм човек Божи, Бог ще прати огън да ви изгори.“ И изгорели. Царят чака тия свои войници, няма ги. Идват втори. И те му казали същото нещо. „Човече Божи, царят заповяда да слезеш.“ – „Ако съм човек Божи, Бог ще прати огън да ви изгори.“ И изгорели. Царят чака тия свои войници, няма ги. Идват трети. И те му казали същото нещо: „Човече Божи, царят заповяда да слезеш.“ – „Ако съм човек Божи, Бог ще прати огън да ви изгори.“ Изгорели и те. Идват други. Те вече не му казват: „Човече Божи, царят заповядва“, но го молят. „Моля ти се, слез!“ Тогава Господ му казва: „Сега вече можеш да отидеш.“
Дойде някой при тебе и казва: „Знаеш ли какво казва Господ за тебе?“ – И започне гордо, надуто. Не е така. Когато разрешаваме един въпрос за великото в света, за Божественото, ние трябва да предизвикаме в себе си всичкото смирение, да извикаме на помощ ума, сърцето и волята си, за да предизвикаме най-благородните си чувства, най-благородните си проявления. Всичко това да не е привидно. То се отнася до всички. В Бога няма лицеприятие, в Него има само едно правило: онзи, който върши Волята Божия, Бог го слуша, приятел му е. Онзи, който не върши Волята Божия, Бог не го слуша.
Сега, тия неща вие много пъти сте ги чували, знаете ги. Във вашия катехизис е казано: повторението е майка на знанието. Аз ви давам друго едно правило: изпълнението на Волята Божия е майка на Знанието. Защото може да се повтарят глупости, но като се извърши Божията воля разумно, с Любов, у вас ще се зароди желание да учите, а тези знания ще ви отведат до тази Майка, която може да ви научи на нещо хубаво, а именно – до Любовта.
Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост.
Девета лекция от Учителя
5 декември 1923 г., София

1923_12_09 Каквото чух

КАКВОТО ЧУХ

Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го.

Ще взема думите Христови: „Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го!“ Вие ще намерите допълнението на това: „Всичко, каквото чух!“ Често употребявате думите „на вас всичко ви казах“. Може ли всичко да се каже? – Може. Всичко може да се каже на онзи, който всичко разбира. Нима онова житно зърно, което вие посаждате в земята, не съдържа всичко в себе си? – Съдържа. Всичките онези соли са внесени в това семе. Нима първият лъч, който иде от слънцето, не носи всичко в себе си? – Носи. Всеки ден вие се събуждате и казвате: „Господи, Ти си ме забравил, аз нямам приятели. Няма кой да ме обича. Всички са ме изоставили“. Мислите ли, че онзи първи лъч, който е проникнал сутринта при изгрева на вашето слънце, не достига до вашето око и не носи всичко в себе си? – Носи. Той е първият поздрав, казва: „Аз съм светлина“. И който ходи във виделина, няма да се спъва. А виделината е като един резултат, едно изявление на Божествената Любов. Любовта е едно изявление на Бога и само чрез Любовта ние можем да Го познаем. Всички други философски разисквания и твърдения, това са само залъгалки. Ако това беше една велика истина, ако всички онези трактати, онези велики томове съдържаха истината, ние всички трябваше да бъдем добри хора. Ако някой мой приятел ме заведе в една сладкарница, дето се продават пасти, както ги наричат с чужди имена, аз наричам тия сладкарници „приятните стаички“, и ме покани да си хапна, какво ще произведат те в моя стомах? Тия пастички са направени от белтъка на яйцата, само крем са, но като ги изядеш и се върнеш у дома си, нещо те стяга на корема. Днес тъй, утре тъй, и най-после, виждаш, че нещо ти липсва, и краката ти почват да се спъват. Този приятел ти даде една сладка, онзи приятел ти даде друга сладка, но те не са нещо съдържателно. Друг приятел те покани на едно винце, днес пиеш, утре пиеш, но краката ти се препъват. Казваш: „Не знам какво става, изменя се моят живот“. Казвам: Тия пасти, които не съдържат нищо в себе си, измениха твоя живот. После, какви са онези бонбончета, с които залъгвате малките деца? Дойде малкото дете, ти му дадеш едно червеничко бонбонче, или едно от шареничките, но след това бонбонче ти става по-лошо. Утре му дадеш зеленичко – то стане по-користолюбиво. Казвате: „Какво става с моето дете, че не може да му се угоди?“ Добре, ако вие храните вашите деца с бонбончета – червенички, зеленички и тям подобни, вашите деца ще ви бъдат учители и възпитатели. Един пророк още на времето си се оплакваше: „Моят народ деца го управляват“. И всички съвременни хора деца ги управляват. Аз взимам думата „деца“ в

много широк смисъл. Вие имате едно желание, минавате покрай една витрина, виждате една рокля с шареничко там и си казвате: „Да си я купя!“ Да, но като я облечете, ще се измени вашият живот. Да допуснем, че някоя ваша сестра е женена и до виждането на тази рокля тя живее отличен живот със своя мъж. Този човек едва изкарва прехраната си, няма излишни средства, често нямат и какво да ядат. Но като види тази рокля, жената казва: „Чакай, ще го накарам да ми я купи“. За да успее, тя ще наготви малко по-добре, ще се повърти около мъжа си, натук-натам, ще го погали малко, но в това триене, в това умилкване има скрито нещо користолюбиво. Най-после му казва: „Знаеш ли, днес видях нещо“. – „Какво?“ – „А, много хубаво! Там на витрината видях една синичка рокля.“ А на мъжа сърцето мръдне. Е, няма какво най-после, обича я, ще ѝ купи. Но той е чиновник. Какво ще направи? Тази рокля скъпо струва. Ще се постави на друго изкушение. Касиер е, може да бръкне в касата. Казва си: „Е, от тук ще взема, че после ще ги върна от заплатата си“. Вземе 2–3,000 лева, после отиде на един театър като снощния, дето Марто свиреше с цигулката си. Но, по нещастие, дойде един ревизор, ревизира касата, вижда 3,000 лева липсват. Уволняват го. Отива тяхното щастие! Питам: Това желание не е ли детето, родено вътре в тях? Да, имайте предвид: децата могат да бъдат родени с любов и без любов. Евреите казват: „Ние не сме родени в блуд“. А Христовото учение гласи: „Всяко дете, което не е родено от Любов, то е незаконнородено“ – без изключение! Всяко желание, всяка мисъл, всяко действие, което не е извършено от онази Божествена Любов, то няма санкция в Божествения живот. Така седи законът. Ние с хиляди години можем да четем Словото Божие, с хиляди години можем да разискваме върху нещата, но Любовта е извън времето и пространството. И моралният живот не е вътре във физическия, той е извън него. Във физическия свят няма никакъв морал. Морал може да съществува само между разумните същества, той е само отношение на нещата. Туй е морал в този широк смисъл. И животът има двояко значение вътре в себе си. Той се намира и в материята, и извън материята. Животът вътре в материята ние наричаме материален, а животът извън материята ние наричаме духовен. Следователно, ако вие сте в материята вътре, вие не можете да имате морал. Мислите ли, че ако някой ми строши ръката, а вие дойдете при мене, ще мога да се разговарям приятелски с вас? Не, постоянно ще мисля за ръката си. Мислите ли, че вие ще можете да ми говорите за Любов, за разни благодеяния, за това-онова, и аз ще мога да ви слушам? Не, не, всичкото ми внимание ще бъде проникнато от ръката и ще ви кажа: „После, като оздравея, тогава ще обичам, тогава ще правя милостиня, това-онова!“ Е, казвам: Ръката на съвременния свят е счупена. Днес те уповават само на парите. Те са дясната им ръка. Щом се счупи тази ръка, те нямат упование, нямат разположение. И когото срещнеш днес, ще ти каже: „Без пари може ли да се живее?“ Чудни са тези

хора, като мислят, че без пари не може да се живее! Това не е философия. Светът може така да разисква, но онези, които отиват към Божествения свят, трябва да имат по-правилни отношения, по-правилни разбирания какво нещо са парите. Парите представляват ценността на онзи свещен труд на всички тези заминали същества, които са пожертвали своя живот. Ами че всички тези здания днес построени, всички тези греди турени, всички тези железа, живи хора са ги изваждали от земята. Хиляди дървета са пожертвали живота си! Знаете ли колко растения са пожертвали живота си заради вас? И всички тези хора, за които растенията са пожертвали своето благо, казват: „Това е наша собственост". Не, щом се спрем пред едно здание, трябва да преживеем всички онези жертви, които са дадени. Това е един храм на жертвоприношение. Хиляди същества са станали жертва! Вие се спирате пред една фурна, погледнете на онзи хляб, поусмихнете се, но вашето сърце не тупа и вие не можете да изпитате някакво особено чувство. „А – казвате, – природата, Господ е създал този хляб заради нас." В природата поне тези самуни ги няма. Слънце има, но самуни няма. Трябва ли да се засмееш? Не, сега ние седим и сме недоволни. Всички, които ме слушате, все сте от недоволните. По лицето ви това поне чета. Всеки има по един червей вътре в себе си. Всеки е недоволен. Защо? Някой има една малка къща от две стаи и кухня, казва: „Не, не ми е достатъчна". Някой има хубави чепичета, от хубава кожа – цветът им не бил хубав. Е, хубаво, искате повече шапки, повече рокли. Аз нямам нищо против роклите и шапките. Ако тези рокли могат да внесат във вас Любов, аз съм готов всяка седмица да ви шият, но ако всяка рокля внася размирици във вашия дом, то една рокля е достатъчна. В туй отношение у птиците, не правя сравнение с тях, понеже и техните перца се сменяват, но поне тяхната мода е установена. Една рокля на гърба си имат, нямат две. Гардероб нямат, една рокля имат само, но я изменят. А ние? – Обръщаме голямо внимание на своя гардероб. По някой път, аз гледам, вие често обръщате внимание на моя гардероб. Е, питам сега: Тези дрехи направили ли са днешния свят по-добър? Казвам: Не, те го направиха по-лош. Лошото в света е, че нашите чувства се изхабиха от нашите дрехи. Туй рязане на платовете, тези кройки, тези геометрически клинове вътре не носят нещо хубаво за човечеството. Според мене онези сестри, които нямат работа, нека въведат една мода. Да си изплетат с кука една рокля от бяла вълна, но изплетена от горе до долу, без никакъв шев. Всичките ръкави, всичко да е изплетено тъй, свободно, без никакъв шев. Изплитането ще ви отнеме 2–3 месеца, но ще имате една идеална, отлична рокля и като я турите, няма да имате такива клинове, във всичко ще има единство. Сега нашите дрехи, тези съвременни европейски дрехи, са много смешни. Казват: „Идеални са". А, идеални! Аз, по някой път, гледам как са турени краката ни в тези бурии, тъй както в тръби облечени, че на карикатура мяза човек. После, отподире му, на редингота един разрез, а на роклите

висят панделки натук-натам, ветреят се. Ами че това са скъсани дрехи! Туй състояние, според мене, показва морала на тези хора и в умствено, и в сърдечно отношение. В морално отношение всичко е разпокъсано. Сега ние трябва да се помръднем напред.

„Всичко, каквото чух от Отца си – казва Христос, – явих ви го.“

Някои говорят за Истината. Не, ние трябва да разберем нашите отношения, смисъла на живота. Кое е качеството на човека? Какъв трябва да бъде човек? Първото нещо за съзнателния човек: той трябва да бъде благодарен. За какво? – За всичко, което му е дал Бог. А за да дойде тази благодарност, непременно Любовта трябва да бъде едно от качествата. Аз говоря за Любовта в ограничен смисъл, като качество на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката воля.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го.“

Сега да допуснем следното разяснение. Някой път някои ме запитват какво има на онзи свят. Онзи свят ние го изследваме, имаме една представа. Ако вие живеете 50–60 години на земята и ако с хиляди естественици, геолози, географи ходят, обикалят, изучават лицето ѝ, и още не са я изучили, то как ще изучат онзи свят? С хиляди години изучават земята. А някои християни мислят, че като надзърнат в онзи свят, и всичко ще знаят. Вас ви трябват най-малко 1,000 години, за да прочетете предговора на духовния свят. Трябват ви 1,000 години интензивна работа, без да спите. Тъй, както спи човек тук на земята, губи си съзнанието. В духовния свят почивка има, но спане няма. Следователно между този и духовния свят има една разлика. Тъй, както сте облечени в материята, за духовния свят можете да имате само една смътна представа. Не мислете, че туй е един упрек. Даже много напреднали индивиди имат смътна представа за духовния, за Божествения свят. Аз ви казвам: Божественият свят е една красота, която не може да се опише със съвременния език и не може да се предаде на нашето съзнание, понеже у нас няма тези органи, тия усети, за да се възприеме тази красота. Човек трябва само да види, за да си го представи. Разгледайте сега живота на едно дърво! То има двояк живот: един горе, в клонищата, и друг долу, в корените. Корените питат клонищата: „Какво правите горе?“ Те казват: „У нас има голямо клатушкане“. А корените казват: „У нас няма никакво клатушкане“. Защо? Клонищата горе се огъват на една или друга страна, но корените долу слабо, чрез отражение чувстват, че горе става едно малко клатушкане. Долните части на дървото, като не знаят метод да урегулират своето кръвообращение, то невидимият свят, природата им идва на помощ. Чрез това клатушкане прави едно упражнение, за да урегулира и да изкачи нагоре нужните сокове на

растението. Горните части на растението не знаят какво правят долните, т.е. в невидимия свят има същества, които не знаят какво правят долу. Когато дойде една подпочвена вода да осакати корените, клонищата питат: „Какво става долу?“ – „Много е тежко, страдаме.“ Горните нищо не знаят, те са тихи и спокойни. Как ще се разберат? Следователно съществата, които живеят в горния свят, често слизат на земята, за да ни изучават на опит, а не чрез съзерцание. Даже и най-великите същества чувстват необходимостта поне един път да слязат при дадените условия, за да добият истинското знание. За да добием истинското знание в този свят, който виждаме, трябва да слезем там долу, в същността на Бога. В туй, което не виждаме, там е Бог, а не във външното. Външното е сянка на нещата. Не се лъжете по промените, които стават с материята. Има една съществена част от материята, която не се променя и не се разваля. Туй е сега важното.

„Каквото чух от Отца си, явих ви го.“

Кога можем да кажем някому каквото чуем? – Когато го обичаме. Само който те обича, той може да ти каже туй, което е чул. Не ти ли го казва, той не те обича. Сега, като казвам „не обича“, не ме разбирайте в крив смисъл. Под „обич“ подразбирам всички да бъдем на еднакъв уровен, еднакво да схващаме нещата. Някои казват: „Като ни обичаш, кажи ни“. Но не трябва само аз да ви обичам. Под думата „обич“ разбирам в дадения момент Бог еднакво да действа и във вас, и в мене. Схващанията ни за Бога трябва да бъдат еднакви и за мене, и за вас. Да кажем, аз съм един цар и разбирам гласа на Бога. Вървя с една каляска из пътя и срещна една бедна жена. Аз мога да дам заповед: „Вземете тази жена, отстранете я от пътя ми!“ Да, но това не е Любов, това не е разбиране гласа на Бога. Ако тези хора вземат тази жена и я отстранят, това не е за моя похвала, това е едно престъпление. Аз трябва да сляза от своята каляска, да взема тази жена на ръцете си, да я заведа у дома си и да ѝ прислужа. Това е Любовта! Сега друг е въпросът, ако питате: „Ама това може ли да се направи или не може?“ Туй „може или не може“, това са философски разбирания. И ние, съвременните християни, имаме една погрешка, тя се състои в това: ние постоянно отлагаме. Дойде една благородна мисъл, казваме: „Утре“. Дойде една светла мисъл, казваме: „Аз съм при особено разбиране, утре“. Не, това са човешки схващания. Какво е твоето разбиране? – Едно разбиране има в света, то е Божественото! И когато ние, всичките същества в света схванем Божественото разбиране, ще внесем един нов импулс. Сега, някои задават въпроса: „Може ли!“ – Може.

„Каквото чух – казва Христос – от Отца си, явих ви го.“

Аз зная, че през вековете, през които сте живяли, много неща ви са казани, но вие не сте ги казали. Не всякога вие сте се подчинявали на онзи Божествен импулс, на онова велико Божествено чувство, което ви казва: „Направи това!“ Отхвърляте го, казвате: „Не мога сега“. Аз не говоря за това, което приятелите ви са казали. Дойде някой приятел, каже ви: „Направи ми тази услуга“. Това са човешки работи. Аз говоря за великите Божествени импулси. В Божественото няма изключение, там всичко е съвършено. Казвате: „Бог е всесилен“. Мислите ли, че ако Бог носеше нашия ум и мислеше като нас, не би унищожил досега света? Взели ли сте някой път предвид всички тези неправди, които сега съществуват в света? Мислите ли, че Бог не ги вижда? Всичко това Той вижда, всички тези страдания, въздишки Той чува. Ако проникнете в целия свят, в цялата природа, има едно велико страдание, каквото вие не можете да си представите. Страдания, страдания има тук на земята. И благодарение, че е така. Всичко това Бог вижда и тихо и спокойно поглежда. Не само че поглежда, но всеки ден Господ си намира работа. Този превързва, онзи превързва, този подига, онзи подига. Някой ослепял. „Какво има?“ – „Еди-кой си ми извади окото.“ Бог му направи окото и казва: „Да се пазиш“. Намери друг някой със счупена ръка – поправя му ръката. Намери някой със счупено сърце – поправя му сърцето. С хиляди години Господ върши тези работи, а сега Му приписват, че Той седи на един грамаден стол и от там командва с пръста си. Не е така. По някой път аз гледам, някои братя и сестри, четат някоя философска книга, в която се излагат схващанията за Бога. Аз зная, много философи имат особени, красиви схващания за Бога, те искат да Му предадат външно величие. Казват: „Христос бил Син Божи, това бил, онова бил“. Но дойде Христос и казва: „Я направи това нещо за мене!“ – „Не мога, нямам условия.“ Син Божий бил Христос, а не могат да направят най-малкото нещо за Него! Някой казва: „Господи, много Те обичам!“ Но като дойде да направи нещо за Него, няма го. Често някои дойдат, казват ми: „Аз върша волята Божия“. Човек, който гласно казва, че върши волята Божия, той, в моите очи, само 25% върши волята Божия. Срещам един работник, беден човек, гледам го, дига една бедна жена, паднала на улицата, кракът си навехнала. Казвам му: „Отлична е тази твоя постъпка!“ – „Не, не, колко други добри постъпки съм пропуснал, но тук, тъй дойде. Не съм от тези отличните. Ти си ме видял от най-добрата страна на живота ми. Не мисли, че съм добър човек. Аз съзнавам, че има хиляди други неща, които не съм извършил.“ Дойде някой, казва: „Учителю благи, ти си много добър“. – Добре, само за едно дело съм добър, ами за другите? Затуй, казвам, ние трябва да сме добри извън времето и пространството. Единственото нещо, което се изисква от нас, е следното: Туй, което Бог върши, и ние да го вършим.

Сега аз няма да ви препоръчвам морал, няма да ви казвам да раздадете

имането си. Не, животът не седи в раздаването на къщите, на имането; животът не седи и в храненето на хората. Ти може да нахраниш един човек и пак да имаш някаква задна цел по отношение към него.

Сега аз няма да ви разяснявам в какво седи истинският живот. Аз зная в какво седи той. Нека направим едно сравнение между тия, които обичат Бога и вършат Неговата воля, и тия, които не обичат Бога и не вършат волята Му. Какво е направил Бог за тия, които Го обичат? Направил ли ги е богати в този свят? – Не. Дал ли им е много знания? – Не. Първото нещо: Като станеш духовен човек, Господ ще те направи слаб. Знанието, богатството, което имаш, ще почнеш постепенно да го изгубваш. Някой казва: „Аз изгубих знанието си". Ами в какво седи твоето знание? Ако направиш една пушка или един автомобил и ако с тях, вместо да улесняваш хората, ти ги премазваш или убиваш, колко струва твоето изобретение? В Америка, с тези железници, в продължение само на 5 години са избити около 150,000 души. Питам сега: Онези хора, които в тия 5 години са пренесени с железниците, могат ли да платят живота на тези 150,000 души? Ако този дълг се наложи на съвременния свят, ще може ли той да го изплаща? Да кажем, че железниците убиват в 10 години един човек, това разбирам, но за 5 години да се избият 150,000 души, каква култура е тази! Култура на железниците! И в една Америка е това! И сега ние желаем железници, автомобили, къщи. Знаете ли колко хора са затиснати под тия къщи? Сега не е да отивате в другата крайност, да мислите, че и без къщи може, но да имате правилни схващания. Нямаме нужда ние от тези грамадните здания. Тези грамадни здания, които сега творим, са израз на един грамаден морал, с велики идеи. Не е достатъчно само да строим тези велики здания, къщи, автомобили, железници, но тези велики идеи трябваше да подобрят нашето положение, та като устроим света, тогава да турим тези железници, автомобили, и всеки да се ползва. Това е култура! А сега всички казват: „Ние сме културни". В Америка пътуваме с тренове, които взимат по 150 километра в час. Сега навсякъде има едно надпреварване. И повтаряме какво е казал Христос. Да, но всеки народ иска своето благо. Не е този пътят, по който ние трябва да вървим. Сега ще ви приведа един пример из древността, той е станал в Египет. Един велик художник, наречен Самсун-Ели, отишъл при един от най-знаменитите фараони и му казал, че иска да изобрази на картина страданията на съвременното човечество и да покаже на тогавашния египетски фараон начин, чрез който да може да поправи своята държава. Той нарисувал една велика картина, в която представил един затворник, на когото ръцете и краката били вързани с огромни железни вериги, и прикован на земята. На другата страна той нарисувал друг един затворник, набит перпендикулярно на корема си на един кол. Направил изложение на своята картина. Събрали се всички европейски маги и учени, да видят

картината, и почнали да дават своите критически бележки. Едни казвали, че колът не бил добре направен; други, че страждущият не бил добре набоден на кола; трети, че веригите не били хубаво направени, много тънки били. Като направили всичките тия бележки, обърнали се да критикуват художника, че не могъл да предаде хубаво страданията на затворника. Тия критически бележки дошли най-после до фараона и той казал, че не е дошло още време да се освободи човечеството от страданията си, и отложил своите реформи. След туй дошъл един велик музикант, Бедан-Бели, отличен свирец на флейта, да види картината на Самсун-Ели, и му дошла една идея. Казал си: „Страданията на човечеството могат да се премахнат само чрез музиката". За тази цел той почнал да изучава най-тънките вибрации на музиката, чрез които да затрогне издълбоко човешката душа. Когато се научил да свири хубаво, почнал да прилага своето изкуство. Срещнал две животни, които се давили, и той почнал да им свири. Забелязал, че като чули музиката, престанали да се давят, спрели да се бият. Казал си: „Работи изкуството". Видял един вълк, който ядял една овца, и почнал да свири. Вълкът, като чул музиката, пуснал овцата да си отиде в стадото. Отива при някое паразитно растение, което се увило около някое друго, започва да свири, и то полека-лека се отвило. Най-после, Бедан-Бели отива в Египет и по пътя, дето минавал, от неговата музика се отваряли затвори, падали окови и затворниците излизали. Отива при фараона и му казва: „Дето мина, затворите се отварят и затворниците излизат". – „Как?" – „Със свирене." – „Нека си вървят да работят и да не грешат повече." Но онези, които се освободиха от затворите, почнаха отново да грешат и да злоупотребяват със своя живот. Тогавашният цар на египтяните казал: „Не е дошъл Онзи, който да научи хората как трябва да живеят. Разумното Слово не е дошло". Не само изкуство трябва, не само музика трябва, но трябва сега и Разумното Слово. Тези велики сили трябва да се съединят. Аз уподобявам музиката и художеството на едно здраво тяло. Човек не трябва да има хилаво тяло. Музиката аз уподобявам на едно отлично сърце в човешкия организъм.

Още един етап има сега в развитието на човешката душа. Ние очакваме възкресението, т.е. идването на Великия Божи Дух, Той да донесе великото в света, да съедини художеството с музиката, значи да съедини сърцето с ума и да ни покаже как трябва да се живее. Сега ще ви приведа друг един пример из съвременния наш живот, да ви покажа, че схващанията на хората за живота са криви. Примерът се отнася за един виден лекар, англичанинът Белмон Морис, отличен човек по ум, по душа, по характер. Оженил се той за една красива англичанка, ако можем да кажем, че англичанките са красиви. Жена му никога не го разбирала. Тя имала за него такова мнение, каквото жената на Гьоте за самия Гьоте. Тя мислила, че той е човек безсърдечен, човек егоист, който мисли само за себе си. И всеки

ден имала разправии с него, като му правила известни забележки. Той обаче си правил своите добрини и когато искал да направи някое добро, турял си маска. Направи доброто и като се отдалечи, хвърли маската си. Това било негов навик. Искал никой да го не знае кога прави добро. Един ден, гледа на улицата, жена му язди на кон, пада от коня и си счупва крака. Туря си маската набързо, дава първа помощ на жена си, завежда я в клиниката да ѝ превържат крака и се отдалечава. Занасят я вкъщи. Връща се вечерта мъжът ѝ, тя го посреща с думите: „Видях днес един благороден човек, не е като тебе поплювко". Думата „поплювко" не е толкова красива; бих ви казал английската дума, но ще я заместя с тази. „Е – казва ѝ той, – какво има?" – „Кракът си счупих, но намери се един лекар, благороден човек, отлична душа, той ми помогна, но не можах да запомня лицето му." – „Тъй ли, радвам се, че има такива хора." – „Радваш се, радваш, но и ти като него трябва да бъдеш. От тебе аз толкова години страдам. Ти направи моят живот нещастен." Това са нашите съвременни разбирания. Онзи, който ти е направил доброто, той е Белмон Морис, само че той като прави добро, носи маска, а всичките съвременни християни в Америка, в Англия и тук в България, като правят добро, са без маски. Като дойде при мене някой такъв, аз трябва да си наложа голямо търпение, и той започва: баба му, майка му, баща му, сестра му, това направили, онова направили – ще угости света само с добро. Всички християни казват: „А ние, християните от тази култура, мислим като християните в Америка, като хугенотите, ние сме учени, културни хора – изучаваме математика, астрономия, знаем какво става по небето". Бог казва: „Добре, поставете тия благочестиви хора на новата култура на един изпит!" И сега беше първият изпит. Видяхме културата на съвременните християни във време на войната. Ще кажете: „Е, това беше за онези, които са на бойното поле". Не, не, всички бяхме на бойното поле. Всинца сме отговорни. Мислите ли, че при сегашното състояние, в което се намираме, невидимият свят, онези напреднали наши братя могат да ни открият някои по-велики тайни? – Могат да ни открият, но в света ще има по-големи нещастия.

Аз бих желал да се срещна с хората на новата култура. Тъй са наречени те в обикновен смисъл на думата, но аз ги наричам „братя на човечеството" или „Синове Божии". Не, понеже обвиниха Христа, че се наричал Син Божий, то по-право, хората на новата култура аз бих ги нарекъл „синове на Любовта". Аз обичам тази дума, обичам да се срещам със синовете на Любовта, не разбирам любов в обикновения смисъл. А сега, седне някой брат или сестра да ми прави забележки за моите отношения към него. Мислите ли, че аз не зная какви трябва да бъдат моите отношения? Някой казва: „Ама вие не се обърнахте към мене, както трябва". Е, мислите ли, че това аз не го зная? Аз по-добре го зная. Няма акт в моя живот, който аз да не съзнавам. Някой казва: „Ама ти не видя". Не, не, аз зная, но мълча, и ако

мълча, има защо. Друга философия има вътре в живота и няма защо да ставам аз добър за вас. И дотогава, докато вие мислите малко зле за мене, аз съм добре, но почнете ли да мислите, че аз съм добър, казвам ви: Аз съм на фалирване. Аз признавам в света само Един добър, благ, Той е Бог на Любовта. Онези, които са извън материята, всички са съвършени, но онези, които са в материята вътре облечени, неизбежно е за тях да носят един товар. Но защо? – Приятно е за тях.

„Всичко, каквото чух от Отца си – казва Христос, – явих ви го“.

Сега аз искам да ви обърна внимание на следующето: вие искате вашият живот да се измени. Трябва да се измени, и ще се измени! Не само това, но ще се измени животът ви и във вашите желания и мисли. Питам сега: Каква искате да бъде следната фаза на туй изменение, нагоре или надолу? Изпитвали ли сте онази дълбока мисъл в себе си, да чувствате в душата си, че имате подкрепата на Бога? Чувствали ли сте в действителност подкрепата на Любовта? То е едно мистическо преживяване вътре, като че ти си в съгласие с целия свят и с всичките велики мисли, нагоре и надолу, ти едновременно присъстваш и на небето, и на земята. Чувствали ли сте такова състояние? Виждали ли сте какъв е смисълът тогава?

Сега, щом дойде Любовта на земята, ние ще може да имаме известни определени движения. Разказва ми един мой приятел: „Преди няколко дни видях един много приятен, много красив жест, какво означава той?“ – „Какъв е тоя жест?“ Разправя ми той: „Вървя си аз из пътя и гледам една млада мома върви пред мене, много спретната, и току изведнъж си тури пръста на устата, и хоп – обърна се на другата страна и си тръгна. Първо отиваше към една посока, а после се обърна към друга. Какво искаше да каже с този жест?“ Тя говореше на него: „Когато ще кажеш нещо, тури ключа на Любовта на устата си“. Искаш да кажеш нещо лошо, тури първия пръст на устата си, тури ключа на Любовта. Заканваш се някому: „Аз ще му кажа, ще му докажа, че не съм прост човек, свършил съм 2–3 факултета, заможен търговец съм, и у мене има достойнство, а той да ме обижда!“ И ще започнеш да му доказваш. Не, тури на устата си ключа на Любовта! Ако някой има право да говори, това е Господ. Говорил ли е Той досега? – Много пъти е говорил, хиляди пъти е говорил. Знаете ли какъв е характерът на Бога? Едно време Господ слязъл на земята и като вървял по камъните, настъпил една мравка. Тя се обърнала и Го ухапала. Той се спрял, помилвал я и ѝ казал: „Понеже те настъпих, сега ще те направя една хубава мома и ще бъдеш свободна от всички страдания“. Минавал после покрай едно цветенце и като искал да помогне на едного, стъпил върху цветенцето и го счупил. Чул една въздишка: „Ти защо не внимаваш, отиде моят живот!“ Навел се Господ, помилвал го: „Хубаво, ще те направя един

много хубав момък и ще те оженя за онази хубава мома". Така е, когато Той слиза. Ще кажете: „Това е из 1001 нощ". Не, това са факти вътре из космоса, но трябва да се отворят нашите очи, да видим тази велика Истина, която прониква навсякъде. Трябва да имаме доблестен характер. Земята и небето ще преминат, казва се, но думите на Любовта няма да преминат. Всичко ще премине, но Божествената Любов и всичко онова, което е внесено в нашите тела, в нашите сърца, в нашите умове, в нашите души и духове, ще остане за хиляди векове. Туй е единственото нещо, което ще остане за онази вечност! То ще остане и ще ни придружава. И тогава, когато влезем в небето, с какво ще се похвалим? Ще кажете: „Аз съм чист, аз съм праведен". Ще ти каже Господ: „Онези животни, които ти стъпка, които разруши, спря ли се да ги подигнеш, поправиш и полееш с малко водица? Онези животни, които нарани, спря ли се да превържеш техните рани? Всички онези сърца, които нарани, спря ли се да поправиш пред тях своите грешки?" А ние се спрем и казваме: „Да имаме морал!" Какъв морал? Като си легна вечерно време, трябва да се изправя пред Бога и да прекарам пред ума си всички хора, с които съм се срещал през деня, да видя сторил ли съм това, което трябваше да направя. Това е морал! Ние казваме: „Слава Богу, днес аз живях добре". Това не е морал. Това не може да внесе онази красота вътре, нито в моя, нито във вашия дух. Така днес проповядват навсякъде: и в Индия, и в Америка – един обикновен морал. Не, душа се изисква, душа! Нека богатият да си е богат, но богат по сърце. Нека ученият да си е учен, но с един просветен ум. Нека силният да си е силен, но неговата сила да е подквасена с Любов, тази сила да бъде в защита на слабите. И всички ние трябва да подкрепяме слабите и немощните. Всяка една морална мисъл, всяко едно морално чувство у вас е слабо. Защо? – Защото не е подкрепено от вашия вътрешен живот, не говоря за външния. Всяко едно Божествено чувство, всяка една благородна Божествена мисъл, която клони да погине, ще я подкрепиш и ще ѝ дадеш живот. Тази мисъл, това чувство, в тях има живот. В тази мисъл един ден ще влезе да живее един ангел. В това, днес слабо чувство, утре ще влезе един херувим да живее. Това е една малка стаица, в която трябва да живеем. Следователно ние с нашите мисли, с нашите чувства, с нашите действия създаваме материал, от който бъдещият свят може да живее. От тях той ще се създаде. Питам тогава: Какво създаваме ние? Какви работи приготовляват българите за градеж на своето здание в другия свят? Тия тухли, които евреите правеха в Египет, бяха направени от пръст и слама.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го."

Какво? Казва един от евангелистите: „Бог толкоз възлюби света, че изпрати Своята жива Любов да внесе живот в мъртвите деца на земята". Турете една линия и започнете новия живот във вас! Нека 10 души от вас, аз не

искам всички, нека се намерят 10 души днес, да започнат новия живот. Хайде, ако няма 10, трима души нека да са, по-долу не снемам. Трима или 10 души от цялото събрание, внесете тази велика мисъл във вашия живот и вие ще бъдете в състояние да обърнете колелото на цялата земя в друга посока. Сега някои може да ми възразят: „Това е тщеславие". Не е. Този Божествен ключ от 8,000 години чака да го завърти някой. Тук, електричеството в София, има общи ключове, с които се пуща, но във всяка една ваша стая има само един специален ключ. Следователно тези, които отварят общите ключове, ще дойдат ли във вашата стая да отворят ключа ви? Не, вие сами ще си го отворите и ще видите дали има светлина или не. Казвам ви: Завъртете ключа на тази Божествена Любов! Колкото животът е по-прост, толкова е по-лек за изпълнение.

Казва Христос: „Каквото чух от Отца си, явих ви го".

Единственото нещо, което действа вътре в душите ни и можем да го приложим всичко скрито, то е онази разумна Любов. Маска трябва да имаме на лицето си! Нека само онзи, който върши добро, и само нашият Учител в тайно знаят онези велики постъпки! Само така човек е силен. Свалиш ли твоята маска, ти си престъпил един закон и в природата ще настане сухота. Маска е потребна, както облаците отгоре, за да може тази влага да действа у нас. Тъй трябва да направим. А за туй, което говори светът отвън, да си запушим ушите.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го."

Е, питам сега: Представете си, че Христос отвори вратата там, какво ще направите? Вие веднага запитвате: „С какви дрехи ще влезе Христос?" Всички ще станете да Го посрещате и ще има едно надпреварване, кой да Му целуне ръката. Туй е външната страна. А колко пъти Господ е хлопал на вашите сърца! Казвате: „Господи, не ме смущавай, сега не съм разположен, за друг път". И после питате: „Дали е Христос или не?" Той казва: „Иди, еди-коя си вдовица има нужда". Вие казвате: „Дали Христос ми говори? Не ме ли поставят на изпитание?" Но ако влезе сега Христос, вие всички ще се изпровървите да Му целувате по 10 пъти ръка. И при това ще има скачане, радост! Не, не, това не е живот! Аз мога да накарам всинца ви да скачате. Ако ви дам едно голямо угощение, ще скачате. Отишли 10 ханъмки при един българин чорбаджия на гости. Той имал вино хардалия, но не могъл хубаво да го пресече, та станало много силно. Хазяйката направила една хубава млечна баница, каквато турците обичат, наляла хардалия вино, гостила ги добре. Обаче всички се напили. Като се изпонапили, почнали да играят, фереджетата им взели да се мятат на една, на друга страна, всички скачат. Какво става? Хардалия вино е това!

Кой не е весел, като му паднат 100–200,000 лева? Е, скача, победил. Но щом ги победят, свалят оръжието. Не е така. Във вътрешното разбиране на живота има нещо дълбоко, което трябва да разберем.

Сега аз съм уверен в едно нещо, нямам никакво съмнение в него: Всички вие разбирате Истината, всички вие разбирате Любовта; всички вие разбирате Мъдростта. Разбирате ги, но криете, маска носите. И аз не мога да ви похваля, не мога да кажа, че вие сте добри. Докато сте в материята, дръжте си маски на лицето. Щом влезете в Божествения свят, свалете маските.

„Всичко, каквото чух от Отца си – казва Христос, – явих ви го.“

Излезте една нощ вън и обърнете очите си към онова далечно пространство, към онези светли звезди! То е великото бъдеще, което ви очаква. Там са всички онези велики библиотеки, там е скрито великото знание. Това са култури, култури, култури; това са същества, йерархии. Всичко туй ще го пребродите и като живеете по 100,000,000 години във всяка една слънчева система, а те са 100,000,000 слънчеви системи в нашата вселена, в края на времето, един ден като се срещнем, вие ще ми разправите за всички онези ваши екскурзии, които сте имали, и аз ще слушам всичко онова велико, което ще ми кажете, с най-голямо внимание. Само тогава ще се разберем.

Бог е Любов и Любовта носи живота в света.

Беседа, държана на 9 декември 1923 г

1923_12_16 Той ги изпита

ТОЙ ГИ ИЗПИТА

А това казваше Той да го изпита, защото си знаеше какво щеше да направи. (Йоан 6:6)

Думите, тъй както са поставени, почти нямат никакъв смисъл. Тия думи мязат на един скъпоценен камък, който е скрит в една обвивка, и всеки минава и го подритва като едно малко камъче, което се търкаля по пътя. Почти целият човешки живот е така направен, от такива малки камънчета, които ние подритваме. Срещнете кой и да е човек, като започнете от най-обикновените хора до най-великите гении, всички се стремят към неща възвишени, идеални, всички ще ви говорят за идеали. Срещнете кой и да е говедар, и той ще ви говори за идеали. Срещнете учени и философи, и те ще ви говорят за идеали. Срещнете адвокати, майки, бащи, свещеници, и те ще ви говорят за идеали. Всички ще ви говорят за един велик идеал, но спрете се, поискайте да ви определят техния идеал, ще видите, че идеалът в техния ум не е строго определен. Например, някой слушал някоя отлична реч или беседа на някой виден проповедник и казва: „Е, хубава, много хубава, отлична беше тази беседа“. Но кажете, где е хубавото? – „Е, хубава беше“. И тъй ще си остане. Хубава, но тази дума „хубава“ не е нещо определено. Когато ние се срещнем със самата действителност, в даден момент, силата на човека се определя вън от времето и пространството. Тя не че не е определена, но в нашето развитие, в нашата еволюция ние не сме в състояние да определим човешката сила. Ние изобщо определяме проявлението на човешкия ум, на човешкото сърце в крайните резултати, а крайните предели всякога показват слабост в човека. Когато една вода достигне крайните предели, тя е слаба. Силна е само в самото начало, в края си е слаба.

Следователно смисълът на живота е да определи човек в що стои неговият идеал. Идеал не може да бъде вашата къща; идеал не може да бъде знанието; идеал не може да бъде светлината; идеал не могат да бъдат парите; идеал не може да бъде силата; идеал не може да бъде красотата; идеал не може да бъде добротата. Защо? – Всички тия неща търпят промени в света. Силният е силен при известни условия, слабият е слаб при известни условия; ученият е учен при известни условия, глупавият е глупав при известни условия. Всички неща, които се видоизменят, не съдържат в себе си идеал. Следователно идеалното е без промени и без измени. Но туй е пак неопределено. Идеалът е същина, която съдържа целокупността на цялото битие в себе си. Този идеал, тази реалност съдържа всичко в себе си. И първото проявление на този идеал в света,

това наричаме ние обикновената човешка любов, за която всички говорят. До известна степен всички търсят тази любов. И действително, човешката любов аз я взимам като едно качество на човека. Докато туй качество съществува в човека, човешкият живот, човешките мисли, човешките желания, човешките действия имат смисъл. Дотогава, докато този малък пламък съществува у човека, неговият живот има смисъл. Аз не говоря за любовта с този червения пламък, нито с портокаления, нито със зеления, нито със синия, но за Любовта, която е с една мека, бяла светлина. Но не разбирам и тази бяла светлина, която съществува в света. Тази белина, която вие имате на вашите ризи, в сравнение с тази белина, за която ви говоря, ще ви се покаже черна. Следователно дотогава, докато Любовта съществува, силата, знанието имат смисъл. Ние искаме да бъдем силни. Защо? – Защото имаме известен обект, който обичаме, искаме да се покажем пред този обект. Защо онзи младият момък иска да работи за своя народ? Този народ стои като идеал пред него. Той иска да се покаже, че работи за народа си, той иска да се подигне, иска всички същества да го славят, той иска да бъде силен.

Сега това са копнежи на човешката душа, турени в една крива посока. Човек се е отклонил от своята права посока. Искаме да помагаме на хора, които не се нуждаят от нашата помощ. Искаме да спасим тези, които не се нуждаят от нашето спасение. Това са глупави неща, турени в една крива посока, на една крива основа. Ако някой се задъни в една крива улица, трябва ли да върви там? Сегашните хора казват: „Не трябва ли някакво стремление?“ На този, който се е задънил, казвам: Върни се назад, не можеш да излезеш! Някой казва: „Не трябва ли да обичам своя народ?“ Питам: Ти разреши ли въпроса със себе си, със своя ум, със своето сърце, със своята душа, със своя дух? – „Не.“ – Върни се назад! Твоят народ е съставен от разумни единици и всяка единица трябва да си търси пътя, тя сама е в състояние да чувства, да мисли, да действа тъй, както трябва. Ще кажете: „Ама не трябва ли да спасяваме хората?“ Чудни сте! Ами че спасението, това е едно неестествено състояние на човешкия бит. Ти говориш за една случайност в света, която може да се прояви. Някой паднал в реката, в морето, това са случайности. Ние не трябва да изучаваме живота от случайностите. Случайностите в живота после ще ги изучаваме. Ние трябва да изучим живота в онези истински принципи, онези истински методи, върху които е поставен, базиран. Кои са истинските методи, върху които са поставени съвременните народи, за да намерят своя път? – Съвременните европейски народи се намират сега в една задънена улица. И всички съвременни европейски народи мислят, че само чрез насилие може да се поправи пътят им. Не, насилието в света е нещо случайно. Любовта е един естествен акт, който съществува във всичкото битие, между всички животни, от най-малки до най-големи. Всички тия народи, които са

свързани в това ядро, имат отношение един към друг, свързани са. Това е една философия. Връщали ли сте се назад да видите как са се образували съвременните общества, как се е образувала човешката реч, как се е образувала човешката мисъл? Всички тия неща ние ги взимаме наготово, както някой математик взима една истина като аксиома. Не, не, вземете за пример човешкия език. Съвременните учени хора и поети, аз поне ги следя, всички те – и англичани, и французи, и американци, и индуси, всички си имат правила на своя език, имат си граматика, имат си глаголи, местоимения, съществителни имена, прилагателни, причастия, приставки, но в този език всяка една дума съдържа известно качество. Думите са живи сами по себе си. Някои думи вътре в себе си носят такава отрова, която е в състояние в една минута отгоре да сломи човек. Ние, за пример, казваме: „зло", „добро" и т.н. Или казваме думата „лицемер", но като туря пред тази дума едно прилагателно или едно съществително, което съответства на твоето име, или едно местоимение, как ще ви се отрази, как мислите? – Веднага ще трепнеш и ще подскочиш. Или пък, ако туря думите „добро", „истина", „любов", твоето сърце по един или друг начин ще мръдне.

Сега, като дойдем до мисловия свят, същото е и с мислите. Формите на всички мисли се отличават една от друга. Мислите, сами по себе си, и те си имат форми. За пример, ако аз, тъй както си седя, предам една моя мисъл, тази мисъл вече е един разговор. Вие няма да възприемете моята мисъл, но едно същество с по-тънък усет, или едно същество извън материята, би схванало моята мисъл като един звук, тя би му проговорила. Като казвам извън материята, подразбирам извън материята, в която живеем. Ако аз кажа в ума си: „Вие сте добри", вие може да не почувствате нищо, но ще схванете една промяна на лицето ми. Но ако ви кажа гласно, че сте добри, вие ще ме погледнете и ще си кажете: „Сериозно ли говориш, че аз съм добър, или искаш да ме изпиташ?" – Не вярвате. Възприемането на мислите, това е един акт вътре в животните, в птиците. Щом те срещне едно животно, погледне те в очите. Защо? – Иска да узнае какви са твоите намерения спрямо него, за да вземе едно решение. Една птица те срещне, ще те погледне, ще прочете мисълта ти и ще хвръкне. Казва: „Господине, аз имам особено мнение за тебе, не искам да се разговарям с тебе, понеже и друг път съм се разговаряла, затова предпочитам да съм по-далеч". Птичките са много досетливи. Някои казват, че птичките не чувстват. Не, те имат тънко чувство, тънко ухо. Седят гургулички, гугуцат си. Приближава се ловецът с пушка, веднага бягат. Приближавам се аз до тях, спокойно си седят, казват: „Господине, добре дошъл, но онзи там, с онази култура на своето чифте, ние сме го опитали, опитали сме тази култура и от този език искаме да бъдем малко по-далеч". И цялата наша атмосфера е покварена! От какво? Ако вземете книгите, вестниците, там има куп думи турени, които не са на мястото си. Някой автор писал една книга. Аз

искам, като е писал тази книга, какво е било неговото намерение. Ако един проповедник проповядва, трябва да знаем какво е неговото намерение, като проповядва. Ако вие сте се събрали да ме слушате, какви са вашите подбуждения? Аз зная, едни идват за едно, други – за друго. Някои идват тук да ме хванат за думите ми. Те са пратени, казват: „Да го уловим този сега!“ И седят, бележат в книжката си. И казват: „Чакай сега, уловихме го“. И почват да разместват думите ми. Ако аз съм казал нещо разместено, то е хроникирано вече на друго място. Това е един велик закон. Аз съм хванат вече, аз съм отговорен пред себе си, отговорен съм пред този велик закон. Нима когато кажа нещо, което не е вярно, аз не го зная? Аз го зная преди вас, аз съм хванат пред себе си. И досега още не е дошъл някой да ми каже, че това или онова не е вярно. Ако аз съм направил една погрешка, аз я зная преди вас. Всяка една погрешка е отрова, която влиза във вашата кръв и не е тъй лесно да се измие, да се изхвърли навън. Нека тези хора, които знаят толкова, вземат един негър, да му смъкнат тази чернина, да го направят бял. Обясняват, че това е пигмент под кожата, тъй го създала природата. Нямам нищо против, може да е така, но вие, като учени хора, снемете от него тази черна краска. Съвременните учени хора има начин да почернят лицето на човека, но не и да го направят бяло. Има такива учени американци, има и българи, които знаят това изкуство. Американците не си поплюват, те са смел народ. Като хванат някого, пред нищо не се спират. Да направят човека бял, не могат, но да го осакатят, могат, майстори са те.

Сега всички, които ме слушате, си казвате: „Той трябва да каже нещо, с което светът да се спаси“. Е, знаете ли коя е спасителната дума? Аз мога да ви я кажа, но връзка трябва да има между вас, връзка трябва да има между всички неща. У вас трябва да има такова непреодолимо желание, каквото у онази българка, баба Стана. Доколко е верен този анекдот за баба Стана, бита ли е, не зная, но ще ви приведа този пример. Тази баба Стана, родом във Варненско някъде, била много любознателна. Макар и 80-годишна, отива един ден при учителя в селото и му казва: „Слушай, стара съм, 80-годишна, но сърцето ми се е запалило, искам да уча. Не можеш ли да ме приемеш в първо отделение, да се уча с твоите деца?“ – „Не мога, инспекторът не позволява.“ – „Но аз искам да се уча!“ Учителят бил досетлив, казва ѝ: „Е, ще те приема като слушателка“. Нали има такива, които идват в училищата да ревизират, слушат, за да одобрят или не методата на учителя. Казва ѝ той: „Ще те приема като такава, която ще слуша, ще одобрява моя метод“. Влиза в училището, слуша тя. Обаче като излиза баба Стана от училището, всички деца се нахвърлят отгоре ѝ. Едно на гърба ѝ, друго я дърпа за ръцете. Казват ѝ: „Ти си дошла да се учиш с нас, какъв е твоят буквар?“ Но баба Стана е умна, тя помилва едно, помилва друго, и така всичките деца привикват с нея. Започва тя тихо и

спокойно да се учи и свършва четирите отделения. Е, питам сега: Кой от вас, като баба Стана, при такива условия би имал доблестта да се учи с малките деца и с тях да свърши четирите отделения? Аз казвам: Такова непреодолимо желание трябва да има в човешката душа, за да се домогне човек до великата Истина, която може да реформира живота.

Другото положение, което ни спъва, то е, че имаме особени разбирания, които се обуславят от външните условия. Ще ви дам следующия пример. Той се отнася до англичанина Джон Роз. Държи той своя неиздаден дневник и пише опитността си. В какво седи тази опитност? Той е богат, заможен човек. Идва при него една вдовица и казва: „Господине, аз имам 3 деца, умирам от глад, моля, помогнете ми, ще измрем от глад!“ Той ѝ помага. Получава от нея писмо, пише му тя: „Ти си толкова добър човек, като тебе няма друг в света, ти си наш спасител“. Възхвалява го до Бога. Има той една графа в дневника си, в която пише похвалите. Идва друга една жена при него, проси. На нея той нищо не дава. Получава писмо, пише му: „Господине, макар че посещаваш църквата, четеш Евангелието, но си много коравосърдечен човек“. Пише той това в друга графа на дневника си. В една графа пише: „Като тебе добър човек няма“. В другата графа пише: „Като тебе лош човек няма“. На едната страна: „Като мене добър човек няма“. На другата страна: „Като мене лош човек няма“. Питам сега: На какво се обуславя мнението на тези хора? – Дали им дал пари или не. Да дадеш пари някому, това добро всеки може да го направи. Ако аз ви дам 100–200 лева, това и всеки друг може да го направи. Според мен добро е това, което аз мога да направя и никой друг да не може да го направи. Доброто е това, което вие може да направите и никой друг да не може да го направи. Тъй седи великият закон в света. И по това се различават всички разумни души. Туй добро, което те могат да направят, никой друг не може да го направи. Мисълта, която те проектират в света, никой друг не може да я проектира. По туй са те особени. А сега всички казват: „Ние сме едно“. Ако нямате тази особеност, тогава няма защо да говорим, че в света всички сме едно. Едно в какво? Едно в Бога, едно в цялото, едно по отношение на безграничното, а не едно в туй, как се проявяваме в даден момент. В туй седи красотата на света. Някой казва: „Аз искам да бъда като тебе“. Не, ти като мене не можеш да бъдеш. И 10,000,000 цървули да скъсаш, ти като мене не можеш да бъдеш. И аз да скъсам 10,000,000 цървули, като тебе не мога да бъда. Следователно не се стреми да бъдеш като мене, а се стреми да бъдеш като себе си, като тази първоначална форма, която Бог е турил в тебе. Този закон се явява навсякъде.

Сега по някой път ние мислим, че можем да спасим човека. Не можем. По някой път ние мислим, че може да развратим човека. И това е невъзможно. Всеки човек сам се развращава. И обществото за това не е

отговорно. Вие ще ми цитирате, че можете да извратите Словото Божие. Да, аз мога да извратя Словото Божие в себе си, но във вас не мога. Вие сами можете да го извратите. Вие сте единствените, които можете да покварите вашата мисъл, аз не мога да я покваря. Тъй седи великият Божествен закон. Ако аз имам такава сила, че да мога да извратя вашата мисъл, да ви извадя от релсите, тогава аз съм всесилен да оправя света. И тъй, първото нещо, с което ви заблуждават, е като казват: „Слушайте, този е пътят на вашето спасение, този е пътят, по който можете да се подигнете". И сега в Англия, в Америка, във Франция, навсякъде има ред автори, които проповядват начини за придобиване на богатства. Е, този автор, който ти препоръчва начини, за да се подигнеш, да забогатееш, може ли да ти гарантира, че туй богатство, което придобиеш, ще можеш да го носиш вечно в себе си? Има един начин, по който човек може да задържи своето богатство. Има един начин, по който човек може да задържи своята мисъл, свежестта на своите чувства, своята младина, своя мир, добротата, своето веселие. Има един начин! И сега всички съвременни хора търсят най-лесен начин.

„И това казваше Той да го изпита."

Кой изпитва? – Учителят може да изпитва, когато предаде на учениците си известна материя. Бог може да изпитва хората. Знанието, силите, които ви е дал, може да ги изпита, но същевременно Бог не прави хората нито добри, нито лоши. Аз слушам, седят някои сестри, братя или външни хора и казват: „Бог всичко може". Е, това философия ли е? „Ние знаем Господа." „Ние – казват – вървим според волята Божия." Ами знаете ли сигурно, че вървите по волята Божия? По какво познавате? Придобили ли сте вие онзи огън? Добре, аз ще туря пръста си на пламъка на вашата свещ и ако пръстът ми не изгори, аз казвам: Да, вие сте придобили едно изкуство, придобили сте свещения огън. Ако туря пръста си и той изгори, казвам: Този огън, който сте придобили, е обикновен огън, него и светът има. Често правя опити. Като говоря тъй, на онези, които ме слушат, казвам: Опитайте туй учение, после ме слушайте! От никого не искам да приемете нещата направо. Аз имам някои ученици, които казват: „Тъй казва моят Учител". Считат, че това е „fait a complit", и не им трябва друго нещо. А, не, не, с махане на ръцете и с клатене на глава, това не е учение. Божественото учение, което ви проповядвам, е живо учение. Ще поставите вашия пръст на моя огън. Вашият пръст е болен. Турите го на моя огън. Той оздравее, подмлади се. Казвам: Благодарни ли сте? – „Много съм благодарен." Лакътът ви е болен. Турите го на моя огън и той оздравее. Благодарни ли сте? – „Много." Може да правите опити. 100 опита може да направите и ако 99 от тях излязат сполучливи, този огън може да лекува.

„И това казваше Той да го изпита.“

Туй е необходимото, до което ние съвременните хора трябва да се домогнем. Това положение, през което сега минава светът, е трансформиране от едно състояние в друго. И съвременните учени хора почват да го забелязват. Онзи лед, по който вие сте играли досега, почва да се топи и изгубва своята твърдост. Вие забелязвате, че не може вече с вашите кънки да си играете по него, и почвате да потъвате. Всичкият лед почва постепенно да се топи и остава водата. А в тази вода още не сте се научили да плавате. Сега, когато говорим научно, че за грешните в този свят няма условия да живеят, защо казваме това? Хората по някой път мислят, че трябва да имаме някой външен заговор. Не е така. В природата има друг един закон. Вие във вашия живот вече носите отровата, от която ще се разложите. Цели фамилии, цели раси са изчезнали от лицето на земята със своя грешен живот.

И тъй, ние се приближаваме към онази велика Истина. Казвате: „Как трябва да се живее?“ Още не можете да научите как трябва да се живее. Първото нещо, което човек трябва да приложи, е да започне с най-малката величина. Тъй започват математиците. Идете в кое и да е отделение, как започва учителят? Той започва с единицата, и после с 2, 3, 4, 5, и така продължава до 10. По-после, този процес постепенно се усложнява, усложнява. Аз гледам, щом дойдем до моралния свят, току виж, някой прост човек изведнъж започва с много сложни процеси, с хиляди, с милиони започва. Не, ще започнеш с единицата. Тази единица е в тебе. Но туй едното е едно житно зърно. За него има начини, чрез които може да се превърне от една форма в друга.

И тъй, Христос изпитал своите ученици.

За какво ги е изпитал? Мисълта е скрита вътре. Той имал с тях частни разговори, учил ги е как трябва да живеят, как да употребяват живите сили вътре в природата. За туй нищо не е написано. Сега всички говорят за спасение, за любов, но каква е тази любов между хората? Тази любов е обикновената любов. Тя не е направена от такива форми, които не търпят видоизменения. Видоизменят се.

Когато ние развиваме Истината, някой път тя ни засяга отблизо, и някои ще кажат: „Тази беседа е насочена против нас“. Не е въпросът дали е насочена против някого. Истината не може да се насочи против никого. Ако някой мисли, че тази Истина има него предвид, той си дава много голяма тежест. По някой път аз казвам, че Бог мисли за нас. Някои вярват, някои не. Бог за нас не мисли тъй, както ние мислим за себе си. Когато

казвам, че Бог мисли за хората, аз разбирам следното: Бог е дал на всеки човек необходимото за живота, дал му е разумните сили, дал му е чувстването, дал му е воля и казва: „Твоето благо сега се намира в твоите ръце, ще работиш според наставленията“. И след туй седи. Бог не се занимава с нас ни най-малко, но тези живи сили в нас, те се занимават с всеки едного. Те го подтикват, те го почукват, казват: „Слушай, знаеш ли какво казва Господ?“ Някой казва, че туй му казал Господ, онуй му казал Духът. Нищо не му е казал Духът, но тези живи сили, които работят в него, те му казват. Много голямо значение си дават хората! Ако Господ дойде да говори специално на всекиго, къде ще му излезе края! Всички пророци казват, че Господ им говорил. Право е. Но специалната мисъл, че Господ им говорил, то е вече особена привилегия. Има светии, велики Учители, адепти, които с хиляди години са чакали да им проговори Господ. Не че не се занимава с тях, но моментално Той изпраща всичко и казва: „Тези деца още не са готови, затова нека се занимават с онези живи сили, които са у тях, с тях да работят“. Е, ти си художник, имаш талант, казваш: „Да дойде Господ да ми помогне!“ Не, ти имаш велик талант, сам можеш да си помогнеш, но ти искаш изведнъж. Не, не може изведнъж, полека, полека ще започнеш. Всичките неща се придобиват с много голям труд. Който мисли, че всичко лесно се добива, лъже се. Няма нищо по-мъчно от да добиеш Добродетелта, да добиеш Любовта, да добиеш Мъдростта, да обичаш Истината. Ще впрегнеш всичките си сили, като баба Стана, и на 80 години ще свършиш четирите отделения. Тия деца ще скачат по главата ти отгоре, но ти ще знаеш как да ги укротяваш. Децата, това са твоите мисли. Казваш: „Какво ще правя с тия мои мисли?“

„Той го изпита, защо си знаеше какво щеше да прави.“

И тъй, най-първо трябва да се научите да употребявате правилно думите, да научите силата на всяка дума. Някой път казваш някому: „Ти не си искрен“. Но тази дума, тази мисъл, която си изказал, има обратно действие. Никой няма право да употребява човешката мисъл тъй, както той си иска. Има начин как да се употребява, той е Божественият език. Някой път трябва да употребя време, да ви разправя как се е образувал човешкият език, този първичният език, от който са се образували всички други езици. Ами тъй, както човек се развива сега, мислите ли, че след 1,000 години човешкият език ще бъде туй, което е сега? Българският език такъв ли ще бъде? Ами след 2,000 години, след 3,000 години, след 10,000 години какъв ще бъде езикът? Като дойдете тогава на земята, ни помен няма да има от сегашните езици. Звуковете тъй ще бъдат изменени, че този език ще представлява нещо архаистическо, само останки ще има от него, ще бъде нещо като стария санскритски език. Тъй ще го изучават.

Аз днес не говоря на учениците, обръщам се към външните хора, те ще ме разберат по-добре сега. Учениците не са в състояние да ме разберат, но външните, светските хора, този път те ще ме разберат. Аз на тях говоря днес, а учениците са слушатели. Всяка една дума вътре в себе си съдържа една благодат или една отрова, съдържа или киселина, или основа. Онези от вас, които изучават химията, знаете какво става, като се съединят една киселина и една основа. Туй, което разяжда живота, това са киселините. Някой момък се влюбил, например. Казва: „Ох, изгори ме“. Излиза, влиза, ходи, тропа из къщи. Какво има? – „Изгори ме тази мома.“ Ах, любов! То е известна киселина. Скача този младият момък. Досега той се е учил отлично, пръв ученик е бил в университета, но сега, като седи, няма го. Не само със студентите е това. Разправят за един германски професор, човек на 80 години, влюбва се в една от своите ученички от университета и става разсеян, не може да чете. Гениален човек бил, а сега седи, не може да си чете лекциите. И най-после трябваше да се откаже да чете лекции. Като чете лекциите си, тя е в ума му. Разказва, прави движения, но в лекциите си употребява нейното име. Казват за него: „Мръднала му дъската“. Не му е мръднала дъската, но тази красива мома е вляла в професора си своята отрова, която хората наричат любов. Аз наричам това „любов на отравяне“. Така са заченати и родени много деца. И какво става? Това са все престъпни деца, деца с най-лоши наклонности. И всичките хора говорят, че това било наследственост, атавизъм. Не, всяка мисъл вие ще я спрете пред вашата врата, ще снемете всичките ѝ външни дрехи, ще проверите надписът ѝ какъв е, тъй, както в лабораторията по надписа опитвате всичките шишенца, и най-после ще я пуснете да влезе вътре. В духовния свят всички мисли си имат имена и ще проверите захар ли съдържат, основа ли съдържат или киселина. Прочетете мисълта и тогава употребете тази или онази дума. Сега често се случва, отива някой при един банкер, от когото иска пари назаем. След като си излезе, банкеринът казва отподире му: „Вагабонт“. Е, какво иска да каже? Не се минават 2–3 дни и се чува, че този банкерин се поминал. Защо се поминал? Аз ще ви кажа. Този човек, който искал от него пари, е отличен, добър човек, има жена и 3 деца, дошъл до отчаяние, отива при банкерина и му казва: „Господине, ще бъдете тъй добър да ми направите една услуга, ще ми заемете една сума, имам жена и 3 деца, аз съм честен човек, ще ви се издължа. Никаква гаранция не мога да ви дам, но ви давам честната си дума“. Понеже банкеринът бърза, скъпо е времето му, казва: „Господине, моето време е скъпо, нямам, не мога да ви услужа“. Този човек си излиза навън, въздъхва си. „А, вагабонт!“ След 3 дни банкерът умира. Защо? Тази отрова, която изхвърлил върху този бедния човек, се връща върху него самия и го отравя. Защо? – Не дал 1,000 лева на този беден човек. От невидимия свят го осъдили, или, по-право, той сам се осъдил.

Сега да ви покажа как действа този закон. Ще кажете: „Защо тъй?“ Добре, допуснете, че имате една верига, която се движи тъй, както асансьорите. Има две колички, едната се качва, другата слиза. Допуснете, че тези две колички дойдат успоредно. И едната, и другата не се спущат, имат да разправят свои лични дертове. Какво ще стане? – Скъсва се веригата и тогава и двамата се сгромолясват надолу. Но допуснете, че едната е тъй направена, има си спирачка, и единият остава да виси във въздуха, а другият се сгромолясва долу и умира. Следователно всичките спорове, които съществуват в домовете между мъжете и жените, са все такива. Почнат ли да се карат мъж и жена, брат и сестра, непременно един от тях ще умре. Карат ли се гражданите на един народ, на този народ няма да му върви. Цялата история е пълна с факти, които показват, че когато Провидението ни доведе до изпити, в които не можем да спазим законите, идват нещастията. Казват: „Не ни върви“. Сега и българският народ иска да му върви. Но кой е начинът да се помогне на българския народ? В 1000 години българският народ е направил 150 войни и толкова много убийства! Хубаво, я ми кажете, где е велика България тогава? Преди 500 години, като дойдоха богомилите, всичките ги разпръснаха, избиха ги. Какво стана с България? Духовенството имаше много хубаво желание, да спаси народа. Спаси ли го? – Не го спаси. Човек не се спасява със своите крайни резултати, той се спасява в самото начало. Не само с българите е това. Покажете ми европейските народи! Спасиха ли се? Спасиха ли се египтяните, вавилоняните, асирийците? Испания, след избиването на маврите, спаси ли се? – Не. Кой народ се е спасил чрез война? Нито един! Войната е нещо случайно вътре в живота. Трябва да се воюва при известни условия, но при нормалния живот войната е анахронизъм. Казва Мойсей: „Не убий!“ И аз се чудя, като казват на известни места, че държавата имала право да издава присъда за убийство. Като убиете туй същество, разбирате ли какъв е законът? – След смъртта си то може да прави много по-големи пакости, отколкото по-рано. За предпочитане е да държим лошите хора тук на земята, отколкото да ги убиваме и да ги пратим на по-хубаво място. Ама чудни сте! Имам една запушена стъкленица с отровен газ. Докато е затворена, вие сте в безопасност. Но казваме: „Да се освободим от този газ!“ Какво ще стане с вас, като се пусне този газ в стаята, в която сте вие? Някои ще се спасят, а някои ще станат жертва. Такова нещо е и когато убием един човек. Много такива газове има, от които страда съвременното човечество. С тази война се зародиха много болести, в цяла Европа настана една анархия. И сега търсят къде е причината за това. Нека всички си признаят греха, който направиха. Вие счупихте тези отровни грънци и сега цялата атмосфера е пропита от отровата на тия човешки мисли. Яви се испанската болест, отнесе 6,000,000 души; сега идва друга болест. И после търсят другаде причините. Никому не е позволено да убива! Такъв е законът в света. В кодекса, който ние четем, не се позволява убийство. В

живота се позволява убийство, но в Божествената книга не се позволява! На никой цар не се позволява убийство. Който убие, ще го убият. Кой каквото е вършил, непременно ще му се върне. Туй всички държавници, всички учени, професори трябва да го знаят, а не да си играят с думите, с Бога. Защото вие, с вашите престъпления, носите едно разрушение за самия народ. Който народ и да е, бил той английският, французкият или какъвто и да е, върши ли убийство, той носи разрушение. И те сега ще ни изпитат! Е, ще кажат: „Той проповядва против държавата". Как! Аз ли проповядвам против държавата? Аз проповядвам мир без насилие, а не учението на някакви комунисти, не учението на богатите, не учението на професорите, на учените хора. Не, аз проповядвам друго учение, учението на онази велика абсолютна Истина, която засяга всинца ни еднакво, без разлика. Аз проповядвам онази Истина, приятели, на чийто пламък турям вашия пръст. И като го турите, няма да изгори.

Сега ще ми кажат някои, че са културни хора, че са християни. Да, мене може да ме изпитате доколко съм културен, но и аз мога да ви изпитам. И доколко любите, също може да се изпита! Невидимият свят всеки ден може да ни изпита доколко сме честни, доколко можем да кажем: „Аз съм благороден човек". Да, смисълът на живота е да сме благородни. Всички може да се изпитаме. И какво може да се изисква от сегашните хора? Туй нежното чувство, което спасява хората. Един момент е, когато човек може да съзнае и да си каже: „Не, моят живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Не, аз не съм толкова нежен". Не говоря за обикновената нежност, както я разбирате някои. Ето, тук имаме една сестра, ще я взема за пример. Аз я наблюдавам, човешкото и Божественото у нея се слели и тя не може да ги различава. Тя иска да взема все първото място. Дойде на трапезата, иска масълце, туй-онуй, иска да се представи, че е Магдалена. Какво? Ние сме сити на Магдалени. От такива Магдалени, от Йоан Кръстителовци и тям подобни ние не се нуждаем. На Йоан Кръстителя му отсякоха главата. Първото нещо, което се проповядва, то е, че всеки един трябва да бъде човек. Много сестри има, които са тръгнали тъй, да се препоръчват за светици. Туй няма нищо общо с моето учение. Ако ти си Магдалена, дръж го за себе си вътре. Ако ти си Йоан Кръстител, мълчи си. Ще тръгнат за мене да говорят: Христос съм бил! Дръж го за себе си! Аз не съм дал право никому да говори за мене. Аз съм това, което съм, и ти си това, което си. Тъй седи великата философия.

Сега аз не говоря на учениците, аз говоря на светските хора. Вие сте хора умни, вие разбирате нещата. Вие разбирате колко струва един наполеон, разбирате колко струва една къща и разбирате, като видите един човек, колко му струва пипката. И като дойде някой религиозен човек, вие казвате: „Този е един религиозен човек". Хайде да не му казвам името. И

прави сте, много религиозни маниаци има в света. Аз не съм за тях. Аз съм за онази велика Божествена мисъл, която внася радост, която внася братство в света. Не привидното богатство, не привидната мисъл, но туй сърце да тупти вътре, а не да питаш по 400 пъти: „Обичаш ли ме?“ Когато аз ви обичам, където и да сте в света, моята обич ще я чувствате, всичко ще ви върви по мед и масло, ще ви помагам във всичко. В Любовта има култура. За нея има само един израз: Тя е всесилна. А от нашата любов хората умират.

И тъй, Христос ги изпита. И в Негово време имаше изпити. Аз нямам нищо против кой как мисли. Всеки един човек нека си мисли каквото иска, аз съм за свободата на мисълта, но оставете и мене свободен. Аз не се нуждая от реклами и съм в състояние себе си да рекламирам. Ще запаля своята свещ и ще кажа: Приятелю, на моята свещ можеш ли да четеш? Ако искам, аз мога и да лекувам. Ще науча хората на едно изкуство, но трябва да разбирате от химия, от физика. Аз разбирам великото изкуство как да се подмладите, как да възстановите вашите сили и да знаете как да живеете. Ще ви покажа, приятели, туй малко изкуство, да знаете как да живеете. Аз съм един пътник, посетих вашата страна, няма какво да ви оставя, затова ви оставям един спомен. Но да не мислите, че съм някакво величие. За туй великите хора са дошли, сега е останала само чорбата. Учените са дошли, пророците са дошли, апостолите са дошли, Христос е дошъл, и сега, от сегашния свят е останало само опашката. Аз се държа за опашката. Казват ми: „Какво правиш там?“ – Е, махам наоколо. – „Ами друга служба няма ли?“ – Искам и аз да помогна на този мой приятел. – „Ама то е ниско положение.“ Не, отлично изкуство е да зная как да помагам, как да махам опашката. Казват: „Е, то е животно“. Знаете ли какво нещо е животното? Не, животните с всичките свои движения могат да покажат своите настроения, и зли, и добри; и страх, и отвращение. Следователно ние трябва да бъдем много скромни – туй е първото нещо. И в света слуги трябва да станем! Че слуги трябва да станем, туй светските хора добре го знаят. Всеки иска изведнъж да стане богат. Богат става, но и богат пада. Сега тази любов започва с едно много нежно чувство.

Като говоря за тази сестра, аз нямам за цел да я обиждам, ни най-малко, но казвам, че тя още не познава себе си. Щом не познава коя е, говори, че е Магдалена. Ще ви приведа един анекдот за един действителен случай. Руският цар, за да излекува злоупотребленията в Русия, писал до всички манастири: „В който манастир се намира главата на Йоан Кръстителя, да ми я донесат“. Като знаел, че ще му донесат от много места главата на Йоан Кръстителя, определил 40–50 стаи, в които да поставят поотделно донесените глави. Свиква няколко старци от светия синод и ги запитва: „Колко глави има Йоан Кръстител?“ – „Една глава, ваше царско величие!“

– „А, не, в моите последни изследвания аз намерих 40 глави.“ – „Как?“ – „Ще ви докажа.“ Завежда всички тия старци по всички стаи и с документи по дати им показва получените 40 глави. Умен човек бил царят. И след туй им казва: „Не говорете лъжата, защото тя не подига никой народ!“ Е, колко Магдалени има на света? Аз зная, тук в София има много Магдалени. За мене важи човешката душа, която е излязла преди милиони години. Този момент е важен за мене, а не важи тази Магдалена преди 2000 години. Тя няма никаква историческа стойност. Но онзи момент, когато се родила първоначално човешката душа, той е велик момент! Писанието го нарича: „зазоряване на битието, създаване на един космос“. И ако вие схванете този момент, туй е едно възраждане. За всяка една душа се създава един космос. Това е най-важното! След милиони години вие ще разберете великата Истина. А сега вие мислите, че ще изчезнете. Не, ще се разтворят умовете ви и всеки ще разбере своята душа. Ще разберете, че във вас се крие нещо потаено. В туй се крие един велик момент. Така само ще познаете, че туй, което Бог е създал, не може да се изгуби.

„Това казваше, защото искаше да ги изпита.“ Като какви? – Изпита ни като богати и сиромаси, изпита ни като учени и прости, изпита ни като силни и слаби, изпита ни като здрави и болни. Във всички положения ни изпита. И когато един човек се отнесе спрямо мене тъй или иначе, аз се спирам и казвам: Такова е неговото разбиране.

И тъй, в българския език, най-първо ние трябва да се научим, по възможност, да употребяваме думите на място. Тъй да употребим всяка дума, че в нея да се вложи искреност. Аз не искам да ви накарам да вярвате в бъдещия живот. Не е това задачата ми. Аз искам да се пробуди у вас съзнанието, да разберете, че тази Божия Любов е всичко и че няма друга сила като нея. Това можете да го опитате още сега. Когато това нежно чувство се зароди вътре във вас, ще разберете Любовта. Аз съм правил много опити. Някой път сте отчаяни, ще се пръснете. Но има нещо, което отвътре ви заговаря тайно, и веднага всичката тази тежест се смъква, като че се отваря този капак, и ти казваш: „Е, слава Богу, има в живота смисъл“ – и започваш да мислиш. Току изведнъж, пак дойде едно малко изкушение, пак дойде капакът. Отново заговори това чувство и ти се отвориш. Тъй се отваряш–затваряш, отваряш–затваряш. Знаеш ли защо се затваряш? Вие разбирате туй. Имате вкъщи капан за мишки, нали? Туряте в този капан малко пастърма. Някоя мишка дойде, погледне, казва си: „Имам тук някакво благо“. Обикаля около пастърмата, после излезе навънка, ходи, обикаля. И в нея има една стратегия. Направи си стратегията тя и казва: „Тази пастърма може да се вземе“. Измерва: толкова и толкова сантиметра. Като отиде близо до дупката, казва: „А,

мазно е то, имало тук пастърмичка. Имало тук благо. Е, колко е добър Господ, едно голямо благословение е дал!“ Щрак! – затвори се капанът. Седи вътре, обикаля, почне тогава да стърже. Ама онези железни пръчки не се прегризват. Дойде господарят, вземе я, тя трепне. „Мац, мац!“ Дойде котката, почне да я обикаля. Някой път и мацата не ще да яде мишки. Господарят отвори капана и я пусне. Някой път и между котките има благородни. Аз ги наричам „котките на новото учение“. Туй е факт! Аз наблюдавах една котка. Хвана една мишка, изнесе я навънка и казва: „Не ти е мястото тук“ – и я пусна. Друг един факт: една котка хвана една мишка отвънка и я донесе вътре, като ѝ казва: „Ти си стояла много време вънка, не знаеш закона, сега ще останеш вътре“. Една хване, друга хване – разправяше се с мишките. „А – казват, – тази котка!“ Хване една мишка отвън, внесе я вкъщи; хване някоя от къщи, изнесе я вън и почва да мърка на господарката си. Тази котка е много беля, тя от вътре изнася мишките вън, а от вън ги носи вътре, Казвам: Това е една котка, която е разбрала новото учение. Обмяна прави.

„Защото си знаеше, какво щеше да прави.“

И тъй, от човека се изисква едно нещо: да бъдем крайно внимателни към думите, които употребяваме, защото, казва Христос: „От думите си ще се оправдаем и от думите си ще се обвиним“. Туй, което ни спъва, то са думите, нашият лош език. Това не е само с българите, аз съм срещал и французи, и англичани, и руси, и румънци, и те имат лош език. Слушал съм и русите. Ех, какъв вулгарен език имат те! Това не е култура. Трябва един език отличен! И сега трябва да дойдат поети, писатели, философи, да създадат този красивия език. Тяхната поезия трябва да диша живот. Всяка поезия, като я прочетеш, всяка песен, като я изпееш, трябва да я почувстваш като балсам.

Аз бих желал да срещна хора с мек поглед. Знаете ли какво нещо е мекият поглед? Няма нищо по-хубаво от мекия поглед. Като срещна един човек, тук в обществото, да ме погледне с този мек поглед. Някой път аз говоря на светските хора, те ме разбират. Представете си, че вие сте една млада и красива жена. Изкушение са младите жени, нали? Та като срещна една такава млада, красива жена, тъй да я погледна, че да не ѝ трепне сърцето. Иначе тя може да си помисли: „Този човек може да ме изнасили“. А като ме срещне, да се зарадва и тази ѝ радост да се оправдае. И този мек поглед да не е само при един случай в живота ни. Туй наричам аз морал, това наричам аз възвишена Любов на човешката душа. И знаете ли колко сестри и братя сега в тези гори са продали своя живот? Едно време само жените развратничеха, а сега и мъжете развратничат. Едно време само жените продаваха своите души, а сега и мъжете продават своите души.

Едно време само жените продаваха своите сърца, а сега и мъжете. Аз взимам тия примери, ще ме извините, ако с това оскърбя онова ваше дълбоко чувство на любовта. Ако го оскърбя, аз искам извинение, но ако моите думи внесат едно събуждане, аз не искам никакво извинение от вас. Мъже и жени, от тези двата стълба зависи спасението на света. Тъй трябва да се чувстват мъжете и жените. Мъжът, като се спре, да каже: „Аз съм един Божествен стълб“. Какво е предназначението на един стълб? – Да крепи. Не се турят сламки на една къща, но такива греди, които при всичките условия могат да изнасят всичката тежест. Такива трябва да бъдат мъжете и жените. И всички вие сте турени в това Божествено здание, като тези велики стълбове. И какво се изисква сега от вас? – Да бъдете непоколебими. Аз съм говорил толкова пъти за Любовта, но Любовта с думи не се изказва. Аз наричам говора едно приятно забавление, един разказ. Туй нежно чувство на Любовта аз го определям така: Когато ме види тази красивата жена, сърцето ѝ да не трепне и аз да не бъда тъй намръщен, но да ѝ отправя един мек поглед, и в моите очи да види, че пред себе си има една душа, един човек в пълния смисъл на думата и да се зарадва. И нейната радост да се оправдае от всичките мои постъпки. Няма нищо по-благородно от това на света! Желая ви това да бъде ваш идеал. Не само да ви бъде идеал, но да го приложите: ако го приложите, вашите домове ще се спасят, или по-добре, вие ще подобрите вашето положение. Нищо повече! Туй значи да събудим в себе си Божественото. Когато човек помисли тъй, той се свързва с Бога и Бог му казва: „Ти оправда моята Любов“. Само при такива условия един човек може да се спаси. Само при такива условия един народ може да се спаси.

Говорят в България за свещениците, за владиците. Нека излезе духовенството да проповядва този идеал! Има ли такива свещеници в Англия, във Франция, или където и да е? Това изисква днес съвременното човечество! То изисква души, от които техните сестри в гората да се радват, а не да плачат. То изисква мъже, които да оправдаят, че са мъже. Мъжете днес оправдаха ли своето положение? Кой разплаква майките? – Мъжете ги разплакват. А жените насърчават мъжете в престъпления. Когато един мъж извърши едно престъпление, една жена излиза с един букет насреща му. Не, тя трябва да му каже: „Слушай, за греха, който си направил, ти трябва да се разкаеш и да плачеш“. Трябва да отидеш в пустинята, за да изкупиш своите престъпления. Така и Мойсей отиде в пустинята и прекара там 40 години, за да изкупи своето престъпление. Тъй е било в старо време, но сега тези 40 години могат да се съкратят. Да оставим това настрана! Аз не искам да оставя във вас тази последна мисъл, понеже хубавото, което ви говорих, ще се изгуби. Забравете туй! Нека остане у вас образът на баба Стана, образът на Джон Роз, образът на този благородния човек в гората и красивата жена! Само с тези образи може да се създаде

благото на човешката душа, само така може да се създаде безсмъртието. Добие ли се безсмъртието, само тогава ще можем да се запознаем с Истината. Дотогава, докато умираме, Истината е недостъпна за нас. Истината е достъпна само за безсмъртните хора! Ако някой, който и да е, ти каже, че Истината може да се добие от смъртните хора, този брат да ме извини, нека поне прочете книгата на живота. Ще му посоча и други книги, ще му посоча самата природа, да види, че този е единственият път, който може да ни изведе на добър край.

И тъй, аз ще ви срещна. Знаете ли как ще ви срещна? – Аз ще бъда тази първата красива жена в гората, каквато не сте виждали, а вие ще бъдете този мъж. Ще застана пред вас, за да ви опитам, и след като ви изпитам, ще кажа: „Аз съм онзи проповедник, който говори там“. Ако вие постъпите съобразно себе си, аз ще ви дам една целувка и ще ви кажа: „Радвам се, братко!“ Една свещена целувка ще ви дам. Но ако намеря, че не постъпите както трябва, аз ще се изгубя. Ще си кажете: „Виждам или не виждам?“ Така ще бъде с вас. Така ще ви изпитам. Сега ви говоря от интимен характер и ви казвам: Така ще ви изпита Господ! Една ваша приятелка или един ваш приятел, който ви обича, без да знаете това вие, ще ви срещне в гората, да види дали го обичате или мислите нещо друго.

И тъй, Христос ще ви изпита.

Сега аз съм напълно уверен във вас, няма да хвърля съмнение, защото нямам противни доказателства. Зная, че като ме срещнете там в гората, ще постъпите точно тъй, както баба Стана, точно тъй, както Джон Роз, точно тъй, както непознатия в гората, възвишен във всичките свои постъпки. И тогава ще кажа: Ето бъдещият човек, ето бъдещата раса, ето бъдещата култура! Това е Царството Божие. То може да дойде вече на земята.

Беседа, държана на 16 декември 1923 г.

1923_12_16 Езикът на природата

ЕЗИКЪТ НА ПРИРОДАТА

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

Прочете се резюме от работите върху темата „Разлика между страх и съвест“.

Ще пишете върху тема № 11 „Разлика между нравствения и духовния човек“ и тема № 12: „Отличителните черти на мита и баснята“.

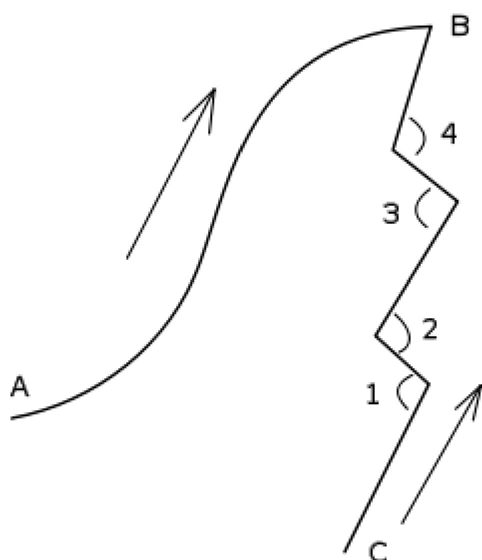

Тия две линии АВ и ВС, които виждате на рисунката, представляват два пътя в природата, които се различават един от друг. Кой път ви се вижда по-лесен? (– АВ.) Ами ВС? (– Той е по-страшен път.) Кривата линия АВ и счупената линия СВ са два пътя, изминати в живота. Пътят СВ е скалисто място. Всички тия счупени линии образуват скали. Кои са били причините да се създаде кривата линия АВ и кои – да се създаде счупената линия СВ? Какви пътища изобщо обича сърцето? Гладките пътища. Когато сърцето говори, иска всичко да бъде гладко, да няма никакви препятствия, всичко да върви по мед и масло. Ако сме в общество, искаме навсякъде да ни посрещат и изпращат с лаврови венци, с букети в ръце,с поздравления, с речи, с гощавки. Този е пътят от А до В. Значи пътят АВ е път на сърцето. Пътят СВ е обратният път, пътят на ума, скалистият път. Защо този път е труден? Защото се намесват и личните интереси. Там, дето има скалисти места, и хората по характер са подобни на скалите. Например хора, които живеят при северните склонове на някои планински места, мязат на тая местност. И хора, които живеят при южните склонове на някои планински места, също мязат на тия места. Изобщо, много от чертите на планинските места се отразяват и върху характера на хората.

Сега, като разглеждате счупената линия АВ, как си обяснявате пречупванията, които тя е претърпяла, та се образували ъглите 1, 2, 3, 4? Известно ви е, че когато светлината преминава през среди от различна

гъстота, претърпява пречупване. Например, ако искаш да облагородиш някой човек, ти не трябва да му говориш с меки думи, не трябва да се проявяваш по отношение към него мекушав. Ако ти си мекушав, това ще произведе в него резултати на червения цвят. Някои казват, че трябва да бъдем към хората меки, в смисъл мекушави. отстъпчиви. Направете този опит с едно дете и наблюдавайте резултата. Започнете да галите това дете и ще видите, че цветът на лицето му почва да става розов, червен. В него се набира електричество – една енергия на червения цвят. и материята става неустойчива. Тази материя е още в своето първоначално развитие. При най-малкото побутване на тази материя може да стане експлозия. Такова избухване става и в животните, а някога даже и в растенията. Ще кажете: Защо това нещо не се забелязва в растенията? Защото червеният цвят понякога е пасивен, а някога – активен.

Вие трябва да посещавате планинските местности, за да видите на опит как стават даже и най-малките отклонения на светлината, когато пада при известни условия. Само така ще схванете, че и най-малките колебания на светлината, и най-малките светлинни енергии са вълни с различни дължини. Щом тия вълни срещнат известно съпротивление, веднага се пречупват. С този закон именно – пречупването на светлината –се обяснява образуването на скалистия път, който умът извървява в живота.

Съвременните физици още не са изучили при какъв ъгъл на пречупване на светлината, при какви стълкновения на светлината се образува червеният цвят; те не са изучили още при какви ъгли, при какви стълкновения на светлината се образува портокаленият, жълтият, зеленият, синият, виолетовият и другите цветове изобщо. Например, ако у вас се зароди някакво недоволство, явява се червеният цвят и вие ставате активен. Когато пък някой иска да ви обиди, вие, преди още да сте чули, какво ще ви каже, отваряте широко очите си и слушате. След като чуете обидните думи, вие възприемате съответния цвят. После свиете веждите си малко и във вас се започва една вътрешна реакция. Ако сте по силен от този, който ви обидил, във вас се заражда желание да го биете, но ако сте по-слаб, заражда се мисълта при какви условия да му отмъстите. Вие не сте изучавали какви ъгли се образуват при разтварянето на очите, при тяхното затваряне и т.н. Всички тия неща са интересни за проучаване.

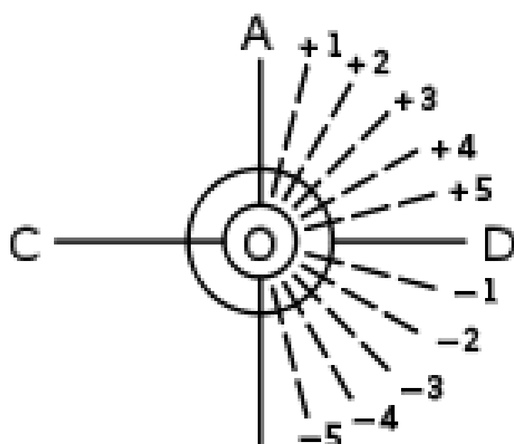

Когато наблюдавате човешките очи, ще видите, че от тях излиза един лъч, по посоката на който можете да определите човешкия характер.

Точка О в дадената рисунка представлява зеницата на окото. Да допуснем, че правата линия CD определя полето на зрението. Лъчът, които излиза от окото, в различните хора има разни посоки и направления, у някои този лъч се намира над правата CD, а у някои – под правата CD. Лъчът става перпендикулярен, т.е. върви в посока ОА, когато човек се постави в магнетичен сън, и то в четвърта или пета степен. Тогава очите се обръщат със зеницата нагоре, и ако може да отворите в това време окото на човека, ще видите това му положение и лъча, обърнати перпендикулярно към главата. От посоката на този лъч, дали е нагоре или надолу, и от ъгъла, който той образува, зависи моралната сила на човека. Този ъгъл се мени и заема положение +1, +2, +3, +4… над линията CD и положение -1, -2, -3, -4… под линията CD. Дотогава, докато този лъч е над правата CD, този човек е добър в проявите на своя ум, своето сърце и своята воля. Щом този лъч се завърти и слезе под линията CD, такъв човек, каквито обещания и да дава, не е в състояние да ги изпълни, той се намира под чужди влияния. Каквито решения и да взима за добро, и тях няма да изпълни. От 100 обещания, той едва ще изпълни 3–4. Когато пък лъчите са нагоре, такъв човек може да напълни почти всичките си обещания, а когато лъчът е перпендикулярен, такъв човек изпълнява сто на сто своите обещания.

Тия ъгли се образуват в мозъчното вещество у човека. Те възприемат и пречупват светлината и от тяхната големина зависят краските. Следователно разгледан от това гледище, мозъкът е различен в различните хора. Много от съвременните физиолози и лекари мислят, че всичките гънки на мозъка в човека са еднакви. Те не са изучавали ъглите на тия гънки. Значи в мозъка става един вътрешен процес. Ъглите изразяват само известни гънки, чрез които ние можем да трансформираме известна енергия, да отстраняваме известни цветове, други да превръщаме и да приемаме само онези цветове, които помагат за развитието ни. Трябва да знаете, че светлината е един от великите фактори не само за умственото развитие на човека, но и за характера и дългия му живот. Вие трябва да се наблюдавате, да проучвате въздействието на разните цветове върху вас. Аз имам голяма статистика по това, но не мога да ви дам някои от тия диагнози, понеже сте много страхливи. Някои от вас сте тъй страхливи, че изпадате в положението на ония слабодушни студенти по медицина, които, като изучават през третата година на своето студентчество симптомите на разните болести, сами заболяват. Те преживяват тогава всичките болести. Ако един студент по медицина заболее, критическа година за него е третата година на студентчеството му, когато изучава признаците на болестите. Мине ли тази година, той е вън от всякаква опасност. Същото нещо е и в окултната наука. Има известни симптоми, които, ако ви се кажат, произвеждат във вас обратни процеси и вие, наместо да се ползвате, изплашвате се.

Като ви говоря за червения цвят, не мислете, че той се събира във вас, за да ви създаде зло. Не, той се образува от излишък, той е резултат на неизползвана енергия. Във вашия организъм се събират много излишни вещества, които вие не използвате, и след време те ще ви създадат ред нещастия. Вие сте млади още, затова ще се стремите да дадете на лицето си правилен, естествен израз. Като ученици ще се пазите от всички неестествени гримаси, а вие имате много такива Например, кривите се на една или на друга страна почесвате главата си оттук-оттам, мърдате се и т.н. Но ако знаете какво може да ви донесе всяко движение, вие щяхте да бъдете внимателни в движенията си. Запример аз спазвам следното правило: не мога да закова две дървета във форма на кръст. Защо? Може да кажете, че това е суеверие. Не, кой и да е ученик, който изучава окултната наука, никога няма да закове две дървета на кръст. Често вие с пръстите си правите един кръст, подавате го някому и казвате: целуни го! Не, кръстът е най-голямото противоречие в света. Ако кръстът в известни случаи има някакъв смисъл, то е по особени съображения. Двете линии в кръста имат смисъл дотолкова, доколкото и скалите, облечени в зеленина. Кръстът показва едно грешно, дисхармонично състояние в природата. В окултната наука кръстът е място на падение, мъчение и страдание. Кръстът и ред други символи представляват езика на природата.

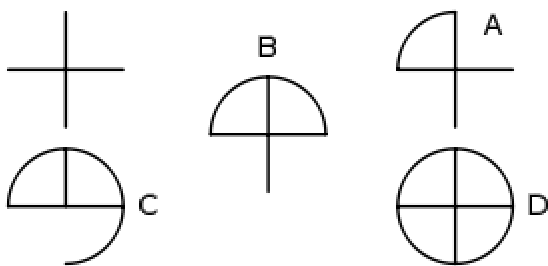

Често някой казва: Аз съм добър човек. Това значи, че той взима само 1/4 от кръста, като образува правия ъгъл A, толкова е неговата добрина. После казва: Аз станах по-добър. Значи, той взима 2/4 от кръста и образува изправения ъгъл B. След това казва: Аз станах най-добър, т.е. взима 3/4 от кръста и образува изпъкналия ъгъл C. И най-после казва: Аз станах много добър т.е. взима 4/4 от кръста, като образува пълния ъгъл D на окръжността. Този човек още не е абсолютно добър, той се е научил само да върти това колело. Опасността на това колело е там, че като е излязло злото, което създава мъчението на всички хора в кръста, след него иде другото, специалното зло. Какво е това зло? – Вие го знаете.

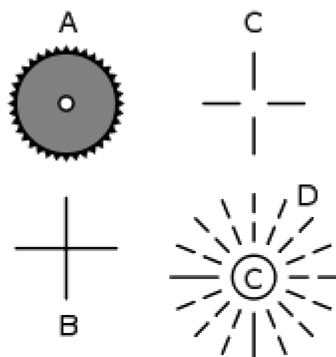

Всички вие знаете зъбчатите колела (A), нали? Ако такова едно колело ви хване със зъбците си, какво ще стане с вас? Някои хора пишат кръста и по

друг начин, не както в рисунка B, а както е представен в C. Тогава някои хора се въодушевяват от него, като му турят в средата един малък кръг C, а наоколо му лъчи – представят си го като светящо слънце (D). Не, това е един опасен кръг. Това са енергии, които горят. Мислите ли, че вие можете да живеете в един такъв свят? Днес хората се въодушевяват от звездите и като се възхитят от някого, казват, че очите му изпушат искри, светещи очи имал. Не, опасни са тия очи, от които излизат искри. Тия искри не са лъчи, това са пресекулки. От очите ви трябва да излизат дълги, непрекъснати лъчи от светлина, които да отиват до обекта или до вашия приятел. Тази светлина трябва да бъде хармонична, приятна и не само да отива до вашия приятел, но и да се връща – да прави един кръг. Движението на тази светлина трябва да бъде кръгообразно. Някои хора като гледат, много бързо си движат очите и погледът им с хвърля от едно място на друго. Това са фокуси в природата, които тя наказва. Те са едно зъбчато колело. Защо именно вие ще си вдигнете очите нагоре, ще погледнете и после веднага ще ги свалите надолу? Кои са причините за това? Някой казва: Това е навик в мене. Може да е навик, но отде е дошъл той? Вижте онзи пианист, който тъй вещо майсторски си движи ръцете по клавишите, как е придобил този навик? Той се е учил дълго време, много е свирил и най-после е придобил този навик, това изкуство да свири тъй леко на пианото. Той седи на пианото и не мисли за пръстите, но свири ли, свири. Той казва: Аз не гледам в клавишите, не мисля за пръстите. Да, ти не мислиш, но твоите пръсти работят по определени закони. Ти си свирил цели 10 години усилено и съзнанието ти вече се е предало в мускулите на ръцете ти. Ти не мислиш, но мускулите на ръцете са под прямото управление на съзнанието ти. Някой казва: Аз не зная какво да правя. Не знаеш какво да правиш! – Учи се да свириш.

Та за всички тия навици, които днес имате, не се оправдавайте, че са прости навици, но трябва да знаете, че за да ги придобиете, вие сте учили дълго време, свирили сте, докато най-после са станали несъзнателни. Най-първо вие сте свирили и сте знаели смисъла на вашето свирене, а сега сте го изгубили. И знаете ли какво е станало, като сте изгубили смисъла на вътрешния оригинал? Уповавали ли сте се само на вашия ум, да видите в какво състояние ще се намерите? Дойде ли някой, затрие една нота от оригинала и вие си казвате: Липсва една нота, но коя ли беше тя? – Не знаете, коя беше. Турите друга вместо нея, но изопачавате оригинала. Дойде друг някой и той затрие някоя нота. Вие погледнете оригинала и си казвате: Не ме лъже паметта ми, имаше тук една нота, липсва тя. Коя ли беше? Припомните си уж, турите вместо нея друга нота, но още повече изопачавате оригинала. И след време погледнете, вие съвсем сте изопачили оригинала, т.е. съвсем сте изопачили характера си и вече коренно се различавате от онзи първоначален човек, от онзи първоначален

път, по който сте вървели.

Често аз ви извеждам на летни екскурзии, но летните екскурзии са много опасни. В какво отношение именно? – Със зеленината в природата. Зеленият цвят предразполага човек към фантазиране, а с това той става мързелив. Фантазията в него работи много. Той, като дойде до някой извор, фантазията заговаря: Ех, да има сега тук едно агне хубаво опечено, малко винце, че като се наредим около този извор, той ще шумоли тъй приятно, а ние ще ядем, ще се веселим. Някой ще каже: Какво има да се мисли за агнето? Как тъй, какво! Докато се опече това агне, най-напред трябва да се заколи, после да видиш, как изтича неговата кръв; след това да го забодеш на шиш и да го въртиш на огъня, да се позачерви. И най-после ще го сложиш пред себе си, ще ядеш и ще си фантазираш за това-онова, ще разискваш върху разни идеи. Това не се отнася до вас, но до други някои, които биха се радвали на печеното агне. Мислите ли, обаче, че такава една екскурзия може да донесе благо на човека?

После, минавате покрай някоя гора и си казвате: Това място е много хубаво, то е тъкмо за скриване; като гонят някой човек, тук да се скрие. Да, но да гонят някой човек не ще да е за някаква идея. Кой знае какво е направил! Може и да е за идея, но това ще бъде на сто случая един. Ето защо на окултните ученици се препоръчват зимните екскурзии. Когато цялото поле е покрито само със сняг, в твоя ум няма да се явява мисълта за никакво агне, за никаква кокошка. Ти ще носиш в ума си само една мисъл: синьото небе и белия сняг! Може да си кажете от време на време: Ех, да е малко по-топло! Но като погледнете белия цвят, той ще произведе едно духовно трептение, едно духовно повдигане в душата ви и вие ще си кажете: Не, и тъй е хубаво – навред синьо небе и бял сняг! Който иска да си влияе добре, зимните екскурзии със сняг са за предпочитане пред другите. От чисто окултно гледище вие може да си правите и умствени екскурзии, за да трансформирате състоянията си. Например вие сте неразположени духом, минавате през някаква криза – седнете тогава и мислено си направете една хубава зимна екскурзия: отиване, връщане, пътя, през който ще минете, всичко това ще извършите мислено.

Какво нещо са кризите? Те не са лошо нещо, те са неизбежни в пътя на ученика и зависят от мястото, през което минава той. Представете си, че вие вървите по пътя AB. Тук климатът е умерен, бури не стават и вие го изминавате без каквито и да са кризи. Но вие трябва да минете и през другия път – CB, който е с крайно променчива природа. Представете си, че тръгвате от C и вървите към B нагоре. Лятно време е, вие сте облечени тънко, не сте взели в съображение резките промени, които ще срещнете по пътя. Колкото се качвате нагоре към B, явява се едно силно течение,

лапавица, вие почвате да треперите, простудявате се и ви хваща пневмония, от която боледувате 3–4 месеца. Като оздравеете, казвате си: Слава Богу, че с малко се отървах. Още веднъж не отивам на такава екскурзия.

Всички вие, младите, трябва да знаете, че в морето, през което минавате, стават бури. От първия ден на първата година, до последния ден на вашия живот, през целия този кръг ще минавате през кризи. Аз наричам тия кризи „морални бури“. На някои хора се случват по-малки бури, на някои – повече и по-големи. Тия морални кризи са извън вашето естество, не са свързани с естеството ви. Те ще дойдат, но вие не ги обяснявайте философски, а си кажете: Това е морална буря. Дойде ви едно изкушение, кажете си: Това е морална буря. Нахлуят във вас известни лоши мисли, не се смущавайте, кажете: това е морална буря. Ако сте умен, ще вземете предпазителни мерки, ще влезете на завет в кораба си, на някое спасително място. Ако сте изложени някъде на открито, ще пострадате. Тъй щото ще знаете: това са кризи, морални бури, които стават и в природата. Знайте обаче, че вътре във вас има известни инструменти, с които ви предупреждават в това, което има да ви се случи в живота. Такъв един инструмент, например, е вашата интуиция. Тя често ви предупреждава, казва ви: Бъдете внимателни, ще ви се случи нещо! Внимателни в какво? Ако сте в някой град, ще пътувате по краищата, а не по средата, защото ако вървите по средата, може да ви прегази някоя кола. Вие трябва да развивате интуицията в себе си! Тя не се проявява като мисъл в мозъка, но като едно дълбоко вътрешно чувство, като едно вътрешно пришепване. То не излиза и из гортана, но е едно чувство, което излиза някъде из под лъжичката. То ви пришепва тихо и спокойно, казва ви само да бъдете внимателни. В какво отношение да бъдете внимателни? – Да се пазите от лоши другари. Вие имате лоши другари, които не ви мислят добро/ Те искат да отвлекат вниманието ви, за да скъсате връзките си с източника на вашия живот. Това е злото, което те могат да ви направят. Дето и да вървите, през море ли минавате или през какъв и да е път, едно правило трябва да спазвате: за нищо на света не късайте връзката, с която сте слезли на земята и с която ще се качите горе! Докато се държите за нея, може да се завъртите 10 пъти около нея – нищо няма да ви стане. Скъса ли се тази връзка, вие сте една перушинка вече и можете да станете играчка в ръцете на съдбата. Как може да се скъса тази връзка? – Когато съзнанието ви не е будно. Сега, като наблюдавате живота, ще забележите: тия хора, които обичат да пият, събират се двама души заедно, напълнят чашките си, дигнат ги, прекръстосат ръцете си, казват: Хайде, приятелю, аз ще пия от твоята чашка ти от моята! – Искат да покажат, покажат, че се обичат. Да, това е обичта на огъня който праци, хвърля искри надалеч. Има известни места в природата, до които като

дойдете, опасно е. Добре че вие още не разбирате езика на природата. По дърветата по изворите, по реките, по горите, по всички планински места – навсякъде из природата са хроникирани всички добродетели и всички престъпления и отвратителни грехове, които хората са върши и отначало и до сега Някои хора казват: Да разбираме езика на природата! Няма по-ужасно нещо от това, да ви се отворят очите преждевременно и да видите какви лоши работи има написани в нея. Има и красиви работи написани в природата, но има и лоши!

Ще ме запитате: Как да познаем де има написани хубави неща из природата? Във всеки едного от вас има един вътрешен инстинкт, който ви подсказва: Тук спри, през тук мини, там не минавай! Ще се подчинявате на този инстинкт. Пътувате през някое планинско място, казвате си: Туй място не ми се харесва. Защо, как – не философствайте повече. Не се спирайте там! Ще продължиш пътя си, ще обиколиш тук-там, докато туй чувство вътре ти подскаже: Тук можеш да спреш. Вие може да кажете: Ами защо да не спра там? Ако бихте прочели историята на това място, вие никога не бихте спрели там. Следователно, когато ние пътуваме при сегашните условия на земята, при сегашната култура, малко места има, дето ние можем да се спрем и свободно да си отпочинем. Кое наричам „почивка“? Да си починеш всред природата значи да усетиш в себе си едно вътрешно облекчение, а в ума ти да проблесне велика мисъл. Някой път речеш да си починеш, веднага нахлуват в тебе груби мисли. Това не е почивка.

Един от важните въпроси в тази лекция беше въпросът за ъглите на очите. Най-първо ще се заемете да коригирате очите си. Това ще ви бъде една задача. Как ще ги коригирате? Ще вземете едно чието, ясно огледало и ще наблюдавате посоката на лъча, който излиза от очите ви. Накъдето гледате и както да гледате съзнанието ви трябва да бъде будно. Гледате към земята – съзнанието ви трябва да бъде будно. Гледате нагоре – съзнанието ви трябва да бъде будно. Щом отправите погледа си нагоре, ще мислите за Бога, за Вечното, за Безконечното, за светиите, за всички ученици, които са минали преди вас, за всички ученици, които се занимават с наука; ще мислите още за знание, за музика, за поезия – за всичко възвишено в света. Като погледнете надолу към черната земя, какво означава тя? – Черната земя, това са греховете на всички същества. Грехове има на земята, затова е станала черна. Тя представлява живот на сили, на хиляди и милиарди същества, които са живели лош живот и затова са свързани с нея и не могат лесно да се освободят. Ние някой път казваме: Колко са хубави тия дръвчета! Понякога в природата се среща едно съвпадение, а именно: ъглите, които се образуват от лъчите на вашите очи, съвпадат с ъглите на материята в земята и затова се случва някой човек да заспи в гората и

повече да не се събуди. Ето защо в планински места може да лежите, но да не заспивате. Няма да се страхувате, но съзнанието ви трябва да бъде свързано с невидимия свят. Ще лягате и ще ставате, но будни ще бъдете, ако искате да сте в безопасност. Ще избирате по възможност южните и източните склонове, те са най-здравословните места. Там има повече събрана енергия от синия цвят. В северните склонове пък има повече събрана енергия от зеления портокаления и червения цветове.

После, ще обърнете внимание на шапките си, на косите си. Купувате си шапка, ще гледате по възможност да е валчеста, да няма много гънки, да не е много надиплена или начупена. Начупената шапка може да ви донесе много пакости. Когато човек си иачупва шапката, начупва си и характера. Гледам, някой поет си разчорлил косите. Няма по-лошо нещо от това. Ще гледате по възможност косите ви да са прибрани. По някой път те знаят по-добре своя път, отколкото вие да ги нареждате. Тъй както пада всеки косъм на главата, образува известен ъгъл. Тия ъгли на космите играят много важна роля при пречупването на светлината. Вие може да считате тия неща за много дребнави, но знайте, че животът е свързан само от дребни неща. Ако вие искате да си създадете характер, трябва да знаете, че той се създава от тия дребни неща във вашите косми. Щом космите ви не се подчиняват на вашата воля, щом палецът ви не се подчинява на вашата воля, вие трябва да се пазите. Всяко ваше движение трябва да бъде под контрол на волята ви. Казвате например: Не зная какво ми стана, но не мога да сгъвам пръста си. Ще го сгъвате, няма да го оставите така. После казвате: Не зная какво става с моите косми, но много са щръкнали, не мога да ги прибера. Не, ще заповядате на космите си! Че ако вие не можете да заповядате на вашите косми, на кого ще заповядате тогава? Знаете ли кога щръкват космите на човека? – Когато човек не може да се контролира. Тогава гневът взима надмощие в него, той става нетърпелив и космите му щръкват, нахохорват се, не искат да се подчиняват. Щом стане тих и спокоен, щом стане търпелив, и космите му взимат своя път. Забелязали ли сте как изобразяват великите хора? – С гладко причесани коси и с прав път. У някои жени косите са причесани гладко и с прав път. – Това е добър знак. Космите трябва да падат еднакво и от едната, и от другата страна. Според какъвто ъгъл пада всеки косъм, такова влияние упражнява и върху характера на човека. Космите имат свой произход. Някой път ще ви задам тема „Кога са се явили космите в света." Това е една интересна студия, но доста трудна. В рибите косми няма, а мустаци има само тук-там.

Всички тия неща, които ви казвам, са потребни за вас, понеже вие сте още млади. Знаете ли защо ви давам тия предпазни мерки? Защото морето, през което минавате сега, е бурно и някои от вас ще минат през кризи: напред-назад, нагоре-надолу. Корабът няма да потъне, но пътникът все-

таки може да направи карамбол.

И тъй, ще държите връзката с Бога! Ще внимавате очите ви да имат нормално състояние, да не правите несъзнателни движения с ръцете си например. Какви трябва да бъдат движенията ви? – Ще правите движения, които да ви са приятни, сами да сте доволни от тях. Като направиш едно естествено движение, съгласно със законите на природата, ти ще почувстваш голяма приятност в себе си. Пък като направиш едно неестествено движение, ще почувстваш, като че те прерязва нещо с нож. В погледа на очите си и в обръщенията си към хората трябва да бъдете много внимателни. То не е за другите, то е необходимо за вашето вътрешно развитие. Като окултни ученици вие трябва да се отличавате!

Някой път, когато човек се уплаши, той отваря очите си, а когато иска да приеме по-малко външни впечатления, той си затваря очите. Понякога човек си държи главата наведена наляво, друг път надясно, някога назад или напред, но всички тия движения не са случайни те са резултат на нещо. Това са все ъгли, които показват известна дисхармония в човека. Окултният ученик не трябва да бъде, както казват французите, „конте". Що е „конте"? – Когато човек се облече, докара, едва стъпва на пръстите си и току поглежда навсякъде. Но това е изопачаване на характера. Когато вървиш, движенията ти всякога трябва да бъдат в хармония с твоята обща мисъл, с твоето общо чувство. Под „общо" аз подразбирам човешкото в тебе. И волята ти трябва да бъде в хармония с движенията ти. Туй е езикът на природата. Сега, ще държите будно съзнанието си и ще пазите връзката си с Бога! Това ще ви бъде задача за един месец (до 16.1.1924 г) Ще мислите върху това всеки ден по 15 минути и то като вървите по пътя. Ще вървите свободно, съзнанието ви ще бъде будно, без да ви забележат хората. Естествени ще бъдете! Може да преминавате от единия тротоар на другия, ще вървите между хората и никой няма да ви забелязва.

Будно съзнание и правилни движения на очите! Според този закон направете един опит да видите как действа погледът на очите ви върху другите. Срещнете някоя ваша сестра, погледнете я, като отправите погледа си нагоре, към Бога, усмихнете ѝ се вътрешно, слабо, незабелязано и вижте как ще се почувства тя. Като я погледнете така, тя ще види във вашия поглед една мека, нежна усмивка и ще се зарадва. Като срещнете някой млад брат, погледнете го така, като че го познавате. Тия погледи влияят отлично и върху вас, и върху окръжаващите ви. Някой ден може да направите някой несполучлив опит – наместо да отправите лъча нагоре, вие го отправяте надолу. Тогава ще ви глобят. Човек като прави опити, може да направи някоя погрешка, но това да не ви смущава.

Тайна молитва.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

9 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 16.XII.1923 г.
в гр. София

1923_12_19 Окултната музика в живота
лекция пред общия окултен клас

ОКУЛТНАТА МУЗИКА В ЖИВОТА

Тайна молитва

Прочете се резюмето върху темата „Отличителните черти на растенията“. Темата за следващия път е „Качества на знанието“.
Всички тия теми вървят по един общ закон и вие, като се занимавате с изучаването на Природата, не се мъчете да определяте качествата само на една вещ отделно от другите вещи. Един цвят е разбираем само във връзка с другите цветове. Ако го разглеждате сам за себе си, той е много ярък. Например вие, като седите сами вкъщи, разхождате се из стаята, мечтаете си, че сте нещо, мислите за нещо, но като дойде ред да се сравнявате с другите хора, веднага изменяте своето мнение. Не бързайте – някой път правите бързи заключения. Аз като ви казвам някои отделни мисли, вие прибързано си правите заключения. Тия мисли още не са във връзка с Божествената хармония. Не правете бързи заключения, защото ще попаднете в една обща грешка. Когато дойде ред, аз ще извадя едно общо правило, ще формулирам един закон и ще кажа: ето, това е най-правилното положение! А сега някои правят едно рязко твърдение, но то е твърдение, направено вътре в стаята. „Аз – казва – мога да обърна целия свят.“ Да, можеш да го обърнеш, но да кажеш, че можеш да го обърнеш, и наистина да го обърнеш – това са две различни неща. Да кажеш, че знаеш всичко, и да знаеш всичко – това са две различни неща. Това са общи фрази. Гледайте да не злоупотребявате с Живото слово. Няма да кажа да бъдете скромни, но трябва да знаете, че всички неща в света имат такава връзка помежду си. Докато вие не дойдете до положение да разбирате тази тяхна връзка, Живата природа няма да ви разкрие своите тайни, тя не може да ви разкрие обятията си, не може да бъде и мека с вас. Сега, като ви казвам, че Природата не може да бъде мека с вас, вие ще извадите едно крайно заключение: „Как не може да бъде мека с нас?“ Че много естествено! Ако заровите един камък в земята и го поливате с вода, каква полза ще му принесете? – Никаква. Камъчето се нуждае от търкаляне. Ритнеш го веднъж, дваж, три пъти, то се радва. Обаче този морал, туй правило не може да го приложите и върху едно житно зрънце. Житното зрънце, като го посадите в земята, тогава се радва. Ако посадите един човек в земята, той не може да се радва. От тази аналогия може да извадите един общ закон.
Аз правя аналогии и някои от учениците правят аналогии. Но знаете ли на какво мязат тези аналогии? Някои казват: „Ама Господ не може ли да направи всичко?“ Е, що от това, ако Господ може да направи всичко?

Господ може да направи всичко по Своя ум, но ти не можеш да направиш всичко по своя ум. Ако ти ходиш по Волята Му, както Той мисли, ти ще се ползваш от това, което Той прави, но за тебе специално Той нищо няма да направи. Ако ти мислиш, че Бог ще направи по твоята воля нещо, лъжеш се. Той няма да си помръдне даже и най-малкото пръстче заради тебе. Казваш: „Господ за мене не мисли ли?“ – Той за вас не мисли никак. – „Как, не мисли ли за нас?“ Бог не мисли като нас. Неговата мисъл е особена. Вие имате понятие за себе си, че мислите, но не мислите. „Как не мислим?“ Да, не мислите като Бога. Преди хиляди години пророкът е казал за Господа: „Неговите мисли не са като нашите.“ Колкото е разстоянието от небето до Земята, толкова е разстоянието между Божествените и нашите мисли. Следователно, като има такава разлика, какви ще са нашите мисли? Вследствие на това крайните мисли, от които вадите заключение, органически произвеждат известни резултати във вас, които се отразяват върху вашето развитие.
В живота има две крайности. Животът не седи нито в скръбта, нито в радостта. Днес хората говорят за радостта, но Радостта е достояние само на ангелите. Скръбта обаче е непонятна за един ангел. Ако му говорите за скръб, той не я разбира, защото скръбта е признак на малка чистота. Всеки един, който е свързан с материята, който се е вплел в нея, скърби. „Ама скръбен е.“ Че как да не скърби? Щом се е вплел в материята, ще скърби. Един ангел не може да скърби. Казвате: „Ама Господ не скърби ли?“ – Господ никак не скърби, нито тъга има. Падналите духове пък са запознати само със скръбта, те не познават радостта. Ангелът не познава скръбта, но като гледа, че някой човек скърби, пита го: „Скърбиш ли?“ – Бутне тук, бутне там, вижда кои са причините за твоята скръб, махне туй-онуй от товара ти и облекчи душата ти. Казваш: „Поолекна ми малко.“ Туй, което за тебе е нещо субективно, за него е обективно. И като отидеш при него, той вижда скръбта ти, вижда, че един трън се е забил някъде в тебе, хване с щипците и те освободи. Този трън е една малка мисъл, едно малко желание, загнездило се в тебе – извади го и всичко ще се свърши. Казвате: „Ама как тъй ангелът да не скърби!“ Ангелите не могат да скърбят, понеже у тях съзнанието е толкова будно, техните крака са тъй хубаво обути, техните тела са тъй хубаво облечени, че никакъв трън, т. е. никаква посторонна мисъл не може да влезе. Техните трептения са толкова бързи и толкова силни, че никаква скръб не може да мине през тия трептения, всичко туй се отблъсква. Понеже човек е в едно средно състояние – между падналите духове и ангелите – по туй се отличава от тях, че отчасти разбира скръбта и отчасти разбира радостта. Вие мислите, че разбирате Радостта! Отчасти я разбирате. Вие още не разбирате Радостта, която ангелите имат, не разбирате и скръбта, и мъчнотиите, които падналите духове имат. Това са философски разсъждения. Аз изваждам от тях един извод.

Следователно вие в Школата ще се стремите да имате една трезва мисъл, за да имате простор в мисълта, да можете да се развивате. Аз забелязвам често едно отклонение във вашата мисъл и то е следното: понеже вие не сте на един уровен на развитие, всеки един от вас си има специално разбиране – слушате ме, каквото казвам, и си казвате: „Аз разбирам като онзи брат." – Не, не, всеки брат си има свое разбиране. „Ама аз разбирам, зная нещата като него." – Не, не, ти още не знаеш как разбира той. Знанието после ще дойде. Ще ви се дадат практически, не само теоретически задачи. Грънчар си – ще направиш едно хубаво гърне. Художник си – ще нарисуваш една хубава картина. Музикант си, поет си – ще напишеш нещо. Има правила за всичко това. И после това нещо, изработено от вас, трябва да се оцени от другите. Е, хубаво, да кажем, че си художник. Нарисуваш една картина, дадеш я за оценка. Казваш: „Тия хора не разбират от художество, те са пристрастни." Хубаво, ще изберем други. Избери някои от най-простите хора, които не са учили художество, и ще оставим и твоята, и моята картина, да видим коя ще одобрят, какво впечатление ще извадят. Дойдат, разгледат картините и харесат твоята. Какво трябва да кажа аз? – Ще призная факта тъй, както си е – нищо повече! Природата има едно безпристрастно мнение за нас. Трябва да знаете, че не можете с нищо да я накарате да си измени мнението за вас. И по някой път вие запитвате: „Какви са тези поменици?" Аз ще ви кажа друго нещо: няма престъпление, което всеки един от вас да не го е направил. Ама как? Много просто! Едно време ти си живял във формата на един тигър и като такъв колко хора си изпоял. Едно време си бил змия и като змия колко животинки си изпоял, удушил! Като сте минали през всичките форми на животните, знаете ли колко беззакония сте извършили? И сега седите, минавате за... Не, Природата всичко е записала и казва: „Еди-кой си едно време беше тигър, мечка, змия, крокодил и извърши много престъпления." Всичко е записала тя! Е, питам тогава, где остава вашето благородство? – Вашето благородство ще се прояви в бъдеще.

Сега философски ще ви определя друго едно понятие – понятието за минало, настояще и бъдеще. Вие имате едно криво схващане за минало, настояще и бъдеще. Някои мислят, че миналото е процес на нещо минало вече, сложно, и никой не може да борави с него. Не е така. И за бъдещето мислят също тъй. Нашето бъдеще за напредналите същества е настояще. Туй, което за другите е настояще, за нас е бъдеще. Нашето настояще пък е бъдеще за животните, затуй те се стремят към нас. Следователно настоящето на ангелите е наше бъдеще, а тяхното минало е наше настояще. Нашето минало пък е настояще за други същества. Тъй щото едновременно и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето – във всичките тези моменти живеят същества. Вие трябва да пазите тия философски различия: да знаете, че всички същества в дадения момент и от миналото, и от настоящето, и от бъдещето, са живи същества и всичко това

функционира. И тогава казваме философски, че Бог се проявява на всички живи същества във всички моменти.
Това е една велика мисъл и ако речем да я обясним философски, тя веднага ще се замъгли и човек ще загуби това, което разбира. Вие не може да разберете как се проявява Бог в съзнанието на едно цвете, в съзнанието на един човек, в съзнанието на един ангел и в съзнанието на по-напредналите същества, но това е факт. За себе си ние можем да знаем. Как се проявява Бог в мене аз зная, но – в другите, това е една тайна, която трябва да изучавате. За един ангел животът на цялото човечество представлява сериозен обект за изучаване. Понеже ангелът е извън вас, извън човешкия живот, той изучава човека, интересува се от него, но той не може да влезе в човешкия живот, понеже това е грях. Има врата, която не го пропуща. Един Ангел, щом влезе при вас, той ще се опетни, затова трябва да стане човек, да престане да бъде Ангел. А вие, за да бъдете Ангели, трябва да престанете да страдате. Ама какво да правим с децата си? – Щом мислиш за децата си, ти си един човек, ти си на Земята. Ама то е жестоко! – Щом е жестоко, ти си долу, ти си един демон. Престанеш ли да мислиш за децата си, ти си Ангел, горе си. Това са забъркани понятия, а вие трябва да имате строго определени понятия. Трябва да имате такива понятия, с които ще си помагате, затова ще се стремите животът ви да бъде разнообразен. За вас трябва разнообразие. Еднообразието е убийствено. Човек е същество на разнообразието. Той има разнообразието на съществата на скръбта, има разнообразието и на съществата на Радостта, при това има още и свое собствено разнообразие. Какво е неговото собствено разнообразие? – Че някой път си прави букет – свива цветя от своята радост и от своята скръб и така ги предлага другиму. Когато ангелът ви дава един букет, той е букет само от радост. Човек не може да даде букет само от радост. Например един момък откъсне едно цвете и го даде на приятелката си. Тя се радва, казва: „А, колко ме обича!“ – Не, не, в туй, откъснатото цвете, се крие една голяма скръб, която момата не вижда. Какво означава откъснатото цвете? Ще ви го изтълкувам сега. Ето какъв е езикът му. С това цвете момъкът казва: „Колко те обичам! Един ден аз ще те откъсна като туй цвете и след време, като увехнеш, ще те захвърля. От тебе няма да остане нищо. Ти си едно цвете, откъснато от Небето и хвърлено на Земята. Един ден ще увехнеш и ще те хвърля.“ Туй казва момъкът. Момата пък казва: „Ето моя спасител.“ Това са крайни философски заблуждения. Този момък нямаше право да откъсне това цвете, било теменужка или каквото и да е. Той трябваше да го занесе в една малка саксийка, да го посади там и да ¢ го подари живо, като каже: „Поливай туй цветенце.“ Нека тя го полива, наглежда – туй има повече смисъл, отколкото да Ă го даде тъй, откъснато. Сега ние откъснем една Божествена мисъл и казваме: „Колко е красива тя!“ Тия откъснати цветя са отделните стихове от Писанието. Това е нашата съвременна култура. Тия

Божествени слова трябва да бъдат живи и всяко едно Слово да е посадено в саксийка. Туй е Учение!
Сега тази беседа няма да ви направи по-добри, вие пак ще си вървите по вашия път. Това не е беседа, това са малки забележки. Вие ще ме изслушате и ще си кажете като турците. Знаете ли какво казват турците? Те казват: „Ходжата си пее това, което си знае." И три викала да има, все същото си пее: „Аллах, Аллах!" На първото викало се качва – едно си пее. На второто викало се качва – същото си пее, на третото – същото, все същото си пее, макар че нагоре се качва. Една и съща молитва си пее той. Защо има три викала? Не е виновен ходжата, такъв е редът на нещата. На онзи, който е дал идеята за направа на джамията с три викала, не му е дошло наум да съчини три различни молитви. Вследствие на това ходжата, като не може да съчини молитвите, пее, каквото си знае. Не че е забранено да се четат и други молитви, но на този, който е направил викалата, му е дошла на ума само една молитва. Та казвам: вие за първото викало имате вече една молитва, но за второто и третото нямате, затова или вие ще измислите, или ще повикате друг някой да ви направи по една молитва за всяко викало. Ще се стремите.
Някой път мнозина правят погрешки, казват: „Виж, изчезна от нас туй въодушевление!" Изчезнало въодушевлението! Въодушевлението в света е извън времето и пространството. То идва и си заминава моментално. То не съществува във времето и пространството. Наблюдавайте какво е състоянието ви при всяка ваша скръб. Събудите се сутрин, чувствате се, като че сте изгубили нещо. Прекарате деня в скръб, легнете си, но на другата сутрин станете, чувствате се радостни. Някой път седите, дойде ви някакво въодушевление и след 3-4 часа дойде радостта. Някой път идват тъжни мисли, че от вас нищо няма да стане! Нещо ти говори, говори, натиска те и, като си въздъхнеш, изчезне като кошмар. След това друго нещо ти казва: „Не, от тебе нещо ще стане." И тъй: нагоре-надолу, нагоре-надолу – това са промени в състоянията, които не стават с всички същества, но с по-напредналите. Опасността за окултните ученици седи в това, че те, като развиват своята чувствителност, пропорционално на това се увеличават и страданията им в света. „Едно време – казва, – аз бях щастлив, а сега, вместо да съм по-радостен, страдам повече." – Не, ти сега си по-щастлив, повече радости имаш. Как? Ами че какво по-хубаво от това, вместо през целия си живот да пееш „цвете мило, цвете красно", да пееш все разнообразни песни? Все едно ли е? Станеш сутрин: „цвете мило, цвете красно", станеш на другата сутрин – пак същото. Ще кажете: „Е, това е хубаво!" Ами хубаво ли е през целия живот все боб да ти готвят? Станеш сутрин – боб. На другата сутрин – пак боб. По някой път казвате: „Е, може и тъй да се живее." Не е така, все боб не се яде. Разнообразие трябва в мисълта! Първото нещо: разнообразие трябва! Това е едно правило. Косвено ние си даваме вид на свободни, но един друг се копираме. Ако

някой те изкушава на пътя: да кажем, постъпва грубо, той с това ти дава един лош пример и ти да постъпваш като него. Там се огрубяват хората. Той, като ти каже една груба дума, поставя те на изкушение и ти казваш: „Чакай, и аз мога да ти кажа нещо подобно!“ Кажеш му още по-лоша дума. Е, питам: двама души, които си казват лоши думи, какво постигат? – Огрубяват се – нищо повече. Там е всичката мъчнотия. Затуй в езика си, в мисълта си трябва да сте въздържани, ако искате да вървите успешно. Тази вечер искам да мина към втория стадий на музиката.

Ние приехме едно условие, че ще пеете, но вие не си изпълнихте условието. Доколкото виждам, вие не пеете. По някой път слушам: гласовете ви са такива… – не зная, трябва да измисля някоя дума, с която да ги кръстя. Някога слушам: гласовете ви са като кавала на някой кавалджия, който не го е мазал дълго време. Разбира се, ние трябва да поставим пеенето на една идеална основа. Музиката и пеенето аз не ги вземам като изкуства за прехрана. Вие не трябва да казвате: „Ако изляза да пея, какво ще кажат хората за мене?“ Ако излезеш като някоя певица, то е друго нещо. Вие излизате да пеете за себе си. Аз искам да пеете за себе си – за никого другиго! Ама за какво себе си подразбирам? Не за това лично себе си, но за Божественото вътре във вас. У вас има такива кармически състояния, които по никакъв друг начин не можете да смекчите, освен със силата на музиката. Или пък трябва да изучавате мистически стихове и да мислите върху тях, понеже те са музикални. Пеенето, което сега употребявате, е език на много напреднали същества. Те са създали музиката. И туй, което за нас е безсмислено, тоновете например, за тях те са говор. Когато един ден стигнете до туй развитие, ще видите, че в един тон сол има нещо повече, отколкото вие може да разберете. В даден случай той ще ви проговори. В музиката ние схващаме само външната страна – нищо друго не схващаме, никакъв смисъл не схващаме. Когато искаш да изкажеш нещо умилно, меко или силно, тия тонове се турят в известна връзка и изразяват това, което желаеш, било то радостно или скръбно. Питам ви: кой застави човека да направи цигулката? Тя е един инструмент, снет, копиран приблизително само от един по-висш свят и така пренесен на Земята. Според тези материали, които сега съществуват на Земята, човек е направил приблизително подобна цигулка на тази от по-висшия свят, за да може да свири и да се разговаря с нея. Каквито и да са сегашните свирци, благодарение на тях човечеството се облагородява. Те са като онези буболечици, глисти долу в земята, които си правят дупки там и помагат на орача. Сегашната човешка култура е приготовление за бъдещата култура. Казвате: „Е, не ни трябва светско знание.“ Ако тези светски хора не пееха, знаете ли, че вие не бихте могли да излезете навън в света? Докато те пеят, вие ще се радвате. Но престанат ли да пеят, и радостта ще изчезне. И аз гледам – някои светски хора пеят с въодушевление.

Вие тук, откакто се заехте с окултното пеене, забравихте вашето обикновено пеене.
Да изпеем сега Мир с постепенно отслабване на гласа. То е леко упражнение. Още един път!
Сега да изпеем Махар Бену Аба.
Изпейте сега следната песен:
Кажи ми ти, светли Божи лъч,
благото на живота,
светлия прав път на чистите души (2),
души, души, чистите души,
измити във водите на Любовта (2),
във водите на Любовта (2),
живели в светлината на разумността,
в светлината на разумността,
хранени със Словото на живата Истина,
живата Истина, Истина, Истина.
Ниските тонове са такива, понеже се отдалечават, а за нас се представят, като че спадат. Ниските тонове обаче са най-изразителни. Ниските тонове са миналото, от което се отдалечаваме, а високите тонове са бъдещето, към което се приближаваме.
Вторият стадий на музиката е свободното пеене. При свободното пеене сегашната музика не може да върви, защото тактът трябва съвсем другояче да се мени, ударенията на думите пък имат особено съчетание. И ако човек не е въодушевен, той не може да пее. Щом дойде въодушевлението, всички могат да пеят.
Хайде сега да изпеем „Кажи ми ти, светли Божи лъч". Туй упражнение засега може да го оставим незавършено.
Трябва да се стремите да пеете тихо, защото в тихото пеене вие ще можете да владеете гласа си. Тихото пеене облагородява. Силното пеене е повече волево. Когато искате да предадете нещо възвишено и благородно на вашата мисъл, на вашите чувства, трябва да пеете тихо. Силното пеене е като онзи тъпан, който бие в музиката – той влияе на ушите, но и това си е на място.
Сега да направим едно малко променяне. Изпейте думите Благост (3) носи (3) светлината (3). То е по ритъма на сърцето. Първото упражнение е от втората категория на музиката.
Във всичките времена учениците от окултните школи са се спъвали от големите си очаквания. Ученикът не трябва да очаква големи резултати. Всичките резултати са все микроскопически. Епохално рядко се случва туй, което очаквате. При сегашните условия трябва да благодарите даже и само на това, че можете да се съберете и да си попеете малко. Казвате: „А, благост носи светлината! Какво съдържат тия думи?" Питам: ако ти имаш възможност да изпееш тези три думи или пък ти предложат сто милиона

лева, кое струва повече, кое би предпочел? Ако българските пари се обезценят тъй, както германските, какво ще струват тия пари? Със сто милиона лева ти не ще можеш да си купиш мастило, за да напишеш тези три думи. Тези три думи ще оставят у вас отпечатъци за великото бъдеще, а стоте милиона няма да оставят нищо. Ако имате сто милиона лева, ще ви е страх този да не ви обере, онзи да не ви обере: неприятели ще имате и ще се ожесточите. А като пеете Благост носи Светлината, за нищо няма да се безпокоите. Ще кажете: „А, това да пея, е детинска работа, но като имам тия пари, ще се повдигна." Никакво повдигане няма да има! Не съм против парите, но тъй, както се използва богатството днес, това не е нищо – то е едно голямо зло. Ако тези пари ме скарат с моите близки, ако те ме отчуждят и от Бога, и от хората, и ако не мога да спя, защо ми са? Ако тия пари служат като едно средство за сближаване, добре дошли. Щом са добре дошли, като дойдат парите в мене, ще ги угостя и – хайде навън! А сега всички хора угощават парите, турят ги в касата си и им казват: „Навън няма да вървите!" – Не, ще им кажете: „Навън!" Та ще оценявате малките неща. Съберете се и благодарете за тях!

Сега ще каже някой: „Велики неща има вътре в Природата!" Знаете ли какви са великите неща? Вземете как разглеждат в науката Слънцето? – Като една голяма горяща маса, като изучават и неговите елементи. В тази горяща маса има желязо, злато и много други елементи, които се забелязват в спектроскопа. И после определят температурата му. С това се задоволяват всички хора. Това не е наука. Учените изучават още и всичките други звезди и планети, но въпреки всичко това ние сме в невежество. Тъй както върви засега съвременната наука, това е много добре. Туй е усилието на волята на учените хора, туй е усилието на човешкия Дух. Не казвам, че учените не знаят нищо, знаят, но туй е само въведение във великата наука. Трябва да се учи! Тъй като вървите – там, дето науката спира, вие ще продължавате вашия път. И няма тъй изведнъж да правите заключения. Аз харесвам съвременните хора, те вървят стъпка по стъпка. Някои от окултните ученици правят следната погрешка. Някои слушат, че на Слънцето има хора. Нека каже: „Чух една сказка, казваше се, че на Слънцето имало хора." А той говори направо, като че сам е проверил това. Не, не, ако ти си ходил, можеш да споделиш това, но ако само си слушал една сказка и ти допада тази идея, кажи: „Хареса ми тази сказка, особени идеи има." А ние веднага одобряваме. Сегашната култура има лоши, но и добри страни.

После, като дойдем до медицината, вие казвате: „Аз не искам да ме лекува такъв лекар." – Не, все трябва да ви лекува някой лекар. От чисто окултно гледище някой лекар ти дължи нещо от миналото – той трябва да ти се изплати. Ти си на умиране. Той дойде, има магнетическа сила в себе си, тури си ръката на главата ти и ти оздравееш. Като си отиде, кажеш: „Слава Богу, олекна ми!" Остави този лекар да изпълни своята карма! Ти казваш:

„Аз не искам лекар", а като се намериш на зор, търсиш лекар. Докато сте здрави, лекари не искате, а после ги търсите. Не е право това, да не искаме лекари, но глупаво лекуване не искаме. Има много такива примери. Заболи те главата, дойде някой лекар – лед ти тури. Корем те заболи, някакво възпаление се яви – лед ти тури. Този начин на лечение го няма в Природата. Тия методи не са меродавни и в медицинската наука. Това са методи само на няколко лекари. Като разглеждаш медицината, ти ще я разглеждаш като наука, която се е проявила още от най-ранните времена. Сегашният метод на лекуване с лед е нов метод. Този нов метод, който лекарите употребяват, не е естествен. Египтяните не са лекували така. И Природата не лекува така. Понеже Природата е предвидила, че ще грешим, че ще се разболяваме, тя е създала и средства за лекуване. Някой се разболее, тя казва: „Ти ще свариш малко вода и ще пиеш, докато се изпотиш хубаво." Заболи те нещо, пръстът ти започва да бере, Природата казва: „Сдъвчи една смокиня, увий хубаво с нея пръста си и ще ти мине." Или: „Свари няколко смокини във вода, направи лапа от тях и я тури на пръста си." Добро лечебно средство е смокинята. Някой казва: „Е, със смокиня ще се лекувам. По друг начин ще опитам." По кой начин?
За всеки човек има по няколко начина, по седем-осем начина за лекуване. Само понякога човек може да се лекува по духовен начин. Малцина хора могат да се лекуват по духовен начин. Кои хора? – Само тия, у които няма абсолютно никакво съмнение. Те трябва да имат абсолютно доверие към тебе, пък и ти да бъдеш абсолютно искрен към тях. Няма ли това доверие и тази искреност помежду им, никакво духовно лекуване не може да има. Тогава ще приложиш един от методите на Природата: водата, билките и др. Този метод е най-добрият – без никакви разноски, без никакъв лек.
Освен този метод за лекуване има и трети метод. Той е музиката. Съберете се неколцина заедно и употребете музиката като средство за лекуване. Охтиката например може да се лекува с музика. Тя произвежда едно разширение в човека, което е особено нужно за охтичавия. Охтичавият човек мисли само за себе си, всичкото му внимание е концентрирано само към неговата личност. Голяма завист има в него. Охтичавият човек, където и да ходи, в никого не може да види доброто. Той става краен песимист. Всички тия отрицателни черти в него са живи същества, от които той трябва да се освободи. Те черпят от неговите сокове. Ето защо, по един естествен начин, чрез музика, пеене и молитви, той ще може да се освободи от тия същества. Следователно трябва да пеете, да свирите, за да тонирате вашето тяло. Болните хора пеят ли? Щом видиш някой болен, можеш да познаеш ще оздравее ли, или не. Някой път вляза при някой болен: гледам го, останал сам – и той, като седи, ту си попее, ту си поплаче, но и плачът му пак във вид на песен. Аз зная, че това плачене е музика, и си казвам: „Този човек ще оздравее." – „Отде знаеш?" – Знам. Пее ли, той няма да умре – той сам си помага, ще оздравее. Престане ли да пее, няма

да оздравее. После – и в работата е пак същото. Има ли пеене – добре върви работата.
За кое пеене аз говоря? Разбирам туй – тихото, вътрешно пеене – да пееш за себе си. Чувам някой път – някоя мома викнала, запяла, та на цял километър гласът ¢ се чува. Това не е пеене. Когато някой човек тъй тихо пее, като че някоя пчела жужи, та едва се чува, туй е пеене. Това пеене носи не само здраве, но развива и умствените способности в човека. Всеки човек има този музикален център. Бог го е дал на всички, но трябва само малко храница да му дадете. Музикалното чувство е едно от хубавите чувства в човека и, ако пеем, ще се разбираме по-добре. Ако станем професионални певци, тогава няма да се разбираме, защото ще има спор кой е пял по-хубаво. Вижте – между всички певци, музиканти все спор се води, че този не взел правилно тона фа, че онзи не взел добре тона ми, че трети не взел бемола хубаво и т. н. Чудни са тези хора! Някои казват, че някой си едикъде си сбъркал. Че как констатирате тази погрешка? Представете си следното положение: съберат се двама музиканти, критици са и двамата. Единият взема бемол, другият настоява, че не трябва. И двамата имат музикално ухо. Кой е на правата страна? Аз слушах музиканта Марто. Той свири едно класическо парче, но не излезе хубаво. Той свири правилно, но му липсваше нещо. При свиренето в известни парчета има особени трептения, като че някакъв отлив става в тях. Тия моменти Айнщайн ги нарича вливане. Та в свиренето на Марто липсваше именно това вливане и този отлив. Той не може да влее душата си. Второто парче хубаво изсвири, бързо ставаха тези вливания. Третото парче пак изсвири хубаво. Изобщо малко музиканти могат да свирят хубаво. Един музикант, за да свири хубаво, непременно трябва да изкара двойника си и да го тури на лъка си или в пианото. Може ли да направи това, за такъв музикант казват: „Харесва ми този музикант!“ Изобщо музикантът трябва да има вдъхновение. Идеалните музиканти ще дойдат, но кога? Марто хубаво свири, но като му плащат, той губи половината от силата си. Казват: „Този музикант влага чувство в свиренето си.“ Влага чувство, защото иска да има благоволението на публиката, иска да му ръкопляскат. После някой музикант като свири, прави особени жестове. Казва: „Нали хубаво ги направих?“ – Не, когато музикантът свири за себе си, когато се вдълбочи и никого не вижда, тогава и цветовете са други. След туй пак го виждаш, слиза от сцената, очите му са към слушателите. Истинският музикант трябва да свири без пари, без цветя, без всякакви ръкопляскания. Той трябва да свири безкористно – това е съобразно с музиката. Засега и това, което имаме, не е лошо, благодарим за него, но за в бъдеще трябва да бъде тъй, както ви говоря.
Та ние искаме да създадем тази музика във вас не сега, но за в бъдеще. Хубаво е да слушаш тъй, като критикуват този-онзи, но сега от мое гледище аз изказвам мнение да се въздържате в критиката. Свири някой –

ти хвърлиш един критичен поглед към него, той погледне, долови погледа и съзнанието му се раздвоява – между ръката и ума му няма връзка. Няма по-хубаво нещо от това, когато умът и сърцето на човека са в хармония, когато изпълняват заедно всичките свои действия. Знаете ли колко е болезнено, когато някой млад поет например напише някое стихотворение и го осмеят! Нещо го чопли: да го занесе някому, да му го прочете. Той го носи като новородено дете. Млад поет е, занесе го на някой стар опитен поет – да му го прочете и той да се изкаже. Този, старият поет, слуша, поухили се и каже, че нищо не струва. Каква болка свива сърцето на този млад поет, какъв катаклизъм става у него! След туй, като се поуталожи болката малко, вземе отново стихотворението си, тури го в другия си джоб и го занесе на друг поет. Ако той му каже, че го е написал хубаво, радва се. Всичките поети все трябва да минат през една дисциплина. Ако разглеждат произведенията на някой виден поет, и нему само тук-таме нещо ще одобрят.
Та и вашите знания като ученици все по същия закон ще минат. Няма да бързате да се произнасяте, няма и да се критикувате. Не е хубаво да се вадят слабите страни на хората. По-добре е да вадите добрите страни. Всички хора са силни критици в слабите страни. В Доброто малко критици имаме. Онзи критик, на когото са намазали перото с пари, за да даде добри отзиви, казва: „А, хубаво е това!“ Истински критик е този, който пише доброволно, по убеждение, без всякакво възнаграждение, без всякакъв подкуп. Някой път намажат някому перото с пари, за да критикува някого, да даде лоши отзиви. Казвам: и похвалата, и критиката не струват нищо, защото перото е намазано с пари. Критика, в която не присъства никакво користолюбие, само тя е добра. Така трябва да бъде между вас!
Размишление
Мир! – Мирът носи Божията радост.
Десета лекция от Учителя
19 декември 1923 г., София

1923_12_23 Скръб и радост

СКРЪБ И РАДОСТ

Скръбта ви ще се промени на радост. (Йоан 16:20)

Съвременната култура ние я определяме „култура на скръбта“. И това е красивата ѝ страна. Отвън виждаме тия прекрасни здания, железници, къщи, столове, всякакви удобства, ядене, пиене, всичко туй, но при всичко това тя е култура на скръбта. Ще кажете: „Как може да бъде култура на скръбта?“ Нима онази птичка, която е затворена в онзи златен кафез, в туй ограничено положение, мислите, че е щастлива в този кафез? Тя си има храничка и водичка, но няма никаква свобода. Има размер на движение само половин метър, седи тя и си пее. Казват: „Колко хубаво пее!“ Да, но тази песен е песен на велика тъга. Нима мислите, че онази мишка, която се е хванала в онзи капан вътре, в който си има пастърмица и обикаля около нея, та е щастлива? Казвате: „Пастърмица си има!“ Да, но този капан е капан на скръбта! И аз виждам онези хора в хубавите къщи и си казвам: Това са кафези на затворени птички, пеят там вътре. Гледаш, някоя сестра си покаже главата из прозореца, погледне като някоя мишка и после пак плюхне и си каже: „Ще се живее тук, няма накъде!“ Интересно е, че всички писатели, поети, философи искат да ни убедят, че по-хубаво нещо от този кафез няма. И музиканти, всички ще ни пеят, ще ни казват, че да имаме къщица, кафез, няма по-хубаво нещо от това! Какво показва това? – Че във външния свят има студ. И днес не само хората, а и птичките, и животните все тази култура носят, все така са убедени, все така мислят. Културният човек не се е освободил от това. Тогава идват по-напреднали, говорят ни за друга култура, говорят ни за друг морал, говорят ни за нравственост, за щедрост, за това–онова. Можем ли да направим живота си щастлив при тези условия? Някои казват, че това е неизбежно. В математиката има един закон на вероятностите за разрешение и един закон на вероятностите за неразрешение – има възможности. Аз ги наричам възможности и разрешения на една задача при избиране само на един път. При всички възможности само една е идеалната възможност, при която животът може да се реализира в своята пълнота.

И сега ние, съвременните хора, сме оставени да избираме тези възможности на свобода. На човека предстои да избира своята възможност. Ние се оплакваме от съдбата, оплакваме се от обществото, оплакваме се от Бога, от всичко се оплакваме, всеки индивид плаче и пъшка. Питам тогава: Кой е виновният? Някой път ще посочат еди-кой си министър. Не е той виноват. Чудни са тези хора! Казват: „Еди-кой си съдия дошъл и осъдил някого“. Да, но преди него бившият съдия също осъждал.

Преди този министър имаше друг, преди този генерал имаше друг, и всички, които са дошли след тях, вървят по един и същ път. Кой е основният принцип? Казват: „Бацил влязъл, предизвикал тази болест“. Не, не, отде дойдоха тези бацили? Как се създадоха условия, за да се явят тези бацили? Отде са те, как се развиха? Ние се спираме и търсим близките причини. Казваме: „Тия са причините“. Не са там причините, в туй близко явление. Хубаво, ако аз забия един железен клин в едно дърво, клинът ли е виновен? Не е той причината. Той е един войник, който казва: „Забиха ме“. Излез навън! – „И да искам, не мога да изляза. Който ме е забил, той ще ме извади.“

И тъй, всичката хубост на съвременната култура седи в скръбта, всичкият ѝ капитал е само в скръбта. Казват: „Как, култура е това! Колко удобства, колко учреждения, колко банки се създават!“ А, банки се създават! Ако в това седи културата! Преди 15 години в Америка имаше едно състезание между двама милиардери. Скарали се, казали си по една обидна дума и започват война. И двамата имат акции. Започват една борсова война. Единият понижава акциите на другия и всички, които имат акции при него, започват да ги продават, за да не изгубят. И другият прави същото. Играят си и двамата. Но в тази борсова война повече от 5,000 богаташи измряха: едни полудяха, други се издавиха, убиха. И после, не мина много време, те се помириха. Е, питайте ги, защо се обидиха? – За някаква малка думица пропаднала честта им. Те не искат да знаят, че заради тях пропаднаха толкова души. И то не болни хора, но хора със здрави умове. И на всичко това казваме, че сме осигурени. Питам: Вашите банки сигурни ли са? В Америка има едни спестовни банки, тъй ги наричат у нас, а у тях са наречени „спасителни банки“, буквален превод. След като си внесеш парите у тези спасителни банки, погледнеш, че след няколко години и банката се спасила, и ти си се спасил. Действително, банката остава без пари, но и ти се спасяваш от грижи. Една американка, като била един ден на събрание, чула, че проповедникът говори за спасение. Тя си казала: „Е, аз преди 10 дни се спасих“. – „Как?“ – „Имах 15,000 долара в една банка, но тази банка се спаси и аз се спасих. Освободих се от скърби и неволи. Е, такава е волята Божия!“ И без пари може. Отиват парите, а тя казва: „Спасих се“. И действително, всички велики Учители, които идват в света, проповядват на хората, че нищо не трябва да имат, т.е. всички трябва да се задоволяват само с насъщния хляб за деня, за утре не трябва да мислят. Туй учат те. Но техните ученици, синове и дъщери на този свят, бащи и майки, друго учение учат. Как казват те? Всяка майка казва на дъщеря си: „Ти, дъще, слушай, трябва да се осигуриш!“ Майката дава уроци на дъщеря си. Бащата казва на сина си: „Ти трябва да се спасиш, не трябва да бъдеш толкова глупав човек“. Дойде великият Учител, Той другояче обърне. Казвате: „Как! Майка ми и баща ми другояче учат“. Не, ти не

трябва да се осигуряваш! Питам тогава: Кой е на правата страна? Майката и бащата са прави! Аз ще ви обясня, че те са прави, те искат да забогатеят. Майката казва: „Дъще, нашата култура е култура на скръбта. Ти ще станеш богата, ще имаш къща, за да разбереш скръбта, за да разбереш живота. Ще се ожениш, за да изпиташ скръбта“. Дойде някой велик Учител, казва: „Не, няма да се жениш“. Всички велики Учители казват, че не трябва да се жениш. И великият Учител е прав. Ще ви кажа защо великият Учител е прав. Майката казва: „Ти ще се ожениш, скръбта ще трябва да учиш“. Ще ти турят венец на главата. Този венец е венец на скръбта! Всеки един цвят е откъснат цвят. Казват за момата, че ѝ туряли цветя. Откъснати рози, откъснати цветя – това са цветя на скръбта. И при това майката казва, че добре се е наредила дъщеря ѝ, работата ѝ е уредена. Не, не, не само че не се е уредила, но сега настава часът на скръбта. И какво учат майките дъщерите си? – Много хубаво учение! Нека забогатяват! И аз казвам: Нека забогатяват, с малко не може, с милион, два, три, десет и повече! Колкото повече забогатееш, толкова по-добре ще научиш скръбта – ще имаш и ще загубиш. Лъжливостта в това учение е там, дето майката мисли, че като има дъщеря ѝ къща, като взима един красив момък, че ще е щастлива. Колкото момъкът е по-хубав, толкова по-нещастна ще бъде дъщерята, толкова по-добре ще научи скръбта. Колкото по-здрав е, толкова повече жени ще има. Красивият момък с една жена не се задоволява. Ще ми говорите за морал! Аз ще бъда смел и решителен. Аз бих желал да видя един момък или една мома, които да са целомъдрени. Не привидно да са целомъдрени, но принципиално, вътре, в душата си. Аз не говоря за външността на нещата. Който и да е от нас, в себе си трябва да признае тази велика Истина. Ама ще кажете: „Толкова низко да съм паднал! Аз съм като другите хора, аз не виждам своята чернота“. Да, защото слънцето не е огряло. Всички съвременни хора се оглеждат в тъмнина. Чернота с тъмнина си приличат, но чакай да изгрее слънцето, ще видиш на какво мязаш, ще видиш каква е твоята мутра. Какво подразбирам под думата „мутра“? Тя малко не е поетическа дума, нали? Но тя е изразителна дума. В съвременния наш език нямаме изразителни думи. Езикът на поезията, и той не е изразителен. Език, който не предава идеите, той не е изразителен. Виж, грубият език, той е много изразителен. Когато някой ти каже някоя обидна дума, ти високо подскочиш от земята, засегне те. Щом говоря за любов, за обич, казваш: „С тези празни, детински работи нямам нищо общо“. Щом ти кажа „лъжец“, „вагабонт“, казваш: „А, защо ме обиждаш?“ Е, питам тогава: Где е смисълът на нашия език? Казвам: Това не е правило за всички хора. Има хора, които правят изключение.

„И скръбта ви – казва Христос – ще се превърне на радост.“

Ще примирим тези две противоречия. Нашата култура е култура на

скръбта. Един брат във вестник „*Лъч*“ се обръща към всички, прави цял един поменник, като казва: „Оставете сега вегетарианството, оставете вашите идеи, вижте сега, вашите страждущи братя искат помощ“. Че това е Христовото учение! Христос ще съди света. За какво? – „Болен бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте; жаден бях, не ме напоихте.“ Прав е този брат. Защо е прав? – Защото нашият свят е свят на скръбта. Не е лошо, скръбта е нещо хубаво, приятно. Скръбта, това е приготовление. Сега, като ви говоря, че скръбта е приготовление, разбирам, че тя е подготвителна страна към истинския живот, който иде. Е, мислите ли, че за в бъдеще, когато ще градим къщите, ще има нужда да сечем дърветата? Не, трябва да престане сеченето на дърветата, трябва да престане убиването на хората и затварянето им в затвори, трябва да престане убиването на животните! Всичката тази култура със своите приоми и методи е неприложима за истинския живот. Методите ѝ са неприспособими. Ние говорим за истинския живот. Вземете съвременните религиозни и нерелигиозни хора. Едните говорят за Бога, другите Го отказват и спорят. Какви схващания имат те за Бога? Едните казват, че има Господ, другите казват, че няма Господ. Но и едните, и другите в своите действия имат един и същ корен. Онзи, който проповядва за Бога, по същия начин ще те заколи, по същия начин ще те одере, по същия начин ще те изтезава, както и онзи, който не вярва в Бога. Питам тогава: В какво седи разликата на тази култура, в която едни поддържат, че има Господ, а други, че няма Господ. Не е вярно, че нямат Господ. И едните, и другите имат Господ. Едните имат един Господ, когото не виждат, а материалистите имат един Господ, когото виждат. Те казват: „Ето нашият Господ! Върху него ходим, ядем и пием“. Като дигне едно шишенце, казва: „Ето нашият Господ“. В дърветата, в яденето, в пиенето, във всичко го виждат. Другите казват: „Това е пантеизъм“. „Е, где е вашият Господ?“ – „Нашият всичко е създал, и небето, и земята.“ Но всичките имат едни и същи методи. „Е – казвате, – дайте на бедните!“ Че кога не се е давало на бедните? Но светът пак не се е оправил. Защо? – Ние още не сме научили онзи дълбок смисъл на скръбта. Ако ние знаехме какво нещо е скръбта, ако тази скръб би оставила всичките свои отпечатъци в нас, друго щеше да бъде. Ами че всички ние искаме при сегашните условия на земята да бъдем щастливи. Най-голямото заблуждение, което сега съществува, е, че при сегашните дадени условия ние искаме да бъдем щастливи – нещо, което е абсолютно невъзможно. Всеки един щастлив момент е последван от една голяма скръб. Четете Шопенхауер, вземете Толстой, всички прокарват тази нишка. И онзи философ, който говори, че на земята има щастие, той не говори истината. Трябва да знаете, че след всеки момент на щастие идва един велик момент на скръб. Тамън отгледаш една красива, хубава мома, 21-годишна, свършила науките си, виж, зародила се отнякъде една епидемия на малария или чума, улови дъщеря ти и гледаш, в 5–10

дни очистила и дъщеря ти, и син ти, а ти с такава мъка си ги отгледал. Викаш лекари, консулиуми, и най-после те констатират смъртта, казват, че е станало разрив на сърцето. Лекарите, за утешение на майката и бащата, констатират каква е болестта. А те остават сами, като кукувица. Днес убият някого, ще дойдат лекарите, ще го разрежат, ще констатират как е станала смъртта. Е, хубаво, каква философия има в това? Ще съставят един акт, ще го подпишат, ще кажат: „Намерихме как стана това". Стане някое нещастие, война, всички вестникари ще дойдат, ще констатират как стана тази война. А че толкова милиони хора са избити, нищо от това! „Ние намерихме причината." Отвори се друга война, пак ще дойдат хората, ще констатират как се отворила, кои са причините. Ще имаме най-после една наука „история", която показва пътя в развитието на човечеството. Пътят на човечеството! Това е смешна философия, да мислят, че историята показва пътя на човечеството! Историята показва само безпътието на съвременното човечество. Като вземете всичките видове идеалисти, всички хубаво разсъждават, но аз казвам: Вие още учите науката на човешкото безпътие. Ще дойде някой велик проповедник, ще се качи там на амвона горе и като дигне ръката си, като започне да проповядва, да описва как страдал Христос, как Го заковали, сълзи ще има, всички ще плачат. Всички хора от 2,000 години насам все плачат, как така да разпнат този любящия Христос, как да не Го познаят! Толкова жестоки хора! А ние, съвременните хора, светии сме, благородни! У нас убийства, затвори, разпъвания няма. И аз се чудя на едно нещо. Аз се чудя на това човешко коравосърдечие, което сега съществува. И седнали някои философи да ми разправят за Бога, за това, за онова. Оставете сега своите разсъждения! Оставете тия заблуждения! – „Тогава остави и твоите." – Ще оставя не само моите, но и твоите заблуждения. „Ама – казва – ти си набожен." – Ама ти си от мене по-набожен! Защо? – Понеже моите вярвания, моят Бог няма никаква тежест. А твоят е толкова тежък, не можеш да го дигнеш. Моят Господ на гости може да ми дойде, може да се смалява и разширява. А твоят е толкова голям, че не може да дойде. Това е игра на думи. Ако повикаш земята на гости, ще ти дойде ли? – Няма да ти дойде. Ако повикаш слънцето на гости, ще ти дойде ли? – Няма да ти дойде.

И тъй, тази култура на скръбта ние искаме да я направим култура на радостта. Че човечеството успявало, това-онова, не е важно. Има неща, в който успява човечеството, но аз виждам този успех на друго място. Аз виждам този успех само в единици хора, в благородни хора. Ще ви дам един пример, да видите где седи това благородство. Той е един мит или едно предание, не казвам, че е реалност. Говори се за един римлянин по произхождение, който се наричал Сафио Бертручио. Дълга история имал той. И сега тия от вас, които не са запознати с окултната философия, които вярват, че човек за пръв път идва на земята, мислят, че човек изведнъж,

като някоя гъба е излязъл от земята, и всичките му способности, неговото щастие и нещастие зависят само от този му живот. Това е ваше схващане, обаче фактите не седят така. Късогледите хора виждат нещата отблизо, далекогледите ги виждат отдалеч. Кои са прави? – И едните, и другите са прави. Едните виждат туй, което е близо при тях, а другите виждат туй, което е надалеч. По този начин сегашният наш живот е едно звено от ред други съществувания. И сега аз няма какво да доказвам тия съществувания. У нас законът е такъв. Казваме: Ела и виж! Но за да дойдеш и видиш, трябва да имаш очи. Ще ми кажете: „Ние имаме очи“. Е, вика ви един съвременен лекар, един бактериолог, и казва: „Ела и виж!“ Но този бактериолог има начин на гледане. Той тури под една леща едно стъкалце и казва: „Тук има същества“. – „Не виждам нищо.“ Не виждаш нищо? „Аз не вярвам.“ Казва му този учен лекар-бактериолог: „Аз искам да те накарам да гледаш по моему, но ще ме слушаш ли?“ – „Ще те слушам.“ – „Ще гледаш, както аз гледам. Тури си едното око на лещата, като мене, другото закрий!“ – „Ама ти искаш да се подиграваш с мене!“ – „После говори, сега ще гледаш, както аз гледам!“ – Поглеждам, цял свят се открива! Поглеждам извън лещата, няма нищо. „Ама ти да не ме хипнотизираш? Туй да не е магия?“ Прост човек е той. Казва му ученият: „Това са бацили“. – „Ти с мене искаш да си играеш ли?“ – „Аз искам да ти покажа, че това не е игра. Ще взема малко от тази капчица, ще нацъркам под кожата ти, да видиш дали има нещо в тази течност. След 24 часа ще видиш каква температура ще имаш.“ – „А, температура!“ – „Е, малко ще църкна, Готов ли си на това?“ След като му църкна, казва: „Брей, не било илюзия това! Опасни неща са тия!“ Сега ще дойде някой от този свят, ще каже: „Слушай, дали е вярно това или не е вярно?“ Ние имаме много начини за доказване на нещата, само че ще имате търпение за тия доказателства. За нас не е въпрос дали тия доказателства са верни или не, въпрос е, че ние имаме друг метод, чрез който тази скръб може да се превърне на радост.

Ще дойда сега до Сафио, за да обясня мисълта си. Той бил изпратен от своя Учител за 20 години на уединение. Това е било един голям изпит, като на ученик от една мистическа школа. Дали вярвате в мистицизъм и окултизъм, то е друг въпрос. Съвременните хора вярват в реалното. Ще се спра на думата „реалност“. Ето как я определям: Реално е това, което свързва всички свои части в едно цяло. То свързва, прониква всичките свои части и никаква друга външна сила не може да измени съотношението на тези части. И когато ние говорим за Бога като принцип, като Любов, ние подразбираме туй, което свързва всичките живи души в едно цяло, без то само да се измени и промени. Ще кажете: „Защо да не се променя?“ – Има известни промени, които ние не одобряваме. Ако аз те туря като едно живо дърво в печката, какво ще кажеш? Ще кажеш: „Искам да се

променя“. – В горенето промени и измени може да има, но в истинския живот има само растене, само придобиване на добродетели. И тогава аз определям друга една максима. Съвременните хора казват: „Ние искаме да бъдем свободни“. Аз казвам: В света има само един случай, дето човек може да направи нещо без Бога. – То са престъпленията. Следователно всичките наши престъпления, каквито и да са те, които ние вършим на този свят, ние ги вършим без Бога и Бог не е в тях. Бог не е в тези престъпления, но понеже Бог е Любов, вечност, то в Неговото разположение Той чака. И един ден, когато ни прекара през горивото на тези страдания, до един милион, два милиона, три милиона, 10 и повече милиона градуса огън, нашите глави ще узреят. До това време Той ще ни чака. На някои хора главите ще узреят в един ден, на други в два, на трети в година, а за някои трябват най-малко 10 години, докато им узреят главите. Ще узреят главите ви! И аз имам едно изражение: в 10 години главите на хората ще узреят. Следователно има едно нещо, което човек може да направи без Бога, то е грехът. И там, дето има грях, дето има страдания, скърби, мъчения, ние мислим, че дяволът е там. Да оставим този дявол, но аз виждам съвременния дявол с цилиндри, с фракове; аз виждам съвременния дявол с щикове, с пушки; аз виждам съвременния дявол с отрови, с всички перифернелии. Ние търсим дявола, но кой ще те заколи? – Брат ти тегли нож. За отечеството ще те заколи. Все за отечеството, за народа, за религията. Ама без клане не може ли? – Може.

Да се върнем сега към Сафио. Праща го неговият Учител 20 години на уединение и му казва: „Ще научиш един велик закон и само тогава ще минеш към втората стадия на своето посвещение, да разбереш смисъла на истинския живот, да видиш как ще дойде радостта на този свят. Сега ти живееш в един свят от скърби, трябва да завършиш своя изпит, да опиташ най-големите скърби и ако издържиш, ще минеш в по-горно положение“. Като християнин, изпраща го в пустинята, дето 20 години отлично се подвизавал. Изпокъсал си дрехите, обущата, съвършено оголял. Той бил един от видните римски патриций, от високо произхождение бил. Един ден се заражда у него желание да се пооблече и си казва: „Е, хубаво е да има човек едно топло облекло, пък и едни здрави обуща, изпоядоха ме тия животни“. Тия животни там, в пустинята, не го считали за постник, светия, използвали неговите крака, хапели го. „Толкова години вече, дотегна ми тази храна, все круши, ябълки, сливи“. Дошла му тази мисъл в главата и започва да си разсъждава: „Имам такова желание, намирам, че е законно, най-после душата ми го иска. 20 години живея тук, моля се, моля се, никакъв глас. Нито ангелите, никой не дохожда при мене – всеки дойде и си замине“. Той имал много знания, затова идва един ден при него един от видните римски патриций, чийто син бил на умиране. Идва той при Сафио, като при прочут постник, и му казва: „Дайте помощ на сина ми!“

Сафио отива при болния и с едно махане на ръцете премахва болестта. С едно махане на ръцете маха болестта, но своята скръб не може да премахне. Този патриций останал много доволен от Сафио и като мислил какво да му направи от благодарност, направил му едни много хубави дрехи, обуща, шапка, приготвил му много хубаво ядене и всичко туй му изпратил в златни и сребърни сервизи. Сафио, като видял всичко това, казал си: „Е, имало добри хора на света“. И тъкмо мислил да се облече, понахрани и понарадва, ето идва един беден, казва му: „Гол съм, нямаш ли една дрешка?“ Той погледнал, погледнал, въздъхнал си и казал: „Няма да се носят дрехите“. Взима ги и му ги дава. След него идва друг един бос, казва: „Бос съм, обуща нямаш ли?“ – „Е, че отидоха гащите, отидоха; хубавата римска тога, и тя отиде, но и обущата ще отидат.“ Дава и тях, въздъхва си. Не се минава много време, един гологлав идва, иска шапка. Дава и шапката си. Казва си: „Е, поне яденето ми остава“. Не се минава много, идва една одърпана мома, гладна. Дава ѝ яденето и въздъхва. Поглежда, едно парченце хляб му остава. Мисли си: „Поне малко хлебец ще си хапна“. Остават още и сервизите. Той ги гледа. Минава една римлянка, казва му: „Отче, помогни ми, моят възлюбен не иска да ме вземе, иска прикя, някакви златни съсъди, някакви чаши“. Въздъхва си Сафио, дава и тях. Остава само с малкото парченце хляб. Но ето, гледа, идват отвънка птички, накацват около него, започват да чуруликат, и те искат. Отделя и за тях, но оставя и за себе си едно малко парченце. Току изведнъж из дупката се явява една малка мишка, казва: „За мене няма ли?“ Дава и нѐй, и той остава без нищо. Тежък е животът! – Не е тежък. Той въздъхва дълбоко, намира се пред една дилема. Тогава се явява неговият Учител, Христос, но не тъй, както вие си мислите, че ще се яви Христос. Явява се Христос при него, поглежда го, усмихва му се и казва: „Ти премина добре изпита, аз съм доволен от тебе“. Знаете ли какво е станало вътре в този Сафио? – Той веднага се намира в една прекрасна вила, в която всичките дървета били обкичени с хубави плодове. Веднага се намира между своите приятели, които го обичат. За него била сложена хубава трапеза. Вижда и дрехи, приготвени за него много по-хубави, отколкото онзи римски патриций можеше да му приготви. Има нещо тайно в природата, което ще се разкрие в света. Казват: „Как ще се поправи светът?“ – Има един начин, но този начин вие го искате още сега. Как го искате? – Както съвременните момци искат някоя мома. Някой съвременен момък иска да се жени, но казва на момата: „Аз ще се оженя за тебе, но ще ми броите тук 100,000 лева“. Седят майката и бащата, казват: „Не може ли по-долу?“ – „Не може, 100,000 златни лева искам.“ Той седи, попът до него, правят договор. А отвънка седят кръстникът и други, чакат. „Е, няма какво, ще се дава.“ Ще се дава, и оттатък ще минете! 100,000 ще броите! Като дадат майката и бащата 100,000 лева, казват: „Е, толкова взе“. Не само че взе 100,000 лева, но взе и вашата дъщеря, която струва

милиарди. И чудното е, как тези майки и бащи продават дъщерите си! Не само че дават толкова пари, но я дават отгоре жертва на този момък, да я коли. Ние, съвременните хора, плащаме на този човек да я вземе, а отгоре и да я коли. Той ще вземе парите и ще ходи, ще пие, ще развратничи, и на всичко това отгоре родителите казват: „Осигурихме я!" Е, где са тези осигурени семейства днес? Не, не искам да кажа нещо лошо, може би това да е една крайност, но това е един горчив факт вътре в дълбочините на самия живот. При такива условия как може да бъде животът щастлив? Аз не съм против мъже и жени. Законът е един и същ. И момъкът може да бъде така продаден, както момата. Продаване е, когато един човек изгуби в себе си най-възвишеното, най-благородното. Какво остава тогава у човека? Нищо не остава в него. Какво, нима един момък, който влиза в един лош живот, не се продава? И за каква цена, той си знае! Казвам: Този момък не само че се продава, но и много евтино се продава. И сега ние ще седим в народното събрание, по амвоните на църквите, и от там ще говорим за морал, за поправяне на България. И от там всички се провикват: „Разсипаха нашето отечество!" Разсипаха нашето отечество! Че вие отечество не сте имали! Аз наричам отечество онзи дом, дето брат брата не е убил, дето братя и сестри живеят в Любов. Ами че ако вие се намирате в едно отечество, както в дома на Давида, дето братята постъпват малко по-другояче, как ще наречем този дом?

„И скръбта ви ще се промени на радост."

Кога? – Когато ние, като този Сафио, вътрешно се освободим, а не да дойде някой да ни налага нещата отвън. Всеки да действа според Любовта Христова. Не само това, да се добереш до Любовта Христова, но да можеш съвършено да се отречеш от себе си, да стане в ума, в сърцето и в душата ти такъв един преврат, че да се почувстваш напълно свободен. Ние можем това да го направим, ние сме способни да го направим. И когато ние казваме, че чрез Бога всичко можем, това значи, че чрез Любовта можем. А Любовта, това е единственото наше стяжение, единственият наш капитал, единственото наше наследство, което можем да придобием. Докато не придобием Любовта в света, всичките наши усилия ще бъдат напразни. Някои казват, че не познават Любовта. Човек, който умира, той не познава Любовта! Най-първо човек трябва да стане безсмъртен. Сега ще ми възразите: „Може ли човек да не умира?" Нима когато ми вземат къщата, аз умирам? Мога да си изляза. Нима когато ми вземат дрехите, аз оставам гол? – Не. Нима когато ми вземат тялото, аз умирам? Съвсем други понятия имаме ние. Вие виждали ли сте какво красиво нещо е човешката душа? Ако е за форма, за красота, формата на една човешка душа с нищо не може да се сравни в света. Ако мога да изнеса пред вас един факт, той е следующият: когато Бог погледне върху формата на човешката душа, и

Той ще се зарадва. Толкова велика е тя! Красота има в човешката душа, каквато в никое друго същество в света. Тогава някои питат: „Защо Христос слезе от небето?“ – Той не слезе за хората. Той слезе да помогне на тази велика душа. Заслужава да се види тази душа! И следователно на нас проповядват един морал: да залюбим човешката душа! Да, но вие трябва да видите колко е красива тази човешка душа, колко е велика! Като видиш у брата си душа страждуща, душа подобна на тебе, само тогава ще може да се проповядва милосърдие. А сега казваш: „А, той е един простак!“ Да, простак. При сегашните условия, при тези разбирания, в които живеем, заблуждения, и само заблуждения! Сега ще им говоря за какво? – Ще им говоря за булските дрехи. Да, но булските дрехи, това не е същността на нещата.

И тъй, как ще се превърне вашата скръб в радост? Ако някой от вас е много нещастен, нека направи един опит. Ако някой от вас постъпи подобно на Сафио, той ще опита. Не трябва да напуснете службата си. Някои мислят, че ако напуснат службата си, ако се отрекат от дома си, този е начинът за постигане щастието. Ако е въпрос за отричане, аз не бих проповядвал в този дом. Истинското отричане е човек да се отрече от себе си. Знаете ли какво значи човек да се отрече от себе си? – То значи човек да се отрече от всички свои лъжливи и покварени мисли, чувства, желания и действия на миналото, за които той е пожертвал хиляди и хиляди хора. Да се отречеш от стария живот на престъпления, това значи да се отречеш от себе си. Да се откажеш от туй низкото себе, себе си на корист, себе си на лъжа, на омраза. От туй да се отречеш и тогава да познаеш в себе си какво? – Онова възвишеното, благородното, което въздига човека.

Сега някои от вас сте облечени в женска форма, някои сте облечени в мъжка форма. Казват: „Тя е жена“. Е, що е женска форма? Где са онези писатели, които могат да опишат какво нещо е жената? Казват: „Той е мъж“. Е, в какво седи мъжеството? Аз наричам мъж онзи, който може да застане на страната на слабите. Аз наричам жена само онази, която може да превързва раните на страждущите. И тъй, мъжът всякога трябва да застане на страната на слабия, на онеправдания. Това е мъж! Това е благородство. А всички жени трябва да се заемат да превързват не само тези обикновените рани, но и необикновените. После, когато някой ме превързва, да не казвам: „Ти си длъжен“. Не, като ме поглади една такава ръка, да ѝ благодаря. Сега този Сафио, след като дал всичко, намерил се в една борба и от очите му потичат две сълзи. Това са сълзи! И когато ти превързваш някого, той трябва да почувства, че има една душа, която му служи, и от благодарност да му потекат две сълзи. Това е заплатата! Тия две сълзи имат смисъл. И когато онзи силният застане пред слабия и го защитава, от очите на слабия да потекат две сълзи и да каже: „Братко,

благодаря ти". Това е човечество! Може ли да се установят между нас тези отношения, ще дойде и истинската философия на живота.

Красивият живот ще дойде само когато ние превърнем скръбта в радост. Скръбта и радостта вървят по един велик закон. Аз ви казах, че в света има същества, които знаят само какво е радост. Те са ангелите. За тях скръбта е непонятна. Те знаят причините на човешката скръб. А ние знаем една малка радост и една малка скръб. Междините на тези две неща не ги знаем. Ангелите знаят една голяма радост и една малка радост. Междините не ги знаят. Падналите духове, падналите ангели знаят една малка скръб и една голяма скръб. А човекът се отличава и от едните, и от другите по това, че у него тия две състояния, радост и скръб, са преплетени. Някой казва: „Развали се настроението ми". Има един музикален закон, според който между тоновете винаги има една малка междина. Някой път си много щастлив, имаш едно малко щастие, но вътре в него виждаш една малка междина, казваш: „Чакай да сляза в това благо, тогава ще се кача в голямата радост". Но знаете ли на какво мязаме тогава? Един млад момък от древността натоварва своята камила с много скъпоценности и отива да посети своята възлюбена. Минава през пустинята. Вижда по пътя една много красива кожа, като тези руските самурени кожи, и си казва: „Е, и тази кожа ще взема". Взима я, но не я носи сам, а я туря на гърба на камилата. От голямата тежест гърбът на камилата се счупва и този младият момък остава всред пътя. Ние сме от тези хора, за една кожа по пътя готови сме да счупим гърба на камилата. Но между една малка радост и една малка скръб винаги произтича едно малко нещастие. Между тези две течения веднага се почувства една скръб. Сега други, които са в скръбта, виждат една малка междина, казват: „Толкова съм страдал, и тук беля, и там беля, чакай поне тук, в тази междина да вляза, по-голямо от скръбта не е!" Гмурне се там. След малко излезе, и той се учуди, че се хванал за радостта. Казва: „Слава Богу, че влязох". Тези неща постоянно стават, а ти мислиш, че са случайни. Тръгва един млад момък, обиден от другаря си, да му отмъсти. Носи револвер, по-рано носеха боздуган, а сега револвер, туря го в джоба си, върви и си мисли: „Какво ли ме очаква? Онзи, при когото отивам, и той си има револвер, може той да сполучи и да ме убие". Обаче по пътя го среща неговата възлюбена, преоблечена като една бедна жена, с воал на лице, и с преправен глас му казва: „За Бога, помогни ми!" Той се спира и си казва: „И тъй-тъй отивам на онзи свят, не зная дали ще се върна жив, поне да помогна". Спира се пред жената. Тя го хваща за ръка. Нещо топло има в тези ръце. Поглежда в очите ѝ, тя снема воала си. Веднага той изважда револвера, хвърля го настрана и казва: „Отказвам се от тези престъпления". Защо стават престъпленията в света? – Вие знаете. Аз няма да обяснявам. Всеки един от вас знае. Такова трябва да бъде вашето

поведение. И то е буквата на нещата.

Сега как мислите, как ще се яви Христос днес? Тъй, както преди 2,000 години ли? Аз ви питам: Христос, като се яви, мустаци и брада ще има ли? Жените идеализират Христа със златни коси, с къдри, с хубава мантия, с туй-онуй. Мъжете малко другояче си Го представляват. Кой Христос вие очаквате в света? Христос ще те срещне на пътя с револвер в ръка, ще те хване за ръцете, ще снеме булото си, ще те погледне в очите и ще ти каже: „Преди толкова хиляди години те срещнах. Ти преди едно съществуване беше пръв министър еди-къде си и знаеш ли колко престъпления направи като такъв? Дадохме ти условия, това-онова, но ти не ги използва разумно“. Ще ти разправи цялата история и ще те пита: „Ти искаш ли да обърнеш колата и да вървиш по правия път, или искаш да вървиш още по пътя на страданията?“ Ти ще извадиш своя револвер и ще го захвърлиш. Друг револвер има в света! Може да убиеш човека, без да го умъртвиш; може да го завладееш, без да го поробваш; може да вземеш парите на човека, без да го обереш. Нима онзи, който залюби някого, не му става роб? Но не, не е въпросът за тази ваша любов. Момата като залюби някого, прави се, че не го разбира. Той ходи подире ѝ, из градината, следи я навсякъде, а тя си прави забавления. След туй се обърне малко, поусмихне се, а той продължава да ходи подире ѝ – забавление си правят. Някои питат: „Какво правят младите?“ Майката казва: „Играят си из градината“. Опасна е тази любов! Това не е възвишената Любов, това е човешката любов. Онзи, който обича, през ума му никога не трябва да мине една противна мисъл. Образът на този, когото обичаш, трябва да бъде тъй свещен, както твоят образ, и да не внесеш никакво петно върху него. Това аз разбирам да обичаш един човек! Това е максима. Който може, комуто е дадено, така трябва да обича. Комуто не е дадено, ще седи в съвременния свят на страдания. И тогава какво ще стане с вас? – Ще орете нивите. Аз казвам, че няма млекопитаещи в съвременния свят. Какво представляват съвременните млекопитаещи? – Те са някогашните видни философи, писатели и поети, които сега орат нивите на хората. Знаете ли това? Може да им наредите хиляди имена, но това са все философи, писатели, проповедници, архимандрити. От хиляди години Господ ги е турил на това положение и им казал: „Да знаете как трябва да се проповядва в света!“ Не само тях, но и сегашните ще тури на това място. Ако ме чуят, ще кажат: „Какво говори за нас! Ние говеда ли сме?“ Да, аз бих желал съвременните хора да са като говедата. Слава Богу, говедата не се избиват поне. Ритат се, но не се убиват. Съвременните говеда не развратничат, не блудстват, не пиянстват. Казват: „Говеда са те!“ Нека видим добрата им страна. Една кравица спокойно си дава млякото и никому зло не върши.

Не, днес ние трябва да се спрем, защото сме пред една дилема. Ние сме

пред прага на една велика пропаст. И ако се мръднем още една стъпка, ще бъдем в тази голяма пропаст. Ние се намираме пред крайния предел на възможности за живот. И ако, като онзи цигулар, не вземем камертона и нагласим цигулката си по тона на онзи основен камертон, а я опнем с половин тон нагоре, жицата веднага ще се скъса. Хората днес са обтегнали много своите струни. И тази неврастения, това разстройство се дължи на туй, че хората са обтегнали своите струни. Запитват: „Как ще се излекува тази неврастения?“ – Ще развъртиш тази клечка, на която е завита струната. Не е само в завъртването на клечката, но и в развъртването. Ще я развъртваш, докато дойде до онзи основен камертон. Ще развъртваш, благородно е. Развъртването е в полза на хората. Тази клечка се е завъртяла повече, отколкото трябва. Ще развъртиш назад до естествения тон на камертона. Ще направиш едно представление и ще отстъпиш. И всички ние не се нуждаем от настъпване, ние сме завъртели добродетелите, а сега се нуждаем от отстъпване – ще отвъртваме клечката. Казват за някого: „Отвъртяла се клечката му“. Че кое е по-опасно? Аз казвам: Да се развърти клечката е по-добре, отколкото да се завърти. Кое състояние е по-хубаво? – Щом отвъртваш струната, тя е здрава, няма да се скъса, но щом я завъртваш, тя ще се скъса. Някому дошло на ума да си раздаде имането. Казват: „Развъртяла се клечката, мръднала му дъската!“ А онзи, който задига имането на другите хора, неговата клечка била на място, завъртяна била! „А, той е благороден човек – казват. – Едно време беше беден, но сега няма като него друг.“ Да, няма като него друг!

Питам: При тези условия как ще се оправи светът? Ако рече човек да говори Истината, дойдат при нас богати, говорят ни по един начин; дойдат сиромаси, говорят ни по друг начин. Мислите ли, че Истината е при богатите? – Не е. Мислите ли, че Истината е при сиромасите? – Не е. Мислите ли, че Истината е при учените? – Не е. Мислите ли, че Истината е в църквата? – Не е. Ще ме извините, това е мое лично мнение. Мислите ли, че Истината е при окултистите? – Не е. Никъде я няма Истината днес. Защо? – Този свят е свят на страдания и смърт, свят на разлагане. А там Истината не може да дойде. Съвременните хора говорят за Истина. Не, ние можем само да изнесем един факт като истина, но за Истината ние, смъртните хора, не можем да говорим. И седнат сега хората от разните школи да ни говорят за Истината. Слушайте, приятели, аз зная тази Истина, зная я и не искам нито себе си да лъжа, нито вас. Вие можете само да изнесете един факт, но докато като този Сафио не изпитате дълбочината на всичките страдания, докато не се откажете от всичките ваши минали животи, докато не се домогнете да възприемете тази висша Любов, дотогава не можете да бъдете свободни. Някой ще каже: „Има добри хора днес“. Добрите хора, които разбират този закон, навсякъде могат да си пробият път. „Ама как ще живеят?“ Има хора, на които като

им снемете дрехите и ги оставите без петаче, те ще обиколят света и приятели ще си създадат. Ще кажете: „А, той има приятели от другия свят“. От кой свят? – От света на безсмъртието.

Някой път аз говоря с живата природа. Казвате: „Как може човек да говори с живата природа?“ Как може? Ами аз, като зная езика на българина, не мога ли да говоря с него? – Мога, разбира се. Като зная езика на англичанина, не мога ли да се разговарям с него? – Мога. Така също мога да се разговарям с животните, така мога да се разговарям и с растенията. Всеки си има език. Аз ще се спра при растенията и ще поговоря с тях. Техният език не е като нашия. Всички същества си имат език, имат си начин на съобщение. В тази жива природа ние сме дошли до една фаза, която трябва да преминем. Сега спорим за своите вярвания, но има една спънка, която спира умовете на хората, за да дойдат до правия път.

„Скръбта ви ще се превърне в радост.“

И аз желая сега всички вие да направите един малък опит. Не защото аз говоря това, но понеже всички вие сте обещали туй. Аз желая всички вие да сте доблестни и да изпълните вашето обещание. Няма нито един от вас, който да е изпълнил своето обещание. Казвам и на мъжете, и на жените: Вие сте обещали! Вие се намирате пред прага на един преходен живот. Да не мислите, че отсега нататък ще добиете нещо. Нищо няма да добиете. Отсега нататък клечките ви ще се развъртват. Отсега нататък ще дойде нещо по-лошо за хората. Понеже досега е имало изобилие, отсега нататък няма да има такова изобилие, ще дойде един недоимък. Тогава какво ще правите? Ако сега не напълните вашите стомни, като тия, които туристите носят, как ще минете пустинята? Вие ще минете през пустинята, както еврейският народ, и ще пътувате 40 години. Това е само като един символ. Ще обикаляте из пустинята, ще се роди едно недоволство у вас, ще се яви желание за ядене, за пиене, за това-онова. И сега всички хора са като в пустинята. Като се срещнат, все за ядене говорят. Обикалят, туй-онуй, месцето било скъпо, хлябът бил скъп, дрехите, шапките, навсякъде скъпотия. И като седнем вечерно време, казваме: „Какво ще се прави?“ Ами ако един ден българските пари достигнат до положението на германските марки, питам ви тогава: Какъв ще ви бъде халът? Е, как се препитават сега германците? Как се препитават! По-рано работиха и им плащаха 10 лева, а сега работят, но им плащат милиарди. Единственото нещо, което носим в себе си, това са чувствата, мислите и способностите и няма защо да се боим. Ето къде е сигурността. Докато човек ги носи със себе си, няма защо да се бои. И аз казвам: Докато в света съществуват добри и разумни хора, няма защо да се боим. И като вляза в един дом на

брата си, аз трябва да се радвам за туй, което има вътре. А сега казват, да вземем богатството на богатите и да го раздадем на сиромасите. Пак ще има караница. Не, по братски трябва да се споразумеят. Между богати и сиромаси трябва да се възстановят братски отношения, и богатият да почувства бедния като свой брат, и бедният да почувства богатия като свой брат. Това е, което трябва днес да се насажда между хората. Всички други методи са употребявани, употребявани от памтивека, и всички са дали само един резултат. Туй е, което трябва да се проповядва. Само тези разумни отношения на Любов могат да ни спасят от бъдещата катастрофа. Тя ще дойде. Разумният свят има една максима. Няма да си поплюят. Вие още не познавате Бога, познавате Го само като Любов. Трябва да се върнем в онази култура, да питате атлантската раса какъв е Бог. Те Го опитаха. Те са затворени в дъното на Атлантическия океан и още не са освободени тези души. Разбирате ли? Ще кажете: „Тъй е". Да, това е моето лично мнение. За тези работи сега има спорове. Някои разправят за онзи свят, какво видели там. Аз не говоря какво съм видял. В това отношение нищо не съм видял. Има едно важно виждане, но трябва да живееш в друг един свят, да имаш отношения с тия разумни същества и да постъпваш разумно.

„Скърбите ви ще се променят на радост."

Сега аз ви желая едно: Вие, културните хора на скръбта, да преминете в културата на радостта, защото бъдещата култура е култура на Любов и радост. Следователно сегашната ви гама е миньорна. Нея вие научихте, специалисти сте, достатъчно е. Сега остава мажорната гама, гамата на Любовта, но не тази мажорна гама, която употребяват музикантите. Тя е едно посмешище, нея само във войните я употребяват. В тази мажорна гама на Любовта, за която ви говоря, няма игри, няма кълчене, в нея има дълбочина и височина. И когато вие влезете в тази гама, тогава ще я разберете. А днес, който и да е съвременен поет не може да пише за радостта, не я познава той. Ние трябва да влезем в туй чувство на радостта, красиво е то! Когато светът влезе в радостта, знаете ли какво ще остане от този свят? Ще ви представя една картина. Тази обвивка, която ви затваря, ви държи като в затвор. Представете си, че с хиляди години сте живели в този затворен замък. Какво не са правили, за да ви освободят! Много са идвали да ви освободят, но никой не е могъл.

Идва най-после великият Учител, който казва: „Радостта ще ви освободи". И като турите в действие тази радост, този замък постепенно ще почне да се топи, топи, отънява, почват да капят капки и всичко това, което е служило като преграда между вас, ще се размахне. И пред вас ще се отвори този свят на радост и веселие. Този свят се различава от света на скръбта. Светът на скръбта е свят на изкуство, той е създаден от човека, а

светът на радостта е създаден от Бога. Светът на скръбта го създадоха човеците и духовете, а светът на радостта го създаде Бог. Следователно в сегашната епоха ние живеем в свят, създаден от човеците, а в бъдещата епоха ще живеем в свят, създаден от Бога.

И казва Христос: „Аз ще ви видя, вие ще се зарадвате и радостта ви никой няма да я отнеме“. Кой ще ви види? – Ще ви види вашият възлюбен или вашата възлюбена. И когато видите вашата възлюбена или вашия възлюбен, сърцето ви ще трепне. Аз взимам това в най-чистия, в най-красивия смисъл. Кой ще ви види? – Ще ви срещне майка ви, ще ви срещне този ваш приятел, когото не сте виждали от хиляди години. И тогава не само вашето, но и неговото сърце ще заиграе. Аз бих желал сърцата на всички така да затрептят. И това време е сега.

„Скръбта ви ще се превърне в радост.“ Ще ми кажете: „Възможно ли е?“ Възможно е. „След колко хиляди години?“ Никакви хиляди години! Сега, днес започва тази радост! Ама не по този начин, който вие знаете. Вашата радост е само една сянка на тази радост. А сенките показват къде е тази реалност. И няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в пустинята един свой приятел; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят майка си; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят баща си; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят брат си, сестра си, възлюбената си, да срещнеш всички онези, които обичаш и които те обичат!

Няма по-хубаво нещо в света от това, да срещнеш своя Учител!

„Скръбта ви ще се промени на радост!“

Всички вие бъдете носители на културата на радостта! Бъдете носители на културата на Любовта!

Беседа, държана на 23 декември 1923 г.

1923_12_23 Упътвания и образи

УПЪТВАНИЯ И ОБРАЗИ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме от работите върху темата „Ползата от богатството и сиромашията“. Прочетоха се няколко от работите върху темата „Разлика между нравствения и духовния човек“.

За следния път тема № 13: „Произход на нравствеността“.

Как мислите, нравственият човек може ли да бъде Духовен? (– Може.) Духовният човек може ли да бъде нравствен? (– Може.) Кого поставяте по-горе? (– Духовният.)

Упражнение: Дясната ръка се издига отдолу, върви напред и с малко свити пръсти се поставя над рамото. Полека ръката се изправя, дланта се обръща надолу. Силно опнете ръката си! Ръката малко надолу в ляво, нагоре, надясно. Движение в кръг няколко пъти. Дясната ръка настрани, като прави кръгове надолу, напред, нагоре и назад – няколко пъти.

Седнете на местата си и започнете: дясната ръка надясно, отпред пред гърдите, в ляво. После пак в дясно, подгъната при лакътя във вид на кръг. Ръката минава пред лицето: в ляво, напред и в полукръг се извива надясно. Най-после турете ръцете си върху масата. Изправете телата си!

Лявата ръка напред, после наляво, надясно. Лявата ръка надясно, а дясната наляво, хубаво опнати. Ръцете настрани, после пак прекръстосани – дясната отгоре. Това ще направите няколко пъти. Веднъж дясната отгоре, веднъж лявата отгоре.

Пръстите на двете ръце се срещат и се допират пред лицето хоризонтално, с дланите надолу. Движение ръцете нагоре, напред, надолу – кръгообразно, все пред лицето.

Сега ще упражните и дишането при движенията. Когато ръцете минават пред гърдите с допрени пръсти нагоре, после напред в кръг, вие ще вдишвате. Надолу и пред гърдите – ще издишвате.

Ръцете се разтварят настрани, после пак се събират пред лицето с допрени пръсти и дланите надолу. Тъй се движат ръцете надолу-нагоре няколко пъти.

Тази вечер ще говоря върху „Упътвания и образи“. Да допуснем, че имате една единица. Какво се под разбира в математиката под думата „единица“? Вие, математиците, какво подразбирате под думата „единица“? Каква е основната идея? (– Единицата е неизмеримо число.) Какво подразбирате под думата „две“. (– Двете е поредно число или две единици. И всички останали числа са бройни единици.) Значи единицата е мярка, с която се мери. Да допуснем, че метърът се взима като единица мярка. Тази единица дели ли се? (– Дели се.) На колко? (– На 10 и на 100 равни части.) Всяка част от тях се дели на още 10 части, значи, един метър има 100 см, 1000 мм. Дотук учените спират. Според туй схващане единицата, с която се мери дадена величина, може ли да се дели на по-малки части от нея? (– В математиката се прави разлика между число и величина. Величините подлежат на измерване, а самите числа, понеже се смятат абстракции, не подлежат на измерване. Само по себе си числото се явява като идея и служи като мярка за измерване на величини. Числото не се мери, а величината се мери.) Тогава, от чисто математическо гледище, по какво се отличава най-малката величина в света? – Че не може да се дели. (– Математиката приема за най-малка величина нулата, понеже няма никакво измерване или другояче казано, има нулево измерване.) Разбира се, ако ние се занимаваме с мъртвите числа, въпросът е решен, но ако имаме едно-две-три или повече пясъчни или житни зрънца, въпросът седи другояче. Имаме, например, едно житно и едно пясъчно зрънце. Да кажем, че те имат почти еднаква тежест. Може да попитате по какво се отличава пясъчното от житното зърно. – В житното зърно има една специална сила, която го увеличава отвътре-навън. Но като посеете едно житно зърно, след като израсне и върже, новоизраслото житно зърно ще бъде ли по-голямо от посятото? При известни условия може да го накараме да стане и по-голямо, и по-малко. Ако вие вземете най-хубавото житно зърно и го поставите в една прекрасна почва, то ще израсте и ще даде по-едър, по-голям плод от посятото. На следната жетва ще се увеличи още повече и т.н. И ако продължаваме така, има възможност да стане голямо като кокоше яйце, чрез подбор, разбира се. Само разумният човек може да направи това. Човекът може да увеличи големината на житното зърно, защото в него има жива сила, а в пясъчното зърно няма такава сила.

Сега, да допуснем, че имате един кристал от някаква сол, голям колкото житното зърно. Този кристал се отличава по това, че ако го разтворите във вода и после изпарите водата на този разтвор, солта отново ще кристализира по същия начин, както и по-рано. Въпросът е сега от един

кристал, разтворен във вода, след изпаряването на водата могат ли да се получат два кристала? Ние няма да се произнесем дали може или не, но ще подложим този въпрос на проучване. В житното зърно става размножаване. Някои окултисти считат, че и кристалите могат да се размножават. Те считат, че златото не се образува в природата тъй, както съвременните учени твърдят. Те казват, че златото в земята расте, развива се и се размножава тъй както и ябълчното семе, и затова зърната на благородните метали те наричат „плодове“. Но това е тяхна особена терминология.

И тъй, за да можете да работите с известни идеи, вие трябва да имате за тях ясна представа в съзнанието си. знаете ли в какво седи ясната представа? Можете да имате ясна представа за житното зърно само тогава, когато сте боравили с него, когато е израсло под прямото ваше ръководство, когато вие сами сте събрали плода му и сте го опитали и веднъж, и дваж, и повече пъти. Още по-ясна представа за житното зърно ще имате, когато влезете в съобщение с него. Възможно ли е между човека и житното зърно да има разговор? – Теоретически е допустимо, но колко хора има днес на земята, които могат да разговарят с житното зърно? Ако вие бихте лансирали идеята, че можете да се разговаряте с едно житно зърно, всички ще считат, че имате нещо ненормално в себе си и ще кажат: Този човек говори невъзможни неща. Да влезеш в съобщение с едно житно зърно, това е невъзможно при известни условия, вярно е. Но мислите ли, че вие можете да влезете в общение с човек, на когото сърцето е погълнато от една непреодолима скръб? Можете ли да заинтересувате с нещо неговия ум? Можете въобще да говорите с него? Да допуснем, че пред вас седи един гладен човек, в съзнанието а когото седи само мисълта за ядене нищо друго не го интересува. Можете ли да говорите на този човек за красиви работи? Каквото щете да му говорите, той ще мълчи, с нищо не ще можете да го заинтересувате, освен с хляб. С какво ще можете да заинтересувате жадния? – С водата. С какво ще можете да заинтересувате онзи, който търси знание? – С науката.

Следователно психологически е доказано, че в даден момент душата има такъв стремеж, който може да се задоволи само от една основна идея. И тази идея, сама по себе си, е жива. Проследете това нещо в себе си. Всички вие минавате през известна криза, не сте разположени духом и представете си, например, че някой ви заговори за житното зърно. Какво ще направите? Ще кажете: Какво ми трябва сега тази единица – житното зърно? Прави сте, в този момент вас ви интересуват други работи, други единици. Запример някой може да го интересуват житните зрънца, друг може да го интересуват диамантните зрънца, трети друго нещо, но всеки човек си има известна основна идея, която го интересува най-живо. Тя е

обект на неговия ум. Оттук, и всяка идея в света, за да бъде реализирана, трябва да има обект.

Ще поясня мисълта си. Да вземем например гнева. Всеки гняв без обект е вреден за човека. Гневът ви трябва да има обект, за да може в този обект да се трансформира. Ако вие се гневите без да имате обект, значи без причина или без да знаете дали този човек, на когото се гневите, е виновен или не, тогава не се гневете. Като казвам да не се гневите, разбирам да не се гневите без причина, без обект. Като се гневите, трябва да знаете кому се гневите и защо. Всички сте чели комедията от Молиера „Скъперникът“. Обира го някой. Той вика, сърди се, подозира всички. Питат го: Кой те обра? – Целият свят ме обра! Пред него всички са виновни. Не, в дадения момент всички не могат да бъдат виновати. Не могат да бъдат виновати нито двама, нито трима, нито четирма или повече. Ако има някой които ти е причинил вреда, това е само един не са двама. Законът е такъв. Двама души не могат да ти причинят някаква вреда, само един може да ти я причини. От чисто окултно гледище злото в света може да произтича само от един принцип.

Сега ние говорим за злото, но трябва да се знае какво нещо е зло. Запример вие говорите много пъти за реалност, но не знаете какво нещо е реалност. Аз определих тази сутрин в беседата си що е реалност. Това, което свързва всички свои части в едно цяло и им дава простор за развиване, е реалност. Реалността всякога присъства в своите части. Не присъства ли в своите части, тя не е реалност. Следователно ние сме единица или част, защото единицата може да има свои части, по-малки единици в себе си. Метърът например, е една основна мярка, основна единица, но тя не е мярка на природата. Французите са изчислили, че метърът съставлява една десетомилионна част от земния меридиан, но това изчисление не е вярно. Френските математици трябва да направят нови изчисления, защото земята се уголемява всяка година. От времето, когато е взета тази мярка, и до сега са изминали много години, затова французите трябва да реформират метъра, т.е. да направят нови изчисления. Значи, метърът е една условна мярка в света, но в природата съществуват други мерки, други основни единици. Засега в света ние си служим с тия изкуствени единици. Те не са лоши, но с тях не можем да разрешаваме великите задачи на живота.

Следователно всеки за себе си имаизвестни задачи, които трябва да разреши, но има и общи задачи, които трябва да разрешим. Например някога вие сте недоволни, кисели, не знаете причината на това недоволство и кой как влезе при вас, вие кипвате. Това е едно психическо състояние. Защо е то? Вие трябва да разберете същността на нещата. Влезе някой при

вас, пита ви: Защо не си разположен, какво има? Вие казвате: Излез навън, не съм разположен, разбери това! Защо? – То не е твоя работа. И после казвате: Той е причина, дойде днес при мен и ме разтревожи повече. Обаче тъй се случва, тъкмо първият излезе, идва втори и вие казвате: Излез вън, не съм разположен! Ето как ме разтревожи този човек. Влязат след него трети, четвърти, пети и най-после влезе един ваш весел приятел и ви предаде едно писъмце. Взимате писъмцето и всичкото ви неразположение изчезва. Вие започвате да скачате, да се радвате. Защо? – Този ваш приятел е намерил най-чувствителното ви място. То е толкова чувствително, че най-малкото побутване, най-малкото докосване до него е в състояние да ви накара да подскачате от радост.

Ще ме попитате на какво се дължи неразположението в човека. Неразположението се дължи на скъсване връзката с Бога, или аз считам неразположението резултат на една „психическа противоположност“. Неразположението, скръбта, недоволството произтичат винаги, когато съществува дисхармония между две съзнания, които са свързани заедно, а се стремят към две противоположни посоки.

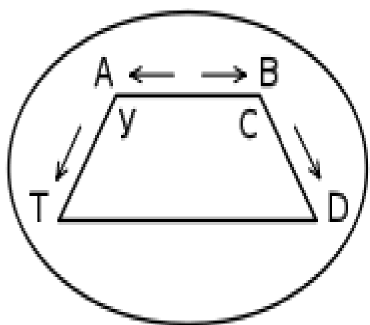

Вземете например човешкия ум и човешкото сърце. Да допуснем, че величината А е умът, а величината В – сърцето. Щом умът и сърцето се движат в две противоположни посоки, веднага в самия човек, в неговата душа, в неговото вътрешно естество се явява едно смущение, едно неразположение. Тогава ти, човекът, ще се постараеш да склониш или твоето сърце, или твоя ум да изменят посоката на своето движение. Умът се движи в посока към Т, а сърцето – в посока към D. Как ще изменят сега посоката си? Как ще примирите вашия ум и вашето сърце? (– Ще съединим пътищата им.) Добре, като ги съедините, ще се образува пътя TD. Какво се постига с това? (– Равновесие, съгласие.) Не, съгласие не се постига, а се образува само една арена на война. Вие по този начин ограничихте злото. В този кръг се води война.

Да дойдем до реалното. Да допуснем, че между сърцето и ума има разногласие. Как ще примирите вашето сърце и вашия ум? Представете си следното положение: от една страна умът ви иска да се учи, имате силно желание да отидете в странство да учите. От друга страна майка ви е толкова болна, че никой друг не може да ви замести, вие трябва да останете да я гледате. Как ще примирите тази противоположност? Трябва

ли да се откажете да отидете в странство? – Не. Какво трябва да направите тогава? (– Да почакаме, докато майка ни оздравее.) Да, но въпросът сега е разрешен само наполовина. Представете си, че майка ви толкова ви обича, че не ви пуща в странство. Най-първо тя намира претекст болестта и не ви пуща, но като оздравее, пак не ви пуща, казва: Не, тук ще си седиш. Там можеш да се разболееш, всичко може да се случи с тебе. Ако вие я обичате, как ще постъпите? (– Ще я вземем със себе си.) Въпросът пак не е решен. Друга мъчнотия се явява сега. Баща ви е жив, тук е на служба и не пуща майка ви в странство. (– И него ще вземем.) Да, но той не може по никой начин да дойде и казва: Как, мене сам ли ще оставите? Той ви пуща да отидете да се учите, а майка ви иска да останете при нея, не ви пуща. Кое е най-умното сега? Да вземете майка си със себе си, като убедите баща си да я пусне, или да убедите майка си да остане при баща ви? (–Майката да остане при бащата.)

Друго положение. Допуснете, че вие сте един момък, или една мома, но толкова слабохарактерни, че можете да пропаднете в странство. Тогава по-добре за вас е да дойде и майка ви. Ако баща ви е умен човек, ще я пусне с вас. Ако пък вие сте силна натура, тогава майка ви трябва да остане при баща ви. Тогава кой е връзката между бащата и майката? (– Децата.) Кой е връзката между сина и бащата? (– Майката.) Следователно в дадения случай майката е реалното. Бащата не създава къщата, майката я създава. Бащата като замине, майката може да поддържа къщата, но майката като замине, бащата не може да поддържа къщата. На бащата остава да намери друга майка. Майка и баща, това са условни величини.

Представете си сега друг въпрос, който се отнася лично до вас. Да допуснем, че някой иска да си поживее, да се повесели, да си поиграе в този свят. Низшият ум в човека изисква това, когато духът в него изисква един чист, строг и възвишен живот – идея има в него. Умът е учен, например, но иска да отиде в странство: още да се учи, да опита всичко в света, да си поиграе. При всички тия условия духът трябва ли да остави ума сам? Какво нещо е духът – мъж или жена, майка или баща? (– Майка.) Значи, между духа и плътта има борба. Духът казва на плътта: Без мене ти не можеш да отидеш в странство. Ако аз не дойда, ти съвсем ще пропаднеш.

Та вие трябва да пазите в ума си основната идея. Коя е основната идея? (– Да слушаме духа, майка си.) Основната идея, с която се започва животът, основната идея, с която се пробужда човешкото съзнание и с която човек почва да работи върху себе си, е единицата. Единицата е първичната идея, която дава подтик на ума, на сърцето и на волята. Тази първична мисъл трябва да пазим. Защо? Защото всички хора не измерват еднакво своя

вътрешен мир. За да не изпаднете в грешка, не мислете, че Бог има еднакви отношения към хората Бог като основна идея има различни отношения към всички същества, които са излезли от Него. Даже към две същества Бог няма еднакви отношения. За всяко разумно същество Бог има специално отношение. Това отношение, което Бог има към едного, е специално. Той не може да има същото това отношение към другиго. Хората се отличават именно по това специално отношение на тази Първична Същина, на Бога. Тази Първична Същина отличава човека, тя му дава подтик, стремеж да расте, да се развива и тя е основната идея, за която всички трябва да се държите. Изневерите ли на тази първична идея, непременно ще навлезете в сянка и в мрак. Така вие се подхлъзвате. Грешките идат у хората всякога, когато те напуснат тази първична идея. Не жертвайте за нищо първичната си идея! Дръжте се за нея! Ако човек се държи за първичната си идея, ще бъде смел и решителен.

Някой път вие сте унили духом. Защо? Понеже не се държите за вашата основна идея. Моето говорене тук, моите отношения към вашата основна идея целят следното: аз искам само да създам условия, при които вашата идея ще може да се развива. Обаче, ако вие не сте внимателни към тия условия, които аз ви създавам, може да се дойде до неблагоприятни резултати. Защо? Представете си, аз предвиждам, че вие искате да си построите къща на някоя могилка. Аз зная, че там ще дойдат проливни дъждове и вашата къща може да пострада. Какво правя? Започвам да залесявам това място с растителност, за да запазя почвата от проливните дъждове. Представете си, аз посадя едно дърво, вие го изкорените навън. Аз посадя второ, вие пак го изкорените. Питам: може ли вашата основна идея да се развива? – Не, ще пострада. Тия наводнения ще разрушат цялата местност, в която вие живеете. Това представлява съвременният критически ум, който нищо не разрешава, а само отрича. Ти го попиташ: Хубаво ли е това? Той казва: Това е лошо. Е, кое тогава е хубавото в света? В даден момент, когато трябва да се произнесете за нещо, не казвайте, че основният закон е такъв. От гледището на тази велика Божествена наука, щом намерите една погрешка в себе си, не се стремете да намерите друга погрешка, с която да оправдаете първата. Всяка погрешка във вас, каквато и да е тя, е сянка, единица. Аз означавам грешките с минус единица (-1). А на тия неща, които са станали добре, турям отпред плюс. Аз означавам тия неща с плюс единица (+1). Тъй щото, намерите ли една погрешка, не се старайте да намерите втора, а ще гледате от какво е произлязла тази погрешка и каква добродетел ѝ съответства.

Някои от вас често ми казват: обичам да се гневя, не мога да се въздържам. Какво трябва да направя? Гняв имате всички и не се въздържате. Сега вие търсите един цяр, панацея против гнева. Значи кипвате по някой път. Не

мислете, че кипването е лошо нещо. Кипването, това е неустойчивост. Това показва, че във вас има киселини, които ще ви накарат да кипнете. Най-първо трябва да разберете закона на предохраняване. Вие трябва да изолирате всички киселини от себе си, да ги турите под контрол на вашата воля или пък вашата воля да бъде тъй будна, че киселините да са вън от вас. Вие трябва да боравите с тях, а не те да боравят с вас. Питам ви: как лекувате вашия гняв? Вие не го лекувате. Вие казвате: чакай да отворя капака, да видя какво прави онзи приятел там. Кой отваря капака? – Грехът, Вие отворите капака и гневът отново се разгаря. После пак го захлупите. Не, не, това не е лекуване на гнева. Разгневите се някой път и си казвате: Аз никога няма да простя на този човек. Но във вас веднага настава едно омекчаване, едно желание да превърнете туй състояние на гняв в някакво по-висше състояние. Какво трябва да направите? Идете да услужите на този човек в нещо. Това аз наричам лекуване на гнева.

На какво се дължи гневът? Гневът е плод на едно непостигнато желание. Аз наричам гнева „дете недоносче“, родено на 5–6 месеца. Във всички хора въобще се заражда гняв, когато известна идея или мисъл не се постигне.

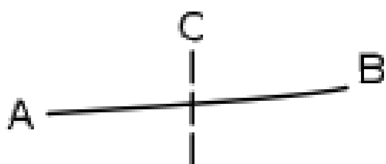

Тогава човек или се разгневява, или скърби. Скръбта е само фаза на гнева. Някой път гневът лекува скръбта, някой път скръбта лекува гнева. Най-първо, като се разгневиш, ще превърнеш гнева на скръб, а после математически ще намериш между две скърби една малка радост. Между една малка скръб А и друга В има скрито едно течение С. Ще намерите туй вътрешно течение на радост и ще превърнете гнева на скръб, а скръбта в радост.

Сега вие ще ме попитате възможно ли е това. Аз ще ви представя следния пример: представете си, че вие имате приятел, когото много обичате. Той е много умен, добър, но иска да ви опита. Вие сте студент някъде и баща ви е изпратил 10 000 лева, които туряте в сандъка си. Той намира ключа и задига парите ви. Като видите, че парите ви липсват какво ще направите? Най-първо във вас ще се яви страх,после – скръб, най-после – негодувание и гняв. Тия три неща – страх, скръб и гняв – изпъкват едновременно. Но какво става? Този ваш приятел идва при вас и вие му казвате: „Някой е откраднал парите ми, не зная кок е“. Приятелят ви казва; „Аз ги откраднах!“ – А-а, ти си играеш с мене! – Не, аз ги откраднах. – Ами как? – Откраднах парите ти и ги раздадох. Допуснете, че вие констатирате, че вашият приятел действително е взел парите и ги е раздал. Питам: заради вашите 10 000 лева вие ще измените ли отношенията си, любовта си към

вашия приятел? Как мислите? (– Няма.) Добре, ако ги измените, вашата постъпка е -1, ако не ги измените тя е +1. Значи, щом измените на вашия приятел, вие имате отрицателна величина, с която трябва да работите. Вие сте изгубили доверие в него. Този ваш приятел идва след няколко дни и ви казва: „Извини, аз съзнах своята погрешка и ти връщам наместо 10 000, 12 000 лева. Съзнавам, не трябваше да направя така.“ Какво ще стане във вас? Вашето положение ще се подобри, но отношението ви към вашия приятел ще се влоши.

Тайна молитва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Тя постоянно ни весели.

10 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 23.XII.1923 г. в гр. София

1923_12_26 Школата и развитието на ученика
лекция пред общия окултен клас

ШКОЛАТА И РАЗВИТИЕТО НА УЧЕНИКА

Тайна молитва

Прочетоха се няколко от темите „Отличителните черти на знанието“.
Тема за следващия път: „Единство на обичта“.
Сега ще изпеем новото упражнение „Благост“.
Благост, Благост, Благост,
носи, носи, носи
Светлината, Светлината, Светлината.
Радост носи за живота (3 пъти),
за живота тя (3 пъти).
Стари вдига, млади вдига (2 пъти)
от леглото тя (3 пъти)
Болни милва, здрави радва (2 пъти),
кога иде тя (3 пъти).
И реки текат обилно, и цветя
цъфтят красиво (2 пъти),
кога иде тя (3 пъти).
Музиката е диагноза. Когато човек загуби своето равновесие, тоновете спадат – той не може да взема верен тон. И колкото повече човек огрубява, също така огрубява и неговото гърло, понеже вибрациите му стават груби, пречупени. Някои казват: „Не мога да взема верен тон.“ Щом не можеш да вземеш верен тон, това показва, че твоята енергия отива в низходяща степен. Има добри цигулари, които понякога не могат да вземат верни тонове. Някой път свирят по-хубаво, а някой път свирят лошо. И тъй, нека пеенето и музиката бъдат една диагноза за вас. Ако не пеете гласно, поне вътре в душата си трябва да сте музикални – не по буква, но душата ви да пее.
Изпейте сега упражнението Мир с тоновете до, ми, сол, до. Упражнете го сега само с до, ми, сол.
Разгневиш се някой път – ще пееш на себе си упражнението Мир. Ще си кажеш така: „Висшето пее на нисшето.“ Казваш: „Какво трябва да правя? Не ми върви, не разбирам живота.“ Ще си изпееш Мир. Ама не мога да простя: Мир! – до, ми, сол. Ще пееш тази дума: Мир! Мирът е дете на Любовта, а ние знаем, че децата са тези, които помиряват къщата. Много хора, много ученици си правят илюзии за едно, за друго и с това затрудняват живота си. Аз наричам илюзиите незаконородени деца. Заблужденията са, които карат хората да страдат за Бога, за ангелите. Чул-недочул нещо, тъй казал или писал еди-кой си – това са все илюзии. Не, не,

истина е само това, което ти сам видиш и знаеш. Туй, което другите знаят – то е истина за тях. По-нататък: истина за двама души е само това, което двамата са внесли, и когато са направили сравнение за видяното помежду си. Истина за трима е това, когато и трамата са направили сравнение във видяното и резултатите са едни и същи. А сега, съберат се неколцина и единият казва: „Аз имам особено понятие за оня свят." Какво понятие? За онзи свят ти не можеш да имаш особено понятие, особена философия. В Духовния свят Светлината е такава, че който човек влезе там, не може да се лъже, не може да има илюзии. Там Светлината е много силна. Във физическия свят може да има лъжи, понеже сенките се въртят. В този свят човек може да си състави две понятия за нещата, а в Духовния свят може да има само едно понятие. Сега например, щом се прави една такава забележка, веднага във вашето съзнание се явява мисълта: „Това е за едикого си." – Не, това е обща бележка. За Истината трябва всякога да имаме еднакви схващания. Когато на едно дете в даден случай сложиш ядене за обяд, не е важно много ли има, но важно за него е онова, което неговият език вкуси и неговият стомах възприеме. Което езикът на детето почувства и което стомахът му преработи, това е важното за него в случая. Паницата ти може да е пълна с ядене, но ако твоят вкус е покварен, ако стомахът ти не може да работи, какво се ползваш от това изобилие? Някой може да има малко, но му е сладичко. Защо? – Стомахът му е здрав. Първият казва: „Изобилно имам, но нямам вкус."
И тъй, при лечението пулсът спада всякога при ония хора, които не вървят по правия път. После, всички меланхолици, всички хора, които намислят да извършат някое престъпление, престават да пеят. Разправя един американски проповедник следния анекдот. Дете отива на събрание в една църква с баща си, човек на около 40 -50 години, стар християнин. Детето казва на баща си. „Татко, аз виждам – всички хора пеят на събранието, ти защо не пееш?" – „Е, синко, те се радват, пеят, а аз съм утвърден вече, мене пеене не ми трябва. Те сега се учат." Един ден детето и бащата отиват с едно малко кабриолетче на разходка. Конят имал нрав да се спира на едно място и да не иска да върви. Детето казва: „Татко, конят се е утвърдил, затова не иска да върви." Благодарим на такова утвърдяване. Наистина животът не седи само в пеене, но това е едно от добрите качества на човешката душа. Пеенето е само един начин, по който човек може да се изрази. Френологически, тъй както е поставен центърът на музиката в човека, той е на границата между двете царства: между чисто материалния и Духовния свят. Въобще у всички хора, между всички религии разположения човек ще го познаеш по това, че той всякога пее или, най-малкото – тананика. Неразположеният човек не пее, той си мълчи. Разбира се, Природата, като е вложила пеенето у човека, тя си има своите дълбоки причини – защо и за какво го е вложила. Защо хората пеят? Защо съществува пеенето? По своята същина пеенето съществува като един факт

и ние го изнасяме – нищо повече.
Всички пеят Мир – до, ми, сол. Мир е едносложна дума, нали? На И-то може да турим една низходяща и една възходяща степен. И действително – И-то е път на възлизане и на слизане. При М-то имаме вече миньорна гама. Тя може и да се промени. При тона сол вървим вече нагоре.
В какво седи силата на една реч? Правили ли сте изследвания, да видите в какво седи силата на парите и силата на хубавите думи в живота? Вземете думите обич и любов. Коя е по-звучна? (Обич) Отварянето на устата широко, като за изговаряне на буквата О, означава избухване. Буквата Б какво означава? Изучавали ли сте какво свойство се крие в тази съгласна? При всяка съгласна буква се упражнява известно налягане върху небцето, т. е. става известно нагласяване на устата. При Б стискате устните си, а при Л туряте езика си горе. Пречупване става, геометрия има при изговаряне на буквите. При всяка една буква положението на езика и движението на устните е различно. Линията АВ в чертежа означава стисната, затворена уста. За да изговорите някоя буква, отвътре става едно напрежеие. С – това са небцето и зъбите горе. При изговаряне на буквата Л езикът взема положение Д. При изговаряне на буквата Р езикът е малко по-назад, взема положение Д1. При изговаряне на буквата К езикът се оттегля към гърлото, взема положение Д2. Вижте какъв е законът. Знаете как се пише буквата К. Тъй, както виждате буквата К на чертежа, тя казва: „Аз мога и надолу, и нагоре.“ Буквата К не е от много добрите букви. При изговарянето ¢ езикът е готов да мушка като някое копие. Но К-то има и добрите си страни. То казва: „Аз мога не само да коля, но съм и кротък. После с К се пишат думите кола и колело. Значи аз съм в началото на всяко движение.“ Клепало също се пише с К. Имаме обаче и думите клекав, кьопав. Тъй щото в буквата К са събрани противоположни качества. И тя си го признава: „Две противоположни качества има у мене: и нагоре мога да отида, и надолу – К.“
И тъй, тази енергия, събрана в гърлото, е причина да се произведат два различни резултата при изговарянето на буквата К. В гърлото ни се намират известни чакри. Някой път изговарянето на буквата К може да произведе в тебе или низходящо, или възходящо състояние на гърлото, т. е. или да повдигне, или да понижи вибрациите на гласните струни. Защо? – Понеже тия течения отдолу минават в гърлото. Или както казват астролозите, К-то в твоите лоши аспекти може да обърне туй движение надолу. И затова при неразположение всякога трябва да употребявате меките букви. Коя буква е мека според вас? – Буквата М. Кое взема участие при произнасяне на тази буква? (Устните, носът.) Значи М-то казва на Б-то: „Аз не само раста и търся Слънцето, за да го използвам, но зная и законите на мисълта. М – мисъл. Аз зная как да мисля. После, в мене има и милосърдие.“
Сега това са само символи, емблеми на известни сили, които оперират в

нас. Още имаме и думата милост и т. н. При неразположение на духа ще произнасяте тези меки букви, защото при грубост човек всякога предизвиква такива букви, които са силни. Този закон до известна степен е верен. Всички думи или имена, които съдържат силни букви, мязат на хората. Например ако буквата Р се тури в началото на една дума, упражнява едно влияние, ако се тури в средата – друго влияние. Но за да се издигне човек над тия влияния, трябва по-високо съзнание, трябват знания. Ако знанието се даде на хора, които не са готови, те бабичасват. Аз наричам бабичасване туй състояние на хората, при което те имат много знания, които не могат да асимилират, не могат да ги разберат и да ги използват. Такива знания остават като една утайка в Природата, а законът е такъв: всяко нещо в Природата трябва разумно да се използва. И тогава туй, което в даден момент вземеш и използваш, то остава. Оставиш ли го за после, то минава неизползвано. Туй, което можеш да извадиш за себе си в сегашния момент, то ще те ползва. Трябва да знаете, че едно обяснение, което ви се дава за една буква, или едно разискване върху някоя тема – това става само веднъж, не може да се повтори вече. Една мисъл, дошла веднъж и неизползвана – това е изгубен момент, втори път не се връща. Някой казва: „Е, после.“ – Не, вие трябва да използвате моментите. Този момент втори път не се връща. Каквото си използвал, то ще ти остане. Туй съчетание на условията, при които известни истини ти са казани, в друг случай не може да ги имаш. Туй е вярно не само по отношение на човека, но и по отношение на нашата Земя. Туй, което сега Земята преминава през пространството, втори път никога няма да го мине. Ще кажете: „Идущата година тя ще мине пак по същия път.“ – Да, тя ще мине около Слънцето, но не и през същото пространство, защото и Слънцето се мени. Следователно този момент, който минава сега, използвай го. Ти казваш: „Утре!“ – Не, не, това е философия, която няма никакъв смисъл. Туй, което в дадения момент използваш за себе си, него ще носиш през цялата вечност. Туй пък, което сега си изгубил, никога няма да го добиеш. Може отчасти да се домогнеш до него, но все-таки ще почувстваш, че то е един кърпеж, не е цяло парче. И много праведници от Невидимия свят, като погледнат с онова, вечното око, на тази ти придобивка, ще кажат: „Кръпка е това!“ Тя може да бъде закърпена отлично, но все е кръпка. Сега вие ще кажете: „Защо този закон е толкова строг?“ Той е много хубав закон. Той е закон само за ученици. И тези кръпки не струват нито пет пари за онзи, у когото има знание, съзнание, който търси Любовта, Мъдростта и Божествената Истина. Това са велики правила, с които човек трябва да борави.

Та всяко благо, което днес ви се дава, не го отлагайте! Някой казва: „Като дойдем в някое друго прераждане, тогава ще го използваме.“ – Не, не, сега! Ти, като дойдеш в друго прераждане, ще имаш толкова кръпки на дрехата си, че ще помниш какъв си бил. Ти сега, в туй прераждане не искаш да

живееш добре, че втори път като дойдеш, тогава ли ще живееш добре. Това е само игра на зар. Казва: „Сега загубих, но втори път ще спечеля.“ – Но на какво отгоре, като нямаш никакво знание? – „Е, аз ще хвърля пак.“ Хвърляш, но пак загубваш. – „Е, трети път ще спечеля.“ После казваш: „Чакай: четвърти, пети, шести път, докато спечеля.“ – Не, като хвърлиш един път – и трябва да спечелиш. Това разбирам положително знание. Някой казва: „Аз зная.“ Е, хубаво, като знаеш, ела тогава да играем на табла. Нали си пророк, нали знаеш: казваш ми, че като хвърлиш зара, ще спечелиш. Аз казвам: няма да спечелиш. Ако спечелиш, ти си прав, аз съм крив. Ако загубиш, аз съм прав, ти си крив. Но ти хвърляш и загубваш. Казваш: „Е, то е случайност.“ Казвам: ще спечелиш ли втори път? – „Ще спечеля.“ Казвам: няма да спечелиш. Хвърлиш пак, не спечелваш. – „Ако трети път хвърля, ще спечеля.“ – Няма да спечелиш. Хвърлиш пак, загубваш. Тогава аз обръщам закона. Казвам: аз ще хвърля зара и ще спечеля. Хвърлям и спечелвам. Каквото кажа – излиза. Това е знание вече. Хвърля и печеля – знание имам.

Туй е само за изяснение на въпроса. Това са игри, упражнения. Сега ще упражнявате това знание и върху други хора, и върху себе си. Всеки един от вас може да си прави опити. Да не си правим илюзии. Нито много ще се насърчаваме, нито пък ще се обезсърчаваме, но трябва да се стремим към онази Абсолютна Истина, която е необходима за Живота. Тогава ще бъдем свободни. Разбира се, такова едно състояние не се добива лесно. Че не се е научил човек отведнъж – нищо от това. Ще се опита втори, трети път. Вън от това има известни математически правила, чрез които всеки един от вас може да изчисли например в една лотария кои билети може да спечелят. Мнозина са правили такива опити, но онзи, който има туй правило, не може да злоупотребява с него. Злоупотреби ли, той загубва тази способност. Значи Природата не търпи лъжа. Ще се ползваш от нея, ще вземаш, колкото ти е потребно. Вземеш ли повече, изгубваш нейното доверие. И затуй в истинското знание на хората се изисква абсолютно чистосърдечие и вярност. Знанието и Мъдростта не търпят абсолютно никаква лъжа, никакъв фалш.

Сега тия символи, това произхождение на азбуката, не мислете, че е нещо произволно. Тия символи са образувани още преди хиляди години. Някои от тия символи днес са видоизменени от учените хора и с това те са направили едно голямо благодеяние, една голяма услуга на човечеството, като са опростили тъй буквите.

Всяка една дума съдържа известни елементи в себе си. Например аз написвам думата благост. Тази дума в дадения случай съдържа известни елементи. Например буквата Б е един материален елемент, тя съдържа всички материали и условия на физическия свят. Онзи, който иска да говори за благост, той не борави с Умствения свят. Благостта трябва да има нещо материално в себе си. Ти не можеш да бъдеш благ към някой човек,

ако не го нахраниш, ако не го облечеш. С това започва благостта, а не с красивите думи. Благостта започва с реалното в света: с ядене, с обличане. След като си се занимавал с физическото, иде буквата Л. Тя е една преходна връзка към Умствения свят. Буквата А означава чисто умственият живот на човека, докато Л-то борави повече с Астралния свят, или с чувствения свят на човека. Това показва накъде е неговият стремеж. С други думи, Л-то показва човек, който се движи, който търси нещата. Кой търси нещата? – Само този, който чувства, само чувствата търсят. Който мисли, не търси. Когато обичаш, търсиш нещо, а като мислиш, ти си на едно място. Когато мисълта ти придобие способността едновременно и да чувства – значи и да мислиш, и да чувстваш – тогава има и движение, и търсене. Значи първите букви показват, че човек в материално отношение трябва да бъде здрав, да има какво да даде. Второто нещо: да може да се движи, да има добро сърце, да умее да чувства, да се стреми към нещо. Към Бога да се стреми. Буквата А показва, че човек не трябва да бъде само крайно интелигентен, много умен, за да знае как да даде, да направи туй благо, и то по най-интелигентен начин. Буквата Г е начин, като направиш туй благо, да знаеш как да го закрепиш: да не се изменя, а да остане за вечни времена написано в архива на Природата. Буквата О е мярка, с която трябва да се мерят всички величини.
Сега ще ви приведа едно сравнение. Ако искате да знаете колко почитание и уважение имат хората към вас или какво мислят за вас, раздайте си всичкото имане, останете само с една скъсана шапка, със скъсани обуща и дрехи и излезте от София. Само така ще познаете каква цена имате. Това е буквата О – нулата. Следователно един човек, който иска да покаже своята сила, трябва да тури една нула в джоба си. Може ли да турите една нула в джоба си? Един грош може да турите, но една нула може ли да турите? Нулата е едно качество. Значи ще носите в себе си едно качество и туй качество ще седи на върха на вашия език като една точица. Нулата се носи само на върха на езика. Тази нула е почти най-важното нещо. Нали, като направят някоя урна, турят нищото на устата на урната и през туй нищо излиза всичко навън? Ако туй нищо се запуши, тогава знаете ли какво може да стане? Ако спрем една река в нейния път, какво може да стане с околните села? – Те ще изчезнат. Следователно нищото показва безкористие в живота. Ние носим своята доброта само на езика си, а някой път, като искаме да станем премного големи, тогава запушваме езика си. Някои се оплакват, че били нищо. А то, докато си нищо, ти си човек. На Земята, щом станеш нещо, навъдят се жаби, риби и те се разполагат в туй нещо, т. е. те се развиват, а ти им носиш само мръсотиите – нищо повече! И затуй всички велики Учители са проповядвали, че човек не трябва да има нищо. Туй е закон у тях. Другите хора нека носят богатство, а ученикът ще носи своето богатство на края на езика си! И като каже думата нищо, тя ще бъде толкова мощно изказана, че където и да иде, да има място за него.

Ще кажете: „Къде ще се прехрани такъв човек?“ – Такъв човек навсякъде може да се прехрани. И казва се в Писанието: „Бог направил света от Нищо.“ Той направил света от една енергия, която не е подпушена.
Сега аз спирам до нищото, до О-то при думата благость. Остават буквите С, Т и Ь за ваше размишление, т. е. тези три букви вие ще ги разрешите. Какво означава буквата С в Природата? Ще направите едно разграничение. Разбира се, това, което ви говоря за буквите, не е Абсолютна истина. Това са относителни сили, които работят в Природата. Може да кажете какво е значението на тия букви в немския или английския език? – Същото. Само че там хората са в друга еволюция. Вземете буквата Н във френски и английски език. Тя представлява нашето У, обърнато надолу. Значи тия хора са по-умни, по-установени. Славяните имат У-то, а европейците имат У (игрек).
Сега вземете думата Гот на немски език, българската дума Бог и еврейската дума Йехова. По какво се различават тия думи? Тези думи нямат еднакво значение у трите народа. Когато англичанинът употребява обръщението to God, това не означава онова, Абсолютното, а всички ония помощници на човечеството. Значи в по-мека форма е това. И следователно у тях думата Бог започва с буквата g, значи пак с Нищото. Англичанинът казва: „Действително, аз зная, че Бог е всесилен, че Той може да направи нещата от нищо, но все-таки, нека турим един корен към земята, да се закрепи това нищо.“ И затова турят този корен надолу – g. Българинът пък пише думата Бог с началната буква Б. Той казва: „За да мога да израсна нагоре, трябва да пусна корен надолу в земята.“ Той не иска само един корен, както англичанинът, но два корена – да се закрепи по-здраво. Казва: „Два стълба на мен ми трябват.“ Евреинът пък казва другояче: „Нека Господ ми даде място да закача своето котле, да туря стоката си, тогава и аз ще съм готов всичко да направя за Него.“ Затуй той е станал търговец. Българинът е взел земеделието. Англичанинът, който има само един корен, какъв може да бъде? – Моряк със своя кораб. Корабът нали има само един корен – котвата. Като се спусне котвата в морето, корабът се държи. Значи англичаните вярват в един Господ, който има само един корен. Такова тълкуване може да им дадем според условията, при които те живеят. Вие може да оспорите това, но ние математически може да го докажем. Българинът казва: „На дърво без корен не се качвам.“ Затуй българинът много обича живота. Той е най-весел само тогава, когато хамбарът му е пълен. Англичанинът е весел, когато корабите му са пълни, а евреинът е весел, когато дюкянът му е пълен със стока. Всичко това не е абсолютната истина, но ние тълкуваме смисъла на нещата според знаците на Писанието. Тази бележка е, за да изучавате меките звуци. Тях наричат съгласни, те са по възможност меки. Сега вие трябва да знаете как да се самонаблюдавате, защото, ако не се наблюдавате правилно, може да си създадете големи неприятности. Когато човек наблюдава, той трябва да

бъде правдив. Първото нещо: като ученици трябва да бъдете много правдиви в своите заключения – и спрямо себе си, и спрямо другите. Ако намерите, че не сте правдиви, изправете се. Никога не правете лъжливи заключения! Във всичките си твърдения трябва да бъдете абсолютно правдиви! И в писане, и в говорене, необходимо ви е туй качество – правдивост. Навсякъде трябва да създадете отношения на правдивост. В света, там, дето можем да направим погрешки, може и да изправим своите погрешки.
На всеки човек Природата е дала точно определено място. Аз съм говорил и друг път: никой от вас не трябва да желае да измени своето място. В дадения случай, туй място, което Природата ти е дала, туй място, в което Бог те е поставил, е най-доброто за теб. Той няма да те остави там. Туй звание ти трябва да го минеш. Но дадено ли ти е едно положение, не го заменяй с друго. Този момент, в който сега живееш, е най-важният за тебе. Да кажем, ти си един бедняк, имаш само една риза. Друг някой е цар. Дойдат и те повикат. Кажат ти: „Ела, стани цар!“ Трябва да кажеш: „Не, туй положение аз не го искам. Ако исках да бъда цар, то преди да сляза тук, щях да се родя там, в царския дом, но понеже избрах да се родя в туй положение, не го сменям. И ако стана цар сега, всички ще ми се смеят, ще кажат: „Я, този говедар станал цар!“ И сега, понеже съм избрал туй звание, аз ще му бъда верен.“ Простият може да придобие знание, а царят може да изгуби знанието си. Царете не всякога са били най-учените и най-благородните. А бедният човек, като е самостоятелен, може да придобие само добродетел. Следователно ние трябва да използваме условията, при които сме поставени. Не роптайте, но използвайте условията! Не ги изменяйте, но ги облагородявайте! И после: нито укорявайте някого, нито вземайте страната му, нито пък се опълчвайте срещу него в училището. В училището, щом някой вземе страната на когото и да е, веднага се разделят на партии. Няма какво да се делите на партии. Всеки ученик трябва да учи. Почнат ли учениците да се делят, тази работа не е на добър път. Ако се явяват някои несъгласия, някои онеправдания в Школата, те са едно изключение. В една Школа като тази на Всемирното Бяло Братство всичките погрешки са абсолютно изключени. Казвате: „Е, тия братя!“ Вие сте чудни. Ами какво са виновни тия братя? Срещне те някой, каже ти: „Ти си коравосърдечен човек.“ Казваш: „Обиди ме той.“ Ами той ти казва една истина. Че ти с меко сърце ли си? Ако те вземем при сегашните условия, колко добрини си направил? Доброто не е само за даден момент. Срещна един човек и в дадения случай му направя едно добро, но на сто други пък не съм направил нищо добро – изпъдя ги. Казваш: „Той направи едно добро.“ Ти си ме видял, като съм направил едното добро, но не си ме видял, когато изпъдих сто души от къщата си. Не е това положението, което определя отношенията ми.
Пита някой: „Каква е задачата на един ученик?“ Казвате: „Знанието.“ –

Ами защо ви е знание? – „Да се развиваме.“ – Защо трябва да се развивате? Аз вземам думата развиване в буквален смисъл. Да се развивате като едно платно, което е изтъкано и навито. Хубаво, аз взема туй платно, ида на реката и го беля. Развивам го, но какво показва това развиване? – Пера го, за да стане по-бяло. А вечерта го намотая и го нося вкъщи. Казват: „Завил го е.“ На другия ден пак го развивам, пак го беля. Хубаво, но ако аз само развивам платното, без да го беля, какво печеля с туй развиване и навиване? Аз, който само развивам платното, нищо не печеля. То може да стане по-ценно, ако стане по-бяло. Но ако не придобие тази белина, аз съм изгубил своята енергия напразно. Сега ето къде е сравнението. Ако аз в този си живот не придобия едно ново качество, какво се ползвам, че съм дошъл на Земята? Само да се развивам и навивам като платното ли? Следователно в развитието си човек трябва да придобие едно основно качество. Във всяка възраст има качества, които трябва да се придобият. Когато децата станат малко по-възрастни, на около 15 – 16 години, имат известни тъги. Младото дете, синът или дъщерята, вече седят замислени. По-рано майката е казвала: „Моето детенце е весело.“ После казва: „Замислило се е моето детенце.“ Дойде ли към тридесетата си година, пак ще се замисли, към четиридесет и петата година пак ще се замисли. Към шестдесетата – също. И към сто и двадесетата година човек пак е замислен. Но тия замисляния на човешкия Дух се различават. Обектите на тия замисляния какви са? Едни и същи ли са? – Не.
Аз турям такова правило: никога да не се гневиш без обект. Ако се гневиш, трябва да имаш обект и да намериш истинските причини защо се гневиш. Ако си намерил истинските причини, гневи се, но да не постъпваш както скъперника от Молиеровата комедия. Питат го: „Кой те обра?“ – „Всички ме обраха!“ – „Но кажи кой, специално кой?“ – „Целият свят ме обра!“ – “Но кой специално, кажи!“ Ти можеш да се гневиш, но да предполагаш, че всички са виновни, това не бива. Аз ви позволявам при едно условие да се гневите: да знаете обекта на този гняв. Щом имаш обект, дръж го! Тогава може да се гневиш. В Писанието се казва: „Гневете се, но не съгрешавайте!“ Сега някои казват: „Не трябва човек да се гневи!“ – Не, ще се погневиш някой път, но с обект. Щом имаш обект, ти се ползваш вече, ти пращаш своята енергия. Разгневиш ли се без обект, ще се поправиш, ще се извиниш, ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, аз те обрах, взех ти 10 000 лева, но ще ти ги върна, на ти още 500 лева.“ Кажеш ли така, гневът ти ще мине. Тогава той пък казва: „Ако ти не беше ми върнал парите, аз щях да се убия.“ Ако пък той ти е направил нещо, ти ще му простиш. Значи, като се разгневиш, трябва да извлечеш полза от гнева. Обект трябва да имаш! Вие казвате: „Иван ме обра.“ – Не, ти се лъжеш. Ти само го подозираш, заблуждаваш се. Иван казва: „Аз не те обрах.“ Но един ден се окаже, че той наистина не те е обрал. Ето къде е опасността, ако се сърдиш, без да си намерил истинските причини. Не, ти ще намериш истинския човек, който

те е обидил. Ако не го намериш, няма да се сърдиш.
Та в живота си може да се гневите, но само при това условие. Може и да се критикувате, но същия закон ще пазите. Може да кажете някому някоя остричка дума, но пак обект трябва да имате. Туй е едно правило, спазвайте го. И в туй правило има добри резултати. И защо да ви казвам да не се гневите? Когато някои казват: „Да не се гневиш“, аз се поусмихвам малко, седя и си казвам: значи, не трябва да ядат хората. После, някои казват: „Не трябва да бъдем алчни. Човек трябва да бъде без корист на Земята.“ Може ли да бъде това нещо на Земята? – Не може. Дотогава, докато ти си на Земята и имаш една нишка с нея, ти користолюбието ще си го носиш. Но казвам: користолюбието ти ще бъде само с един корен, както у англичаните g-то, а не както у някой октопод, който е пуснал стотина-двеста корена. Ние казваме: користолюбие може да имаш, но само с един корен. Ако имате някой недостатък, и този недостатък трябва да има само един корен. Щом е така, лесно ще може да се справите с него. Много от правилата в тази морална наука не са приложени. Казвате: „Ние трябва да се освободим!“ – Хубаво. – „Ама ние трябва да живеем братски!“ – Много хубаво. – „Не трябва да се подозираме!“ – Много хубаво. – „Ние трябва да си помагаме един на друг!“ – Много хубаво. И други нареждания, нареждания… Но как, кое е Братството, я ми кажете! За братството ние трябва да изхождаме от следния принцип. Ние не можем да говорим за братство, докато нямаме един основен принцип. Той е следният. Ето какво казва самата Природа. На Земята двама души могат ли да бъдат братя, ако не са родени от една майка и един баща. Аз вземам линията АВ (фиг. 2). Това са бащата и майката. И тегля други линии надолу – С, Д, Н и т.н. Може и повече линии да спусна. Тия линии може да бъдат братя, понеже в жилите им прониква една кръв – кръвта на един баща и на една майка. Но като дойдем до духовния смисъл, пак трябва да съществува същият принцип. В нас трябва да прониква същият Дух. Ако прониква, може да бъдем братя, но ако нямаме този принцип, ние не можем да бъдем братя. В Братята на Земята трябва да тече една и съща кръв. И ако някой път братя и сестри не се обичат, аз зная причините за това – същата кръв не тече в тях. Ако бих им изяснил причините, бих ги смразил още повече. Има нещо чудно в такива братя и сестри. Брат и сестра не могат да не се обичат, ако в тях тече кръвта на един баща и една майка. Щом законът на физическото поле е действал правилно, то между тия линии, които се спущат от линията АВ и които представляват братя и сестри, всякога ще има Любов. Но ако законът се е изменил, ако не е действал правилно на физическото поле, тия братя не може да се обичат и между тях не може да има правилни отношения.
Милостта при кои условия може да се прояви? За да направиш милост някому, пак се изисква същият закон. Ние трябва да турим една здрава основа в живота си и да изхождаме винаги от тази основа. Това е морал!

Всички трябва да действаме така, че всякога да бъдем добри. Ти не може да станеш ученик в една школа, преди да си станал добър. Ученикът трябва да бъде добър, преди да влезе в Школата, а не след като велезе. В Школата вътре той ще проявява своята доброта. В Школата от Невидимия свят за ученика ще се разкрият две неща: в един случай, че е бил добър, в друг – че не е бил добър. Школата, това е почва, при която ученикът може да се изяви и да се развива. В тази почва, каквото и да посеете:царевица, ябълки или жито, тя ще определи какво е семето. То ще се изяви. Всяко семенце само ще покаже своите качества. Школата е, която ще покаже какво е вложено в учениците, и всеки ще се види какъв е. В Школата ще се покаже даден ученик царевица ли е, жито ли е, ябълка ли е. Аз вземам тия растения като символи на човешкия характер, както той се проявява. Щом тия качества не се проявят, тогава този ученик не спада към растителното царство. Той е някой скъпоценен камък. Значи той е на друга почва. Други са законите, в които той може да се развива.
Тия мисли, които нахвърлям, не трябва да ги вземате като упрек към вашия живот. Вашият живот сега се развива много правилно, но това е за дадения момент. Аз не искам да се занимавам с вашия минал живот. От вашия минал живот не се интересувам. И от бъдещия ви живот пак не се интересувам, но от тазвечерната ви мисъл се интересувам. За другото турям две междини, казвам: вие сте отворени за него.
И тъй, вие ще поставите тия принципи в живота си. Аз ви говоря за истини, за които много пъти ви се е говорило, но вие сте ги отлагали, отлагали. Казвате: „За в бъдеще.“ Аз виждам много ваши минали съществувания, през които сте казвали: „Като дойда втори път на Земята, ще работя, ще се уча.“ Е, хубаво, сега дойдохте. Вие сте дошли вече, но пак казвате тъй, както и в миналото. Тогава е имало благоприятни условия за ученика, но сте казвали: „Сега да се понаживеем малко, че следващия път ще работим.“ И много от вас са били благородници, имали сте слуги, живели сте богато. Но Господ ви е казал: „Слушай, трябва да се поправиш!“ Вие сте казали: „Я ме остави да се понаживея, че втори път като дойда, тогава.“ И най-после животът ви е приключил. Хайде, сега сте дошли, богатството го няма вече, слугите ги няма. Такива неща има в „Хиляда и една нощ“, в приказките на Халима. Там има много интересни работи. Вие сте вързани някъде, но сега иде онзи, който ще ви освободи. Нали в приказките се говори, че имало едни, които били омагьосани: седят и чакат да дойде някой да ги размагьоса. Ето, иде Той, иде Истината, която ще ви освободи. Започнете това, за което сте ламтели от памтивека. Как ще го направите? – И това знаете. Не се лъжете, не се мамете! „Ами аз ще му кажа как да го направи.“ – Не, той знае как да го направи. Всеки знае как да направи нещата. И аз зная, и вие знаете. Някой ти казва: „Знаеш ли, че ти си обидил еди-кого си.“ – „Тъй ли, пък аз не подозирах, че съм го обидил.“ Но когато него обидят, казва: „Той не трябваше тъй да постъпи.“ Ти като

обидиш, казваш, че не знаеш, че си обидил. Е, как тъй? Хубаво, ученици обидят един свой учител. Учителят казва: „Те не трябваше да постъпят тъй с мене. Учениците трябва да ме почитат.“ Казвам: ами ти с учениците как трябваше да постъпваш? Ти нарече онзи ученик с името на едно четвероного дългоухо. Ти си учител, ще държиш с учениците си един мек език. Искаш да те обичат – ще ги обичаш. Искаш да те почитат, ще ги почиташ. Само така ще имате правилни отношения.

Сега не е важно ученичеството и учителството, важни са отношенията между хората. После и към себе си ще спазвате същия закон. Туй, че утре може да станете вие учители, това е едно заблуждение. Да мислите пък, че този е учител, а онзи е ученик – и това е заблуждение. Човек в света сам учител не може да стане. И ученик сам не може да стане. Учител за да станеш, трябва да те назначат отнякъде, и ученик да станеш, пак трябва да те пуснат отнякъде. Трябва да се тури в тебе този порив, тази Любов, туй непреодолимо желание да се учиш, за да станеш ученик. Друго нещо е, което те движи. Да станеш ученик – то е благодат; да бъдеш учител – и то е благодат. То не е от един живот само. Ако в един живот може да станеш ученик или учител, всеки може да стане. За да станеш учител и ученик, изисква се дълго време. Трябва да правиш опити, опити, опити, докато дойдеш до това положение. И знаете ли какви са тежки условията, за да бъдеш ученик? Това не е лесна работа. Знаете ли какви са условията да стане човек учител? Жените по-добре ще разберат какво нещо е учител. Майка ставали ли сте, раждали ли сте? Майчинството е нещо, което приблизително може да изяви идеята. Докато не заченеш известна идея като една жена и докато не носиш всичките тия тягостни състояния, страдания и колебания, че някой път тъй да трепериш за тази идея: че може да я пометнеш, да не я износиш, да пропаднеш, и всеки момент да ти е скъп, ти не можеш да разбереш какво нещо е учителството. После не само да искаш да я износиш, но да гледаш как да я износиш. И най-после, като износиш всичко туй, да чакаш. Слава Богу! Тогава само ти ще бъдеш герой на положението.

Та сега вие имате една от важните задачи. Ако тази задача не може да я разрешите, учител не може да станете. Добрият учител е бил добър ученик. Лошият учител е бил лош ученик. Ученици и учители – това са положения, които само определят ония велики отношения, които Бог е вложил в човешката душа.

В тия разисквания сега има една малка натегнатост. Знаете ли от какво произтича тази натегнатост? Тя произтича от факта, че не знаем какво да правим със сегашния живот. Сегашен живот няма. Когато вие говорите за сегашния си живот – това е вашето минало, а Животът, за който аз говоря – той изтича от Бога. Той е настоящият Живот. В него няма спънки. Там има всички добри условия за развитие. Щом говорим за спънки, това е нашето минало. Казва някой: „Какво да правя с настоящето?“ Щом има спънки в

него, това е вашето минало. С него вие сами ще ликвидирате. Казвате: „Ами как да се освободя от миналото?“ – Два начина има за освобождаване. Единият начин е, когато дължиш, да кажеш, че нямаш да даваш – свършена работа! Нямам да ти давам! Вторият начин е да платиш. Имаш една къща – ще платиш и ще останеш без нищо. Най-беден да си – ще дадеш къщата си, ще легнеш и ще спиш. Ти ще въздъхнеш, но ще платиш. Тогава ще си свободен. Вторият начин е правилният. Но вие ще започнете: „Ама аз съм без пари, нямам условия за живот.“ – Не, не, сега именно имаш най-добрите условия. И тогава знаете ли правилото? Никога не се позволява на една мома от окултна школа да се жени за момък, който има дългове. И в окултната школа никога не се позволява на един момък да се жени за мома, която има известни недъзи. Ако ученик иска да се жени, той трябва да каже на момата: „Никакъв дълг нямам!“ Чист да бъде! Нищо може да няма, но и дългове да няма. А сега момата казва: „Аз имам известни недъзи, но след време ще се оправя.“ Ха, след време! Не, не, то е все едно да каже: „Аз сега не те обичам, но после, като се оженя, може да те обикна.“ – Не, сега ще обичаш! Ще обичаш сега, в дадения момент. Няма да мислиш за своите минали грехове. Сега, в дадения момент – този случай е истинският.

Само по този начин във вас може да се развие един характер, за да мислите извън времето и пространството. Има известни неща, за които вие не мислите, понеже не можете да минете извън времето и пространството. Всяко нещо искате да го ограничите. В дадения момент ще бъда добър! – това правило турете в ума си. В дадения момент ще бъда богат! Сега, когато аз реша да платя някому, се боря със себе си. Казвам: „Ще платя, няма да платя, ще платя, няма да платя.“ Най-после си кажа: „Ще платя“ – и плащам. Питам: туй решение каква част от времето е взело? – Никаква. Този момент, в който аз реших да платя – той е важен. И щом съм решил това, веднага ми олекне, като че свалям от гърба си един товар. Защо? – Много съм благодарен, че тъй правилно съм решил въпроса. И ако вие например почувствате същото, кажете: „Ще бъда добър!“ И като решите да бъдете добри, трябва да почувствате туй добро разположение на духа. Ако ви е тежко, значи не сте взели правилното решение. Щом решението е правилно, трябва да почувствате един вътрешен мир. Ще бъдете весели, бодри! Казват: „Какво стана с теб?“ – „Аз спечелих много, много спечелих.“ Казвам: вие сте взели правилно решение.

И тъй, ще мислите бързо! Ще живеете във времето и пространството, а възвишените решения ще вземате извън времето и пространството. На туй всеки е способен сега. Това е Истината.

Тайна молитва

Мир! – Мирът носи Божията радост.

Единадесета лекция от Учителя
26 декември 1923 г., София

1923_12_30 Нашите длъжници

НАШИТЕ ДЛЪЖНИЦИ

И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници. (Матей 6:12)

За да се започне една беседа, има няколко начина. Да се държи една беседа, това не е едно изкуство, не е и една професия. Аз считам една беседа или една реч като работа, изразена по най-правилен начин.

Истината може да се познае само когато се приложи. В туй има едно противоречие. Истината за грешните хора е недостъпна. Следователно да говорим за Истината на грешните хора, които живеят в греха, то е същото, както един математик да говори на един прост човек за онези висши математически проблеми An. Какво е това An за него? An показва всичките възможности, които съществуват в него. „А“ в даден случай не е само един символ, но означава една величина. An означава онзи велик Божествен закон, който дава възможност на А-то да се прояви във всички свои възможности.

Сега, има човешки възможности, има и Божествени възможности. Разликата е в това, че всички човешки възможности всякога започват добре и свършват зле. Това е като общо правило. И мисля, че всякога на 100 случаи има само едно изключение. Човек, който направи 100 погрешки, ще направи едно добро, едно изключение има. В Божествения свят всяко нещо започва на време и свършва на време, и краят му е великолепен. После, някои ще кажат: „Да се изнесе известен факт!“ Добре: „Нашата кокошка снесе едно яйце между трънете и на полога“. Изнасям един факт, че кокошката снесла яйце. Ще започнат: „Тъй ли? Що е кокошка? Ами голямо ли е яйцето?“ Голямо, разбира се. Хем тъй, не е от обикновените ярки, но от големите, от породистите кокошки. Друг изнесе друг някой факт: „Нашата крава снощи се отели“. – „Тъй ли? Ами какво е телето?“ – „Шареничко.“ Друг някой факт. Малкото дете казва: „Баща ми за Коледа ми купи едни нови дрехи, нов костюм“. И тъй се изнасят факти след факти. Да, но това е само встъпление, да се научим да говорим истината.

Какво отношение имат дрехите към нас? И дрехите имат смисъл, но дотогава, докато носим дрехи, ние се намираме в едно преходно състояние на нашето развитие. Значи ние сме хора, които грешим. Дрехите, които се менят, показват едно грешно състояние. Защо ги сменяваме? Понеже човек греши, то Бог, като е предвидял всички тия мъчнотии, които ще си навлече, Той им надупчил тялото като решето. И казват онези физиолози:

„Тези пори! Чрез всяка една пора човек диша. И всяка пора има по един косъм. Колко разумна е човешката природа!“ Аз казвам: Човешкото тяло е направено на дармон. Питам сега: Идеално ли е направено човешкото тяло с тия пори? Това, което учените казват за човешкото тяло, това е един факт, а верен ли е той или не, то е друг въпрос. Тяхното твърдение, че човешкото тяло е идеално, и моето твърдение, че човешкото тяло е на дармон, имат еднаква стойност, все за An. Трябва да се докаже туй An. А за да се докаже An, знаете ли колко милиона години трябва да работи човек? Някои казват: „Докажи ми!“ Те мислят, че е тъй лесно да се докаже. Те мислят, че тъй, като махнеш с камшика, тъй скоро ще се намери маймуната отдолу на тоягата чак горе на върха. Има в света закон на мисълта, има закон на речта, има закон на човешката воля.

Сега ще се върна към стиха: „И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници“.

Всички хора, изобщо, които имат дават, всякога говорят за този стих: „Да ни се простят греховете“. Казват: „Знаете ли какво се говори там в „Отче наш“?“ – Трябва да се простят нашите грехове. Но знаете ли защо искат да им простят? Те имат да дават на този една полица, на онзи друга полица. Които имат да дават, все за този стих говорят, а онези, които имат право, които имат да взимат, за тях този стих не съществува. Е, питаме сега: Когато Христос тури този стих в Писанието, кого имаше предвид – праведните или грешните? Тук се излага един закон. „И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Защо трябва да простим? Вънка от това, че трябва да бъдем милостиви, прощаването си има причини. Човек, за да бъде милостив, трябва да прости. Тъй е казал Господ. Някой път човек не само на хората трябва да прости, но и на себе си. А знаете ли колко е мъчно? Аз слушах един път един свещеник, който казваше: „Аз на хората прощавам, но на себе си не мога да простя“. Е, какво ще правиш? – „Ще се накажа.“ – Как? – „Аз зная как.“ Един ден един евангелски проповедник, като се възбудил много от проповедта си към хората, да си прощават греховете, като се върнал вкъщи и минавал покрай едно голямо огледало в стаята си, забравил, че това е огледало, видял се в него и казал: „Слушай, ти трябва да се покаеш, не знаеш ли, че ако не се покаеш, ще погинеш?“ Ние сега ще се усмихнем, ще кажем: „Мръднала му дъската“. Не му е мръднала дъската! Той хванал себе си и си казва: „Слушай, ти казваш на всички, че трябва да се покаят, и ти трябва да направиш същото!“

„И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Всяка една погрешка носи една зараза, едно гниене у нас. Дотогава, докато държим една отрицателна мисъл в душата си, тя носи гниене. Човек никога не може да мисли, докато държи в себе си нещо друго. Защо някои хора не могат да мислят? – Една гниеща мисъл има у тях, а тя предизвиква гниене. Докато държим тия гниещи факти в себе си, не можем да мислим. И тогава ние се спираме върху фактите. Разправят за един китайски цар, който се занимавал с окултните науки, че Учителят му дал една задача, да се занимава с изучаване езика на животните. Цар бил той, но трябвало да се смири. По някой път инкогнито ходил той да изучава езика на животните. Един ден минава покрай две мравки. Те си хванали една трошица, и едната тегли, и другата тегли. Той казва: „Какво правите?“ – „Туй нещо – казва едната – падна от небето. Аз го хванах, но този мой другар иска да вземе половината.“ – „Е, разделете го. Ти работила ли си за него?“ – „Не, но аз го видях първа!“ А то какво било? Един овчар си пасъл стадото и си ял хляба, но паднала една трошица и заради тази трошица сега се карат тези две мравки. Той бръква в джоба си и казва на тия две мравки: „Спрете, сега аз ще заповядам на небето да паднат повече трошици“. Понеже мравките не могат да гледат нагоре, той им казва: „Внимавайте сега, гледайте надолу, да видите какво ще падне!“ Те гледат, пада нещо, взимат си и двете и престават да се карат. Справил се той с мравките. Тръгнал по-нататък на път. Вижда две кучета хванали една кост, и едното тегли, и другото тегли. Едното казва: „Остави, тази кост е моя!“ Спира се той: „Какво правите?“ – „Е, какво правим! Тази кост я хвърли един благородник от къщата си, а този мой ортак се прекомандирова, и той я иска.“ – „Е, че не можете да я разделите ли?“ – „Как, тя е моя?“ – „Спрете се, оставете коста и гледайте към земята.“ Тогава той се обръща към онзи благородник и го пита: „Още кости имате ли?“ – „Имаме, снощи имахме угощение, цял кош кости хвърлихме.“ Хвърлиха им кости. Всяко куче си взе по една кост и спорът се свърши. Царят отива по-нататък. Двама души земеделци спорят за синора на нивата, где бил синорът. Единият казва: „Не, той беше две педи навътре“. Другият: „Не, той беше две педи навънка“. И двамата спорят за двете педи. Пита ги той: „Не можете ли да се помирите?“ – „Не може – казва единият, – баща ми казва, че този синор е стар и не трябва да се мести.“ – „Готови ли сте да ми повярвате?“ – „Че кой си ти?“ – „Аз ще ви дам един запис, и на единия, и на другия, и утре с този запис ще се явите в еди-кой си дом, и въпросът ще се уреди.“ – Е, казват: „Искаш да ни залъгваш“. – „Не, вземете тази книжка и ако утре не се разреши въпросът, пак се борете.“ Взима той, туря инициалите си на едната и на другата книжка и им ги дава. Те се карали за един декар земя, но и единият, и другият получават по 10 декара, и въпросът се разрешил.

И тъй, ние туряме в душата си един малък факт, една малка погрешка и

казваме: „Този ме обиди кръвно, онзи ме обиди кръвно, не мога да му простя“. Не е въпросът дали ти ще можеш да простиш или не, но този факт вътре в тебе почва да ферментира, образува всичкото туй гниене в душата ти. То ще спре всяка твоя мисъл, всяко твое благородно чувство и ще парализира волята ти. Не е въпросът да простим на другите. Те печелят, ако не им простим, но трябва да простим на себе си. Ние спъваме своето развитие и се образува едно гниене в нас. Вследствие на това, Христос е обяснявал дълго тази мисъл. Някои казват: „Е, мене ми дотегна вече, прощавай, прощавай, да ме извини този, има 1000 лева да ми дава“. – Не, ще простиш прегрешенията на този заради самия себе си, заради твоя мир. Бог е много последователен. И всички същества, колкото и да са малки те в даден момент, защото и малките, и големите същества имат свободна воля, някой път работят според Божия закон, някой път работят против Него. Няма душа, няма същество, което като е изпълнило съзнателно Божия закон, да не е получило Божието благословение. Онези, които проверяват този закон, са видели, че е така.

Сега няма да се спирате пред себе си, да се питате: „Защо трябва да му прощавам греховете?“ Не, ще се запитате: „Какво трябва да направя?“ Ще си отговорите: „Аз трябва да изхвърля от душата си всичките нечистотии“. Иван, Драган, Петко, това са една мъртва кост, изхвърли парцалите им навън, нищо повече! Гледам, някой взел, пази грижливо роклята на баба си, с която се венчала. Тя скъсана, изпояли я молците, но той взел тези малки парченца, пази ги като богатство. Настрана трябва да стои туй нещо! Вземи, изхвърли всички тия парцали навън! Аз мисля, че ако вие очистите вашите къщи, и по буква, и по дух от всичките тия парцали, вие ще се освободите от много нещастия. Аз зная мнозина хора, които плащат надници до около 500 лева за пренасянето на тия парцали от едно място на друго, държат ги. Някои имат много книги, държат ги, и най-после на ока ги продават. Туй, което държите толкова години, най-после отива без всякаква цена. И всички ние, съвременни хора, имаме един общ навик, събираме туй, което е за хвърляне. Тъй както окапват листата около дървото, така и ние събираме онези скъсани парцали, някое елече или друго нещо, и казваме: „Ще ни потрябва“. Ама кога? – „Не знаем.“ Някоя майка казва: „Дъщеря ми ще се ожени, за децата ѝ ще потрябват тия неща“. Ами че дъщеря ти я се ожени, я не. Нима ти ще покриеш туй дете с тези окъсани парцали? Чудни са тези жени! Мислят, че ще направят една услуга на детето! Не, като се роди твоето внуче, не трябва да го завиваш в тази окъсана рокля, но ще купиш нещо ново. А тя го увие в старата си рокля и казва: „Бабината рокля!“ Това са сума факти, които аз съм наблюдавал! Ами при такава една философия какво очаквате? Но това не е само в обикновения живот, това е и в науката, и в религията. Извадят някоя изтъркана теория, турят я като един действителен факт. Не, не ти

трябват всичките тези глупости, хвърли ги навънка! После, има някои поети, писали нещо в детския си живот, държат си го, казват: „Е, да се видим какви сме били в младини“. Хвърлете тези глупости, защото няма да направите нищо с тях! Забелязал съм, друг някой държи писмата си. Хвърли тези писма! Държи ги, но един ден се ядосва, хвърля ги в печката. Като ги хвърли, написва едно хубаво писмо. Ти не разбираш Божествения закон. Тези стари форми не трябва да се държат. В природата има един закон: Всичко старо трябва да се преработи. Хвърлете всичките парцали, които имате! Този съгрешил, онзи съгрешил. Петко, Стоян, Драган, съгрешили – всичко туй в пещта. После, ще седнеш със свободна душа и ще кажеш: „Аз съм свободен“. Всичките тези дрипели на баба си, на майка си, аз турям в пещта и поставям следното правило: В моята стая се окачват само нови дрехи, старите дрехи – навън!

Сега вие, като хора на старата култура, ще кажете: „Тъй, ами все ново отде ще се намери?“ Когото срещнеш, казва: „Не може да се живее чист живот. Човек е роден в плът и кръв, все ще сгреши нещо. После, туй старичкото, на баба, трябва!“ Там е всичката ни погрешка! Чудни сте вие! „Не може без грях.“ Може, може. Туряте си на ума, че трябва да поправяте беневреците на вашите баби. – Може, може и без тях. Може и без да се греши. И сега ще вземат да цитират стиха: „В грях ме зачна майка ми“. Аз зная смисъла на Писанието. Когато човек работи, той не греши, но опущения може да направи. Той е като някой математик, който смятал много право, но направил една грешка, пропуснал няколко цифри. Ще дойде някой, ще поправи тези цифри. Сега ние взимаме тези опущения и ги поправяме. А вие казвате: „Без грях не може в света. Човек не трябва да прощава. На този простиш, на онзи простиш, но най-после оголееш“. Не е въпросът в прощаването. Всяко нещо, което те измъчва, ще го туриш настрана.

Някои религиозни казват: „Мене Господ ме забрави“. Друг: „Майка ми ме забрави“. Трети: „Мене баща ми ме забрави, брат ми ме забрави“. Всеки констатира, че са го забравили. Ще ви запитам: Ами кога констатира този факт, че са те забравили? Как констатирахте, че майка ви е забравила? Ако майка ви действително, в пълния смисъл на думата, ви е забравила, тя трябва да изчезне съвършено от ума ви. Но дотогава, докато тя съществува във вашия ум, тя не може да ви забрави. Някой казва: „Бог ме е забравил“. Бог не ви е забравил, но по някой път вие преставате да мислите за Него правилно. Някой път искате да се приближите до Бога и питате: „Какво нещо е Бог?“ Слушайте, има един въпрос, за който аз никога не мисля! Това е въпросът какво нещо е Бог. Защо? – Той е безграничен, без форма. Сам по себе си, Той е нищо, и туй нищо съдържа всичко в себе си. Създава и никога не се изтощава, търпи всички прегрешения на хората. Бог е в състояние, като духне веднъж, всичките ваши грехове, страдания,

нещастия в един момент да изчезнат. Повече от 8,000 години вече откак съществува тази култура, толкова учени и философи са написали толкова хиляди томове и трактати – за морал, за наука, правила за живота, но отиват в народното събрание, искат да ги приложат, нищо не излиза. Отиват тогава до Господа: „Какво трябва да правим, много лошо е положението ни?" Господ духне и всичко се оправя. Знаете ли какво нещо е духането? Под „духане" аз разбирам онази интензивна Божествена мисъл, която е в състояние да разтопи всичко замръзнало, да връзва и развързва и да ви направи свободни. Всички ние в света страдаме от беднотия. Всички сме крайно егоисти. Вземи, един твой приятел носи 5 лева, но ако му кажеш: „Дай ми 5 лева", той малко ще се посвие и ще ти каже: „Трябват ми". Дай ги и нищо повече. Остани без тях! Какво от това? Фактите трябва добре да се изнасят. Това малцина го правят в съвременното общество. От чисто Божествено гледище, всеки, който даде една вехта дреха, той се наказва. Такъв е законът. Когато направим една добрина или когато дадеш нещо в името Божие, ще дадеш най-хубавото, каквото имаш – както за себе си. И когато казвам, че обичам себе си, ще се облека най-хубаво и така ще отида при Бога. И когато дам някому нещо, имам или нямам пари, ще направя нещо хубаво, нещо ново. Ако пък си човек, тъй наречен, поплювко, то е друго нещо. Поплювко е човек, който като яде риба, например, плюе, хич и не помисля, че насреща му има хора, че ще ги оплюе. Толкова е зает той със себе си, че и не мисли. Ами че погледни, пред тебе има толкова хора! И чудно е, че този поплювко ще ти говори за философия! Неговата философия ще е като него такава – поплювко. Не е лош човекът. После, като изяде рибата, ще каже: „Извини, приятелю, аз не забелязах, пооплюх те малко". Този, който е взимал рибата, не обърнал внимание, че тя имала много кости. Е, хубаво, това оплюване какво показва? – Че този човек иска да свърши работата си бързо. Няма търпение, бърза да плюе.

„И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници!"

Значи у Бога прощаването е закон. Бог всякога прощава, Той никога не държи нечисто нещо в себе си. И какво е казал Христос за Бога? – Че Отец никого не съди. Можеш да съдиш някого само тогава, когато го задържиш у себе си. Бог никого не задържа и няма защо да го съди. Красивото в Бога е това, че Той помни само доброто, което сме направили, а не помни злото. И като отидеш при Него, Той нищо не говори за твоите прегрешения, те за Него не съществуват. И ако Бог имаше тази слабост, да обръща погледа си към една твоя погрешка, Той нямаше да е Господ.

И сега ние, съвременните хора, не се молим на Господа да ни даде

изобилна храна, да ни благослови, но всички се оплакваме, казваме: „Господи, този ни убива, онзи ни убива“. Не се обърнем към Господа да кажем: „Господи, имам нужда от 10,000 лева, помогни ни“, а се оплакваме, че този ни взел обущата, онзи – друго нещо. Кажи, че имаш нужда от пари, дрехи или друго нещо, и въпросът ще се свърши. Отиват двама приятели при един богаташ, който минава за голям скъперник. Скъперничеството, това е пестеливост, една от най-добрите черти, но тази черта по някой път става наследствена и се изражда. Този богаташ е един голям извор, но така се е затворил, че водата едва цицерика от него. За такъв човек казват: „И цял ден да седиш при него, нищо няма да вземеш“. И цял ден да му се молиш, 5 пари не дава, една капка не дава. Ами разбира се, тази чешма едва капи, трябва пак цял ден да чакаш, докато си напълниш чашата. Отиват тия двамата приятели при него. И двамата имат дъщери, женени са. Единият иска да жени дъщеря си, моли го за 100 лева, той не му дава. Моли се ден, два, месец, едва сполучва да вземе 100 лева. Отива другият при богаташа и му казва: „Ти имаш пари, богатство, къща, но няма кой да я управлява. Аз имам една красива дъщеря, да ти я дам“. Веднага се отваря касата му, 5–10–15 хиляди лева дава, тевекел става човекът. При богатия човек, който е пинтия, пратѝ една красива жена. За нея той е в състояние да даде всичкото си богатство. Казват: „Пинтия е той!“ Не, той пази тези пари за нея. Че това е факт! В Америка, при някои богати хора, отиват разни комисии чиновници да събират пари за Коледа, за Нова година. Много малко пари успяват да съберат. Понякога, при такива скъперници богаташи, отиват богати аристократки, американки да събират пари, и току-виж, той изважда един чек от 50–100 долара и го подписва. Когато излязат, той си казва: „Е, тези жени, какво ме омагьосаха?“ И тъй, всичките пороци в света се зараждат само тогава, когато отсъства онзи благородният елемент на Любовта. Тогава се зараждат всички отрицателни качества. Следователно внесете туй хубавото, красивото в живота си. То е истинският живот. Сега ако аз ви кажа: Нека дойдат жените – тази дума „жена“ трябва да се замени с друга дума. Трябва да дойдат онези чистите, красивите, неопорочените девици, на които умовете са светли, сърцата – чисти, а волята – силна. Пратете такава една жена и при най-големия скъперник, той веднага ще се отвори. И за него ще кажат: „Ето, този човек е добър!“ Защо ще се отвори? – Защото тази жена ще намери в характера му една благородна черта и ще я държи свято в душата си.

„И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Сега отгде трябва да започнем своето възпитание? Целият сегашен строй, целият сегашен живот е едно училище, тъй казваме ние. Но ученикът

трябва да знае програмата на това училище. Ако вие седите там, дето циркулират автомобилите, мислите ли, че като дигате шум и не го чувате, та той трябва да се отбие? Не, ти трябва да се отбиеш. Значи всички наши нещастия произлизат от факта, че ние седим там, дето циркулират автомобилите. И днес много хора имат много голямо понятие за себе си. В какво седи високото понятие? Не, високо мнение имаме само за този човек, който знае в какво седи волята Божия. Аз мога в 5 минути да разгневя когото и да е от вас, колкото и да сте благородни. Представете си, че вие седите при печката, ръцете ви са измръзнали, топлите се. Аз дойда, избутам ви и си туря ръцете. Вие веднага кипвате, отстранявате моите. Ту вие отстранявате моите, ту аз вашите. Вие казвате: „Знаете ли кой съм аз?“ – „Ами знаете ли кой съм аз?“ И тогава на какво ще мязаме? Отива един запасен полковник в една кантора, иска някакви сведения. Служащият го поглежда, довършва си работата. Полковникът, разядосан, пита служащия: „Ти знаеш ли кой съм? Аз съм запасният полковник еди-кой си“. – „Ами ти знаеш ли кой съм аз? Аз съм запасен ефрейтор!“ Полковникът, като чул, почнал да се смее. – Познали се. И ти си запасен, и аз съм запасен, братски ще се посрещнем. Нито ти можеш да ми заповядваш, нито аз. Сега можем да се разберем.

„И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

И в домовете се зараждат същите спорове. Мъжът е полковник, жената – ефрейтор. Мъжът казва: „Хм, знаеш ли кой съм аз?“ – „Кой?“ – „Полковникът.“ Жената казва: „Хъм, знаеш ли коя съм аз?“ – „Коя?“ – „Ефрейторът.“ Да, но и двамата са в запас. Изисква се едно вътрешно разбиране. В дадения момент умен е онзи човек, който схваща условията. Той разбира кога едно същество се намира в лоши условия. Бъдете уверени, че ако направиш едно добро на едно животно, и то може да ти бъде признателно. Такъв пример има в една легенда, още във времето на Нерон. Един християнин избягал в Африка и се скрил в една пещера. По едно време се задава един лъв, от когото той се много изплашил, но лъвът дошъл при него и си дигнал лапата. Този християнин разбрал, че лъвът има нещо в лапата си. Хваща му лапата, вижда един трън в нея и го изважда. Лъвът му пооблизал ръката, погледнал го и си заминал. След години този християнин се връща в Рим, но тук го хващат и го турят на арената да бъде изяден от лъвовете. Същевременно и този лъв бил хванат. Пущат и него на арената. Но той, като вижда спасителя си, дохожда до него, спуща се пред краката му и почва да ближе ръката му. „Познавам те, ти извади моя трън.“

Сега каква е лошата страна на непрощаването? Защо трябва да си прощаваме? – С всеки един лош факт, който задържаме в себе си, ние

създаваме големи пакости, не толкова на ближните си, колкото на онова възвишеното, благородното, Божественото в нас. Може да кажем, че с това ние забиваме един трън вътре в Божествения Дух, Който живее в нас. И Писанието често казва: „Не огорчавайте Божествения Дух, с Който сте запечатани“. Не е въпросът, че ме е обидил някой, но аз да не обидя онзи велик, Божествен Дух, Който събужда в мене всички благородни мисли, всички благородни чувства, Който развива волята ми. Всичко това, което имам в себе си, е благодарение на Него. И какво ще стане с мене, ако Той ме напусне? Аз мога да ви покажа какви са всички онези хора, които Духът напуща. Разправят за вавилонския цар, че когато го напуснал Духът, цели 7 години бил далече от местожителството си, и след 7 години се връща пак, като цар. Сега, като цар, вие можете да имате всички философски възгледи, но какво ще ви ползват те, ако не знаете как да ги приложите? Аз не казвам, че не трябва да имате страдания, но всичко, каквото имате, трябва да принесе своята полза. Нека нямаме нищо излишно, но да нямаме и недоимък. Ако вие четете един романист, красивото не е туй, което е написал, но в душата, която е вложил авторът в написаното. Като го четеш, ти ще влезеш в контакт с неговата душа. Четете някой философ, математик, или слушате някой музикант, всичко това, което те са написали, то е външната страна, то е един малък повод, за да се свърже с тяхната душа. Живите души, с които си в общение, ти предават сила. Писанието, Което наричаме Слово Божие, е живо. И като Го четем, ние сме в общение с тия души, които са Го писали. Туй, което е казал Христос, то е живо. Някой казват: „Какво е казал Христос?“ Щом изречеш тези думи, ти влизаш във връзка с Христа. Сега, дойдат други тълкуватели, казват: „Ще можем ли с такива чисти души да влезем в общение?“ То значи, като дойда до един чист извор, да питам: „Ще мога ли от тебе да пия вода? Аз съм много грешен: ще мога ли да се измия от твоята вода?“ Този извор казва: „Приятелю, пий, колкото искаш, само че по-малко, защото съм студен“. Дойдеш до реката, питаш: „Мога ли да се измия?“ Реката казва: „Влез, тези твои нечистотии аз ще ги измия. Не бой се!“ И когато ние дойдем до великото, до Божественото, до Господа, казваме: „Аз съм грешен“. В това няма някакво външно благочестие. Аз бих желал да видя тези хора, които са толкова благочестиви! Когато взимат, те са много благочестиви, а когато плащат, те са подли, тогава ги е страх! Такива хора са много страхливи. Това е лицемерие! Докато взимат ножа, те са много силни, а после проливат сълзи. Не, като отивам да убия някой човек, ще свия ножа си и ще кажа: „Не, аз съм човек. Аз ще считам, че това е низост на човешката душа!“ Тия хора са благородни! Благородният човек трябва да каже: „Този човек трябва да живее тъй, както и аз живея“. Този човек освен че няма да му направи някакво зло, да му причини някакво нещастие, но ще му направи и някакво добро. Той ще каже: „Аз ще му простя грешката, но заради Бога ще му дам един пример“.

„И прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Ето една формула, която вие може да приложите, без да станете мекушави. Ако вие мислите да прощавате на хората, непременно ще станете меки. Но ако вие мислите, че Бог ще трябва да живее в душата ви, затова трябва да се чистите, прощаването в този случай има смисъл.

Днес е нова година. Като се върнете у дома си, извадете из вашите долапи всички стари дрехи, чепичета, и всичко навънка! Започнете с новичко! Аз съм за новото в света, не съм за старото. Ако питате мене, когато постъпвате по човешки, старичко можеш да дадеш, съдраничко можеш да дадеш, но когато постъпвате по Божественому, по Бога, старо – никога! И ако ние сега се молим и Господ някой път не отговаря на нашите молитви, то е защото днес няма условия да използваме разумно това, което искаме. И за това Той иска да каже: „Аз сега не мога да ти дам това нещо, но ще почакаш, по-после ще ти дам нещо по-хубаво, отколкото мислиш“. А ние не можем да търпим. Някой се моли, моли и като не получи отговор, казва: „Аз остарях вече“. Ожени се и после казва: „Аз се молих, молих и Господ най-после ми даде една такава грозотия жена, че ме измъчи“. Не, приятелю, ти не позна твоята жена, ти не позна душата ѝ. Някоя жена казва: „Аз се молих на Господа да ми даде някой добър мъж, а Той ми даде такъв, че ме измъчи“. Не, ти не позна душата на твоя мъж. Ами че ти всеки ден, след като той излезе на работа, започваш да изреждаш всичките му недостатъци. Не, ще забравиш всичко и ще кажеш: „Господи, много, много ти благодаря за всичко, което ми даде“.

Аз сега не говоря на едного, говоря на всички ви. В дъното на душата си всички имате тази слабост, един е недоволен от едного, друг – от другиго. И какво би било, ако бяхме всички съвършени в своите постъпки? Аз забелязвам, дойде някой брат, другите казват: „Ето, идва този сприхавият брат“. А този, който седи до печката, не бил сприхав! После: „А, идва тази устата сестра“. Чудни сте! Онзи бил сприхав, онази била устата, а вие не сте! Че кой няма уста? Всички са устати. Трябва да се радваме, че имат уста. Чудни са хората! По-добре да имаш една жена, която говори, отколкото да не ти говори. Ами че ти трябва да запалиш 100 свещи, когато говори жена ти, отколкото да не ти говори. Какво би искал? Да имаш една жена, която да ти наговори, че няма нова рокля, туй-онуй за Коледа, отколкото да я видиш простряна и да я погребваш? Хем пари нямаш рокля да ѝ купиш, хем пари нямаш да я погребваш. Ще кажеш: „Благодаря Богу, нека си живее!“ Ами че това е поезия! Всякога трябва да виждаме поезията в живота.

„И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Каква по-хубава философия от тази! Това е вътрешният смисъл на живота. Туй е за нас, за да имаме мир. Съвременният живот е пълен само с мъчнотии, с хиляди спънки, и внася такива отрови в нас, че изгубваме щастието и смисъла. „Ние искаме да умрем.“ Не, приятели, никога не искайте да умрете! Искайте от Бога да живеете, а не да умирате. Ако някой от вас иска да умре, нека си зададе за цел в продължение на 40–50 дена наред да ходи на Орландовци, да придружава по някой умрял до гробищата. Тръгнете след свещениците, отивайте на гробищата и ще видите, че ще научите нещо. Ще кажете: „Слава Богу, че живея“. А сега някой казва: „Дотегна ми животът, искам да умра“. Да умреш! Няма по-голямо престъпление от това.

„И които чуят гласа Ми, ще оживеят“, казва Христос. Сега е време за оживяване, а не за смърт. Тези старите схващания са хубави, но те са за стария завет на живота. Сега, в новия живот, всеки трябва да чувства хубавото, та който се приближи при нас, да усети онзи хубави мирис и да поиска да дойде при нас. Да бъдем искрени! Някой казва: „Аз искам, като погледна човека, да го разгадая“. – Няма да можеш. Аз още не съм се разгадал. Дълбочина има в човешката душа! Човешката душа седи извън нашия свят. Някой казва: „Искам да разгадая душата ти“. – Не можеш да я разгадаеш. Тъй, както тя се проявява, туй възприеми от нея, а не отивай да се занимаваш с неща, които са непостижими. Това е първото престъпление! Цветето е цъфнало, кажеш: „Чакай да го взема за себе си“. Ти си извършил вече първото престъпление. Не го късай, остави го, ще мине един, друг брат, или още 10–20–100-на, нека и те да го помиришат. Господ казва: „Е, откъснаха това цвете“. И всички ние разваляме тези работи. Знаете ли защо? – За нищо. Аз зная защо. Идва сега нова година и Рождество. Как се разваля щастието на хората? Мъжът заръчал хубави лачени обуща на жена си и се радва. Но жена му обича да го хука. Не всички жени обичат да хукат, някои само. И той, горкият, носи ги, но как ги е направил обущарят, че левият направил малко по-тесен. Жената обува десния, после – левия и казва: „Ти, такива обуща да ми направиш!“ И взима, че стоварва всичките грешки на обущаря върху мъжа си. Мъжът се слисва. Не, не по този начин. Това не е философия! Ти ще влезеш в положението на твоя мъж, той със свещени чувства е направил тия обуща! Ти ще му кажеш: „Няма нищо, Драганчо – тъй е името му, – обущарят е направил едно опущение, една погрешка, ще бъдеш тъй добър да му кажеш да тури лявата обувка на калъп, да се поразпусне малко, няма да се докачиш, нали?“ Тъй трябва да бъде! Така трябва всички да разрешават въпросите. Всичките погрешки, които правите, не сте отговорни за тях, те са наследствени черти, които проявявате. Някой кипнал малко – нищо.

Турете му малко вода отгоре. Аз често правя опити с един мой чайник. Кипне малко, водата прелива, казвам: Сега ще изцеря моя чайник. Взема една чаша, налея малко вода от него в чашата, сипя и толкова студена вода в чайника и той си млъкне. Значи като отлея половин чаша от топлата вода и налея половин чаша от студената, и той си работи, и аз си работя. Но ако аз не отлея, а подклаждам огъня отдолу, какво ще стане? Вие сега се смеете. Ами такива чайници не са ли хората? Ние се спираме и казваме: „Е, чайник!“ Да, такива чайници сме и ние. Нищо лошо! Аз съм виждал, някои хора толкова се нервират, че вземат чайника и хайде вън от прозореца! Изхвърли го. После поседи, поседи, мине се половин час, отиде да го търси, намери го, тури чайника отново. Да е слугинята или някой друг, ще го набие, ще каже: „Слушай, друг път да не туряш чайника тъй пълен“. Не, приятелю, този чайник показва, че ти, като чайник, не си изпълнил добре своята длъжност.

„И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Ако ние, при тия времена, в които живеем, при всичките тия блага, които Бог от толкова хиляди години е внесъл в нас, не внесем в душата си туй свещено чувство на благодарност, че да настане в живота ни радост и веселие, ние не сме разбрали нищо. Не е въпросът за плачене. И боси, и гологлави, и които нямат дрехи, всички да кажат: „Няма нищо, все ще се намери някой добър човек да ми помогне“. Някому са скъсани обущата, да каже: „Е, толкова години съм ходил със здрави обуща, сега мога и така. Все ще ми дойде отнякъде помощ! Ами мечката, какво прави без обуща?“ И действително, не се мине много време, някой похлопа на вратата, дойде, донесе нещо. Сега у вас има един лош навик да се оплаквате. Някои казват: „Знаете ли, ужасни страдания имам!“ Не, не, ние сме правили, правили тия неща, това е театър, представление, ние не чувстваме издълбоко. И след туй, съберат се стотина души, разпределят се на комисии, за бедните ще събират. Съберат 100,000 лева, дадат на бедните 50,000 лева, а останалите 50,000 хвръкнали. И след всичките тези благодеяния казват: „И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници“. Нашите грехове се прощават, но никъде не се намират вече парите. В Русия, във време на малоруската война, цели тренове с припаси се загубваха някъде.

„И прости нашите грехове, както и ние прощаваме на нашите длъжници!“ Да мисли човек, туй е великото и благородното, което трябва да се зароди дълбоко в душата ни. Преди няколко дни дохожда при мене една моя позната, която ми казва: „Много съм нещастна. Искам да ми дадеш едно обяснение, защо са тези страдания, които сега прекарвам? Аз не искам да

ми казваш, че това било волята Божия. Тъй, едва започна нещо, докарам го до един край и веднага се разваля. Имам един мъж, не мога да живея с него, употребявам всичката си воля и вече съм решила да си работя, да си живея сама. Всичко внасям и пак не върви". Казвам ѝ: Искам да ти кажа, но има нещо, което ме спира. „Че какво е то?" – Има нещо, което ме спира. Защо? Гледа ме тя. Хайде, казвам, ще направя едно усилие, само един факт ще ти изнеса и той е следующият. Преди стотина години, то бе във времето на богомилите, ти си била дъщеря на един знатен български велможа. Баща ти бил много богат и влиятелен. Ти си имала един брат, който се запознал с богомилите и поискал за тяхното учение да пожертва всичко. Но ти, като влиятелна, чрез своя любовник си успяла да го разубедиш. Ти си обичала брата си много и си успяла да го възвърнеш от неговите свещени идеи и да го убедиш, че туй учение е черно, че то е от дявола. Как така той може да уронва твоя престиж! И си го възвърнала в света. От този ден започват твоите нещастия. Този твой брат е днешният ти мъж. Тя казва: „Разбрах сега, ще поправя грешката си". И започва да ми навежда факти, как у него се пораждало желание да стане свещеник. Тя и сега се противопоставяла и му казвала: „Не, ти всичко ще станеш, но не и проповедник". Сега, като ви разправям тия неща, вие ще си кажете: „Това са забавления за хората". Това не е за забавление. Когато аз говоря, аз не забавлявам. Аз мога да кажа факти, които съществуват и които не съществуват. Вашето нещастие, както в миналото, така и сега, се дължи на туй велико престъпление! Тя спира своя брат, спира и своята еволюция.

От сегашното общество, именно, аз мога да изнеса факти, да докажа от какво произтичат противоречията в живота. В мнозина от обществото има желание да поправят българския народ, но не успяват, за това си има причини. Те кръшнаха някъде. Туй си има своите дълбоки причини, но за поправянето на това се изисква знание. Не знание на книга, но живото знание, знание на живата природа. Туй знание седи в това, да намерим онзи начин, по който да се свържем с живите души на хората, и тогава да дойдем до връзка с кого? – Да дойдем във връзка с Христа, но не Христос като историческа личност, не като един евреин, който се родил някъде и живял преди 2,000 години. Но не и Христос при положението като Син Божий, защото вие още не схващате думата „Син Божий". Да дойдете във връзка с Христа като един Извор, Който постоянно блика. А ти, като дойдеш при Него, питаш: „Мога ли да се изменя?" – Може, може. Аз наричам Божествено туй, което задоволява всички нужди у хората. Няма рана, няма болка, няма друго нещо, което Божественото да не го излекува.

Следователно ние сме дошли сега до неща, които не ни задоволяват, а трябва да дойдем до истинската наука. Например, дойде някой много учен човек, много учен бактериолог, но на какво? – На бактериите. Е, в какво

седи тази наука? – Този човек ред години под микроскопа е наблюдавал особените свойства на бактериите, как се размножават, с каква бързина, и после, какви болести произвеждат. И след туй казват: „Този бактериолог е отличен!“ Да, но съвременните бакериолози не знаят кога се появили бактериите в света. Когато Бог създаде света, създаде ли тези бактерии? От какво се появили те? И всеки един човек, ако не прощава греховете на другите, един ден ще се превърне на една отровна бактерия. Това е то. Киселините могат да се превърнат в основи, и основите – в киселини. Кога? – Когато Божествените енергии се натрупват и не се използват, те могат да преминат от едно състояние в друго. И ако вие за дълго време задържате прегрешенията и не прощавате, непременно ще се превърнете на една киселина, ще настъпят у вас разлагания и ще почнете да ставате недоволни духом. Има хора, които като влязат в дома ти, носят проклятие. Те са една бактерия. „Е – казвате, – какъв е цярът за тази бактерия?“

„И прости нашите дългове, които ние прощаваме на нашите длъжници!“

– Ще се изчистиш от всички нечистотии. В света има един велик Божествен принцип. Първоначално той е служил да се създаде вселената и е носил в себе си тези условия за окисление. Той е силен принцип. Тези отровни същества са съществували в целия космос. Щом привлечем този принцип, той прави хората силни. Но туй, което прави хората силни, то същевременно ги и разрушава. Силните хора носят своето разрушение със себе си. Богатите хора носят своето нещастие със себе си, защото богатия човек всеки може да го отрови. Аз зная колко богати бащи са отровени от своите синове и дъщери! Колко царе има в света снети от своите синове и дъщери! Какви не заговори е имало против тях! Защо? – Заради положението им. Защо? – Защото онзи цар не е внесъл в себе си принципа на Любовта. Ние трябва да внесем този принцип в себе си, а не само да говорим за Любовта. Ние трябва да дадем един образец за Любовта, но още нямаме образец за Любовта. Имаме известни факти за проявлението на Любовта, но образци още нямаме. И аз бих желал, който от вас е срещнал образци за Любовта, да ми ги покаже. Отделни факти имаме, например някой човек направил някое добро. Аз съм срещнал досега само един случай от Любовта. Той е следующият. Една жена гледала мъжа си 7 години болен и ми казваше: „Като умря мъжа ми, аз съжалявах за него, макар че го гледах 7 години болен“. Този факт слабо се приближаваше до Любовта, но в тази жена липсваше нещо. Ако тя имаше Любов, в пълния смисъл на думата, нямаше да го остави да лежи толкова време, щеше да го дигне още на втория ден от леглото. Образецът на съвършената Любов дига болните от леглото. Само един ден ще го гледа, на втория ден ще бъде здрав. Това е образецът на Любовта. Тогава и двамата ще се разберат, и двамата ще отидат да шетат, а после и четиримата. Засега още не

съществува образец на Любовта. Когато говорим за образец на Любовта, казват: „Това е илюзия!“ Не вярват, защото боравят все със стари методи. Ние имаме нови методи, това са Божествени методи. Ние сме готови да ги дадем комуто и да е, но трябва да бъдете абсолютно чисти и безкористни. У нас има едно Божествено правило, то е: Човек трябва да бъде абсолютно безкористен!

„И прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Да, сега трябва да имаме онова хубаво разположение на душата. И когато аз някой път говоря за Любовта, трябва да знаете, че тя се проявява в много форми, но това още не е Любов. Някои считат, че да целунеш някого, това е любов. Не, целувката не е любов, тя е носителка на Любовта. Искаш да прегърнеш някого. Прегръдката не е любов. Тя е носителка на Любовта. Цвете можеш да му дадеш, обуща можеш да му купиш, можеш да го нахраниш, но това не е любовта, това са връзки на Любовта, с тях можеш само да привлечеш човека. Любовта е нещо велико в света и туй великото ние трябва да разгадаем. И седят някой път, дъщерята не познава майката и майката не познава дъщерята. Майката: „Миличката ми дъщеря, колко много ме обича!“ Да, но тя намислила да бяга. Погледнеш един ден, тя намерила ключа, взела пари и забягнала със своя възлюбен. Майката казва: „Аз забелязвах една промяна“. Защо да бяга, защо да не каже: „Мамо, аз имам един възлюбен“. Е, питам: при такова едно положение на нещата, как ще устроим нашия живот? Някой път казвате: „Нашата дъщеря е много добра“. Казвам: не хвалете дъщеря си, не я и корете! Казвате: „Отлична е“. Като майката. Дъщерята не може да седи на по-висок уровен от майка си, нито от баща си. Казват: „Майката е проста, и бащата е прост“. Не, не, ако дъщерята е благородна, и у майката има това благородство. Аз гледам, дъщерята е благородна, но и у майката има същото благородство. От нищо нещо не се ражда. Затуй дъщерите трябва да любят своите майки и майките да любят своите дъщери. Според мене, ако между дъщерята и майката има една истинска любов, не може да се роди никакъв разрив, никакъв спор. При истинската любов майката не може да стои по-долу от възлюбения на нейната дъщеря. Дъщерята трябва да постави възлюбения си наред с майка си. И той е син на някоя майка! Една дъщеря, която поставя своя възлюбен по-високо от своята майка, той не може да я люби. И ако той поставя нея по-високо от своята майка, и тя не може да го люби. Това трябва да го знаете! А вие ще ми казвате: „Той е високоблагороден човек“. Не, не, той е благороден като мене. Аз се радвам, като видя една благородна черта у някого, защото всяка благородна черта е Божествена, не е човешка. И при това всяка дъщеря не може да седи по-високо от майка си, нито да поставя своя възлюбен по-високо от нея. „Ама казва се в Писанието, че трябва да напуснеш майка си и баща си.“ За кого?

– За Бога. Баща ти и майка ти не може да седят по-високо от Бога. Дъщерята ще каже на майка си: „Мамо, аз седях при вас 20 години, сега ще отида при Бога, вас няма да ви напусна – напротив, ще ви обичам повече“. Някои казват: „Като станем религиозни, ще забравим близките си“. Не, не, освен че няма да ги забравиш, но ще се родят отлични, прекрасни отношения помежду ви.

„И прости ни греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ В дъното на тази прошка знаете ли какво лежи? – Само Любовта може да прощава, т.е. аз ще се коригирам, Любовта не прощава, тя забравя. „Тя дълготърпи, благосклонна е, не се превъзнася, не завижда, не мисли зло никому.“ Само тази велика Любов е в състояние да те изчисти. Сърцето ти ще бъде чисто, и след туй състояние вие ще имате една нова наука за живота.

Беседа, държана на 30 декември 1923 г.

1923_12_30 Единицата и вечността

ЕДИНИЦАТА И ВЕЧНОСТТА

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме от темите: „Разлика между нравствения и духовния човек“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Разлика между мит и басня“.

Сега, от ваше гледище, от ваше становище как бихте си обяснили появяването на морала? Или как бихте си обяснили възникването на отношенията между хората?

Как ще си обясните още, от какво произтича разнообразието в природата? – Разнообразието е резултат от различното размножаване. Тези от вас, които се интересуват от чисто окултната химия, или физика, или биология и т.н., най-първо трябва да разгледат и проучат плодовете, а именно ранните и късните плодове. Едни плодове зреят през месец май или юни, каквито са черешите, вишните; други плодове зреят през лятото, а трети през есента. Дренките, например, зреят през есента. Черешите и вишните цъфтят рано и узряват рано. Дренките пък обратно: цъфтят рано, узрява късно. Ще ви запитам: защо именно някои от тия овощни дървета цъфтят рано и зреят рано, а някои – цъфтят рано и зреят късно? Знаете ли онзи анекдот за дряна, в който се разправя следното: дрянът цъфнал най-рано от всичките дървета и дяволът, като го видял, казал: Понеже аз пръв видях дряна, той е мой. Другите дървета като чули това нещо, взели да цъфтят по-късно и затова първо хората ги виждат. Дрянът си мислил, че като цъфнал най-рано, и най-рано ще узрее. Обаче Господ казал: Понеже дрянът цъфти най-рано, ще узрее най-късно.

Сега, какъв закон можете да извадите от примера за дряна? Законът е следният: всички ония условия в живота, които се показват приятни и благонадеждни, нямат всякога бързи резултати. Дрянът цъфти най-рано, но зреенето му не е рано. Такива случаи има и с учениците в училищата. Има ученици, които в I, II, III и IV класове на гимназията са отлични, но щом дойдат до V, VI, VII и VIII класове или съвсем пропадат, или свършват като последни ученици. Някои пък обратно: започват като слаби ученици,

а последните класове свършват отлично, като силни. Психологически разгледан този въпрос, коя е причината, че дрянът цъфти рано, а зрее късно? Коя е подбудителната причина да цъфти рано? Било е време, когато дрянът е цъфтял рано и зреел рано. Първоначално той е бил тропическо растение и после го пренесли в умерения пояс. Обаче, като го пренесли в умерения пояс, той запазил своето първоначално естество, но от горчивата опитност, която получил в живота си, казал: Не струва да зрея тъй бързо. Значи, ако някой човек иска да бъде здрав, морален, той трябва да има характера на дряна. В обикновения живот използват дренките за лечебно средство. Когато стомахът ви се разстрои, сварете си дренки или пък яжте пресни дренки и стомахът ви ще се оправи. Черешите пък действат слабително върху стомаха. Забележете: всички растения, у които венчето на цвета е петолистно, действат разслабително върху човешкия стомах. Значи числото пет е етикет, показва някакви свойства.

Разбира се, с това аз не искам да разглеждам медицински въпроси, да се занимавам с лечебното действие на растенията, но искам да ви обърна внимание на това, че във всички растения се изразява една вътрешна страна на живота.

Да се върнем пак към въпроса за дряна. Защо именно той цъфти рано, а зрее късно? Най-после, защо аз ви задавам един такъв въпрос, на който не можете да отговорите? Не е грях, когато човек не може да разреши един въпрос, защото целият живот е образувай все от такива неразрешени въпроси. И аз считам самия човек за една неразрешена формула. За днес едва половината от тази формула е разрешена, а за в бъдеще, когато се разреши цялата формула, еволюцията на човека ще бъде завършена. Аз говоря за еволюция, която включва в себе си всичките форми на своето битие.

Във всинца ви трябва да се развие наблюдението. Не казвам да бъдете любопитни, но наблюдателни. Любопитството е лоша черта, а при наблюдението ще трябва да изваждате моралната страна на явленията и фактите, които наблюдавате. При наблюдението ще схващате какви са отношенията между хората. За пример, срещнеш двама души, които се обичат. Като наблюдаваш, веднага трябва да намериш връзката, която съществува между тях; веднага трябва да разбереш коя е причината, дето се обичат. Ако срещнете приятелите А и В, които се обичат, после приятелите А1 и В1, и най-после приятелите А2 и В2, мислите ли, че това приятелство и в трите случаи е едно и също? Мислите ли, че условията и подбудителните причини на приятелството са едни и същи? Не, именно причините на тия приятелства не са едни и същи. Аз съм срещал мноцина,

които обичат някого само заради сините му очи. А пък този със сините очи, като срещне друг с черни очи, казва: Като тези черни очи подобни не съм виждал! Значи той обича този човек заради черните му очи. Този, който обича приятеля си заради сините очи, казва: Нещо особено има в тия сини очи! И действително, има нещо особено в тия ясни очи. И в тия черни очи пак има нещо особено. Срещнете друг някой с черни очи, казвате: Този човек не ми е толкова симпатичен. Защо? Нали и той има черни очи? Не, има закон, според който ти не можеш да имаш едновременно двама приятели. Когато кажем, че не можеш да имаш едновременно двама приятели, ние разбираме една определена идея. Това означава, че на физическия свят ти можеш да имаш само един приятел, а не двама, и то по следната проста причина: ако имаш един съд, който съдържа 1 литър вода, ти можеш да налееш в него само 1 литър вода, нищо повече. Можеш ли да налееш в този съд 2 литра вода? – Не може по никой начин. Значи, един литър вода, това е единият приятел, който можеш да вместиш в съда – двама не можеш.

Друго положение. Вие знаете закона за скачените съдове от физиката, нали? Питам тогава: приятелството на твоя приятел може ли да премине в друг някой? – Може. Как? – Ти имаш един приятел, а този твой приятел има друг свой приятел. Сега, по закона за скачените съдове – за преминаване на течностите от един съд в друг – приятелят на твоя приятел ще бъде едновременно и твой приятел. И тогава аз ви задавам следния въпрос: може ли да имате приятели в духовния свят? – Можем. Какви ще бъдат те? Вие имате и сте имали приятели. Можете ли да ми опишете по какво се отличава вашият приятел? Всеки човек се отличава с една характерна черта, затова и вашият приятел, когото обичате, трябва да има една отличителна черта, каквато у вас няма. И у вас трябва да има една отличителна черта, каквато у него няма. Следователно туй, което в тебе няма, а в него има и туй, което в него няма, а в тебе има прави съединението. От тук извличаме един оригинален закон в окултната наука, според който равните отношения не могат да се събират. Според това единица с единица не могат да се съберат на едно място. Това, че хората се събират на едно място, показва, че те не са единици. Те са части на една единица. Днес хората казват, всеки за себе си: Аз съм една единица. Не, не си единица. Вие видяхте, че единица с единица не могат да се съберат. Единицата с нула, например, може да се събере, при което се получава числото десет.

И тъй, вашият приятел, с когото ще се съберете, или той трябва да е нищо, а вие единица, или вие трябва да сте нищо, а той единица. И като се съберете двамата, ще образувате една десетица. И ако те срещне някой и ти каже, че ти не струваш нищо, кажи му: Аз тъкмо това търся, една

единица, която като намеря, ще я направя 10 пъти по-голяма. Ако ти си единица, ела при мен, защото без мен пак единица ще си останеш, а с мен ще станеш 10 пъти по-голям, отколкото си сега. Тук приложението на тази единица е оригинално и смешно.

Значи въпросът за единицата в окултната математика седи така: единица с единица не се събират. Това обаче още не е доказателство, че е така. За да се докаже, трябва да се направят 1, 2, 3, 4, 10 – ред опити, да се убедите, че това не е нещо случайно, но е закон. Едно от обясненията на единицата и на нулата е следното: нищото или нулата всякога показва условията, при които единицата може да се развие. Тя е празното пространство, при което единицата може да осигури своето съществуване. Значи кръгът, нулата, нищото – това са условията, при които ще се развие разумният живот. Следователно и това празно пространство има свое съзнание. Единицата, като влезе в съзнанието на това „нищо", то може да ѝ предаде своето съзнание и да се изяви в нея. Нищото само по себе си никога не се изявява. В окултната наука това нещо е вярно и вие ще го опитате. Как? Вие може да сте свършили три или четири факултета, но щом се заемете да изучавате окултната наука, с вас ще се случи нещо много интересно и много смешно. Най-първо вие ще почнете да обеднявате, докато дойдете до едно място, при което ще чувствате, че сте прост като „фасул", както българите се изразяват. Ще си кажете: Откак започнах да изучавам тази наука, опростях, оглупях, обезумях. Но това е една илюзия. Туй празно пространство, което се означава с нищо, то е Божественото в човека, което най-първо ще се изпразни, ще те изчисти хубаво и след като те изпразни съвсем, ще започне наново да те изпълва и ще ти даде такива познания, за които ти даже не си и сънувал. Мнозина от вас ще минете през това пространство и ще кажете: скоро да се махнем оттук, да не седим на това място! Ако седим тук, скоро ще обезумеем. Да се махнем по-скоро. Вярно е това, но то е поради туй, че се намирате в закона на изпразването. Някои се страхуват от законите на окултната наука, но трябва да знаете, че това ще стане въпреки вашия страх. Природата е взела мерки за всичко. Тя ще ви изпразни по всички правила. Вие може да си говорите,че сте обезумели, че сте оглупели – тя няма да ви обърне никакво внимание. Този закон работи и вън от окултната наука и то много последователно – не само между хората, но и между най-висшите, най-напредналите същества. Когато тия по-висши от нас същества поискат да слязат от висшите светове, за да изучават Вселената и в тях става едно такова изпразване. И някои ангели изпадат в това положение: считат се прости, оглупели и се чудят, че нищо не разбират, но после отново започват еволюцията си. И докато достигне своето първоначално положение, знанието у тях е 10 пъти повече по-префинено, по-чисто, отколкото онова, с което са слезли в материята. Сега някой казва: Що ми трябва да се занимавам с тази наука?

Аз оглупях, обезумях, нищо човешко не остана в мене. Добре, ами всички хора, които обезумяват, не остаряват ли? Я вижте онзи стар дядо, всичко забравил и започва да говори детински работи. У него се явяват детински желания, капризи и от нищо не се интересува. После, гледаш го, хванал се за тояжката или за бастуна си, на него има вяра. Той му е опората в материалния свят. Защо той не уповава на нищо друго? Защо не уповава на Бога? Защото не е разбрал закона на „нищото“. И той е станал прост като фасул и казва: Няма какво да правя, ще се смиря. И какво става най-после? – Умира – Като умре обаче, вижда своето заблуждение. Това състояние на смърт представлява минаване на Божественото съзнание от едно състояние в друго. Всякога между два етапа, между две граници А и В на Божественото съзнание се намира една междина С, наречена „Долина на смъртта“.

Това значи, че човек трябва да се освободи от всички свои лъжливи възгледи за живота. В това отношение смъртта изчиства праведния човек, а грешния, упорития човек го оставя да си носи последствията.

И тъй, вие можете да съберете единицата с нищото. В света съществува само една единица – тя е Бог. В света съществува само една вечност – тя е нищото. Проявлението на целия космос пък е проявление на единицата, проявление на вечността. Той представлява част от цялото. Думата „част“ обаче не означава същинската идея. В такъв случай ние можем да се изразим другояче, а именно: в света съществуват идейни форми, които не се създават, не се губят, а живеят вечно. В това отношение всеки човек е една идейна форма на тази първоначална единица.

Това е една определена идея за вас, младите. Ако речете да я разрешите в пълния ѝ смисъл, животът ви ще се обезсмисли. Можете ли да ми кажете защо животът ви ще се обезсмисли. Един богат американец повикал на угощение няколко също тъй богати американци. Знаете ли колко му е коствала тази вечеря? За всеки гост той е изразходвал 12 000 долара. Колко долара ще се изхарчат, ако на тази вечеря бъдат поканени 100 души? – 1 200 000 долара. Какво показва това? – Че великите идеи изискват изхарчване на голяма енергия. Човек, който се заема да разреши един велик въпрос, той се нагърбва с една много трудна задача. Някой казва: Аз искам да разреша смисъла на живота. Смисълът на живота е разрешен. Той не може да се разреши, както вие мислите, за един, два или повече дни или за година, две, сто или повече. Разрешението му седи извън времето и пространството. Никога не се старайте да разрешите смисъла на

живота. Вървя из пътя, срещам един човек, който си счупил крака. Смисълът на живота в този момент е да му превържа крака. Срещам някъде един ученик, който иска да учи, но няма книга. Аз имам тази книга, давам му я. В този случай смисълът на живота е да му услужа с тази книга. По-нататък из пътя си виждам една вдовица, която има дете, което иска да ходи на училище, да се учи, но няма средства. Взимам това дете. завеждам го на училище, плащам за него. Ето де е смисълът на живота в този случай. След туй срещам един музикант, който иска да свири, но няма кой да го въодушеви и ме замолва: Можеш ли да седнеш при мен да ме послушаш поне половин час? Сядам, слушам го внимателно. Той свири, вдъхновява се. В дадения случай, това е смисълът на живота и за него, и за мен. Един ще свири, друг ще бъде слушател. Първия път той ще свири, аз ще го слушам; втория път аз ще свиря, той ще ме слуша. Ако имате един приятел, тъй ще постъпвате и вие помежду си. Когато единият е активен, другият ще бъде пасивен – не могат и двамата да говорят едновременно. Някой път и двамата говорят, но по-добре е когато единият говори, другият да слуша. То значи: единият да свири, другият да слуша. Той свири, аз го слушам, давам си мнението, казвам: много хубаво е това парче. Той се въодушевява, радва се. Тъй става обмяна между хората. Обмяната трябва да бъде разумна. Следователно красивото в живота, това е разнообразието. Докато вие се стремите към Божественото разнообразие, ще имате най-красивите чувства. Станете ли еднообразни, във вас ще се яви дисхармония или във вас ще влезе грехът. Красивото в света е първата стъпка в живота.

Друга една грешка, от която трябва да се пазите, е следната: никога не завиждайте, че някой имал някакъв талант повече от вас. Виждаш някой поет или писател, който пише хубаво, казваш: И аз искам да пиша като него. Не искай да пишеш като него! Виждаш някой музикант, който свири хубаво, казваш: И аз искам да свиря като него. Не желай да свириш като него. Ти искай да бъдеш музикален, но да не изразяваш музикалността си като него, а по своему. Някой казва: Аз искам да бъде религиозен като еди кого си, да схващам Бога като него. Не, бъди религиозен, но не пожелавай да изразиш религиозността си като онзи човек. Изрази я по начина на своята душа. Като постъпвате по този начин, вие ще имате такава свобода, че няма да се влияете от съвременното общество. В съвременното общество хората се влияят един от друг, вследствие на това са обеднели. Как се познава, че един човек е обеднял? – Щом човек има мрачни мисли, щом става песимист, той започва да обеднява. Обедняването е един морален упадък. Почне ли това състояние да ви наляга, вие ще се повърнете към закона на смирението. Смирението е начин за тониране в живота. Ще си кажете: аз ще се върна към това, което имам, него ще разработвам. У вас има много скрити, неразработени сили, дарби и способности, които

трябва да развиете. Тогава ще бъдете мощни и силни да изпълните всичко, което ви се даде. Представете си сега, че при това време, каквото е днес вън, студено, вятър и дебел сняг, бях задал на 10 души от вас задачата да отидете някоя вечер на Черния връх и да се върнете. Колцина от тия 10 души биха изпълнили задачата успешно? Може да отидат някои, но ще се върнат по астрален начин. Ако тази задача ви се даде от човек, който не разбира законите на времето, така ще бъде. При такова време вятърът ще ви отвее по всички правила и вие ще се лишите от живота си. Но ако един истински Учител ви даде такава задача, всички ще отидете до Черния връх и ще се върнете благополучно. Как? Най-първо като тръгнете, вятър ще има наистина, но Учителят трябва да бъде вътре в този вятър. Ако той не може да влезе във вятъра, вятърът ще бъде много опасен. Кое е опасното във вятъра? – Неговата студенина. В този вятър няма топлина. Хората умират ли от топлия вятър? – Не, от студения умират. Защо шопите от софийско носят по два кожуха? Те казват: от топлото човек не умира, но от студ умира. Понеже в софийско времето е много променчиво, шопът казва: При тази промяна на времето трябва да нося по два кожуха на гърба си, иначе е опасно. И тази шопска мъдрост е много вярна. Тази шопска мъдрост, преведена на духовен език, означава: Човек трябва да има в ума си знание и светлина, а в сърцето си – топлина. Това са двата кожуха. Имате ли ги, каквото и да е времето, всичко ще мине добре. И тъй, всички тия течения в природата се дължат на известни бури, които стават в нея. И те са причина за промяна във времето. Един велик Учител например, може да измени тия течения. Той може да спре студеното течение за 6–7 часа докато отидете и се върнете от определеното място и после пак да го пусне. Той може да спре бурята, виелицата, но същевременно може да направи и друго едно нещо, а именно: ще вложи във вас повече влага, повече вода. Вие още не сте се занимавали с живата вода. Христос казва: „Изворът, който аз ще ви дам, ще бъде жив извор в душата ви.“ Та има в живота ви известни положения, с които трябва да се справите. Ако някой път се намирате в едно тягостно състояние, това да не ви обезсърчава. При това си състояние вие сте по-близко до Истината, отколкото когато се усещате силен. Апостол Павел, който е окултист, казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен.“ Един дух му казва: „Моята сила се познава само в нищетата.“ Когато човек е слаб, само тогава в него може да се прояви духът. Туй е вярно и в училищата. От ония ученици, които се занимават с математиката, се изисква голямо внимание, т.е. концентриране и напрежение на мисълта. Кои ученици могат да бъдат добри математици? – Които могат да се концентрират. Между всички силови линии на ума има тясна връзка, затова от един математик не се изисква само едно механическо решение на задачата, но и разсъждение, което се добива чрез концентриране на вниманието. И слабият ученик може да бъде силен, като концентрира вниманието си. С това той ще развие математическите си

способности.

От всичко казано досега коя мисъл е най-важна за вас? (– Че трябва да съберем единицата с нищото.) Да, това е основната мисъл за вас, а всичко друго може и да го забравите. Това е необходимо за вашето развитие. Единицата, това сте вие. Нулата, нищото показва всички разумни същества извън физическия свят. Плюсът пък показва, че човек може да дойде до истинския път само чрез страдания. При сегашните условия на живота Истината се предава на човешките умове и сърца само чрез страданията. Знанието и облагородяването на сърцето не могат да дойдат без страдания. Страданието засега е само един преходен етап. Ако някой мисли, че знанието ще дойде без страдание, той е в ляво. Тогава именно неговите страдания ще се удесеторят. Дойдат ли ти страдания, ще кажеш: Страданията ми са толкова, колкото са потребни за мен. Всяко страдание е знакът плюс, т.е. едно малко кръстче и изразява едно аритметическо действие, а именно събирането. Щом дойде страданието, ще почнеш да събираш. Какво? – Ще събираш 1+0. Някой път този знак ще го превърнеш в знак за умножение (×). В математиката си служат със следните четири знака: (+), (-), (×), (:). Тези знаци се допълват един друг.

Следният път ще бъдем в новата година. Вие ще благодарите на старата година, все пак научихте една Истина, че единицата трябва да се събира с нулата. Старата година казва: „Макар че нищо не ви научих, но аз си заминавам, като ви оставям поне следната Истина: единица с единица не се събира, но с нула се събира и дава числото 10“.

Тайна молитва.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– Тя постоянно ни весели.

11 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 30.XII.1923 г. в гр. София

1923_12_31 Четвърти урок

ЧЕТВЪРТИ УРОК

Лекция от Учителя, държана на 31 декември, 1923 г.

IV УРОК НА УЧЕНИЧКИТЕ ОТ КЛАСА НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

(Присъствуваха всички, с изключение на Сотирка във Варна и Пенка в Стара Загора)

Вън бе снежен ден, дълбок сняг и мъгливо. През времето когато Учителят ни говореше постепенно взе да се прояснява и към края вече изгря слънце, но все пак беше доста студено.

Кратка молитва.

Ще ви прочета втора глава от Галатяном. Тази глава е малко тъмна за вас, нали? Аз ще направя едно съпоставяне. Всеки един живот е така тъмен за човека, както тази глава, която току-що прочетох. Сега вие сте млади. Често хората мислят за младите, че не знаят да живеят или че не живеят правилно. Някой път у вас се заражда желание да отидете да си поживеете в света нашироко. Но това живеене навън в света аз го уподобявам на следното положение.

Представете си, че някъде държат стотина прасета все в кочина, но не в обикновените кочини, а в хубави постройки, но пак са кочини. Там ги хранят много добре, угояват ги и те са така оправенички. А други стотина прасета живеят в гората, изоставени от човешка грижа, ходят, ровят навред с муцуните си да намерят нещо за ядене. Те не са така оправенички. Тези мънички прасета ще имат две различни мнения по въпросите. Едните ще кажат: „Ние в гората не ходим. Нашият господар е отличен, хубаво ни гледа, топличко ни е." Но иде Коледа. Те не знаят какво ги чака. Радват се само и скачат из двора. Те мислят, че щом за хората има елхички и подаръци, че и за тях ще има нещо хубаво. Но като дойде Коледа, тук- там се чува квичене, докато всичките изчезнат. Остават само тези, които са в гората. Та когато някой казва: „Аз ще отида в света, да си поживея, както трябва", това е положението на онези прасета от кочината.

Човешката история не помни някой, който да е бил в света и в крайните резултати да го е постигнала по- добра участ. Затова човек трябва да възвърне своята свобода. По-добре е да е в гората! Гората, това значи между всички хора. Човек в душата си трябва да има предвид всички хора.

Да живеете в гората, подразбирам, да живеете с цялото човечество. А да живеете в кочината, подразбирам, че това е само косвено разбиране на живота. Кочината е едно косвено живеене между хората. Идете и ще видите: един е демократ, друг е радославист, трети социалист, четвърти е православен, пети е католик и други. Такива дребни възгледи - това е кочина. Един ден направиш една малка погрешка, хайде из кочината навън те изхвърлят, изчистят те от партията. Имам предвид всичките човешки наредби и нареждания. Тия нареждания, които съществуват в света, са хубави, но трябва да знаете, че те са само предисловие на Божественото, на реалното. Човек не трябва да се противи на човешкото. Един закон трябва да спазвате: Никога човек не трябва да жертвува в себе си Божественото за човешкото. Дойде ли се дотам, да се противопоставите. Ще кажете: „Човешкото трябва да отстъпи на Божественото - това е закон." Сега всички ще имате една опитност, която в света ще научите: няма по-хубаво нещо в света от това, човек да бъде в общение с Бога. Аз взимам Бога тъй, както душата го разбира. Вие ще имате това положение може би два, три, пет или десет пъти в живота. Тази опитност ще я придобиете само тогава, когато ще минете през една голяма криза, когато ще мислите, че всичко за вас е свършено, че всички сте изоставени. Когато останете сами в една бурна нощ, ще изпитате Божественото. То отнякъде ще изпъкне. Тогава ще видите една ръка, която ще ви подхване и ще каже: „Не бой се!" Това, Божественото, се явява изневиделица, оттам, откъдето никога не сте мислили, че ще дойде. Само тогава ще познаете какво нещо е то, когато няма кой да ви помогне, а сте в нужда, и когато мислите, че с вас е свършено. И когато то дойде и ви помогне, ще кажете: „Значи имало е нещо по-съществено, отколкото аз съм предполагал."

Та когато някой път дойдете до тези моменти на отчаяние, трябва да знаете, че сте наблизо до тази красива опитност. Най-страшните опитности, най-големите мъчнотии са само предговор на онази велика опитност, която душата може да придобие. Аз наричам тази опитност - придобиване вярата на светлината.

Две положения: Когато топлината идва, тя помага на живота, на здравите хора помага, но болните уволнява, праща ги на почивка. Няма защо болните да се мъчат.

Сега обратното: Когато студът идва, гниенето се спира, но същевременно се спира и растенето. Топлината увеличава болките, но увеличава и растенето. И тогава има един закон: *Любовта разкрива доброто*, но открива и злото. Обратният закон: Злото покрива омразата, но потъпква и доброто. Нали някой път искате някой ваш приятел да не разкрие някой ваш недъг. Може да го направи, ще го скрие, но ще потъпче и доброто. А

другият закон е, че онзи, който ви обича, винаги, без да иска, ще разкрие злото у вас. Ще ви направя по-близка моята мисъл, защото този закон ви се вижда тъмен.

(Беседата е недовършена)

Лекция от Учителя, държана на 31 декември, 1923 г